meritis:ergo ꝛ maior fuit merces quã meruit. nihil autez maius cadit sub merito ꝯ fruitio dei quaz sancti merent: ergo ipse etiã meruit ipsam. ¶ P. gliosius est aligd per se ipz habere ꝯz ab alio habere oia:sz qđ quis meret quodã modo hz per seipm:cũ igit xps fruitionẽ dinaz gliosissime bũerit:videt ꝙ eã meruerit. ¶ P. fm illos qui ponũt angelos in solis nãlibꝫ creatos sil in eis fuit meritũ ꝛ pmiuz. sz nihil phibet xpm meruisse fruitionẽ dinaz nisi qz ab initio sue ꝛceptionis eã habuit:ꝑ videt ꝙ in ipso istãti sue cõceptiõis mereri potuerit: vt sil in eo eẽt meritũ ꝛ premiũ. ¶ Sed ɔ. nullus meret fm ꝙ est cõprehẽsor. sz xps ꝯtum ad fruitionez erat cõprehensor:ꝑ nunꝯ fruitionẽ meruit. ¶ P. ex hoc ipso ꝙ intellꝰ eius erat deo ꝛiunctꝰ in psona sibi debebat fruitio. sz vnionẽ nõ meruit:ꝑ nec fruitionẽ.

Respõdeo dõm ad pmã qõnẽ ꝙ sic pdictũ est meritũ fz se est opatio eius: qui iustitiã patit fz quã facit suũ id qđ sibi reddẽdũ est. Non aũt datur aligd alicui:qui hz illud eo mõ quo hz:nec aliqs facit suuz qđ suũ est eo mõ quo suuz est. vñ ad meritũ fz ꝙ theologi de ipso loquunt:in ordie ad ea que sunt bona simplr ꝯtuz requirunt ꝯtuz ad id qđ aliqs mereri dr. Primũ est ꝙ illud sit de ptinẽtibꝫ ad btitudinẽ. Scõz est ꝙ illud sit nõ habitũ qđ per meritũ acgrit reddendũ iustitia mediãte. Tertiũ est ꝙ illud sit nõ debitũ qđ merẽdo quis sibi debitũ facit. Quartũ ꝙ id qđ qs mereri dicit sequat ad minꝰ ordine nãe ad ipm meritũ. ꝛ iõ gra que est merẽdi pncipium:ꝛ alia nãlia que exigunt ad merituz sub merito nõ cadunt. Nec aũt ctuor in xpi imortalitate inueniunt: qz est de his que ptinẽt ad btitudinẽ corpis. Item nõ fuit ab eo semp habitũ:qz a pncipio mortale corpus assumpsit. Itez nõ fuit sibi debitũ rõne nature:ꝯuis eẽt sibi debitũ ratione persone. Item imortalitas non exigit ad merẽduz:ꝛ ꝓpter hoc imortalitatem meruit.

Ad primũ ꝑ dõm ꝙ ꝯuis imortalitas ꝛ oia alia bona que sunt in potestate pris essent in ptãte filꝫ ꝯtum ad dinam psonam:nõ tñ rõne humane nature:vñ nos merẽdo facimus nobis debitũ de eo qđ nõ erat debitũ neꝯ nature neꝯ psone. xps aũt fecit merẽdo debitum nature de nõ debito nãe:ꝯuis esset debitũ psone. nec est sil de adoptione:qz adoptio respicit psonã:sic ꝛ filiatio. Meritũ aũt in opatione ɔsistit que variat fm varietatẽ nãe:vt ꝑus dictũ est. ¶ Ad ɜm dõm ꝙ ꝯuis actus mẽtis quo xps meret sit simplr melius ꝯz imortalitas corpis:tñ illa est melior ꝯtum ad statũ: inꝯtũ. s. ptinet ad statum btitudinis. Actus vo mẽtis fm ꝙ in eo ɔsistit meritũ:ptinet ad statũ viatoris. ¶ Uel dõm ꝙ hoc hz vitatẽ in pmio substãtiali aie ꝛ nõ in alys. ¶ Ad ɜm dõm ꝙ xps ꝯuis nõ haberet necessitatẽ moriẽdi ex pctõ:habebat tñ ex pncipys nãlibus: vt supra dctũ ẽ. ꝛ iõ hũane nãe in xpo imortalitas nõ erat debita. ¶ Uel dõm ꝙ ꝑuatio culpe ꝯuis auferat meritũ mortis: nõ tñ dat imortalitatẽ: qua ipossibile ẽ mori: qualis est imortalitas: quã meruit xps: sic pz in adam ꝯtum ad pmũ statũ:in quo nõ erat predicta imortalitas.

Ad secundã qõnẽ dõm ꝙ aia dupliꝛ dr passibilis. Uno mõ fm iustitiã dinaz: sic patit in inferno ab igne corporali:ꝛ hec est cõis aie ꝛ omni spiritui creato in suis tñ nãꝝ ɔsiderato. Alio mõ dr aia passibilis fm nãm. ꝛ hoc vel per accñs ex passione corpis:vt supra dctũ est:ꝙ lesio corpis aliaz ptingit quodãmodo inꝯtum est forma eius. vel per opationẽ ꝓpriã sue il-

sit nata pati ad passionẽ corpis:ꝯtne corpore ꝯtuz ad illas passiones:q sunt vel ex corpore vel cũ corpe. Dec litur per id per qđ natura per gratz reformet ꝯtum ad actus psonales pmat ꝯtũ ad nãm nisi per gliam que tollit:cuiꝰ signũ est ꝙ reformati per g fectuz patiunt:qz in originali pctõ ge aptitudinẽ nãlem ab aia habitus gloz perficit nõ soluz in potẽtys ꝯtuz ad a quãtum est natura quedã. vñ ex ipsa g glozia transfundit. per habitũ etiã glotia itellectiue partis:ꝛ iterũ possibilite est possibilitas ad passionẽ ex iustitia passibilitas aie ad gliam ptinet. et ꝙ est natura corpis nõ habuit a pncipi corpus passibile fuit:ꝯuis haberet aia opationes gbus deo fruebat. ideo sic tem corpis:ita etiã meruit impassibi

Ad primũ ꝑ dõm ꝙ aia fm suã nlis:vt pati nõ possit ꝯ ppie dictas:de gbus logmur sine coz rã suã passibilis. i. potẽs pati has passiõ pus. vñ hec determinatio per nãm põt bilitatẽ vel ꝯtũ ad potẽtiã:ꝛ sic falsa e ad actũ:ꝛ sic vera est:qz passibile est po dõm ꝙ ꝯuis per accñs inesset aie passi aptitudo ad patiẽdũ sil cũ corpore. ꝛ iõ corpore tollat passio fm actũ:nõ tñ toll di. Uñ si iterũ corpori vniret nõ facere pus ipassibile:sed in eo per accñs patere glozificata est:tunc enĩ si corpi vnitur le facit. ¶ Ad ɜm dõm ꝙ impassibilitas titudinẽ aie inꝯtum est natura ꝛ forma beatitudinez aia xpi nõ habuit a pncipi sed beatitudinẽ que ɔsistit in actu fruiti

Ad tertiã qõnẽ dõm ꝙ sic dicit pl citate aligd inuenit eẽ tes que faciunt opõnez pfectã. Aligd aũ esse felicitatis:sic diuitie:ꝛ amici sunt que sunt de suba btitudinis: sic dot aligd aũt qđ est de bene esse ipsi sic mar nis ad alios in quo etiã gliã ɔsistit. qz gli de notitia. glo. Ro. vlt° sic etiã ꝑs dicit felicitatis est:vt felix etiaz post mortẽ v hoiuz. Qz in xpo debuit esse cõpletissime solũ in seipso beatificatus est:sed ad pfe dinis etiã sua beatitudo alios ostẽsa fuit. exaltationẽ meruisse. que quidem exaltatio .s. in notitia cordis fm quod accepisse n nomen:qz nomen dei notitiã facit. Itẽ [illegible] boc est qđ dicit Aplꝰ. Et ois lingua confit

Ad primũ ꝑ dõm ꝙ ꝯuis fuerit ex sue ꝛceptionis:non tñ s tũc manifesta:ꝛ res in sacra scriptura tũc notescit. ¶ Ad ɜm dõm ꝙ nomẽ sup oẽ nc ꝯtũ ad id a quo imponit:ꝛ sic est nomen vtrũqz exponit ex vnione humane nãe a vnctꝰ dr ꝙ deo est vnitus. ꝛ fm hoc etiã

istāti sue creatiōis.ergo nec aīa xp̄i
sue potuit mereri: sz p̄mū istās ꝑce
creatiōis aīe.g̃ in illo instāti mereri
ztū ad cozp⁹ in pueritia erat similis
ri pp imbecillitatē organoꝝ cozpo/
imaginationē nec vsuz libe.arb.per
ita tūc vt videt mereri nō potuit.
e ꝑceptiōis fuit vir. Jer.3i. Nouū fa.
ircūdabit virū. sz pfecti viri ē mere/
e ꝑceptiōis potuit mereri. ℂ p̃. pfe
na ꝛ scōa pfectiōe q̃ pfecta solū pfe/
ō accreuit aliq̃ spūalis pfectio. ergo
scōa:ꝛ habitus perfectio p̄ma:qñcū
utis habuit actū eius: sed actu virtu
s in instāti cōceptiōis merebat.
dōm ꝙ xp̄o debem⁹ attribuere fm
aīam oēm perfectionē spūalē q̃ sibi
ssibile sit ip̄m in p̄mo instāti sue con/
ziū perfecisse:dicēdū est xp̄m in p̄mo
meruisse. Oz eniz aliq̃ res in p̄mo in/
it suā actionem bñe:nō pōt cōtingere
imo ex hoc ꝙ deest sibi aliq̃ pfectio q̃
icut catulus in p̄mo istanti sue natiui/
qz nō bz organū videdi cōpletū. Alio
diēs extrisecū: sicut aqua generata in
ipedit vt nō possit ꝓpzio motu moue
ratiōis que successionē bz:ꝛ tūc in pri/
st incipit illā actionē:non tñ illa actio
in tēpoze: sicut pz ꝙ p̄mū istās in quo
t vltimū instās sue generatiōis:est pri/
i sursuz: sed tñ motus ei⁹ nō est in illo
ucessiuoꝝ est. Cōstat aūt ꝙ in xp̄o nō
fectio ex parte ipsius agētis q̃ est neces
actū: ꝛ iterū nihil erat qđ ipedire pos/
charitatis quo mouebat indiuisibilis
is:ꝛ iō in ipso instāti cōceptiōis mereri
dicūt ꝙ in ipso instāti ꝑceptiōis nō me/
virtutū:sed solū habuit meritū in radi/
ritatis ꝛ aliarū virtutū ex qbus dignus
ū ad vsuz virtutū nō meruit in ipso istā/
tans. Et ad hoc mouent rōnib⁹ iductis
ma opinio magis mihi placet: ꝛ fm eaz
d argumenta in cōtrariū facta.

ꝫ g̃ dōm ꝙ esse est p̄us q̃s agere nā:non
tēpoze de necessitate. ℂ Ad z^m dōz ꝙ
liū. vt dicit p̄bs nō sunt de fine:sz de bis
nō est certū q̃ expediūt ad finē intentū.
e finis aliqs mereť. vñ nō exigit deliber/
t in alys hoib⁹ q̃stū ad appetitū finis. Et
exigebat deliberatio ēt quātū ad ea que
e bis certus erat. ℂ Ad 3^m dōm ꝙ illud
p̄mo instāti sue cōceptiōis.s.meritū:ꝛ ab
ātū.s.ad meritū exigit gra:ꝛ a seipso ba/
tū ꝓcedit ex li.ar. nō.n.semp necessariuz
atū ꝓcedat tpe:sed qñqz sufficit ꝙ ꝓcedat
^m dōm ꝙ motus volūtatis in finē bonuz
le in p̄mo instāti creationis sue pōt habe/
finē:qz ad finē nāliter desideratuz appe/
mus deliberatiōe:ꝛ in hoc pōt esse meri/
ntingit ex hoc ꝙ volūtas mouet in aliqd
tum dōz ꝙ xp̄s nō habebat a sensib⁹ acceptā scientiā:sed
infusam:ꝛ ita habitus scientie pfecte poterat esse ēt cū in/
firmitate organoꝝ: ꝛ iterū dictū est ꝙ ifirmitas cozporis
in ipso nō refundebat in mentē:sicut nec mētis gloria coz
pozis infirmitatē tollebat:ꝛ iō iperfectio organoꝝ cozpo/
raliū vsum rationis non tollebat in ipso.

ℂ Utrum xp̄s meruerit sibi imortalitatem.

AD quartuz sic ꝓcedit. vī ꝙ xp̄s non meruerit sibi imortalita
tē cozporis. Mereri.n.ē exnei:cui non debet
merces nisi p merituz:sic ꝛ adoptari est exnei
cui nō ōbet hereditas nisi p adoptionē:sz xp̄s
ad bona p̄ris q̃ sunt sua nō dī adoptari q̃si exne⁹. g̃ eadem
rōne nec imortalitatē vel aligd bz meruit. ℂ p̃. p̄miuz ē
digni⁹ merito:sz bon⁹ mot⁹ aīe xp̄i q̃ merebat est dignioz
q̃libz cozpozali. g̃ nō merebat imortalitatē cozpis. ℂ p̃.
xp̄s nō erat debitoz mortis:qz non habebat pctiñ qđ moz
tis debitozes facit. g̃ cū nullus mereat illud malū euitare
cui⁹ nō ē debitoz: videt ꝙ ipse imortalitatē nō meruit.
ℂ Sed cōtra est ꝙ in lra dicit. ꝙ claritas cozporis est pre
mium humiliatiōis. sed imortalitas cozporis ad claritatē
cozporis pertinet. ergo etiā imortalitatem meruit. ℂ p̃.
bona glozie nulla creatura babet sine merito. sed imorta/
litas pertinet ad glozią. ergo ipsam xp̄s meruit.

ℂ Utrum xp̄s meruerit impassibilitatem anime.

Ulterius videt ꝙ impassibilitatē anie xp̄us nō me
ruerit. Jd enī qđ nobis est nāle non mere/
mur. sed aīa fm suam nām est impassibilis. ergo impassi/
bilitatē non meruit. ℂ p̃. omne qđ ineſt alicui p accidēs
ex hoc ipso ꝙ accidens remouet ei nō ineſt: sed anima pa
titur sicut ꝛ mouet p accidēs. s. p cozp⁹. ergo ex hoc ipso ꝙ
sepat a cozpe fit ipassibilis. sed xp̄s nō meruit aiam a coz/
poze separari: qz meritū mortis peccatū ē. vt dicit Ro.6.
ergo nō meruit ipassibilitatem anime. ℂ p̃. ipassibilitas
anime pertinet ad beatitudinem anime: sicut impassibi/
litas cozpozis ad btitudinē cozporis: sed aīa xp̄i a p̄ncipio
fuit beata. ergo impassibilitatē anime non meruit.
ℂ Sed ꝫ. aīa xp̄i post resurrectionē fuit ipassibilis: sz ante
fuit passibilis. g̃ sicut gloziā resurrectionis: ita ꝛ aīe ipassi/
bilitatē meruit. ℂ p̃. anime dānatozuz sunt passibiles: qz
ipassibilitatē nō meruerūt. ergo cū aīa xp̄i nō fuerit passi/
bilis post resurrectionē. videt ꝙ ipassibilitatē meruerit.

ℂ Utrum meruerit exaltationem.

Ulterius videt ꝙ non meruerit exaltationez: qz ex
hoc ipso ꝙ hūana nā assumpta fuit exal/
tata ē:ꝛ nomē diuinitatis sibi debet: sed assumptionez nō
meruit. vt supra. dist. 4. dictū est. g̃ nec exaltationē. ℂ p̃.
nomen qđ est sup omne nomē est nomē in quo flectit oē
genu. sed hoc est nomē ihesus. vt dī Phil.2. Cum ergo hoc
nomē nō meruerit: sed ante ꝓceptionē sibi ipositū fuerit.
videt ꝙ nō meruerit nomē qđ est sup omne nomē. ℂ Si
dicat ꝙ meruit quātū ad manifestationē. Cōtra. hoc etiā
ante manifestū erat. vñ demones ante eū cōfessi fuerūt:ꝛ
pueri ꝛ ꝓphete predixerūt. ergo hoc ipse nō meruit. ℂ p̃.
meritū ordinat ad p̄miū. sz facere aligd ꝓpter estimatio/
nē boīum pertinet ad vanā gloziā: que in ipso nō fuit. ergo
exaltationē q̃stū ad manifestationē hominū non meruit.
ℂ Sed contra. Lu.i4. Qui se humiliat exaltabit: sed xp̄s
se humiliauit. ergo exaltari meruit. ℂ p̃. ipse fecit se di/
gnuz tali exaltatione que est in manifestatiōe ad homies

ſicut multi ſimul trahūt nauē quā nullus p ſe trahere poſ ſet. ⁊ tūc oēs illi ſunt q̄ſi vnus agēs nō ſimpl'r: ſed vnitate aggregatiōis. ⁊ ſil'r actio eor nō ē vna ſimpl'r: ſed q̄ſi vna cōgregata ex multis. Alio mō q̄ñ vn⁹ agēs pōt pficere effectū: ſed nō ſil' vna opatiōe: ſz multis opatiōib⁹ ſucceſſiuis: ſicut eſt in gnātiōe habituū acquiſitor. ⁊ tūc vltima actio cōplens effectū agit in virtute oīum p̄cedentiū diſponentiuz ad illū effectū. ⁊ his duob⁹ modis nō fuerūt i xp̄o plures actiōes ad vnū effectū. Tertio mō q̄ñ effect⁹ nō ē vn⁹ ſimpl'r: ſed vn⁹ ſubiecto: ſicut vuln⁹ aduſtū: ⁊ ideo actiōes cauſantes ſūt diuerſe ſimpl'r: ꝺueniūt tñ in ſuppoſito. ſ. incliſio ⁊ aduſtio: ⁊ a diuerſis formis p eſſentiā cauſant. ſ. ab acumie ferri: ⁊ a caliditate. Quarto mō q̄ñ due actōes ſūt diuerſor. agētiū ordiator. quor vnū mouet aliud: ⁊ vnū eſt inſtr̄m alteri⁹. ⁊ hi duo vltimi modi ſūt in xp̄o p̄m q⁹ diuerſe ei⁹ actiōes ad idē opus opatū terminabant.

¶ Utrum chriſtus potuerit mereri.

AD ſecundus ſic p̄ceditur. vī q⁹ xp̄s nō meruerit. Xp̄us. n. ſemp fuit ꝺpreheſor: ſz cōp̄heſoris q eſt in termino nō eſt mereri: q⁹ meritū ē via ad terminū. q̄ xp̄s nō meruit. ¶ P. nō pōt eſſe idē meritū ⁊ p̄miū: ſicut nec cauſa ⁊ cauſatū: ſed actus charitatis pfecte eſt p̄miū: q⁹ ē ipſa fruitio. ergo cū in xp̄o fuerit charitas cōſūmata per ip̄am mereri nō potuit: ⁊ ita nullo mō merebat: cū oīs meriti p̄n̄m ſit charitas. ¶ P. aīa xp̄i a p̄n̄cipio ſue ꝺceptiōis fuit btā: ſicut mō eſt: ſed mō nō meret. ergo nec vnq̄ mereri potuit. ¶ P. q̄cūq⁹ meret merēdo pficit q̄tū ad illō q⁹ ē merēdi p̄n̄m: q⁹ charitas p merituz augeret: ſz xp̄i charitas augeri nō potuit: nec ipe in ſpūalib⁹ bonis pficere. q̄ ipſe nō merebat. ¶ P. nālibus nō meremur p̄pter hoc q⁹ ſūt ꝺtermiata ad vnū. ſed li. ar. in xp̄o erat ꝺterminatū ad bonū. q̄ ipſe p lib. arbi. mereri nō potuit: ⁊ ita nullo mō: cū oē meritū ſit ex lib. ar. ¶ P. nullus meret id q⁹ ſuū eſt: ⁊ pp hoc apud hoīes fily nō merent a patrib⁹ ſed ſerui: q⁹ ea q̄ p̄ris ſunt hereditario iure ꝺpetūt filio: ſz oīa q̄ p̄ris ſunt xp̄i ſūt. vt ꝺr Mat. xi. ⁊ Jo. i6. Ergo ipſe apud p̄rez nō merebat. ¶ P. nll's meret a ſeipſo: ſed gcūq⁹ meret: meret aliqd a filio dei. cuz q̄ xp̄s ſit fili⁹ dei: ¶ Sz ℞. ſup illud pſal. Lōſer (ipſe nll'o⁹ mereri poterat. ua me dñe q̄ñ ſperaui i te. glo. Ecce meritū quo fuari ꝺz: ⁊ loquit de xp̄o. q̄ xp̄s aliqd meruit. ¶ P. oīs viator hīs charitatē meret: ſed xp̄s fuit h̄ꝫ. ergo. ¶ P. vbicūq⁹ ē ꝺficultas in opatiōe virtutū ibi eſt merituz: ſed xp̄s habuit ꝺficultatē in operib⁹ virtuoſis: nō quidē ex parte aīe: ſed ex parte coꝛporis q⁹ affligebat. ergo ipſe merebat.

Reſpōdeo ꝺdm q⁹ in iuſtitia ꝺue p̄ſone requirunt ſ. faciēs iuſtitiā: ⁊ patiēs iuſtitiā. Faciētis aūt iuſtitiā reddere vnicuiq⁹ q⁹ ſuū eſt actio eſt ꝓpria. patiētis aūt iuſtitiā actio ꝓpria eſt facere ſibi ꝺbitū q⁹ ē ei p iuſtitiā reddendū. ⁊ hoc p̄p̄e mereri eſt. vñ ⁊ id q⁹ ꝛz iuſtitiā reddit merces ꝺr. ſz q⁹ iuſtitia reddit vnicuiq⁹ q⁹ ei ꝺbeat ⁊ in bonis ⁊ in malis. Bona aūt ſimpl'r ſunt ea q̄ ad vitā eternā ptinēt: ⁊ mala ſimpl'r ea q̄ ad miſeriā eternaz ptinēt: inde eſt q⁹ ꝛz theologos meritū ꝓprie ꝺr reſpectu boꝛ. q̄uis magis ꝓprie reſpectu bonoꝛ ꝺicat meritū: ꝺemeritū vo reſpectu maloꝛ. Ad hoc igit q⁹ aliqs merea tur tria nēcia ſunt. ſ. agens q meret: actio p quaz meret: ⁊ merces quā meret. Et iō ad meritū tria regrunt. Primū eſt p̄m ꝺparationē merētis ad mercedē. vt. ſ. ille q meret Tertiū eſt p̄m cōparationē actiōis ret mercedi: nō quidē p̄m eq̄litatē in iuſtitia cōmutatiua: q̄ cōſiſtit in ſed ꝛz eq̄litatē ꝓportiōis: q̄ regrit i p̄m quā ꝺd⁹ eterna p̄mia partit. Ac vitā eternā ē actio ex charitate fact meret qs ea q̄ ad vitā eternā ptinēt ſunt ex charitate facta ꝺficiūt ab il ex cōdigno nō meret qs vitā eternā quis mereri ꝛz q⁹ bñt aliquā ſilitudi ta charitate. Et ſigdē ſit ſilitudo illa tione. vt cū aligs exiſtēs in mortali pp deū ꝺr meritū cōgrui. Si vo ſit ſi nō in intētiōe: ſic ꝺr meritū interpret pauperi elemoſynā pp inanē gloriā. periunt. ipſe enī q̄uis q̄tū ad aligd fuerit. ſ. quātū ad opationē aīe: quibu benſor: tñ q̄tū ad aligd ꝺfectū pati ptinēt: inq̄tū. ſ. erat paſſibil' aīa ⁊ cor poze mortal'. ⁊ iō p̄m B erat viator in oīs actus ei⁹ iformat⁹ erat charitate. erat p libertatē volūtatis: ⁊ iō omni

Ad primum q⁹ ꝺdm q⁹ q̄uis ad aligd: erat ē quid: ⁊ ſic mereri potuit. ¶ Ad 2m ꝺ meritū ⁊ p̄miū reſpectu eiuſdē ⁊ p̄m ritatis hoīs xp̄i in quo cōſiſtit p̄miū e aīe: pōt eē meritū reſpectu btītudinis beatis nō cōtingit: q⁹ non ſunt in ſtatu ſui: ⁊ iō nec ſibi nec alys merent: q⁹ q⁹ cōtingit ex hoc q⁹ p̄us ꝺū viueret mer rēt. ¶ Ad 3m ꝺdm q⁹ xp̄s eſt mō tñ cō ⁊ viator ⁊ cōp̄heſor: ⁊ iō tunc mereri ¶ Ad 4m ꝺd⁹ q⁹ ille q meret nō opz q rōnē merēdi. hoc. n. accidit ſibi ex hoc charitas nō eſt in ſuo merito. ſz oz q⁹ o q̄tū ad mercedē quā meret. vt. ſ. eā ſib ſimpl'r vel q̄tū ad aliquē modū: q̄ ſibi ¶ Ad 5m ꝺd⁹ q⁹ li. ar. xp̄i nō ē ꝺtermiat ſz ad vnū ꝛz gen⁹. ſ. ad bonū: q⁹ in malū facere ⁊ nō facer. ⁊ B nō excludit libert care nec ē libertas ar. nec ps libertatis. qdē ꝺtermiatio ex pfectōe lib. ar. ꝓtigit ⁊ glīe termiat in eo ad q⁹ ē nāliter ord li. ar. q̄uis in nobis ſe bēat ad bonū ⁊ ad malū: ſz pp bonū. ¶ Uel ꝺdm q⁹ ſi ēt e vnū nūero: ſic ad ꝺiligēdū deū: q⁹ nō fa boc nō amittit libertatē aut rōnē laudi illud nō coacte ꝛz ſpōte tendit: ⁊ ita ē act 6m ꝺdm q⁹ xp̄s nō meret p̄m ꝺiuinitatē ſunt ſua: ſz meret ꝛz humanitatē ex q̄ nā ¶ Et p hoc pz ſol'o ad ſeptimū: q⁹ a filio ne ꝺiuinitatis ſue: ex q̄ parte ipſe nō me

¶ Utr xp̄s ab inſtanti ſue ꝺceptionis

AD tertiū ſic p̄ceditur. tuerit mere ptōis. Nll's. n. meret niſi ag q̄tū ei⁹ agere. q̄ in p̄ iſtāti ꝺcep habuit eē p̄m humanā nāz ¶ P. op⁹ meritoriū cū ꝺliberatōe ē cū

NOVVM
DICTIONARIVM

Hiſtoricum ac poëticum, omnia

GENTIVM, HOMINVM, LOCORVM,
FLVMINVM, AC MONTIVM ANTIQVA
recentioráque ad ſacras ac prophanas hiſtorias, poëtarúmque fabulas intelligendas neceſſarias vocabula, bono ordine complectens.

Nunc demum vltrà præcedentes impreßiones, ſtudioſorum aliquot opera & locupletius & nitidius redditum.

LVGDVNI,
APVD LVDOVICVM CLOQVEMIN,
ET STEPHANVM MICHAELEM.
M. D. LXXV.

BIBLIOTECA PROVINCIAL
SORIA

Carolus Stephanus lectori S.

ENiterum prodit, Lector, noſter hic hiſtoricus index multò quàm antea locupletior ac cumulatior, è quo tanquam è theſauro locupletiſſimo, hiſtoriarum tum veterum, tum recentiorum arcana, fabulaſque poëtarum ſumma iucunditate ac felicitate licet depromere. Nam quæcunque Pauſanias, Appianus, Plinius, Philo Iudæus, Ioſephus, Stephanus, veteréſque reliqui, ac ex recẽtioribus nonnulli authores claſsici, de figmentis poëticis, de clariſsimorum virorum ac heroum nobilium dictis ac geſtis, de regionum vrbiúmque ſitu, de gentium moribus, de fluminum, montium, ſyluarúmque deſcriptione fuſiſsimè literis mandarunt, hîc qua breuitate fieri potuit, fideliter pertractata reperies. Quem laborem eò propenſiore animo licet grauioribus negotiis detentus ac propemodum diſtrictus ſuſcepi, quò tibi grata omnia ſemper eſſe comperi, quæ hactenus ex noſtri ingenij tenui officina prodierunt. Vale.

Sed heus obſecro, dum huic labori ſucciſiuis horis operam impendo meam, ac nonnulla alia quæ in rem tuam aliquando futura ſunt, mecum paulò ſubtilius commentor: regiæ erga nos munificentiæ à quibuſdam etiam mihi multis nominibus deuinctiſsimis, inuideri ac obtrectari audio. Sed quid agas? Mala mens, malus animus. Obſtrepant quantum velint meo nomini ac famæ inſidientur, vt lubet, noſtris regiis ſtipendiis: nunquam tamen me à ſuſcepta ſemel, ac iam in multos annos prouecta iuuandæ augẽndæque vtilitatis publicæ induſtria, quantulacunque ea ſit, deterrere aut auocare poterunt. Tu verò, lector, ſi qua te pietas moueat, æſtuantibus & male ſanis huiuſmodi hominibus meliorem mentem optato: nos verò grata tui animi ſignificatione, ad maiora in tuorum ſtudiorum vtilitatem excogitanda accende. Interim dum grauiora tibi propediem molimur, habeto nunc noſtrum indicem hiſtoricum, & renatum & auctum, in teſtimonium meę erga te penitus obligatæ voluntatis.

Iterum Vale.

TYPOGRAPHVS
LECTORI S.

CVM nemo ferè tam imperitus rerum reperiatur, qui ignoret non modò quantum vtilitatis ex historiarum cognitione percipiat, sed quantum etiam voluptatis ex poëtarum lectione consequatur quisquis diligentem illis operam impenderit: facilè mihi persuadeo, quotquot sana mente rectóque iudicio sunt præditi, non solùm commendaturos eorum industriam ac laborem, sed illis quoque summas gratias acturos, quibus & cordi & curæ fuit in medium proponere quæ ad idipsum consequendum maximè necessaria esse videbantur. Ecquid autem aptius vel magis accommodatum excogitari potuit, quàm certa ratione & via quadam complecti quæcunque ad historias tum veteres, tùm recentiores intelligendas spectant, & ad subobscuras etiam poëtarum commentationes nullo negotio percipiendas? Quoniam igitur in hoc Dictionario historico ac poëtico velut in thesauro has opes reconditas inuentum iri certò scio, quanta fieri potuit diligentia curaui, vt à multis mendis perpurgatum, & sedulò recognitum in lucem nunc prodeat. Copiosius quidem explicari posset, optimè lector, quantum vtilitatis atque etiam iucundissimæ voluptatis percepturi sint omnes qui hoc opus seriò in vsum suum accommodabunt, cùm præsertim instar clauis ad historiographos & poëtas intelligendos possit meritò censeri: verùm multò satius fore puto, si ad ipsam libri lectionem te conferas quoties opus fuerit. Sic enim melius quæ dixi cognosces. Tu ergo bonorum virorum labore & industria fruere, & quæ in tuum vsum proferuntur, grato animo excipias, Vale.

Dictionarium

Dictionarium hiſtoricum ac POETICVM.

A A

ALAC, mons eſt in Syria cuius nomen aliis diuidétem, aliis verò læuem, id eſt limpidum ſeu lubricum ſignificat. Chalak. Ioſ. 11.

Aaron, filius Amram, Moſis frater, Hebræorum primus Pontifex cõſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quòd ille balbus eſſet. Vnde, vt teſtis eſt Philo Iudeus li. De migratione Abrahã, dictus eſt Aaron frater Moſis, id eſt, eloquẽtia philoſophiæ vel ſermo mẽtis, quòd ſi quando Moſes vir totus contẽplationi deditus ad populũ verba facturus eſſet, opera Aaronis fratris id eſt eloquentiæ quæ philoſophiæ germana eſt, vteretur. Hoc defuncto Eleazarus ſummus ſacerdos cõſtitutus eſt. Ioſephus libro Ant. 4. c. 2. & 3. Natus 58. 2371. Põt. cõſecratus 65. 2454. Moritur. 70. 2491.

Aaron, Saracenorum Ammirhas, in Aſiæ prouincias duxit exercitum, quicum Nicephorus Cõſtantinopolitanus Imperator iniquiſſimis legibus fœdus icit. Blondus.

Aaron, Perſarum rex, ingentia munera & Elephantem Carolo Magno primo Romanorũ Imperatori miſit. AEmil. lib. 3.

Aasbai, filius Machati. 2. Reg. 23. 34.

A B

Aba, Xenophanis filia quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidem quã pater procuratorio nomine adminiſtrarat, cultu obſequiiſq; ab Antonio & Cleopatra ſibi impetrauit. vide Stra. li. 14.

Aba, oppidum in Arabia fœlici. Ptol. Ciuitas Phocidis, Straboni & Ariſtoteli: Italiæ & Cariæ, Stephano: & mõs Armeniæ, vnde oritur Euphrates, Plinio lib. 5. cap. 24.

Aba, Vngarorum rex, Auſtriam & Bauariã depopulatus eſt, Leonis pontificis temporibus.

Ababus Samariæ rex inſolentiſsimus poſt patrem Amarim regno potitus eſt.

Abacẽna ciuitas Medorũ, & item Siciliæ. pto.

Abacẽnum, vrbs Siciliæ, Steph.

Abacuc Prophẽta 10. num. anno mũdi 4762. Danieli in lacu leonum prandium attulit. Prophetiæ ſuæ librum edidit.

Abaddir, lapis eſt, teſte Priſc. à Saturno pro Ioue deuoratus: cùm enim eſſet in fatis futurũ, vt Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret quoſcunque ex Ope vxore partus ſuſcipebat, deuorabat. Eam ob cauſam, Ope Iouem in lucem editum ſeruari cupiẽs, Saturnum decipit lapide in os eius iniecto, qui Abaddir dictus eſt.

Abæ, Abarum, oppidũ Phocidis, Strabo. Phocenſium vrbs eſt (inquit Pauſanias in Beotica lib. 10. à Philippo Macedone cùm cæteras euertiſſet, ob id relicta, quòd eius populus ſacrilegij expers eſſet.

Abæi Phocenſium regionis populi in Phocidẽ ab Argis cõmigrarunt, atque illic Apollinis templum conſtruxerunt ex quo ille oracula reddebat, quod vnà cũ vrbe, ac populo tandem à Xerxis exercitu funditus euerſum fuit.

Abaga Tartarorum rex, & Armenię, Hieroſolymam recuperauit, Sabell.

Abagarus Perſarum rex.

Abahius, Nilus fluuius dicitur (vt ſcribit Paul. Iouius libro 18. hiſtor.) quaſi amnium pater: quòd poſt longũ & tortuoſum curſum, totã aquarum molem in multa cornua diffundat.

Abala, oppidum in Africa, Plin. lib. 6. cap. 29.

Abala, portus Meſſaliæ proximus, ad quem aufugit Cæſar, aduerſus Pompeium dimicans, App. lib. 5.

Abali, populi Indiæ, de quibus Plin. 6. 19.

Abalites, ſinus maris Troglodytici, Plin. 6. 29. vide AVALLITES.

Abalus, inſula maris Oceani Plin. cap. 2. li. 36.

Abana, fluuius Damaſci, à radicibus Libani, in Syriacum effunditur mare, 4. Reg. 5. 12.

Abantias, inſula maris Mediterranei, Bœotiæ propinqua, alio nomine poſtea Euboia, aliàs Eubœa dicta: cuius incolæ Abantes dicuntur. Ariſtarchus in ſecundum Homeri.

Abãtidas, poſt Cliniã Arati patrem Sicyniorũ tyrannidẽ occupauit, ab indigenis quibuſdã paulò pòſt interemptus, Pauſ. in Corint. 2.

Abantes, Ionum populi inter Achiuos. Herod. lib. 1. Alios dixit Orpheus in Argonanticis iuxta Pontum vide Stephanum de vrbibus, & Plinium lib. 5. cap. 12.

Abantes populi (inquit Pauſanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati Theonum in regione quam abantidem appellarunt, conſtruxerunt, quam tandem amiſerunt, poſtea Corcyram deducti ſunt.

Abantis, idis, inſula Bœotiæ quæ & Abantias dicta eſt Stephano.

Abaortæ populi ad Indum fluuium Pli. 6. 20.

Abarbarea, Nais nympha apud Homerum: ex qua bucolium. Aeſapum, & Pedaſum genuit.

Abarca, vel Sanctius ab Arca, tertius Nauarræ rex, aduersus Saracenos prospere pugnauit. Aragoniæ regnum auxit. Valaterran. Ritius.

Abárimon Scythiæ regio iuxta Imaum monte super Anthropophagos, in qua syluestres homines degunt, auersis post crura plantis, maximam habentes velocitatem, passimque cum feris vagantes. Plin. lib. 7. cap. 2.

Abaris, viri proprium, de quo sic Cælius cap. 22. lib. 9. Abarim Hyperboreum ferunt, sagittam per orbem terræ circumtulisse, nihil omnino vescentem. Hunc Abarim, Scythæ filium, nõ ignarum literarum, oracula scripsisse traditur, quæ Scythica nuncupantur, & nuptias Hebri fluminis, Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo sagittam acceperit quam diximus. De Scythia in Græciam venit anno mundi 3393. Euseb. Huius & Gregorius Theologus meminit in epitaphio ad Magnum Basilium. Hactenus Cælius. Ouid. 5. Metamor. 18. Caucasúmque, Abarim, Sperchesiadémque Lycetum. Et Virg. Aenei. 9. Padúmque, Hebesúmque subit, Rhesúmque, Abarimque.

Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Parthiæ, Steph.

Abaron, filius Matthathiæ filij Ioannis, primi Machab. 2. 5.

Abarus, nomen proditoris cuiusdam Arabum vnius primarij, qui Crassum Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos suscipientem sua astutia in calamitosum excidiũ compulit. Appianus in Parthico.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lyncei ex Hypermestra coniuge filius (sunt tamen qui Beli filium faciunt) homo bellicosus & acerrimi ingenij: regnauit annis viginti tribus, inquit Eusebius. Pater fuit Prœti & Acrisij, & auus Perfei, à quo postea Argiuorum reges Abantiadæ dicti. regnauit annis 23. anno mundi 2581.

Abas, antis, vates, Abarum Phocentium vrbis conditor, filius Cymei & Hypermestræ Danai filiæ, Pausanias in Phocica lib. 10.

Abas, comes Aeneæ, de quo Virgil. lib. 10.
Vnà toruus Abas, &c. Et alibi.
AEre cauo clypeum magni gestamen Abantis. Idem 1. Aeneid.
Et quæ nouus Abas, & quę grãdiuus Aceſtes.

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Inde Abantius possessiuum.

Abas apud Thuscos regnauit annis xv. ab hoc positi sunt Abij Thusci. Manetho. anno mũdi 2584.

Abantias, dicta est Atalanta, neptis Abantis, & Iasij filia. Musæus, -nec Abantias aures
Præterit ipsa tuas.

Abases, regio est Aegypti. Abases Aegyptij vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circundatas. Stra. lib. 17. vide ABATOS.

Abâsges, Scythiæ populi vicini Sanigis. Steph.

Abáster, vnus ex tribus equis Plutonis quo significatur niger. Nam tribus fertur equis, vt est in fabulis, quorum primus Metheus dicitur, qui interpretatur obscurus: secundus Abaster, tertius Nouius, quod sonat tepens. Alias Abastrus. Io. Bocatius cap. 6. lib. 8. vide ALASTOR, sic enim scribi debet.

Abatia oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus. lib. 9.

Abaton, Abatũ, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemisiæ trophæum, quod religione impediti, diruere non poterant. Cel. lib. 7. cap. 53.

Abatos, insula in extremis Aegypti ad paludẽ Memphiticã, in qua sepultus fuit Osiris rex: quasi inaccessibilis dicta, quòd ad illam propter limi & papyrorum copiam difficillimus sit aditus, vbi primùm Nilus magno fragore descendit, Lucan. lib. 10. [vetustas,
Hinc Abaton, quam nostra vocat veneranda Terra potẽs. Hoc nomine etiam vocatus est locus vltra Aegyptum & Aethiopas, iuxta paludem Stygem: ab α privatiua particula, & βαίνω id est vado. Quæ Græci vocant Abata, Latini inuia vocant, siue auia. Vide ABASES.

Abarus, Abarum rex, anno mundi 4010.

Abasa insula Aethiopiæ Saceæ vicina. sunt qui volunt esse Scythiæ. Pausan.

Abarim, mons excelsus, diuidens terram Amõ & Euphratis à terra promissionis, cõtra Hiericho, Iordanem vsque fluuiũ protendens radicẽ: insignis, Mosis inclyti Iudæorum Ducis morte, Nu. 27. 12. & 33. 47. 48. & De. 32 49.

Abbas Lyncei & Hypermestræ filius. 12. Argiuorum rex. Prithum & Acrisium filios reliquit: regnauit annos 23. Abbas Pausan.

Abbas Siculus Panormitanus, qui in decreta & decretalia scripsit. apud Senas Hetruriæ vrbem docuit, anno 1428.

Abbacollenses Saxoniæ populi, veluti pagani pastores, quòd eã vitã agerent: aduersus Abbatẽ sancti Galli bellum gesserunt. Mutius.

Abda, pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6.

Abdala Saracenus, Toleti rex Tirefiam Alphõsi Quinti, Veremundi filij, vxorẽ duxit. quæ illius nuptias detrectans post Abdalæ decessum sese perpetuo cœnobio dicauit. Volater.

Abdi, pater Cis Leuitæ. 2. Paral. 29. 12.

Abdarã Saracenus, Hispaniæ rex, à Radamiro rege Galliciæ superatus. Luithpran. li. 5. ca. 1.

Abdaristenses, populi. Plin. li. 4. cap. 10. Sed cor rectius legitur Audaristenses.

Abdastártus, Tyri rex, regnauit annis nouem.

Abdeel, pater Selemiæ. Hierem. 36. 26.

Abdecammárnus, Saracenorum & Hispaniarum rex. anno à nato Christo 826.

Abdera oppidum Thraciæ, Democriti philosophi, & Protagoræ sophistæ patria: quã Diomedis soror condidit, & à se cognominauit,
Ouidius

Ouidius, Aut te deuoueat certis Abdera diebus: dicta ab Abderito Herculis delitiis, à Diomedis equis dilacerato & humato in cuius honorem Hercules posteaquam pugnasset cum Diomede, Abderā condidit. Hæc postea collapsa, Clazomenę à Clazomeniis ex Asia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt, vocata est: iuxta quam Bistonium stagnum fuisse dicitur, in quo cūcta natantia demerguntur. Sciendum ab Ephoro dici Abdera. numero plurali tantū, secundum Abderon singulari. Plin. 4. 11. 13. Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solinus ab Diomedis Thracum regis sorore conditum meminerunt, anno mundi 2313.

Abdēra, oppidum Hispaniæ Bæticæ, & insula ad Samothracem, Authores Plin. 4. 12. & Ptolemæus libro 2.

Abdēra, pulchra Teiorum colonia. vide Chiliades Erasmi.

Abderâna, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Brachinonensem Gerundensemque deuastauit. Blond. lib. Decade 2. anno à Christo 827.

Abderites, vir Abderæ natus.

Abderitæ, populi Thraciæ, qui cum à muribus ac ranis vexarentur, coacti sunt natale solum relinquere, & alias quærere sedes: hos Cassander in vltimis Macedoniæ partibus susceptit, pactione inita cum eis de pace. anno mundi 3650.

Abdias, dispēsator domus regis Achab. 3. Reg. 18. 3. *le maistre d'hostel:* propheta item *ὁ γγελος* Amos, quem Hieronymus sub Achab fuisse refert.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad. 1. Paral 5. 15.

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam inuasit, à qua, per Ioannem Magistrum militum fugatus est. Aemyl. lib. 2. anno à Christo nato 962.

Abdon, Propheta vir Dei Hieroboam super altare excelsorum filiisque suis mortem interminatus est, cui interminitanti manum arescere fecit: contra præceptum Domini in domo falsi Prophetæ comedit, quamobrem dum reuerteretur Hierosolymam in via à leone est interfectus.

Abdon, filius Micha. 2. Paralip. 34. 20. qui 4. Reg. 22 Achobor dicitur.

Abdon & Sene ex Corduba Persarum vrbe oriundi martyres, sub Decio passi sunt anno post natum Christum 254.

Abdon Hylonis filius de tribu Ephraim. Israelitarum princeps, Ioseph. li. 5.

Abdon, ciuitas in tribu Aser, Iosue 21. 30.

Abdon, filius Hillel de tribu Ephraim, xv. Hebræorum iudex, iudicauit annis viij, Iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdua, fluuius. Plin. 3. 16. 35. & 3. 19. 10. sed alias legitur Abdua.

Abeâcus, Siracorum rex, apud Stranonē li. 13.

Abeâtæ, populi in achaia non procul ab Aliphireis & Pyrgensibus. Plinius 4. 6. 8.

Abidiranus Saracenorum rex aduersus Carolum Magnum potentissimè dimicauit. Garduam transgressus Burdegalam diripuit, omnique impietate desœdauit. Sabel.

Abel, filius Adā, à Caim fratre suo interfectus Gen. 4. Hic pastor pecorum dicitur in sacris quòd totus contemplationi esset deditus, non eloquentiæ, vide Philonem Iudæum.

Abel, ciuitas, quę (vt inquit Hieronymus) xii. mil. à Gabdatis Oriētem versus distat. 1. Reg. 6. Est & villa in vi. Philadelphiæ lapide, vbi Iephte cum Ammonitis manum conseruit.

Abelmagim, ciuitas à rege Asa per Benadab expugnata 3. reg. 15. 2. Paral. 16.

Abelmehula, vicus in Aulone. Hieronymo. Iudic. 7. 3. Reg. 4.

Abelsatim, locus in deserto ad meridiē Moabitarum, non procul à Iordane, à spinarum copia nomen habens. Num. 33.

Abella, vrbs supra Neapolim, vnde Auell næ nuces Macrobio & virgilio,
Et qui maliferæ despectant mœnia Abellæ.
vulgò hodie Bella dicitur.

Abellinum Italiæ oppidum, quod item Auellinum dicitur. Plin. 3. 5. 10. 11.

Abellicates, Italiæ populi, antè Protropi appellati. Plin. 3. 11. 34. 35. Iidem Auellinates Luciano appellātur: nam inter B & V magna est affinitas.

Abenlibeticum regnum Hispaniæ.

Aberdonia regio Scotiæ, Munsterus lib. 2.

Aberides, deus antiquorum qui deinde Saturnus appellatus est, Cœli & Vestæ filius.

Abes, ciuitas in tribu Issachar, Iosue 19.

Abesamis, Syriæ oppidum quondam à Semiramide conditum, Plin. 6. 28. 33.

Abesan, iudex in Israel de Bethlehem. Iudic. 12.

Abessa, nonus Hebræorū iudex post Ephthen regnauit, nonnulli Boz esse aiunt qui ex vxore Moabitide xxx. masculos totidemque fœminas suscepit. is alio nomine Absaris vel Abessanus dicebatur, Sabel. 6. lib. 1. Enneadis.

Abessalon, pater Maacha, matris Abiam. 3. Reg. 15. Alio nomi. vocatus Vriel. 2. Par. 13.

Abesse, oppidum apud Hermandrum fluuium. Plin. 6. 23. 1.

Abi, vel Abia, mater Ezechiæ regis. 2. Paralip. 29. 4. Reg. 18.

Abia filius Samuelis prophetæ. 1. Reg. 8.

Abia, ciuitas maritima in Messenia, quæ à Saltu porcino xx. potissimum stadiis distat. Iramolim nominarunt, & vnam ex septem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promisisse Homerus scripsit.

Abia, Herculis filia, Hylli nutrix in Irā ciuitatē secessit quam de suo nomine Abiā appellauit, ibique fanum eiusdem nominis cōdidit.

Abiam, filius Roboã, quartus Iudæorum rex, regnare cœpit xviii. anno Ieroboam, regna uitque an. iii. Vicit bello Ieroboam, in quo perierere ex Israel 2. millia virorum 2. Par. 15.

Abiathar filius Achimelech sacerdotis, summus sacerdos tempore Dauidis regis Iudæ anno mundi 2896.

Abica, vide HYLEA.

Abibalus Tyriorum rex, Salomonis contemporaneus & amicus, Iosephus libro 1. contra Appionem.

Abida, filius Madiam filij Abrahæ, Gene. 25.

Abidam, filius Gedeonis, Num. 1.

Abidiramus vel Abidirannos Sarracenorum rex potentissimus, qui ab Eudone Aquitaniç principe aduersus Carolum Galliæ regem in auxilium aduocatus, Burdegalã ac Pictauos populos, cæde, rapinis ac incendio, Christiani nominis odio compleuit, Sabell. li. Ennea. 8. & Munsterus libr. 2.

Abiel, filius Seor, 1. Reg. 9. pater Ner. & Cis 1. Reg. 14.

Abiesér, filius Manassæ, Iosue 17. vnus ex fortibus Dauid. 2. Reg. 23. 1. Paral. 2.

Abigail, vxor Dauid, mortuo Nabal. 1. Para. 3. Est & filia Naas, Soror Saruiæ, mater Ioab. 2. Reg. 17.

Abiga fluuius Numidiæ.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum, Numer. 3. vxor item Roboam, filij Salomon. 2. Paral. 11. vxor denique Abisur filij Semei filij Onam, 1. Paralip. 2.

Abilon decimus Hebræorum iudex qui post Esebonem principatum susciplens iudicauit Israelem annis 10.

Abilius Episcopus Alexandriæ.

Abij, populi Scythiæ, quos ait Solinus ex Albiano fluuio dici iuxta quẽ habitant: vel nõnullis, quòd sine vita stabili, aut domicilio sint in curribus degentes. Horũ meminit Stephanus & Homerus.

Γαλακτοφάγων, Ἀσιανῶν δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Iustissimos vocat, quòd in pace sine bello degant, vel quòd extemporali victu vtãtur. Pleraque enim Scytharum nomina ex moribus ædita cõmentaque sunt, vt Galactophagi, Anthropophagi, Abij: author Volaterranus.

Abila, oppidum. Elysæi prophetæ patria in regione Decapolitana. Plin. 5. 18. 6. Syriæ oppidum (alias Abilla) meminit Stephanus. Vide ABILLA.

Abdix mons ex Africa procumbens: de quo Strabo lib. 3.

Abimadatócus qui & Amylinus Euilmérodach, & Amildabacus, decimus Babyloniorũ rex regnauit ann. xxxi. Iosep. lib. 10. cap. 13.

Abimelech, filius Gedeonis ex Droma concubina: occisis lxx. fratribus filiis Gedeonis, tyrannide imperium inuasit: regnauit annis tribus. Iudic. 9. Iosep. lib. 5. cap. 7.

Abinadab, filius Isai patris Dauid, 1. Reg. 16 filius Saul, 1. Para. 8.

Abinoem, pater Barac, ducis exercitus populi Iudæorum. Iudic. 4.

Abiram, primogenitus Higel, reædificatoris Iericho, 3. Reg. 16.

Abiron, filius Eliab. Num. 16.

Abis fluuius in Danubium influens, qui & Absus dicitur: author Althamerus.

Abisac, virgo adolescentula quæ calefaciebat regem Dauid senio confectum. 3. Reg. 1.

Abisai, filius Saruiæ, sororis Abigail, frater Ioab. 1. Reg. 26.

Abisaris, regio Indiæ, apud Strabonem li. 15.

Abisontes, populi inter Alpinas gentes. Pli. 4. 20. 18.

Abissa & Abissâma, Arabię fœlicis ciuitas. Pto.

Abissue, filius Phinees, filij Eleasar, filij Aarõ, 1. Para. 6. filius item Bela filij Beniamin, filij Iacob. 1. Paral. 8.

Abissur, filius Semei, filij Onã, filij Gerameel. 1. Para. 2.

Abital, mater Saphatiæ, filij Dauid. 2. Regu. 1. Paral. 3.

Abitob, filius Mehusim. 1. Para. 8.

Abiu, filius Aaron, filij Amram, filij Caath, filij Leui, Exod. 6.

Abiud, filius Belá, filij Beniamin. 1. Paralip. 8.

Ablatius AEgyptius. præne. iii. Cos. Olimp. 277. an. 2. vrb cond. 1082. Chr. Domini 331. quo anno Constantinopolis dedicata noua Roma.

Ableti, populi non procul à Pergamo, qui parent Mysis. Stabo libro 13.

Abner, princeps militię Saul, filius Ner, patrueIis Saul. 1. Reg. 14.

Abnoba, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12.

Abóbrica, Hispani insigne oppi. Pli. 4. 20. 12.

Abóccis, oppidum. Plin. 6. 29. 57.

Aboco Cretus dux Bœotiorũ. Plur. in Arato.

Abolâni, populi in Latio Albensibus proximi. Plin. 3. 5. 38.

Aboduti populi veteres, Francorum socij, siti iuxta finum Oceani maris in extremis Germaniæ finibus: hi Caroli Magni Francorum regis opem implorarũt in reprimendis Velataborum hostium excursionibus. Plutarc. in Carolo Magno.

Abólla, vrbs Siciliæ. Step.

Abona fluuius est Britanniæ.

Abóni, oppidum paruum iuxta Euxinum pontum. Stephanus.

Aborienſe, Romanorum oppidum in Africa. Pli. lib. 4. cap. 5.

Aborigenes, populi montani, quos Chamezenus AEgyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat. Antiquiss. fuerunt, & primi tenuerũt agrum populi Rom. sic dicti, quòd visi sint editi sine patribus, quasi sine origine, aut ex varia

vitia gentium colluuione mixti essent. Hi postea aduentu Aeneæ Phrigibus iuncti, Latini appellati sunt, Romámque condiderunt. Salustius, Liuius, Dionysius Arcades fuisse, & cum Oenotro Lycaonis Arcadæ regis filio in Italiam venisse tradunt. Plin. 3.5.8 1. Steph Berosus.

Abórras, fluuius Anthemisiam vrbẽ prẽterfluẽs, non procul ab Euphrate in asia. Stra. lib. 16.

Aborus, fluuius. Sthephanus in Rhesina.

Abôtis, vrbs Aegyptia Stephanus.

Abaraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenoph. lib. 1. de Cyri expeditione.

Abradatas rex Susorum fuit, & maritus Pãtheæ nobilissimæ matronæ, Xenoph. lib. 7. Pædiæ Cyri: vide Panthea.

Abram, primus patriarcha, pater excelsus interpretatus: quem Deus ab his quæ videntur, ad inuisibilia prohibens: Non vocaberis, inquit, Abram: sed Abraham erit nomen tuum: quia multarum te gentium patrem posui. Iussu Dei patriam ac parentes reliquit, abiitque in Canaan, assumpto Loth cognato suo. Gen. 12. Se suósque circuncidit. Genes. 17. Duas habuit vxores, Saram & Ceturam, ex qua sex filios suscepit. Genes. 25. Ioseph. lib. 1. cap. 23.

Abram, vel Abrahim Bassa, Othomani postremi nostra memoria Turcarum imperatoris filius: cum repudiata matre in persiam ad Sultanum concedens, bellum aduersus patrem gessit: quo, per patris insidias sedato, dum se reuocato filio imperij totius habenas traditurũ affirmat: dúmque patris prœcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Genissaris, fortissimo arcus neruo ad collum filij deuoluto, misere suffocatu est.

Abram nomen ciuitatis. Iosue 19.

Abrẽtana pars Mysiæ: ita dicta à Bretica nympha.

Abretânus, Iupiter Mysius deus ab Abreta, quæ est Mysia, sic vocatus: cuius sacerdos fuit Cleõlatro prius insignis: deinde Antonij, postea Augusti militiæ præfectus.

Abretini, alias Abroteni, Mysiæ populi. Plinius 5.30.14.

Abrinátæ, populi Pontici. Stephanus.

Abrincátui, Galliæ Lugdunensis populi, iuxta Venetos. Plinius 4.38.1.

Abrodiætus, cognomen Parrasij, Vlysis pictoris nobilissimi: Latinè delicatus & elegãs: Herculem Lyndi fecit, asseuerans eum à se talem pictũ, qualem sæpe in quiete vidisset. Plin. lib. 35. cap. 10.

Abrocomes filius Darij Persarum ducis. Herod. lib. 7.

Abron, Abronis, vir ob nimiam vitæ mollitiem famosus. Abron enim mollis & delicatus.

Abronichus legatus missus à Themistocle bellum aduersus Lacedemonios gerente ad explorandam multorum vrbis Lacedæmonis altitudinem. Thucyd. lib. 1.

Abróni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulgò Arcani.

Abron, pictor Samius, de quo Plinius libro 35. cap. 10.

Abros, gens Tarentinorum ad mare Adriaticum, Stephanus.

Abrotonium, fœmina delicata, & amplexibus apta, vt Glycerium, Philotium, Dorcium, Sophronium: quæ (teste Prisciano lib. 5. vbi de generib.) quamuis habeant articulos fœmininos, declinationẽ tamen & formam tam apud Latinos, quàm apud Græcos seruãt neutrorũ.

Abrotonum, Africæ oppidum. Plin. 5.4.21. & Strabo lib. 17. Steph.

Abrótine, vrbs Mysiæ. Steph. vide ABRETINI.

Abrúzi, vide PRAEGVTII.

Abs vide APS: nam ψ Græcum vtroque modo effertur.

Absalom, filius Dauid, de Maacha. Reg. 3.

Absalom, Vualdemar, collectaneus Danorum Pontif. maximus.

Absander, decimus nonus Athenienſium rex, regnauit annis decem.

Absarus, fluuius Iberiæ, quem Ptolemæus Absonum vocat.

Absarus, fluuius & castellum. Plin. 6.3.7. & 9.6.5. & cap. 10.65.

Absarus, vel Absartus amnis Armeniæ in Pontum defluens: qui cum Pariedris montibus Armeniam minorem claudit.

Absepus fluuius est Asin, apud Lampsacum oppidum perfluens, ex quo Priapus fuit, obscœnitate virilium cognitus.

Absiles gens Plin. 6.4.18.

Absilis, seu Absilia fluuius est in Asia, Latiam præterfluens ciuitatem.

Absimárus, Tyberius LXVII. Romanorũ Imperator, regnauit annis septem. Aemil. lib. 2.

Absinthij populi, teste Herodoto libro 6. iuxta Pontum habitant, vbi mons eiusdem nominis habetur. Ouidius. lib. 5. de Trist. à quibus herba nomen habet.

Absitus, oppidum Asiæ, Plin. lib. 6. cap. 26.

Absoros vna ex insulis maris Adriatici, vicina Venetis, Illyrico adhærens littori in qua secundum Ptolemæum duæ sunt ciuitates: Pomponius Mel. lib. 3.

Absuritánum, oppidum. Plin. 5.4.8. (aliàs Absiritanum) vide infrà.

Absyrtes, Colchorũ fluuius, in adriaticum mare sese exonerans, ab Absyrto à Medæa ibidem interempto sic appellatus. Lucanus lib. 3.

Et cadit Adriaticas spumãs Absyrtus in vndas.

Absytides, insulæ in Adriatico mari vel iuxta Istrũ, à fratre Medeæ ibi interfecto nomine Absyrto sic appellatæ. Plin. lib. 3. cap. 36. 12. Steph. Absyrtum, insula. Plin. 3.21.

Absyrtus, Aethæ regis Colchorum, & Ipseæ filius, alio nomine Aegialeus dictus, quem soror eius Medæa cum Iasone discedens mem-

bratim discertum circumquaque disiecit, vt sequentem se patrem in colligendis ossibus occupatum remoraretur, ne eam à fuga retraheret: vnde locus ille dictus est Tomos, id est incisio, & fluuius iuxta quem id fecit Absyrtus vocatus. Sunt tamen qui Absyrtum non ex eadem matre cum Medæa, sed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alij nec à sorore discerptum volunt, sed per istum fluuium cum fugientibus in Illyriam ad insulas Prygeidas venisse. Absyrtum Diodorus Egialum vocat. Huius meminit Cicero lib. 3. de natura deorum, Pacuuium poëtam citans. Absyrti fabulam describit Ouid. 3. Tristium, Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius, Lucas & Theo interpretes lib. 4. Argon.

Absyrtus, fluuius Colcorum ex sanguine Absyrti fratris Medeæ & ab eadem cum Iasone fugiente occisi denominatus: Bocat. & Plin. libro 3.

Absyrtus, author Græcus, scripsit de medicãdis equis, & de cura animalium, & eorum medicina, quem pulcherrimum & emendatissimum habet Antonius Vicecomes Mediolanus.

Abudiacum, vrbs Vindeliciæ. Ptolem.

Abula, vrbs Hispaniæ. Ptolem.

Abumaluch, Saracenorum & Hispanorum rex, cum Carolo Magno fœdus iniit.

Abundantius consul Romanus.

Abũpus Britanniæ fluuius maximus. Ptolem.

Abus fluuius Epiri in finibus Apolloniarum. Strabo.

Abutucense, oppidum. Plin. 5. 4. 29.

Abydeni, populi, ab Abydo ciuitate Asiæ, cùm à Philippo Macedonum rege sic opprimerentur, vt nulla liberandæ obsidionis spes superesset, mutua multitudinem tanta inuasit rabies, vt se suásque vxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudelissimè interficerent, ne in hostis venirẽt potestatem. Quam historiam imprimis memorabilem fusissimè narrat Liuius Decad. 4. lib. 1.

Abydon, onis, regio Macedoniæ. Steph. & Suid.

Abydos, vrbs Asiæ à Milesiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Sestos in Europa opponitur, intercedente augusto mari à casu virginis Hellesponto nuncupato. Id cùm Asiam ab Europa diuidat, Xerxes ponte coniunxit. Musæus.

Σηστὸς ἔην γρὴ Ἄβυδος, ἐναντίον ἐγγὺς πόντου.
Γειτονίς εἰς πόλιος. Pau'ò Pòst,
Ἠῶιον ἠπείρου ἔνιαι, ὁδὶ πλοίσιμον ἄβιδον,
Ἀμφοτέρων πλωλίαν πεικακώσεις ἀφίεις, ἄμφω.
Ἰσθμὸν ἀλλήλοισι.

Abydi, tres ciuitates. Steph.

Abydos patria Leandri, Virgil. lib. 1. Georg. Pontus & Oltriferi fauces testantur Abydi. Et dicitur hæc Abydos & hoc Abydon, hinc Abydæus & Abydenus, Ouidius.

mittit Abydenus quam mallet ferre salutem,
Si cadat vnda maris Sesta puella tibi.

Plin. 4. 11. 44. & 5. 32. 2. Est item Aegypti oppidum, Memnonis regio, & Osiris templum inclytum. Plinius. 5. 9. 73.

Abydi, lapis colitur. Plin. 2. 60. 7.

Abyla, mons excelsus Mauritaniæ, Cu'pæ monti qui in Hispania est oppositus, quos ambos Herculis columnas dicunt olim perpetuo iugo coniuncti, sed ab Hercule separati: & sic intromissum terris mare, quod in hodiernum vsque diem Mediterraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixisse dicitur, cùm boues Gervonis vestigaret, perinde ac vltima ibidem esset orbis meta. Plinius in Prolog. 3. 20. & 25. 5. De his Stephanus & Dionysius Libyc.

Ἀλλ' ἤτοι πημάτῳ μὲν ἀγωνίῃ ἐστὶν ἰδέσθαι.
Γείτων ἀκταίῃ πρὸς ἑσπερον, ἐνθὲν ἰόντι
Στηλάων ἀσύλη κεῖται μία, τ' ὑπτιόεσσα
Τάρτησσον χαρίεσσα.

Sed & vltimus clarorum Iberorum terminus Oceano proximus est occiduo, cui præcelsa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tartessos, Vbi multa Eustatius scribit. Et notandum est Alibam dici à Græcis, & non Abylam, idque forte per Metathesin: omnino per ypsilon scribi oportere clarum est.

Abyla, Syriæ oppidum, iuxta quod sitæ sunt Arca, Ampeloessa, Gabe. Plin. cap. 1. lib. 3. Hodie Aceuta dicitur. vide ABILA.

Abylli, populi iuxta Nidum, Troclotidis vicini, Stephanus.

Abzan, decimustertius Hebræorũ dux, regnauit annis VII. Hunc Rab. Salomon & Chaldæus Paraphrastes booz esse dicunt: cuius ætate fames oberta est maxima, qua Noëmi cum marito & filiis terram Iudæ relinquere necessitate compulsa est: post aliquot annos cum Ruth nuru sua rediens, Booz Ruth vxorem duxit.

Abziritânum, oppidum. Plin. 54. 32.

Abzoæ, populi. Plin. 6. 13. 23.

A C

Aca, ciuitas Phœnicum, quæ postea Ptolemaïs dicta est Straboni. Plinio autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæsaris.

Acabêne, mons in finibus Aegypti. Ptolem.

Acabis, villa in Cyrenaica regione. Ptolem.

Acacesium, vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio. Stephanus.

Acacius scriptor Cæsariensis. Euseb.

Acacius patriarcha fuit Constantinopolitanus, vir imprimis pius & Leoni Imperatori gratissimus. Suidas.

Acacius Rhetor insignis, qui Libanij & Iuliani temporibus floruit: Suidas.

Academia, locus nemorosus, ab Athenis mille, Apassus distãs: ab Cademo Heroë, vt Eupolidi placet,

placet, ἐν ἰσχίοις ἀμβουλατίοις ἀκαδήμου θεοῦ. hoc est, in ambulacris vmbrosis Academi dei. Horatius, atque inter syluas Academi quærere verum, Eupolidis senarium interpretatus videtur: nam aliàs θεᾶς legitur, non θεοῦ. Ibi natus est Plato: vbi cùm philosopharetur, ita docendi vsu & discipulorum frequentia, morúmque celebritate insignis fuit. Vnde Laërt. Τὸν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατίσματος ἀλλ' ἀγεμὼν ἡδυλόγης ἀττικίζων συγγράφος ἀκαδήμου Δισσὸν ἐφεζόμενος τὰ λιγύφθογγα στόματα. Id est, Hos inter dux ille Plato celeberrimus ibat: Cuius ab ore melos manabat, quale Academi Arbustis lepida modulantur voce cicadæ. Antea per ε scribebatur Academia. Erátque Academia gymnasium inferius, cùm superiori gymnasio nomen esset Lyceum. Nam inferior ambulatio & superior dicebantur Lyceum verò nomen fuit schola Aristotelicæ.

Academici philosophi dicti sunt qui Platonem sequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil sciri posse asserebant.

Est enim duplex Academia, vetus & noua.

Acádemia, villa memoratu digna, ab Auerno lacu Puteolos tendentibus imposita littori, celebrata porticu & nemore: quam Cicero Academiam vocabat ab exemplo Athenarum, ibi compositis voluminibus eisdem nominibus, in qua & monumentum sibi instaurauerat. Plin. lib. 31. cap. 2. & 12. cap. 2.

Acadinus fons est Siciliæ iuxta Delos lacus, paliciis fratribus sacros, ad quem iuramenti veritatem explorare solent ad hunc modum: Iuramenti verba tabulis ligneis inscribebant, eásque in fontem deiiciebant: quæ supernatarent iuramenti integritatem: demersæ, periurii indicabant.

Acáfra, oppidum in Arabia felici. Ptolem.

Acális, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes. Steph.

Acalandrum, flumen. Plin. lib. 3. cap. 11. rab.

Acálanthis nobilissimi canis nomen: vnde est illud Aristoph.

Ἀκάλανθις ἐπ' οὐδὲν τυφλὰ ἴκτει.

Acalanthis festinabunda occæcatos parit, Cælius Rhod. lib. 17. cap. 28. & Erasm. in Chil.

Acalis, idis, Minois filia & mater Oaxi. Steph. de vrb. Oaxus, inquit, est oppidum Cretæ ab Oaxo filio Acalis, quæ fuit Minois filia.

Acámantis insula. vide ACAMAS.

Acamátchis, nympha, Oceani fil. a. Dio. lib. 6.

Acamántis olim dicebatur Cyprus. Stephanus.

Acamantium vrbis in maiori Phrygia opus Acamantis filij Thesei, qui quum in expeditione aduersus Solymos se strenue gessisset, locum vrbis condendæ à patre impetrauit. Steph.

Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in

auxilium Troianorum venerunt Homerus Iliad. 2. fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cælebs erat, & diis similis habebatur. Est præterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamantis vocitata est. Strabo lib. 15. Huius promotorij Plinius meminit. 5. 31. 9.

Acamas. Vide SYNNADA.

A campseonysis vel Campseónisis, fluuius. Plin. 6. 49.

Acánthon, mons. Plin. 4. 18.

Acan, filius Eser, filij Seir Horræi. Gen. 36.

Acánnæ emporium circa rubrum mare. Steph.

Acantius est promontorium Magnesiæ.

Achantus, puer regius conuersus in florem sui nominis. Est item ciuitas Aegypti prope Memphim. P. in. 4. 10. 21. & cap. 58. 5. 4. & 6. 31. 47.

Achantus oppidum in Macedonia, siue Aetolia, quæ est vrbs Atamanum, in qua mutas esse cicadas Stephanus scripsit: alias Acanthos.

Acánthus, insula. Plin. 5. 31 49. & Herod. libr. 7.

Acaracátæ, populi. Plin. 6. 7 9.

Acapis, fluuius Asiæ apud Lazos populos.

Acar, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralipomenon 2.

Acara oppidum in medio Pannoniæ.

Acarássos, vrbs Lyciæ. Steph.

Acaria fons in agro Corinthio, apud quam Iolas Eurysteo caput amputauit Strabo.

Acaris, vel Carides, Phrygiæ vrbs, Steph.

Acarnánia, regio & pars Epiri, mersa medio sinu Ambracio. Plin. 2. 9 . 2. & 4. 1. 9. 15. In hac est oppidum Leucas. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Aetolia diuidit, vel (vt Soluus ait) Pindus mons qui Acheloum parit. Steph. Est & regio quædam paruain Aegypto dicta Acarnania. Seruius in libr. 5. Aeneid. Et ciuitas non procul à Siracusis. (Cicer. in Verrem) in qua Olympij Iouis antiquissimum fanum fuit, quæ à Gothis exusta est. Huius incolæ Acarnanes dicti, quorum meminit Thucyd. lib. 4.

Acárne, oppidum. Plin. 4. 9. 4.

Acaró ciuitas Palæstinæ, quæ Cæsarea vocatur, & arboris genus. Plin. libr. 15. cap. 7. Scribitur aliàs Accaron.

Acárrha, vrbs Achaiæ. Steph.

Acásta, nympha, Oceani & Thetyor filia. Vide ACTASTA.

Acástus, Peliæ Thessalorum regis filius, venator sagittis clarus. Ouidius libro 8. Metamorpho. vxorem Creteidem siue Hypolitem duxit, quę cùm Pelium amaret, neq; ille contra huius amori obsequi vellet, Pelium vltrò de stupri appellatione apud virum accusauit. Itaque Acastus Pelio ceu venationis causa, in saltum Pelij montis abducto, ibique omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit: verùm Chion siue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machæra, Pelium liberauit qui postea domum

reuersus, Acastum cum vxore interfecit.

catium nauis erat actuaria. Iulius Pollux ait fuisse velum in naui maximum, sicut minimum, dolonem. Actuarię verò naues dicuntur agiles & prestates celeritate. Salust. hist. Actuariæ naues circiter xxx. onerariæ decem.

Acaton est mons Aetoliæ.

Acca Laurētia, Faustuli regij pastoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna solertia gubernauit. Hæc vocata est Lupa, eò quòd nobile scortū fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam. Seruius.

Accabicotochicæ populi sunt in Mauritania nō procul ab Atlante monte. Stepha.

Accabicus murus, oppidum circa Herculis colū nas, à Carthaginensibus conditum. Steph.

Accaron, vrbs in tribu Dam. Ierem. 25. Iosue 13. & 15.

Acheni, populi Arabiæ, iuxta collū rubri maris. Steph.

Accitana Colonia est in Hispa. citeriore in conuentu Chartaginensi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Acci, vrbs Hispaniæ, Ptolem. Acti olim dicta.

Accipitrum ciuitas prope Thebas, Strab. lib. 17.

Accisi, populi. Plin. 6. 7. 13.

Acc tania, colonia. Plin. 3. 3. 36.

Accius, tragœdiographus, natus parētibus libertinis, Marcino & Serano consulibus: duriusculus Ciceroni ad Atticum, & Licinio scriptor ferreus appellatus: quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem se præsti terit. Quintilianus pro suo candore id vitij in tēpora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius versibus & tēpla & monumenta ornarit, eóq; simulato, statuam in æde Camœnarum prægrandi statura, formáque posuerit: alioqui pusillus erat.

Accius Pisauriēsis, cuius accusationi Cicero pro Cluentio respondit, quemque in Oratore suo inter claros oratores refert. Fuit rursum alius

Accius Nauius, cuius idem Cicero 1. de diuinat. meminit. Vide ACTIVS.

Acco mulier iam decrepita, cùm faciem (quam ad speculum explorabat) senio deformatam conspiceret, animi ægritudine in insaniam lapsa est, Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 15.

Acco rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos, Cæsar in Com. lib. 6.

Accursius Florentinus nobilis Iurisperitus, Eusebius.

Accusiōrum colonia. Ptolem. vrbs Allobrogum in Gallia, godie Grationopolis. Gal. *Gre oble.*

Acce, oppidum Phœniciæ, Stephan. aliàs Ptolemais. Plin. 5. 19. 8.

Accedici, populi Italiæ. Plin. 3. 12. 10.

Acela, vrbs Lyciæ. Steph.

Acelum, oppidum Galliæ Cisalpinæ in Tauriſci agro. vnde Acelinus Romanus, sæuitia famosus inter recentiores historias. Hodie Asulum dicitur: nunc reginæ Cypri Corneliæ prætorium. Alij volunt esse oppidum à Patauio ad decimum lapidem versus Ateste & Montagnam. Plin. 3. 19. 8.

Acencris, Aegytiorum rex, regnauit annis xii.

Acenceros Aegyptum rexit annis 12. Euseb.

Acephali, hæretici quidam dicti sunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum in Christo substantiarū proprietatem negant, & vnam in eius persona prædicant naturam.

Acerræ, vel vt alij, Acerræ, antiquissima vrbs Cāpaniæ non longè à Neapoli, quā Clanius amnis præterfluit: huius frequens inundatio eam pene exhausit. Plin. 3. 14. 14. Virg. lib. 2. Georg. & vacuis Clanius non æquus Acerris. Meminit eius Horatius. Acerrani, incolæ Acerrarū. Plin. 3. 5. 1. 2.

Acerba vel Acerua nomen est Sichæi, mariti Didonis Carthaginensis, Bocat.

Aceratus apud Herod. lib. 8. nomē est prophetæ qui solus reliquis fugientibus remansit Delphis, Xerxe suis copiis Delphum oppugnante.

Aceronius Proculus, præn. Cn. Cos. Olymp. 203. an 4. vrb. cond. 784. Chr. D. 33. cum collega C. Pontio Nigio. Olymp. 204. ann. 1. vrb. cond. 789. Christi D. 38.

Aceruētis, oppidum. Plin. 4. 11. 21.

Acerra, vrbs inter Padum & Alpes, quam obsederunt Marcellus & Cornelius Coss.

Aces fluuius in Asia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. lib. 1.

Acesæ, ciuitas Macedoniæ. Steph.

Acesius Nouatianorum Episcopus sub Constā. Imperatore, de quo Suidas.

Acesiderra Apollini consecrata in Ida monte, Pausa. in Eliaca lib. 5.

Acesamenæ, ciuitas Macedoniæ, ab Acesameno rege Pieriæ. Steph.

Acesias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Acesias medicatus est, vide Erasmum in Chiliadibus.

Acesines fluuius, idem qui Tanais. Steph.

Acesinus, fluuius Persiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis nasci, vt singula internodia incolis præstent vicem nauigij. Plin. 4. 12. 15. 9. & cap. 20. 6. 3. Gemmifer, lib. 37. cap. 13.

Acésius natione Patarensis nobilis artifex qui primus vnà cum Helicone, Caristio, peplum Palladis Poliadis contexuisse fertur: vnde natum prouerbium, Acesij & Heliconis opera: his quæ singulari artificio confecta videntur: Erasmus in Chil.

Acésius epitheton est Apollinis apud Macrob.

Acéssæus nomen nautæ cuiusdam, qui propter ignauiam, ita prorogare solebat nauigationem, vt se diceret lunam magis opportunam expectare: vnde natū prouerbiū, Acessæi luna,

in

in comperendinatores: Eraſ.

Achæus decimus Iouis filius qui à ſuo nomine Achæos vel Achiços populos quibus imperabat, denominauit, Bocat. lib. 11.

Aceſta, vrbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quę eadem poſtea Segeſta dicta eſt. Seruius in 5. Aeneid. In hac partem ſuorum reliquit. Aeneas, cùm peteret Italiam. Virg. lib. 5. Aeneid.

Vrbē appellabunt permiſſo nomine Aceſtā. Meminit etiam Stephanus.

Aceſtæi populi. Plin. 3. 8. 11.

Acéſtes, filius Criniſi fluminis Siciliæ ex egeſta Troiana muliere. Virg. lib. 5. Aeneid. occurrit Aceſtes.

Horridus in iaculis, & pelle Libyſtidis vrſæ:
Troia Criniſo conceptum flumine mater.
Quę genuit: veterū nō immemor ille parētū.
Hic iam ſenex primò Anchiſen & Aeneam Italiam petentes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſen vna cum Aeneam in Eryce monte Siciliæ ſepeliuit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Aeneam, quò illum venti pepulerant ſuſcepit, vbi AEneas cōdita inualidis ſocijs ciuitate eam vocauit Aceſtam.

Aceſtes rex Siciliæ factus, Troianos ibidem benigno ſuſcepit hoſpitio, abeuntes vino & alijs etiam num muneribus, memor veteris amicitiæ, liberaliſſime proſequutus eſt. Virg. 1. Aeneid.

Vina bonus q̄ deinde cadis onerarat Aceſtes.

Aceſtes, fluuius Italiæ nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephala vrbem condidit.

Aceſtius Xenoclis filia, Themiſtoclis vxor, ſeptem vitæ ſuæ tempore vidit faciferos, auum Sophoclem, proauum Leonem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, maritum Themiſtoclem & Theophraſtum filium. Pauſ. in Attica lib. 1.

Aceſtium nomen mulieris apud Pauſaniam.

Aceſtis fluuius Indiæ nauigabilis iuxta quem Alex. Macedo Bucephalam vrbem condidit.

Aceſtorides, Athenienſium Imperator. an. 3460.

Acêum oppidum Colchidis in ripa Phaſidis.

Achab VII. Iſraelitarum rex, regnauit annis XXII impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperauit, filiam Ethbaal Ieſabel duxit vxorem in bello aduerſus Benadab occiſus eſt. anno 3017.

Achabytos mons eſt excelſus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extabat templum: Ait Diodorus Siculus.

Achab ciuitas in qua regnauit Nemrod. Gen. 10. quæ nunc dicitur Niſibis.

Achæi, Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia. vide ACHAIVS. Plin. 4. 7. 29. & cap. 5. 6. 7. & cap 11. 66. à Q. Cæcilio victi anno. 3918.

Achæôrum portus. Plin. 4. 12. 15 5. & c. 30. 5. 17.

Achæôrum ſtatio. Plin. 4. 11. 45.

Achæmenes rex Perſarum ditiſſimus. Horat. lib. 1. Carm. à quo poſtea omnes reges deſcenderunt vſque ad Darium. Hinc Perſæ dicti ſunt Achæmenij & Achæmenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan. 1. coniuret in arma Mundus, Achemeniis decurrant medica Suſis Agmina, &c. Vide ACHAEMENIA & ACHIMERES infrà.

Achæmenia, pars Perſidis, ab Achæmene Aegei filio. Stephanus. Vnde Achæmenius, id eſt Perſicus vel Parthicus. Lucanus.

Paſſus Achæmeniis longè decurrere campis.

Achæmenides, vnus ex ſociis Vlyſſis. Vir. 3. Aeneid. Sum patria ex Itacha, comes infœlicis Vlyſſis.

Nomine Achæmenides, Troiam genitore Adamaſto.

Paupere (manſiſſétque vtinam fortuna) profectus. Ibidem.

Talia monſtrabat relegens errata retrorſum
Littora Achæmenides, comes infœlicis Vlyſſi,
Hic fugientibus Græcis cæteris cum Vlyſſe apud Cyclopas derelictus eſt: poſtea tamen Aeneæ ad eundem locum nauiganti comes factus Cyclopum manus effugit. Virg. libro 3. Aeneid.

Achæus vel Achiuus, Alchilaicus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidem dicuntur Homero, vt ſcribit Plin.

Achæus, Eretrius poëta tragicus, paulò iunior Sophocle, Floruit Olymp. 74. tragœdias 44. docuit, vicit autē vna. Fuit & alter iunior item tragicus, qui & ipſe vnam reliquit. Author Suidas.

Achaia, regio Græciæ vndique circunſepta mari, præterquam à Septentrione, cuius caput eſt Corinthus: ab Achæo Iouis, ſeu, vt alij volunt, Xuthi filio, quæ primo Danaa Herodoto dicta fuit, à Danao Argiuorum rege.

Vnde Græci Achæi & Achiui & Danai dicti Deinde Aegialæa, à rege Aegialo dicta eſt Pli. Achaia prouincia ab Iſthmo incipit: ante Aegialos vocabatur, propter vrbes in littore diſpoſitas. Græci enim αἰγιαλὸν vocant littus. Eſt etiam alia Achaia in Peloponneſo, quæ habet ab ortu ſolis partem Aegæi maris, ab occaſu Epirum, à Septentrione Macedonia, à Meridie Creticum pelagus. In ea ſunt Thebæi, Bœotiæ & Megarea, quæ Megaridi regioni nomen dedit. Eadem dicta eſt Peloponneſus, nunc vulgò Morea. Vide Plinium, Strabonem libro 8. & Stephanum: condita 2566. terræ motu concuſſa: 3573. in prouinciam redacta 4037.

Achaicum bellū Olymp. 158. anno 2. vrb. cond. 606. P. Cornelio Scipione Africano, Acmilio, & C. Druſo. Coſſ.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Plin. 4. 9. 6. merſa Plin. 2. 92. 1. Achaiæ deſcri-

ptio, Plin. lib. 4. cap. 5. per totum: & Ptol. lib. 3. cap. 15. Achaiæ affini quales, Pl n. 8. 43. 3.

Achais, idis, & achaida, da: ſicut Perſis & Perſida, Thebais, Thebaida, Ptolemais, Ptolemaida, Ouidius. (eſt.

Ah quoties dices, quàm pauper Achaia noſtra

Achaicarus vates quidam apud Boſphoranos, Strabo lib. 16.

Achàis, oppidum. Plin. 6. 16. 13.

Achàicum mare, Achaiæ Græcorum prouinciæ adiacens, vbi Achaia meridiem & occidentē ſpectat.

Achaly Sarracenorum rex qui poſt Calipham Mahumeto ſucceſſit anno à Chriſto nato. 637. Euſ.

ſinus maris apud Troadem, ſic denominatus quòd ibi Achæorum claſſis, bello permanente, hoſpita a ſitin hoc eſt Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamandrum & Simoentis fluuios. Plin. 4. 11. 45. vocat Achæorum ſtationem.

Achana, fluuius in Arabia. Plin. 6. 28. 21.

Achàni, vel Acharni, populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar Zebedei filius.

Acharaca ciuitas eſt vicina Sardis, Stra. lib. 14.

Achar, nomen ciuitatis, quę nunc Niſibis appellatur.

Achardæus fluuius è Caucaſo in Mæotim defluens, Strabo lib. 11.

Acharitanum, oppidum in Africa. Plin. 5. 4. 31.

Acharna, pars tribus Aeneidis. Steph.

Achàrni. Vide ACHANI.

Acharnis vir ſenatorius atque militaris qui occurrens Mario & non ſalutatus, à Marianis coràm gladiis necatus eſt: S gnum enim ſuis dederat Marius, vt omnes quibus ſalutatus non reſpondiſſet reſalutarétque, necarent. Plut. in Mario.

Achàtes, fluuius Siciliæ, & gemma apud eum fluuium reperta.

Achàtes, fidus comes Aeneæ, à ſolicitudine dictus quæ principum comes eſſe ſolet.

Achatius Paleſtinenſis Epiſcopus Conſtantini Imp. temporibus. an. à Chriſto. 354.

Achaz, xv. Iudæorum rex an. 3192. regnauit an. xvi. impius, regem Aſſyriorum adorauit, templúmque clauſit.

Ahazib, vrbs tribus Aſer, Iudicum 1. quæ etiã Achzib, Ioſue 19. dicitur.

Achedòrus, fluuius Macedoniæ, Appoloniam à Theſſalonica diuidens. Volater.

Achelóus, Aetoliæ rex, à quo fluuius eiuſdē nominis, à Pindo oriens, & Aetoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum ſinũ defluit. Thoas Ante appellabatur à celeritate.

Achelóius, a, um, pro Aqueus ponitur. Georg. 1. Paculáque inuentis Acheloia miſcuit vuis. Veteres enim aquam omnem Acheloon nuncupauêre, quòd primus poſt diluuium erupiſſe terra fertur; ſiue quòd Achelous in Grecia omnium fluuiorum celeberrimus fuit. De hoc Macrobius lib. 5. cap. 18. Hinc Acheloides nymphæ dictæ ſunt: nam Acheloüs & Achelois patronymica ſunt. Ouid.

-vobis Acheloides vndæ. &c.

Acheloia pocula, vaſa aquaria.

Acetiſóus, Epiri vel Aetoliæ fluuius, nomen ſub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcmæone è Theſſalia profectus, apud eum conſedit, fabulam eius refert Diodorus lib. 5. Achelous inſulam Artemitam continenti annexuit. Plin. 4. 1. 15. Vide Parachelotæ.

Achelóus, filius Oceani & Terræ, ſeu Tethyos, vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terræ. Hic cum Hercula duello certauit pro Deianira Anei Calidoniæ regis filia: ſed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primò in ſerpentem, deinde in taurum, cui Hercules amputauit cornu, quod Copiæ comiti fortunæ datum eſt: ſed poſtea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandem ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluuium gemino cornu inſignitum occultauit. Nam reuera Achelous, Graciæ fluuius, duobus alueis per fines Perrhæborũ in Maliacum ſinum effunditur. Stephanus hùc fluuium prius Taoantem dictum ſcribit: deinde ab Acheloo, qui ex Theſſalia cum Alcmæone venerat, ſic nominatum, Perotus.

Acaemon, qui & Achmon, vnus Cercopum, qui vna cum fratre Baſalo nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debachabatur. Hi ſcelerati mater Semonis nomine, mulier fatidica, quæ filios cauere iuſſit, nequando in Melampygum inciderent. Euenit, vt Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Acceſſerunt Cercopes fratres, & Herculē dormiente ipſius armis eggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos ac vinctos de claua a tergo ſuſpendit leporum ritu, atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendentes deorſum demiſſis, poſt eũ Hercules nigris pilis horridum atque hiſpidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hac de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimulac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in ritum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit, Eraſ. in prouerbio, Ne in Melampygum incidas. Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achémes. Aegypti præſes 3477.

Achérdus, pars tribus Hippothoontidis. Steph.

Acheróis, populus Alba dictus, ſiue quòd ad ripam nuuij Acherontis naſcebatur, ſiue quod inter fœlices arbores, quæ diis inferis ſacræ erant, ſoleat numerari: ſiue vt Pauſanias refert quòd Hercules huius apud inferos conſpectæ ramum ad ſuperos attulerit. Arift. contrà, populum nigram ita nominatam refert; vide

de

de latius apud Ruellium lib.1.cap.119.

Acheron, filius Cereris absq; patre, quem cùm in abdito Cretæ specu peperisset (is autem lucem aspicere non auderet) ad inferos defluxit, ibique infernalis fluuius effectus est. Alij Titanis & terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos delectum ferunt, quòd sitientibus Titanis limpidas præstitisset aquas.

Acheron, Epiri fluuius, iuxta Pandosiam vrbem, ex Acherusia palude Thesprotiæ profluens, multísque fluuiis auctus, in sinum Ambracium influens.

Acheron fluuius in agro Brutio, vbi Alexander Molossorum rex à Lucanis trucidatus est. Dodonæo deceptus oraculo, quo iubebatur Acherusiam aquam, Pandosiámque vrbem cauere.

Acheron, Italiæ fluuius. Plin.3.5.135.& c.1.4.7.

Acheron, fluuius in Heracle à Pontica, vbi Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti interpres.

Acheron, palus infernalis, sine gaudio dicta. Straboni locus est prope Auernum montem. lib.4.

Achirontia ciuitas paruæ Apuliæ in monte sita quam ob hoc Nidum appellauit Hora. libr. Carm. Mirum quod foret omnibus quicunque cessæ Nidum Acherontiæ, &c.

Vcherontini, populi Brutiorum. Plin.3.5.15.

Acherræ, vrbs inter Padum & Alpes. Steph. Vide ACERRAE.

Acherres, Aegyptiorũ rex, regnauit annis VIII.

Acherusia, palus inter Capuam & Auersam, per aperta plana ppe Cumas diffusa. Plin.3.5.105.

Acherusia, fluuius ibidem. Dionysius in 2. Bibliothecæ historiæ, De sepulchris Aegyptiorum qui Heliopolim accolunt, tradit paludem esse Acherusiam, in quam immittantur cadauera, in vlteriorem ripam deferenda: nauim verò ipsam qua traiicitur, Barim, hoc est onerariam appellari. Inde natam de Charõte, qui animas transuahebat Stygem, fabellam.

Acherusia, specus iuxta Heracleam vrbem in littore maris Euxini, ad manes, vsque peruius, ex quo Cerberum ad superos tractum incolæ memorant. Plinius. 6.1.20.

Acherũsa, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens: item lacus Thesprotiæ in Epiro, ex quo amnis Acheron profluit, qui in Ambracium sinum defertur. Authores Pomponius & Strabo lib.5.

Achéus, rex Tauri.

Achia, siue Achias, filius Achitob fratris Ichabod, 1.Reg.14. Filius item Ierameel filij Esron, 1.Paral.2.

Achilaon Rabulonitis ánnis decem rexit Israel anno mundi 2790.

Achillas Episcopus decimus septimus Alexãdriæ anno Domini 324.

Achillas Ptolemæi exercitus ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeij, Plut. in. Põp.

Achilea, insula quæ & Leuce, Borysthenis ostio obiecta, quòd ibi Achillis sepulchrum ostenditur. Mela & Plin.5.31.41.& 4.12.155.& cap. 13.46. Achillis insulam nulla auis transuolat Pli.10.29.10. Vide Achilleus cursus, Achileon & Achillis. Meminit Stephanus & huius, & alterius Achilleæ vici in ostio Mæotidis. Strabo lib.13.

Achileon, oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis, à Mitylineis conditum, vbi classis eius steterat. Pli.5.30.32. Est & castellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Mesenes Stephanus.

Ἀχιλλέως δρόμος, Achilleus cursus, peninsula est prope Borysthenem. Plin.4.12.156. Pomp. & Strab. lib.7.& Steph.

Achilles genit. Achillis vel Achilli, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis vndis immersit, quamobrem inuulnerabilis toto corpore factus est, & præterquam in ea pedis parte, qua comprehensus ab ipsa fuerat, dum ablueretur. Traditus est educandus Chironi Thessalo, sub quo bellicis artibus ac musices exercitio proficeret. Hunc autem cum mater ex oraculo didicisset in expeditione Troiana periturum, si eò cum cæteris Græciæ ducibus proficisceretur, iam adultum inter Licomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit, vbi cum aliquandiu delituisset, Deidamiam regis filiam vitiauit, ex qua Pyrrhum suscepit. Postremò tamen ab Vlysse astu compertus, ad bellum ductus est. Troia enim, absente Achille expugnari non poterat. Porrò in bello post multas res præclarissimæ gestas, adeò ob ereptam sibi ab Agamemnone Briseida indignatus est, vt aliquandiu bello abstinuerit, neque vllis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici coniunctissimi morte permotus, denuò ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum & curru alligatum, ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit: occisus est tandem à Paride, dum coniugium Polyxenes speraret, & in Sigæo sepultus. De quo Plinius 4.12.55.& cap.30.5.31.

Achillis, Achillidos, insula in Ponto Euxino ad Borysthenem, teste Plinio cap.13. libr.4. Vide supra Achilea cum sequentibus.

Achimáas, Pater Achinoam vxoris regis Saül, 1. Reg.14. Filius autẽ Sadoc sacerdotis, 2. Reg. 15.1.Paral.6.

Achimán, Filius Enac Nume.13.

Achimélech, nomen sacerdotis. 1.Reg.21. Item filius Abiathar, 2.Regum.8. qui 1.Paralip. 18. Abimelech dicitur.

Achimenes filius Bacchimonis, filij Persæ: qui Achimenis populis nomen dedit, in quibus imperatiui

imperauit, à quo Achimenia regio.

Achimenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis. Achæmenes legendum puto.

Achimenia regio ab Achimenide denominata.

Achimenides vnus ex sociis Vlyssis.

Achimenides filius Bachemonis filij Persei, qui Achimeneis populis quibus imperabat nomen dedit.

Achimóth, Filius Elcana. 1. Paral. 6.

Achinoam, nomen vxoris regis Saül, 1. Reg. 14. Vxor item Dauid, 1. Regum 25. 2. Paralipomenon 3.

Achior, dux filiorum Ammon. Iudith 5.

Achiram, filius Beniamin. Num. 26.

Achis, rex Geth. 1. Reg. 21.

Achisamec, pater Ooliab, de tribu Dan. Exod. 31.

Achisaris, oppidum. Plin. 6. 3. 24.

Achisármi, Aphricæ populi, quorum meminit Plinius, cap. 30. lib. 6.

Achitæ, populi. Plin. 6. 18. 49.

Achitob, pater Achimelech sacerdotis, 1. Reg. 22. pater item Sadoc, 2. Reg. 8. 1. Paralip. 6. 9.

Achitophel, consiliarius regis Dauid, 2. Reg. 15. pater Eliam, 2. Reg. 23. 1. Paral. 27.

Achaldæus apud Pausaniam. lib. 4. dux est quem Aristomenes interfecit.

Achnæ, Vide ACHNE.

Achne, insulæ nomen, apud Plinium. lib. 5. sic enim ait, Rhodiorum insulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Casos: Achne olim.

Achoáli, oppidum Arabiæ. Plin. 6. 28. 63.

Achóbor, filius Michaï, 4. Reg. 22. pater itē Balanam Idumæi regis in Edom, Gen. 36.

Achola, ciuitas Africæ, apud Ptolomæum.

Achólla vrbs Lybiæ, non procul à Sytiribus, colonia Melitæorum. Steph.

Achon, consiliarius, Suetonio Saxeno malè consoluit:

Achomates Bayazetis Turcarum Imperatoris filius qui seipsum Asiæ regem designauit, tandémque à patre Turcarum Imperator electus ac designatus est. Paul. Iouius libro 14. hist. sui temporis.

Achomæ, & Achoméni, populi Arabiæ felicis. Steph. Vide ACHRAMA.

Achor, vallis in tribu Iuda, Ios. 15. ad septentrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Israëlitici populi appellationem habens, & non ab Achan sacrilego, qui illic lapidatus est propter anathematis furtum. Ios 7.

Achorus, 111. Aegyptiorum rex regnauit annis XII.

Achorus. 1111. Agypti rex, regnauit annis IX.

Achsa, filia Caleb, 1. Paral. 2. quæ Iosue 15. & Iud. 1. Axa scribitur.

Achsaph, vrbs in tribu Aser, Ios 11. quæ cap. 19. scribitur Axab. Hæc Hieronymo Chasalus, dicitur in octauo lapide Diocæsariæ ad radicem montis Thabor in campestribus sita.

Achrâdina, pars Syracusarum, & insula in vicinia. Steph.

Achrâdus, vntis, tribus Atticæ. Steph.

Achriâna, vrbs Hyrcaniæ. Steph.

Achimbrus & Ahymbradus sunt ciuitates in Asia prope Imolum montem sitæ à suis conditoribus denominatæ, Strabo lib. 15.

Achrûa, Ptolomæo est ciuitas in tribu Iudæ Ios. 15. 19.

Acibi, Aciborum, locus est in Samaria Europæ, vt scribit Ptolemæus.

Aciconius dux Gallus in expeditione quam Galli aduersus Paroniam susceperunt, Paus. lib. 10.

Acidália, Veneris epiheton, vel quia incidit curas, quas Græci, ἀχιδας dicūt, vel certè à fonte Acidalio, qui est in Orchomeno Bæotiæ ciuitate, in quo se Gratiæ lauant quæ Veneri sunt sacratæ. Ipsius enim & liberi filiæ sunt, nec immeritò. Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur: Hactenus Seruius Vir. 1. Aeneid. -at memor ille Matris Acidaliæ, &c. Vide Bocatium.

Acedon fluuius est in Sphagia insula, Strabo 8. libro.

Acidalis fons est in Campania, ægris oculis mederi consuetus.

Acienses, Italiæ populi, Albensibus & Albanis finitimi. Plin. 35. 138.

Acila, emporij nomen, ex quo nauigatur in Indiam. plin. 6. 28. 41.

Acilesima ciuitas in Armenia, Strabo lib. 11.

Acilius fōs est in Sicilia denominatus ab Acibe iuuene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus Galatheæ nymphe amasiæ suæ precibus in montem sui nominis à Neptuno conuersus fuit: Bocat.

Acilius Auiola prænom. XX. Cos cum collega. Q. Asinio Marcellino. Olymp. 208. an. 2. vrb. cond. 806. Chr. Do. 56.

Acilius Auiola XXXX. F. Cos. cum collega. C. Cornelio Pansa. Olymp. 225. an. 2. vrb. cond. 874. Christi. 123.

Acilius Buiola præ. XX. Cos: cum Gordiano imp. Olymp. 254. an. 3. vrb cond. 991. Christi Do. 240.

Acilius Balbus præn. M L. F. k. N. Cos. cum collega. L. Quintio Flaminio, Olymp. 127. an. 3. vrb. cond. 604.

Acilius Balbus, præn XXXX. F. L. N. Cos cum collega C. Portio Catone, Olymp. 166. an. 3. vrb. cond. 640.

Acilius Faustinus præn. XXXX. F. N. X. N. Cos. Olymp. 247. an. vrb. cond. 962 Christ. D. 211.

Acilius Glabrio prænom. XX. C. F. L. N. Cos. cū collega. F. Cornelio Scipione Nasica, Olymp. 147. an. 2. vrb cond. 563.

Aci-

Acilius Glabrio præn. XX. M. F. C. N Cos. Q. Postumio suffectus, collega secundus fuit Q. Opimij Olymp 156. ann 3. vrb. cond. 600.

Acilius Glabrio præn. XX. XX. E. M. N. Cos. cum collega. C. Calphurnio Pisone Frugi, Olymp. 78. anno 2. vrb. cond. 687.

Acilius Glabrio præn. X X. Cos cum collega M. Vrbio, Traiano Crinito, Olyp. 217. an. 3. vrb. cond. 843. Christi D 92.

Acilius Glabrio præn. XX. XX. E. XX. N. Cos, cum collega C. Bellicio Torquato. Olymp. 225. anno 4. vrb. cond. 876. Christi D. 125.

Acilius Glabrio præn. Sex. XX. F. Cos. cum collega C. Valerio Omollo, Vero. Olymp. 232. anno 4. vrb. cond. 904. Christi D. 153.

Acilius Glabrio præn. Sex, Sex F. XX. N. Cos. vnà cum commodo, Olymp. 241. ann. 2. vrb. cond. 938. Christi D. 187.

Acilius Glabrio præn. XX. Cos. Olymp. 258. anno 4. vrb. cond. 1008. Christi. D. 257.

Acilius Rufus præn. IIII. Cos. cũ collega C. Cęcilio Classico, Olym. 220. an. 2. vrb. cond. 854. Christi Do. 103. k. Iul.

Acilius Rufus præn. IIII. Cos. Olymp. 285. an. 2. vrb. cond. 1074. Chr. D. 323. collegam habuit Anitium Rusinum Cos.

Acimbro, opidum Bæticæ Hispaniæ. Plin. 3. 1. 57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.

Acina, Arabiæ oppidum. Plin. 29. 86.

Acinacis apud Herod. lib. 4. Martis est simulachrum, cui Scythæ populi quotannis hostias cùm aliorũ pecorum tum equorum offerũt.

Aciolus Auiola, & Cornelius Pansa Romani Consules & collegæ.

Aciris, Italię fluuius apud Plini. Volaterranus.

Acipino, Vide ACIMBRO.

Acis, Fauni & Simæthidis nymphæ filius, pulcherrimus pastor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aspernaretur, ab eodem saxo illisus periit, cuius Galathea misereta in fluuium (alias fontem) sui nominis permutauit, qui in Aetna monte orieus, in mare Siculum defertur Ouid. lib. 13. Metam. Hunc alij in Acilium, Siciliæ fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Fastorum.

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

Ἄκις, Siciliæ fluuius, παρὰ τῶ ἀκιδοῦς ἰσικέναι τὰ ῥέυματα, Theocriti interpres. Acis etiam vocabatur Siphnus insula.

Acis, insula vna ex Cycladibus, authore Plinio 4. cap. 12.

Acitani gens Hispana apud quam Martis simulahrum radiis ornatum maxima religione colitur, Macrob. lib. 1 1.

Acitáuones, Plinio, populi inter Alpinas gentes lib. 3. cap 20.

Acithius, fluuius Siciliæ. Ptolem.

Aciton, insula prope Cretã, vt scribit Plinius. Vide Acytos.

Acliseua ciuitas in Armenia minore, libro 11. Strabo.

Acliufus. Theodorici cliẽs, Sueuis præfectus.

Acmatha, Arabiæ regio, vide Amatha in Stephano.

Acme Septimij amasia, cuius meminit Catul.

Acmenæ nymphæ Veneris quarum ara extabat in Olympia, Paus. lib. 5.

Acmódes, insula in mari Britãnico, vt Plinius author est lib. 4. cap. 17.

Acmon & Acmonium, vide Dantem.

Acmonenses, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ. Plinius 5. 29. 8. & Ptolemæus.

Acmónia, vrbs Phrygiæ ab Acmone Manei filio condita. Stephanus. Vide Acmonenses.

Acmónides, vnus Cyclopum, vide Brontes.

Acmónium, ciuitas quędam, diuersa ab Acmonia. Est & Acmonium, nemus circa Thermodoontem.

Aco Catulinus Philomanus Romanorum Cõsul, Limenij collega. Sic autem Omphrius. Acon, Fabius. Catullinus Philonianus. Cos. in occidente Olymp. 281. ann. 4. vrb. cond. 110. Chr. Do. 349.

Acône, portus Heracleę Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini oppositus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acherusia specu. Vide Achonæ apud Stephanum, qui & insulam hoc nomine facere videtur, è regiõe Eudemonis ciuitatis Calcedonis propter cotes plurimas illic nascentes, dictam.

Acóetes, vir pauper, &, vt indicat etymon vocabuli carens cubili. Cuius tenuitatem expri mit Ouidius lib. Metamor. 3.

Ille metu vacuus, nomẽ mihi (dixit) Acœetes:
Patria Mæonia est, humili de plebe parentes:
Non mihi quæ duri colerẽt pater arua iuuẽci,
Lanigerûm greges, non vlla armenta reliquit.
Pauper & ipse fuit, linóque solebat & hamis
Decipere, & calamo salientes ducere pisces.
Ars illi sua census erat, cùm traderet artem,
Accipe quas habeo studij succesor & hæres,
Dixit, opes, morienso; mihi nihil ille reliquit
Præter aquas: vnum hoc possum appellare paternum.

Acolitami oppidum liberum est in Africa proprie dicta ab ea parte qua tractum Cirenaïcum spectat Plin. lib. 5. c. 4.

Acõtèus, venator egregius. Statius lib. 7. The-donec flammatus Aconteus. [baid.

Strage virûm, cui sucta feras prosternere virtus Silius lib. 16.

Et cuius nunquam fugisse hastilia cerui
Prærapida potuere fuga, venator Aconteus.

Acóntium, oppidum arcadiæ ab Acontio Licaonis filio: & aliud Euboeæ. Steph.

Acóntius, iuuenis ex Cæa insula, in Delum ad Dianæ sacra profectus, in amorem Cydippes nobilis puellæ exarsit: sed cùm eadem potiri non posset, nouam fraudem commentus, in pomo hos versus scripsit.

Iuro

Iuro tibi ſanè per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturum comitem, ſponſumque futurum Hoc pomum Acontius iecit in ſinum Cydippes: quæ verſus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta eſt. Vnde Virg. Quale fuit malũ, quod litera pinxit Aconti.
Qua lecta cupido pacta puella viro eſt.

Acóntius, Magneſiæ mons, vel Bœotię, Plinio 4.7 15. & Straboni lib. 9.

Acor apud Cyrenaïcos pro maximo muſcarũ deo colitur. Plin.

Acra, Iapygia, Promontoriũ Italię. Pl. 3 11.15.

Acra vicus in Mœotide, de quo Strabo lib. 11.

Acrabathêna, oppidum. Plin. 5.14.4.

Acradina arx Syracuſanorũ quam Marcellus Romanus imperator cepit Plut. in Marcello.

Acragas, vnus ex ſtatuariis, qui in admiratione ſumma fuerunt. Plin. lib. 34. cap. 11.

Acragas, ciuitas Siciliæ & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Aetoliæ. Eſt & fluuius Siciliæ. Steph. Vide Agragas.

Acrea Iuno dicta eſt cuius extat oraculum in Megarea. Strabo lib. 8.

Acrephia, oppidũ Bœotię. Steph. & Hero. li. 8.

Acrephium mons Thebanorũ, Strabo lib. 9.

Acratus bachantium genius Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſan. in Attica.

Acrauiſci, populi. Plin. lib. 4. cap. 25.

Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydruſa dicta. Eſt & alia quæ portum in ſe Brunduſium habet. Et alia in Italia: alia à Syracuſanis condita. Item in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania: alia ſupra Antiochiam: alia denique ad Tygrim fluuium. Steph.

Acrenſes populi. Plin. 3. 8. 21.

Acria oppidum. Plin. 3. 1. 41.

Acridophagi ſunt populi inter Aethiopes, veloces curſu, vita verò adeo breui, vt annoſiſſimus quadrageſimum non excedat: ſolis ferè locuſtis victitant, à quibus & nomen inuenerunt. Nam Acridas Græci dicunt quas nos locuſtas. vide Diod. Sicul. lib. 4. c. 3.

Acrilla, vrbs Siciliæ, nõ procul à cyracuſis. Ste.

Acrio fuit philoſophus Pythagoricus cuius meminit. Cic. 5. de finibus.

Acriſius, teſte Euſebio libro temporum, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaes amaſiæ Iouis. Virg. 7. Aeneid.

Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus, Acriſiúſque patres, mediæque Mycenæ.

Prœto fratri ſucceſſit in regno, vnicam que habens filiam Danaem, in reſponſis habuit, ſe manu eius, qui ex filia naſceretur, moriturum: qui ad effugiendam prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri (aliàs ænea) ſepoſuit, ſeruariq; iuſſit, ne quis poſſet ad eam accedere. In eius gremium Iupiter verſus in auri guttam, ex tegulis ſe demiſit, à quo prægnans effecta, ac patris imperio arce incluſa, in mare coniecta eſt, atque à piſcatore in Apulia reperta: qui Danaem & fœtum maſculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnũ regem detulit: qui genus eius cognoſcẽs, & patriam illam, libẽter coniugio ſibi copulauit. Filius autem eius, cui Perſeus nomen fuit, cùm excreuiſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium tranſmutauit in ſaxum: quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd cùm Acriſius, XXIIII. Argiuorum rex, imperaſſet annis XXXI, à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen, occiſus, in lapidẽ, id eſt. in frigiditatem perpetuam verſus eſt. Ex Euſebio, Bocatio, Seruio. Fuit & Acriſius alter, Laertæ patris Vlyſſis pater, & Iouis filius, dicente Vlyſſe apud Ouidium lib. Metamorph. 13.

Nam mihi Laërtes pater eſt, Acriſius illi, Iuppiter huic, &c.

Acriſiones dicta Danae. Virgilius.

Protinus hinc ſuſcis triſtis dea tollitur alis
Audacis Rutili ad muros: quã dicitur vrbem
Acriſioneis Danae fundaſſe colonis,
Præcipiti delata Noro, &c.

Acriſionides Perſeus, Acriſij nepos.

Acritas, Peloponneſi promõtorium, iuxta Maleam & Tænarum. Mela lib. 2. Plin. 4. 5. 13.

Acróathon, Thraciæ oppidũ. Pomponio lib. 2.

Acroceraûnia, Seruio montes excelſi in diuerſis locis ſic dicti propter altitudinẽ & iactus fulminũ. Nam ἄκρον, dicitur mons vel ſummitas & κεραυνὸς, fulmen. Horũ alij ſunt in Eripo, diuidentes Ioniũ mare ab Adriatico: alij ſunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plin. 3. 23. 6. & in prologo 4. 8. Vide Ceraunus.

Acrôcon, Vide Atho, & Acrothon.

Acrocomæ ſunt populi Thraciæ à capillorũ longitudine dicti, quos Antas in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. Author Homerus in catalogo nauium.

Acrocorinthus, mons Peloponneſi excelſus, inter duo maria, Aegeum ſcilicet & Ionium, ſtadiorum trium & dimidiatis ſub cuius radice in plano, inſtar menſæ, loco iacet oppidum Corinthus. Vertex ipſe Acrocorinthi, Veneri ſacram habet ædiculã: infra verticẽ, Pyrenem fontẽ, haud aſſluentem, ſed perſpicuas aquas habentẽ. Plin. 4. 12. Ste. Vide Epo.

Acroloſſus arx eſt in colle ſupra Liſſum Illyrici vrbem. Strabo lib. 7.

Acrolóchius, promontorium Aegypti ad Pharon. Strabo lib. 17.

Acron, Cenimenſiũ rex, quẽ ob raptus virginũ Sabinarũ Romulus ſingulari certamine vicit, telóq; traiecit, & eius ſpolia opima Ioui Pheretrio dedicauit: eíq; nomẽ dedit. Plutar. in vita

in vita Romuli, Etenim (inquit) Ferire apud Latinos, erat Vulnerare sagittis. Propert. li. 4. Tempore quo portas Ceninū Acrona petētē

Acron, medicus Agrigētinus, Athenis vnà cū Empedocle philosophatus est: antiquior Hippocrate: scripsit lingua Dorica De medicina librum vnum. Suidas.

Acron, nobilis grammaticus, Horatium poëtam enarrauit.

Acron, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accoron. Iosue 13. 19.

Acrónius, in Alpibus lacus est, qui descendēs à fonte Rhenum facit: nostri lacum Constantiensem vocant. Pomp. lib. 3.

Acrópathos. Mediæ maioris sinus, & Susianæ ret.

Acrópolis, arx Athenien siū Athenæ enim in tres partes diuidūtur, ἀκρόπολιν, λιμένα, & Pyræū portum.

Acrorei, vrbs Triphyliæ. Steph.

Acrotádus, insula Plin. 6. 23. 33.

Acrotatus filius Cleomenis post defunctū parentem Lacedemonijs imperauit. plu. in. Agide & Paus. lib. 1.

Acrothon, oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10. super montem Athon collocatū. Step. Acrotynos vocat. Thuc. lib. 4.

Acta apud Thucyd. 4. li. locus est vicinus Athonti ad AEgæum pelagus.

Actæa Atheniēsiū regio dicta ab Actæo quòd primus in ea regnauit, deinde verò Attica denominata ab Attide filia Cranai. Paus. lib. 1.

Actæa, nympha, ab Acte. 1. littore maris dicta.

Actęō, filius Aricięi. ex Autonoë aut Antonoë cōiuge: venationi addictus, cùm in valle Garganoë ad fontē limpidū recessisset, à Diana nuda cōspecta cōuitijs lacessitus est, atque in ceruū mutatus, quem sui ipsius canes discerpserunt. De quo figmēto sic scribit Fulgētius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis disseruit, ait lib. 2. Actęonem venationē dilexisse, qui cùm ad maturā peruenisset ætatē, consideratis venationū periculis, id est, quasi nudā artis suæ rationem videns, timidus factus est. Et paulò pòst, Sed cùm venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non deposuit, quos inaniter pascendo, penè omnem substantiam perdidit: ob hanc rem à suis canibus deuoratus est. Hæc ille de Ouidij sentētia libro Metamorphos. 3. Quanquā de Actæone aliter in commentarijs Apollonij lib. 4. ipsum non Aristiæ, sed Melissi filium: nec à canibus suis pro ceruo, sed à Bacchi orgia celebrantibus laniatum fuisse tradi tur. Sed receptior est Ouidij sententia,

Inscius Actæon videt sine veste Dianam,
Præda suis canibus non minus ille fuit.

Plutarchus in Sertorio duos ait, Actæones fuisse, alterum à canibus, alterum ab amatoribus discerptum.

Actæus, a, um, pro Atheniēsi. Nā Attica regio apud priscos dicta est non solùm Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia (vt inquit Eustathius) sed etiam Actæa, vt Pli. li. 4. & Gell. testātur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primus enim Atticam regionē Actem dictā Lycophron Græcus docta innuit: apud quem Castor & Pollux ἄκτιαι ἐλικες appellātur. Vel quia littoralis ferè tota sit, exili & angusto quodam velut margine, vt author est Strabo. Vnde Ouid. 1. Metamor.

Separat Aonios Actæis Phocis ab oris.

Vult enim Parnassum mediū esse inter Bœotiā & Athenas. Attica autē regio quondā Ionia est vocata, ab Ionio Apollinis & Creusæ Erithei filio. vel (vt inquit Stra.) ab Ione Xuthi filio.

Actánia, insula in mari Germanico. Plī 4. 13. 30.

Actáста, nympha fuit Oceani & Tethyos filia, teste Hesiodo in Theogonia. Vide Acasta.

Actcius trib. plebis qui Crassi in Syriā profectionē prohibere conabatur, Plut. in Crasso.

Actia, actiorū. Suidas, Ludi quinquennales Actiaci, Apollini Actio instar Olympiorum dicati: qui prius & à finitimis agebantur, sed ab Augusto honorificentius celebrati fuerunt. Vide Actium & Agonales.

Actiolinus Patauinorū Tirannus, de quo Pau. Iouius lib. 1. virorū illust.

Actites, vide infra καλὴ ἀκτή.

Actium, Epiri oppidum & promontoriū, vbi Augustus, deuictis nauali prælio Antonio & Cleopatra, vrbem condidit, & Nicopolim à victoria nominauit, vt scribit Plutar. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virgil.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Sappho ad Phaon.

-quur non.
Actiacas miserum me mittis ad oras?

Actium, colonia. Pli. 4. 1. 10 & cap. 35. 9. 45.

Actius Nauius, augur, nouacula coté præcidit spectante Torquinio rege: quo factum est, vt & à Tarquinio, & à populo semper in rebus consuleretur.

Actius, Tragœdiarum scriptor, inter colonos Pisaurū deductus, à quo & fundus Actianus iuxta Pisaurū dictus: in scribendis tragœdijs sententiarū grauitate, verborū pondere personarū authoritate cl arissimus. Vide Act, us.

Actius Mediolanēsis princeps, de quo Pau. Iouius lib. 2. illust. vir.

Actius consul Romanus, Euseb.

Acte, id est, Attica. Pli. 4. 7. 1. Vide. Steph. Est & Acte Magnesiæ, & alia Acarnaniæ, & Pelopōnesi, & in Bosphoro, & alia in Ionia

Actor, comes Herculis contra Amazones, in quo bello vulneratus cū retrò domū abire vellet, in itinere mortuus est. Actorides, Patroclus nepos Actoris: is em ex AEgina, quā ei Iupiter à se vitiatam vxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relicta

Aegina, Opuntem in Locros se cõtulit, & ibi Patroclum genuit.
Actor, Astyoches pater, vt ostendit Homerus Iliad. 2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virgilius 12. Aeneid.
-validam vt corripit hastam.
Actoris Aruncispolium, &c. Pindus.
Actuarius, medici Græci nomen.
Actrida, oppidum. Plin. 6. 28. 70.
Acuinus ciuis Romanus qui cædis Cæsaris particeps videri cupiebat. Appianus lib. 2.
Acusilaus historiographus Argiuus cuius testimonio Iosephus vtitur. lib. 1.
Acusilaus & Pamagetus fratres, victores in Olympicis certaminibus, patrem Diagorã per celebrem conuentum gestarunt, in quem & flores abiecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Paus. lib. 6.
Acutia, ciuitas Iberiæ. Steph.
Acutius Nerua præn. III. Cos. cũ collega III. Iulio Feroce Olymp. 219. an. 4. vrb. cõd. 853. Christi D. 101. K. Nou.
Acylina, vrbis illyriæ. Stephan.
Acyphas, vrbs vna ex Tetrapoli Dorica.
Acyphas, vrbs Thessaliæ, vt quidam volunt.
Acyris fluuius est iuxta Heracleopolin, de quo Strabo lib. 6.
Acythus, insula circa Cydoniã Cretæ. Steph. Vide Aciton suprà, & Byblis infrà.

Ada, altera vxor Lamech, Gen. 4. Vxor etiã Esau, filia Elon, Gen. 36. Item filia Hecatomni Canæregis: & Arthemisię soror qui Hydrico fratri nupsit, Strabo. lib. 14.
Adæ, Adarum, oppidum Asiæ. Strab. lib. 13.
Adæi, Arabes AEgypto finitimi, vt scribit Ptolemæus.
Adad, filius Badad, rex Edõ quartus. Gene. 36.
Adada, ciuitas in tribu Iudæ, Iosue 15.
Adad teste Macrobio non Adab Assyriorum summus habebatur deus, cui etiam deam Atargatim vxorem assignabant: per Adad solem, per Atargatim terram intelligentes: quod ex his duobus cuncta crederent procreari, Macr. 1. Satur. c. 24.
Adadremmon, vrbs iuxta Iezrahelẽ, quæ hodie vocatur Maximianopolis. Zach. 12.
Adadus, res Syriæ Damasci filius.
Adaia, siue Adaias, filius Ethã filij Zamma, 1. Parali. 6. Filius item Ieroboham, 1. Parali. 9. Pater Ididæ matris Iosiæ, 4. Reg. 22.
Adalberto Metensis Episcopus, Euseb.
Adalbero Babius Genuensis Episc. Euseb.
Adalia, filius Ammam filij Amadatha. Esth. 9.
Adalgarius Aquitanus nobilis. Paul. Aemilius libro 1.
Adalgisus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victúsque in Corsicam fugit.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi. Gene. 1. Nomen etiam cõmune, quo Deus virum & mulierem appellauit. Genes. 5. Est & nomen vrbis, Ios. 3.
Adama, vrbs Pantapoleos, Genes. 10. Adamastor apud Claudianum Damastor dicitur in Gigãtomachia, -sæuúsque Damastor.
Ad depellẽdos iaculũ dum quæreret hosteis. Sidonius,
Porphyrion Pangea rapit, Rhodopémq; Damastor. De hac Oros. lib. 1.
Adamiani, hæretici, ab Adã nominati, cuius imitãtur in paradiso nuditatẽ, quæ fuit ante peccatũ. Credebãt enim quòd nuptiæ futurę non fuissent, si nemo peccasset. nudi itaque mares fœminæq; conueniũt: nudi lectiones audiunt: nudi celebrant sacramenta.
Adamus Centuro Genuensis qui missus est Hyppomanẽ vt Barbaruffam classes instaurantem opprimeret, Paul. Iou.
Adana, vrbs Siciliæ Ptolemeo, vulgò Adena, Vide Stephanum.
Adani, Adanorum, duæ vrbes in Arabia felici. Ptolem.
Adar, VIII. rex in Edom. Genes. 36. qui in paralip. 1. dicitur Adad.
Adarchidæ, gens Libyca. Steph.
Ada-reser, filius Rohob, rex Seba, 2. Reg. 8.
Adarupolis, vrbs Perfica Steph.
Adastrus Phryx.
Adazer vrbs, 1. Machab. 7.
Adbucillus Galli cuiusdam nomen apud Cæsarem in comm.
Adbeel, filius Ismaelis. Gen. 24.
Adbẽlum oppidum, Plin. 5. 23. 7.
Adar, nomen mensis apud Hebręos. siue Lunationis duodecimę, nostro respõdẽtis Februario, 1. Esd. 6. Filius item Balę filii Beniamin. 1. Paralip. 8.
Addi, pater Melchi. patris Neri. Luc. 3.
Addo, filius Ioah. 1. Paral. 6. Pater itẽ Barachię patris Zacharię, Zach. 1. Nomen prophetæ, 2. Paralip. 9. vide Nehem. 12.
Addon. nomẽ loci, 2. Esdr. 7. qui Adon. 1. Esdr. 2. scribitur.
Addua, vide Abdua.
Addua fluuius est Gallię Cisalpinę, qui vt non nullis placet Carium lacum egreditur & ex eo integer emergens in Padũ effluit: bonos quidem pisces nutrit & potissimum tinulos.
Adelbais, vidua Lotharij Imperatoris Othoni nupsit. alter sic, Adelhaida vidua Othoni Imperat. Aug nupsit, Olymp. 432. 2. anno vrb. conditę 1702. Christi D. 951. De Adela Paul. Aemil. lib. 1.
Adelphena Francorum regis filia sumpta in matrimonium à Theodorico. Euseb.
Adelphius & Aetius collegę, Romanorũ Cos. alter sic, Adelph. v. c. præn. Clodius in Occidente Cos. Olymp. 307. anno secundo vrbis cond

cond.1202.Chri.D.451.

Adelphus,Caco.um princeps,cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britannos missus victor rediit.

Adelstânus VIII.Angliæ rex,Edouardi ex concubina filius,regnauit annis XVI.

Adepsum ciuitas in Eubœa vbi baluca sunt,hæc Strabo lib.9.

Adeodatus Róm.Episc.Euseb.

Ader,locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora sua pauit, loco nomen imponens: vel (quod verius est) quodam vaticinio futurũ iam tum mysterium monstrabat.

Adercon,vrbs Iberiæ.Steph.

Adhærbal rex Aphricæ à qua expulsus est à Iugurtha Numidarum rege,Oros.lib.5.

Adgãdestrius Chattorum princeps ad Senatum Rom. literas misit, quibus Arminij mortem promittebat, si patrandæ necí renenum ad se mitteretur,cui responsum est,Non fraude,neque occultis,sed palàm P.o. Rom. hostes suos vlcisci solere.

Ades à Græcis inferorum deus, quẽ nos Ditem & Plutonem appellamus:ita dictus ab ἀ priuatiua & εἶδον videre: quòd in densissimis inferorum tenebris,nocteque profunda perpetuò agens nihil cernere videatur. Nõ enim absque lucido aëre (qui apud inferos nullus est) visio potest fieri.

Ades siue Hades Molossarum rex cuius filiam nomine Coram apud Acherontem fluuium conatus est rapere Pirithous. vnde factus est fabulæ locus,Pirithoum ad inferos descendisse,& vxorem ditis Persephonem, quæ & Cora à Græcis dicitur,rapere voluisse,Cæl Rho.lib. 7.c.15.& Plut.in Thes.qui tamen regem hunc non Adem vocat,sed Aidoneum.

Adhærser, Syroæ filius, Persarum rex regnauit annum 1.

Adiabaræ,aliàs Adiabanæ,populi.Plin.6.30.11.

Adiabène,regio vltra Armeniam,quæ Mesopotamia, Stephan. Assyria antè dicebatur. Plin. 5.12.4.& cap.9,6.4.14.15.& cap.13.6.38.

Adiabêna,regio orientalis prope Assyriã,vt author est Strab.li.16.medio loco inter Euphratem & Tigrin,vnde & Mesene.Steph.

Adiabêni,populi,Plin.6.27.12.& Marcellin.lib. 25.à Seuero superati,Oros.lib.3.ca.15.Herodoto lib.3.

Adiatorix Meclij cuiusdam Calatiæ Tetrachæ filius fuit, qui quum apud Heracleam Ponticam Coloniam Romanorum eò missam nocte vna iussu Antonij iugulasset, paulò pòst in prælio Actiaco captus & in triumpho circunductus, vnà cum filio iugulatus est.Strab. libro 12.

Adiel-nomen principis,1.Paralip.4. filius Ieta, 1.Paralip.9.27.

Adilisius mons,Plin.4.7.15.

Adima est Numidiæ fluuius.

Adimantius,nomen viri Athenien sis.

Adina,filius Siza.1.Paralip.11.

Adithaim,nomen vrbis Iosue 15.

Admátha,principis nomen.Esther 1.

Admete, siue Admetes,nympha,Oceani & Tethios filia. Hesiod.in Theog.

Admetes Turcarum princeps,de quo Bembus.

Admêtus, Thessaliæ rex: cuius armenta pauit Apollo nomẽ annis ob interfectos Cyclopes, diuina potestate spoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita scribit in hymno Apollinis:

Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν
Ἐξετ' ἐπ' Ἀυφρύσῳ ζευγνύτιδας ἵππους
Ἰσοφέες ὑπ' ἠϊθέῃ κεκομημένῳ Ἀδμήτοιο.

Id est, Phœbum & pastoricum vocamus, Iam inde cùm sub Ampharyzo iugaleis pascebat equos;deo similis amore accensus Admeti.

Adminocinus, Bellini Batauorum regis filius,à C. Caligula in deditionẽ acceptus est. Eutrop. libro 7.

Adon Cynaræ regis Cyprorum & Myrrhæ filius,Boc.

Adoardus filius Ariobaldi regis Longobardorum,Sabell.lib.6.Ennead.8.

Adòlius filius Acatij Armenus genere. Cælius Rhod.lib.21.

Adolphus de Nassan,Celsi.D.F.Aug.XXXII.Occidẽtis Imp.VIII.Idib.Ianuarij creatus,Olymp. 517.an.3.vrb.cond.2043.Christi 1292.Imperij negotia obiit per annos 6. Mẽses totidem, dies aliquot.

Adolphus Aug. necatus est. IIII. Iulij. Olymp. 519.anno 1.vrb.cond.2049.Chr.D.1288.

Adolphus V. C. præn. Clodius, in Occidente Cos. Olym. 307. anno 2. vrb. conditæ 1202. Chr.451.

Adon, nomen loci, 1.Esd.2.qui Addon 2. Esd. 7.scribitur.

Adonái, nomen Dei apud Hebræos, quod generaliter interpretatur Dominus,quòd dominetur creaturæ cunctæ.

Adoneus Bacchi nomen apud Arabes.Alex.ab Alex lib.6.

Adonia,Adoniorum,festa Adonidi dicata.Ammianus lib.22.Hist. Euenerat isdem diebus annuo cursu completo Adonia celebrari, ritu veteri,amato Veneris (vt fabulæ signunt) apri dente ferali deleto. Adonia cum planctu celebrantur, ad planctum Veneris representandum.

Adonia,siue Adonias,filius Dauid ex Aggith.2. Reg.2.1.Paral.3.

Adoniram, filius Abda, qui erat super tributa Salomonis 3.Reg.4.

Adonis,idis,filius Cynaræ Cypriorum regis,& Myrrhæ eius filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur; primo ætatis flore,apri dente sub inguine per-

cussus moritur: atque à Venere post mutas lachrymas in florem Adonium, qui est sanguineo colore, transformatus est: alij dicunt in flumen cecidisse, dum pulchritudinem suam contemplaretur. Hunc Ausonius cum Plauto vocat Adoneum: Fulgentius Adon, quæ Græcis suauitas dicitur. Et quia Myrrha odore suauis est, Adonem dicitur genuisse. Ideo autem Venerem amasse dicunt, quòd hoc genus pigmenti sit valde feruidum. Lucianus Adonium fluuium ex Libano monte profluentem, singulis annis sanguinolentum fieri commemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielem, Quem nos Adonidem interpretati sumus, & Hebræus & Syrus sermo Thamuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulam in mense Iulio, amasius Veneris, & pulcherrimus iuuenis occisus, & deinceps reuixisse narratur, eundem Iulium mensem eodem appellant nomine, & anniuersariam ei celebrant solennitatem, in qua plangitur quasi mortuus, & postea reuiuiscens canitur, atque laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur, Ecce ibi mulieres sedebãt plangentes Adonidem. Vbi intelligi vult fuisse idololatriam celebratam in honorem Adonidis. Macrobius verò accepit Anidem pro sole: Moscopolus ἀδώνιδος nomen ab ἄδω quod est cano, deriuatum putat. De eodem festiuissime Theocr. εἰδύλ. xv. xvi.

Adónis, formosus pastor, cui & annua lugendi festa sunt instituta, templúmq; habuit in Byblo Phœnicis vrbe, vbi pater eius regnarat. Virgil. in Gallo,

Et tot. mosus oues ad flumina pascit Adonis.

De quo Ouidius latè lib. 10. Metamor.

Adonis, aliàs Adynis, fluuius memoratur propter Byblum vrbem Phœnicum. Ptolemæus, Plin. 5. 20. 5. Hinc horti Adonidis pro iustrissimis.

Adoni-ledec, Rex Ierusalem, Iosue 10.

Adoram filius Iectam, Gen. 10. 26. 27.

Adoreus mons est Phrygiæ, ex quo Sanguarius erumpens fluuius per Phrygiam labitur in Bithiniam.

Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardorum rex, Pannoniæ partes occupauit, prætergresso Danubio.

Adonacris rex fuit Herulorum, qui anno nostræ salutis 474. tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore perculsus Augustus sponte purpuram ponere et, Paul. Diacon. lib. 16.

Adra, ciuitas Arabiæ Petrosæ. Ptolem.

Adra, oppidum Syriæ Cœlis, id est, curuæ, apud Ptolemæum. Est item, eodem authore, Liburniæ ciuitas.

Adramelech, idolum Assyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adramelech, filius Sennacherib regis, 4. Reg. 19. Isa. 37. deus item Sepharuaim, 4. Reg. 17.

Adrâmis, & Adramin, nomen viri proprium.

Adramittênus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) si oe eius est à Piratis Adramitenus, homo nobilis, cuius est fere nobis omnibus nomen auditum? Hæcille, Stephan.

Adramyreos oppidum vnguentis delectabile. Plin. 5. 30. 9. & cap. 1. 13. 15.

Adramiles, vide Pŷcterius.

Adram, tis insula Lyciæ, Steph.

Adrâne, vrbs Thraciæ, parum supra Berenicem. Stephanus. Est etiam fluuius Chattorum in Germania: Tacitus, Annal. lib. 1.

Adranus deus cui sacra erat Adranus ciuitas.

Adranum Siciliæ oppidũ in Aetnæ montis radicibus, fluuium habẽs eiusdem nominis. Steph. & Plut. in Paralello.

Adrapsa, orum, vrbs Bactrianæ: Strab. lib. 15.

Adrastia, regio non longè à Troade, quæ est in Mysia, ab Adrasto rege dicta, qui primus Nemesis, id est, Fortunæ templũ ædificauit, Adrastiámque vocauit.

Adracteus fons, de quo Paus. lib. 1.

Adrastus, XXIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 4.

Adrâstus, rex Argiuorum Thebanis bellum intulit pro Polynice genero suo, sed vtrinq; multis occisis, demum rediit re infecta, Statio teste. Fuit & alius Adrastus, teste Homero libro Iliad. 2. Percosij filius, vt infrà videbimus in dictione Percosius.

Adrâzarus, Sophinæ rex.

Adrémon alias Aodremon, Thoantis pater. Homerus Iliad. 2.

Adria, vrbs Græciæ, Illirico mari proxima, huicque Adriatico nomen dedit. Liu. primę Decad. libro quinto. Iustinus lib. 20. Eius ciues Venetorum fines aliquando infestarunt, quibus Otho Vrseolus occurrit, victósque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre ausi fuerint.

Adriaticum mare contra Rauennam, quod per ostia Padi fluuij intratur, sumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate, quæ idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc Pelagus Paulus emensus est, Act. 27. Plin. 3. cap. 16. Eius insulæ, Plin. lib. 3. cap. 5. Quantum à Propontide distet, libro 4. cap. 11. Vide Hadria & Adria.

Adrianopolitæ, Vide Gonei, & Neocæsaria, & Palmyra, & Stratonica,
nouæ Athenæ Adrianæ, Vide Olympicum. De Adria colonia, Plin. lib. 3. cap. 13.

Adrianus Imperator, qui post vexatos Christianos morbo aquæ intercutis periit. De quo Cæl. Rhod. lib. 2. 29. & 30. Paul. lib. 2. Sab. Ennead. 1. lib. 6.

Adriânus ager. Plinius lib. 3. cap. 13. & 14.

Adricam, Pœnorum rex, Apion Aegyptiorum regi se suósque dedidit.

Adrius est mons Dalmatiam per medium secans,

secans; Strab. lib. 7.

Adrobôbium, Hispaniæ vrbs in Arrabis, Pomponio lib. 3.

Adromentum oppidum, Plin. 5. 49.

Adróta, vrbs Lydiæ. Steph.

Adrumêtum, siue Adrumetium, ciuitas Mysiæ. Est & Adramitis insula Lyciæ, & Adrumes

Adrumetis, ciuitas Aphricæ. Hieronymus autem, aut si quis alius fuit author, in Catalog. locorum actor. Apostolic. indicat Adrumetum esse ciuitatem in Bazatio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum vocat neutro genere. Act. 27.

Adrymes, vrbis Libyæ. Steph.

Adryr, vrbs Syracusiorum.

Aduâllas, & Aduálas, mons apud Strab. lib. 4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit & diuersa ex parte Aduat in Larium iuxta Comum intrans.

Aduantici, populi Galliæ.

Adúbanus, & Adúbanum, fluuius, qui & Ister & Danubius dicitur.

Aduentus Consul Romanus, Euseb.

Adumen fluuius haud longè à Roma. Euseb.

Adusa Epiri fluuius est Apolloniæ propinquus.

Adullam, nomen ciuitatis, Ios. 12. 15.

Adulis, vrbs Aethiopum: qui & Panos insula dicitur Steph.

Adulitárum oppidum. Plin. 6. 29. 40.

Adúliton, oppidum in regione Trogloditarum. Plin. 6. 29. 35.

Adunicates, populi. Plin. 3. 4. 19.

Adúran, nomen viri qui erat super tributa regis Dauid 2. Reg. 20. 3. Reg. 12.

Adúrā ciuitas ædificata à Roboam. 2. Paral. 11.

Adymachidæ, populi sunt interioris Libyæ ab ea parte quam Aegyptus spectat. Apud quos vxores in vtroq; crure armillam æream gestāt, vterque verò sexus comatus est ex æquo, quo fit vt multos alant pedunculos. Cælius Rod.

AE

Aea, oppidum Colchidis, quæ eadem Aepolis dicitur. Plin. lib. 6. cap. 4. & Steph. Vide Dioscoridem.

Aeácides Achilles Aeaci nepos ex Peleo Aeaci filio. Virg. Aeneid. 3.

Coniugio Aeacidæ Pyrrhi, sceptrisq; potitū.

Aeácus, Iouis ex Europa siue ex Aegina filius. Hic apud Oenopiam (sic quidem legitur, sed nisi apud Strabonem est mendum, Oeconomen legendum est) regnasse dicitur, quam ex nomine matris Aeginam nominauit filius.

Quem tantæ iustitiæ fuisse dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho, & peccantium peccata discutere, & promeritis pœnas inferre. Vide in Aegina. Ouidius,

-tuáque

Aeacus in pœnas ingeniosus erit.

Aeácus, Endeida Chironis filiam in vxorem duxit: ex qua Telamonem genuit & Peleum. deinde Psammate Nereï filia compressa, genuit tertium, Phocum, quem Peleus occidit. Ab eo fit Aeacideius, a, um.

Aêa, inquit Seruius, Circe dicta, ab asperarum vocē propter celebratas illic corporum mutationes. Quanquam commentarij Apollonij Rhodij testentur Aeæam & Citheida vocari Circen ab vrbibus Colchorum. Virgil. lib. Aencid. 3.

-Aeææ quæ insula Circes.

Aeæe siue Aeæa insula fuit in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens, ita tamen vt paludibus vndique cincta insulæ speciem præ se ferat. Plinius lib. 2. cap. 85. & lib. 3. cap. 5.

Aeamêna, Nabathæorum regio. Steph.

Aeána vrbs Macedoniæ. Steph. vide Aeanum.

Aeanîtis Nabathæorum regio. Steph.

Aeantion oppidum in Sigæo, ab Aiace illic sepulto, qui Græcis Aeas dicitur.

Aeántium oppidū Troadis, Aiacis sepulchrum. Plinius 5. 30. 22. Acantium item est Magnesiæ promontorium, Plinio authore 4. 9. 1. Est item Aeantium oppidum Macedoniæ Ptolemæo, aliàs Aeanum.

Aeánum, Macedoniæ oppidum ab Aeano Hermi filio Tyrrhenorum rege conditum: inde Aeanicus.

Aeas, antis, Epiri fluuius, ex Macedonia defluens, in Ioniū mare sese exonerat. Lucu. lib. 5.

Purus in occasum, sed parui gurgitis Aeas,

Ionio fluit inde mari, &c. Plin. lib. 3. cap. 23.

Aebúdæ insulæ quinque Britanniæ. Steph. Vide Hębudes.

Aebúra, vrbs Hispaniæ. Steph. Vide Ebura.

Aeea, vrbs Colchorum, ad Phasin fluuium: & Aeea, Italiæ, à qua Aeeani, populi, Plin. lib. 3. cap. 11.

Aeculum, castellum Italiæ, Steph.

Aeeani populi Thuscorum quos deuicit Camillus, eorúmque vrbem vastauit. Plutarch. in Camil.

Aeclus viri nomen. Stra. libr. 10. dicēs, Post res verò Troianas Aeclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerunt: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem.

Aedepsum, oppidum in Locride. Plin. 4. 12. 54. & Strabo.

Aedépsus, vrbs Euboeæ. Steph.

Aedesia, mulier Aegyptia, vxor Hermeæ, & Syriani philosophi propinqua, totiúsque castitatis & probitatis exemplar, cuius vitam latissime scribit Suidas.

Aedon, mons Thraciæ, vnde Aedonus possessinum. Virgil. Ac velut Aedoni Boreæ, &c. Vide Edon.

Aeduani, à C. Silio ad Augusto Iunum victi cæsique sunt. Tacit. lib. 3.

Aeduſij, socij Romanorum iuxta Galliam Cel-

ticam Stephanus.

Aedon, vxor Zethi regis, fratris Amphionis, ait Bocat. lib. 5. Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanea siue Amandea Amphionis esse filium (inuidebat enim vxori Amphionis, quòd illi sex essent filij masculi) quæ crimen cognoscens, optauit mori, miseratione tamen deorum in Carduelem versa, Ithlum deflere dicitur.

Aedilius mons, à quo egreditur fluuius Assus, quem occupauit Sylla, vt Cheronenses populos qui monti vicinos facilius inuaderet. Plutarch. in Syll.

Aeta, vel Aethes, Colchorum rex, Solis filius ex Persa Oceani filia, liberos habuit Medeam, Absyrtum, & Calcyopen. Ad hunc Phryxus, Athamantis filius peruenit, & aureum vellus detulit, quòd cum vigilantissimè seruaret, eius causa bellum gessit cum Argonautis: tandem ab Iasone & spoliatus, & regno pulsus est, sed iam senex ab eodē in regnū restitutus.

Aeetias patronymicū, Medea Aetæ filia. Ouid. 7. Metamorph.

Concipit interea validos Aeetias ignes.

Aega promontorium est Aeolidis, non procul à Caici fluminis ostio. Strab. lib. 13.

Aegæ, arum: pluralis numeri: vel Aege, ges, vrbs Ciliciæ. Lucan. lib. 1.

Et extremæ resonant naualibus Aegæ.

Est etiam insula in Aegæo mari, de qua in sequentibus. Vide AEGEAE.

Aege, oppidum Aeolidis percelebre. Plin. 4. 30. 4. & cap. 27. 5. 3. & cap. 30. 5. 2. Stephanus plures huius nominis vrbes recenset.

Aegæa, vrbs quæ alias Carystos: vide infrà.

Aegæa, nomen duarum vrbium Ptolemæo, quarum vna libro 3. cap. 4. 13. in Aemathia, Edissa prius vocata: Plin. verò lib. 4. cap. 10. Aegæ, in qua mos erat sepelire reges. Altera teste Ptolemæo lib. 5. cap. 2. in Mauritania. Sunt & Achaicæ Aegeæ, penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & Aegeæ alias Aegæ, Euboicę, à quibus Aegæum mare dictum est. Strabo.

Aegæon, gigas sæuissimus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno ictu centum scopulos in Iouem contorquebat: victus demum, alligatus est à Neptuno, Scopulis Aegæi maris, Sat. Audierat duros laxantem Aegæona vectus. Dictus autem Aegæon, vt quidam volunt, à γαῖος, id est superbio: inde γαίων, & per appositionem ἀγαίων, & per pleonasmum ἀιγαίων. Hunc Homerus 1. Iliad. ab hominibus quidem Aegeonem, à diis verò Briareum vocari tradit. Alij dicunt Agæonem immanem fuisse piratam, & sic nominatum ab insula deserta, quæ Aegæ in Aegæo mari vocatur, in qua subsidebat more piratarum, quibus fas non est ob latrocinium suum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt posit inde intelligi eum potentissimum fuisse, dum tot catenis eius astringuntur vires. Is autem Centumgeminus ideo dictus est, quod cētum homines remigio deseruientes haberet in manibus, De quo Ouid. - balnearúmque prementem.

Aegæona suis immania terga lacertis.

Seruius eundem cum Briareo esse scribit apud Virgilium lib. 10.

Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt,
Centenáſque manus, &c.

Aegæum mare, vulgo *Archipelago*, pars maris Mediterranei prope Greciam, Europam ab Asia diuidens, multas habet insulas inter Hellespontum & Tenedum, appellatū, quòd Aegæus, Thesei pater, ex Athenarum arce illuc se deiecerit. Aliis quòd Aegæa, Amazonum regina, in eo perierit. Aliis ab Aegæone, de quo supra diximus, Straboni ab Aegæis oppido in Euboeò: Plin. ab αἴξ αἰγὸς deriuat, qui libr. 4. cap. 11. vers. 50. sic scribit, Aegæo mari nomen dedit scopulus inter Tenedū & Chium verius quàm insula, αἴξ nomine, à specie caprę, quæ à Græcis ita appellatur, repente in medio mari exiliens Solin. inter Tenedum & Chium est & Claros insula, qua Aegæus sinus panditur ac extra Antandrum saxum est: hoc enim verius, quàm insula cognominari meruit. Id quoniam visentibus procul capræsimile creditur, quam Græci αἶγα nuncupant, Aegeus, inquit, ab eo sinus est appellatus. Varr.

Aege, oppidum Peloponnesi apud Homerum.

Aegeis, tribus Attica ad Aegæo, Pandionis filio. Steph.

Aegateos nomen regis apud Strabon. lib. 8. sub quo antiqua Pylos Messenia ciuitas erat.

Aegates insulæ, de quibus Tit. Liui. libr. 1. tertiæ deca. apud has à Carthaginensibus male pugnatum. ibidem.

Aegátes, promontorium Aeolidis, quod nunc Cane & Cauæ dicitur. Steph. ab Artemidoro αἴξ in nominatiuo dicitur.

Aegéæ, insula. Plin. 5. 31. 36. Vide Aegæ.

Aegeleos, vrbs in Thessalia quam Attalus oppressit. Tit. Liu. lib. 1. 4. Dec.

Aegili, populi in Media. Steph.

Aegemon, poëta, bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum versibus scripsit. Volaterran.

Aegéria, nympha nemoris Aricini, colebatur prope aricinum lacum, cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquium se habere simulauit super cultu religionum, quo Armorum & prædæ studio flagrantem populum Romanum abstraheret, & leges à se conditas sanctiores redderet. Alij dicunt vxorem fuisse Numæ Pompilij secundi regis Romanorum, quæ, teste Ouid. libro 15. Metamorphoseon, mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem sui nominis versa est. Idem libro Fastorum tertio.

Aegeria eſt, quę præbet aquas, dea grata Camœnis, Illa Numæ coniunx, conſilium que fuit.

Aegeſtæi, Theſproti, ab Aegeſto quodam impe ratore. Stephan.

Aegeſtani Steph. populi ſunt Sicilię quorũ vrbs Aegeſta non procul à Lilybæo, promontorio ſita eſt, ab Aegeſto Troiano nomen habẽs. Hi Segeſtani vocantur à Plin. lib. 3. cap. 8.

Aegens, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit coniuges: quarum prima dicta eſt Aethra filia Pithei regis, ex qua Theſeum ſuſcepit. Secunda, vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam atque fugientem non ſolùm ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, te vera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filij, legeſque duriſſimas impoſuit, vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt, quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcendit: & cùm omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contigeret in agendis eum fœlicem ſortiri exitum, rediens naui album apponeret velum, amoto nigro, vt eminus infortunium ſuum noſceret. Theſeus autem Ariadnæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Aegeus excelſa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatũ eſt Aegeum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Boeatio & Seruio. Hinc Aegides, patronymicum, id eſt, Theſeus. Ouid. lib. 8.

Protinus Aegides, rapta Minoide, Diam
Vela dedit, &c.

Aegeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnauit annis xliii.

Aegiale, ſiue Aegilia, Diomedis vxor quæ marito apud Troiam bella gerẽte, cum Cyllabaro, ſiue Cylicbero Steneli filio rem habuit. quod vbi Diomedes cõperiſſet, domum reuerti noluit, veſecundia ductus, ſed in Italiã poſt Troiæ expugnationem vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidem dicunt eam Nauplij patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait, Diomedem Steneli filio Cometæ cõmiſiſſe domum & vxorem: ſed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talem Aegiale furorem immiſiſſe, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpiſsime viueret, præcipuè autem a Comedæ ſtupro vſurparetur.

Aegiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum Steph. in Amorgo.

Aegiale, ſeu Aegialea, vna eſt Gratiarum, vt inquit. Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem Aglaia.

Aegialẽus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia eſſe tradunt) poſtquam Argis regnaſſet, in Aegyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alij Aegialeum, Inachi filiũ, ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Aegialeam dictam, quæ poſtea Peloponnenſus à Pelope vocata eſt.

Aegialẽus, Medeæ frater, alio nomine dictus Abſyrtus, à qua diſcerptus fuit, vt patri eam perſequenti mora iniiceretur.

Aegialẽus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis lii. à quo Aegialea nuncupata eſt, quæ nunc Peloponnenſus vocatur. Euſeb.

Aegiália, populi, Sicyonij poſtea à Sicyone eorum rege nuncupati.

Aegialia, inſula eſt adiacens Aetoliæ. Plin. lib. 4. cap. 12. verſu. 9.

Aegialea, Peloponnenſi ciuitas, poſtea Argos dicta Stephan.

Aegialeos, Achaia, teſte Plin. lib. 4. cap. 5. propter vrbes in littore diſpoſitas.

Aegialus, locus inter Sicyonem & Buprafium, & alius proximus Ponto, cum vico eiuſde nominis. Eſt & Aegialus, mons in Aethiopia Aegypti. Steph. Plin. 4. 7. 9.

Aegîda, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

Aegides Patronymicum pro Theſeo. Oui. 3. de arte Perfidus Aegides ducentia fila ſecutus.

Aegídius, Francorum rex, regnauit annis vii. quem Childericus fudit, vicitque, recuperato regno. Æmil. lib. 1.

Aegitôris, Vide Aegocoris.

Aegides, patronymecum eſt, ab Aegeo, Theſei patre. Ouidius.

Perfidus Aegides ducentia fila ſecutus.

Aegila, inſula, Plin. lib. 4. cap. 14. quindecim milibus paſſuum à Cythera, eademque à Cretæ Phalaſarna oppido xxv. mil. paſſuum. Aliàs Aegyla ſcribitur per ypſilon. Plin. lib. 4. ca. 12. Candelabris nobilis. 34. 3. 1.

Aegíla pars Antiochidis tribus. Steph.

Aegilips Aegilipis nomen vrbis & loci.

Aegilôdes, ſinus Laconiæ. Plinius libro 4. cap. 5. verſ. 9.

Aegilos, Plin 3. 7. 5. inſula inter Cretam & Laconicam, regio quædam in Laconia. Pars tribus Atticæ cuiuſdam, ab Aegilo heroe.

Aegilops, Homero, locus apud Crocyleam Epiri. Stephan.

Aegimius, ſenis ætate prouectiſsima nomen, quem Anacreo poëta, teſte Plinio lib. 7. cap. 48. tradidit ad ducenteſimum vſque annum vixiſſe.

Aegîmuros, id eſt Capraria, inſula vltra Corſicam, inſidioſa naufragiis. De Aegimoris inſulis Plinius libro 5. cap. 7. Stephanus Aegy-

moron insulam Libyæ facit.

Aegimus, rex Doriensis circa Oetam. Vide Stephanum in Dyman.

Aegina, Aesopi Bœotiæ regis filia, à qua vrbs Peloponneso adiacens contra Atticam, Aegina vocatur. Ouid. 6. Metamor. Enopiam (alias Aenopiam, & alias Oenopiam) veteres appellauere, sed ipse Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit. Hinc Aeginēses dicti & Aeginetæ. Sunt qui dicunt Aeginam insulam Phæo portui propinquam: distat enim ab eo x s i. millibus passuum: à qua Aeginetæ dicti sunt eius incolæ. Vide Steph. Aegina olim Myrmidonia dicta est, Vide Myrmidones.

Aegina, Aesopi regis Bœotiæ filia, quam Iupiter amauit, & in ignem versus eam oppressit, ex qua postea Aeacum & Rhadamanthum suscepit.

Aegina, insula in qua Aeacus regnauit circa Peloponnesum in Aegeo mari, Epidaurico litori vicina, quam Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti sunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4. 12. 22.

Aegina, vrbs Peloponnesi, apud Homerum.

Aeginetæ, siue Aeginenses, populi incolæ Aeginæ insulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Aeginetes, oppidum & fluuius Paphlagoniæ. Stephan.

Aegineticus, ca, cum, possessiuum ab Aegina: vt Aegineticum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantum labrorum superficiem elaborabant. Plin. 34. 2. 17.

Aeginium, Plin. 4. 10. 4. Illyricorum oppidum Stephan.

Aegiochus, Iupiter, quòd corio capellæ Amalthææ vsus fuerit pro scuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alij volunt, ab ægos, id est, capræ memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta. Est enim ἀιγὸς, alimonia. Vide Aegis.

Aegion, oppidum Achaiæ Plin. 4. 5. 3. Vide Aegium.

Aegipānes, homines nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiusmodi monstra pro semideis, siue subuestribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos ac Satyros, nemorum deos esse dixerunt, Panas agrorum, Syluanos syluarum. De Aegimapis populis, Plin. 6. 30. 18. 45. & de Aegipanum ferarum lasciuia, 5. 1. 26. & 8. 5. 7. 14.

Aegira, vrbs inter Actolos & Peloponnesiacos. Pomponius lib. 2. Plin. 4. 5. 3. Duæ vrbes hoc nomine, Steph.

Aegira, insula in Achaia Plin. libro 4. cap. 5. in hac non nisi sanguine epoto, sacerdos non vaticinabatur.

Aegirea, Vide Crocylion.

Aegiræsia, teste Herodoto libro 1. vrbs fuit Aetoliæ Asiæ. Vide Aegiros & Aegirusa apud Stephanum.

Aegis, scutum Iouis, διὰ τὸ ἀίσσειν, id est, à capra: nam illo à capra Amalthæa nutritus est, cuius mortuæ pelle scutum suum operuit: capram tamen postea vitæ restitutam, & aliàp el le obductam inter astra collocauit, sequeo b capræ memoriam, Aegiochum appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipsa Medusæ caput imposuit: quod qui intuebantur, protinus lapidescebant. Hoc monumento armata Pallas ad Troiæ excidium profecta est.

Aegisthus, Thyestis filius, ex Pelopeia, eiusdem filia, quem infantulum mater tegendi sceleris causa perdendum foris exposuit in syluis, sed à pastore inuētus, cuius beneficio quoque nutritus est, & inde αἰγισθος dictus, quod nutritus sit à capris. Hic prouectioris ætatis Atreū, impellente tamen patre, interfecit, & eiusdem filium Agamemnona inter epulas, adiuuante vxore Clytemnestra, qua etiā turpissimè vsus erat, obtruncauit. Postremò ab Oreste Agamemnonis filio patris mortem vlciscente, è medio est sublatus. Ouidius:

Quæritur, Aegisthus quare sit factus adulter:
In promptu causa est, desidiosus erat.

Aegisthus, Beli Prisci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, Danamque & Aegyptum genuisse ex Anchione Nelei filia, & Aegyptum vocat ille quem alij Aegisthum) & Danai frater. Huic Aegisthoi. fuerunt filij, quibus cum quæsiisset Danai fratris L. filias coniuges, ab eisdem Danai iussu omnes nuptiarum nocte, præter vnum Lynceum, quem Ouidius Linum appellat, sunt occisi, qui postea expulso Danao, regnum apud Argos inuasit. Vide infra, Belides.

Aegum, oppidum Peloponnesi: quo in loco Iouem à capra nutritum ferūt, vnde oppido nomen: Αἴξ enim capram dicunt. Secundum Stephanum est vrbs Achaiæ. Plin. 4. 5.

Aegle, Hesperi Italiæ regis filia, sorores habuit Arethusam seu Prethusam, & Hesperethusam, quæ ambæ Hesperides dictæ sunt. Hæ amœnissimos hortos colere dicebātur in extremis Aphricæ, iuxta Lixum coloniam, à Claud. Cæsare deductam. In iis auriferum nemus esse cum aureis malis existimabant, custodiri verò à peruigili dracone, quem Hercules ab Eristheo missus occidit, pomáque aurea abstulit. Alia fuit nympha Solis & Neæræ filia. Est autem Αἴγλη Græcis lux, seu splendor, Virgilius Ecloga 6.

Addit se sociam, timidisque superuenit Aegle,
Aegle Naiadum pulcherrima, &c.

Aegle, insula, Vide Syme.

Aegeles Athletę Samij nomen, qui quū per omnem ætatē mutus fuisset, in sacro tame certamine quum in sortitione fraudem admitti videret nimio loquendi desiderio, linguam vinculum rupit, & distincte quandiu vixit, locutus est, Gel. lib. 5. cap. 9. & Val. Max. lib. 1 cap. 8.

Aegóceros, id est capricornus, animal marinū,

id quod tradunt se Pana transformasse, & in aquam se deiecisse, cùm in Aegypto vnà cum reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hostem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter astra eum collocauit. Lucan. lib. 8.

Humidus Aegoceros, nec plus leo tollitur vna. Vide Capricornus.

Aegocôris, tribus quædam antiqua apud Athenienses. Steph.

Aegon, pastor apud Virgilium, & caprile. Quo etiam nomine promõtorium Lemni dictũ est.

Aegon, princeps Carysti Euboeæ ciuitatis, à quo Aegæa dicta est item Aegæum mare. Steph.

Aegône, vel Aegonia, vrbs Melitensium. Steph.

Aegonensis, porta Romæ quæ & Quirinalis, eo quòd mons ipse Quirinalis prius Aegonis cognominatus esset. vide Agonensis.

Aegônus, mons Romæ, qui postea Quirinalis dictus est.

Aegos potamos, id est, Capræ fluuius, Chersonesi Thraciæ fluuius apud Strabonem, ad cuius ostia classis Atheniensium à Lysandro capta fuit. Plin. 2. 60. 3, & cap. 11. 4. 14. Idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Aegos flumen, cuius loci accolæ Aegopotamitæ nominantur, vel Aegopotamij. Αἰγὸς ποταμοί, vrbs Helleſpontiſ. Steph.

Aegósthena, vrbs Megaridis Steph. & Ptolem. in descriptione Achaiæ.

Aegosthenienses, populi. Plin. 4. 7. 4. vide Aegosthena in Stephano.

Aegôstis, vrbs Locridis. Stephan.

Aegussa, insula, Plin. 3. 8. 27. Stephan. est insula Libyæ, quam Libes Carriam vocat Καρίαν per sigma simplex.

Aegy, apud Plautum dictus ab αἴσσω, id est quatio: quòd multis sit concussus ærumnis.

Aegûsa, insula, quam Plin. 4. 12 2. 5. scribit distare à Cythera xv. millia passuum. Vide Aegila per iota. Aegypsus vrbs ad ripã Istri fluuij sita, ab Aegypso fluuio cõditore. Ouid. 1. de Ponto El. 9. Stat vetus vrbs, &c. Caspius Aegypsus, &c.

Aegyptini, Aethiopes, quia Aegyptiis finitimi.

Aegyptium mare, Asiatici pars est, à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Aegypto segregatem, vsque ad Pelusium tendit.

Aegyptus masculi ge. Beli Prisci filius fuit & frater Danai: qui cùm quinquaginta haberet filios, totidem eos fratris sui filiabus matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao instructæ prima à nuptiis nocte suum quæque maritum interfecerunt, præter vnam Hypermnestram, quæ Lynceo viro suo pepercit: qui postea pulso Danao Argiuorum regnum inuasit. Vide infra in dictione Belides.

Aegyptus, vt inquit Pom. Mela lib. 1. Asiæ prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quę Ptolemæo, itémque Plinio Aegyptus inferior vocatur. Altera quæ secundum Nilum contermina Aethiopiæ Meridiem versus vsque ad Syenem procedit, Thebais appellata. De Aegypti antiquitate, ac disciplina sacerdotum (quos Prophetas vocant) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Musæus, Platon, Democritus, Apollonius Tyaneus, complureſque alij eruditionis causa profecti, dogmata in suam quisque patriam retulêre. Primi siquidem omnium Aegyptij immortalem esse animam dixêre, eámque de corpore in corpus vagari, vt author est Diodorus.

Aegyptus, Africæ regio, ab Aegystho vel Aegypto Danaï fratre, ad Occidentem Iudææ iuxta. Plinius tamen lib. 5. cap. 9. & Pomponius Mela in primo, Asiæ tribuunt proximè Aphricam. hæc ab Oriente iungitur Assyriæ & mari rubro: ab Occidente habet Libyam atque Cyrenen: à Meridie limitem qui Syenem ab Aethiopia dirimit, atque Oceanum æa Septentrione mare magnum Sinúmque Arabicum, & terram ad Syriam vsque: irrigatur Nilo. Authores sunt Iosephus libro 5. capitul. 11. de bello Iudaïco. Egesippus lib. 4. inferiorem eius partem Nilus dextra lævá que diuisus, amplexu suo determinat. Ideóque insulam quidam dixerunt Aegyptum, ita se fundente Nilo, vt triquetram terræ figuram efficiat. Ideo multi Græcæ literæ vocabulo Δ, Deltam appellauere Aegyptum: ita Plin. libr. 5. cap. 9. & Strabo libr. 17. Ptolem. lib. 4. cap. 6. Ammia. Marcel. lib. 22. Oppida insignia, Saiis, Memphis, Syene, Bubastis, Elephantis, Thebæ, Alexandria, Pelusium. testis Mela in 1. Canopus, Bolbis, Sebennis, Pathmis, Medes, Tanis, vide Raph. Volaterr. lib. 12. Geographiæ. Non est autem negligendum, Aegyptum Prophetis appellatam Misraim, à Mesraim filio Cham, eiusdem appellationis. Ioseph. lib. 1. cap. 12. Antiq. Iudaïcarum Mesrim & Mesraim nominatam refert. Hæc quondam Aeria dicta est, velut Eusseb. in Chron. annotauit. Adde quòd Psal. 78. & 105. dicitur Aegyptus Cham, quòd eius filius Mesraim occupauerit Aegyptum.

Aegyptus rubro mari depressior. Plin. 6. 29. 9.

Aegyptus non cernit Septentriones, Plin. lib. 2. cap. 70. Non sentit Austros 2. 49. 18. Non quatitur terræ motu, lib. 2. cap. 20. Fulminibus infestatur. 2. 5. 2. 4.

Aegypti pars quondam mare fuit. Plin. 2. 87. 3.

Aegypti descriptio, apud Plin. 5. 9. 4. & Inde Ptolem. lib. 4. cap. 5. Quot eius oppida, Plin. 5. 9. 65. 70. Mensura eius ac termini, 5. 9. 5. & in de: & cap. 9 5. 63. & deinceps In Nomos, id est, præfecturas diuiditur, Plin. 5. 9. 10. Delta cur dicta, 5. 9. 8. Cur insula credita, 5. 9. 6.

Aegypti labyrinthus, Plin. 36. 13. 2. 11. Pyramides lib. 36. cap. 12.

Aegypti alumen, Plin. 35. 15. 44. Electrum, 37. 2.

92. Smaragdi, 37. 5. 9. 15. Opalus 37. 6. 18.
Aegypti nauigatio, Plin. 5. 9 67. Antiquitas, ibi. 69. ad Indiam nauigatio, 6. 23. 44. & inde.
Aegypti ſerui profugi quale oppidum ædificarunt. Plin. 6. 29. 35.
Aegypti ad rubrum mare iter. Plinius lib. 6. cap. 29. 9.
Aegyptium mare triplex. Plin. lib. 6. cap. 29.
Aegys, vrbs Laconica. Steph.
Aegys: nomen loci: vide in Cariſto Steph.
Aelam, filius Sem, Geneſ. 10. Filius item Secac, 1. Paral. 8. 1. Eſd. 2. Eſt & nomen regionis, Media aliàs, ſiue Bactriana dicta, Iſa 11. A quo Elamitæ principes Perſidis.
Aelàna, ſiue vt alij malunt Læana eſt oppidum Arabiæ fœlicis, iuxta ſinum, qui ab eo Aelaniticus dicitur, ſiue Læaniticus, Ptolem. libro 6. cap. 28. ſinus intimus, in quo Lænitæ, qui nomen ei dedêre: Regia eorum Agra & in ſinu Læana, vel vt alij Aelana. nam & ipſum ſinum noſtri Aelaniticum ſcripſere: alij Elaniticum: Agathemidorus Alanaticum, Iuba Læaniticum.
Aelàum, ciuitas aut vicus Arabiæ. Steph.
Aelie, regio in Aſia inter Myſiam & Ioniam. Eſt & vrbs quædam Calabriæ, à qua Aelianus, natum: item Hieroſolyma. Steph.
Aeliânus, ſophiſta Romanus à Philoſtrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probe atticiſſauerit, támque eleganter peregrinam à patria vocem retinuerit. Scripſit de animalibus, de varia hiſtoria, de re militari: quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe.
Aeliânus Rom. Coſ. M. Marulli collega.
Aeliânus Cos. Criſpini collega.
Aeliânus Coſ. Maximi 11. collega.
Aélius & Aelia, nomina ſunt propria Romanorum, carent aſpiratione. Perottus. De Aeliorũ familia, vide Lamiam in vocibus Latinis.
Aélius Gallus, ſolus Romanus Arabibus arma intulit. Plin. lib. 6. cap. 28.
Aélius Hadrianus, xv. Imperator Romanus, regnauit annis x x 1.
Aelius Hadrianus Auguſt. 11. Salinator, Coſ. Aelij Spartiani collega.
Aelius Hadrianus Auguſtus 1 1 1. Coſ. Ruſtici collega.
Aélius Seianus, Romanus Coſ. Claudij Tiberij Cæſaris collega.
Aélius Verus, 111. Coſ. Ambigui Bibuli collega.
Aélius Aurelius Cei. Coſ. Titi Antonini Pij Auguſti collega.
Aelius Commodus Coſ. Sextilij Laterani collega.
Aelius Celſus Coſ. Macrini collega.
Aelius Serenianus, vir omnium ſanctiſſimus Alexandri Magni à conſiliis. Lampric. in Alex.
Aélius Gordianus, iuris profeſſor, diſcipulus Papiani, Alexandri à conſiliis. Idem.
Aelius Stilo, nomen ſcriptoris cuiuſdam, cuius meminit Suetonius, & Plinius lib. 9. cap. 35. Hic Præconius dictus à præcone.
Aello, vna eſt Harpiarum, ita dicta quaſi ἄπο τοῦ ἀναιρεῖσθαι, hoc eſt, alienum tollens, Ouid. 13. Metaſtropha dúmque recepta portubus infidis exterruit ales Aéllo. Eſt etiam nomen vnius ex canibus Acteonis apud Ouid. 3. Meta. dictum vt videtur ἀπὸ τῆς ἀέλλης hoc eſt, à procella, quam curſus celeritate referebat.
Aemáthia, regio quæ nunc Macedonia dicitur, teſte Plinio.
Aemylia gens Romæ imprimis illuſtris à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio dicta, cui propter vnicam humanitatem quam Græci μειλίχιον dicunt, cognomen fuit Aemylos, ex hac familia fuit P. Aemylius, quiſin conſulatu ſuo Perſen Macedonum regem bello vicit, captúmque in triumpho duxit. Item & Aemylius Læpidus quem Plin. 7. cap. 53 refert cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice repente obiiſſe. Item Aemyl. Scaurus, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa Saluſtius in Iugurtha. vide Plutarchum in vita Nume.
Aemylia virgo Veſtalis fuit ex nobiliſsima Aemyliorum familia, de qua Val. lib. 1. c. 1.
Aemylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia & Romandiola etiam dicitur, in qua ſunt vrbes Ariminum, Cæſena, Saſſina, Fauentia, Rauenna, Forum Iuij, Bononia, Ferraria, & Imola.
Aemilia via, ab Aemilio conſule dicta, quæ à Placentia Ariminum vſque perducta eſt.
Aemyliana ædificia erãt extra Romam, de quibus Cornel. Taci. Plus infamiæ id incendium habuit, quia à prædiis Tigilyni Aemylianis proruperat.
Aemylianus Africanus minor primus appellatus fuit. Pauli Aemylij filius, eo quòd ex Aemylia gente in Scipionum familiam fuerit inſertus, poſt quem & alij plærique eiuſdem familiæ viri clariſsimi & triumphales eodem cognomine dicti fuerunt, Iuuenal. ſat. 8. pictóſque oſtendere vultus Maiorum, & ſtantes in curribus Aemylianos.
Aemyliânus, Clodij albini Collega, Cõſul Romanus.
Aemylianus, Romanorum Conſul, Peregrini Collega.
Aemylianus, Aquilini Collega, Coſ. Romanus.
Aemylius Aelianus, Coſ. Rom. L. Vectij Colle.
Aemyllus Mamercus Dictator de Veientibus, qui Romanos fuderat, victis triumphauit.
Aeminus, fluuius Hiſpaniæ. Plin. 4. 22. 5.
Aemóchares, vel Hæmochares cognomen Martis, quaſi ſanguine gaudens: αἷμα Latinè ſanguis dicitur.
Aemóna, colonia, Plin. 3. 25. 4.
Aemónia vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Aemonte, cui propinqua eſt: vel ab Aemone Deucalionis filia dicta, alio nomine Theſſalia,

prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore, Aemonides, dicuntur Theſſaliæ mulieres.

Aemonius, a, um, poſſeſſiuum, Ouidius.

Aemonis Aemonio Laodamia viro. De Aemonio mutatis nominibus. Plin. lib. 4. cap. 7.

Aemonia oppidum Norici, Plin. lib. 4. cap. 24. ab initio.

Aemónia, Theſſalia & ciuitas Arcadiæ. Steph.

Aemus, vel Hæmus, Strab. lib. 17. vel Aemon ab Aemon Boreæ & Orithyæ filio mons eſt, Theſſaliam à Thracia diuidens, in cuius radicibus ſunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur. Lucanus.

-tunc linquitur Hæmus Thracius, &c.

Aeminium, Hiſpaniæ oppidū, apud Ptolemæū.

Aeminius, fluuius Hiſpaniæ in Luſitania.

Aenare, inſula, Plin. 5. 31. 48.

Aenária, inſula in ſinu Puteolano, à ſtatione nauium Aeneæ, ſic dicta. Plin. lib. 3. Hæc itē Inarime & Pithecuſa, nunc Iſchia, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis in monte figura. Virgil. in deſcriptione Aetnę.

Dicitur inſidiis flagrans Aenaria quondam,
Nūc extincta ſuper tectiſque, Neapolim inter
Et Cumas locus eſt, &c. Plin. 3. 6. & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 33.

Aénea, à Romulo Aneæ filio, teſte Herodoto libro 7. vrbs in regione Creſſea contermina Mygdoniæ, Aeneia poſtea dicta, deinde Ianiculum. Hanc dicit Liuius lib. 4. eſſe propinquā Theſſalonicę, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et ſubdit, Proficiſcuntur à Theſſalonica Aeneam ad ſtatutum ſacrificium, quod Aeneæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hæc Liuius.

Aenéaticus. ab vrbe Aenea Thraciæ vel Creſſæ vel Tuſcię oppidò: de qua Theophraſtus, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor ſcabiem non ſentit. Huius incolę dicuntur, Aeneacedes & Aeneatę.

Aénea, vrbs in regione Creſſea.

Aenéas, Troianus princeps, ab *αἰνέω*, quod eſt laudo, aut *ἀνὴρ* laude: poſt longos errores in Italiam peruenit ad Latinum, Euandrum, & Tyrrhenos, apud quos regnauit Tarconi iunior annis xx. Primus fuit Latinorum rex, regnauitque poſt ſoceri Latini mortem annis III. Turnum vicit, eiúſque vxorem Lauiniam accepit coniugem. Eutropius. Fingunt autem hunc poëtæ, Veneris filium, iuxta Simeontem natum: Virgilius Vlyſi Homerico per omnia ſimilem facit virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Cōuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum glorię, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Troia diruta patrem Anchiſen ſenio confectum, humeris impoſitum, ab hoſtibus liberauit, & dum Penates & filium Aſcanium ſecum defert, Creuſam vxorem in itinere amiſit: Anchiſem in Sicilia apud Depranū mortuum reliquit. Aphricam nunquam vidiſſe nedum Diomedem multi teſtātur: quapropter quartum Aeneidos totum confictum omnes affirmant.

Aeneas Syluius, III. Latinorum rex, regnauit annis XXXI.

Aéneos, oppidum Thracię liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondam regio. Verba ſunt Plinij 4. 11. 16. Straboni Poltiobria dicitur.

Aeneſidemus illuſtris Argiuorū imperator fuit, qui quum Argis à Philocle obſideretur nec vrbē tueri poſſet, impetrata militibus abeundi facultate, ipſe honeſtè in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reuerti. Liu. lib. 32. ab vrb. con.

Aenethus, mons quidam. Steph.

Aeneus, vide GNOSIDICVS.

Aénia, vrbs Perrhæborum, diuerſa ab Aenea ſupra dicta, non procul ab Acheloo fluuio: Strabo.

Aéni, inſula iuxta Arabicum ſinum Ptolem.

Aenianici, populi Perrhebiæ, quos Aeniatias & Aeneades & Aenienſes vocabant. Porrò Aeniades per ædiphthongum, ab Oeneadibus per œ, diuerſi habentur, ſicut Aeneades ab Aeniadibus. Vide AENIATICVS.

Aenienſes, populi, ab Aenia Perrhæborum oppido, quos in Epiro Græci mōdo *αἰνιᾶνες*, modo *αἰνιάδαι* nominant.

Aeniochi vel Heniochi, populi feri, iuxta Pontum, à Lacedæmonibus oriundi. Luca. libro 2. -me Marte feroces Aeniochi, &c.

Aenius, fluuius Perrhæborū Steph. in AINIA.

Aenna vel Enna, ciuitas in Meditullio & vmbilico Siciliæ, quo quum ob præfecti ſæuitiā à Romanis deſciuiſſet, ipſe ad concionem cōuocatos Aennenſes, vltima internecione, clam ſubmiſſis militibus armatis, deleuit. Ex Liuio lib. 4. Dec. 3. Quære ENNA.

Aennum, oppidum. Plin. 6. 19. 26.

Aeneobarbus, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux, quum de victoria nuntiaret Domitio, ipſéque minimè crederet narrantibus, malas, barbámque manibus permulſerunt, & eam ex fuſca in flauam conuerterunt, vnde à barba rutila, æneíque coloris Aenobarbi dicti, quod poſtea Domitiorum cognomen fuit. Vide Plinium libr. 8. cap. 36. Pictus Aeneobarbus abſimillimo capillo, Alexan. ab Alex. lib. 2.

Aenom. Vide ENON.

Aenos Stephan. oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Plin lib. 4. cap. 11. Straboni Poltiobria dicitur. vult Verg. hoc oppidum ab Aenea conditum fuiſſe, qui ait libr. 3.

Conferor huc, & litore curuo Mœnia prima
loco, facis ingreſſus iniquis, Aeneadáſque meo

meo nomen de nomine finge.

Aenus Germaniæ fluuius Vindelicos à Noricis diuidens, Ptol.

Aeola, filia Aeoli, ex Lepatra coniuge.

Aeólia, regio septem insularum inter Italiã & Siciliam, quæ & Vulcaniæ dicũtur, scilicet Lipara, Heria, Strongile, Didyme, Ericusa, vel Eriphusa & Ericodes, Phœnicusa & Phœnicodes, Euonymos (aliàs Prochyta) Pli. lib. 3. ca. 9. Stra. libr. 6. Solinus, Mela. Aliis nominibus, Vulcaniæ & Hephæstiades nuncupãtur. Dictæ Aeoliæ, ab Aeolo Iouis filio qui in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara, à Liparo Ausonis regis filio qui eam ante Aeolum rexit. De Aeoliis Plin. 2. 509. 14.

Aeólia, regio in Asia, Græcorum colonia, media inter Mysiam & Ioniam.

Aeólidas, dictus est Vlysses ab auo Aeolo, qui filium habuit Sisyphum, ex quo natus est Vlysses. Vir. lib. 6.

-comes additur vnà
Hortator scelerum Aeolides, &c.
Item Misenus tubicen. Idem,
Misenum Aeolidem, quo non præstantior alter,
Aere ciere viros, &c. Sic dictus, quòd vbique talis inducitur. Nam Anticliæ filius est, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Sisypho Aeoli filio concubuit, vnde Vlysses natus est. Hoc ei apud Ouidium Aiax etiam obiicit,

-quid sanguine cretus Sisyphio?

Aeólicæ, VII. insulæ, ex quibus Hieram aiunt Vulcani officinam esse, cui fabulæ natura montis & specuum qui in eo sunt, occasionem dederunt. Celebratur etiam Aeolia à portis proventorum patria, eo quòd insulares venti varij sunt. Est enim ἄιολος varius. Virgil. 6.

Quid tempestatum regem, ventósque furentes,
Aeolia excitos, &c. Vide AEOLIA.

Aeólis vel Aeolia, regio Græcorum in Asia, inter Ioniam & Troadem sita. Hinc dicitur Aeolica lingua Græcorum: Hellesponto adiacet, Mysia quondam appellata. Plin. lib. 5. cap. 30. & cap. 27. 5. 32. & cap. 30. 5. 1.

Aéolus, Tuscorum rex, à quo Aeolia. Latinè enim varius siue dolosus dicitur, ἄιολος, vt suprà quoque dictũ est. Filios & nepotes Aeoli nominat Stephanus in MYLASA.

Aéolus, Iouis filius & Sergestæ (aliàs Acestæ) Hippotæ Troiani filiæ, à quo dicitur Hippotades. Ouidius.

Aeolon Hippotaden cohibentem carcere vẽtos:

Plinius dicit cuiusdam Helenei fuisse filium. Hic regnauit in insulis Aeoliis, quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant. Fingitur ventorum rex, eo quòd ex nebulis & fumo Vulcani insulæ futurum ventorũ flatum prædicebat. Quidam tradunt duos fuisse Aeolos, alterum Hippotæ filium Numantis nepotem: alterum Elbænos filium, Iouis nepotem. Vide Virgilium 1, Aeneid. & Diodorum Siculum.

Aéolus, quando, & vbi regnauerit, Plin. 3. 8. 19. & cap. 9. 3. 4. Cur rex ventorum 3. 9. 5. 6.

Aeólium, locus. Plin. 4. 11. 16. Vide Stephanum.

Aeólium mare, quod Asiatico littori adiacet, dictum ab Aeoliis pulsis olim colonis: nam antea Mysum dicebatur.

Aeólij, populi in Cappadocia Plin. 6. 2. 11.

Aeos, Typhonis filius, quem quidam scribunt Paphos ciuitatem condidisse, cùm tamen sint qui Pygmalionis opus esse scribant.

Aepêa, vrbs in Agro propinqua Pylo. Strabo li. 8. Aepea hoc tempore Thuria dicitur, quam Phæris conterminam commemorauimus: sita verò est in excelso colle. vnde Αἰπεῖα, id est, celsa, nomen sortita est.

Aepêa, vrbs Laconiæ, & alia Cypri, & alia Cretæ. Stepha.

Aepéi, ἀιπεοὶ, Vide HYRMINI.

Aepolus pastoris nomẽ apud Theoc. persyncopen dictum sic quidam putant pro ἀιγοπόλος, Latinè caprarium vertere possumus: nam illi αἰπόλλον dicunt, quem nos caprarium gregem.

Aepos, mons iuxta quem sita est ciuitas Hypæpa, Cæl. Rhod. lib. 14.

Aepulo, histrionum regulus à Manlio Cos. temulentus dictus. Liuius libro primo Decadis 5. Flor. lib. 2. cap. 10. Orosius lib. 10. cap. 20.

Aepytus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos, qui ad Troiam profecti sunt: cuius meminit Homerus lib. Iliad. 2.

Aepy, vrbs fuit sub ditione Nestoris, quam bene munitam dixit Homerus lib. II. ad. 2. Et montibus sitam esse dicit Statius lib. 6. Thebaidos, cùm inquit:

Quos Thryon in summis ingestum montibus Aepy.

Meminit & huius Strabo libro 8. ab ἀιπὺς, id est, Altus. Stephanus Messeniæ vrbem esse scribit.

Aequi, Italiæ populi Latinis & Volscis finitimi à Q. Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti, Plin. lib. 3. cap. 5.

Aequiculáni, populi Italiæ Sabinis ad Orientẽ proximi, quorum meminit Plin. lib. 3. ca. 12. Idem à Virgil. 7 Aen. Aequicolæ etiam vocantur, Horrida (inquit) præcipuè cui gens, assuetáque multo Venatu nemorum, duris aequicola glebis. Eosdem & Aequicolos dictos inuenimus, Oui. 3. Fast. Quintum Laurentes, bis quinctum Aequicolus acer.

Aequimelium, locus Romæ, vbi domus Melij soloæquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem, in suspicionem affectatæ dominationis venit, & cùm ad populi fidem fugeret, à Seruilia Hala magistro equitum deprehensus & occisus est, domúsque eius diruta, & Area Aequimelij dicta. Ex Tito Liuio 2. Decad. 4.

Aeræ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia iuxta Helleſpontum. Steph.

Aeria, Aegyptus, item vrbs Celtica, & alia Cretę Steph. Item inſula Thaſſus. Vide itidem Stephanum.

Aéria, inſula Plin. 4. 12. 10 3. & nominatur Creta inſula, 4. 12. 12. Steph.

Aerodia Agrippæ ſoror & coniunx Herodis, Ioſeph.

Aerope, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit. Et non eſt diphthongus: nam ſcribitur à Græcis ἀερόπη. Ouidius lib. 2. de Triſt.

Si non Aeropen frater ſceleratus amaſſet,
Conuerſos Solis non legeremus equos.

Aeropus mõs in Chaonia, Tit. Liuius lib 2. quar tæ Decados.

Aeropus Epirotarum exercitus dux, à quo cùm multa accepiſſet Pyrrhus nec illi per mortem rependere potuiſſet, Credita (inquit) pecunia hæredibus creditorum ſolui licet. At gratias niſi ſcientibus iis quibus debentur perſoluerit, vir honeſtus & gratus offenderit.

Aeroſam, appellauerunt antiqui inſulam Cypri quòd in ea plurimum æris naſcatur. Author Sextus Pompeius.

Aeſa, vrbs Thraciæ, finitima Parallenæ. Stephanus.

Aeſacus, fluuius Troianus ad Idam montem.

Aeſacus, Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filia, plus ſyluis, quam ciuitatibus delectatus: hic cum Heſperiem ſeu Eperiem liberali forma puellam videret, adeò eius amore captus eſt, vt in ſyluis illam ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa: ipſe autem amoris impatiens, actique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetys miſerta, eum in mergum transformauit.

Ouidius libro vndecimo Metamorphoſeos:

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis,
Aeſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoe, &c.

Aeſageus, montis nomen apud Homerum.

Aeſapus, Homero libro Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis, fratrem habuit Pedaſum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Aeſapius fluuius Theocrito, quem in Sicilia qui dam illius expoſitores eſſe affirmant: alij verò in Calabria apud Crotonem. Ouidius lib. 15. Metamor.

Aeſarus, fluuius in magna Græcia iuxta Crotonem oppidum, de quo Strabo lib. 1.

Aeſchines, Athenienſis orator, Demoſthenis æmulus, cuius orationes tres extãt, & aliquot Epiſtolæ. Præter hunc alij ſeptem hoc nomine claruerunt. Aeſchines ſeptem alij narrantur apud Dionyſium præter hunc. Primus philoſophus Socratis diſcipulus, Secundus qui artem oratoriam ſcripſit, Tertius hic orator, Quartus ex Arcadia profectus, Quintus, Mitylenæus quem flagellum oratorum vocabat. Sextus Neapolitanus philoſophus academicus, Melanthii Rhodij diſcipulus, Septimus Mileſius ſcriptor, Octauus ſtatuarius.

Aeſchron, Mitylenæus vetſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtoteli familiaris, maximéque ei dilectus, vt tradit Menander Alexandrinus in libro de diſcipulis Ariſtotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Aeſchylus, XII. Athenienſium iudex, regnauit annis XXIII.

Aeſchilus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem fæcibus illinebant. Hic cùm ſenſiſſet certo quodam die ſe ruina periturum, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem aquila volitans, teſtudinem, quam pedibus gerebat, ſuper caput eius, ſplendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, quò fractæ teſtudinis carne veſceretur, elisit: quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, grauitate perſonarum, & coloris diſtinctione vſus eſt: Poſt hunc perſonæ, pallæque repertor honeſtæ Aeſchylus, & modicis inſtrauit pulpita tignis.

Aeſchyron, nomen authoris, præceptoris Galeni. Fuere & alij hoc nomine, aliàs Aeſchron.

Aeſculapius, Apollinis ex Coronide nympha filius, quam Ouidius dicit ex Lariſſa fuiſſe, & Phlegyæ filiam, quæ poſtea rem habens cum Aemenio iuuene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt: ſed is poſtea facti pœnitens, ſecto eius vtero conceptum ex ſe eduxit infantem, eúmque Aeſculapium appellauit. Traditus eſt Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Iamque huius artis peritus Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit: quare motus Iuppiter fulmine eum occidit. Virgilius ſeptimo Aeneidos. Sunt qui Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe. Tullius ait ſepultum fuiſſe Cynoſuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primò Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipſam graui peſtilentia liberauit, in cuius honorem inſigne templum in inſula Tyberis illi conſtruxerunt, coluerúntque in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, vt Aeſculapium Romam portarent, ſerpens grandis nauem ingreſſus eſt, quem illi deum Aeſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Plinius libro quarto, & Ouidius Metamorphoſeos 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medica præſtantes, Machaonem

chaonem & Podalyrium: filias Hygeam, Aeglen, & Panaceam. Primus dentium euulsionem inuenisse fertur. Medicinam ampliauit: ob eámq; rem in deorum numerum receptus dicitur. Duo eius filij bello Troiano Agamemnonem sequuti non mediocrem opem commilitonibus attulêre.

Aesculapij delubrum, Plinius 4.5.29. Eius fons Athenis, Plinius. 2.106.9. Vide in EPIDAVRO.

Aesēpus, fluuius Lyciæ sub Ida. interpres Homeri lib. 2. & 4. Iliados: quanquam Oppianus libro 1. de aucupio montem sic nominat eo loci. Fuit præterea hoc nomine filius Bucolionis filij Laodontis & frater Pedasi quos ille ex Abarbarea nympha suscepit vt refert Homerus in principio lib. 6. Iliados.

Aesĕrnia, Ptolemæo Samnitum vrbs in Italia, à nunc Esernia. hinc Aeserni quorum meminit Plin. lib. 3. ca. 12. quamquam ibi Esernini legatur sine diphth.

Aesimedes. xv. Athenienſium rex, regnauit annis. x.

Aesina, ciuitas propinqua Troiæ, in qua Priamus Gorgythiona ex Cattianira suscepit qui postea ab Aiace Telamonio est interemptus.

Aesis, Vmbriæ ciuitas, à qua Aesinates populi, Ptolomæo. Hanc etiam vrbem Aesiam ab Aesi fluuio appellat, qui in Piceno ex Apennino fluens in Adriaticum mare influit. Plinius lib. 2. Caseum, inquit, Aesinatem ex Vmbria. Vide AESISIVM.

Aesis, fluuius Vmbriæ in Italia, & Aesium oppidum ab ipso flumine dictum, vt author est Pli. 3.5.55. alias Aeser, Strabo lib. 5.

Aesisium, vrbs Vmbrorum. Ptolemæus hodie Assisia.

Aesioni ciuis nobilis Athenienſis, cuius illud de Demosthene oratore fuit iudicium, vt dixerit Demosthenem nõ solum Athenarum dignum ciuitate esse, sed & supra Athenas. Plut. in Demosth.

Aesolani, Plinius libro tertio, capite 5. in eodem etiam Asulanos nominauerat tanquam ab his diuersos.

Aeson Cirnei vel Creuei filius, frater Peliæ regis Thessaliæ, & pater Iasonis, qui ab eo vocatur Aesonides Ouidius.

Aesonides mutasse velim quo coniuge felix, &c.

Aesonem verò Medea, Iasonis rogatu, annositate decrepitum suis veneficiis robustiori ætati restituit.

Aeson, vrbs Thessaliæ ab Aesonis patre dicta. Steph.

Aesōpus, philosophus & fabulator clarissi. Phryx genere, conditione seruus, tempore Crœsi, Lydorum regis, cui fabulas suas dicauit. Horat. lib. 2. Epistolarum,

Quæ grauis Aesōpus, quæ doctus Roscius egit. Inde Aesopianus. Hieronymus, luxta Aesopianam fabulam, hic miser vita, miser morte, & miser forma. Huius vitam Maximus Planudes scribit.

Aesopus, Anagnostes Mithridatis eruditissimus, scripsit de laudibus Mithridatis, & de Gc lena. Suidas.

Aesopus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 7. Epistol. famil. sæpe cum eo ad videndum in Curia pronuntiãtem Horrensium profectus est, teste Valerio: in maximas opes ex histrionica peruenit, adeò vt sestertium centies ei patima stetetit: filium deliquerit adeò diuitem simul & prodigum vt is vniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plinius libro 10. cap. 51.

Aesōpus, fluuius, qui Zeliam præterlabitur. Plinius.

Aesōpus, historiographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plutar. in Solone.

Aesquilinus, mons Romæ, vnà cum Quiriliani & Flaminăli à Seruio Tullio, vt a Romanorum rege vrbi adiunctus, aliàs Exquilinus dicitur.

Aestræum, oppidum Macedoniæ: & Aestræi, populi, eius vrbis incolæ. Ptolem.

Asulăni aliàs (Asulani) Plinius 3.5.112. Vide AESOLANI.

Aesuuius lacus est vicinus Romæ, Plutarchus in Agricola.

Aetyma, vrbs Thraciæ. Vide OETYMI. Stephanus.

Aesymnus: vir fuit Magarensis, qui regum tyrannidem exosus, consuluit Apollinem quo potissimum modo Magarenses rempub. felicissimè possent administrare: quúmque responsum esset, si cum pluribus consultarent, arbitratus id ad mortuos pertinere qui viuorum numerum longè exuperant, tumulum heroibus congessit, qui ab ipso Aetymnus dictus est, Curiámque extruxit quæ ambitu suo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, vt ipsi etiam mortui ipsorum consultationibus interessent.

Aesymnus, vnus fuit é principibus Græcorũ ab Hectore interfectus, Homerus Iliados vndecimo.

Aesyrmus, vrbs Thraciæ. Home. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ & Absyrti pater Vide AEETES.

Aeta, mons in Thessalia. Melius per œ.

Athalides filius Mercurij creditur qui à patre impetrauit, vt & viuus & vita defunctus omniũ quæ gerentur, haberet memoriam: hunc se aliquando fuisse Pythagoras gloriari soiet, atque inde sibi omnium eorum quæ gesserat, cùm Hermotimus esset aut Ephorus, memoriam manssisse.

Aetălia, insula in Etrusticomari. Vide ETHALIA & AETHALIA. Plinius 3.6.7. & libro 5. cap. 30.

Aetă-

Aetâlide, pars tribus Leontidis Steph.
Aethâle, vel Aethalia, insula Tyrrhenorum, quæ & Lemnos, Stephan.
Aethêa, vna ex centum vrbibus Laconiæ, Stephanus.
Aetheria, gens, Plinius lib. 6. cap. 30.
Aetherij populi subter Aegyptum qui postea ab Aethiope Vulcani filio Aethiopes sunt vocati, Plin. lib. 6. cap. 30.
Aethices Stephano sunt populi Thessaliæ quo rũ meminit Hom. & Strabo lib. 9.
Aethicia, regio Thessaliæ inter Tymphæã & Athamaniam. Stephan.
Aethiope, insula maris Oceani, Marcarea antè appellata; Plinius lib. 5. cap. 31.
Aethiópia, Hebræis Chus, quasi nigra vel nigredo, Græcis ardorem siue incendium significat. Regio est Aphricæ, ab Aethiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Africæ: torridæ zonæ subiecta, inter Arabiam & Aegyptum, ab Indo flumine consurgens, inter Nilum & Oceanum, & in meridie sub ipsa solis vicinitate, cuius gens primùm Aetheria appellata est, deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plinius libro sexto capite trigesimo. Volaterranus libro duodecimo. Ptolemæus libro quarto capite septimo. De duabus Aethiopiis, Plinius, 5. cap. 8. Ezech. 29. & 30. Amos 9. Nahum Sophoniæ 2. Isaiæ 11.
Aethiópia, Aegyptiorum armis attrita. Plinius lib. 9. cap. 29
Aetiópia vnde dicta Plinius 6. 30. 1 Quàm diu clara, 6. 29. 77. Eius magnitudo, 6. 30. 38 Mensura, 6. 29. 79. & inde. Diuersa nomina, 6. 30. 1. Monstra in ea, 6. 30 per totum. Situs, 6. 30. 48. & Ptolem. lib. 4. cap. 7.
Aetiópiæ duæ, plin. 5. 8. 3. 4. Ptolem. lib. 4. ca. 7. & 28. & Strabo lib. 1.
Aethiopię magnes, Plin. li. 36. cap. 19. Smaragdi 37. 5. 28. Arena, lib. 36. cap. 9.
Aethiópici maris insulę plures. Plin. 6. 31. per totum.
Aethiópes quales, Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cum primi visi sunt, 7. 1. 4. Emporium eorum, 6. 23. 35.
Aethiopes Arrotherrę, Plin. 6. 29. 38. Athabuli, 6. 30. 11. Daratitę, 5. 1. 39. Hesperij, 6. 31. 17. Perorsi, 5. 1. 38. & cap. 80. 5. 2. Tarolei, libro 5. ca. 8.
Aethiopum gentis descriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6. 29. 86.
Aethiopũ caput Meroe. Plin. 2. 75. 7. Aethiopes minio tinguntur, 33. 7. 6.
Aethiópium, regio Lydię apud Hyllum. Steph.
Aetiops, qui ex Aethiopia est: Aethiopicus & Aetiopius. Seruio, & Aethiopissa. Sunt qui Aethiopes dictos putent à Chus, filio Cham. Chus enim Hebraïca lingua Niger interpretatur. Hi quondam ab Indo flumine consurgentes, iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie sub ipsa solis ciuitate insedere.

sunt: quarum tres sunt populi, Hesperi, Garamantes & indi. Hesperi sunt Occidentes, Garamantes Tripoli, Indi Orientes. Vide Stephanum. Plinius libro sexto, capite 30. dictam putat Aethiopiam ab Aethiope Vulcani filio.
Aethlius, Iouis filius, & pater Endymionis. Hesiodus.
Aethon, Solis equus, cuius qutuor sunt, quatuor diurnæ circuitionis qualitates demonstrantes. Pyrois, id est rubeus, eò quòd primo mane surgentibus à terra vaporibus sol rubeat. Eous, id est splendidus, eò quòd exhalatus sol iam dissolutis vaporibus splendens fit. Aethon, id est ardens: nam sole iam medium cæli tenente, lux eius coruscа est; & cunctis feruidior videtur. Phlegon autem quartus ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amans; ostendens adueſperascente die solem terram petere, id est occasum.
Aethra, filia Pitthei regis, vxor Aegei. matérque Theſei. Vide AEGEVS.
Aethra, Oceani & Thetyos filia, vxor Atlantis filiæ Iapeti, qui ex ea x11. filias, & vnum filium Hyantem suscepit: sed Hyanthes in Libia à serpente occisus est: cuius mortem cùm quinque sorores nimium deflerent, luctu contabuerunt: sed Iouis commiseratione inter syderа sunt translatæ, Hyadésque à fratris nomine dictæ. Reliquæ septem, eò quòd plures superstites mansissent, Pleiades sunt appellatæ, Timæus Græcus scriptor.
Aethra, mater Pitthei, de quo Ouidius in Epistola Ariadnes.
Aethræa, olim dicta est Rhodus: & incolæ, Aethræi, Stephanus.
Aethræa, insula, Plin. 5. 31. 24.
Aéthria vel ætheria. Plin. 4. 12. 103.
Aethruria, vide Hetruria.
Aethusa, insula in mari Lybico quę à quibusdã Aetusa dicitur, plin. lib. 3. cap. 8.
Aethyia epitethon Palladis. Cæl. Rhod. libro decimoquarto.
Aethyssei, populi Libyæ Marmaridis vicini. Stephanus. Videtur legendum Marmaridis.
Aëtius Consul, Valerii Romani Consulis collega, ex agricola Magister Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præsidio priſtinæ dignitati restitutus.
Aëtius Consul, Studii collega, à Valentiniano prosperitati eius inuidente, eumque pertimescente occidi iussus est. Procop. libro tertio, bel li Vandalici.
Aëtius quasi Aëtius Ariani dogmatis sectator, sophista: à quo Aetiani, qui modò Eunomiani dicũtur. Histo. Tripart. libro 5. cap. 13. & sequẽtibus.
Aétius, medicus, cuius libri extant, & quædam epistolæ. Dictus Aetius, id est aquilinus, qui

fuit ex Antiochia Syriæ, discipulus Eunomi, tempore Constantini imperatoris.

Aetna, mons Siciliæ, prius Inesia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quãdoq; globos igneos longius emittens, circa radices amœnissimus est multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupitei Gigantes dejecti fulmine, vt fabulantur poëtæ.

Quare autem Aetna flammas euomat, Trogus lib. 4. explicat, Sicilia terra est cauernosa & fistulosa, quo fit vt ventorum flatibus patent, vnde ignis cõcipitur, intrio secus sulphur habet & bitumen: vbi ventus per spiramenta cauernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem: sic Aetnę durat incendium. Motus ergo ventorum causa incendij est. ab Aetna fit Aetneus, Aetnea, Aetneũ, id est ab Aetna monte, vel magnus.

Aethnę montis descriptio, Plin. 3. 8. 12. Incendium, 3. 8. 12. Quòd semper ardeat, 2. 109. 1.

Aetna, ciuitas Siciliæ, Inalsum prius dicta, ab Hierone condita, Stephan.

Aetnę, & Hymari filius Gelon. Steph.

Aetnenses, populi. Plin. 3. 8. 21.

Aetneus venator, proverbiũ est de eo cuius cassa inutilisque sit venatio, quique sicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde scriptũ quod in Aetnea regione nec ferę visantur, nec silũę sint, Cęl. Rhod. lib. 16.

Aetolia, Græciæ regio in tertio sinu Europæ, Epiro, Acarnaniæ & Locris finitima. dicta ab Aetolo Martis filio, cùm ex Elide à Salmoneo vnà cum Epeo & Pisanto eiectus ad habitandam eam venisset vnà cum Corcyra, Epiro, & Acarnania à Gothis deuastata, mareque nauigantibus inutile redditum. Biond. 7. Procopius 3. Hinc Aetolus, a, um. penultima prod. Virg. lib. 2.

Non erit auxilio nobis Aetolus & Arpi.

Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus: & apud Ouidium, Aetolius heros, id est Diomedes.

De Aetolis Tit. Liuius primę Decad. & 3. lib.

Aetolię populi, oppida, fluuiique. Plin. 4. 1. per totum.

Aetolus, Plin. lib. 7. ca. 56. Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ postea ab ipso Aetolia dicta est, ibique genuit filium Pleuronem, à quo vrbs Aetolia dicta. Huius autem duo filii fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rursus aliis vrbibus nomina data sunt.

Aetoli filius fuit Calidon. Steph.

Aerus olim appellatus fuit Aegypti fluuius qui postea Nilus dictus est, vt ex Lycophrone annotauit Cæl. Rhod. lib. 19 ca. 13. quod nomẽ à cursus velocitate illi impositum fuisse appareret, quod scilicet volatu aquilæ (quam Græci vocant ἀετὸν) propemodum æquare videatur. Est & in Scythia fluuius nomine Aetus, qui quum Promethei agrum vberem alioqui, crebris exundationibus infestaret, fecit locum fabulæ, vt Promethei continuò renascęs iecur ab aquila exedi diceretur. Cæl. lib. 7. cap. 20.

Aexónia, vrbs Magnesiæ: & Aexone pars tribus Cecropidis.

Aexones, populi in Attica, dicacitate maledicãque virulẽtia insignes adeò, vt ἀξονικὸν signatum inde verbum sit, quo signatur intolerãda mordacitas. Cæl. Rhod. lib. 18.

Aex, scopulus in mari Aegeo inter Tenedum & Chium qui capræ speciem aspicientibus præbet, vnde & nomẽ accepit. Ab hoc scopulo mare Aegeum nomen accepisse tradit Plin. lib. 4. cap. 11.

Aézica, pars Thraciæ, Steph.

A F

Afer, aut potius Apher. Vide Africa.

Afranius, Pompeij dux, Arabas iuxta Ammanũ subegit. Plutarch.

Afrânius Annibalinus Consul, Asclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Bastarnarum gentes in Romanum solum transl. tæ sunt.

Afranius, poëta comicus, teste Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis & diserus, q̃ in togatis excellit, inquit Quintilianus: vt nãmq; non inquinasset argumenta puerorum fœdis a moribus, mores suos fassus.

Horatius huius meminit:

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.

Ausonius quoque:

Qui togã facundi scenis agitauit Afrani.

Afrania Licini cuiusdam vxor apud Valerium quæ muliebris verecundię oblita, suas per se ẽ vsas agebat & importunis clamoribus iudicibus obstrepebat. Hinc factum est vt mulieres perfrictæ frontis & matronalis pudoris oblitæ, Afraniæ per contumeliam dicerentur.

Africa, vel Aphrica, dicta ab Aphro vno ex posteris Abrahæ, qui aduersus Libyam exercitum duxit, & ibi deuictis hostibus consedit.

Libya & Hesperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quę freto Herculeo à Nilo, cæterisque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Sallustius, habitauerunt Getuli & Libyes asperi incultique, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus.

Sita est inter Asiam, Europam, & Austrum, incipiẽsque à finibus Aegypti, ad Gaditanum mare vsque protenditur. In hac sunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, Aethiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi proprie Aphricam dici volunt: reliqua enim terræ pars quondam Libya dicebatur. Incipit à finibus Aegypti, pergens iuxta Meridiem per Aethiopiam vsque ad Atlantem montem, à Septentrionali parte Mediterraneo mari coniuncta claudituꝛ, & in Gaditano

freto

freto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenensem, Pentapolim, Byzantium, Carthaginem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occasu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea olim fuisse Carthaginem, Vticam, Hipponem, Rhegium, & fluuium Bragadam. Maiorem verò esse quæ à Meridie incipit, & vsque ad Occasum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, cõtra Vulcurnum, dictus ab Africa, vbi primùm incipit.

Africæ propria descriptio, Plinius 5.4. per totum, & Ptolemæus libro 4. cap. 3. Africa quæ propriè dicitur, Pli. 5.4.1.7.11 Africę propriè quot populi, coloniæ, oppida, Plin. 5.4.27. Mensura 1, 5.4. 10. Tertia orbis pars, Pli. prolog. 12. Vbi sita ibidem: 4. Africa, & Libya eadem, in prologo, 5.1. Quota terræ pars, 6.33.11. & inde Africa paucorũ finuum, in prologo 5.2 Nomina eius ineffabilia, ibidem 3. Solitudines eius vbi, 5.8. Insulæ circa eam, 5.7. per totum. Africæ totius mensura, 6.35.11 Africæ descriptio lib. 5. in v i i primis capitibus. Africæ noctes æstate roscidæ, lib. 2. ca. 62. Africæ gentes castella inhabitant, in prologo 5.5. Vbi fertilis, 5.1. 22. Qui venti in ea sereni nubilique, 2.49.47. Quibus animalibus careat, 5.5 & 14. Serpentes eius & feræ, 5.4.16.17. Africæ alumę, 35.15. Parietes ex terra, 35.14.1. Africânus, na, num: vt gês Africana & Scipio Africanus. Videtur autẽ differe Afer ab Africano, quòd Afer, gentile nomen propriè est: quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus, denominatiuum, vt Scipio à deuicta Africa, Beda. Afer dicitur, ex Africa ortus.

Africanæ, absolutè dicuntur pantherę, quę & varię, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius, Senatusconsultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab ἀ priuatiua, & φρίκη horror, vel φρίττω horrore concutior: quia maximus ibi solis calor est.

Africanus, Alexandri cõsiliarius doctissimus iuris professor, Papiniani discipulus. Lamprid.

Idem in sacris literis doctus. Eutrop. libro 6. cap 1. 3.

Africum mare, Vide APHRICVM.

Afridisius fluuius est qui steriles reddit mulieres.

A G

Agabus nomen prophetæ. Act. 11.

Agactari, populi, alias Agaturi. Plin. 6.18.68.

Agaëtus, Scytharum rex.

Agag, rex, Amalech dictus, 1 Reg. 15.

Agagammatæ, populi. Plin. 6.7.9.

Agalassęs, populi ab Alexandro oppugnati. Plutarchus.

Agallis Corcyræa in arte grãmatica perita, cui inuentionem pilæ nonnulli ascribunt. Cæl. lib. 8. cap. 1.

Aganantes, populi circa Mæotim. Plin. 6.7.9. Sed emendatiores codices habent Agagamantæ.

Agánea vel Agania, promontorium & portus circa Troiam. Steph.

Agamẽde, oppidum Lesbi insulæ, Plin. 5.31.35. Vide Steph.

Agamedes & Trophonius adytum Delphicum ex quinque lapidibus struxerunt. Cuius meriti nomine quum ab Apolline præmium postulassent, quod ille homini optimũ duceret, post diem tertium in lecto mortui repetti sunt. Cic. 1. Tusc.

Agamencellus Alexandri Magni præfectus, qui aureis clauis suffigebat crepidas. Paul.

Agamemnon, Myęnarũ rex, regnauit annis 18.

Agamẽmnon, Atrei ex Aerope filius, vt Homerus ait, Polysthenis verò, vt Hesiodus, & frater Menelai, Mycænarum & Argiuorum rex, quasi ἀγα- μίμνων, hoc est perseuerans, & Thyestis successor, qui omnium Græcorum consensu imperator delectus ad expeditionem Troianam profectus est, vbi plurimos labores, & maximas principũ simultates pertulit: Briseidem præterea, quam Achilli sustulerat, reddere coactus est illio capta, inter alia, Cassandra Priami filia ei in sortem cesit, quæ etiam mortem ei prædixit: sed ille verbis eius minimè fidem habens, ad vxorem Clytemnestram, cui domi cum quibusdam liberis relicti imperij curam crediderat, reuersus ab Aegysto Thyestis filio, qui omnia prius tacite occupauerat, imò & vxorem stuprauerat, simulata amicitia, & Clytemnestræ consensu in lectore, seu, vt aliis placet in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus est. Quod facinus Orestes Agamemnonis & Clytemnestræ filius ægrè ferens, Aegystum & matrem in vindictam patris occidit. Cæterùm habuit sceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum, in cuius medio erat Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminosus. Hinc Agamemnonius, a, um.

Agamemnestor, x 1. Athenienssium, rex regnauit an. x x.

Aganizua Mediæ oppidum, Plin. lib. 6. c. 14.

Agandei, populi, Plin. 6.7.16.

Agápitus, Consul, Anatolij collega.

Agápitus, 1 1 põtifex Romanus, annorũ cxxix, mensibus 1 x. diebus septem præfuit.

Agaue nomen proprium filię Cadmi & Hermiones, & Echionis vxoris, quæ versa in simiam, filium laniauit.

Agánippe, fons Bœotiæ à Cadmo monstratus, prius Enippe dictus, Apollini & Musis sacer: quasi valde ab equo formatus, ἄγαν valde, ἵππος equus: qui fons potus, dictus est præstare facundiam.

Agani, pis, denominatiuum, & Aganippæus, a,

um, Ouidius, lib. 6. Fast.

Dicite quę fontes Aganippidas Hippocrenes,
Grata Meduſęi ſigna tenetis equi. Proper.

Par, Aganippea ludere docta lyra. Plin. 4. 7. 15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti. Steph.

Agánzua, oppidum. Plin. 6. 14. 2.

Agapênor, præfectus claſſis Agamemnonis. Homerus Iliados 2. Latinè amás viros vel qui ab aliis amatur.

Agapêtus Epiſcopus Hymnadę quę eſt in Phrygia. Euſeb. Latinè interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapêtus, apud Prænestę puer XIII annorum ſub Aureliano principe martyrium paſſus eſt.

Agapius, Conſul Romanus, Anatoli collega, Latinè dilectus, ab ἀγαπάω.

Agâpius, Alexandrinus philoſophus, educatus in eloquentię ſtudiis, in medicinâ commentarios edidit, Byzantij ludum aperuit, magna de ſtrinę fama, ingenij que ſolertia.

Agâpius, philoſophus Athenienſis, poſt Proclũ Martini Neapolitani diſcipulus. Author Suidas.

Agar, ancilla Abrahæ, quæ interpretatur aduena. Gen. 16.

Agareni, ab Agar denominati populi Arabię nuc Saraceni dicti, in quos profectus Traianus Cęſar cũ exercitu, eorum oppidum Agarã mœnibus nudauit: eos tamẽ nunquam potuit acie ſuperare, tempeſtate cęli tanquam diuini tus diremptos. Dio.

Aganiſta Clyſtenis filia, adeo formoſa, vt ad habendas eius nuptias celebrata ſint procorum ſpectacula & certamina, quo ſpecioſiſſimi qui que Grecię adoleſcentes confluxerunt. Herodotus.

Agarum, promontorium in Sarmatia.

Agarus fluuius in Sarmatia, quem Sagarim nominat. Ouidius. Ptolem. lib. 3. cap.

Agarus, vrbs & amnis in Sarmatia, à quo & nomen Agarico radici datũ creditur. Cel. Rhod. lib 18. cap. 18.

Agaſias ex Stymphalo Arcadiæ oppido vir fortis & bello clarus, de quo Xenophon, libr. 6. De expeditione Cyri minoris.

Agaſicles Spartanorũ rex clariſsimus, cuius extat aureum illud apud Plutarchũ Apophthegma: Nullum eſſe firmius ſtabiliendi regni præſidiũ, quàm ſi rex ita liberis imperet, vt parentes liberis.

Agaſo nomen ſerui, Horat.

Si paternam pede lapſus frangat Agaſo.

Agatarchus pictor, cum apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur, Ego verò (inquit Zeuxis) longo tempore. nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem grauitatem & exquiſitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tempus impenſum, robur ad conſeruationem, & perpetuitatem operis affert, Plutar. in Paral.

Agaſides, fuit Lacedemoniorum rex, vt oſtendit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agaſthéneus, pater formoſi Polyxeni, qui nauibus ſuæ gentis præfuit in expeditione Troiana. Homer. Iliad. 3. Latinè interpretatur inſigniter robuſtus.

Agaſtrophus, Pæonis filius & heros inter primos Troianorum bellatores: à Diomede vulneratus in coxa, mortem obiit. Hom. Iliad. 11.

Agaſtus, 11. Athenienſium rex, regnauit annis XXVI.

Agâſus, portus. Plin. 3. 11. 26.

Agatha oppidũ prouinciæ Narbonenſis, quondam Maſsilientium. Plin. lib. 3. cap. 4. & Steph. Gal. Agde.

Agatha, virgo, Volaterrano libro 3. Carthaneſis & martyr ſub Gallo mamillis torta.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alij Agatheam vocant. Steph.

Agathâchides, hiſtoricus Samius, de quo Plutarchus in hiſtoria Perſica.

Agathârcus, ſtadium vicit Olympiade prima & ſexageſima imperãte Athenis Heraclio Dion. libro 4.

Agáthea, Vide AGATHA.

Agathias, cognomẽto Scholaſticus, Smyrnæus patria ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani principis, eiúſque ducum Belliſarij & Narſetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res geſtas, quorum tempore ipſe fuit. Compoſuit & quæ vocantur Daphniaca opus, elegantiſſimum, coẽgitque in volumẽ diuerſa epigrammata Græca nobilium poëtarum. Suidas.

Agatho philoſophus Pythagoricus, frequens Antithetis, adhibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiariſsimus: interrogatúſque ab eo, cùm iam eſſet annorum LXXX. ſi robur adhuc vllum ſeruaret: Sanè, inquit, nam non ſolùm Ver, ſed Autumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Aelianus de varia hiſtoria.

Agatho Athenienſis, vir monſtroſæ fortitudinis & magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici: de quo Philoſtratus in vita ipſius Herodis ait, Adoleſcens cùm eſſet in prima lanugine ſimilis ingenti Gallo, magnitudine octo pedum, vaſta coma, hirſutis oculis ac iunctis, vt vnus videretur, læta facie, naſo Aquilino, &c. de quo Volaterranus libro 13.

Agáthocles, tyrannus Siculus, natus patre figulo, cùm libidini, latrocinióque operam dediſſet, gregariam militiam exercuit. Cúmque ſtrenuus eſſet, & in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militum euaſit: & primo quidem bello contra hoſtes pugnans, magna ſuæ virtutis præbuit experimenta, adeò vt in demortui regis locum fuerit:

fuerit ſuffectus. Nec multò pòſt interfectis Syracuſains nobilibus, cum Carthaginenſibus bellum geſſit, deinde ſpe ampliandi regni, in Italiam traiecit, vbi cùm deceptus fuiſſet, ex indignatione morbum cõtraxit, ex quo etiam vita functus eſt. Iuſt. lib. 22. Africam deuaſtauit. Plutar. in Pyrrho. Ouidius,

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regẽ,
Atque abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Agathócles, Ptolemæi ſcortum. Iuſt. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus eſt, vt habet Homerus Iliad. lib. vltimo.

Agathon, tibicen cantilenarum ſuauitate commendabilis, ſed mollitiei nota celebris. Ab eo Agathonia cantio dicitur oratio blanda magis quàm fructuoſa.

Agathopolis, Ptolomæo, vrbs Galliæ Narbonenſis, Agatha ciuitas.

Ἀγαθοῦ δαίμονος, id eſt boni dæmonis, inſula quadam in mari Indico. Steph.

Agathûſa inſula vnguẽto nobilis, Atelos à Callimacho nuncupata. vide TELOS. Plin. meminit 4. 12. 84.

Agathyrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore.

Agatharſa, vide AGATHYRSVM.

Agathirſi, populi Scythis vicini. Hiero. Hi multum habent auri ſine auaritia, ſine inuidia. Hos Plin. ſcribit habere capillos cæruleos, vnde & picti dicuntur: aut quoniam verſiculoribus veſtibus induuntur. Virg. libr. 4. Dicti ab Agathyrſo Herculis filio. In commune cùm mulieribus coeunt: capillos habent cæruleos, quos vnà cum toto co pore inficiũt variis coloribus. Plin. 4. 12. Virg. 4. Aeneid.

Inſtaurátque choros, miſtique altaria circum
Creteſque Dryopéſque fremunt, pictique Agathyrſi. Vide TRAVSI.

Agathyrſu, ſiue Agathyrſa, ciuitas de qua Silius,

Defuerant Agathyrſa manus, geminóque Lacone Tyndaris. Meminit Plin. 3. 8. 20.

Agaue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo filium Pentheum ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſa matre, reliquiſque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex Thebanorum, membratim eſt diſcerptus. Virg. in Culice.

-quo quondam victa furore,
Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agaue
Infandas ſcelerata manus, & cæde cruenta.

Horatius,

Quid caput abſciſſum demens cum portat Agaue?

Agaíni, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gẽtem innocentiſſimam, vt quæ ſine diuitiis equino victitat lacte.

Agauus, vnus è Priami filiis. Home. lib. Ilia. vlti. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agbátana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus, vide ECBATANA apud eundem.

Agdei, populi. Plin. 6. 7. 12.

Age, pater Semma, 2. Regum 23. quaſi vallis profunda.

Agedicum, Ptole. aliàs Agendicum, vrbs Galliæ, vulgò *Prouins, ou Cens.* Cæſar in commentariis.

gelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter.

Agelas, v 1. Corinthiorum rex regnauit annis triginta.

Agelaſtus, dictus Craſſus, auus Craſſi in Parthis interempti, quem tradunt ſemel tantum in vita riſiſſe. quod factum eſt, cùm vidiſſet aſinum carduos comedentem, dixiſſéque ob id, Similem habent labra lactucam.

Agelmondus filius Dionis ducis, primus Longobardorum rex regnauit annis 33. multa geſſit aduerſus Vandalos.

Agelia epitheton Mineruæ quaſi ἀγυιατρεία, id eſt prædam abducens. Cæl. lib. 14.

Agẽna, Aquitaniæ in Gallia prouincia, Anglis olim conceſſa. Rob. lib. 9. vulgò *Agen.*

Agénor, rex Phœnicum, Beli regis filius, quãuis quidam aliter ſentiant. Huius meminit Virg. lib. 1. Aeneid.

Punica regna vides. Tyrios & Agenoris vrbem.

Genuit Taygetam & Europam filias filios verò Polydorũ, Labdacum, Cilicem, Cadmum, & Phœnicem. Ab hoc Phœnices dicti ſunt Agenoridæ. Statius,

Non tulit inſidias diuûm imperioſus Agenor,
Et Agenoreus, poſſeſſiuum. Progeniem Agenoris enumerat Stephanus in Thaſſo.

Agênor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agenória, dea, à Romanis ſic dicta, quę ad agẽdum excitaret.

Agerôchus, filius Nelei, ex Chlori vxore, vt eſt apud Homerum lib. 11. Iliad.

Ageſander inſignis ſtatuarius fuit ex Rhodo inſulâ, qui vnà cum Polidoro & anthenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo ſuperantem, Plin. libr. 36. cap. 5.

Agéſtas, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius.

Agêſias alter Cyrenaicus, philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleombroto Ambraciotæ accidit. Ci. in Tuſc. Is tamen ab aliis Hegeſius vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilati vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Ageſiláus, v 1. Lacedæmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, poſt mor-

tem Agidis fratris sui constitutus, Phrygiam dirupuit, quasdam ciuitates cœpit: Tyssaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluuium fudit, fugauit, cecidit castrisque exiuit: Athenienses & Bœotios apud Coroneam vrbem Peloponnesi vicit. Breui corporis statura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnauit annis XLIIII. Iustin. lib. 6. & Plutar. in eius vita.

Agesilâus. Plutonis cognomen.

Agesinâtes, populi Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. 6.

Agesipolis rex Lacedæmoniorum, qui speciosam sæpius victoriam ab Argiuis retulit. Xenoph. lib. 4. & Piut.

Agesistrata, mater Agidis, cuius vitam describit Piut. id Agide.

Agessus, vrbs Tracie Steph.

Agêtis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Thessaliæ rapta, frater Aristei. Hûc alij nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iustinus.

Agæus, Vide AGETIS.

Aggæus, siue Haggæus, nomen Prophetæ, Agg. 1. quasi festiuus siue solennis vel gyrans.

Aggi, siue Haggi, filius Gad. Gen. 46.

Agialea, olim Apia, ab Api, IIII. Cicyoniorum rege nuncupata, nunc Pelopponnesus: eadem Aegialea dicta est.

Agila, Hispaniæ rex, regnauit annis quinque.

Agilâus, tertius Corinthiorum rex regnauit annis XXXVII.

Agilis proprium viri quem poëtæ rum Tyrinthia pube in bello Thebano fuisse commemorant.

Agileus vnus ex Ephoris qui grauiter vulneratus à sociis Cleomenis solus euasit, Plutar. in Cleomene.

Agilúlphus, Taurinensium dux, & Longobardorum rex, apud Aemylium, cum Francis pacem iniit.

Agilla, Vide AGYLA.

Aginum, vrbs Galliæ. Ptolem. vulgò. *Angolesme.*

Agis, vel Agides, Lacedæmoniorum rex cum Athenienſibus cruentissima bella gessit. Illorum prouinciam igne ferróque vastauit, Græcas ciuitates liberati testituit: à suis ciuibus occisus est in carcere, quòd iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet, Plutar. in eius vita & Cic. offi. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonij suspenderunt.

Agis, Pæonũ rex, quem Philippus Macedonum rex coegit in suam potestatem.

Agisimba, Aethiopum regio in Africa. Plinius libro 3.

Agismes, fluuius est Orientalis apud Censonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus est.

Agla, oppidum. Plin. 3. 1. 35.

Agláia, Latinè sonat Lux & lætitia, vna est Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Pasiphaes appellata. Sunt autem tres: Aglaïa, Thalia, Euphrosyne, Iouis & Autonoes filiæ, quanuis de earum origine varia sit opinio, vt est apud Perottum. Dicuntur esse in comitatu Veneris. Est verò Aglaïa, lætitia: læti enim in dandis beneficiis esse debemus, Vide CHARITES.

Aglais Megaclis filia mira gulositate & voracitate mulier, vt quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Romani congium siue sextarios sex vnica cœna absumeret, Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 19.

Aglaonice, Hegemonis filia, Astrologię perita, & eclipses Lunæ, quando futuræ essent præuidens, iactitabat se illam cœlo deducere: quæ ob id postea in magnas calamitates incidit, adeò vt in prouerbium abierit, τὴν σελήνην καθαιρεῖς, id est, lunã detrahit, vt refert Appollonius lib. 4. quo vtimur quoties aliquis sua iactantia in calamitatem incidit. Vide Erasmum in prouerbiis.

Aglaope vna Sirenum quasi splendido aspectu: nam ἀγλαὸς significat aspectum splendidum.

Aglaóphena, Acheloi & Calliopes Musæ filia, vna Sirenum, de quibus infrà.

Aglaophron, pictor nobilissimus, cuius meminit Plin. lib. 35. cap. 9. & Cic. 3. de orat.

Agláuros, filia Erichthei regis Athenarum antiquissimi, à Mercurio in saxum mutata, de qua Ouid. lib. 2. Metamor.

Sic opus est Aglauros. ea est.

Aglaus senex fuit Psophidius, qui ab Apolline Gyge est fœlicior indicatus, quòd agelli sui limites nunquam esset egressus, Plin. lib. 7. c. 46. Val lib. 7. cap. 11.

Agnicis, fluuius. Plin. 6. 29. 31.

Agnicornu promontorium est ab Bolbiticum Nili ostium. Strab. lib. 17.

Agnitas vel Agnita Aesculapij cognomen apud Spartanos, apud quos eius dei simulachrum ex agno quæ planta est, erat exculptum. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 5.

Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta Amphipolim. Steph.

Agnótes, populi Celticę iuxta Oceanum. Steph.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Stephanus.

Agoce, oppidum. Plin. 6. 29. 66.

Agon, locus est certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipso certamine. Est quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Aethiopiæ fluuius.

Agneon Neometius, primum ab Argiuis actus, post eum qui sub Archemoro fuerat. Eusеb.

Ageon locus erat apud Lydos, in quem alienas vxores virginésque producebant eásque stuprabant.

Agno fons Arcadiæ cuius aqua ceremoniis qui-

busdam commota nebulę in morem, in aërem a secendens, largissimos demittit imbres: ita dictus ab Agno vnà ex Iouis nutricibus, Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 27.

Agnon nomen authoris apud Quintil. libro 2. 17.

Agon Gymnicus, quem Panatenæon vocant, Athenis actus.

Agone Androgei, quem staruebat Minos, præmium pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoï à consiliis) in agone fortissimus vniuersos in contentione superabat. Tandem factum est, vt à Theseo in palestra vinceretur, ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt. Euseb. Plutarch. in Theseo.

Agon Olympiacus, ab Hercule institutus, à quo vsque ad primam Olympiadem supputantur anni CCCCXXX. Euseb.

Agonáles, ludi Seruio, quos Augustus Actiacis littoribus deuicto Antonio statuit, ad quod respexit Virg. 3. Aeneid.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Vide ACTEA.

Agonalia festa erant apud Rom. celebrari solita quotannis in honorem Iani, vt est apud Ouid. 1. Fast. aut certe in honorem Agonij dei, vt Festus tradit, qui rebus agendis præesse putabatur. Eo die rex sacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro libro 5. nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu sacrorum, in quibus minister tenens strictum gladium, iugulandum arietem, rogabat, Agon? Quam opinionem secutus videtur Ouid. his versibus: Nominis esse potest succinctus causa minister; Hostia cælitibus quo feriente cadit. Qui calido strictos tincturus sanguine cultros, Semper agátne rogat: nec nisi iussus agit. Alij ad Agonem montem in quo die illa sacra fieri solebant, qui postea Quirinalis dictus est, ex quo in eo conseruerunt Sabini, vt in vrbis portionem recepti. Alij à certamine curuli dictum putant, quòd hisce feriis antiquitus soleret celebrari. nam Græci certamina & ludos ἀγῶνας appellant, cuius sententiæ est Quid. qui scribit, Fas etiam fieri solitis ætate priorum nomina, de ludis Græca, tuliſſe diem. Et prius antiquus dicebat Agonia sermo, Veráque iudicio est vltima causa meo.

Agonax Zoroastis fuit præceptor in arte magica. Apud Plinium tamen libro 30. capite 1. Azonacem hunc non Agonacem appellatum legimus.

Agonénsis porta, quæ & Collina porta dicebatur. Cic. Vide AEGONENSIS.

Agonis libertæ Veneris Erycinæ. Cic. 4. Ver.

Agonides, Phocionis accusator, ipsemet capite damnatur. Plut. in Phocione.

Agónius, deus dicebatur præsidens rebus agendis, eiúsque festa Agonalia, quamuis aliqui eius sacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte fiebant, quos Agones vocitabant. Ouidius,

Et prius antiquus dicebat Agonia sermo.
Et Agonius dies, quo rex Agoniam hostiã immolabat, vnde Romæ Agonus mons Quirinalis, & Collina porta, Agonensis appellata.

Agora, oppidum in Chersoneso. Steph.

Agorácritus Parius statuarius, Phidiæ discipulus, de quo plura apud Volaterra. & Plin. li. 36. cap. 5. Hic creditur Veneris Rhamnusiæ signũ effinxisse. Nam cum de facienda Venere cum Alcamene condiscipulo suo contenderet, suffragio imperiti populi non arte superatus, vtq; adeo rei indignitate commotus esset, vt signum illud Nemesim appellauerit, eáque lege vendiderit, ne Athenis esset.

Agra, Plin. 6. 28. 37. Regia Leanitarum Arabiæ populorum.

Agradarus rex Persarum, postea Cyrus dictus, à Cyro Persidis fluuio, Strabo. lib. 15.

Agræ oppidum est Mediterraneum Ereadię. Pli. libr. 4. capi. 6. Item atticæ regiunc ula, Dianæ templo insignis, Cæl. lib 20. cap. 7.

Agræi Stephano sunt populi Arabiæ in sinu Leanitico quorum oppidum est Agra Leanitarum regio Plin. lib. 6. cap. 28.

Agragas, seu Acragas, mons Siciliæ, haud longè à Cela, muro olim cinctus, habens in summitate oppidum eiusdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos equos alere, & exinde in Græciam ad agones transmittere consueuerunt. Virg. libro 3 Aeneid.

Arduus inde Agragas ostendit maxima longè.

Plin. 3. 8. 17. Idem Agragantini bituminis meminit, 35. 15. 23. Vide AGRIGENTVM.

Agráni oppidum. Plin. 6. 26. 12.

Agraule, tribus Athenis. Steph. Vide AGRYLE.

Agre, oppidũ. Plin. 4. 6. 4. oppidũ Lydiæ. Steph.

Agréi, populi. Plin. 6. 28. 30, & cap. 28. 6. 72.

Agriæ & Agriánes, populi Pæoniæ inter Hemũ & Rhodopen.

Agricola Cos. Rom. Clementini collega.

Agricola, alius Cos. Eustachij collega, quorum ætate Imperator Constantius obiit. Calsind. Paul. Aemil. lib. 1.

Agnoitæ hæretici ab ignorant a denominati, qui nouissimam horam Christo ignotam esse opinantur, Cæl. lib. 1 Antiq. lect.

Agrigéntum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum subacta, hoste ex Sicilia pulso, vnde Empedocles philosophus, & Phalaris tyrannorum sæuissimus originem duxerunt. Vade Agrigentinus, Agrigentina, Agrigentinum, positionum, vt tyrannus Agrigentinus, & sal Agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua ve. liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege

AGRAGAS. Plin. 3. 8. 18.

Agrigentinus, sal mirus, qui in igne fluit & in aqua vel in liquore alio crepitat quasi torreatur. Plinius lib. 31. cap. 7.

Agriodos ab Ouid. 3. Metamor. inter canes Actæonis numeratur.

Agrionia festa erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.

Agrippa quid propriè significet, vide inter dictiones Latinas.

Agrippa, filius Aristobuli Magni, Herodis filij à Tiberio Cæsare coniectus in vincula, sed à Caio Cæsare liberatus, rex Iudææ factus est, regnauitque annis septem, anno primo C. Cæsaris. Postea Claudius regnum eius confirmauit, omne Herodis imperium & Lysaniæ addens, tetrarchiam quoque Philippi, Bathaniã, Traconitidem, &c. Chalcidem verò ei abstulit. Herodémque fratrem Chalcidis regem designauit. Ioseph. libr. 15. cap. 4. De bello Iud. lib. 2. cap. 4.

Herodes Agrippa, secundus Iudæorum rex.

Agrippa, cognomento Pistor.

Agrippa Menenius, cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduersus Sabinos, de eis triũphauit. Et cùm plebs à patribus secessisset in Auentinum, quòd tributum & militiam toleraret, nec reuocari posset, Agrippa apud eam verba faciens: Humani artus, inquit, cùm ventrem otiosum viderent, ab illo discordarunt, & suum illi ministerium negauerunt. Cùm eo pacto & ipsi quoque deficerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: sic senatus & populus quasi vnum corpus discordia pereunt, concordia valent.

Plura de hoc Volaterranus sequutus Cæcilium.

Agrippæ M. error de Beticæ mẽsura. Plin. 3. 1. 7.

Agrippa Syluius, Tyberini Syluij filius, duodecimus Latinorum rex, submerso patri in regno successit, & cùm annos quadraginta regnasset, moriens Romulum Syluium reliquit hæredem.

Agrippa, Augusti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium insignis. Virg. lib. 8.

Parte alia ventis & diis Agrippa secundis
Arduus, &c. Fuit item Agrippa cognomento Castoris, vir in primis doctus, qui cõtra XXIIII. Basilidis hæretici volumina, quæ contra Euangelium ille scripserat, acerrimè disseruit. author Hieron.

Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintius Capitolinus Barbatus IIII, Collegæ & COSS Romani, Equos Volscósque vicerunt.

Agrippa Furius Philo, tribunus militum.

Agrippenses Bithiniæ populi. Plin. 5 32. 40.

Agrippina, Neronis mater, & Caligulæ imperatoris coniunx.

Agripina, Octauiani Augusti filia.

Agrippina, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Augusti. & eiusdem gener. Alia fuit mater Neronis, quæ post viri mortem Claudio Cæsari nupsit, & filio suo imperium obtinuit, ad suam & totius vrbis perniciem.

Agrippina, insignis vrbs, Germaniæ inferioris metropolis, & colonia olim Romanorum. Pomponius.

Agrippina, ciuitas Colonia, quam ædificauit Agrippina Neronis mater, vt patriam (ibi enim nata erat) clariorem redderet, sociis quoque nationibus suam potentiam ostentaret, veterarum coloniam eò deduci imperauit: Tacitus Annal. lib. 12.

Agrippinensis colonia, est ab Agrippina dicta Neronis matre, quæ vt vim suam externis quoque nationibus ostenderet, in oppidum Vbiorum qui sunt in Germania inferiore, in quo genita erat, coloniam deduxit. Plinius 4. 17. 11.

Agriophagi, populi Aethiopum versus occidentem, qui teste Solino, solum pantherarum & leonum carnibus vescuntur. Plinius 6. 30. 34. & Solinus, Gal. *Coulogne.*

Agrisa, oppidum Germaniæ. Steph.

Agrisius XIIII. Argiuorum rex, regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis Matris filij filius & Thersitis pater, Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit. Bocatius. Fuit & Agrius Vlyssis ex Circe filius, cum Latino fratre vt author est Hesiodus in Theogonia.

Agroẽta, vide Stephanum in ATTALIA.

Agrætas scriptor rerum Scythicarum, cuius meminit. Cæl. lib. 7.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, vt scribit Herodotus lib. 1.

Agron Illyriorum rex, qui quum Aetolos superbissimos populos bello superasset, tanta sese præ gaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus, subito extinctus fuerit. Polib.

Agron medicus insignis, qui accensis in proximo ignibus, Athenienfibus magna vi pestilentiæ grauiter infestatis salutarem opem tulit, Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 22.

Agron Nini filius, ita dictus quòd in agris natus esset, Cæl. lib. 23. cap. 5.

Agrôspi, populi Arabiæ, Plin. 6. 30. 28.

Agrôsus, mons vbi nunc Roma, quem Faunus ex Euandro ex Arcadia pulso, concesit, quem ipse postmodum Palatinum appellauit.

Agryle, vel Agraule, pars tribus Erechtheidis Athenis, & oppidum in Sardinia, colonia Athenienfium. Steph.

Agúntum, oppidum Siciliæ. Ptolem. Plinius 3. 24. 1.

Agus, agnomẽ Apollinis, ab eo quòd in viis publicis colebatur. Vide AGYLEVS.

Agylaus III, Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agi-

Agyleus, ſiue, vt habet Macrobius, Agyieus, Apollo dictus eſt ab Athenienſibus, quòd ei in viis publicis ſuæ vrbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent Ἀγυιᾶς enim illi vias dicunt, quæ ſunt intra pomœria. Horat. libro 5. Carm. Ode 6.

Dauniæ defende decus camonæ.
Læuis Agyleu.

Agylla, Seruio ciuitas eſt Tuſciæ, à conditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditum nomen. Nam cùm Romani euntes per Tuſciam, interrogantes Agyllonis quæ diceretur ciuitas, illi vtpote Græci, quid audirent ignorantes, & optimum dicentes, ſi prius eos ſalutarent, dixerunt Χαῖρε: quam ſalutationem, Romani nomen ciuitatis eſſe putauerunt; & detracta aſpiratione, eam Cere nominauerunt, vt ſcribit Iginus in vrbibus Italicis. Hactènus Seruius. Vide Steph. Eſt aliàs Cerete vocata, & Agyllina à nomine conditoris, quam Virgilius lib. 8. ex Lydia veniſſe oſtendit, cùm ait. (tuſto

Haud procul hinc ſaxo incoliter fundata ve-
Vrbis Agylinæ ſedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis inſedit Hetruſcis.

Meminit Plinius 3. 5. 59. Vide infrà CAERE à Palaſgis Teſſalia profectis condita, à Lydis, quos Thyrrenos vocauere, Cære appellata.

Agyrini, ſiue Agyrinenſes, populi ab vrbe Agyrio, ſiue Augurio. Plin. 3. 8. 21. Vide ἀγύρτης in Stephan.

Agyrtes, patrem interfeciſſe ſcribitur. Ouidius lib. Metam. 5.

-Et cæſo genitore infamis Agyrtes.

Agyrtes nomen tubicinis apud Sat. in Achil. lib. 4. Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,
Occultánſque tubam tacitos apportet in vſus.

A H

Ahalab, nomen vrbis, Iudic. 1.

Ahara, Filius Beniamin. 1. Paral. 8. qui Gen. 46. Gera dicitur.

Aharehel, Filius Arum. 1. Paral. 4.

Aharna oppidum Hettruriæ: Liuius Decad. 1. libro 10.

Ahaſbâhi, Filius Machâti 2. Reg. 23.

Ahaſias, VIII. Iſraelitarum rex, regnare cœpit anno XVII. regni Iehoſaphat, regnauítque annis 11.

Ahâſtari, Filius Aſhur ex Maara. 1. Paral. 4.

Ahaſuêrus, qui eſt Darius Hiſtaſpis filius, hinnitu equi rex Perſarum confirmatus, regnauit annis XXXVI. Herodot. libr. 3. & 7. repudiata vxore ſua Vaſthi, Eſther ſibi matrimonio iunxit, Eſther 2.

Ahaua, Fluuij nomen. 1. Eſd. 8.

Ahaz, filius Micha, filij Meribbaal, 1. Paral. 7.

Ahi, filius Somer, filij Heber, filij Bariæ, 1. Paralipomenon 7.

Ahia, ſiue Ahias, filius Siſa, princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4. 1. Paral. 11. Pater Baaſa, 4. Reg. 9. Fuit & propheta quidam Silonites, 3. Reg. 12.

Ahiam filius Sarat, 2. Reg. 23. qui 1. Paral. 11 dicitur filius Sachar.

Ahicam, filius Saphan, 4. Reg. 22.

Ahiézer, filius Ammiſaddi princeps tribus ſuæ Dan. Num. 1. 2. 7. 10. & 1. Paral. 12.

Ahilud, pater Ioſaphat illius qui erat à commentariis Dauidi, 2. Reg. 8.

Ahiman, nomen viri, 1. Paral. 9. 18. filius Enac, Ioſue 15. Iudic. 1.

Ahimas, ſacerdos magnus, cuius ætate Schemaia & Iddo prophetauerunt.

Ahi-melech, nomen viri de filiis Ithamar. 1. Paralip. 4.

Ahin, filius Semidæ, filij Galaad. 1. Paral. 7. Heb. Ahian.

Ahinadab, filius Addo. 3. Reg. 4.

Ahio, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. filius item Iehiel, 1. Paralip. 9. filius Abinadab, 2. Reg. 6. Paralip. 8.

Ahion, nomen vrbs, 3. Reg. 15. 4. Reg. 15. 1. Paralip. 16.

Ahira, filius Enan, princeps tribus ſuæ Nephthali, Num. 1.

Ahiſahar, filius Balan, filij Iadihel, filij Beniamin. 1. Paral. 7.

Ahiſar, præpoſitus domus Salomonis. 3. Reg. 4.

Ahiud, filius Salomi princeps tribus Aſer. Num. 34.

Ahóbban, filius Abiſur, filij Semei, filij Onam. 1. Paral. 2.

Ahod, filius Simeonis, filij Iacob. Gen. 46. Hebr. Ohab: qui 1. Paral. 4. dicitur Iarib.

Ahod, filius Balam, filij Iadihel, filij Beniamin, 1. Paral. 7.

Ahoe, filius Bela, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paralip. 8.

Ahohites, 2. Reg. 23. 1. Paral. 27.

Ahumái, filius Iahath, filij Subal. 1. Paral. 4.

A I

Aia, filius Sebeon, filij Seir Horræi, Geneſ. 36. 1. Paral. 1. Item pater Reſphá concubinæ Saulis, 2. Reg. 3. 21.

Aia, Ciuitas tribus Iudæ. 1. Paral. 7.

Aialon, Nomen ciuitatis conſtructæ à Roboam. 2. Paral. 11. 1. Paral. 8. 2. Paral. 28. Vallis nomen, Ioſue 10. Iudic. 1. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis, Ioſue 21. Ciuitas refugij, 1. Paral. 6. filius Sellum, filij Sadoc, 1. Paral. 6. filius Amaſai, filij Bori, 1. Paral. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. Iudic legimus iuxta Hebræum, Mortuúſque eſt ac ſepultus in Aialon in terra Zabulon.

Aiath, eſt ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai. meminit Iſaias cap 10. per quam Sennacherib tranſiit oppugnaturus Ieruſalem. Nehe. 7. fit eiuſdem mentio.

Aiax, nomen vnius ex elephantis Antiochi. Cic.

Aiax fluuius ex Lacedæmone promõtorio Pindi montis defluens. Steph.

Aiax, Telamonis filius, ex Hesione filia Laomedontis: fortissimus Græcorum post Achillem, cum Hectore congressus est, à quo discedente, gladio & balteo donatus est. Achille postea mortuo, cùm Aiax sibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Vlysses sua eloquentia à iudicibus accepisset, præ nimia ira insaniens, permulta pecora, & imprimis arietem corpore præstantẽ occidit, credens se Atridas & Vlyssem interfecisse: verùm ad mentis sanitatem rediens, cùm se falsum comperisset, acri dolore compulsus, gladio quem Hector donauerat, in loco deserto se transfodit, cuius cruor in hyacinthum florem, vel, vt aliis placet, in florem sui nominis est permutatus. Græci fabulantur totum fuisse inuulnerabilem, præterquam in ceruice Dictys λαιμοῦ αἰάζειν, id est, à lugendo, vt habet Sophocles in Aiace flagellifero.

Aiax, Oilei filius, rex Locrensium, velox pedibus, peritus hastæ vibrandæ, capta Troia Cassandram virginem & vatem, in templo Palladis violauit, quam ob causam domum repetens, fulmine à Pallade exustus est in mari cum sua naui. Ouid. in Ibin. quamobrem Minerua Cassandriæ irata, tempestatem Græcis redeuntibus circa Caphareum montem immisit, qua multi perierunt, inter quos Aiax fulmine est occisus, scopulóque affixus. Alij disiecti multis post annis in patriam rediere. Virgilius lib. 1. Aeneidos.

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido, Aquitaniæ præfectus, Ausoniam dolo cœpit ac diruit.

Aidona vxor regis Zetæ quæ Ithilum filium per errorem nocte interfecit, quòd a grè ferens mortem obtauit: miseratione tamen deorum in carduelem versa est, Ouid. Metam.

Aidona vxor Zetæ occiso Itilo filio mutatur in Carduelem.

Aidonêus, Pluto appellatus, regnauit tempore Lycci regis Argiuorum, atque Erichthei regis Athenien sium. Euseb.

Aidonêus, Molossorum rex, Theseum carceri mandauit, eò quòd filiam Proserpinam cum Perithoo rapere voluerit, nõ procul ab Acheronte fluuio, vnde factus est fabulæ locus, Theseum ad inferos descendisse & Proserpinæ Ditis vxorem rapere voluisse. Plut. in vita Thesei.

Ailia, vrbs quæ & Ailath, 4. Reg. 14. 16. quam ædificauit Azarias, qui & Ozias dictus est.

Ailam, filius Setac, 1. Paral. 8.

Ailanites, sinus iuxta Egram Arabiæ ciuitatem, Steph. in Egra.

Ailath, siue Ailoth, ciuitas regni Edom, ad mare rubrum, vnde ex Aegypto Indiam versus, & inde ad Aegyptum nauigatur. Hæc & alia dicitur quam ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus est, 3. Reg. 9. 2. Paral. 8. 26.

Ain, ciuitas in termino Iudæ ad orientem. Numer. 34. quam tribus Iuda, atque Simeonis sorte accepit, Ios. 19. 1. Paral 4. quæ deinceps Leuitis est tradita, Iosue 21. Eadem vrbs dicitur Aen, Hieronymo Bed-hennim dicta.

Aio filius Arichis ducis Beneuẽti missus à patre ad Rhothare Longobard. regem in Italia veneno potus est, cuius virtute cœpit insanire: Paulus Diacon. de gestis Longobardorum.

Ai Stulphus 30. Longobar. rex ferocissimus imperauit primi Gallorum regis temporibus.

Aius, deus Romanorum, dictus ab eo quod aiebat. Nam olim Romæ audita vox est silentio noctis, clarior humana voce, quæ iuberet magistratibus nuntiari Gallos aduentare, & vt prouiderent ne Roma à Gallis caperetur: ex eo dictus est deus Aius, id est loquens. Cicc. lib. 2. de Diuin. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.

Alaba, ciuitas Hispaniæ citerioris, Plinio & Ptolemæo.

Alabánda, ciuitas celeberrima in Caria, Plin. 5. 29. 18. Ptolem.

Alabandici, populi. Plin. Qui etiam Alabandæ Cristalli meminit, 37. 2. 43.

Alabandæ, Ioniæ ciuitas, Apollone rhetore nobilitata. Hinc.

Alabándes & Alabandicus, qui sic ab inuicem differunt, quòd Alabandicus siue Alabandiacus nomen possessiuum est, vnde Alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt: Alabandes verò ciues oppidi dicuntur. Vnde carbunculos perfectos, Alabandes, quasi municipes appellant: impolitos atque rudes, Alabandicos.

Alabanses, populi Hispaniæ, conuentus Carthaginensis, sic ab Alaba citerioris Hispaniæ vrbe dicti. Plin.

Alabástra, vrbs Phrygiæ, vbi lapis Alabaster inuenitur, Steph.

Alabástrum, mons Aegypti, Plin.

Alabástrum, oppidum. Plin. 5. 9 65.

Alabástrus, fluuius Aeoliidis regionis. Pli. 5. 30. 9.

Alabon, vrbs & fluuius quidam. Steph.

Alabúrium, vrbs Syriæ. Steph.

Alabys, fluuius è præcipuis Siciliæ. Plinius, Solinus.

Alachroæ, populi Aphricæ iuxta aras Philenorum qui etiam Lotophagi appellantur, Plin. libro 5. cap. 4.

Alalcomeniũ, vrbs Bœotiæ, ab Alcomeneo, qui & Mineruam Alalcomenecidem erexit. Steph.

Alália, vrbs insulæ Cyrni, Phocensium colonia Herodotus.

Alamánes, statuarius Athenien sis, Phidiæ discipulus, cuius opera Atheuis plura memorantur. Plinius.

Alamánni, populi Germanis vicini Stepha. Vide ALEMANNI.

Alámath, siue Alameth, filius Becor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7. Filius item Iare, 1. Paral. 8. 9. Vide ALMATI.

Alánia, regio Scythiæ Europæ, ad Mæotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit, Plin. 4. 2 143.

Alânre, vrbs Arcadiæ, quàm Theopompus in historia Philippica Alantrum appellauit. Volaterranus.

Alánus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi. Plin. libro 4. cap. 12. iuxta quos fuit Troxolani, alias Roxolani. Ammianus scribit Alanos dici, quos prisci Messagetas dixerunt: carnibus vescuntur, panem non manducant. Martialis,

Nec te Sarmatico transit Alanus equo.

Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat. Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ est intra Imaum.

Alánus, Gotthorum Dux, sub quo Gotthi propter intolerabilem Maximi auaritiam, Thraciam, Epirum & Thessaliam vastarunt, cædibúsque replerunt. Valentem fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptúsque vili tugurio, inter fomenta expirauit. Diacon. li. 11. Iripart. histo. lib. 8. cap. 14.

Alânus, mons Sarmatiæ. Steph.

Alauorsi populi Scytici ad septentrionem Vltimi, Ptolem.

Alapeni, populi in Arabia felici. Ptolem.

Alaph, Turcarum rex, Edessam Mesopotamiæ ciuitatem cepit, crudelissimé que desæuit in Christianos. Blond. Plut.

Alarîcus, Gotthorum rex 1111, anno 854. Romam cepit: sed postmodum ipse die Paschæ Gotthi occisi sunt. Paulus Diaconus.

Alarîcus, Vuandalorum & Alanorum rex: Arcadij Aug. vi. & Probi tempore Italiam ingressus, ab Honorio sedem cùm expeteret, Gallias precario obtinuit. Pomp. in Theod. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Aláfi, oppidum, Plin. 5. 30.

Alástigi, alias Alostigi, Hispaniæ populi. Plin. 3. 1. 51. 58.

Alástor, Plutonis equorum vnus, quorũ nomina Claudiano ponuntur libro primo de raptu Proserpinæ,

Orphnæus crudele micãs, Aethónque sagitta
Ocyor, & Stygij crudelis gloria Nycteus.
Armenti, Ditisque nota signatus Alastor,
Strabãt ante fores vincti, sequúmque fremebãt,
Crastina venturæ spectantes gaudia prædæ.

Vide ABATER.

Alâta, ciuitas in Arabia felici, & item in Arabia deserta. Ptol. 5. 19.

Alâta castra, Ptolemæo, alio nomine Castrum puellarum, vulgò *Edemburg*. Scotiæ regio.

Alatriam vrbs Hernicorum. Hernici autem populi sunt saxosa Campaniæ loca incolentes. Volaterranus.

Alatrinates populi Hernicorum Liuio 1. Decados li. 9.

Alaûna, oppidum Britanniæ, apud Ptolemæum

Alaúni, fluuij duo eiusdem nominis in Britannia: quorum alter est in orientali eius insulæ plaga, alter in meridionali Ptolem.

Alaúnij, populi Scythiæ, Ptol.

Alauórsi, populi ad Septentrionem vltimi.

Alázer, Bereeorum rex.

Alázon populi finitimi Scythis. Steph.

Alâzon fluuius ex Caucasèis montibus in Cyrũ amnem defluens, Albanósque ab Iberibus diuidens, Plin. lib. 6. ca. 10.

Alba dea, quæ & Alsuma dicitur. Cic. Vide etiã ALBANEA.

Alba Syluius, Latini Syluij filius, vi. Latinorũ rex, patri successit in regno, qui cùm annis xxxix regnasset, filio suo Aty moriens imperium reliquit.

Alba Longa vrbs in Latio, ab Ascanio filio Aeneæ cõdita: dicta ab Alba, siue ibidem ab Aenea inuenta, quam Tullus Hostilius euertit. Steph. Longa autè à longo tractu. hinc Albanus. Virg. lib. 8.

At tu dictis Albane maneres.

Alba Pompeia, vrbs, Plin. 3. 5. 51. in Gallia Togata, à qua Albenses. Nam è priore Alba fit Albanus, Seruius. Fuit item Alba Marsorum.

Alba, oppidum Hispaniæ. Plin. 3. 19. 4.

Alba, ciuitas, Lõgobardiæ ad lacum Fucinum, à qua Albenses & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alteram Albam post Albam longam olim Taurinum & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam esse, nunc Albam Græcam, vulgò *Griechenuuissemburg*.

Alba regalis, vulgò *Stuelnuissemburg*, vbi reges Vngariæ coronari solent & inungi.

Alba, fluuius Hispaniæ citerioris ad radices Pyrenæi. Plin. 3. lib. 3. ca. 3.

Albána, vrbs felicis Arabiæ. Ptolem.

Albánia, regio. Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua est vrbs Dyrrachium.

Albánia, regio in Oriente inter Colchon & Armeniam à colore populi vocata, eò quod albo crine nascantur. Hæc ab oriente sub mare Caspium surgens, per oram Oceani septentrionalis vsque ad Mæotidas paludes per deserta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferocissimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima æstimatur Iberiam & mare Caspium, ab ortu solis mari coniuncta, ab occasu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucasèis montibus: Australe Armeniam contingit. Strabo sex & viginti linguas Albanorum fuisse tradit, & totidem aliquando reges. Fuére & sub imperio Persarum, postea Macedonum, deinde Romanorum: sed Tra-

ianus Imperator his regem dedit. Nunc ſub Magno Cane degere creduntur. Ab his Albani orti ſunt, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet iuxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scandenberch, qui multa pro Chriſti nomine aduerſus Turcas prælia geſsit.

Albani populi, quales. Plinius 3.5.138. & capite 27.14.

Albáni, populi ab Iaſone, Plin. 6.13.25.

Albánus, Macedoniæ, Mediterraneæ ciuitas, vn de Albani populi, in eadé Macedonia Ptole.

Albánus mõs, cuius Strabo meminit & Plinius 3.5.137. & rurſus ibid. ante verſus circiter 25. & lacus non procul ab vrbe, vnde vaticinium fuit nunquam Romanos Veium capturos, niſi primo ex Albano lacu emitteretur aqua.

Albánum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus. Hoc etiam nomine dictus eſt fluuius Albaniæ. Plin. 6.13.28.

Albânum mare quod. Plin. 6.13.15.

Albas, fluuius Tyberis. Steph.

Albénſes populi Longobardiæ. Vide ALBA. Plin. 3.5.3.138.

Albértus, Auſtriæ Dux, Romanorum Imperator, regnauit annis x.

Albértus, II. Dux Auſtriæ imperauit XXXV annis, Moranas ac Sarmatas domuit: Bohemos ſubegit, aduerſus Turcas, exercitum conſcripſit Egna.

Albértus de Hapis pugione à nepote Ioanne occyſus inter Rvſam Aruliámque, Heluetiorũ flumina prope Rhenum Aemil. lib. 8.

Albeſia ſcuta quibus Albenſes (qui ſunt Marſi generis) vſi ſunt, quæ & Decumana vocabantur, quòd eſſent ampliſsima, vt Decumani fluctus. Vide ALBOSIA.

Albia eſt regiuncula montana carnis finitima, Strabo lib. 1.

Albi montes Cretæ inſulæ locus, vbi non pluit, authore Plinio.

Albi, populi, Plin. 4.18.6.

Albienſes & Rutheni vnà cum Auernis à Theodorico Francorum duce ſuperati, regnóque Francorum adiuncti, Blod. lib. 3.

Albigaúnum, Plot. Ligurię vrbs, hodie Albinga dicitur. Vide ALBINGAVNIVM.

Albigeſij ſciſmatici à D. Dominico apud Tholoſam domiti. Blond. lib. 7.

Albij olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus, Athenæus.

Albij etiam dicti fuerunt liberi Galliæ populi, in quorum agro conditum eſt Lugdunum. Plin. lib. 4. ca. 18.

Albigerius, magus fuit Carthaginenſis, qui quid quiſque egiſſet, aut omnino cogitauiſſet, ſuggerentibus dæmonibus reſpondebat: cuius vaticiniis ſe ſæpius interfuiſſe narrat Auguſt.

Albiminium, Ptolem. Ligurię vrbs, alio nomine Vintimilium hodie Vintimia.

Albinga, oppidum Ligurũ, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocãtur. Ex hoc loco ad Monæci portum ſtadia ſunt ſeptuaginta.

Albingaũnium & Albigaunum & Albium Intemelium, Liguriæ oppida quædam, cùm Ligures partim Ingauni, partim Intemelij dicerentur. Eorum coloniæ ad mare deductæ, altera Albium, quaſi Alpium Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ ſunt. Plin. 3.5.45.

L. Albinus, plebeius Romanus fugiens Gallos, ex rheda vxorem filióſque deſcendere iuſſit: vt Veſtales quæ cum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Liuius.

A. Poſthimius Albinus conſul cum Lucullo res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit, in cuius exordio primùm ſcriptum eſt, Neminem ſuccenſere ſibi conuenire. Gellius, Cornelius Nepos, Suidas, Macrobius.

Albinus imperator Macrobius dictus quòd exceptus ſit ex vtero candidiſsimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm inuoluti ſecundis rubentes, erumpente menſtruo perliti profluuio ſanguinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici poëtæ:

-modò primos incipientem.
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhod. lib. 15. ca. 23.

Albinus Iudeæ præfectus, Corbulo Syriæ proconſule, Tyridatem fudit, Artaxata ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacitus lib. 13.

Albinus conſul Romanus à Seuero Cſod. apud Lugdunum victus eſt, capútque eius Romam miſſum. Herodot. lib. 3. Oro. libro 7. ca. 17.

Albinus alius conſul, Maximi collega.

Albinus Coſ. collega Præſentis.

Albinus Coſ. Amantij collega.

Albinus Coſ. collega Theodoſij, Auguſt. 18.

Albinus v. Coſ. & ſolus, ſub quo Odacrem interemptum fuiſſe ait Caſsiodorus.

Albinus vir prætorius qui à Romanis ad Syllam belli ſocialis tempore miſſus legatus, ſaxis & fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Sylla.

L. Albini duo, Numij filij, inter oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſque Lucinum ſimplicem & antiquum eſſe: Spurium verò doctum ex diſciplina Stoicorum.

Albion, Britãnia dicta ab albis rupibus quas mare abluit. Vide ANGLIA. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Plin. 4.16.3. Meminit & Stephanus.

Albion & Pergion gigantes, filij Neptuni ab Hercule interfecti, qui cùm Rhodani oſtia tranſiret, louem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos eius interfecit, authores Pomp. Mela. & Diodorus Siculus.

Albis,

Albis, Germaniæ fluuius, oriens in montibus qui Bohemiam & Morauiam à Sueuia diuidunt, ex Bohemia per anguſtos montes in Saxoniam penetrat, & hinc in Oceanum voluitur. Luc. lib. 2. Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni caput. Plin. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius oſtia hodie Thiethmarſi & Vuilmarſi tenent. Suſcipit autem Multam flumen, Pragenſem præterlabens ciuitatem, deinde Egram, poſtea Salam atque Ortellam. Demum ciuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vaſto euoluitur ore.

Albium, oppidum. Plin. 3. 5. 45.

Albion inſula Angliæ apud Ceſ. in Com.

Albius nomen viri apud Horatium, ſtupet Albius ære.

Albius Tibullus poëta elegiographus, Horat. & Ouidio familiaris, Crinitus de poëtis.

Alboinus, Longobardorum rex, Zepidas vicit, Commundum & Zepidarum reges interfecit, Blond. lib. 4. Decad. 1.

Albogusta. oppidum in Gallia, Gallicè *Alby*.

Alboinus, Vngariæ rex, Petro ob libidinem & ſæuitiam pulſo, deſignatus, regnauit annum vnum.

Albuinus Longobardorũ rex x 1. Hepidas bello olim infractos extinxit, memorabili poſt hac victoria apud ſuos clarus regnauit circiter annos x x x. Plutarch. tandémque vxoris dolo necatus eſt. Plutarch. in Carol. Mag.

Albonenſes populi Liburniæ in conuentu Scardonitano, Plin. lib. 3. cap. 21.

Albucilla apud Tacitum mulieris nobilis nomẽ eſt, ſed admodum impudicæ & multis adulteriis infamis.

Albula, fluuius Italiæ ex Apennino Romam fluens, ab albo colore ſic dictus. Nunc autem Tyberis, vel à Tyberino Syluio, Albanorum rege in eodem ſubmerſo: vel à Tybri, Tuſcorum rege, iuxta eum bello occiſo. vnde Virg.

-aſpérque immani corpore Tybris.

A quo poſt Itali fluuium cognomine Tybrim Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen. Liuius. Pax ita conuenerat, vt Hetruſcis Latiníſque fluuius Albulla, quem nunc Tyberim vocant, finis eſſet. Plin. 3. 5. 48.

Albula, aqua quædam in agro Tyburtino, quæ (vt Strab. teſtatur) vulneribus medetur. Mart.

Canáque ſulphureis Albula ſumat aquis.

Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem.

Quòd ſiccę redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quód Albularum.

Albulátes, fluuius in quinta regione Italiæ. Plin. 3. 13. 5.

Album promontorium Africæ Plin. in prologo 3. 16. & 19. 5. 5. Item promontorium in Phœnice non procul à Tyro, Plin. lib. 5. cap. 19.

Albuna dea quę in nemore quodam agri Tyburtini colebatur, putatúrque eſſe Ino Athamantis vxor quæ viri furorem metuens, vnà cum Melicerta filio ſe in mare præcipitauit. Alij Sibyllam Viburtinam fuiſſe exiſtimant. quæ ob admirabilem ſapientiam, humanitatẽque maiorem à vicinis populis dea credita eſt albunea, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore aquæ ſulphureę, ſiue quòd Albunea Latinè ſit, quæ Græcè λευκόθεα dicitur, ab aquæ qualitate Virg. lib. 6.

Lucóſque ſub alta.
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro Fonte ſonat.

Albúrnus, mons Lucaniæ, Plinio. Virg.

Eſt lucos Sirali circa, ilicibuſque virentem.
Pluribus Alburnum volitans, cui nomẽ Aſilo.

Dictus eſt à candore verticis. Eſt & portus eiuſdem nominis apud Lucaniam.

Albúrnus nobilis declamator. Seneca in decla.

Albus pagus locus eſt medius inter Beryſtum & Sidonem, vbi Antonius cum militibus ſuis Cleopatram expectauit. Plutarch. in Antonio.

Albútius Silus, Nouarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium, Iam verò ſenior ob vitium vomicæ Roma Nouariam rediit, conuocatáque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit. dicítque ſcripſiſſe Satyras Luciano ſtylo. Nam & Lucilius eum vt Græca miſcentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quam Romanum, atque Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Alceus, poëta Lyricus, Athenienſis, primus, vt quibuſdam placet. Eſt & alter Mitylenæus priſcæ comediæ poeta, qui docuit fabulas x. Hæc Suidas.

Alcæus, poëta Lyricus Mitylenæus, quem adeò amarum fuiſſe ſcribunt, vt authoritate ſui carminis multos ex ciuitate reiecerit. Ouid. in Saph.

Nec plus Alcæus conſors patriæque lyræque
Laudis habet quanuis grandius ille ſonet.
Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimum Homero ſimilis.

Alcæus, Herculis auus, à quo (vt quidam volunt) Alcides dictus eſt.

Alcairum. Vide BABYLON.

Alcamenes, ſtatuarius. Quint. Iuſt. 2. Hic Agoracritum Parium condiſcipulum in faciẽda Venere, ſuffragio populi Athenienſis ſuperauit. Plin. lib. 36. cap. 5.

Alcamenon x 111. Athenienſium princeps, regnauit annis 11.

Alcander vnus è comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlyſſe ad Troiam occiſus, Ouidius 13. Metamorphoſeos.

Alcander adoleſcens Lacedæmonius qui Lycurgo oculum baculo eruit, aduerſus quem noluit

luit animaduerti Lycurgus, ſed dimiſſis conſuetis miniſtris eum domum introduxit, ſibique miniſtrare iuſſit. At Alcander cum Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec elatum Lycurgum prædicaret, ſed ſolùm manſuetum, Plut. in Lycurgo.

Alcánes. ix Lacedæmoniorũ rex, regnauit annis xxxvii.

Alcânor, Virg. Aeneid. 10.
Huic frater ſubit Alcanor.

Alcáthoë vrbs eadem cum Megara, Ouidius in Metamorph.

Alcathoe quam Niſus habet. & reliqua.

Alcáthous, Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram venit, occiſóque leone, qui Citheronius à loco dicebatur, multóſque & in iis Megarei regis filium Eurippum necauerat: aſciſcitus Megareo gener, in regno ſucceſſit, & ad hoc Alcathoi vrbem Megaram vocauit. author Direchidas.

Alcathous Troianus, Hippodamian Anchiſę filiam in vxorem duxit, & in pugna apud Troiã ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt.

Alce ciuis nomen apud Xenoph. de venatione.

Alce nomen meretricis, Gel. lib. 4. cap. 11.

Alce feræ nomen apud Cæſ. in com. lib. 6.

Alcênor, vir fuit Argiuus, teſte Herodoto. l b. 1.

Alces, fluuius Bithyniæ, Plin. 5. 32. 41.

Alceſte, vxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægro tante, reſponſum fuit ab oraculo, quòd breui moreretur, niſi quis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarẽt, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Iuuenalis, Spectant ſubeuntem fata mariti.

Alceſten: & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſeruare catellæ.
Plura apud Euripidem, in Alceſte.

Alcéſte, es, ſiue Alceſtis, idis, vel Alceſta, æ, Perilai filia, Admeti Phereorum regis coniunx. Vide ADMETVS.

Alcétas, v tri. Macedonum rex regnauit annis xxix.

Alcetas rex Moloſſorum, longa ſerie generationum genus ſuum ad Pyrrhum Achillis filium referens. fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui ſub Alexandro Macedone ordines duxerunt. Vtriúſque meminit Suidas.

Alcêus, inſignis poeta, claruit tẽporibus Saphonis, qui & ipſe poeta fuit.

Alceus pater Amphitryonis & auus Herculis à quo & Alcides dictus.

Alchidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris veſtigium reliquit, Plin. lib. 36 cap. 5.

Alchimus, Pontifex Iudæorum Maximus, à Lyſia, quamuis de ſacerdotum genere non erat, conſtitutus, Ioſeph. cap. 14.

Alchiône, mons Macedoniæ, Plin. 4. 10. 15.

Alchippe, oppidum Eucino lacu hauſtum, Plin. 3. 12. 10. Aliis Archippe ſcribitur.

Alcibiades, Imperator Athenienſium, qui cùm ad luxũ ac cæteras voluptates procliuis eſſet, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas diſciplinas adductus eſt, vnde poſtea affabilis, patiens, & omni virtute præditus euaſit. Plutar. in Alcib.

Alcidamas luctator inſignis, Stat. lib. 10. Theb.
-túque ſpectate palæſtris.
Omnibus & nuper Nemæo in puluere felix
Alcidama.

Alcídamas, Eleates philoſophus, diſcipulus Gorgię Leontini, ſcripſit de muſica. Suidas.

Alcídamus, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem ſcripſit authore Cicerone lib. 1. Tuſcul. quæſt.

Alcides. Herculis cognomen, ab ἀλκὴ quod eſt robur: vel, vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno, Andromedes & Perſei & Amphitryonis patre. Idem Seruius ait in librum Aeneidum 6.
Nec verò Alcidem me ſum lætatus euntem
Accepiſſe lacu, &c.

Alcimedes, poëta tragicus, Megarẽſis, vt ſcripſit Suidas.

Alcimẽdis, vxor Aeſonis & Iaſonis mater. Pherecydes. Quanquam Homeri enarrator Aeſonem ex Polymela Iaſonem genuiſſe ſcribit.

Alcimedon, cælator inſignis. Virg. Eclog. 3.
-pocula ponam.
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimus orator omnium qui tum in Græcia florebant eminentiſſimus. Diog. Laert. libr. 2. in vita Stilponis.

Alcimus Lydorum rex præcipua pietate inſignis ingenióque mitiſſimo, Cæl. li. 19. ca. 2.

Alcimenes poëta tragicus Megarenſis, Suidas.

Alcimenes inter Achæos gloria generéque vir primarius, cuius meminit, Plut. in Dione.

Alcimenes Epirota Demetrij comes omnium audaciſſimus ac robuſtiſſimus, Plut. in Deme.

Alcinous, rex Phæacum in Corbira inſula, Nariſthoi regis filius, Aretem Rexinoris filiam in vxorem duxit, Vlyſſem naufragum honorificè ſuſcepit, eique coniugium Nauſicaæ filiæ obtulit: demum alia nauí muneribus, ſociiſque datis dimiſit.

Alcinous, hortorum cuſtos, apud Virgil. 1. Georgic. de quo etiam Ouidius.
Præbet Alcinoi poma benignus ager.
Et Papinius.
Quid briſer Alcinoo referam pomaria, vóſque
Qui nunquã vacui prodiſtis in æthera rami?
Dicitur etiã Alcinus, apud Homerũ in Odyſſ.

Alcinous, philoſophus Platonicus, qui epitomẽ compoſuit decretorum Platonis.

Alcion medicus cuius meminit Ioſeph. lib. 19. ca. 1. Antiq. Iudaicarum.

Alciphron Magneſius, philoſophus Alexandri temporibus. Author Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier cuius ſæpe meminit Theocritus & Virgilius Ecloga 7.

Quid facerem? neque ego Alcipen, nec Phillida habebam,

Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippe vna ex Halcyonei gigantis filiabus quæ Halcyonides ſunt dictæ.

Alcippus ciuis Lacedæmonius inter ſuos maximæ authoritatis, patriæque ſtudioſiſsimus, qui ab inimicis contrarias in rep. partes fouentibus in exilium actus fuit. Huius vxor Damocrita, cum virum in exilium euntem perſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ publico edicto matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ auo illatæ vltor naſceretur concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. nam quum ex more fœminæ vrbis primariæ ad nocturnum ſacrum in Andronem quendam conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnum lignorum copiam quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores coniecit ignémque iniecit, vt omnes intus exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primum, deinde ſeipſam interfecit. Plut. in amat.

Alciſthene, nobilis pictricis nomen apud Plı. li. 3. cap. 11.

Alcithoe Thebana mulier fuit, quæ cum Bachum eiuſque Orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem mutata eſt, telæ autem in vitem & hederam. Ouidius 4. Metamorph.

Alciſthenes, Sybarita ditiſsimus, cuius mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis: alias Antiſthenes.

Alcmæon Amphiarai vatis & Eriphyles filius. Huic Amphiaraus ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eíque futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, eámque necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cæteris additur: quum poſtea ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad fluuium Pnlegeum, à quo luſtratus eſt. Et quum filiam eiuſdem Alphesiboeam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eryphiles fuerat, vxorem illam duxiſſe. Cæterùm, cùm aliquando ad Acheloum fluuium poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirhoë Acheoli filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitum eſſe. Ad quod tamen repetendum cùm proficiſceretur à fratribus Alphesiboea, Themone & Axione occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti perierunt. Vel, vt Ouid. videtur ſentire, à filiis Callirhoes, quos Iupiter natos, ſtatim deos fecerat in vltionem patris occiſi ſunt, Ouid. lib. 9. Metamor. ab eo ſit adiectiuum Alcmæonius, a, um. Propertius lib. 3. Aut Alcmæoniæ, aut Iouniæ Phineí.

Alcmæon, qui & Alcmæu, philoſophus Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione ſcripſit lingua Dorica, Suidas. Is primus morbo pediculari periit, vt ſcripſit Aelianus.

Alcmæon Themiſtæ accuſator Plut. in Ariſtide

Alcmæna, aut Alcmene, Electrionis & Lyſidices filia Amphitryonis vxor, cui hac lege nupſit, vt mortem fratris ſui, à Thelebois occiſi, vlciſceretur, in qua expeditione cùm Amphitryon verſaretur, Iupiter in Alcmænam ardés forma militâtis viri ſumpta, ante lucem, quaſi ab expeditione rediens, ad eam acceſsit: illa autem maritum ſuum eſſe credés, cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone, prægnans eſſet, concepit, & ſic ex vno tempore geminos peperit, Iphicium ex Amphitryone, Herculem verò ex Ioue, Ouidius,

Leuata eſt Argolis Alcmenæ, potitúrque puer pera voto.

Alcman, vel Alcina è Lydia, Sardienſis poëta Lyricus, filius Talmâtis, claruit xxviii. Olympiade, cùm apud Lydos regnaret Ardis pater Aliatæ: & cùm nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmânia, ciuitas Cariæ Mediterranea, aliàs Heraclea dicta. Stephan.

Alcmenes, nomen ſculptoris, Phidiæ diſcipuli. Plin. libro. 4.

Alcmenon, xiii. Athenienſiũ rex, regnauit annis 11.

Alcmôna, vel Alcuména, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor, ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt, à robore, quoniam mulier multum præ ſe tulerit animi conſtantię, ad viros proximè accedens. Heſio. in aſp.

Alcomenæ. ciuitas in Ithaca inſula, & alia Illirię.

Alcon, Cretenſis ſagittarius, cuius filium cùm draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, vt ea currens in ſerpentis deficeret vulnere, nec tranſiret in filium. Seruius in illud Virgilij, Aut Alconis habes laudes, aut iurga Codri. Fuit hic Erichthei Athenienſium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.

Alcyone, vel Alcinoe, vna ex Pleiadibus ex Atlante & Pleione nata, quæ placuit Neptuno, ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachinię, Vide PLEIADES, Bocatius libro 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, & deorum commiſeratione in auem ſui nominis mutata eſt. Ouid. lib. 11. Metamor.

Ingemit Alcyone, lachrymas mouet, atque lacertos.

Per

Per ſomnum, &c. Vide CEYX.

Alcyone Eueni fluminis filia, quę & Marpeſia dicta eſt: vxor Idæi, quam Apollo cùm rapuiſſet, non dubitauit maritus ſumpto arcu & ſagittis vxorem vi ab eo repetere, quod cũ fruſtra conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quod fatum ſuperiori Alcyone non diſsimile ſortita videretur.

Alcyóneus gygas fuit Porphyrionis frater; ab Hercule telis confoſſus, cuius filię, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitate, ab Amphytrite in Alciones ſunt mutatæ: quarum nomina ſunt Phoſonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

Aldnaſdubis eſt fluuius qui Veſontionem oppidum Sequanorum vt circino circunductum pene totum cingit; Cæſar lib. 1: Com. de bello Gall. Gal. *Le doux.*

Aldegiſius Deſiderij, Longobardorũ regis filius à Carolo Magno victus, & in carcerem coniectus

Alcyoneus, Antigoni filius, cuius meminit Plut. in Pyrrho.

Alea, vrbs Arcadię, Theſſalię, & Carpitanorum.

Alea, gens Celticę. Steph.

Alea, inſula, Plin. 6. 28. 37.

Alebas rex Lariſſæorum qui à ſuis ſatellitibus obtruncatus eſt, Ouid. in Ibin.

Quoſque putas fidos vt Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alea Rha damanti ſepulchrum iuxta fontem Ciſſuſam Plut. in Lyſandro.

Alea Mineruę cognomen, quę circa hanc vrbẽ colebatur: teſte Hérod. lib. 1.

Alebas Lariſſęorum in Theſſalia crudeliſſimus fuit tyrannus: ab ipſis tandem ſatellitibus quos ad corporis cuſtodiam adhibebat, interfectus.

Alebecerij populi Galliæ Narbonenſis, Plin. 3. 4. 23.

Alecto, furia infernalis, Latinè inceſſans dicta, ab ἀ priuatiua, & λήγω deſino: quia cupiditas nunquam ſatiatur. Tres autem furiæ à poëtis deſcribuntur Alecto, Megæra, & Tiſiphone. Virgilius, libro Aeneidos 7.

Luctificam Alecto dirarum ab ſede ſororum.

Porrò furiæ dicuntur à poëtis filiæ Acherontis, & noctis, vt notant Virgilij interpretes.

Alectryon teſte Luciano adoleſcens fuit Martis adeò familiaris, vt adulterij quo Veneri ille commiſcebatur, conſcius adhiberetur, foribúſque cuſtos apponeretur, ne ſolis interuentu adulter deprehenderetur. verum quum ille ſomno captus negligentius excubias ageret, amantes à ſole deprehenſi ſunt, & apud Vulcanum delati, catenisque adamantinis mutlò ante eum in vſum paratis, ſunt impliciti. Quo nomine Mars indignatus Alectryonem in auem ſui nominis transformauit. quem gallum Latini appellant, qui etiam hodie veteris negligentiæ memor, ſolis aduentum cãtu ſuo prænuntiat.

Alector Anaxagoræ filius, qui Iphin genuit & Capeneum, qui fuit vnus ex ſeptem ducibus Argiuorum apud Thebas: Volaterranus.

Alécus, fluuius,

Alêdrus, Vide CHYTRI.

Alêgenor, vnus filiorum Boeti: quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electrium, Archilycus, & Alegenor, teſte Diodoro lib. 5.

Aleius campus, locus eſt Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cùm à Pegaſo ab œſtro agitato excuteretur: ſic dictus, quòd in eo cæcus erraſſet Bellerophontes, donec periret. De cãpis Aleiis Plinius 5. 27. 4. Vide HALAS.

Adéle oppidum Phazaniorum in Africa Plin. 5. 5. 18.

Alemânus, fluuius apud Ryſios, originem à Rubro caſtro *Rotemburg* trahens. hic ad *Kelheim* oppidum iungitur Danubio. Vulgo *Alimola* vel *Almyl* appellatur.

Alemánni, Germani obid appellati, quòd cùm Germani illi Septentrionales, præſertim Tranſalbiani, mutare ſedes cogitarẽt, imitati priores Germanos, qui tranſito Rheno, quo ſe totos viros fere oſtenderent, ſibi hoc nominis, quaſi *gar ein man* impoſuiſſent, & ipſi ſe quòd fortiſsimi bellatores, & viri omnes eſſe & vellent & deberent, Alemannos, quaſi *als menner* appellauere. Extat hodie Alemannorum agri vetus nomen ſupra Brigantium & lacum Acronium, vulgò *das Algau*, quaſi *Almangau*. Beatus Rhenanus in Corn. Tacitum. Alioqui Alemanni Teutones, Teutone, & Teutonici, à Teutone deo, quam venerabantur. Virg lib. 7.

Teutonico ritu ſoliti torquere Cateias.

Lucan. lib. 1.

Vidimus & Martem Libyes, cutſumque furoris Teutonici. Idem lib. 6.

Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

Germani porrò dicuntur, quòd vicini ſint Belgis. Item & Germanici, vt tradit Suetonius in Auguſto: Tamen in quibuſdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret, aut non longè abeſſet, Rhenicolæ dicuntur, quòd habitent ad Rhenum fluuium. Sthephanus Alemãnos facit populos Germanis vicinos, habitantes iuxta Lemanum lacum: ſic dictos à Manno Teutonis filio. Sidonius.

Rhenúmque ferox Alemanne bibebas.

Alemanni à Conſtantino, prima congreſsione apud Lingonas victi, ſecunda verò, ſuperati ſunt, cæſaque Alemannorum 1x. M. Ammian. libro 15. A Iuliano Cæſare prope argentoratum Galliæ vrbem victi, totúſque eorum exercitus fermè extinctus. Eutrop. in Conſt. lib. 10. Ammian. lib. 15. A Gratiano Imperatore apud

Argentariũ Galliæ vrbem ſuperati ſunt, cæſáque circiter xxx.M. Oroſ. à Theodoberto Metenſium rege Venetias miſſi, à Theodato Romanorum imperatore victi, atque Italia expulſi. Blond. lib. 3. Decad. 1. à Clodoueo Francorũ rege victi, ſubactique ſunt. Aemil.

Alemanus fluuius apud Cryſios origine in rubro caſtro Riotẽburg trahens, hic ad Relheim oppidum iungitur, Danubio vulgo.

Altimola vel Altmil appellatur. Vide Altamerũ in Tacitum.

Alemuſij Atticæ populi apud quos eſt Cereris legiferæ & Proſerpinæ templum Pauſa. in Attica.

Aleniticus, ſinus. Plin. 6. cap. 28.

Aleon, oppidum. Plin. 5. 29. 32.

Aleos, fluuius Erythis. Plin. 31. 2. 51.

Aleos, colonia Corſicę à Sylla dictatore deducta Plin. lib. 3. cap. 5.

Aleria, Plinio 3. 6. 3. colonia.

Aléſa, ciuitas eſt Siciliæ, Ptolemæo Strabo. hinc Aleſinus, na, num. Cicero in epiſt. fam. In Aleſina vrbe. Vide HALESINA.

Aleſum, oppidum Peloponneſi, apud Strabonẽ libro 8.

Aleſius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiæ: vel ſecundum alios, Garagetti filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenere: ab hoc Aleſiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Haleſij agri in Epiro meminit, in quo ſalcopioſus fiat.

Aleſius oppidum Elidis Steph. Item mons Arcadię nõ procul à Mantinea ſic dictus ab errore. Rheæ. Pauſ.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, qua ſi ἀληθὴς, id eſt verax fuerit. De quo Virgilius lib. Aen. 1.

-Et quam grandæuus Aléthes.

Alethes 1. Corinthiorũ rex, regnauit annis xxxv.

Aletini, populi. Plinius 3. 11. 35. & Aletrini, 3. 11. 38.

Alétium, oppidum Salẽtinorum in Italia, autore Ptolem. & Plin. 3. 21. 38.

Aletriántes, populi Italię in tractu Campaniæ. Plin. 3. 5. 112.

Aleuntium, oppidum Plin. 3. 8. 19.

Alêus, fluuius Siciliæ, & tribus quædam ſiue locus in Coo: ita dictus ab. Alentio quodã rege. Interpres Theocriti in ſeptimum Idyllion.

Alêus Iuppiter, Vide ELIS.

Alex, fluuius Italiæ, alias Alecus. hic fluuius Plinio Carcinas appellatur, Pauſaniæ & Aeliano Cecuius, Volaterranus.

Alexámenus Aetolus Nabidis tyranni Lacedęmonij interfector: mox ab Lacedęmoniis ipſis in regia obtruncatus, Liuius Decad. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodiſæus, interpres Ariſtotelis, ſed tali ingenio qui Ariſtotelem carpat, Suidas & Stephanus.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, de varia hiſtoria ſiue materia xxiiii. volumina ſcripſit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander, Aſiæ rex & Syriæ, dictus Balam.

Alexander, Iudæorum rex, Ancus dictus, regnauit annis 11.

Alexánder, cognomento Magnus, Philippi regis filius, Macedonum rex, Græciæ Imperator dictus, Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iuſt. Plut. Dariũ Perſarum regẽ ſubegit. Diod. Babyloniam & Suſam accepit. Perſepolim diripuit: Coſſæos fregit: cũ exercitu in Aſiã traiecit: ad Granicum Perſas ſuperauit: Sardum, Miletum & Halicarnaſſum cepit: terris omnibus vſque ad Phrygiam deuictis, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hepheſtionis funere mortuus eſt. Regnauit annis xi i. Hic à rebus actis & auctis Magnus denominatus eſt, ne vir vnicam gloriã adeptus, ſine laude vnquã nominaretur: nam ſolus condito ævo quantũ hominum memoria eſt, inexuperabili imperio auctus, fortuna ſua maior fuit, ſucceſſúſque eius ampliſſimos & prouocauit & ſtrenuus, & æquiparauit vt meritus & ſuperauit vt melior, ſolúſque ſine æmulo clarus, adeò vt nemo audeat virtutem eius ſperare vel optare fortunam. Apul.

Alexandri Magni aræ & finis, Plin. 6. 16. 18. & cap. 17. 6. 57. Romanorum ad ipſum legatio, 5. 5. 89. Itineris eius menſores, 6. 17. 50. Nauigatio. 6. 23. 19. Aræ, 6. 25. 3. Bucephala oppidum, eiqui eius ſepulchrum, 6. 20. 2. Darium vbi vicerit, 6. 13. 39. Plutar in Alex.

Alexánder, Amyntæ filius, legatos Megabizi ad Amyntam patrem ſuum miſſos laſciuientes occidit. Iuſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnauitque annis lxiii.

Alexánder, Ariſtobuli filius, Iudæam inuaſit, cuius exercitum Gabinius vicit, Ioſeph. lib. 14. ca. 11. Belli Iud. lib. 1. cap. 17.

Alexander, qui & Epiphanes, xi. Syrorum rex, regnauit annis v. ſecundum Ioſephum, ſecundum Eutropium verò, x menſes viii.

Alexánder, Caſſandri filius, Macedonum rex, regnauit cum Antipatro annis 11.

Alexander, xix Macedonum rex, regnauit annũ vnum, interfectus eſt à Ptolemæo Alorite. Plutarch. in Pelopida.

Alexander, x Corinthiorum rex, regnauit annis xxv.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptinam ad deditionem coegit, in Peloponneſum exulatum miſit, ciuitates libertate donauid. Diod.

Alexander Phæræus, Theſſalorum tyrannus. Plutarch. in Pelopida. Meminit eius perſæpe Cicero Offic. lib. 2.

Alexánder, Pyrrhi filius, Epirorum rex, regnum Macedoniæ occupauit.

Alexánder Zebenna, xvii. Syrorum rex, Demetrium vicit, regnauit annis 11. Iuſtin. libro. 39.

Alexander, xi Syrorum rex, à Ptolemæo Philometore constitutus, regnauit annis v.

Alexander Iudæorum rex, regnauit annis xxvii. Iamneus à Iosepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus, à Constantini exercitu iugulatus est. Eutrop. lib. 11.

Alexander, v 11 Constantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignauia perditus, regnauit anno vno & mense vno.

Alexander Epirotes vbi obiit. Plin. 3. 11. 2.

Alexándra, Iudæorum regina, vxor Alexandri, filium Hircanum sacerdotio præfecit: Pharisæis, vniuersæ Iudæorũ Reip. administrationem commisit, regnauit annis ix. Est & Alexándra, quæ & Cassandra Priami filia ac vates: hoc etiam nomine Lycophronis inscribitur poëma de Alexandro Paride: Volat.

Alexandria, vrbs Aegypti, non longè à Nili ostio, quod Canopicon dicitur, ab Alexandro Macedone condita: quam Dinocrates architectus metitus est mirabili ingenio, quindecim millium passuum laxitate, ad effigia Macedonicæ chlamydis orbe gyrato lacuniosam, anguloso dextra leuáque procursu. Mareotis locus ad Meridianam vrbis partẽ Euripo Canopico ostio immittitur. Habuit olim scholas omnium disciplinarum liberalium, fuitque ob commoditatem maximum totus orbis emporium. Constructum autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vigesimo supra trecentesimum, intra spatium septemdecim dierum (vt testatur Iustinus lib 11.) cum sex millibus murorum passibus. hodie *Scanderia* vulgo dicitur à Turcis.

Alexandria Aegypti difficulter aditur, Plinius 5. 51. 3. & cap. 12. 36. 34. Obeliscus in ea, Plin. 36. 9 6. 15.

A quo condita architecto, 37. 7. 15. Descriptio eius, 5. 10. per totũ. & ca. 34 6. 4. Nomos 5. 9. 16. Distantia eius ab Heliopoli, 6. 23. 47. à Sicilia, 6. 33. 7. Vocabatur etiam Pharos. Steph.

Alexándria, vrbs Asiæ etiã ab Alexandro cõdita.

Alexándria, vrbs Scithiæ.

Alexándria, vrbs Liguriæ vel Lombardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur item Alexandrea. Propertius,

-noxia Alexandrea aptissima tellus.

Alexándria Aegypti, ab Alexandro, postquam Aegyptum sine labore obtinuisset, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Peluſium nauali pugna victo, obsessa. Liu. lib. 4. Decad. 5. Eandem à Romanis subuersam Cæsar publicis in staurauit expensis. Cass. Diocletianus Alexándriã mense viii cœpit, optimates cecidit. Læt. Oros. Eutrop. Demum à Persis quoque capta est. Blond.

Alexandria, apud Tanarum fluuium à Mediolanensibus, Placentinis, & Cremonensibus ędificata. Blond.

Alexandria ab Alexandro, victis Parapomissadibus, au Caucasum montem ædificata.

Alexándria, iuxta Bactiũ, Pli. 6. 16. 17. Carmaniæ oppidum, Plin. 6. 23. 70. Ciciliæ, 5. 27. 2. iuxta Caspium, 6. 13. 40. Indiæ, 6. 21. 5. 9. Alexándria. Margiana vbi, 6. 16. 6. Ad Tigrin fluuium, libr. 6. cap. 27. Troadis, 5. 30. 16. Stephanus octodecim huius nominis ciuitates enumerat. Idem alibi, prius Rhacotes dicebatur, vnde Rhacotites.

Alexándrini, à Ptolemæo Aegyptiorũ rege missi Romam venerunt, & amicitiam, quam à Romanis petierant, obtinuerunt. Eutropius libro 2. Iidem regem Auletem regno eiecerunt: qui Romam fugiens, auxilium P. R. quæsiuit, & à Gabinio reductus est. Plutarch. in Catone. Strabo Geograph. lib. 17.

Alexandropolis, Parthorum ciuitas ab Alexandro Magno conditore. Plin. 6. 25. 15.

Alexas Laodicenus qui Antonium ab Octauia disiunxit, & Cleopatræ cõiunxit, fuęque perfidiæ Cæsaris iussu luit pœnas, Plut. in Anton.

Alexippus medicus Alexandri. Plut. in Alex.

Alexia, Ptolemæo Regiacum vide R I G I A C O. Diodoro lib. 5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis, vulgò vocatur *Arras*. Aliis est Alexia.

Alexia inter Celtas oppidũ Mandubiorũ in ducatu Burgũdię, finibusque Heduorũ: non lõgè à Lingonẽsibus, nunc in vici formã redactam, nomen retinens: à quo etiam hodie vt plerisque placet, magna pars eius regionis Alsetum nuncupatur nec lõgè distat à vico qui Flauiacũ appellatur. In cuius Alexiæ expugnatione nonnullæ munitiones in floris lilij formã Cæsaris iussu, vt ipse scribit, factæ sunt. Cęs. in com.

Alexium, Vide L I S S V S, hodie oppidum quoddam in Burgundia. Plin. 34. 17. 12.

Alexis Thurius, prius Sybaris, poëta comicus ante Menãdrum: reliquit plures fabulas, habuit filium Stephanum comicum. Suidas.

Alexis, Asinij Pollionis seruus: sic dictus, quasi sine responsione, ac superbus, quem Virgilius rogatus ad prandium, cùm vidisset in ministerio omnium pulcherrimum, dilexit, cúmque dono accepit. Hunc ante dilectũ fuisse Pollioni constat, & Virgiliũ gratum se futurum existimasse, si eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Transpadanam Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidendis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij,

Formosum pastor Corydon ardebat Alexim.

Alexius puer, Constantinopolitanus Imperator, regnauit annis iii. Andronico à patre cõmissus, primò tutorem egit, dein imperij consortem: demum Alexium interfecit. Aemyl. lib. 5.

Alexius Comnenus, Nicephorum Constantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit, regnauitque annis xxxiii.

Alexius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vita

& vita priuauit.
Alexius Murtillus, puerum Alexium veneno interemit. Aemyl.
Alfaterni, populi. Plin. 3. 5. 11 2. & cap. 12. 3. 10.
Afellini populi. Plin. 3. 11. 3 5.
Alfredus, VI. Anglorum rex, ab Adriano II. regia corona Romæ honestatus, regnauit annis XXVIII. Polyd. lib. 5.
Algidum Italiæ oppidum vicinum Tusculo in alto monte situm, ex aeris algore dictum, nũc Roca papæ ex veteris situs descriptione notatur, Volater.
Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quod est Algidum oppidum, hodie sylua latrociniis incolarum accommoda. Horatius,
Quicunque aut gelido prominet Algido.
Meminit etiam Stephanus.
Alia, fluuius Italiæ: alias Allia.
Alian, Filius Sobal, 1. Paral. 1. qui Gen. 36. Aluan dicitur.
Alicarnassus, Nomen loci, 1. Mach. 15.
Alien, alias Aliæ, insulæ, Plin. 6. 29. 38.
Alimala, regio Lyciæ. Steph.
Alimus, Nomen ciuitatis 1. Mach. 5.
Alimus, vntis pars tribus Leontidis, nimirum in Attica. Steph.
Alina, Vide CRYA.
Alinda, oppidum. Plin. 5. 24. 18. aliàs Hynidos. Vide ALINA in Stephano.
Alindôa, vrbs Macedoniæ. Steph.
Aliphe olim erat oppidum in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula apud Horat. lib. 1. Serm.
Aliphiræi, populi Arcæ. Plin. 4. 6. 8. Vide Steph.
Aliptes, fuit fons apud Ephesum.
Alisarna, vrbs Troadis. Stephan.
Alisum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. aliàs Alisus.
Alista, insulæ Corsicæ vrbs, Ptolemæo.
Alitemij, populi Libyæ.
Alizones. Vide HALIONES.
Alladius, qui & Remus, seu Aremulus Syluius, Agrippæ filius, XII Latinorum rex, regnauit annis XIX. ob impietatem fulmine ictus interiit Oros. lib. 1 cap. XX. Dionys. lib. 1.
Allalia, vrbs Corsicæ insulæ, à Phocensibus condita, Herodot. Steph. malim Alalia, vt supra.
Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ Steph.
Allantenses, populi Macedoniæ, Plin. 4. 10. 10.
Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ. Stephan.
Allia, fluuius, qui à Crustuminiis montibus, præalto defluens alueo, Tyberino amni miscetur quadragesimo ab vrbe lapide. Hinc Alliensis dies dictus est, tanquam infaustus. Silius, Maior & horrificis sese extulit Allia ripis. Vir. li. 7.
Hæc erat in fastis, cui dat grauis Allia nomen:
Quóque secans infaustum interluit Allia nomen. vbi Seruius dicit aliud esse interpositum Nam quod Lucanus lib. 7. dicit
Non istas habuit pugnæ Pharsalia parteis.
Quas aliæ clades. Non de flumine Allia intelligendum est, cùm ibi ostendat omnes clades, quas Romani superioribus temporibus passi sunt, non esse cum Pharsalica clade comparandas, quæ alias superauit. Alię igitur cùm ibi prima correpta sit, est ab Alius, alia aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus duce Brẽno. Lucanus,
Et damnata diu Romanis Allia fastis.
Allifani, populi. Plin. 3. 5. 11 2.
Allifa, Samnitum vrbs, Ptolemæo.
Allium, vrbs inter Pyrgum & Ostiam.
Allobroges, populi Galliæ Transalpinæ, qui Narbonensibus ascribuntur: siti sunt iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienses & Pedemontani, victoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti ad tractum Lugdunensem olim sixi, Ptolemæo. Horatius.
Nouisque rebus infidelis Allobrox. Vide Step. Gal. *Sauoye & Daulphiné.*
Allobrogum regio. Plin. 3. 4. 16. Plutarch.
Alloêra, Lydiæ vrbs, Attalia postea dicta. Steph.
Allon, Pater Sephei, patris Ziza. 1. Paral. 4.
Allocriges populi in tractu septentrionali Hispaniæ, Strab. lib. 3.
Almansor dux Sarracenorum, de quo Volater.
Almath, ciuitas in tribu Beniami, 1. Paral. 6. Filius item Bechor, filij Beniamin, 1. Paral. 7. Heb. Alemet. Vide ALAMATH, Eadem vrbs quæ & Almon.
Almedessos, oppidum, in ora Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11.
Almene, ciuitas ad Euxinum Pontum. Stephan.
Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.
Almericus, Balduini frater, Hierosolymorum rex VI. Aegytios vicit, Alexandriam cœpit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrũ, propter non seruatam à Soldano fidem, obsedit. Blõd. libro 3. Aemil. lib. 5.
Almericus hæreticus dicebat idæas in mente diuina creare & creari. Hunc Innocẽtius tertius cremari iussit Lutetiæ, Volater.
Almo, fluuius Romæ vicinus, apud quẽ Roma olim sacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli sacerdotes in Phrygia, simulachrum deæ cultúsque victimarios ibidem facientes. Lucã. Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.
Almon, oppidum in Thessalia. Plin. 4. 8. 1.
Almon pater Laræ Nymphæ ex qua Mercurius Lares peperit.
Ἄλμων, Stephano ciuitas est Bœotiæ: aliàs Almonia. Vide MINYA & SALMON. Steph.
Almon, ciuitas tribus Beniamin, Ios. 12. eadem vrbs quæ & Almath.
Almópia, Macedoniæ pars, Stephan.
Almópij, populi. Plin. 4. 10. 9.
Almops, Neptuni & Athamantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Amopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Stephan.

Almos

Almos, Siſyphi filius, vt inquit Appollonius frater Porphyrionis, ex cuius filia Chryſogone & Neptuno natus eſt Minias rex Orchomenii: idē tamen Miniæ matrem Hermippen Beoti filiā appellat.

Alnus frater Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre & excæcatus & occiſus fuit, Volater.

Aloēus, gigas, cuius filij dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum Aloïdes fuit. Titanis & Terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia: quam cùm violaret Neptunus, duos ex ea peperit filios, Otum & Ephialtē, qui & Aloidæ dicuntur, quos Alocus educauit vt ſuos: & cùm nouem digitis ſingulis menſibus creſcerent, gigantibus aduerſus ſuperbos bellum parantibus, nec ob ſenium Aloëus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit ſecundam vxorem Eurybeam. Lucanus. Imperius hanc prolē ſuperis immiſit Aloeus.

Virgilius in 6.

Hinc & Aloïdas geminos immania vidi.
Corpora, qui manibs magnum reſcindere cælum.
Aggreſſi, &c.

Alogiáni, hæretici, ſic vocati tanquam ſine verbo: quia Domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium reſpuentes: in quo Dei filius verbum patris appellatur.

Ioidæ dicti ſunt Othos & Ephialtes ab Aloëo Agigante.

Aloin, ciuitas Theſſaliæ. Steph.

Alônis, inſula & ciuitas Maſſiliæ. Steph.

Alónæ, vrbs Hiſpaniæ Tarraconēſis, Pōponio.

Alóne, inſula iuxta Cyzicum.

Alóne, Paphlagoniæ ciuitas. Steph.

Alóni, populi, Meſopotamiæ. Plin. 6. 26. 16.

Alontigiceli, populi Hiſpaniæ. Plin. 3. 1. 51.

Alóntium vel Alúntium, oppidum Siciliæ, Ptolemæo & Plinio.

Alope mulier, à cuius nomine cognaminata Alope, Theſſaliæ ciuitas, de qua Homerus lib. 2. Iliad. Plin. 4. 7. 24. & capit. 29. 5. 43. Alia eſt Atticæ, alia Ponti, vnde Penteſilea nata eſt: quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta circa Locridem, &c. Steph. Theocriti Scoliaſt. Alopen. Teſſaliæ aut Magneſiæ ciuitatem vocat.

Alopece eſt inſula Bophori Cimmerij apud Pli. lib. 4. cap. 12. Eſt & altera eiuſdem nominis inſula è regione Smyrnę ſita, in mari Aegæo, quę recenſetur à Plin. lib. 3. cap. 32.

Alope connēſus, inſula. Plin. 4. 12. 107. oppidum 19. 3. 6. Steph. Vide CALAEVS.

Aloros, Macedoniæ vrbs, Pompo. lib. 2. Steph.

Alóſtigi, Vide ALASIIGI.

Alpes, ἄλπεις παὶ ἀλπειὰ ὄρη, Steph. ἄλπεια ὄρη vel ἄλβια à candore niuium dictæ, quia perpetuis ferè niuibus albeſcunt. Sabini enim Alpum dixere, quod poſteri Latini Albū, Silius, -clauſas niuibus rupes, ſuppoſtáque cælo Saxa vocat. Sunt autem montes altiſſimi, Galliam Tranſalpinam à Ciſalpina diuidentes, nunc verò promotis finibus termini ſunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centum millia paſſuum patent à ſupero mari ad inferum, vt Cælius tradit. Liuius verò tria millia ſtadiorum. hos Annibal aceto peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quin quies traiecerant. Lucan.

Gallia per medias rabies effunditur Alpes.

Romano imperio ſaluberrimæ, Plin. 3. 4. 2.

Ab Annibalæ exuperatæ, 3. 6. 17. Sæpe tremuerunt, lib. 2. cap. 8. earum longitudo. Plin. 3. 19. 17. Altitudo, 2. 67. 12. Geminæ fauces, 3. 17. 3. Trophæum 3. 20. 13. & inde Incolæ. 3. 20. per totum. Alpinæ gentes à quo victæ, 3. 20. 16. in his Saliunca qualis, Plinius 21. 7. 31. Chryſtalus, 37. 2. 44. 56.

Alpeſa oppidum eſt Celticæ regionis in Hiſpania vlteriori, Plin. lib. 3. cap. 1.

Alpîa, littus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionij maris. Steph.

Alpîni vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph.

Alpenor vates ab Vlyſſe interfectus, Bocat.

Alpeſa, oppidum, Plin. 3. 1. 58.

Alphæus, Vide ALPHEVS.

Alphęus, pater Iacobi Apoſtoli, Matthęi 10. Marc 2. Luc 6.

Alphatérni, Vide ALFATERNI.

Alphateria, Vide NVCERIA.

Alphéias, dicitur Arethuſa apud Ouidium libro 5. Metamor. quaſi Alphei filia,

Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis.

vbi alludit ad fabulam, qua ferunt Arethuſam Alphei amatoris vim fugientem in fontem ſui nominis eſſe concurſam.

Alphênus, nomen eſt ſutoris apud Horatium lib. 1. Sermonum.

-vt Alphenus vafer in omni.
Abiecto inſtrumento artis, clauſaque taberna
Sutor erat.

Alphênus vir doctiſſimus, iuris profeſſor, Alexandri à conſiliis. Lamprid.

Alpheſa, oppidum Bœticæ Hiſpanię, Plinio.

Alpheſibœa, Phlegei fluminis filia, quam Alcmęon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alpheſibœus, paſtor. Virg. Ecloga 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

ab ἅλλω inueniens, quaſi inueniens boues.

Alphea Diana ab euentu, quòd Alpheus amore Dianæ percitus Ortigiam vſque eam ſit inſecutus, ac mox deſtiterit: ubi extructo ſibi à terra ab ſorptus, atque ſubter mare defluens.

fluens, ex Græcia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attolit, inde in mare Siculum cadit. Virg. 3. Aeneid.

-Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur vndis.

Strabo libro 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terra in Arethuſam fontem terminari. quamobrem finxerunt poëtæ Arethuſam venatricem deamatam ab Alpheo, fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuiſſe inſequutum. P. auſanias dictū exiſtimat, quòd Alphos vitiliginis ſpeciem curet. Plin. 4. 5. 10. 11. & cap. 106. 3. 8. & cap. 5. 31. 5.

Alpheoniæ Dianæ templum locus eſt ad Alphei fluminis oſtium, ab Olympia ſtadiis 80. diſtās, Strabo lib. 8.

Alphion lacus in Pyrrhæa, vitiligines tollens, Plin. lib. 31. cap. 2.

Alphius fœnerator à quo primum profecta fertur celebris illa ſententia, vel optima nomina non appellādo, mala fieri. huius meminit Horat. in Epod. Ode 2.

Alphonſus, III. Hiſpaniarum rex, cognomento Magnus, regnauit annis XL.

Alphonſus, III. Hiſpaniarum rex, regnauit annis V, menſibus VII.

Alphonſus, V. Veremundi filius Hiſpaniarū rex, regnauit annis XXXVII. Ritius XXVII. eum regnaſſe ait. Volater.

Alphonſus. VI. Hiſpaniarū rex, regnauit an. XLIII.

Alphonſus VII. Alphonſi VI. nepos, ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore, poſt maternum auum imperauit annis LI.

Alphonſus VIII. cognominatus Bonus, Hiſpaniarum rex paternum regnum recepit, Elionaram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis LIII.

Alphonſus XI. Caſtellæ rex, regnauit annis XI. Is aduerſus Saracenos fœliciter pugnauit, ſub iugatis oppidis Alcala & Bencay, quam nunc Regalem appellant. Volater. lib. 2.

Alphonſus, Aragonum rex, Neapolim cepit, Apuliæ regnum pulſo Renato obtinuit.

Alphonſus, cognomento Caſtus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis XLI.

Alphonſus, Hiſpaniarū rex, regnauit annis XIX.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, de quo Plati. in Clementem.

Alpinus, poëta, Memnonis Auroræ filij, bella deſcripſit, ſed tam malè, vt ab Horatio dicatur, Memnona ſuis carminibus iugulare.

Alpion, lacus, Plinio.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Theſſaliæ ciuitatem faciunt. eſt & alia Locrorum, qui Epicnemidij vocantur. Steph.

Alſa fluuius eſt Venetiæ, Aquileiam præterfluēs, Plin. lib. 3. cap. 18.

Alſia villæ nomen eſt ditionis Mediolanenſis in Variſienſi præfectura. Alciatus in Cor. Tacit.

Alſátia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiam deſcendentibus vaſtata eſt. Aemil.

Alſius campus. Vide TRAGASAE.

Alſium, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. Plin. 3. 5. 30. 60.

Alſus, nomen eſt paſtoris apud Virgilium lib. 12. Aeneidos:

Sic rigido latus enſe ferit Podalius Alſum Paſtorem.

Altádas, XII. Aſſyriorū rex, regnauit annis XXXII. quibus perpetuis deliciis ſe exatiauit, exiſtimans vanum eſſe laboribus & ſuæ vitæ miſeria continuò laborare, non quidem aliorum humanæque gentis vtilitate & beneficio, ſed exitio & ſeruitute. Beroſus.

Altânus, ventus ab Alto denominatus. Flatus omnis (inquit Seruius) qui eſt ripæ & pelagi, ventus à terra conſurgens. Plin. lib. 2. cap. 43.

Altêa, Oenei regis Aetoliæ vxor, & mater Tydei, teſte Seruio in illud Virgilij Aeneid. 6.

Hic ille occurrit Tydeus, hic inclytus armis
Parthenopeus, &c. Vide ALTHAEA.

Altéllus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lupa: ſiue quòd telis aleretur, ſiue quòd rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quòd à Tatio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus, alternis vicibus eum audierit: nam ſicut à macro macellus, à vafro vafellus, ita ab alterno Alteſſus. Feſt. Pomp.

Altêus, Thuſci filius, Lanigenum rex, regnauit annis XX.

Althæa, Theſtij filia, Oenei Calydoniæ regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quamdiu ſtipes, qui tunc ardebat ab igni conſumptus maneret. Hunc aſſeruauit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quadam ſeditione occubuiſſe intellexit. quem vt etiā mortuum audiret, ſtipite concremato obtinuit: nimiáque ob hanc rem concepta lætitia etiam ipſa periit.

Althæa, vrbs Olcadum, noua ciuitas dicta. Stephanus.

Althémon, Vide CRETENIA.

Althepus Neptuni filius, Aegyptiorū rex, à quo Aegyptus Althepia terra cognominata. Cæl. Rhodig. lib. 12.

Altinum, vrbs olim in littore Venetiæ florentiſsima iuxta Aquileiam. Pomponius. Plin. 3. 18. 2.

Altiſſiodorum oppidum in Gallia, Galli. Autxerre.

Altius Iupiter dictus eſt ab Alti luco, Ioui ſacro Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 17.

Altis lucus iuxta Olympiam Ioui ſacer.

Altus, prope Theſſalonicam eſt. Steph.

Alua, Ciuitas Idumæorum, Gen. 36.

Aluan, filius Sobal. Gen. 36.

Aluérni, vel Aruerni, aut Auerni, populi Aquitaniæ, qui cùm se à Troianis oriundos esse dicerent, audebant se Romanorum fratres appellare. Vide AVERNI.

Aluôna, Lyburniæ vrbs, Ptolemæo. Plin. 3. 21. 7.

Alus, locus ad quem descenderunt filij Israel à Daphca, ascendentes in terram Chanaan. Num. 33.

Alutæ, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano. Plin. 3. 21. 5.

Aluténses, populi. Plin. 31. 8. 11.

Alyacmon, vel Haliacmon, fluuius Macedoniæ. Plin. 20. 3. 13. 24. 13.

Aliáta, regio Bithyniæ, ab Alyattis imperio. Stephan. 16.

Alyattes Lydorum rex fuit, Croesi pater cui extructum est monumentū apud Sardos, maxima impēsæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæstum faciunt, in hoc opus collata.

Alybas, aliàs Metripontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas: inde Alybantius. Steph.

Alyba, regio, Homer. 2. Iliad. non procul à Mysia vbi argenti fodinas esse dixit Stephan. Hellanicus scribit esse paludem Ponticam. Vide CHALYBES.

Alycus, ciuitas Peloponnensi. Steph.

Alycus Scyronis filius, qui à Theseo interfectus loco Megarensis agri nomen dedit Plutarch. in Theseo.

Alychme, in qua Alycmias Mercurius colitur. Stephanus.

Alysius, Bacchus, ἀπὸ τοῦ λύω, id est soluo. Cæl. lib. 7. cap. 15.

Alysóni, populi Scythiæ Asiaticæ. Herodoto, lib. 4. ab Alysothia filia Dymantis dicti. Ouid. Quanuis est illum proles enixa Dymantis
Aesacon, vmbrosa furtim peperisse sub Ida
Fertur Alyxothoë, &c. Hæc à Priamo peperit Aeacum, qui postea in margum versus est. Bocatius. Vide AESACVS.

Alyssos Arcadiæ fons est, cuius aqua canis rabidi morsui medetur.

Alyxothoë nympha, ex qua Priamus Aesacum suscepit. Ouid. lib. 11. Metamor.

Alyzêa, ciuitas Acarnaniæ, ab Alyzo Icari filio dicta. Steph.

Amáad, Ciuitas tribus Aser, Iosue 19.

Amadati, Pater Aman. Esther. 3.

Amadeus, Sabaudiæ dux.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia. Ptolem. Stephanus Scythiæ populos esse scribit, & terram eorum ἀμαδόκιον vocari.

Amadócus, Odrisiorum rex.

Amadriades arborum Nymphæ.

Amal, Filius Helem. 1. Paral. 7.

Amalchium, Plinio, maris Oceani septētrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus. Plin. lib. 4. cap. 15.

Amalec, Filius Eliphaz ex Thamna concubina. Gen. 36. à quo,

Amalecitæ, populi, Gen. 14. Reg. 30. quos Amazias vnà cum Idumæis & Gabaonitis superauit, bellóq; interfecit decem mília hominum totidem captis. Ioseph. lib. 9. cap. 9. 1. Paral. 15.

Amalthæa, nutrix Iouis. Nam Melissus rex Cretæ duas filias habuit. Amalthęam & Melissam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerūt. Lactant. lib. 2. Inst. alij dicunt nutricem eam fuisse capram, & Amalthæam dictam, vt Patmenius poëta Græcus: & Melissi filias Adrasteam & Idam faciunt.

Amalthæa, Sibylla, Tibullus, (dixit.
Quicquid Amalthæa, & quicquid Marpesia

Aman, ciuitas in tribus Iuda. Ios. 15.

Aman, nomen principis. Esther. 3.

Amana, Fluuius Damasci, qui & Abana dicitur 4. Reg. 5. Est & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite, est. hic à Syris (vt Plin. inquit lib. 5. cap. 22.) Ciciliam separat, Cantic. 4.

Amándra regio ad Nidum fluuium in quatuor diuisa populos Peucolaitas, Arsagalitas, Ceretas, & Asoos, Plin. lib. 6. cap. 36.

Amanoides, Ciliciæ promontorium, Pomponio sic dictum, quòd formam effigiemque Amani circum nauigantibus exhibeat.

Amántes, Ptolemæo, populi Pannoniæ inferioris quæ hodie Vngaria dicitur. Plin. 3. 23. 5. & lib. 3. cap. 25. & lib. 2. cap. 7. 4. 10. 11.

Amánthes populi in Aphrica, Troglodytis proximi apud quos tum salis, tum carbunculorū & gemmarum copia est, adeò vt ex sale domos sibi extruere dicantur. Solinus.

Amántia, ciuitas Macedoniæ. Ptol. Steph.

Amantini, Vide AMANTES.

Amânum, portus. Plin. 4. 20. 5.

Amánus mons Ciliciam à Syris separans. Luca. lib. 3. venere feroces.
Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani
Strab. lib. 11. Alij putant esse montem Cappadociæ, qui & Taurus dicitur. Stephanus à Tauro descendere scribit, & sic dictu, quòd Orestes cum Iphigenia Dianam illud perferens insania liberatus sit. Est autem Ptolemæo, portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 34. 6. 15.

Amanus deus apud Persas Herod.

Amani montis portæ, Plin. 5. 27. 2. Amanicæ pilæ, Ptolemæo.

Amara, ciuitas Arabiæ fœlicis, nō procul à Mara metropoli. Ptolem. lib. 6. cap. 7.

Amæa Cereris nomē, vnde prouerbium Amæa Azesiam reperit, Eras. in Chil.

Amáracus, puer Cynaræ regis Cypri, vnguētarius qui casu lapsus dum ferret vnguenta, fregit alabastrum maioremque ex confusione odo-

odorem creauit. vnde optima vnguenta Amaracina dicuntur. Hic deinde cùm nimio dolore contabuisset, in herbam odoriferā eiusdem nominis, deorū cōmiseratione cōmutatus est. Dicitur & Persa & Samsucus, vulgò Maiorana vocant.

Amazamis, Iosepho, nomen patris Mosis.

Amaranthi, populi Colciſci, à quibus Phasis profluit. Steph.

Amardi, vel Amarbi, populi Hircaniæ ad sinum Scythicum. Plin. 6. 13. 14. & lib. 6. ca. 17. Steph. ex Strabone scribit Amardos esse populos Hyrcanis vicinos: Nardos autem in Persia. Ubi verò Mardorū suo loco meminit, Hyrcanis gentem facit.

Amardus fluuius Mediæ. Ptolem.

Amâria, siue Amarias, pater Godoliæ, patris Chusi, patris Sophoniæ prophetæ. Soph. 1. Filius item Meraioth, filij Zaraiæ, 1. Paral. 6. 2. Paral. 31.

Amarsias nauta fuit qui Thesæum in Cretam ad Minotaurum nauigantem vexit. Simonides apud Plutarchum in vita Thesei.

Amarthēus, primus Saites Aegyptiorum rex, regnauit annis VI.

Amarysia Dianæ cognomen tractum ab Amarynthō Euboeæ vico, vbi summa cum veneratione colebatur Diana.

Amaryllis, rusticæ nomen fuit, cuius Theocritus & Virgilius sæpe meminerunt: Postquam nos Amaryllis habet, Galathea reliquit.

Amarynthus, Achaiæ ciuitas nō procul à Chalcide. Ptolemæo & Stephano insulæ Euboeæ, vicus iuxta Eretrium, in quo Diana colebatur, quæ inde Amarysia dicta est, Strab. lib. 10.

Amasa, filius Abigail, sororis Dauid, cuius Amasæ pater, Iether dicebatur 2. Reg. 17. 1. Para. 2. Filius item Hadali, 2. Paral. 28.

Amasa, Filius Elcana filij Ioel, filij Azariæ, 1. Paral. 6. 12. 15. Pater item Mahath, 2. Para. 29. 40

Amasai, filius Bani, filij Somer, 1. Paral. 6.

Amasēnus, Volscorū fluuius in Latio, vltra quē Metabus, rex Volscorum, suos fugiens filiam suam Camillam telo alligatam proiecit. Et etiam Siciliæ fluuius. Ouid. 15. Metam. Nec non Sicanias voluens Amasenus arenas.

Amásia, Germaniæ ciuitas, Ptolem. hodie Marpurgium. Plin. 6. 32. 12. Vide AMISIVS, Stephanus Amissam Germaniæ ciuitatem facit.

Amásia, vel Amasia, vrbs Pōti, Strabonis patria, Steph. Eidem Amisus, vrbs Ponti est à Sinope distans stadiis quingentis, vnde Amisius & Amisenus.

Amásia, siue Amasias, Pater Iosa principis, 1. Paralip. 4. Filius Elciæ, filij Amasa, 1. Para. 6. Nomē item sacerdotis, Amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas, filij Ochosiæ, filij Ioram, filij Achab, 4. Reg. Regnare cœpit anno secūdo Ioas regis Israel, regnauitque annis 11. Idumæos vicit, 4. Reg. 14. 2. Para. 25. occisus est in Lachis.

Amásias, filius Zecri, 2. Paral. 17.

Amasias Straboni fluuius est Germaniæ inter Rhenum & Albim, iuxta Emdā Phrisiæ Orientalis metropolim, in Oceanum illabens.

Amasis, rex Aegypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan. lib. 9.

Non mihi pyramidū tumulis euulsus Amasis.

Regnauit annis XLIIII. Hic legem condidit, vt quisque quotannis apud præsidem rationem vitæ redderet, demonstrāretque vnde viueret, aut quo quæstu sustentaretur: qui hoc non faceret morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Aegyptijs transtulit ad Athenienses. Plin. 5. 9. 10. Plut. in Sympos. septem sapientum.

Amasis, peditum Darij dux contra Cyrenenses missos, regnauit annis XXV. Herod.

Amásius Germaniæ fluuius. Ptolemæo, qui Plinio Amisius dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infrà AMISIVS. Vulgò Ems.

Amâsi populi, circa Mæotim. Plin. 6. 7. 15.

Amastris Xerxis vxor, vxorem Masistæ Bactrianorum præsidis excarnificauit, eius mammillas præcidit, eásque obiecit canibus: item nares, aures, labra, linguam turpiſsimis plagis deformauit. Volaterran.

Amástris, Ptolemæo, Bithyniæ vrbs. Plin. 6. 2. 4. Steph. vrbs Paphlagoniæ quæ prius Cromna dicebatur. Vide CROMNA.

Amástrum, siue Amastris, vrbs metropolis Paphlagoniæ. Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6.

Peditem pedes haurit Amastrim.

Amâta, vxor Latini regis, mater Lauiniæ & sororis Veniliæ deæ, quæ ne videret Aeneam generum, laqueo gulam fregit. priusquam etiam vrbs ab hoste eſſet expugnata. Virg. lib. 12.

Amátæ populi Indiæ. Plin. 6. 20. 19.

Amath, filius Chanaā, qui Amathones instituit. Ioseph.

Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nunc Acmatha vocatur, ab arenæ multitudine. Stephanus.

Amatha à Pontifice appellabatur virgo Vestalis cùm ad Vestæ mysterium capiebatur: quòd prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine. Capi autem ideò dicebatur, quòd veluti bello capta à parente vel ab eo in cuius potestate erat, manu à Pontifice maximo apprehensa abducebatur.

Amathæ vrbs Phœniciæ, & alia Siciliæ. Steph.

Amathea, Nympha, quasi per arenam curreṅs, ἄμαθος harena, & θέω curro.

Amathéi, populi. Plin. 6. 28. 66.

Amáthi, pater Ionæ prophetæ. 4. Reg. 14.

Amathus, Amathuntis, insula maris Aegæi, Veneri sacra, vnde tota insula Amathusia dicebatur. Ptolem. Plin. 5. 5. 12. metallorum fœcundissima. Ouid. Metam. 10.

At si forte roges fœcundā Amathūta metallis.

Amathus, thuntis, Cypri ciuitas. Plin. Veneri sa-

ra Virgil.lib.10.
Est Amathus,est celsa mihi Paphos,atque
Cythera.Ouidius,
Piscosámque Gnidon, gravidámque Ama-
thunta metallis.
Amathuntêus,tea,teum.Virgil.lib.10.
Lactanteis vitulos, Amathunteásq; bidẽtes.
Similiter Amathuntius,tia,tium.Virgil.
Nam te iactari non est Amathuntia nostri.
Amathusiacus,apud Ouidium,ab Amathe Her-
culis filio,vel ab Amathusa matre Cinyræ.
Steph.
Amathus fluuius,Pylon vrbem Nestoris patriã
præterlabens,à qua Pylos Amathoesa videtur
appellata.Hic etiam Famisus vocatur, Strabo
lib.8.
Amathúsia, olim dicta tota Cyprus. Stephan.
Amathusa autem Ptolemæo lib.5.ca.14. Plin.
5.31.11.
Amathusij Cyprij sunt ab Amathunte vrbe,Stra
bo libro 8.
Amatorie,Musæquæ & Erato.Ouidius.
Vilis Amatorie,vilis mihi candida Clio.
Amaxa,Amaxantêa,Amaxia, vide infrà cum a-
spiratione:licet apud Stephanum cùm tenui
scribantur.
Amaxia Ciliciæ est vrbs, materia ad naues fa-
bricandas maximè abundans, quam Cleopa-
tra ab Antonio dono accepit,Strabo lib.14.
Amáxitos,oppidum.Plin.5.29.9.
Amáxitos,locus.Plin.5.30.15.aspirãda videtur.
Stephano oppidum est Troïæ:ara duodecim
deorum insigne,quod Agamemnon construxit.Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolæ,
quos Apollodorus Amaxitenos vocat. Plin.li.
5.cap.10. Est & Amaxitus oppidum in sinu
Dioridis.Plin.lib.5.cap.29.
Amaxobij populi inter Sarmatas.
Amázones, bellicosæ mulieres, magnam Asiæ
partem occupauere,dictæ,quòd altera ex mã-
mis careant.Ab α sine, & μάζος, mamma: vel
ab α & μάζα, id est puls seu panis, quasi sine
pane,eò quòd tantum vescerentur carnibus.
Alij ab ἅμα & ζῶν, tanquam in commune vi-
uentes sine viris, quasi ἁμαζόνας. Stephanus
dictas putat à Nympha Amazonide, filia Sa-
mornæ. Alij ab Amazone puella, Dianæ sa-
cerdote & regina Ephesi:erant autem Scythiæ
mulieres prope Tanaim & Thermodoontem
fluuios habitantes sine viris: ne tamen genus
periret, finitimis congrediebantur: & si qui
mares nascebantur, statim interficiebant:puel
lis autem dexteram inurebant mammam,quò
expeditius dextro brachio in certamine vteren
tur.Harum reginæ fuerunt Marthesia & Lam-
pedo, quæ maiorem Europæ partem subege-
runt.Marthesiæ,filia Orithyia successit,quæ so
rorem Antiopen habuit.Post Orithyã Penthesi
lea regno potita est,quę ad bellum Troianum
profecta in auxilium Phrygibus, ab Achille
post multas res præclarissimè gestas,occisa est:
hæc securim bellicam, & pelram prima om-
nium inuenisse dicitur. Claruit quoque inter
Amazones & Menalippe,item Hippolytę;quę
ab Hercule capta, & à Theseo in vxorẽ ducta
est.Sallust.Iust.Virgil.Threiciã sexto spoliauit
Amazona baltheo. Aliæ fuerunt huiusmodi
mulieres in Aphrica,& ob id Libyę dictę sunt:
de quibus Dionys.lib.4.Vnde Silius lib.2. Hos
pitem Hiarbe filiam,Amazonidẽ vocat.
Amazonum genis vbi,Plin.6.13.11.27.Connu-
bia,6.7.3.Opus earum,Ephesus lib.5.cap.20.
Origo,Iust.lib.2.Priamo vnà cum Mennone au
xilium tulerunt: templum Dianæ Ephesi cre-
marunt,Manæthus. In Asiam cum Cimmeriis
impetum fecerunt.Euseb.
Amazónia,Amazonum regio dicitur,& ciuitas.
Amazónium,locus in Attica,vbi Theseus Ama
zones vicit:& Cuma ciuitas,vbi Amazones ha
bitabant. Est & Amazonium in Bœotia, &
Maxæum in Bithynia interpolato nomine,
Steph.
Amazónium mare,Euxini maris pars,ab Ama-
zonibus occupata,Steph.
Amazónius, mons in maiori Asia præter cuius
radices Thermodoon amnis labitur:sic dictus
ab Amazonibus,quæ penes hunc habitarunt,
aliàs Amazónicus.Plin.5.27.37.
Ambárri populi Galliæ Lugdunẽsis,Cęsar.Gal.
Le pays alentour de Nuers.
Ambástæ,populi Asiæ.
Ambástum,fluminis nomen in Asia,Ptolemæo.
Ambæ,ciuitas Arabiæ felicis,Ptolemæo.
Ambasum,metropolis Phrygum.Steph.
Ambiánum,vrbs Galliæ Belgicæ, quæ Picardia
dicitur;Gal. *Amiens.*
Ambiáni,siue Ambianenses,populi Galliæ Co-
matæ,quos Plin.4.17.7.& cap.32.5.22.Bello-
uacis contingit.
Ambiáni,Galliæ Belgicæ populi.Plin.Ptolem.
Ambigatus Celtarum rex fuit,qui vbi maiorem
vidit suorum multitudinem,quàm vt commo-
dè ab ea regione ali possent, Bellonesum &
Sigonesum sororis suæ filios cum magna Se-
nonum parte ad quærendas nouas sedes,alte-
rum in Italiam, alterum ad saltus Hercynios
misit, Liuius ab vrb.cond.lib.5.
Ambibareti erant populi in quos Cæsar hyemã
di causa Caium Antistinum Rheginum cum
legione vna in septimi Commentarij fine mi-
sisse se commemorat,& forte erant Ambianen
ses vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebatésq;
& Morinos finitimos in fide contineret. Non
enim est verisimile,qui aliquam legionem illic
collocauerit,vt superioribus annis consueue-
rat:de qua nõ cõstat, nisi de hac intelligamus.
Ambibarij populi Celtarum inter Aramoricas
ciuitates,Oceanũ attingẽtes, finitimi Rhedo-
nibus & Lemouicibus circa Britanniam cite-
riorem,& Normaniã in regno Francorũ siti.

Ambiliates populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Diablintribus, & Ossismiis proximi, in Britania citeriore cui oppositi sunt Angliæ, in regno Francorum siti, Gal. *D'Auranches, & Le pays clentour d'Auranches.*

Ambiuariti qui Beumij siue Brabantini inter Belgas populi erant citra Rhenum & Mosam flumina, ad quos prædandi frumentandiq; causa partem equitatus miserant Vsipetes Germani & Teuchtheri populi, qui Rhenum transeuntes, finibus suis Menapios (nunc Iuliacenses) expulerant. Inde coniectura est hos Ambiuaritos incoluisse eam ducatus Brabantiæ partem in qua Buscũducis, Breda, & Bergeoppida Leodunensis diœcesis, & Antuerpiæ oppidum Cameracensis diœcesis extant.

Nussiáque & Gheldria citerior sitæ sunt circà: quæ loca per campaniã Brabantiæ vsque Tangros oppidum propè vsque Leodium, vt placerisque placet mare Oceanum protendebatur, Gallicè. *Brabançons.*

Ambriorix dux Gallici exercitus, Cæsar in Cõment. de bello Gall. lib. 5.

Amblada, vrbs Pisidiæ. Steph.

Ambrâcia, nobilis ciuitas Thesprotiæ Epiri iuxta Atheronẽ fluuium, ab Ambracia Thesproti filio prius Ephyra & Paralia dicta, vulgò Larta appellatur apud Ptolemæum. Vide Dexamenæ. Dijquidam feruntur in Ambracia concilium celebrasse. Fuit Pyrrhi regia, quam Augustus Nicopolim à victoria nominauit, cùm vicisset Antonium, Plin. 4. 1. 5. Steph.

Ambraciæ oræ maligni portus. Lucan. lib. 5 131.

Ambraciæ frondes. Statius, 2. Syluarũ elegia 22.

Ambraciotes, siue Ambraciota, Cleombrotus dictus qui cum Platonis librum de æternitate animarum perlegisset, præcipitem se dedit in mare. Vide EPVIA.

Ambráacius sinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4 1. 5.

Ambráciæ portus. Plin. 287. 4.

Ambracus, Epiri oppidum, diuersum ab Ambracia. Steph.

Ambrónes, gentes Galliæ, quæ subita inũdatione maris, quum sedes suas amisissent, rapinis se alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutonicisque Marius deleuit. Hinc tractum est, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur.

Ambrósius diuinus & immortalis doctor eccle.

Ambrysus, nomen duarum vrbium, quarum vnam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphrysum recte dici affirmant. Pausanias Ambroson quando, quevocauit, ab heroe sumpto nomine. Erasmus in Prouerb.

Ambrysus, Plin. 4. 3. 6. vrbs in Aetolia. Strabo libro 6.

Ambubáiæ, teste Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorum lingua dicuntur. Alij Latinum putant, & dictum, quòd am, id est, circum, Baias, locum amœnissimum, & voluptatis plenum, versentur. Horat. 1. Sermonum, Satyra 2.

Ambubaiarum collegia pharmacopolæ, Mendici, mimæ, ballatrones: hoc genus omne Mæstum ac sollicitũ est cãtoris morte Tigellii.

Ambúlatri, populi, Galliæ Aquitanicæ. Plinius 4. 19 1.

Amelas, oppidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, Pater Ioas, 3. Reg. 22. 1. Paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo Iesaiæ 36 38.

Ameliácus fluuius, vide CATANA.

Amelius Philosophus Apamiẽsis, discipulus Plotini, Porphirij magister, Ammonij & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantùm robur extitit, vt Græcum quendam equitantem ictu baculi sella excusserit, & in aëra supra caput suum extulerit, Paul. Diac.

Amêla, ciuitas Mediæ. Ptolem.

Ameno, his. 11. Aegypti rex regnauit annis xxi. Edictum de necandis Hebræorum pueris proposuit, cui per obstetricum pietatem satisfactum non fuit.

Amenóphis, Aegypti Laertes III. regnauit annis xl. Græciam Syriam, & Phœnicem suæ ditioni adiunxit, Scythas subegit, atque in Thraciam exercitum duxit, Herodot. lib. 2. Hic à Iustino lib. 1. & Oros. lib. 2. cap. 14. Vexores dici videtur ab aliis Sestoris.

Amenóphis, II. Aegyptiorum Laertes, regnauit annis xxvi. Hic quoq; Pheron ab Herodoto lib. 2. dici videtur. Fuit filius Sestori, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, sumptum spiculum in medios vortices extorsit) excæcatus, rursúsque post vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ vnum tantùm cognouisset virũ, oculos lauaret ideoque lauit, & visum recepi. Herodot. lib. 2.

Amêria, ciuitas Vmbriæ, ante Persicum bellum annis nongentis septuaginta quatuor condita: vnde salix Amerina apud Plinium lib. 14. cap. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus Virgilius Georg. Stephanus Ἀμέρειον vocat. Est autem ab Amerio sic appellata patria Roscij Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in descriptione Italiæ 3. 4. 16.

Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis visa arma cælestia, lib. 2. cap. 57.

Ameriola, oppidum in Latio. Plin. 3. 5. 1. 35.

Amestratus, vrbs Siciliæ. Stephan. huius incolæ dicuntur Amestratini. Horum meminit Cic. 5. act. in Verrem, Quid Amestratini miseri, impositis ita magnis decumis?

Amestris regina fuit Persarum, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hæc vt gratiam diis referret, quòd in vita diu procellerat, quatuor decim Illustrium Persarum liberos sub terram viuos defodisse, & vorum persoluisse dicitur.

Amianus Alexandrinus Episcopus B. Marc euan

euangeliſtæ diſcipulus oculum ſibi perforauit. quòd intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sebell. in exemplis.

Amicuſia, inſula in mari Rubro. Steph.

Amida, Pediculorum oppidum, à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obceſſum, captúmque eſt cæſis Romanis. Ammia. lib. 19.

Ametus rex Theſſaliæ.

Amilcar, dux Carthaginenſis, cognomẽto Rhodo, facundia ſolertiáque inſignis, de ſententia Athenienſium, qui ea tempeſtate creſcentem Alexandri Magni potentiam timebant, in caſtra ad Alexandrum venit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenone aditum conciliante, atque ita conſiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat: Author Trogus lib. 21.

Amicaran alius, an idem, quem ſuprà nominaui inter authores non ſatis deprehenditur, qui à Syracuſanis accerſitus contra Agathoclen tyrannum eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam ſecundum filium Annibalem inter pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſsimus eſt.

Amilcarẽ alium Liuius lib. 31. memorat, cùm ait L. Furium prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in acie viciſſe.

Amilco, Carthaginenſium dux, qui cùm nauali terreſtríque bello ſæpe victoria potius eſſet demum in Sicilia peſte omnem ferme exercitum amiſit. Iuſtin. lib. 1.

Amilinus Euilmerodach. Vide ſupra ABIMADATOCVS.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Steph. & fluuij nomen. Vide ANVLVS.

Amimone Danai filia & venatrix quæ dum in ſyluis iaculo ſe exerceret, Satyrum læſit & poſt modum à Neptuno fuit compreſſa.

Aminadab. filius Ram, filij Eſron, filij Phares, 1. Paral. 2. Pater item Nahaſſon principis tribus Iuda. Num. 2. 1. Paral. 2. Ruth. 4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernũ, ferax optimi vini. Virg. lib. 2. Georg.

Sunt & Amineæ vites, firmiſsima vina, &c.

Ptolemæo eſt oppidum in Campania, vbi ſunt generoſa vina. Amineum idem falernum vocat, lib. 3. Vide AMYNAE.

Aminei, populi Campaniæ, eius agri cultores qui poſtea dictus eſt Falernus: vnde Aminea vina olim dicta ſunt Falerna, vt à regione nimirum nomen ſortita: non (vt Seruius ſomniat) ab eo quòd ſine minio eſſent, hoc eſt alba, & ruboris expertia.

Aminenſes, populi, Plin. 4. 22.

Amipſias, poëta comicus, Volater. & Suidas.

Amiſus, vrbs Ponti. vide AMASIA AMISON.

Amiſius, fluuius Germaniæ Pomponio, quẽ Strabo Amaſium, vel Amaſiam vocat. Ptolemæus Amaſium, qui Vidrum tamen alium (nimirum Viſurgim aut Viadrum intelligit) nominat hodie *Ems* vocatur à Germanis, quaſi *Enſius* corrupto vocabulo, quãquã verius eſt, Latina illa nomina ex Germanis nata deflexâq; fuiſſe. Ortus hic Vueſtphaliæ montanis, inter Friſios, & quos hodie Bremenſes vocã, Oceano miſcetur. Vadianus Pomponij interpres. Plin. 4. 14. 7.

Amiſon, ciuitas Ponti nobiliſsima. Vide AMYSVM, AMASIA.

Amiſodorus, Vide SIDACE.

Amiſſa, Vide AMASIA.

Amiſus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Simiſo à Sabellico dicta.

Amita oppidum. Plin. 3. 11. 24.

Amital, mater Ioachaz, filij Ioſiæ, 4. Reg. 23. mater itẽ Sedeciæ fratris Ioachaz, 4. Reg. 24. Heb. Hannital.

Amiternũ, vrbs Veſtinorũ in Italia, Ptol. hodie Aquilia, ex hac Criſpus Saluſtius natus.

Amiternum, Campaniæ oppidum. Virgil.

Vna ingens Amiterna cohors, &c. Plin. 3. 5. 37.

Amiternini populi, vel Amiterni, Plin. 3. 12. 8.

Amithaon, pater Melampodis medici & Sabirum vatis, Statius 3. Theb.

-ſolers tibi cura futuri.

Amphiaræ datur, iuxtáque Amithaone certus.

Ian ſenior, ſed mente virẽs Phœboq; Melãpus.

Amithaónius, a, um. Virg. 3. Georg.

Quæſitæque nocent artes ceſſere magiſtri

Phyllirides Chiron, Amithaoniuſq; Melãpus,

Amitinenſes, populi. Plin. 3. 5. 62.

Amitóſcuta, regio Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 25.

Amitrochates rex Nidorũ, Cæl. Rhod. li. 18. c. 9.

Amma, ciuitas in tribu Aſer. Ioſue 19.

Ammana, Vide PHYLADELPHIA.

Ammanethus, inſula. Plin. 6. 28. 37.

Ammanitæ, genus Nabatheorum Arabum, Ioſepho, ab Ammano filio Loti. In vetere Teſtamento Ammonitæ vocantur.

Ammáum, Nomen ciuitatis, 1. Machab. 9.

Ammianus poëta quidam celebris cuius meminit Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 18. referque ex eo diſtichon quoddam, cuius hic ſenſus eſt: Facilius multò eſſe, coruos reperiiſſe albos, volantéſque teſtudines, quàm rhetorem ex Capadocia vitæ probioris.

Ammiel, pater Bethſua, matris Salomonis, 1. Paral. 3. quæ & Bethſabee dicta eſt. Filius item Gemalli, Nume. 13. Pater Machi de Lodabar, 2. Reg. 9. 1. Paral. 26.

Amiſadai, Pater Ahiezer, principis tribus Dan. Num. 1.

Ammiud, Pater Eliſama, principis tribus Ephraim, Num. 1. Pater Samuelis principis tribus Simeon, Num. 34. Pater Tholomai, 2. Reg. 13. 1. Paral. 9.

Ammon, alij Hammon, dicitur Iupiter in ſpeciem arietis, ſicut colebatur in Libya: quod ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis, Iouémque implorati, apparuerit in formam arietis, qui terram concutiens pedibus, fontem oſtenderit. Quamobrem templo illic ædificato Ioui Ammoni, hoc eſt, arenario conſecrauit. Græci enim ἄμμον arenam vocant. De quo fuſius Herodotus. Et de Ammonis delubro. Plin. li. 6. cap. 29. Ammonis oraculum vbi Plin. libro 5. cap. 5. Lucan. lib. 9.

Quanuis Aethiopũ populis, Arabúmque beatis Gétibus ac Indis, vnus ſit Iuppiter Ammõ. Sunt qui dicant lingua Aegyptia Ammon Iouem dici, hinc corrupto nomine Ammonem vocitarum. Alij tradunt Ammonem dictum ab Ammone quondam paſtore, qui primus illic templum ædificauit. Huius meminere Suidas & Ariſtophanes ἐν ὄρνισιν.

Ammõ pugil cæſtibus, de quo Oui. 5. Met. Hinc gemini fratres Broteáque & cæſtibus Ammon Inuicti, vinci ſi poſſent cæſtibus enſes.

Ammon, Tritonis filius, rex Lybyæ, pater Dionyſij, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, xvii. Iudæorum rex, regnauit annis xii. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille in iuuentute præſumpſerat, dolum paſſus à ſuis, in domo peremptus eſt. Ioſep. lib. 10. cap. 4. 4. Reg. 21.

Ammon & Ammonaria, apud Alexandriam ſub Decio martyrio coronati ſunt: quorum Ammon ex militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis. Euſeb. libro 6. cap. 29. & ſequentibus.

Ammon, Geneſeos 19. Filius Lot ex filia ſua minore.

Ammonethus, inſula Arabiæ, Plin. lib. 6. cap. 28.

Ammonia, mediterranea pars Libyæ, & tota Libya ab Ammone. Steph. Vide PARETONIVM.

Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quæ & Paretonium dicitur Strabonis libro 17: vt Ammoniacum ſal.

Ammonius Alexãdrinus ſummus Philoſophus, præceptor Origenis, vt ait Porphyrius libro 3. contra Chriſtianos, à puero Chriſtianus fuit poſtquam autem ad maturam ætatem peruenit, ſeſe ad Philoſophiam conuertit, deſerta fide. Euſeb. lib. 6. hiſtoriæ ait Ammonium fidem Chriſtianã cum philoſophicis ſtudiis integrã illibatámque ſeruaſſe vſque ad extremum.

Ammõnius Hernæus Aegyptius, Ioannis Grammatici præceptor, quem habuiſſe aſinum ſapiẽtiæ auditorem dicunt: rem ſane prodigioſam, ſed quam memoriæ prodidit Suidas.

Ammóthea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt placet Heſiod. in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τῆς ἄμμου τρέχειν, quaſi per arenã diſcurrẽs.

Ammyſus fluuius Cretæ.

Ammon, Primogenitus Dauid, ex Achinoã vxore 2. Reg. 3. Filius Simonis, 1. Para. 4.

Amnus, inſulæ Dolicæ in Arabia fluuius. Plin. lib. 6 cap. 28. 37.

Amnus, Thuſcorum rex, regnauit annis xxv.

Amnyſus, vrbs Cretæ: vnde Nymphæ Amnyſiades. Steph.

Amœbeas Citharœdus fuit caſtiſsimus, qui vxorem nunquam attigit.

Amólbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Steph.

Amométi de Scribus liber. Plin 6. 17. 14. id eſt, Scythiæ, Aſiaticæ populis.

Amomius vir nobilis cuius tãta fuit abſtinẽtia, vt nunquam niſi panem aſſum ederit, nunquã iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amõ, Filius Manaſſe, rex Iuda. 4. Reg. 21. 1. Par. 3. 2. Paral. 33. Iere. 1 25. Sopho. 1. Matth. 1. Princeps item Samariæ ciuitatis. 3. Reg. 22. 2. Paral. 18. Tertius quidam, de quo Nehem. 7.

Amõna, vrbs in terra Iſraël verſus mare mortuum, quod eſt in parte Orientali Iudææ, iuxta quam Gog. ſepultus iacet, Ezechiel. 39.

Amordei, populi. Plin. li. 6. ca. 17. videntur iidem qui ſupra Amardi: placet primas duas ſyllabas per à ſcribi.

Amórges, ex Larij ducibus vnus, qui in Caria occiderunt. Herodo. lib. 5. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt cum ducibus ſuis Dauriſe & Amorge & Siſamace, nec non Myrſæ Gygis filio.

Amórgos, inſula vna ex Cycladibus, Stranonj. Vide Stephanum & Plinium 4. 12. 88.

Amorrhæi, populi quidam qui Iordanum montẽ à tergo Phœnicis tenent. Alij Galaad montem inter flumina Iacob & Arnonem. Alij montanam Pharan inter Sina & Cades-barne occupabant. Gen. 15.

Amorrhæus, Filius Chanaan. Gen. 10.

Amorois, fluuius. Plin. 4. 12. 145.

Amos, Pater Iſaiæ prophetæ. Iſa. 1.

Amos Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Aegyptius pater fuit Climonachorum, quos ore aperto menſæ iubebat accumbere, ne parce comederent: rem virtus appereret.

Amoſa, ciuitas tribus Beniamin, Ioſ. 18.

Amos Syrach, Iudæorũ dux regnauit ann. xliii. Cuius fuit tanta caſtitas vt cum vxore nunquã fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amõſis, Aegyptiorum rex, regnauit annis xxv. Euſeb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph. & Herod. lib. 6. Gentile eſt Ampæus.

Ampẽla, oppidum Cretæ. Plin. 4. 12. 34.

Ampeloéſſa, oppidũ in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima eſt, authore Plin. 5. 18. 16.

Ampelos, inſula ſeu promõtorium, Straboni in Samo, ex aduerſo Drépani montis Icarij. Sed & iuga omnia quæ totam Samũ faciunt montoſam eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretæ, Ptolem. Macedoniæ oppidum, Plin. 4. 10. 17. Ciuitas Ligu riæ, Stephano: item promontorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelos Bacchi amasius, Ouid. 1. Fast. Ampelon intonsos Satyro Nymphâque creatū Fertur in Ismariis Bacchus amasse iugis.

Ampelusia, promontorium Africæ in Mauritania. Ampelusiam (inquit Pomp. Mela) Græci, Afri aliter, sed item significante vocabulo appellant. In eo est specus Herculi sacer. Plin. 5. 1. 2. Promontorium Oceani occidui extimum Ampelusia nominatur à Græcis. Est autē situ in Mauritania, vbi quondam Lusa & Cocta fuere oppida: postea Tingi, à quo Tingitana Mauritania dicta.

Amphaliei, vide PARAVAEI.

Amphane, vrbs Doricæ. Steph.

Amphapâlia, locus Cretæ. Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluuium habitat. Stephan.

Amphe, vna Cycladum, vide CASOS.

Amphêa, vrbs Messenæ. Steph.

Amphiala, oppidum Atticæ. Straboni.

Amphiarâi balnea, locus est Atticæ, vt ait Stephanus, in ἄρμα.

Amphiaraus, Oicłei filius, à quo Oiclides dictus, & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adrastus rex secum ad bellum Thebanum ducere voluit, sed ille præsciens se illinc non rediturum latuit: & cum diu inueniri non posset, tandem ab Eriphyle vxore sua aureo monili ab Adrasto rege corrupta, proditus est: atque ita proficisci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ absorptus est. filios habuit Tiburtū, Coratem, & Catillū. Ouidius Notus homo mersis Amphiaraus equis.

Huius meminit Statius libro 1. Thebaidos,

Non tu ipse pater, non docte futuri
Amphiaraë vides. Steph. in ἄρμα.

Amphias Tharsius fuit, qui ex infima sorte ad summas opes euectus, quum amicum tāquam degenerem multis probris affecisset, tandem velut respiscens subiecit: Sed & nos ex isdem seminibus sumus. Quæ vox ab astātibus summa lætitia est excepta.

Amphigenia, vrbs Messenię vel Masticiæ. Steph.

Amphiro, Hesiodo in Theogonia, fuit Nimpha Oceani filia.

Amphîcrates quidā historiographus qui libros De viris illustribus scripsit, Cæl. Rhod. lib. 13.

Amphiction, Deucalionis filius, post Cranaum Atticæ imperauit: huius inuentum ferunt somniorum & portentorum interpretationem.

Amphictyum, Heleni filius, amplissimum illud Græciæ consilium instituit, quod Amphictyonicum est appellatum. Dionys. Halicarnass. lib. 14. Constabat autē ex septem Græciæ ciuitatibus. Strab. libr. 9. Cui consilio qui præerant, Amphictyones vocabantur, vnde decreta Amphictyonum citat Demosthenes in oratione pro Ctesiphonte. Hinc etiam dictæ leges Amphictyonicæ, quibus ad concordiam excolendam inuitabantur. Bud. in Annotat. prioribus & Erasmus in Chiliadibus: hic primus aquam vino miscuit, quo nomine frugi homines sunt vsi quos meraca prius incuruabat potio. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Amphidamas, Busiridis filius quē Hercules vnà cum patre hospites immolante interfecit.

Amphidoli, ciuitas Thraciæ. Steph.

Amphigenia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia.
Planáque Missena, montanáq; nutrit Ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilochium, oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphilochus filius Amphiarai & Eriphiles, rex & augur apud Græcos Myrandula in hymnis. Amphilochi aut monitus adiit malè fana nefastos. Homerus in Odyss. Vide AMPHIMACHVS.

Amphilochus, Athenienſis philosophus, & agriculturæ scriptor. Varro libro 1. De re rust.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex Argo Amphilochico orundi. Steph.

Amphilysus, fluuius, ab Assoro mōte Sami fluit. Staph.

Amphilytus, Acarnanus ariolus Herodoto li 1. Hic diuina pompa fungens sic vaticinatus est. Est nummus proiectus, item sunt retia tanta: Nocte meant thynni claro sub sidere lunæ.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quē Homerus cū aliis Græcorum ducibus Troiam venisse scribit. Vide AMPHILOCHVS.

Amphinome Nimpha à circumpascendo quod proprium est aquarum, quæ ripas & littora circa quaque depascunt.

Amphimalis, sinus Cretæ insulæ Ptolemæo: hodie S. Nicolaus vocatur. Steph.

Amphimalium, vel Amphimla, ciuitas est Cretæ, Plinius. 4. 12. 33.

Amphimedon Libycus quidam, qui in aula Cephei regis, aduersus Perseum pugnans occisus est. Ouid. 5. Metam.

Amphinomus & Anapius Siculi fratres, quum Aetnæ incendio Catana vrbs, & omnia prope Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impositos periculo subduxerunt. Silius: Tum Latane nimium ardendi vicinæ Typhœo, Et glomerasse pios quōdam celebertima fratres. Autores Aetnæ Amphinomus fratérque pari sub munere fortes, Quin iam vicinis streperent incenda tectis, Accipiunt pigiúmque patrem, matrémque senilem.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nicteí filia quæ cum Lyco regi nupsisset, ab Epapho (vt apud Hyginū legitur) aut certe Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pausanias) per dolum est constuprata: qua recognita, Lycus vxorem repudiauit

pudiauit: quam Iupiter iam viduam compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dirce, cum qua secundas nuptias Lycus contraxerat, suspicata est virum suum clam cum Antiope consuescere: eámque ob causam famulis imperauit, vt careeri eam includerent. Verùm instante iam tempore partus, Iouis miseratione soluta est, & in Citheronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit: quos pastores pro suis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, Ἀπὸ τῆ ζηλῶσαι τόπου alterum autem Amphionem, ὅτι ἐνδιδοὺς ἢ ὅτι ἀμφὶ ἐδὸν μεγάλης ἄυλον ἐτύχθη. Hi postea adulti, cognitis iniuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tauróque per loca aspera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec eius misertus Bacchus in fontem sui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion munificus tam insignis, vt testitudinem à Mercurio dicatur accepisse, eiúsque sono saxa ad vrbis Thebanæ constructionem attraxisse. Horat. in Arte poëtica.

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa mouere sono testudinis, & prece blanda,
Sepultus est vnà cum fratre suo Zetho in Itharæa vrbe Bœotiæ. Steph. De Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis: eum autem mouisse saxa scribit Albericus, nihil aliud fuisse, quàm mellitua oratione suasisse ignaris atque rudibus hominibus, & sparsim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defensionem publicam ciuitatē mœnibus circundarent. Quod autem à Mercurio citharam susceperit, id significat eum eloquentissimum fuisse. Ex Bocat.

Amphion, filius Iasij, regnauit (vt dicit Leōtius) Orchomeno Minyæo & in Pylo vocatus alio nomine Argius, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphipolis, ciuitas, Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quòd eam Strymon amnis circunfluat. Vide Steph. & Pli. 4. 10. 23. & 5. 14. 10. & 10. 8. 8. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámque sita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorū causam dedit, quam Brasides Lacedæmoniorum dux bello Peloponnesiaco occupauit. Tucydides. Est & ciuitas Syriæ iuxta Euphratē, à Seleuco condita, Syri Turmedam vocant.

Amphiroë, Nympha, ab vndecumque fluendo.

Amphisa, fluuius in Phocide.

Amphisbæna, siue Amphisibæna, serpentis nomen, in Libyæ desertis nascentis, duo habentis capita, quorum alterum loco suo est, alterum loco quo cauda est: quæ causa est vt capite vtrinque venenum fundente, serpat tractibus circularibus. Plin. libro 20. cap. 20. & 8. ca. 14. Solin. ca. 40. Lucanus,

Et grauis in geminum surgens caput Amphisibæna.

Amphiscij vocantur ij qui sub æquinoctiali circulo habitat, eo quòd quadruplici verberētur vmbra: nam sole existente in alterutro pūctorum æquinoctialium, id est in principio arietis aut libræ, vmbra eorum matutina iacitur versus occidentē, vespertina versus orientem. Sole autē Cancrum aliquòdue ex cæteris signis septentrionalibus perambulante, vmbram habet australem: contra verò septentrionale sole sub Capricorno aliquòue alio australium signorum iter faciente. Cælius Rhod. lib. 24. ca. 17. hos Antiscios vocat.

Amphissa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicuntur, ita dicta, teste Stephano, quòd vndique montibus cingatur: vel ab Amphissa, Macaris & Apollinis filia. Hermol. in Plinium lib. 39. ca. 3. Lucan. lib. 3. Phocaicas Amphissa manus, scopulosáque Cyrrha.

Hinc Amphissæi qui Delphicum templum diripuerunt, vt est videre apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte.

Amphissene, regio minoris Armeniæ. Stepha. ex Strabone.

Amphistides vir quidam qui tantę fuit stultitiæ vt ignoraret vtrum ex parēte esset prognatus

Amphistenes vir Lacedæmonius qui cum Dianę sacra faceret in furorem est cōuersus, Pausan. libro 3.

Amphistos, puella, Tortellius.

Amphistratus, Amphitus, vide ΤΥΤΕΧΗΥΣ.

Amphitheatrum, locus Athenis spectaculorum gratia, forma retunda, & veluti ex duobus constans theatris, vnde Amphitheatri nomen impositum. Theatrum autem, Hemicyclī specie constructum erat, ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι quod est video, appellatum Consuetudo eius à Græcis sumpta est. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus sacra diuersis numinibus per agros celebrarent, Athenienses hoc in vrbanum spectaculum transtulerunt, Theatrum Græco vocabulo appellantes, quòd eò conueniens turba, è longinquo sine aliquo impedimento spectaret. Hunc morem postea Romani, vt pleraque alia, in vrbem transtulerunt Sipontin. Martialis,

Omnis Cæsareo cedat labor Amphitheatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant.

Amphithoe Nympha à cursitando dicta.

Amphitheus Thebanorum dux qui bello Græciæ Lacedæmonios implicauit, Plu. in Eysandro & Paus. libro 3.

Amphitryon, ΤΙΤΙ Athenienſium rex, regnauit annis x, cuius ætate templum Delij constructum est ab Erisistone filio Cecropis. Euseb.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cùm à princi-

pio

pio fugeret, virginitatem seruare cupiens, misit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæsitam tandē ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iungeretur, persuasit. Hinc à poëtis maris dea fingitur, ex qua natus est Triton, vt canit Hesiodus. Sumitur interdum pro ipso mari. Ouidius,

-nec brachia longo.
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν τὴν γῆν, hoc, quòd mare terram circunquaque alterat, vel ἀπὸ τοῦ τρέω, quod est terere. Mare enim circum se nauigantes perennidi terrore insequitur. Hesiodus in Theogonia.

Amphitrope, pars Antiochidis tribus. Step.

Amphitrix vxor Neptuni.

Amphitryo, princeps Thebanus Alcei & Alcmenæ filius Herculis matrem duxit: cui ilia hac conditione nupsit, vt mortem fratris sui à Telebois occisi, vlciscetur. in qua expeditione Iupiter imagine eius assumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quàuis antea ex viro grauida esset, insuper tamen ex Ioue cōcepit, eodemque tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclum peperit. Hinc Amphitryoniades patronymicum, & per epenthesim Amphitryonides, quo Poëtæ vtuntur pro Hercule, Amphitryonis reuera filio: quamuis ob rerum gestarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Aeneid. 8, Interea cùm iam stabulis saturata moueret.

Amphitryoniades armenta.

Amphitus & Thelechius, Castoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortum habuisse constat. Plin. lib. 6. & Strabo.

Amphrysus, fluuius Thessaliæ vel Magnesiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus,

-flumine puro.
Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi.

Virgilius in Georgicis.

-& memorande canemus.
Pastor ab Amphryso. Alius est in Phrygia eiusdē nominis, reddens mulieres steriles. Plin. lib. 31. ca. 2. Hinc Amphrysiacus. Papin.

-Amphrysiaco pastor de gramine carpsi.

Est & nomen duarum vrbium. Steph.

Phocides vrbem facit AMBRYSVS. Et Amphrysia vates, pro Sibylla, id est Apollinea. Virg. lib. 6. Aeneidos.

Amprácia, eadem quæ Ambracia suprà.

Ampre oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampreutetázi, populi. Plin. 6. 4.

Ampsa castellum in Numidia Pomponius Mela lib. 1.

Ampsaga, fluuius Numidiæ. Plinius 5. 2. 17. 19. & 5. 3. 1.

Ampsalis, ciuitas Sarmatiæ in Asia, Ptolemæo.

Amphyx, Nomen viri proprium. Ouidius. 12. Metamorphoseos. Ampyca quid referam, qui quadrupedantis ceeli Fixit in aduerso cornum sine cuspide vultu?

Ampycides, Mopsus Ampyci filius. Oui. 8. Metamorph.

Ampycidésque sagax, & adhuc à coniuge tutus cœlides Et lib. 12.

Ampycus, Tytanoros filius, qui ex Chloride (ait Apollonij commentarius) Mopsum augurem suscepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid. 12. Metamorph.

Nec tu credideris tantum cecinisse futura,
Ampyciden Mopsum.

Ampyx Patrensis nobilis Pelidis filius. Pausan. libro 3.

Amrā, Filius Caath, filij Leui. Exo. 6. 1. Par. 6. 23.

Amri, Pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, Princeps militiæ super Israel, rex tandem constitutus, regnauit annis xii. 3. Reg. 16. Mich. 6. Pater Athaliæ, matris Ochoziæ filij Ioram, 4. Reg. 8. Filius Bechor, Filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7.

Amraphel, rex Sennaar. Gen. 14.

Amsaga, vide AMPSAGA.

Amsanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos sulphureas habens aquas, quæ quòd vndique syluis augustisque clausæ sint, tam pestilenté emittunt odorem, vt propius accedentes eo necentur. Hinc factus est locus fabulæ, in Amsancti vallibus inferorum spiraculū esse Ci. 1. de Diuin. Quid enim non videmus, quam sint varia terrarum genera: & quibus & mortifera quædam pars est, vt & Amsancti in Hirpinis, & in Asia Plutonia, quæ vidimus? Virg. Aen. 7. Est locus Italiæ in medio sub montibus altis Nobilis, & fama multis memoratus in oris. Amsancti valles, &c.

Amthar, nomen loci in tribu Zabulon, Ios. 19.

Amulius, rex Albanorum, Procæ filius, Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiúmque eius Lausum necauit: filiam verò Italiam Vestæ sacerdotem fecit, vt spem sobolis auferret. Liui. lib. 1. ab. vrbe condita. Hanc Mars compressit, vnde nati Remus & Romulus: quos cum matre Amulius præcipitari iussit in Tyberim. Hos Faustulus pastor reperit, vxorique suæ Aceæ Laurentiæ meretrici alendos tradidit. Seruius. Occisus fuit a Rhemo & Romulo gladiatoribus, & regnum auo Numitoris restitutum. Diuersimodè à diuersis hęc fabula narratur, præsertim ab Eusebio, Plutarcho in Romulo, Tito Liuio lib. 1. Deca. 1. Dionys. lib. 1. & Eutrop. etiam lib. 1.

Amulius pictor nobilis qui Mineruā depinxit, quæ spectantem spectabat quacunque aspiceretur. Plin. lib. 35.

Amus, ciuitas Cariæ, ἄμος Steph.

Amyrus, quasi absque rasura, cognomen Iouis: nam Iuppiter imberbis colebatur à Campanis. ab ἄ, & ξυρέω. Vide ANXVR.

Amycla, vna é filiabus Niobes, quam tradit Pausanias

ſanias cum Melibœa ſorore ſeruatam, implorata Latonæ venia. Homerus tamen omnes interiiſſe tradit. Hermol. in Plin. lib. 36. cap. 5.

Amuiates Turcarum rex fuit, qui imperium Turcicum multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longè latéque propagauit anno Domini 1426.

Amyclas Lacedæmonis filius, Cretenſis Steph.

Amyclæ, Laconiæ ciuitas, Tyndari regia, in qua Caſtor & Pollux educati ſunt. Vnde Virgil.

Talis Amyclei domitus pollucis habenis.
Cyllarus, &c. Vide Seruium.

Amyclæ, in Italia inter Caietam & Tarracinam, à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ: cuius ciues ſecundum Pythagoream ſectam, ab eſu carnium & animalium cæde abſtinerent, ſerpentéſque ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cùm frequenter hoſtium a luentus falſò nuntiaretur, legibus catum eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret. Vnde poſtea ex improuiſo captæ ſunt Amiclæ. Hinc prouerbium, Loqui volo: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe. De Amyclis oppido. vnde etiam Taciturnitatis dictæ. Virgil. Et tacitis regnauit Amyclis. Plin. 4. 5. 18. & 3. 5. 9. 4. & cap. 29. 8. 3.

Amyclæi coloniam miſerunt in Cretam. Onych.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amycleus ſtatuarius, Pauſan. lib. 5.

Amyclas, nauta, à quo Cæſar tempore belli ciuilis in Italiam rectus eſt. Lucan. lib. 5.

Molli conſurgit Amyclas
Quem dabat alga toro.

Amyclon, vrbs Macedoniæ ſeu Peoniæ, nõ longè ab Actio fluuio, Troianus auxilium mittẽs. Homer. Iliad. 2. Abidon, legendum puto. Vide Stephan.

Amycus, Neptuni & Melies Nymphæ filius, Bebryciorum rex, qui eam conſuetudinem habuit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad certamen prouocaret, & inſidiis circunuentos ibidem interficeret. Cùm itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen peouocatus, cognitis inſidiis, ſocios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit. Virg. 5. Aeneid. -qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.

Amyci portus in Ponto. Plin. libr. 16. cap. 44. Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Eius tumulus à ſupremo die lauro tegitur, quam inſanam vocant: quoniam ſi quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiãt donec abiiciatur. Apollonius poëta ſcribit hunc Amycum à Caſtore & Polluce comitibus Herculis interfectum, quamobrem Lycus Daſcyli, qui eius loci rex erat, filius, ſacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinij locum ſupra citatum.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metamorph.

Primus Ophionydes Amycus penetralia domus
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus. Aéneæ comes. Virg. lib. 9.

-inde ferarum.
Vaſtatorem Amycum, &c.

Amydon, ciuitas Peoniæ de qua auxilia miſſa fuerunt Troianis. Iuuenal ſatyra 3.

-Et hic Amydone relicta. De Amydone colonia, Plin. 6. 28. 30. Apud Steph. acuitur vltima, vide AMYDON.

Amylia, regio Italiæ. Vide AEMYLIA.

Amymni populi Epiri. Steph.

Amymone, Danai regis filia, vna ex quinquaginta ſororibus: quæ dum ſe in ſyluis iaculando exerceret, Satyrũ percuſſit imprudens, qui impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander ſculpi voluit, Strabo. libr. 8. Eſt & Amymone, fons apud Plin. 4. 5. 2. 6. in Achaia.

Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab

Amymone Danai filia nomen habens. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emiſiſſe: illum verò leui corporis declinatione ictum euitaſſe, tridentémque in petra hæſiſſe: quem cùm inde Neptuni iuſſu euulſiſſet Amymone, fons limpidiſsimus ſubſecutus eſt. hunc Neptunus à nomine adamatæ puellæ Amymonem appellauit. Plin. li. 4. ca. 5. Strabo li. 8. Alij Amymonem dicunt tædio vitæ affectam, in fontem ſui nominis fuiſſe conuerſam. Amymon, Græciæ fluuius ab eadem ſic dictus.

Amynæ, teſte Macrobio lib. 3. Satur. loca, vbi poſtea Falernum, Vnde Amyneæ vites. Virgil. 2. Georg. Sunt & Amynææ vites firmiſsima vina. Vide AMYNEO.

Amyntas, Alexandrum, Perdiccã, & Philippum, Alexãdri Magni partem, ex poſteriore autem Archelaum, Archidæum, & Menelaũ genuit, ſed Philippus amoris erga fratres oblitus, eos trucidauit, atque ita patri in regno ſucceſsit.

Amyntas, pater Philippi Macedonis. Eſt item paſtoris nomen apud Theocrit. & Virgil.

Amyntas. xix. Aſſyriorũ rex, regnauit ann. xl v.

Amyntas, ix. Macedonum rex regnauit annis l.

Amyntas xvi. Macedonũ rex regnauit annis vi.

Amyntas, xvii. i. Macedonum rex, regnauit annis xix.

Amyntæ, populi Theſprotiæ. Steph.

Amyntor, Homer. Iliad. 2. Phœnicis pater. Ouid. Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amyntor, vnus ex filiis Aegypti, à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus. Hyginus in fabulis poëticis.

Amyntor, Dolopum rector. Ouid. 12. Metamor. Quem dolopum rector bello ſuperatus Amyntor,

Amyr

Amvrgium, campus Sacrarum. Steph.

Amvras, vide IOLCVS.

Amvrum, Theſſaliæ oppidum. Steph.

Amvſum, oppidum. Plin. 6. 9. 12. Vide AMISON.

Amithaon Crethei filius, ex Tyro ſuſceptus, homo bellicoſiſsimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Doryppe coniuge Melampum genuit. De vtroque, Homer. in Odyſſ. & Virg. Georg. 3.

-Amythaoniúſque Melampus.

Amyzon, Plin. 5. 29. 8.

Ana vel Anas, Hiſpaniæ fluuius, Bethicam à Luſitania diuidens, oritur in Agro Amitano vel Laminitano Hiſpaniæ citerioris, & modò in ſtagna ſe fundit, modò in anguſtias ſe reſorber, & in totum ſe condit, ſerpiúſque naſcigaudet, demum in Atlanticum mare effunditur, vt teſtantur Strabo & Pomponius, & Plinius 3. 1. 10. & 4. 22. 9. vulgò *Guadiana*.

Ana, pater Oolibama, vxoris Eſau, Ge. 36. Filius item Sebeon fi ij Seir Horræi, Geneſ. 36. 1. Paralip. 1.

Ana, nomen idoli. 4. Reg. 18. 19. Iſa. 37.

Anaânus ſummus ſacerdos à Cyrenis conſtitutus, Ioſeph. lib. 15. cap. 5.

Anab, nomen ciuitatis ſiue montis. Ioſ. 11. 21.

Anabáſius, aſcenſorius. Hieronym. contra Ruffinum, Idcirco Cereales & Anabaſij tui per diuerſas prouincias cucurrerunt, vt laudes meas legerent?

Anabis, fluuius Hiſpaniæ apud Ptolemæum.

Anacæa, pars tribus Hippotoontidis. Stheph.

Anáce, vrbs Achaiæ. Steph.

Anacharſis, ex Scytarum genere, ſapientiæ admirandæ, quod mirum viſum eſt, quum inter hos ſolus fuerit doctus & philoſophus repertus. Vnde prouerbium de rariſ hominibus, Anacharſis inter Scytas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inſcriptum eſt, Lingua ventre, pudendis abſtinendum eſſe. Plinius tradit Anacharſim inueniſſe rotam figuli, cuius circuitu vaſa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telas quam ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem quo pacto abſterrimus fieret: reſpondit, ſi ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat: pecuniam, faſtúmque contempſit. Cic. lib. 5. Tuſcul. quæſtio. Is dum Athenienſium leges apud ſuos introducere conatur, vt patriæ conſuleret, à fratre eius loci rege ſagitta confoſſus eſt. Author Laertius.

Anachis vnus ex Laribus diis apud Aegyptios: hi enim quatuor eſſe Lares opinabantur Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim quos putabant ſimulátque in lucem editus eſſe homo illius peruigilem curam agere, Alexan. ab Alex. lib. 6.

Anaſtis terræ filius, Pauſ. lib. 1.

Anácreon, poëta Lyricus, ex Ttio Ioniæ ciuitate, vt ſcriptis, ita & toto vitæ genere ſupra modum laſciuus. Amauit inter ceteros puerum nomine Batillum inſigni pulchritudine, ſpectabilem & Megiſtheum Horat.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Batyllo
Anacreonta Teium.

Periit ſtrangulatus acino vuæ paſſæ, vt tradit Plin. lib. 7. cap. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Smeridiem dilexit. Aelianus. Huius poëma totum amatorium eſt, vt ſcribit Cicero, & laſciuiæ plenum.

Anactória, Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia; Steph. Plin. 4. 1. 9. & 5. 29. 31.

Anactória, ciuitas Moloſſorum in Epiro, & inſula quæ poſtea Miletus dicta eſt. Plin.

Anæa, vbi Coriæ, à qua Anaiticus ſiue Anæiticus: vt Anæiticus lacus contra Samum: vnde Anæus Menelaus Peripateticæ familiæ, hiſtoriarum quoque ſcriptor egregius. Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat tetraſyllabos. Meminit & Ephorus Anæos: vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa diceretur. Hæc Hermolaus in illud Plinij lib. 16. cap. 36 Calami probatiores Gnidij, & qui in Aſia circa Anaiticum lacum naſcuntur.

Anætia oppidum maioris Armeniæ quod ab Euphrate alluitur, Plin. lib. 5. ca. 24.

Anætis, dea quæ à Lydis colebatur. Strab. lib. 5. Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenij, ita more condito, vt vel nobilitate præſtantes, eius miniſterio dediſſent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde anguſtiores factæ, mox traduntur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Huius deæ numini dicata fuit Sacratum feſta: dies quoque illi ſacer, vocatur Sacra. In iis factis turba virorum & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel vſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoria eſt, quòd Cirus per tumulentiam copias Sacrarum ad internecionè deleuiſſet in caſtris quæ differta vino, ſimulata fuga, reliquiſſet ipſe. Deam hãc ſunt qui Dianam interpretantur, quam à Lydis eximie coli, Herodoto credimus, & Pauſaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis inſigniter venerari prodit, præcipuè Zeletica regione. Plinius libr. 33. cap. 4. Strabo lib. 11. & 12. Hermol. in Plinium, & Cælius lib. 10. cap. 29.

Anaéticus, vel Anaiticus lacus. Plin. 16. 37. 5.

Anager, fluuius. Vide ANYGRVS.

Anágnia, ciuitas Hernicorum in Latio, vbi Antonius ſorore Auguſti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam ferire iuſſit. Virgilius lib. 7.

Quos diues Anagnia paſcit, &c.

Anagnini populi, Plin. 3. 5. 12.

Anaitis dea à Lydis colebatur ciúſq; miniſterio nobilitate præſtantes puellas dedicabant, quæ inibi pudicitia omnib. proſtituta, tanquam nobiliores redditæ, deinceps viris tradebuntur. Strab. lib. 2.

Anaglyrus, par tribus Erechtheidis. Steph.

Anaharáth, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſ. 19.

Analitæ, populi. Plin. 6. 28. 6 2.

Anámaſis, qui & Amaſis, Aegyptiorũ rex, regnauit annis XLIIII.

Anamæon, adoleſcens Mæones à ſe dictos condidit, & regnauit annos c 1.

Anamelech, deus Sepharuaim 4. Reg. 17.

Anamin, filius Meſraim Gen. 10.

Ananélus, ſummus Iudæorum ſacerdos, ab Herode conſtitutus, ab eodémq; mox ſacerdotio priuatus.

Anâni, filius Elioenai, filij Naatiæ 1. Para. 3.

Anânia, ſiue Ananias, nomen vnius ducis regis Oziæ, 2. Paral. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filij Beniamin habitarunt poſt Babylonicam captiuitatem, 2. Eſd. III. Nomen item viri cuiuſdam, de quo Actor. 5. cuius cor dicitur ingreſſus ſatanas, de quo Cæl. Rhod. lib. 2. c. 13.

Ananus, Alexandriæ Epiſcopus poſt Marcum Euangeliſtam, anno primo Neronis Imperatoris. Euſeb. lib. 2. cap. 24.

Anaphe, inſula ſponte in mari enata, vt ſcribit Plin. libro 2. cap. 87. & libro 4. cap. 12. Ammianus quoque, Emerſerunt, inquit, Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus, & intermeſtri Luna ex inſperato comparuiſſet. Steph.

Anapanoménos, fons. Plin. 106. 24. In Dodone inquit, Iouis fons qui ſit gelidus & faces vniuerſas extinguat: ſi extinctæ admoueantur accendit. Item meridie ſemper deficit, vnde Anapanomenõ vocant, mox increſcens ad mediũ noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſui deficit.

Anápias & Amphinomus fratres, de quibus Seneca libro 3. de Benef. Vicêre, inquit, Siculi iuuenes, cùm Aetna maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam inſulæ partem effudiſſet incendium, vexerunt parentes ſuos: diſceſsiſſe creditum eſt ignes, & vtrinque flamma recedente, limitem adapertum, per quem tranſcurrerent iuuenes, digniſſimi qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Maximus libro quinto capite quarto, Anapum vocans. Cælius quoque libro ſexto, capite 39. Cyanen Nympham amaſſe fertur, quæ cùm Plutonem inhibere vellet, ne Proſerpinam raperet, ab ipſo contempta in ſui nominis fontem, vel ſecundum alios, in ſtagnum mutata eſt, & Anapi iuncta, in mare ſeſe exonerat. Ouidius libro quinto Metamorph.

Præterit & Cyanem, & fontes lenis Anapis.

ἄναπος, inquit interpres Theocriti, ſic dictus, eſt, ὰπὸ τοῦ πάντοθεν ἄπτεσθαι βλαχῶν ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ ὀλισθαίνειν εἶναι.

Anápis, Sicilię fluuius leniter decurrens, decem ſtadiis procul à Syracuſis labitur Plutarch.

Anariacę Straboni, Anariaci Plin. ad mare Caſpium ad ortum incolentes.

Anas fluuius. Vide ANA, & ANATIS.

Anaſa oppidum Germanię, Plin. lib. 6. cap. 28.

Anáſſus, fluuius. Plin. 3. 18. 3.

Anaſtáſius, LIII. Imperator, regnauit annis XXVIII.

Anaſtáſius, XLVI. I. Imperat. regnauit annum 1, menſes XI, dies XXIIII.

Anaſtáſia ciuitas in Meſopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anaſtaſio Imperatore, vbi Daria erat, ædificata. Procop. libr. 1. de bello Perſico.

Anataliórum regio. Plin. 3. 4. 14.

Anath, pater Samgar, iudicis Iſrael, Iudic. 3.

Anatha, vrbs quã Arianus Tyron vocat. Steph. Vide ANATHA.

Anathoth, ciuitas quæ tribus miliaribus diſtat à Hieruſalem, Iſa. 10. Ioſ. 22. Itẽ filius Becher, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Paral. 7.

Anatholius, Laodicẽſis Epiſcopus philoſophus.

Anathólius, Coſ. Romanus, Valentiniani Auguſti v. collega.

Anathólius, alius Conſul, Agapiti collega.

Anathóthia, filius Seſac. 1. Paral. 8.

Anatílio, oppidum, Plin. 3. 4. 23.

Anatílorum oppidum Galliæ Lugdunenſis, Gal. *Prouins en Brie.*

Anatis, fluuius, Plin. 5. 1. 33.

Anaua, vrbs Phrygiæ, Steph.

Ananchidas luctator Philidis filius Eleus, qui victis lucta pueris & poſtea viris, eſt coronatus. Pauſ. lib. 6.

Anaudóma, oppidum. Plin. 6. 29. 58.

Anaurus, lenis fluuius in Theſſalia, oriẽs iu Pelio mõte: ſic dictus, quòd ex ſe neque auram neque nebulam mittat. Lucan. lib. 6.

Quique nec humentes, nec rore madentem
Aera, nec tenues ventos aſpirat Anauros.

De hoc fluuio, vel potius torrente Apollonius poëta in Argon. libro 6. Sunt qui dicant Nilũ hoc nomine vocari, quòd ſit ſine aura.

Anaúſis, apud Flac. in Argonaut. procus eſt Medeæ, Alanorum & Hentochorum rex, poſtea à Styro riuali interfectus.

Anaxágoras, Clazomenius philoſophus Anaximenis diſcipulus, in phyſicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus totum patrimonium ſuis ſponte reliquit: & cùm ab eis negligentiæ inſimularetur: Quid ergo, inquit, nonne vos illa curatis? Mox abſcedens, ad ſpeculandum rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omnino negligens, & incurioſus adeò, vt cuidam ipſum ita compellanti: Nullane tibi patriæ cura eſt? dixerit:

Mihi

Mihi verò patriæ cura & quidem summa est, digitum in cælum intendens. Hic cùm post diutinam peregrinationem in patriam reuenisset, possessiones suas desertas vidisset: Non essem, inquit, ego salvus, nisi istæ periissent. Qui pluris faciens culturam ingenij, quàm prædiorum, famigeratus fuit inter philosophos. Lampsaci periit. Strozzius pater. Hoc magnanimus sensit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero libro Tusculanarum quæstionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laertius plura. Fuere item eodem nomine alij tres. Primus, de Isocratis disciplina veniens statuarius: Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius, grammaticus Zenodoti discipulus. Author Diogenes Laertius.

Anaxagoras Athenienſis ſtatuarius, Pauſ. lib. 3.

Anaxandrides Lacedæmoniorum rex, Pauſanias libro 3.

Anaxandrides, comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 12. vicit vna, vt ſcribit Suidas.

Anaxantini populi Italiæ Plin. 3. 12. 2.

Anaxarbâni, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe ſic dicti apud Plin.

Anaxárchus, philoſophus Abderita, ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, coniectúſque in pilum pſiſanæ, ſiue mortarium ſaxeum, quod Græci λάας vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò tolleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde, tunde Anaxarchi follem (aliàs pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & commanducatam, in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes ſunt Laertius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorum: & 2. Tuſculan. Meminit eius etiã Ouid. in Ibin,

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp ex Suida.

Anaxárete, puella Cypria, ex Salamine oppido forma inſignis, & regia ſtirpe ſuperba: quam cùm Iphis infimæ ſortis iuuenis perditiſſimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus cum Anaxarete ficcis, immoríſque oculis intueretur, in ſaxum eſt conuerſa. Ouid. Metamor. 4.

Anáxarus ciuitas Mediterranea Ciliciæ. Plin.

Anaxénor, citharœdus, quem Tyana ciuitas valde extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt ſcribit Strabo.

Anaxicrates Athenienſium rex, Pauſ. lib. 3.

Anaxias ducis Thebanorum nomen apud Pauſan. lib. 3.

Anaxilas, poëta comicus, cuius meminit Suid.

Anaxibia ſoror Agamemnonis, Pauſ. lib. 1.

Anaxílas Rhegiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio Zancleos viciſſet, tantam tyrannidem exercuit, vt ſupplices etiam factos trucidare, reliquos verò cum vxoribus & liberis vendere iuberet, Pauſ. lib. 4.

Anaxilâus Lacedæmonius, cuius memini Plutarchus in Alcibiade. dicit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciúmque vocatos, ac deinde omni ſupplicio abſolutos, è vinculis exiiſſe.

Anaximánder, Mileſius philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor ac ſucceſſor, primus terræ mariſque circuitus deſcripſit, & ſpheram conſtruxit. Laertius præterea cylindri formæ eſſe terram aſſeruit tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum poſuit, qua omnia naſcerentur, vt refert Cicero Academicarum quæſtionum libro 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit.

Anaxidamus Euxidami filius Spartanorum rex, Pauſ. lib. 3.

Anaximenes philoſophus, Emiſtrati filius, Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit, quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat. cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno eſſe dixit: terram ex aëre conſtipato, primum omnium actam, latam, magnam, idcirco abſque ratione ſuper aërem contineri, Solem, lunam, cæteráſque ſtellas à terra ortum habere. Aërem infinitum aſſerebat, cúmque deum ſtatuebat, vt eſt author Cicero Academic. quæſt. lib. 4.

Anaximenes ſophiſta Alexandri Magni tempore vixit, de quo hæc Pauſanias lib. 6. Alexander ira percitus cum Lampſacenis, qui rebus Perſicis aduerſus Alexandrum fauiſſent, extrema eſſet minitatus, Lampſacenum verò habita ratione vxorum & liberorum, ipſius denique patriæ ſupplicatum Anaximenem amãdaſſent ad Alexandrum qui & Alexandro & ipſi Philippo notus erat, Alexander autem cauſa illius aduentus audita, iuraſſet, vocaris in teſtimonium diis Græcorum ſe, quicquid ille petiiſſet contrarium facturum. Hac in re (inquit Anaximenes) mihi gratificare ô rex: vé das ſub haſta mulieres Lampſacenorum & liberos, totum oppidum ſolo æques, templa deorum includas, Alexander cùm nihil contra dolum communiſci poſſet, veniam dedit Lampſacenis inuitus.

Anaxinis populi in quarta regione Italiæ, Plin. 3. 12. 2.

Anaxippus poëta comicus, tempore Antidoni & De-

& Democriti, Polioreetes.

Anaxitheta Danais, ex Ioue peperit Olenum, Steph.

Anáxius fluuius per Feltrenſem agrum fluens.

Anáxo, Ancæi filia, quam quidam Alemenæ matrem factunt, non Lyſidicen ſororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.

Anaxylides, philoſophus, de quo Hieronymus contra Iouinianum ſcribit, quòd in lib. ſecundo philoſophiæ ferat, Potoriam matrem Platonis phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitretur.

Anaxippus Myndæus Herculi ſtatuam conſecrauit, Pauſ. lib. 5.

Anaxiroa Coroni filia Epei vxor, Pauſ. lib 5.

Anazárba, vrbs Ciliciæ, ab Anazarba conditore, Oppiani poëtæ patria, Stephanus.

Anazarbéni populi. Plin. 5. 27. 10.

Anazerinórum, tetrarchia. Plin. 5. 23. 1.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, vnus ex Argonautis. Hyginus in fabulis.

Ancæus Neptuni filius, patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautis ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt ſcribit Ariſtomenes) agriculturę ſtudioſus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore ſeruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus verò poſteaquam vua maturuit, lætus vindemiabat: coactáque vindemia, vinum ex lacu ſibi hauriri iuſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoueret, dictum illius in memoriam reuocauit. Cui ſeruus, Multa cadunt inter calicem, ſupremáque labra His verò dictis quidam accurrit, nuntians quàm maximum aprum vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinauit, ab eóque dente ictus interiit. Vnde natum eſt prouerbium in eos, quibus præter ſpem aliquid euenit: quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit, Multum intereſt inter os & offam Vide Eraſm. Adag. Meminit huius Appollonius Rhodius, & eius interpres.

Ancarra, oppidum Italiæ. Steph.

Anchaces, dux aut imperator contra Aeæten Colchorum regem, fratrem Perſæ. Valerius 6. Argon.

Doctus & Anchaces, patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ancharia Octauiæ mater, Plut. in Ant.

Anchémolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in Italia, cui cùm pater Caſperiam, ſeu Caſpiam nouercam ſuperinduxiſſet. priuiginus eandé ſtuprauit, quo cognito cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens

ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Euandri filio occiſus eſt. Virg. lib. 10. & Rhœti de gente vetuſta.

Anchemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ. Vide ANTEMOLVS.

Anchéſius mõs ab Anchiſæ monumẽto dictus, iſque eſt iuxta Orchomenem. Pauſ. lib. 8.

Anchéſmus, mons Atticæ in quo eſt Iouis Anchéſmij ſtatua. Pauſ. in Attica.

Anchiála, ciuitas Ciliciæ (alias Siciliæ) de qua Strab. libro 14. Poſtea eſt Anchiala paulò ſupra mare ſita, Sardanapali opus, vt Ariſtobul⁹ ait. Anchiales meminit Plinius 5. 27. 5. Ex hac vrbe fuit Anthenodorus, qui non à Sardanapalo, ſed ab Anchiale Iapeti filia conditã vult. Cydni matre, à quo nomen vicino flumini. Ouidius libro 1. Triſt.

& ab his per Apollinis vrbem
Vecta per Anchiali mœnia fundat iter. Steph.

Anchíalos, vrbs Thraciæ ſita in intimo ſinu, atq; vbi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul à Magna Apollonia.

Anchíalum, oppidum apud Plinium 4. 11. 17.

Anchíalos, aſtrologi nomen, cuius meminit Cicero lib. de Diuinat.

Anchímoi ſophiſta Elienſis cui pro potu ſola aqua pro cibis ficus eſſe conſueuerant.

Anchiromachus nauigium eſt aptum ferendis anchoris cæteriſque nauticis inſtrumentis.

Anchion curſor nobilis Lacedæm. lib. Pauſ.

Anchiſa, oppidum Italiæ. Steph.

Anchiſes, Capis filius, ante bellum Troianum, nemorum latebras & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus & armentis intentus fuit: quibus cùm vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum ea concubuit, vnde natus eſt Aeneas apud Simoenta Troiæ fluuium. Seruius. Porrò cùm ſe Veneris concubitu vſum fuiſſe iactaſſet, ab eadem oculis eſt priuatus, propterea dicunt eum Troianorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Troia cum nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Aeneas humeris impoſuit, ſecunque Drepanum vſque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis conceſsit Virgilius, Tũne ille Aeneas, quem Dardanio Anchiſæ Alma Venus Phrigij genuit Simoentis ad vndas?

Anchorarius mons. Plin. 13. 15. 16.

Anchũres, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis, cap. 9. Circa Celænon Phrygiæ oppidum terræ hiatus cum aqua domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum. Midas rex oraculo monitus, vt res eó pretioſiſſimas coniiceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit, Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretioſius anima ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ vxori, equum aſcendit, inque hiantem locum concitatus eſt. Poſtquam in

vnum

vnum terra rediit, aureamIouis Idæi aram eo in loco dedicauit.Callisthen.2.Metamorph.

Ancile, scutum breue, authore Festo, ita ex vtroque latere recisum, vt nullus angulus videri posset, & summum infimúmque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilij tempestate de cœlo decidisse, vnáque editam vocem,omnium potentissimã fore ciuitatem, quandiu in ea mãsisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, ne internosci cœleste posset.De hoc Ouid. 3.Fast.

Ecce leui scutum versatum leniter aura,
Decidit:à populo clamor ad astra venit.

Et paulò post,

Idque ancile vocat, quod ab omni parte recisum est:
Quemque notes oculis, angulus omnis abest.

Ancon, onis, vel Ancona, næ,vrbs totius Piceni celebertima,in littore Adriatici maris à Siculis condita, portum habens insigni opere à Traiano Cæsare extructum.Nomen habet à situ, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo sinuosum, ἀγκῶνα appellant.Plin.lib.3.cap.13. Ab iisdem colonia Ancon, apposita promontorio Cumero in ipso flectentis se oræ cubito, Lucan. libro 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Ptolem.& Pompon.

Ancónis situs & gnomon', Plin.2.7.44. Anconis promontorium quod,3.13.8.

Ancóre,vrbs Bithyniæ,Antigonia postea dicta, deinde Nicæa.Steph.Vide NICÆA.

Anculi & Anculæ,dij deæque ancillarum.

Ancus Martius, quartus Romanorum rex,nepos Numæ ex filia.Hic Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montem vrbi addidit, Ianiculum ponte Sublicio vrbi coniunxit, Romanorúmque limites ad mare vsque promouit, vbi & Ostiam condidit. fertur præterea primus carcerem instituisse sic ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id est,à cubito dictus, quem incutũ habuisse dicitur, vt ait Seruius. Tit. Liuius libro 1.

Ancyra,Plin.lib.5.cap.vltimo, duarum vrbium nomen,quarum altera est Phrygiæ,altera Galatiæ.Hinc synodus Ancyritana in iure pontificio. Dicta Ancyra ab ancoris nauium captarum à Mithridate, quos Ptolemæus Aegypti rex,suppetias Gallo-Græcis miserat. Stephanus.

Ancyra,metropolis Ptolemæo,lib.6.cap.4.Mediacus nunc dicitur, teste Volaterrano. Plin. 5.32.19.25.

Ancyrion,oppidum Italiæ.Steph.

Ancyron,vrbs Aegypti.Steph.

Andabatæ,populi, aliàs gladiatores, clausis oculis pugnantes. Cic. Treb.lib.7. Epist.fam. Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.Vide in Chiliadibus Erasm.

Andania mulieris nomen apud Paul.lib.4.

Andania,ciuitas est in Peloponneso. Strabo.Stephanus Meienem regionem,& similiter vrbẽ in ea sic nominari scribit.

Andânis,apud Strabonem, fluuius est Carmaniæ regionis.Mela & Plin.6.23.69.

Andare,populi.Plin.6.19.11.

Andânum,vrbs Cariæ.Vide Stephanum in Bargylla.

Andebonthus filius legitimus Cuntonis Anglorum regis,ægreferens Aroldum filium nothũ eiusdem Cuntonis patri successisse, mortuum Aroldum refodi iussit,eiúsque corpus in mare proiici.Volater.

Andegáuia,regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanóque proxima. Gallicè *Angiers.*

Andégaui,populi,qui & Andes.Tacit.lib.3. Erupere primi Andegaui ac Turonij,quorum Andegauos Acilius Auiona legatus excita cohorte,quæ Lugduni præsidium agitabat,coercuit. Plinius 4.cap.18.

Andelus,ciuitas Hispaniæ non procul à Pompeopoli, quæ vulgò Pampilona appellatur: metropolis regni Nauarræ.

Andêra, ciuitas vbi mirus quidam lapis, ferri, pseudargyri & orichalci materia nascitur. Stephan.ex Strabone.

Andrea,ciuitas Phrygiæ.Plin.5.20.15.

Andêræ,populi.Plin.6.30.14.

Andes,ium,vicus non procul à Mantua, Virgilij patria:hinc Andinus, adiectiuum: vt Andinus cantus.Sil.lib.8.

Mantua Musarũ domus, atq; ad sydera cantu
Euecta Andino,id est,Virgiliano.

Andes,popu'i inter Celtas Carnutibus & Turonibus finitimi,ac ducatui Bituricensi, oceanóque proximi,quos Ligeris flumen alluit. Gallicè, *Le pays d'Anjou.*

Andócides,orator Athenienſis, filius Leogori. Hellanicus.

Andoînus,Longobardorum rex.

Andologenses,populi.Plin.33.32.

Andórise,oppidum.Plin.3.1.62.

Andrágoras,subita morte periit.Mart.lib.6.

Lotus nobiscum est hilaris, cœnauit & idem:
Inuentus mane mortuus Andragoras.

Andramystes rex fuit Lydorum,qui primus omnium mulieres fecit eunuchas, eisque vice eunuchorum vsus est, Cæl.Rhod.lib.20.cap.14. & Alex.ab Alex.lib.2.

Andreas,nomen Apostoli.Matth.4.10. qui ante vocationem suam discipulus erat Ioannis Baptist.Ioan.1.

Andréas I I.Ladislai patruus,Vngariæ rex, regnauit annis XXXVI.

Andréas I I I.Vngariæ rex,regnauit annis XII. à Bela,qui ei succesit, victus regnóque exutus est.

Andreas Argiuus ſtatuarius, Pauſ. lib. 6.
Andreas Penei filius, Thebanus. Pauſ. lib. 6.
Andria vrbs Elidis: & alia Macedoniæ. Steph.
Andriaca, oppidum in Media, & item Lycia, Ptolem. Rurſum in Thacia, Straboni. Vide Plinium, 5. 27. 40.
Andriclus, Ciliciæ mons Strabo. lib. 14. qui ait, Vlterius eſt mons Andriclus, & aſpera quædam præternauigatio, nomine Platanius. Eſt etiam fluminis nomen Plin. lib. 5. cap. 15. quem Strab. Andrium vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus & Andricius.
Androbus pictor nobilis, de quo Plinius lib. 35. cap. 11.
Andrimachidæ populi ſunt qui virgines nupturas exhibent ſuo regi, qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtuprer.
Andrócolis, oppidum, Plinio.
Andtoclea vna eſt ex filiabus Antipœni, quę pro ſalute populi Thebani ſeipſas interfecerunt. nam cùm pugna eſſet, Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, bello fore eos victores, ſi manum ſibi inferret qui generis dignitate inter eiues eſſet nobiliſſimus, & Antipœno (hic enim maiorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, eius filiabus Adrocleæ & Heracleæ placuit, vbi itaque ſeipſas interfeciſſent hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, vt in parte templi Dianæ Euclię Leonis ſimulachrum ab Herculæ illis dicatum conſpiceretur; Pau. lib. 9. in Bœotica.
Andrócleus, Philoſophus, Porphirij diſcipulus, cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volater.
Androclus Codri filius rex Ionum. Pauſ. lib. 7.
Androclidas Lacon cui cũ probro daretur quòd cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe nimium miſcuiſſet, ideóque ab omnibus tanquam inutilis à prælio arceretur: ira commotus reſpondit, In aciem aſtiti oportere, qui de prælio nõ de fuga cogitet, Plut. in Apopht. & Cæl. Rhod. lib. 14 cap. 5.
Andródamus, Rheginus, qui leges condidit Chalcidenſibus, populis Thraciæ. Ariſt.
Andrôdus, filius Codri, Athenienſium regis, qui Epheſum condidit, & Ioniam regiam ibi conſtituit.
Andrôdus, Dacus ſeruus, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulnerarum aliquando curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriam lectu digniſsimam vide apud Gel. lib. 5. ca. 15.
Andrógeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palleſtra ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex inuidia occiſus eſt. In cuius vltionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram euertit, Athenienſes acri bello ſuperauit, eóſque quotannis ſeptem adoleſcentes & totidem puellas, à Minotauro deuorandos in Cretam mittere coegit. Virgilius lib. 6.

In foribus, lethum Androgeo, tum pendere Cecropidæ iuſsi, &c. [pœnas

Androgeos vnus è Græcorum ducibus qui ad Troiam profecti ſunt Virgil.

Primus ſe Danaûm magna comitante caterua Androgeos offert nobis, ſocia agmina credẽs.

Andrógynæ vel Androgyni, populi in Africa, Plin. 7. 2. 28. vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes, dextra mamma his virilis, læua muliebris.
Androlitia, oppidum. Plin. 5. 29. 41.
Andrómache, Hectoris Troiani vxor, Eetionis regis Thebarum Ciliciæ filia, Aſtyanactem peperit. Mortuo Hectore Pyrrus eam in Græciam adduxit, & ex eà Moloſſum ſuſcepit: poſtea verò Heleno vati Priami filio, cum patre regni in vxorem dedit. Author Volater. Virg. lib. 3. Aeneid. [uas?

Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia ſer-

A virili pugnę nomẽ ſortita eſt: fuit enim quædam veluti virago.

Andrómachus, adulator Craſſi, à quo ipſe Parthis proditus eſt Plutar.
Andrómachus fuit etiã ſophiſta è Neapoli Syriæ, filius Zonæ qui Nicomediæ grãmaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.
Andrómachus Syriæ & Phœnicis præfectus.
Andromattûnum, Lingonum ciuitas in Gallia, Ptolemæo.
Andrómeda, vel Andrómede, Cephei Aethiopum regis & Caſsiopes filia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas forma ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam reuertente, occiſo prius ceto, liberata eidem nupſit. Propert. lib. 2.

Andromede monſtris fuerat deuota marinis.

Hæc eadem Perſei nobilis vxor erat. Plin. lib. 5. cap. 31. Poſtremo Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur: oritúrque in parte piſcium duodecima. De hac fabula ſcripſit Euripides, eámque ab eius nomine Andromedam appellauit.
Andrómon nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.
Andrôn, Ptolemæo, oppidum inferioris regionis Nili.
Andron, Latanæus teſte Theophraſto tibiis canens primus omnium motiones corporis & rythmos excogitauit Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 4.
Andronicus Rhodius, philoſophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.
Andronicus grammaticus deſidioſior in profeſſione Græca. cuius meminit Tranquillus.
Andronicus hiſtoricus res Alexandri ſcripſit. Volaterran.
Andronicus, Græcorum Imperator, regnauit annis 11.
Andropompus Thebanus, Eori filius, qui Xan-

thum non ſingulari certamine, ſed fraude interfecit. Pauſ. lib. 9.

Andros, Britanniæ inſula, Plin. lib 4. cap. 6. Eſt & alia apud eundem Andrus, 4. 2. 60. Andri inſulæ mira aqua, 2. 106. 37.

Andros, inſula vicina Samo, cum oppido eiuſdem nominis, quę Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum. Ouid. lib. 12. Metamorph.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Hæc primo dicta fuit Cauros, poſtea Antandros. hinc Andrius, dria, drium. Steph. nominatam ſcribit ab Andro Eurimachi filio, &c.

Andros inſula, oppidum in mari Myrtoo, prima Cycladum.

Andros (quæ & Antandros Phigij littoris oppido cognominis) inſula vna eſt è Cycladibus, quæ quia in orbem iacent, Cyclades dictæ ſunt Pomp. Mela.

Androthenes ſtatuarius Thebanus, Pauſan.

Anen nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Anémo, fluuius in octaua Italiæ regione. Plinio 3. 15. 3.

Anemotis Palladis nomen eſt, inde tractũ: cùm Mothonem Peloponneſi ciuitatem locáq; vicina, venti paulò violentiores minúſq; tempeſtiuè perflantes inſigniter oblæderẽt, Diomedis, qui tum ibi imperabat ſuaſu ſimulachrum Palladi erectum eſt, eidémque ab incolis ſuæ præces: quibus fuſis mox ventorum ceſſauit impetus, nullúmque deinceps calamitatis genus incolis poſtea enatum: vnde cognomen Minerua à ſedatis ventis adepta eſt, Cel. Rhod. lib. 20. cap. 19.

Angæus Lycurgi regis Thraciæ filius qui Samnum oppidum condidit.

Anemória, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolía dicitur in confinio Phocidis, & Del, horum in alto colle. Situs eſt autem ſupra eam locus κατοπτήριος dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

Anemúrium, oppidum, P. in. 5. 31. in Sicilia Anemurij, 5. 37.

Anetúſſa, vrbs Lybiæ. Steph.

Anétia, oppidum. Plin. 5. 24. 4.

Anéticus, Aſiæ lucus eſt arundinibus abundans.

Angaris mons. Plin. 5. 13. 3.

Angele, pars è tribu Pandionidę. Steph.

Angelus Neptuni filius ex concubitu Nymphæ cuiuſdam in Chio natus, Pauſan. lib. 7.

Angelon ſtatuarius qui Apollinis ſimulachrum apud Delios fecit, Pauſ. lib. 2.

Anger, fluuius in Illyrico.

Angeróna, ſilẽtij dea, cui ſacrificabatur ad diem XII. Calendas Ianuarij, ore obligato, obſignatóque ſimulachrum habebat. Plin. libro tertio capite quinto. Angeroniam vocat Macrobius Saturna, libro primo, capite 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quòd angores ac animorum ſolicitudines propitiata depellat. Maſurius adiicit, eius deæ ſimulachrum ore obligato atque obſignato in ara Volupiæ propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores anxietateſque deſtimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximã voluptatem. Iulius Modeſtus ideo ſacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmiſſo voto ſit liberatus.

Anges mater Elephi quem ſuſcepit ab Hercule.

Anguianus Gallicæ clauſi præfectus in prælio nauali aduerſus Turcas, Paul. Iouius.

Angłæ, Aphrica ad Garamantas. Ferunt eorum fœminas nocte qua nubunt, omnium ſtupro patere, in reliquum pudicas eſſe.

Angitia Oeti filia Medeæ ſoror, Solinus.

Anglia, Britannia, inſula in Oceano, vndique à circumfuſo mari complexa, nuſquam iuncta continenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quondam ad albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoluerunt, Palladiſque oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atque gigantes, tunc inſulam tenentes, multis victos prælijs expugnauerunt. Hos poſtmodum longo temporis tractu, Saxones, illuſtres Alemaniæ populi oppreſſêre, eorúmque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuiſit, ſuúmque inſulæ nomen reliquit. Quanquam plerique Angliam veluti noſtri orbis angelum prædicent. Situs ipſius eſt contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ: ambitus quadrageſies octies & ſeptuagintaquinque millibus paſſuum conſtat. Vide BRITANNIA & ALBION.

Angolus, Ptolemæo Angula, Plinio Veſtinorum vrbs in Italia, vulgo *Angelus*.

Angrus, fluuius ex illyricis verſus Boream fluẽs. Herod. lib. 4. Quin ex illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitie Triballiam interfluens, Brongunt intrat, Brontus iſte Iſtrum.

Anguifer & Anguitenens, à Græcis dicitur ὀφιοῦχος. Columel. Anguifer mane occidit, tempeſtatem ſignificat. Cice. De natura deorum, Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.

Angulãni, populi. Plin. 3. 25.

Anguitia, Aeætæ filia, ſoror Circes & Mideæ, quæ Marſis remedia contra venena oſtendit. Sil. lib. 8.

Aeætæ prolẽ Anguitiã, mala gramina primùm
Monſtrauiſſe ferunt, tactúque domare venena
Et lunam excuſſiſſe polo, ſtridoribus amnes
Frænantem, ac ſyluis montẽ nudaſſe vocatis.
Putatur hæc ſedem habuiſſe apud Marſos,
non procul à Fucino lacu. Virg. 7. Aeneid.
Te nemus Anguitiæ, vitrea te Fucinus vnda,
Te liquídi fluere lacus, &c.

Ani, nomen ſacerdotis, 1. Paral. 15.

Ania, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret,

moneret, vt alteri viro nuberet (esse enim ei & ætatem integram, & faciem bonam) nequaquam hoc faciam, inquit: si enim virũ bonum inuenero, vt ante habui, nolo timere ne perdam: si malum, quid necesse est post bonum, malum sustinere?

Anîam, Filius Samidæ, filij Galaad, filij Machir, filij Manasse. 2. Paral. 7.

Anîchia, oppidum. Plin. 4. 7. 17.

Aníger, Vide infrà ANYGER.

Anigrus, fluuius Thessaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera sua: quamobrem quum primo habuisset aquas dulces atque potabiles, habuit postea fœtidas atque turpes. Ouid. 15. Metamorph.

Antè bibebatur: nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, postquam (nisi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lauêre bimembres
Vulnera, clauigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Anim, nomen ciuitatis, Iosue 15.

Anio, siue Anien, nobilis Italiæ fluuius, in montibus Trebianorum nascens, Tiburtinum irrigans agrum, vbi è sublimi in subiectam vallem magno impetu delabens efficit cataractam: deinde per planã fluens, tres nobiles lacus secum in Tyberim defert. Nomen autem accepisse putatur ab Anio Herrusco rum rege, qui insequens Cethegum, filiæ suæ raptorem, cùm eum assequi non posset, in hunc fluuium insiliit, &, vt Anio vocaretur, effecit. Propert. lib. 4.

Ramosis Anio qua Pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus, na, num. Idem,

Siue Aniena tuos tinxerit vnda pedes.

Anisis, qui & Asychis, Aegyptiorum rex, à sacerdotibus designatus, regnauit annis vi.

Anisum, vrbs esse videtur Siciliæ apud Ouidium, 4. Fastorum,

Iámq; Leontinos, Anisenáque flumina cursu
Præterit.

Vt flumina Anisena, aut Anisum flumen, quod Aniso præterlabitur: nisi flumen Anisenum dicat, pro Aniso flumine.

Anictius Lacon Alexãdri magni cursor à Sicyone Elin vsque mille ducẽta stadia vno die percurrit, Solinus lib. 1.

Anítius, ædilis curulis. Pli. li. 33. ca. 1. Appij Cæci scriba promulgauerat, vt ædilis curulis crearetur cum Q. Anitio Prænestino, qui paucis antè annis hostis fuisset, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anítius Rufinus Cos. Roma. Acilij Seueri collega.

Anítius Polinus Consul, Ceionij Iuliani Camœnij collega.

Anítius Paulinus Iunior, Consul, Pub. Optatij collega.

Anítius Faustus 11. Consul, Galli collega. Horũ tempestate se vt Deum adorari Diocletianus iussit. Cassiod. Euseb.

Anius, Apollinis filius ex Rhæa, & rex in Delo, habuit Andrum filium. Virgil. lib. 3.

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbique sacerdos.
Virtis & sacra redimitus tempora lauro
Occurrit. De hoc vide Cæl. Rhod. lib. 7. ca. 15.

Anlegianus vicecomes, Bononiam Romanæ ecclesiæ addidit anno Domini 1361.

Anna, altera vxor Elcanæ, 1. Reg. 1. Heb. Hãna Nomen item prophetissæ cuiusdam filiæ Phanuel, de qua Luc. 2.

Anna, dea ab annis quibus præsidebat vocata, cui mense Martio priuatim & publicè sacrificabatur vt populo annare & perannare liceret. Fuit Beli filia, soror Didonis, cui in fuga comes fuit, quæ postquam mortuam sororem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorum rege occupatam, relicta sede patria, ad bartum regem, qui melitæ imperabat, cursum arripuit: à quo iure veteris hospitij benignè susceptа, duos circiter annos ibi mansit. Sed cùm Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didicisset, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret hortatus est. Mox igitur mare ingressa, dum Cameram, vel Cratidem fluuium nauigare contenderet, vi tempestatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Aeneas pacatis rebus, & ducta vxore Lauinia, imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta est: cui mox Lauinia tendere insidias cœpit. Sed Anna in somniis à Didone monita, vt infaustam domum relinqueret, statim per fenestram exiliit: cúmque citato cursu ad Numicium amnem peruenisset, in eum se præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantibus, apparent vestigni pedum vsque ad Numicium amnem, vnde Ouid. 3. Fast.

-placidi sum Nympha Numici
Amne perenne latens, Anna perenna vocor.

Anna perenna Didonis soror quæ colebatur in Numicio agro.

Anna ciuitas Iudææ supra Hierichuntẽ. Steph.

Annacus, annis ccc. vixit, vide Stephanum in ICONIO.

Annarus rex Babyloniæ, qui tanti luxus fuisse fertur támque gulæ deditus, vt stola muliebri amictus, mero & vnguẽto madens centum & quinquaginta psalteriis simul accubantibus velut officina nequitiæ, magnis effusionibus cœnitaret. Alex. ab Alex. lib. 5.

Annas, pontifex Iudæorum, socer Caiphæ pontificis. Ioan. 18. Luc. 3. Act. 4

Annẽus Seneca Cordubensis, declamator, philosophus, & idem poëta, Neronis præceptor, à quo solutis venis, interfectus est.

Annêssum, oppidum. Plin. 6. 28. 75.

Annibal, Carthaginensium dux aut Imperator Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum

vindictam iurauerat, in Hiſpaniam traiecit: Gallos ad Rhodanum ſuperauerit. Eutrop. 3. Alpes aceto peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cepit. Liu. libr. 1. dec. 3. Titum Sempronium Conſulem apud Trebiam profligauit: Flaminium Conſ. fudit ad Traſimenum lacum, 1500. Romanorum cæſis: à Fabio Maximo imminutus. Liuius 4. Eutrop. 3. Poſtea reſumptis viribus Paulum Aemilium & Ter. Varronem Coſs. apud Cannas vicit, 4000. peditum & 270. equitum cæſis, tribúſque & dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis, caſtris prope Romam poſitis, tempeſtate coactus, in Campaniam venit: à Marcello apud Nolam victus eſt. Liuius libro 3. Eutrop. 3. Florus 1. Apud Cannas à Sempronio Graccho, magna ſuorum cæde repulſus, nauali pugna ad Eumenem victus, Liu. 7. Florus. 2. 8. Iuſtin. 31. Carthaginem rediit, vt eam à P. Scipionis Africani obſidione liberaret: cum quo apud Zamam oppidum Africæ congreſſus, 2000. Pœnorum cæſa ſunt, ferè totidem captis: ipſe ad Antiochum confugit, à quo auxilium ac vires ſumpſit: cum quo poſtremò etiam ſuperatus eſt. Liu. 3. Iuſt. 31. Plut. in Annib. Cæterum à Romanis expoſtulatus apud Antiochum ac Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto quod annulo incluſum geſtabat venenum, ſeipſum confecit. Plut. Eutrop. 4. Oroſ. 4. 20. quo loco ait lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus, ob rē malè geſtam. Liu. libr. 9. ſcripſit cruci affixum fuiſſe. Cæterum Pruſam condidit Plinius 5. 32. Meretricio amore detinebatur. Idem 3. 11. turres ædificauit. Idem 2. LXXIII. ſpeculas extruxit. 35. 14. 3.

Annibal Carthaginenſis illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybeum, quòd à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal Rhodius, dux item Carthaginenſis, Siculo bello interiit, Polybius.

Annibaluentia, Vide HIPPONIVM.

Anniceris Cyrenæus nobilis fuit equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus iunxit, ſæpéque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando repetiit. Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 31.

Annichori, vel Annichores, populi Perſis vicini.

Annichorū ciuitatis aut regionis nomē. Steph.

Annius Rufus, Iudææ præfectus, regnauit an. 11.

Annius Verus, Conſul Romanus, Auguris collega.

Annius Libo, Cōſul Romanus, Torquati Aſpre natis collega.

Annius Tacitus, XXXIII. Romanorum Imperator, regnauit mēſibus VI. Idem Conſul cum Aemiliano fuit, atque à patribus Imperator electus eſt. Occiſus eſt in Ponte militaribus in ſidiis. Pompon. Florian.

Annius Anulinus Conſul, Numij Tuſci collega.

Annon Lacedæmonius Imperator, qui coactus fuit vertere ſolum exilij cauſa, quod in expeditionibus leonem haberet ſarcinas ferentem, veluti eſſet id argumento eum ad tyrannidem aſpirare: Plut. in probl. ciuilibus & Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 19.

Anſuarij Germaniæ inferioris populi proximi Phryſis pulſi à Cauſis: Tacitus.

Anob, filius Cos. 1. Paral. 4.

Anochus luctator. Pauſan. lib. 7.

Anonus fons, Pauſan. lib. 5.

Anolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo Aſij filio dicta. Stephanus.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide ARADEN.

Anſanctus, lacus apud Lucanos, vel vt Plinius habet, in Hyrpinis, ex quo tam lethalis odor euaporat, vt volantes deſuper aues eo ſuſcepto necentur. Virg. lib. 7. Aeneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Anſancti valles, &c. Vide ANSANCTI.

De Anſancti ſpecu, Plin. 2. 95. 10.

Anſer, poëta, quem Ouidius procacem vocat li. 2. Triſtium.

Cinna quoque hîc cōmes eſt, Cynnáque procacior Anſer.

Antácæ, populi. Plin. 6. 8. 9.

Antácides, amnis in Aſiæ latere, ab Tyrambum oppidum: à quo piſces Antacæi, ſalſamentum Athenæo cæteriſque nobile: nam & in hodiernum vſque diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc apud Ptolemæum corrupte legimus Atticum pro Antacite. Importantur Antacæi & ex Boryſthene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plin. lib. 6. cap. 7.

Antæpolis, ciuitas in Aegypto: ciuis Antepolita, vel Antœon dicitur. Stepha. De Antæi oppido & patria, Plin. 5. 1. 9. 8.

Anteopolites præfectura. Plin. 5. 9. 11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex Terra filius, magno ac procero corpore, quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya apud Lixum oppidum, à flumine Mauritaniæ eiuſdem nominis ita vocatum: qui locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu Terræ recreabatur, quem Hercules palæſtra pectori aſtrictum expirare coëgit. Scribit Plutarchus Sertorium Romanorum ducem, apud Tygænam oppidum Libyæ effoſo ſepulchro, Antæi cadauer inueniſſe. Euſebius li. de Tempore ſcribit, Antæum palæſtricæ artis fuiſſe doctiſsimum, & quorumcúnque certaminum: & ob id oſtendit ſe arbitrari fictum, quòd fuerit filius Terræ, & quòd viribus reſtauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubulio primo Iouis filio, in lucta ſuperatum eſſe, & eundem poſtea Herculis cognomen meruiſſe. Huius regiam

regiam in Mauritania esse non procul ab Hesperidum hortis, Plinius author est. Lucanus tamen fere in fine libri quarti paulò aliter sentire videtur, vbi totam hanc fabulam describit.

Antágoras, vir, cuius meminit Plutarchus, & Pausan.

Antálcides Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ. & Paus. lib. 4.

Antander Messeniæ dux contra incursiones Lacedæmoniorum, Paus. lib. 4.

Antándros, Strab. lib. 13. & Plin. 4. 12. 61. Phrygiæ vrbs ad Meridiem posita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus Plinius. 5. 30. 10. & 16. 33. 6. Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Assos & Apollonia. Virgilius 3. Aeneidum,

-classémque sub ipsa

Antándro & Phrigiæ molimur montibus Idæ.

Dicta, vel quòd de Andro insula eam condiderunt coloni, quasi ἀντὶ Ἀνδρὸς: vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius pretio hanc accepere ciuitatē. Steph. & Seruius.

Antándrum, saxum magis quàm insula inter Tenedum & Chium, qua Aegæus sinus panditur à dextra nauigantibus.

Antáradus insula. Plin. 6. 20. Vide in ARADO.

Antárcticus, polus Australis, Arctico oppositus, qui terræ obiectu à nobis cerni non potest: à nostris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi. Plin. 6. 17. 5.

Antheas, Scytharum rex. Plutarch.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo restiterunt. Steph. Plin. 3. 5.

Antemnæ, oppidum Italiæ, dictum, quòd hanc amnis præterfluat, quasi ante amnem. Virgil. libro 7.

Ardea, Crustumerique, & turrigeræ, Antemnæ,
Tegmina tuta cauant capitum.

Antémus, fluuius Colchos. Plinius 6. 5. 3. Fortè Anthemus.

Antémnæ & Antenates, Italiæ populi, de quibus Strab. lib. 3.

Antênor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiunctis sibi Henetis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici sinum peruenit, vbi primùm exiguum condidit oppidum, quod à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine peranguſtum videretur, paulò longius à mari vrbem condidit ampliorem, quam de nomine suo Antenoream appellauit: quanuis postea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virgil. 1. Aeneid.

Antenor potuit mediis elapsus Achiuis
Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
Regna Liburnorū, & fontē superare Timaui.

Hic tamen ille vrbem Pataui, sedesque locauit Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris historiæ authores, patriæ suæ proditorem asserunt, & Vlyssem dissimulato habitu intra mœnia agnitum domi suæ occultauisse. Constat cum Græcorum legatos benignè hospitio excepisse, & reddendę Helenæ à principio authorem fuisse. Obiit Patauij, vbi etiam hodie sepulchrum eius ostenditur. Filios habuit, vt testatur Homerus, Archilochum, Atamanta, Laodocum, & Helycaona, & secundum quosdam, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.

Antênor Scytharū ad ostia Danubij rex, à Gothis in bello cum multis cæsus est. Huic successit filius Marcomirus.

Antenor nomen statuarij apud Paus. lib. 1.

Antênor Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit annis xxx. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus sui temporis præstantior fuit, à qua populus, Sicambri dicti sunt.

Ateros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cicero libro 3. De natura deorum, & Pausan. libro 1.

Antes, mons Achaiæ non procul ab Argis, Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 30. Plin. 4. 5. 25.

Anteuórta, dea Romanorum, quòd præterita nosset.

Anthâna, Plin. 4. 5. 19. vna ex centum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Cleomenem Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius seruari iussis. Est & Arcadiæ ciuitas, Steph. Vide ἀνθήλη apud Steph.

Anthânis, olim dicebatur Trœzen Peloponnesi vrbs. Steph.

Antharis, Longobardorum rex, Teudelinam (alias Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit vxorem, Histriam incendiis & cædibus repleuit, Franciliorem Cisalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comúmque cœpit: demum cùm sex annos regnasset, insidiis domesticorum apud Ticinum extinctus est venenato poculo. Author Paulus Diaconus de rebus gestis Longobardorum. Paul. Aemyl. lib. 1. Blond.

Antharius, xvi. Sicambrorū rex, regnauit annis xxxv. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorum auxilio victus est, cui successit filius Francus, à quo Sicambri Franci dicti sunt.

Anthas Antheæ ciuitatis conditor, Paus. lib. 2.

Anthêa, Vide ANTHIA.

Antheas Lydius poëta, qui primus poëtim ex compositis nominibus excogitasse dicitur.

Anthede, vicus quidam aut ciuitas, alter ἀντήνη dicta. Stephan. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene supra.

Anthedō vrbs Bœotiæ, de qua sic scripsit Hom.

-ἀνθίνατ' ἰσχανόωσαν.

Etymon habet ex flore fertilique agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato: habitata quondam Tracibus, de qua Pomp. & Strabo lib. 9. Stephan.

Anthédon, alia est Gazæ vicina mare versus. Est & portus Anthedonius. Steph. & Plin. 4. 5. 29. & 4. 7. 11.

Anthémion Troianus, Simoesij pater. Hom. lib. Iliad. 4.

Anthêmis, insula maris Mediterranei, postea Imbrasus vocata, & Parthenia à fluuio. Strabo libro 10.

Anthémius Augustus, 21. Romanorum Imperator, regnauit annis v. Idem Romanus Consul solus.

Anthémius Consul, Fl. Stiliconis collega. Horũ ætate Rhadagasius in Fesulanis mõtibus conclusus, captus atque occisus est, multis Gothorum milibus cæsis & diuenditis. Pompon. in Theod. Diaco. lib. 13. Oros. lib. 7. cap. 37. Aemyl. lib. 1.

Anthêmius consul, Florentini collega.

Anthêmus, oppidum. Plin. 2. 26. 19. & 4. 10. 16. Vide ANTEMVS.

Anthêmus, vrbs Syriæ, Stra. & alia Macedoniæ.

Anthemûsa, insula. Plin. 8. 31. 39. & oppidum, 5. 24. 15.

Anthemûsa, ciuitas Mesopotamiæ, apud Strab. lib. 16. Vide SAMVS.

Anthemûsis, lacus Mariandenorum. Steph.

Antheodon, oppidum. Plin. 5. 13. 3.

Anthes, Neptuni filius. Vide ANTHANA & ANTHEDON apud Stephanum.

Antheus, Antenoris filius, quem paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus est vnus ex Aeneæ ducibus, de quo Virgil. Anthea Sergestúmque vocat.

Anthia, vrbs propinqua Pylo sub ditione Memnonis, vt scribit Home. lib. Iliad. 9.

Anthia, vrbs Peloponnesi, proprie Argos: & alia Ponti iuxta Traciam, Milesiorum & Phocensium colonia. Est & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas, Anthium postea dicta. Stephan. Vide THVRINI & TRALLIS.

Anthia Leontino teste, filia fuit Amphianassæ, & vxor Prœti, Argiuorum regis, Abantis filij. Vide Bocat. lib. 2. cap. 31.

Anthia lex, dicebatur quam Antius Restio tulit, quæ licet optima esset, luxuriæ tamen obstinatione nullo abrogante obliterata est. Propter quod restitutionem ipsum tradunt, quandiu postea vixit foris, non cenasse, ne legem à se latam contemni videret.

Anthinæ insulæ. Plin. 5. 31. 46.

Anthias Eumelius filius Triptolemi illius qui ex Attica rationem seruandarum frugum Patras inuexit, dracones currui iunxit, & sementem facere voluit, sed curru elapsus diem extremũ obiit, Paus. lib. 7.

Anthion puteus est in Bœotia, vbi à Proserpinæ raptu sedisse Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Quo nomine velut Argiua à Celei filiabus deducta ad matrem est, Cælius libro 24. cap. 17.

Anthium, oppidum Thraciæ. Plin. in Thraciæ descriptione, Astice regio, inquit, oppidum habuit Anthium, nunc est Apollonia. Steph. ἄνθειαν vocare videtur.

Anthium, Italiæ ciuitas, Steph. in ἄνθεια, ἄνθιον & ἄνθεια. Vide ANTIVM. Plin. 4. 11. 27.

Antho, Amulij Albanorum regis filia.

Anthórges pastor seditionem in Iudæa mouit, propter quam duo fermè hominum millia à Varro in crucem subacti sunt, Iosep. lib. 17. cap. 12. 15. De bello Iud. lib. 2. cap. 1. & 2.

Anthóres, vir, de quo Vir. lib. 10. Aeneid.

-at illa volans clypeo est excussa, procúlque
Egregium Anthorem latus inter, & ilia figit:
Herculis Anthorem comitem, qui missus ab Argis.
Hæserat Euãdro, atque Itala consederat vrbe.

Anthos, vnus ex filiis Nestoris.

Anthiacæa Nympha Paus. lib. 7.

Antropomorphitæ, hæretici simplicitate rustica Deum habere membra arbitrabantur.

Anthropógraphus, dictus est Dionysius, quòd nihil aliud quàm homines pinxit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Antropóphagi populi Scythiæ, humana carne vescentes. Siti sunt ad orientem ac septentrionem, Massagetis finitimi, & circa hos tristissima solitudo, & mare quod Thabin vocant. Vide Plin. 4. 12. 183. & 6. 17. 14. & Gellium.

Anthybla, &

Anthylla, vrbs in Aegypto, de qua Herodotus lib. 2. Harum vrbiũ Anthylla, quæ est insignis, datur peculiaris in calciamenta vxori semper eius qui in Aegypto regnat. Steph.

Antia, vrbs Italiæ subdita Romanis, ab Antea Vlyssis & Circes filio dicta. Steph.

Antia, Vide ANTHIA.

Antibácchi insula in Arabico sinu, Steph. & Plin. Antibacchiæ, 6. 29. 38.

Anticânis, sydus quod ante maiorem canem oriatur: προκύων. Hic in Lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, spectat occasum, vt inter Geminos & Cancrum constitutus, occidit ex ortu Capricorni, exoritur cum Leone, constat tribus in totum stellis, Cicero,

Anticanẽ Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticasus, mons Seleuciæ. Strabo.

Anticatónes, dicti sunt duo libri, quos Cæsar contra Catonem scripsit. Sueto.

Anticeita, Strab. lib. 11. fluuius Asiæ.

Antichthones Martianus seiungit ab Antœcis & Antipodibus qui inferna terræ nobis obuersa habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Plin. libr.

lib. 6. cap. 22. Populi ad Taprobanem insulam habitãres, in zona hyemali. Dicti ab ἀντί quod est contra: & χθών, id est terra: quod contraria parte aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita esse Macrobius 2. de somnio Scipionis, & Plinius lib. 2. cap. 65. ostendere conãtur. Fabulosa esse afferunt Augustinus cap. 9. li 16. de ciuitate Dei: & Lactantius cap. 24. libro 3. Diuinarum institutionum: & Lucretius libro 1.

Illi cùm videant solem nos sydera noctis.
Cernere, & alternis nobiscum tempora cæli
Diuidere, & noctes pariles agitare diebus:
Sed vanus stolidis hæc omnia partorit error.

Alij altius intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Aeneid. qui sub terra inferos volunt secundum Chorographos Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ esse, quæ aqua & aëre sustentatur. quod si ita est, ad Antipodes potest nauigatione peruenirit quia quantùm ad nos spectat, inferi sunt, sicut nos illis. Hinc est quòd terram esse inferos dicimus: quanquam illud sit, quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epistolam vento allatam ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis salutẽ. Sunt vt etiam Strabo retulit lib 1. qui orientis extremi & maximè ad Oceasum inclinatæ regionis incolas, quales sunt Indi atque Hispani, Antipodas esse contendant, ratione consimili Antipodes esse, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicero 4. Academicarũ quæstionũ, Nonne etiã dicitis esse è regione nobis, è cõtraria parte terræ, qui aduersis vestigiis, stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?

Anticites, amais Asiæ, à quo pisces Anticæi, salsamentum nobile. Importantur Anticæi & ex Boristhene, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem à Mæoti lacu prædantissimi quotannis inuehuntur.

Anticlêa Diocles filia mater Vlysis, quæ quum duceretur ad Laërtæ nuptias, à Sisypho latrone Aeoli filio corrupta est. Alij dicunt, cùm Laërtę iam nupsisset, & ad oraculum iam pergeret cõsultura, captam à Sisypho latrone, &, vt multi putant, ex eo Vlyssem concepisse.

Quod Aiax apud Ouidium 13. Metam. vitio vertit Vlysi,

-& sanguine cretus Sisyphio.

Anticondylei, populi Bœotiæ. Steph.

Anticrates Lacon Epaminundam Thebanorum ducem hasta traiecit. Plut. in Agide.

Anticragus mons Lyciæ, Crago oppositus, teste Strab. lib. 4.

Anticyra, insula ad sinum adiacens Maleacũ, & Oetam montem, cuius meminit in Thessalia Strabo lib. 9. In hac authore Plinio, elleborum tutissimè sumebatur, ac copiosum & optimum creseit. Ouid. lib. 4. de Ponto,

Imbibe, dixissem, pu: gantes pectora succos,
Quicquid & in tota nascitur Anticyra.

Vnde quoties insanum hominem significare voluerunt, Anticyram mittebant Plin. 25. 5.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium conuersa sinum: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Caparissus ab Homero dicta. Est & alia Anticyra Maliensium. Steph. De Anticyra oppido, Plinius 4. 3. 5.

Antidalæi populi. Plin. 6. 28. 49.

Antidonus Philippi regis miles fortissimus qui in obsidione Perinthi catapulta confossus non prius eam euelli passus est, quàm hostem fuga tum intra mœnia compulisset.

Antigenes, puer rustic°, apud Virg. in Daphnide

At tu sume pedum quòd me cùm sæpe rogaret
Non tulit Antigenes.

Antigénides. Suidæ Thebanus musicus, Philoxeni discipulus, primus calceamentis Milesiis lasciuioribus vsus est. Plinius ca. 36. lib 16. Hic etiam vt author est Cicero in Bruto, discipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Musis. Gellius lib. 15. cap. 17. Valerius libr. 3. cap. 7. De fiducia sui.

Antigona Berẽnia ex Philippo filia Pyrrhi vxor fuit. Plutarch.

Antigone scortum quoddam, quod Philotam Amatorem circunuenit. Plutarch.

Antigona, oppidum, Plin. 4. 6. 2. & 5. 30. 15.

Antigone, oppidum. Plin. 4. 10. 6.

Antigone, filia Oedipi regis Thebanorũ, patri ceco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem postea cùm ad officium funebre suorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis veniisset, ibique adiuuante Argia Polynicis coniuge, fratrum cadauera cremasset ambæ Creontis iussu captæ & occisæ sunt: quarum mortem postea Theseus vlciscens, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortuæ tumulum se interfecit Propertius lib. 2.

Quòd non Antigone tumulo Bœotius Hęmõ
Saucius ipse suo corruit ense latus.

Antigónia, Laomedontis regis filia, quę ob formæ pulchritudinem ausa fuit se Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata, eam in ciconiam vertit. Ouid. lib. 6. Metamor.

Antigonénses, populi. Plin. in Prologo.

Antigonia, Troas ipsa dicta est, postea Alexandria.

Antigónia, ciuitas Chaoniæ in Epiro, & alia Arcadiæ, Mãtinea prius dicta: tertia Macedoniæ, ab Antigono conati filio condita: quarta Bithyniæ iuxta Dascylium: vide NICEAM. quinta Syriæ, prope Antiochiam. Est & castellum. Cyclenæ. Steph.

Antigonus, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Stephanus

Antigonus, regis Macedonum, Alexandri Magni frater. Plutarch. in vita Pyrrhi. Primus post Alexandrum in Asia regnare cœpit: duodeviginti annis multa bella gessit, in quibus tandem occubuit.

Antigonus, primus rex Asiæ, regnauit annis XVIII.

Antigonus XXXVI. Macedonum rex, regnauit annis XI. Huic cognomé fuit Doson (ait Plutarchus in Aemilio Paulo) eo quòd multa promitteret, pauca verò præstaret. De morte eius vide MOTHO.

Antigonus Gonatas, XXXIIII. Macedonum rex, regnauit annis XXXVI. Lacedæmoné obtinuit. Euseb. Athenienſibus libertatem restituit, Gallos superauit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulsus est.

Antigonus XI. Iudæorum rex, regnauit annis III.

Antigonus Aristotelis filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit, regnauitque annis V.

Antigragus, mons Liciæ Grago oppositus. Strabo.

Antilibanus, excelsus mons ad Septentrionem Iudææ ex aduerso Libani, de quo Plinius libro quinto capite 20. à quo omnis regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antilibanus appellatur, citra regionem Damasci quæ cecidit in sortem tribus Manasse. quibusdam videtur non esse montem proprium à Libano, sed iugum, aut cornu in occasum Brumalem protensum iunctum huic circa Cæsarem Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons proprius iustè appellari iusserit.

Antilochus, Nestoris & Euridices maior natu filius, patrem secutus ad bellum Troianum, in pugna à Memnone Auroræ filio est occisus, vt tradit Homerus: vel ab Hectore, vt ait Ouidius in epistola Penelopes.

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victum: Antilochus nostri causa timoris erat.

Vnde patris prece motus Achilles Mennonem occidit.

Antilochus rex Messeniorum, Pausan. lib. 7.

Antimachus, Colophonius poëta Græcus: is quum poëma quoddam obscurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quòd minimè illud intelligerent, discessissent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poëtis hoc quidem concedi potest, oratoribus minimè: quum popularis sit illa facultas, illéque tantùm sit bonus orator, qui multitudini placet.

Hæc Cicero. Plutarchus in Lysandro, Hic agressus belli Thebani materiam, vigesimum quartum volumen impleuit, antequam duces Thebas vsque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum Aegyptium patria Hieropolitanum, alterum poëtam Melitum, cognomento Psecam.

Antimachus Troïanus, qui donis Alexandri, auróque corruptus, impedimento fuit quò minus Helena redderetur: quin pro concione Troïanos hortatus est, ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem veniſſet cum Vlysse, redire ad suos sinerent, sed in vrbe asseruarent, trucidarentque. Homerus lib. Iliad. 11.

Antimenes Deiphites filius, Pausan. lib. 2.

Antinoe Cephei filia, Pausan. lib. 8.

Antinous Bithynicus, ab Adriano principe adamatus, cui templum apud Mantineam constituit, Pausan. Propert. 4. Eleg. 5.

Penelopem quoque neglecto rumore mariti,
Nubere lasciuo cogeret Antinoo.

Antinous, Aegypti ciuitas, ab Hadriani Amasio nuncupata. Hiero. contra Iouinianum. Steph. Antinoïa & Adrianopolis vocatur.

Antinus ex Bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus est, Pausanias libro 8.

Antiochia, vrbs Syriæ, quæ prius Metropolis Epiphanæ & Reblata, & ab aliis Theopolis, hoc est, Dei ciuitas est appellata, à Selenco Nicanore in suorum memoriam condita, Olympiade 119. quâ Orontes fluuius interfluit, & ab occidente lauat Parfar fluuius. Strab. in Seleucidia Syriæ quatuor insignia sunt oppida, ob id & Tetrapolis dicta regio Antiochia, Epidachne cognominata. Item Seleucia, Pieria, Apamea, Laodiceáque. Vide THEOPOLIS. Alia est Antiochia ad Persicum littus.

Antiochia, Syriæ pars. Plin. 5. 12. 5. in Syriæ descriptione, & item Pomponius.

Antiochia, oppidum Mygdoniæ Asiæ. Plin. libr. 6. cap. 13. Hanc Stephanus Mesopotamiæ esse scribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Asiben vel Nisibin.

Antiochia, insula maris Mediterranei, Strongylæ insulæ proxima. Plin. 5. 31. 20.

Antiochia, apud Phadnem ab Argiuis habitata, Ione alias dicta. Steph.

Antiochiæ nomen ad multas ciuitates transfertur: alia enim est Lydiæ, alia Pisidiæ, alia inter Cœlesyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium, alia Pieriæ, quam Aradum Syri vocant: alia ad paludem Callitrhoen, alia prope Taurum in Comagene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Stephanum. Alia in Margiana Parthyæotum, vltima denique Tarsus. Stephanus Cœlesyriæ Antiochiam, alia Gadara vocari scribit.

Antiochenses populi. Plin. 4. 18. 10.

Antiochida, maris partem Antiochus à se appellauit. Plin. 2. 67.

Antiochus, nomen regum Syriæ: ferè enim hoc nomine omnes vocati sunt, vt Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus,

Antiochus Euſebius, de quibus Appianus copioſius in Syriaco, & Trogus.

Antiochus Soter, Seleuci filius, ciúſque nominis primus, xi Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis xix.

Antiochus, Antiochi Soteris filius, Achios dictus, regnauit annis xx. & veneno tandem ab vxore Laodicea extinctus eſt.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, vi. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis xxxvi. is in Cœleſyria omnes Ptolemæi ciuitates ſubegit. Liu. lib. 3. Decad. 4. Philometorem prælio ſuperauit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæſus, & è Græcia pulſus eſt. Liu. libro 6. Appian. de Syriaco bello, Oroſ. libro. 4. Flor. 2. cap. 8. Hierax vulgò appellatus eſt, quòd accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, hoc eſt, illuſtris ſiue nobilis, viii. Syriæ rex, regnauit annis xi. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum.

Antiochus Eupator, ix. Syriæ rex, regnauit annis ii. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater regni curam commiſit, vicit & occidit: demum à Demetrio vnà cum Lyſia interfectus eſt. Ioſeph. lib. 12. cap. 15. Iuſtin. lib. 34.

Antiochus Theos, xiiii. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis xv.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, xv. Syriæ rex, regnauit annis ix. à Cleopatra ad nuptias & regiam quæ in Seleucia erat, inuitatus, fretus Simonis auxilio, Triphonem Doram obſidentem fudit, fugauit, ac Apamæam cepit, ac interemit anno regni ſui tertio. Ioſeph. lib. 15. cap. 11.

Antiochus Gryphus, xvii. Syriæ rex, regnauit annis xxix. Huc Ioſephus frequenter Philometorem vocat. Is cùm Sileuco Gryphi filio de imperio dimicauit, aciéque victus interiit.

Antiochus Gryphus, xviii Syriæ rex, regnauit annis x. interfectus eſt ab Herodiano.

Antiochus Cyzicenus, xx. Syriæ rex, regnauit annis xiiii. Is fratrem Antiochum regno Syrię exuit, ac bello vicit.

Antiochus Comagenorum rex.

Antiochus Conſul, Baſſi collega.

Antiochus, Liber pater dictus, Damaſcenorum rex, fratri Philippo ſucceſſit. Ioſeph. lib. 13. cap. 21. Hic ab Arabum rege occiſus eſt.

Antiochus Aſcalonita, ex veteri Academia dicendi peritiſſimus, Luculi, Ciceronis & Bruti præceptor: de quo Plutarch. in Lucullo.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, qui ſcripſit de Italia, citatur ſæpe teſtis à Strabone & Dionyſio.

Antiochus ſophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, doctiſsimus: de quo Philoſtratus.

Antiochi vxor Stratonice, nomen dedit Stratonicęæ vrbi Macedoniæ. Steph. Tarſus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiocha dicebatur. Step. Item Trallis Lydiæ vrbs, Antiochia alias vocabatur.

Antiochis, mater Antiochi Seleuci filij, & mulier quæuis & quauis Antiochia oriunda: præterea nomen tribus. Steph.

Antiopa, Steph. in Hyſia, Nyctei filia: & vxor Lyci regis Thebarum Aegyptiarum, Lactantio. Hanc Iupiter in ſatyrum mutatus compreſſit, quòd cùm Lycus comperiſſet, ea repudiata Dircem ſuperinduxit, à qua in carcerem iniecta eſt. verùm cùm partus aduenisſet, ruptis vinculis aufugit in Cytharonem, ibique Zethum & Amphionem peperit & expoſuit: ſed à paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris iniuriam vleiſcentes, Lycum cum vxore Dirce interfecerunt. Vide AMPHION. Propertius,

Tu licet Antiopæ formam Nyctеidos, & tu
Parthanam referas laudibus Hermionem.
De hac copioſe Pauſ. lib. 8.

Antiorus Lycurgi filius, Plut. in Lycurgo.

Antipater, philoſophus & poëta Sidonius, ſeu ex Tyro Phœniciæ, Stoicæ ſectæ, Latonæ Vticenſis præceptor. Plutarc. poſt Panætium de officiis ſcripſit. Hic quo die natus fuit, eodem ſemper febre laborauit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodemque die, atque eodem morbi genere conſumptus eſt. Hic nobili epigrāmate Sapho, decimam inter Muſas coaptat. Ex tempore innumerabiles penè verſus facie bat. Cic. & Quintil.

Antipater, Iolaï filius è Paliura ciuitate Macedoniæ miles Philippi: deinde inter Alexandri duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis. Suidas. Plutarchus, Succeſſor Alexandro in regno Macedoniæ, poſt bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit ſe in amicitia permanſurum ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederantur: Si eius præſidium in Munichiam, id eſt, Athenarum arcem recepiſſent: Si denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptáque damna reſarcirent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt.

Antipater & Alexander, Caſſandri filij, xxvi. Macedonum reges, regnarunt annis iiii.

Antipater, xxxii. Macedonum rex, regnauit dies xlv.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus ac potentiſſimus, Iudeæ procurator à Cæſare conſtitutus, muros ciuitatis reædificauit, Phaſelum Hieruſalem, Herodem Galileæ præfecit, veneno à Malicho necatus eſt. Ioſeph, bell. Iud. libro 1. cap. 21. Antiquit. lib. 14. cap. 19. Volaterr. in hiſtoria Hieroſolymitana.

Antipater, Herodis filius, à patre quinto die priuſquam animam ageret, in vinculis interfici

fici iussus est. Ioseph. lib. 17. cap. 9. De bel. Iud. Aegesip. lib. 1. cap. vltimo.

Antipater, Tarsensis philosophus, authore Plutarcho.

Antipater Hieropolitanus sophista nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiã res gestas scripsit, ac magister epistolarum fuit. Philostratus.

Antipatris Palæstinæ ciuitas nunc dirnta, quam Herodes rex Iudææ ex patris sui Antipatris nomine vocauerat de hac Raphaël Volaterranus lib. 11. Geographiæ. Ad hãc Paulus ductus est captiuus, Act. 23.

Antiphates, Læstrygonum Anthropophagorum rex, vnus ex posteris Lami, Formiarũ conditoris: in cuius littora cùm aliquando erectus esset Vlysses, treisque à sociis eminisset qui regionem explorarent. Antiphates vnum ex his apprehensum more dilaniauit: reliqui duo vix fuga salutem quæsiuerunt: quos Antiphates cum magna Læstrygonum manu insecutus, naues Vlyssis omni conatu oppugnauit saxisque & trabibus in eas coniectis omnes demersit, vna tantum excepta, qua Vlysses ipse cum nobilioribus aliquot socijs vehebatur, qui succisis repentè rudentibus, se fuósque eripuit, Ouidius 14. Metamorph.

Iude Lami veteré Læstrigonis, inquit, in vrbẽ Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.

Vide hęc latius apud Homerum Odyss. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virgil. lib. 9. Et primũ Antiphatẽ: is enim se primus agebat, Thebana de gente nothum Sarpedonis alti. Hic Aeneam in Italiam secutus, à Turno Rutulorum rege occisus est.

Antiphellus & Phellus, regiones Lycię. Steph.

Antiphellos, oppidum. Plin. 5. 27. 41. & 31. 11. 37.

Antiphêmus & Lacius fratres, Stephano in Φίλα & Pausanias.

Antiphium, nomen loci, dictum, quia Phio aduersum sit.

Antiphilus statuarius apud Paus. lib. 6.

Antiphon, Rhamnusius orator & dux Athenien sis præcepta dicendi tradidit, quo neminem melius orauisse causam capitis, quum seipse defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cicero in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrẽ: cùm Hectoris corpus ab Achille redimeret, fratrem habuit Antiphum Hom. Iliad. 7.

Antíphra, oppidulũ prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.

Antiphus Priami filius ex Hecuba quem Agamemnon vnà cum Iso fratre, sed illegitimo thoro nato in bello Troiano interfecit.

Antíphus, filius Thessali, & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux triginta nauium cum aliis Græcis ad Troiam commigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antípodes, Cic. 4. Acad. quæst. Nonne etiam dicitis esse è regione nobis è cõtraria parte terrę qui aduersis vestigiis stent cõtra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melam. Plin. 6. 22. 1. Vide ANTICHTHONES.

Antipœnus Thebanus nobilissimus cuius filiæ pro patriæ salute seipsas interfecerunt, Paus. Vide supra Anticlea.

Antípolis, oppidum. Plin. 3. 4. 20. id est Ianiculũ, 3. 5. 136.

Antipolis, Galliæ Narbonensis in extrema prouincia vrbs, Ptolem. vulgò *Antibes.*

Antiphyrgus. Ptolẽ. vrbs Marmaricæ, Straboni Tetraphyrgia.

Antirrhium, promontoriũ, cui alterum *sic* dictũ in Peloponneso obuertitur. Plin. 4. 2. 4. & 2. 92. 3.

Antisiæ sunt circuli siue gradus circulorum in quibus sol constitutus, dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerso. legendũ videtur Antiseiæ, Cælius Rhod. 24. lib. ca. 17.

Antiscij vide supra in dictione Amphiscij.

Antissa, oppidum, in Lesbo insula, Pomp. Steph. addit insulam quoque vnam Cycladum sic vocari, & aliam Indiæ. Plin. 5. 31. 54 Est & in Lesbi adiuncta. Plin. 2 89.

Antisthenes, philosophus, posteaquam audisset rhetoricam, audissétque Socratem, dixisse fertur ad discipulos, Abite, & magistrum quærite: ego enim iam reperi: statimque vẽditis quæ habebat, & publicè distributis, nihil sibi præter palliolum reseruauit. Princeps fuit Cynicę sectę, & ad audiendum Socratem quotidie ibat ex Pirẽo, quadraginta stadiis emensis, acutus magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit. Cicero. libro 3. de oratore ad Quintum fratrem. Fuit & Antisthenes discipulus Heraclitj: Alius Ephesius, tertius Rhodius, historicus, vt tradit Diogenes Laertius. Fuit & Antisthenes Sybarita. Vide ALCISTHENES.

Antistius Romanus nobilis qui vxorem quam cum libertina fabulari viderat, repudiauit. Alex. ab Alex. lib. 4.

Antitheus Athenienſium rex, Olympiade 166. Paus. lib. 7.

Antitaurus, mons Tauro oppositus. Strab. li. 11. Taurus itaque in septentrionem versus in multos quasi ramos discinditur, quorum vnus est Antitaurus, qui Sophænam comprehendit in conualle quadam, quę inter eum iacet, atque Taurum vltra Euphratẽ: in eo valles sunt profundę & angustę, in quibus sita sunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonę fanum, quod illi Comana vocant. Sunt qui Auritaurus legant.

Antiuestæum, promontorium Britanniæ, quod etiam Bolerium, Ptolem. Diod. Belerium, in Cornubia seu Cornualia.

Antium, vetus vrbs Latij, Volscorum caput, Romanorum

manorum colonia: ita dicta, quòd ante alias vrbes in ipso littore sita fuerit, ad Romanorũ otium, rerúmque vrbanarum permutationem accommodata. In hac fuit fortunę templum. Horatius 1. Carm.

O diua, gratum quæ regis Antium.

Hinc Antiates, vrbis huius incolę, multis nauibus olim diuites, quarum rostra Antio à Romanis deleto in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi solebat ad populũ. Vide Liuium lib. 1. ab vrbe condita.

Antiatæ, populi. Plin. 6. 7. 10.

Antœci, populi qui inhabitant contrariam zonã Anthichthonibus.

Antómenes, vltimus Corinthiorum rex, regnauit annum 1. Reges post hũc non fuerunt, sed annui principes constituti.

Antona fluuius in Anglia.

Antoninus Caracalla Romanus imperator denominatus à genere vestis quam populo erogauit, Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 10. Hic libidinis impatientia nouercam suam duxit vxorem, Cæl. Rhod. & Euseb.

Antoninus imperator, Seueri filius.

Antoninus imperator Romanus cognomento Pius: regnauit annos 23. anno Domini 40. Hic primus statuit vt resurrectio Dominico die celebraretur, quod postea Romanis pontificibus est confirmatum. Euseb.

Antoninus Commodus Antonino Pio succesſit, cui cùm aliquando pugnaret, sitique grauissima cruciaretur, pluuia diuinitus missa est: cùm è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur plurimósque interficerent: anno Domini 178.

Antonius Gnipho, poëta Gallus, expositus, & à nutritore suo manumissus, Romæ docuit Rhetoricam & poëmata in domo Iulij Cæsaris adhuc pueri: cuius scholã Cicero & Clari viri frequentasse dicuntur. nihil vnquam de mercedibus pactus est, eóque pluta ex discentium liberalitate cõsecutus est. Vixit an. L. Trãquil.

Antónius, Musa, medicus Augusti Cęsaris. Plin. lib. 29. 1. & 3. 3.

Marc. Antónius orator, Triumuiri auus, de quo Cicero in Bruto, omnia veniebant Antonio in mentem, eáque suo quæque loco, vbi plurimum proficere & valere possent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo in maxime opportunis orationis partibus collocabatur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur: sed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse.

M. Antónius oratoris filius natu iunior, gratia Cottæ consulis, Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus. Siciliam & prouincias omnes depopulatus est. Et ad postremum imfestus Cretensibus bellum, ibi morbo interiit. Hunc Salustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis nisi instantibus. Pædianus.

Antónius alter oratoris filius, multos in Achaia spoliauit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. quamobrem Græci accusarunt eum ad M. Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antónius, C. Antonij Syllani filius, cum Cicero me consul, eíq; maximè aduersus, quòd Catilinę faueret. Placatus ab eo, recta de Repub. sentire persuasus est. Postremò post Cæsaris mortẽ in dissentione ciuili, in Bruti potestatẽ cùm in Græciam venisset, ab eodem trucidatus est.

Antuates populi citra Rhodanum extra Belgas, Celtas & Aquitanos, finitimi Allobrogibus & Gebennæ oppido ac Galliæ prouinciæ Romanorũ proximi. Huius nominis adhuc extat vicus & præfectura quædam monachorum inter Geneuam & Delphinatum qui & Geneuensis diœcesis, videntur tamen secundum Cæsaris descriptionem Antuates magis fuisse inter allobroges & vicum Veragorum cui Diuus Mauritius Sedunensis diœcesis nomen est. Hos quidam hodie Vantuates appellant.

M. Antónius Triumuir, Marci oratoris filius & Lucij frater, causa & fax totius belli ciuilis fuit: cùm esset Tribunus, clam ex vrbe ad Cæsarem in Galliam profugit. Mutinã Bruti prouinciam inuadentẽ, hortãte Cicerone, Senatus hostem iudicauit: superatúsq; ab Hircio & Pansa coss. ac Cæsare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidũ ad Cęsarem inito, Brutum & Cassium in Macedonia apud Philippos superauit. Quo bello confecto, Octauius valetudinis causa Romam rediit: Antonius in Græciam Asiamq; profectus, honore quaquauersus ingenti est exceptus. Cùm illi Oriẽs Augustõ Occidens, Lepido Italia obtigisset multos per Orientem reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonũ, Iudæorum regem securi percussit: quod antea regum nulli cõtigit. Fuluiam inito Triũuiratu repudiauit, vt Octauiam Augusti sorore duceret, vtrãque postremo ob Cleopatrã, Aegypti reginã contempsit: ad bellum Parthicũ, Ventidium legatũ misit. Sed repudiata Octauia, causa fuit inter eum & Octauium dissentionis. Quicum postremo ad Actiũ nauali prælio cõgrediens, superatus est, Alexãdriámque confugiens, atque ibidẽ ab eodem obsessus, gladio sponte occubuit, anno ætatis LVI. Vir fuit in otio luxuriosissimus, in negotio laboriosissimus, ob res malè gestas: vt nihil de solita voluptate remiserit. Plutarchus.

L. Ant

L. Antónius, Triumuiri frater, apud Perusiam ab Octauio fame obsessus, in deditionem cum ccc. aliis venit: quibus, vt ait Liuius in Epiro, Octauius ipse pepercit: vt verò Tranquillus, omnes ad aram Cæsaris necare crudeliter iussit.

Antónius Iulianus rhetor Romæ per quam fuit honesti atque humani ingenij, doctrina quoque ista vtiliore ac delectabili, veterúmq; elegantiarum cura & memoria multa.

Antónius Eremita, miraculis & vita clarus. Tripart. hist. lib. 3. cap. 2.

Antonio politæ, populi. Plin. 5. 29. 27.

Antoniórum familia, Romę nobilissima vetustissimáque ab Antio Herculis filio oriunda. Gel.

Antontes Mardonij regis Thebarum filius, Pausan. lib. 9.

Antricum oppidum Galliæ Narbonensis Normaniæ finitimum, vulgò, *Chartres.*

Antron, nomen fluminis in Britannia.

Antrónia, vrbs in Messenia Peloponnesi regione, ab antris, è quibus molares lapides exciduntur, appellata, à Strabone Antron dicta: item à Stephano, qui Tessaliæ vrbem esse scribit. Ab hac Antronij asini dicti. Pomp. Mela libro 2.

Antuacutum & Antuerpia oppidum Gal. *Anuers.*

Antros est insula in Garumna fluuio de Pyreneo monte defluēte, quam pendere & attolli aquis increscentibus ideo putant: quia cum videatur editior aquis obiacet: vbi se fluctus impleuit illum operit, nec vt prius tantum ambit. Pomponius Mela lib. 3.

Anûbis Aegyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil est cane sagacius. Virgil.

Omnigenúmque deûm monstra, & latrator Anubis.

Ouidius sine titulo. (rendi.

Per tua sacra precor, per Anubilis ora ve-

Diodorus scribit Anubim filium fuisse Osiridis & Isidis, qui canem gestabat tanquam armorum insignia. Ex quo Aegyptij canem venerantur, & Anubim deum canino capite effingunt. Cęl. Rhod. lib. 5. cap. 12.

Anulinus Consul Romanus, Sabini 11. collega Horum tempore Antoninus Caracalla Alexādriæ cùm esset, Alexandrinam iuuentutem conuocauit, eámque passim omnem, militibus signo dato, interemit & occidit. Herodotus lib. quarto, Spartianus.

Anulus, fluuius Mauritaniæ Plin. 5 8. 1. 5. ad quē elephantes nitescente Luna noua descendere, ibique se purificantes aqua circunspergi scribit. Dion pergere elephantes ait πρὸς ὕδωρ ἀενναον, id est perennem aquam. Cęlius Rhod. 13. 18. considerandum relinquēs an Plin. ἀενναον, ex authore aliquo Annulum verterit. Plinianí codices emendatiores habent Amilius.

Anus, nomen fluuij.

Anxa, oppidum. Plin. 3. 11. 14.

Anxani, populi. Plin. 3. 12. 4.

Anxius, fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucasum in Mesopotamiam defluit, & Pactolo flumini & Caucaso cadenti occurrit, vnū que facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volscorum, Plinio, quam olim Trochinam, nunc Tarracinam dicunt. Martialis, Siue salutiferis candidus Anxur aquis. Horat. Millia tum pransi tria repsimus, atque subimus Impositum saxis late candentibus Anxur.

Vide TARACINA. Plin. 3. 5. 94.

Anxûrus, siue Anxyrus, nomen est. quo Iupiter à Campanis vocitatus est, qui maxime Anxure colebatur imberbis, vel quasi ἄξυρον τῶ ξυρεῖν, id est, sine nouacula: quia barbam nunquam rasisset. Seruius in illud Virg. Aeneid. 7. Circēūque iugum: queis Iupiter Anxurus aruis Præsidet, & viridi gaudens Feronia luco.

Vide ANXIRVS.

Anydrus, insula. Plin. 5. 31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Thessalię fluuius, in quo Centauri ab Hercule sauciati, vulnera sua lauerunt. Quamobrem cùm primò dulces habuisset aquas, postea in fœditas sunt conuersæ. Bocatius, Ouid. Fundit Anygrus aquas, &c. Fortasse idem qui supra ANAGER.

Anigridum est spelunca Nympharum ab Anigro fluuio haud longè disita in Samica regione. in hac si quis albo laborans, aut lepra nymphas aprecetur, sacrificiis etiā promissis, abstergátque pollutas corporis partes ac fluuium enatet, mox euadit incolumis. Cæl. Rod. lib. 16. cap 14..

Anysis, Aegypti rex, Herodoto lib. 2. vrbs Aegypti, Stephano.

Amytus, Athenienſis cum Melito & Lycone Socratem accusauit, & occidi curauit, Horat. lib. 2. Sermonum, Satyra 4.

- qualia vincunt.

Pythagoram, Anytique reum doctúmque Platona.

Plutarchus in vita Socratis.

A O

Aod, filius Ieræ, filij Iemini Bud. 3.

Aœde Musæ nomen vna ex filiabus Alucei. Pausanias lib. 9.

Aon, Neptuni filius, factione suorum ex Apulia pulsus, nauigio Euboeam, & inde Bœotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eôsque Aones, vt & montes vicinos appellauit, à quibus Neptuni filius ex Parichia coniuge. Porrò Aon filium Dimantem reliquit, qui ei in regno successit.

Aones populi ex Aonia, Paus. lib. 9.

Aónia, pars montana Bœotiæ, cuius meminit Steph. vnde totam Bœotiam prius Aoniam dictam scribit. hinc etiam dictæ.

Aonides, Musę à fonte Aone, in eadem regione illis-

illis consecrato. Iuuenalis,

-cupidus syluarum, aptúsque bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, id est, Bœotius, Seruio apud Vergilium, Aonio rediens deducam vertice Musas.

Aóricus, Gotthorum rex.

Aôris, Arâtis filius, venator bellicosus, Steph. & Paus. lib. 2.

Aórnos, petra apud Indos præceps & inuia monumentis historicorum celebrata, quasi auibus inaccessa. Scribit Plutarchus Alexandrum cùm intellexisset hanc petram teneri ab homine meticuloso, dixisse, Nunc locus iste facillimus est captu. Vide AVERNVS.

Aórnos, vrbs in Epiro, Ptol. & Steph.

Aórnos, lacus inter Puteolos & Baias, qui postea paucarum literarum mutatione dictus est Auernus. Aórnos autem, quòd auibus careat: ipsæque superuolantes graui eius odore enecentur: siue quòd sulphureæ exhalationes aërem vsque adeò extenuent, vt aues sustinere non possit. Virgil. Aeneid. 6.

Spelunca alta fuit, vastóque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorúmque tenebris:
Quam super haud vllæ poterant impune volantes.
Tendere iter pennis, talis sese halitus atris
Faucibus effundés supera ad conuexa ferebat:
Vnde locum Graij dixerunt nomine Aornon.

Plinius in Proœmio libr. 4 locum collocat in Epiro, qui & ipse ab exalatione auibus pestifera nomen accepit.

Aûrus, Ciuitas Cretæ ab Aora nympha, Eleuthera etiam dicta. Steph.

Aôrus, fluuius. Plin. 3 23. 3.

Aôrsi, populi, Ptol. libr. 6. cap. 14. non procul à Iaxarte fluuio, qui in HYRCANUM mare influit. Alios Plin. libr. 4. cap. 12. in Europa collocat Aorsos, & rursus eorum meminit, 6. 16. 12. Strabo li. 11. Aorsos dicit Tanaim fluuium accolere. ἄορσοι apud Steph.

Aóri, populi, Plin. 4. 11. 9.

Aoth Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euseb.

Aous fluuius in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Aeantem appellet, Plinius.

A P

Apæi, populi in Aethiopia sub Aegypto. Ptol.

Apêsus, vrbs Troadis, quæ & Pæsus dicitur. Est etiam pæsus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apámia, ad austrũ in Mediterranea sita, à Seleuco condita, Cœles regionis vrbs est, x. mil. pas. ab Aulocrene monte distans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodiceæ propter concordiam soror dicebatur: cui hoc nomine Antiochus à matre sua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori nupta imposuit. Illic & restagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apámia, ciuitas Parthorum, Ptol. Est item ciuitas Ponti, apud eundem. Est præterea insula, teste Plinio, à Tigride circunfusa, cui Antiochus id nomen à suæ matris nomine imposuit. Est & Apamea, Bithyniæ oppidum, à Nicomede Prusij regis filio sic appellata, quæ postea Myrlea, à Myrlo Colophonio duce dicebatur. Vide indicem in Plinium & MYRLEA infrà.

Apámia, vrbs minoris Asiæ, prius dicta Celenæ, quam Nicanor construxit. Vide plura de Apameis ciuitatibus apud Steph. qui è cæteris postremam Persicæ Edesse Septentrionem versus esse scribit.

Apameste oppidum in magna Græcia, cuius incolæ dicuntur Apamæstini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Apana Antiochi filia, Paus.

Apánda, Macedonũ rex, Astyabari filius, regnauit annos xxx.

Aparctias, ventus ab Arcto flans.

Apasiácę, gens Massagetarum. Steph. ex Strab.

Apaturia Minerua cognominata ab Aethra quæ per quietem monita à Minerua vt Sphæro sacrificaret cum in insulam traiecisset à Neptuno compressa Palladis templum ibi erexit. Præterea constituit vt Iræzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi consecrarent. Erat & festum Athenis Apaturia nomine quasi Homopatoria, quòd patres liberorum curiæ ascribendorum gratia conuenirẽt, de quo festo copiose Suidas.

Apaturia Venus dicta est ab ἀπάτη quod est decipio. nam cum gygantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tandiu delituisse, donec Herculis auxilio sigillatim omnes interfecit.

Apaturũ, Veneris templũ in Phanagoria. Steph. ex Strab. Hecatæus sinum quendam Asiæ sic nominat.

Apauorténe, regio est Scythiæ, in qua est Hyrcania prouincia.

Appelles Cous pictor eximius, ingenio & gratia quam in se maximè iactabat, præstantissimus, voluminibus etiam ad Perseum discipulum editis, quæ artis suæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri Macedonis temporibus, à quo tantùm depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus reperitus est qui vellet absoluere. Ouidius,

Si nunquam Venerem Cous pinxisset Apelles,
Mersa sub æquoreis illa latere aquis.

Quintil. libr. 12. Plin. 35. 10.

Apelles, sectator Marcionis, de cuius hæresi vide Euseb. lib. 5.

Apellei, populi. Plin. 6. 17. 5.

Apenestę, Ptolemæo Apuliæ vrbs.

Apenninus, mons à penna quæ est summitas: vel

Apœninus

Apœninus cum œ diphthongo (vt scribit Seruius) quasi Alpes Pœni, quem Annibal primus superauit, in quo itinere alterum amisit oculum. Hic Italiam diuidit, incipítque à Genua & supra Carnos incumbit. Liuius libro 21.

Pœninum dicit. Steph. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, sinistra verò Adriaticum respicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium sumit, tandémque in duo brachia discinditur. quorum alterum in agrum Brutium ad Fretum vsque Siculum: alterum per Apuliam vsque ad Superum mare porrigitur. Hinc Apenninicolæ dicuntur, qui hunc montem incolunt. Virg. 11. Aeneid.

Apennini colæ bellator filius Anni.

Apennini sylua, Pli. 3. 5. 159. Descriptio montis Apennini 5. 5. 47.

Apennini montes Plin. 3. 12.

Apennînum sæpe tremuisse. Plin. 2. 80.

Apennîna regio Plin. 8. 58.

Aper Consul, Catulini collega.

Aper Consul, Pollionis secundi collega.

Aperantia, vrbs Thessaliæ. Steph.

Apesas mons, Paus. lib. 2.

Apesus, vntis, mons Neemę superiacęs, vbi Theseus Ioui primùm operatus creditur. Dictus ab Heroë cui Apesas nomen erat. Papinius,

Mons erat audaci seductus in æthera dorso,
Nomine Lernęi dicunt Apesunta coloni,
Gentibus Argolicis olim sacer.

Ab hoc Apesantius Iuppiter dictus est. Plin. li. 4. cap. Vide ἀπέσας apud Steph.

Apesantius Iuppiter dictus est ab Apesante monte, qui est supra Nemæam, vbi Persæus sacra Ioui facere solebat.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph.

Aphânnæ, regio Siciliæ ignobilis: vnde prouerbium, Ad Aphannas: de obscuris & relegatis. Steph. ἀφάννας.

Aphara, vrbs in tribu Beniamin, Ios. 18.

Apharêus rex Messeniorũ filium habuit Pisum, à quo vrbs Pisa. Paus. lib. 5.

Apharetus Marpissam œnomani filiam visam ex chorea rapuit, Plut. in Paralellis.

Apharántes & Apharantiadę, populi Libyę. Vide PHARAE.

Aphec, siue Apheca, Vrbs in tribu Manasse, Ios. 12. 13. Est & vrbs in tribu Iudæ, Ios. 15. Hieronymo in locis Hebraicis vsque ad suam ætatem castellum grande Apheca nomine, iuxta oppidum Palæsthinæ. Vrbs præterea in tribu Aser, Iosue 19. Iudicum 1. iuxta vicum Efron ciuitatis Iezrael, vbi dimicauit Saul in sorte Aser: & vbi Philisthini contra Israel posuerunt castra, 1. Reg. 4. & 29. eo. loci Benadab rex Syriæ vincitur 3. Reg. 20.

Aphédas, rex Athenienśium: vel, vt Steph. Molossorum.

Aphedantes, populi in Molossis. Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Apher, natus ex Aphrica. Lucanus,

Et solitus vacuis errare mapalibus Apher.

Vide APER.

Aphetæ, vrbs Magnesiæ in Paganetico sinu. Stephan.

Aphetor Apollo dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 16.

Aphesas heros, vide APHESVS.

Aphiclea ciuitas, Paus. lib. 10.

Aphia, filius viri Iemini. 1. Reg. 9.

Aphidas, Centaurus. Fortè ἀφειδὴς, vt suprà.

Aphidas, XIIII. Athenięsium rex, regnauit annis VIII, vel, vt alij, vnum tantum. Hic vltimus ex Erichithei familia, Athenarum rex fuit, à quo hac occasione ad aliud genus regnum translatum, ait Eusebius. Xantho Bœetio, prouocãte Thimœta ad pugnam, Thimetes recusauit. Tum Melanthus Pylienśis, Andropompi filius, vir strenuus, singulare certamen cum Xantho suscepit, & victor regnum Athenarum obtinuit.

Aphidna, pars Atticę & Leontidis tribus. Steph.

Aphidnæ, locus celebris in Attica. Seneca in Hippolyto, paruas alius

Calcet Aphidnas. Est & vrbs Lycaoniæ. Steph.

Aphnêum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Artynia prius. Stephanus.

Aphnius filius Martis ex Aerope qui matri demortuæ partui inhæsit ac ex vberibus vi numinis paterni multum copiosúmque lac sorbit. Qua ratione inter deos translatus est, illique sacellum in agro Tegeatum extructum est. Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25. Paus. lib. 8.

Aphórmium, locus Thespienśium. Steph.

Aphrica, Plinio in prologo tertij, tertia orbis pars est inter Asiam & Europam ad Austrum sita incipiens ab Aegypto, in Gaditano freto desinit. in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, Carthago vrbs. Mare quo cingitur hærétque, à Septentrione Libycum, à Meridie Aethiopicum, ab Occidente Atlanticum. Pomponius Mela libro secundo. Plinius libro 5. cap. 4. Straboni lib. 2. eadem quoque Libya dicitur. Plinius in prologo quinti. Cuius regionis Nahum 3. fit mentio, & alibi sæpe in scripturis. Vide AFRICA.

Aphricus, ventus inter Austrum & Zephyrum: ita dictus, quòd ab Aphrica flare videatur. Virg. Aeneid. 1.

Vnà Eurúsque, Notúsque ruunt, creberque procellis Aphricus.

Aphricum mare, quod Aphricam alluit, à Metagono promontorio ad Orientem vsque ad Philenorum aras extensus, Sardo, Siculo, & Ionio mari conterminum.

Aphrodisias olim Trœzen Peloponnesi. Steph.

Aphrodisia, insula in mari Persico, vbi Persis à Carma

Carmania diſpeſcitur: ſic dicta, quòd in ea Venus coleretur, alio nomine κύπρις dicta.

Aphrodiſiades duodecim Steph. numerat. Plin. 6.29.4. meminit Aphrodiſiadis inſulæ, & 4.11. oppidi Aphrodiſiadis. Vide MEGALOPOLIS.

Aphrodiſium, Cariæ promontorium Pompon. quod Aphrodiſias Plinio appellatur. Eſt & Ptol. vrbs Africæ, & Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium, eodem authore.

Aphrodiſius præſul Bituricenſis, Petri diſcipulus genere Aegyptius, iacet apud Bituriges. Volaterranus,

Aphrodites, nomen quo Venus vocitata eſt, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma: nam de ſpuma maris nata ferunt.

Aphrodites, ciuitas iuxta Atribin & Aethiopiã & Thraciam. Steph.

Aphroditia, regiuncula Laconicæ. Steph.

Aphthala vel Aphthæa, Hecate. Steph.

Aphthites, pars Aegypti. Steph.

Aphthónius ſophiſta, ſcripſit προγυμνάσματα id eſt, præexcitationes in rhetorica.

Aphydna, ſiue Aphydne, vna ex vrbibus Athenienſium. Vide TITACIDE.

Aphyte oppidum Thraciæ, non procul à Pallene oraculo Apollinis inſigne: ab Aphyo quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphythæi. Steph.

Apia regio, ab Api I I I I. Sicyoniorum rege appellata, Aegialea antea dicta, nunc Peloponneſus.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Cap tolijvectigal deuoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monimentum poſteris reliquiſſet, edito de gulæ irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca in libro de Conſolatione ad Albinum, ſuo ſæculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiuiſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio milites quod in culinam congeſſerat, centies tantùm ſupereſſe ſibi cognouiſſet. Iuuenal. Saty. I I.

—quid enim maiore cachinno
Excipitur populi, quàm pauper Apicius?

Apidanus, fluuius ex præcipuis Theſſaliæ, tarde fluens, quouſque illi commiſcentur Enipheus, Melas & Phœnix, quos ipſe ſecum in Peneum defert, vt habet Lucan. lib. 1.

it gurgite vaſto

Apidanus, nunquámque celer niſi miſtus Enipheus.

Demetrius Apidanum Troadis fluuium facit. Stephan.

Apidores, arcades ab Apidone fluuio, aut Phoronei filio Apidone.

Apiennátes, populi Plin. 3.14.15.

Apilas, Vide ASCORVS, Plin. 4.10.5.

Apina Tricáte, duo oppide Apuliæ à Diomede euerſa, tanta ignominia in prouerbij ludibrium tranſierunt, vt quoties rem nullius pretij oſtẽdere volumus, Apinas & Tricas nominemus. Martialis,

ſunt Apinæ Tricæque, & ſimul vilius iſtis.

Plin. 3.11.32. Vide TRICA.

Apiola, ciuitas Italiæ. Steph.

Apiolæ, oppidum à Tarquinio captum. Plin. 3.5. 144.

Apis, Argiuorum rex, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Oſiris appellatus, Iſidem vxorem duxit. Achaiæ regno Aegialeo fratri conceſſo, in Aegyptum traiecit: vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarúmque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus. Cúmque aliquandiu mira prudentia, parſque clamentia Aegypti regnum adminiſtraſſet, multáque in ſubditos beneficia contuliſſet, vita tandem functus, pro deo eſt habitus, cúmque Aegyptij ſub viui bouis imagine coluerunt: qui corpore niger, candida fronte, in tergore alba nota inſignis, duplicibus pilis in cauda, & lingua cantharo notatus eſſet, cúmque certos vitæ annos excedere non licebat: quibus peractis, in ſacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iuſtitio, veſte ſciſſa, & laceratis crinibus defunctum plangebant: inuento verò alio mirificè lætabantur. Reſponſa autem non vt reliqua oracula dare ſolebat: ſed ſi manu oblatum pabulum ſumpſiſſet à conſulentibus, ſecundos euentus atq; omnia proſpera decernebat: ſi verò abnueret, omnia ſiniſtra portendebat. Ideo cùm à Germanico imperatore pabulum oblatum renuiſſet, funeſtum omen, & indubiam necem, quæ paulò pòſt ſecuta eſt, prænuntiauit. Ouidius 3. de Ponto.

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. vltimo. Plin. lib. 8. cap. 46.

Apis, vicus in Africa, ſic dictus, quia nobilis Aegypti regione eſſet Plin. 5.6.3.

Apis, I I I. argiuorum rex regnauit annis I I I I.

Apis, I I I I. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXV.

Apiſcion, viri Troiana nomen.

Apitami, populi. Plin. 6.20.36.

Apitius Gaiba ſcurra nobilis ſub Tyberio Cæſare, Iuuen. Saty. 5.

Apobaroti, populi Aetholiæ. Steph.

Apócopa, ſinus in Arabico receſſu. Steph.

Apollinaris, Heræticus, vnã diuinitatis & carnis Chriſti naturam eſſe docuit Tripar. hiſt. l. b. 9. cap. 3.

Apollinâris Conſul, Priſci collega.

Apollinárium, regio. Plin. 3.4.33.

Apóllo, Iouis & Latonę filius, Phœbus etiã dictus & Sol. Apollo autẽ vocatus ἀπὸ τοῦ ἀπαλλεῖν: quod ἀπάλλειν, id eſt ægrotationibus homines liberet. natus in Delo eodem partu cum Diana, quæ & ipſa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit: deinde

Cyclo

Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Aesculapius fuit ad inferos detrusus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Thessaliæ regis armenta apud Amphrysum eiusdem regionis fluuiū pauit. Fertur accepisse citharam à Mercurio & postea Musis præfuisse. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum conuersa est, arborem huic sacram. Item Hiacynthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem sui nominis commutasse fertur. Branchum item Thessalum, cui in suo templo sacra fieri iussit. Vicit Marsiam tibicinem, à quo lacessitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Illi muros, adiuuante Neptuno, Laomedonti regi ædificauit. Medicinæ vsum primus intulisse, & propterea deitatem meruisse dicitur. Author est carminis & Musices: quapropter poetæ præcipuum sibi numen faciunt in Rhodo insula. Colossum habuit tantæ magnitudinis, vt inter septem mundi miracula sit connumeratus. Triplex est eius potestas, vt sit sol in cælo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius simulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & sagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adscribitur, propterea semper imberbis à poëtis fingitur. Multa habet nomina à locis in quibus potissimum colebatur, sibi indita: Agyæus, Alexicacus, Boidromius, Clarius, Carnius, Carnias, Carneus, Compitalis, Diradiotes, Epicurius, Harius, Ismenius, Leocrates, Musarum dux, Musarum præses, Parcarum ductor, Parrhasius, Patrius, Pythæus, Climyntheus. Thermius, Verticallis: de quibus vide Paus.

Apóllines quatuor Cicero constituit. Primùm, antiquum custodem Athenarum: Alterum, Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerit, quamuis Eusebius antiquiorem illum describat: Quartum in Arcadia, quem Arcades, quòd illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam seueritatem regno pulsus, ad Admetum Thessaliæ regem confugit, & iuxta Amphrysum amnem eius armenta pauit. Quare à posterioribus pro deo colitur, & ab Homero variis nominibus appellatur, ἀργυρότοξος, ἑκηβόλος: ab eius scilicet artibus & inuentis.

Apóllo Nomius, id est pastor, dictus est quo tempore Admeti regis pauit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuisse constat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apóllo Capitolinus. Plin. 4. 13.

Apóllinis insula in Libya. Steph.

Apóllinis ciuitas, minor in Aegypto est Libyam versus: maior in Aegypto, tertia in Aethiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apóllinis Actij templum. Plin. 4. 2. 10.

Apóllinis Phestij portus. Plin. 4. 3. 1. Oraculum Delphicum. 4. 3. 3. Promontorium, 5. 2. 13. & 5. 4. 1. 5. Vrbs, 5. 9. 71. Oppidum, 6. 30. 12.

Apóllinis Clarij templū, 5. 29. 48. Eiusdem specus mirus, 2. 106.

Apollinis & Herculis contentio de tripode, Paus an.

Apollinis odium in tibicines, Paus.

Apollinis sacrificia. Paus an.

Apollinis simulachrum Amyclis, apud Corint. ad radices Cuculini, apud Delios, Cytheatæ, in Lycone, apud Megalop. apud Patrenses in Olymp. in Sicyone. Paus.

Apollinis templa variis in locis ædificata. Paus.

Apollinis & Marsiæ certamen, vbi. Plin. 5. 29. 5.

Apollinis Didymæi arc vbi, à quo. Plin. 6. 26. 21. Eiusdem oraculum, 5. 29. 30.

Apollodôrus, pictor excellens.

Apollodôrus, Athenienſis grammaticus, Asclepiadis, Panætij Rhodij philosophi, & Aristarchi grammatici discipulus. Primus genus metri Triambici inuenit, vt testatur Suidas. Scripsit quoque historiam Athenienſium vsque ad reditum Heraclidarum, vt author est Diodorus Siculus.

Apollodôrus Tarsenſis, Tragicus, cuius Tragœdias Suidas recenset.

Apollodôrus item Athenienſis poëta Comicus, tempore quo & Mænander fuit. fabulas ipsius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodôrus Pergamenus rhetor, Cassidij (alias Callidij) item Cæsaris Augusti præceptor & familiaris, scripsit de arte Rhethorica, vt author est Strabo.

Apollodôrus Quintus Celæus, cuius comœdiæ fuerunt philadelphi & Sisiphus. Sextus, Alexandrinus comicus æmulus Menandri, de quo Martialis.

Apollodorus pictor nobilis Athenienſis qui primus species exprimere instituit; primúsq; gloriam penicillo contulit, fecit sacerdotem adorantem & Aiacem fulminatum.

Apollodorus Cassandriæ tyrannus. Pausan.

Apollónia, vrbs in Epiro, quatuor millibus passuum à mari distans, Plin. libro 4. Item Corinthiorum colonia, optimis olim legibus instituta, vulgò hodie Valonia nominata, Strabonì: quam condidere Corinthij Coryceíque, ab Eante fluuio stadiis decem à mari, sexaginta.

Apollónia, insula Traciæ cis Istrum amnem, teste Herodoto lib. 4.

Apollónia, ciuitas Cretæ, eodem authore.

Apollonia ciuitas in Syria, hodie Bonandria.

Apollónia, Epiri, hodie Velona, ex qua breuis in Italiam traiectus. Stephanus Apollonias enumerat viginti quatuor. Et alibi Cydoniam Cretæ vrbem olim Apolloniam dictam fuisse scri-

ſe ſcribit.

Apollonia, ciuitas Macedoniæ, per quam Paulus profectus eſt, Acto. 17. Achedoro tantùm fluuio à Theſſalonica diuiſa. Volater. libro 8. Eſt & altera in prouincia Aphricæ quæ & Pentapolis.

Apollonia, oppidum. Plin. 3. 11. 17.

Apollónia, Macedoniæ oppidum, Plin. 3. 23. 3. & 4. 10. 20. 22. Thraciæ oppidum, 4. 11. 27. Cretæ oppidum, 4. 12. 34. Ponti, 34. 7. 27. & 31. 4. 4. Cyrenaicæ oppidum 5. 5. 2. Idumeæ, 5. 13. 6. Troadis, 5. 30. 11. 27.

Apollonia Ponti inſula. Plin. 6. 12. 6. Apollonitarum inſula, 4. 13. 4.

Apollonias, vrbs in Parnaſſo iuxta Delphos, aliàs Cypariſſus dicta. Steph. Vide in CYPARYSSO. Trœzen etiam Peloponneſi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticũ bitumen. Plin. 35. 15. 22. & 2. 106.

Apolloniatæ, populi Apolloniæ, Plin. 5. 30. 13.

Cariæ populi, 5. 29. 20. Val. Max. lib. 1. Apolloniatæ quidam pœnitentiam egerunt.

Apollonienſes populi. Plin. 5. 30. 30.

Apollonienſes, par quædam addita Attalidi tribus. Stephan.

Apollonius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici: cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem: ſcripſit Argonautica verſu hexametro. Author Suidas.

Apollónius Alexandrinus, cognomẽto Dioſcorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grammaticus, filiúmque erudiit. ſcripſit de conſtructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius Aphrodienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiúſque myſteriis.

Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæſaris eodem tempore, vt ſcribit Plutarchus: Romæ docuit, quo legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla: orator vnus in cauſis ſcriptórque præſtantiſsimus, & in annotandis, animaduertendiſque vitiis, & inſtituendo, docendóque præſtantiſsimus, vt ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabãdenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſsimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere: dimittebátque quemque ad quamcunque artem putabat eſſe aptum, vt ſcribit Cicero lib. 1. de Orat.

Apollonius Nyſſeus, Panetij Stoici familiaris Strabo.

Apollonius Herophilius, Herophili diſcipulus, ſcripſit de vnguentis. Author Atheneus, apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur.

Apollonios ſophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratiam vnum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus Pythagoricus Philoſophus, cuius vitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis ipſius peregrinationis comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & fortè in multitudine diſputaret, per eam horam, qua Domitianus interficiebatur, diſixus & elinguis ſtetit: tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccatorem: pulſaſti, vulneraſti, & interfeciſti. Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. libro 17. cap. 13. Idem hoc vnum à diis poſcebat vt bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex. ab Alexand. libro 4.

Apollonius, nomen viri quem occidit Iudas Machabæus. 1. Machab. 3.

Apollonius, cognomine Titus, à Ionatha victus fugatúſque eſt. Ioſeph. lib. 13. cap. 6.

Apollonius, ſenator Romanus, lecto Senatui Apologetico pro fide Chriſti, capite truncatus eſt. Euſe. lib. 5. cap. 21.

Apollonius, Stoicus Philoſophus.

Apollonius Conſul, Magni collega.

Apollonius Luctator, Pauſan.

Apollonia virgo, ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata eſt. Euſebius libro 6. cap. 29. & ſequentibus.

Apollonohieritæ, populi. Plin. 5. 29. 27.

Apollonopolitis præfectura. Plin. 5. 9. 11. 70.

Apollophanes regis Antigaui adulator.

Aponus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis aptæ; Claudiani Elegiaco carmine laudatæ: & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib. 6. Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur Colle ſedens Aponus terris, vbi fumifere, exit, Atque Antenorei diſpergitur vnde Timaui. &c. Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quæ citra dolorem medetur.

Apphaim, filius Nadab, filij Semei, filij Onam. 1. Paralip. 2.

Apphia nomen fœminæ apud Paulum, ad Philemonem.

Apphus, filius Matathiæ, filij Ioannis 1. Mach. 2.

Appiani, populi. Plin. 5. 29. 3.

Appiánus Alexandrinus, XXII. libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit, Andriani principis temporibus.

Appiades deæ Venus, & Pallas dictæ ſunt: ad Appias aquas illis templum erectum erat prope Cæſaris forum. Cicer. 3. epiſtol. ad Appium ſcribens: idque me inquit (quoniam tu ita vis) ſpero non inuita Minerua facturum, quam quidem, ego ſi fortè de tuis ſumpſero, non ſolùm Pallada, ſed etiam Appiada nomi-

nabo, Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1.

Appion, Græcus scriptor, πολυίστωρ appellatus, facili atque alacri facundia, vt testatur Gellius, res gestas Alexandri Macedonis scripsit.

Appion, grammaticus celebris, Pisthonici filius, cui nomen Mocrus, genere Aegyptius, sub C. Cæsare tota circunlatus est Græcia. Hunc Tiberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri posset. Immortalitate a se donari scripsit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Iosephus scribit, quòd esset malus & indoctus, totiúsque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor asini habens. Fuit temporibus Dionysij Halicarnassæi & Iosephi.

Appiórum gentem Romæ esse cognominatam legimus, ab Appij corona, quam L. Appius in Achaia meruit.

Appius Annius Trebonius Gallus, Consul Romanus, M. Attilij Metilij collega.

Appius Claudius Crassus, consul, Sp. Nautij Rutilij collega, ad Vscanam à Perseo victus. Liuius lib. 2. Deca. 5. Celtiberos vicit, castrísque exuit. Ibidem.

Appius Claudius Decemuir, cum sociis magistratum vi obtinuit, exilio demum damnatus est.

Appius Claudius, cæcus, orator Romanus, de quo Cicero in Bruto, & Tuscul. lib. 4.

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, consul, P. Seruilij collega. cuius ætate Sylla depósito magistratu vitam vixit priuatam. Appian. lib. 1. commentariósque scripsit, quos Lucullo dedicauit. Plut.

Appius Claud. Pulcher, cõsul, L. Domitij Aenobarbi collega.

Appius Claud. Pulcher alius consul, M. Sempronij Tuditani collega.

Appius Claud. Pulcher alius consul, Q. Fuluij Flacci III. collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum est: Pœni à Coss. victi cæsíque sunt. Liu. lib. 5.

Appius Claud. Pulcher alius consul, C. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb. lib. 1.

Appius Claudius Lentulus consul, M. Perpennæ collega.

Appius Iunius Syllanus, consul, P. Silij Neruæ collega.

Appius Claudius Russus consul, P. Sempronij Sophi collega.

Appius Claud. Sabinius. T. Quintij Capitolini collega.

Appia via, à Roma in Campaniam, & ad mare vsque Brundusium, quàm Appius Claudius, consul lapidibus strauit. Cic. pro Milone.

Apij forum, Hieronymus putat ab Appio quondam consule appellatum: à quo & via Appia cognominata. Verùm Appij forum oppidum fuit, longius à Roma quàm Aricia distãs, quod Hora. lib. 1. Serm. Sat. 5. ostendit his verbis,

Egressum magna me excepit Aricia Roma
Hospitio modico, rhetor comes Heliodorus,
Græcorũ linguæ doctissimus: inde forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.
Ad hanc vrbem Paulus venit, cùm duceretur Romam, Act. 28.

Appote, oppidum. Plin. 6. 28 55.

Apries vel Aprius, Psammis Aegyptii regis filius, regnauit annis XXV. Hic, vt testatur Herodotus lib. 2. ab Aegyptiis, qui à se ad Amasim defecerant, strangulatus est, & in paternis monumentis sepultus.

Aproniânus consul Pauli collega.

Aproniânus alius consul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apros, Colonia. Plin. 4. 11. 36.

Aprus, vrbs Thraciæ. Steph.

Apsa, fluuius. Plin. 3. 15. 2.

Apsinei, populi. Plin. 3. 11. 5.

Aprutium, Italiæ regio inter Apuleiam & Picenum. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, & multæ aliæ.

Apsarus, locus in Euxino, Absyrtus antea dictus. Steph.

Apsilæ, gens Scythica, Lazis vicina. Steph.

Absinthes sophista Gadaræus, docuit Romæ, Maximiani tempore, cuius beneficio adeptus est consulatum.

Absinus rhetor nobilis Athenienſis, Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7.

Apsórus, vrbs Ponti Cappadociæ, Ptolem.

Apsorus, insula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine. Ptolem. lib. 1. scribit.

Apsorus, ciuitas Illyriæ. Steph.

Apsus, fluuius in ea parte est Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan. lib. 5.

Tellus, quam volucer Genusus, quam mollior Apsus
Circumeunt ripis, &c.

Apsynthus, ciuitas Thraciæ, & regio Apsynthis dicitur.

Apsyrtus & Apsyrtides, vide in A B sper b.

Apyre, oppidum, Plinius 5. 27. 41. Apta iulia, Plinius 3. 4.

Apterea, neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Sirenibus vocatum, quòd victæ ibi cantu à Musis præ mœrore exutæ pennis in mare desiluissent. Steph. & Pausan.

Apteron, oppidum. Plin. 4. 12. 33.

Apuâni, Ligures, teste Liuio lib. 10. Sempronius, inquit, è Pisis in Apuanos Ligures vastando aperuit saltus, &c.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico cõtermina, inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit, vsque ad Dauniam dicta est. In ea sunt

vrbes

vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanen
sium principum: Beneuentum, Luceria, & mõs
Garganus, Vadian. Iuuenalis.
Vendit agros, sed maiores Apulia vendit.
Apúliæ descriptio, Plin. 3. 11. 25. Apuliæ ventus
contrarius, 17. 24. 62. Apuliæ insulæ, 3. 26. 9.
Apuli, Plin. 3. 5. Apulorum genera tria, 3. 11. 19.
Apulæ oppidum, 3. 11. 13.
Apula lana qualis Plin. 8. 47. 14.
Apuscidamus lacus Plin. 31. 1. 70.

A Q

Aquæ Augustæ, Ptolem. vrbs Aquitaniæ in
Gallia.
Aquæ calidæ, vrbs Britanniæ, Ptolemæo, Vicus
aquarius aliis dictus.
Aquæductus, Heb. AMMA, collis in tribu Ben-
iamin, iuxta Giath, & Gabaon, vbi Asael frater
Ioab confossus fuit ab Abner, 2. Reg. 2.
Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonensis,
opere C. Marij, c. passus à Rodani ostiis dedu
ctæ. Plinius. Manet hodiéque nomen, Vulgò,
Aigues mortes. Hæ etiam Fossæ Marianæ di-
cuntur.
Aquæ Sextiæ Salyũ, Galliæ Narbonensis vrbs,
nunc Aquensis ciuitas quam Sextius dux re-
dactis in potestatem Salyis ædificauit, vbi ex
tant aquæ calidæ, Strabo. Vide sequentia. Vul-
gò *Aix in Prouence.*
Aquæ Statyellorum oppidum. Plin. 3. 5. 51.
Aquárius, rij, vndecimum signum Zodiaci, pro
ximum Capricorno, oritur x v. Calendas Fe-
bruarij. Fabulantur poëtæ hunc fuisse Gany-
medem, quem Iupiter, eius pulchritudine cap-
tus, ab aquila in cælum raptum, ministrum
suum fecisse existimatur.
Aquarij fuerunt Hæretici quidam, qui solam a-
quam offerebant in calice sacramenti, Cæl.
Rhod. lib. 18. cap. 40.
Aquénses, populi. Plin. 3. 5. 7.
Aquicaldénses, populi. Plin. 3. 3. 27.
Aquila, vir Iudæus ex Ponto. Act. 18.
Aquila, vrbs Brutiorum, ex ruinis Fucornij an-
tiquissimi oppidi, à Longobardis ædificata,
Volaterranus.
Aquila, astrum, cuius a'a dextra circulum æqui-
noctialem parum prodit: sinistra autem non
longe à capite Ophiuchi videtur. Rostrum e-
ius à reliquo corpore diuidit circulus à Can-
cro ad Capricornum perueniens. Exorto Leo-
ne occidit: exoritur autem cum Capricorno,
habens in capite stellam vnam, in vtraque
pennam vnam, in cauda vnam. Fabulãtur poë-
tæ hanc eam esse quæ Ganymedẽ rapuit, eúq-
que officij gratia à Ioue inter astra fuisse collo
catam. Higinus in Astron. poët.
Aquilaria, locus in Africa. Cæsar. in Comm.
Aquileia, vrbs Carnorum, ad Natisonẽ fluuium
Romanorum colonia, x i i, M. distans à mari,
iuxta quam & Timauum aimnem nonnulli col-
locarunt, Martialis,
Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timauo.
Ex hac orti sunt Chromatius, ad quem Hiero-
nymus sæpe scripsit: & Rufinus Græcè Latinè-
que eruditus, qui Iosephum conuertit in Lati
num: cuius originalis est Mediolani in sancti
Ambrosij fano, Longobardis characteribus
carioſissimis.
Aquileia, à Romanis cõdita in Italia, incumben
tibus Barbaris opposita, emporium Illyriaca-
rum gentium. verba sunt Strabonis. Liuius de
bello Macedonico, Aquileia, inquit, colonia
Latina eodem anno in agro Gallorum dedu-
cta. Hæc enim vrbs non prius caput extulit,
quàm subactis Pannoniis, ex quibus tanquam
claustris ad Danubium patefactis, tutum id
cœpit esse iter, quod, teste Tranquillo, Augu-
stus sæpe frequentauit. Hæc Liuius.
Aquileiénsium fides probata est, Maximinorum
patris & filij bello, vt scribit Capitolinus. Hi
enim tanta fide contra Maximinum pro sena-
tu fuerunt, vt funes de mulierum capillis ne-
cterent, quibus sagittas excuterẽt penuria ner
uorum. Aquileia hodie Algar, castellum vulgò
apud Stephanum. Aquileiæ oppidi, & eius flu-
minis meminit Plin. 3. 18. 4.
Aquilius cognomẽ Iurisconsulti à calore nigro.
Aquilo, ventus dictus à vehementissimo volatu
instar aquilæ: Græcis Βορέας, siccus & frigidus.
Ouid. lib. 6. Metam.
Apta mihi vis est, qua tristia nubila pello,
Et freta concutio, nodosáque robora verto,
Induróque niues, & tergus grãdine pulso, &c.
Flat ab æstiua & solstitiali plaga Orientis. A-
quilones etiam dicuntur venti, qui octo fer-
mè diebus exortum Caniculæ antecedunt, &
perflant diebus quadraginta quos vocant E-
tesias & Prodromos, quasi præcursores.
Aquitóni populi. Plin. 3. 11. 34.
Aquilina & Nicetа sorores meretrices, missæ a-
liquãdo fuerunt à rege Dagne ad corrumpen-
dum Diuum Christophorum, inculcandúm-
que ei falsæ religionis cultum: verum aliter se
res habuit: nam & ipsæ ad fidem cõuersæ sunt,
& iussu regis interfectæ.
Aquilinus Consul, Iu. Rustici collega.
Aquilinus alius Consul, Aemiliani collega.
Aquilinus alius Consul, Iunij Maximi collega.
Aquinates saltus. Plin. 3. 15. 6. 7.
Aquînum, Latinorũ oppidũ. Plin. 3. 5. 110. quod
Melpha fluuius alluit. Strabo. Vulgò *Aquino.*
Thomæ scholastici & sophistæ patria.
Aquisgránũ, Germaniæ ciuitas, prius Vegerra
dicta, Caroli Magni sepulchro nobilitata. Plu
tarch. in Carolo Magno, Gallicè *Aix.*
Aquitánia, regio & tertia Galliæ pars, ab obli-
quis aquis Ligeris. Hæc à Circio Oceanum
habet, qui Aquitanicus sinus dicitur, ab Oc-
casu Hispaniam, à Septẽtrione Lugdunensem
prouinciam, à Meridie Narbonensem. In ea
Tholosa & Burdegala ciuitates: vnde Aqui-

cani populi.Plin.lib.4. Gallia omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè distincta, à Scalde ad Sequanã. Belgica:ab eo ad Garũnã, Celtica, eademque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica antè dicta Ἀκουιτανία scribitur, & in Santones Ἀκυιτανία. apud Stephanum. Gallicè *Gascogne & Guienne.*

Aquitánia vbi.Plin.4.17.3.

Aquitaniæ populi.Plin.4.19.per totum.Ptol.li. 2.cap.7.

Aquites nomen Sacerdotis apud Phasidem, Valer.Flac.lib.6.magnúsque sacerdos
Phasidis actoris Aquites errabat in agris.

Aquula, oppidum Hetruriæ, vnde Aquulenses & Aquenlenses Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar, Moabitarum metropolis ad Arnon sita. Deut.2.Isa.15.Nume.21.

Ara,vrbs Assyriorum,1.Paralip.5.Hieronymus in quæst.Heb.ipsam Rages esse scribit Medorum ciuitatem de qua Tobiæ 1.

Ara,filius Iether.1.Paral.7.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & insula Arabiæ adiacens.

Ara,signum cæleste,Antarcticum circulum contingens inter Hostiæ caput,& extremam scorpionis caudam collocatum. Occidit sub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno. Stellas habet quatuor, quarum duæ in summa, reliquæ in ima eius parte sitæ. Inter astra autem ideo putatur translata, quòd in ea fœdus arctissimum percusserint dij, quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cæli possessionem armis tutari cogebantur. Hyginius de Signis cælest. & in Astronum. Poët.

Aráas,pater Thecuæ,patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis,4.Reg.22.Heb.Harebas: qui 2.Paral.34.dicitur.Hasra.

Arab,nomen ciuitatis in tribu Iuda.Ios.15.

Arabarches, publicanus apud Aegyptios, qui præerat exigendo vectigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Aegyptum adducebantur. Iuuenal.Sat.3.

-inter quod ausus habere
Nescio quis titulos Aegyptius atq; Arabaches.

Arabathãne,nomen ciuitatis.1.Mach.5.

Arabia,regio Asiæ maioris inter Iudęam & Aegyptum,ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio. Solinus Arabiam interpretatur sacram. Est autem triplex Plinio,libro 2.ἐρημολοφόρος ἔυοδμος λιβανολοφόρος dicta: altera Petræa,πετρώδης,tertia deserta,ἔρημος.

Arabiæ descriptio,Pli.5.11.per totum, & 6.24. & 6.28.& inde Ptolem.lib.5.cap.17.

Arábia vbi non sterilis,Pli.5.11.2.3.Eius deserta,Plin.6.30.33.Ptol.li.5.ca.19.Situs,Pli.6.28. 4.& 6.34.3.Mẽsura,6.28.58.& 6.29.1.& inde

Arabia Merorum quæ.Plin.5.24.8.13.

Arábia Petræa sic dicta à Petra vetustissimo oppido: Aegypto Iudææque confinis est, Ptol. Straboni ac Plinio: alio nomine Nabathea dicitur.

Arábia deserta Ptolemæo, Straboni autem Scenetis, vbi & Scene vrbs Plin. σκηνῶν σκηνῶν, quòd gens vaga & sine ædificiis in tentoriis habiter.Hæc à Meridie montibus Arabiæ fœlicis cincta est. Arabarum Eltonitarum sterilis dicitur,præterquam vbi Syriam attingit à Pelusio vsque ad arsinoen rubri maris oppidum: à Septentrione Mesopotamiam habet, ab Occidente,Petræam.

Arábia fœlix Meridiemversus,inter duos sinus, Arabicum & Persicum veluti peninsula excurrit, quæ Straboni bis, vt India, scribitur ob fœcunditatem, fluminibus scatet. Plin.lib.6. cap. 28. Stephanus Arabiam duplicem scribit, alteram aromatum feracem,alteram Aegypto & Syriæ viciniorem. Meminit & Arabij tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam Panchaiam & Sabæorum gentem eandem esse existimant,in quà thus nascitur.Virg.

Solis est thurea virga Sabæis. Idem.

Totáque thuriferis Pancaïa pinguis arenis.

Item in Cul.Panchaïa thura, In ea mons Syna,qui & Oreb, in quo Moses legem accepit. in ea phœnix auis nascitur,& Sardonis gẽma.

Arabes,populi vnguentis & aromaticis fruticibus abundantes, mitrati degunt, & intonso crine:barbam abradunt, præterquam in superiori labro: sagittas veneno inficiunt,matrimonium non habent,&c.

Arabis siue Arbis, fluuius apud Plin.libr.2.Sarbis scribitur qui ab Arianis montibus per Drãgas & Gedosios in Oceanum defluit.

Arabis,fluuius Indiæ,cuius accolæ Arabitæ Stephanus.

Arabis vel Arabus; Apollinis filius ex Babylone,vt inquit Plinius lib.7.quem medicinę artis dicit etiam repertorem:fortasse quòd Babylone natus,ibi medicinæ studuerit:postea autem ad Arabesdetulerit,Arabes populi suprà dicti. Item Arabs vêl Arabus est lapis teste Plin. lib. 36.cap.22.Eburnei candoris,qui in puluerem redactus aptissimus est dentifriciis.

Arabỳza,ciuitas Caucanidis,quæ nũc Pesenus. Steph.malim Pesimus.Vide ARABIS.

Aracæus,filius Chanaan, Genes. 10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani situm.

Arach,ciuitas in qua regnauit Nemrod. Genes. 10.Hanc & Edessem vocari testatur Hieronymus.

Aráchne,puella Lydia,Idmonis filia, lanificij peritissima,ęgreferens opus suum à Pallade,qua cum certamen susceperat,confractum laqueo gulam sibi fregit,quàm Pallas in Araneam mutauit.Ouid.lib.6.Metamor.

Non

Non tulit infœlix, laqueóque animoſa ligauit
Guttura, pendentem Pallas miſerata leuauit. à Græcis ἀράχνης, à Latinis Aranea dicitur. Virgil. lib. 4. Georg.

In foribus ſuſpendit aranea caſſes, & vt notat Seruius, Areneus, etiam ab antiquis dicebatur. Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum & retira inueniſſe, cuius filius Cloſter fuſos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt ſcribit Liuius, dicta eſt ciuitas Theſſaliæ. cur autem dicatur, & quid ſit, magnis rationibus, nixíque rerum proprietatibus, accommodauerunt denominationes, non autem ad placitum.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachóſia, ciuitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, qui etiam Cophen vocabatur. Stephan. de Cophe fluuio, qui influit Indum.

Arachoſia, vna è Satrapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in deſcriptione Indiæ, & Strab. lib. 11. Scribitur & Aracoſia.

Arachoſia, regio maioris Aſiæ, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates ſunt.

Arachoti, Indiæ ciuitas, ab Arachoto fluuio ſic dicta, qui ex Caucaſo profluit. Sunt & populi prope Maſſagetas. Steph.

Arachtus, vnus è quatuor nobiliſſimis fluuius Epiri. Strabo.

Aracynthus, vrbs Bœotiæ, & mons Achaiæ, Virgil. in Bucol.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Eſt & mons Aetoliæ, Mineruæ ſacer, vt teſtis eſt Plinius: vel, vt Martianus, Acarnaniæ. Stephano, mons Bœotiæ, à quo Minerua Aracynthis dicta ſit.

Arad, ciuitas Amorrhæorum ad ſortem Iuda pertinens, ad Auſtrum ſolitudini Cades vicina, in qua habitauerũt filij Obab ſoceris Moſi in medio Iſraëlis. Refert Hieronymus in locis Hebraïcis vſque ad ſuam ætatem oſtendi villam ab oppido Malatis, quarto lapide ad Hebron xx. Num. 21. Iudic. 1.

Aráden, vrbs Cretæ, quæ & ἀνάκτολις vocatur, quod ſuperiore loco ſit Steph.

Aradius, Filius Chanâan, Geneſ. 10.

Arduca vrbs Luſitaniæ, quam hodie Arzuam ab Hiſpanis vocari volunt. De hac Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Arâdus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, nõ procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimum oppidum dictum eſt tribus oppidis, ſcilicet Tyro, Sidone, atque Arado. Authores ſunt Plin. & Strab. Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiem, quæ hodie Tortoſa dicitur, amœniſſima ciuitas, ſita non procul à Damaſco, vt Ptolem. tab. Aſiæ. 4. indicat.

Arâdus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Anthiochia Steph. Et alibi Aradum, Phœniciæ inſulam eſſe ſcribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauiæ, Germaniæ vrbs ab Danubium, Ptolemæo, vulgò *Nordlingen*.

Aræ, tres inſulæ Ioniæ, ſic dictæ propter execrationes, quibus Dorienſes deuouerunt Pentapolitas. Steph.

Aræthyrea, regiuncula Achaiæ, poſtea Aſophis dicta vrbem habens eiuſdem nominis, quam Homerus in catalogo ab amœnitate commendat, ἀρεσθυρέην ἐκατεννὴν eam appellans. De hac Plin. lib. 4. cap. 5. & Strabo lib. 8.

Aræus Iupiter dictus eſt, quòd ei cuncti affundant præces, aut quem cuncti præcentur, Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 18.

Aragus, fluuius Moloſſorum, de quo Strabo libro 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere, aliis oſtiis in aliud mare exeuntem, Boream verſus, vno aut ſolo Hircanium verſus.

Aralius, qui & Analius, VII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XL. Caſsiodoro, Euſebio. Claruit ingenio & ſtudio militari, & primus adauxit pompas & gemmas ac muliebres delicias.

Aram, filius Sem, Geneſ. 10. à quo Armenij ſiue Syri Græcis, Geneſ. 22. Nume. 23. 1. Paral. 2. Vide SYRIA. Filius item Somer, filij Heber, 1. Paralip. 7.

Aram, in Hebræo Ram, filius Eſron, filij Phares. Ruth. 4. Matth. 1. & Luc. 3. interpretatur exceſſus vel ſublimis aut proiiciens.

Aráma, ciuitas tribus Nephthali. Ioſ. 19.

Aramæi, Plinio ſunt Scythæ: ſcribit enim Scythas vocatos eſſe Sacas à Perſis, & lingua Perſica Arameos.

Aram, filius Thare, patris Abraham, Geneſ. 11. 1. Paral. 23.

Aran, filius Diſon filij Seir, & filius Ierameel primogeniti Eſron, Geneſ. 39. 1. Paral. 1. 2. vbi legitur, Et Buna, & Aran.

Aranthas Bebrycius octonis cubitis longus fuiſſe traditur.

Arantia, vrbs, Phlius poſtea dicta. Steph. qui etiã in Aræthyrea de ea ſcribit,

Araphe'a, inſula Cariæ. Steph.

Araphen, pars tribus Aegidis. Steph.

Arar, fluuius Galliæ Narbonenſis, à monte Vogeſo per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluens. Plin. 3. 4. 7. ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, per Burgundiam, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona: clarus ponte Cæſaris vno die militum opere fabricato Araris item dicitur, ſed per Apocopen Arar, vt teſtatur Priſcia. in 7. hodie Sagona, vulgò *La Saone*. Claudianus,

Quos Rhodanus velox, araris quos tardior ambit.

Lucanus lib. 7.

-Rhodanúmque morantem.

Præcipitauit Arar.

Alius est ab eo qui per Heluetios lapsus, Hodie Arola, vulgò *Ar* dicitur.

Ararat. regio Armeniæ, aut ipsa Armenia, 4. Regum 19. Isa. 37. Mons est iuxta Boccatium maioris Armeniæ.

Araricus, Gottorum rex.

Araricus, alius Gotthorum rex, mense v. post electionem interfectus.

Ararus, Scytharum fluuius, in Eniochis montibus eo modo quo Euphrates oritur, sex mil. passuum interuallo, quo ad campos Armeniæ secat. Labitur placidus & silens, neq; in vtram partem currat manifestum: cùm in asperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus pressus: & quantò angustior, tantò magis pernix. Frangit se subinde ad opposita tantùm, atque ob id cum ingenti murmure, sonánsque deuoluitur, adeò citus, vt qua ex præcipiti in subiecta casurus est, non declinet statim vndam, sed vltra quam canalem habet euehat, plus iugeri spacio sublimis, & aquis pendentibus se sine alueo ferens: deinde vbi incuruus, arcuatóque amne descendit, sic tranquillus, iterumque compositus, & vix fluens in littus elabitur. Herod. lib. 4.

Arasp as Medus, cui Panthea Cyri vxor asseruanda data est. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 33.

Arath, regio Armeniæ campestris, per quam Araxes fluit, incredibilis vbertatis, ad radices Tauri montis, qui vsque illuc extenditur.

Arâtor, poëta Christianus, Romanus subdiaconus, Apostolorum Acta hexametro versu composuit. Volaterran.

Aratóres, populi Scythiæ in ea parte Aemi montis, vbi Polydori tumulus. Solinus.

Arâtus. Græcus poëta antiquissimus, Menecratis discipulus, optime de Astrologia iudicio Ciceronis scripsit. Cuius Phænomena Cicero vertit adhuc adolescens. scripsit hymnos in Pana, item de Astronomia. quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius.

Cum Sole & Luna semper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps, qui patriam suam à tyrannide liberauit: de quo Tul. lib. 3. Officiorum, & Liuius libro 69. & 70.

Arâtus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyrannide liberauit, & Megaram ad Achæorum societatem compulit. Polyb. lib. 2.

Araurius, fluuius Galliæ Narbonensis Agatham præterfluens, Rauraris, Ptol. & Straboni appellatus. Is etiam prope Massiliam Petrosus vocatur, quòd lapidibus sit maximè refertus. Vide interpretem Pomponij. Gal. *Eraud.*

Arausij Galliæ prope Prouinciam oppidum vulgò *Aurange.*

Arausio, & Arausiensis ciuitas dicta, principatus nobilissimus, qui nunc ditionis est Anaxonensium principum. Fuit olim Arausio Secundanorum. vt Arelate Sextanorum, Septumanorum Bęterræ, Forum Iulij Octauanorum, Narbo Martius Decumanorum, & id genus cognominibus appellabantur coloniæ, à legionum, quæ ibi erant præsidio, videlicet ordine numeroque. De his plura Vadianus, Pompo. Melæ interpres scripsit.

Aráxa, vrbs Lyciæ. Steph.

Aráxe vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Aráxes, Armeniæ fluuius, ex monte Abon siue Aban, aut Agan, ex quo Euphrates nascitur: contrario tamen ei cursu, versus Oriętem tendens, vsque ad Antropatiam: deinde in Boream conuersus, Azatam præterlabens, in mare desinit Hyrcanum, Strabo. Herodotus tamen secus ait. Porrò Vraxes in Thessalia, idem qui Peneus, ἀπὸ τῦ ἀφέσεως vocatur, quòd opera Iasonis, & labore Penei Thessalici, montium continuationem disrupit. Steph. & item Stra. Lucan. lib. 7.

-Armeniúmque bibit Romanus Araxem.

Ibi Arcam Noë post diluuium resedisse ferunt Super hunc Alexander Magnus & Augustus Cæsar pontes struxerunt.

Araxeni, populi, Steph. in Cyropoli.

Araxum, promontorium est Peloponnesi. Plin.

Atâxus, vrbs iuxta Pontum, ab Araxo duxe. Step.

Arba, insula & ciuitas Illyrici. Plin. lib. 4. cap. 21.

Arbace. ciuitas Celtiberiæ. Steph.

Arbâces, primus Medorum rex, regnauit annis XXVIII.

Arbánium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudeæ, quæ & Hebron & Mambræ, Gen. 23. sic dicta, quia ibi tres Patriarchæ sepulti fuere, & quartus Adam.

Arbéla, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Persica, ab Arbelo Athmonei filio dicta, Steph.

Arbella, terminus Iudeæ, ortum solis aspiciens. Hieronym. in locis Hebraïcis, Est vsque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palestinæ. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi, distans ab oppido legionis millibus nouen Strabo lib. 16.

Arbianes, v. Medorum rex, regnauit annis XXII.

Arbíes populi Indiæ: & Arbis, Indiæ fluuius, authoribus Plinio & Strabone. Stephanus hos populos vocat Arbios vel Arbitas.

Arbis, siue Arabes, fluuius qui Pli. lib. 2. Sarbis ab Arianis montibus per Dragas & Gedrosios in Oceanum defluit Vide Arabis apud Steph.

Arbitrio, cos. Romanus, Lolliani collega.

Arbius mons Cretæ, & montis incola similiter. Stephanus.

Arbocula vrbs quam Annibal aduersus Romanos perficiscens cœpit. Plut. in Annib.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

Arbor, piscis est in Oceano Gaditano tam vastis dispansus ramis, vt fretum nunquam ingressus credatur, Plin. lib. 9. cap. 4.

Arbucâle, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arbúscula, meretrix, floruit cum Origene & Cythoryde meretricibus.

Arbúscula, muliercula mima, quæ cùm à populo explo deretur, ab equitate autem quidem laudaretur, contentam se esse dixit bonorum testimonio. Horatius libro 1. Serm. Satyra vltima,

Nam satis est equitē mihi plaudere, vt audax
Contemptis aliis, explosa Arbuscula dixit.

Arca, Syriæ Cœles, vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teste Iosepho. 5. Antiquitatum.

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiusdem.

Arcádia, Peloponnesi regio intima, à mari vndiq; remota: ab Arcade filio Iouis & Callistonis Lycaonis Arcadiæ regis filiæ sic appellata. Hæc vt Eustathius docet, aliquando dicta est Pelasgia, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro, qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victum ex stirpibus herbarum, arborúmque frondibus transtulit ad glandem, maximéque fagineam. Eadem Lycaonia, Gygantis & Parrhasia dicta est Stephano. postremóque ab Arcade, cùm Pelasgos in deditionem redegisset, Arcadia nominata. In montes LXXVI. attollitur. Habet asinos procerissimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Habet & lapidem Asphestō, hoc est inextinguibilem. Oppida eius præcipua sunt, Mantinea, Tegea & Stymphalus. Montes præcipui, Pholoe, Cyllene, Lynceus, Mænalus & Nonacris. Fluuij, Ladon & Erymanthus. Fuit autem tota hęc regio passioni potius pecoris, quàm aut negotiationi aut agriculturæ dedita: ideóque Pana, pastorum deum, velut peculiare numen sibi vendicarunt. Virg. Ecloga 4. Pan deus Arcadiæ mecum si iudice certet,
Pan etiam Arcadiæ dicat se iudice victum.

Arcádia, Stephano Cretę ciuitas, item Aegypti, vna ex tribus in Amorgo insula: sed videtur Arcesina legendum. Oracula Lacedęmoniis data de Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.

Arcádius Probus, vna cum Paschasio & Euthico propter fidē à Genserico martyrio coronatus est. Huic manus primū, deinde pedes, eóque modo cætera mębra seriatim amputata sunt.

Arcádius qui & Honorius, XLV. Romanorum Imperator, cum patre Theodosio regnarunt annis III.

Arcádius Rufinus, Consul Rom. Sabini collega.

Arcas, Iouis & Callistonis filius à quo Arcadia: & Arcades, quos, quia vetustissima gens fuit, ante Solem & Lunam fuisse poętę fabulantur, & ex arboribus esse natos. Hunc Arcadem Lycaon, cùm Iouem hospitio recepisset, infantē membratim lacerauit, & Ioui comedendum apposuit. quod animaduertēs Iupiter, & Lycaonem incensa prius eius domo commutauit in lupum: Archadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam adultum vna cum matre à Iunone ob adulterium in vrsam mutata astris intulit: & sic Callisto facta est vrsa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægre ferens, à Tethie precibus impetrauit, ne Callisto & filius postquam sydera facti essent, in Oceano, seu cætera solent, lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicunt: communior tamen est prior sententia. Varias opiniones vide apud Perotum. Arcadis filius Ἐλάτος, cuius Lycaon, cuius Pelasgus, cuius Thesprotus, cuius Amarax, cuius denique Ephyrus filius fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs. Steph.

Arce, ciuitas Phœniciæ, quæ nunc Arce vocatur. Stephanus.

Acerra vrbs Alpibus vicina quam Annibal vastauit, Plutarch. in Annib.

Arcésilas & Arcesilaus, philosophus, Polemonis discipulis: in disputatione pertinacior, & magno ingenij acumine. Cicero de finibus libro tertio. Ex Pitane Aeolica ciuitate ortus, relicto genitali Solo Sardeis perrexit, mox Athenas profectus, in Academiam se ad Crantorem contulit, quam Platonicam philosophiam omnino commutasse, nouámq; quandam constituisse ferunt. Cauillator vocatus est, quòd cùm nihil se scire diceret, nec alios scire quicquam patiebatur, omnes turbaret sophismatibus, obiit immodicè potus. De hoc Persius,

non ego curo.
Esse quod Arcesilas, ærumnosique Solones.

vide ARCHESILAVS. In constitutam philosophiam, vt Gracchus Rempublicam euertit. Cicero libro 4 Acad. quæst. Arcesilas nobilis præsertim Diuæ simulachro, in quod extat Simonidis epigramma.

Arcesilaus sculptoris nomen apud Plinium qui leænam marmoreā fecit, item aligeros ludentes cum ea cupidines, quorum alij religatam tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calcearent soceos, omnes ex vno lapide. Plin.

Arcésine, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladibus.

Arcésius, Iouis filius, pater Laërtis. Vlysses apud Ouidium contra Aiacem,

Nam mihi Laërtes pater est, Arcesius illi,
Iupiter huic, &c. scilicet Arcesio condidit Arcesicerata vrbem. Steph. in epiphania. Hom. Odyss. 11.

Arcéus VI. Medorum rex, regnauit annis XL.

Arcēuthe, vrbis nomen. Vide DORBE.

Archádius grammaticus, scripsit nonnulla commemorata à Suida.

Archagatus Peloponnensis, Lisaniæ filius medicus, primus à Romanis receptus. Plin. 29. 1.

Archauder, Danai socer. Herodot. lib. 2.

Archandrúpolis, ciuitas Aegypti, Stephano

ex Herodoto.

Archédicus, poëta comicus scripsit contra Democharem Demosthenis propinquum. Fabula ipsius Thesaurus & Diomartanan. Author Athenæus.

Archelaus, philosophus Athenienſis seu Milesius, patrem habuit Apollodorũ: fuit auditor succeſſórque Anaxagoræ, à quo Socrates philosophiam audiuit. Cic. 5. Tuscul. Hic Physicã philosophiam ex Ionia Athenas inuexit: fuitque Physicus appellatus, quòd in eo defecerit philosophia naturalis, Socrate ethicem introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honesto & de æquo philosophatus est.

Archelâus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus scribit rei militaris peritissimum fuisse. Alius fuit geographus, qui terram omnem ab Alexandro peragratam descripsit. Alius de rerum naturis carmine scripsit. Alius oratoriam docuit. Author Diogenes Laërtius.

Archelâus, Præsul Mesopotamiæ, qui librum disputationis contra Manichæum Syro sermone composuit sub Probo imperatore, author Hieron y.

Archelâus, XII. Macedonum rex, regnauit annis XXIIII. fuitque interfectus ab adolescente Cratena nomine quem habebant in deliciis quòd ei promissam filiam alteri post habuerit. Volat.

Archelâus, XIIII. Macedonum rex, regnauit annis IIII.

Archelâus, VII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis LX.

Archelâus, XIII. Iudæorum rex, regnauit annis IX. Glaphiram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris sui relictam, contra legem vxorem duxit: à Cæsare exilio damnatus, Viennæ Gallorum mortuus est. Ioseph. lib. 17. cap. 18. Aegesip. lib. 2. cap. 5.

Archelâus, Macedoniæ rex, Perdiccæ filius suo tempore fortunatissimus iudicatus, Cic. lib. 5. Tuscul. quæst.

Archelâus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ, Matth. 2.

Archelâi, in Cappadocia regnauerunt. ex his ille qui superatus à Sylla est, quòd Mithridati auxilium tulisset, alterum Romæ retinuit Tyberius.

Archémolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virg.

-& Rhœti de gente vetusta.

Archemolum thalamos ausum incestare nouercæ. Legendum videtur Anchomelus. vt lib. 5. Aeneid.

Archémorus, qui & Opheltes, Lycurgi Thracũ vel Nemeæ regis filius, qui adhuc infans à serpente occisus fuit. Statius in Thebaid. sic dictus, quòd futurum apud Thebas regibus ostenderit exitiũ. Hic Hipsiphilem nutricem habuit, quæ cum sitiẽtibus Achiuis, qui ad Thebaidum expeditionem proficiscebantur, Langiam fontem ostenderet, Archemorum puerum super viridi herba depositum, qui à serpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus est, & annus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit: ludos Nemeos appellabant. author est Archias poëta lib. 1. epigram. Græcorum.

Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouidius Antegorum nominat.

Archeptólemus, filius Iphiti, Hectoris auriga, suffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus est.

Archesilâus, vnus è quinq; ducibus Bœotorum qui ad Troïam cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Archesiláus philosophus, Theophrasti auditor qui tandem in Academiam se ad Crantorem contulit, poëticæ quoque operam dedit. Laërtius. Vide ARCESILAS.

Archesilâus, Cyrenenſium Imperator.

Archestratus poëta Sardanapali sectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio vt conuiuæ aut tres aut quatuor aut non plures quinque essent, aliàs manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 8.

Archéstarus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Archias, Architelis filius siue puer fuit, qui quũ in Oenei conuiuio manibus aquam infunderet condylo ab Hercule est interfectus, Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 3.

Archias, poëta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus à familia Luculliorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic discedens è Sicilia, cùm L. Lucullo Heracleam venit, cuius auspiciis in eandem ciuitatem adscriptus est. Deinde lite mota à Græco quodam, Cicero ipsum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit. Pædianus.

Archias Imperator, condidit Syracusas Volaterranus.

Archias Hyblæus præco celeberrimus, vicit tres Olympiadas & Pythica, vbi Icon ipsius & epigramma Græcum. Pollux.

Archías, Mityleneus, musicus, de agricultura scripsit, & epigrammata. Vide ARCHITAS: solent enim hæc nomina confundi.

Archías Corinthius, vide SYRACVSAE.

Archi-atâroth, nomen loci, Ios. 16. limes terræ Iosephus.

Archibius, Alexandrinus grammaticus, docuit Romæ sub Troïano principe scripsit commentarios in epigramma Callimachi. Suidas.

Archidamia mulier Spartana quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mitte re, cum gladio in Senatum venit viros iurgata, si viuendum fœminis putent Sparta euersa

Plut.

Plut. in Lyreo de eius morte, idem in Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius, Methonem ad Athenienſes deficientem recepit, in bello cõtra Pilum primus è naui proſiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum amiſit: denique aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremò quòd Angonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret ſatis ad bellum Peloponneſiacum, ſcienter reſpondit, Bellum ordinata non quærere.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuóſque vicit, trophæũ erexit, Xenophon libro ſeptimo: pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidas Athenienſium dux nomine, ſed reipſa tyrannus à ſuis eſt interfectus. Plutarchus in Ageſil.

Archidemia, fons Siciliæ. Plin. 3. 8. 15.

Archigenes, medicus, in quem ſæpius inuehitur Galenus. Iuuenalis,

-tunc corpore ſano aduocat Archigenem,

Pro Græculis vel ſimilibus poni conſueuit, qui ſe præ omnibus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archigenes Siculus Ariciam vrbem condidit.

Archigeruntes apud Cælium Rhod. libr. quinto ca. 12. dicũtur Sacerdotes præpoſiti ſacris monaſteriis: nunc Abbates dicuntur.

Archigetes Apollinis epitheton.

Archilẽtum, ab Argo dictum, quòd is eò venerit, ibíque ſepultus ſit. Virg.

-lætum docet hoſpitis Argi. Quãuis aliqui ab argilla deductum potius velint, quòd id genus cretæ ibi eſſet. Erat autem Argiletum, locus in vrbe prope palatium, vbi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis,

Argileranas mauis habitare tabernas.

Vide ARGILETVM.

Archilogus Græcus, poëta Parius, perſecutus eſt Hycamben ſocerum ſuum, quòd ei filiam pactam nomine Neobolen alteri collocauerat: eúmque ad laqueum, ob lamborum petulantiam in eum ſcriptorum, compulit. Horat.

Archilochum proprio rabies armauit lambo.

Ouidius,

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, Archilochus primus inter eos qui lambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanè, vibrantéſque ſententiæ, plurimum ſanguinis atque neruorum, adeò vt videatur quibuſdam, quod quidem veneni eſt, materiæ eſſe, non ingenij vitium. Emicuit regnante Romulo, vt ait Cicero in Tuſcul. Huius libros ob inuerecundiam & obſcœnitatem Lacedæmonij ex vrbe tolli iuſſerunt, authorémque eorum in exilium miſerunt. Poſtremò à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit.

Archilochus poëta Lacedæmonius, floruit Romæ regnante Tullo Hoſtilio.

Archilochus, Neſtoris filius & Euridices. Hom. in Odyſſ. patrẽ in expeditione Troiana ſecutus à Memnone interfectus eſt.

Archimandritæ, ex primo Codicis illi dicuntur qui ſunt præpoſiti ſacerdotibus ſacrorum monaſteriorum, vti Abbates. Cælius Rhodi. lib. 5. cap. 12.

Archimedes Syracuſanus, geometra, ſæpenumero inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere conſtitueretur per corporis vnguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plutarch in vita Marcelli. Cicero in Tuſcul. Quum eſſet in Sicilia quæſtor, ſepulchrũ eius inter vepres inueniſſe gloriatur. Hic vel deus terrenus mechanico artificio ſperam vitream fecit, in qua mira conuerſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Claudianus.

Percurrit proprium mentitus ſignifer annum,
Et ſimulata nouo Cythia menſe redit.

Marcellus in expugnatione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes vnus violaretur: verùm cùm Syracuſæ caperentur, & ipſe animo ac oculis in terra defixis formas Geometricas deſcriberet, ab ignaro milite interfectus eſt.

Archimedes grammaticus Trallianus edidit cõmentarios in Homerum & Mechanica. Suid.

Archippus philoſophus, Thebis ſcholas habuit Hieronymus: & Pythagoræ auditor fuit.

Alchippus, 111. Athenienſium iudex, regnauit annis XIX. Sub hoc floruit v 1. Homerus, ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit.

Archippus comicus Athenienſis, ſcriptor fuit antiquæ comœdiæ.

Archontici, hæretici ab Archonte hæreſiarcha ſuo appellati, vniuerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe principum dicebant, & negabant reſurrectionem carnis.

Archytas, Mitylenæus muſicus: cui quũ probro daretur, quòd non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ ſcriptor, & alius poëta epigram. Author Diogenes.

Archytas, Heſtiæi, ſiue (vt alij malunt) Mneſarchi filius, philoſophus Pythagoricus, patria Tarentinus, eiúſque ciuitatis facile princeps, Platonem, cuius in geometria diſcipulus fuerat, per literas monuit, vt ex Sicilia diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primus inuenit. columbam ligneam tam affabrè effinxit, librauit & inflauit, vt viuæ volatum imitaretur. Primus plataget, hoc eſt, crepitacu um puerorum inuenit, quo pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculoſioribus ludis auocaret. Hinc factus eſt

eſt locus prouerbio, vt deſipientes, & puerilia tractantes, ad Architæ platagen dicamus recidiſſe. Huius meminit Horatius libro 1. Car. Ode 28.

Arcilacis, oppidum in Hiſpania. Ptolem.

Arcîna, oppidum in Dacia. Ptolem.

Arciroéſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.

Arconôſus, inſula Cariæ. Steph. aliàs Aſpis dicta. Vide CYZICVS.

Arctânes, gens Epirotica. Steph.

Arctax, mons Propontidis, apud Strabonem.

Arcton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutrici bus, quas illic in ἄρκτου, id eſt, in vrſas migraſſe tradunt Steph. in Arcton Cyzico.

Arctóphylax, ſidus iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes. Cic. in Phænomenis Arati.

Arctóphylax, qui vulgò dicitur eſſe Bootes. Latinè vrſæ cuſtodem appellare poſſumus, quòd veluti cuſtos quidam vrſæ adhibitus, à tergo eam ſubſequitur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quòd in modum bubulci plauſtrum ſequatur: ruſtici enim Septentriones plauſtra vocant. Fabulantur autem poëtæ, hunc eſſe Caliſtûs ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, vt latius ſuprà explicatum eſt. Vide ARCAS.

Arctos, Græcis vrſus vel vrſa pro duobus ſignis cæleſtibus accipitur, quæ vrſæ Latinis appellantur. ſeptentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clauſæ & ita collocatæ, vt vtraque reſupinata, alterius contegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrſam, ſiue Helicen: alteram minorem vrſam, ſiue Cynoſuram appellant, id eſt, Canis caudam.

Hanc Phœnices illam Græci nautę obſeruant. Ouidius 3. Faſtorum.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſſura petatur
Sidonis, Helicen Graia carina notet.

Porrò autem Helicen ſcribit Heſiodus Caliſto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe ſtudio venationis inductam, relicto patre: factámque vnam ex comitibus Dianæ, quòd à Ioue compreſſam, in vrſæ effigiem ab ipſa dea commutata ſit, quæ Græcis Arctos appellatur: in qua ſpecie non multò pòſt filium pepererit Arcadem, qui Arcadię Peloponneſi regioni nomen dedit. Hinc Arctous, a um, Septentrionalis. Martial. lib. 10.

Fœlices, quibus vrna dedit ſpectare coruſcum
Solibus Arctois, ſyderibúſque ducem.

Arcturus, ſtellâ in ſigno Bootæ, poſt caudam maioris vrſæ, cuius ortus & occaſus futuras tempeſtates portendit. Oritur à Canicula ferè poſt diem quinquageſimum. Dictus Arcturus, παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν, ab vrſinæ caudę ſimilitudine. Virg. 1. Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum, tenuis fat erit ſuſpendere ſulco.

Arculus, deus, penes quę fuit arcarum cuſtodia.

Ardabúrius, Conſul Romanus, Hierii collega.

Ardabúrius, alius Conſul Callipij collega.

Ardálides, vel Ardaliotides Muſæ coluntur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ. Steph.

Ardalus Vulcani filius quem tibiam adinueniſſe & ab eo Muſas dictas Ardalidas ſcribit Pauſani. fuit autem apud Trœzenios vetus Ardali ara ſuper qua Muſis & Somno res diuina peragebatur, quòd ſomnus videatur eſſe Muſis amicus. Rhod. lib. 2 7. cap. 16.

Ardâticus, Gepidarum rex.

Ardea, Vlyſſis & Circes filius. Steph. in ἀρτέλα.

Ardea, Turni & Rutulorum regio in Latio, quaſi ardua, id eſt, magna & nobilis. licet Iginius ab augurio auis Ardeam dictam velit. Hæc Seruius.

Ardea, vrbs in Latio XVIII mil. ab vrbe: Turni & Rutulorum regio, à Danae Perſei mare, vel (vt alij malunt) a Dauno Pilumni filio cõdita, & à feruore regionis ſic dicta. Martialis,

Ardea ſolſtitio, Pæſtanáque rura petantur,
Quique Cleonæo ſidere feruet ager.

Hanc vrbem poſt Turni mortem igne conſumptam, & in auem ſui nominis commutatã fabulatur Ouid. 14. Metam.

Ardéates, Ardeæ incolæ.

Ardia, ciuitas Illiriæ. Steph. inde ciues, Ardiæi dicuntur.

Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.

Ardiſcus teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodotus lib. 4.

Ardon, Filius Caleb ex Azuba vxore, 1. Paral. 2.

Arduca, vrbs Hiſpaniæ Ptolemæo.

Arduenna, Galliæ maxima ſylua, Ceſ. lib. 6. à ripis Rheni, finibúſque Treuerorum, ad Neruios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patet. Idem lib. 5. Sylua Arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet. vulgò, *La forêſt d'Ardeine.*

Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſſit. Herodotus lib. 1.

Area Mineruæ epitheton, id eſt, fortis & ſtrenua cui apud Plateenſes ex Marathonię pugnę manubiis ędificatum eſt templum, Mineruęqi Areę conſecratum. Paleph. lib. 2.

Area, Nomen viri. 1. Eſdrę 2, 2. Eſde, 6.

Area ſiue Aria inſula in Ponto verſus Colchos, Marti ſacrata.

Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolę Airi dicuntur. Steph.

Arec, filius Oſia. 1. Paralip. 7.

Arecómici, populi in Gallia Narbonenſi, qui & Volſcæ dicuntur Straboni lib. 4 quorum portus, & nauium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib 3. cap. 4 6. Legitur apud Strabonem Aricomiſci. Nos nunc Auinionem dicimus.

Ar

Ared, filius Beniamin, Geneſ. 46.

Arelate, Galliæ Narbonenſis vrbs inter Salyes. Plinio Colonia Sextanorũ dicta, quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti ſint. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum ſitam, ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit, Gal. *Arles.*

Arelate, ciuitas in Norico. Ptolem. vulgò *Lintz.* ditionis eſt principum Auſtriæ.

Areli, filius Gad, filij Iacob. Gen. 46. qui & Ariel dicitur.

Aremici & armomici ſeu Arecomici populi, *Le pays d'Armignac.*

Aremórica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania. Plin. lib. 4. ca. 17. Cæſar 7. belli Gall. Vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque eorum conſuetudine Aremoricæ appellantur, quo ſunt in numero, Curioſolites, Rhedones, Ambibarij, Cadetes, Oſiſſimi, Lemouices, Vnelli, Senani. Legitur & Armorica.

Arémulus Syluius, qui & Remus, Agrippę filius, XII. Latinorum rex, regnauit annis XIX. præſidium Albanorum inter montes, vbi nunc Roma eſt, poſuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ. lib. 1. cap. 20.

Arêna, ciuitas eſt Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponneſo. Homerus ἀρήνην ἠγαθέην amœnam vocat, quòd flumine Mineio abluatur, vt notat Euſtathius eius interpres. Meminit & Steph.

Arenarius Iouis eſt epitheton de quo vide AMMONIVS Iupiter, ſuprà.

Areopagitæ, Iudices Atheniẽſes ſeueriſimi, de cauſis capitalibus pronuntiabant, tanta integritate vt noctu, non interdiu iudicarẽt, quò non dicentes, ſed quæ dicerentur, obſeruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd, cùm Mars, qui Græcè dicitur ἄρης, homicidij crimine reus fieret, iudicãtibus duodecim diis, in eo pago ſex ſententiis abſolutus ſit. Alexander ab Alexandro libro tertio capite 5. & libr. 4. cap. 11. & lib. 6. cap. 11. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 19. Budæus in Pandectis. Eraſmus in Chiliadibus.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ſic cognominatus, vbi primùm iudicium capitis actum fuiſſe ſcripſit Plinius capite 56. lib. 7. Verùm quid ageretur in Areopago, Iulius Pollux lib. 8. ſcribit de magiſtratibus Athenienſium, & eorum locus ἄρειος πάγος. Vide Stephanum qui etiam agrum quendam Thraciæ deſertum ſic vocari ſcribit, & Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Areópolis, Arabiæ ciuitas, quæ & Moab & Arihel, & Rabathmoma.

Areopolitæ, qui habitant Areopolim.

Areos, inſula eſt in Ponto iuxta Colchos. Steph.

Ares, Mars, ἄρης.

Ares, etis, regio Eubœæ. Stephan. hinc Areſius, gentile.

Areſtor, pater Pelaſgi. Vide PARRHASIA.

Arêta, Ariſtippi philoſophi filia, aliis mater quę ei ſucceſſit in ſchola, ſummum bonũ in ea voluptate, quæ maximè ſenſum moueret, poſuit.

Areta Dionis vxor in mare viua demerſa. Plut. in Dione.

Aretæus Dionis filius. Plut. in Dion.

Aretas, ſocer Herodis Tetrarchę, Arabię Petreæ & Damaſcenæ ciuitatis dominus 2. Mach. 5. 2. Corinth. 11.

Arete, vnica nata Bexinoris, quem Alcinous Phæacum rex duxit vxorem, & ex ea Nauſicaã filiam & tres filios ſuſcepit: ad hanc Vlyſſes dũctu & conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calyſtone Nympha veniens naufragus acceſſit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Arethas, Arabum rex.

Aréthas, inferioris Syriæ rex, poſt Antiochum deſignatus.

Aretiſſa, lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens: Solino Arethuſa, Straboni ἀρέτη. Vnum ei piſcium genus eſt, & hoc trãſ currentis fluuij alueo non miſcetur, ſicut nec è Tygri piſces tranſnatãt. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoſo curſu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admiſceatur, Plin. Artiſſam vocat Solinus.

Arethôus, rex in Arna Bœotiæ.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis Nymphę & Dianę comes, quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur, eam rapuit: à Diana in fontem ſui nominis commutata eſt: cuius aquas cum ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortigiam inſulam, deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam peruenit, ibíque aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſeſe exonerat. Vnde & Syracuſæ Arethuſides dictæ. Ouidius libro quarto Faſtorum,

Vtque Syracuſas Arethuſides abſtulit armis
Claudius.

Arethuſius fons Smyrnæ, tertius in Chalcidia vel Chalcide, quarſus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Bœotia prope Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton eſſe putetur cuiuſcunque fontis ab irrigando.

Arethûſa, locus Syrię munitus iuxta Eneſam ſex decim milibus paſſuum, à qua Arethuſij, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas eſſe tradit.

Arethûſa, vrbs vna Eubœę, altera Syriæ. author Volat. De Arethuſa vide Bocatium cap. 18. lib. 7. Et plura in Steph. Inuenio etiam in Samo huius nominis fontem eſſe.

Aretia, Iani vxor, à Sicano Dea facta, linguáq; Ianigena Horchia appellata.

Aretium, ciuitas Tuſciæ, mille ac CC. à Roma diſtans

distans stadiis. Strabo. libr. 5. Itali nunc vulgò vocant *Arexo.*

Item vasa fictilia quæ in ea fiebant. Martial.

Aretina nimis spernas ne vasa monemus:
Lautus erat Thuscis Porsena fictilibus.

Arêtus, filius Nestoris & Eurycides. Bocat. libro 10.

Areus Lacedæmoniorum rex apud Corinthum defunctus, Plutarch.

Aréuna, viri nomen, 2. Reg. 24. qui 1. Paralip. 21. dicitur Ornam.

Argæa, insula parua iuxta Ganobũ Aegyptiam, ab Argæa, Macedonis filia dicta. Stephanus, Vide ARGAEI.

Argæus, Pelopis filius, & Alectoris pater. Alius fuit Licymnij, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iusiurandum, quod dederat se illum reducturum, seruaret. Hunc dicunt primùm fuisse, qui crematus sit, & ab eo deinde morem seruatum.

Argæus, Cappadociæ mons, quem ab vna parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazata Cappadocum metropolis subiacet.

Argâis, insula iuxta Lyciam. Steph.

Argâlus rex Laconum.

Argânta, ciuitas Indiæ. Steph.

Arganthónius, rex, Herodoto, in Arna ciuitate Bœotiæ.

Arganthónius, rex in Hispania, quem Plinius ait vixisse c x x. annos: Silius autem c c c. qui eius meminit libro tertio.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.
Rex proauus fuit humani ditissimus æui,
Ter denos decies emensus belliger annos.

Argas Demosthenes est cognominatus de morum feritate ac natura immiti: aliàs quia præter annorum rationem sapit, Argas item dicitur, Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 6. & Plut.

Argathon vel Argathôna, monsin Mysia, prope Chium, vbi raptus Hylas ab Argathona Rhesi coniuge, cui & Argathon, vt monti quoque nomen fuit. Steph.

Argea, loca Romæ sic appellata, quòd in his sepulti essent quidam Argiuorum illustres viri. Festus. Varro lib. 4. de lingua Latina, Reliqua vrbis loca olim discreta, quum Argeorum sacraria in septem & viginti partes vrbis loca sint dispositæ: Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam, & in Saturnia subsederunt.

Argemîssa vel Argemuîssa, insula ad continentem Troadis prope Argemicum promontorium, iuxta quem Alcibiades extinctus est. Steph. Argenusa vocatur, ab Argenno promontorio.

Argentoratum, vrbs Galliæ, authore Ptolemæo libro secundo, alio nomine Argentina, vulgò, *Strasbourg.*

Argentuaria & Columbaria, oppidum in Gallia, vulgò *Colombie en Elsas.*

Argêstes, ventus, qui & Caurus, occidentalis, frigidus. Plin. lib. 2. Ab occasu æquinoctiali, Fauonius: ab occasu solstitiali, Corus: Zephyron & Argesten vocant.

Argestrâtus, III. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Argêus, v. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII.

Argêus, XVII. Macedonum rex, regnauit annum vnum.

Argêus, mons omnium altissimus, qui semper in summo niues habet. Strabo lib. 12.

Argêus idem quod Argiuus. Horat. libro 4. Car.

Tybur Argeo positum colono.

Argei quoque teste Varrone dicebantur effigies scirpeæ quæ per virgines Vestales iaciebantur singulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argia, Adrasti Argiuorum regis filia, & vxor Polynicis, cui Thessandrum peperit, tanta in virum pietate, vt cadauer eius inter maximos cæsorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis funeris iusta ei persoluere, ab vna adiuta Antigone Polynicis sorore quæ & ipsa noctu deceptis custodibus, Thebis egressa erat, vt idẽ fratribus suis præstaret officium. Quamobrem vtraque à Creonte interfecta est: cuius rei vltionem, enecato Creonte, Theseus fecit. Reliqua apud Statium lib. 12. Thebaidos. Vide ANTIGONA, & ADRASTVS.

Hæc in fontem fuit nominis conuersa dicitur.

Argiæ, oppidum est Laconiæ.

Argiæ insulæ numero viginti Carię adiacentes. Plin. lib. 5. cap. 31.

Argila, vrbs Cariæ. Steph.

Argilla magnæ Mauritaniæ oppidum, à Portugalliæ rege expugnatum anno M. CCCC. LXXII.

Argilus, Herod. lib. Hist. 7. vrbs Aemathiæ, non procul ab ostiis Strymonis fluuij, versus occidentem. Steph. ciuitas est Traciæ, &c.

Argilêtum, locus Romæ iuxta Palatium, dictus ab Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hospitio exceptus, cùm in affectati regni suspicionem veniisset, ab Arcadibus, in scio Euãdro, est occisus: cui postea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit. Virg. 8. Aeneid.

-& letum docet hospitis Argi.

Alij Argiletum dictum putant, quasi Argilletum, ab argilla, hoc est creta, cuius eo in loco magna erat copia. Vtranque opinionem refert Varro lib. 4. de lingua Latina.

Argînûsæ, Straboni libro 13. tres paruæ insulæ, continenti proximæ, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam. Ante Asiam prope Lesbum in monte Asiæ Elapho nomine apud Arginusam, vbi Alcibiades mortem obiit: apud quas ceruæ omnes scissam aurem habent.

habent. Arist. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur.

Argiope nymphæ nomen.

Argyphóntes, cognomen Mercurij, ab Argo centoculo, Iuis custode, quem Iouis iussu interfecit. Mythologici interpretantur Argum, sphęram esse stellatam, quòd illi insit species quędam cęlestium oculorum. Io autem terram esse volunt, quam Aegyptij in Hieroglyphicis literis bouis imagine exprimunt. Hanc Argus, hoc est, cęlum stellatum, nocturno tempore desuper videtur obseruare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis sui magnitudine stellas omnes obscurat, earúmque conspectum mortalibus eripit. Vide Macrobium Satur. lib. 1. cap. 19.

Argippéi, populi sunt vltra Sauromatas, vt ostendit Herodotus lib. hist. 2. ab ipsa natiuitate Calui simis naribus & viginti mẽto proprio quodam oris sono, ex arboribus victitantes. hi quũ arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur iniuria quòd sacri putentur. Iidem finitimorum controuersias dirimunt & ad se confugientes ab iniuria tuentur.

Argytopeza Thetis apud Homerum dicta veluti argento similes habẽs pedes. Cęlius Rhod. li. 4. cap. 40.

Argirippa, Vide ARGYRIPPES.

Argis, secundus Lacedęmoniorum rex regnauit annum vnum.

Argis aduerbialiter in loco. Plin. li. 19. Argis etiã olea durare dicitur. Vide ARGOS.

Argíssa, Thessaliæ ciuitas prope Peneom, condita à filiis Larissę quæ deinde Argura vocitata, Volaterranus.

Arguis Lycimnij filius primus fuit cuius cadauer concrematum fuit. Cæl. lib. 17. cap. 21.

Argo nauis in qua Iason cum LIIII heroibus Thessalis nauigauit Colchos: fuitque, teste Diodoro, iuxta Pelion ędificata: magnitudine atque apparatu longè maiore, quàm quę ad eam diem fieri consueuerant. Erat enim antea paruarum nauicularum vsus. Virg. Ecloga 4.

Alter erit & Tiphys tum altera quę vehat Argo
Delectos heroas. Dictus est ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius resarciendę curam susceperat, Val. Flaccus,

-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc pupim iubet, & demittere ferro
Robora. Seu ab ἀργὸς, quod est velox. Diod. Alij ab Argiuis, hoc est Græcis. Cic. lib. 1. Tusc. quæst. Et eas angustias, per quas penetrauit ea quæ est nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti, petebant pellem inauratam arietis. Constructa autem fuit arboribus Dodonę, syluę, quibus olim reddebantur oracula. Vnde poętæ fingunt ipsam fuisse locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem esse ferunt.

Argobastes quum Valentinianum iuniorem apud Viennam dolo strangulasset vt eidem in imperio succederet Theodosio mortem vlciscente superatus sua se manu percussit. Paul. Diac.

Argólicus, idem quod Argiuus & Argeus.

Argolis, seu Argia, regio in Peloponneso ad ortum, mare habens, ad Occidẽtem, Laconicum.

Argonaútæ, heroës qui cum Iasone in Argo nauigarunt Colchos profecti sunt, ad diripiendum vellus aureum. Sunt qui dicant fuisse duos & quinquaginta numero, alij addunt quatuor. Valer. Flac. lib. 1. multos enumerat. Orph. libr. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autẽ præcipui fuerunt Iason, Tiphys, Castor, Pollux, Hercules, Hylas puer, Telamon, Theseus, Orpheus, Nauplius, Mopsis, Zetes, & Calais.

Argopelásgos, Homerus vocat Thessalos.

Argob, regio Basanitidis, Deut. 3. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. quæ in sortem dimidiæ tribus Manasse cecidit, vocata terra Raphaim.

Argos. signum cæleste, dictum ab argonautis, Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaię in Argolide quod etiam Argos Hippium vocatum est, ab æquorum præstantia, qua tum temporis claruit. Horatius,

Aptum dicit equis Argos, ditésque Mycenas

Argos, regio: vnde Argi & Argiui, populi sicut Achei & Achiui, qui Argoli à Persis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponnesus, præsertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta. vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manauit prouerbium in iactabundos & sycophantas, ἀργεῖα φορὰ. Argos verò Peloponnesiachum, Sophocles Doricum vocat. Eustathius. Idem & Hippoborum dicitur ac Hippium, & Iasium & Dipsium à siti, ob aquæ inopiam. Vide Volaterranum lib. 9.

Argos, Peloponnesi ciuitas iuxta Athenas, vt vtrique populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt ἀπὸ τοῦ φρέατος, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt scribit August. lib. 18. de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti sunt, & Argolicus sinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Thessaliæ oppidum, quod Pelasgicon dicunt à Pelasgis. Lucan.

-vbi nobile quondam nunc super Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longè à Mycenis, Amphilochicum cognominatum, quod Alcmæon eiúsque liberi condiderit. Strabo libro septimo.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum & primùm à nomine relictæ patriæ Argos hippium

hippium appellatum: quod deinde Argyrippam, & poſtremo Arpos vocitarunt. Theſſalia quoque Argos Pelaſgicum appellat. Plin. li. 4. ca. 7. Ipſam præterea Peloponneſum antiqui Argos & Argos Achaicum appellauere. Strabo lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit Steph.

Argynus puer formoſus (Agamemnoni chariſſimus) ſubmerſus. Proper. lib. 3.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas
Qua notat Argiui pœna minantis aquæ.

Argyra nympha fuit, cuius amore oblaqueatus ac extabeſcens adoleſcentis nomine Helenus in fluuium ſibi cognominem à Venere transformatus eſt.

Argos regio quædam, pars Græciæ, necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia matre Pelaſgi, qui ei imperauit.

Argos, Argenoris equus, à quo Argos, Iaſonis ciuitas dicta fuit. vt inquit Hellanicus.

Argei, Varroni ſcirpeæ effigies, quę per virgines Veſtales iaciebãtur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argei Argeorum, loca ſacra Romæ, Varro. Reliqua vrbis loca olim diſcreta, vt Argeorũ ſacraria, Argeos dictos à principibus, qui cum Hercule Argiuo Romam venerunt. Vide ARGETIS.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxiſſe dicunt, cùm alij Arogilo illud adſcribant.

Argura ciuitas Theſſaliç, prius Argiſſa dicta. Eſt & locus Eubœæ. vide Stephanum, qui loci illius incolas etiam Argiuos & Leontinos vocari ſcribit.

Argus, Arctoris filius, πανόπτης à Græcis cognominatus, quòd totus oculis ſcateret. Hũc poëtæ fabulantur à Iunone conſtitutũ fuiſſe cuſtodẽ Iũs Inachi filiæ, quam Iuppiter in iuuencæ formã commutauerat: quam poſtea Mercurius Iouis iuſſu interfecit, oculis eius fiſtulæ ſono ſopitis. Iuno autem oculos eius aui ſuæ, hoc eſt, pauonis caudæ inſeruit. Ouidius lib. 1. Metamor.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat:
Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem:
Cætera ſeruabant, atque in ſtatione manebant.

Mythologici Argum interpretantur, ſphæram ſtelliferã, innumeris oculis, hoc eſt, ſtellis refulgẽtem: Mercurium autem ſolẽ eſſe volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cùm diurno ſuo lumine ſtellarum lucem obſcurat. Vide Macrobium primo Satur. capite decimo nono: vnde & ἀργεϕόντης cognominatus eſt, quòd Argum peremerit. Myſticè autem Argus eſt cælum ſtellatum, luce diſtinctum, quibus ineſſe quædam ſpecies cæleſtium videtur oculorum.

Argus architectus eius nauis, qua Iaſon, reliquæque Argonautæ Colchos nauigarunt. Flac. lib. 1. Argon.

-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, &c.

Argus, quibuſdam Argolus, rex Argiuorum, filius Apis. Ex cuius nomine Arg' & Argiui appellati ſunt, quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, delatis aliunde ſeminibus. Poſt obitum deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, IIII. Argiuorum rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vlyſſis, ſolus dominum vigeſimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 17.

Argus, vide AMPHION.

Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde ſe Diodotus Sicelus oriundum facit, à qua Argyrini. Eſt etiam metropolis Taprobanæ. Steph.

Argyrini populi Epirotici. Steph.

Argyripa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primùm à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocitarunt. Vide ARGOS. Virg. 11. Aeneid.

Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapygis aruis.

Steph.

Argyróndas, vel Argyrundes, Aetoliæ fluuius. Ariſtarcho & Heſiodo, propter argenteum aquæ candorem.

Argyrrhius fuit dux quiſpiã effœminatus, nihil habens viri præter barbam.

Argyropilus, imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaelis Paphlagonis eius adulteri dolo inter balneas aquis ſubmerſus eſt, Bap. Egnatius.

Argyrotoxos, argenteum arcum gerens. Quo nomine dictus eſt Apollo.

Argyrus, ciuitas apud Philiſtum. Steph.

Argyrus mons, vide TARTESSVS.

Aria, vna è Satrapiis, Indiam terminantibus: ait enim Plinius, Ex occidente, non Indo flumine, ſed nonnullis vltra Satrapiis Indiam terminari, quæ ſunt Aria, Gedroſia, Arcoſia, Paropaniſis, Carmania.

Aria antiquum nomen Thraciæ, Steph.

Aria Romana ciuis de qua Mart. libro primo.

Caſta ſuo gladium cum traderet Aria Pœto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis,
Si qua fides vulnus quod feci nõ dolet (inquit)
Sed quod tu facies hoc mihi Pœte dolet.

Ariabignes, Darij filius ex filia Gobryæ, qui vna cum Præxaſpe & Megabaza præpoſitus fuit claſſi Xerxis. Herod lib. 7.

Ariãdne ſiue Ariádna, Minois Cretenſium regis ex Paſiphae filia Theſeum, cuius amore detinebatur, per filum à labirinto extricauit, eúmque redeuntem in pattiam vſque ad Naxum inſulam inſecuta eſt, quo loco

à perfi-

à perfidò Theſeo relicta, ac lugens, Libero patri nupſit, à quo donata eſt corona Gnoſsia, ſeptem ſtellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis, Elegiarum 17. Propertius lib. 3. Eleg. 17. Poſtremò à Diana dicitur ſagitta percuſſa atque occiſa, quòd virginitatem non ſeruaſſet.

Ariámnes, nobiliſsima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariamenes Xerxis frater.

Ariamnes Arabum princeps ad fallendum aptiſsimus. Plut.

Ariantes rex Scytharum qui à ſingulis ſubiectis ſibi quotánis offerri ſagittam volebat. Rhod. lib. 13. cap. 10.

Arianthe, ciuitas Oenotrorum. Stephanus. Vide ARINTHI.

Ariánus poëta, cuius carminibus Tyberiũ principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorum Virgilij: Alexandriada. poëma videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ regis libris XXII.

Ariánus, è Nicomedia hiſtoricus. Xenophon minor cognominatus: ſicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho, eiúſque diſceptationibus opus edidit tribus voluminibus: ſcripſit quoque hiſtoriam Alexándri Magni: vtrunque reperitur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus conſularibus ornatus eſt. Author Heliconius.

Ariápytes, Scytharum rex. Tortellius.

Ariárathes, Thracum rex. Liu. lib. 2. Dec. 5.

Ariárathes, Cappadociæ rex à Perdica obſeſſus, quum iam deſperaret effugium ne quid fructus aut trophæorũ accederet inimicis, vrbem incendit, ſibique & ſuis omnibus mortem conſciuit.

Ariária, gens Caduſij finitima. Steph.

Ariarathêa, ciuitas prope Cappadociam, ab Ariatho rege, Antiochi genere. Stephan. ἀριαραθεια.

Ariáthes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primum petierunt Populi Romani ſocietatẽ: cuius deficiente ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus, Romanorum armis reſtitutus. Volat.

Ariáthis, nomen viri proprium. Tortellius.

Aricandos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.

Arichondas fuit primus author tubarum in Græcia.

Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, poſtquam ille à Diana in Italiam fuiſſet tranſlatus. Virg. Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello Viribus inſignis, quem mater Aricia miſit Eductum Aegeriæ lucis.

Aricia, oppidum Latij poſt Albanum montem in via Appia, ab Hippolyto Theſei filio conditum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem ſertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſsimi proueniebant porri: de quibus Martialis lib. 13.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.

Lucanus,

Diſtat ab excelſa nemoralis Aricia Roma.

In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulachrũ Scythicæ Dianæ quod de Taurica regione tranſtulerat, prius quam Argos peteret, conſecrauit. Erat ad huius templum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio libro tertio Faſtorum.

Vallis Aricinæ ſylua percinctus opaca
Eſt, locus antiqua religione ſacer.
Hic latet Hippolytus furiis diſtractus equorũ,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Aricinum nemus, iuxta Ariciam, in quo Aegeria Nympha, cum qua loqui ſolitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Aeſculapij opera reuocatum abſcondit. Eſt præterea in hoc nemore Aegeriæ nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadem Nympha ſibi dari conſilia.

Aricinus lacus, iuxta Ariciam vrbem, quod ſpeculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque inſulæ cum proceris arboribus nobiles conſpiciuntur.

Aricomiſci. Volſcæ, populi Galliæ, Strabo lib. 4. Vlteriores fluuij (Rhodanum intelligit) partes Volſcæ, quos Aricomiſcos appellant, maximũ incolunt ſpatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponiũ tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectius.

Aridâi, filius Aman, filij Amadatha, Eſth. 9.

Aridátha, filius Aman, filij Amadatha. Eſth. 9.

Arideus Philippi nothus. Plutarch.

Arie nomen loci, 4. Reg. 15.

Ariel, ca. 29. Iſaiæ, accipitur pro ciuitate Ieruſalem, in qua altare holocauſti. In 43. verò Ezechielis, altare holocauſti ſignificat. Eſt item nomen viri, 1. Paralip. 11.

Ariel, nomen viri, Num. 26. & 1. Paral. 11.

Arielitæ, populi. Num. 26.

Ariêna, Haliattis filia, vxor Aſtyagis, regis Medorum. Herodot.

Aries, primum eſt Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens IIII. Idus Martias, æquinoctium vernum efficit. Fabulantur poëtæ hunc illum ipſum eſſe arietem, qui aureo vellere inſignis, Phryxum per Helleſpontum traiecit. Alij eum eſſe malunt, qui Libero patri in Libyæ deſertis ſiti laboranti fontem oſtendit. Hyginus de Signis cœleſtibus.

Arihel, quidam putant eſſe Areopolim, ab idolo Martis, quod illic ſitum eſt. Idem eſt autem quòd leo Dei, Hieruſalem figurate ſignificãs.

Arij,

Arij, populi vltra Indiam.

Arij, Asiæ Scythicæ populi. Herodotus lib. 4. vide ARIVS.

Arima, locus Ciliciæ vel Syriæ, vel in Pythecusis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra obrutum in fabulis est. Steph. Vide INARIME.

Arimanis vnus est ex tribus illis principibus quos placet Theologis antiquioribus habere imperium super mundum, hi sunt Oremasis, Mitris, Arimanis: de quibus Cæl. Rhod. libr. 7. cap. 14.

Arimanius, Plutonis cognomen apud Persas.

Arimaspes Zoroastri amicissimus. Rhod. libr. 23. cap. 4.

Arismapus, fluuius est Scythiæ in Asia ad Septentrionem, aureis arenis abundans. Lucanus libro tertio.

Arismápi, eiusdem fluminis accolæ, vel populi Scythiæ Europeæ, habentes vnum oculum in fronte qui perpetuò bella gerunt cum gryphibus, aurum & smaragdos colligentibus. Mantuanus,

–Messagetas, gladiósque Arimaspos

Tucan. lib. 3.

–Auróque ligatas.

Substringens Arimaspe comas.

Dionysius Arimaneas vel Arimannos vocat.

Aeschylus verò μόνωπα σφατὸν, id est, vnoculum exercitum, quòd sagittarij, quum sint optimi, alterum inflectunt oculum, vt à paruis adsueti, altero melius cernant. vnde etiam nomen auspicati sunt: Herodot. Nam Ari Scythicę vna significat, & Maspos oculus: prope hos Riphæi sunt montes, vide EVERGETAE.

Arimathæa, ciuitas, Matth. 27.

Arimbas, Molossorum rex.

Arímbas, Epiri rex.

Armynum, vrbs vetus in Flaminia, iuxta Rubiconem fluuiũ, Galliam à Flaminia separans, perpetuóque insignis. Lucan. lib. 1.

Vicinúmque minax inuadit arminũ & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam. Rursus lib. 14. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuenit. Strabon. Vmbrorum dicit coloniam sicut & Rauennam. Hæc prius à Cæsare occupata, initium ciuilis belli dedit. Stephan. Fuit autem ædificata anno Christi post exortum ducẽtesimo, septuagesimo, Ptolemæo Lagi filio Aegyptiis imperante, P. Sempronio & Appio Claudio consulibus. Ad quam visendam, compositis Siciliæ rebus Sempronius nauigauit. Eam Octauius ampliauit, & à Liburnis dirutam Diocletianus reposuit, vsíque Liburnis, arcum triumphalem in ea extruxit.

Arimphæi, populi Scythiæ Plinio, vel Asiæ Septentrionalis prope Riphæos montes, aut vbi Riphæi desinunt, Ammiano. in nemoribus victitant baccis, iusti ac moribus placidis, quorum vterq; sexus detonsos capillos habet, &c. Cæl. Rhod. lib. 20.

Arimus, rex Mysiæ, seu Mœoniæ. Varro Xanthũ citans antiquum rerum scriptorem.

Arindela, pars quædam, aut vicus Palæstinæ. Stephan.

Arinthe, ciuitas Oenotrorum in Mesopotamia. Steph. qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto scripserit.

Arinthêus consul, Maximi collega.

Arioáldus, Longobardorum rex, post mortem Theudelindæ, eiecto Adoaldo, regno præfectus est. Blond. lib. 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in Pharsalico bello fauit. populi Roma. amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno seruatus, lib. 9. ad Atticum.

Arioch, rex Ponti. Genes. 14.

Ariomandes Athenienſium aduersus barbaros dux, Plutarch.

Ariomardus, teste Herodoto, Darij filius.

Ariomenes Xerxis nauarchus. Plutarchus in Demosth.

Arion, Methymneus citharœdus, & poëta Lyricus ex Lesbo insula: emicuit Olympiade XXXVIII. Scripsit cantica circiter versuum duo milia, Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe. Author Suidas. Huius Arionis historiam Ouidius in Fastis, & Gellius libr. 16. ac Aelianus de animalibus pluribus referunt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auspiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte sua promeruit: cúmque iterum Lesbon insulam peteret, viderétque sibi insidias à sociis parari propter opes, quas secum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priusquam moreretur, cõcinere permitterent, quod cùm impetrasset, rapta cythara, modulans denaui in mare se coniecit, sed à delphine illecto eius cantu, dorso exceptus, Tænarũ (quod oppidum est Laconiæ) victus est antequam nautæ illuc applicuissent: & ibi relicto delphine, Corinthum petiit, omnémque rem gestam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec totam historiam à nautis compertam habuerit, Virgilius Eglo. 5.

Orpheus in syluis, inter delphinas Arion.

Sed hæc fabulosa creduntur. Lege Hero. Gell. Plinium, & Vollat.

Arion, equi nomen, de quo Propertius,

Qualis & Adrasti fuerit vocalis Arion
Tristis ad Archemori funera victor equus.

Vide CYGNVS.

Ariopâgus, Vide VREOPAGVS.

Ariouindus, consul, cuius collega fuit Asper.

Arioninius, consul, Messalæ collega.

Arioúistus Germanorum rex numerosas habuit copias

copias, vel hoc vno argumento quod à Cæsare victus octoginta suorum militum milia amiserit, Plutarchus.

Ariphron IX. Athenienſium rex, regnauit annis XX.

Aripertus Clótarij filius rex Francorum.

Ariſai filius Aman, filij Amadatha, Eſther. 9.

Ariſba ſiue Ariſbe, oppidum Troadis, in littore Rhœtheo, ab ancille euerſum. Virg. 9. Aeneid.

Bina dabo argento perfecta, atq; aſpera ſignis
Pocula deuicti genitor quæ cepit Ariſba.

Lucanus lib. 3.

& nimium glebis exilis Ariſbe.

Ariſbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Hom. Iliad. 2.

Ἀρίσβη Steph. ciuitas eſt Troadis, Mitylenorum colonia, &c. & alia in Leſbo, cui Ariſbe Macaris filia nomen dedit.

Ariſbus, fluuius Traciæ. Steph.

Ariſtænêtus, conſul, tempore Honorij imperatoris.

Ariſtæus, Penei regis Arcadiæ, ſiue fluminis & Cyrenes filius.

Ariſtæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnauit: hunc primum apum & mellis vſum, lactiſque coagulum demonſtrauiſſe, vſúmque olei, & alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus lib. 14. fabulam ſic commenti ſunt poëtæ: Ariſtæum Euridicen Orphei adamaſſe: quem illa fugiens, à ſerpente eſt occiſa, in cuius vltionem nymphæ omnes apes perdiderant, Quapropter matris auxilium implorauit; quæ illum ad oraculum Prothei perduxit, à quo infortunij cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificiis placere iuſſus eſt: quod cùm faceret, tauróſque quatuor, & totidem iuuencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperauit. Virgilius quarto Georgic.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia tempe, &c.

Fuit autem mellis, venationis & paſcuorum inuentor: ante ipſum enim cuſtodes non erant.

Ariſtæus deus mellis. Ouid. lib. 1. Faſt.

Flebat Ariſtæus quòd apes cum melle necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe fauos.

Ariſtagoras, præfectus exercitus Darij contra Græcos. Herodot. lib. 5.

Ariſtágoras, Mileti tyrannus, Dario rebellauit ſuaſu Hyſtiæi, Herod. lib. 5.

Ariſtander vates apud Plut. in Alex. vbi ait: Quod prodigium conſpicatus Alexander, accitis aruſpicibus, Ariſtandro & Cleomanti Spartano aperit.

Ariſtrandrus ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Ariſtárchus, grammaticus Alexandrinus oriundus è Samothracia, patre item Ariſtarcho: floruit Olympi. CLVI ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiá filium erudiit. Scripſit commentarios ſupra mille: fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceſsit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentia necans, ob morbum hydropiſeos: ætatis anno LXXII. filios reliquit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suidas.

Aelianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio, vt Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Vnde etiam hodie Ariſtarchos vocamus, alienorum ſcriptorum cenſores. Ouidius de Ponto,

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quanto
Magnus Ariſtarcho maior Homerus erat.

Ariſtárchus Tegetes, poëta Tragicus Aeſculapio pro recepta ſanitate fabulam vocit. Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragœdias LXX. vicit duabus Horat.

Ariſtárchus, Epheſi tyrannus. Fuit item alius mathematicus. Suidas.

Ariſtárchus, Macedo Theſſalonicenſis. Act. 19. 27. Coloſ. 4.

Ariſtarchus, tragicus Florentinus.

Ariſtéas, Proconneſius genere, carmina quæ dicuntur Arimaſpea, compoſuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter verſus mille. Emicuit Crœſi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, reſumebat. Suid. Plutarch. in Romu. & item Herodotus.

Ariſtemedes, VIII. Corinthiorum rex, regnauit annis XXXV.

Ariſteras inſulæ nomen apud Pauſan.

Ariſtéus ſophiſta, temporibus Antonini imperatoris.

Ariſtias Satyricus poëta apud Pauſan.

Ariſtides Athenienſis, nobilitate & iuſtitia inſignis: quamobrem etiam δίκαιος cognominatus eſt, cum Themiſtocle diſſenſit, vt Cato cum Ceſare. Huius iuſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio decem annorum damnari curauit. Poſtea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Perſarum rege, pro ſalutæ patriæ ab exilio reuocatus eſt. Tandem cùm multas præfecturas geſſiſſet, in tanta paupertate obiit, vt vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus & vilibus cadauerum funeratoribus daretur.

Ariſtides, rethor & ſophiſtas, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum.

Ariſtides, philoſophus, à ciuitate Adrianorum Myſiæ, Smyrnæ docebat: & aduenienti fortè M. Antonio principi vnus omnium non proceſsit obuiam, eóque modo in cognitionem & amicitiam venit imperatoris, Philoſtratus.

Ariſtides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & ſenſus expreſsit omnes quos Græci vocant ἤθη: durior aliquantulum in coloribus. Huius pictura illa præcipuè laudatur, Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis: ſentire mater & timere videtur,

detur, ne è mortuo lacte sanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander transtulit. Pellam. Ex Plinio.

Aristides, Athenienſis philoſophus, Christianus eloquentiſsimus, ſub prisciano habitu, volumen noſtri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Hieron.

Aristides, orator Athenienſis inter x. secũdus: cuius multæ extant orationes & declamationes.

Aristippus Cyrenæus, Socratis auditor, primus quæſtu philoſophatus eſt. Cum Zenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene Canis regius, appellatus eſt. quòd Dionyſio ac diuitibus ventris gratia adularetur. Horatius,

Si pranderet olus patienter: regibus vti
Nollet Aristippus. ſi ſciret regibus vti,
Faſtidiret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad bene viuendum. Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco & perſona ſimulanda omnino promptum. quamobrem Dionyſio præter cæteros charus fuit. Et vt præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facilè contemnebat. Hic cùm è patria in Græciam philoſophandi cauſa proficiſceretur, iuſſit ſeruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Voluptatem bonorum, dolorem malorum, finem conſtituit, cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum vtile putans, vt quæras, ſi quid domi mali, aut boni tibi contigit. Summum bonum poſuit in leui motu ad ſenſum emananti, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patria Cyrenaici ſunt appellati. Tradunt Platonem dixiſſe, Soli Aristippo & chlamydem & pannum ferre datum eſſe. Horatius.

Omnis Aristippũ decuit ſtatus & color & res.

Aristippus, philoſophi nepos ex filia Metrodidacte. Hic in naufragio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus quare philoſophus timeret, reſpondit: Non eadem ſibi & interroganti cauſam eſſe: quoniam is non eſſet magnopere ſolicitus pro anima nequiſsimi nebulonis, ipſum autem pro Aristippi anima timere. huius meminit Cicero Academicarum quæſtionum 4. & lib. 1. de Natura Deorum.

Aristo poëta Athenienſis qui fame eſt extinctus quòd ſuis carminibus Athenienſium laudes fuiſſet infectatus.

Aristo, philoſophus, Scepticus, quaſi quæſtor & conſiderator. Semper enim in quærendo conſiderandóque verſatus eſt, natione patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferentia erant, vt inter optime valere, & grauiſsime ægrotare nihil intereſſe diceret: qui reiectus fuit, quòd naturam omnino relinqueret.

Aristo Epheſius genus fœmineum peroſus cum aſina concubuit, ex cõque concubitu genita eſt puella, cui à crinibus aſininis nomen inditum eſt. Plutar. in Paral.

Aristobula Diana dicta eſt à Themiſtocle, qui Athenis Dianæ templum erexit quod in Perſico tumultu ipſe rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſula, Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 5.

Aristóbolus, Magiſter Ptolemæi 2. Mach. 1. Rom. 16.

Aristóbolus, v. Iudæorũ rex, regnauit anno vno.

Aristóbolus, apud Iudæos rex & pontifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Aristobulus, IX. Iudæorũ dux regnauit annis VI.

Aristobulus, Herodis Chalcidis filius, Armeniæ minoris adminiſtrator.

Aristobulus, Iudæus ex paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, vnus ex LXXII. interpretibus, qui ſacros libros in Græcum ſermonem conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moſeos proponenti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdocte interpretatus eſt: commentarios in legem Hebræorum edidit, Author Euſebius.

Aristobulus, hiſtoricus Iudæus res geſtas Alexandri Magni conſcripſit, cuméque ipſius peregrinationis fuit. Volater.

Aristócles, philoſophus prius dicebatur ex aui paterni nomine, poſtea autem ob humerorum latitudinem Plato appellatus.

Aristócles, philoſophus Meſſanenſis, Peripateticus, ſcripſit de Philoſophia librum vnum, vter eſſet ſtudio & doctrina prior, Homerus an Plato: ſcripſit & de arte rethorica. Suidas.

Aristocles Lampſacenus, Megarenſis ſophiſta, ſub Traiano & Adriano, ſcripſit de rhetorica epiſtolas & declamationes ad imperatorem. Suidas.

Aristóclides, Orchomeni tyrannus, qui cũ Stymphalide virgine potiri non poſſet, primùm patrem eius de medio ſuſtulit: deinde & virginem ipſam quæ ad aras confugerat multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum vniuerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virgineſque necem tyranni morte vlta eſt.

Aristócrates, ciuis Rhodius, qui quod plurimũ dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe refert ciuium omnium cõſenſu belli dux delectus eſt in quo ſpem ſuorum egregie fefellit, vt qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nũmus in igne degener planè apparuerit, & omnino alius quã prima fronte promiſerat. Suidas.

Aristocrates rex Spartanorum qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Aristódemus, Arcinorum victor. Dionyſ. libro 7.

Aristodemus, Cumarum tyrannus, cognomento mollis & mallacus.

Aristodemus Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenem vidiſſe ſenem.

Ariſtodemus Magni Pompeij filios eruditi: mane rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.

Ariſtodemus Lydathenæus, is puſillo corpore nudis ſemper incedebat pedibus, Rhod. li. 25. cap. 4.

Ariſtogenes, Gnidius vel Thaſius medicus, ſeruus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicauit. Suidas.

Ariſtogiton, orator Athenienſis impudens, ex quo canis vocatus eſt ab Athenienſibus, ſcripſit apologiã ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.

Ariſtogiton & Harmoditus, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ Suidas.

Ariſtolãus, Pauſiæ diſcipulus, ſeueriſsimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtómache, vxor Dionyſij Syracuſani, Plut. in vita Dionis.

Ariſtómachus, amore opum ſic flagrauit, vt duo dequadraginta annis nihil aliud fecerit.

Ariſtómachus, de arte vini ſcripſit. Plin.

Ariſtómenes, Athenienſis comicus inter ſecundos antiquæ comœdiæ, Olympiade c. LXXXVII. cognominatus θυγατρὸς. Suidas.

Ariſtómenes, Meſſenius Athenienſium dux, iuſſiſsimus, vt ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis, & nocturna ſacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: raptit de choris ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu concito fugiens, exceſsit de finibus Spartanorum. Cumque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quoſdam non parcentes, interfecit, cæteris metu coërcitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm Ariſtomenem viderent cædis reum fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reuerſæ, quandiu iudicum aduolutæ genibus defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum, tanta callidítate fuit, vt Lacedæmoniorum ſæpe vrbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clam aufugerit, quod cùm tertiò feciſſet tandem occiſus eſt à Lacedæmoniis, cuius, execto corpore, inuentum eſt cor piloſum.

Ariſton, Aetolorum dux.

Ariſton, ſculptor, cuius meminit Plinius.

Ariſton, iuriſconſultus apud Gel. lib. 11. ca. 18.

Ariſtonicus, grammaticus Alexãdrinus, ſcripſit librum in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſiue conſtructione apud Homerum.

Ariſtónicus, Eunuchus. Ptole. qui animum ſupra Eunuchum gerebat: dux fuit belli fortiſsimus: præterea liberalis in omnes. Author Suidas.

Ariſtónicus, Attali regis filius, Aſiam inuaſit. Flo. li. 59. Eutrop. 4. Oroſ. 5. ca. 8. Iuſt. li. 36.

Ariſtonus citharœdus Athenienſis, qui Pythia ſexies vicit. Plut.

Ariſtonides ſtatuarius inſignis qui quum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidentem eiúſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum, & æs miſcuit vt ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor, Plin. lib. 34. cap. 14.

Ariſtónymus, poëta comicus ſub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium veniens tandem in ſuſpicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquos annos fuit: tandem liberatus, mortem non multò pòſt obiit: Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtopátra, mater Crateri, qui ſub Alexandro militauit. Strabo.

Ariſtophânes, poëta comicus, Philippi filius ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor terrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in nubibus, vt ãuentutis corruptorem acerrimè inſectatur. Filios habuit Aratora, Philippum, Philetærum, comicos omnes. Docuit fabulas LIIII. Suidas. Horat. lib. 1. Sermo. Sat. 4. Eupolis, atque Cratinus, Ariſtophanémq; Poëtæ Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, vt Dionyſio rogãti aliquem eius ſermonis eruditum, hunc Athenienſes nominauerint.

Ariſtóphanes, Byzãtius grammaticus, Apellis filius, idem dux exercitus, diſcipulus Callimachi, Zenodori & Dionyſij. Suidas. Quintil. li. 1.

Ariſtophílides, Tarentinorum rex, Darij Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, pictor. Plin. lib. 35. ca. 11.

Ariſtophon, Athenarum ciuis qui ſæpe gloriabatur quòd nonagies quinquies accuſatus ſæpe euaſiſſet.

Ariſtophóntes, quaſi optimatum occiſor.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argicentoculi, qui Ariſtorides vocatur. Ouid. 1. lib. Metamor.

Donec Ariſtoridæ ſeruandam tradidit Argo.

Ariſtoteles, Stagyrites philoſophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre phaſtiade, paruus, gibboſus & balbutiens, ſed ob ſummam eruditionem ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexandri factus. Quintilianus, Quid Ariſtotelem? quem dubito ſcientia rerum an ſcriptorum copia, an eloquendi ſuauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorem putem XVII. annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit X. annis. Alexandro diſcipulo vſqueadeò charus, vt Stagyram eius patriam ad ſe dirutam reſtituerit. Exceſsit anno LXVIII. eodem quo Demoſthenes anno mortuus eſt: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, perſequente Antipatro. Plutarch. in Sylla: libros ſupra trecentos reliquit:

Alexandro in Asiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnasio XIII. annis docuit. Postea accusatus, quòd de diis non rectè sentiret cedens inuidiæ, abiit in Calcidem, ibique reliquum vitæ transegit.

Aristótimus, Epirorum vrbem per tyrannidem occupauit: Helemati industria v. mense oppressus est. Iustin. lib. 26.

Aristóxenes, siue Aristóxenus, musicus illustris, tempore Tulli Hostilij, III. Romanorũ regis.

Aristoxenus, Tarentinus, Mantinę tamen agēs, philosophus & medicus nobilissimus, audiuit Lamprum philosophum Erythræum: dein Zenophilum Pythagoreum: postremò Aristotelem: cui morienti conuitiũ dixit, quòd Theophrastum ei in scholæ successione præponeret. scripsit in omni genere doctrinę, sed in musica præsertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam esse Cicero in Tusculanis.

Aristóxenus Cyrenæus, ita delicatus in hortorũ cura, vt vesperi lactucas mulso, & vino, & melle irrigaret, vt luxuriosius succresceren, & saporis essent præstantioris. Suidas.

Arithbertus, Clotarij Francorum regis primogenitus ex paterna hæreditate Parisiorum: vt Guntrandus Aurelianensiũ. Chilbericus Suessionum, Sigibertus Metensium regno successit, Paulus Aemilius lib. 1.

Arithbérthus, Longobardorum rex, Alpes Cottias, vsque ad Galliarum Alpes, Ioanni papæ D. Petri nomine, donauit. Initium amplitudinis Romanæ ecclesiæ. Blond. lib. 10.

Arius, VI. Assyriorum rex, regnauit annis XXX. collecto exercitu post patris nimiæ obitum. Euseb. Cassiod. Bactrianos & omnes Caspios subiecit.

Arius, fluuius Asiam irrigans, inter Indos & Parthos, quæ pars à fluuij huius nomine Aria siue Ariana est denominata. Plin. lib. 6. ca. 23. Hinc & populi ipsi Arij dicti. Lucanus lib. 3.

–hinc fortis Arius,
Longáque Sarmatici soluens ieiunia belli.

Massagetes, &c. Est etiam fluuius propinquus Bactris, Alexandriam (quam ibi constituxit Alexander) præterfluens, Vide A R II.

Armágeddon, nomen loci, Apoc. 16.

Almâlchar, Euphrates fluuius. Plin.

Armátius, consul, collega Basilij, tempore Leonis Romanorum imperatoris.

Armatrites, Eusebio Armametres, IX. Assyriorũ rex, regnauit annis XXXVIII. ad voluptates & delicias conuersus, ea quæ ad libidinem spectant posteaquàm inuenisset, multum amplia uit. Berosus, Cassiod.

Arménes, Cappadociæ rex.

Arméne, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Arménia, regio Asiæ inter Taurũ & Caucasum montes à Cappadocia ad Caspium mare vsque protensa: ab Armenia Thessalo Iasonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plin. lib. 9.) post Mediam ad occidentem occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à septentrione Colchidem habet Iberiam & Albaniã: ab occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociam, minorem Armeniã & Syriam Camagenem relinquit à dextris ab oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, qua montes Caspij assurgunt: à meridie Mesopotamiã atque Assyriam. Montes in Armenia sunt Moschici, qui supra partem Ponti ad Cappadaciam se efferunt: Pariedrus in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij: Antitaurus, qui ab Euphrate scissus, & Mediam percurrens, postremò Albus appellatur: Cordica ex quo Tigris oritur, Taurus ac Niphates, qui Mesopotamiam atque Assyriam ab Armeniis disterminant: Caspij qui vergunt ad Medos, & Caucasi qui septentrionalia Iberiam versus Albaniámque concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui monte ortus Caucaso, à sinistris, Iberiam Albaniámque dimittens, Armeniam à dextris, in Hyrcanũ defertur pelagus?

Araxes, Phasis, & Lycus, Tigris, Euphratesque. In Armenia pretiosum inter reliqua aromata nascitur amomum. Armeniam Hebræi Arab vocant. In ea ciuitas Artaxata insignis. Inde Armenij & Armeni dicti. Vide Ptolemæi tabulam Asiæ 4. Plin. libro 1. & Strabo. 2. Piura de Armenia apud Stephanum.

Armênius mons ab initio Hircaniæ. Steph.

Armêus, qui & Danaus, Aegyti rex, regnauit annis V.

Armilustrium festum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant & sacrificantes canebant tubis: item locus in quo eiusmodi ludi fiebãt. Varro hoc nomen ab ambitu lustri dictum putat, quod ibi circunferretur pompa & equi currerent.

Armitus Syracusanus potu nimio in ebrietatem lapsus filias stupro contaminauit Plut.

Arminius, Germanorũ Cheruscorum dux, tempore Aemilij Lepidi consulis. Cor. Tacitus.

Armóni, Filius Saul ex Respha. 2. Reg. 21.

Armoracea, fluuius de montibus Arabię descendens, in stagnum Asphaltitem erumpit, diuidit Moabitidem & Admonitidem. Ioseph. lib. 4.

Armóricę, vel Aremoricæ, ciuitates Gallię apud Cæsarem. *Les villes qui sont en Bretaigne.*

Arna, ciuitas Liciæ, Xãthus postea dicta. Steph.

Arnæus, Vide I R V S.

Arnan, Filius Raphaiæ, filij Ieseiæ, filij Phaltiæ. 1. Paralipom. 3.

Arnátes, Plinio populi in Italia, ab Arna Vmbrorum ciuitate.

Arne, ciuitas iuxta sinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bœotiæ, & alia Thessaliæ à Bœotis deducta, quæ Cierium vocatur (dicunt autem Arnen, Aoli filiam fuisse) tertia Mesopotamiæ quarta Erasiniorum iuxta Thraciam, Stepha. Vide C H A E R O N E A.

Arneæ

Arnéæ, parua ciuitas Lyciæ. Stheph.

Arnefridus, Lupi filius, propter quem Sclaui, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, eum volentes in paternum reſtituere ducatum, multis incommodis affecti & fugati ſunt à Vectare Vincentiæ comite. Blond.

Arni, populi, quos Hercules Libyus, Latinorum rex debellauit, & Italia expulit.

Arnôba, Plinio: Abnoba, Ptolemæo: Arbona, Cornelio Tacito, mons eſt ex aduerſo Taurici, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt.

Arnóbius, in Africa rhetor, libros de religione Chriſtiana conſcripſit.

Arnôlphus, Romanorũ imperator VIII, imperauit annis XII. hic quum ad rapinas & templorum ſpoliationes animum conuertiſſet, iuſta numinis ira paulò pòſt morbo pediculari interiit. Bap. Egnat.

Arnólphus, Bauariæ, dux, poſt Luithâldum.

Arnólphus, Carlomani ex concubina filius, cui Cornutum comitatum Ludouicus conceſsit.

Arnólphus, ſiue Arnulphꝰ preſbyter, patriarcha conſecratus. Blond. lib. 4. decad. 2. Aemil. lib. 4.

Arnon, fluuius Moabitarum, Ioſepho lib. 4. antiquit. Iudaic. cap. 4. de montibus Arabiæ, fluit, ac per totam ſolitudinem labens, in Aſphaltitem lacum erumpit, ſeiungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo verò eſt rupes excelſo in limite Amorrheorum & Moabitarum. Num. 21. Deut. 2. Ioſue 12. & 13. Iudicum 11. Iere. 46.

Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Sehon regis Amorrhæorum. Nume. 21. Ioſue 12.

Arnuphis Aegyptius philoſophus arte magica & dæmonum præſtigiis præſtantiſsimus.

Arnus, fluuius Tuſciæ rapaciſsimus, ex Appennino oritur, & Florentiam alluens, in Tyrrhenum mare effluit. Author Plin. hinc Arnis Arnidis, & Arnicola.

Arnus, Arabiæ fluuius, Meotidem ab Armoriade diuidens, in Aſphaltitis lacum labitur. Alius item eſt apud Vaſcones.

Arod, Filius Gaad, filij Iacob. Nume. 26.

Arod, filius Beriæ. 1. Paralip. 8.

Aródi, filius Gad, filij Iacob. Geneſ. 46.

Aroanir fluuius apud Pauſan.

Aróë, ciuitas Achaiæ, à cultu terræ ſic dicta, aliâs Patræ, Stephano.

Aróer, vrbs Moabitarũ ſita eſt ſuper ripam torrentis, Arnon, extructa à filiis Gad. Deut. 2. Ioſ. 12. & 13. Ier. 46. contra Rabbath, Ioſue 13. ceſſit tribui Gad. Iud. 11. fit eius mentio, 1. Reg. 30. 2. Reg. 24. Nume. 21. 32. 33. 4. Reg. 10.

Aróer, regio circa Damaſcum, vel (vt alij volũt) Armonis: cuius meminit Iſaias cap. 17.

Aroérni, gens bellicoſa Gallorum, Steph. Auerni quibuſdam dicti.

Arógylus, primus quadrigã in Græcia iunxit, regnãte Argis Phorbãte. Euſeb. vide AERVLVS.

Arôma, vrbs Aethiopum. Steph.

Arôma vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella poſt Plinium.

Arotiæ apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob vnum inopiæ nomen ſeruiant. Cæl. lib. 25. cap. 18.

Arpándes, Aegypti pro Cambyſe præfectus, poſtea à Dario interfectus. Herodo. lib. 3.

Arphad, inſula in Phœnicia non longè à Damaſco. Plin. lib. 5. cap. 31. Põpo. Mela lib. 1. Ezech. 27, Iſaie 10, 4. Reg. & 19, Iærem. 49.

Arphâxad, filius Sem, Geneſ. 10. Luc. 3. à quo Chaldæi.

Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Aeneid. primò Argi, pòſt Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quã prius Argyroliphum, vel Argos hippium vocauit, deinde Argyripã. Virgil. lib. 11.

Ille in vrbe Argyripam patriæ cognomine gentis, &c. Vide ARGYRIPA.

Arpiages fuit aliquis qui filium comedit, Ouid. in Ibin: Vt puer Arpiagæ referas exẽpla Thyeſtæ, Inque tui cæſus viſcera patris eas.

Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina Aſopi filia. Stephan. Vide OLYMPIA.

Arpína, Aſopi filia. quæ ex Marte Oenomaum peperit. Steph.

Arpinum, Volſcorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta, M. Tullij, & C. Marij patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Cicerone,

Hic nouus Arpinas ignobilis, & modò Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit vbique
Præſidium attonitis. Et paulò pòſt de Mario.
Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Arras oppidum, Vide ALEXIA.

Arrêntia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arretiũ, ciuitas Tuſciæ. Steph. vide ARETIVM.

Arechi, gens Mœotorum. Steph.

Arra, oppidũ Arabiæ fœlicis apud Ptolemæum. Stephano eſt & ciuitas Illyriæ.

Ariſtia ciuitas Italiæ, Steſtph.

Arrechi gens Næotorum. Steph.

Arria, matrona Romana, vel Patauina, generis nobilitate & pudicitia inſignis, vxor Pæti, quæ damnato viro, prior, ſe gladio confodit: eundémque deinde eximens, viro tradidit, ſuo eum exemplo exhortans, vt fortiter moreretur. Martialis,

Caſta ſuo gladium cùm traderet Arria Pæto,
Quem de viſceribus, traxerat ipſa ſuis.

Artiânus poëta, cuius carminibus Tiberiũ principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metáphraſim Georgicorũ Virgilij: & Alexandriada: poëma videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ libris XXII.

Arriânus Nicomedius, hiſtoricus, Zenophõ minor cognominatus, ſicut ille in Cyro, ita hic

de Epicteto philoſopho eiúſque diſceptationibus opus edidit tribus voluminibus : ſcripſit quoque hiſtoriã Alexandri Magni, vtrunque opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus Conſularibus ornatus eſt. Author Heliconius.

Arrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque lib. 2. Carminum.

Atque epulum (ait) arbitrio Arrij.

Arrius, philoſophus Alexandrinus qui Auguſto venienti Alexandriam, poſt victoriam Actiacam ſe obtulit : tantóque in honore fuit apud eum vt Auguſtus ipſe palàm ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis ab ſe conſeruatos eſſe : ob Alexandri primùm memoriam : deinde ob vrbis pulchritudinem : poſtremò propter Arrium philoſophum. Plutarch. in Antonio.

Arrius item Alexandrinus, hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ author, vt ſcribit Ruffinus lib. 10. contra hunc multa Auguſtinus, & alij ſcripſerunt. Hic dum ſuam hæreſim qua Filium ab æterna Patris ſubſtantia conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriúſque ſerperet & eundo vires acquireret ipſa contagio ſuæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi cauſa, fluentibus foras inteſtinis, miſeram euomuit animam, eius poſtea iudicium experturus de quo perperam ſenſerat, Volar.

Arronacum inter Coloniam & Traiectum vrbes epiſcopales locus eſt vltra Noueſium Rheno adiacens, Tacitus.

Arryba, & gentile Arrybas. Steph.

Arſa, Nomen præfecti ciuitas Therſæ, 3. Reg. 16.

Arſa, ciuitas Hiſpaniæ. Steph.

Arſaces, Parthorum rex, cuius memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæſitum. cõſtitutúmque ab eo regnum, vt omneis deinde reges ſuos Arſaces appellauerint, quemadmodum Aegypti ſuos Ptolemæos. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti ſunt Arſacidæ. Lucan. libro 1.

Plus illa vobis acie, quàm creditis actum eſt,
Arſacidæ. Arſaca Straboni.

Arſaces, Armeniorum rex.

Arſaces, Armenius ciuis proditionis conuictus à Iuſtiniano imperatore hoc ſupplicij genus tulit, vt camelo inſidens ac per vrbem circunductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arſacia, prius Europus, vrbs in Media, ſic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum ſitam, & incolas Arſacidas vocari. Vide RAGAE.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus.

Arſalis rex Cauæ.

Arſames, vel Arſes, IX. Perſarum rex, regnauit annis IIII.

Arſanca, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arſanias, fluuius cum Tigri fluuio circiter quatuor paſſuum millia fluit, mox diuiſus in Euphratem mergitur.

Arſamen Artaxerxis filius, qui fratris Ochi inſidiis periit.

Arſania, Armeniæ fluuius in Euphratẽ defluens, quem Tigridi miſceri volunt : & demum cùm lenius fluat, ſeparari, & in Euphratem mergi.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia. Ptolem. lib. 4. cap. 2. Plin. lib. 5. cap. 11.

Arſenotheleas deos antiqui eſſe dixerunt vtrinque ſexus participatione quaſi maſculo fœminas, quo nomine quædam quoque animalia ab Ariſtotele nominatur ſemetipſa ineuntia. Cæl. Rhod. lib. 19.

Arſeniũ Germaniæ oppidũ apud Ptol. lib. 2. c. 11.

Arſenius fuit Rom. patricius, qui quum vocem hanc incerto authore audiuiſſet, Fuge, tace & quieſce, relicta paterna hæreditate ad cœnobium properauit.

Arſia, Hetruſcorum ſylua, Romanorũ cum Veientibus & Hetruſcis pugna celebris.

Arſicina, vrbs Germaniæ, Ptolem. hodie Bruna.

Arſicóras, Sardorum rex tempore Annibalis.

Arſine, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Caſſander interfici iuſsit. Iuſt. lib. 15.

Arſinoë, filia Ptolemæi Lagi filij eius qui Aegyptum poſt Alexandrum tenuit : ex Lyſimacho rege Macedoniæ ſuſcepit Lyſimachum & Philippum, quo mortuo, regnũ ſperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, ſe ex regia traiecit, vnaque bellum adminiſtrare cœpit : ſed mox controuerſia de principatu orta, cùm vterque vtrique inſidiaretur, Arſinoë per Ganymedem famu'um Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib. 10.

-necnon ſubrepta paratis
A famulo Ganymede dolis peruenit ad hoſtes
Cæſaris, Arſinoë, &c.

Arſinoë, olim Epheſus, in Cyrenaica regione, Stephano, à Ptolemæo Philadelpho Arſinoes fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arſinus martyr, ſub Decio apud Alexandriam martyrio Coronatus.

Arſódium, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arſya, regio Pſyrorum & Chij. Steph.

Artabanus, filius Hyſtaſphis, & frater Darij Perſarum regis, Xerxi filio Darij ſuaſit, vt à bello Græcorũ Abſtineret, quem poſtea obtrũcauit.

Artábanus, Parthorum rex ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberij Cæſaris Armeniam inuaſit, quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnúmque Perſis reſtituit annis ab vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro, DXXXVIII. regéſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artábanus, ſpe adiſpiſcendi regni, Xérxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nece vindictam ſumens. Iuſt. lib. 3.

Artabaces, Armeniæ res, filius Mithridatis, quanquam Barbarus, plane tamen doctiſsimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craſſo. Is quandiu manſit in amicitia populi Rom. tandiu fortunatus fuit: poſtquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidiſſet, perfidiæ pœnas dedit. Nam vinctus ab eo, Alexandriam ductus, & contumeliosè per vrbem circumlatus, ac primùm cuſtodiæ traditus deinceps interemptus eſt. Strabo libro 12.

Artabicia, inſula Propontidis, Stephano. Artabícia, Balcea, Harpagia, ἀπὸ τοῦ ἁρπάξαι, vnde raptus Ganymedes. Volater.

Artabri, Luſitaniæ & Hiſpaniæ populi, qui etiam Artabaritæ dicuntur, ita dicti ab Artabaro vicino promontorio. Strabo lib. 3.

Artabrum, promontorium Hiſpaniæ. Plin.

Artaca, in Cyzicenorum inſula, mons eſt arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua inſula eodem nomine: propè eſt promontorium, quod Nigri appellatur, id in præternauigatione eſt è Cyzico Priapum delatum. Strabo libro 12. & 13.

Artace, Mileſiorum colonia in Aſia, quem Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. Plinius portum Ptolemæus villam appellat.

Artace, mons Cyzicenæ, item inſula parua, vnico ſtadio à continente diſtans. Demoſthenes poëta, γάσατο δ' ἀρταχίοι ἰφίτιος αἰγιαλοῖσιν. Sic enim Venus apud eos vocabatur: qui locus in Cyzicenorum inſula ſitus aduerſus Priapum conſurgit. Strabo.

Artace, caſtellum Bithyniæ. Ptolemæo.

Artacêna, regio Syriæ. Strabo li. 16. in qua Darium Alexander ſuperauit.

Artacæas, dux in exercitu Xerxis. Herod. lib. 7. hic totius exercitus vno rege excepto proceriſsimus, quippe qui ad ſtaturã quinq; cubitorum quatuor tantũ digitorũ deerat latitudo.

Artaci, populi Thraciæ. Steph.

Artæa, regio Perſica, cuius incolæ Artæi vel Arteatæ. Steph.

Artæi murus, oppidum iuxta Rhyndacum fluuium Steph.

Artagéras, Syrtes apud Strabonẽ in deſcriptione Syriæ.

Artagerſes dux Caduſiorum quem Cyrus interfecit, Plutarch.

Artanes Sophenus, rex Armenię, Auſtrales partes occupauit, eas maximè quæ vergunt ad Occidentem: à Tigrane deletus eſt. Strabo lib. 11. Eſt & Artanes, fluuius in Iſtrum defluens. Herod. lib. 4.

Artaphérnes, vnus è ducibus Darij, primus Sardium præfectus, apud Marathonem debellatus. Herodotus lib. 7.

Artaſuades Armeniorum rex, qui craſſum iuuit in bello contra Parthos, Plut. in Craſſo.

Artaũnum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis, vulgò *Virtzbur.*

Artaxa, vel Artaxias, rex Armeniæ, à quo Tigranes.

Artáxad Nagid, dux Indæorum, annis x.

Artáxata, vrbs Armeniæ maioris. Stra. li. 11. Artaxata, Artaxiaſata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi condidit, ad Araxem fluuiũ. Item

Artaxata iuxta fines Atropatriæ prope Araxem. Steph. eſt tantùm pluralis numeri. Iuuenalis. Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Artaxérxes, generale nomen eſt, vt Lyrano & Metaſtreni perſæ placet, regum Perſarum: quemadmodum Cæſar Romanorum imperatorum. 2. Eſd. 4. 19.

Artaxérxes, XII. Perſarum rex, qui & Ochus, regnauit annis XXVI. Euſeb.

Artaxérxes, filius Xerxis regis Perſarum, Longimanus & Aſſuerus dictus, ex pellicibus habuit filios CXV. & ex iuſto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege ſunt occiſi. Author Iuſtinus poſt Trogum.

Hic aiebat, beneficium dare longè magis regale, quàm auferre.

Artaxérxes, Cyri iunioris frater, cognomento Memor. Huic cum pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtuliſſet, iucundè ſuſcepit. Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur, quem vrbem quoque ex parua magnam reddere poſſe exiſtimem.

Artaxiaſáta, vrbs Armeniæ, à conditore Artaxia appellata. Strabo.

Artayſtes Perſa fuit Seſti præfectus ſub Xerxe, qui quum multa nefariè perpetraſſet, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuus palo ſuffixus eſt. Herod. lib. 7.

Artheátæ, gentes Perſicæ, Herod. lib. hiſto. 1. Stephanus in Artæa: quanquam & inferius apud eundem ἀρτηῆλαι, pro ἀρταῆλαι perperam ſcribitur.

Artéman, nomen viri. Tit. 3.

Artémbares, vir clarus apud Medos. Herod.

Artemidiſacea. Vide zela.

Artemidôrus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, libellum de coniuratione obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, vt ſtatim legeret: quòd ille minimè fecit. Author Plutarchus.

Artemidôrus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpiciis, & de Chiromantia.

Artemis, Dianæ ſiue Lunæ cognomen, à luminis eius natura: ſiue ab eo, quòd aërem ſecet, quaſi ἀειτόμις: ſiue (vt Strabo libro 14.

tradit) ἀπὸ τοῦ ἀρτεμίας ποιεῖν, quòd integros reddat partus, & parientibus præsit.

Artemisia, regina Halicarnassi, Mausoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: insigni pudicitia prędita viri demortui cineres vino commistos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accersiuit: huicque splendidum erexit sepulchrum, vt magnifica omnia monumẽta, Mausolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius libro 10. Suid. Vitruuius libro secundo.

Artemisium, promontorium Euboeæ, cuius demosthenes meminit in oratione pro Ctesiphõte. Suidas.

Artemisium, vel Artemisius, Dianæ simulachrũ. Item apud Macedones Maium mensem significat. Suidas.

Artemisium, lacus prope Ariciam, Dianæ sacer quasi Dianum dictum: Latini Nemorense dixerunt. vnde & Nemorensis rex, & sacerdos illius regionis.

Artemisium, vrbs Oenotrorũ in Mediterraneis. Est & Euboeæ ciuitas.

Artemisius, mons Arcadiæ, Plin. lib. 4. in quo Artemisia herba.

Artemita, ciuitas quingentis stadiis à Seleucia distans, ad Orientem exposita. Strab. lib. 15.

Artemita, insula Tusciæ; iuxta Taliam insulam.

Artemita, ciuitas Parthyæorum ad Cherronesum circa ostia Acheloi, sic vocari scribit Strabo. est etiã insula prope Oxeas insulas. Steph.

Artemite, insula Ortygiæ proxima, quam alij Celadusam vocant.

Artemitium, vrbs Oenotrorum, aliàs Artemisium.

Artémius, præfectus carceris Romæ vnà cum vxore candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres sub Adriano principe. Author Volater.

Artêmon, medicus quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquam propinasse scribit aduersus morbum Comitialem.

Artemon pictor nobilis cuius opera enumerat Plin. lib. 35. cap. 11.

Artemon Syrus quidam & infirma plebe, Antiocho regi adeo simulis vt Laodiceę necato Antiocho regni successionem per eum fuerit adeptus, vt tradit Plinius libro septimo cap. 12.

Artémona, Plauto, mulier quædam ab ἀρτίζω, perficio, quòd perficeret quę vellet, quòd esset egregiè dotata.

Artêna, vrbs à Romanis capta, anno ab vrbe cond. & exactis reg. CCCLIII.

Arthabatitæ sunt populi qui instar ferarum vagantur.

Arthanades Armeniæ rex, qui ab Antonio victus in triumphum ductus est. Plut. in Ant.

Arthâustus, Romanorum pseudimperator, ad tyrannidem adspirans, à plebe, quam muneribus corruperat, ad imperiũ est assumptus tempore Constantini Copronimi, anno 744.

Arthésium, regio Flandriæ vicina, igne ferróq; ab Anglis vastata, anno MCCCCXXXVI. Carolo VII. apud Francos regnante.

Arthûrus, Britanniæ dux.

Articuleius Pætus consul, tempore Traiani imperatoris.

Artîgis, Hispaniæ ciuitas. Ptol. Alhama dicta.

Artilzármin, IIII. Medorum rex, regnauit annis L. Metast.

Artimirides, Armeniæ rex, quẽ Antonius vicit.

Artines, VII. Medorum rex, regnauit ann. XXII. Metast.

Artíssa, Vide ARETISA.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Dati filiam vxorem duxit. Herodot. lib. hist. 7.

Artos rex Mesapiorum.

Artotyritæ populi, quibus oblatio eorũ hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caseum, dicẽtes à primis hominibus oblationes defructibus terræ & ouium fuisse celebratas.

Artimnessus, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia. Steph.

Artynia, stagnum minoris Asiæ, olim Pomisio monti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus, oritur, Asiam & Bithyniam disterminans. Steph.

Ἀρτυνία, palus est circa Cyzicũ, Aphinitis postea dicta.

Aruáles, duodecim fratres, sacerdotes, quos Romulus primus instituit séque inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugum & vini vbertate Ambaruales hostias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antequam mactarentur, ter circum arua ducerentur, Virg. 1. Georg.

Térque nouas circum fœlix eat hostia fruges.

Aruásdes, Armeniorum rex.

Aruboth, Nomen ciuitatis, 3. Reg. 4.

Aruérna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornaud.

Aruérni, Stephano, populi Gallię ad Ligerim siti, qui quòd se à Troïanis oriundos putarẽt Romanorum sẽ fratres appellare non dubitarunt. Lucanus libro 1.

Aruerni nostros ausi se dicere fratres.

Hi cùm aduersus Cæsarẽ arma cepissent duce Vercingentorige, ingenti suorũ clade sunt superati; Vide AVERNI & ALVERNI.

Aruísium, promontoriũ in Chio insula, generosissimo vini genere nobilitatũ, Virg. 6. Eclog.

Vina nouum fundam calathis Aruisia nectar.

Budæus ea esse existimat, quæ hodiæ literæ vnius adiectione Maruissa dicũtur: quæ tamen non tam à Chio, quàm è Creta insula aduehi constat. Vol.

Arum, Pater Aharehel, 1. Paral. 4.

Arúmca, vrbs Italiæ ab Ausone constructa.

Arúmci,

Arúmci, Samnitum populi in Italia. Liuius li. 18.
Arúnci, populi in Latio. Virg.
Aruncos ita ferre senes. &c.
Arũgus fuit deus, qui mala à frugibus auertebat vt Robigus, Author Gel.
Aruns, vates Tuscus, diuinandi scientia insignis Lucan. lib. 1.
Acciri vates, quorum qui maximus æuo.
Aruns incoluit desertæ mœnia Lunæ, &c.
Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit a pud Virgil. lib. 11. Aeneid.
Aruns, Tarquinij superbi filius, natu maximus. qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta est, Iunium Brutum interemit, & ab illo vicissim hasta traiectus est. Liuius libro 2. ab vrbe cond.
Arúntius Paterculus Aemylio Censorino tyranno Aegestæ equum æneum, vt sontes includeret, à se conflatum, donauit; cuipse primùm à tyranno iniectus est. Plutar. in Paral. minoribus.
Arúntius Stella, natus ex familia consulari, floruit eo tempore quo Flauij Cæsares Romæ imperatunt. Violantillam puellam Neopolitanã in vxorem duxit, quam Martialis Anthidem Græcè vocat. Scripsit elegias & opus de Asteride & poëma de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus est & Duumuir.
Aruntius cùm Bachi sacra despicaretur vlciscéti numine in ebrietatem lapsus filiam Medulia, nam corrupit. Quod ægreferens puella patrem ipsum interfecit. Plutarch. in Paral.
Arupenum, oppidum Galliæ, apud Strabonem libro 5.
Arupinus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib. 7.
Arus, fluuius, Vide DRYS.
Arxippus, III. Athenienſium princeps, imperauit annos XIX.
Aryândes, Aegypti prætor, à Cambyse constitutus, aliquanto post tempore quum æmulari Darium vellet, ab eo est interfectus. Herodot. lib. 4.
Arycánda, ciuitas Lyciæ. Steph.
Arymphæi sunt populi.
Arype, ciuitas Aegypti, cuius ciues Arypes. Stephanus.

A S

Asa, filius Abiã regis, 3. Reg. 15. 1. Paral. 3. filius item Helcana, 1. Paral. 9.
Asa, VI. ex Iudæorum, annis XII. iustus fuit, idola confregit, annis X. pacem habuit.
Asabel, filius Beniamin, Genes. 46. qui 1. Paral. 7. Iadiel dicitur.
Asachæ, populi in montibus Aethiopiæ, absunt, à mari dierum quinque itinere, viuentes elephantorum venatu. Plin. lib. 8. apud quos maximè nascuntur dracones.
Asacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem, sitam ad radices montis Oetæ. Liu. li. 5. belli Macedonici.
Asæ, vicus Peloponnesi, non procul à Genea ciuitate, Stephano vicus est Corinthi populosus & alius Traciæ.
Asæa, mons. Suidas.
Asæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule Homerus lib. 11. Iliad.
Asaël, filius Saruiæ, 2. Reg. 2. Pater item Ioab, 2. Reg. 23. 1. Paral. 2. 2. Paral. 31.
Asaia, seruus Iosiæ regis, 4. Reg. 22. Nomen item principis, 1. Paral. 4. 6. 9. 15.
Asaselphôni, filia Etam, 1. Paral. 4.
Asalia, Pater Saphan scribæ, 4. Reg. 22.
Asan, ciuitas in tribu Iudę, Iose. 15. 19. 1. Re. 30. 1. Paralip. 4. & 6.
Asana, Pater Oduia, 1. Paralip. 9.
Asander, viri proprium, apud Strabonem lib. 7. qui Tamicam Chersonesſum à continente seperauit, ducto per eius isthmum muro, à sinu Carcinitico vsque ad Mœotim Paludem.
Asaris fluuius Heracleam Oetan alluens.
Asaph, filius Barachiæ, filij Samua, 1. Paralip. 6. Pater item Zechri, 1. Paral. 9.
Asar-mahat, dux Iudęorum, imperauit annis IX.
Asarhaddon, filius Sennacherib qui post eum regnauit. 4. Reg. 19. Isa. 37.
Asaramel, nomen loci 1. Mach. 14.
Asarela: nomen viri, 1. Paral. 25.
Asarôtum, pauimentum picturę arte elaboratum: à Græcis primùm inuentum: ab α priuatiua particula, & σαίρω, verro: quod id nõ euerreretur, sed manibus purgamenta colligerentur: pauimentum verò spongiis mundaretur. Papin. lib. Syluarum:
-varias vbi picta per artes.
Gaudet humus suberántque nouis Asarota figuris, Plin. lib. 36. cap. 25.
Asasôbas, fluuius Aethiopię, iuxta Meroen. Heliodorus Aethiopię historię lib. 10.
Asassus, fluuius Thessaliç, iuxtæ Heracleã in radicibus Oetæ montis effluẽs. Plin. Apylam vocat
Asbáim, nomen viri. 2. Esd. 7.
Asbelitæ, populi. Num. 26.
Asbétæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenem.
Asbítæ, vel Asbîstæ, vel Asbestæ, populi Lybiæ, apud quos vulgatissimum Ammonis templum inter medias arenas conditum est.
Asbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilotum colore. Nam ἄσβολος Græcis fuligo est. Ouid. 3. Metam.
Et niueis Leucon, & villis Asbolus atris.
Asbôtus, vrbs Thessaliç. Stephanus.
Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pausanias & Plato in libris de Republica.
Asbysta, Stephano, ciuitas est Libyæ.
Asca, Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum condidit. Seruius.
Ascálaphus & Ialmenus fratres, Martis filij ex Astiocha, quos dicit Homerus, dominos fuisse Orchomeni & minoris ciuitatum, eósque cum reliquis Troiam veniſſe.

Ascálaphus

Aſcálaphus, Acherontis & Orphnes Auernalis nymphę filius, poſtea à Proſerpina in bubonem mutatus. Nam poſt raptã à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filię ſuę reditum à Ioue ea lege impetraſſet, ſi nihil apud inferos guſtaſſet cibi, Aſcalaphus eam prodidit, quod decerptum ab arbore malum comediſſet. Indignata itaque Proſerpina, ſibi Aſcalaphi iudicio negatum eſſe reditum, cõuertit eum in bubonem auem funeſtam, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Ouid. 5. Metamor.

Aſcalingium Ptolemæo, vrbs Germanię, hodie *Hildesheym*.

Aſcalon, ciuitas Paleſtinæ, ſiue (vt Ioſephus habet. libr. 5. cap. 3.) ſuperioris Idumeę, quam Iudas expugnauit, Iudic. 1. Vbi Samſon triginta viros percuſſit, Iudic. 14. A conditore Aſcalo Hymenæi filio vocata, Stephan. Diſtat ſecundum Egeſippum lib. 3. cap. 4. ſeptingentis viginti ſtadiis ab Hieroſolyma. Volaterranus lib. 11. Georg. Iere. 25. Amos 1. Soph. 2. Zach. 9. Ab hac reguli Philiſthinorum Aſcalonitæ appellantur. Iud. 3.

Aſcalus, Tantali frater, Hymenæi filius, à rege Lydorum Aciamo dux exercitus in Syriam miſſus, vrbem de ſuo nomine condidit. Diodorus lib. 3. hodie Aſcalona dicitur. Stephan. Xanthus in Hiſtoria Lydorum.

cania, inſula maris mediterranei, non procul ab Andro. Eſt & regio Aſię, & palus in Troade. Euſtathius.

ſcania, ciuitas Troię, quam condidit Aſcanius Æneæ filius.

Aſcanius, Aeneę filius, ex Creuſa Priami filia. Virgil. Liuius tamen primo ab vrbe dubitat, Creuſæne, an Lauinię filius fuerit. Dictus ab Aſcanio Troadis fluuio, deinde Ilus ab Ilo Troianorum rege: poſtea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virgil. 1. Aeneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm auus & pater iam diruta Troia, de fuga deceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quę tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit. vnde illi futuri imperij omen ſumpſerunt, cum patre poſt multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiſo & patre mortuo, cùm apud Lauinium xx x annis regnaſſet, Albam Longam condidit: reſtituta tamen prius in regnum nouerca, quę antea ob timorem in ſyluas aufugerat. Tandem cùm in vniuerſum triginta octo annis imperij gubernacula tenuiſſet, iam moriens, cùm videret filium Iulum Syluium regno non ſatis aptum, Syluium poſthumum fratrem, ſed ex diuerſa matre, pietate & iuſtitia præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſcánius, Bythinię lacus iuxta Olympum & Pruſiam: vel Phrygiæ lacus aut fluuius Myſiæ ab eodem ortum ducens. Virg. 3. Georg.

Illas ducit amor trans Gargara, tranſque ſonantem Aſcanium.

Aſcanticus, mons Aſiæ.

Aſcarus Thebanorum ſtatuarius. Pauſ.

Aſcatades, ſiue Aſtades xviii Babyloniorum rex regnauit annis xli. qui funditus omnem Syriam ditionis ſuę fecit.

Aſcaúcalis, vrbs Germanię, Ptolem.

Aſcene, ſiue Aſcenas, filius Gomer, Gen. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuychones.

Aſcenez, Populi quos Græci Rhegynos vocant, Iere. 51. Euſebio autem, gentes ſunt Gotthicę.

Aſchalitæ populi iuxta Indicum ſinum. Steph.

Aſciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emerich*. nõ longe à Rheno fluuio, & eis eum inter Geldubam & vetera caſtra ſita, Miſciæ & Cliuenſi ducatui proxima, vt ait Tacitus. Aſtypyrgion olim ab vlyſſe quorundam opinione nuncupata.

Aſcitæ, Arabes dicti ab vtribus, quos Græci ἀσκοὺς vocant: quoniam bubulos, vt Plin. inquit, vtres binos ſternentes, piraticam exercẽs. Hos Steph. iuxta Indicum ſinum collocat.

Aſclepiades, hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, eo etiam tẽpore ſcribit eſum carnium non fuiſſe.

Aſclepiades philoſophus cæcus, qui Ciceroni li. 6. Tuſc. queſt. interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit, Vt puero non eſſet comitator.

Aſclepiades poëta, à quo carmen Aſclepiadeum dictum eſt.

Aſclepiades Pruſienſis, Cn. Pompeii familiaris cùm in arte Rhethorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat ſalutem conſtare cibi potúſque abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatione, frictione. Ipſe condita nona ſecta, ſpretis, legatis, pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur, relato è funere homine & ſeruato: ſed maximè ſponſione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe: & victor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum examinatus eſt. Plin. libr. ſeptimo ca. 37. De eo quoque multa refert Apuleius libro quarto.

Aſclepiades Antiochen⁹ martyr. Aſclepiades itẽ Myrleanus ludimagiſter in Tuditania Hiſpaniæ regione, librum edidit de generibus eius regionis. Author Strabo lib. 3.

Aſclepiades Anazarbeus grammaticus, ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodõrus, pictor ætate Apellis, Olymp. cxii. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles, huic Mnaſum tyrannus pro xii diis dedit in ſingulos mnas tricenas. Plin.

Aſclepiodõrus Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica ad inquiſitionem cognitio-

gnitionémque herbarum & lapidum. Suidas.

Aſclepiodôtus, conſul, collega Afranij Annibaliani.

Aſclepion conſul Ioannis collega, anno ab vrbe condita, & exactis regibus MIX.

Aſclepius, filius Machaonis, Auguſti & Aeſcula pij nepos.

Aſconius Pædianus, hiſtoricus circa Neronis tempora anno vitæ LXXIII. captus luminibus poſtea tamen ſummo cum honore & hominum gratia vixit annos XII. Eu ebius. Hic in Ciceronis orationes commentarios edidit.

Aſcletarion, mathematicus, temporibus Domitiani, qui quòd dixiſſet ſe diſcerptum iri à canibus, à Domitiano iuſſus eſt interfici, & accuratiſsimè ſepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur: ſed repentina tempeſtate diſiecto funere ſemiuſtum canes diſcerpſere.

Aſclus, ciuitas Italiæ, Steph. Forte Aſculum de quo infrà.

Aſcolanita Semiramis, Mini vxor, IIII. imperauit annis XLII. Hæc autem anteceſſit militia, triũphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Vrbem maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit eam ædificaſſe, quàm ampliaſſe. Beroald. Iuſt. lib. 1. Oroſ.

Aſcolia feſta fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres ſaltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina ſumpſerunt. Virgil. in Georgic. horum meminit, & Gyraldus 4. de poëtarum hiſtoria.

Aſcra, vicus Bœotiæ in aſpero & ſterili loco, in dextra parte Heliconis, Heſiodi patria. Sil. li. 2.

Aſcrã rus miſerã penes hic Helicona colebat,
Hyberno dirũ, triſte æſtu, optabile nunquam.
Ouid. lib. 4. de Ponto,
Intumuit vati nec tamen Aſcra ſuo.

Stephan. Bœotiæ vrbem ait eſſe. inde Aſcreus Heſiodus dictus.

Aſcrázapes, vel Ocrazapes, XXXVIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLI.

Aſcrúium, vrbs Liburniæ, Ptolemæus hodie Aſcriuium.

Aſculum, oppidum Apuliæ memorandum, clade illata Pyrrho à Curio & Fabricio Roman. conſulibus. Plutar. in vita Pyrrhi. à Strephano ἔσκλος vocatur.

Aſcus gygas, Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Steph. in Damaſco.

Aſdrubal, gener Amilcaris, patris Annibalis, regnauit VII. annos, fauente factione Barchina. demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehenſus, haud facti pœnitẽs, inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper tridenti præbens, occiſus eſt. Liuius lib. 21. Vide HASDRVPAL.

Aſdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Aſdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux claſſis Carthaginenſium tempeſtate reiectus, ad inſulas Baleares, ibi tantiſper, quoad quaſſas reficeret naues, reſedit. Liuius.

Aſdrubal, dux bello tertio Punico, à Scipione Aemyliano victus, cuius vxor, facta deditione cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbis flammas ſeſe cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Aſdrubal, Giſconis filius. Plutachus in vita Scipionis.

Aſdvnis, inſula iuxta paludem Myridis. Steph.

Aſea, vel Aſeates, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Steph.

Aſebátim, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Aſedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbs Amorrhæorum. Ioſ. 10. 12. 13.

Aſel, filius Elaſa, filij Rapha. 1. Paral. 8. 9.

Aſellius Sempronius, hiſtoricus, & tribunus militum, ſub Scipione Aemiliano, apud Numantiam, eius belli quod literis mandauit, citatur ſæpe teſtis à Gellio.

Aſellius Claudius, eques Romanus, tribunus militum, ſub Claudio Nerone apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Aſem, ciuitas in tribu Simeõ, Ioſ. 19. Appellatur & Azoni. 1. Paral. 4.

Aſembobii, populi, quaſi poſt Sebobotim inſulam, de qua Plin.

Aſemona, vrbs tribus Iudæ. Ioſ. 15.

Aſéna, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Aſena, vrbs in tribu Iuda Ioſ. 15.

Aſenáphar. nomen viri, 1. Eſd. 4.

Aſenerh, filia Phutipharis, vxor Ioſeph. Geneſ. 41. 46.

Aſer, filius Caath, filij Leui, 1. Paral. 6. ſiue filius Core, filij Haar, filij Caath. Exod. 6.

Aſer, octauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Liæ vxoris ſuæ, Gene. 30. Nomen item loci, Ioſ. 17. 3. Reg. 4.

Aſeróth, nomen idoli, Iudic. 3.

Aſhur, filius Eſron, filij Phares, ex Abia vxore, 1. Paral. 2. Pater item Thecuæ, 1. Paral. 4.

Aſia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine ſuperans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab Ortu Septentrione & Meridie Oceano abluitur. Dicta ab Aſia Nympha, Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheum ortum ferunt: vel ab Aſio Lydo, Manei filio. Virg. 1. Aeneid.

-Libyæ deſerta peragro.
Europa atque Aſia pulſus.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formã coacta, cuius Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum vſque Euxinum pertingit. Huius partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphilia, Aeolis, Ionia, Lycia, & Caria. Virg. 3. Aeneid.

poſtquam

poſtquam res Aſiæ, Priamíque euertere gentem Immeritam, viſum ſuperis.

Aſia, regio circa Sardes. Vide BRIONIA.

Aſia, ciuitas Lydiæ, iuxta Tmolum. Eſt & inſula Aethiopiæ. Steph.

Aſia, paludis nomen in Lydia, Cayſtro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues, plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virgil. lib. 7. Aeneid.

& longa canoros
Dant per colla modos, ſonat amnis, & Aſia longè
, Pulſa palus.

Aſiâna, ciuitas Elidis. Steph.

Aſiânus, Sardienſis Epiſcopus.

Aſiarchæ viri erant communi Aſiaticarum ciuitatum conſenſu delecti qui communia negotia curarent. Strab. lib. 14.

Aſiáticus, L. I., conſul, Q. Aquilini collega.

Aſibe, ciuitas Meſopotamiæ, ab incolis dicta, alio nomine Antiochia. Steph.

Aſiba eſt oppidum mediterraneum in Bætica cuius meminit. Plin. lib. 3. cap. 1.

Aſiel, filius Saraiæ, filij Ioſabiæ. 1. Paral. 4.

Aſilas, auguris nomen, qui Aeneæ in auxilium venit contra Turnum. Virgil. lib. 10.

Tertius ille hominum diuûmque interpres Aſilas.

Aſima, nomen idoli virorum Emath. 3. Reg. 17.

Aſinária feſtum erat Syracuſis ab Aſinario fluuio dicta, apud quem Athenienſium imperatores Nicias & Demoſthenes capti.

Aſine, vel Aſina, vrbs eſt Peloponeſi, iuxta Meſſeniam, vnde ſinus Aſinæus. Strabo libro 8. & Pomp. lib. 2.

Aſine, inſula ex Sporadibus, quas Electridas nõ nulli vocant, in mari Adriatico. Pomp. lib. 2. & eius interpres Vadianus.

Aſine, oppidum Achaiæ in ſinu Meſſenio. Luc. libro 8.

Quas Aſine cautes, & quas Chios aſperat vndas.

Aſine vrbs eſt Laconica, ab Aſine filia Lacedæmonis: & altera vrbs Meſenes, prope Laconicam ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciæ. Steph.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Auguſti Cæſaris amicus, docuit Romæ tempore Pompeij Magni, ſucceſsítque ſcholæ Timagenis: ſcripſit bellum Cæſaris & Pompeij. primus omnium Romæ aduocatis hominibus ſcripta ſua recitauit. Quintilianus, Multa in Aſinio Pollione inuenio, ſumma diligentia, adeò, vt quibuſdam etiam ſimia videantur, & conſilij & animi ſatis, à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abeſt, vt videri poſsit ſeculo prior.

Aſinius Gallus, Pollionis filius, libros edidit de comparatione patris Pollutionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cæcilius, Pli. lib. 11. Epiſt. Contra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionem Tranquillus in Claudio.

Aſinius Capito, grammaticus doctiſsimus, librum reliquit epiſtolarum, in primáque ad Pacuuium Labeonem ſcripta, erat titulus, Pluria & non plura ſcribi oportere, rationéſq; addit. Author Gellius.

Aſion-gaber, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël, egreſſi de Hebrona. Nume. 33. Nomen item portus regni Edom ad mare rubrum, Deut. 2. & 2. Reg. 9. 2. Paral. 8.

Aſir, filius Iechonię, filij Ioacim, filij Ioſię. 1. Par. 3. Filius item Coræ, 1. Paral. 6.

Aſis, Vmbriæ mons.

Aſiſium, oppidum, cui mons imminet: & Aſiſinates, eius oppidi incolæ, Plin. & Ptolem.

Aſius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, ſed ex diuerſis patribus: & Hectoris auunculus. hic etiam Priamo aduerſus Græcos auxilium tulit. Hom. in Iliade.

Aſius, Manæi Lidi filius, Aſię nomen dedit.

Aſius, Ptolem. Semnorum fluuius in Italia. Aeſcum hodie.

Aſius campus prope Cayſtrum fluuium. Hom. ἀσίῳ ἐν λειμῶνι κατὰ ῥοὰς ἀμφὶ ῥέεθρα. Steph.

Aſmodeus, nomen dæmonij. Tobiæ. 3.

Aſom, ſextus filius Iſai, 1. Paral. 2. Filius item Ierameel primogeniti Eſron, 1 Paral. 2.

Aſom, ciuitas in tribu Simeon, 1. Paral. 4. quæ & Aſem, Ioſ. 19.

Aſnâa, nomen viri, 2. Eſdræ 3.

Aſónia, vrbs à Romanis capta: poſt conditam vrbem anno CCCCXLI.

Aſóphis, regio Achaię, ab Home. Aræthyrea dicta, poſtea Aſophis. Plin. lib. 4. cap. 5.

Aſópia, regio Aſopo fluuio finitima.

Aſopiades, Aeacus, Aſopi nepos, pater Aeginæ matris Aeaci. Ouid. lib. 7. Metam.

Huic Aſopiades petis irrita, dixit, &c.

Aſópis, regiuncula Peloponneſi, in tractu Achaię circa Phliuntẽ, ab Aſopo fluuio, cui adiacet Homero Aræthyrea dicitur. Plin. lib. 4. cap. 5. Strabo lib. 8. etiam Aſopiam appellat.

Aſopodorus Phliaſius poëta qui primus poſt Antheam Lindium ex compoſitis nominibus poëſin excogitaſſe dicitur.

Aſopus, fluuius Aſię, vnà cum Lyco flumine Laodiceam vrbem præterfluit.

Aſopus, fluuius Bœotiæ, Thebas, Platæas, & Tanagram præterfluens. Hunc poëtæ Aeginæ patrem faciunt, ex qua Iupiter in ignem conuerſus, Aeacum ſuſcepit. Quod cùm reſciuiſſet Aſopus, vndas ſuas in aſtra euomens, Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus eſt. Hinc fit Aſopis patronimicum fœmin. quo poëtæ vtuntur, pro Aegina Aſopi filia. Ouid. 6. Metamor.

Aureus vt Danaen Aſopida luſerit ignis.

Aſopus, fluuius Peloponneſi, in Chronio monte na

te naſcens, Mediam præterfluit, non procul à Lechæo in ſinum Corinthiacum influens.

Aſôpus, fluuius in Paro inſula. Strabo lib. 8.

Aſôpus, Achaiæ fluuius, per Bœotiam in Epidanium effluit.

Aſor, vrbs à Salomone rege ædificata.

Aſorhaddan, rex Aſſur. 1. Eſd. 4.

Aſoth. filius Iephlat, filij Heber. 1. Para. 7.

Aſôrus, fluuius Liuio lib. 6. Decad. 4. alluit Heracleam, ſitam in radicibus montis Oetæ. Hunc eſſe conuci poteſt, de quo Plin. lib. 4. ca. 10. In ora Heraclea, flumen Apilas. Hic à Bocatio Aſaſſus, ab aliis Aſurus vocatur.

Aſpaláthia, vrbs Taphiorum. Step.

Aſpalathis, inſula Lyciæ. Step.

Aſpar Garamas quidam de quo Pontanus,

Hinc Aſpar Garamas quo nō præſtātior alter,
Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.

Aſpaſia, Maleſia, ſophiſtriæ & rhetorices magiſtra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimonium accepta, cum eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samij ſcilicet, & Peloponneſiaci. Plutar. in Pericle, & Ariſtophanes in ἀχαρνεῦσι

Aſpaſius, ſophiſta Rauennas, Demetriani filius, ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi: ſcripſit contra Ariſtonem & medicos. Suid. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius, quoniam de byblo, id eſt de papyro, librum condidit: conſcripſit item arte Rhetoricam & Panegyricum in Adrianum principem, cuius temporibus floruit. Suid.

Aſpaſius Tyrus, de continente variam hiſtoriam ſcripſit Suidas.

Aſpáthines, ex Perſa cum Dario in Magum & Smerdim coniurarunt. Herodo. lib. 1. huito. 3.

Aſpélia, Cypri inſulæ nomen.

Aſpéndus, Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabat: eò quòd author eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primùm obuium ſacrificare nouiſſet, occurrit illiſus. Pom. lib. 1. Step. ab Aſpédo conditam ſcribit.

Aſpendius citharœdus, prouerbio dici ſolet in eos qui rei nullius quam priuati ſui compendij ratione habent. Tractum ab artifice quodam Aſpendio, qui tam leniter ſiniſtra manu citharę ſuę chordas mouebat, vt ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes peruueniret. Cice. in 3. Verrina.

Aſper, conſul, Arionindi collega.

Aſphaces populi in Cypro. Step.

Aſphalius Neptunus dictus, quòd illi facerent ſacra qui terræ motuum ceſſationem vellent.

Aſphaltus vel Aſphaltites, lacus Iudeę in Pentapoli, in quo nihil graue ſubmergi poteſt. In eo fuerunt Sodoma & Gomarrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinem cælitus exuſtæ ſunt. Mortuum mare ab hiſtoricis dicitur, nihilque præter bitumen, quod iudicium vocant, gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi poteſt Solinus & Iuſtin. lib. 36.

Huius lacus aqua Aſphaltum appellatur, Græcis Naphtha quæ eminus igni admota flammam cōcipit, ea capitis Medeę inuolucrum ab Iaſone demandatum intinctum fuerat.

Aſphar, nomē lacus in agro Thecuæ. 1. Mach. 9.

Aſphnes, ſiue præpoſitus eunuchorum regis Nabuchodonozor, Daniel. 1.

Aſpis, Numidię promontorium, ex clypei forma dictum in mare prominens.

Aſpis, inſula maris Mediterranei. Plinius libr. 5. cap. 31.

Aſpis, inſula propre Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aſpis, vrbs à Latinis clypea. Silius,

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Strabo, Coſura inſula eſt ante Aſpidem ſita, Carthaginenſem vrbe quam Clypeam vocāt.

Aſpis promontorium Aethiopię, iuxta Aegyptum.

Aſpis, Macedonię ciuitas à Philippo Perſei patre condita: & inſula inter Lebedum & Teum, alias Arconeſus dicta, alia Pſyris vicina, alia quædam ſine arboribus, & alia vltra Piſſam.

Aſpledon, Phocenſium vrbs. Pauſ. Hanc Euſtathius vocatam Apricam dicit, quòd hybernationi locus amœnus ſit, tum ad differentiam alterius. Homerus libro 2. Iliados & Stephanus.

Aſporatius, conſul, Herculani collega.

Aſporēnus, mons Aſiæ Pergamo proximus, ſic dictus, quòd aſper & ſterilis ſit: vnde templum quod ibi eſt matris deorum, Aſporenum dictum, dea quoque ipſa Aſporena dicta. Strab. lib. 13.

Aſpirandus, Longobardorum rex, regnauit 111. menſibus.

Aſpri, duo conſules, tempore Aurelij Antonini Imperatoris.

Aſpurgiani, populi circa Mœotidem paludem. Steph.

Aſrael, filius Ialeleel. 1 Paral. 4.

Aſriel, filius Galaad, filij Machir, filij Manaſſe Num. 26. qui Ioſ. 17. Eſriel dicitur.

Aſrielitæ, populi. Num. 26.

Aſſa, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scythiæ. Steph.

Aſſacāna, Indiæ regio, in qua eſt Magoſa metropolis. Strabo lib. 15. apud Steph. Aſſaceni, vocantur huius populi.

Aſſaracus, Troïs regis Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes pater Aeneę Virgil.

Et genus Aſſaraci.

Aſſaradon, vltimus Aſſyriorum rex, Sennachē rib filius.

Aſſedim,

Assédim, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19.
Assedones. Vide ESSEDONES.
Assem, nomen viri, 1. Paral. 11.
Assera, vrbs Chalcidensium. Steph.
Assésus, vrbs Milesiæ. Steph.
Assidæi, genus hominum inter Iudæos, 1. Mach. 7. 2. Mach. 14.
Assisia, apud Milesios Pallas dicta est. vel Assesia ab Asselo Milesiorum oppido: in quo templum habuit, Paleph. lib. 2.
Assos, Lyciæ ciuitas maritima in edito sita promontorio, ad quam parum tutum est accedere. Vnde iocus Nicostrati citharœdi, Assos eas, vt cicius ad exitij terminos peruenias. Altera est in Aeolide. Tertia in Mysia. Quarta in Lydia, Quinta in Epiro minore, Cleantis philosophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta. Plin. 5. 30. Hanc Paulus adnauigauit, Act. 20. & 27.
Assórium, vel Assorum, ciuita Siciliæ. Steph.
Assorum, mons Sami, à quo fluit Amphilysus. Stephanus.
Assos, ciuitas Cretæ, vbi vetustissimum Iouis templum. Steph.
Assos vel Assus, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua Stratonici (alias Nicostrati) dictum. Qui celeri passu Assumit, mortis periculum adit. Plinius libro 36. cap. 17. In asso Troadis sarcophagus lapis fissili vena scinditur. Ex hac fuit Cleantes, philosophus Stoicus, qui Zenoni successit.
Assos, pratum in Celbiano campo Lydiæ, prope Caystrum. Steph.
Assuérus, pater Darij regis Medorum. Dan. 9. 1. Esd. 4. Hic à Metasthene Persa Artaxerxes Assuerus vocatur. Iosepho fuit Cyrus Xerxis filius, qui post Darium patruum Persis imperauit. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus, regnauit xl. annis.
Assur, filius Sem, Gen. 10. de terra Sennaar egressus. Gen. 10 Isa. 7.
Assur, Iudææ ciuitas, quam ædificauit Solomon, quo nomine dictus est filius Sem.
Assuri, nomen loci, 2. Reg. 2.
Assurim, filius Dedan, filij Iecsan Gen. 25.
Assyria, regio maioris Asiæ, quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occasu Mesopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphatem montem, à Meridie Susiana. Tibullus.

Eoique Arabes, diues & Assyria.

Plin. lib. 5. cap. 12. Assyriam docet Syriæ partē esse, quę postea vocata est Adiabene. Strabo autem libro. 6. longè latiores Assyriæ fines assignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Græcis vocata est, Iustin. lib. 1. & Herodo. lib. 7. quanquam multò latiores Syriæ fines fuerunt, quàm Assyriæ. Dicta est autem Assyria (vt refert Augustinus lib. 15. De Ciuita. ab Assur filio Sem. In Assyria autem fuerunt xviii. regna,
Assyrij populi post Euphratem loca tenent, amne tantum à Babyloniis diuisi. Herodotus eosdem populos cum Syris esse dicit, sed à Græcis Syros, à Barbaris Assyrios, vocari. hi solebant in viis egrotos proponere, & exquirere à prætereuntibus scirēntne aliquod morbi remedium: coma vtebantur non admodum magna, defunctos melle condibant & cera, clypeos gestabant & pugiones. Clauas item ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces, deum quēm suum habent, Adad vocant, deam verò Adargatim.
Asta, ciuitas Aesturia, inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. est & Asta in Liguria non longè à Nouaria distans. Claud.

. nec plus pollentia rebus.

Contulit Ausoniis, aut mœnia vindicis Astæ. Plin lib. 5. cap. 12.
Asta, colonia Bæticę Hispaniæ, non procul à Gadibus. Pom. lib. 3.
Astabóras, Aegypti fluuius. Ptolem.
Astabóras, Aethiopię fluuius iuxta Meroën. Herodo. lib. 10. Aethiopicę histor.
Astabóres, vnum ex Nili alueorum cognominibus, læui aluei sciiicet: hoc est, ramus aquę venientis è tenebris. Vide ASTAPAS.
Astaces, fluuius in Pontum defluens. Plin. libr. 2. cap. 103.
Astacœni, populi Indiæ, Mediam regionem inter Cophen atque Indum habitantes. Strabo lib. 15.
Astacus, Asiæ vrbs, sinum à se cognominat Astacensum, ab Astaco Neptuni & Olbię nymphę filio. Arianus in Bithynicis. Strabo Megarensium coloniam esse ait. Est & ciuitas in Acarnania, Plinius libr. 5. & altera Bithynię, item regio Byzantiorum, & Cephalioniæ colonia. Stephan.
Astages, fluuius in mare Ponticum defluens.
Astaóthia, vxor Thepolemi, quam ex Ephyra Peloponnesi vrbe rapuerat.
Astapæi, Libyę populi. Steph.
Astapas, fluuius Asię, quem Astosabam à nonnullis nominari ait Strabo libro 17. in descriptione Aegypti. Plin. tamen lib. 5. cap. 9. Nilus, inquit, Astapus cognominatus est, quòd illarum gentium lingua significat aquam è tenebris profluentem, qui & Astabores læuo alueo dictus, hoc est, ramus aquę venientis è tenebris: dextro verò Astusapes. quod latentis significationem adiicimus: ante Nilus, quàm se totum aquis concordibus rursus iunxit.
Astáracon, seu Astarete, Cicero de natura deorum, mater Veneris, quam postea Adoni nupsisse dicit.
Astarimus, frater Astarti, Tyri rex, regnauit an. 9

Astaroth,

Aſteroth, antiqua ciuitas Og regis Baſan, in qua primùm habitauerunt gigantes: poſtea cecidit in ſortem tribus Manaſſes. Sunt autem duo caſtella in Bethania hoc vocabulo, nouem inter ſe millibus ſeparata, inter Aderam & Abellam vrbes.

Aſtárte, Syriorum numen non aliud, quàm Veneris fortaſſe aut Iunonis: ſacræ literæ Aſtarctem Sydoniorum deam vocant: cui Salomo rex vni pallacarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. Eſt & ciuitas nomen. Vide PHILADELPHIA. & inſula in Aethiopia: Steph. & Paleph. lib. 2.

Aſtártus, Tyri rex, regnauit annis XXXII.

Aſte, populi Thraciæ. Steph.

Aſtelebe, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſter, nomen vrbis.

Aſter puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata libr. 3. epigrammatum Græcorum.

Aſteria, vel Aſterie, filia Cei, Titanis filij, Theodontio. Hæc autem, vt ait Fulgentius, poſt vitiatam Latonam à Ioue dilecta eſt, à quo in aquilam verſo, oppreſſa fuit: eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduerſa, ciúſque fugiens iras, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ Græcè vocatur ὄρτυξ, nomenque dedit inſulæ, in quam auſugerat, vbi à Ioue in lapidem mutata eſt, vndiſque demerſa, & ab eiſdem huc illuc agitata: quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatauit, & primò Neptuno ac Doridi conſecrata eſt, poſtea Delos dicta, in qua inſula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Aſteria, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſteria, parua inſula inter Cephaleniam & Ithacam, Hom. ἀστερὶς dicta priſcum nomen Deli.

Aſteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, à quo Hydiſſus vrbs Cariæ. Steph.

Aſteron, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val. lib. 1. Argon.

-Celer Aſterion, quem matre carentem
Clenæus gemino fouit pater amne Cometes.

Aſteriõ, Achaiæ fluuius in Nemia inſula, vel ſylua placide effluẽs, fructuum iuxta ripam abundantiſsimus, Steph. lib. 4. Theb.

-cum dixit & æquus.
Fluctibus Aſterion, &c.

Eſt etiam montis nomen in Argolico ſinu.

Aſtérion, ciuitas Theſſaliæ. Homer.

Οἵτ' ἔχον ἀστερίον τιταινόντε λιμένα κοίλην.

dicta, quod in alto ſita monte, velut aſtrum ſulgeat. Euſtath. Perſia nunc vocatur. Eſt & altera vrbs eius nominis in Syria.

Aſterion mons Peloponneſi ad ſinum Argolicum. Plin. lib. 4. cap. 5.

Aſterion herba naſcens in agro Argiuo ad ripam fluuij eiuſdem nominis, cuius folia Iunoni ſacra accolæ in coronas nectunt.

Aſteris, inſula in medio Sami & Ithacæ ſita. Strabo Homer. Odyſſ. 4.

Ἔστιν νῆσος μέσῃ ἁλὶ πετήεσσα
Ἀστερὶς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἔνι αὐλοχοι ἀυτῇ
Ἀμφίδυμοι id eſt,

Saxea nunc medio ſupereminet inſula ponto
Aſteris, haud ingens, portus dans puppibus
Quos ſubeant hinc atque hinc. [aptos,
Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorſus idonea. Eadem etiam Aſteria vocatur, eidem Straboni lib. 2. eſt & Aſteria, ciuitas Hiſpaniæ Ptolem. Fuit item Titani filia & Latonæ ſoror.

Aſterium, ciuitas Theſſaliæ, quæ nunc Perſia dicitur.

Aſterius, Cretenſium rex, regnauit annis XXII.

Aſterius, conſul, collega Protogenis.

Aſteropæus, filius Pelagonii, cum Pœonis venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occiſum Patroclum occurrere auſus, ab eo miſere cæſus interiit. hic Homero Amphidexios cognominatur.

Aſteropeius Spartanus nobilis qui Lycurgum in formanda repub. iuuit.

Aſterûſiasmons Aſiæ vel Cretę, ad meridiem mare ſpectans, cuius coloni ciuitatem eiuſdem nominis ad Caucaſum ædificauerunt. Steph.

Aſtice, regio Thracię. Plin. 4. lib. cap. 11.

Aſtorgius filius Galeoti Foroliuienſium principis qui cum longam obſidionem Cæſaris ab Alexandro pontifice patre miſſi ſuſtinuiſſet, ad extremum victus & Romam ductus in Tyberim noctu præcipitatus eſt.

Aſtorum, regio Thracię. Steph.

Aſticla, vide ASTYHALEA.

Aſtigi, vrbs Bæticæ Hiſpaniæ, à qua Aſtigitanus ager. Plin.

Aſtiochia, mater Tleptolemi, filij Herculis, quã rapuit ex Ephyre ciuitate Laconiæ. Bocatius.

Aſtomi, Indiæ populi, Plin. cap. 2. lib. 7. Ad extremos fines Indiæ ab oriente circa Gangen ſine ore, ſcorpore toto hirti, veſtiti frondium lanugine, haliru tantùm viuẽtes, & odore quem naribus trahunt. Nullus illis cibus potúſque nullus: tantùm radicum florúmque varius odoribus, & ſylueſtrium malorum, quæ ſecum portant longiore itinere viuunt, ne deſit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter examinantur. Hæc Plin.

Aſtrabe, vna Cycladum, Caſos poſtea dicta.

Aſtræa, Aſtræi ex Aurora, vel Icarii, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduerſus patrem & patruos, in cælum aſſumpta eſt, & in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea virgo eſt nominata.

Aſtræa, iuſtitia. Ouid.

Victima cæleſtũm terras Aſtræa reliquit.

Aſtræus enim princeps iuſtiſſimus fuit, propter cuius æquitatem, eius filia Iuſtitia dicta eſt, vt ſcribit Aratus.

-nam

nam cùm adhuc terras habitaret,
Nondum veſanos rabies nudauerat enſes,
Nec conſanguineis fuerat diſcordia nota.
Sed poſtea creſcentibus vitiis euolauit in cælum. Vnde ait idem Aratus,
Et cæli ſortita locum, qua proximus illi
Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Aſtræa, ciuitas Illyriæ. Steph.

Aſtrampſicus, author antiquiſsimus, ſcripſit de cura aſinorum, & ὀνειροκριτικόν, id eſt, de coniectatione ſomniorum. Suidas.

Aſtrapæus, dictus Iuppiter à coruſcatione.

Aſtratæa Minerua apud Laconas dicta eſt quòd Amazones vlterius progreſſæ non fuiſſent, Atheniſque finem belligerandi feciſſent. nam ἀστρατεία Græcis pax eſt, quando ſcilicet ceſſatur à bello.

Aſtrêus, vnus ex Titanibus qui contra deos arma ſumpſit. Ouid. 5. Metamorph.
Occidit & Celadon Mędeſius, occidit Aſtreus.
Ferunt hunc cum Aurora concubuiſſe, ac ex ea generaſſe Aſtream virginem, necnon & omnes ventos, quos cùm fratres aduerſus Iouem bellum mouiſſent, omnes armauit, & in ſuperos emiſit.

Aſtrêus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephæi regis Perſeo vim inferre conati, ab eodem ſunt interfecti. Ouid. 5. Metamorph.
Occidit & Celadon Mędeſius occidit Aſtreus.

Aſtrophie, vna ex Pleiadibus alio nomine dicta Aſterope.

Aſtúia, Germaniæ vrbs, Ptol. vu'gò *Bodenhuſen*.

Aſtur, qui ab Aſturia eſt. Mart. de Aſturconibus,
Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngueis.
Venit ab armiferis gentibus Aſtur equus.

Aſtur Hetruſci cuiuſdam nomen proprium, qui Aeneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum, de quo Virg. lib. 10. Aeneid.

Aſtura, flumen & oppidum maritimũ in Latio. Plin lib. 3. Antium colonia, flumen Aſtura & inſula. Et lib. 33. Tenuit & noſtra memoria nauem Caij principis ab Aſtura Antium nauigantis. Feſtus, Stura, flumen in agro Laurenti eſt, quod quidam Aſturam vocant.

Aſtura, Hiſpaniæ fluuius.

Aſtures, Hiſpaniæ populi, Callœcis proximi, aurifodinis & equis quondam volũtariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin. lib. 8. Silius lib. 3. Eorum tractus, Aſturiæ nomen habet. Lucan. lib. 4.
His præter Latias acies erat impiger Aſtur.

Aſtúrra, regio & ciuitas Hiſpaniæ, prope Luſitaniam, ab Aſtura fluuio ſic dicta, vbi ſunt breues equi, ſed inceſſu veloces, qui Aſturcornes vocantur: hodie Pyrenęos montes vulgus Aſturianos vocat.

Aſtúrica Auguſta, Hiſpaniæ Tarraconẽſis vrbs, Ptolem. olim Roma.

Aſturcones equi ab Aſturica regione Hiſpaniæ ita nominati, quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio eſt. Plin. lib. 8. cap. 42. Silius lib. 3.
His paruus ſonipes neq; matri notus: at idem
Aut in concuſſu glomerat veſtigia curſu,
Aut molli pacata celer trahit eſſeda collo.
Latini dicunt tollutarios equos à tollendis pedibus & tollutim glomerandis.

Aſty, vel Aſtu, Diodoro Siculo, nomẽ quo olim Græciæ vrbes vocabantur: Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph.

Aſtyages, proprium regis Troïanorum & Aſſyriorum nomen.

Aſtyages, Cyaxaris filius, Perſarum & Medorũ rex, & pater Mandanæ, quæ Cambyſi mediocris dignitatis Perſæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iuſt. lib. 1.

Aſtyalus Troianus, à Neoptolemo interẽptus, vt ſcribit Homerus lib. 6. Iliad.

Aſtyanáſſa Helenæ Menelai vxoris ancilla laſciuiſsima, prima de variis concubitus modis, librum conſcripſit: cuius exemplum poſtea imitatæ ſunt Philænis & Elephantinæ. Suidas.

Aſtyânax, quaſi vrbis princeps: ἄστυ enim vrbs, ἄναξ, tutator ſiue rex vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus poſt inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlyſſes naues è Sigæo ſolues, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum ſupereſſet. Hunc Hector vt plurimum vocabat Scamandrum. Virg. lib. 2. Aeneid.
Paruũmque manu Aſtyanacta trahebat.

Aſtycrátia filia Aeoli. Hom. Odyſſ. lib. 10.

Aſtydamas Athenienſis, edidit tragœdias XLIV. vicit v. Primus ex auditoribus Socratis ad poëticam ſe conuertit.

Aſtydamas ſuperioris filius, & ipſe tragicus, cuius tragœdias nonnullas cõmemorat. Suidas.

Aſty-damas hiſtrio fuit Morſimi filius, huic cùm ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe gnauiter ac ſcitè geſsiſſet, titulum ipſe conſcripſit in quo ſuas laudes complectebatur, vnde factum prouerbium.
Aſtydamas ſeipſum laudat.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ouid.
Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.

Aſtylus, vnus ex Centauris, futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellũm aduerſus Lapithas aſſumerent: exortóque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, vnà cum Neſſo fugam arripuit. Ouid.
Aſtylus ille etiam metuenti vulnera Neſſo,
Ne fuge ad Herculeos, inquit, ſeruaberis, arcus.

Aſtylus, vel Aſtyllus, Crotoniata curſor, tribus Olympicis continuis victis, ſtadio, diaulo & do

& dolicho. Quòd autem in vltimo se Hieronis magistrum ac Syracusanum à præcone declarari fecerit, Crotoniatæ irati, statuam eius fregerunt, eiúsque bona publicarunt. Paus. & Plato in legibus, qui eum non tam cursu, quàm perpetua virginitate clarum prædicat.

Astymedûsa, Oedopi vxor, quam repudiata matre prius matrimonio sibi coniuncta, sed inconita, duxit: quæ vt liberis prioris coniugis infensum parentem faceret, apud patrem eos accusauit, tanquam qui se de stupro appellauissent: quapropter Oedopus iratus, regnum cruentum reliquit.

Astynome, alio nomine Chryseis, Chrysæ sacer dotis Apollinis filia, quam Achilles Lernesso expugnato, secum abstulit, occiso eius viro Myrnete: vel, vt quidam codices habent Menete, principe illius loci. Vide CHRYSEIS.

Astynomi Athenis decem erant viri quibus cura psaltriarum & tibicinum imminebat.

Astynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.

Astyóchia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tleplolemum genuit.

Astyóchia, vel Astyocha, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppressit. Homerus lib. 2. Iliad. Vide ASTYOCHA, ex qua genuit Ascalaphum & Iasmenum fratres.

Astypalæa, vna è Cycladibus Plin. & Strab. libro 10. Vadianus putat Astyclam apud Pomponium corruptè legi, pro Astypalæa. Stephan. numerat & aliàs quatuor Astypalæas, quarum vna sit in Coo: tertia ciuitatem habens inter Rhodum & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticam. Ouid. lib. 2. de Arte,

Cunctáque piscosis Astypalæa vadis.

Astypale, lex, ciuitas in Astypalæa insula.

Astyphilus Possidoniates, vates fuit, qui Ioni Athenienst cui erat familiaris mortem prædixit ex præcedentibus prodigiis. Plutarch. in Cunone.

Astyr Memnonis fuit auriga, à cuius nomine Astyres populi Gallæcis proximi dicti sunt.

Ἄστυρα, regio Italiæ, Steph.

Astura, vel Astyrum, ciuitas Mysiæ iuxta Troadem. Est & vicus prope Adramittium: item ciuitas Phœniciæ, vbi Minerua Astyris colebatur, & Bœotiæ iuxta Potnias: item Italiæ regio. Steph.

Asula, oppidum in agro Brixiano.

Asulani, populi, apud Plinium libro 3. cap. 5. qui & Actolani.

Asus. Vide ASSOS.

Asurus. Vide ASSORVS.

Asychis, rex Aegypti. Herod. lib. 2.

Asylas, vates quidam. Virg. 10. Aeneid.

Asylum, templum à Romulo, Rheæ Iliæ vestalis virginis filio ædificatum.

Asyncritus, viri nomen. Rom. 16.

Atábulus, vel Atabulas, ventu in Apulia præcipuè spirans. Horatius,

Incipit ex illo monteis Apulia notos
Ostentare, mihi quos torret Attabulus.

Ideo Atabulus Appulus dicitur. Porphyrius ait dictum, quasi ἀπὸ τῆς ἄτης βάλλειν, quod nocumentum pestilentiámque inferat.

Atabyria, insula, quæ postea Rhodus. Plin. lib. 5. cap. 13. Vide RHODVS.

Atabyris, mons altissimus in Rhodo insula. Strabo lib. 14.

Atabyrum, mons Rhodi & Siciliæ: item Persiæ ciuitas, à Telechine quodam Atabyrio, vnde Iuppiter Atabyrius dictus & Atabyriæ boues, quæ ibi educatæ ingruēte aliquo malo mugire solebant. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7.

Atácini, populi Narbonenses, ab Atacé amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermolaus.

Atad, locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregerunt filij Israel super morte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus milibus à Iordane: qui locus dictus est postea Planctus Aegypti. Genes. 50. Nunc Beth-hagla, quod interpretatur locus gyri, eò quòd ibi more plangentium circuierunt in funere Iacob. Hieronymus in locis Hebraicis.

Atæa, vrbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atæon, Aristæi filius ex Autonoë Cadmi & Hermionis filia. Ouid.

Atalanta, vel Atalantis, filia Cenei, vel Schœni regis in Scyro insula poëtis cantatissima, cuius fabulam Ouid. refert lib. 10. Metam. Vide ABANTIAS. Alio nomine à Propertio, quēadmodum & Hippodamia Ischomache dicta, quam idem Iasij Argiuorum regis filiam facit, cùm inquit,

Mænalion nullos fugiendo Tulle labores
Sæuitiam duræ contudit Iasidos.

Hæc itaque cùm pedum agilitate præstaret, cursu cum procis certabat, ea lege, vt ei à quo vinceretur, nuberet, victos autem occideret. Multis igitur superatis, Hippomenes, Martis aut Macarei filius, cum ea in certamen venit, acceptis tamen prius à Venere tribus aureis malis, in Hesperidum horto natis, quæ currens sensim proiecit in terram: quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene est superata: itaque pacta cōditione nupsit. Porrò cum in templo Cybeles neglecta religione coirent, dea irata, eos in leones commutauit, suóque curru subiugauit. Ouid. lib. 10. Metamorph.

dubium Megareius heros.

Gaudeat an virgo magis his Schœneia dictis.

Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hieronymus contra Iouinianum. Referunt fabulæ Atalantam Calydoniam virginem semper in venatibus, semper in syluis, non tumentes vteros fœminarum, fastidiáque conceptus sed expeditam & castam amasse virtutem.

Hæc virginitatis conſeruandæ ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, & vna cum cætera Achaiæ nobilitate iuuenum in Aetoliam à Melagro Oenei regis filio, ad aprum Calydonium perimendum vocata, prima aprum ſagitta percuſſit: poſtea quoque eidem Meleagro à quo ob formæ elegãtiam maximè diligebatur, nupſit, & ex eo Parthenopæum ſuſcepit.

Atalantia, vrbs ab Athenienſibus condita, iuxta Locros & inſula iuxta Piræum. Steph.

Atalanta, fons in portu Cyphantarum dictus quòd ibi venatrix fœmina æſtu languida conſederit, & petra venabulo eius percuſſa, laticem præbuerit. Pauſan.

Atalante eſt exigua inſula Eubœæ adiacens è regione Opuntiorum. Thucyd. lib. 2.

Atarbicis ciuitas in propontide inſula. Steph.

Atargata, dea quę colebatur apud Aſſyrios. Stra. lib. 16. ab aliis Atergatis dicitur, vide infrà.

Atara, altera vxor Ierameel primogeniti Eſron, filij Phares, filij Iudæ 1. Paral. 2.

Atarna, vrbs Myſiæ in Aſia, non procul ab Aſſo vrbe prope Leſbum. Steph.

Atarnes, Darij Perſarum regis frater, à quo locus quidam Myſiæ contra Leſbum Atarnes dictus eſt. Herod. lib. 7.

Ataroth ciuitas in tribus Gad. Num. 32.

Ataroth addar ciuitas in tribu Ephraim, Ioſ. 16.

Atarphéni, populi Arabiæ maioris. Steph.

Atas puer Viptano conſule, à meridie ad veſperum millia paſſuum cucurrit, magna omnium admiratione, Martial. lib. 4.

Siue leuem curſu vincere quæuis Atan.

Ataulphus Gotthorum rex anno Chriſti 412. decreuerat Romam vel diripere vel expugnare, eámque Gotthiam nuncupare: niſi Placida Honorij ſoror & vxor ipſius barbari ferocientem animum & iam paratum ſceleri, verbis emolliuiſſet, Paul. Diac.

Atax, fluuius Galliæ Narbonenſis, ex Pyrenæo monte, infunditur in mare Mediterraneum. Plin. Lucan. lib. 1.

Mitis Adax gaudet Latias non ferre carinas, vulgò *Aude*. Narbonem perfluit.

Ate, Home. dea homines malis implicans, mentéſque ſeducens: cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppoſitæ ſunt: quæ tantò ſunt tardiores, quantò noxa eſt grauior. Eraſmus in prouerbio, Ira omnium tardiſſimè ſeneſcit. Ἄτη enim Græcis noxa dicitur.

Atella, Campaniæ oppidum, à quo ludi Atellani: fuit enim in illo amphitheatrum egregium. Stephan.

Atelos, inſula vnguento nobilis à Callimacho Agathuſa nominata. Vide AGATHVSA.

Alteſtanus rex Angliæ fuit qui Edimum adoleſcentem in nauigio ſine remige fluctibus perdendum expoſuit.

Aténe, pars tribꝰ Anthiochidis vel Aeolidis. Ste.

Ater, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Atergâtis, quâ & Atargatâ & Decertó Stra. li. 16. appellat, dea Aſcalonitarũ Syriæ, quâ Plin. prodigioſam vocat, quòd ſimulachrũ eius ſuperiore parte mulieré, reliqua piſcem refert. Hãc ferunt fuiſſe matrẽ Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiã, tantum animo doloré concepit, vt ſeſe in lacum præcipitem dederit: cúmque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri nó poſſet creditum eſt eam in piſcem fuiſſe transformatam. Quo factum eſt, vt deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Vnde & Atergatim dictam volunt, quaſi ἀπὸ γαλίδος, quod Syris ſine piſcibus ſonat. Macro. 1. Satur. duo fuiſſe Aſſyriorum nomina tradit, Adad, & Atergatim, ex quibus omnia gigni arbitrabantur: per Adad Solem, per Atergatim terram intelligentes. Cæl. lib. 23. cap. 5.

Aterium, ciuitas Siciliæ. Steph.

Aternus, fluuius Italiæ inter Ferentanos. Plin.

Ateſis, Vide ATHESIS.

Ateſte, ciuitas regionis Venetæ, vt tradit Plin.

Athach, nomen ciuitatis, 1. Reg. 30.

Athac, nomen Eunuchi. Eſth. 4.

Athais, nomen viri, 2. Eſd. 11.

Athalai, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Athalaricus imperator, cum Amalaſuntha matre imperauit annis VIII.

Athália, mater Ochoſiæ filij Ioram regis Iudæ, filia Amri regis Iſrael, 4. Reg. 8.

Athamanía, regis Illyriæ, vel Theſſaliæ. Steph.

Athamas, Aeoli filius, Thebarũ rex, Nephelem vxorem duxit, ex qua Hellen & Phryxum genuit: ſed Nepheles inſania Liberi patris concitata, cùm in ſyluas abiiſſet, Athamas liberis ſuis Ino Cadmi filiam ſuperinduxit nouercam: quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot doliis eò compulit, vt conſenſo aureo ariete (quem quidam ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & eius vellus à Phryxo Marti conſecratum, poſtremò inter ſydera relatum) fuga ſibi conſulerent. Quapropter Iuno irata, furias in Athamantem immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, vt cùm Ino ad ſe ire videret, hanc leænam & filios ſuos eiuſdem catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, ſaxo illiſerit: quod Ino videns, cum Melicerto, altera prole fugiẽs, ſe ex rupe, quæ Leucothea dicitur, in mare præcipitem dedit. Statius, Torus adhuc Athamas in ſanos flecteret arcus. Hinc Athamãtis, Helle eiuſdem filia: & Athamantiades, Athamãtis filius. Vide INO. Steph. ſcribit Athamantem filiam Aram habuiſſe. & Teon vrbem Ioniæ cõdidiſſe, quam Anacreon inde Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id eſt Phryxus Melicertes vel Learchus Athamantis filius.

Athamas, Theſſaliæ mons. Plin. inde Athamantes populi. Luca. lib. 3. & vagus altis Diſperſus ſyluis Athamas, &c.

Athamas, fluuius ſuo tactu, certo tamen tempore

pore, ligna incendit, Ouidius,

Admotis Athamãtis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cũ luna receſſit in orbes.

Athána, oppidum, Plin. lib. 6. cap. 28.

Athanagildus, Gothorũ rex, regnauit annis 14.

Athanai, filius Zara, filij Adiæ. 1. Paral. 6.

Athanaricus 1. Hiſpaniæ rex, regnauit annis VI.

Athanáricus, Gothorum rex.

Athanáſius, præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro eius ciuitatis præſule, olim Diaconus in concilio Niceno Arianorum, deinde maximas perpeſſus inſidias ad Conſtantem Galliarum principem aufugit. Volater.

Athanatus fuit vir prodigioſæ proceritatis quẽ Plinius quinquagenario thorace indutum cothurníſque quingentorum pondo calciatum per ſcenam ingredi ſe vidiſſe refert.

Athanati apud Perſas dicebantur teſte Theophra. decem millia virorum delectorũ ex Perſis, ad militiam: quorum ſi quis aut nece aut morbo numerum minuiſſet confeſtim ſub ſtituebatur alius, nec vnquam plures aut pauciores erant decem millibus: erántque inter omnes præcipuo cultu decori: & iidem omniũ præſtantiſsimi. Q. Curtius li. 3. Vide plura apud Rhod. lib. 25. cap. 1.

Athánas, fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Iſtrum defluens.

Athar, ciuitas in tribu Simeon, Ioſue 19.

Athara dea eſt quæ Barbaris Atergatis nomina tur, Rhod. lib. 23.

Athár rabis, vibs Aegvpti. Steph.

Athárſatha, filius Achelai, 2. Eſdræ 10. de quo & 1. Eſdræ 2. 8.

Athena Cataldi (qui poſtea fuit epiſcopus) mater fuit: quæ in partu mortua ab ipſo Cataldo primũ nato ad vitã ſolo amplexu reuocata eſt.

Athéne ciuitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiã, in ea litorali regione quę olim Actę, deinde Attica vocata quaſi Actica. Hanc Cecrops primus condidit, vnde Cecropia dicta: poſtea à Mopſo Mopſopia, & ab Ioue Xuthi filio Ionia, poſtremò autem Athenæ, à Minerua quam Græci ἀθήνην appellant Ferunt enim Neptunũ cum Minerua de vrbis huius nomine contendiſſe, tandémque inter eos ita conueniſſe, vt vrbi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidiſſet: cúmque Neptunus equũ, Pallas oleã produxiſſet, victum ſuffragio vno Neptunum, Mineruæ cõceſſiſſe, quæ vrbem recens conditam de nomine ſuo Athenas appellauit. Vide Hyginũ, Fab. Poët. cap. 164. Fuit hæc ciuitas omniũ bonarum artium inuentrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & Poëtarum alumna. Virg. in Aetna,

Nunc hic Cecropię variis ſpectantur Athenæ,
Carminibus, gaudéntque ſui victrice Minerua
Tres quibuſdam fuerunt Athenæ, à quibus Athenæi, Athenienſes, & Athenopolitæ dicti. de tribubus Athenienſium, vide Stephanum in Berenicide. De nouis Athenis Adrianis, vide Olympicum.

Athenæum, locus Mineruæ dicatus, vbi profeſſores ſua ſtudia profitebantur, Iulius Cap. Poſtea verò adoleuit in Athenæo controuerſias declamauit, audientibus etiam imperatoribus ſuis. Lãprid. Ad Athenęum audiendorũ & Græcorum & Latinorũ rhetorum vel poëtarũ cauſa frequenter proceſsit. Eſt etiam Athenæum Campanię promontorium, non procul à Pompeis, in extrema ſui parte ſacellum Mineruæ habens ab Vlyſſe conditum. Strabo lib. 5.

Athęnnus, coſmographus Græcus.

Athenæus, Peripateticus philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Auguſti tempore, princeps aliquan diu patriæ ſuæ: deinde contracta amicitia cum Murena, qui contra Auguſtum conſpirauerat, cum illo aufugit: captúſque ac dimiſſus, cum inſons reperiretur, reuertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpõdit, ἦλθον γυναῖκα κευθμῶνα καὶ σκότον πύλας λιπών. Strabo.

Athenæus Naucratita, grammaticus, M. Antonini principis tempore, librum Dipnoſophiſtarum compoſuit, varium opus & eruditum, vt Plinius alter Græcus ferè dici poſsit: quod ad nos ſanè haudquaquam integrum peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. Author Suidas.

Athenion Athenienſis imperator cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod. libr. 22. cap. 21.

Athénion, pictor eximius, qui niſi iuuenis mortem obiiſſet, omnes ſui ordinis ſuperaſſet. Plin. lib. 13. cap. 11.

Athenodórus, Atheniẽſis philoſophus Stoicus, Dionyſij Areopagitæ præceptor, hoc Augusto documentum dedit, Cùm ira Cæſar te ceperit, nihil prius neque dixeris, neque feceris, quàm ipſa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipſe percurreris, & memoria recenſueris: vt ita concitatio illa quæ momentoſa eſt, mente aliò traducta, parui temporis interiectu langueſcat. compoſuit opus variũ quod διάφορα inſcripſit. Suidas.

Athenodórus, ſculptor marmorarius eximius. Plin. li. 36. Item alius philoſophus Candonis filius, à vico quodam Cananita dictus. hic virtutem ſola virtute metiebatur.

Athenopolis oppidũ Maſsiliẽſiũ, Plin. li. 3. ca. 5.

Athe inus, fluuius è lacu qui in Apennino eſt ſupra Carnos, & labitur in Iſtrum.

Atheſis, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ex Tridẽtinis Alpibus Tridentum alluit. Plin. Veronam diuidit: deinde ad latus Padi paludes ingrediens, non longè à Brunduſio in Adriaticum mare influit. Virgilius, Siue Padi rapidis (alias ripis) Atheſin ſeu propter amœnum.

Athilla rex Pannoniæ ſuperbus, inceſſu huc atque illuc oculos circunferens vt elata potentia

in ipſo corporis motu appareret: Hic è Gallia reuerſus Budam fratrem (qui regnum occupauerat) de medio ſuſtulit. Paul. Iouius.

Athimus, Saracenorum rex.

Athlêtes, 1. Corinthiorũ rex, regnauit annis 35.

Athlibis, vrbs Aegypti, & alia Arabiæ. Steph.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Athmónum, pars Cecropidis tribus. Steph.

Athochâti, populi Scytici in Aſia, Herodoto.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abſcidiſſe fertur, & velis feciſſe peruium, vnde à Iuuenale velificatus dicitur, hunc leporibus abundare teſtatur Ouidius.

Quot lepores in Atho, quot apes paſcuntur in Hybla. Situs eſt inter Macedoniam & Thraciam altitudinis mirandæ, vt vſque ad Inſulam Lemnon vmbram porrigere dicatur. nonnunquam mons Thraciæ dicitur, vt Homero in hymno Apollinis Nonnunquam etiam Macedoniæ & Aemonia. Plinius & Pompo. Fuit & nomen Gigantis, à quo mons nomen habet. Virgil. Quantus Athos, aut quantus Erix. Eſt & ciuitas eiuſdem nominis ſuper eodem nomine ſita.

Athoſis filia & vxor Artaxerxis. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Athrax, pater Hippodamiæ, primus artem magicam apud Theſſaliam conſtituit. Hinc ars Athracia pro magia dicitur Papinio,

-Athracia rubet, & arte labor.

Athrax, fluuius Aetoliæ, à quo Athraces populi. Eſt & Straboni vrbs in Theſſalia. Vide ATRACIVS & ATRAX.

Athribitis, præfectura. Stephano in Pſenaco.

Athrys fluuius Thraciæ, in Iſtrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita, Nyſſa poſtea dicta Steph.

Athyras, portus & fluuius iuxta Byzantium, & ſinus quidam, & fluuius Scythiæ. Steph.

Athyta ſacrificia dicebantur, quæ ἄνευ θυσιῶν, id eſt, ſine ſacrificiis offerebantur diis. Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 1.

Atimêtus, libertus Cæſaris, vt ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus vxoris Homonœę, cũ epitaphio pulcherrimo quod ſe legiſſe Romæ Tertellius teſtatur.

Atina, ciuitas vetus Campaniæ iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis qui Græcè ἄται dicuntur quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæus dixit fuiſſe Latinorum mediterraneam. Virgil. Tela nouant Atina potens, Tybúrque ſuperbum, &c.

Atintânia, pars Macedoniæ, ab Atintane Macedonis filio. Steph.

Atiſcóti, populi Britannici.

Atlânticæ inſulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter ſe diuiſæ mari, decem milibus ſtadiorum à Libya diſtantes. Imbres illic rari mediocréſque, venti plurimum ſuaues ac roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum, perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aër ſyncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo propter longinquitatem vaſta & inania incedentes ſpacia fatigãtur, priuſquam ad eas perueniant. Qui verò à mari perflant, Argetæ & Zephyri refrigerantes, raros & temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elyſios, & beatorum domicilia ab Homero reliquiſque poëtis eſſe dicuntur.

Atlanticum mare, pars Aphricani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Nauros à Numidis ſeparante incipiens, & ad occiduum vergens, Abylam montem alluit, & ab Ampeluſia promontorio terminatur.

Atlántides, quindecim filiæ Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiæ, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinque Hyades nominatæ, à fratre Hya, ſororibus plurimum dilecto: reliquæ Pleiades à matre: Vergiliæ autem, quia Vere exoriũtur. Alexander ait Hyadas dictas, quòd fuerint Hyſes filię ex Bœotia. Alij ſeptem tantùm numerant, quarum vna quòd Syſipho nupſit, non videtur. Cicero ait Hyadas à pluendo dictas. Noſtri Suculas à ſuibus, quoniam ſues luto gaudentes, indicant pluuias. Virgil.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Aſiæ Nymphæ filius, Promethei frater, Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat. quod Perſeus Iouis filius indigne ferens oſtendit ei caput Gorgonis, & ſtatim Atlas in montem conuerſus eſt. Cæterùm Atlas magnus fuiſſe aſtrologus dicitur, vnde cælum portare confingitur: déque ſphæra primùm inter homines diſputauit, locum præbente fabulis ſphæræ inuentione. Virgil.

-vbi cæli ſer Atlas.

Axem humero torquet ſtellis ardẽtibus aptũ.

Atlas hominis ſimulacrum, ſuſtinens columnas ædium, aut ipſum ædificium ad ſimilitudinem Atlantis cælum humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. hi Atlantes plerunque gibboſi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera ſuſtinent, qui interdum compares ſunt, interdum auerſi, interdum ſe inuicem ſpectant. Mart.

Non aliter ridetur Atlas cum compare gibbo.

Atlas, rex Italiæ, pater Electræ vxoris Coriti.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt.

Atla, mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo ſunt, teſte Herodoto: Vnus ad columnas Herculis: alter verò in interiore Lybia remotior: cuius ſummitas nunquam videri poteſt, quia nubes ab illo nec æſtate, nec hyeme diuelluntur, quem

incolæ

incolæ cæli columnam esse asserunt. Et, vt poëtæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuersus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit.

Atlantis cinctum assiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri:
Nix humeros infusa tegit, tum flumina mento
Præcipitat senis, & glacie riget horrida barba.

Atlas, fluuius versus Septentrionem ab Aepio monte in Istrum fluens, sic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus. Herod.

Atmas Scytha qui vsque adeò otium detestabatur, vt diceret se si quando ab omni negotio esset feriatus nihil admodum ab equisonibus differre, Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 1.

Atoma animalia dicebantur sacris non incongrua quasi integra insectáque, Cælius Rhodi. libro 12.

Atniel Hebræorũ iudex iudicauit annis VIII.

Atossa, filia Cyri. Herod. lib. 4.

Atóssa, Persis olim imperauit, epistolarum conscriptionem inuenit. Tatianus ex Hellanico.

Atráces, populi Aetoliæ, quibus nomen dedit

Atrax, Aetoli filius. Atracia, ipsa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouidius in Epistolis.

An fera Centauris indicere bella coegit,
Atracis Emonios Hippodamia viros?

Atrácia. Vide ATRAX.

Atrácius, primus dicitur artem magicá in Thracia inuenisse. Vide ATRAX.

Atræ, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Steph.

Atramitæ, populi Arabiæ fœlicis, Plin. & Steph.

Atránia, populi Hirpinorum in Italia, apud Platonem.

Atratînus, consul, collega Fuluij.

Atratinus, accusator Cælij, vt in oratione Ciceronis, qui malè à quibusdam Atracinus scribitur. Volater.

Atrax qui cùm Dosithoem violatam à Ioue prodidisset deo vlciscente ictus est fulmine. De vtroque meminit Ouid. in Ibin,

Aut Iouis infesto telo feriare trisulco,
Vt satus Hippomene, Dosithoésque pater.

Atrax, fluuius Aetoliæ: à quo Atraces, populi cognominati, Plin. libro 4. Vide AIRACES & Steph. in ἄτραξ. Alias Atrax.

Atrax vel Atracia, ciuitas Thessaliæ partis Pelasgiotidis, ab Atrace Penei & Buræ filio condita. Steph.

Atracius possessiuum, deductum ab Atracia regione Aetoliæ, siue ab Atrace Thessaliæ oppido, vnde Atraciam arté Statius appellauit magiam, quæ apud Thessalos plurimum viguit. Sic enim habet ille lib. 1. Theb. Qualis per nubila Phœbes Atracia rubet arte color.

Attrebates populi in Gallia à quibus vestes Attrebaticæ: quanquam Attrebaticas pronuntiat Suidas de coloris atri ratione. sunt autem Attrebates Sextrino, pereelebres: vnde bitros (vestis ea Gallica est) ab Attrebatibus quandoque petitos prodit historia, Cælius Rhod. lib. 16.

Atréne, ciuitas. Steph.

Atrépatus, dux Medorum, à quo etiam Atrepatia. Strabo lib. 11. Altera pars est Mediæ Atropatia, ab Atropato duce nominata, qui ne ea Macedonibus subigeretur, obstitit, cùm maioris Mediæ pars esset. Is postea rex declaratus, regionem hanc sepositi, cuius successores cum Armeniorum regibus affinitatem contraxere.

Atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum. Thyestem fratrem concubitu vxoris suæ Aeropes vsum exilio multauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Aeropè susceperat, comedendos appositi: cuius facinoris horrore, Sol retrocessisse fertur, reuocato ad auroram curru. Quod vt Thyestes vlcisceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Aegisthum suscepit, qui Atreum & eiusdem filium Agamemnonem interfecit.

Atrêus Argis, Athenienſium rex.

Atrêus & Thyestes, Mycænarum reges, regnarunt annis LX.

Atria. Ptolem. vrbs iuxta Venetias, postea Aerea dicta, à cuius submersione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotorum gentis Celticæ commemorat.

Atrius Tuscorum rex, regnauit annis XXVII.

Atropatia Stephano altera est ex partibus Mediæ, ita dicta ab Atropato duce, qui eam à Macedone vi tutatus est. Media enim distributa est in duas partes: quarum altera maior Media appellatur: cuius Metropolis est Ecbana: Alter minor quæ & Atropatia dicitur. Strabo libro 11.

Atropos, vna ex tribus parcis, quasi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis vel Erebi & Noctis. Vide PAREA.

Atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptolem.

Atta apud Homerum dea est, quæ Iouis proles, cui insitum homines detrimentis obuoluere est: noxam dixeris Latinè.

Atta poëta comicus apud Horat. his vers.

Rectè necne crocum floréſque perambulet
Attæ fabula.

Attabes & Numenius, latrones famosissimi, prouerbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenius.

Attacum, oppidum Hispaniæ, Ptolemæo libro secundo.

Attæa stagnum in Botieo vrbe Phrygiæ, solem producens. Steph.

Attália ciuitas conuentus Pergami. Est item vrbs Pamphyliæ in ora maritima. Strab. Stephano vrbs Lydiæ. Aliqui verò (vt idem scribit) Ciliciæ Corycum sic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus Pergami rex, pecunia ditissimus, & splendida, abūdantique supellectile. Plin. lib. 8. Propertius,

Nec sit in Attalico mors mea nixa thoro.

Hic à populo Romano donatus est eo regno: cùm liberos nō haberet, populum Romanum hæredem fecit: eiúsque substantia amplissima Romam est allata: vnde Attalicæ vestes splendidæ, & opes ac traditiones Attalicæ. Fuit & Attallus quidam philosophus.

Attalida, vrbs Lydiæ condita ab Attye, post mortem eius à filio Lydo. Steph.

Atteius Philologus, Libertinus, Athenis natus, quem Capito Atteius iurisconsultus eius patronus, inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuisse ait, quem iuuisse scripta Salustij in componēdo, author est Pollio. Coluit familiarissimè Salustium eóque mortuo, Pollionem, Author Tranquillus.

Attella, vel Atella, oppidum Oscorum in Campania, vbi grande Amphitheatrum, vnde Attellanæ comediæ, ioculares & scurriles. Mantuanus,

Est locus Attellæ retinens cognomina priscæ.
Hinc Attelani, apud Campanos inhonestissimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

Attellanæ sunt Latinæ fabulæ quæ ab Attella Oscorum ciuitate sumptæ fuerunt, in quibus personæ ridiculæ inducebantur & argumentis dictisque ioculariibus respondebant Satyricis fabulis Græcis. Propriè autem Attellanicum dicebatur exordium, Liuius lib. 7. Iuuentus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus factitare cœpit, quæ exordia postea appellata consecratáque fabellis potissimum sunt Attellanis: quod genus ludorum ab Oscis acceptum tenuit iuuentus.

Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cùm prius Actica ab Actione diceretur: siue ab Actæo rege, vt Fauorino & Lycophroni placet. Siue ab ἀκτὴ, quod littus significat: quod ea regio magna ex parte littoralis sit.

Atthis etiam poëtis Luscinia dicitur, in quo fit allusio ad fabulam, qua Philomena Pandionis Athenienſium regis filia in hanc auem dicitur transformata, Martial.

Sic vbi multisona feruet sacer Atthide lucus.

Attica, Cranæi 11. Athenieſium regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiam & Macedoniam sita, in qua fuit vrbs Athenienſis. Strabo, Inundauit Melochi 11. Assyriorum regis tempore.

Atticus, Platonicus philosophus Romæ floruit, tempore Constantini Commodi imperatoris. Eutrop.

Atticus, Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopus tempore Arcadij Constantinopolitani imperatoris.

Atticus, consul, collega Prætextati.

Atticus, consul, collega Cæsarij, tempore Theodosij imperatoris.

Atticus Vestinus, consul, collega Silij Neruæ, tempore Claudij Neronis imperatoris.

Attila, Vide ATTYLA.

Attilianus, consul, Pompeiani collega.

Attilius Regulus, consul Romanus, primo bello Punico, cùm Carthaginenſes fœdus violassent, tandem per insidias captus, Romam missus est à Carthaginenſibus pro permutandis captiuis, quam ipsemet permutationē dissuasit: & Carthaginem rediens, crudelissime est necatus, Cic. lib. 3. Officiorum.

Attrebates, populi Galliæ Belgicæ. Cæsar & Plinius. *Le pays à l'entour d'Arras.*

Attyla, Scytharum rex, subacta Pannonia, Italiam ingressus, Aquileiam subuertit: in Germaniam transiens, plurimas vastitates edidit: domum reuersus, dum nouis nuptiis operam dat, vino plenus, effuso è naribus multo sanguine suffocatus est.

Attyla, Hunnorum dux. Volat. lib. 8.

Atuacûtum, Galliæ Belgicæ vrbs, Ptolem. hodie Antuerpia, vulgò *Anuerff.* Gal. *Anuers.*

Atura, oppidum Galliæ Aquitanicæ.

Aturia, pars Assyriæ, in qua Ninus ciuitas. Strab.

Aturius, Galliæ fluuius, teste Ptolemæo.

Atys, fluuius, Claudianus,

Lucus erat prope flumen Atim, &c.

Eustathius à celeritate, quasi sagittam, dictum esse ait.

Atys, Siciliæ fluuius. Plin. lib. 3. cap. 8.

Atys, cui Ismene Oedipi filia fuit desponsata, sed tamen ante nuptias à Tydeo interfectus est.

Atys, puer Cybele adamatus, sacrisque suis præfectus ea lege, vt perpetuò castitatem seruaret. Sed cùm postea voti sui parum memor, Sangaritem nympham compressisset, ab irata dea in furorem actus, testes sibi execuit: cumque etiam manus sibi afferre conaretur, miseratione Cybeles in pinum arborem mutatus est. Ouid. 10. Metamorph.

-Cybelius Atys
Exuit hac hominē, truncóq; induruit illo, &c.

Atys, Crœsi Lydiæ regis filius, qui cùm antea semper mutus fuisset, in eo tandem prælio, quod Lydiæ seruitutem attulit, cùm Cyri militem videret, sublato enſe patri suo cædem illaturum, nimia loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claráque voce patris sui interitum deprecatus est. Herod. lib. 1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lydum, à quo Lydia dicta: & Tyrrhenum, à quo Tyrrheni appellati sunt, de quibus in sequentibus.

Atys Indiacus, ex Lymniace Gangis filia progenitus, in Andromedę nuptiis occiſus est à Perſeo. Ouid. lib. 5. Metamorph.

-erat intus Atys, quem flumine Gange

Edita

Edita Lymniace virreis peperiſſe ſub vndis.

Atys Syluius. Albæ Syluij filius, quem Euſebius Ægyptium Syluium vocat, hic cum viginti nouẽ annis regnaſſet, Capy filio relicto diem clauſit.

A V

Aua, Nomen idoli, 4. Reg. 18. 19. Iſa. 37.

Aualites ſinus, in dextra parte rubri maris. Stephanus. Vide ABALITES.

Auánticí, populi Heluetiorum, ab oppido Auãtico in Alpibus ſito dicti, de quibus Plin. lib. 3.

Auara, ciuitas Arabiæ, ab Areta Obodæ filio nominata & condita, &c. Steph.

Auari, populi Italiæ à Francis victi.

Auaricum, oppidum Galliæ Biturigũ. Cæſar in Commentariis, vulgò *Chaſteau neuf.*

Auâſi, vrbs Aegypti, quę & Oaſis vocatur. Steph.

Auatha vel Auara, oppidum Arabum. Steph.

Auctolia Vlyſſis mater fuit, quæ cum falſo nuncio audiuiſſet filium apud Troiam occubuiſſe, laqueo vitam finiuit.

Auctolius Mercurij & Lychiones filius, euaſit latro clariſsimus, patrem imitatus.

Auctônus, filius Apollinis & Cyrenes Penei filiæ.

Aúcula, vrbs Tuſcorum. Ptolemæo: alij Aquula.

Audomatum, oppidum, vulgo *Langres.*

Auella, vrbs Campaniæ abundans optimis nucibus quæ dicuntur Auellanæ. Virg.

Et qui maliferæ deſpectant mœnia Auellæ.

Vide ABELLA & ABELLINATES.

Auénio, vrbs Galliæ Narbonenſis, quam Pontifici Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regina. Volaterranus. Stephano vrbs Maſſiliæ, iuxta Rhodanum. *Auignon.*

Auenticum oppidum Galliæ, vulgò *Auranche au pays de Vaux.*

Auentinus, mons Italiæ non procul à Roma, in quo Preneſte oppidum ſitum eſt.

Auentînus, vnus ex ſeptẽ vrbis Romę mõtibus, cuius radicẽ Tyberis præterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex ſententia Nœuij refert Varro) quarũ ob ſitus opportunitatẽ, amniſque vicinitatem, maxima ibi copia erat: vel ab Auentino Albanorũ rege, in eo extincto & ſepulto: vel ab aduentu hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à cõmuni Latio conditum fuit, commeabãt: vel ab aduentu, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis vrbis Romæ montibus paludibus diſcretus. Vnde ratibus ad eum aduehebãtur, quadrantem pro naulo perſoluentes.

Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum rex, pater Procæ, Romuli Syluij filius, cui fulmine occiſo ſucceſsit: regnauit annis XXVII. in Auentino ſepultus, cui nomen indidit.

Auentînus, filius Herculis ex Chea, Turno aduerſus Aeneam ſuppetias tulit. Virgil. 7.

Victoréſque oſtendit equos fatis Hercule pulchro Pulcher Auentinus.

Auérni, populi Aquitaniæ ſuper Ligerim, ducentis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduerſus Cæſarem cum Vergentorige prælium commiſerunt, quum prius aduerſus Maximum Aemilianum & Domitium Aenobarbum etiam ducentis hominum millibus conflixiſſent. Strab. libr. 4. Vide ALVERNI & ARVERNI, Stephano.

Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, hoc eſt, auibus carens: ſiue quòd aues ſuperuolantes graui eius odore enecarentur: ſiue quòd ſulphureæ exhalationes aërem vſqueadeo extenuarent, vt aues ſuſtinere non poſſet. Virgil. lib. 6. Aeneid.

Quam ſuper haud vllæ poterant impune volantes

Tendere iter pennis, &c.

Vnde locum Graij dixerunt nomine Auernũ.

Hoc Auguſtus intelligens, diſſectis ſyluis, amœna reddidit loca. Capitur plerunque pro ipſo inferorum loco, vel propter fœtorem, vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius lib. 6.

Principio quòd Auerna vocant, non nomen id ab re

Impoſitum eſt, quia ſunt auibus contraria cunctis.

Strab. libr. 6. Contiguus Baiis Lucrinus adeſt ſinus, intra quem Auernus eſt. Vide AORNOS.

Auerruncus, deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc eſt depellere, atque auertere putabatur. Cuiuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcirco ἀλεξικάκους, ἀποτροπαίους, καὶ ἀποτρόπαιους appellabant. Pacuuius apud Varronem lib. 7. de Ling. Lat. deus qui meis rebus præeſt, Auerruncus.

Auſela aqua, olim dicta fuit quæ poſtea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teſte) clariſsima, frigoris ſalubritatiſque laude cæteris præclara: oritur in vltimis montibus Peligno rum: tranſit Marſos & Fucinum lacum: mox ſpecu merſa, in Tyburtina ſe aperit, nouem paſſuum millibus, fornicibus perducta. Primus eam in vrbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius vnus è regibus: poſtea Quint. Martius rex in pratura: à quibus Martia aqua nomen accepit, quum Auſela diceretur. Plin. lib. 31. cap. 1.

Auſidéna, Ptolemæo, vrbs Italię, Caracenorum qui ſub Ferentanis ſunt, hodie adhuc extat.

Auſidenates populi quorum Plinius inter Samnites meminit lib. 3. cap. 12.

Auſidius vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. ſat. 9. Notior Auſidius mœchus celebrare ſolebat. Martial. Procuratorem vultu qui proferat ipſo, Acrior hoc cuius non erit Auſidius.

Auſidius cognomento Lurco, qui primus Pauo-

nes ſaginare eſt aggreſſus, ex eo quæſtu reditum ſexagenorum millium ſeſterriorum percipiens. Plin. lib. 18. cap. 20.

Aufidius Baſſus nobilis hiſtoricus tẽpore Quintiliani, qui de rebus Germanicis hiſtoriã conſcripſit.

Aufidus, vel Auphidus, Apuliæ fluuius eſt, ex Hirpinis mõtibus orieus, & Canuſium vrbem præterlabens, in Adriaticum mare ſeſe exonerat, Plin. A quibuſdam Canna, quo nomine vicus ei ſupereminens vocatur, celebris Romanorum clade. Strabo verò lacum eſſe in Apulia dicit. Horatius lib. 3. Carminum,

Dicar, qua violens obſtrepat Aufidus, &c.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obſeſſam demum cepit, & Chriſtianorum religioni reſtituit. Biondus lib. 3. decad.

Auga æ: vel Ange, es: vel Augea, æ, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam, Palladis prouidentia ad Caici oſtia delatã & à Theutrante exceptam fuiſſe, quam ille in vxorem duxit. Telephúmque pro filio educauit, & regni ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus lib. 5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehẽ, nauclero cuidã tradita eſt illi demergenda. Sed antequam ad mare peruenirent, vigente tẽpore partus, Telephum peperit, qué inter virgulta abdidit, qui poſtea inuentus à paſtoribus, Corintho regi datus eſt, & Telephi nomine appellatus, quòd à paſtoribus inuẽtus eſſet pendẽs ab vberibus ceruæ. Augeverò à mercatoribus, qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariam ad Theutrantem regem delata eſt, vbi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Augárus, Oſchœnorum rex.

Augaſij, populi Maſſagetarum. Steph.

Auge, Tegeatis poëtria, μελοποιὸς, Steph.

Augéa, vrbs Locrenſium, cuius meminit Homerus ἠγαθέην Αὐγείας ἐφάσκε. Eſt & altera eiuſdem nominis in Laconia. Stephanus.

Augéas, rex Elidis, filius Solis & Naupidames, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas cõnumerat, bubile habuit trium milium boum capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum: cui cùm Augeas id purgandum locaſſet, Hercules Alpheum fluuium eò immiſit, eiúſque aquis triginta annorum ſimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio euit. Quo nomine cùm pactam ſibi mercedem exigeret, tergiuerſante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cùm ſecundum Herculem pronuntiaſſet, pulſus à patre in Dulichiũ inſulam confugit. Quam rem ægrè ferẽs Hercules, Elim diripuit, & Augeam interemit reuocatúmque Phyleum patris loco regnare iuſsit. Ex Comment. in Homerum.

Augéas Athenienſis comicus, Athenæo.

Augiæ, vel gé, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride, Homero. Vide AVGEA.

Aúgila, vrbs Libyæ. Steph.

Augias, Solis nomine, re autem ipſa Phorbantis filius ex Hirmine Nelei, aut Nicteĩ, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tanquam ſolares micuiſſe. Eadem de hoc dicunt quæ de Augea.

Augur, conſul. Annij Veri collega.

Augurinus, conſul, Sergiani collega.

Auguſta Aſciorum oppidum. *Auxen Gnienne.*

Auguſta Rauracorum oppidum.

Auguſteſus *Baſle pres le Rhein.*

Auguſta Romanduorum oppidum, vulgò *Luxambourg.*

Auguſta Sueſſionum oppidum *Soiſſons.*

Auguſta Cæſarea, vrbs ſupra Iberum in Hiſpania citeriore, diſtat à Numantia ad octoginta ſtadia.

Augúſta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgo *Trier.*

Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plinius.

Auguſta Vindelicorum, vulgò *Auſpourg.*

Augúſta emerita, ciuitas Luſitaniæ, ab emeritis Auguſti militibus, huiúſque conditoribus nomen ſortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæſar Auguſtus, Cantabris & Aſturibus deuictis, in Italiam rediret, reliquit milites qui ſupra ætatem forent, atque conceſsit ipſis, vt in Luſitania Auguſtam emeritam conderent.

Augúſtæ, vrbs in Cilicia, & in Italia. Steph.

Augúſtæ, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent: diuæ autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt, Liuia Auguſti, Agrippina, Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus lib. 14.

Auguſtánica, Vide PELVSIVM.

Auguſtinus, beati Ambroſij diſcipulus, Hipponenſis epiſcopus.

Auguſtodũnum, Heduorum vrbs in Gallia. Cæſar & Pomponius, vulgò *Auſtun.*

Auguſto-nemetum oppidum, vulgò *Neuers.* Cæſar in Comm.

Auguſtóritũ, Pictonũ vrbs, Ptolemæo. *Poictiers.*

Augúſtulus, imperator, ab vrbe condita 1228.

Augúſtus, vel ab Augurio, vel ab augẽdo dictus Romanorum Imperator ſecũdus, patre Octauio ſenatore genitus, Cæſaris nepos, imperauit annos LVI. quadrageſimo ſecundo anno imperij ſui, poſtea quàm firmiſsimam veriſsimámque pacem cõpoſuiſſet, Chriſtus Dominus in Bethlehem natus eſt: cuius aduẽtui pax iſta famulata eſt. Eutropius lib. 6. cap. 2. Et Lucas Euangeliſta cap. 2. refert ab hoc edictum exiiſſe, vt cenſeretur orbis vniuerſus.

Auia,

Auia, vel potius Liuia, vrbs Hiſpaniæ, Ptolem.

Auicebron Maurorum princeps.

Auidius Caſſius, ab Orientalibus imperator dictus. Is Romanis alter Catilina dictus eſt, quod cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditũ & nunquam prius vilum torméti genus commentus eſt trabem enim longitudine centum pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad intimas partes illigatos homines flamma & fumo ſuffocabat.

Auiênus, conſul, tempore Valentiniani imperatoris.

Auienus Iunior, conſul, Probi collega.

Auim, Nomen ciuitatis tribus Beniamin Ioſ. 18.

Auiola, conſul, tempore Gordiani imperatoris. Is authore Plinio in rogo reuixit. Et quoniam illi ſubueniri non poterat prævalente flamma viuus crematus eſt. Valer. de mirac.

Auith, ciuitas in qua regnauit Adad quartus rex in Edom Genes. 36.

Auleta pater Cleopatræ ignauiſſimus in regno administrando, de quo Cic.

Aulæ, nauale Cilicum inter Tarſum & Anchialen, Stephanus.

Aulerci, populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem, vulgò *Roane*. Item Aulerci ſunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanũ attingentibus quæ Armoricæ appellãtur proximi Rhedonibus, Seſuuiis, Curioſolitis, Oſiſmis, Arnellis, Venetis, ac Cenomanis in Prouincia Turonenſi & Francorum regno ſiti, quos nonnulli Aurelianenſes eſſe opinantur: ſed illi prouinciæ ſunt Senonenſis. Aulerci ité inter Belgas, proximi Eburonibus, Lexobiis, ac Bellocaſſiis.

Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotiæ petroſæ, à caſtrametatione nomen ſortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidem in Bœotia. Ouid. 12. Metamorphoſ.

Bœotáque tellus
Aulide pitoſa, puppes tenuiſſet ituras. Seruius ait inſulam eſſe & oppidum cum portu, 50. nauium capaci in Bœotia, in quem portũ Græci ſub Agamemnone in Troię excidium coniurarunt. Virg. 4. Aeneid.

Non ego cum Danais Troianam excindere gentem
Aulide iuraui. Lucanus,

Euripúſque trahi curſum mutantibus vndis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2.

Aulocrêne, regiuncula minoris Aſiæ, in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus oſtenditur, ex qua pependit Marſyas victus ab Apolline. Plin. li. 16. ca. 14. & lib. 5. cap. 29.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, ferax boni vini. Martialis,

Nobilis & lanis, & Baccho fertilis Aulon.

In eo eſt & oppidum eiuſdem nominis. Eſt & vrbs Cilicię.

Aulon, vel Aulona, Corin. Colonia in Macedonia. Plin.

Aulon, Steph. vrbs eſt Laconica, vna ex centum: & alia Arcadiæ, & alia ciuitas vel locus Cretę: ité Arabię locus: & alia à Crotoniatis condita, Caulonia etiã dicta. Vide CAVLVM & CAVLON.

Aulon authore Hieronymo, vallis grandis atq; campeſtris, in immenſam longitudinem ſe extendens: quæ circundatur ex vtraque parte montibus ſibi inuicem ſuccedentibus & cohærentibus, qui incipientes à Libano, & vltra vſque ad deſertum Pharam perueniunt. Sunteque in ipſo Aulone vrbes nobiles. Scythopolis, Tyberias, ſtagnúmque prope eam: ſed & Iericho, mare mortuũ, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.

Aulon ſignificat aliquãdo mare auguſtum: Item teſte Theophr. cæpus ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum: vide plura apud Cęl. Rhod. lib. 17.

Auoia, vide HYBLA.

Au. Aternius Fontinalis, conſul, collega Sp. Tarpen. Capitolini, anno ab vrbe condita 300.

Au. Attilius Calatinus, conſul, collega C. Sulpitij Paterculi, anno ab vrbe 495.

A. Cornelius, magiſter equitum, anno ab vrbe condita 330.

A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe cõd. 430. Liu. lib. 7.

A. Corne. Coſſus, conſul, collega T. Quintij Cincinnati Pœni, anno à cond. vrbe 328.

A. Cornel. Coſſus, cõſul, Valerij Corumi collega anno ab vrbe cond. 413.

A. Corn. Coſſus, dictator, anno ab vrbe 371.

A. Cornelius Coſſus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330. Liuius libro 4 Oroſ. lib. 2. cap. 13.

A. Corn. Coruinus, cõſul, collega Vinitij Quartini, anno ab vrbe cond. 797.

A. Corne. Scipio Aruina, conſul, collega Popilij Lenatis, anno ab vrbe cond. 406.

A. Gabinius, conſul, collega L. Piſonis Cæſoniani, anno ab vrbe cond. 696.

A. Hirtius, conſul, collega C. Vibij Panſæ, anno à condita vrbe 711.

A. Licinius Nerua, conſul, collega Q. Cęcilij Cretici, anno à condita vrbe 759.

A. Manlius Atticus, coſ. collega Q. Luctatij Catuli Cerci, anno ab vrbe cond. 512.

A. Manlius Atticus, conſul, collega C. Sempronij Blæſi anno ab vrbe cond. 519.

A. Manlius Torquatus, conſul collega Q. Caſſii Longini, anno ab vrbe condita 590.

A. Mãlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 351. & 367.

A. Manlius, decemuir, anno ab vrbe cond. 303.

A. Poſthumius Albinus, coſ. collega C. Luctatij Catuli Cæreonij, anno ab vrbe cond. 511.

A. Poſthumius Albus, conſul, collega Sp. Furij

Medu

Medulini Fusci, anno ab vrbe condita 290.

A. Posthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.

A. Posthumius Regillensis, consul, T. Virginij Tricosti collega, se cõsulatu abdicauit: inde dictator factus, anno ab vrbe condita 258. Liu.

A. Posthumius Regillensis, tribunus militum, anno ab vrbe condita 556.

A. Posthumius Tubertus, dictator, anno ab vrbe condita 325.

A. Semprorinus Atratinus, cõsul, collega M. Minutij Augurini, anno ab vrbe condita 257.

A. Virginius Cœlimontanus, consul, collega T. Vetusij Gemini, anno ab vrbe condita 260.

A. Virginius Rutilus, consul, collega Sp. Seruilij Prisci, anno ab vrbe condita 278.

A. Vitellius IX. Romanorum Imperator, imperauit mensibus VIII. diebus X. Is nobiles viros omnibus blanditiis ad societatem imperij allectos vario genere fraudis occidit, & in his vnum veneno manu sua porrecto in aquæ frigidæ potione, quam is febre affectus popoſcerat. Portitorem quendã nulla penitus vi iussit interfici, velle se dicens oculos pascere. Duos item iuuenes à patre supplicium conãtes auertere. Venit & in suspicionem matri venenum porrexisse quòd audiuisset à Cata muliere Vatriona diutissimè se imperaturum, si superstes parenti extitisset.

A. Vitellius, cõsul, collega L. Vispani Publicolę, anno ab vrbe condita 800.

A. Volusius Saturninus, consul, tempore Domitiani Imperatoris XIII. anno ab vrbe condita 839.

Auo vel auus, Ptolemæo, fluuius Hispaniæ citerioris, Celerinorum populorũ supra Bracaras & Gronios agrum alluit.

Aura, nomen canis.

Auran, locus in vicinia Damasci. Ezech. 47.

Auras, fluuius Europæ ab Hæmo in Histrũ fluẽs Herodot. lib. 4.

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἥλιον Græci vocant) dicta, quòd ei publicè à populo Romano datus sit locus in quo sacra faceret Soli. Festus. Fuit & mater Cæsaris.

Aurelius Prudentius Clemens Hispanus primã ætatem posuit in agendis causis, demũ ad præfecturam Theodosij patrocinio conscendit. Scripsit opus de his qui pro pietate Christiana se deuouerunt: item de Natali Domini.

Aurigda, Ptol. vrbs Cyrenes.

Aurelius pictor nobilis apud Romanos temporibus Augusti Cæsaris. Plin. lib. 35.

Aureliãnus Romanus imperator fuit, cuius tãta fuit liberalitas vt tunicas viritim per populum dederit: item frumentum & oleum cum vino: crudelis tamen vt qui fororis suę filium interfecerit. Sex. Aurel.

Aurelius Carus Romanus imperator fuit, is quum biennio imperasset, in castris supra fluuium Tygridẽ exanimatus fulmine occubuit. Author Flaccus Vopiscus.

Aurelius Olympicus Nemesianus poëta Afer genere, patria Carthaginensis floruit sub Numeriano & Diocletiano Cæsaribus. Scripsit lynegetica, nautica & Alientica.

Aurelius Alexander optimus fuit aruspex, augur excellens, musicus insignis, qui orationem eruditissime scripsit. Quibus rebus tantam impendit operam, vt consueuerit in conuiuiis vel legentes audire, vel aliis vescentibus legere.

Aurôra, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithanum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona suscepit: Tithanum autem ita adamauit, vt senem iam factum, herbarum virtute & ope medica iuuentuti restituerit. Dicitur & Cephalum rapuisse. Sapho apud Nasonem,

Hũc ne pro Cephalo raperes Aurora timebã:
Et faceres, sed te prima rapina tenet.

Aurôra, matutinus splendor, quem cernimus ante solem eleuatum. quam ideo poëtæ Tithani dicunt filiam, non quia ex Tithano natam credant, sed ex sole, quem sæpissime ex nomine aut Tithanum vocant. Terræ autem ideo dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire. Ex Bocat.

Arúnca, Latij ciuitas, ab Ausone Vlyssis & Calypsus filio condita: à qua Aruncí, vetustissimi Latij populi. Virg. 7. Aeneid.

-& quos de collibus altis
Aruncí misere patres.

Arúnus, filius Crani, anno XXIII. Arij, apud Ianigenas Raxennos regnauit. Berosus.

Ausa, ciuitas Hispaniæ, Ptolem.

Auschise, populi Libyæ, Herod. lib. 4. Stephan. αὐσχίται.

Auſci populi Aquita. Plin. vulgò *Le pays d'Aux.*

Auſci, populi Libyæ, Steph.

Auſer vel Auſeris, fluuius Italiæ, prope Leucam, cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Pisas nunc labitur, fuit. Strabo pro Auſeri, Aesarem ponit.

Auſes, populi Aphricæ, capronas è fronte demisisse gaudent virgines: quotannis in honorem Mineruæ certamen edunt. Arma sunt, lapides & fustes. Si qua ex ictu deceiserit falsa censetur virgo. Quæ omnium præstantissimè deprælıata est, à cæteris armis decorata subuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiscuus illis cum muliere congressus.

Ausigda, vrbs Libyæ. Hecataeus insulam esse scribit Stephano.

Ausitis regio in qua natus est Iob Hebræis Hus.

Auson, vel Ausonius, Vlyssis & Calypsus filius, à quo postea Italia Ausonia dicta est, & eiusdem populi Ausones, Ausonij, Ausonides.

Vide

Vide Stephanum de deriuatis ab Auſone. In Italiam venit anno ante vrbem conditã 290. claſſe ab Auruno exceptus eſt, cui & ſedem in orientali Italia conſignauit.

Auſónia, pars Italiæ in quã ſunt Beneuentum, Tarracina, ab eodem Auſone dicta, Feſto nũc pro tota Italia ſumitur, quæ Apennino finitur.

Auſones, antiquiſsimi Italiæ populi, ſupra Circeios, Oſcis finitimi, qui ea tenuerunt loca, in quibus poſtea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum: ita dicti ab Auſone Vlyſsis & Calypſus filio, qui eiſdem in locis Aruncam vrbem condidit. Feſtus. Hi primùm extrema Italiæ litora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promontorio vſque ad Salent nos extenduntur: vnde & eius loci mare, Auſonium eſt appellatum Plin. lib. 3. cap. 10. Poëta tamen ſuo more Auſoniæ nomen vniuerſæ communicant Italiæ, Italóſque omnes Auſonios appellant. Virgil. 4. Aeneid.

Quæ tandẽ Auſonia Teucros conſidere terra
Inuidia eſt? Idem 12. Aeneid.

Sermonẽ Auſonij patriũ, moréſque tenebunt.

Auſónium mare, alias Siculũ, pars Ionij Brutiã alluens, à Tarento incipit: ab Auſone Vlyſsis & Calypſus filio, qui illic regnauit.

Auſónius ſophiſta, ſcripſit epiſtolas, & alia quędam ad Nonnum. Suidas.

Auſónius, Galſus Burdigalẽſis poëta, cuius extant epigrammata.

Auſter, ventus meridionalis calidus & humidus, exitialis & morboſus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græcè eadem ratione ὑέτιος appellatur: quoniam ὗς Latinè humor dicitur. Virg. 1. Georg.

-vnde ſerenas
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.

Et 4. Georg.

Frigidus vt quondam ſyluis immurmurat Auſter.

Hinc Auſtrale & Auſtrinum, νότιον.

Auſtrália, inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Gleſſaria, dum Germanicus Cæſar ibi res claſſibus gereret. Plin. lib. 37. cap. 3.

Auſtria regio eſt Germaniæ ad Danubium, olim Pannonia ſuperior dicta, Metropolim habens Viennam, frequentibus Turcarum oppugnationibus nobilitatam.

Auſugáni, populi inter Peltriam & Tridentum ab Auſugo oppido, quod nunc Vallis Sugana vulgò appellari ſolet, in qua magna eſt lanarum copia.

Autánder, filiam habuit Tagiram. Stephan. in Tauchira.

Autariatæ, gens Theoſpratica. Steph.

Authe, Alcyonei gigãtis, qui Herculis telis confoſſus eſt, filia. Is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris mortem in mare ſeſe præcipitantes, ab Amphitrite in halcyones aues mutatæ ſunt. Harum nomina, Phoſonia, Anthe, Methone, Alcipe, Pallene, Aſterie, & Delmo. Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Autini vel Autéri, Ptol. Hiberniæ inſulæ populi.

Autócanes, mons Homero in Hymnis.

Autólia, vel Auticlia, Sinonis primi, vel Autolyci filia, quæ cùm Laërti Ithacæ regi nupſiſſet, à Siſypho latrone intercepta eſt & compreſſa, ex quo concubitu natus eſt Vlyſſes.

Aulius fuit conditor Sinopis & comes Iaſonis apud Strabo. Tertius Athleta, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe, author eſt Pauſan. & Plin. lib. 34. cap. 8.

Autóloles, populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes curſus celeritate ſuperantes. Silius lib. 3.

Nec nõ Autololes leuibus gens ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis,
Tanta fuga eſt.

Autólycus, filius Mercurij & Clliones Deucalionis filiæ, auus Sinonis, qui Troiam prodidit, vel etiam Vlyſſis. hic ſolebat non modò ſe, ſed etiam ea quęcunque furto abigebat varie tranſformare. Homerus & Plato de rep. Ouid.

Naſcitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne. Alter fuit Parnaſſi incola, qui furto vicinorum bona furripiebat. Strabo lib. 9. Condidit Sinopem, fuitque Iaſonis comes.

Autolemus vir quidam de quo ſic Marul. in epig. Dixerat Autolemo flammas conſultus Aruſpex Die cauendas poſtero: Credidit & rerum dubius de mane ſub annis, Delituit Ethruſci vadis. Sed neque ſic factum effugit. nam dum innatat Arno, ictus crematur fulmine.

Autolycus, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe author eſt Pauſanias. Plin. libro 34. cap. 8.

Autómalax, præſidiũ Ptolemæo, vrbs Cyrenes quæ & Pentapolis à quinque eius præclaris vrbibus, Berenice, Arſinoë, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. Automala Strabóni dicta. Stephano vrbs Libyę.

Autómedon, vel Antomedõ, Diorę filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. libro 2. Vna ingens Periphas, & equorum agitator Achillis,
Armiger Automedon, &c.

Autómoli, gens Aethiopica. Steph.

Autónoe, Cadmi, Thebarum regis filia ex Hermione coniuge, & Ariſtæi coniunx, ex quo peperit Actæonem. Heſiodus in Theogonia. Ouid. lib. 3. Metamor.

Autricum, vrbs Carnutum. Ptolemæo.

Auus, fluuius Theſprotiæ. ad quem Parauæi populi habitant. Steph.

Auximum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auximates populi dicti. Strabo. vulgò Oſimum dicitur: belli ciuilis tempore in poteſtatem Cęſaris venit.

Axa

Axa, Filia Caleb, Iosue 15. Iudicum 1. quæ 1. Paralip. 3. Achasa scribitur.

Axántos, insula infra Hyberniam & Britániam in Oceano septentrionali. Plin. lib. 4. cap. 16.

Axath, ciuitas in tribu Aser, Iosue 19. quæ ca. 11. scribitur Achsaph.

Axênus pontus, quem hodie Ponticum & Euxinum dicimus, sic à truci accolarum barbarie appellatus. ἄξεινος enim inhospitalis est. Nam, vt Strabo lib. 7 tradit, solebant Scythæ, maris huius accolæ, hospites immolare, eorúmque carnibus vesci, caluísque vti loco poculorum. Ouidius de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axîa, vrbs, Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Est & alia Italiæ. Steph.

Axiacæ sunt populi Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Boristhenem amnes & Peucinis & Carpianis proximi, ita dicti ab Axiace fluuio ex Peucinis iugis nascente, qui Carpato monti adhæret. Hos autem populos iustissimos fuisse tradit Pomp. lib. 2. vt qui furti omnis ignari, nec sua custodirent, nec aliena contingerent. meminit horum & Plinius lib. 1. cap. 12. Ptol. lib. 3. cap. 5.

Axiaces, fluuius qui & Hypanis. Vide HYPANIS. hic Caryatho monti cohæret, à quo vicini populi Axiacæ nominati sunt. Mela lib. 2. Ptol. lib. 3. cap. 5. Plin. lib. 4. cap. 12.

Axiochus, philosophus, cui Plato librũ de morte scripsit. & dicauit.

Axion, frater Alphesiobææ quę Alcmeoni nupsit, à quo Alcmæon ipse interfectus creditur: vel, vt Ouidius, à filiis Callirhoës.

Axiothea Phliasia nobilis mulier quæ vnà cum Lasthenia, Platone præceptore vsa est, ornatúque interim virili auditorium eius ingressa est, Plutarch & Laertius.

Axies mulieres dicebantur siue dij vna Agenes. Festus.

Axium, Ptolemæo ca. 10. lib. 3. ciuitas Mysis inferioris, vel Mediæ inferioris.

Axius, fluuius Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plinius libro 4. ca. 10. Mox Antigone, Europus ad Axium amnem, eodem nomine alius, per quod Rhedias fluit. Homer. libro 2. Iliad. δῖον ἀπὸ κάλλιστον ὕδωρ, id est, cuius pulcherrima est aqua. Herodot. lib. 7. Labitur in sinum Thermaicum, efficit pecudem nigram quæ ex eo potauit, diuersa ab Heliacmone vicino amne natura, qui velleris nitorem potæ ex se pecudi asseruat. Vide AXVS.

Axon, Ionum fluuius in minore Asia. Plin. lib. 5. cap. 27. fluuius item in Caria.

Axóna, fluuius in extremis Remorum. hinc Axones, eius accolæ. Lucan. lib. 1.

Et Biturix longísque leues Axones in armis,

Vulgò, *Le Diſne en Guienne.*

Axos, Vrbs Cherronesi Thraciæ.

Axumites, metropolis Aethiopum. Steph.

Axus Macedonum fluuius. Vide AXIVS. Stephano, Axus ciuitas est Cretæ.

Axylus, Phryx è ciuitate Arisbe, in signi erat humanitate & beneuolentia in hospites. Homerus lib. Iliados 6.

A

Aza, Nomen viri, 1. Esd 1.

Aza, vrbs Palestinæ, quæ & Gaza, ab Azone Herculis filio. Steph.

Azabel, rex Syriæ.

Azan, mons Arcadiæ. Cybele deorum matri sacer: à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mauult, quæ Azano dicebatur. Statius libro tertio Thebaid.

Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

Azana, Aethiopiæ regio, sinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinens: à qua Azanum mare dictum, Plin. lib. 6.

Azanes, Arcadiæ populi, inter Grecos vetustate præstantes, atque Parrhasij. Strabo lib. 8.

Azáni, Phrygiæ vrbs. Steph.

Azanîa siue Azanium, vrbs Asiæ minoris, Herodoto Aezanum: ita dicta à monte editissimo, cui Azan nomen est, siue vt Stephano placet, ab Arcadica quadam muliere, quæ Azono dicebatur, vt dictum est: huius regionis incolæ Azanes dicti sunt. Arcades enim, eodem Stephano teste, olim in tres præcipuos erant diuisi populos, Parrhasios, Azanos & hisce recentiores Trapezuntios. in hac regione fons fuit, cuius aquam gustantibus tantùm deinceps aquarum oboriebatur fastidium, vt ne odorem quidem earum ferre possent. Placet nonnullis Azanij fontis aquas vini non aquæ fastidium generare: quorum iudicio quo minus subscriberem, fecit Eudoxi ipsius authoritas ex sexto lib. De terræ circuitu. Huic fonti vim contrariam obtinet qui in agro Clitorio est, cuius aquas qui gustauerit, abstemius redditur.

Azanias, Nomen viri, 2. Esd. 11.

Azánium, fons, ait Eudoxus, cuius aquam gustantibus tantùm vini tædium superuenit, vt ne odor quidem eius perseratur. Vitruuius & Plinius asserunt talem fontem siue lacum fuisse in agro Clitorio.

Azanoth-thabor, Ciuitas, terminus tribus Nephthali. Iosue. 19.

Azáreel, Nomen viri, 1. Paral. 12. 25.

Azária, qui & Vzia, XII. Iudæorũ rex, regnauit annis LII.

Azária, filius Amasiæ regis Iuda. 4. Reg. 14. qui 2. Paral. 26. Ozias dicitur. Est & nomẽ sacerdotis 2. Paral. 26. Filius Ioanan. 2. Paral. 28. Filius item Ethanim filij Zaræ, filij Iuda. 1. Paral. 2. Vide & 1. Paral. 6.

Azáricam, siue Azricam, Nomen viri. 2. Esd. 11.

Azau,

Azáu, Filius Nachor ex Melcha. Gen. 22.

Azaneni populi à quibus deletis, Azanenici cognomen retulit Alexander Seuerus imperator.

Azaz, Pater Bala. 1. Paral. 5.

Azazêna, regio, à Romanis deuaſtata.

Azazias, Nomen viri. 2. Paral. 31.

Azbai, Nomen viri. 1. Paral. 11.

Azboc, Nomen viri, 2. Eſd. 3.

Azêca, Ciuitas Amorrhæorum, quæ ſorte ceſſit tribui Iuda. Ioſ. 15. Nehe. 11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Aeliam ſita: quo loco Deus grandine & lapidibus gentes perdidit. Ioſu 10. Philiſthiim illic caſtra contra Iſraël habuerũt. 1. Reg. 17. Hanc. reparauit Roboam rex Iuda. 2. Paral. 11. & rex Babylonis eandem debellauit. Iere. 34.

Azéi, & Azeótæ, populi Troadis. Steph.

Azénia, pars tribus Hippotheontidis in Attica. Stephanus.

Azer, Nomen viri. 2. Eſd. 3.

Azgad, Viri nomen. 1. Eſd. 2. 8.

Azia, Nomen viri. 2. Eſd. 11.

Azilis, vel Aziris, vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius Lybiæ, Steph.

Aziris, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphratem. Ptolem.

Aziza, Nomen viri. 1. Eſd. 10.

Azmaueth, Nomẽ viri. 2. Reg. 2. 13. qui 1. Paral. 11. dicitur Azmot, 1. Eſd. 2.

Azmoth, filius Ioada filij Achaz. 1. Paral. 8. 12. 17. Filius item Iore. 1. Parali. 9. Nomen præter ea cuiuſdam alterius, 1. Paral. 11. qui 1. Re. 23. dicitur Azmaueth.

Azon, vide AZA.

Azor, Filius Eliacim, filij Abiud, Matth. 1.

Azôrus, vrbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azótij, populi in terra Chanaan contra aquilonem. Ioſue 13,

Azótus, inſignis Palæſthinæ vrbs inter Aſcalonem & Ioppem in tribu Dan, in qua gigãtes habitarunt, capta à Ioſue duce, Ioſue 11. Sorte ceſſit tribui Iudæ, Ioſue 15. Hęc vna è quinque ciuitatibus Allophylorum, templo Dagon idoli nobilitata, 1. Reg. 6. Quam vt ait Stephan. condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxoris ſuæ Azes. Volater. lib. 11. Cuius in Scripturis multa eſt mentio, Iere. 25. Amos 1. & 2. Soph. 2. Zach. 9. Iſa. 20. 2. Paral. 26. In hac Philippus prædicauit Chriſtum, Act. 8. Eſt & Azotus, vrbs Achaię. Pomp. Strabo, Stephanus. Vocabatur autem prius Peloria.

Azyel, Nomen viri. 1. Paral. 12.

Azuba, Mater Ioſaphat, filia Salai. 3. Reg. 22. Vxor item Caleb filij Eſron, filij Iuda. 1. Par. 2. 2. Paral. 20.

Azur, Pater Ananię prophetæ, Iere. 28. Pater itẽ Iezoniæ. Ezech. 11.

Azzi, Nomen viri. 2. Eſd. 11.

B

Baal, Aſſyriis, Iouis nomen, Punicis, dominum ſignificat, inquit Auguſtinus: vnde Baalſamen, quaſi dominum cęli dicunt. fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putãt, Num. 22. quod deſtruxit Gedeon, Iudic. 6. Eſt & nomen loci, 1. Paral. 5. Filius item Ioel, 1. Paral. 5. Filius Abigabaon, 1. Para. 8. Poſtremò filius Iahiel. 1. Paral. 9.

Baal mõs circa Libanum in finibus Alophilorũ.

Baâla, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quæ & Cariathiarim & Cariat-baal dicitur.

Baálath, ciuitas in tribu Dan, Ioſ. 19. Ciuitas à Salomone condita, 3. Reg. 9.

Baal-berith, idôlum. Iudicium 9.

Baal gad, Nomen montis ſub monte Hermon, Ioſue 11. 13.

Baal-haſor, Locus infra Ephraim vrbem Beniamin, 2. Reg. 13.

Baal-hermon, Mons circa Libanum in Paleſthinæ finibus. Iudic. 3.

Baália, Nomen viri. 1. Paral. 12.

Baal iada, Filius Dauid. 1. Paral. 14.

Baálim, idôlum, 1. Re. 7, 2. Paral. 28. Iere. 2. Rex item filiorum Ammon, Iere. 40,

Baal-meon Ciuitas Amorrhęorum, quę ſorte obtigit filiis Ruben, Num. 32. Ioſ. 13. Hęc eadẽ dicitur Beel-meon.

Baal-pháraſim, locus in terra Chanaan, 2. Re. 5. 1. Para. 14.

Baal-thamar, Vicus iuxta Gabaa, in tribu Beniamin. Iudic. 20.

Baána, filius Remmon Berothitę, 2. Reg. 4. Pater item Eled, 2. Reg. 23. Filius itẽ Ahilud, 3. Reg 4.

Baáſa, 111 rex Iſrael, regnauit annis xxiiii. impius omnem Hieroboam familiam & Nadab interfecit. 3. Reg. 15, Ioſeph. lib. 8. cap. 8.

Baáſa, Filius. Ahia. 4. Reg. 9.

Baba, Mauritaniæ oppidum, Auguſti colonia, Iulia Campeſtris appellata. Plin. lib. 5. cap. 1.

Babáctes, & Bactes, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βάζειν, quod eſt vociferari. Bachę enim in Liberi patris Orgiis inconditos quoſdam vlulatus edebant.

Babæ, vrbs Libyę. Steph.

Babel, ciuitas. Gen. 11. Steph. Seleucia dicta.

Babrantium, vel Babras, Stephano, Oppiduli nomen eſt Aeolidis prope Chium, à quo gentile Babrantius.

Babulis βαβουλὶς appellatur vrbs non procul à Delta Nili inſula, eam partem ſpectãs, in qua ſita eſt Mamphis ampliſſima Aegypti vrbs quę hodie Cayrum appellatur.

Babylas, præſul Antiochenus, vitæ meritis & doctrina præſtantiſſimus. Euſeb.

Babyle, ciuitas. Steph.

Babylon, vrbs olim Chaldææ totius caput, à

qua

qua magna Meſopotamiæ, Aſſyriæque pars Babylonia appellata eſt. Plin.li.6.ca.26. Hanc Strab.libr.16.à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literę originem eius à Nębroth gigante,& à linguarum confuſione Babel nominatam volũt.Ambitus eius quadringentorum octoginta ſtadiorum,Euphrate fluuio mediam eam interfluente. Murum habuit coctili latere, atque interfuſo bitumine cõpactum, adeõ latum, vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes,facilè pertrãſire poſſent: foſſa ex trinſecus late patẽs,vice amnis circumfluebat: à fronte murorum centum portæ æreæ. Hęc vrbs cùm aliquando defeciſſet, & Semiramis circa cultum corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte, ad eam recuperãdam cucurrit: nec prius decorum capillorum redegit in ordinem,quàm vrbem in ſuam poteſtatem vidit reſtitutam, Lucanus lib.1.

Cúmque ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis Auſoniis,&c.

Bábylon, Aegypti caſtellum, Straboni natura munitum,à Babyloniis huc commigrantibus conditum. Vna hic è tribus erat legionibus quæ Aegyptum cuſtodiebant. Ptolemæus hãc quoque Babyloniam vocat, hodie Cayrũ vel Aecayrum appellant, quæ non caſtellum eſt, ſed vrbs maxima complures complexa populos.Hãc aliqui à Cambyſe Perſarum rege Cyri filio conditam ſcribunt. Apud Stephanum βαβυλών, ciuitas in Aegypto nominatur. Vide MEMPHIS.

Babyrſa,caſtellum munitiſſimum Atropatiæ regionis in Aſia,prope Artaxatam vrbem. Strabo libro 11.

Babytáce vrbs Perſica.Stepha. huius incolę ſoli mortalium aurum ſpernunt.Rhod.

Bacáles,populi Libyę iuxta mare,Herodot.libr. hiſtor.4.

Baccácar,viri nomen 1.Paral.9.

Baceæum,Hiſpaniæ gens.Steph.

Baccha,villa circa Mœotidem.

Bacchanal,vel Bacchanale,locus in quo Bacchi feſta celebrantur(διονύσιον.) Plautus in Aulula.Ad bacchas veni in Bacchanal.

Bacchanália, quę & Dionyſia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati tum piter admiſcebantur per dolum. Vnde eſt illud,Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia viuunt. Hęc à multis Græciæ vrbibus triẽnio quoque celebrantur.

Bácchemon, Lactantio,Perſei & Andromedæ filius.

Bacchimones,populi Orientales, Bocatio, qui poſtea ab Achemenide Bacchemontis filio Achemenides appellati ſunt:hi Apollinis ritus ſe inueniſſe aſſerunt.

Bacchiade, Corinthij, à Bacchia Dionyſij filia oriundi:qui cùm Actæonem Meliſſi filium in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent,eius necẽ tam impotenter tulit Meliſſus, vt obſeruato Iſthmiorum tempore,ſtans ante aram,Diras Corinthiis imprecatus ſit,niſi filij ſui necem vlciſcerentur,carmineque peracto, protinus ſe præcipitem dederit. Corinthij itaque vt ſe religione ſoluerent,Bacchiadas ex vrbe eiecerũt: qui conſcenſa naui in Siciliam delati,inter Pachynum & Pelorum conſederunt.Ouid.3.Metamor.

Et qua Bacchiadæ, bimari gens orta Corinthi,

Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Vrbem Corinthũ annis fermè ducentis tenuerunt tyranni locupletiſſimi, numero plurimi, & genere clari euadentes,emporium ipſum ad empto metu fructuoſum poſſedẽre.

Bácchides, Meſopotamiæ præfectus, tempore Demetrij Soteris Syriæ regis,anno trecenteſimo octuageſimo quinto.

Bácchides,dux Sinopem vrbem Lucullo prodidit.Strabo lib.12.

Bacchilides lyricus poëta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobiliſſimi, qui pares ætate & pares audacia fuerunt.Hinc natum prouerbium, Bithus contra Bacchiũ quũ duo pares viribus & audacia inter ſe dimicant. Horat. Vt non compoſiti melius cum Bitho Bacchius. nam quum multos interfeciſſent: tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchilio,fluuius de Vincentinis montibus defluens.

Bacchus,Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipſo vino poni conſueuit. primùm Dionyſius,deinde Liber pater,mox Oſiris, & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quòd duas matres habuiſſe fingatur. Ferunt enim Semelen ex Ioue iam grauidam cùm ab amatore deo (qui ſe illi daturum, quicquid petiiſſet,per Stygiam paludem iurauerat)Iunonis dolo hoc ſibi munus rogaſſet,vt talis ſecum,qualis cum Iunone ſolebat, nocte vnà concumberet, fulmine fuiſſe exuſtam,puerúmque vtero exemptum, Iouis femori fuiſſe inſertum:quem ille poſtea maturo partus tempore, more grauidæ mulieris enixus eſt, vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur.Hunc primũ matertera eius Iuno clam nutriuit, poſtmodum nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt: habuit item Silenum alumnum, qui à ruſticis captus, à Myda Baccho eſt reſtitutus. Currum ei attribuunt poëtæ,quem tigres & lynces ducunt, ſequitúrque Bacchantium turba. Deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quòd primus vini vſum inueniſſet,vnde ſæpiſſimè pro ipſo vino ponitur. Sacer eſt & ei caper & aſinus,eo quòd ferulæ huic ſunt grauiſſimæ, cæteris iumentis non item: quæ ſacra huic Tamariæ populo ab Indorum victoria redeunti inſtituerunt

runt, actis circum torcularia choreis, quandiu spumarent musta. ἀπὸ τοῦ βάζειν, id est, à clamando, solebant enim Bacchantes clamare.

Hic orbem ferè terrarum peragrauit: multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus indico elephanto. Diodo. Primus emere ac vendere instituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum βακχεύοντες, hoc est insanientes, & immodestè se gerentes, in Indiam sunt secutæ: siue (vt Eustachio placet) ἀπὸ τοῦ βαχᾶν, hoc est, à vociferando & vlulando, adiecta littera κ, quò vastior ille Mænadum sonus in ipso dei nomine tederetur.

Baccho templa hæc erecta sunt. in Aegina, Aleę, apud Anthedonios, apud Argiuos, Buræ, in Brysea, in Buride, Cupæ, Coronæ, apud Lynethaenses, apud Eleos, apud Epidaurios, Hærenses circa Ilium montem, Larymnæ, apud Megarēses, Megalop. Mynsios, Orchomenios Pellinenses, Phliasios, Sicyonios, Tanagręos, Tegeates: Pausanias.

Bacchæ, Bacchi sacrificulæ, quæ & Mænades, & Bassarides, & Thyades noctu Baccho sacrificabant: alternis annis in Parnasso monte Bœotiæ.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Citharonem montem cateruatim cum Thyrsis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorph.

Vtque tuo motæ proles Semeleia Thyrso
Ismariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Bacchus, martyr. vnà cum Sergio sub Diocletiano, ad Euphratem passus est. Vterque ordinem in exercitu Cæsaris ducebat. Volater.

Bacchi & Antibacchi insulæ in Arabico sinu. Stephanus.

Bacelus vir quidā effœminatus totúsq; luxuriæ deditus: vide Prouerb. Bacelo similis.

Bacchiadæ Βακχίαδαι, dicti fuerunt qui à Corintho exules in Siciliam deuenerunt, & vrbem inter Pachynum & Pelorum ædificantes Siculi facti sunt. Hi à Bacchia Dionysij filia originem duxerunt. Strabo lib. 8. de Corintho loquens, Bacchiadæ, inquit, annis ferme CC. vrbem dominatione tenuerant & tyranni locupletissimi, & numero plurimi & genere clari euadentes, emporium ipsum adempto metu fructuosum possedere, Ouid. 3. Metam. Et qua Bacchidæ bimari gens orta Corinthi, Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Bacēnor, Nomen viri. 2. Machab. 12.

Bacenis sylua ingens trans Rhenum Suenos à Cheruscis pro natiuo muro diuidit. nunc Nigra sylua dicitur non longe à Friburgo & Badensi agro.

Bachilides, lyricus, tempore Artaxerxis Persarum regis.

Bachylus, ecclesiæ Corinthi moderator. Euseb. lib. 5. cap. 22.

Bacis luctatoris nomen apud Pausan.

Bacis, v. Corinthiorū rex regnauit annis XXXV. A quo reges Bacidæ cognominati.

Bactes Βάκτης Bacchi nomē quemadmodum & Bactes ἀπὸ τοῦ βάζω, inclamo, vociferor: solent enim Baccho, hoc est vino madidi & mulieres Liberi patris Orgia celebrantes omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, orum, Scythiæ prouincia, vltra Assyriam, à flumine Bactro cognominata. Virgil. lib. 2. Georgicorum.

Laudibus Italiæ certent non Bactra, neque Indi. Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrii, & Bactriani vocati sunt, quorum rex fuit Zoroastres, magicæ artis inuentor.

Bactra item, siue Bactrum, Plinio lib. 6. c. 16. oppidum est eiusdem regionis, Bactrianorum regum regia, & totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio, cùm antea Ariaspe appellaretur. De Bactrianorum moribus memorię proditum est ab Onesicrito, canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo, ætatéue confectos obiiciunt dilacerādos. Milieres autem Bactrianas, splēdido cultu & vnguentis vti, à seruis & ancillis multò magis, quam viros coli, nec nisi equo insidentes, magnóque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire: matrimonij autem castitatem non seruare. sed tam seruis, quàm aduenis promiscuè sese commiscere: nec à viris eo nomine accusari, quibus ipsæ dominari videntur.

Bactrianum regnum olim mille vrbibus fuisse inclytum ferunt. Huius primus institutor fuit Ceter, filius Aram. Iosephus.

Bactros, fluuius in finibus Scythiæ Asiaticę, à quo Bactra regio & vrbs nomen sumpsit. Herodot. lib. 7. Lucan. lib. 3.

Et rātes Scythiæ populi quos gurgite Bactros
Includit gelido, &c.

Bacturingeron est fluuius propinquus portui Patenno.

Bácuti & Bacyriani, gens Parthis & Medis vicina. Steph.

Bádacer, nomen ducis exercitus Iehu. 4. Reg. 9.

Bádacum, ciuitas Noricorum, siue Bauarorum, hodie Salzburgēsis, à flumine quod Salezam vocant. Volaterranus.

Badad, pater Adad regis quarti in Edon. Ge. 36.

Badáias, nomen viri, 1. Esd. 10.

Badan, nomen viri, 1. Re. 12. Filius Vlam filij Sares, 1. Para. 7.

Bagatha, nomen eunuchi. Hest. 1.

Bágathan, nomen eunuchi, Hest. 2.

Badas, fluuius Syriæ: iuxta quem sepultus est Memnon, Simonides poēta in Memnone dithyrambo Deliacorum. Strabo li. 15.

Badéos,

Badéos, vrbs fœlicis Arabiæ, iuxta rubrum mare, Stephano.

Badiza, vrbs Britanniæ. Steph.

Bady fluuij nomen: Pausan.

Bæa, mons Cephaleniæ, à Bæo Vlyssis gubernatore, Stephano.

Bæáca, ciuitas Chaoniæ, Steph.

Bæbe, oppidum Cariæ, Steph.

Bæcyla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas, Stephano.

Benis fluuius est Lusitaniæ, omnium eius regionis fluuiorum longè maximus, cuius fons est apud Lantabras: alio nomine vocatur Minius: Strabo lib. 3.

Bæsampsa, ciuitas in Arabico sinu circa rubrum mare, quæ domus est Solis. Steph.

Bæsi, vide CYTOPOLIS.

Bæterræ, Galliæ Narbonensis vrbs, olim Septumanorum (à longionis scilicet Romanæ numero) Colonia. Hócque esse verum nomen vel ex eulogio marmori, quod illic visitur, insculpto apparet, hisce verbis, M. Iunio Philippo, nobilis. Cæsari principi iuuentutis Septumanorum Bæterr. vel ex Græco nomine à me in antiquissimis manu scriptis Ptolemæi tabulis lecto, Βαιτέρροι. Quare illa Bætiræ, Bicteræ, Bleterræ, &c. tanquam corrupta prorsus meo iudicio sunt reiicienda, vulgò *Besiers*. De qua Pompo. Mela, Steph. Plin. lib. 3. cap. 4. & Ptolemæus meminerunt.

Bætharrha, vrbs Celtica. Steph.

Bæthárrus, magnus vicus in Palestina. Stephan.

Bætica, tertia pars Hispaniæ, sic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turderania. Strabo. lib. 3. Ea nunc Granata dicitur, à grano, quod Græci coccum vocant: quòd in ea copio sum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hispania, quod Bætis eam diuidat.

Bætis vel Betis, Bethis, aut Betys, fluuius Hispaniæ vlteriois, à quo bætica, Hispaniæ regio dicta, quæ ab accolis Turdetana: vt incolæ Turdetani & Turduli dicuntur. Dictus Bethis παρὰ τὸ βαθὺς, quod est profundũ, a in e. In eo lanas pulcro colore tingi ostendit Martialis, cùm ait.

Bethvs oliuifera, crinem redimite corona,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Scribitur à Stephano Bætis, cum æ diphthongo in prima: aitque ab incolis etiam vocari πέρκης. Is autem ex agro Tarraconensi demissus, mediam Hispaniã perfluit, mox mari propinquus, lacum efficit magnum, ac demum Occidentalem intrat Oceanum.

Bætium, vrbs Cappadociæ, Steph.

Bætulon, Ptolemæo lib. 2. ca. 6. Hispaniæ Tarraconensis fluuius: alio nomine Betholon. Eius irrigatione ager Barchinoensis lætissimus est.

Bætulij nomen oppidi in eodem tractu. Plin. li. 3. cap. 3. Ptol. lib. 2. ca. 3.

Bæus, gubernator Vlyssis, Vide BAEA.

Bagadónia, pars Macedoniæ Australis. Steph.

Bagánum, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas: alio nomine Tornacum.

Bagistanus mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra stadiorum septendecim suam in sculpsit effigiem, quam viri centum donis vene rarentur: Rhod. lib. 29. ca. 24.

Bagóas, lingua Persica, pśado dicitur. Ouid.

Quem penes est domina seruandi cura Bagoæ.

Suidas scribit nomen proprium fuisse Eunuchi, quem turpiter Alexander Macedo adamauit. Proinde cùm Persa quidam nobilissimus Alexandrum, eiúsque amicos muneribus cumularet, soli Bogoa nihil honoris detulit. Rogatus causam, respondit se amicos regis, non scorta colere. Cælius ca. 30 lib. 8.

Bagóas veneno Artaxerxem sustulit, omnésque regios filios, Arsene dempto, interemit. Diodo. in Alexandrum.

Bágrada vel Bagradas, fluuius Africæ propriè dictæ, qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo, & à toto exercitu ballistis & catapultis, serpens centum & viginti pedũ longus occisus est. Authores Plin. lib. 8. ca. 14. Gellius lib. 6. cap. 3. Strab. lib. vltimo. Lucanus lib. 4.

Primáque castra locat cano procul æquore,
Bagrada lentus agit. (qua se

Baguśtim Pannoniæ fluuius in Sanum influens. Plin. lib. 3. ca. 25.

Bahal, numero singulari, inquit Hieronymus: Bahalim pluraliter, Tyrorũ deus. Vide BAAL.

Bahurim, nomen ciuitatis in tribu Beniamin. 2. Regum 3.

Baiæ, arum, ciuitas Campaniæ, secus mare sita, à Baio Vlyssis socio illic sepulto. In huius agro aquæ calidæ sunt, & ad voluptatem & ad varios morbos commodæ: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorúmque amœnitate præstabant, magna Romanorum multitũdo ad eas confluere solebat. Fuit hęc vrbs tẽperie aëris & Romanorum frequentia, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martia ad Flacum,

Vt mille laudem Flacce versibus Baias,
Laudabo dignè non satis tamen Baias.

Horatius in Epistolis,

Nullus in orbe locus Baii prælucet amœnis.

Silius,

Primores ad sunt Capuæ, docet ille repentes
Vnde ferãt nomen Baiæ, comitemque dedisse
Dulichiæ, puppis stagno sua nomina monstrat.

Hinc sinus Baianu, qui hinc Miseno monte, illinc Puteolis clauditur.

Baíron historicus, scripsit breuiarium rerum ab Alexandro gestatum. Suidas.

Baius, Vlyssis socius, in Cãpania sepultus, quo Baiæ in Campania dictæ. Authore Seruio.

Bala, nomen ciuitatis in tribu Simeon, Iosue 19. 1. Paral.

1.Paral.4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob, Geneſ.29.vxor item Nephthali,1.Paral.7.

Bala, nomen vrbis, quę Segor,item Saliſſa, ſiue Vitula conterminans in ſacris literis dicitur, Geneſ.14. Eſt & filius Azaz filij Semma filij Ioel.1.Paral.5.

Balaam, filius Beor ariolus, Num.22.Ioſue 13. Eſt & nomen ciuitatis,1.Paral.5.

Balaan, filius Eſer filij Seir Horrhæi,Geneſ.36.

Balámir,Hunnorum rex,anno 336.

Balbinus,conſul.tempore Iulij Cæſaris.

Balbinus, conſul, tempore Antonini imperatoris IIII.

Balac,filius Sephor,Num.22.

Balach Parthorum rex,Balduinum cum magna procerum militúmque parte cepit, Carras in carcerem coniecit.Blond.Aemil.

Balándan,nomen viri,4.Reg.20.Iſa.39.

Balan, filius Iadihel filij Beniamin.1.Paral.7.

Balanam, filius Achobor, ſeptimus rex Edom, Geneſ.36.1.Paral.27.Heb.Baal-hanan.

Balaneæ, ciuitas Phœniciæ, quę nunc Leucas appellatur.Steph.

Balanus,vrbs in Epiro.

Balan teſte Pauſania Cyrniis exules dicuntur: quod nomen Sardiniam incolentibus adhæſit, qui illuc ſeceſsiſſent à Carthaginenſibus deficientes.

Balbina, virgo Romana & martyr Quirini, libe rata à ſtrumæ vitio per Alexandrum pontificem, ſepulta in via Appia iuxta patrem: qui ambo ſub Traiano ſunt paſsi.Volaterranus.

Balbûra vrbs Lyciæ.Stephan.Vide BVBO apud eundem.

Balbus Cornelius,Vide CORNELIVS.

Balbus mons Aphricæ,inſignis latebra Maſiniſſæ regis à Syphace ſuperati: eſt enim fontibus abundans & paſcuis agróque Carthaginenſi vicinus.

Bálcea,vrbs circa Propontidem.Steph.

Bacchus fluuius eſt Colchorum.

Baldad,nomen viri.Iob.8.

Baldequinus, Damaſci rex, à Balduino ſuperatus,Blond.

Baldrâca, puella generis obſcuri,peregrinæque conditionis, quanuis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis ſui facere copiam Othoni imperatori.Volaterranus.

Balduînus de Burgo, Francus, III.Hieroſolymorum rex,anno M.CXIX.

Balduînus III. Falconis filius, Hieroſolymorum V. rex.

Balduînus Flandrenſis, Græcorum imperator, anno M.CCII.

Balduînus,Flandriæ comes,ex vulnere diē clauſitextremum.Gagui.lib.6.Polyd.lib.11.

Balduinus II. admodum puer patri ſuffectus, cui nondum per ætatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hieroſolymitanum regem nomine ſolùm, coadiutorem dedêre.Blond.lib.7.decad.2. Aegna. Volater.libro 23.Aemil.lib.7.

Balduînus, Tarſis dominus Blond.Aemil.

Baldus,vrbs Phœniciæ.Steph.

Baleáres, duæ inſulæ ante Hiſpaniam, 30000. paſſuum interuallo à ſe inuicem diſtantes:quarum maior, quæ Orientem ſpectat, 10000. paſſuum longitudinem habet, circuitum autem paſſuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000. tantùm paſſuum longitudo extenditur, circuitus autem in paſſuum 50000.Dictæ Baleares, (vt quidem volunt) à Baleo quodam Herculis comite ibi relicto.Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν, hoc eſt,à iaculando: propterea quòd fundæ & iaculationis Baleares peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus lib.3.cap.8.eam hiſce in inſulis obſeruatam fuiſſe conſuetudinem, vt eſurientibus filiis, à matribus ientaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius funda deieciſſent. A Græcis dictæ ſunt γυμνησίαι, eo quòd nudi aliquandiu vitam egiſſe dicantur, nec veſtibus vtentes, nec calceis. In hiſce inſulis tantus olim cuniculorum prouentus fuit, teſte Plinio lib.8. cap. 55. vt in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti.Hodie ab Hiſpanis, quorum imperio parent, Maiorica & Minorica appellantur.

Baleáres, etiam dicuntur incolæ harum inſularum: inde fit poſſeſsiuum Balearis,& Baleare. Virg.lib.1.Georg.

Stupea torquentem Balearis verbera fundæ.

Balech,vrbs à Salomone ædificata.Ioſeph.

Baléſium, maritimum Italiæ oppidum, nō procul à Brunduſio.Plinius lib.3.cap.11.

Báleus, qui iuxta Euſebium Xerxes, ſiue Balaneus, VIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Baliárdus, philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per ſynodum iuſſu regis Ludouici huius gratia coactam, auelli potuit:qui in hoc loco deſerto cum ſocii nōnullis omne æuum abſtinendo exegit. Volaterranus lib.22.Plat.Aemil.

Balgius Germaniæ fluuius eſt montibus Sarmatum ſcaturiens.

Balius, ſiue Balius (nam & in Græcis quibuſdā codicibus βαλίας legitur,in aliis βάλιος) vnus ex equis Achillis,à balio colore ita dictus.commemorat autem Homerus lib.16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Baliam & Xanthum immortales fingit, ex Zephiro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem,nomine Pedaſum.

L.Baliēnus, auunculus Catilinæ, Lucretium Aſellam,conſulatum,contra voluntatem Sylla,

BIBLIOTECA PROVINCIAL SORIA

ad perturbandum ciuitatis ſtatum petentem occidit, iuſſu Syllæ tunc Dictatoris, accuſatus poſtea, ac damnatus. Pædian.

Balmienſes in Latio populi, qui aliàs Tribulani dicuntur Plin.lib.3.cap.5.

Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenen, dicta, quòd Balis deus in ea coleretur. Steph.

Balla, vrbs Macedoniæ, Steph.

Ballio lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in hiſtoriis Balliones dicuntur.

Baliſta mons eſt Galliæ Ciſalpinæ ſitus apud Ligures.

Balœum, vrbs Macedoniæ. Steph.

Baloth, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ.15.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauilla. Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida.

Baal-ſaliſa, Nomen loci. 4. Reg. 4.

Balſaſar, Filius Nabuchodonoſor. Dan. 5. 7. 8. Secundum Ioſephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltáſſar, Nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur. Dan. 1. 5.

Baltáſſar, VIII. Babyloniæ rex, regnauit ann. V.

Báltia, inſula in mari Germanico.

Balyra fluuius in Peloponneſo ita dictus à Lyra quam Thamyris Philemonis filius & Nymphę Argiópes abiecit in Parnaſum montem: ex cuius ictu fluuius ortus eſt. Rhod. libro decimo octauo cap. 7.

Bamáal, Filius Ioſaphat filius Heber filij Bariæ 1. Paral. 7.

Bamba, Hiſpaniæ rex regnauit annis IX. menſe 1.

Bambalio cognomẽ eſt apud Cic. 3. Philip. ignobilis cuiuſdam hominis ab hæſitantia linguæ & ſtupore cordis, vide Cæl. Rhod. libro 13. cap. 3.

Bambôtum, flumen Mauritaniæ, crocodilis refertum. Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambyca, Meſopotamiæ vrbs, quam Edeſam & Sacram vocant. in ea Artagaram Syriam deam colunt. Strab. lib. 16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus, à Sapore Perſarum rege capta, cædefacta. Amm. libro 20.

Bambyce, vrbs Syriæ Cœles, alio nomine Hieropolis dicta. Plin. lib. 5. cap. 1.

Bamoth, Nomen valis. Num. 21.

Bamoth-báal, Nomen ciuitatis in tribu Dan. Ioſue 13.

Bana, Syriæ fluuius, aliàs Albana dictus.

Baana, Filius Moſa filij Zamri. 1. Paral. 8. 9.

Banaia, Nomen viri, 2. Reg. 23. Nomen principis cuiuſdam, 1. Paral. 4. 15. 2. Paral. 31. Pater item Phlethiæ, Ezech. 11. Filius Ioiadæ, 2. Reg. 8.

Banáſa, Romanorum colonia in Africa, Valentia cognominata. Plin. lib. 5. cap. 1.

Banaurides, inſulæ Tuſciæ, à Banauro filio Aiacis. Steph.

Banauſi ſeruorum genus manuum opera ytentium. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 18.

Banda fluuius in Syria.

Banæ, nomen ciuitatis in tribu Dan. Ioſ. 19. Quãuis putem legendum Bani-barac, vt vnius ciuitatis nomen ſit, non duarum, quum Hebræis iungantur.

Bánea, ſiue Baneas, Nomen viri, 1. Eſd. 10.

Bani, Nomen viri, 1. Eſd. 10, 2. Eſd. 9.

Banni nomen viri, 2. Reg. 23. Filius Somer filij Moholi, 1. Paral. 6.

Baninu, Nomen viri, 2. Eſd. 10.

Baniſæ, vel Baſaniſæ, populi Thraciæ. Steph.

Banna apud Italiotas rex dicitur aut maximus magiſtratus, apud Bœotios mulier. Rhod. libro 15. cap. 17.

Panna fluuius Hyberniæ in Borealem Oceanum decurrens.

Bantia, vrbs Italiæ. Steph.

Bantij, populi Thraciæ. Steph.

Banúrri, Getuli, incolæ Tingitanæ prouinciæ. Plin. lib. 5. cap. 2.

Baptæ, Athenis erant ſacerdotes Cotytus, impudicitiæ deæ, cui nocturna ſacra peragebãt, ſaltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem ſunt Baptæ, ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui ſacris illis initiabantur, aqua calida tingerentur. Iuuenal. Sat. 2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In hos Eupolis comœdiam conſcripſit, quam ab illorum nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinẽ depinxit. Quam ob cauſam ab illis in mare præcipitatus eſt & ſubmerſus. Vide plura de his apud Suidam & Politianum Miſcellaneorum cap. 10.

Baptiſta prima Balcatij Piſamiẽſis principis filia & Guidonis Vrbinatiũ comitis vxor fuit: hæc cum doctiſsimis viris plerũque magna ſui laude diſputauit: libros quoque de humana fragilitate ſcripſit ac de vera religione.

Baptus apud Dareſios eſt fluuius.

Bara, Nomẽ alterius vxoris Saharáim. 1. Paral. 8.

Bara, rex Sodomæ. Geneſ. 14.

Baráa, Nomen viri. 1. Paral. 8.

Barabánes, vel Vararanes, Perſarũ rex, regnauit annis XX. Chriſtianos perſequutus eſt. Hinc inter Romanos & Perſas bellum obortum. Tripart. hiſt. lib. 11. cap. 13.

Barábas, Nomen inſignis cuiuſdam latronis. Matthæi 27.

Barábbas, Syra dictio, qua ſignificatur filius patris: ex bar, quod ex filius, & abba, pater. Sedul. Tunc coluere Bahal, tunc elegere Barabban.

Barac, Nomẽ ciuitatis in tribu Dan. Ioſ. 19. Vide BANE. Filius Abinoem, Iudic. 4.

Baráce, inſula Gedroſiæ. Steph.

Barac, Nomen viri proprium, quod ſignificat fulmen.

Baracha, Nomen viri 1. Paral. 12.

Barachel, Nomen viri. Iob 32.

Barachias, Pater Zachariæ prophetæ, Zacha. 1. Filius Moſollamoth, 2. Paralip. 28. Filius Zo-

roba

tobabel filij Phadaiæ, 1. Paral. 3.

Barâcum, Cyrenes oppidum. Plin. lib. 5. cap. 5.

Baracûra, Indiæ emporium extra Gangem. Ptolem. hodie Bangella, ciuitas fœcundissima, & regnum latissimum.

Barad, Nomen loci in deserto Sur. Genes. 16.

Baragâsa, Aethiopiæ oppidũ, de quo Plin. lib. 6. cap. 29. sic scribit, Aliqui vnum Aethiopiæ oppidum vltra ponunt in littore Baragasa.

Baraía filius Semei. 1. Paral. 8.

Baralz, dux exercitus Israel, Iabin Cananæorũ regem vicit, qui Israelem x x. annos oppresserat. Iudic. 4. Ioseph. lib. 5. cap. 6.

Baramalácum, Nabathæorum in Africa oppidum. Plin. lib. 6. cap. 28.

Barâsa, Nomen ciuitatis Galaad. 1. Machab. 5.

Barâthra, locus prope Casium, Steph.

Bárathrũ, Diomedi, locus est Athenis in quem damnati præcipitabantur. Alij nomen esse loci aiunt in Aegypto profundissimi. Est & generale nomen apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo. Hoc etiam nomine appellantur terræ cauitates quæ fluuios hauriunt aliis in locis rursum emersuros.

Barbalissus, castellum in Oriente, muris cinctum, Steph. ano.

Bárbara, virgo Nicomediensis, Dioscori nobilis viri filia, à quo in turrim est cõiecta, quòd se Christianam profiteretur, ac post omnibus probris nudatam, conuerberatúmque corpus, ab eodem ad præsidem ducta iugulatáque in eadem vrbe sub Maximiliano: demum Venetiis (quò translata est) condita. Volaterranus libro 4.

Barbara Sigismundi imperatoris vxor fuit, quæ stultas vocabat virgines pro Christi nomine passas, quòd voluptatum gaudia non gustassent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam post hanc quam viuimus.

Barbária insula Gangetis Indię fluuij, vt ait Ptolemæus: est & regio iuxta Arabicum sinum, vnde & mare Barbaricum. Steph.

Barbárium, Hispaniæ promontorium ad Tagum fluuium. Strabo lib. 3. Alij scribunt Barbaricum.

Bárbarus, non gentis, sed vocis nomen est. Stephan. item nomen fluuij Indici Oceani.

Barbastenes mons est Laconum non amplius x M. passuum à Lacedæmone distans.

Barbârus, consul, collega Reguli, anno ab vrbe condita 909.

Barbatula, oppidum Hispanię Bæticæ, & fluuius hoc præterfluens. Plin. lib. 3. cap. 1.

Barcánij, populi Hyrcanis vicini. Steph.

Barce, aridæ Lybiæ metropolis, sic dicta à regina eorum Barce, à qua Barcei populi. Cæterũm, hæc vrbs in solitudine sita est, cósque populos corrupto sermone Aphri Barcaeos vocant. Hi sunt qui locorum qualitatibus diuersis nominibus appellantur, & à Mauritania per Aphricam & Aegyptum, Palæstinámque & Phœniciam, & Cœlo Syriam & Osroenem, Mesopotamiam atque Persidem tendunt ad Indiam.

Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemais, Claudianus,

Dissidet occiduis, quod dissuadet arida Barce.

Vide Stephanum & Strabonem.

Barce, nutrix Sichæi, dicente Virgilio libro Aeneid. 4.

Tum breuiter Barcem nutricem affata Sichęi.

Barce, regina Libyæ, à qua ciuitas quædam dicta, Tortellius grammaticus.

Barcæi, populi Carthãgini propinqui. Seruius.

Barcênis, Germaniæ sylua trans Rhenum, Sueuos à Cheruscis diuidens: nunc Sylua nigra, haud procul à Badensi agro. Volaterranus.

Bácca cognomen Amilcaris patris Annibalis, primam secundum filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romanorum impetum, qui multas inflixerant reipublicæ clades, diutius quàm par erat, sustinuit. Liuius.

Barchochabas, Iudaicæ factionis princeps, Christianos nisi negarent Christum, ad supplicia traxit. Euseb. lib. 4. cap. 8.

Barchûsa, parua ciuitas Phœniciæ. Steph.

Barcino, colonia Fauentia, ciuitas est Hispaniæ Tarraconensis celebratissima. Plin. lib. 3. cap. 3. in descriptione Hispaniæ citerioris.

Barcinona, Hispaniæ ciuitas, quæ à Carolo defecerat, iam olim à Francis recepta.

Barctus fluuius est circa fines Scythiæ à quo & reges & populi duxerunt nomen.

Barderâte, vrbs Gallię Comatę ad Apenninum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardesanes, historicus Babylonius, in duo dogmata apud Indos gymnosophistas diuidit, quorum alterum appellat Bragmanas, alterum Samaneos: tantæ continentiæ, vt vel pomis arborum iuxta Gangem fluuium, vel publico orizæ & farinæ alantur cibo: & cum rex ad eos peruenit, adorare illos solitus est. Hic doctrina cælestium omnium Chaldæorum excellentissimus fuit. Eusebius lib. 6. Præparat. Euang. Aduersus Marcionem patria lingua scripsit: sed & Græcè ad Antoninum, sub quo fuit, librum de Fato, aliáque compluta. Eusebius lib. 4.

Bardi, vates in Gallia aut magi, aut philosophi: fortium virorum res gestas decantare solebant. Lucan. lib. 1.

Vos quoque qui fortes animas, belló que peremptas

Laudibus in longum vates demittitis æuum:

Plurima securi fudistis carmina Bardi.

Bardines, fluuius iuxta Damascum. Steph.

Bardilius, Illyriorum rex, à Philippo victus, anno à diluuio 1947.

Bardoculus, veſtis Gallica quæ cuique tempori erat idonea, cum qua milites imbrium tempore iacebant in caſtris & agris ruſticis.

Barduli, Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tapari, Plin. lib. 4. cap. 22.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carminum & muſicæ apud illos inclytus fuit. Beroſus.

Bardus iunior, Celtarũ rex anno à diluuio 414.

Barêa, oppidum Hiſpaniæ citerioris, Bæticę tamen adſcriptum. Plin. lib. 3. cap. 3.

Bared, Filius Suthalæ filij Ephraim. 1. Para. 7.

Barêne, vrbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph.

Baretium, regio ad mare Adriaticum. Steph.

Bárgaſa, vrbs Cariæ, à Bargaſo filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis filius perſecutus eſt. Steph. Vide CYARDA.

Bargæi, populi Africæ ex Troglodytis. Plin. li. 6. cap. 29.

Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Plin. lib. 4. cap. 11.

Bargúſij, populi occidentales, iuxta Iberum fluuium. Stephanus.

Bárgyla, Aſiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin. lib. 5. cap. 20. quæ

Bargylia, ſiue Bárgylos, ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegaſus occidit: vnde Bargylici, & Bargylitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & ſinus Bargylicus. Steph.

Bargylus, mons in Aſia. Plin. in deſcriptione Syriæ, cap. 20. lib. 5.

Bária, Filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Paral. 3.

Bária, Filius Aſer filij Iacob, 1. Para. 7. 8. 23, qui Beria Geneſ. 46. dicitur.

Bárieſu, cognomen pſeudoprophetæ. Act. 13.

Baris, ciuitas Phrygiæ, Ptolemæus ait eſſe oppidum in Piſidica Pamphiliæ præfectura: ſignificátque id nomen apud Græcos habitationum frequentiam, vſurpántque id ſacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nam & poëtæ elephantos Baros vocant. Præterea qui dam Indiæ fluuius Baris dicitur.

Baris etiam lingua Aegyptia ſignificat cymbam quæ vectat cadauera Aegyptia ad ſepulchra. Propertius. Baridos & contis roſtra Biburna ſequi: alio nomine dicitur Epibatra.

Baris, locus Piſidiæ, in Pamphilia, authore Plinio, lib. 5. cap. 31.

Baris, Steph. eſt ciuitas: ſignificat etiam domũ.

Barnabas, nomen viri. Act. 4.

Barnichius, fluuius Peloponneſi, in Alpheum ingrediens, ante Enipeus dictus, Homerus in Odyſſ. Strabo lib. 8.

Barnus, Barnutius, oppidum Macedoniæ, prope Heracleam. Strabo lib. 7.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Tranſpadana, regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 17.

Bárrium, Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatum à Będa li filio Iapyge.

Bárſabas, nomen viri. Act. 1.

Barthabaces, Cybeles ſacerdos de qua Plut. in Mario: Per ea tempora aduenientes Barthabaces magnæ matris ſacerdos, nunciauit deam in templo Adelocutam victoriam prædixiſſe.

Barthgádoth, Filius triſtitiæ, vt timor Martis.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, ſcribi autem debere Barſemęus: quod Syriacè interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiuſdam à natiuitate, quem IESVS ſanauit. Marc.

Bartholomæus, nomẽ Apoſtoli. Mat. 10. Luc. 9.

Baruch, Filius Neliæ. Ierem. 32.

Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obſeſſum.

Barulũ oppidũ Apuliæ eſt quod aliquãdo à Gallis obſeſſum tãta fame laborauit, vt milites detractas ſcutis pelles aqua emollitas abſumerẽt herbiſq; (quaſcunq; reperirẽt) veſcerentur.

Barútum, oppidum à Soldano incenſum, & ſolo æquatum, anno 1290.

Barũtus, vel Barútum, Vide BERYTOS.

Barygáza, inſigne emporium Gedroſiæ. Steph.

Baryne Romana fuit meretrix de qua Horat. Vila ſi iuris tibi peierati pœna Barynæ nocuiſſet vnquam, Dente ſi nigro vel vno turpior vn gui crederem.

Barzaïth, Filius Melchiel filij Baree filij Aſer filij Iacob. 1. Paral. 7.

Bárzanes, Aſſyriorum rex, in Armenia à Nino ſuperatus.

Baſa, 111. Iudæorũ rex, regnauit annis XXIIII. impius omnem familiam Hieroboan & Nadab interfecit. 3. Reg. 15. Ioſeph. lib. 8. cap. 8.

Baſabocates, populi Aquitanię, Plin. cap. 19. lib. 4. Pictonibus iuncti.

Baſaia Filius Melchię filij Athanai. 1. Paral. 6.

Baſan, Regio Og regis, quę paſcuis ac nemoribus abundans, cecidit in ſortem dimidię tribus Manaſſe, Eſa. 21. Nume. 21. quę & Hauothiair. Deuter. 3. dicitur, & Terra Raphaim.

Baſaniſę, alias Baniſę, populi Thracię. Steph.

Baſanus, Sicambrorum rex, frater Heleni, regnauit annis XXXVI.

Baſcath, nomen ciuitatis in tribu Iuda Ioſue 15. appellatur & Beſecath.

Baſcana, nomen loci. 1. Mach. 13.

Báſemath, altera vxor Eſaũ, Gen. 26. Filia item Salomonis. 3. Reg. 4.

Baſêra, vrbs Phœniciæ. Steph.

Baſilea, Rauracorum Auguſta Germaniæ nobilis vrbs, ad Rhenum ſita, non procul ab Argentorato.

Baſilei Sarmatæ, cognomento Iapiges & Vrgi, è quibus pars maxima Nomadibus, id eſt, paſtoribus conſtat: pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Vtranq; Iſtri ripam incolunt. Strabo lib. 7.

Baſileus fluuius inſulæ Cypri, prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia, inſula Ponti (vel in Oceano ſeptentrionali)

nali) Xenophonte Lampſaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam, quam Pytheas Baſilium nominat Plin. cap. 13. lib. 4.

Baſilicus ſinus, maris Ioniæ adiacentis eſt. Plin. lib. 5. cap. 29.

Baſilidæ, Pompo. lib. 2. populi Scythiæ Europæ, ab Hercule & Echidna originem ſumpſerunt.

Baſilides, hæreticus Alexandrinus, trecentos ſexaginta quinque cælos eſſe credidit, quo dierum numero annus includitur: huius ſectatores dicti ſunt Baſilidiani.

Báſilis, ciuitas Arcadiæ. Steph. & Pauſan.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſta, quia imperator aberat, in regali ſolio poſitus, M. filium Cæſarem fecit. rediens è Syria Zeno, ius ſuum repetens Baſiliſcum cum filio relegauit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Pompon. Procop. lib. 3. de bel. Vandal.

Baſiliſcus, ſerpens, candida in capite macula, velut diademate quodam, acutiſſimum habens caput, os rubeum, oculos & colorem ad nigredinem vergentes: ſibilo omnes fugat ſerpentes, frutices afflatu necat, exurit herbas, rumpit ſaxa, homines ſolo aſpectu interimit, muſtellarum virus exitio eſſe perhibetur. Mantuanus.

Natus in ardenti Libyæ Baſiliſcus arena,
Vulnerat aſpectu, luminibúſque necat.

Baſilius Cæſarienſis, Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, miſſus eſt à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incæpto deſiſtes. Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valens miſit ad Baſilium, vt precibus ad Deum fuſis, ipſe ſaltem ſeruaretur. Ex hiſtoria Ruffini.

Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum de virginitate librũ, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Conſtantino, in parte Macedoniæ cum Euſtathio & Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, præſes Ciliciæ, ſub Anaſtaſio principe floruit, haud abſimilis primo & abſtinentia & vitæ inſtitutis, ſcripſit cõtra Archelaum quemdam preſbyterum Colonienſem. Suidas.

Baſilius, Aſiæ fluuius intra Euphratem & Tigrin fluit. Strabo lib. 16.

Baſilius, Amaſię Ponti epiſcopus, martyrio coronatus, anno CCCXXI.

Baſiltus & Conſtantinus fratres, XV. Conſtanti. imperat. imperauerũt annis LIII. Syriam imperatores populati ſunt: Cretam pulſis Saracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 2.

Baſilius Macedo, x. Conſtantinopoli imperator, imperauit annis XVII.

Baſilius, cõſul, Viuiani collega, an. ab vrbe 1233.

Baſilius iunior, cõſul, ſolus, anno ab vrbe 1233.

Baſilius, vnus ex interfectoribus Cæſaris, Appiano. Lucanus.

Baſilium videre ducem noua furta per æquor.

Baſinius, pirata etiam fuit.

Baſinni, populi Arabiæ. Steph.

Baſiſtáni & Baſtuli, populi, à quibus Hiſpaniæ pars quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorum appellant. Strabo lib. 3.

Baſorópeda, regio Medorum, Armeniæ contributa. Strabo lib. 11.

Baſſarêus, Bacchi cognomen, à ſpecie veſtium, quibus miniſtræ eius vtebantur in ſacris: quæ & Baſſarides nuncupatæ erant. Bocatius. Alij vero Baſſareum, à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horatius.

Non ego te candide Baſſareu
Inuitum quatiam, &c. Ea autem veſtis vſque ad pedes fluebat. Stat.

Si decet aurata Bacchũ veſtigia Palla vertere:
Et à Baſſareo, Lydiæ loco cognominata eſt, vbi conficiebatur.

Baſſaris, Baſſarei, hoc eſt Bacchi ſacrificula. Perſ. ſat. 1. Et ſectum vitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.

Baſſaris veſtis genus demiſſa vſque ad talos qua in Bacchi ſacrificiis vtebantur ſacerdotes.

Bàſſaris, vacca mullaria. Perſius,

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.

Baſſiânus, Syracuſanus, Romam ſtudiorum cauſa miſſus, vbi Chriſtianus factus, Rauennam inſectante patre fugit. Inde Laudenſi, præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit. 14. Calend. Februar. emicuit Ambroſij temporibus, quem ægrotantem adiit, mortique interfuit. Volaterranus.

Baſſiânus Antoninus, 11. imperator, anno ab vrbe 957.

Baſsiânus Antoninus, 1111. imperator, anno ab vrbe 960.

Baſſus, poëta Epicus. Quintiliano, vehementi ingenio, quem ſenectute immaturum fata preuenere, quemadmodum & Valerio Flacco contigit.

Baſſus, cui nomen Aufidio fuit, hiſtoricus, Quintiliani temporibus bellum Germanicum ſcripſit.

Cæſius Baſſus, lyricus, in prædiis ſuis ardẽte Veſeuo, & latè vagantibus ignibus cum villa ſua flagrauit, quem Quintil. ſe vidiſſe ait.

Baſſus & Sextius Niger, Romani, de Medicina Græcè ſcripſerunt. Volat.

Baſſus, martyr, ſub Decio clauis ferreis cõfixus.

Baſſus, cõſul, Gẽtiani collega, ann. ab vrbe 963.

Baſſus, conſul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 1011.

Baſſus, conſul, collega Quintiliani, anno ab vrbe 1041.

Baſſus, cõſul, collega Ablabij, an. ab vrbe 1083.

Baſſus, conſul, collega Philippi, anno ab vrbe 1161.

Baſſus, conſul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.

Baſtanabus, portus Arabiæ. Steph.

Baſtali dicuntur quidam equites. Cæl. Rhod. libro 21. cap. 31.

Baſtarnæ, Baſternę, populi Europæ in Samartia, intra terrã ſunt Tyrrhegetis proximi, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationéſque diuiſi. Nam Armoni quidam dicuntur atque Sydones: qui verò Peucen Iſtri inſulam habitant, Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem ſpectant, inter Tanain & Boryſthenen campeſtria paſcuntur. Strabo 7. Stephanus.

Baſtetani populi ſunt in Aegypto quibus permutatio in more eſt nummorum loco, Aegyptiorúmque ritu ægrotos producunt vt à prætereuntibus quos eiuſmodi quidpiam infeſtarit, aliquid ſalutaris afferatur

Baſtinæ, gentis nomen, quę ſpe prædæ, Hiſtrum trãſire volens (frigore enim glaciata erat) ſub merſa eſt, pauci euaſerunt. Eutrop. lib. 4.

Baſtuli, Bæticæ Hiſpaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida ſunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulcho, quod & ab Hiſpanis Vbida.

Item mons Calpe circuitu quidem non magnus, cæterùm adeo erectus vt procul aſpicientibus columnæ effigiem referat. Strabo lib. 3. Ptol. lib. 2. cap. 5. Plin. lib. 3. cap. 1. & 3.

Baſulij, populi Libyæ.

Bata, Aſiæ vicus, & portus vbi Sinope vrbs, Auſtrum verſus, huic oræ plurimum videtur opponi. Strabo lib. 11. Ptol. lib. 5. cap. 9.

Batala, antiquiſſimũ Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus, tibicen Libycus, laſciua & vinoléta carmine complexus eſt, fecitque adagio locum, Batali ſimilis. Cælius ait hunc primũ omnium calceis fœmininis in ſcena vſum fuiſſe artémque tibiarum omnino mollitie deprauaſſe, à quo fluxos & parum viros Batalos vocant: tale fuit Demoſtheni cognomen.

Batali pro Batauis, corruptè legitur in Græco Plutarchi codice, in vita Othonis.

Bátana, locus iuxta Euphratem, Stephanus. Vide AGBATANA apud eundem.

Bátanæ, vel Batanea, vicus Syrię, Stephano. Vide BETHANIA.

Bataui, Germaniæ populi. Plin. Rhenũ accolentes: in eadem prouincia Nemetes, Tribochi, Vangiones, Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batauíq; truces, quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ.

Hos Auricomos Silius appellat. Iuuenalis,

Hic petit Euphratem iuuenis, domitórque Bataui.

Corn. Tacit. de ſitu Germaniæ, Omnium harum gentium virtute præcipui Bataui, non multum à ripa inſulam Rheni colunt. Cartorum quondam populus ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperij fieret. Manet honos, & antiquæ ſocietatis inſigne. Nam nec tribus contemnuntur, nec publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantùm in vſum præliorum ſepoſiti, velut tela atque arma bello reſeruantur. Hæc ille. Fuerunt autem Bataui olim craſsitiæ & ſtupiditatis notati: quo fit, vt Auris Bataua, prouerbio dicatur de craſſo, ſtupido, & nullius iudicij homine. Vide Eraſmi adagia. Vulgo *Le pays de Hollande.*

Batauia, Germaniæ prouincia, quæ nunc Bauaria, aut Hollandia dicitur: & Batauium, oppidum, à βαθὺς, quod altum ſignificat.

Batauodurum Ptolemæo Batauorum oppidum ad Rhenum fluuium, inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes epiſcopales vltra Noueſium in finibus ducatus Cliuenſis ſitum, cuius meminit Tacitus Annalium libro 21. Creditur idem eſſe cum eo quod in agro Traiectino hodie vicum appellant.

Bate, pars tribus Aegeidis. Steph.

Batêa, filia Teucri, Scamandri fluuij filij, vxor Dardani. Diodorus lib. 5. Vide Stephanum in Dardano.

Batetra, vrbs Ligurum. Steph.

Bathillus, adoleſcens Samius, ab Anacreõte poëta Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathillo.
Anacreonta Teium. Hic Pantomimus fuit: vnde Iuuenalis,
-Molli ſaltante Bathillo.

Alium præterea Theodõtius enumerat, quem Phorci & marini monſtri filium fuiſſe dicit.

Item Bathillus poëta tragicus inſignis, in comœdiis non æque fœlix.

Báthuel, Filius Nachor ex Melcha, Gen. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Paral. 4.

Bathycles vir quidam diues ſed ſordidus ſibique viuẽs: vnde natum prouerb. Bathyclis calix, in eos qui diuites cùm ſint, ſibi tamen viuunt.

Batiæ ciuitas eſt mediterranea Epiri. Strabo libro ſeptimo.

Bátia, Ili tumulus in Troade. Strabo lib. 13. Batida etiam dictus à Batea quadam, vel βάτου πάτου, id eſt pabulo equorum, vel à Batis, id eſt, rubis. Steph.

Batîna, vel Bantina, oppidulum Apuliæ. Horatius 3. carminum, Ode 4.

-ſaltúſque Batinos & aruum
Pingue tenent humilis ferenti.

Batnæ, ciuitas Orrhœnæ. Steph.

Bato, Sinopenſis, de rebus Perſicis ſcripſit. Strabo.

Baton Amphiarai auriga. Polyb.

Bátrachus, ſculptor. Plin. lib. 36. cap. 5. Nec Sauron

ron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecere templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Batti ades, Callimachus, à Batto patre. Ouidius in Ibin.

Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin:
Hoc ego deuoueo téque tuóſque modo.

Battis, puella, quam Philetas poëta elegiographus ſuis carminibus celebrauit, Ouidius lib. primo Triſt.

Nec tantùm Coo Battis amata ſuo.

Batton, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strabo lib. 17. Significat autem regem linguæ Libycæ. hic linguæ vſque adeo impeditæ fuit, vt verbū βατταρίζειν ab eo originem traxerit.

Battus, paſtoris cuiuſdam Pylij nomen, quem Mercurius in Indicem commutauit. Nam cùm Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boues quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylua occultauit, Battóque cuidam equarum cuſtodi, à quo vno viſus fuerat, mandauit, ne cuipiam illud furtum indicaret. quod vt libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abiens, vt hominis experiretur fidem, ſumpta alia figura, paulò pòſt ad eum redit, rogans an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicéńſque, ſi indicaret vaccam ſe illi cum tauro daturum. Battus itaque ſpe muneris corruptus, ſub quo monte paſcerentur, indicauit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui Index dicitur, commutauit. Ouidius 2. Metamor.

Senſerat hoc furtum nemo, niſi notus in illo
Rure ſenex, Battum vicinia tota vocabat.

Battus, rex Melitæ inſulæ. Vide ANNA.

Batuatores gladiatores olim dicebantur, & eorum exercitationes Batualia, vide in Batuato.

Batuatus vel Batiatus cognomen Lentuli qui Capuę gladiatores alebat: vnde Sparthaci belli origo: nam teſte Cicerone 3. de Oratore gladiatorum exercitationes Batualia & gladiatores ipſi Batuatores olim dicebantur. Rhod. lib. 11. cap. 11.

Bátulum, caſtellum Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduerſus Aeneā. Virgil. lib. 7. Aeneid.

Qui quę Rufas, Batulúmque tenent, &c.

Bauái, Nomen viri. 2. Eſd. 3.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cùm Iupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hoſce inuentos eſſe, qui deos hoſpitio dignarentur. Quare cùm Iupiter eam regionem ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreuiſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalui eſſe vellent, ſeſe vt ſequerentur: qui ſine mora deorum veſtigia ſunt ſubſecuti. Cúmque iam ad vicini montis culmen peruenìſſent, forte reſpicientes ſubiectam oculis regionem, palude hauſtam vident, ſola ſua caſa excepta, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Iuſsi deinde pro hoſpitij munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quàm vt neui templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam efferret, ſed eodem temporis momento extremum vitæ finē clauderent. Quod cùm illis Iupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit: vbi quod reliquum erat vitæ, in deorum miniſterio peregerunt: cúmque iam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores duas ſunt conuerſi, vt latius exequitur Ouidius lib. 8. Metamor.

Sed pia Baucis anus, parilíque ætate Philenū,
Illa ſunt annis iuncti iuuenilibus, illa
Conſenuēre caſa, &c.

Baudolinus vates quidam vitæ ſanctitate conſpicuus: ſpiritu prophetico claruit regnante apud Longobardos Luith-prando.

Báuius & Mæuius, poëtæ duo ineptiſsimi & maleuoli, Auguſti & Virgilij ætate, nulla alia re noti, quàm quòd clariſsimis ætatis ſuæ poëtis oblatrare non dubitarint: qua de cauſa optimi cuiuſque odium incurrerunt. Virgil. 3. Eclog.

Qui Bauiū non odit, amet tua carmina Mæui.

Baule (vel Bauli) villa inter promontorium Miſenum, Baiarúmque lacum flexo mari alluitur, dicta quaſi Boauli. Seruius inde factam memorat, quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus, quas Geryoni eripuerat, & eam ſepſit, qui locus primò Baulia dictus, mox dici cœpit Bauli.

Bauli, oppidū Campaniæ, non procul à Maſsico monte. Plin. lib. 6.

Baurámites, Vir. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Beromi.

Bautica fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ in Padum influens.

Bauto, cōſul, collega Arcadij, ann. ab vrbe 1138.

Bázato, nomen eunuchi cuiuſpiam. Eſther. 1.

Bazióthia, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15.

B E

Beatrix, virgo Romana cuius comes fuit Lucina, ambæ inſigni erga ſanctorum martyrum, quæ in ſuis agris tumularunt, corpora, pietate præditæ: quam ob rem à Diocletiano ob Fauſtinum ac Simplicium reconditos extremo ſupplicio multatæ.

Bebái, Nomen viri. 1. Eſd. 2.

Bebius mons eſt Campaniæ ignem inſtar Aetnæ exhalans.

Bébius, delator inſignis, cognomento Maſſa, temporibus Veſpaſiani principis vixit, Iuuenalis Satyra 1.

-quem Maſſa timet, quē munere palpat Carus.

Bébius Pamphilus consul Romanus cum P. Cornelio eo anno quo Numæ Pompilij libri in agro C. Petilij effossi sunt. Valer. Max. libro 1. cap. 1.

Bebriacum vicus est inter Cremonam & Veronam apud quem Vitellius Othonem superauit. Iuuenal. Saty. 2. Bebriaci in campo spolij affectare Palati. Tacitus Annal. libr. 18. Hunc vicum Itali hodie *Labemen* vocant.

Bebriacenses aues à Bebriaco vico dictæ sunt quod eius pugnæ tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commissa est, primum in Italia apparuerunt. Plin. lib. 20. cap. 49.

Bébryces, Stephano, vel Bebrycij, populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Asiæ incoluerunt quæ postea Bithynia, & aliquando Mygdonia dicta est, vt est videre apud Strabonem lib. 7. & 12. Hos Arianus originem à Bebryce traxisse vna filiarum Danai scribit, quæ vnà cum Hypermestra præter iussa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnà cum viro in hæc loca peruenit incolásque ritus docuit Aegyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vsque ad Ephesum & Magnesiã Ioniæ oppidum, vt scribit enarrator Apollonij Charontem adducens authorem, qui dicit Lampsacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces constituit iuxta Pontum in Asia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanum libr. 6. & Silium lib. 3.

Bebrycia, Asiæ regio, quę postea Mygdonia, deinde Bithynia à Bithyno rege appellata est.

Becbuc, Nomen viri. 1. Esd. 2.

Becher, Filius Ephraim. Nume. 26.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam veniisset cum Attila, vinúmque gustasset, omnium bibacissima facta est. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica, regio.

Bechis, Vide METILIS.

Bechor, Filius Beniamin. Gen. 46.

Béchorath, Filius Aphiat. Reg. 9.

Beda, Britannus, ob vitæ modestiam Venerabilis dictus, claruit sub Ioanne sexto pontifice, cum Saraceni ex Africa soluentes, Hispaniam inuaserunt: Græcè Latinéque eruditus, scripsit in Acta Apostolorum, in Lucam, & Homilias. Fratres habuit Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Haymonem, doctos etiam viros, quorum alter homilias quasdam non ineruditas, alter in Genesim scripsit. Huius corpus Genuæ conditum est. Volater.

Beduini, Arabes ac Saraceni hæretici nulla ratione, inermésque in bellum ruebant, dicentes. Mortem vitari non posse, fatóque omnia referêtes: hircinis amicti pellibus, solem orientem adorabant. Volater.

Béel-meon, siue Baal-meon, Nomen ciuitatis. Ezech. 25. 1. Paral. 5.

Béel-phegor, Nomé idoli Moabitarum. Osee 9. Nume. 25. Deu 4. nomine Beel siue Baal quod in monte Phegor colebatur: idé creditur cum Saturno, vt annotauit Cęl. Rhod. lib. 13. ca. 23.

Béel-sephon. Nomé loci, siue vrbis in Aegypto. Exod. 14. Numer. 33. Iosephus libro secundo cap. 13.

Béel-teem, Nomen viri. 1. Esd. 4.

Beel-zebub, Nomen idoli Accaronitarũ. 4. Reg. 1. Luc. 11. Aliàs Beel-phegor appellabatur, à gentibus Priapus, quasi idolum muscæ.

Beéra, Filius Ioel. 1. Paral. 5.

Beérgios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Beéri, Pater Iudith vxoris Esau, Genes. 26. Pater item Osee prophetæ. Osee 1.

Béer-ramath, vrbs tribus Simeon Iosue 19.

Begis, vrbs Trallianorum. Stephano.

Begoái, Nomen loci. 2. Esd. 7.

Beguái, Nomen viri. 1. Esd. 2.

Begui, Nomen viri. 1. Esd. 8.

Behémoth, nomen diaboli, quo significatur animal quod de excelsis ad terrena decidit: dicitur & Leuiathan.

Bel, Nomen idoli Babyloniorum. Isa. 46.

Bela, Filius Beniamin, Gen. 46. 1. Paral. 7. 8. Numer. 26. Nomen item vrbis, quæ alias Segor, Gen. 14. dicitur, & Soar, & Salissa, teste Hieronymo. Filius item Beor, rex Edom, Gen. 36.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cędem potitus, bonus alioqui princeps, populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteámque monetam percussit. Decessit tandem equo lapsus, fractúsque mẽbra, post annos regni tres, sepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo constituto. Fuêre quatuor huius nominis Pannoniæ reges. Volater. lib. 8.

Bela, 11. Vngariæ rex, Almi filius, quem Colomanus excæcauerat, & ipse cæcus seruatus à Pannoniis in regnũ, quòd Stephanus sine prole decessisset, duxit vxorem Helenam regis Seruiæ filiam, ex qua 1111 habuit filios, Geisam, Ladislaum, Stephanum & Almum, in eos quorum consilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Ruthenorum manu regnum affectantem prælio vicit. Volater. Riti.

Bela, 1 1 1. Vngariæ rex, Stephani filius, regnauit annis XVIII.

Bela, 1111. Vngariæ rex Andreæ patris successor regnauit annis XXXV.

Bela, v. Vngariæ rex, regnauit annis 111.

Bélbina, Straboni lib. 9. insula è regione Anaphlystiorum, apud quos Panos templum est, & aliud Veneris Coliadis. Item vrbs Laconię, Steph.

Belèa

Belêa, Velia. Vide BELEA.

Beleastârtus, Hyrami filius Tyri rex, regnauit annis VII.

Beledónij, populi iuxta Oceanum. Steph.

Beletra, ciuitas Italiæ, nõ procul à Roma. Steph.

Beleus fluuius in agro Tyriorum.

Belga, Nomen viri. 1. Paral. 24. 2. Esd. 12.

Belgæ, populi Galliæ comatæ, Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuios siti, in quindecim olim populos diuisi. Plinius libr. 4. cap. 17. Gallia omnis comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: à Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eademque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania.

Bélgai, Nomen viri, Nehem. 10.

Belgium, Belgarum oppidũ. Cæsar. 3. de bel. Gal. Gal. *Beauuais.* Dictum videtur Belgium pro Belgarum regione, vt apud Liuium Samnium pro Samnitum regione. Vide Clar. in Annot. in 6. Comm. Cæs.

Bélgia, Galliæ regio, à bellis quibus fatigata est dicta, inter Rhenum & Sequanam ac Ligerim olim extensa, nunc Flandriã & Picardiã solùm comprehendit. ab hac Essedæ Belgicę Virgilio dictæ, quòd illic primum inuentę fuerint.

Bellinus Patauinus vir sanctissimæ vitę, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notissimum extat in Rhodiginis paludibus.

Belgites populi Pannonię Plin. lib. 3. cap. 25.

Bélial, quasi apostata, & absque iugo.

Belides, dæ, patronymicum masc. quo significatur filius, seu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplij filio, & Beli abnepote. Virgil. 2. Aeneid.

Fando aliquid si fortè tuas peruenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, &c.

Beligius, Celtarum rex, à quo Beligici illi appellantur.

Belippo oppidum Hispaniæ Bæticę in conuentu Gaditano. Plin. lib. 3. cap. 1.

Belis, huius Belidis, patronymicum fœmininum, quo significatur filia vel neptis Beli. vnde Belides dictę sunt, quinquaginta filiæ Danai, Beli filij: quas cùm Aegiithus Danai frater totidem filiis suis peteret vxores, Danaus despondere recusauit. Didicerat enim ex oraculo, se à genero interfectum iri. Sed postea coactus à fratre, promisit se eius petitioni satisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias subornauit, vt clam se cultris armarent, & viros iam vino luxuriáque sopitos iugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, necarunt viros, vnaquæque suum, excepta sola Hypermestra, quæ Lynceo viro suo pepercit, qui postea, occiso Danao, regnum apud Argos inuasit. Hæ & Danaides appellantur à patre Danao. Vnde Danaidum dolium prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplebili, & insatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à poëtis Danai filiæ apud inferos eo supplicij genere perpetuò damnatæ esse, vt dolium quoddam pertusum aqua conentur implere, vnde tantum effluat, quantum illæ possint infundere. Ouidius 4. Metamorph.

Molirique suis lethum patruelibus ausæ,
Assidue repetunt, quas perdunt, Belides vndas.

Belisarius, Iustiniani principis dux, Græcus, Persas in Oriente vicit: Vandalos in Africa, ducto in triumphum Gilismere: Gothos in Italia capto Victige rege, superauit. Africam repetens, Vandalos, bella renouantes, Reipublicæ subdidit, interfecto eorum rege Guntarit sub pacis dolo. Victor Romam reuersus, crucem auream, vbi res eius gestę cęlare fuerant, Petri Basilicæ obtulit. Hic ob res feliciter gestas in affectati regni suspicionem venit apud Iustinianum à quo vterque ei oculus erutus fuit. Quare quum principis ingratitudinem aliter vlcisci non posset, exiguum extra vrbem tugurìolum extruxit, vbi per reliquam vitam à prętereuntibus stipem emendicauit: illud identidem repetęs, Da obolũ Belisario viator, quem inuidia non culpa cæcauit: Crinitus & Volaterranus.

Belitáni, iidem qui Lusitani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campanię. Virg. libro 7. Vide ABELLA.

Bellerophóntes, tæ, seu Bellerophon, tis, fuit Glauci regis Ephiræ filius, cuius forma captа Sthenobœa, Prœti Argiuorum regis vxor, de stupro cum interpellauit: cúmque se prætereo pinionem repulsam videret, ęgre id ferens, innocentem hospitem apud virum detulit, tanquam sibi vim inferre voluisset. Cuius delationi fidem adhibens Prœtus, cùm iniuriam eam maximè vltam cuperet, hospitij tamen iure motus, domi illum suæ interficere non sustinuit, sed in Lyciam ad Iobaten socerum cum codicillis misit: qui cùm & ipse tam strenui adolescentis sanguine domum suam non vellet polluere, aduersus Solymos, quibus cum bellum gerebat, modico cum præsidio misit: sperans futurum vt iuuenis, laudis cupidissimus, à gente ferocissima facilè interficeretur. Verùm cùm & Solymos facilè vicisset Bellerophontes, & aliis pleríque periculis obiectus, semper victor redisset, postremò ad interimendam Chimęram missus est: quem etiam laborem, nactus Neptuni beneficio Pegasum equum, summa cum laude superauit. Quapropter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit: ex qua Isandrum, Hippolochum, & Laodamiam suscepit, vt libro sexto Iliados refert Homerus. Quod cùm audisset Stenobœa, sibi ipsi mortem conscíuit. Bellerophontes autem

tem felici rerum ſucceſſu elatus, cùm in cælum euolare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Ioue œſtro, equo excuſſus eſt, deciditque in eũ campum, qui poſtea Aleius appellatus eſt, Pegaſus autem à Ioue inter ſidera eſt relatus. Hic primùm Hipponomus dictus eſt: Bellerophontes poſtea appellatus à Bellero quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adoleſcenculus de medio ſuſtulit. Homerus libro 6. Iliad.

ἦ οἵτινά τεῖα τέκνα ὁλαίφρονι βελλεροφόντῃ,
ἄσκησ' ὁ μρότοι, ἠ ἱππόλοχοι, καὶ δάμασεν.

Bellérus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, qui ante Hippono nus. Cęl. Rhod. lib. 13. cap. 9.

Belletani populi Edetanię regionis citerioris Hiſpanię ad Iberum fluuium. Plinius libro quinto cap. 3.

Belocaſſi populi inter Celtas, proximi Lexobiis quos vulgus Baiocenſes nominat. Eorum ciuitas eſt epiſcopalis, in prouincia Rotomagenſi, ducatu Normaniç, & regno Francorum ſita.

Bellus fluuius Phœnicię ex Candebra palude & radicibus montis Carmeli procedẽs & paruo contentus curſu apud Ptolemaidem Claudij Cęſaris coloniam, arenas habet vitro accommodas.

Bellogradum, oppidũ, quod & Taurinum, nũc Albam dicunt, ad confluentes Samum, Danubiúmque ſitum. Quo in loco Mahumetes à paucis Chriſtianis fugatus, cęſus, caſtriſque exutus eſt. Platina.

Bellóna, bellorũ dea, & Martis ſoror. Vocatur etiam Enyo & Pallas. Virgilius libro nono Aeneid.

Quam prope ſanguineo ſequitur Bellona flagello. Huic proprio ſanguine ſacerdotes ſacrificabant. Ante Bellonę templum, columna erat, quę bellica dicebatur, ſuper quam, haſtam iaciebat Fęcialis bellũ indicens, vt poſt Feſtum annotauit Alexander ab Alexandro libro tertio cap. 12.

Bellouaci, populi Galliç inter Belgas, olim belli gloria eximij: quos Cęſar, eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit, eorum oppidum Bel louacum dicitur.

Bellouilla, Galliç regio, Anglis olim data. Rober. lib. 9. Aemil. lib. 9. Polyd. lib. 19.

Belma, Nomen loci. Iudith. 7.

Bélochus, x. Aſſyriorũ rex, regnauit annis xxv, qui idcirco à Belo accepit cognomen, quia cũ imperium voluit exercere, maximum pontificium Beli Iouis, & maximè circa auſpicia & diuinationes occupatus fuit. Bero.

Belochus iunior, xx Aſſyriorum rex, regnauit annis xxv. ab Hebręis, vt ſacrę teſtantur literę, Chuſan Reſchataim dictus, à Ioſepho Chuſartus. huius filia Actoſa regnauit cum patre annis vii.

Belon vrbis & fluuii nomen in Hiſpania Bętica, apud Strabonem lib. 3.

Belópares, xxi. Aſſyriorum rex regnauit annis xxx.

Bélphina, inſula Aeginæ proxima, vel in continenti Laconiæ agro. Strabo.

Belſan, Nomen viri. 1. Eſdræ 2.

Belũnum, Venetiarum oppidum eſt in Italia, vt Platuum, Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Volaterranus.

Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertũ fuiſſe vitrum Plinius ſcribit lib. 6. Ioſeph. lib. ſecundo Belli Iudaici, ſtadiis, ait, duobus à Ptolemaide Belum diſtare, iuxta quem ſepulchrum Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circundatis iugis conuehunt, inexhauſta ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum quæ attigerit metalla. Vide SELEVCOBELVS.

Belus rex fuit Aſſyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonij, diuiniſque eum honoribus ſunt proſequuti.

Belus, cognomento Priſcus, Epaphi, vel (vt alij malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Iſis poſt Apidis mortem nupſit regnante Athenis Cecrope. Huius filij fuerunt Danaus & AEgyptus à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filiæ Belides appellatæ ſunt, vt paulò ante oſtendimus ſuo loco.

Belus, Phœnices rex, & pater Didus, vir militaris rei peritiſſimus, qui Cyprios, Phœnicum littus piratica infeſtantes, magna cum illorum clade ſubegit, vt eſt apud Virgilium libro 1. Aeneid.

-Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum, &c.

Idem dicebatur Metres.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas Lege plura in Stephano.

Belus Iuppiter dictus eſt à Belo Aegyptio qui primus eum erexit, in eo templo puluinar erat ad quod confugientes tuti erant. Paleph.

Bemárchius, Cæſarienſis Cappadociæ ſophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris decem: præterea declamationes quaſdam & orationes. Suidas.

Bémbia vel Bembine Stephano, vicus Nemęæ, vnde Nemæus leo à Poëtis Bembinatis belua dicebatur.

Bembinádia vel Bembina Plinio libro 4. cap. 6. regionis Nemææ cognomen. Hermolaüs. Legendum eſt Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bembina, vnde Nemæus leo à poëtis Bembinites dictus eſt. Sed & in Plautino milite pro Bombamatides elutum inſtar, emendandum eſt Bembinatidis Beluæ inſtar, hoc eſt, leonis inſtar Nemæi.

Ben vir, 1. Paral. 15.

Bena, vide BENNA.

Ben-abinadab, Vnus præfectorum annonæ Salomonis. 3. Reg. 4.

Ben-adad, 1. rex Syriç, 3. Reg. 15. Iere. 49. Filius Tabremo, 3. Reg. 15. 2. Paral. 16.

Benâcus, lacus Cisalpinæ Galliæ, non procul à Brixia Venetorum oppido, aureas arenas voluens, & ex eis nutriens pisces, quos indigenæ Catpiones vocant, nusquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci est in agro Veronensi, inter arctas montium fauces, adeò vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitent, Virgil. lib. Georg. 2.

Fluctibus & fremitu assurgens Benace marino.

Bencay, oppidum ab Alphonso Castellæ rege captum. Volater. lib. 2.

Ben-decar, præfectus annonæ domus Salomonis in Macces, 3. Reg. 4.

Bendia siue Bendea Diana apud Thraces dicta est. Paleph. lib. 2.

Béndida, sacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem sumpsere, Strabo. Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 23.

Bene, vrbs Cretæ sub Gortyne. Steph.

Benedictus, patria Nursinus, primò Sublacum secessit, vbi ordinem monachorum instituit in Italia, quem antea Basilius in Oriente constituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ gratia, Casinum venit, vbi templum Apollinis Ioanni Baptistæ dedicauit. Ad quem Totilas, rex Gothorum experiundi vaticinij gratia dicitur incognitus venisse, seruo præmisso cultu regio, ab eóque patefactus fuisse. Decessit Casinij, vbi & sepultus est cum Scholastica sorore, imperante Iustino seniore. Fuit & alter eiusdem nominis eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viuebat monachus in Latio, x L. ab vrbe lapide.

Beneuentum, oppidum est Hirpinorum, Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum, donec colonia eò à Romanis deducta, boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1. Serm. Sat. 5.

Tendimus hinc recte Beneuentum, vbi sedulus hospes, &c. Plin. lib. 3. cap. 11.

Benigia nunc Pugnia Germaniæ oppidum inter Maguntiam vrbem & Confluentiam oppidum cis Rhenum eius ripis finitimum. Cornel. Tacitus.

Benis, Vide NEBIS.

Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thraciæ, vnde Bennicus sinus, Steph. Apud eundem Benna, vnus est ex Senatoriis ordinibus Ephesi cuius senatores Bennij.

Beniaaca, nomen loci in quo castra metati sunt filij Israel profecti de Moseroth. Num. 33.

Ben-ennum, nomen vallis in tribu Beniamin, quæ aliàs Tophet dicitur, 2. Paral. 28. 33.

Ben-gáber, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad. 3. Reg. 4.

Ben-hail, nomen viri, 2. Paral. 17.

Ben-hesed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth. 3. Reg. 4.

Ben-hur, præfectus annonæ Salomonis in monte Ephraim. 3. Reg. 4.

Ben-iamin, filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore, ab ipsa matre Ben-oni vocatus, Genes. 35. Est & nomen tribus, 3. Reg. 4.

Ben-iamin, VI. Hierusalem Episcopus, anno CV.

Bennerodach, VII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXI.

Benni nomen viri. 2. Esd. 2.

Benno nomen viri, 1. Paral. 24.

Bennoi, nomen viri, 1. Esd. 8.

Bénnui, nomen viri, 1. Esd. 10.

Ben-oni, filius duodecimus Iacob ex Rachel, qui & Ben-iamin, Genes. 35. dicitur.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum, 4. Regum 17. capite.

Ben-zobeth, filius Iesi 1. Paral. 4.

Berbis lacus est Thessaliæ.

Beon, ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem. Nume. 32.

Beor, pater Bela regis Edon, Gen. 36. Pater item Balaam arioli. Num. 22.

Bera, nomen loci, Iudic. 9. Filius Supha filij Helem. 1. Paral. 7.

Berbice populj sunt qui certam ætatis metam transgressos perimunt, virósque immolant præfocatis mulieribus.

Berbunis nomen fontis apud Herod. lib. 1.

Bercos, nomen viri, 1. Esd. 2.

Berea, nomen vrbis, 1. Machab. 9.

Berecyntes, natio inter Phrygas. Stra. lib. 10.

Berecynthia, mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Aeneid. 9.

Ipsa deum fertur genetrix Berecynthia, &c.

quo in loco Seruius de aspiratione disceptati

Berecynthus, mons Phrygiæ & nomen oppidi, in quo mater deûm Cybele priscorum ritu colebatur. Plin. lib. 16. Steph.

Berengária, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Garsiæ Nauarræ regis. Polyd. lib. 14.

Berengárius, Foroiulienſis dux, imperator ab Italis creatus. Blond. lib. 2. Decad. 2. Luithpr. lib. 1. cap. 6.

Berengárius à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem concessit.

Berenice, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera à Philadelpho Ptolemæi tertia, in Troglodytica: quarta, quæ prius dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: sexta, quæ prius Hesporis. Dicta est autem Berenice, à Ptolemæi Lagi vxore. Est & alia circa Syriam, quam Pellam vocant. Steph.

Berenicidæ, pars tribus Ptolemaïdis. Steph.

Berenicis, cidis, tractus Africæ Cirenaïcæ, qui est

eſt circa Berenicem vrbem. Lucan. lib. 9.

-Nam quicquid puluere ſicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat frondes.

Beres, vrbs Thraciæ, à Berete filio Macedone. Steph. Vide MIEZA apud Steph.

Berex, gens inter Indiam & Aethiopiam. Stephanus.

Bérgamum, Italiæ oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luithpran. cap. 7. Blondus libro 2.

Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus eſt Antiphanes comicus: vnde prouerbium βεργαίζειν, pro, nihil veri dicere. Steph.

Bergepolis, vrbs Abderitarum. Steph.

Bergidum, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Bergion & Albion, fratres gigantes, & filij Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani oſtia traiicere paranti vi obſiſterent, à Ioue imbre lapideo ſunt interempti. Pompon. Mela libro 2. Vide ALBION.

Bérgomum, oppidum Italiæ Tranſpadanæ, quę regio eſt. XI. Cuius incolæ

Bergómates. Plin. lib. 1. cap. 13.

Beri, filius Supha, filij Helem. 1. Paral. 7.

Beria filius Aſſer filij Iacob, Geneſ. 46. qui 1. Paralip. 7. Baria dicitur. Filius item Ephraim, 1. Paralip. 7.

Berſades, Indorum rex, bellum aduerſus Dionyſium geſſit. Stephanus.

Berillus, Boſtrenæ vrbis Arabiæ præſul, cùm plura recte pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam & procul à veritate adducens. Quare præſules non pauci conuenere diſceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire eum ad ſanitatem compulerit. Euſebius libro 6.

Beris mons eſt in Armenia in cuius vertice arbitrati ſunt veteres multos tempore diluuij ſaluatos, ibique Noë arcam applicuiſſe. Boca.

Berith, nomen idoli Sichimorum. Iudic. 9.

Bérnice, nomen mulieris. Act. 25.

Bérnaba, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Bérnabos & Galeatius, vicecomites Mediolanenſes, anno 1354.

Bernárdus Burgundius circa XXII. ſuæ ætatis annum, ſub abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Ciſtertienſi, paulò antè inſtituta, vna cum XXX. ſociis monachicam vitam egit: deinde verò Clarauallenſi cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo, annos XXXVI. præfuit. Edidit commentarios in Cantica: conſiderationem diuinæ contemplationis ad Eugenium pontificem: vnde Pontificij muneris ratio dicatur: Varias inſuper epiſtolas: ſermones etiam in diebus ſolennibus habitos. Volater.

Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex deſignatus, anno 814.

Berodách, rex Babyloniorum, 4. Reg. 20. qui Iſa. 39. dicitur Merodach.

Béroe, anus fuit Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Iuno aſſimilauit, cùm Pellici perſuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret, vt talis tantúſque ſecum rem haberet, qualis, quantúſque ſolet cum vxore. Ouid. 3 Metam. Ipſáque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix. Vide BACCHVS.

Béroe, Dorycli Iſmarij coniunx. Virg. 5. Aeneid. Fit Beroe Iſmarij coniunx longæua Dorycli. Vide BEROEA.

Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone conditore dicta, mutato ph in b: vel à Berœa filia Beretis, qui Macedonis filius fuit.

Berœa, Syriæ vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syriæ & Babyloniæ condita: alias Beroe. Steph.

Berœénſes, populi in Cœleſyria. Ptolem. libr. 5. capite 23.

Béromi, nomen ciuitatis, 2. Reg. 23. quæ 1. Par. 11. dicitur Bauramites.

Beronîce, vel Berenice, ces, regina Aegypti, ſoror Ptolemæi & Cleopatræ.

Berenice, Herodis Agrippæ Iudæorum regis ſoror, de qua Iuuenalis,

- Adamas notiſſimus & Berenices
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori.

Beronice, ſiue Berenice, Ptolemęi Philadelphi & Arſiones filia, quam cùm Ptolemęus filius ſororem ſuam in vxorem duxiſſet, nec multis diebus pòſt cum exercitu in Aſiam profectus eſſet, vouiſſe Berenicem tradunt, Si victor Ptolemæus rediiſſet, ſe crinem detonſuram, atque eo voto damnatum crinem in Veneris templo conſecraſſe: qui cùm poſtridie non apparuiſſet, ægre id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam regis captans, dixit Ptolemæo crinem inter ſydera videri collocatum, & quaſdam vacuas figura ſeptem ſtellas oſtendit in cauda Leonis, velut in triangulum collocatas, de quo crine in ſtellas commutato Callimachus Græcus elegiam conſcripſit, quam deinde Latinam fecit Catullus.

Beronice, vxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi. Theocritus.

Beronice, ſiue Berenice, Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippę fratri. Strabo, Cęſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ac ſororem Salomen, eiúſque filiam Berenicen.

Berenice, Salomes Herodis ſororis filia, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit. Ioſephus.

Beronice, quam Græci Pherenicem appellant, filia, mater, & ſoror Olympionicarum. Plin. lib. 7. cap. 40. Pauſanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum diſſimulantem, ludis interfuiſſe, vbi Liſithodum filium coronatum vidit: cognitámque, ac quæ-

ſtione

ſtione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos veniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Aelianus. Valerius, Berenice (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico ſpectaculo intereſſet. Vide PHERENICE.

Beronice, ſiue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptole. Philadelpho condita, & ab vxoris ſuæ nomine vocata. Silius.

Beronice, oppidum in Arabico ſinu, à Ptolemæi Philadelphi matre cognominatum. Strabo. Vide BERENICE.

Berôſus, Chaldæus Aſtrologus, cui ob diuinas prædictiones, Athenienſes in gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt. Plin. lib. 7. capite 37.

Beroſus collis eſt Taurorum tres habens fontes ſine remedio & ſine dolore mortiferos. Plin. lib. 2. cap. 103.

Beróth, vna manſionum filiorum Iſraël in deſerto. Deut. 10. Item ciuitas Heuæorum, Ioſ. 9. non longe ab Haï, ſpatio trium dierum, in tribu Benjamin, Ioſ. 18. 2. Reg. 4. Inde Berothites, 2. Reg. 23, 1. Eſd. 2.

Beroth, nomen vrbis, 2. Reg. 8.

Berota, Terminus terræ Iſraëliticæ. Ezech. 47.

Berrhœa, ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem. Act. 17.

Berſa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Berſabea Vriæ vxor, elegãtis formę fœmina quę ſapientiſſimum illum regem Dauidem vſque adeò titillauit vt ſolitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) ſuam contaminauerit ſanctitatem.

Ber-ſabee, finis atque terminus terræ Iſraëlis ab Auſtro. Ioſephus libro octauo, capite decimotertio Iudaïc. Antiquita. 1. Reg. 3. & 2. Reg. 24, 3. Reg. 19, 4. Reg. 23. Hęc & in ſortem filiorum Simeonis cecidit, Ioſue 19, 1. Paralipomenon 5. A iuramento & percuſſo fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar, Geneſ. 21. ſimiliter Iſaac cum eodem Abimelech, Gen. 26. nomen habens. Beer enim fontem ſignificat: Saba, iuſiurandum, vel ſeptem, quòd ſeptem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. Geneſ. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia filij Samuëlis ſiniſtre, 1. Reg. 8. Hanc nunc barbari Gibelinam nominant, authore Volat. lib. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Iſaac, Gen. 28. Hanc Ptolem. Berſanam appellat. Vide Hieronymum in locis Hebraïc. Eſt in finibus Iudęæ & Aegypti, Amos 5. Nehem. 11.

Bérſane, vidua è Damaſco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

Bertha, Balduini comitis Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Bertúlphus, Marciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Bertrada, Fulconis vxor, quã thoro ſibi copulauit poſtea Philippus Francorum rex.

Berúnus, Stephano, Italię ciuitas, quæ poſtea Verona.

Berillus, Boſternæ vrbis Arabiæ Epiſcopus, hæreticus ab Origene victus, anno 233.

Berythrus, vrbs Troiana. Steph.

Berytis, Troica vrbs. Steph.

Berytos, vrbs eſt Phœnices, aliis Troia, in ora Libano monti ſubiecta, Iuſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima, Vulgò Barutum vocant. Rhemius Palomon ex Dionyſio, Antiquámque Tyron Beryti & mœnia gratę. Hinc vua Berytia dicta omnium optima.

Berytus, ciuitas Arabiæ. Dioſpolis prius dicta. Stephan.

Berzellâi, nomen viri, 2. Regum 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem, 2. Regum 19. Patet item Hadrielis generi Saül ſic vocabatur, 2. Regum 21.

Beſa, vide BESSA.

Beſai, nomen viri, 1. Eſd. 2, 2. Eſd. 7.

Beſbycus, parua inſula circa Cyzicum. Steph.

Beſcia, vrbs Auſonum. Steph.

Béſecath, nomen ciuitatis tribus Iudæ. 4. Reg. 22. Eadem & Baſcach dicitur.

Béſee, nomen viri, 1. Eſdr. 4.

Beſéleel, filius Vri filij Hur filij Caleb ex Ephratha vxore, Exod. 31, 1. Paral. 2.

Beſippo, Hiſpanię portus, non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponij Melæ. Plin. Portus, Beſippo, oppida, Belon, Mellaria.

Beſlut, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Beſodia, nomen viri, 1. Eſd. 3.

Beſor, nomen torrentis in regione Palæſthinorum, 1. Reg. 30.

Beſſa, ciuitas Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo. Strabo.

Beſſa, vrbs Locrorum, ſic dicta ab humida loci natura. Herod. Beſa ſcripſit. Steph.

Beſſara, ciuitas Aſſyriæ. Ptol.

Beſſario Cardinalis doctiſſimus, qui ſub Eugenio quarto floruit: eius tanta fuit liberalitas erga doctiſſimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minus ipſe in literis verſabatur. Platonem imprimis obſeruabat, in cuius defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, ad Strymonem. Plinius libro 4. cap. 11. Magna ex parte Hæmum montem incolentes, rapto & latrociniis victitantes. Ouidius libro 6. Triſtium.

Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſóſque Getáſque.

Beſſus, Bactrianæ regionis præfectus, Darium interfecit. Diodo.

Beſſyga, Stephan. emporium in India: vnde Beſſygytæ, populi humanis carnibus veſcentes. Et amnis, Beſſygas.

Beſtia Appia legitur apud Volaterra. libro 14. ex

Liuij lib.2. belli Punici, apud quem nunc legimus Vestia Oppia.

L.Bestia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Saluſtio.

Betarmones, ab Homero Corybantes vocãtur, Odyſſ.8.

Bete, ciuitatis nomen, 2.Reg.8.

Beten, nomen ciuitatis in tribu Aſer, Ioſ.19.

Beth-abara, nomen loci trans Iordanẽ, Iohan. 11.Vbi Beth-ania legitur.

Beth-acarem, nomen vici, 6, 2.Eſd.3.

Beth-acárma, vicus inter Hieroſolymam & Thecuam in monte ſitus: nomen compoſitum ex lingua Syra & Hebræa.

Beth anath, nomen ciuitatis in tribu Nephthali. Ioſ.19. Iudic.1.

Beth-ania, Villa in látere montis Oliueti, Mat. 21 Luc.19. Vbi Saluator noſter Lazarum ſuſcitauit, Iohan.11. diſtans ab Ieroſolymis ſtadiis quaſi quindecim, Iohan.11.

Bethania, caſtellum Palæſtinę Marthæ ac Magdalenæ memoria conſpicuum. Eſt & altera Bethania trans Iordanem, vbi Iohãnes quondam baptizabat. Volater.

Beth-anoth, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15.

Beth-abara, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15. Nomen ciuitatis in tribu Beniamin, Ioſue 18.

Beth-aram, ciuitas in tribu Gad, quam ipſi Gaditę ædificauerunt, Ioſue 13. Eadem dicitur Beth-aran, Num.32.

Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Beth-aran, Num.32. antea ciuitas Amorrhæorum.

Betharanta, Iulia, ab Herode tetrarcha Galilææ ſic nominata.

Bethaſij Germaniæ populi inter Belgas proximi Caninefatibus, Barauis, Tungris ac Marſacis, ad vtranque Moſæ fluminis ripam cis Rhenum ſiti, in Diœceſi Leodienſi, Cornel. Tacitus.

Beth-auen, vrbs Chananææ terræ tribus Ephraim, in tribu Beniamin collocata. Oſeæ 4, 1. Regum 13.

Beth-azmoth, nomen ciuitatis 2.Eſd.7.

Beth-bera, nomen ciuitatis à Gedeone expugnata, Iudic.

Beth-berai, nomen ciuitatis, 1.Paral.4. quam in habitauerunt poſteri Simeonis.

Beth-beſſe, nomen vrbis in deſerto, 1. Mach.9.

Beth-char, vrbs iuxta quam filij Iſraël percuſſerunt Philiſthæos, 1.Reg.7.

Beth-dagon, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15, 1.Macha.10. Item ciuitas in tribu Aſer, Ioſue 16.

Beth-el, nomen vrbis in tribu Beniamin, ſic primum cognominatæ à Iacob, Gen.12, 1. Paral. 7. Iudic.4. Eadem & Luza dicta, Gen.28. Iudic.1. Eſt & nomen montis, 1.Reg.13.

Beth-emee, Nomẽ ciuitatis in tribu Aſer. Ioſ.19

Bether, nomen montis. Cantic.2.

Beth-eſda, nomen piſcinæ. Ioan.5.

Beth-gader, nomen loci, 1.Paral.2.

Beth-gamul, nomen ciuitatis in terra Moab, Ierem.48.

Beth-hagla, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15. & in tribu Beniamin, Ioſue 18.

Betæ-hanan, nomen ciuitatis. 3.Reg.4.

Bethia, filia Pharaonis vxor Mered. 1.Para.4.

Beth-ieſimoth, vrbs in campeſtribus Moabitarum, quæ ſorte ceſſit filiis Ruben, Ioſue 13. Ezechiel.25.

Beth-lebaoth, nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ioſue 19.

Beth-lehem, Beth-lehem duæ ſunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Ioſue 19. Ex hac erat Abeſſan iudex populi Iſraëlitici, Iudicum 12. Alia eſt in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarunt Gabaonitæ, Iudicum 19. vbi rex Dauid habitabat, 1. Regum 16. Hæc fuit patria IESV CHRISTO, Micheæ 5. Matthæ 12. Olim dicta Ephrata, Geneſ.35. & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit, 2. Paralipom. 11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Hebraic. Eſdr. 2. Vocatur & ciuitas Dauid, Lucæ 2. Ioan.7.

Beth-maacha, ciuitas eſt Chananææ regionis ad quam vſque perſecutus eſt Ioab perduellem Seba. 2.Regum 20.

Beth-maon, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem.48.

Beth-marchaboth, nomen ciuitatis in tribu Simeonis. Ioſ. 19. 1.Paral.4.

Beth-menra, nomen ciuitatis quam ædificauerunt filij Gad. Numer. 32. quæ aliàs fuerat Amorrhæorum.

Beth-oron, ciuitas eſt terræ Chanaan, quæ ducta ſorte, tribui Ephraim obtigit, quemadmodum legitur Ioſ.16.1. Para.7. Hæc Leuitis conceſſa eſt, Ioſ.21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1.Paral.7. Ipſam Salomon reparauit, 3. Reg.9, 2.Parali.8. Eſt ſuperioris ſimul & inferioris Beth-oron paſſim in ſcripturis mentio, Ioſ.16.18. aliàs non rarò.

Beth-phage, villula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS ſaluator noſter, Luc.19.

Beth-phaleth, ſiue Beth-pheler, nomẽ ciuitatis in tribu Iuda Ioſ.15.2.Eſd.11.

Beth-phaſes, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, Ioſ.19.

Beth-phogor, ciuitatis nomen in tribu Ruben, Ioſ.13.

Beth rapha, filius Eſthon, 1.Paral.4.

Beth-ſabee, filia Eliam, vxor Vriæ.2. Reg.11.12. quæ & mater Salomonis. 3. Reg.1.2. Pſal.50.

Beth-ſaida, ciuitas Galilææ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apoſtoli, Ioannis 11. Matth.11.

Beth-ſaida, piſcina in Ieruſalem, quæ vocabatur probati

probatica:& à nobis dici poteſt Domus pecudum, ſiue pecualis, quia hoſtias in ea quondam ſacerdotes lauabant.

Beth-ſames, ſiue Beth-ſemes, antè Abel dicta Hieronymo in quæſtionibus Heb.2.Para.28. Ioſephus lib.6.cap.1.Vrbs ad tribum Iuda Ioſue 15.pertinens: quæ poſtea filiis Aaronis, Leuitis ſcilicet, eſt aſsignata, Ioſue 21.1.Reg.6. 1.Para.6.4.Reg.14.Eſt alia in tribu Nephtali, Ioſue 19.è qua priſtinos habitatores non potuit expellere tribus Nephtali, Iudic.1. Numeratur præterea & alia Beth-ſames in ſorte filiorum Iſſachar, Ioſ.19.

Beth ſan, vel Beth-ſean, vrbs tribus Manaſſe in Iſſachar & Aſer, Ioſue 17.18.Iudic.1.cuius ſitum habes 3.Reg.4.& 1.Paralip.8.quæ Stephano & Ioſepho lib.5.cap.14.Antiq.Scythopolis appellatur.In hac corpus Saulis ſuſpenderunt Philiſthini, 1.Reg.13.Hieronymus in quæſtionibus Hebr.duas Beth-ſan fuiſſe ſcribit,3.Reg.21.

Beth-ſeta, locus Paleſtinæ, Iudic.7.

Beth-ſemes, Vide BETHSAMES.

Beth-ſimoth, eadem ciuitas quæ & Beth-ſeſimoth dicitur Ioſue 12.Nume.33.

Beth-ſor, Vide BETHSVR.

Beth-ſua, Mater Salomonis, 1.Par.3.quę 3.Re. 1.dicitur Beth-ſabee, ſiue corruptè Berſabee.

Beth-ſur, Nomen ciuitatis in montanis locis ſitę in tribu Iuda, Ioſ.15.conſtructæ à Roboam, 2.Paralip.11.

Beth-ſura, Eadem ciuitas quæ & Bethſur.1.Machab.4.

Beth-thaphua, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15.

Bethul, ciuitatis nomẽ in tribu Simeonis.Ioſ.19.

Bethulia, Nomen vrbis.Iudith.6.

Bethys, Vide BETHIS.

Beth-zachara Nomen ciuitatis.1.Mach.6.

Betica, ſiue Bethyca, Vide Beatica.

Béticum regnum, quod Granatæ dicitur, à Saracenorum manibus, Ferdinãdo & Elizabethæ, bellica virtute ereptum.

Béthlema, Vide Bethlehem.

Betonim, ciuitas in tribu Gad, Ioſ.13.

Betullo, Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Barcinonenſis lætiſsimus eſt. Pompo. lib.2. in deſcriptione Hiſpaniæ. Oppidum hodie dicitur Beſon.

Betus, Celtiberorum rex, à quo regnum nomen Betica habuit. Beroſ.

Beua, vrbs Macedoniæ.

Beuus, fluuius. Steph. iuxta Beuam.

Bezec, Chananææ vrbs regia. Iudic.1.

B I

Biánor, cognomẽto Ocnus, Tyberis (aliàs Tuſci fluminis) & Mantus Fatidicæ filius, Mantuam condidit. Virg. Eclog.9.

-namque ſepulchrum
Incipit apparere Bianoris, hic vbi denſas, &c.

Fuit item vnus è Troianis principibus qui cum Oilæo auriga ab Agamemnone interemptus eſt. Homerus Ilia.11.

Bias Amythaonis filius Argiuorum rex, Pauſan. libro 2.

Bias fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accepit à Biante Amithaonis filio. Pauſ. lib.2.

Bias, philoſophus Prienæus, vnus ex ſeptẽ Græciæ ſapientibus, & ciuium ſuorum princeps, quos diu aduerſus pericula tutatus eſt. Sed tandem capta patria, cùm vniuerſi fugerẽt, rerum pretioſiſsimarũ ſarcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret, reſpondit, Omnia bona mea mecum porto. Fortuita enim inter bona ſua non numerabat. Sid. Apol.

Prienæ Bia, quòd plus tibi turba malorum, &c. Alius fuit Bias Amythaonis filius. Laert.

Biátia, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem.

Bibaculus, Cremonenſis, Euſebio cum Catullo inter Poëtas Iamborum Latinorum ponitur. Quintilianus. Eſt & alter, cuius meminit Cæſar in Commentariis.

Bibaga, inſula Indiæ, oſtreis & cõchylis referta. Plin lib.3.cap.21.

Bibaſtus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biberius, Tiberij agnomẽ, propter nimiam vini auiditatem.

Bibiana, virgo Romana, & martyr ſub Iuliano, quæ vnà cum parentibus martyrum corpora ſepeliebat, ſepulta eſt apud Palatium Lucinianum. Volater. lib.3.

Biblina, regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum quod alij à Biblia vite dictum volunt: Delius autem Naxum interpretatur, quoniam Biblus Naxi fluuius ſit. Steph.

Biblis, filia Mileni & Cyanes (aliàs Mileti) quę cùm fratrem Caunum miſerè deperiret, eiúſque concubitum non poſſet aſſequi, laqueo gulam fregit. Ouid. de Arte,

Biblida quid referã, vetito quæ fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter vlta nefas?

Sed libro 9. Metamorph. poſtquam omnem Cariam Lyciámque, & Lelegas fratrem inſequuta peragraſſet, labore & dolore victam cõſediſſe, multas effudiſſe lacrymas: quapropter Naiadum commiſeratione in fontem ſui nominis permutatam:

Sic lachrymis cõſumpta ſuis Phœbeia Biblis,
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominæ, nigráque ſub ilice manat.

Biblis, inſula, item fons Mileſiæ. Pauſa.

Biblia, vxor Duelij, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tãtæ pudicitiæ, vt illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat, non vitium.

Bibliolathas, Didymus appellatus, quòd mille quingentos libros conſcripſerit.

Biblus

Biblus, Naxi fluuius. Vide BIBLINA.

Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia, longè maximum ac copioſiſſimũ, in quo totius Galliæ concilium Cæſar indixit, ius dixit & ſæpe hyemauit: in Francorum regno ſitum & in radicibus montis non longè ab Hedua ciuitate poſitum, vulgò, *Beaune.*

Bibrax oppidum Rhemorũ in Belgis vltra Axonam flumen, nec longè ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus erat, & in eo pons, in Francorum regno ſitus: nunc naui & interdum vado traiicitur. Portus priſcum oppidi nomen Latinè retinet: vulgò *Brayen la Conté de Rhetel.*

Bibroci populi in Anglia, mari proximi & Caſſiis, Aucalitibus ac Saguntinis.

Bibuli, cognomen familiæ.

Bibulus, collega Cæſaris in conſulatu, in quem Tranquilli diſtichon,

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt:
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat. Plutarchus.

Bibulus fluuius eſt Hiſpaniæ, cuius aquæ valent plurimum ad præparandum ferrum.

Bicomius Germaniæ fluuius.

Bicurgium, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Erfordia. *Erffort.*

Bidini, populi Citariis & Cacirinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 8.

Bidos, aliud caſtellum in Sicilia. Steph.

Biendium, citerioris Hiſpaniæ portus. Plinius libro 4.

Biennus, vrbs Cretæ, vide Stephanum de Vienna Galliæ.

Bigargitani, populi Hiſpaniæ citerioris. Plinius lib. 3. cap. 3. Tarracone (inquit) diſceptãt populi XLIIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorum, Dertuſani, Bigargitani.

Bigerriónes, populi Aquitaniæ apud Cæſarem, proximi Tarbellis, Vocatibus, Taruſatiis & Sontiatibus, Hiſpaniæ citeriori in Francorum regno ſiti, Comiti De fluxo ſubditi, vbi comitatus eſt in Vaſconia conſiſtens nomen retinent, vbi Turſa eſt, & caſtrum Begora & epiſcopatus Bęterrenſis prouinciæ Narbonenſis. Huic præfectus vir fortis Enequus nomine regnum Nauarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit.

Bigéria, Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæo, cui vicina eſt Setabis vrbs, lino tenuiſsimo nobilitata: vnde ſudaria Setaba à Catullo cõmemorata.

Bilæus, fluuius, Steph. Vide TIOS & PSYLLA.

Bilbilis, oppidum Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poëta originem traxit, vt ipſe teſtatur lib. 1. ſcribens ad Licianum,

Videbis altam Liciane Bilbilim.

Bilbina, vrbs Perſica. Steph.

Bilia Hieronis vxor, quæ ſuo ſeculo pudicitiæ exemplar fuit. Huius maritus Hieron cum ex inimico primum audiuiſſet, ſibi fœtere os, Quid, ait, vxor, cur non commonuiſti? at illa Quoniam, inquit, ita viris omnibus olere opinabar. Rhod. lib. 8. cap. 17.

Billis, Aſiç fluuius, non longè ab Heraclea. Plin. lib. 6. cap. 1.

Bimãter, agnomen Bacchi, quòd duas matres habuerit Semelem & Iouem matris fungentem officio.

Binon promontorium eſt vltra Cynerem. Boca.

Bion, Boryſthenites philoſophus, & ſophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtiuit. Laërtius, fertur hic dixiſſe ad eum qui fundos ſuos ingluuie vorauerat: Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu. Fuit Cratetis auditor, ad Cynicam prius ſectam tranſiit ſumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alij Biones nouem. Laertio.

Bôrgor, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergamo, à Richomero ſuperatus atque extinctus. Diaco. lib. 16. Blond. lib. 2. decad. 1.

Bipedimui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus Plinius cap. 19. lib. 4.

Biracélum, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. hodie Vicarellum.

Biſa, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſaltæ, populi Scythici, qui fugientes equorum ſanguine aluntur lacte permixto. Virg. libro tertio Georg.

Biſaltæ quo more ſolent acérque Gelonus,
Cũ fugit in Rhodopẽ, aut in deſerta Getarum.

Plinius, Libera gens Biſaltæ, à fluuio Biſalte, ſiue à Biſalto Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore ſunt.

Biſaltæ, Macedoniæ gẽs libera, intra Strymonẽ & Edonicum ſinum. Plin. lib. 4. cap. 10.

Biſaltes, fluuius Macedoniæ.

Biſaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte Solis & Terræ filio. Vide BISALTAE.

Biſaltis, vel Biſalpis, nomen eſt puellæ cuiuſdã, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit. Ouid. 6. Metam.

Biſante, vel Biſate, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Steph. Ariſtoteles in mirabilibus.

Biſcárgis, ciuitas Hiſpaniæ. Ptol.

Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonum ſtagnum. lib. 4. cap. 11.

Biſtonis, ciuitas & ſtagnum in Thracia, Abderæ propinquum, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde

vnde Biſtonius & Biſtonicus, quod Thracem ſignificat: ſicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Ouidius.

Feſsáque Biſtonia membra lauabis aqua.

Thraces quoque Solino, Biſtones dicuntur. Idem.

Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit.

Sunt qui velint & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. lib. 1. cap. 2. Steph. Vide ABDERA.

Biſurgis, fluuius Germaniæ. Strabo in exordio libri 7. Biſurgis & Lupias amnis in vnum ad Amaſiam deferuntur, ſtadia DC à Rheno ſemotus, Vide VISVRGIS.

Bitchora, vrbs à Salomone ædificata.

Biterriui, orum, oppidum in Gallia Narbonenſi, & in agro Bæterrenſi inter duos amnes Obrim ſcilicet & Vepram ſitum. Vulgò *Bederrieux.*

Bithalbe, vide HELLENOPOLI.

Bithia, Pharaonis filia quæ Moſen adoptauit.

Bithias, gentem in Thracia eſſe commemorat, quarum author Bithus fuit, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius. Steph.

Bithynia, regio minoris Aſiæ ad Pontum ſita, aduerſa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primum Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithyno rege Bithynia dicta eſt. Hæc etiam, authore Euſebio, Pontus eſt dicta. In hac Libyſſa eſt, vbi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiſſe ex Europa, & hanc regionem occupaſſe, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claudianus.

Thyni Thraces erãt, quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc Bithynus & Bithynicus. Iuuenalis,

Quanquam & Cappadoces faciãt, equiteſque Bithyni.

Martialis,

Iam te rem factam Bithynice credis habere.

Bithynici fuerũt, Xenocrates philoſophus, Dionyſius dialecticus, Hipparchus, Theodoſius, & filij eius mathematici. Cleophanes orator ex Myrlea, & Aſclepiades medicus Pruſienſis. Bithyniam Strabo prius Myſos habitaſſe dicit, vnde Boſphorum Thracium, in quibus Bithynia eſt, Myſium quandoque appellari ait Dionyſius poëta: hinc etiam Herod. dicit Thraces in Aſiam tranſuectos, Bithynios eſſe appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuiſſe, & à Boſphoro vſque Rhebam flumẽ regionem tenuiſſe. Steph.

Bithynium, vel Bithynum ciuitas in Bithynia, à quo Bithyniatæ & Bithynienſes populi. Steph.

Bithynópolis, vrbs à Bithye dicta. Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano, fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci, Thraciæ populi.

Bithys, nomen viri, de quo Steph. in Bithyæ & Bithyniæ, & Bithynopolis.

Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus claſſis Punicæ. Virgil. Aeneid. 1.

Bitias & Pandarus fratres ex Alcanore Troiano geniti, quos Hiera in ſyluis nutriuit. Hi cum Aenea in Italiam venerunt, & cùm apertis etiã portis auſi eſſent Rutulos laceſſere, ab iiſdem ſunt trucidati. Virg. lib. 9.

Pandarus & Bitias ideo Alcanore nati, &c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis: cuius meminit Virgil. lib. 1. Aeneid.

Biton, alter fuit ex filiis Argiæ ſacerdotis & frater Cleobis de quibus ſic ſcribit Cice. 3. Tuſc. Primùm Argiæ ſacerdotis filij Cleobis & Biton prædicantur. nota eſt fabula. Cùm enim illam ad ſolemne & ſtatum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iuméta, tunc iuuenes illi quos modo nominaui, veſte poſita corpora oleo perunxerunt, ad iugum acceſſerunt, ita ſacerdos aduecta in fanum precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum à deo dari poſsit. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, mane inuẽtos eſſe mortuos.

Bituitum, oppidum à Fabio captum, anno ab vrbe 633.

Bituitus, Aruernorum rex, ſpecie colloquij comiter hoſpitio inuitatus, à Cneo Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus.

Bitúrgia, vrbs Tuſcorum, Ptolem. hodie Mallianum.

Bitúriges, Aquitaniæ populi, Plin. lib. 4. cap. 19. Vno die viginti vrbes incenderũt, vt Cæſarem commeatu & pabulatione prohiberẽt. Horum oppidum Auaricum. Cæſar in Commentariis. Dicuntur etiam Cubi, Plinio: item Loſci, Straboni. Lucanus lib. 1.

Et Biturix, longíſque leues Axones in armis.

Vulgò, *Ceux de Berri.*

Bitúrigum vrbs, quam Arpinus comes Philippo vendidit. Aemilius lib. 4. Gallice *Bourges en Berri.*

Biúmbres, populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem. quandoque enim incidentes habent vmbras, cùm à meridie ſol ad gnomonem accedit rectum ad ſubiacens plenum: quandoque autem in aduerſum, cùm ſol in aduerſum conſiſtit. Strabo lib. 2.

Bizen vel Bizia, ciuitas Thraciæ, βιζύη πόλις θρηίκης, τὸ τῶν ἀρχῶν τότ' ἦν βασίλειον. Plin. lib. 4. Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine, inuiſa hirundinibus: non quòd illic facinus patratum ſit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) ſed quòd ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide & Pauſania. Vide BYZANTIVM.

Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta. Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc vrbs in medio Calatidis & Apollonio ſpatio ſita eſt. Bizonia Strab. dicta.

Bizona, vrbs Pontica. Steph.

Blabetûca. vide INDICA.

Blacia regio prope Cumas cuius meminit Aug.

Blacûa, Ponti regio satis ferax, per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomento Eupator, Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidem præsens, sed per imperatores: vnde illic cum paucis domum fugiens, seruatus est, & inde in Italiam nauigauit. Strab. lib. 12.

Blæsus, nomen viri. Stat. 2. Sylu.

Blagura mons est Hiberniæ in cuius radicibus tres nobiles scaturiunt fluuij, Berna, Corus & Syurus omnem fere irrigantes insulam.

Blanda, Italiæ vrbs in littore Brutio, non procul à Beto flumine, & Parthenio portu. Plin. lib. 3. cap. 5.

Blande, vrbs est Hispaniæ citerioris in agro Barcinonensi ad Larnum flumen. Plinius libro 3. capite 3.

Blandus fons est iuxta Scenam, multis aquis abundans, nomen adeptus à blanditie aquarum quibus alluit incolas.

Blanduſia, Sabinensis agri regio, in qua fuit ager Horatij poëtæ.

Blannonij siue Brannonij, populi inter Celtas proximi Segusianis, Ambiuaritis ac Heduis, quorum clientes erant: vulgò *Le pays à l'entour de sainct Iezan de Maurienne.*

Blascon, vel Blascorum, insula Galliæ in ostio Rhodani, prius Metina dicta. Plin. lib. 3. cap. 5. Strab. lib. 4.

Blastus, nomen viri. Act. 12.

Blaudus, vrbs Phrygiæ. Steph.

Blauus Romanus fuit, qui cùm audiuisset filium à triumuiris interfectum, ab iisdem impetrauit vt interficeretur, & filio comes mitteretur.

Blemmiæ, vel Blemiæ, vel Blenæ, vel Bleptæ, monstrosi populi apud Aethiopes. Plin. lib. 5. cap. 8. & Pompon. libro 1. in fine descriptionis Africæ. Stephano dicti à Bleme vno ex illis ducibus qui cum Dionysio in illas regiones militarunt, faciem in pectore habent. Claudian.

- errat per Meroen,
Blenásque feros, atrámque Syenen.
Hi capite carent, oculósque habent & os pectori affixos.

Blerani, Italiæ populi Cortonensibus & Capenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bliarides, Vide GYMNASIAE.

Bliarus, Vide MEMBLIARVS.

Blitomania apud Plautum pro stolida sumitur.

Blitea idem quod stolida apud Plaut. Blitea, inquit, & lutea est meretrix, nisi quæ sapit in vino ad rem suam.

B O

Boagrius, Locrensium amnis, Thronion vrbem præterfluit. Strabo lib. 9. Homerus.

Boanerges, beatus Hieronymus docet debere scribi Banereen, quod interpretatur filij tonitrui. Sic à Christo cognominati fuerunt Iacobus & Ioannes filij Zebedæi. Marc. 3.

Boarium, forum Romæ. Plin. lib. 28. cap. 2. & libro 34. cap. 2.

Boarmia Pallas dicta est à Bœotiis de boum ad aratrum coaptatione: Rhodi. libro decimoquarto, cap. 18.

Boaulia, vrbs Scythiæ, Steph.

Bóbium, oppidum ad Apennini iuga situm, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti sunt, Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitij carmen, LXX. epigrammata, & permulti alij libri à Volaterrano enumerati.

Bobónia, vrbs Italiæ. Steph.

Bocalium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parrhasiæ. Plin. lib. 4. cap. 16.

Io. Bocatius, Florentinus, genealogiam deorum scripsit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo sermone. Volaterranus.

Bocchus, Mauritaniæ & Getuliæ rex, amicus populi Romani, ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit, Salustius in Iugurthino. Huic successit Iuba.

Bocchytis, in Aegypto tam iustè syncériterque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit, Iustissimè iudicantium.

Bocci filius Iogli princeps tribus filiorum Dan, Numero. 34. Filius Abisue filij Phinees, 1. Paralip. 6.

Bocciau, nomen viri, 1. Paral. 25.

Boccori, qui & Concordienses, populi Lusitaniæ. Plin. lib. 4. cap. 22.

Bocenses, Sardiniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 7.

Bochiana, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bochoris, qui & Chencres, Aegyptiorum rex, regnauit annis XVI.

Bochyris, Aegypti rex, regnauit annis XLIIII. hic Aegyptius leges constituit. Diodor. libro 2. huius ætate agnus loquutus est. Eutrop. hic adeò notæ & incorruptæ in iudicandis litibus iustitiæ fuit, vt vulgo si quid magnopere iustum & integrum significare vellent, Bocchyrim appellarent: vide prouerb. Bocchyris iudicium.

Bochri, Pater Sebe. 2. Reg. 20.

Bochru, filius Aser filij Elasa, 1. Paral. 8. 9.

Boderia, Ptolemæo, æstuarium maris Britânici, Tacit. Bodotria dictum.

Bodincómachum, oppidum iuxta Padum, quod & Induſtria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum lingua id est fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodonæus, vide DODONE in Stephano.

Bodôna, vrbs Perrhæbiæ, vel potius Thessaliæ. Steph.

Bodo

Iodótria, vide BODERIA.

Boëdromion menſis Iunius apud Athenienſes dicebatur.

Boëdromion dictus eſt Apollo, quòd ſingulis annis mẽſe Iunio, quem Atheniẽſes Boëdromionem vocant, Apollini ſacra fierent in memoriam reportatæ à Theſeo de Amazonibus victoriæ: aut ſanè Apollo dictus eſt Boëdromion à ſacris Boëdromiis quæ quotãnis mẽſe Iunio illi fiebant. Plut. in Theſeo.

Bœa, oppidum Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin lib. 4. cap. 5. in deſcriptione Achaiæ, vrbs eſt Cretæ. Steph.

Bœbe, Bœbes, ciuitas Theſſaliæ, & Bœbebes, eius loci lacus, ad quem Bœbe ſita eſt. Strabo libro 9.

Bœbeis, idis, ſiue Bœbias, lacus Theſſaliæ iuxta Oſſam montem. Lucan. lib. 7.

Ire per Oſſeam rapidus Bœbeïda ſanguis. Valerius Flaccus,

Perderet & pingui miſeros in Bœbide crineis.

Vide XYNIAS. Eiuſdem nominis eſt etiam oppidum Theſſaliæ. Vide *βοῖβις* in Stephano, & *βοῖβον*.

Bœllæ. Vide Bolæ.

Boëmia, Myſia, Europæ regio vltra Danubium ſita: à Bemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam eſſe dicit, vel à Boëmo principe. Huius latitudo, longitudini par, trium fortè dierum ſylua Hercynia vndique cincta, Albi fluuio media irrigatur, à quo Albicolæ dicuntur: ab Oriente Moranos, ab Arcto Saxones, ab occidente Noricum, à meridie Auſtriam & Bauariam habet.

Plura Aeneas Syluius in Boëmorum hiſtoria.

Boëmię metropolis eſt Praga inſignis ciuitas. Hanc nonnulli Germaniæ partem eſſe dixerunt.

Boen, lapis in tribu Iuda, à filio Ruben ſic appellatus, Ioſue 15.

Bœthus, Carthaginenſis ſtatuarius, Pauſan.

Bœotus Menalippæ filius. Pauſan.

Bœótia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum & Adriaticum, totidémque in partibus colonos habet: Euboeæ inſulæ obiecta: ab Attica autem Citharone monte diſcreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius 3. Metamor. cum ait.

Bos tibi, Phœbus ait, ſolis occurret in aruis,
Nullum paſſa iugum, curuíq; immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba
Mœnia fac condas, Bœotiáque illa vocato.

Alij alias afferunt nominis huius rationes, quas vide apud Steph. Olim etiam Aonia dicta eſt, & Ogygia, & Hyantis, & Meſſapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc Bœoti dicti ſunt, regionis huius incolæ: qui ſtupiditatis & craſſi ingenij nomine male audierunt. Hinc eſt illud Horatij lib. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo iurares aëre natum.

Bœótij, populi qui anno LX. poſt captam Troiam ex Arna electi à Theſſalis, incoluerunt terram quæ nunc Bœotia, prius Cadmea vocabatur. Thucyd. lib. 1.

Boëtius, Zenone imperante, ob affectatę libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatus: deinde cuſtodię traditus, plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interficitur. Euſeb.

Bœotus, filius Itoni, vel Neptuni. Steph.

Boëtus, Hiſpaniæ fluuius, ex eiſdem naſcens locis, ex quibus Anas & Tagus. Strabo.

Bœthus ineptus quidam poëta Tarſenſis qui Philippẽſem Antonij victoriam carmine conſcripſit, quo nomine præter alios ſummos honores quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſij etiã Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Bogádium, vrbs Germaniæ. Ptol.

Boges, Perſa, ab Atheniẽſibus obſeſſus, cùm nihil haberet commeatus in caſtris, liberos cum vxore primum, demum ſeipſum interfecit. Herodo. lib. 7.

Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.

Bogudiána, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. Plinius.

Bogus, rex Mauriſiorum, Antonij partes ſequebatur in Actiana pugna. Strabo lib. 8.

Bohémia, regio, Vide BOEMIA.

Bohemundus, ab omnibus Antiochiæ princeps deſignatus, anno 1099.

Boianum, Samnitũ vrbs. Ptol. hodie Bouianũ.

Bóij, populi fuerunt Galliæ Lugdunenſis. Plin. libro 4. cap. 18. qui putantur agri Borboniẽſis tractum incoluiſſe. Hi poſtea Alpes tranſgreſſi iuxta Padum conſederunt, vbi & Laudẽ Pompeiam condiderunt, teſte eodem libro 3. cap. 17. Idem poſtea à Romanis expulſi, in Germaniam ſe contulerunt, teſte Strabone libr. 7. vbi Hercyniæ ſylvæ partem incoluerunt, quæ Pannoniis proxima eſt: quæ regio ab eis primùm Boiohemia, & poſtea abiectis aliquot literis, Boëmia appellata eſt. Vulgò *Barbonnois & Bauiere ou Boeme en Allemagne.*

Boin oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. cap. 5.

Bóion, Doridis oppidum in Græcia. Plin. lib. 4. cap. 7. Doris (inquit) in Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytmum: ab Homero videtur Bœde dictum. Steph. *βοιεὶ* etiam, Cretæ vrbs eſt apud eundem.

Boizlaus, Boemorum rex, ab Othone in ciuitate Noua obſeſſus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Bola, vrbs Italiæ. Steph. vnde Bolani Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5. Virgil. 6. Aeneid.

Pomerios caſtrúmque iuui Bolamq; Coráque

Borbæ, vrbs Cariæ, & fluuius aut palus Balbœotes, quæ Heraclea dicta est.

Bolbitinum, Nili fluminis ostium. Plin. libro 5. cap. 19.

Bolbitina, vrbs Aegypti.

Bolbulæ, oppidum & insula maris Mediterranei. Plin. lib. 5. cap. 31.

Bole, oppidum agri Campani in Italia: cuius meminit T. Liuius. Vnde Bolani, Cariolanis & Fidenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5. Βόλκαι autem apud Steph. vrbs est Latinorum.

Bolentium vrbs Pannoniæ superioris. Ptol.

Bolgius dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum: Pausan.

Bolina oppidum est iuxta Pátras. Pausan.

Bolina virgo quam adamauit Apollo, sed cùm eum fugeret in gratiam Apollinis facta est immortalis, Pausan. lib. 7.

Bolinæus fluuius dictus à Bolonia vrbe cui erat vicinus. Pausan. lib. 7.

Boline vrbs Achaiæ. Steph.

Bolingæ, populi Asiæ, Plin. lib. 6. cap. 19. Indiam habitant. Steph.

Bolissus, vrbs Aeoli in edito sita, prope Chium. Steph.

Bologesias, vrbs iuxta Euphratem, à Bologesso rege condita. Steph.

Bologesiphora, vrbs Persica. Steph.

Bolutus, vrbs Trallecon in Illyria, & alia Thressphrotiæ. Steph.

Bolus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit. Flor. lib. 6. 7.

Bomarci, Asiæ populi à Caspiis Orientem versus. Plin. lib. 6.

Bómbina, Nemeæ vicus, Vide BEMBIA, & BEMBINADIA.

Bombos, Ciliciæ regionis fluuius. Plin. libro 5. cap. 27.

Bomi, colles Italiæ, quorum incolæ Bomienses. Stephan.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum & ipse dux, veniens in suspicionem Carthaginẽsibus, ne & ipse cum Agathocle conspiraret, in medio foro patibulo suffixus est. Trog. Pompei. libro 33.

Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ. Plin. lib. 5. cap. 22.

Bomonicæ erant adolescentuli, qui in Dianæ Orthiæ sacrificiis apud Laconas, aris superpositi contendere solebant, quis plura verbera sustineret. Paleph. lib. 2.

Bon, Tuscorum rex, regnauit annis XXVIII. ab hoc regio Bononia dicta. Cato de orig.

Bona dea, quam veteres Faunam, siue Fatuam, siue Sentam dixere, tantæ pudicitiæ fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi solæ mulieres Rom. noctu in operto sacrificabant, & Bonam deam appellabant. Alexander ab Alexandro libro sexto, cap. 8. Quidam putant hanc Proserpinam esse, & idcirco ei porca rem diuinam fieri, quia sege em, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depasta est.

Bona fuit vna ex quinquaginta filiabus Fauni.

Bonándria, Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.

Bonanis, Tuscorum rex, regnauit annis 28.

Bonauentûra, Franciscanus theologus ex oppido Bagico regio, ob virtutum commentarios editos, in Cardinalium numerum ex generali à Gregorio decimo relatus est. Habitum quo nunc vtuntur Franciscani Cardinales, instituit, cùm prius aliorum Cardinalium modo incederent: sacros aliquot libros scripsit: à Xisto III. in Catalogum relatus est. Huius postea libros in epitomen redegit Gulielmus Fulginas eiusdem ordinis. Volaterranus libro 21.

Bonauentûra, alter eiusdem ordinis Patauinus Cardinalis tituli S. Cæciliæ, sub Ioanne 22. doctrinæ sanctitatem adiecit, à Carranensi principe sagitta peremptus, dum ecclesiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volater. 21.

Bonchæ, populi Carenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph.

Bonchis, ciuitas Aethiopiæ, iuxta tertium Catarracten. Steph.

Boni, Filius Somer. I. Patal. 6.

Boni portus, p. n. Latinę dictiones sunt. Ciuitas, opinor, Cretensium, cui nomen καλὴ ἀκτή, id est pulchrum littus: cuius meminit B. Stephanus in Actis cap. 27.

Bonicius, præsul Auernensis, vir sanctitate clarus. Volaterranus.

Bonifacius XL. Romanorum episcopus, regnauit annis VI. mensibus IX.

Bonifacius IIII. Romanorum episcopus, regnauit annis II. diebus XXVI.

Bonifacius, LXIIII. Romanorum pontifex, regnauit mensibus VIII. diebus XXII.

Bonifacius, LXV. Romanorum pontifex, regnauit annis VI. mensibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Christi sanctorum vocauit. Diaco. libro 18. Blond. libro 9. Eius tempore Papatus initium sumpsit.

Bonifacius, LXVII. Romanorum pontifex, regnauit annis V. Hic constituit, vt qui in sacras ædes fugerent, vi ne inde abstraherentur.

Bonifacius, CCIII. Romanorum pontifex, regnauit annis XV. mensibus IX.

Bonifacius, CX. Romanorum episcopus, regnauit diebus XXXVI.

Bonifacius, CXXXV. Romanorum pontifex, regnauit mensibus VII. hic Constantinopolim relegatus fuit.

Bonifacius, CXCIII. Romanorum pontifex, regnauit annis VIII. mensibus nouem, diebus XVII. Cælestinum cepit, in custodia tenuit

tenuit. Platin. Aemil.

Bonifacius, Romanus, martyrium ſub Dioclet-
tiano ſubiit, relatus deinde à ſeruis Romam,
eique templum in Auentino dicatum, quod
& Alexio poſtea commune fuit.

Bonifacius, Britãnus, Præſul Maguntinus apud
Phryſios & ipſe martyr, quòd iuſſu Stephani
ſecundi Pontificis, Pipinum Caroli patrem re-
gem oleo ſacro perunxerit.

Bonifacius, Præſul Carthaginenſis, Zenone im-
perante, confeſſor.

Bonifaciu, præſul Ferentinas, item confeſſor.

Bonifacius, martyr Boſnenſis, Othonis III. con-
ſanguineus. Euſebius.

Bonifacius, Africæ comes, ſub Honorio Aelij
ducis æmulus, Auguſtino amiciſsimus.

Bonifacius, Corſicæ comes, Vticam inter & Car
thaginem, facta cæde, dum præda onuſtus re-
diit, tunc primùm Saraceni Siciliam relinquẽ-
tes, quam occupauerant, in patriam ſuam ſunt
reuerſi, Aemil. lib. 3.

Bonifacius, Montisferrati dux, cum Balduino
Sabaudiæ comite & Venetis Iadaram recep-
it, Alexium Iſaci filium vnà cum patre re-
gno reſtituit Conſtantinopolitano, quo ne-
cato ab Murtillo, Conſtantinopolim cepit,
communi conſenſu in imperatorem Græco-
rum Flandrenſem elegit comitem, Romanæ
qui ſe ſubiecit eccleſiæ. Blondus libro ſexto,
Platin.

Bonifacius Donãcitus, comes Piſanus, Petrum
Corbarium captum pontifici tradidit, qui con-
iectus in carcerem, vitam commutauit cum
morte. Aemil. lib. 8.

Bona oppidum ad citeriores Rheni ripas ſitum
& Colonienſi vrbi ac Confluẽtiæ oppido pro-
ximum: vulgò *Bonne* Corn. Tacit.

Bonni, colles Actoliæ, à quibus Bonnenſes di-
cuntur. Thucyd. lib. 5.

Bonni, pater Omrai. 1. Paral. 9. 2. Eſd. 9.

Bononia, ciuitas Italiæ, nõ procul à Pado. Man-
tuanus,

-qua magna poténſque
Imperat Aemilio vicina Bononia Rheno.

Bononienſes. eiuſdem incolæ.

Bononia, Hetruriæ princeps colonia, Felcina
vocitata in octaua Italiæ regione. Plin. libro 5.
cap. 15.

Bonoſus Imperator fuit, Rom. filius literarij
pedagogi, authore Vopiſco. hic tantùm bibe-
bat quantùm hominum nemo. De hoc Aure-
lianus dicebat, Non vt viuat natus eſt, ſed vt
bibat. Si quando legati Barbari ad eum veniſ-
ſent, ipſis propinabat, vt eos inebriaret, vt ab
his per vinum omnia cognoſceret, ac extor-
queret veritatem. Tantum meiebat, quantùm
biberat, ſic vt eius veſica nũquam grauaretur:
poſtea cùm à Probo ſuperatus laqueo vitam
finiuiſſet, emanauit iocus, Amphoram pendere
non hominem.

Bonus, preſbyter Romanus, ſimul cum Fauſto &
Mauro diaconis, Romæ ſub Valerio principe
paſsi, ſepulti in via Latina. Volater.

Booſcœte, Helleſponti vrbs, Germanicopolis
poſtea dicta. Plin. lib. 5. cap. vltimo.

Booſura, bouis cauda, vrbs Cypri inſulæ, cui
vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quæ antiquũ
Veneris templum habet. Strabo.

Bootes, tis, vel Bootes, tæ, vel Botus, ti, à bone
deductum nomen, Latinè bubulcus, cæleſte
ſydus quod Arctophylax vocatur: ſtellula enim
eſt iuxta vrſam maiorem, quæ more bubulci
plauſtrum ſequi videtur. Cicero de Natura
deorum.

Arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit
arctum.

Ouidius,

Arctophylax formam terga ſequentis habet:
Iuuenalis,

Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor ſtellas in dextra manu quæ nõ
occidunt. Gel. lib. 2. cap. 21. Aratus,

Tardus in occaſum, ſequitur ſua Plauſtra Bo-
otes. Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idémque Bootes.
Vide Arcas & Arctophylax.

Booz, filius Salmon, filij Naaſſon, cõſanguineus
Elimelech Bet-lehemitæ, Ruth. 2. 4. 1. Paral. 2.
Nomen item ſecundæ columnæ in porticu Sa-
lomonis, 3. Reg. 7. 2. Paral. 3.

Borâmma, Phœniciæ vrbs, non procul à Bery-
to & Byblo. Strabo lib. 16.

Borbiſta, rex Gothorum, in Teutones irrupit,
quem vicerunt tres reges coadunatis copiis.

Borbónium, Galliæ patria, ducatus digniratem
aſſumpſit, Philippi Valeſij Francorum regis
tempore.

Borcani, populi Hippinorum in Italia, nõ pro-
cul à Collatinis. Plin. lib. 3 cap. 11.

Borcobæ, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Par-
thenopoli vicinum. Plin. lib. 4 cap. 11.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis monti-
bus flans, vnde & frigidus. Dictus ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ
ῥίπτειν, quoniam vt violenti flatus eſt, ita etiam
ſonori. Virgil. 1. Geor g.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Fuit & Strymonis filius, Orithiæ raptor.
Spirat inter Septentrionem & exortum ſol-
ſtitialem: nubes diſsipat, & aquas gelu con-
ſtringit. Poetæ Boream Aſtræi filium faciunt,
cúmque Hyacinthum puerum amaſſe, qui
etiam ab Apolline diligebatur. vide infrà. A-
mauit præterea Orithyam Erichthonij Athe-
narum regis filiam, quam & in coniugem
poſtulauit: verùm cùm non daretur, vi eam
rapuit, ex qua poſtea Zeten & Calain ſuſcepit.
Ferunt quoque pulcherrimas Dardani equas
adamaſſe, & ex illis XII. velocisſimos equos
ſuſcepiſſe. Hinc Boræus & Boreetis, idis.

Ouid.lib.1.Metamorph.
Scythiam Septémque triones
Inuasit Boreas,&c.

Boreas mons est Epiri Dirrhachio proximus.

Boreóstuma, Danubij fluminis vnum ex ostijs. Ex eodem enim alueo & super Istropolin lacus gignitur LXIII. M. passuum ambitu, Halmirin vocant. Secundum ostium, Naracostoma appellatur. Tertium Calostoma, iuxta insulam Sarmaticam. Quartum Pseudostoma, & insula Conopon Diabasis. Postea Boreostoma & Spircostoma. Singula ora & ostia tãta sunt, vt prodatur in XL. M. pass. longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi hausturn. Plin. de Danubij ostijs lib.4.cap.12.

Borgion filius Neptuni qui Herculem inuasit. Bocatius.

Borgodi, Asiæ populi in insula Asgilia.Plin.lib. 6.cap.29.in descriptione Arabiæ.

Borichus, Colomanni nothus.Volater.Riti.

Borion Africæ promontorium, quod maiorem Syrtim includit.Plin.lib.5.cap.4. Promontorium quod maiorem includit (Syrtim intelligit) Borion appellatur. Huius etiam meminit Strabo libro 17. Vltra Berenicen est paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod est Syrtis ostium.

Bormiscus,regio Macedoniæ,vbi canes Euripidem laceraruntSteph.

Bormius mons est in Macedonia,à quo & locus Bormicus dictus est.Rhod.lib.24.cap.10.

Borõn, Troglodytarum oppidum.Plin.libro 6. cap.20.

Borsippa,vrbs Babyloniæ,Mesopotamiæ cõiuncta inter Euphratis conuersiones, olim Dianæ & Apollini sacra, in qua maximum lanificium est, & maxima vespertilionum multitudo in eum conditur.Stra.lib.16.Martial.Texta Semiramia quæ variantur acu.
Steph. βόρσιππα, fœminini generis,aut neutri pluralis scribit.

Boristhenes, fluuius Scythiæ secundum Istrum omnium maximus, ad 600. stadia nauigabilis, in cuius ostio ingens vis salis sua sponte nascitur, & ingentia cæte spinis carentia. Herodo. Plin. Strab. Solin. Pompon. & Martian. Nec procul fluuius., lacus, oppidum, sub vno cuncta nomine.

Boristhénidæ populi ad Boristhenem amnem. Pomponius.Propertius,
Gloria ad hybernos lata Borysthenidas.

Borysthenes, nomen oppidi fluuio adiacentis: item insula & portus in mari Euxino, ad ostiũ Borysthenis.

Borysthenes, Steph.vrbs & fluuius Ponti, iuxta Mæotin & Tanain, & vrbs Græciæ occidentem versus, Milesiorum colonia, quam incolæ Olbiam vocant. Steph. Sunt & aliæ Olbiæ, de quibus infrà.

Borysa,vrbs Ponti,Steph.

Boses,nomen scopuli.1.Reg.14.

Bosgedariza,locus in confiuibus maioris Armeniæ.Strabo.

Bosiriara,vrbs Aegypti.Steph.

Bosor,filius Supnafilij Helem,1.Paral.7. Nomẽ itemciuitatis Moabitarum trans Iordanem, Orientem versus, ad solitudinem nõnihil vergentis,1.Macha.5.Deut.4.Ios.20.1.Paral.6. De tribu Ruben Leuitis data.

Bosphorárium,portus Byzantij.Steph.

Bosphorus, vel Bosporus, à bouis meabili transitu dictus, propter angustias freti, quasi bouis tranatus. Plin. Solin. Duo sunt autem Bosphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur: estque ostium Ponti, per quod in Propontidem influit, dictum à traiectu Ionis in vaccam deformatum. Vale. Flac. lib.4.Argon. Iámque dies auræque vocant, rursusque capessunt. [nes.
Aequora, qua rigidos eructat Bosphorus amAlter est Bosphorus in introitu Mæotidis paludis,per quem in Pontum defluit.Ouid.
Bosphorus & Tanais superant,Scythiçque paludes.
Hic etiam Cimmerius Bosphorus dicitur, à Cimmeriis populis, partem eius frigidissimam incolentibus, Vide PAOPONTIS. Cæterum inter Bosphorum Thracium & Cimmerium Marciano & Polybio interiacent millia quingenta.Porrò Bosphorus Thracius Pompouio, stadiis quinque Europam ab Asia disterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Bosphori Cimmerij latitudo est M. D. passuum. Plin.lib.2.cap.15 Lucanus,
Sic stat iners Scythicas attringens Bosphorus vndas.

Bosphorus, vrbs Ponti est iuxta sinum Cimmerium, & fretum eiusdem nominis, quod Io in bouem mutata traiecit,vnde nomen.Est & alia Indiæ Bosphorus.Steph.

Bosra,Idumæa,iuxta illud, Quis est iste qui venit de Edora tinctis vestibus de Bosra?

Bossina, Orientalis regio à Turca vastata,anno 1384.Egna.

Bostra, Phœniciæ vrbs ad mare sita, Byblo vicina,vt tradit Strabo libro 16.Vrbs Arabiæ,Stephanus.

Botachide, locus Arcadiæ in Tegea,à Botacho, Lycurgi ex Iocrito nepote dictus. Steph.

Botiæi, Thraciæ populi, Plinius lib.4.cap.11. Stephanus Nicæam, Bottiæorum coloniam esse scribit.

Botiêum, vrbs Phrygiæ, cum stagno Attea dicto,quod salem producit.Steph.

Botródius, vicus non longè à Segobria, quondam oppidum à Tyb. Graccho diruti. Polyb.

Botrys, oppidum Syriæ Phœniciæ. Plin. lib.5. cap.20.Steph.

Bottiæi,Vide BOTIAEI.

Bouianum, Samnitium colonia vetus,Plinius lib.3.

li b.1.cap.12.

Bouillæ,arum, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma via,quæ Ariciam ducebat. Asconius. Suburbanæ dictæ,Ouidio.

Orta suburbanis quædam fuit Anna Bouillis.

Quo in loco interfectus est Clodius Aricia rediens. Dictū quasi bouis hillæ, quòd eò vulnerata bos sua trahens intestina deuenerit.

Vnde populus Bouillanus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bouzīmele Ciliciæ fluuius est haud longè à Lyco amne.

B R

Brabantini,populi,ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam translatis,prognati. Aemil. lib. 3.

Brabásthenes, mons, Liuio libro quarto belli Macedonici decem milib. passuum à Lacedæmonia distans.

Bracárum, conuentus vnus è septem Hispaniæ. Vniuersa enim prouincia Hispaniæ diuiditur in conuentus septem, Carthaginensem, Tarraconensem, Cæsaraugustanum, Clunienſem, Austrum, Lucensem, Bracarum. Plin. lib. 3. cap. 3. Vide BRACHARA, & BRAECARA.

Bráchara, apud Ptolemæum, vulgò hodie Bracha. Cuius præsul Metropoliticus, simul & Primas regni Lusitaniæ appellatur. Volat. Brecara Ptolemæo, vide infrà.

Braccata Gallia, vulgò *La Prouence.*

Bráchia, mare Arabicum, quod plurima in eo βραχέα, id est breuia sint.

Brachinonensis ager à Saracenis vastatus. Blōd. lib. 2. deca. 2.

Brachius Perusinus, omnem pōrificis ditionem occupauit. Volat. lib. 21. 22. Apud Aquilā à Pontificis exercitu superatus occiditur.

Brachmánes, vel Brachmáne, Indorum gymnosophistæ, Hieronymo libr. 2. contra Iouinianum, quorum princeps Iarchas eo tempore quo Apollonius Tyaneus discendi visendique studio ad illos se contulerat. Hi simulachra contemnebant, omni prorsus carnis genere & vini abstinentes, Brachmas vocat Stephanus. De quibus plura Strabo lib. 15. Plin. libro 6. cap. 17.

Brachódes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.

Brachybios, Dionysius vocat Aethiopas, quòd sint breuis æui, nec vltra annos 120. viuant.

Brachyle, vrbs Ceretum, qui Iberis vicini sunt, Stephanus.

Brachmanæ, vide BRACMANES.

Bráctia, insula est vna Illyrici. Plin. fortè eadem quæ Brattia inferius.

Brádua, consul, collega Materni, anno ab vrbe 917.

Brádula, consul, collega Aproniani, anno ab vrbe 943.

Brætara, Augusta, Ptolemæo, aliàs Brachara, Metropolis Portugalliæ, vide BRACHARA.

& BRACARVM.

Bræsi, populi Macedoniæ. Steph.

Brágada, fluuius Aphricæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitu balistis & catapultis serpens centum & viginti pedum longus, est occisus. Silius libo quinto.

Turbidus arenteis lento pede sulcat arenas Bragada &c.

Bragæ, insulę quædam desertę. Plin. lib. 6. ca. 28.

Brana, Turdulorum oppidum in Hispania, & conuentus Cordubensis. Plin. lib. 3. cap. 1.

Branchidę, Apollinis Didymęi sacerdotes, apud Posideum oppidum, & promontorium Ioniæ, qui locus Plin. lib. 5. cap. 29. prius Branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymęi Apollinis. Strabo lib. 14.

Branchus, Lactantio, filius fuit Apollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cum Apollinis malas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod Branchiadon nominatur.

Branchides Apollo dictus est à Brancho adolescente Thessalo quem & viuum dilexit & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem concesserat, vel à Branchidis populis apud quos responsa dabat. Strabo lib. 14.

Branchilides Bœotorum princeps. Paus.

Brancotij, populi Asiæ. Plin. lib. 6. cap. 20.

Branchus, quidam Thessalus fuit ab Apolline maximè dilectus, cui post mortem in suo templo sacra fieri idem iussit, vnde Apollo Branchiades vocatus est. Statius libro tertio Thebes, & Strab. lib. 14.

Brandénburg, ab Othone III. imperatore XIIII. obsessum, anno 992.

Brannonices populi inter Celtas proximi Segusianis, Ambinanitis, ac Heduis quorum clientes erant.

Brasidas, dux Lacedæmonum, circa Amphipolim, ab Atheniensium multitudine impar deprehensus, claudendum se præstitit, vt per longum coronæ ambitum extenuaret hostium frequentiam, & qua rarissimi obstarent, erumperet. Frontinus.

Bráſiæ, vrbs Laconiæ. Steph.

Brattia Mœsiæ prouincia, cum Pannoniis iuncta. Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACHIA.

Bratuspartium oppidum Bellouacorum inter Belgas, finitimum Suessionibus in Francorum regio situm.

Brauron, Atticæ oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ sacellum est. Strabo libro 9. Plinius libr. 4. cap. 7. Steph. Βραυρὼς δῆμος, id est, pars tribus cuiusdam Atticæ est, à Braurona heroe, à quo etiam Brauronia Diana dicta.

Braum, vrbs Hispaniæ. Ptol.

Brauron, Atticæ oppidum, vide BRARION.

Brauronia Diana dicta est, vel à Braurone populo, vel à Braurone heroë qui populo nomē dedit. Erat autem in arce Athenienſium, Dianæ Brauroniæ fanum & eius ſimulachrum à Praxitele factum. Paleph. lib. 2.

Brea, ciuitas Athenienſium, in quam poſtea coloniam miſerunt. Steph.

Bregi & Breges, Phryges populi. Strabo lib. 12.

Bregmenténi, Aſiæ populi in Troade. Plin. libr. 5. cap. 36.

Bremen, Vide PHABIRANVM.

Brennáburg, ciuitas ab Henrico 1. Saxonū Germaniæ rege capta, anno 945.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, quæ poſtea literarum aliquot immutatione dicta eſt Verona. Hic cum trecentis armatorum milibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit: deinde ad vrbem pergens, eandem cepit, totámque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior iuuentus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obſidionem ſolueret. Cùm igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vagina educens, & hunc penſari imperauit. Sed cùm hoc Romani, vt rem iniuſtam recuſarent, atque ita inuicem contenderent, Camillus exul, qui abſens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerant, Gallos ex improuiſo adortus eſt: qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimento fuga ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus verò eos continuò perſequens, ex Italia expulit. Poſtremò Brennus, Apollinis Delphici templum prædæ cauſa ingreſſus, ira numinis ſe interfecit. Propert. lib. 3.

Torrida ſacrilegū teſtantur limina Brennum.

Brentha, vrbs Arcadiæ, & fluuius Brenthiates. Stephanus.

Brentheates, fluuius apud Pauſan.

Brenthus, Herculis filius, à quo Brunduſium dictum. Steph.

Brépium, promontorium Achaiæ. Plin. lib. 4.

Bretēna, vrbs Italiæ ſub Venetis, Ptolemæo, Brintum hodie vocata.

Bretholæum, Ptol. Britiam nunc dictum, Luſitaniæ oppidum.

Brettánis, inſula, Vide BRETOTIA.

Brétia, regio Italiæ, quam Antiochus totam Italiam olim ſic dictam ſcribit.

Brettius, vide BRETTOTIA.

Brettótia, inſula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Græci Elaphuſſam vocant, alij Brettanidem. Quanquam & Oceani inſulę Britannicæ, Græcis Brettanides dicuntur. Steph.

Brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio. Steph. vide BRVTII.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit. Plin. lib. 4. cap. 35.

Breuni, Plin. libr. 2. cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur.

Briarius, gigas, Aetheris, vel Titanis, vel Cœli & Terræ filius, quem poëtæ finxerūt centū ha buiſſe brachia & quinquaginta ventres. Hunc finxit Hometus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliique ex diis nonnulli, aduerſus Iouem coniuraſſent, perſuaſum à Thetide in cœlum aſcendiſſe, vt Ioui ſuppetias ferret, deóſque coniuratos illius aduentu territos à cœptis deſtitiſſe, & cum Ioue in gratiam rediiſſe. Hæc Homerus 1. Iliad. vbi etiam hoc addit, A ſuperis quidem Briareum dictum fuiſſe, ab hominibus autem Aegæonem.

Βριάρεων (inquit) καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα.

Alij Briarium inter eos numerāt gigantes, qui aduerſus Iouem conſpirauerunt: vnde à Virgilio lib. 6. cum aliis monſtris in veſtibulo inferorum collocatur, cùm ait.

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes,

Et centum geminus Briareus, & beſtua Lernę.

Dictus Briareus à corporis robore. βριάρεον enim Græci ſortem dicunt, & robuſtum.

Brias, briadis, vrbs Piſidę regionis Aſiæ. Strabo.

Briaxes ſtatuarius. Pauſan.

Bricinnia, vrbs Sicilię. Steph. Vide BVCINNA.

Brie, Filius Aſer filij Iacob. Num. 26.

Brigantes, Hiberniæ populi Ptomelæo, hodie Ganaforda ciuitas, Vide βρίγες in Stephano.

Brigantium, Hiſpaniæ ciuitas: hodie Cōpoſtella, oppidum S. Iacobi. Ptolemæo, Flauiū Brigantium dicitur. Eſt & Brigantium, vrbs Cenomanorum. Ptolemæo.

Briges, populi Thraciæ Phryges etiam alias Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodianus Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigiani populi inter Alpinas gentes. Plin. libro 13. cap. 101.

Brigida, mulier vitæ ſanctitate inſignis, Romā venit à Suetia, Vrbano V. Pontifice maximo, Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes ſanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam viduā Romā comitata eſt cuius cura atque opera in patriā relata eſt. Volaterr.

Briléſſus, Aegialeus dictus, Atticæ mons eſt. Plin. lib. 4. cap. 7.

Brilētum, mons Atticæ regionis prope Tharnen. Plin. lib. 11. cap. 37. in hoc monte ſunt lepores bina habentes iecinora: cerui renes quatuor: pennati autem & ſquammoſi nulli.

Brimō, vnum ex Hecates, ſiue Proſerpinę nominibus: ἀπὸ τῆ βριμᾶν. hoc eſt, à terrendo impoſitum, eò quòd nocturna terriculamēta ab ea immitti credebantur, vt ex Apollonij interpretibus annotauit Cœl. Rhod. lib. 11. cap. 16.

Brila, promontorium Leſbi, vbi Dionyſius Briſeus

ſeus colitur. Steph.

Briſabricæ, Aſię populi. Plin. lib. 6. cap 20.

Briſacum, à Ludouico Gallorum rege obſeſſum anno 941.

Briſeis, Lyrneſſia puella, a patre Briſe ita appellata, cùm vero nomine Hippodamia vocaretur. Hæc, capta Lyrneſſo vrbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta implacabilis diſſidij cauſa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma ſumeret, donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius Briſeidos ad Achillem epiſtola apud Ouidium in Epiſtolis Heroidum.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali, omnium, quæ Europæ adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex Poëtis appellauere: à Britone rege Britannia dicta, cùm prius Albion diceretur, ab albis montibus, qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuiſa eſt partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scoti incolunt, Cælidonię ſyluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quæ cultior eſt, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniæ populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulſis. Hęc ab Ortu Germanico, ab Occaſu Hybernico, à Septentrione Cælidonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò anguſto freto à Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum.

Britannia, Diodoro ac Straboni libro 4. forma triangulari, lateribus inæqualibus ac tribus erecta promontoriis eſt, Cantio, Heleno, & Orcha. Sita è regione Galliæ circuitu XXII. millibus ſtadij Straboni, duobus millibus paſſuum Cæſari: Longitudine verò DCCC. latitudine CCC. millibus, Plin. libr. 4. cap. 16. Vulgò Anglia dicitur.

Britannicæ, inſulæ, in Oceano ſitæ quorum incolæ Britanni. Alia eſt Bretannis inſula de qua in Brettotia. Steph.

Britannus, Britannicus, & Brito, eiuſdem ſignificationis ſunt, Iuuenalis,

Quantum delphinis balæna Britannica maior.

Idem, Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam. Vide BRITONES.

Virgilius Aegloga prima,

Et penitus toto diuiſos orbe Britannos.

Britannicus, filius Claudij Cæſaris ex Meſſalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circunlatus faiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno ſublatus eſt. Tacit. lib. 13. Iuuenal. Sat. 6.

Oſtenditque tuũ generoſe Britannice vẽtrem.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit. Volaterranus.

Britomártes, nomẽ eius quã Diana fertur vnice dilexiſſe: cuius patria fuit Gortina Cretę vrbs.

Britomartis, Nympha Cretenſis valde formoſa, Iouis & Charmes filia Diodoro Britona dicta, retia ad venandum inuenit, ex quo Dyctinna eſt appellata, quod cauſam præbuit, vt quidã Dictynnam & Dianam eandem eſſe putarint. Hæc, vt quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cum eiuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitauit. Virgil. in Cyri, Bocatius.

Brithona filia Martis quæ ſe in mare Brithon præcipitauit vt effugeret ſtuprum regis Minois. Bocat.

Britones, Galliæ populi inter Aquitanos. Vide BRITANNVS.

Briuátes, Galliæ Celticæ portus, Ptolemæo.

Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volaterranus.

Brixia, vrbs Tranſpadanæ regionis, quam Ceno mani populi ædificauerunt. T. Liuius. Polybius. Eſt & Aſiæ fluuius. Plin. lib. 6. ca. 27.

Brixia, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, à Germanis in Italiam tranſeuntibus condita, Mantuan.

Brixia magnorũ genitrix animoſa virorũ, &c.

Brixillum, oppidũ apud Mutinã. Plt. lib. 3. ca. 13.

Brizo, apud Delios vaticiniorũ, quæ ex ſomniis ſumuntur, dea habita eſt, eique ſcaphas, omni genere bonorum plenas, ſolis piſcibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo, quòd βρίζειν priſci Græci pro dormire dicebant. Vide Cælium Rhod. lib. 17. cap. 10.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τῆς βρόμου, id eſt, à fremendo: vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc eſt, à tonitru, eò quòd natus ſit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta. Ouid. 4. Metam.

Thura dabãt, Bacchũmque vocant, Bromiumque Lyæum.

Brongus, fluuius. Vide ANGRVS.

Bronteus, Iupiter dictus ἀπὸ βροντῆ, quod eſt tonitru.

Brontes, vnus ex Cyclopibus miniſtris Vulcani qui Ioui cudunt fulmina, παρὰ τὴν βροντήν, hoc eſt, à tonitru dictus. Tres autem præcipue à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouid. 4. Faſtorum Acmonidem appellat. Hos Heſiodus in Theogonia Cæli & Terræ filios facit: quanquam alij ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. 8. Aeneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brontesque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon.

Brontotas, locus tribus ab vrbe milliaribus diſtans, quo Athemius à Leone ad Italiam miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiodo. Diac.

Brotéas & Ammon, cæſtibus claruerunt. Ouid. lib. 5. Metamor.

Hinc gemini fratres, Broteáſque & cęſtibus Inuicti, &c. {Ammon Brotheus,

Brotheus, filius Vulcani & Mineruæ, deformi facie, ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum coniecit Ouid. in Ibin,

Quodque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis,

Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Bructeri, populi à L. Stertinio victi, in Germania inferiori Teuchtheris & Phryſiis proximi: ex quibus fuit virgo Velleda fatidica quæ Germanis religione animos eorum occupãte aliquando præfuit. Cor. Tacitus.

Brullitæ, populi, Epheſo tribuũtur. Plinius lib. 5. cap. 29.

Brumus, Bacchus qui Brumalibus Feſtis nomen dedit.

Brundûlum, portus, quẽ Athenis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin. lib. 3. ca. 16.

Brundúſium, vrbs Calabriæ, ad mare Adriaticũ ſita, via Appia couſque perducta, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus. Græci Bretefium appellant, à Breuto quodam (ſi Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè à ceruini capitis ſimilitudine, quòd Meſſapij ſua lingua βροντὶ σιον appellabant. Strab. li. 6. Lucan. lib. 2. Brunduſij tutas Magnus conſcendit in arces.

Bruſa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale condita ſub Olympo monte. Plin. lib. 5. Vide PRVSA.

Bruſis, pars Macedoniæ, à Briſo Imachij filio. Stephanus.

Brutiani, à Brutiis dicti, officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant: hi primùm ſe Annibali tradiderũt, perſeuerarúntque quouſque ex Italia diſcederet.

Bruthus Aſcanij filius qui à ſe Bruthones denominauit. Bocat.

Brutij, populi in extremis Italiæ finibus, ſupra Lucanos, peninſulã incolentes, cuius Iſthmus à Lao fluuio vſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuerunt, qui excuſſo ſeruitutis iugo, trans Laum fluuium ſedes poſuerunt: vnde & βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum lingua fugitiuos ſonat, à Romanis autem Brutij appellati ſunt, quaſi bruti, hoc eſt, ſtupidi & vecordes. Qua ignominia ideo notati ſunt, quòd ſecundi Punici belli tempore ad Annibalem deſciuiſſent: ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore, ſine dignitate habiti ſunt, ad ſeruilia tantùm opera, & viliora munia ſoliti compelli. Brutiorum oppida fuerunt Temeſa, Terina, Coſentia, & Rhegium, in extremo. Scyllæi promontorij ſitum, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur eſſe auulſa.

Brútina, vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo. Vide BRVTOBRIA.

Brutórum familia Romæ imprimis fuit illuſtris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à ſtultitia, quam Tarquinij metu ſimulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatéque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt conſul: rebúſque multis præclarè geſtis, tandem eo prælio, quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit: eũque matronæ, vt fortiſſimum muliebris vindicem, annum integrum luxerunt. De hoc Virg. 6. Aeneid.

Vis & Tarquinios reges, animámque ſuperbã
Vltoris Bruti, aceſque videre receptos?

M. Brutus, vnus fuit ex Cæſaris Dictatoris percuſſoribus, qui in campis Philippicis ob Octauio & Antonio victus necem ſibi conſciuit.

Decius Brutus, acerrimus publicæ libertatis propugnator fuit qui Mutinæ aliquandiu ab Antonio obſeſſus, eáque obſidione Hircij & Panſę opera liberatus, tandem à militibus ſuis deſertus eſt, & ab hoſtibus occiſus. Plura apud Liuium, Plutarchum, & Plinium.

Brutium, promontorium, à Ptolemæo Scyllæũ vocatum in extremo loco occidui cornu, vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuiſſe putatur, ſed poſtea maris ſæuitia abſciſſa.

Brutius Præſens, conſul, collega T. Antonij Pij. Auguſt. 11. anno ab vrbe 890.

Brutóbria, vrbs inter Tyritanos & Bætim fluuiũ. Stephanus. Eadem nimirum eſt quę alias Brutina.

Brutulus Papyrius Samnites, vir nobilis prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triumphat Dictator. Liu. lib. 7.

Bryanium, vrbs Theſprotiæ. Steph.

Bryas Argiuorum contra Lacedæmonios dux. Pauſan.

Bryax, vel Brias, ſculptor marmorarius, Mauſoleum vnà cum aliis fecit.

Bryâzon, amnis Aſiæ in Bithynia. Plinius libr. 5. cap. 32.

Brycæ, Bricei, Thraciæ gens, Stephano, vide BRYSAE.

Brygias, vrbs Macedoniæ, Stephano, cum qua ſtatim ſubiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ. Vide BRYX.

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin lib. 4. cap. 30.

Brygis, ciuitas quã Mardonius in ſuam redegit poteſtatem. Herod. lib. 6.

Brygus regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.

Bryllium vrbs in Propontide. Ephorus Cęum, κώμην eſſe ſcribit, & regio Bryllis. Steph.

Bryſæ, Thraciæ populi. Plin. libro quarto cap. 11. vide BRYCAE.

Bryſacion, vrbs Parthinę. Steph.

Bryſani, Cyconũ vicini inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Bryſęa, ciuitas Laconię. Porphyrius apud Homerum lib. Iliad. 2.

Bryſęa, vrbs Aeoniæ, à qua Bacchus Bryſeus cognominatus eſt, quòd ibi coleretur. Quidam tamẽ Bacchũ Bryſeum dici putant ab antiquo verbo βρύω, quod eſt ſcaturio: quoniam ex

alucari

aluearibus mella, vel ex vuis musta exprimere primus docuit. Alij Byrseum potius quàm Bryseum volunt cognominatum, à byrsa pelle quam in bello induebat. Diodo. lib. 5.

Brysiæ, vrbs Elidis. Steph.

Brystacia, vrbs Oenotrorum. Steph.

Bryx & Brygæ, gens Macedoniæ Illyriis finitima. Steph.

B V

Bubagánus, Constantinopolitani imperatoris dux ab Heurico 11. Romanorum imperatore vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.

Búbares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Búbaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 147. Iustin. lib. 7.

Bubástis ciuitas Aegypti, vbi conuentus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Bubastides præfectura. Aegyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum quas Nomos vocant. In ea vrbe religiosissimè olim colebatur Isis, quæ ab ea Bubastis appellatur. Ouid. lib. 9.

Cum qua latrator Anubis, sanctáque Bubastis.

In hac Dianæ, quam Bubastin nominant, clarissimum fuit templum, & inter cætera maximè spectabile. Herodot°. Hæc Straboni & Ptolemæo vocata est heroũ ciuitas: quibus etiam Bubastus scribitur.

Búbasus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubasides lib. 4. Metamorph.

Bubasides videre nurus, &c.

Bubéium, natio vel oppidum Cyrenes. Plinius lib. 3. cap. 5.

Bubetáni, Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bubínda, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Nascitur & in Lycia creta circa Bubonem.

Bubo, vel Buboni, Plinio lib. 5. cap. 27. Lydorum vrbs est, in Mediterraneis sita, quorum vrbes sunt tres; Bubon, Balbura, & Oeneandros. Strabo verò lib. 13. Lyciæ non Lydiæ vrbem esse ait, in qua creta nascitur.

Βυβὼν καὶ βάλβουρα. Stephano Lyciæ oppida sunt, à Bubone, & Balburo latronibus condita.

Bubona dea boum ab antiquis culta. Rhod. lib. 21. cap. 34.

Búbula, cum aliis Cyrenes vrbibus Plinio commemoratur. lib. 5. cap. 5.

Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Buccellani Gallogræci dicuntur, eorúmque regio Buccellaria. Suidas.

Búccina, nomen oppidi in Sicilia. Dionys. quo nomine etiam dicta est insula, Pontiani, pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, siue Bucephálea, siue Bucephalia, Indiæ vrbs, iuxta Hydaspen fluuium, ab Alexandro cõdita, sic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porum. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum. Est & Atticæ portus Bucephalas. Stephanus.

Bucéphalus, Alexandri magni equus, à latitudine frontis sic dictus, vel ab aspectu toruo, vel ab insignis taurini capitis armo impressi, quo Alexander in certaminibus vtebatur, quoniam esset bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixitque ex nomine sui equi Bucephali, eo ipso in loco sepulti. Strabo lib. 15. & Plinius lib. 6. cap. 20. Est & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas, ab aliis Bucephalon dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Búchia, Ioniæ locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliæ vrbs. Ptolemæus, hódie Butera.

Bucinna, parua insula maris Siculi. Plinius libro tertio cap. 8.

Βύκινα. Steph. ciuitas est Siciliæ, qui & Bricinniã alibi Siciliæ vrbem facit.

Buclopus deus muscarum Rhod. lib. 22. ca. 3.

Bucóliõ, filius Laomedõtis. Homerus in Iliade.

Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet subtus vrbis mœnia, inter occasum & septentrionem sita, haud longè à Danubij ripa, ex humili colle fonte duplici scaturiente: quorum alter frigidissimus, odore sulphureo: alter ita calidus, vt digitum immersum tenere nequeas. Calidus autem, pisces ferè palmares alit non paucos, in feruentibus vndis oberrantes: qui dum coquuntur, sapor nullus extat, Vadianus. Buda vulgò hodie *Offen*, Curta Ptolemæo dicitur.

Budêa, ciuitas Magnesiæ, à Budæo conditore: vnde Budea Minerua in honore apud Thessalos habita.

Budêa, ciuitas Phrygiæ: Budæi, Medorum & Scythiæ populi. Steph. Plin. lib. 4. ca. 12.

Budda Gymnosophistarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex virginis latere natum fuisse credi voluerunt. Rhod. lib. 14. ca. 1.

Búdæi populi Mediæ. Steph.

Budini, Vide BYZARI.

Budórç, insulç duç prope Cretam insulã. Plin. lib. 4. ca. 12.

Budórgis, vrbs Germaniç Ptolemæo, hodie Vratislauia, vulgò *Breslaw*.

Budôris, vrbs Germaniç, Ptole: vulgò *Heidelberg*, sub ditione comitis Palatini.

Budôrum, promontorium in Salamino, velut Ephorus, castellum: quanquam pro castello βούσαριον per α apud Steph. scribitur.

Bugárida, dicebatur factio tempore Diocletiani Iouij, XXVII. Romanorum imperatoris, compressa atque deleta, anno ab vrbe 1038.

Buges, amnis Scythiç Europeç. flexũ Mçotidis secans. Pôp. Mela. Supra Bugen verò amnis est Agarus, quem Sagarim Ouid. nominat.

Bugia

Búgia, vrbs Aphricæ ab Hiſpanis obtenta.

Bul, Nomen menſis octaui, noſtro Octobri reſpondentis. 3. Reg. 6.

Buleutétion, Cyzici ædificium amplum, ſine ferreo clauo ita confectum, vt eximantur trabes ſine fulturis ac reponantur. Plinius libro 33. cap. 15.

Búlgari, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium, gens ferox, multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Volaterranus.

Bulgaria, pars Daciæ. Vide DACIA.

Bulini, gens circa Illyriam: Artemidorus non gentem, ſed Bulinen ciuitatem eſſe dicit. Stephanus.

Buli mons eſt Syriæ non longè à Gari.

Bulis, vrbs Phocidis, Stephano βύλις à Bulone conditore ſic dicta, à qua Bulij & Bulienſes. Cicero in Piſonem.

Bulla regia, liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin. lib. 5. cap. 3.

Bullæum, vrbs inſulæ Britanniæ. Ptolem.

Bullenſes, oppidum & populi Locrorum. Plin. lib. 4. cap. 3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia. Plinius lib. 4. cap. 10.

Bullio, ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ ſanctæ gratia, Sperto Eburonum Epiſcopo, magna vi auri venditus. Aemilius lib. 4.

Bulliónes, Barbari incolæ Macedoniæ. Plin. libro 4. cap. 23. Apollonia, quondã Corinthiorum colonia, VII M. paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nympheum accoluunt barbari, Amantes & Bulliones.

Bullis oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia teſte Ptolemæo lib. 3. cap. 13. Plin. Bullidenſem Coloniam vocat libro quarto capite 10. & populos ipſos Bulliones libro tertio capite 23.

Bulua, Ptolemæo Butua: Plin. Luberniæ vrbs, nunc Budæa.

Buna, Filius Ierameel primogeniti Eſron filij Phares. 1. Paral. 2.

Bunæ, nomen loci. Plutach. καὶ γὰρ ἡμεῖς οὐδὲ ἀντίκυραν ἰωρύξαμεν ἢ πάλαι καὶ πρότερον ἰσορύξαι ἢ πόρρω βυθὸν ἰξοικειλάντες καὶ καταφανῆ τοῖς, λιμὸν γενέσθαι. Forte eadem quæ Brunnus.

Bunártis, vrbs Libyæ. Steph.

Bunas Athenienſis vir, qui arbiter in controuerſia inter Calydonios & Eleos deſignatus, per fictas occaſiones rem in longum diſtulit, nec vnquam de lite voluit pronunciare. vnde Prouerb. Bunas iudex eſt.

Bunea Iuno dicta eſt à Bunone filio Mercurij. Pauſanias.

Bunéma, vrbs Epiri ab Vlyſſe condita. Steph.

Bunítium, vrbs Germaniæ. Ptol. vulgò *Sund.*

Bunnus, vrbs Illyriæ. Steph. Vide BYNAE.

Búnomus, Macedoniæ ciuitas, Pelle poſtea dicta Steph.

Buphagus in Arcadia fluuius eſt, ab heroë Buphago dictus, qui Iapeti fuit filius & Thornacis: quem honeſta parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Rhodig. libro 26. cap. 2.

Bupla noctiſti ſunt tumuli apud Ilium, quòd ex Myſia bouem inſecutus Ilus ibi demũ vrbem condiderit. Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 2.

Buphonus Iouis ſacerdos. Pauſ.

Bura Iouis filia apud Pauſ.

Buraicus fluuius vicinus Buræ oppid.

Búphalus & Antermus, Antermi Chij filij, clariſsimi ſculptores fuêre, Plin. libr. 36. cap. 5. Hi quia Hipponacti poëtæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem eius laſciuia iocorum propoſuêre ridentium circulis, quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit intantum, vt quidam exiſtiment ad laqueum eos compuliſſe. Horat. in Epod. Ode 6.

Qualis Lycambe ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo. Vnde Hippona cteum præconium pro infami nota poſuit Cicer. Epiſt. lib. 7.

Buphia, vicus Sicyonæ. Steph.

Bupráſtum, ciuitas & fluuius, & regio Elidis, à Bupraſio conditore, Hom. A Plinio lib. 5, ca. 5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, vel Buris, vrbs Achaiæ propriè dictæ, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nũc vnà cum Helice vicina vrbe maris impetu hauſta. Ouid. lib. 15. Metamor.

Si quæras Helicen & Buran, Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis: & adhuc oſtẽdere nautæ
Inclinata ſolẽt cum mœnibus oppida merſis.

Burcâna, Vide BARCHANA.

Burcárdus, Sueuorum dux anno 913.

Burchâna, (alias Burcana) Oceani Germanici, vel Ponti inſula nobiliſſima. Plin. libr. 4. cap. 13. Inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana, Fabaria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis.

Burchânis, inſula in Celtica, Steph.

Burdégala, vel Burdígala, Suid. Strabo autem Burdigalliam ciuitatem Galliæ eſſe dicit, in qua Aquitanorum nobiliſſimum emporium. In hac natus eſt Auſonius poëta, vulgò *Bordeaux.*

Burdínus, antipapa, à Caliſto II. pontifice captus, anno 1123.

Burêa, vrbs Italiæ, à Bureo condita. Steph.

Burêa, Burris, vel Burrhina, fons in loco quodam inſulæ Coo, ſic dictus, quòd bouis naribus ſimilem habeat meatum vnde ſcaturit.

Theocritus

Theocritus Idyl.7.

Burgundia,regio Gallię Celticę,quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti. Plin.libro 4.cap.14. inter Germanos censetur.

Buris, Vide BVRA.

Burnistę, Plinius libro 4.cap.21. ciuitas Illyrici Lyburnorum.

Bursaonēses,Hispanię citerioris populi, Calagu ritanis & Complutensibus vicini.Plinius libro 3.cap.3.

Busę,Herod.libro 1.populi sunt Medorū quos subegit Dioces.Steph.

Busiris, Neptuni filius, ex Libyę filia Epaphi, crudelissimus Aegyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cùm hospites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Aegyptum delato,cùm eosdem illi insidias pararet,vnà cum Amphidamante filio, & prę cone Chalbe, & ministris arę, interfectus est. Virgilius 3.Georg.

-quis aut Euryștea durum,
Aut illaudati nescit Busiridis aras?Deus lini appellatur Ouid.lib.Heroid.

Si te vidisset cultu Busiris in isto. Statius libro 12.Thebaid.

Non trucibus monstris Busirim infandúmque dedisti.

Busiris,vrbs in Aegypto,ad Nilum fluuium,à Busiride condita: in qua fuit templum magnum Isidis.Hinc Busiritica præfectura,apud Strabonem libro 17.

Búsmadis,Ifaucica ciuitas,Steph.

Butáde,pars tribus Aegeidis.Steph.

Butes nomen sacerdotis,à quo Eterbutadę sacerdotes,nobiles & illustres Athenis. Rhodiginus libro 14.cap.13.

Butea nomen est familię Romanę ita dictę à Buteone,id est,accipitre cui principatus in auguriis dabatur olim:vnde hęc familia Butea dicta est,quod prospero auspicio à Buteone desumpto in ducis naui sedisset,vt scribit Plin.

Buteo cognomē M.Fabij apud T.Liuiū & Plut. in Fabio Maximo.

Buteo orator Romanus cuius meminit Senec. lib.2.controuers.

Butes siue Buthes, filius Amyci, Bebryciorum regis qui ob sæuitiā patris ab Argonautis cæsi, regno pulsus,paruo nauigio Drepanum in Siciliam confugit,vbi à Lycaste nobili meretrice hospitio susceptus est: à qua cùm ob formæ, morúmque elegantiam diligeretur, eius concubitu vsus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem suscepisse. Contrà Virg.libro quinto Aeneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occisum tradit, inquiens,

Idémque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore,qui se Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit, & fulua moribūdum extendit arena.

Butes,Troianus,à Camilla occisus.Virg.11. Aeneid. Protinus Orsilochum & Butem,duo maxima Teucrūm Corpora, &c.

Butes, Scytharum fluuius, cui propinqui sunt Agathryси & Sarmatæ,Tortelius.

Buthia,vrbs vel regio Ioniæ.Steph.

Buthon,vrbs Illyridis.Steph.

Buthos,oppidum Aegypti Ptol.& Plin.lib.5.ca. 10.Vide BVTVS.

Buthus Athleta nobilis, qui bouem integrum vno die deuorare solebat: vnde natum prouerb.in edaces,Buthus obambulat.

Butis,Syrię ciuitas,Pella postea dicta.Steph.

Butta,insula maris Mediterranei prope Cretam insulam.Plin.lib.4.cap.18.

Bútrium,vrbs Italiæ,Steph.

Butrôtum,siue Buthrôtum,siue Buthrótos,Romanorum colonia. Plinius libro quarto, capite 1.in finibus Epiri,ad sinum Ambracium. Ouidius 13.Metamorphoseos.

-Epiros,ab his,regnatáque vati
Buthrotos Phrygio. Virg. 3. Aeneid.
-portúque subimus
Chaonio, & celsam Buthroti ascendimus arcem.

Butrôtum, ciuitas & insula circa Corcyrā. Stephanus.

Bútua oppidum Liburniæ.Plinius libro quarto, capite 22.

Butuntínēnses,populi Calabriæ in Italia. Plin. lib.3.cap.11.

Butus,Pandionis filius,vnde Butadæ, pars tribus Aegeidis. Steph. Est & Aegypti ciuitas, vide supra BVTHOS. Herodianus vicum esse scribit, vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buto. Steph.

Buxéntum,oppidum Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium. Plin.lib.3.cap.5.

Buxéntum,oppidum quod Græci Pyxunta vocant in sinu Possidoniæ, à Buxo arbore quæ copiosa illic prouenit.

Buz,Nomen loci in terra Cedar, Ierem.25. Filius item Nachor ex Melcha, Gene.22. Pater Ieddo,1.Paral.5.

Buza,Indica gens,Plin.lib.6.cap.20.

Buzéri,gēs Themiscyræ regionis in Asia. Plinio libro 6.cap.4. Vide BYZARES, BYZARI, BYZERES.

Buzi Pater Ezechielis prophetæ.Ezech.1.

Buzigēus,mons Thessaliæ.Plin.lib.4.cap.8.

Buzygia Athenis fuit familia sacerdotio prædita,à Buzyge quodam heroë qui omnium primus vinctis bobus terram arasse creditur.

B Y

Bybássus,vrbs Cariæ,à Bybasso pastore qui Aesculapium in Cariam maris tempestate delatum

tum seruauit. Steph.

Bybe, vrbs sita est iuxta Peucetios Thraciæ populos. Stephan.

Byblessia, vrbs Asiæ. Herod. lib. 1.

Byblij, gens Scythica. Steph.

Byblij apud Cyprios dicebantur sepulchrorum custodes.

Byblis, parua maris Mediterranei insula cũ oppido, alio nomine Melos dicta, quam Aristoteles Zephyriam, Callimachus Mirmallida, Heraclides Siphnum & Acytom vocant. Plin. lib. 4. cap. 12. Steph. in Melo βύβλος scribit: ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.

Byblis, puellæ nomen est.

Byblus, Syriæ Phœniciæ vrbs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa sunt. Eam à tyranno oppressam Pompeius liberauit. Sita est in excelso quodam loco, non procul à mari. Strabo libr. 16. Hodie Gaeta: de hac plura vide apud Stephanum.

Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolem. Hodie Buges vocatur.

Byle, vrbs, Vide BLEA.

Byllis, vrbs Illyriæ maritima à Myrmidonibus qui cum Neoptolemo erant, condita, Steph.

Bymazus, vrbs Pæonum. Steph.

Byrsa, Strabo libro 17. arx in media vrbe Carthaginensium, in cuius vertice Aesculapij templum, quod Asdrubalis vxor, capta vrbe, concremauit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulsa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callide vt tantum terræ emeret quantum posset taurino tergo circundare: quod cùm obtinuisset, corium in tenuissima frusta sectum ita tetendit, vt occupatis XXII. stadiis, & thesauris suis amicis ostensis, ciuitatem construxerit, quam postea vocauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci, Byrsam nuncupauit. Virgil. libro 1. Aeneid.

Mercatique solum, facti de nomine Byrsam
Taurino quantum possent circundare tergo.

Bysalas, regio iuxta Syrtes. Vide BYZANTES Stephanus.

Byssacea regio idem quod Byzantium, vnde & Byssacæna vestis, id est, Byzantia.

Bysnæi, gens Bebrycum. Steph.

Bysus vel Byssus gens quædam. Steph.

Byzácium, Africæ regio, Plin. libro 4. cap. 4. Vide BYZANTIVM.

Byzántes, populi Africæ. vide BYZANTIVM. De Byzante & Strabo eius fratre, vide Steph. in Bynacopolis.

Byzántium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus. Strabo Byzantium nominat, vnde Byzancenus ager. Stephanus Byssacitas & Byssacenos.

Byzántium, Thraciæ oppidum à Pausania Spartanorum duce conditum. Iustinus libro quarto. Eustathio, à Byze Megarensium classis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos antè dictum. Plin. lib. 4. cap. 11. Hodie à Constantino Magno Constãtinopolis, antea noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij sui Antonij, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca, anno salutis nostræ 1453. magna Christianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræ motu multis in locis concussa. De huius situ, origine, potentia plura vide apud Cornelium Tacitum, & Stephan. Ouid. lib. 1. Trist.

Quáque tenet ponti Byſantia littora fauces,
Hic locus est gemini ianua vasta maris.

Vide Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 6.

Byzenus Neptuni filius, cui mos fuerat mira in dicendo libertate vti: vnde natum prouerbium, Byzeni libertas, in eos qui audacius liberiúsque loquuntur.

Byzea Scythiæ ciuitas, Stepha. cuius populi loquuntur intrepidè.

Byzetes, populi in Ponto, qui Straboni Byzares vocantur: aliis Byzari & Budini, vulgò putãtur imaginosi, & qui à consuetudine cæterorũ viuendi recesserunt. olim Calybes, & deinde Chaldæi dicti. Valer. Flaccus 5. Argon. Byzeresque vagi, Phyliræque à nomine dicta Littora. Plinius libro 6. cap. 4 Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appellatur: cuius meminit & Stephanus.

C A

CAAS mons est Syriæ in tribu Ephraim insignis tumulo Iesu filij Naue: nam dũ apud Vicantanam sepulchrum eius ab incolis forensibus ostensum est.

Bocar.

Caath, Filius Leui, filij Iacob. Gen. 46. 1. Para. 6.

Cabádes, rex Persarum electus, Peroza extincto cũ omni ferme exercitu. Procopius, Agathias.

Cabálaca, Albaniæ in Asia oppidum. Plin. lib. 6. cap. 10.

Cabala Hebræorum doctrina dicitur fuisse, ortum habens à Moyse qui eam à Deo accepit. is enim initio legem duplicem accepisse fertur, literalem, spiritalémque. Priorem ex Dei mandato conscripsit, eamque populo est impertitus: alteram verò minimè, sed septuaginta sapientibus communicauit, à quibus postea cæteris ad id item destinatis voce tantum tradita est. vnde & Cabalæ nomen exortum est, quod gentis illius vocabulo significatre ceptionem, quæ per successionum gradus citra literarum monumenta seruaretur incolumis. C. I. lib. 10. cap. 1.

Cábalia, Asiæ minoris regio in qua sunt vrbes Oenoanda, (quam Strabo Oenoandron vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ,

Cabalij

Cabalij dicuntur. Herodotus libr. 3. Vide Caballi.

Cabalis, vrbs prope Cibyrā iuxta dorsum Mæandri. Steph.

Cabali, populi Asiatici. Vide Cabalia.

Cabalinus fons, fons lymphidissimus in Helicone Bœotiæ monte, Musis consecratus, Græcis Hippocrene dictus, quem Pegasus, in eo loco saxum feriens aperuit: vnde & Pegaseus vocatur. Strabo. Vide infrà in dictione Helicon.

Cabarnis, vide Paros.

Cabassus, vel Cabessus, Homero, vrbs in Cappadocia, Othrynei patria. Hecatæus hanc vrbem statim vltra Hæmum Thraciæ montem sitam ait, Hellanico Lyciæ vrbs est. Sed verius Apion vicum esse Cappadociæ inter Tarsum & Mazaca, id est, Cappadociam, Stephano. Alia est Cybassus.

Cabellio, Narbonensis prouinciæ oppidum, cui vicina sunt Carcasso & Carpentoracte, oppida. Plin. lib. 3. cap. 4. Strabo Caballio dicitur, vulgò, *Cauaillon.*

Cabera, Protei filia, ex Vulcano Caberos tres genuit, totidémque Caberidas quibus omnibus templa dicata sunt. Strabo libro 10.

Cabêron, Asiæ fluuius. Plinius libr. 6. cap. 23. in descriptione Carmaniæ.

Cabessus, vide Cabassus.

Cabillonum oppidum Heduorum inter Celtas ad ripas Araris fluuij: vbi rei frumentariæ, commerciique & commeatus causa sæpe Romani negotiabantur: Matisconæ oppido finitimum in prouincia Lugdunensi, ducatu Burgundiæ & Francorum regno situm, vulgò, *Chalons sur la Saone.*

Cabitia, ciuitas inferioris Asiæ (quanquam Cabirij populi sunt in India) vbi Cabirij habitãt.

Cabirij, Bœotiæ populi. Steph.

Cabôlus Parmensis, à Longobardiæ episcopis Papa electus ex vtraque parte conscriptis copiis in campis Neronianis congressi, facta cæde magna, victus fuga elapsus est. Blond. Plat.

Cabseel, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Reg. 23, 1. Paral. 11.

Cabul, Regio Galilææ, quæ Iosepho lib. 8. c. 5. Antiq. Iudaic. lingua Phœnicum à displicendo, aliis à terra tenaci, ob copiam argillæ qua figuli vtuntur, nomen accepit. Hanc Salomon Hiram regi Tyri dedit, 3. Reg. 9. Est quoque ciuitas tribus Aser. Iosue 19.

Cabullinum, vrbs Galliæ Ptolemæo, Catalaunum alio nomine dicitur. *Chalons sur Marne.*

Cabura fons Mesopotamiæ præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cuius fabulosam rationem reddunt quòd Iuno eo aliquando fuerit perfusa. Plin. lib. 31. cap. 3.

Cabus frumentaria est mensura, vnde Cabases dicimus, qui expleri nequeunt, Cæl. Rhod. capite 18. lib. 17.

Cabyle, vrbs Thraciæ non procul à regione Astrorum. Steph.

Caca, soror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicasse, & ob id meruisse sacris venerari. Virg. lib. 8. & Ouid. lib. 1. Fast.

Cacánnus, Hunnorum rex, in Thuringiam incursionem fecit, prædem restituit, & à Brunichilde accepta pecunia rediit domum. Blond.

Caccâbe, Vide Carthaginensem. Stephanus.

Cacaria, insula in Ponto. Pomp. lib. 2. Colliſſariam vocat.

Cacidiri, Scytharum gentes Plin. lib. 6. cap. 17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ cõditionis Plin. lib. 3. cap. 18.

Cacus, Pastor, Auentini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidie infestabat, Herculis quoque boues, quos ille occiso Geryone ex Hispania abduxerat, noctu è pascuis abegit, & ne vestigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum suum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cùm gregem perlustrasset oculis, & partem abesse numero sensisset, pergit ad proximam speluncam, si fortè eò vestigia ferrent: quæ vbi omnia foras versa videt, nec in partem aliam ferre, incertus animi abigere inde armentum cœpit. Verùm cùm præter speluncam actæ boues quædam ad desiderium, vt fit, relictarum mugissent, reddita inclusarum ex spelunca boum vox Herculem conuertit: quem ad speluncam accedentem cùm Cacus aditu prohibere conaretur, claua ictus occubuit. vt latius exequitur Liuius lib. 1. ab vrbe. Virgilius libro 8, Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumúmque euomentem. Cuius fabulæ originem Mythologici ad pastoris huius latrocinia putant referendam, qui vicinum agrum ferro incendióque crudelissime vastabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus est, à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virgilij. 8. Aeneid.

Hic spelunca fuit vasto submota recessu
Semihominis Caci: facies quam dira tegebat,
Solis inaccessam radiis, sempérque recenti
Cæde tepebat humus: foribúsque affixa superbis
Ora virûm tristi pendebant pallida tabo.
Huic monstro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna se mole ferebat.

Sunt qui affirmant hunc Cacum Euandri fuisse seruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vastauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouid. fabulatur illum tricipitem fuisse,

Mænalio iacuit fusus tria tempora ramo
Cacus, &c.

Cadduſij, Asiæ populi sunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caspios. Strabo lib. 11. Vide CADVSII.

Cademoth,

Cademoth, Nomen solitudinis, Deut. 2. siue nomen oppidi in possessione tribus Rubé, quod Iosue 13. Cedimoth dicitur.

Cadêna, regia, in vrbis modũ instructa in montibus Lycaoniæ. Strabo lib. 12.

Cades, Nomé solitudiñis, Gen. 30. quę Num. 13. desertũ Pharam dicitur, & 33. desertũ Sin. Appellatur & Fons Miisphat. Quod autẽ legitur in fine primi capitis Deutero. Sedistis ergo in Cades-barne, &c. legendum tantum in Cades.

Cades-barne, Ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ, siue tribui Iuda versus Austrum, hoc est Meridiem, ad montem Amorrhæorũ, limes terræ. Deut. 1.

Cadetes populi inter Celtas ex ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Lemouicibus, Rhedonibus, Venetis, Andegauensibus, Cenomanis, in regno Francorum siti. *Le pays à l'entour de Chasteaubryant en Bretaigne.*

Cadi, Cadorum, Phrygiæ vrbs, quãuis nonnulli ad Mysiam dicunt pertinere. Strabo lib. 12.

Cadiscus, mons Cretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

Cadistus Cretensium mons est adeo in vertice cadens vt nauigantibus potius vertex, quàm mons videatur.

Cadmêa, pro Thebis ipsis antiqui vsurpare soliti sunt. Strabo lib. 9. & Plutarchus in vita Pelopidæ. Stephanus Carthaginem quoque olim Cadmeam dictam scribit.

Cadmei, Cadmij, & Cadmæones, Thebani sunt, Stephanus.

Cadmeia, siue Cadmeis, olim vocabatur, quæ nunc Bœotia. Steph. Thucyd. lib. 1.

Cadmus, nomen proprium Phœnicum regis, Agenoris filij, qui apud Tyrum & Sidonem imperauit. Hic à patre missus ad perquirendam sororem suam Europam, quam Iuppiter in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam transtulerat: cum illam non inuenisset, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaso monte consedit, ibique Thebas condidit, regionem quam à Ioue Bœoticam nominauit, cùm prius Aonia vocaretur: cumque quosdam ex sociis à serpente necatos vidisset, eum occidit, cíque dentes euulsit ac seuit, ex quibus nati sunt homines armati, qui omnes se statim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui se Cadmo associarunt. Postremo ab Amphione & Zetho regno pulsus, ad Illyrios transiuit, ibique deorum commiseratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in serpentem est commutatus. Filias habuit Semelẽ, Agauen, Inoen & Autonoen. Ferunt hunc decem & sex literas è Phœnicia in Græciam detulisse, α β γ δ ε ι λ μ ν ο π ϱ σ τ υ. His Palamedem Troiano bello quatuor adiecisse ξ θ φ χ. Itémque historiam inuenisse, prosaicam orationem instituisse. Suidas, Fertur item inuenisse auri metalla, atq; conflaturam.

Cadmus, Milesius, paulò post Orpheum primus scripsit historiam de Milleto, ac totius Ioniæ regione, libris 4. Suidas. De hoc plura vide apud Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadmus nomen carnificis apud Horat. Sermonum primo.

Tunc Syri Damæ, aut Dionysij filius audes
Deiicere è saxo ciues, aut tradere Cadmo?

Cadmus Coorum tyrannus.

Cadmus, montis nomen in Asia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Strab. lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 26. Vide DARDANVS.

Cadmus Coorum tyrannus, anno ab vrbe 166.

Cadmus, fluuius Cestrinus, vide CAMMANIA.

Cadréma, vrbs Lyciæ, Olbiorũ colonia. Steph.

Caduceum, Mercurij virga fuisse fertur, qua ille ad disidia & discordias tollendas vtebatur (vnde Caducifer vocatus est) à cadendo dicta, quòd contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per Fęciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis Deus, & deorum nuntius habebatur, assignatum est Caduceum, quòd dissidentium animi oratione præcipue sedentur. Caduceum Aegyptij in speciem duorum draconum maris & fœminæ figurauerunt, qui parte media sui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, sibi alligantur, primisque partibus reflexi, in modum circuli oscula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inuenisse, & Mercurio donauisse, lyra vicissim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hanc afferunt rationem: Mercurium, cùm hanc virgam manu tenens in Arcadiam proficisceretur, duos serpentes pugnantes inuenisse, virgáque interposita, dicto citius prælium diremisse. Ad cuius rei memoriam posteri Caduceum duorum draconum similitudine figurarunt: illúdque Mercurio, veluti peculiare insigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocare, & somnum, quibus volebat, immittere credebatur. Quod & ipsum non obscurè tradit Virgilius 4. Aeneid.

Tum virgam capit, hac animas ille euocat Orco pallenteis, alias sub tristia Tartara mittit. Dat somnos, adimítque, & lumina morte resignat. Illa fretus agit ventos, & turbida tranat Nubila.

Caduéni, Sardiniæ iurisdictionis in Caria populi. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cadúmim, Nomen torrentis. Iudic. 5.

Cadúrci, Narbonensis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi: & ciuitas episcopalis in prouincia Bituricensi. Plinius libro 4. cap. 19. Mantuan. Aluerni, Meldique simul, fortésque Cadurci. Vulgò *Le pays de Quercy où est Cahors.*

Caduſi

Caduſi, populi in Caſpium mare & Pontum. Steph. Strab. lib 11. Vide CADVSII. ſuprà.

Cadytis, Herodoto lib. 2. vrbs Syriæ maxima.

Cæa, ſiue Cæos, nomen inſulæ maris Aegæi, à Cæo Titani filio ſic dicta, Plin. libro 4. Hanc Ptolemæus & vulgus nauticum Caiam nominant. Vnde Eraſiſtratus è Cæa inſula Cæus dictus eſt. Et veſtis Cæa, quę ab aliquibus Coa dicitur, bombycina tenuiſſima, raſis velleribus à paruis animantibus confecta, ibi primùm inuenta, quam prima texiſſe dicitur Pamphila. Hæc hodie ſub Venetorum imperio eſt. Virgil. lib. 1. Georg.

-& cultor nemorum, cui pinguia Cææ
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.

Cæcias ventus flans inter Aquilonem & exortum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, vt poſt Ariſtotelem docet Plinius libro 2. cap. 47. vnde natum prouerbium, Mala ad ſe trahens, vt Cæcias nubes.

Cæcilius Metellus, conſul Romanus Collegam habuit C. Seruilium anno ab vrbe condita 470.

Cæcilius Metellus Balearicus cognominatus, conſul Romanus cum T. Quinto Flaminio, anno ab vrb. cond. 631.

Cęcilius Metellus Caluus conſul Rom. cum collega L. Aurelio Cotta, anno ab vrbe cond. 635.

Cæcilius Metellus Dalmaticus cognominatus, conſ. Rom. cum collega Q. Mutio Scæuola, anno vrb. cond. 637.

Cæcilius Metellus Numidicus dictus, conſ. Ro. cum collega M. Iunio Syluano, anno vrb. condi. 656.

Cæcilius Metellus princeps ſenatus Cn. Pomp. Magno & M. Lucinio Craſſo coſſ. anno vrb. cond. 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine. Q. collega, Sextili menſe, addito Cn. Pomp. Magno, cum plures menſes ſolus magiſtratum geſſiſſet, anno vrb. cond. 702.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poëtas nouos prælegere cœpiſſe. Domitius Marſus, Epirota tenellorum nutricula vatum. Huius meminit Macrob. Cæcilius Gallus in diſciplina iuris, atque legibus populi Romani noſcendis, interpretandiſque ſcientia, vſu, authoritateque illuſtris fuit tempore Gellij, cuius etiam ipſe meminit, dicitque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quæ ad ius ciuile pertinerent. Cæcilius item Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo & Martio Cyrino coſſ. ad v 1. calend. Februar. teſtamento ſuo edixit: Quamuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſeruorum 4116. iuga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia in numerato pondo 600. millia. Plinius.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto vſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demoſthenis & Ciceronis, & alia multa. Suidas.

Cæcilius Argiuus, verſificator, ſcripſit de piſcibus. Suidas.

Cæcilius Statius poëta comicus, quem Cicero ad Atticum, malum Latinitatis authorem vocat, Volcatius tamen comicorum palmam ei concedit. Fuit is natione Gallus, & Ennij contubernalis. Deceſſit anno vno poſt Ennium, ſepultus in Ianiculo. Euſeb.

Cæcilius, poëta comicus, dictus Feſto à Cæculo Prænęſtinæ vrbis conditore. Horatius,

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte.

Cæciliæ, familiæ Metellorum nomen. Vide METELLI.

C. Cæcilia, vxor Tarquinij Priſci, mulier morum integritate laudatiſſima. Volater.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrenſi diuidit. Et eſt oppidum Italiæ, haud procul à Sicilia. Steph.

Cæcinos, montis nomen in Sicilia. Plin. lib. 3. cap. 10.

Cæcubum, oppidum Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum, vini genus nobiliſſimum fuit, in ſinu Amyclano paluſtribus in populetis naſcens, quod Neronis culpa proſus interiit cùm ille foſſam à Baiano lacu Oſtiam vſque per agros Cæcubum duceret, vt refert Plin. lib. 14. cap. 6. Martial. lib. 13.

Cæcuba Fūdanis generoſa coquuntur ahenis.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit: cuius mater cùm igni aſſideret, ſcintilla in gremium eius delata eſt, ex qua illa ſe grauidam factam credi voluit: expletiſque legitimis menſibus puerum peperit, quem, quòd minores haberet oculorum orbes, Cæculum appellauit, à quo Cæcilios ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cùm aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet, rapto ſe alens & latrociniis, tandem Prænęſtinam ciuitatem condidit, cúmque vicinos populos ad ludorum ſpectacula conuocaſſet, monere eos cœpit, vt relictis ſedibus ſuis, nouam vrbem ſecum incolerent: neque ſuum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cùm illis perſuadere non poſſet, Vulcanum dicitur inuocaſſe, vt ſi reuera ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt, quę vniuerſum illum cœtum vndique circumſepſit, tantámque omnibus religionem incuſsit, vt non ægre in Cæculi ſententiam tranſirent. Alij tradunt Cæculum recèns natum à paſtoribus in igne inuentum eſſe, nulla ſui parte

à flammis violatum: indéque factum esse, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virg. lib. Aeneid. 7.

Nec Prænestinæ fundator defuit vrbis:
Vulcano genitū, pecora inter agrestia negem,
Inuentumque focis, omnis quæ credidit ætas,
Cæculus, &c.

Cæculus, Stator, iunior, apud Aborigines regnauit.

Cædicius prænomine Q. consul Rom. cum L. Manlio Vulsone Longo, anno vrb. condi. 498.

Cædicius prænomine Q. consul. Rom. cum collega M. Valerio Coruino iuniore: vrb. cond. 465.

Cæionius Commodus Verus prænomine L. cos. cum collega C. Cornelio Prisco, anno vrb. cond. 830.

Cælius Apollinaris prænomine Q. is cum collega Fosio Prisco, anno vrbis cond. 921.

Cæleus Triptolemon, Eleusinæ regnauit. Euseb.

Cælius, orator, ærī turbulentóque ingenio, discipuius Ciceronis, decesit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum longiore vita & meliore mente dicit. Cicero in Oratore, Cælius quandiu paruit authoritati meæ, talis Trib. pleb. fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentámque dementiam à Senatu, & bonorum causa steterit constantius. Tandem ab Atratino quodam accusatus, quòd cum Catilina conspirasset in perniciem reipub. quódque auruni à Clodia Clodij sorore extorsisset, eique venenum propinasset, defensus est à Cicerone, elegantissima illa pro Cælio oratione, quę hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Pontius, prætor vrbanus, cùm ei ius dicenti Picus supra caput insedisset, & aruspices respondissent, dimissa aue, hostium victoriam fore: moriturum tamen qui oppressérit, ipsam statim auem exanimauit, ex quo accidit vt ipse cum XL. aliis Cæliis interficeretur. Valerius.

Cælius Plotius prætor Romanus.

Cælius, Tarracinæ splendido loco natus, cùm in cubiculo quiescens in lectulo peremptus esset, alij, ad quos suspicio eius peruenire posset, fratres causam dixere: postquam verò constitit, eos dormiuisse aperto ostio, absoluti sunt, quoniam in tanto facinore verisimile nō fuisset, eos quietem capere potuisse, Valerius libro 8.

Cælius, quidam historicus. Plin. lib. 3. cap. 10.

Cælius Probinus, consul, collega Marcelini, anno ab vrbe 1095.

Cælius, Saturni pater, à nonnullis Latinis appellatus.

Cælius, Tuscorum rex, regnauit annis XXI. Hic Romulum contra Cenninenses & Antennates Crustumiósque iuuit. Annius, Dionys. libro 2. Hinc Cælius mons.

Cælius, mons vrbis Romæ, vnus ex septem: à Cælio Vibeno nobilissimo duce Tusco dictus, qui Romulo aduersus Tatium regem auxilio venit: à quo & Cælimontana porta nomen accepit. Hunc montem Tul. Hostilius vrbi addidit, ibique ipse habitauit, quò frequentius habitaretur, vt inquit Liuius lib. 1. ab vrbe. In eo habitauit Ennius poëta.

Cælos, Thraciæ portus. Plin. lib. 4. cap. 11.

Cæltæ, coloniæ, à Tubal filio Iaphet conditæ.

Cæ us, cognomē Indigenæ, qui ex Terra sorore in matrimonium ducta, Saturnum, Bætillum, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formosissimum supremum corpus cælum dicunt fuisse appellatum.

Cæma est mons Alpium diuimētium Togatam Galliam à Comata, ex quo Varus fluuius emittitur.

Cænæ, parua quædam insula in mari Siculo in Africam versa, cui vicina est Gaulos & Melite. Plin. lib. 3. cap. 8. Item Ptolem. sinus Laconici oppidum non procul à Tenaro promontorio, hinc Cœnites portus apud Plin. lib. 4. & Cænæus Iuppiter dictus est Ouid.

Victor ab Oechalia Cæneo sacra parabat
Vota Ioui.

Cæneus, Iouis cognomentum, à Cæne impositum, sinus Laconici oppido, vbi summis honoribus colebatur. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Victor ab Oechalia Cæneo sacra parabat
Vota Ioui.

Cæneum, Vide DODONE. Steph.

Cænargiæ, regio quædam. Vide THYREA.

Cæne, vrbs circa sinum Laconiæ, Tænaron antè vocata: hinc Cænites portus. Plin. lib. 4.

Cæneus, dissyllabum. Vide CAENIS.

Cænēum, promontorium Euboiæ.

Cæcini, Thraciæ regio. Plin. lib. 4. cap. 11. Steph.

Cænina, Latij oppidum clarum. Plin. lib. 3. cap. 5. Vide CAENITE.

Cænis, Thessalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetrauit, vt in virum trāsformaretur, nullisque vnquam vulneribus posset sauciari. Mutato itaque sexu, etiam nomen mutauit: & ex Cænide factus est Cæneus. Hic cum Lapithis pugnās aduersus centauros, cùm nullo teli genere posset violari, congesta in eum magna arborum mole, viuus obrutus est, & in Cænidem auem transformatus, vt fabulatur Ouid. lib. 12. Metamorph.

-O salue
Maxime vir quondam, sed auis nunc vnica.

Quanquam Virgilius à morte non in auem transformatum velit, sed in muliebrem rediisse sexum. Sic enim habet libro sexto Aeneid.

It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina Caneus,
Rursus & in veterem fato reuoluta figuram.

Vide

Vide CAENEVS.

Cænis Italiæ promontorium, quod aduerſum habet & oppoſitum Pelorum in Sicilia, XII. ſtadiorum interuallo, Plin. lib. 3. cap. 5.

Cænis inſula prope Peloriadem in Siciliæ promontorium, occaſum verſus. Eſt & Cænyſium, Italiæ ciuitas, Steph.

Cænitæ, vrbs Sabinorũ à Romulo capta. Steph.

Vide CAENINA.

Cænites, Achaiæ portus, ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus. Plin. lib. 4. cap. 5.

Cæpori, citerioris Hiſpaniæ populi. Plin. libr. 4. cap. 20.

Cære, vrbs inſignis in Hetruria, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam, & à Pelaſgis è Theſſalia profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominauerunt, aduerſus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum ſubiens, vrbs eius nomen percontatus fuiſſet, eíque à Theſſalo quondam de muro χᾶιε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea vrbem, mutato priori nomine, Cære vocauere. Verùm tam ſplendidæ, támque gloriоſæ ciuitatis, Strabo libro quinto aſſerit vix vlla ſua ætate extitiſſe veſtigia: & ſolo vicinorum balneorum nomine, quæ Cæretana dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc oppido Cærites tabulæ appellatæ ſunt, in qua cenſores referri iubebant, quos notæ cauſa ſuffragiis priuabant. Nam vrbe à Gallis capta, cùm Cæretani eos, qui vna cum ſacris, æternóque Veſtæ igne ad ſe profugerant, comiter hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde reſtituta in ſtatum meliorem vrbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidam eos donauerunt, ſuffragij autem ius eis non conceſſerunt. Hinc factum eſt, vt cùm aliquem ignominia & contumelia dignum volumus ſignificare, Cæritę cera eum dignum eſſe dicamus. Horat. lib. 1. Epiſt.

Quid deceat, quid non obliti, Cærite cera.
Digni, &c.

Cæretanus, amnis ad Cæren vrbẽ. Pli. lib. 3. ca. 5.

Cęrete, ciuitas Tuſciæ.

Cęrętum, Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nurſiam, à quo Cæretani appellati, totum orbem vano quodam acturpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam fere continuè peregrinantur, familia atque vxoribus domi relictis.

Cærobrix, Luſitaniæ vrbs, Ptolem. alio nomine dicta Cezimbria.

Cæſar, Iuliæ familiæ cognomen, inde tractum, quòd qui primus ex gente Iulia id cognominis eſt ſortitus, cęſo matris ventre natus tradatur, vel quòd oculis cæſiis, hoc eſt, glaucis fuerit: vel à cæſarie, cum qua natus proditur. Feſtus. Hoc nomen primus habuit Scipio Africanus. Plin. lib. 7. Spartianus verò, & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæſaris auum, qui in Africa elephantum interfecit, Cęſarem lingua Punica appellatum.

C. Cæſar Octauianus Auguſtus, I. Romanorum imperator, imperauit annis LVI. anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo. lib. 4. ca. 4. Eutrop. lib 7. conſul collega Q. Pædij. Is & Lepidus amicitias inierunt. II. conſul, collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 721. Iapidas, Dalmatas, & Pannonios ſubegit. Flor. lib. 131. III. conſul, collega M. Valerij Meſſalæ, anno ab vrbe 723. IIII. conſul, collega M. Licinij Crafſi anno ab vrbe 724. V. conſul, collega Sexti Apuleij, anno ab vrbe 725. VI. conſul, collega Vipſanij Agrippæ, anno ab vrbe 726. VII. conſul, collega eiuſdem Viſpanij, anno ab vrbe 727. VIII. conſul, collega T. Statilij Tauri, anno ab vrbe 728. Iſtis temporibus Hiſpaniam ſubegit Flor. lib. 135. IX. conſul, collega M. Iunij Syllani, anno ab vrbe 729. X. conſul, collega C. Norbani Flacci, anno ab vrbe 730. XI. conſul, collega Cn. Calphurnij Piſonis anno ab vrbe 731. XII. conſul, collega L. Syllæ, anno ab vrbe 749. Hoc tempore Romæ ſapientes inſignes erant, Virgilius, Flaccus, Saluſtius, Hortenſius, Atenodorus Tarſeus, & Sitio Alexãdrinus, Eut. op. lib. 7. XIII. conſul, collega M. Plautij Syluani, anno ab vrbe 752.

C. Cęſar Caligula, IIII. Romanorũ imperator, imperauit annis IIII. menſibus X. anno ab vrbe 790. II. conſul, L. Cæſiani collega, in tio popularem ſe oſtendit, animos ſtudiá que hominum erga ſe incendit. Dein, monſtrum ſe exhibuit luxu, incontinentia, atrocitate, & omni genere vitiorum. Sueto. Eutro. Oro. libr. 7. cap. 5. Ioſeph. lib. 19. ca. 1. anno ab vrbe 790. III. conſul ſolus, expeditionem fecit in Germanos: egregij egit nihil. Adminocinum Bellini barauorum regis filium, in deditionem accepit. Eutrop. lib. 7. anno ab vrbe 792. III. conſul, C. Voluſij Saturnini collega, anno ab vrbe 792.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega P. Rutilij Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Flor. lib. 73.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega M. Calphurnij Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius libro 6. Oroſ. libro 6. cap. 7. Sueton. II. conſul, collega P. Seruilij Iſaurici, anno ab vrbe 706. III. conſul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 708. III. conſul, ſolus, anno ab vrbe 709. V. conſul, collega M. Antonij anno ab vrbe 710. I. Romanorum imperator, imperauit annis tribus, anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibúſque, & monte Gebenna, fluminibúſque Rhodano & Rheno continetur, no-

uem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggressus, maximis affecit cladibus. Aggressus est & Britannos, ignotos antea, superatisque pecunias & obsides imperauit. Deinde cùm obtinere non potuisset, vt sui absentis in consularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit, neminéque repugnante Galliam Cisalpinam, Picenum, Vmbriam & Hetruriam occupauit: Pompeiúmque Italia expulit. Post hæc in Hispaniam transgressus, validissimas Pompeij copias, quæ sub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, superauit. Pompeium funestissimo in campis Pharsalicis prælio superauit. Ptolemæum in Aegypto subegit. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hispania Liberos Pompeij. Triumphauit quinquies: primùm de Gallia, postea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hispania. Liberalissimus fuit omnium, & maximè post hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto, Cassio, & reliquis coniuratis, quatuor & viginti vulneribus confossus, infinitis propemodum portentis mortem eius ante denuntiantibus: quorum bonam partem enumerat Virgilius libro primo Georgicorum, ibi,

Ille etiam extincto miseratus Cęsare Romam,
Cùm caput obscura nitidum ferrugine texit.

Plut. in Cæs. & Brut. Flor. lib. 116, Appian. lib. 20. Orosus libro 6. capite 17. Eutropius libro sexto.

Cæsar, Dictatoris pater, Pisis, dum calciaretur, repente interiit.

Cæsar, patruus Dictatoris, Romæ obiit.

C. Cæsar, poëta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C. Cæsar, L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemens, sed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepore, nemo suauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus sicut ex eiusdem tragœdiis leuitas eius sine neruis perspici potest.

Lucius Cæsar, Caij oratoris frater, & consul, & Prætor fuit, ambo Syllam sequuti, iussu Marij interfecti sunt: quo tempore M. item Antonius orator, Crassi æqualis, vt ait Pædianus.

Lucius Cæsar alter, Marci Antonij Triumuiri auunculus Pompeianarum partium, missus ab vtraque parte quandoque orator de pace. Postremò inter proscriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauij amicus proscriberetur. Plutar.

Cæsar Vopiscus, qui (vt ait Varro) cùm causam ageret apud Censores, dixit campos Roseæ in Rotiano semen esse Italiæ.

Cæsar-Augusta, Tarraconensis Hispaniæ clarissima ciuitas, ante Numantia dicta Pompo. Augusta Cæsarea Ptolemæo dicitur & Strabo ni libro 3.

Cæsarea, vrbs Palestinæ & Mauritaniæ ciuitas non procul à monte Carmelo, in littore maris magni, quæ turris Stratonis vocabatur, sed postea ab Herode in honorem Cæsaris nobilis ædificata, Cæsarea appellata. In qua idem in honorem Cæsaris magnificâ domum marmore construxit, vbi nepos eius ab Angelo percussus, eò quòd non dedisset honorem Deo, consumptus à vermibus expirauit. In hac Cornelius centurio à Petro baptizatus est. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem Cæsaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes, Iordanis & Dan oriuntur. Tertia Cappadociæ. Ioseph. Moga primùm, postea Cappadocia, ante Iol vocitata: quam cùm Iuba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine à Cæsare Cæsaream vocauit. Strabo lib. 17. Vide 101.

Cæsarea, Cappadociæ vrbs, sic à Tyberio nomi nata, antè Masaca, Mazaca (& alias Maza dicta) Stephan. Euseb. Itémque Apamia. Strabo libro 16.

Cæsar-Augusta vrbs Hispaniæ Tarraconensis, quam Strabo Augustam Cæsaream vocat: antea Numantia dicta. Teste Pompo. vulgus Hispanorum Saragossam nominat.

Cæsarienses, Ioniæ populi, Ephesum conuenientes. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cæsariensis Mauritania, Vide MAURETANIA Cæsariensis.

Cæsarium, Aegypti emporium, & secessus quidam. Strabo libro 17.

Cæsarius, consul, collega Attici, tempore Honorij XLVI. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 1150.

Gæsarobricenses, Lusitaniæ Hispani populi. Plinio lib. 4. cap. 22.

Cæsaromagus, oppidum apud Cæsaream, vulgò Beauuais.

Cæsenna, vrbs Flaminiæ prouinciæ, à cędendo dicta, quòd exiguo amne cæsa, id est diuisa sit, vel quod ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone sit diuisus. Hinc Cæsennates dicti, & Cæsennetia vina, quæ inter generosa numerantur. Vide CESENA.

Cæso, Duillius Helua, consul, collega L. Papyrij Crassi, anno ab vrbe 420.

Cæsius Bassus poëta Lyricus fuit, qui in suis præ diis ardente Vesuuio, latéque vagantibus flammis cum villa sua conflagrauit.

Cæso, Fabius Ambustus, tribunus militum anno ab vrbe 361.

Cæso, Fabius Vibulanus, consul, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 270. II. consul, collega Spu. Furij Medullini, anno ab vrbe 273. III. consul, collega T. Verginij Rutili, anno ab vrbe 275. Fabij suis sumptibus pro repub.

republic. aduersus Veiētem hostem arma sumpsere.

Cæstus nobilis puer Romanus cuius castitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua est probitas, quanta est præstantia formæ,
Cæste puer puero castior Hippolyto,
Te secum Diana velit doceátque natare,
Te Cybele secum vellet habere Phryga.

Cæstius, homo erat nasutissimus, sed nullius ingenij: & Ciceroni etiam infestus, quod illi non impune cessit. Vide Cæl. Rhod. cap. 7. libro 14.

Cætheus, V. C. & solus, anno ab vrbe 1257.

Cætobrix vrbs est Lusitaniæ, alio nomine dicta Cænubria. Ptol. lib. 2. cap. 5.

Cæyx, rex Thraciniæ, Luciferi filius, & maritus Alcyones, qui cum ob fratris causam in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum consulendum ire vellet, diu ab vxore remoratus est: cùm verò illi promisisset, se intra duos menses rediturum, abire permissus est. Sed in Aegeo mari tempestate deprehensus naufragium fecit, ibique amissa naui submersus, promissis stare nō potuit. Vxor autem cùm quotidie diis pro viri salute vota solueret, noctu per somnium monita est maritum periisse. Mane igitur experrecta, ad littus vnde maritus soluerat, accessit, & dum infortunia sua quereretur, cadauer in mari longius aspexit: quod cùm mariti esse cognouisset, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiseratione in Halcyonem conuersa, ad os mariti aduolauit, qui oscula vxoris sentiens, in auem eius nominis commutatus est. Ouid. lib. 11.

At iuuenes quærente moras Cæyce reducunt.

Vide HALCYON.

Caïcus, Mysiæ flumen Pergamum præterfluens per campum, qui Caycus nominatur, in Elaiticum sinum defluit. Plin. lib. 5. cap. 30. Liuius lib. 6. Virgil. lib. 4. Georg.

Saxosúmque sonans Hypanis Mysúsque Caicus.

Caïeta, mulier Troiana, quam alij Aeneæ, alij Ascanij, alij Creusæ nutricem faciunt. Hanc Aeneas ab inferis reuersus fato cessisse inueniens, non longè à Baiano sinu sepeliit: ibique & vrbem condidit, quam vnà cum adiacenti portu Caietam dixit. Virgil. libro septimo Aeneid.

Tu quoque littoribus nostris Aeneia nutrix
Aeternam moriens famam Caieta dedisti.

Strabo autem lib. 5. Caietam à sinus curuitate appellatam existimat, Laconum idiomate, qui curua omnia καιάτας solent nominare, Aeneam autem huius vrbis fundamenta posuisse, & sinum ipsum in medio positum Caietam nominasse dicit. Alij propter combustas naues Caietam fuisse appellatam, ἀπὸ τοῦ καίειν vrere. Virgil. libro decimo Aeneid. Quid repetam exustas Erycino in littore classes?

Caïeta, vrbs & portus Campaniæ, sic à Caieta nutrice Aeneæ dictus. Solinus.

Cain, Filius Adam. Genes. 4.

Cainan Filius Enos. Genes. 5. Luc. 3.

Cainas, Asiæ in Scythia fluuius Gangem influit. Plin. lib. 6. cap. 19.

Cáiphas, Princeps quidam sacerdotū inter Iudæos qui fuit tēpore Christi, Matth. 26. Io. 10.

Caïrum, vel Alcairum, Aegypti ciuitas, Vide Babylon.

Cáius, cognomen à parētum gaudio sumptum. Martialis,

Non maius, quam ter Caius esse tuus. vel Caius quasi Gaius à Graeco γαῖος, id est terrenus à γαῖα quæ terra est. Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenarius aut etiam rudis homo ac planè brutus dicebatur. Cæl. lib. 24. cap. 5.

Caius, Lingua Latina prisca interpretatur domi nus, teste Plutarch. Nomen viri Macedonien. sis. Act. 19. Hospes Pauli, Rom. 16. d.

C. Acceroníus Proculus, consul, collega C. Pontij Nigrini tempore Claudij Tiberij Neronis Cæsaris III. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 789.

C. Aelius Pętus, consul, collega Valerij Maximi, anno ab vrbe 467.

C. Aemilius Mamercus, tribunus militum, anno ab vrbe 362. II. tribunus militum, anno ab vrbe 365.

C. Aemilius Paulus, cōsul, collega M. Liuij Denteris, anno ab vrbe 452.

C. Antistius Vetus, cōsul, collega D. Lælij Baldi, anno ab vrbe 748.

C. Antistius Vetus, consul, collega C. Asinij Pollionis, anno ab vrbe 775.

C. Antistius Vetus, consul, collega M. Suillij Seruiliani, anno ab vrbe 802.

C. Antónius, consul, collega M. Tullij Ciceronis, anno ab vrbe 691.

C. Aquilius Florus, consul, collega L. Cornelij Scipionis, anno ab vrbe 494.

C. Asinius Gallus, consul, collega C. Martij Censorini, anno ab vrbe 746.

C. Asinius Pollio, consul, collega C. Antistij Veteris, anno ab vrbe 775.

C. Asinius Pollio, consul, collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 714.

C. Attílius Balbus, consul, collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 508. II. consul, collega T. Manlij Torquati, anno ab vrbe 517.

C. Attílius Regulus, consul, collega L. Aemilij Pauli, anno ab vrbe 529.

C. Attílius Regulus Seranus, consul, collega L. Manlij Vollonis, anno ab vrbe 503.

C. Attílius Seranus, consul, collega Q. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 648.

C. Attílius Seranus, consul, collega C. Hostilij Mancini, anno ab vrbe 184.

C. Aufidius Victorinus, consul, collega L. Septimij

mij Seueri Augusti, anno ab vrbe 952.
C. Aurelius Cotta, consul, collega P. Seruilij Gemini, anno ab vrbe 501.
C. Aurelius Cotta, consul, collega Seruilij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 554.
C. Bebius Pamphilus, Insubrium agrum ingressus cum toto ferme exercitu circunuentus est. Liuius lib. 2.
C. Bellicius Torquatus, consul, collega M. Attilij Glabrionis, anno ab vrbe 876.
C. Cæcilius Metellus, consul, collega C. Furij Placidij, anno ab vrbe 502.
C. Cæcilius Metellus, consul, collega T. Didij Vinij anno ab vrbe 656.
C. Cæcilius Metellus Caparius, consul, collega C. Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 641.
C. Cæcilius Galdus, consul, collega L. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 660.
C. Cæcilus Ruffus, consul, collega L. Pomponij Flacci, anno ab vrbe 769.
C. Calpurnius Piso, consul, collega Aug. Posthumij Albini, anno ab vrbe 574.
C. Caluisius Sabinus, consul, collega L. Portij Censorini, anno ab vrbe 915. II. consul, collega L. Passieni Ruffi, anno ab vrbe 750.
C. Caluisius Sabinus, consul, collega Cn. Lentuli Getuli, anno ab vrbe 778.
C. Caninius Gallus, consul, collega M. Vipsanij Agrippæ, anno ab vrbe 717.
C. Cassius Varus consul, collega M. Licinij Lucullj, anno ab vrbe 681.
C. Cássius Syriæ Prætor anno salutis 49.
C. Cassius Longinus, iuriscõsultus, consul, collega M. Vinitij Quartini, anno ab vrbe 782.
C. Cassius Longinus, consul, collega P. Licinij Crassi, anno ab vrbe 583.
C. Cassius Longinus, cõsul, collega Sex. Domitij Caluini, anno ab vrbe 630.
C. Cassius Longinus, consul, collega Cn. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 658.
C. Cicereius, præf. Cortos vicit, pax inde data, anno 581. Liu. lib. 2. deca. 5.
C. Ciuilius, Albanorũ imperator, an. ab vrbe 81.
C. Claúdius Caninius, consul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 468.
C. Claudius Cento, consul, collega M. Sempronij Tuditani, anno ab vrbe 513.
C. Claudius Cinna, consul, collega C. Fabricij Luscini, anno ab vrbe 480.
C. Claúdius Marcellus, consul, collega L. Aemilij Pauli, anno ab vrbe 704. II. consul, collega C. Claudij, anno ab vrbe 705.
C. Claúdius Marcellus, consul, collega L. Aruntij, anno ab vrbe 732.
C. Claúdius Nero, consul, collega M. Liuij Salinatoris, anno ab vrbe 547.
C. Claúdius Pulcher, consul, collega T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 577.
C. Claúdius Sabinus, consul, collega P. Valerij Publicolæ, anno ab vrbe 294.
C. Cornélius Cossus, tribunus militum, anno ab vrbe 355.
C. Cornelius Dolabella, consul, collega M. Fuluij Nobilioris, anno ab vrbe 595.
C. Cornelius Scipio, cõsul, collega A. Attilij Calatini anno ab vrbe 499.
C. Fabius Ambustus, tribunus militum, anno ab vrbe 350. II. tribunus militum, anno ab vrbe 352. III. tribunus militum, anno ab vrbe 355.
C. Fabius Ambustus, consul, collega C. Plautij Proculi, anno ab vrbe 398.
C. Fabius, interrex, anno ab vrbe 401.
C. Fábius Vibulanus Ambustus, consul, collega C. Furij Petilij, anno ab vrbe 344.
C. Fabricius Luscinus, consul, collega Q. Aemilij Papi, anno ab vrbe 471. II. consul, collega eiusdem Aemilij, anno ab vrbe 475. de Samnitibus & Lucanis triumphauit. Huius integritatem notat Eutropius, Florus libro decimotertio. III. consul, collega Claudij Cinnæ, anno ab vrbe 480.
C. Fánnius Domitius, consul, collega Cn. Domitij Aenobarbi, Allobroges vicit, anno ab vrbe 632.
C. Fannius Strabo, consul, collega M. Valerij Messalæ, anno ab vrbe 593.
C. Flauius Fimbria, consul, collega C. M. Nepotis, anno ab vrbe 650.
C. Fontéius Capito, consul, collega Germanici Cæsaris, anno ab vrbe 764.
C. Fuluius Flaccus, consul, collega P. Scipionis Africani, anno ab vrbe 620.
C. Fundánius, Fundulus, consul, collega C. Sulpitij Galli, anno ab vrbe 510.
C. Furius, tribunus militum, anno ab vrbe 330.
C. Furius Pascilius, consul, collega M. Papyrij Crassi, anno ab vrbe 314.
C. Furius Petilius, consul, collega C. Fabij Vibulani Ambusti, anno ab vrbe 342.
C. Furius Placidus, consul, collega C. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 502.
C. Fúsius Geminus, consul, collega C. Rubellij Gemini, anno ab vrbe 781.
C. Gallus, consul, collega T. Saturnini, anno ab vrbe 950.
C. Genútius Aduentinus, consul, collega Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 393.
C. Genútius Clepsina, consul, collega Q. Fabij Gurgites, anno ab vrbe 477.
C. Genútius Clepsina, consul, collega Cn. Cornelij Lasinæ, anno ab vrbe 483.
C. Genútius Pansa II. tribunus militum, anno ab vrbe 370.
C. Hostilius Mancinus, consul, collega C. Attilij Serani, anno ab vrbe 584.
C. Hostilius Mancinus, consul, collega M. Aemilij Lepidi Porcinæ, anno ab vrbe 617. Hic à Numantiis victus, castris exutus, ignominiosam cum Numantiis pacem fecit. Florus

lib.

lib.55.& lib.2.cap.18.Eutrop.lib.4.

C.Horatius Puluillus,conſul,collega T. Menenij Lanati,anno ab vrbe 277.

C.Horatius Puluillus,conſul, collega Q. Nautij Augurini,anno ab vrbe 297.

C.Iulius Cæſar.Vide CAESAR.

C.Iulius Tullus,conſul,collega P.Pinarij Ruffi, anno ab vrbe 265.

C.Iulius Tullus,conſul,collega M.Geganij Macerini,anno ab vrbe 308.II.conſul, collega L. Virginij Tricoſti,anno ab vrbe 310.

C.Iulius Tullus II.Tribunus militum, anno ab vrbe 351.

C.Iulius decemuir,anno ab vrbe 303.

C.Iunio Bruto,dictatore deſignato, actum fuit nihil,anno ab vrbe 443.

C.Iunius Brutus, conſul, collega L. Poſthumij Metelli,anno ab vrbe 462.II. conſul, collega P.Cornelij Rufini,anno ab vrbe 476.

C.Iunius Brutus Bubulcus, conſul, collega Q. Aemilij Barbulæ,anno ab vrbe 437.II. conſul, collega P.Papyrij curſoris,anno ab vrbe 442. III, conſul, collega Q. Aemilij Barbulæ, anno ab vrbe 444.dictator, anno ab vrbe 452.

C.Iunius Syllanus,conſul,collega T.Furnij,anno ab vrbe 737.

C.Iunius Syluanus,conſul,collega P.Corn. Dolabellæ,anno ab vrbe 762.

C.Lælius,conſul, collega Q. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 614.

C.Lælius Aphricanus,conſul,collega L.Cornelij Scipionis Aſiatici,anno ab vrbe 564.

C. Licinius Craſſus, conſul, collega L. Aemilij Pauli,anno ab vrbe 586.

C.Licinius Geta,conſul,collega Q. Maximi Biburni,anno ab vrbe 638.

C.Licinius Stolo Caluius,magiſter equitum, anno ab vrbe 387.tribunus militum, anno ab vrbe 388.conſul,collega C.Sulpitij Petici, anno ab vrbe 392.quo tẽpore peſtis horrenda graſſata eſt,Eutrop.li.2.II.conſul, collega eiuſdem Sulpitij,anno ab vrbe 395.

C.Licinius Varus,cõſul,collega P. Cornelij Lentuli Caudini,anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.

C.Liuius Druſus,conſul,collega P.Scipionis Africani Aemiliani,anno ab vrbe 607.

C.Liuius Salinator, conſul, collega M. Valerij Meſſalæ,anno ab vrbe 566.

C.Luctatius Catulus Cæreonius,conſul, collega A.Poſthumij Albini,anno ab vrbe 511.

C.Luctatius Scæuola conſul,collega L. Veturij Leuinæ,anno ab vrbe 534.

C.Manlius Capitolinus, magiſter equitum, cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis Monetæ ædificata,anno ab vrbe 412.

C.Manlius Maximus , conſul, collega P.Rutilij Ruffi, anno ab vrbe 649. Hic cum Q. Seruilio Cæpione à Cimbris victus, atque caſtris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.

C.Manlius V.conſul,collega Lucij Furij Medullini,anno ab vrbe 280. Huius tempore inducię Veientibus in annos XL datæ ſunt.

C.Marius Nepos,conſul,collega L. Caſſij Longini,anno ab vrbe 647.Bochum Mauorum regem & Iugurtham fudit. Flor.lib. 66 Eutrop. Oroſ. Plutarch.in Marium.

C.Marius Marij filius,conſul, collega Cn. Papyrij Carbonis,anno ab vrbe 971. aduerſus Marium Sylla multis prælijs pugnauit,vicit & occidit.Plutarch. in Syllam,& Pompon.Appian, libro 1.Eutrop.libro 5.Oroſ.lib.5.cap.20. Florus lib.86.

C.Marius Cenſorinus, conſul, collega C. Aſinij Galli,anno ab vrbe 746.

C. Marius Coriolanus à tribunis plebis exilio damnatus,anno ab vrbe 263.Eutrop.lib.1.Liuius 2.Dionyſ.lib.7. Appian.lib.1. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit, Romam obſedit, Vetruriæ matris & Volumniæ vxoris cùm imperio,tum precibus obſidionem ſoluit, anno ab vrbe 266. eo tempore templum muliebri fortunæ conditum & dedicatum fuit.

C.Martius Figulus, conſul, collega P.Scipionis Naſicæ,anno ab vrbe 592.II.cõſul, collega L. Cornelij Lentuli,anno ab vrbe 598.Partũ proſperè primùm,hinc fœliciter aduerſus Dalmatas pugnauit:Flor.in Liui.lib.47.

C. Martius Rutilius,conſul, collega Cn.Manlij Capitolini anno ab vrbe 399. ex plebe dictator,anno ab vrbe 400.II.conſul, collega P.Valerij Publicolæ,anno ab vrbe 404. conſul III. collega T.Manlij Torquati,anno ab vrbe 412. eo tempore pluit lapides, nox interdiu intendi viſa eſt feriarum conſtituendarum gratia. Liuius libro 7. Oroſ.libro 3. cap.8. Eutropius libro 2.IIII.conſul,collega Q.Seruilij Halæ, anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati ſunt. Lex militaris, ne cuius ſcripti nomen, niſi ipſo volente, deleretur, lata : aliaquoque plebiſcita dicta fuere. Liuius libro ſeptimo.

C.Martius Rutilius,conſul,collega Q.Fabij Rutiliani.anno ab vrbe 445.

C.Menenius,dictator,anno ab vrbe 441.

C. Menius Nepos,conſul , collega L. Furij Camilli,anno ab vrbe 418. Pedum conſules ceperunt, omne Latium ſubegerunt, triumpharunt,ſtatuæ equeſtres conceſſę.Liuius,Eutrop. libro 2.

C.Mutius ciuitatem ab hoſte liberauit, anno ab vrbe 247.

C.Mutius Scæuola,conſul, collega L. Calphurnij Piſonis,anno ab vrbe 621.

C.Nautius Rutilius, conſul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 466.

C. Nautius Rutilius , conſul , collega P. Valerij Publicolæ, an.ab vrbe 279.II.conſul,collega.

L.Minutij Carbeti,anno ab vrbe 296.Sabinos ſuperauit.Eutrop lib.1.Liuius lib.3.

C. Nautius Rutilius, conſul, collega M. Papyrij Mugillani,anno ab vrbe 345.

C.Norbanus Balbus,conſul, collega L.Scipionis Aſiatici,anno ab vrbe 671.Hic à Sylla Italiam ingreſſo victus eſt.Flor.libro 85. Eutropius libro 5.

C.Norbanus Flaccus,conſul, collega Ap. Claudij Pulchri,anno ab vrbe 716.

C.Norbanus Flaccus,conſul, collega C. Cæſaris Octauiani,anno ab vrbe 730.

C.Norbanus Flaccus,conſul,collega Druſi Cæſaris,anno ab vrbe 767.

C.Papyrius Balbus, conſul, collega P. Manilij, anno ab vrbe 634.

C. Papyrius Carbo, conſul, collega C. Cæcilij Metelli Caprarij anno ab vrbe 641.A Cimbris qui in Illyricum venerunt, victus atque fuſus eſt.Flor.lib.63.

C.Papyrius Craſſus tribunus militum, anno ab vrbe 372.

C.Papyrius Maſſus,conſul,collega M.Pomp. Mathonis,anno ab vrbe 523.

C.Petilius Balbus,conſul,collega M. Fabij Ambuſti anno ab vrbe 396.II.conſul, collega M. Valerij Coruini,anno ab vrbe 410. III. conſul,collega L. Papyrij Mugillani anno ab vrbe 429.conſulibus de ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

C.Piſo Vopiſcus,conſul, collega Seruilij Aſtæ, anno ab vrbe 866.

C.Plautius Decianus,conſul, collega L. Aemilij Mamerci,anno ab vrbe 426.de Priuernatibus triumphauit.

C. Plautius Proculus, conſul, collega C. Fabij Ambuſti,anno ab vrbe 398. Magiſter equitũ, anno ab vrbe 400.ad Salinas,Hetruſcos, Faliſcos & Tarquinienſes vicit, fudit, cecidit, ac triumphum egit.

C.Plautius Venox,conſul,collega T.Manlij Torquati,anno ab vrbe 409.II.conſul,collega L. Aemilij Mamerci,anno ab vrbe 415.

C.Pompeius Gallus,conſul,collega Q.Verannij anno ab vrbe 801.

C.Pontius Nigrinus,conſul,collega C. Accerroninij, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit.Ioſeph.lib.18.cap.15.

C. Pontius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. Flor.Eutrop.lib.2.anno ab vrbe 461.

C.Popæus Sabinus, conſul, collega Q.Sulpitij Camerini,anno ab vrbe 761.

C.Popilius Lænas,conſul,collega P.Aelij Ligonis,anno ab vrbe 582.II.conſul,collega M.Aemilij Lepidi,anno ab vrbe 596.

C.Quintius Claudius,conſul,collega L.Genutij Clepſinæ,anno ab vrbe 482.

C.Quintius Flamminius,conſul,collega P.Furij Philonis,anno ab vrbe 531.II.conſul,collega Cn.Seruilij Gemini,anno ab vrbe 537.Pugna ad Thraſimenum lacum occiditur.

C.Quintius Flamminius,conſul,collega M.Aemilij Lepidi,anno ab vrbe 567.

C.Quintilius, Dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore CLXX.mulieres veneficæ,Romæ deprehenſæ,damnatæ fuerunt.

C.Rubellius Geminus,conſul,collega C. Fuluij Gemini,anno ab vrbe 781.

C.Scribónius Curio, conſul, collega Cn. Octauij.anno ab vrbe 678.

C.Sempronius Blæſus, conſul, collega C. Seruilij Cæpionis, anno ab vrbe 500. Ciuitates quaſdam ceperunt, maritimam Africæ oram depopulati ſunt, victores Siciliam repetẽtes, circa Palinurum naufragium paſsi ſunt. II. conſul, collega Au. Manlij Attici, anno ab vrbe 509.

C.Sempronius Tuditanus, conſul, collega M. Aquilij,anno ab vrbe 626.contra Iapygas primò malè rem geſsit,mox victoria cladem acceptam emendauit.Flor.lib.59.

C.Sentius Saturninus,conſul,collega Sp.Lucretij Cinnæ,anno ab vrbe 735.

C.Seruilius Hala Structus,conſul,collega L.Papyrij Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, magiſter equitũ, anno ab vrbe 348. II.Tribunus militum,anno ab vrbe 349.III. Tribunus militum, anno ab vrbe 354.

C.Seruilius Potitus,tribunus militum,anno ab vrbe 349.

C. Seruilius Priſcus, conſul, collega L. Aemilij Mamerci,anno ab vrbe 276.

C. Seruilius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338.II.tribunus militum,anno ab vrbe 339.

C.Seruilius Turca,conſul,collega L.Cæcilij Metelli,anno ab vrbe 469.

C.Sextilius tribunus militum,anno ab vrbe 377.

C.Silius,conſul,collega L.Munatij Planci,anno ab vrbe 765.

C.Suetonius Paulinus,conſul,collega L.Teleſsini,anno ab vrbe 818.

C.Sulpitius Galba,conſul,collega D.Haterij Agrippæ,anno ab vrbe 774.

C.Sulpitius Galba,conſul,collega P. Popilij Lenatis anno ab vrbe 622.

C.Sulpitius Gallus, conſul, collega C. Fundanij Funduli,anno ab vrbe 510.Perpetuum ſub his conſulibus cum Pœnis bellum fuit.

C.Sulpitius Gallus, conſul, collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures ſubegit. Florus lib.46.

C.Sulpitius Longus,conſul,collega P. Aelij Pæti,anno ab vrbe 419.quo tempore Minutia Veſtalis virgo ob inceſtum viua defoſſa eſt, Oro. 3.cap.9.Eutrop.lib.2.

C.Sulpitius Longus, collega M.Pætilij Libonis, anno ab vrbe 441.

C.Sul

C. Sulpitius Paterculus, consul, collega A. Attilii Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal senior à Romanis victus, & à suo exercitu in crucem sublatus est.

C. Sulpitius Peticus, consul, collega C. Licinii Stolonis Caluii, anno ab vrbe 392. II. cõsul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III. consul, collega M. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricii, contentione de consulatu, vicerunt patres. IIII. consul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403. V. consul, collega T. Quintij Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.

C. Terentius Varro, consul, collega L. Aemilii Pauli, anno ab vrbe 538.

C. Valerius Flaccus, consul, collega M. Herennii anno ab vrbe 661.

C. Valerius Potitus, consul, collega M. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 346. Equi Caruentanam ceperunt, quam rursus pulsis hostibus Valerius recuperauit Tribunus militum, anno ab vrbe 341. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 350. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

C. Valerius Cotta, consul, collega P. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 505.

C. Veturius, Tribunus militum, anno ab vrbe 380. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 386

C. Vibius Panta, consul, collega A. Hirtii, anno ab vrbe 711.

C. Vipsanius Apronianus, consul, collega L. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 711. eo tempore Nero matrem Agrippinam incestu contaminauit, eámque interfici iussit: hinc lenitate in alios crimen abstergere conatus. Sueto. in Neron. Tacit. lib. 14. De his vide Plutarchum & Liuium lib. 6.

Calaber, Iouis filius, frater Tænari & Cæresti. Steph.

Calabria, insula, quam veteres Mesapiam à duce Mesapo, Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre dixere. Estque proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractus disiungitur. Ouidius lib. 3. de Arte.

Ennius emeruit Calabris in montibus hortos.

Ea λὸ τῦ καλὸς & βρίθω, quoniam sit regio onerosa, & plena omni genere bonorum, dicitur. In ea sunt Brundusium, Hydrus mons, & Salentini campi. Stephanus. Hæc Strabo lib. 6. Messapia, & Iapygia, & Calabria, Salentina dicitur parua insula iuxta Cretam: distátque à Calauro Neptuni filio, stadiis circiter XXX. Stephanus. Vide SALENTINI & infrà CALAVRIA. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hospitibus obtrudebant, sibi alioqui nulli vsui futuros, factũ est, vt dona Calabri hospitis in prouerbium cesserint, pro nullius pretij muneribus, quæ donanti oneri magis sunt, quàm vsui. In Calabria natus est Ennius poëta, Rudiis ignobili oppido: vbi & hortos amœnissimos possedit.

Calæ, larum, ciuitas in India.

Calænus, fons Lyciæ, alias Calbius. Steph.

Calaguritáni, Hispaniæ populi, quorum alij Subulacenses cognominantur, alij Nasaci. Plin. lib. 3. cap. 3.

Calaguriũ, ciuitas Hispanię in Vasconibus collocata. Hinc Calaguritani qui eam habitant.

Cálais, Boreæ ex Orithya coniuge filius alatus, qui vnà cum Zethe fratre similiter alato cum Argonautis Colchos profectus est. Qua in expeditione cùm à Phineo rege humaniter essent accepti, Harpyias, quæ epulas eius fœdabant, persequi constituerunt: quas cùm & alarum auxilio, & sagittandi peritia in Plotas vsque insulas fugassent, ab Iride admoniti sunt, ne Iouis canes vlterius persequerentur. Inde itaque retrorsum conuersi, duas illas insulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuersione sua Strophadas appellarunt, cùm antea Plote dicerentur. Postremò ab Hercule occisi dicuntur, & in ventos commutati, qui Caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & πρόδρομοι, id est, præcursores appellantur. De his Ouidius lib. 6. Metam. Barbaque dum rutilis aberat subnexa capillis, Implumes Calaísque puer, Zethésque fuerunt. Vide CALAMIS. Est etiam Calais gemma, Sapphyro similis, candidior tamen & littoroso mari similis: hanc plerique eandem esse putant cum Angite.

Calámæ, vrbs Peloponnesi. Steph.

Calaméuthe, vrbs Libyæ, vel Phœnicum.

Calaminæ insulæ sitæ sunt in Torrhebia palude seu lacu, quem Nympheum vocant, appellantúrque nympharum insulæ, quæ quia tibiarum cantu in ambitum mouentur, Calaminæ à calamis dictæ sunt: atque item Saltares quoniam in symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius scribit, tametsi à Calaminis distinguere videtur, Cæl. lib. 9. cap. 3.

Cálamis Calamidis, cælator egregius. Plin. lib. 34. cap. 7. Ouidius eum Calaim vocat:

Vendicat vt Calaïs laudem quos fecit equorum.

Calamîsus, Locrorum oppidum. Plin. li. 4. cap. 3.

Calamoboas Antipater cognominatus est. nam cum nec vellet nec posset congredi cominus cum Carneade, qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, semet ad scribendum vertit: multósque libros edidit maledicos, in quibus passim contradicebat Carneadi. Ergo non lingua, sed calamo voticerabatur. Eras.

Calamos, Asiæ oppidum in ora subiecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20.

Cálano-

Cálano, Ciuitas Babyloniæ. Isa. 10.

Cálanus, vnus Philosophus ex Gymnosophistis Indicis, qui secutus Alexandrum Magnum extra Indiæ fines, cùm apud Pasagardas ęgrotare cœpisset, facta pyra, & aurea lectica superimposita, in ea cubans, combustus est, stramentis opertus. Fertur, cùm Alexander Magnus rogaret eum, si quid vellet, dixisse, Propediem te videbo: quod etiam contigit. nam in Babylone paucis pòst diebus Alexander mortuus est. Arianus. Inde quemque sapientem Calanon vocant. Suid. De huius disputatione & interitu plura vide apud Strabonem libro 15.

Cálapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens iuxta Sisciam, gemino alueo insulam sibi efficiens, quæ Segestica appellatur. Plin. lib. 4. cap. 25.

Calaris, Sardinię oppidum. Plin. lib. 2. cap. 108. Claudianus in bello Gildonico. Vide SARDINIA.

Calárna, vrbs Macedoniæ. Steph.

Cálarus, insula, aliàs Alopecia vel Alopeconnesus, aliàs Calerus ciuitas est dicta. Steph.

Calasaris, pars Aegypti, vnde incolæ Calasirij, & Calasiriæ. Steph.

Cálathe, quam alij Calathusam vocant, nomen vrbis ad Herculis columnas sitæ. Vide CALATHVSA. Steph.

Cálathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo, & Strabo. à calatho ibi inuento. Inde fuit Hister poëta, qui de tragœdia insignem librum condidit.

Cálathus, filius Iouis & Antiopes. Homerus.

Calathûsa, insula est inter Chersonesum & Samothracem deserta. Plin. lib. 4. cap. 11. Vide CALATHE.

Calathûsa, alia insula in Ponto. Steph.

Calátibus, vrbs Libyæ. Steph.

Calátiæ, Italiæ ciuitas prope Cassinum & Bouillas, Plin. lib. 3. cap. 5. Steph.

Καλατίαι, populi sunt Indiæ.

Calatis, oppidum in maritima regione Ponti. Stephan.

Calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. lib. 4, cap. 11. quæ antea Aceruetis vocabatur.

Calaurea, siue Calauria, insula in sinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quàm morte Demosthenis nobilior. In hac etenim insula templum erat Neptuni, quò Demosthenes, audito Archiæ satellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antripatri potestatem peruenire, hausto veneno ex calamo, vitam finiuit. In hac insula Diana summis honoribus colebatur, quam inde Kalauream cognominat Ouid. lib. 7. Metamorph.

Inde Calaureæ Latoidos aspicit aruа.

Plin. lib. 4. cap. 11. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoria. Fertur enim, Neptunum cum Latona permutationem fecisse, & data Delo Calauriam habitasse. Vide CALABRIA.

Calauria insula est iuxta Cretam à Calauro Neptuni filio denominata. Est etiam vrbs Locrorum in qua Latona maximè colebatur. vide Ouid. lib. 7. Metamor.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. lib. 1.

Calbius, fons Liciæ, quem & Calænum dicunt. Stephanus.

Calce, Campaniæ ciuitas. Strab. lib. 5.

Calcedon condita, anno ab vrbe 69.

Calchas, chantis, Græcus augur, Thestoris filius (à quo Thestorides à poëtis appellātur) qui cum Græcis ad expeditionem Troiæ profectus est: & quoniam diuinandi arte plurimùm præstabat, eius consilio multa gesta sunt. Nam cùm in Aulide Græcorum classis aduersis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ira placari posset & ex serpentis augurio, qui in arborem surrepens, duodecim passeris pullos vnà cum matre deuorarat, decimo demum anno Iliū captum iri ostendit. Exortáque deinde ad Troiam pestilentia, viam monstrauit, qua Apollinis ira posset mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptissimus erat, adeò vt eius præsidio plerunque defenderetur, præcipuè verò cum suaderet Chryseidem patri reddendam esse. Tum enim Agamemnon nō solùm in vatem, sed etiam in ipsum Achillem incensus ferebatur. Diruta autem Troia reuersus cum Amphilocho Amphiarai filio terrestri itinere Colophonem (quæ vrbs est Ioniæ) cùm in luco Apollinis Clarij extra vrbem apud Samum in Mopsum præstantissimum augurem incidisset, artis peritia ab illo superatus, dolore contabuit, quòd propositā sibi à Mopso caprificō (vt refert Hesiodus) aut (vt Pherecydes mauult) sue grauida, coniicere non potuisset, quot in illa ficus essent, quótve hæc vtero suculas gereret: quod tamē Mopsus sine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homerum lib. 1. Iliad. & Virgiliū 2. Aeneid.

Hinc Itachus magno vatē Calchanta tumultu
Protrahit in medios, &c.

Calcioli, Ptolem. Carseoli. Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calciope, soror Asyrthi & coniunx Phryxi ex quo Cytorum peperit, Aetæ regis Colchorum filia. Ouidius in epistola Helenæ ad Paridem,

Non erat Aeetes, ad quem despecta rediret,
Non Ipsea parens, Calciopéque soror.

Caldone promontorium Indiæ propinquum flumini salso.

Caldius militari ioco dictus est Claud. Cæsar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone. Sueton. in Tiberio.

Caleb

Caleb, filius Iephone, Numer. 13. Ioſ 14. 1. Reg. 25. qui 1. Paral. 2. dicitur Calubaï, filius Eſron, filij Phares filij Iuda.

Caledonia Britanniæ inſulæ pars, quam hodie Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſyluam, quæ & ipſa Caledonia dicebatur, maximos alens vrſos. Martialis in Amphitheatro,

Nuda Caledonio ſic viſcera præbuit vrſo.

Inde etiam Britanni peculiari epitheto Caledonij dicuntur à Poëtis. Idem.

Quinte Caledonios Ouidi viſure Britannos.

Cale, Cales, ſiue Cales, lium, ſiue Calênum, leni, oppidum Campaniæ non procul à Caſilino, in cuius agro mite & generoſum naſcebatur vinum. Horat. lib. 4. Carm.

Sed preſſum Calibus ducere Liberum
Si geſtis.

Eſt & in Gallia hoc nomine, quam Saluſtius captam à Perpenna commemorat. Seru. in 7. Aeneid.

Calégia, Germaniæ vrbs Ptol. vulgò *Wittemberg.*

Calêna Ptol. Britanniæ vrbs, hodie Oxonia, vulgò *Oxenford.*

Caleni agri in Campania, ad Maſsicos, dicente Plinio lib. 3. Hinc felix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiunt vitiferi colles, & temulentia nobiles, ſucco per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixere) ſummum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cęcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni: dein conſurgunt Maſsici, &c.

Calênum, vrbs Campaniæ 14. paſſuum millibus à Capua diſtans. In cuius agro vinum optimũ & dulce naſcitur. In ea aqua eſt quæ vini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. Vide CALENVM. Horat.

Prælo domitam Caleno tu bibes vuam.

Dicta à καλὸς, quod eſt bonum, & οἶνος vinum. Iuuenalis,

Occurrit matrona potens, quæ more Caleno.

Calênum, oppidum prope Calatias & Bouillas, Plin. lib. 3. cap. 5.

Calepium, oppidum in Cenomanis, id ad 14. lapidem à Bergomo Brixiam verſus, ad colles in ſiniſtra parte poſitus, à bonitate vini denominatum, καλὸς bonus, καὶ πῖνω bibo.

Calles, oppidum in Gallia, aliud in Campania, à quo Cales populi iuxta Falernos & Maſsicos. Virgil. lib. 7. Aeneid.

Aequora quique Cales linquunt.

Caleſia, vrbs Italiæ. Steph.

Caleſtra, vrbs littoralis Theſſaliæ iuxta quam Axius fluuius in mare Aegeam deſcendit. Herodotus lib. 7.

Caléte, ignobilis inſula inter Samothracem & Cherſonneſum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Caleti, Galliæ Belgicæ populi. Strabo. ad mare contra Britanniam, quorum vrbs à Ptolemæo Geſoriacum nauale vocatur, hodie, *Cales.* Plin. lib. 19. cap. 1. Cadurci, Caleti, Ruteni, Biturigeſ, vltimique hominum exiſtimati Morini, imò verò Galliæ vniuerſæ vela texunt. apud hos eſt Itius portus, ex quo breuiſſimus eſt in Britanniam traiectus, cuius frequens eſt mentio in Comm. Cæſ.

Caleti, populi, linea vela texunt. Plin. libro 19. capite 1.

Caletranus ager, non longè à Volaterranis in Italia. Plinius.

Caletum ſolis Anglicis hominibus inhabitare conceſſum, anno Domini 1372. ditioni verò Gallorum velut poſtliminio redditum anno Domini 1558. quarto idus Ianuarij.

Καλὸς λιμὴν id eſt pulchrum littus, vrbs Cretæ, aut potius vicus magnus. Steph.

Calianaſſa & Calianarea, nymphæ, quarũ altera à bene regendo, altera à viris honeſtãdis dicta.

Calicadnus, Ciliciæ flumen, Plin. lib. 5. cap. 27.

Calicandrum eſt Aſiæ minoris promontorium, terminus nauigationis poſitus Antiocho Magno ab eis ſuperato.

Calidromus eſt Achaiæ promontorium haud longe à ſinu Maliaco.

Calicula, vrbs Hiſpaniæ Ptol. Calucula Plinio dicta.

Caligij, populi in Arabia. Plinio. Vide CALINGAE.

Caligula, Caius Imperator, dictus à caligis quas margaritis refertas primus portauit. Auſon. vel potius à caliga militari, qua frequenter in exercitu vtebatur ad conciliandos ſibi militum animos. id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre viderent.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare quorum fœminas quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere. Plin. lib. 6. & 7 cap. 17. & 19.

Calingij, Aſiæ populi, quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Calingon, Indiæ promontorium. Plin. libro 6. cap. 20.

Calinipara, Scytharum oppidum. Plin. libro 6. cap. 17.

Calinus, ſtatuarius. Quintilianus.

Calinus Syrius hiſtoricus fuit, qui de geſtis Alexandri ſcripſit.

Caliſto, ûs, vna ex nymphis pulcherrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compreſſa, grauidáque effecta, cùm ſimul cum Diana lauaretur, tumore vteri prodita, & ab ea repulſa, Arcadem filium in ſyluis peperit: à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Iunone in vrſam commutata, & Iouis miſeratione in cælo collocata, maiorem efficit vrſam: quæ & Helice à Græcis dicitur. Propertius lib. 2.

Caliſto Arcadios errauerat vrſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidere vela regit.

Caliſtus poëta qui heroico carmine ſcripſit Hiſtoriam

Hiſtoriam Iuliani principis.

Caliſthenes philoſophus fuit, qui cum aliquando cum Alexandro liberius eſſet locutus, eiuſdem mandato morti adiudicatus eſt: his autem verbis Alexandrum moriens eſt affatus, Si Deus es beneficia largiri mortalibus, non ſua debes eripere. Si homo, id quod es, te ſemper eſſe cogita.

Calita, Nomen viri. 1. Eſd. 10.

Caller, Hiſpaniæ oppidum ſtipendiarium, non liberum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cállia, vrbs vna ex tribus Aetoliæ. Item parua regio prope Talantum. Steph.

Calliarus, vrbs Locrorum, à Calliaro Odædoci & Laomones filio. Strabo. lib. 9. dicta, quòd bene aretur & colatur. Steph.

Cállias, Athenienſ. Comicus, filius Lyſimachi, qui cognominatus eſt Schœnion, quòd funes ob paupertatem torqueret.

Cállias Laccoplutus cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxam miſſus. Suid.

Cállias Methinæus grammaticus, quem Strabo dicit Alpheum Sapphóque poëtas enarraſſe.

Callicrates artifex, ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum cerni non poſſent. Plin.

Callicrátides, Merhemnam vi cepit: ad Arginuſas Peloponnenſes victi, fuſi, fugatique ſunt, cecidit Callicratides. Xeno. lib. 1.

Callidôrus, munus pulchritudinis, dictus à καλὸς καὶ δῶρον.

Callidromus fluuius iuxta Thermopilas.

Callimachus, Poëta Cyrenenſis, Elegiographorum inter Græcos princeps, ſcripſit opus inſigne de Origine & cauſis factorum, quæ ἀιτία inſcripſit, argumento nõ diſſimili ab eo, quod in Faſtis Ouid. tractauit. Martialis ad Mamurram, Epig. lib. 10.

Si non vis, Mamurra, tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, legas Aetia Callimachi.

Callimachus, hiſtoricus Aegyptius, filius Batti & Meſatmæ, diſcipulus Hermocratis Iaſei grammatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vſque ad Euergetem bibliothecæ regiæ præfectum: omne poëmatis genus attigit. Conſcripſit in aduerſarium poëma acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellat Ouidius. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos aliáque complura. Suidas. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum Palladis, & quoſdam hymnos in deos.

Callimachus, alter ſculptor τεχνίτης, nominari ſtuduit, quaſi artis interpollatorem, & qui eam in tenuiorem exquiſitiorémque diſciplinam reduxit: τόρνος enim liqueſacere conflaréque ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforauit, minutatímque tractauit. Paul.

Callimedes, Athenienſium imperator. Diodorus Siculus.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis: ſcripſit de cacozelia, de Rhetorica, ad Cleopatram de rebus geſtis Alexãdri, & alia quædam, Suidas.

Callinicus ſacrum genus Herculi dicatum. Cæl. lib. 5. cap. 4.

Callinous, fuit primus author & inuentor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Calliope, vna muſarum, Orphei mater, quæ heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuauitate nomen habens. καλὸν enim bonum eſt, ὠψ vox. Virg. in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea. Virg. 4. Ecloga,

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo. Ouid. 5. Faſt.

Calliope, vrbs Parthorum. Steph.

Callipia fons eſt Epheſiorum. Plin. libro quinto cap. 29.

Callipidæ, Scythiæ Europę populi ad Hypanim fluuium, Solinus Callipodas vocat: Pomponius Mela Callipidas. Eoſdem Herodotus Græcoſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythę facti ſint.

Callipides Græcus fuit Tragœdiarum hiſtrio qui in ea re ſibi placebat plurimum: vnde quum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutauit, ſubinde illi ſe oſtentans & inter aſtantes ſeſe intrudens: arbitratus fore vt à rege comiter exciperetur. at is quum grauioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, Non admodum, inquit, noſſe me videris ô Rex, nec qui ſim inaudiuiſſe. Reſpondens Ageſilaüs, An non, inquit, es Callipides mimus?

Callipius, conſul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1200.

Callipos, philoſophus, qui honeſtati voluptatem adiunxit, ſicut & Dinomacus.

Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Helleſponti, à Caligula ędificata, à quo nomen ſumpſit, hoc eſt Caligulæ polis.

Callipolis, Stephano oppidum eſt Lampſaci, trans Cherſoneſum in littore ſitum. Item Tripolis Siciliæ, & Tetrapolis Carię. Stephanus. Vide STRONGYLE.

Callîpus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis, quòd tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plutarchus in Dione.

Callipygos Vênus Dicta eſt à pulchris clunibus. nam cum duæ quędam viſendæ pulchritudinis puellæ, de natium præſtantia contendiſſent, tandémque placuiſſet rem adoleſcentis cuiuſdam arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inſpecta, natu maiori palmam addixiſſet, eámque coniugio ſibi copulaſſet: occaſio

caſionem Syracuſanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione Veneri Callipygæ templum conſtruerent. Paleph. lib. 2.

Callirrhoe, fons in agro Attico, nouem habens fiſtulas: vnde & Ἐννάκρουνος dictus eſt. Poëtæ alterum ex nomine r, abiiciunt. Statius 12. Theb.

Et quos Callirrhoe nouis errantibus vndis
Implicat. Martianus, Fontes, inquit,
multi Atticæ, inter quos Callirrhoe prædicatur. Alius eſt in Iudæa Hieroſolymis proximus.

Callirrhoe, Acheloi fluminis filia, ab Alcmæone Amphiarai filio adamata, vt latius docuimus in dictionibus ALCMAEVM & ALVHESIBOEA.

Callirrhoe, filia Lyci, hominis ſanguinarij, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta, quem Troia redeuntem benigne ſuſceperat, & paternis liberauerat inſidiis. Plut. lib. 3.

Callirrhoe, nomen eſt vrbis.

Calliſium, Edoardo Anglo deditur.

Calliſte, Vide THERA.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexãdro Magno familiaris ex condiſciphnatu; accitúſque ab ipſo rege, ad prodenda memoriæ geſta eius aſiatica. Ariſtoteles. Huic nocuit immodica libertas, grauitáſque inuiſa regi: nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cum enim Alexander Magnus ex Perſico bello, ſuperbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit pal amdictirans. Alexandrũ non adorandum eſſe: quæ res & illi & multis principibus Macedonũ exitio fuit. nã illum Alexãder propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, coniurationis conſcium eſſe criminatus, eum truncatis membris abſciſiſque auribus ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in cauea clauſum circũferri iuſſit, diúque tortum tandem necauit. Is hiſtoriã Philoſophorum, ſecundus à Xenophonte, ſcripſit. Senec. Trogus lib. 24.

Calliſto, Vide CALISTO.

Calliſtratus, vir doctiſſimus, Alexandri à cõſiliis.

Calliſtratus, nomen ſtatuarij cuiuſdam, Plin. lib. 24. ca. 8.

Calliſtus I I. Pontifex 193. regnauit annis v. menſibus x. anno 1119.

Calliſtus III. Põtifex 211. regnauit annis III. mẽſibus III. anno 1455.

Calliſtus XV. Romanorum epiſcopus, regnauit annis v. anno 219.

Calliſtus, vnus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico verſu eius hiſtoriam conſcripſit. Volater.

Callo Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator, imperauit annis XXV.

Callocẽrus in Cypro rex nouas molitus eſt & oppreſſus.

Calyrias, Tyrãtis filius, in agris primus ſacerdotio functus eſt. Euſeb.

Calœnum, Vide Calenum & Caleni.

Calon, ſtatuarius, Quint. ca. 10. lib. 12. & Plin. lib. 34. cap. 8.

Καλὸς λιμήν, id eſt bon⁹ portus, Scythię Europeę portus eſt in Euxino ſuper Tauricos. Põponius lib. 2.

Caloſtoma, Plin. commemoratur inter Danubij fluuij oſtia, Vide BORCOSTOMA.

Calpas, Bithynię portus prope Rheſum fluuiũ & Sangarium. Plin. lib. 6. cap. 1. Strabo tamen libro 12. amnem eſſe ſcribit inter Chalcedonẽ & Heracleam.

Calpe, mons in extremis Hiſpanię finibus, freto incumbens, ambitu quidem non magnus ſed altitudine ingens, è regione oppoſitam habens Abilam, extremum Mauritanię montem, forma & magnitudine non diſsimilem: qui duo montes procul aſpicientibus columnarũ ſpeciem præbent. Sub hoc monte ſita fuit Tarteſſus, vrbs vetuſtiſſima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tarteſſia Calpe à poëtis appellatur. Auſonius,

Conſiderat iam Solis equos Tarteſſia Calpe.

Calpe, Europę mons. Plin. Vide ABILA.

Calpẽtus Syluius IX. Latinorum rex.

Calphi, Nomen viri. 1. Mach. 11.

Calphurnia mulier fuit importuniſſima quę ſexus ſui verecundię oblita per ſeipſam cauſas egit, adeóque ſe moleſtam iudicibus præbuit, vt occaſionem dederit edicto quo cautum eſt ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calphurnius Piſo, conſul, collega Ruſtici Bolani anno ab vrbe 863.

Calphurnius Beſtia nobilis fuit Rom. qui pecunia corruptus, rem aduerſus Iugurtham malè geſſit: huic à M. Cæcilio accuſatore obiectum eſt, quòd vxores ſuas dormientes interemiſſet. Plin. lib. 17. cap. 2.

Calubai, Filius Eſron filij Phares 1. Paral. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.

Calucula, oppidum Bœotię ex ſtipendiariis. Pli. lib. 3.

Caluiſius Tullus, cõſul, collega Palmę, anno ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2. Nouocomenſis orator clarus floruit: & tres Galatię ciuitates terræmotu eruę ſunt.

Calyba, Thracię vrbs. Strab. lib. 7. eam Philippus Amyntę filius collectis de exercitu ignauiſſimis habitandam conſtituit.

Καλύβη, Steph. Macedonum colonia.

Calycádnus, Cilicię fluuius, ad quem Seleucia ciuitas ſita eſt iuxta Sarpedonum promõtorium Strab. lib. 14.

Καλύκαδνος, ἡ καλυδνὸς, fluuius Iſaurię. Stephanus in Hyria.

Calydium, Italiæ oppidum in Appia via, Brunduſium

duſium ducens, Strabo lib. 5.

Calydna, inſula, quam quidam vnam eſſe cum Calymna putant. Alij Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedum conſtituit, alij prope Ceam.

Calydna, Cariæ oppidum. Plin. libro quinto, ca. 27.

Calydna, inſula vna è Sporadibus. Plin. lib. 4. ca. 12. Steph.

Calydna, inſula & vrbs Thebæ, à Calydno filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Steph. Vide CALYMNA & TENEDVS.

Cálydon, Aetolorũ ciuitas, regia Oenei patris Meleagri, diſtans à mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eueno fluuio interfluente diuiſa. Ouid. lib. 8. Metam. Luc.

Et Meleagream macularus ſanguine Neſſi
Euenos Calydona ſecat.

Calydonia ſylua, à Calydone vrbe illi vicina ſic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem & ipſi poetæ Calydonium aprum vocant.

Calydonia ſylua in Britannia, à qua ſæui leones emittebantur. Luc. lib. 6.

Tradidit Aonio pauidam Calydonia Neſſo.

Stephano Aetoliæ oppidum eſt, à Calydone Eudymionis aut Aetoli filio. Martial.

Nuda Calydonio ſic viſcera præbuit vrſo. Idē.

Quinte Calydonios Ouidi viſure Britannos.
Silius libro 3.

Inque Calydonios primus trahet agmina lucos.

Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Ouidius.

Plangunt ſe matres Calydonidas.

Calydonis, idos, mulier è Calydone. Ouid. in epiſtolis.

Calymna, Steph. inſula quam Scepſius in plurali Calymnas vocat, alij Calymniam: vnde Calymniates. Vide CALYDNA.

Calypſo, nympha Oceani & Thetyos filia: vel vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouidius.

Ah, quoties illum doluit properare Calypſo!

De ea Homer. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatã tenuit, propinquam promontorio Lacino: vel, vt aliis placet, in mari Africo. Plin. libro 3. cap. 10. Ad hanc peruenit Vlyſſes naufragus, vbi VII. annis detentus eſt: licet Ouid. lib. 4. de Ponto ſex tantùm dicat.

An graue ſex annis pulchram vouiſſe Calypſo
Aequoreámque fuit? &c.

Calyris, vrbs Syriæ. Steph.

Camace, alias Camæ, populi inter Scythicas gentes, Plin. lib. 6. cap. 17.

Camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 3. cap. 17.

Camalodũnum, Britanniæ vrbs. Plin. li. 2. ca. 75.

Camâra, vrbs Cretæ inſulæ. Ptolemæo, Lato prius dicta. Steph.

Camareni, inſulæ Arabũ, & earũ incolæ. Steph.

Camaria, vrbs Italica, ab Albanis condita, Vide CAMERINVM.

Camarica, Ptolemæo vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Victoria dicta.

Camarina, Siciliæ ciuitas. Strab. lib. 6.

Camarina, ſiue Camerina, palus eſt Siciliæ, iuxta oppidum eiuſdem nominis, cuius aquæ cùm fœtore ſuo peſtem generarent, conſulue runt Apollinem, expediret ne ipſis Camarinam exiccari: quibus ab Apolline reſponſum eſt, Camarinam non eſſe mouendam. Neglecto tamen oraculo ſiccauerunt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit prouerbium, Camarinam mouere, pro eo quod eſt, vbi malum accerſere. Vide Seruium in illud Virg. I. Aeneid.

-Et fatis nunquam conceſſa moueri
Apparet Camarina procul, campíque Geloi.

Camarinum, vrbs Vmbrorum Ptolemæo, hodie Camerinum. Vide CAMERINVM & CAMARIA.

Cambades vnum ex cognominibus Tauri montis.

Cambála, Cambalorum, Aſiæ locus eſt in Cyſpiretide regione, vbi auri metalla effodiũtur. Strabo libro 11.

Cambalidus mons, Caucaſi ramus in Suſianis. Plin. lib. 6. cap. 27.

Campadonum, Vindelitiæ vrbs, Ptol. hodie Monacum, vulgò *Munchen.*

Cambles Rex Lydorum tãtæ voracitatis vt nocte quadam vxorẽ quoque abſumpſerit, cúmque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet iugulauerit. Xatus apud Cæl. author eſt.

Camboblaſcon, Coritus creatus à Morge, cognato ſuo.

Cambolectri populi Galliæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 19.

Cambra, Antenoris vxor, Priami mater.

Cambrinius, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyſcones.

Cambûſis, Aethiopiæ vrbs. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Aegyptum adiecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cæterorúmque deorum ædes diui iuſſit, ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libya deſerta arenis obrutus vniuerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſe ſe gladio imprudens læſiſſet, deorum (vt creditur) vltione, ieuiſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodoto lib. 2. Trogus Pompeius. Seneca libro 7. Lucan. libro 7.

Cambyſes, fluuius in Caucaſiis montibus, ortus,

ſupra Armeniam maiorem, Septentrionem verſus, per Iberos & Albanos defluens, Plin. libro 6. cap. 13.

Cambyſes, nomen fluuij in Hyrcania, qui non procul à mari cum Cyro flumine iunctus in Hyrcanium ſinum effluit. Mela libro tertio capite 5.

Cambyſen, Cataxerxen, regiones Perſicæ. Stephanus.

Cambyſſeni, populi. Steph. in Cyropoli.

Camelani, Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nucerinis vicini. Plin. libro tertio cap. 14.

Camelidæ, inſulæ duæ in ora Ioniç regionis. Plin. lib. 5. cap. 31.

Camelocomi, populi Arabiæ. Steph.

Camenta Cypri promontorium ſpectans ſolem occiduum.

Camerinus, conſul, collega Nigri, anno ab vrbe 890.

Camerîna, nomen vrbis.

Camerinum, Piceni vrbs præclara, à curuitate ſitus appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius ſcribit P. Scipioni in armãda claſſe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam ſexcentorum militum armatorum præbuiſſe. Vide CAMERTE.

Camerinum, ciuitas eſt ſita in Sicilia: quę & Camerina & Camerra. Vide CAMERIA & CAMARIA.

Camérium, Italię oppidum iuxta Collatiam. Plinius lib. 3. cap. 5.

Camerôpis, ciuitas Indiæ. Strabo.

Camerte, oppidum Vmbriæ, in Picentinis montibus, à quo Camertes, eiuſdem incolæ.

Camertes Volſcentis filius, partium Turni fautor in Aeneam: ditiſsimus fuit. Virg. lib. 10.

Camértes, Italię populi, in regione ſexta, Amerinis vicini. Strabo lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 14.

Cameſene, Straboni regio in qua regnauit Cameſis.

Cameſes, vel Cameſis, Italiæ indigena, conſors Iani. Perotus.

Camicus, vrbs Siciliæ, in qua Cocalus Dædali filius imperauit. Charax hanc vrbem Inycem vocat. Steph. Vide INYX.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis & Caſmillæ filiam, quam pater inuidia ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vouit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus breui tantopere profecit, vt ſummam ſibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cum Turno aduerſus Aeneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta: vt latius deſcribit Virgilius vndecimo Aeneidos,

Pulſus ob inuidiam regno, viréſque ſuperbas
Priuerno antiqua Metabus cùm excederet vrbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli,
Sublulit exilio comitem, matriſque vocauit
Nomine Camillæ mutilata parte Camillam.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad ſacrificia miniſtrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant miniſtros & miniſtras impuberes in ſacris. Vnde Mercurius Hetruſc. lingua Camillus dicitur, quaſi deorum miniſter. Plutarch. in Numa refert Græcos ſcriptores, Mercurium ab obſequio Camillum appellaſſe ſicut puer qui in Iouis templo miniſtrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſsimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec mukò pòſt, cum crimini illi daretur, quòd albis equis triumphaſſet, & prædam iniquè diuiſiſſet, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus, Ardeam conceſſit. Mox cùm Galli Senones vrbem diripuiſſent, ipſumque Capitolium arctiſſima premerent obſidione, abſens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos, incautos oppreſſit, patriã que in libertatem vindicauit. Poſt hæc Pop. Romanum Veios migrare volentem, elegantiſſima illa, quæ apud Liuium legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbis dotes laudeſque licet agnoſcere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum ſociam Pop. Romani vrbẽ, ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, valetudinem excuſauit: aliumque ſibi ſubrogandum curauit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtra metatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interiit. Virg. 6. Aeneid.

Aſpice Torquatũ, & reſeretẽtem ſigna Camillũ.

Camirus vrbs in Rhodo, ita dicta à Camiro Herculis filio, quem ex Iole Eurytì regis filia ſuſceperat. Homerus in Catalogo nauium.

Λίνδον, Ἰήλυσσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. ab hac inſula Camiræus dictus eſt Iuppiter quòd in ea templum haberet extructum in vertice mõtis Achabyri, vnde tota Creta conſpici poterat. Paleph. libro 1. Strabo, Stephanus. Vide HIERAPITNA.

Cammania, pars Theſprotiæ (quæ Ceſtrina poſt ea dicta, ex qua Cadmus fluuius Ceſtrinus) condita à Ceſtrino Heleni Pentamidæ filio. Steph.

Camœnæ, eædem quę Muſæ, Iouis & Memoriæ filiæ, à cantus amœnitate (vt quidam volunt) ita appellatæ. Varrò tamen author eſt, ab antiquis Carmœnas & Caſmœnas dictas fuiſſe, quę poſtea abiecto r, vel ſ, Camœnæ ſunt appellatæ. Virg. 3. Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & Camœna, ſing. num. Perſius Sat. 5.

Tibi

Tibi nunc hortante Camœna
Excutienda damus præcordia.

Camon, Nomen loci. Iudicum 10.

Campánia, regio Italiæ fertilisima, in qua summum est Liberi patris (vt venuste à Plinio dictum est) & Cereris certamen: sic dicta, quòd campestris sit. Iuuenalis,

Prouida Pompeio dederat Campania febres.

Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliásq; complures. Hinc Campanus. Virg. 10. Aeneid.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur vrbi.

Horatius 1. Serm.

Campanam ob morbum in faciem permulta iocatus.

Campóni populi inter Aquitanicas gentes. Plin. lib. 4. cap. 19.

Campus lapideus, Galliæ Narbonensis campus est, centenûm ferè stadiorum diametrum habens, lapidibus, qui singuli manum impleant, plenissimus, sub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli suppeditatur vbertas. In medio salsæ scatent aquæ, saliſque vis magna. Vniuersa circumadiacens ora, ventis exposita est. Validissimè autem Melamborij venti procellis infestatur: quo saxa ipsa volui traduntur, hominésque ex curribus excuti, & viventorum armis vestibúsque nudari. Huius rei originè ad huiusmodi referunt fabulam, Herculem cum Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cùm deficientibus telis in vitæ discrimen veniſſet, Iouem patrem orasse, vt sibi tela ministraret: statímque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gigantes fuerunt interempti. Strabo lib. 4.

Campi Diomedis, in Apulia siti: est & regio quæ Diomedi cessit in Apuliæ diuisione.

Campsiáni, Germaniæ populi, indigentia laborantes. Strabo lib. 7.

Camuel, filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum, Gen. 22. 1. Paral. 27. Filius item Sephtan, Num. 34.

Camulodunum Angliæ oppidum seu colonia.

Camunini, populi qui se Romanis dederunt. Liuius lib. 9. deca. 1.

Cana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Lectum consurgens, Adramyttenum sinum efficit, cuius pars est Elaiticus.

Cana, vrbs Lycaoniæ.

Cana maior, ciuitas in tribu Aſer. Ioſue 14. Est etiam Cana minor in tribu Zabulon. Ioannis 2. & 4.

Cananæus, sic vocabatur Simon qui fuit vnus ex duodecim Apostolis, & interpretatur Zelotes, aut æmulator, vt habetur Luc. 6. Non enim erat ex Chanaan, sed ex Cana vico Galileæ, qui in zelum vel æmulationem conuertitur.

Canaan, nomen filij Cam filij Noah: à quo Cananæus, & mulieres Cananeæ.

Canace, Aeoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infœlix se suo vagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incensus, infantem canibus lacerandum proiici iusit, misitque per satellitem filiæ gladium, vt eo pro meritis vteretur: verùm quid illa fecerit, non satis liquet: Machareus autem fugiens, factus est Apollinis Delphici sacerdos. Ouid. in Epistolis.

Canache, Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis: quod nomen ἀπὸ τῆς κακχάζης, hoc est, à clamore & strepitu impositum videtur.

Canæ, Straboni, Locrorum oppidum situm in agro Canæo.

Canæ, oppidulum Euboiæ vel Locridis, iuxta promontoria Lesbi.

Canæ, vrbs Tigridis fluuij, vnde Cinæus Iupiter nominatus non solùm à Cinæ, sed etiam à Cane. Steph.

Canæ, oppidum Aeolidis regionis. Plin. libro 5. cap. 30.

Canaius, amnis Aeolidis Plin. 5. cap. 30.

Canan, dicta est Arabia à Cam, qui in ea consedit: à qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quę Deum ignorauit, quin princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo, itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.

Canança, Syrię regio à Cananço filio Cam, qui eam regionem, quę nunc Iudęa nuncupatur inhabitans, à se Cananham nuncupauit.

Cananitis, itidis, regio.

Canária, insula, in mari Atlático Fortunatis propinqua: sic dicta à magnorum canum multitudine ingenti. Plin. lib. 6. cap. 32. hodie omnes ilę insulę quas veteres Fortunatas dixerũt, vno nomine Canarię dicuntur, quarum nobilissima est Palma, præstantissimo saccharo, quod Canarium vocatur, insignis.

Canarij, populi circa Atlantem Africę montem habitantes, quòd victus canis his promiscuus sit. Plin. lib. 5. cap. 1.

Canas, oppidum Lycię regionis Asiaticæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Canastręum, Macedoniæ promontorium, in Thermaico sinu. Plin. lib. 4. cap. 10.

Canastranæum, promontorium proximum Pallenæ vel Thracię. Steph.

Canath, Nomen vrbis in tribu Manasse, quæ & Nobe dicitur. Num. 32.

Cánatha, oppidũ in Decapolitana regione quę Syrię iungitur Plin. lib. 5. cap. 18.

Κάναθα, vrbs ad Bostram Arabię sita. Steph.

Canatus mons est excelsus citerioris Hispaniæ, in cuius vertice (vt aiunt) est lacus profunditatis imperscrutabilis, colore niger, in cuius fundum siquis lapidem aut durum aliquid

iecerit, confestim tempestatem oriri scribunt historiæ, eiúsque in abdito specu palatium esse dæmonibus. Boccat.

Cancer, poëtæ Tragici nomen.

Cancer, cri, vnum est ex duodecim Zodiaci signis, à quadam cancri piscis simi'itudine ita dictum: eò quòd Sol mense Iunio signum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & cursu retrogrado ferè in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuisse cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem, immissus fuit: qui cum pedem eius momordisset, ab Hercule occisus est, & à Iunone inter sydera collocatus. Virgil. Eclog. 10.

Aethiopum versemus oues sub sidere Cancri.

Canclei, Arabiæ populi. Plin. lib. 5. cap. 10.

Candace, Nomen commune omnibus reginis Aethiopum Act. 8.

Candace, Aethiopum regina, tempore Aug. maximi animi mulier, tantique in suos meriti, vt omnes deinceps Aethiopum reginæ, eius nomine fuerint appellatæ, Plin. libro 6. cap. 29. Vide CANDAX.

Candacia, promontorium in Coo insula. Strabo lib. 14.

Candania, mons est Epiri à Dyrrhachio distans 88. mill. passuum.

Candâra, vrbs Paphlagoniæ tribus schœnis à Gangris distans, & Thariba vico, vbi Iunonis Candarenæ templum est. Steph.

Candâsa, Castellum Cariæ. Steph.

Candauia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucanus lib 6.

Deuia qua vastos aperit Candauia saltus, &c.

Candauia, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. c. 23.

Candâuia, mons Illyrici, Macedoniam Illyricúque disterminans. Strab. lib. 7.

Candâules, 1111. Lydorũ rex, anno ab vrbe 39. occisus à Gyge iussu reginæ, eò quòd nudam inspiciendam se Gygi concessisset, & sic vxore & regno potitus est, anno ab vrbe 59. Herod. lib. 1. Iust. lib. 1.

Candax, cis, nomen reginæ Aethiopum, Iuuenalis, Candacis Aethiopum dicant arcana.

Candeboea, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua nascitur Belus amnis. Plin. lib. 36. c. 26.

Candei, Arabici sinus populi, quos Ophiophagos ob id vocãt, quòd serpẽtibus vesci sint soliti. Plin. lib. 6. cap. 29. & Pompo. Mela lib. 3.

Candidius, vir nobilis ecclesiasticus, anno Domini 197.

Candidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promõtorium. Plin. lib. 5. cap. 4. vbi Africæ minoris tria promontoria facit, quę procurrentia in altum, duos grandes sinus efficiunt. Pompo. Mela. lib. 1. Vadianus.

Candidus, consul, collega V Vidij Quadrati, anno ab vrbe 857.

Candiope, Oenopionis filia, & Orionis soror, Theodotioni, quam cùm frater in venatione in antrum traxisset, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum suscepit: quod cùm Oenopion resciuisset, indignatus, filium exulatum abire iussit: qui oraculo edoctus, versus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus est, ibique ob insignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infrà de Orione.

Cándida, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur Aemum nemus. Plin. lib. 5. cap. 27. Steph. à Cándido Deucalionis filio dictum scribit.

Cane, mons & ciuitas, & stagnum.

Cane promontorium Aelodis, olim Aegeates Stephanus.

Canea, Cretæ insulæ oppidum, à Genuensibus captum, spoliatum atque dirutum. Blond.

Canebium, vrbs Cariæ, Cyon pòst appellata. Stephanus.

Canens, Nympha, Pici Laurentum regis vxor, quæ cùm virum à Circe in auem mutatum supra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tyberis, vbi hæc contigerunt, nomen suum reliquit. Ouid. 14. Metamorph.

Fama tamen signata loco est, quem rite Canentem
Nomine de Nymphæ veteres dixere coloni.

Canidia, mulier. Vide GRATIDIA.

Canindána, Isauriæ vicus. Steph.

Caninius, eodem die quo adeptus est consulatum obiit, Cic. septem enim horarum consul fuit, in quem iactatum est illud scomma Cic. Mira fuit Caninij consulis vigilantia, qui toto suo consulatu somnum non vidit.

C. Caninius alter, eques Rom. quum in Siciliã otiandi causa veniisset, hortósque à Pithio argentario viro dolo emissset, instructos piscibus & piscatoribus de industria positis, postera die quum ad eosdem ipse amicos inuitasset, nullos ibi pisces neque piscatores reperit, Cic. libro 3. Offic.

Canis, sidus est cæleste oriens XVII. Cal. Augusti, occidens autem, sed non totum, post dies quadraginta: quod dierum spatium, Dies Caniculares appellamus: quo tempore sidus hoc in medio cæli centro cum Sole coniunctum æstum conduplicat. Vnde & nomen inuenit, quòd nimio calore mordere quodammodo videatur: vnde Aestiferum canem appellat Virgilius 2. Georg. Poëtæ fabulantur, canem hunc Europæ custodem fuisse, à Ioue illi appositum, fideliśque ministerij gratia in cœlum translatum. Alij Orionis canem fuisse volũt, vna cum hero inter sidera collocatum. Hyginus de signis cælestibus.

Canicula, stella est lucida in ore Canis, quæ quòd Canem diem vnum, noctemque vnam anteuertat, à Græcis procyon, à Cicerone etiã Antecanis appellatur. Hinc Caniculares dies dicti sunt, quibus hæc stella in medio cæli cen-

tro sita, & cum Sole cõiuncta, æstum duplicat. Fabulantur Poëtæ canem hãc fuisse Erigones, quæ cùm & Icarium à pastoribus occisum, & filiam herilem laqueo vitam finiuisse videret, dolore contabuit: ob quam pietatem, Iuppiter eam vnà cum Erigone in cælum transtulit.

Canistius cursor Lacedæmonius fuit qui vno die M C C stadia cucurrit. Plin.

Caninefates populi Batauis finitimi & eandem insulam incolentes qui origine, & virtute linguæ pares Batauis numero superantur. Cor. Tacitus, *Les pays de Gorekem en Hollande.*

Cánius, vel Canis, poëta fuit tẽporibus Martialis, eique familiaris, natura ita hilaris, vt semper rideret, Martialis lib. 1. Epig. ad Maximum.

Cannaba, Gothorũ dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oro. lib. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ vicus Apuliæ, non procul ab Aufido fluuio, circa quem Annibal Paulum Aemilium & Terentium Varronem Consules ingenti clade superauit, cæsis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero, vt tres annulorum modios in signum victoriæ Carthaginem transmiserit. Luc. lib. 7.

Non illum Pœnus humator
Consulis, & Libyca succensæ lampade Cannæ
Compellunt, hominum ritus vt seruet in hostes.

Cannenses, Italiæ populi, Corinensibus & Collatinis vicini, Romana clade insignes. Plin. lib. 3. cap. 11.

Cannemisates populi sunt insulani Batauis finitimi. Plin. lib. 4. cap. 15.

Canôbus, nauis Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipse in Aegyptum perrexit. Vide CANOPVS.

Canôbus & Canobita, Quintiliano lib. 1. Nos verò Canopus & Canopita. Tacitus lib. 2. histor. Vide CANOPVS.

Canópicum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Aphrica & minor Aphrica dicitur, oppidum est. Plin. lib. 5. cap. 4.

Canópicum, Nili fluminis ostium. Strabo lib. vlt. Plin. lib. 5. cap. 10. Ammianus lib. 22. Pomponius lib. 1. Vide CANOPITANVM.

Canôpus, ciuitas Aegypti, distans ab Alexãdria C X X. stad. ex qua ortum ferunt Claudianum poëtam: dicta quasi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi sepulto. Nam deuicta Troia, in Aegyptum vi vẽtorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu serpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amisit, in eiúsque memoriam vrbem condidit, relictis ibi iis, qui ad nauigandum inutiles erant. Iuuenalis Satyra 15.

Sed luxuria, quantùm ipse notaui,
Barbara famoso non cedit turba Canopo.

Item Virgilius 4. Georg.

Nam quia Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

Canôpus, sideris nomen, Plin. lib. 6. cap. 22. in descriptione Taprobanæ insulæ.

Canópo proximum est extremum Nili ostium, Aphricam dirimens ab Aegypto, quod ab vrbis huius nomine Canopicum appellatur, de quo suprà.

Canopitánum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, siue Africæ minoris. Plin. lib. 5. cap. 4. Vide CANOPICVM.

Cantabri, Hispaniæ Tarraconensis populi, Asturibus finitimi, omnium olim Hispanorũ efferatissimi, nullámque sine armis vitam esse existimantes: quorum regio Cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital. 2. Cantaber ante omneis hyemísque, æstúsque famísque Inuictus. Et mox,

Nec vitam sine Marte pati: quippe omnis in armis
Lucis causa sita est, damnatum viuere paci.

Steph. Strabo lib. 3. Plin. 25. cap. 8. ab Augusto victi. Horat. 2. Car.

Cantabrum indoctum iuga ferre nostra.

Hodie Gascones, item Vascones appellantur.

Cantânus, vrbs Cretæ. Steph.

Cántarus, poëta Comicus Athenienſis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Cãtaroléthros, locus paruus in Thracia, in quo scarabei omnes intereunt. Λοιθρος enim pernicies: Cantharus autem, scarabeus.

Cántharus, signum in cælo tribus stellis constãs in aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per Cantharum & accipitrem.

Cantharus nomen impostoris & malefici apud Athenienses, de quo extat prouerb. Cantharo astutior.

Canthele, vrbs Libophœnicum. Steph.

Canthelia, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.

Cantherius mons, est in Sabinis. Varro.

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periisse: Flaccus autem in Aea.

Cántia, regio Britanniæ insulæ, vbi ciuitas est Cantuaria.

Cantiáni, populi, qui aduersus Angliæ regem seditionem mouerunt.

Cantiœbis, vrbs Germaniæ Ptol. hodie Amberga, vulgò *Amberg.*

Cántium, Britanniæ promontorium. Ptol.

Cantium est regio in Anglia ad mare in angulo imi minoríque lateris ex tribus eius insulæ lateribus contra Galliam quo ferè omnes Galliæ naues appellunt: & ad orientem solem spectat. Ex omnibus autẽ Anglicis longe sunt humaniſsimi qui Cantium incolunt, quæ regio est maritima omnis, neque multum à Gallica differunt cõsuetudine. Huic maritimæ regioni quatuor reges olim præerant, quibus Cæsar quicquid in annos singulos vectigalis populo Roman. Anglia penderet, constituit. Nunc regnum Angliæ ex voto Henrici regis, vectiga

ctigale Romano Pontifici factũ est. Quæstórque à Romano pontifice in Angliam mittitur, qui censum annuum exigat non dissentiente rege. In Cantio ciuitas est metropolis nomen idem retinens: fere habet omnes Episcopos Angliæ sibi suffraganeos, eius Archiepiscopus Legatus natus est: similiter & Eboracensis, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles solum habebat) duo tantum subsunt suffraganei, quod omnes Episcopi Scotiæ, quæ nullum habet Archiepiscopum, illi subiicerentur.

C. Canuleius, Romæ Tribun. pleb. rogationes duas tulit vt connubia plebis cum patribus essent communia, Et alter consul de plebe crearetur. Liu. lib. 4.

Canúsium, Apuliæ oppidum, ad Aufidum fluuium, rutilæ lanæ ferax, quæ ab eo Canusina dicitur: ex qua qui vestes gestabant, Canusinati dicebantur. Martial. lib. 9.

Vt Canusinatus nostro Syrus asserere sudet.

Plin. lib. 3. cap. 11. Strab. lib. 6.

Canûtus, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

Canûtus II. Anglorum rex XVII. regnauit annis 11.

Canûtus Dacus XV I. anno salutis 1017. imperium totius insulæ acquisiuit, regnauit annis XX. Polyd. Olanum Noruegiæ regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Noruegiam recepit.

Καυνίτιον, Stephan. maxima vrbium Italicarum. Gentile Canusius vel Canusites vel Canusinus.

Canysium, Vide CANVSIVM.

Canytis, vrbs Syriæ. Steph.

Capæ, vrbs Hellespontu. Steph.

Capáneus, nobilis Argiuus, maritus Euadnes, qui vna cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm scalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus est locus fabulæ, Capaneum cùm deorum contemptor esset, à Ioue fulmine esse percussum. Vegetius lib. 4. de re militari, Quiscalis (inquit) in obsidione vrbium vtuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, à quo primùm scalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouid. lib. 4. Triſtium.

Cùm cecidit Capaneus subito temerarius ictu.

Capara, Ptolemæo, alio nomine Capera, Lusitaniæ vrbs.

Capastite, Asiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin. lib. 5. cap. 9.

Capêna, oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Aegeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Clusinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Capêna porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Apia dicta est, per quam Capuam itur. Frontinus libro de aquæductu. Iuuen.

Subsitit ad veteres arcus, madidámque Capenam. Dicta etiam est Triumphalis quòd triumphantes per eam portam in vrbem inuehi solent. hodie portam S. Sebastiani vocant.

Caper, fluuius, Laodiceam clarissimam Cariæ vrbem cum Lyco & Asopo amnibus alluens. Strabo lib. 12. Plin. Caprus vocatur.

Caper, nomen proprium Grammatici.

Cápetus, Albæ rex, Capyos filius, & Tiberini pater. Ouid. lib. 14 Metamorph.

Capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat. lib. 3. Vide THEODOSIA.

Cáphara, Nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Iosue 18. Videtur eadem quæ & Caphira dicitur.

Caphar êus, mons altissimus Eubœæ Hellespontum versus, importuosus & formidolosus, propter scopulorum frequentiam & crebros vndarum vortices. Hic Nauplius, Eubœæ rex, mortem filij Palamedis Vlyssis dolo interfecti vltus est. Nam cùm Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice posuit, vt locus fidem portus haberet: quò cùm venissent, multi naufragium fecerunt. Virgil. lib. 11. Sydus & Euboicæ cautes vltórque Caphareus. Vnde & Caphareum mare dictum est.

Caphar êum, Eubœæ promontorium. Sunt autem Eubœæ promontoria tria. Plin. lib. quarto capite duodecimo.

Capharnaum, iuxta stagnum Genezareth etiam hodie oppidum in Galilæa gentium situm in finibus Zabulon & Nephtali, Matth. 4. Luc. 4. in quo CHRISTVS centurionis filiũ sanum fecit, Matth. 8. in hac CHRISTVS versatus est multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata est, Matth. 9. & 11. Egesippo 3. cap. 26. est fons in regione Genezaris, Capharnaum nomine.

Capharsalama, vrbs quæ & Antipatrida, 1. Machab. septimo.

Capherêus, Vide CAPHAREVS.

Capheris, inter desertas insulas, quæ inter Cherssonesum Samothracen sunt, numeratur. Plinius lib. 4. cap. 12.

Capheteta, muri Hierosolymitani pars, 1. Machab. 12.

Caphira, ciuitas Gabaonitarum Ios. 9. Eadem videtur esse quæ & Caphara dicitur.

Caphthorim, populi, qui Cappadoces dicuntur, Genes. 10.

Caphyia, vrbs Arcadiæ, à Capy patre Anchisæ, vel à Cepheo. Steph.

Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin. libr. cap. 20.

Capnina vrbs tyrannica, gẽtile Capninates, possessiuum Capinarius.

Capissenæ, Asiæ populi, Capissam vrbem habent, quam diruit Cyrus. Plinius libro sexto

capite trigesimo tertio.

Capitalia, mõs Indicorũ altissimus. Pli. li. 6. c. 20.

Capito VIII. Hierusalem episcopus, anno salutis 165.

Capito, Lycius, composuit historiam Isauricam libris VIII. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum vertit sermonẽ. Scripsit & res Lyciæ Pamphyliæq;. Volater. lib. 14.

Capitolinus, cognomen M. Manlij qui ob tyrannidẽ affectatã de saxo Tarpeio deiectus est. Item, alterius qui de Cæsaribus scripsit.

Capitolinus, consul, collega Aureliani Augusti, anno ab vrbe 1026.

Capitolium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum vrbis à Tarquinio Superbo extructa. Plin. libr. 3. cap. 5. Sic dictum à capite hominis ibi reperto, dum fundamenta foderent, antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeia virgine Vestali, quam ibidem Sabini scutis suis obrutam necarunt. Virgil. lib. 6.

Ille triũphata Capitolia ad alta Corintho, &c.

Capitolinus, Iouis cognomẽ, quòd templum in monte Capitolino extructum haberet, totum quidem primum à Tarquinio Demarathi filio extructum, deinde à Tarq. Superbo. Cæterùm non erat idem Capitolinus hic Iupiter & Capitolinus tonans. nam illum Tarquinius Superbus, hunc D. Augustus, quòd liberatus fuisset periculo, cùm in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perstrinxisset, seruúmque aurigam exanimaisset. Suet. in Augusto.

Capiton, latro qui cùm aliquandiu latrociniis vacasset, pertæsus vitæ, in solitudinem se contulit, vbi annis 50. durauit in quodam specu.

Capitulum, Italiæ vrbs propter Bouillas & Calatias.

Capóte, Asiæ mons, ex quo Euphratem oriri Licinius Mutianus antiquissimus rerum scriptor credidit. Plin. lib. 5. cap. 24.

Cappadócia, Asiæ regio, quam Ptolemæus tabula Asiæ prima describit, & Plin. libr. 6. capite secundo & tertio.

Cappadocia, Pontica regio, Solino, quæ læuo latere vtrasque Armenias, Comagenémq; tangens, dextro multis Asiæ populis circunfusa ad Tauri iuga, & solis ortus attollitur. Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit: Appianus minoris Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam esse scribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, ante Leucosyria vocata.

Cappadócia Stephano, regio Ciliciæ, Sinope vsque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniam disterminat. Herodotus à Cappadoco quodam conditam scribit. Diuidebatur olim non in primam & secũdam, vt nunc (inquit Stephanus) sed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur. Steph.

Cappâgum, Hispaniæ Bæticæ oppidum, Gaditani conuentus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduersus Gordianum duxit, eum vicit, ceciditque Gordiani filius. Herodot. lib. 7.

Capra, signum cæleste. Col. libr. 11. cap. 2. Decimo Calen. Ianuar. si Capra occidit mane, tempestatem significat.

Capra meretrix quædam apud Suidam, quæ facete Capra dicta est, quòd Thalli cuiusdam Cauponam facientis bona deglutisset, tanquam germina hœdis in pastum obiici solita, quæ thallos Græci vocant. Cæl. lib. 8.

Capraria, insula in mari Tusco seu Ligustico capris abundans, quam Græci Aegilon dicunt. Solinus capite nono, & Plinius libro tertio cap. 6.

Caprasia, Padi fluminis ostium. Plinius libro tertio, cap. 16.

Caprea, insula proxima Neapoli, Tiberij principis arce nobilis. Plinius lib. tertio, cap. 6. Suet. in Tiberio.

Capreæ, insula vltra Surrentum Campaniæ vrbem, circiter octo milia passuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRIENE.

Capria, lacus in descriptione Pamphiliç, Strabo libro 14.

Capriæ, Vide CAPRIENE.

Capricornus, decimum est Zodiaci signum, quod sol ingrediens solstitium facit hybernũ. hunc Pana fuisse nonnulli existimant, qui in Aegypto repentino aduentu Typhonis gigantis perterritus, posteriorem sui partem in piscis caudam, priorem in formam hirci commutauit. cuius ingenium admiratus Iuppiter, figuram hanc in cælum dicitur transtulisse. Hyginus in tractatu de signis cæleste. Stellam habet in naso vnam, in pectore duas, in pede duas, inter scapulas septem, in ventre sex, in cauda duas. Cicero 2. De nat. deor. Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans, Corpore semifero magno Capricornus in orbe.

Capriéne, insula Italiæ: dicitur & Capriæ.

Capronia virgo Vestalis, quæ in stupro comperta, suspendio affecta est. oportebat enim eas in virginitate persistere, quæ ministerio Vestæ addicebantur.

Caprotinam Iunonem, & Nonas Iulias Caprotinas veteres dixerunt, quòd Romæ Nonis Caprotinis sub Caprifico sacra fierent. nam post vrbem captam quum sedatus esset Gallicus tumultus, exhausta rep. finitimi oportunitatem inuadendi Romani imperij nacti, præfecerunt sibi Postliminium Liuium Fidenatum Dictatorem qui feciali ad senatum misso postulauit, vt si vellent reliquias suæ vrbis nõ deleri

matres

matres familias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cùm patrum hac de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Phylotis aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias virginúmque habitu, ſumpto nomine dominarum ad hoſtes tranſiit proſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cum à Liuio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino prouocarũt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes quibus ſommo obrutis, ex Caprifico dato ſigno hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor Pop. Ro. accepti ab ancillis beneficij omnes iuſſit manu mitti, dotémque eis ex publico aſſignauit, diémque ipſum nonas Caprotinas appellauit: ac ſacra annua Iunoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprullum, portus prope montem Atho. Pomponius lib. 2.

Capſa vrbs Calcidicæ regionis iuxta Pellenem, Thermæo ſinui vicina. Steph.

Capſitáni, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Capſum, oppidum à Narſete per deditionem captum, anno ſalutis 561. Agath. lib. 2.

Capton Lycius hiſtoricus, qui hiſtoriam Iſauricam ſcripſit.

Cápua, totius olim Campaniæ vrbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit: à camporum latitudine in quibus ſita eſt, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilone COSS. conditam tradit. Liuius à Capy, Samnitium duce, dictam exiſtimat. Alij à Falcone, ſub cuius augurio condita eſt qui priſca Tuſcorum lingua Capys dicebatur. Virgil. à Capy, Aeneæ commilitone, qui eam condidit, dictam maiult, ſic ſcribens lib. 10. Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis. Cuius ſententiæ ſubſcribit & Suetonius in Cæſare Dictatore, vrbis huius originem, & nomenclaturam, ad Capyn conditorem referens: in cuius ſepulchro æneam tabulam inuentam tradit, quæ Cæſari necem denuntiabat. Strabo inde dictam exiſtimat, quòd eſſet duodecim Campaniæ vrbium caput, hoc eſt quòd ipſa duodecima reliquis vndecim præeſſet. Hoc certè conſtat, Campaniæ vrbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ vrbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam: vnde & diuitem Capuam vocat Virg. 2. Georg.

Talem diues arat Capua. Plin. lib. 3. cap. 5.

Capua (inquit) ab vndecimo campo dicta, quomodo intelligendum ſit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait in oratione de lege Agraria cõtra Rullum, & item in oratione poſt reditum in Senatu. De laudibus vrbis Capuæ multa apud eundem Ciceronem in eã oratione. Sidon.

-non ſic Bacchæus opimam
Annibal ad Capuam periit, &c.

Capys, filius Aſſaraci, & pater Anchiſæ. Ouid.

Tros eſt generatus ab illo.

Aſſaracum erat hic, Aſſaracúſque Capyn.

Capys, qui cum Aenea in Italiam venit, Capuam condidit. Virgil. lib. 10. Et Capys hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis. Huius meminerunt Dictys Cretenſis & Dares Phrygius.

Capys Syluius, Rex Albanorũ, & Capeti pater.

Carabi, Scythiæ flumen. Plin. lib. 6. cap. 17.

Caracra, vrbs Hiſpaniæ.

Caralia, vrbs Libyca. Steph.

Caralitanum, ſiue Calaritanum, promontorium Sardiniæ.

Caralitáni, vel Calaritani, Sardiniæ populi. Vide CALARIS.

Carallia vel Carállis, Iſauriæ ciuitas, Steph.

Carámbi, promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, arietinæ frontis habens formam, quo longo ſpacio pelago incumbens, Scythicæ obiectum peninſulæ, Euxinum pontum bimarem videtur efficere.

Carámbis, Paphlagoniæ promontorium mediis ipſius regionis littoribus. Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 2. Valer. Flac. lib. 4.

Quid tibi nubifera ſurgenté nube Carambim?

Carambûcis, Scythiæ fluuius ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.

Caránbice Stephano, gens Hyperboreorum à Carambica fluuio. Vide CERAMBYCAS.

Carâna, Ponti oppidum, à quo Caranenſis regio. Strabo lib. 12. Stephano vrbs Galatiæ Romanis condita.

Caranitis, præfectura Armeniæ maioris. Plin. libro 5. cap. 24.

Cáranus, qui Cramus, primus Macedonum rex regnauit annis XXVIII. Cum Græcorum multitudine, caprarum ſequens gregem Ediſſam, quam Aegeam vocauit, expulſo Mida cepit, regnúque Macedonum fundamenta iecit, Iuſt. lib. 7. Huius hiſtoriam quandam recenſet Cæl. lib. 22. cap. 10.

Caránus, Aradiorum portus in Phœnicia prope Palentum vrbem. Strabo lib. 16.

Caraſeni, populi Tauricæ regionis. Plin. libro 4. cap. 12.

Caraſtaſci, populi circa Męotim. Plin. lib. 6. c. 7.

Caratacus, Syluranum imperator, à P. Oſtorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib. 12.

Caráxus, frater Sapphus, & amaſius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alij Rhodopen. Perot.

Carba, Vide CARBAS.

Carbána, vrbs Lyciæ Steph.

Carbania, Pomponio lib. 2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes, Καρβανὶς Stephano nominatur, nec explicatur.

Carbas vel Carba, Ventus Africus dicitur à Vitruuio, nautæ Carbinum nominant, Narbo-

nicè, *Garbin.*

Carbileti, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11.

Carbilius, primus Romanorum, vxorem repudiauit ob sterilitatem: præstito iuramento ante, se vxorem liberorum causa quærere. Author Gell.

Sp. Carbilius, eius libertus primus ludum grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plut. in Problematis.

Carbo, viri Romani cognomen.

Carbo, orator Romæ, de quo multa Cicero in Bruto scribit.

Carbo eloquentissimi viri Carbonis filius, orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facile dicebat & authoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicero. Hùc postremò ab exercitu suo interfectum fuisse, quem bellis ciuilibus collapsum adstringere, & ad disciplinam reducere cupiebat, author est Valerius.

Cn. Carbo, huius frater summa fuit authoritate in republica, partes Marianas secutus. In tertio consulatu suo in Sicilia, iussu Pompeij, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus est. Valerius.

Carbulo, oppidum Hispaniæ Bæticæ prope Cordubam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carcaa, Vrbs in tribu Iuda. Iosue. 15.

Carcasum. Narbonensis Galliæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie Carcassonam vocat, apud Cæs. dicitur Carcasso siue Carcasio. Gal. *Carcassonne.*

Carcathiocerta, Armeniæ maioris vrbs Tigri proxima. Plin. lib. 6. cap. 11.

Carchedon, Græcè, Carthago dicitur. vnde à Plauto dictum est, Carchedonia: vocatur hæc comœdia Latinè Pœnulus. Et carbunculos Plinius Carchedonios vocat propter opulentiam Carthaginis magnæ. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama est, conditam fuisse a Didone. Eustathius in Dionysio. Stephan. metropolis est Libyæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur alias κρὴν καλὴ, id est, noua ciuitas, & Cadmea, & Oenussa & Caccabe, quod incolarum lingua equi caput significat. Alia est Hispaniæ quæ similiter Noua ciuitas dicebatur: alia item Armeniæ.

Carcinites, sinus Scythiæ Europeæ. Plinius libro quarto capite 12. & Pomponius libro 2. In eodem sinu vrbs est, nomine Carcine. Est & Carcinites (alias Carcitus) fluuius, oppidum præterfluens, Ptolemæo: Stepnano vrbs est Scythica.

Carcinus dux quidam magni roboris ac bellicosus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicans, quem tamen Hercules deuicit.

Carcinus Agrigentinus poëta tragicus floruit paulò ante Philippum Macedonem: docuit tabulas 98. de hoc extat Prouerb. Carcini poemata: de his qui obscurè & instar ænigmatum scribunt.

Carcinus, signum cœleste, quod Latini Cancrum appellant. Lucan. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens,
Humidus Egoceros. Vide CANCER.

Cardámyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo, & sub dominio Agamemnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam esse scribit. Videtur & alia esse prope Chium. Steph.

Cardamylésius, vicus quidam. Steph.

Cardea, siue Cardinea dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat, quasi Cardina. Vide CARNA.

Cardesus, vrbs Scythiæ. Steph.

Cárdia, vrbs in Thracia Cherroneso, à cordis similitudine vocata. Solinus, Cardia, quòd in cordis facie sita sit, dicitur. Plinius lib. 4. cap. 11. cuius sæpe meminit Demosthenes in orat. cõtre Aristocratem. Steph.

Cardiceas, 1111. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 1579.

Cardidum promontorium Africæ Sardiniæ aduersum.

Cardeni sunt montes Armeniæ maioris in quibus arcam Noë resedisse, cessante diluuio à nonnullis traditum est.

Cardinea dea, Vide CARNA & CARDEA.

Cardúchi, populi Mediæ bellicosi, & regi non obedientes. Steph.

Cárditus, vrbs magna Syrorum. Steph.

Caree, Pater Iohanan. 4. Reg. 25.

Karehim, Nomen loci. 1. Paral. 12.

Carene, vrbs Mysiæ. Steph.

Carenses, Hispaniæ populi, Complutensibus proximi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carentani, Italiæ populi, Ferentanis vicini in quarta Italiæ regione Plin. lib. 3. cap. 12.

Cares filium habuit Cryassum, qui Cariæ vrbi nomen dedit. Steph.

Cares, statuarius nobilis, Lysippi discipulus.

Cares, plurali numero, populi, à Caria Asiæ, circa Tanaim, proximi Clazomenis & Mœonibus. Plin. lib. 6. cap. 7.

Cares, sub Minoë fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & insulas habitabant, sed sua ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipsi magna ex parte Leleges & Pelasgi erant, sed Iones & Dores, vt illatam iniuriam vicissim ulciscerentur, eos rursus, quanuis belli studiosissimos, suis finibus expulerunt. Martialis.

Aere nec vacuo pendentia Mausolea,
Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

Carêsus, siue Carésius, fluuius Troadis, Homero 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla sua ætate extitisse vestigia lib. 5. cap. 30.

Carê

Carètha, insula in mari Lycio, quæ postea Dionysia dicta est. Plin. lib. 5. cap. 30.

Cargani populi Transrhenani in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Arioui sto Germanorum rege trásportati, quos non ab re opinari possumus eosdem fuisse cum Harudibus ab ipso rege similiter translatis.

Cária, regio minoris Asiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Asiam, Plinio libro 3. cap. 27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam & Pisidas attingit, ab occasu toto Aegæi maris excursu, à meridie Aegyptio pelago, Septentrione Paphlagonia terminat. Strabo, Cariam à Borea Mæandria flumine clausit, ab occidente Icario & Myrtoo pelago, à meridie Rhodiensi, ab ortu Lycio, & aliis gentibus, magnámque Tauri montis partem in Caria concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis est. Huius metropolis est Halicarnassus, in qua regnauit rex Mausolus, cui ibidem Artemisia coniunx Mausoleum illud celebratissimum extruxit. Dicta Caria à Cara rege, qui primus auguria auium dicitur inuenisse. Paphroditus totam Cariá Chrysaoridem vocat, alij vrbem quandam Cariæ tantùm sic nominant. Stephanus Cariam à Care conditore dictam scribit. Est & Caricus gentile, & Carius, quo nomine Iuppiter apud Mylasenses colitur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam fuisse scribit. Vocabatur etiam Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei, alioqui fœminino est à Cario, gentile, vt & Cariátis & Κάειρα, Cos, insula etiam, Καρὶς dicebatur. Est & Phrygiæ vrbs.

Cariath, Nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Ios. 18.

Cariath-aim, Vrbs Moabitarum in tribu Ruben, Iosue 13. Num. 32. Iere. 48. Ezech. 25. vbi olim Emim gigantes habitarunt, Genes. 14. Inter vrbes Nephtali Leuitis concessa censetur, 1. Paral. 6. Hieronymus in Ecloga scribit eam iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari Coraiatha.

Cariath-arbe, Ciuitas in tribu Iuda, sic dicta ab Arbea conditore, non autem à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Isaac & Iacob, qui ibi sepulti sunt, sepulchris, vt quidam interpretantur, Iosue 15. quæ & Hebron dicitur, Iosue 20.

Cariath-arim, Nomen viri. 2. Esd. 2.

Cariath-baal, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Cariath-iarim dicitur. Iosue 15. & 18. Iere. 26. Dicitur & Baála.

Cariath-iarim, ciuitas Heuæorum in tribu Iuda, Ios. 15. & 26. quæ & Cariath-baal & Baala dicitur, Ios. 15. 18. Vno tantum miliario ab Aelia qua porgimus Diospolim, distat.

Cariath-sepher, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur Iosue. 15. & Cariath-senna Iosue 15.

Cariath-senna, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur Iosue 15. & Cariath-sepher, etiam Iosue 15.

Carica domicilia dicúntur quæ in edito sita sunt & naturali tuta munimento, Cæl. lib. 27. cap. 23.

Cáricum & Caricomemphitæ, Vide HELLENICVM.

Καρικὸν (inquit Stephanus) locus solitarius in Memphide, vbi Cares affinitate cum Memphite contracta, Caromemphitæ dicti sunt.

Cáricus murus, vrbs Libyæ, ad sinistram colum narum Herculis, Gentile, Caricotichites.

Cárides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Carigini Samariæ mons est altissimus ciuitati Sicyoniorum supereminens.

Carille, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit, quum nimia pertinacia Romanorum amicitiam coleret. Sil. lib. 8.

-Et exhaustæ mox Pœno morte Carillæ.

Carina mons Cretæ insulæ, nouem millia passuum suo ambitu continens, in quo nullæ musæ visuntur.

Carinæ Romæ dicebantur ædificia, facta in modum carinarum, quę erant intra templum Teluris. Alij addunt vicum fuisse Romæ, vbi fuit domus Pompeij. Virg. lib. 8.

-passímque armenta videbant,
Romanóque foro, & lautis mugire Carinis.

Varro Carinas dici putat ab eo, quòd hinc oriretur caput sacræ viæ. Caput enim à Græcis κάρη appellatur.

Carine, nomen loci. Steph.

Carines mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos naturæ in funeribus allectabantur, Vide Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 3.

Carioth, Nomé ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15 Ierem. 48.

Carini, Germaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 14.

Carinthia, ciuitas ab Huldentico Corinthiorũ principe Othocaro Bohemorum regi venundata. Aeneas Syluius cap. 27.

Carinus, imperator quidam Romanus.

Cariobarzanes, mons est inter Massagetas Parthósque.

Cariosuelites Galliæ Lugdunensis populi sunt apud Plin. lib. 2. cap. 18.

Caris, olim vocabatur Cos insula. Steph.

Carissa cognomine Aurelia ciuitas est Hispaniæ ad Bætim fluuium in Gaditano conuentu. Plin. lib. 5. cap. 1.

Carith, torrens, qui in Iordanē influit. 3. Reg. 17.

Cárius, filius Iouis & Torrhebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuisse, & ab eis Musicam didicisse, eámque apud Lydos propagasse. Quapropter diuinos honores apud suos meruit, templo illi magnificè extructo in mōte, qui & ipse Carius à nomine eius appellatus est. Steph. Vide THORRHEBVS.

Carlománnus, à Zacharia Papa sacris initiatus, monasticam suscepit vitam, anno salutis 746.

Carlománnus Alemaniam deuastauit, Saxones subegit, Theodoricum Saxonem pacis obsidem accepit, anno ab vrbe 1493.

Carlománnus, Ludouici Balbi Francorum regis, ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ rex.

Carmace, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. libro 6. cap. 4.

Carmana, insula. Steph.

Carmania, regio minoris Asiæ, cuius metropolis est Carmania, & populi Carmanij.

Carmania, regio minoris Asiæ, inter Persidem & Indiam sita, quam duplicé esse Ptolemæus tradit cultam alteram, alteram desertam. Huius regionis incolæ Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quòd solis piscibus vescantur, quorum etiam coriis vestiuntur. Pomp. lib. 3. Carmani sine veste & fruge, sine pecore ac sedibus, piscium cute se velant, carne vescuntur, præter capita toto corpore hirsuti. Lucan. lib. 3. Carmanósque duces, quorum deflexus in Austrum.

Carmánia, Steph. & Straboni, regio Indiæ.

Carme, filia Iouis, quæ quum cursu delectaretur & venatione, Dianæ grata fuit, quam cùm Caprinus amaret nimis insequereturque, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus se præcipitem dedit. Vide Cæl. Rhod. libr. 18. capite 26.

Carmêlum, vel Carmêlus, promontorium Phœnices, & oppidum in monte situm. Plin. libro 5. cap. 15.

Carmêlus, mons Tyriorum Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus mare accepit, versus ortum extensus tantum, vt campum magnum, quem Esdrelon vocant ab vno latere claudat. Ideóque à Iosepho tribui Issachar ascriptus, finisque Zabulonitarum ad mare Galilææ, sicut Asseritarum ad mare magnũ, traditur. Ferax est admodum vini, Ios. 19. In hoc Elias viuens frequéter versabatur, 3. Reg. 18. In hoc etiam Nabal habitauit, 1. Reg. 25. Huius plurima fit mentio sparsim in prophetis, 1. Reg. 15 Isaiæ 33. Ierem. 36. Amos 1. & 9. Michææ 7. Nah. 1. Cantic. 7. Ioseph. libr. 3. cap. 2. de bello Iudaico.

Carmê'us, alius in Iudæa qua itur Aegyptum ad meridionalem plagam, de quo Isaiæ 29. & Ios. 15. in quo ciuitas eiusdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis posterioribus legitur Charmel.

Carménta & Carmentis, vates Arcadica, Euandri mater, à carminibus, quibus dabat responsa, cum propriè Nicostrata vocaretur. Hinc Carmentalis porta. Virgilius,

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Postea verò Scelerata dicta est, quòd per eam sex & trecenti Fabij cum clientum quinque millibus ingressi, aduersus Hetruscos ad amnem Cremeram omnes interfecti sunt. Ouidius,

Carmentis portę est dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli, quisquis es, omen habet.
Illam fama refert Fabios exisse trecentos:
Porta vacat culpa, sed tamen omen habet.

De hac Strab. libr. 5. multis verbis, & Solinus in descriptione Romæ.

Carmentalia erant festa quæ annis singulis in honoré Carmentæ à matribus familias XVIII. Cal. Feb. fiebant: in quibus aliquod scorteum aut sua morte peremptum attuliſſe erat piaculum. Ouidius libro 1. Fast. & Alexan. lib. 16. cap. 8.

Carmides vir Græcus qui tanta valuit memoria vt quę quis exegisset volumina in bibliothecis legentis more repræsentaret. Plin.

Cármina, insula Indiæ: insulares, Carmini & Carminæi. Steph.

Carminius historicus qui libros aliquot de Italia scripsit, in quorum secũdo ait Tuscos æneo vomere in condendis vrbibus vsos. Cælius libro 19. cap. 11.

Carmon, locus in Messenia, & templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mons in Peloponneso.

Carna siue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis præesse existimabatur: ab eadémque petebatur, vt iecinora & corda & cætera quæ sunt intrinsecus viscera, salua conseruaret. Huic pulte Fabria & larido sacrificabatur. Inde Ouid. lib. 6. Fastorum,

Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hæc est.
Hæc striges nocturnas puerorum, vt dicebant, cunas infestantes, à limine submouebat. Cælius lib. 9.

Carnabas vir quidam crudelis, qui parentem Triopam Perrhæborum regem interfecit. Cæl. lib. 11. cap. 17.

Carnaim, populi sunt ciuitatis Astaroth, Ge. 14. Est & nomen ciuitatis, 1. Mach. 5.

Cárnana, vrbs Minæorum, & populi iuxta mare rubrum.

Cárnapæ, populi sunt circa Mæotin. Plin. libr. 6. cap. 7.

Carne, Phœniciæ oppidum, ad montem Libanum. Plin. lib. 5. cap. 20.

Κάρνη, vrbs Steph. à Carno Phœnicis filio dicta: Gentile, Carnites. Est & alia Aeolidis: Gentile, Carnæus. Artemidoro Κάρνος, ciuitas est (eadẽ Carne Phœniciæ vt videtur) quam proxima Paltus sequitur, deinde Gabala.

Carnéades, Cyreneus, nouæ Academiæ princeps, Chrysippi maximè studiosus, de quo Gellius, itémque Plinius ait, scripturum aduersus Zenonis Stoici libros, superiora capitis helleboro candido purgasse, ne quid ex corruptis in stomacho humoribus, ad

domicilium vſque animi redundaret, & conſtantiam vigoremque mentis labefactaret, tãta cura, tantóque apparatu, vt ingenio præſtans, ad confutanda ea quæ ſcripſiſſe Zeno aggreſſus eſt. Hunc præterea memorię arte vſum fuiſſe, Cice. de Orat. ſcribit. Gellius verò lib. 16. & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus, vnà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicéte M. Catone in Senatu, ab hoc viro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem facilè quæcunque vellet impetrare poſſet.

Carneades, alius philoſophus Athenienſis, Anaxagorędiſcipulus. Suidas.

Carneus citharœdus fuit qui Terpandrum vicisse legitur.

Carneus Apollo dictus eſt à Carne vate, quem quidam Ales nomine interfecit.

Carnea ſiue Carnia feſta Apollinis apud Spartanos, in quibus Terpander primus vicit.

Carni, populi ſupra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes, Venetis vicini, quorum regio hodie Carniola vocatur: lacum habens in amnem Iſaram cõfluentem, qui rapto ſecum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum ſinum. Plinio ponuntur in decima regione Italię, Noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitant Carinthiam, & in meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quę vulgò *Carniola* dicitur. Ptolemęus quoque ſupra Forum Iulij & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie paret principibus Auſtriæ. Vadianus.

Cárnia, vrbs Ioniæ. Steph.

Carniola, ciuitas ab Huldenrico Carinthiorum principe, Othocato Bohemorum regi vendita. Aeneas Syluius ca. 27.

Carnion, Nomen præſidij. 2. Mach. 12.

Carnius menſis apud Athenienſes Maius dicebatur.

Carnôtum, regio totius Gallię media, Druidum ſedes. Vide DRVIDES.

Carnúntij, populi à Carnunto dicti. Pli. lib. 4. Superiora inter Danubium & Hercynium ſaltũ vſque ad Pannonica hyberna tenent, Germanorúmque ibi confinium eſt.

Carnus, inſula Acarnaniæ, Stephanus. Vide CAENE.

Carnus nomen vatis à quo Apollo Carneus dictus eſt. Pauſan.

Carnútes, populi inter Celtas, Andegauenſibus Turonibuſque finitimi, ac Oceano proximi. Horũ meminit Cæſar in ſuis Commentariis.

Carnúti, Germaniç populi, inter Danubium & Hercynium ſaltum. Plinius libro quarto capite 12.

Carnûtum, oppidum quod Germaniç finis eſt. Plin. libr. vltimo. Abeſt centum milibus paſſuum à Carnunto, littus Pannoniæ, quo è Germania ſuccinum importatur.

Carodônum Ptol. Germaniæ vrbs, hodie Cracouia Poloniæ regio.

Carœa, Cide CARYA.

Carolus, cognomine Magnus, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum rex, poſtea etiam Romanorum imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros, multis prælijs fregit, Britanniam, Aquitaniámque ſubegit. Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtauit, multa in Hiſpania prælia commiſit, Saxones in Galliam tranſtulit, quinque concilia coëgit, ſcholam Pariſienſem inſtituit, multáſque in Italia: ſanctorum hominum res geſtas literis prodendas curauit: ventis & menſibus nomina impoſuit: ædes ſacras plurimas extruxit: denique omnium qui vnquam fuerunt principum belli pacíſque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus Caluus, Franciæ rex, poſt multa cum fratribus de regni iure controuerſias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediens veneno periit.

Carolus III. cognómẽto Groſſus VII. Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque rex, anno ſalutis 881.

Carolus Simplex, Francorum rex, anno ſalutis 900.

Carolus, Lotharingiæ dux Lotharij Francorum regis frater, tanquam legitimus hæres regnum recipere tentauit, ſed Lauduni captus, Aureliæ in cuſtodia periit. Rob. Gagui. lib. 5.

Carolus, Flandriæ comes, in templo à ſuis occiſus, anno ſalutis 1124.

Carolus Valerius, Siculorum rex, à Põtifice deſignatus, anno ſalutis 1283. Aemil. lib. 7.

Carolus Vngariæ rex, anno ſalutis 1312.

Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm comes Marchiæ, pòſt Franciæ rex, anno ſalutis 1322.

Carolus, Roberti filius, Florentinorum dux, anno ſalutis 1328.

Carolus IIII. Cæſar, cognomine Lutyelburgẽſis, Bohemorum rex, anno ſalutis 1347.

Carolus Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator, pulſo armis Catacuſino, qui regnum affectabat, in patriam redijt, opera Francisci Gatteluſij Genuenſis, cui ob eam rem Leſbum inſulam dono dedit. Blond. anno ſalutis 1354.

Carolus, Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui poſt mortem Andegaui ducis, regnum Neapolitanũ acquiſiuit, anno ſalutis 1379. Rit. Aemil.

Carolus, v. cognomine Sapiens, Francorum rex, Ioannis regis filius, Caroli VI. pater, temporum ſuorum turbulentiſſimum ſtatum ſumma prudentia emendauit: pacis artibus etiam bellicas res fœliciter adminiſtrare doctus, ita

vt quæ

vt quæ pater ſuis armatus amiſerat, inermis in cubiculo ſedens recuperarit.

Cárolus VI, v. filius, VII. pater, Franciæ rex, per initia imperij ſatis felix, nobili etiam de Flãdris victoria inſignis, in morbum incidit cuius occaſione à ſuis contemptus, multis ſeditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens regnum eis reliquit, coactus filium exhæredare: quę res innumeras calamitates vtri que populo attulit.

Cárolus VII. Caroli VI, filius, rex Franciæ, homo (nequid dicam durius) egregiè exercitatus: primùm enim ab Anglis omni penè regno exclusus, vt etiam per iocum rex Biturigum diceretur, eos poſtea tãta fœlicitate perſequutus eſt, vt nullus eis locus in Francia relinqueretur, vbi in ſuo pedem ponerent.

Cárolus dux Burgundiæ potentiſſimus, Philippi filius, primùm Carolenſis comes appellatus, varia fortuna cum Ludouico vndecimo Francorum rege, Eburonibus, Heluetiis, bellum, & pacem exercuit: tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugna ſuperatus & interfectus eſt.

Cárolus VIII. Gallorum rex, anno ſalutis 1484. Neapolitana expeditione illuſtris.

Cárolus V. Hiſpaniæ rex, Romanorum imperator, anno ſalutis 1519.

Caromemphitæ, Vide CARICAM.

Carónium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol.

Carópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Carops, XIIII. Athenienſium princeps, anno vrbis Romæ conditę primo. Euſeb.

Caros cepæ, i. Caris horti, parua regio Cariæ. Stephanus.

Carpaſium oppidum Cypri inſulæ. Plin. libro 5. cap. 31.

Καρπασία, Stephano, vrbs Cypri, quã Pygmalion condidit. Dionyſius in Baſſaricis, Ἠδ' ὀπάσσαι τε ζύγιοι, ἠδ' αἰπεινὴ Καρπάσσια. Eſt & inſula Carpaſia iuxta Acragantim Carpedoniam, quam Xenagoras Carpathũ vocat, & Demetrius Salaminius Carbaſiam, quòd ad ventum καρβάν dictum, ſita videatur.

Cárpathus, inſula in mari mediterraneo, contra Aegyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, inſignis quatuor vrbibus: à qua vicinum mare ad Aegyptum vergens, Carpathium dicitur. Homerus, Κάρπαθός θ' ἁλὸς ἐν μέσσῃσι ζάθεον. Plinius libro 4. cap. 12. Steph. no procul à Coo ſitam ſcribit. Vide CARPASIA.

Cárpatus, mons Sarmatiæ in Europa. Ptol.

Carpentoráctę, Galliæ Narbonenſis ciuitas. Plin. lib. 3. cap. 4. vulgò *Carpentras*.

Carpéſij, gens Iberica intra Iberum fluuium. Steph.

Carpetáni, Hiſpaniæ populi, iuxta Vacceos, ad Tagum fluuium. Plinius libro tertio capite tertio.

Carpi, populi Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin. lib. 5.

Καρπία, vel Καρπεία, vrbis nomen eſt. Steph.

Carpiæ dicebantur ciuitates in præripiis fluminum à Roman. ad Barbarorum impetum conditæ. Cæl. lib. 4.

Carpis, fluuius Scytharum. Herod. lib. 5.

Carpócrates, hæreticus, qui negabat mundum à Deo factum.

Carpóphorus, Adoleſcens magna apud Domitianum Cæſarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipſius Cæſaris.

Cárpori, populi in Romanum ſolum tranſlati, anno ab vrbe 1044.

Carpus Epiſcopus apud Bergamin martyrio coronatur ſub Aurelio Commodo anno Domini 170.

Carpum, nomen viri. 2. Timoth. 4.

Carra, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare, à qua Carræi dicti ſunt populi. Plin. Carræis latiſſimos & fertiliſſimos agros ab oppido Arabia quod Carra dicitur.

Carræ, ciuitas Meſopotamiæ trans Edeſſam. Craſſi & Romani exercitus cruore nobilis. Lucanus,

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Plin. lib. 5. cap. 24. & Caracallæ imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edeſſam periiſſe fertur, cum leuandæ veſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Ibi muros domoſque ex maſſis ſalis faciunt, aqua ferruminantes. Plin. lib. 31. cap. 7o.

Carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Carraca, Italiæ vrbs ſub Venetia. Ptolem.

Carſeolani, populi in quarta regione Italiæ, P. lib. 3. cap. 12.

Carſeoli, oppidum in via Valeria non longè Pelignis. Strab. lib. 5. Plin. libro 3. cap. 12. Ouidius 4. Faſtorum.

Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis
Terra, ſed ad ſegetes ingeniosus ager.

Carta, vnus ex Darij principibus.

Cartalo, viri proprium. Sil. lib. 15.

-cædit obuius acri
Cartalo Vandio Libycæ regnator arenæ.

Cartandus mons eſt inter Perſas Medóſque poſitus.

Cartæia oppidum Hiſpaniæ: Carteſios à Græcis dicitur. Vnde Carteſius, vt littus Carteſium, in quo freti anguſtiæ ſunt. Alio nomine Tarteſſus, ſiue Tarteſus dicitur.

Cartenna Augusti colonia in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

Cartha, ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu Ioſue 21.

Carthæas, vrbs in Cea inſula. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Carthæus. Ouid. lib. 12. Metam.

Tranſit & antiquæ Carthæa mœnia Ceæ.

Item Carthæus; Idem 10. Metamorph.

Namque

Namque sacer Nymphis Carthæa tenentibus ava Ingens ceruus erat.

Carthago, Græcis Carchedon, vrbs Aphricæ totius celeberrima, Romanique imperij aliquandiu æmula, à Didone condita, septuagesimo post Romam conditam anno. Eusebius. Et autem potentiæ vrbs hæc à tenuissimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libyæ vniuersæ, verumetiam insularum, & bonæ Hispaniæ partis tenuerit imperium. Tia cum Romanis grauissima gessit bella: quorum primo superati nauali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, insulis tantùm quibusdam abstinere iussi. Huic successit bellum Punicum secundum, Annibalis ductu gestum, qui expugnata in Hispania Sagunto, victorem exercitum in Italiam transportauit, eámque totos octodecim annos ferro flammáque crudelissimè vastauit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò angustiæ res Carthaginenses redactæ sunt, vt salutem suam mœnibus tueri, durissimásque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere sint coacti. Verùm cùm ne sic quidem quiete agitare posset, tertióque bellum instaurarent, Senatus Catonis authoritatem sequutus, Carthaginem delendam censuit, & Scipionem Aemilianum in Africam misit, qui victis Pœnis vrbem obsidione cinxit, captámque solo æquauit. Virgil. Aen. 1. Vrbs antiqua fuit (Tyrij tenuere coloni) Carthago: Italiam contra, Tyberináq; longè Ostia, diues opum, studiisque asperrima belli. Tanta eius potentia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hispania verò ab Herculis columnis aduſque Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauerit. Variante tandem fortuna, adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Masinissæ, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuerunt, cõcederentur. Adrianus autem imperator eam restitutam Adrianopolim appellauit, & ridiculè Commodus, Alexandriam Commodianam togatam: à Charta oppido haud procul à Tyro quibusdam dicta. Cicer. verò lib. 2. de Nat. deo. à Carthagine Herculis filia, cùm Byrsa prius diceretur.

Carthago, noua vrbs, quam dux Pœnorum Hasdrubal condidit in Hispania Bætica. Pomponius lib. 2. à Scipione expugnata est, Hannone, non sine suorum clade, se dedente. Liu. libro 5. Decad. 3.

Carthan, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 21.

Cartij, populi Persiæ. Strab. lib. Geogra. 11.

Cartris, Cimbrorũ peninsula. Plin. lib. 4. cap. 13. promontorium Cimbrorum excurrens in maria longè peninsulam efficit, quæ Cartris appellatur.

Caruantána, vrbs ab Equis capta, quam rursus pulsis hostibus Valerius consul recuperauit, anno ab vrbe 346.

Caruentus, vrbs Latinorum. Steph.

Carus XXXVI. Romanorũ imperator, imperauit annis 11. Cum filio Numeriano Cæsare, doctissimo iuuene bellum Persicum quod Probus parabat, ingressus, Mesopotamia capta, Ctesiphontem vsque peruenit, & in tempestate maxima morbo periit, anno ab vrbe 1035.

Carusij, populi Troglodytis finitimi, partiter & Aethiopibus, in finibus Aphricæ, & ad latus meridiem spectans, inhabitant.

Caria, ciuitas Peloponnesi, quæ cum Persis hostibus contra Græciam consensit, posteáque à Græcis deleta est, Vitruuius lib. 1.

Caruilius Maximus, prænomine Spu. consul Roman. cum collega L. Papyrio Cursore, anno vrbis cond. 482.

Carus Manlius Aurelianus prænomine M. Imperator Rom. anno ab vrbe cond. 1033.

Κάρυα, Steph. parua regio Laconicæ. Incolæ Caryates. fœm. Caryatis, & Carœeus, & Caræatis melissa, id est, Laconica apis. Carœa enim illic loci nomen est. Vide CARYVM.

Caryanda, lacus & insula eodem nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib. 14. Stephan. vrbs & stagnum non procul à Mynao & Coo.

Caryste, es, & Carystos, sti, insula vna ex Cycladibus sita in Euboico mari, varij marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreæ, quę à loco etiam Carystea appellabantur. Seneca, Ferax varij lapidis Carystos. Hinc Carysteus. Ouid. lib. 3. Fastorum,

Quaque Carystæis frangitur vnda vadis.

Caryste, viri nomen.

Carystos, siue Caryste. Ptolem. lib. 5, Euboeę insulę ciuitas, in qua (inquit Strabo lib. 10.) Carystiarum columnarum λατόμιον, id est, lapidum incisio est: ibi Apollinis marmorini templum. Carystij marmoris meminit Plin. libr. 4. cap. 12. & lib. 36. cap. 6. Item Lucanus lib. 5. de insula Eubœa loquens.

Quas maris anguſtas fauces saxosa Carystos.

In hac (teste Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Carystij rem diuinam faciunt, sicut Aegæoni Chalcidenses. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Ephanus eam ait sitam sub Ocha ciuitate Eubœæ, à Carysto Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiã vocat. Sita est ad pelagus Myrtoum sub Ocha monte. Vocabatur etiam Aegœa ab Aegone loci domino, à quo & mare Aegæum.

Carystus, locus τῆ ἄκρας iuxta Arcadiam, vbi columnę Carystię ex Latomiis, & vinum Carystium celebrantur. Steph.

Caryum, Laconię oppidum, à quo Diana Caryatis, quòd illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat, vnde sunt Caryatides columnę in anti quis substructionibus celebratę. Vide Caryatides & Carya.

Casaia,

Casaia, pater Ethan. 1. Paral. 15.
Casaloth, nomen ciuitatis, Ios. 19.
Casandra, insula contra Persidem. Plin. libro 6. cap. 25.
Casandria, vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciam, quę olim Potidæa vocabatur, à Cassandro Antipatri filio. Steph.
Casbon, nomen ciuitatis, 1. Machab. 5.
Cascandrus, Plin. lib. 6. cap. 25. insula deserta in Oceano Indiam versus.
Cascatenses, Hispaniæ populi, Plin. lib. 3.
Cased, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. à quo Caasdim, id est, Chaldæi.
Casellius Vindex, optimus habitus consultus iuris, de cuius erroribus dicitur scripsisse Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhasius in illud Horatij de arte poëtica,

-nescit quantùm Casellius Aulus,
Sed tamen in pretio est.

Casilini, populi qui inclusi à Pœnis, famem nucibus sustentarunt: vel quòd in eorum regione plurima nux minuta nascitur. Festus.
Casilinum, Italiæ oppidum in Campania. Plin. lib. 3. cap. 5. In Campano agro, inquit, Stabiæ oppidũ fuerat, intercidit ibi & Taurania: sunt & morientis Casilini reliquiæ.
Casina Plauti fabula, dicta à Casina ancilla quã Stalino senex etúsque filius, certatim deperibant.
Casina Campaniæ oppidum in Italia. Plin. lib. 3. cap. 5.
Casinum, Campaniæ vrbs in Italia. Plin. lib. 5. cap. 5.
Casinus mons Campaniæ vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euersum est à viro quodam sanctissimo. Bocat.
Casiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.
Casis, nomen vallis, Ios. 18.
Casium, mons apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Casij cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alij huius nominis montes.
Casius, mons trans Pelusium, extremum Nili ostium, in ea Arabiæ Petreæ parte, quæ ab hoc monte Casiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeij tumulus ab Adriano instauratus, vt in vita eius testatur Capitolinus. In hoc monte templum insigne habebat Iuppiter, qui inde Casius cognominabatur. Lucanus lib. 8.

-manésque tuos placare licebit,
Et Casio præferre Ioui.

Nostri Sinai montem esse asserunt, ob illic à Deo datas per Moysem populo Israelitico decalogi tabulas nobilem. Plin. lib. 5. cap. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casium montem nihil insigne habentem indicat.
Casius, mons in Syria Antiochena supra Seleuciam cognomine Pieriam. Plin. libr. 5. cap. 22. cuius altitudo in directum est quatuor millium passuum: Cuius (inquit) excelsa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras solem aspiciat, breui circumactu corporis, diem noctémque pariter ostendens. Ptolem. præterea lib. 5. cap. 18. Casium quendam montem eodem loco in Mesopotamia, non procul à Singra alero eiusdem regionis monte. Suidas.
Casius Iuppiter dictus à monte Casio. Palep. libro primo.
Cassetum, oppidum Galliæ Belgicę. Aemilius libro 8.
Casseu, x mensis Hebræis, nostro Decẽbri quadoque respondens. Zach.
Casmene, vrbs Siciliæ. Steph.
Casmonates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 4.
Casmilius, cognomen Mercurij.
Casope, Vide CASSOPE.
Casos, insula iuxta mare Carpathium ambitu 80. stadiorum, in qua est oppidum eiusdem nominis, à Caso Cleomachi patre dicta coloniis eò deductis, ab hac & Casius mons in Syria. Sunt autem multæ Casorum insulę per ambitum, à quibus vestimenti nomen Casiaca, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustathius Casianam appellat à monte Casio.
Casos, Persidis insulę & ciuitas. Steph.
Caspapyrus, vrbs Gandarica, Scytharum verò ἔσχατη, id est littus. Steph.
Casperia, Rhœti Marrubiorum regis vxor, quę cum Anchemolo priuigno corpus commiscuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilij 7. Aeneidos.

Hinc Sthelenum petit, & Rhœti de gente vetusta
Anchemolum, thalamos ausum incestare nouercę.

Casperia, oppidũ in Sabinis, idem fortasse cum eo, quod Silius Casperulam vocat. Virgil. 7. Aeneid.

Qui tetricè horrentes rupes, montémque Seuerum,
Casperiámque colunt.

Casperula oppidum Sabinorum, quod Silius Italicus à Caspiis portis quę in oriente sunt, vbi Bactriana est regio, accepisse nomen fingit libro 8.

Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducens
Casperula.

Caspin, nomen ciuitatis 2. Machab. 12.
Casphor, nomen ciuitatis, 2. Machab. 5.
Caspię portę, varie dicuntur. Quidam Amazones, portis Caspiis egressas, ad Alexandrum venisse in Hyrcaniam, prodidere, sed illæ Caucasię fuerunt, per quas transitus est ex Hiberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caspias portas (vt inquit Plinius) ad eum transitum respiciebat.

Verùm

Verùm mons Taurus tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdam pertransitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illę tantùm Caspię portæ appellantur, quę apud Medos sunt. Ptolem. Plin. & Strabo. Per has transitus est ex Babylone & Perside ad mare Caspium. Et hinc fortasse Caspię dictę sunt, quòd aliquę gentes vicinis insident montibus appellatę Caspię. Iuga verò Caspia procul hinc absunt, & ad Armenios, vlterioresque populos pertinent. Portæ autem Caspiæ panduntur itinere manufacto milibus octo passuum longo, nam latitudo vix est plaustro permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caspiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin.

Caspij populi Scythici generis, Hyrcanis finitimi, ciúsque maris accolæ, quod ab ipsis Caspium appellatur. Horum regio à Strabone Caspiana appellatur. Virg. 6. Aeneid. περιφανῶς Caspia regna nominat.

Huius in aduentu iam nunc & Caspia regna
Responsis horrent diuûm.

Hi parentes decrepitos, & septuagesimum ætatis annum attingentes, angusto loco includere dicuntur, & tame enecare. Strabo libro vndecimo.

Caspij, montes iuxta mare Caspium, Armeniam & Hyrcaniam versus & Septentrionem, vbi etiam sunt Caspiæ portæ.

Caspirus, vrbs Parthorum, finitima Indiæ: cuius incolæ omnium velocissimi cursu. Steph.

Caspium mare, inter Caspios & Hyrcanos montes est, à quibus nomen accepit, & immensum occupat spatium: de quo tamen inter scriptores parum conuenit. Vadianus apud Pomponium.

Caspius, dictus est Taurus mons à dextra. Sipontinus.

Cassandane, filia Pharnaspis, & mater Cambysę generi Astiagis. Herod. historia. lib. 1.

Cassander, xxv. Macedonum rex, regnauit annis xix. Pictuam obsedit, Olympiadam interfici iussit. Iust. lib. 14.

Cassandra Priami & Hecubæ filia, quæ cùm ob formæ venustatem ab Apolline amaretur, iussa, quamcunque vellet, concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam sibi dari postulauit: quam cùm credulus amator ei concessisset, neque illa promissis staret, indignatus deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit, vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani insidias detexisset, cúmque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virgil. postremis Troiani belli temporibus Chorœbo iuueni desponsatam fuisse tradit, qui cùm extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, sponsam captiuam abduci videret, eique suppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur: virgóque ipsa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo vitiatur. Hæc postea in prædæ diuisione Agamemnoni cessit: qui cum identidem ab illa admoneretur, vt Clytemnestræ vxoris suæ insidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut væsanæ mulierculæ deliramenta, contempsit. Cuius postea securitatis pœnas dedit, vna cum Cassandra, vxoris Aegisthique insidiis in conuiuio obtruncatus. Virg. 2. Aeneid.

Ecce trahebatur passis Priameia virgo
Crinibus à templo Cassandra, adytisque Mineruæ.

Idem,

Sola mihi tales casus Cassandra canebat.

Dicta Cassandra Cæl. lib. 24. cap. 6. quia Casin, id est, fratrem Hectora strenuum habuerit ac virilem imprimis.

Cassandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupsit. Homerus.

Cassandra, oppidum: & Cassandria colonia, de quibus in POTIDAEA.

Cassanitæ, populi maritimi ad mare rubrum. Stephanus.

Cassanorus, vrbs Aegyptia. Steph.

Cassera, Macedoniæ oppidum. Plinius libro 4. cap. 10.

Cassia via à Cassio strata. Festus.

Cassianus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno salutis 1099. Blondus libro 4. Decad. 2.

Cassianus, Hierosolymitanus Episcopus 11. ex gentibus, anno salutis 142.

Cassianus, martyr apud forum Cornelij, vbi & iacet & quò venerat peregrinationis gratia è Brixina vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præsul: cúmque apud forum Cornelij doceret, iussu Iuliani imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, stylis discipulorum confossus est.

Cassianus Alexandrinus sub Iouiniano in Italiã veniens, apud Ortanum templum construxit, cuius & præsul electus: inde peregrinando Augustodunum venit, Episcopo Simplicio viro sancto succesit.

Cassianus monachus, Honorij tẽpore, ab Ierosolymitana Ecclesia ab hæreticis ejectus, Massiliam venit, vbi duo condidit cœnobia: scripsit & de monachorum institutis. Volat.

Cassij populi Angliæ mari proximi & Cænimagnis, Trinobantibus, Segontiacis, Ancalitibus & Bibrocis.

Cassiopea, Vide CASSIOPE.

Cassiliũ, vulgò, *Cassel*, vide STERENONTIVM.

Cassinicius fluuius Thraciæ cuius aqua equos potos efficiat.

Cassinum, oppidum, dictum, quòd sit vetus, & Cassinum forum, vetus appellant Cassini. Vide HOSTIONES.

Cassiodorus, Rauennas præceptor Theodorici Gothorum

Gothorum regis primùm Senator, deinde monachus factus. Nonnullos scripsit Psalmorum locos. Apertius extat & eius ad Theodoricum epistolæ. Volater. lib. 13.

Cassiope, siue Cassiopêa, Cephei regis Aethiopũ vxor, & Andromedes mater, quę, quòd gloriaretur, Nereidibus sese corporis pulchritudine præstare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiserunt, filiámque eius vnicam, nomine Andromeden saxo alligarunt, cetóque deuorandam obiecerunt: quæ tamen Persei virtute liberata, ei nupsit. Cassiope verò tandem generi meritis in cęlum translata traditur, & in siliquastro sedens, vertente sese cælo, resupinato capite ferri, pedibus ipsius in ipsa Arctici circuli circunductione positis. Aestiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei signo. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius stella ostenditur vna, in vtroque humero singulæ, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in sinistro femore duæ, in genu vna, in pede ipsius dextro vna: in quadrato, quo signum eius circunscribitur, vna: in vtrisque angulis singulæ, cæteris clarius lucentes. Hyginus de Signis cæleſt. Iope (inquit Stephanus quam Græci non rectè κασσιέπειαν vocant) Aeoli filia, vxor Cephei, Iopę Phœniciæ ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit.

Mantuanus,

Solis equos supra fulgentem Cassiopeam.

Cassiope, oppidum Epiri, à quo Cassiopei. Plin. libro 4.

Cassiope oppidum in Corcyra insula. Plin. lib. 4. ca. 12. Ptolem. Cassiopolis dicitur.

Cassiterides, insulæ decẽ in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plin. lib. 4. c. 16. alias libro 5. cap. 22. Ex aduerso Celtiberiæ complures sunt insulæ, Cassiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione CATTITERIDES.

Cassitira, insula in Oceano, Indiæ vicina. Stephano.

P. Cassius, vnus ex C. Iulij Cæsaris percussoribus vnà cùm M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauio victus, mortem sibi conscíuit, vir omni laude dignus & animo in Rempub. singulari: hoc tamen minus fœlix, quòd sublato tyranno, tyrannidem tollere nõ potuit.

Cassius Dion, consul, collega Iun. Tyberiani, anno ab vrbe 1043.

Cassius Apronianus, cõsul, collega Pætini, anno ab vrbe 875. Athenienſibus iura ex Draconis & Solonis reliquorúmque libris conscripsit. Cassiodorus.

Cassius, cos. à Tigurinis Gallis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus, milites qui ex ea clade supererant, obsidibus datis, & dimidia omnium rerum parte, vt incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti, tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario. Liu. lib. 25.

Cassius Posthumus Labienus in Galliis regnauit annos 7. sub. Gallieno maiore imperatore.

L. Cassius Tribunus plebis, C. Mario, & L. Flacco consulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, vt quem Populus Romanus damnasset, cuiue imperium abrogasset, id ratum esset. Fuit & inter competitores Ciceronis in consulatu. Pædianus.

L. Cassius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, transijt ad Cæsarem.

Cassius Longinus, iurisconsultus, quòd C. Cassij percussoris Cæsaris nomen ac stemmata haberet, iussus est à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus, Tranquillus. Pomponius.

Cassius Seuerus, orator, de quo Quintil. sic scribit, Cassius Seuerus, qui si cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisset, ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum est in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas & vis summa, sed plus stomacho quam consilio dedit. Hæc ille. Huius Cassij scripta ex senatusconsulto abolita sunt. Tranquillus.

M. Auidius Cassius, præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dũ imperator ipse res in Germania gerit contra Marcomannos, desecit ab eo. itaque relicto bello imperator eum cum exercitu petit ac superat.

Cassius, præsul Narniẽsis tempore Totilæ regis Gothorum, cui occurrens animum eius placauit, ne ciuitati noceret. Gregor. 3. Dialogorum.

Sp. Cassius Becillinus, regni adfectati crimine damnatus, cui plus suspicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici consulatus, ac duo speciosissimi triumphi profuerunt. Senatus enim, populúsque Romanus, non cõtentus capitali eum supplicio adficere, interemptо, domum superiecit. In solo autem ædem Telluris fecit. Valer. lib. 6. cap. 3.

Cassius poëta Parmensis fuit, cuius ingenium in scribendo carmine mire concitatum & promptum prædicat Horat. 1. Serm. saty. 10. At si

Quis pedibus quid claudere senis,
Hoc tantùm contentus amet scripsisse ducẽtos
Ante cibum versus, totidem cœnatus, Hetrusci
Quale fuit Crassi rapido feruentius amni
Ingenium: capsis quem fama est esse libríque
Ambustum propriis.

Hic est qui in partibus Cassij & Bruti Tribunus militũ militauit, quibus victis Athenas se con

se contulit. Quintus Varus ab Augusto missus vt eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo scrinium cum libris tulit, vnde multi crediderũt Thiestem Cassi Parmensis fuisse: scripserat enim multas tragœdias, Acron in illud Horat. 1. epist. 41.

Scribere qd Cassi Parmensis opuscula vincas?

Cassius Hemina chirurgus apud Romanos cui ob peritiam ius Quiritum datum est taberna in compito Acilio empta. Plin. cap. 7. lib. 25. & cap. 3. lib. 30.

Cássope, vrbs in Molasso, vnde regio Cassopia. Gẽtilia, Cassopus, Cassopius. Herodian. Steph.

Cassotis fons apud Delphos, à nympha Parnasia sic dictus.

Castabala, Ciliciæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Perasia dicebatur. Stephanus. Strabo lib. 12.

Castabalenses propter bella cohortes canum habuêre. Plinius.

Castalia Acheloi filia.

Castalia, vrbs Ciliciæ. Steph.

Castálius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Est in radicibus Parnasi Musis sacer, à virgine Castalia, quæ Apollinem fugiens præcipitata, & in fontem versa est, cuius aquam dicuntur bibere poëtæ. Hunc fontem dicit Acron fuisse in Lycia, vbi armenta Apollo fertur pauisse.

Virgil. lib. 3. Georgicorum,

-iuuat ire iugis, qua nulla priorum
Castaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.

Cástalo, maxima ciuitas Britanniæ, Gentile, Castolenites. Steph.

Castáx, vrbs Iberiæ. Gentile, Castacæus. Steph.

Castanæa, Eudoxus Perthêa scribit. Gentile, Castanæus. Steph.

Castánia, vrbs prope Tarentum Gentile, Castanites.

Castbenes, Thraciæ sinus iuxta Bizantium. Plinius lib. 4.

Castianira, mulier genere Thrassa, ex Aesymo vrbe, quę Priamo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad.

Castinus, consul, collega Victoris, anno ab vrbe 1177. Diaco. lib. 14. Pomp. Blond. lib. 2. deca. 1.

Castnium, mons in Aspendo Pamphiliæ. Gentile, Castinius, Castinetes. Steph.

Castoli, campus apud Dorienses. Nam Lydi, Dorienses vocant Castolos.

Castólogi, Plin. lib. 4. enumerantur inter populos Galliæ Belgicæ.

Castolus, vrbs in Lydia Steph. hinc Castoli campus apud Xenoph.

Castor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda sub cygni forma compressa filij, qui & Tyndaridæ passim à poëtis appellantur, quemadmodum & Helena soror ipsorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dij maris habiti sunt, quos in tempestate nautæ solent implorare. Post hæc Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Poliux Amycum Bebryciorum regem, insidias sibi struentem, interfecit. Deinde domum reuersi, Helenam sororem à Theseo raptam, receperunt, Aphipna vrbe, Theseo absente, expugnata. Tandem cùm Castor diem suum obiisset, ferunt Pollucem (qui codẽ cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris desiderio à Ioue petiisse, vt immortalitatẽ suam cum fratre posset partiri: qua re impetrata, alternis mori traduntur, & reuiuiscere. Virgil. sexto Aeneidos.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,
Itque reditque viam toties.

Cui fabulæ occasionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & econuerso. A Græcis διόσκουροι, hoc est, Iouis filij appellati sunt, & inter deos Apotropæos, hoc est, malorum depulsores annumerati. Politianus.

Vtque bonum frænis Castora frater amet.

Castor, medicus antiquissimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine siliquastrũ nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. lib. 20. cap. 17.

Castor historicus qui de Argiuorum regno scripsit, vixitque anno mundi 3360.

Castor cursor velocissimus. Pausan.

Castra Cornelia, locus Zeugitanæ Africæ. Plin. lib. 5. cap. 4.

Castramonienses, Italiæ populi, Plinius libro 3. capite 4.

Castritius, cùm tẽpore Syllanæ dissentionis Placentiæ gereret magistratum, & Cn. Carbo cõsul Marianarum partium peteret obsides Placentinos, ne Placẽtia ad Syllam deficeret, negantique Castritio dixisset multos se habere gladios: At ego annos, respondebat. Valer.

T. Castritius, Rhetoricæ doctor Romæ. Gellius lib. 13. cap. 20. habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, summa vir authoritate, grauitatéque, & à D. Hadriano ob mores atque literas spectatus.

Castrum nouum, Italię oppidum, non procul ab ostiis Tyberis, Pomponius libro 2. Plinius lib. 3. cap. 5.

Castrutius, Lucensium & Pisanorum dux. Blondus, Plati.

Castulonenses, populi Hispanię Bæticę. Plinius lib. 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salarienſe oppidani Latij veteris Castulonenses qui Cæsari venales appellantur.

Casuentilani, Italię populi in sexta regione. Plin. lib. 3. cap. 14.

Casuentum, fluuius in sinu Tarentino. Plin. lib. 3. cap. 11.

Casurgis. Ptolem. dicitur Praga, vrbs Bohemię totius caput.

Catabanes, populi Arabię desertę. Plin. lib. 5. ca. 11. Hos Strabo lib. 16. Catabanenses vocat.

Catabathmus, oppidum in Africa, & vallis repente

pente conuexa. Plinius, Pompon. Catabathmos vallis deuexa in Aegyptũ, finit Africam, ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν. Catabathmon autem non Catabatinon legendum esse Hermolaus eleganter docet in Plinianis annotationibus: nãque est in Aegyptum id latus deuexum. Quare verè Herodotus æditissimam Africæ maritimæ regionem Cyrenaicam esse in fine lib. 4. scripsit.

Catabatmus, Stephan. locus est in Lycia, inter Ammoneum & Parætonium.

Catacéti, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

Catacecauméne, regio Ephesiæ, in quâ arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert Catacecaumenite. Latinè sonat cõbusta, quod ex fulminum ictu ei contigisse aliqui coniiciunt. Hæc regio etiam Caystro fluuio nomen dedit, vt infra dicetur. Est etiam insula in mari rubro. Steph.

Catacrisea sunt montes in eo deserto per quod transitum fecerunt filij Israel ab Aegypto in terras promissionis venientes, Bocat.

Cataceti Asiæ populi circa Mæotim, Plinius libro 6. cap. 7.

Catádupa, nomen loci. Cice. in Som. Scip. Nec est vllus hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus.

Catadupi, Plinius libro quinto, capit. 9. locus Aethiopum: & gens Arabiæ, idem libro sexto cap. 29.

Catalaunum, Vide CABVLLINVM. vulgò *Chaalons sur Marne.*

Cátana, Siciliæ oppidum, ad radicem Aetnæ montis situm, patria Charondæ, inter Athenienses legislatores in primis celebrati. Cátanæ simulachrum fuit Ceretis, teste Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, sed ne aspici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhœo.

Catánira, insula vel vrbs, è regione Lesbi. Stephanus.

Catánni, populi ad mare Caspium Steph.

Cataónia, extrema pars Tauri, quã Strabo Cappadociam vocat: incolæ Cataones. Steph.

Catáphrygę, hæretici qui in Phrygia fuerunt, vt Montanus, Priscilla & Maximilla. Hi aduentũ Spiritus sancti non in Apostolis, sed in se traditum asserebant anno Domini 174.

Cátari, Pannoniæ populi. Plinius libro quarto cap. 25.

Catárnia, Asiæ regio, Plin. lib. 6. cap. 2. & 3.

Catarrháctes, fluuius quidam. Strabo, Post Olibiam Pamphyliæ Catarrhactes est fluuius magno strepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pomponius lib. 1.

Catarrhytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ oppidum, propter aquarum irrigua. Plin. libro quinto.

Cátarus, ciuitas Vngariæ, à Pisano Venetæ classis duce vi capta, diruta & incensa. Blond. libro 10.

Catascopia Venus dicta est à κατασκοπεῖν, id est, contemplari, quòd Venus templum haberet intra eam stadij partem in qua Hippolytus se exercebat, & vnde Phædra Hippolytum spectare consueuerat.

Cataxérxe, Vide CAMBYSE.

Catelani, populi, à Genuensibus superati. Blõd. libro 10.

Cateth, terminus Zabuloniæ tribus. Iosue 19.

Cath, filius Trismegisti, Euseb.

Cathæna, vrbs Indica, vbi formosis tantùm defertur, vt formosissimum regem eligant. Steph.

Cathalúsius, Nicator nominatur apud Stephanum in Mieza.

Cathárcus, Vide CAPHEREVS.

Cathari Indiæ populi apud quos hic mos inualuit, vt vxores cum maritis defunctis deflagrarent: natum id ex veneficij crimine quo sublatus à quapiam dicebatur maritus. Cæl. lib. 18. cap. 31.

Cathari dij in agro Pallantico templum habentes in vertice montis. Pausan. lib. 8.

Catharina, Caroli VI. Franco. regis filia, Henrici Anglorum regis vxor.

Cathon, insula à Pomponio inter Cyclas adnumerata.

Cati, pluralis numeri, populi Germaniæ, Sicambris, vt inquit Strabo, finitimi.

Cati fons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluebat, quia in agro erat cuiusdam Cati, Festus.

Catilina, ciuis Romanus, coniuratione contra patriam inita notissimus: cuius impij conatus Ciceronis prudẽtia oppressi sunt. Lucanus libro 7.

-cuius
Pacificas sæuus tremuit Catilina secures.

Virg. 8. Aeneid.

-& te Catilina minaci
Pendentem scopulo, Furiarúmque ora trementem.

Catilius Seuerus, vir omnium doctissimus, discipulus Papiniani, anno ab vrbe 976. Lampri. in Alexand.

Catilius Seuerus, consul, collega T. Aurelij Fuluij Antonij, anno ab vrbe 872.

Catilius, filius Amphiarai, qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibique reliquis adiuuantibus Tybur condidit, & à nomine fratris nomen imposuit. Virg. 7. Aeneid.

Catillúsque acérque Coras, Argiua iuuentus.
Silius lib. 8.

Et Tybur Catille tuum.

Catillus mons prope Tyburim ciuitatem Romę vicinam à Catillo fratre Tyburti conditoris Tyburi dictus.

Catina, vrbs Siciliæ, Vide CATANA.

Catina

Catina, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.

Catizi, Pygmæorum gens à Barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. libro 4. cap. 11. Stephano κράπουζα & μακώλη eorum regio vocatur: incolæ Tusylli.

Cato Porcius, cui postea à Censuræ dignitate Censorij cognomen inditum est, ex Tusculano municipio ortum traxit, indéque persuasione atque amicitia Valerij Flacci adductus, primus ex ea familia se Romam contulit: vbi propter singularem virtutem honores omnes sine repulsa est adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Prætor Sardiniam subegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis institutus, cùm iam natu grandior esset. Postremò Consul cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hispaniam sortitus est, vbi rebus fœliciter gestis vrbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, vno die solo æquari iussit. Hunc ob morum grauitatem, singularémque iustitiam Virgilius 6. Aeneid. inferorum iudicem facit,

Secretósque pios, & dantem his iura Catonem. Gellius lib. 2. cap. 14.

Catónes duo fuerunt superioris filij, quorum alter in bello contra Perseum sub Aemilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre superstite ac prætore designato, extinctus est, & egregios in iuris disciplina libros composuit. Gell. lib. 2. cap. 14.

M. Cato Vticēsis, M. Porcij pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque disciplinæ seueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, breuique toga in publicum prodibat, sese adsuefaciens non nisi turpibus rebus erubescere. Consulatum frustra petiit, quòd virtuti suæ fidens, populo non nimium submisse voluerit supplicare. Martiam coniugem roganti Hortensio amico liberorum causa concessit, eandémque post Hortensij mortem recepit: quod Cæsar auaritiæ causa ab eo factum calumniatus est. Dimisit, inquit, inopem, vt locupletem reciperet. Post Pharsalicam cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terrestri itinere per deserta Libyæ ad Iubam regem perduxit. Postremò victo à Cæsare Scipione, Vticæ, quam tutandam sumpserat, necem sibi conscíuit, perlecto ante Platonis Dialogo de animæ immortalitate, qui Phædon inscribitur. De hoc Lucanus lib. 1.

Victrix causa deis placuit, sed victa Catoni.

Valerius Cato, grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ: cuius famam hi versus indicant,

Cato grammaticus Latina Siren,
Qui solus legit, & facit poëtas. Tranquillus.

Catoni, Plin. libr. 6. cap. 7. populi Scythiæ circa Mæotin agentes.

Catopterium, locus excelsus supra Anemoriam Phocidis vrbem, vt in Anemoria diximus.

Catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.

Catria, Vide AEGVSSA.

Cattabania, vicus fœlicis Arabiæ. Steph.

Catti, populi Germaniæ, à Druso Liuio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATI.

Cattiterides, Ptolem. libr. 3. cap. 6. decem sunt insulæ, in occidentali Oceano. Cassiterides cæteri vocant à plumbi stanníque copia, quod Κασσίτερον dicitur. Herodotus lib. 3. Ne Cassiteridas quidem noui insulas, hoc est stannarias, vnde ad nos venit stannum. Vide CASSITERIDES.

Cattuza, Vide CATIZI.

Cattuaci populi inter Belgas, Neruiis, Caletibus, Veromanduis ac Condrusis proximi quos fortè Douaci oppidi incolas diœcesis Attrebatensis opinari licet.

Catti populi Germaniæ trans Rhenum flumen Ligiis Hungariæ populis, Cheruscis, Hercinióque syluæ proximi, ac Hermunduris cum quibus pro flumine finitimo sale fœcundo pugnabant & in æternum discordabant. Tacitus.

Catúlaria, porta Romæ dicta est, quia non longè ab ea vbi ad placandum caniculæ sidus, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, vt fruges flauescentes ad maturitatem perducerentur.

Catulinus, consul, collega Apri, anno ab vrbe 882.

Q. Luctatius Catulus primo bello Punico, ecc. nauibus aduersus Pœnos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Aegades insulas inter Siciliam & Africam depressit, finémque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, vt Sicilia, Sardinia, cæterísque insulis inter Italiam, Apricámque cederent, & Hispania citra Iberum abstinerent. Liuius.

Catulus orator, consul cum C. Mario quarto eius consulatu, Cimbros fudit: ab eodem postea, vrbe occupata per dissensionem, mori iussus est frustra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubículo inclusus, candentium carbonum vapore suffocatus est: Valerius. Cuius manes vltus est postea Sylla, interfecto Mario Iuniore. Lucanus.

quid sanguine manes
Placatos referam Catuli?

De hoc Cicero in Oratore.

Catulus sororius Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantúmque quieti studens, à Catilina iussu Syllæ interfectus. Pædianus.

Catulus, alius huius superioris filius, qui Lepidum post Syllæ mortem, bellum ciuile reparantem oppressit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incensum restituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud suos ciues authoritatis.

Catullus, poëta Veronenſis, Epigrammatum ſcriptor, anno vno ante Saluſtium natus, quo tempore Romanum imperium Marij & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſsimus, vnde & docti cognomen promeruit: alioqui laſciuus in primis, & ſupra modum mordax, vt pote qui ne Cæſari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripſit de paſſere ſuæ Leſbiæ: celebrauit nuptias Mallij: amauit Ipſithillam & Clodiam, quam ficto nomine Leſbiam vocat. Ouidius 2. Triſt.

Sic ſua laſciuo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Leſbia nomen erat.

Caturacónium, Britanniæ inſulæ oppidum, Ptolemæo, vulgò *Caerdulia*.

Caturiges, Italiæ Tranſpadanę populi, in regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 16.

Cauares, Narbonēſis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt. Pompon. libro 2. Cauares autem Strabo Cataros nominat. Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentiam & Iſaram amnes ſitos.

Cauarus, Gallorum rex, anno à diluuio 2085.

Caucaſus, mons editiſsimus, in Septentrionali Aſiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia: cacumina habens prærupta, perpetuiſque niuibus tecta. Virgil. 4. Aeneid.

-ſed duris genuit te cautibus horrens
Caucaſus,

Hic fertur tantæ altitudinis eſſe, vt ab eo aſtra maiora viſantur, & eorum ortus, occaſuſque diligenter perſpiciantur: quò fit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei Aſtronomicæ peritiſſimi ſint habiti. In radicibus verò, arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniam in Septentrione, Ptolemæo. Eſtque pars Tauri montis, & totus Taurus Caucaſi nomine intelligi poteſt, vt perſæpe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus libro ſecundo Caucaſus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito deſcendit. Caucaſi montes, etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro primo.

A Caucaſo fit Caucaſius, ſia, ſium. Virgilius 6. Ecloga.

-Caucaſiáſque refert volucres.

Cauchæ, campi quos Tigris fluuius Septentrionem verſus, flexus ſecat. Plin. lib. 6. cap. 27.

Cauci Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & caſas nauigiis ſimiles, à quibus cùm recedit mare fugientes cum aquis pisces circa rupturia venantur.

Caucon, fluuius, Vide DYNE, & CAVCONEA.

Cauconia, regio à Caucone rege aut fluuio dicta. Steph.

Caudis vel Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Poſthumo conſule in angustias adductæ, & ab hoſtibus circunquaque obſeſſæ, cùm alia euadendi ſpes non eſſet, poſitis armis ſub iugum miſſæ ſunt. Lucanus libro 2.

Vltra Caudinas ſperauit vulnera furcas.

Cauindana, Vide CANINDANA.

Caulici, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ioniū ſinum à monte ſic dicti.

Caulinum vinum, ad quartum lapidem à Neapoli diſtans, ab agro ita nominatum.

Caulon, ſiue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plin. libro 3. cap. 10. Virgil. 3. Aeneid.

Cauloniſque arces, & naufragium Scylaceum.

Quanquam ibi poëta non tam de oppido, quam de promontorio loqui videtur. Hanc vrbem Strabo lib. 6. Pomponius lib. 2. & Stephanus de vrbibus Cauloniam appellant, boni vini abundantem. Horatius.

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caumas, vnus è Centauris, Ixionis filius. Bocat. libro 9.

Caunus, Cariæ oppidum, ad Calbin fluuium, cuius meminit Strab. lib. 14. & adiuncti oppidi Cauni ætate & autumno, vt ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Oo id Cauni peſtilēti cælo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus citharœdus homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliad. verſiculum in eos protulit.

Οἵητε φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. id eſt, Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſuggillans. Caunij verò cùm hominem inceſſiſſent acrius, quòd vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere auſim, vbi mortui ambulant? vrbanius multò acriúſque quàm prius illudens. Hæc ex Strabone libro 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Caunææ dictæ. Cicero libro 2. de Diuinatio. Cùm M. Crallus exercitum Brunduſij imponeret, quidam in portu Caricas, Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat. Steph. Caunum in Caria nominatam ſcribit à Cauno, quem Biblis ſoror refugientem amabat, vnde prouerbium. Caunius amor.

Caunus, Cretæ vrbs: Gentile, Caunius & Cauneus.

Caunus, filius Mileti & Cyanes, qui cùm à Biblide ſorore perdite amaretur, ſponte patriam reliquit, & in Cariæ littore è regione Rhodi vrbem condidit, quam de nomine ſuo Caunum appellauit. Ouidius libro nono Metamorphoſeon.

Caurium, Luſitaniæ oppidum Ptolemæo, alio nomine Caura. Vulgò *Corra*.

Cauros, inſula cum oppido, quæ prius Andros, deinde etiam Antandros dicta eſt. Plinius

lib.

libro 4.cap.12.

Caurus, ventus ab occasu solstitiali flans, qui & Corus dicitur, & Euronotus. Virgilius tertio Georg.

Séper hyems, semper spirantes frigora Cauri.

Caus, untis, vrbs Telphusiæ terræ in Arabia, vbi Causius (tribus syllabis) Aesculapius colebatur, Steph.

Causia fuit regnum ab Alexandro insigne. Plut. in Para.

Caycus Celæni filius. Paus.

Cayrethus Mynutis conditor.

Caycus, fluuius Phrygiæ, labens per Mysiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur. Vide CAICVS: licet malim per v in secunda.

Cayster, fluuius Lydiæ, Sardibus proximus, qui multos amnes secum deferens, Asiam paludem præterlabitur, Ephesumque abluit, cygnis præterea abundat. Dicitur ἀπὸ τοῦ καίεσθαι, hoc est, amburi: quoniam propinquus sit Catecaumenæ: quæ pars est Ephesiæ prætorrida & deusta, fertilis nulla præter vitem arbore, sed vino præstantissimo. Vitruuius & Plinius Catacecaumenitem ex hac origine denominant.

Hinc Caystranus campus. Stephanus. Strabo. Virgil.

-atque Asia circum
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

Gentile, Caystrinus & Caystrius, Stephano: vt Ales Caystrius, id est, Cygnus. Ouid. de Trist. lib. lib. 5. Eleg. 1.

Caystri campi, qui continui sunt, & camporum omnium optimi, subiacent Sardi vrbi. Strabo libro 13.

Caystros, Ioniæ amnis celebratissimus iuxta vrbem Ephesum. Author Pomp. Mela. lib. 1.

Caystrus, fœm. gen. vrbs Ciliciæ mediterranea.

Cazymirus, Brandemburgēsis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros. Euseb.

C E

Cea siue Ceos, (vtrunq; enim scribitur Plin. lib. 4. cap. 12.) Insula est iuxta Euboeam, à Cæo Titani filio sic dicta. Ouid.

Transit & antiquæ Cartheia mœnia Cææ.

A qua Cææ vestes quæ in hac insula ex bombycee tenuissima texebantur in vsum fœminarum. Propertius,

Et tenues Cæa veste mouere sinus.

Quo in loco parum doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Herasistratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachylidę clarissimorum poëtarum alumna. Ciam Ptolemæus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus. Vide infrà COS & CHIOS. Scribitur frequentius per diphthongū æ: à nōnullis per œ.

Cæus, adiectiuum. Horat. 2. Carm. 11. ode,

Sed ne relictis Musa procax iocis,
Cęę retractes munera næniæ. Virgil. 1. Georg.

-cui pinguia Cææ
Tercentum nuei tondent dumeta iuuenci.

Ceadus, vir Thrax, ex his qui Troianis auxilia miserunt Homer. lib. 2.

Cebares equiso fuit, cuius astu Darius regnum Persarum adeptus est: nam qui magi inter se pacto conuenissent, vt is cuius equus primus hinniret regno potiretur, Cebares, manum vulvuæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit. Quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum. Herod.

Cebes, Thebanus philosophus, scripsit dialogos tres, qui inscribuntur, Pinax, Septima, Phrenicus, Diog. Laertius lib. 2.

Cebrénia, regiuncula est Troadis, cum oppido eiusdem nominis, non procul à Scepsi. Plinius lib. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene (vt ex sententia Herodiani refert Stephanus) vel (vt alij malunt) à Cebrione Priami nothō: quanquam Straboni magis placet, Cebrionem potius à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene vrbe nomen accepisse. Hinc Cebrenis, huius Cebrenidis, fœm. patronymicum. Ouid. vndecimo Metamorphoseos.

Aspicit Hesperien patria Cebrenida ripa.

Statius in Syl.

-viduę Cebrenidos arida luctu
Flumina.

Cebrēnus & Cebrenius, Gentile. Ausonius,

Sic qui venalis tam longa ætate Cebrenus
Non habet emptorem, sit tibi pro pretio.

Sunt & Cebrenij in Thracia. Strabo, Est fluuius quidam Arisbis in Thracia, prope quem Cebrenij Thraces habitant. Multa enim apud Troes & Thraces eisdem nominibus appellantur, &c.

Cébrica, Cherronesus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum: forte Cimbrica legendum.

Cebriones, Priami nothus à Patroclo saxo ictus, interiit. Iliad. π.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν Ἀγαυλῆος Πριάμοιο, id est, Cebrionem propria haud Priamo de coniuge natum.

Cecarphus, Vide CERCAPHVS.

Cecina, fluuius ad Volaterras, authore Pomponio lib. 2, & Plin. lib. 3. cap. 5.

A. Cecinna, Volaterranus equestris ordinis, Quadrigariorum magister, Pompeianarum partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ comprehensas nutriebat, quas postea nuntias belli mittebat amicis, vti Plinius refert. Scripsit librum contra Cæsarem. Fuit Ciceroni familiaris & cliens defensus ab eo in quadam hæreditatis causa. Extant & inter eos epistolę conscriptæ. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fatetur imitari, dicitq; eum virum facundum, nisi à Ciceronis rebus primò recessisset.

Cecinna alius, Octauij Cæsaris scriba legitur in Epistolis ad Atticum.

Cecinna alius, vir consularis, ob coniurationis suspicionem à Tito imperatore ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Tranquil. in Tito.

Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacum cum Othonianis congressus feliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

Cecrops, primus Athenienſum rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas instauravit. Eusebius in Chronicis. Biformem prodidere, quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iustinus lib. 2. Euseb. in præfatione Chronicorum, Iste est Cecrops Diphyes indigena, sub quo primùm in arce oliua orta est, & Athenienſium vrbs ex Mineruæ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, simulachra reperit (scilicet in Græcia) aram statuit, victimas immolauit, nequaquam istiusmodi rebus vsquam antea visis apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id est, duabus naturis siue ad longitudinem corporis, siue idcirco quòd cùm esset Aegyptius, vtramque linguam sciebat, Græcam & Aegyptiacam.

Cecrops II. Athenienſium rex VII. regnauit annis XL.

Cecrópia, oppidum à Cecrope conditore: nunc arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 56.

Cecrópius, a, um, possessiuum. Virgilius libro 4. Georg.

Cecropias innatus apes amor vrget habendi.

Apud Stephanum Cecropia regio, & Cecropis tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropites.

Cecropis, regio Thraciæ, & vicus Thessalonicę. Stephan.

Cécropis, idis, patronymicum fœmininum.

Cecrópidæ, Athenienses dicti. Ouid. 7. Met. Phocus in interius spatium, pulchrósque recessus Cecropidas duxit.

Cecryphalea, promontorium, seu insula Peloponnesi, vbi Athenienses ab Aeginetis prælio superati fuerunt. Steph.

Cedar, filius Ismahelis. Gen. 25.

Cedar, Arabiæ regio, Hieronymo in Agarenorum, id est, Saracenorum solitudine, à Cedar filio Ismahelis, 1. Par. 1. Ge. 25. ita cognominata.

Cedar, quibusdam ciuitas, quæ Ioſepho Camala vocatur.

Cedes, vrbs in tribu Iudæ, Iosue 15.

Cedes, vrbs Galilææ in mõtanis Nephthali, Ios. 10. deputata fugitiuis, qui nescij, homicidium perpetrauerant, Ios. 20. Leuitis quoq; attributa, Ios. 21. 1. Para. 6.

Cedimoth, oppidum in possessione tribus Ruben, Ios. 13. quod solitudo Cademoth in Deuter. 2. dicitur.

Ceditiæ tabernæ, non à cædendo dictæ, sed à domini nomine, qui Cedicius vocabatur.

Cedma, filius Ismahelis. Gen. 25.

Cedmiel, nomen viri. 2. Esd. 3.

Cedmonæ populi. Gen. 15.

Cedonius vnus ex discipulis Christi qui cæcus natus est.

Cedrosij populi sunt feri, inhospitales qui vngues tota enutriunt vita, ferarum exuuiis amicti: Cete in cibos adhibent, quorum spinis trabalibus tecta contignant, quamuis tegularum vice subeuntibus, Cæl. lib. 18. cap. 31.

Cedras, oppidum Cariæ, à quo Cedriatæ & Cedræi. Melius Cedreæ, vt sequitur.

Cédreæ, vrbs Cariæ. Hinc Cedræus, Cedreates, Cedreaticus. Steph.

Cedron, vallis & fluuius inter Hierosolymam & montem oliuarum. 4. Reg. 23. 2. Reg. 15. Ioan. 18.

Cedrópolis, oppidum in Caria.

Cedros, insula est in Germaniæ littoribus, cedri genere syluosa, inde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedrósi, populi prope mare rubrum. Steph.

Ceelatha, locus ad quem venerunt filij Israël, profecti de Ressa. Num. 33.

Ceila, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Reg. 22. 1. Paral. 4. 2. Esd. 3.

Ceionius Bassus, c o s. collega Valerij Aureliani Augusti. Sueuos & Sarmatas vicit.

Ceiónius, Iulianus Camœnius c o s. collega Amicij Paulini.

Celadiónius, Alexandrinus Episco. anno salutis 157.

Céladon, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei regis Aethiopum, Perseo vim inferre conati, ab eo sunt occisi. Ouidius 5. Metamorph.

Occidit & Celadõ Mendesius, occidit Astreus.

Celadon, amnis in Alpheum influẽs: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

Celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadonæus. Stephan.

Celadus fluuius. Paus.

Celadûsa, insula parua maris Adriatici, proxima Ortygiæ, quam alij Artemicen vocant. Pomponius Mela lib. 1. & lib. 4. cap. 26.

Celæmona Hyanci filia. Paus.

Celæna, locus Campaniæ Iunoni sacer. Virgil. libro 7.

Quique rusas Batulique tenent, atque arua Celenæ.

Alias Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam postea dictam scribit. Gentile, Celenæus, a, um.

Celænæ, inquit Liuius libr. 8. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle sita. Lucanus,

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Celænæ, Straboni tumulus est Asiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, oppidum habens ciusdem

eiusdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam transtulit. Hoc in loco Marsyam cum Apolline tibiarum cantu certasse fabulantur, victúmque temeritatis suæ pœnas dedisse, & in fluuium sui nominis fuisse commutatum. Cui fabulæ occasionem creditur præbuisse subiectus Celænis lacus, calamos ferens tibiarum linguis aptissimos. Meminit huius collis Ouidius 4. Fastorum,

Interiacet, viridem Cybelon, altáſque Celænas
Amnis it insana nomine Gallus aqua.

Celæno, vna ex Pleiadibus Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iuppiter concubuit. Ouidius,

Et te formosa Celæno,
Meiam & Electram, Tavgetámque Ioui scilicet concubuisse ferunt. Vide infrà de Pleiadibus.

Celæno, vna Harpyiarum, Neptuni & terræ filia, soror Ocypetes & Aellus, quarum formam, & vbi habitent, describit Virgil. lib. 3. Aeneidos,

-Strophades stant nomine dictæ
Insulæ Ionio in magno, qua dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ, &c.
Ab obscuritate nomen habent. Nam μελαινὸς Græcis niger est. Vide infrà de Harpyis.

Celæthra, vrbs Bœotiæ prope Arnen, à Celæthro quodam. Steph.

Celai, nomen viri, Nehem. 12.

Celáia, nomen viri 1. Esd. 10.

Celegeri, Mœsiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plin. lib. 4. cap. 26. in descriptione Mœsiæ.

Celeia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. cap. 24. in Noricorum descriptione. Vulgò *Cilia*.

Celendræ, siue Celendris, Samiorum colonia in Cilicia. Pompon. lib. 1. portum habés eiusdem nominis, ad Selinuntis fluuij ostium. Lucan. libro 8.

-sequitur pars magna Senatus
Ad profugum collecta ducem, paruíſque Celendris:
Quo portu mittítq; rates, recipítque Selinus.

Celer, consul, collega Venantij iumoris, anno ab vrbe 1262.

Celerini, populi citerioris Hispaniæ supra Braccaras & Gronios. Plin. lib. 3. Quorum agrum Auo fluuius abluit vt indicat Ptolemæus.

Celestinus XLI. Romanorum episcopus, regnauit annis IX. anno salutis 426.

Celestinus II. 166. pontifex, regnauit mensibus V. diebus XIIII. anno salutis 1143.

Celestinus III. Romanorum episcopus 176. regnauit annis VI. mensibus VIII. anno salutis 1191.

Celestinus IIII. pontifex 180. regnauit diebus 18. anno salutis 1241.

Celestinus V. pontifex 193. regnauit mensibus VI. magistratu hic se abdicauit, anno salutis 1294.

Celestinus hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma suum contra CHRISTI gratiam effudit anno salutis 414.

Celethi, populi Thesprotiæ vicini Thessaliæ. Stephanus.

Celeus rex erat Eleusinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd esset ab illo excepta hospitio, commóstrauit omnem agriculturæ rationem. Eius vilis & rusticana supellex, abiit in prouerb. Celei supellex, de qua Virgilius primo Georgicorum,

Virgea præterea Celei vilisque supellex.

Et Ouidius 4. Fastorum.

Celita, nomen viri, 2. Esd. 8.

Celius, Tuscorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.

Celius mons est à Celio nobilissimo Tuscorum duce dictus. Bocat.

Cella, Rharsath. Vide ISTVS.

Celmis vnus fuit ex Idæis dactylis, qui cùm matrem deorum Rheam stupro violasset, deinde à reliquis fratribus reiectus est, ab hoc ferrum solidissimum cudi solebat. De quo extat prouerbium, Celmis in ferro. Author Zenodotus.

Celsenses, populi citerioris Hispaniæ. Plin. lib. 3. cap. 3.

Celsus, plagiarius, carmine Horatij notissimus:

Quid mihi Celsus agit monitus, multúmque monendus,
Priuatas vt quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo?

Celsus, vir doctissimus Alexandri Aug. à consiliis, anno salutis 225.

Cornelius Celsus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celtæ, populi Galliæ comatæ, inter Garumnam & Sequanam fluuios: ita dicti à Celto Polyphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè distincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum Aquitania, Aremorica ante dicta.

Celtiaca, oppidum Hispaniæ conuentus Hispalensis, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1.

Celtibéri, Hispaniæ populi ad Ibérum fluuium. Strabo lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 3. & lib. 4. cap. 17.

Celtiberia, ea est Hispaniæ regio, quam incolunt Celtiberi. Plin. lib. 4. cap. 22.

Celtici, Hispaniæ populi à Celtis oriundi. Sil.

Celticum, Hispaniæ promontorium, quod finem terræ hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponij interpres. Est etiam Celticus adiectiuum: vt viciæ Celticæ. Plinius.

Cema Narbonēsis prouinciæ fluuius ex Alpium monte Cemeno profusus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cemeneleum, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolemæo.

Cemenos, Græci eos montes vocant, quos noſtri Gebennas, longè ab Alpibus ſummotos, vbi à Cemeno Alpium monte Varus amnis in Narbonẽſem verſus delabitur. Vide CEMELLEO.

Cemelleo, oppidum Liguriæ in Alpibus ſitum. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemelion vocat, quaſi à Cemeno monte videri poſſet appellatum.

Cemeneus, Vide CEMENOS.

Cenchreæ, Peloponneſi oppidum prope Corinthum in Iſthmo ipſo iuxta fanum, quem Strabo ob id Iſthmum appellat. Stephan. Κεγχρεαι. Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. Idem locus aliàs Cenchris. Hieronymus. Corintho vicinus, imò portus ipſius Corinthi. Plinius lib. 4. Lechieæ hinc, Cenchreæ illinc, anguſtiarum termini.

Κεγχρεαι Steph. vrbs Troadis, in qua commoratus eſt Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale eſt Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates.

Cenchreis, portus Corinthiorum, ab vrbe ſtadia ad LXX. remotus. Strab. lib. 8. Rom. 16.

Cenchrius, Ioniæ amnis, ad Epheſum Cayſro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accolæ aditum olim quo periſſet, ipſámque oliuam, ſub qua partu liberata quieuiſſet, monſtrare ſoliti fuerunt. Tacitus libro tertio, vbi de horum legationibus ad Senatum miſſis: Primùm (inquit) omnium Epheſij adiêre memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delos genitos eſſe apud ſe Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleæ, quæ tum etiam maneat, admiſam, edidiſſe numina, deorúmque monitu ſacratum nemus.

Cenchreus Pirenæ filius. Pauſ.

Cenores, Aegypti rex, victus Hebræorum magia periit in mari rubro. Beroſ. lib. 5.

Cendebæus, nomen ducis, 1. Mach. 15.

Ceneia, dicta eſt Atalanta, Cenei filia. Vide Ceneus & Cenæus.

Cenereth, vrbs in tribu Nephthali, Ioſ. 19. Eſt & ad orientem Iudææ mare, Nume. 34. Deut. 3. Ioſ. 13. Aliàs mare Tyberiadis, & lacus Genezarethicus, ſeu Galilææ dicitur, XL. ſtadiis in latitudine diffunditur, centúmque in longitudine extenditur, Ioſeph. libro 3. belli Iudaici, cap. 18. per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porrò Ptolem. cur ex hoc duos faciat non video.

Ceneroth, vrbs iuxta lacum Genezareth, Ioſ. 11. 12. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tyberij Cæſaris, Tyberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacens nomen inuenerunt. Ioſephus libro 18. cap. 4. antiquitat. Ben adad Syriæ rex hanc cepit 3. Reg. 15.

Ceneſiritis, lacus iuxta Tyberiadem. Steph.

Ceneum promõtorium Eubœæ, à quo Iuppiter Cenæus appellatus eſt, quòd ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediẽs in eodem loco aram parenti conſtruxit. Ouid.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Ioui, &c.

Ceneus, Theſſaleus, Lapitha, cùm multis interfuiſſet prælijs, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus. Neſtor apud Ouidium lib. 12.

-veſtro fuit vnicus æuo
Contemptor ferri, nullóque forabilis ictu
Cycnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit.

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

Cenez, filius Eliphas, filij Eſau ex Ada vxore, Geneſ. 36. Ciuitas principum Idumæorum, Geneſ. 36.

Cenezei, populi, Geneſ. 15.

Ceni, regio Philiſthinorum, 1. Reg. 27.

Cenimagni, populi in Anglia mari proximi, & Trinobantibus, Segontiatis, Ancalitibus, Bribrocis ac Caſiis.

Cenina, vrbs vicina Romæ, à Cenite conditore. Feſtus. Pompo. lib. 3. Ceninenſes ſunt eiuſdem inhabitatores.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam vrbem condidit. Feſtus.

Cenomani, Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi, vulgò notiſſimi. Plinius lib. 3. cap. 18. Fuerunt & Cenomani, Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plinius libro 3. cap. 19.

Cenſum, Eubœæ promontorium in Septentrionem directum.

Centauretus Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo equo eius potitus eum ouans conſcendit. Quod ille indigne ferens, præceps in abrupta deſiliit, vnáque cum ſeſſore eſt exanimatus: vt ex Plutarchi ſententia refert Plin. libro 8. cap. 17.

Centauri, Theſſaliæ populi, ſecus Pelion montem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt, vt à vicinis populis primùm conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. De horum origine ſic fabulantur poëtæ, Ixionem à Ioue deorum immortalium menſæ adhibitum, Iunonis amore captum fuiſſe, cámque de ſtupro interpellaſſe. Quod cùm illa viro ſuo indicaſſet, Iouem Ixioni nubem ſubieciſſe in vxoris imaginem trãsformatam

tam, eámque Ixionem pro Iunone compressisse, & ex ea Centauros generasse: qui inde Nubigenæ dicti sunt. Cui fabulæ ansam præbuisse videtur castellum nomine νεφέλη, Centaurorum sedes: νεφέλη enim Latinè nubem sonat. Hi cùm in nuptiis Pyrithoï vino madentes sponsam rapere conarentur, à Theseo & Lapithis partim cæsi, partim in fugam acti sunt. Iidem & Hippocentauri dicti sunt, quòd equis insidentes, boues œstris agitatas, stimulis ad tecta reuocarent, est enim κεντεῖν stimulare & pungere. Centaurorum, qui à poëtis maximè celebrãtur, nomina sunt hęc: Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Pisenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui suscepisse Herculem hospitio dicitur. Lucanus,

Hospes & Alcidæ magni Phole.

Virg. 2. Georg. -ille furentes
Centauros tecto domuit. Eos ab Hercule victos interfectósque ostendit Diodorus.

Centaurus, fluuius, qui prius Enenus dicebatur, post Nessi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poëtis Centaurus vocitatus est.

Centaurus, nauis nomen apud Virgilium 5. Aeneid. inde impositum, quòd Centauri habuerit insigne: Centauro (inquit) inuehitur magna.

Centéna, Vide MERVLA.

Centínum, vrbs Vmbrorum in Italia, Ptolemæo, hodie Sentinum.

Cẽtrónes, populi inter Alpes Græcas quę hodie dicuntur, & montem Cinerum, & vrbẽ Geneuam lacúmque Lemanum & Rhodanum fluuium, videntur nunc esse Tarentesij extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia ciuitas est Metropolis. vulgò *Le pays de Tarentaise.*

Centrones Belgarũ populi, qui sub imperio Neruiorum, nunc Tornacensium, erant proximi Grudiis, Lenacis, Pleumasis & Gordonis: forte sunt nunc Cortracenses in Flandria Tornacensis diœcesis, Centon, *Au pays du Liege.*

Centum peránea, insula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria.

Centúripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinum crocum.

Centuripini, Siciliæ populi, Latinę conditionis. Plin. lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum. Pompon. lib. 2.

Cœmenes rex Lacedæmoniorum.

Cenus extremum Italiæ promontorium versus Penorum Siciliæ.

Cephalas altum & syluosum promõtorium maioris Syrtis initium. Strabo lib. vltimo.

Cephaledion Straboni, Cephaledis Plinio oppidum Siciliæ, non procul ab Himera fluuio. Plinius lib. 3. cap. 8. & Strabo lib. 6.

Cephalátomi, Colchidæ regionis populi. Plin. libro 6. cap. 5.

Cephalene, Cephalenia, insula Ionij maris, à Cephale Amphitryonis socio: vel à Cephalo Deionei filio dicta, Pompon. libr. 2. Plin. tradit eam quondam dictam fuisse Molænam libr. 4. cap. 12. De hac Strabo libro 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare & Taphium. Alij Tafios & Cephalenios eosdem dixere Teleboas, & aduersus illos Amphitryonem exercitum ductasse assumpto socio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo. Insula deinde Amphitryonem potitum eam Cephalo tradidisse, ab eóque nomen habuisse insulam. Hinc populi Cephalenes, qui Vlyssem ad bellum Troianum sequuti sunt, vt est videre apud Homerum in Catalogo nauium: Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 16.

Saxa Cephalenum, & scopulosis Neritõ aruis.

Stephanus in Cranio, quatuor Cephaleiæ vrbes esse scribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna sit Cranium.

Cephalenia insula dicta à Cephalo Elonis filio quæ prius Telebeas appellabatur. Paul. lib. 1.

Cephalem Citharœdus nobilis apud Paulan.

Cephaledis, Siciliæ fluuius. Plin. libro 3. cap. 8. Hodie Cephalodum.

Céphalus, Eonis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Athenienſiũ regis filiã vxorem duxit. Huius amore capta Aurora cùm iuuenem vxoris amantissimũ nulla ratione ad sui amorem posset inflectere, vi eum dicitur rapuisse. Verum cùm nec sic quidẽ constantiã eius posset labefactare, ad vxorem eum remisit, in negotiatoris similitudiné transformatum: cuius erga se fidem cum explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam eius solicitauit: cúmque illa pretij magnitudine iam succumberet, Cephalus recepta pristina forma perfidiam ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire non posset, pudore impulsa, relicto viro, in syluas sese, locaque deserta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, iaculum ei ineuitabile & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoë dono acceperat. Iis itaque muneribus instructus Cephalus, syluis sese assidue obiecta bat, relictóque ante lucem vxoris thalamo, venatione sese exercebat. Quamobrem verita Procris (vt est res plena suspicionis amor) ne Nymphæ cuiuspiã amore teneretur, clam eum in syluas est subsecuta, & vt in furto virum deprehenderet, inter fruteta sese occultauit. Cùm itaque Cephalus, æstu laboréque fatigatus, ad virgulta se recepisset, & sub arbore quadam recumbens, auram, vt se reficeret, ex more inuocaret, Procris suspicata iam pellicem affuturam, quò rem omnem melius cognosceret, sese erigẽs virgulta cõmouit. Qua re animadersa Cephalus feram ratus, iaculũ suum emisit, vxorémque charissimam ineuitabili ictu interfecit. Ouidius libro septimo Metamor. sed paulò aliter Hyginus Fabius poëta, capite 189.

Neque tamen desunt, qui à Ioue in lapidem conuersum tradant.

Céphalus, Athenensis orator, qui primus procœmia & epilogos induxit. Suidas. Huius Cephali Aeschines & Demosthenes in orationibus aduersariis meminerunt. hic gloriabatur quòd cum plura decreta quam quis sui temporis orator scripsisset, nunquam fuisset accusatus quod contra leges decreuisset. Cæl. lib. 9. capite 14.

Céphalus quidam Amphitryonis socius. Vide CEPHALENE.

Cephas, sic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ. Ioan. 1. 5. 1. Corinth. 15.

Cephénes, Asię maioris populi, qui postea à Perseo Iouis & Danaes filio Persæ sunt appellati. Herod. lib. 7. Ouid. 5. Metamor.

Dúmque ea Cephena medio Danaeius heros Agmine commemorat.

Céphesis, Vide TELPHVSSA.

Cépheus, Aethiopum rex, Andromedæ pater, quam Perseus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouid. 5. Metamor.

Auxiliúmque domus, seruatorémque fatentur Cassiope, Cepheúsque pater. Hic postea generi meritis cum vxore & filia in cælum translatus est, & à tergo minoris Vrsæ constitutus, circulóque Arctico ita inclusus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, a, um, Ouid. 4. Metamorph.

Aethiopũ populos, Cepheáque cõspicit arua.

Cephira, nomen viri, 1. Esd. 7. Est & nomen vrbis. 2. Esd. 8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur.

Cephis, statuarius nobilis. Plin. lib. 34. cap. 8.

Cephisia, Attica regio. nam Cecrops, Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinem in XII. vrbes digessit. Sed Theseus postea has omnes in vnam Athenienſium ciuitatem congregauit. Dicta Cephisia à Cephiso amne.

Cephisia, Atticæ regionis fons. Plin. lib. 6. cap. 7.

Cephisiodõrus, statuarius, Praxitelis filius.

Cephisiodõrus, insignis pictor. Plin. lib. 35. ca. 9.

Cephisis, lacus iuxta Atlanticum mare, quem Mauri electrũ vocant, quòd sole calefactũ, electrum è limo dare videatur. Plin. lib. 37. cap. 2.

Cephisodõrus, Athenienſis Tragicus, antiquæ tragœdiæ scriptor. Suidas.

Cephisodotus, statuarius. Plin. lib. 34.

Cephisõdotus, Athenienſium dux, qui rei malè gestæ damnatus, in obsidione Alopeconnesi, quinque talentis mulctatus est. Suidas.

Cephissus, fluuius Bœotiæ, qui in' Trinemiis nascens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens, tandem per crura murorum in Piræum perductus, in Phalericũ sinũ se exonerat. Strab. lib. 9. Luc. lib. 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidica Cephissus aqua, &c.

Vbi Cephisi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrhæ ratio ostensa est, qua genus humanum posset reparari. Plinius libro quarto capite tertio. Cephisidæ vndæ, & Cephisia ora. Ouid.

Cepio, Romanus ciuis, qui cum Druso inimicitias exercuit, vnde origo socialis belli & exitia rerum. Valerius Max.

Cépio Seruilius, consul Romanus, Hiſpaniam duce Viriato, rebellantem pacauit. Proconsul, capta Tholosa in terra Gallia, è templo aurum sustulit. Vnde & ipse, & quicunque ex ea direptione aurum attigisset, misero cruciabilique exitu perierunt. Nam postea consul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes missus, apud Rhodanum victus profligatúsque est. Iussu populi Romani eius bona publicata, eíque imperium primò post Tarquinium abrogatum, ipse in publicis vinculis extinctus, inde tractus discerptúsque ad scalas Gemonias, Liuius libro 67. Alij hunc in exilio periisse dicunt: is antea de Cilicibus triumpharat. Valer. Max.

Cepæ oppidum Bosphori Cimmerij. Plin. libro 6. cap. 6.

Ceracates Germaniæ Trãsrhenanæ populi. Vangionibus ac Tribocis proximi. Tacitus.

Cerambycas, fluuius: & insulani, Cerambycæ, Vide HELIXOENA.

Cerámicus, Cariæ sinus non longè ab Halicarnasso nobilissima vrbe. Pomponius libro 1. & Plin. lib. 5. cap. 29.

Cerámici, inquit Suidas, Athenis loci duo erãt, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidissent, publico sumptu sepeliebantur, funebríque oratione ornabantur. Superior fuit locus & certa constitutáque sedes meretricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus (Suidas. Erasm. in Prouerb. Lampadem tibi cursu trado) Latine tegularius aut figularius dicitur.

Ceraſon Chryseon promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui postea Constantinopolis nomen fuit impositum.

Ceraſtæ, insulæ in latere Arabiæ prope Syenem quæ in fine est Aethiopiæ. Plinius libro 5. cap. nono.

Ceraſtis, dicta est Cyprus, quoniam homines Ceraſtas, cornibus insignes, olim eam tenuisse quidam scribunt. Alij quòd procurrentibus promontoriis velut infestis cornibus assurgat. Plinius libro quinto, capite 31. & Cæl. libro 30. cap. 1.

Cerasus, suntis, & Cerasunta, seu Cerasuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellum, Accepimus & canistrum cerasis refertum talibus & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata existimarem: siquidem hoc genus pomi, Põto & Armenia subiugatis,

de Cera

de Ceraſunte primus Romam pertulit. vnde è patria arbor nomen accepit. Pōponius: Raræ vrbes, Ceraſunta & Tapezus maxime illuſtres. Alij dicunt Themiſcyræ regionis in Cappadocia, vrbem eſſe. Meminit Plinius libro 16. & Ammianus.

Cerata locus in Megaridis confinio. Plut. in Paral. Item fluuij nomen ex Oceano.

Ceratus, fluuius Cretæ, Gnoſſum vrbē præter labens: quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strabo libro 10. Hinc Ceratæus, a, um, Virg. in Ciri.

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraunia, ſiue Ceraunij montes in finibus Epiri, in mare vſque extenſi, vbi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: ita dicti à fluminibus, quibus ſæpe impetuntur. Ouid. 11. de Ponto, Eleg. 6.

Cùm poteram recto tranſire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem ſaxa, monendus eram.

Lucanus libro 5.

-oræque malignos
Ambraciæ portus, ſcopuloſa Ceraunia nautæ
Summa timent.

Pro iiſdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. libro primo Carm. Ode 3.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Plinius in Procœmio lib. 4. Tertius Europæ ſinus Acroceraunis incipit montibus.

Ceraúnij montes in Aſia, in Caſpium pelagus obuerſi, Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mons in vniuerſum Ceraunius appellatus fuit. Plin. lib. 5. cap. 27.

Ceraûnus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. libro ſexto.

Ceraûnus, cognomen cuiuſdam Ptolemæi, quo nomine etiam ſignificatur fulmen. Cæl. libr. 24. cap. 6.

Ceraunius, Iupiter dictus, quòd fulgur emittat.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plinius libro tertio capite 11.

Cerberus, à poëtis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos: quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virg. 6. Aeneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat, aduerſo recubans immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictumque volunt Cerberum, quaſi κρεοβόρον, hoc eſt, carniuorum. Terræ enim proprium eſt, cadauera conſumere, & ad primam ſuam originē reuocare, hoc eſt, in humum cōuertere. Cerberus etiam dictus eſt canis Alexandri Epirotæ leonibus congrediens.

Cércaphus, filius Poleacæ. Steph. in Camiro. à quo Rhodiæ mulieres Cereaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

Cercaſorum, oppidum in Aegypto, iuxtaquod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobum. Herodotus lib. 2.

Cerceis Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia ita dicta à texendo. Cercis enim radium textorium ſignificat.

Cercétæ, populi minoris Armeniæ. Plin. Pomp. vocantur Cerceti, lib. 1. Cercetæ, apud Nicolaū de moribus gentium.

Cerceti, montes Theſſaliæ. Plinius libro quarto, cap. 8.

Cercidas, optimus legiſlator Megalopolites fuit.

Hic cum morti eſſet proximus, ad ſuos cōuerſus iucundè ſe à vita migrare pronunciauit, quod animo concepiſſet, mox paulò ex ſapiētibus quidem cum Pythagora ſe congreſſurū, ex hiſtoricis cum Hecataeo, ex muſicis cum Olympo, ex poëtis cum Homero. Steph. & Cæl. lib. 21. cap. 44.

Cercidas poëta iambicus. Cæl. lib. 4.

Cercina, inſula maris mediterranei, cum vrbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promontorium minoris Syrtis ſita. Pompon. & Plin. lib. 5. cap. 7.

Cercinitis, perparua inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte iungitur. Plinius lib. 5. in deſcriptione inſularum, quæ ſunt ex aduerſo Africæ.

Cercion, rex Theſſaliæ, qui filiā habuit Alopem, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercitam, Pauſ. grammaticus ait vocari temonis genus, à populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra India.

Cercius, ventus, vt vult Cato.

Cercopes, populi Pithecuſę inſulæ, qui cùm nullo flagitij genere abſtinerent, à Ioue in ſimias mutati ſunt. Ouid. 14. Metamorph.

Quippe deūm genitor fraudem, & periuria quondam
Cercopum exoſus, gentíſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutauit, vt iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimilēſque videri.

Cercuſium, oppidum à Diocletiano ampliatum, mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum. Pomp. Lætus.

Cercyon, latro inſignis apud Eleuſinen Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validiſſimas arbores incuruare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitiata Hippoochum peperit. Quod cùm nutricis indicio reſciuiſſet Cercyon, tam ægrè id tulit, vt puerum quidem in ſyluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicij genere, quo ipſe in viatores conſueuerat ſæuire. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleuſis.

Cercyrei populi qui quoniam crebris ſeditionibus agitabantur, conſueuerant geſtare flagra ingentia

ingentia anſis eburneis exornata.

Cerdanitæ, populi felicis Arabiæ. Steph.

Cerdous dictus eſt Apollo & Mercurius à κέρδος id eſt lucrum: hic quidem quia negotiis præſit ac lucro, qua ratione illi marſupium aſſignatur: ille verò quia oraculis æditis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Cęl. libr. 16. cap. 19.

Cerdon, 111. Alexandrinæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 99.

Cerdo ſiue Cerdon, hæreticus, qui duos deos poſuit, alterum bonum, alterum ſęuũ, CHRISTVM verum hominem, & verè paſſum negauit. Euſeb. libr. 4. cap. 11. Tertul. & Auguſt. de hæret.

Cerdónia, Italiæ vrbs ſita in via, quæ Roma in Græciam ducit. Strabo lib. 6.

Cérdias, ciuitas à Lyſandro vi capta ac diruta. Xenoph. lib. 2. anno ab vrbe 345.

Cere, oppidum Tuſciæ non longè à Tarquiniis. Vide CAERETE.

Cereália, orũ ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta, quę Plin. lib 24. Theſmophoria vocat, à Cerere Teſmophora, hoc eſt, legum latrice. Plutarch. quoque Adonia vocat. Hæc autem feſta tanta religione celebrabantur, vt feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum vxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias eſſe facturum ait, quòd nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Cereâlis, quæ alio nomine Ebura dicitur, Hiſpaniæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cereális, conſul, collega Commodi, anno ab vrbe 858.

Cereális, cõſul, collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificij ædificauit. Nouercam Iuliam vxorem duxit. Caſſi. Spart. Oro. Eutrop.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, ex qua Iupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cùm poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres accenſis in Aetna monte tedis, filiam toto orbe, maximo labore perquiſiuit. Qua in peregrinatione cùm ad Eleuſium regem perueniſſet, filium eius Triptolemum alendum ſuſcepit: cúmque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino eum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleuſius inſolitum filij incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſeruandam putauit, clàm ſe abſcondens ea in parte domus, vbi illa puerum ad ignem fouere ſolebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittétem, ſubitò expaueſcens, clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiã hominis curioſitatem morte puniit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit: eundémque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, vt orbem peragrans, frugum vſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſę nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe, Iouem adit, fratríſque iniurias cum eo expoſtulat: tandémque filiæ reditum ea conditione imperat, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet. Verùm cùm Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquótque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerrimè ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iuppiter vt ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, vt dimidia anni parte apud inferos cum viro, reliqua apud ſuperos eſſe poſſet. Poëtæ aliquando Cererem accipiunt pro Luna, ſicut Liberum pro Sole. Virg. 1. Georgic.

-vos ô clariſſima mundi
Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres.

Alij Cereris appellatione terram intelligi volunt: vnde & à Græcis δημήτηρ dicitur, quaſi γημήτηρ. Eſt enim terrà, frugum omnium genitrix & altrix. Eadem & Theſmophoros dicta eſt, hoc eſt, legum latrix, quia antequam illa agriculturæ vſum docuiſſet, homines nulla lege viuebant: poſtea verò Cereris beneficio, monſtrato vſu frugum, cœptum eſt de agrorum finibus (qui antea nulli erant) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe iuris & legum originem. Dicitur autem Ceres à creando: & Alma ab alendo, quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum ſcribit) tanquam Geres à gerendis frugibus, caſu prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipſo pane, ſicut Liber pro vino.

Terentius.

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Ceretáni, populi Hiſpaniæ. Plinius & Strabo, apud quos generoſa vina naſcebantur, quæ Ceretana dicebantur.

Martialis,

Ceretana nepos ponat, Setina putabis.

Ceretani, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletum & Nurſiam oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit, Nam illa videntur prodigialiter noſtris in Ceretanis accidiſſe, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium, Vide CAERETVM.

Cerethi, populi qui & Philiſthiim, vt Lyra ait in libro differentiarum, ſiue nomen legionum aut bellatorum Dauid. 1. Reg. 30. 2. Reg. 8. 15. 20. 1. Paral. 18.

Cerêtum, Vide CAERETVM.

Ceriada, vicus Atticæ regionis in Hippochoontide tribu. Steph.

Cerinthus, oppidum in Eubœa inſula. Plin. libr. 4. cap. 12.

Cerin

Cerinthus, hæreticus, cuius meminit Dionyſius, cùm de Ioannis reuelatione diſſereret, Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptarium, mores ſuos faſſus, quòd gulæ luxuriæque deditus eſſet. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib. 3.

Ceriſſus caſtellum in agro Theſpienſium. Pauſan. lib. 9.

Cérites, populi quos quum viciſſent Romani, ſtatuerunt vt nunquam leges conderent vel haberent. Acron in illud Horatij 1. Epiſt. 6. Cerite cera digni prouerbialis ſententia, id eſt, ſine lege & ſuffragio nullo, inquit Bud.

Cérmalus, locus in vrbe Roma ſic nominatus. Feſtus.

Cérmorum, oppidum Macedoniæ. Plin. libro 4. cap. 10.

Cerna, vel Cerne, inſula Aethiopici maris. Plin. libro 6. cap. 31.

Cernetáni, qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Caſinum & Bouillas. Plin. libro 3. cap. 5.

Cernêtum, oppidum Italiæ. Plin.

Cerone eſt fons cuius aqua bibentes oues facit nigras.

Ceros nomen viri. 1. Eſd. 2.

Cerréſtis, Vide CYRRVS.

Cerretáni, Hiſpaniæ populi, Plin. lib. 3.

Ceſſopleptes, Thracum rex, anno ab vrbe 410.

Ceruaria, locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Pompon. lib. 2.

Ceryx Mercurij filius & Pamdroſi Cecropis filiæ.

Cerices apud Græcos dicebantur caduceatores à Cerice Mercurij filio, quos nephas fuerat violare, quod eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyſſæa Vlyſſes exploratoribus comitem adiecit Ceryca. Achilles verò Cerycas Iouis nuncupat nuncios & hominum, quoniam ſacrificiorũ quoque miniſterio adeſſent, Cæl. lib. 21. cap. 16.

Ceſéna, oppidum in octaua regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 15. Vide CAESENNA.

Ceſenius Pętus, à Parthis in Armenia obſeſſus, legionibus ſub iugum miſſis, Armeniam turpiter reliquit. Oroſ. lib. 7. cap. 7.

Ceſénnius Priſcus, Syriæ prætor, anno ſalutis 47.

Ceſil, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Ceſion, ciuitas Leuitarum in tribu Iſſachar. Ioſ. 19.

Ceſonius Pætus, conſul, collega Petronij, anno ab vrbe 813.

Ceſpéria ſiue Caſperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuiſſe contra Aeneam, Maro author eſt lib. 7.

Ceſperiámque colunt.

Ceſpius mons eſt in regione Exquilia.

Ceſſerio, Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin. lib. 3. cap. 4.

Ceſtius Florus, Iudææ procurator, anno ſal. 64.

Ceſtria, Epiri oppidum. Plin. lib. 4. cap. 1. & Ceſtrini, Ceſtriæ incolæ.

Ceſtrina terra & Ceſtrinus Heleni filius. Pauſan. lib. 1.

Ceſtrus, fluuius Pamphiliæ regionis, Strabo.

Cetes, Aegyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

Cethêgus, conſul, Cicerone teſte, cum P. Tuditano, bello Punico ſecundo, de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto, M. Cornelius Cethegus, cuius eloquẽtiæ eſt author, & idoneus quidem, mea ſententia, Q. Ennius, præſertim cùm & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (vt opinor) annali,

Aditur orator Cornelius ſuauiloquente
Ore Cethegus.

Cethêgus, qui in Catilinæ coniuratione primas tulit. Cuius etiam ſæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum, C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum, & gladiorũ extulit. Iuuen.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum

Cethim, Filius Iauan. Gen. 10. Ab hoc, Beroſus dicit Italos eſſe appellatos. Interpres noſter, Dani. 11. tranſtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum inſulani, Macedones. Iſa. 23. Cyprus quæ & Citium dicitur.

Cethlis, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Ceticus magus fuit cuius augurio Bocrehiſta Getarum Romanos vicit.

Citij, populi inter Cilices & Pelaſgos. Strab. libr. 13. Homerus in Odyſſ. ac ſi dictos putat. Strabo à Cetio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plinius libro 5. capite 20.

Cetius, mons inter Noricum & Pannoniam, hodie *Kalemberg* vulgò dicitur.

Cetûra, Altera vxor Abrahæ. Gen. 25.

Ceus inſula eſt in qua lex olim lata, vt (quæ etiam Menandri ſuffragio comprobatur) qui recte viuere nequeant, turpiter ne viuunto. Significabatur autem ſexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cæl. libro. 28. capite 26.

Ceus ſiue Cæus, vt quibuſdam placet, Titani & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Ioue ſtupratam, aduerſus eum arma mouit, ſed iure ab iniuria victo periit. Virgil. 4. Aeneid. Extremam (vt perhibent) Cæo, Enceladóque ſororem Progenuit.

Ceus, vrbs. Vide BRYLLIVM.

Ceyx, Vide CAYX.

Chaa, inquit Strabo lib. 8. Peloponneſi vrbs Lepræo vicina, vbi Ephaſius campus iacet. Huius Chaæ, cauſa bellum inter Arcades & Pylios conflatum plerique aiunt.

Chaala, vicus Aegypti. Strabo lib. 16.

Chabareni, populi circa Chalyben habitantes, qui peregrinarũ, quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorãt. Steph. ex Eudoxo.

Chabri, Nomen ciuitatis. Iudith. 8.

Chabria, vicus Aegypti prope Arabiam. Strabo libro 17.

Chabrias, Athenienſis philoſophus & imperator inclytus. Hic dicere ſolebat Terribiliorem eſſe exercitum ceruorum duce leone, quàm leonum duce ceruo. Eius Demoſthenes cùm ſæpe in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem pluribus res geſtas perſequitur, & in eius laudes digreditur, Cæl. lib. 9. cap. 11.

Chabul, Nomen ciuitatum earum quas Salomon dedit Hiram regi Tyri in terra Galilææ, 3. Reg. 9.

Chadiſia, vrbs Leucoſyrorum. Themiſcyræ (inquit Hecatæus) cãpus eſt à Chadiſia ad Thermodoontem vſque. Menippus in Periplo duorum Pontorum, Chadiſium vicum & fluuium nominat, ſtadiis centum quinquaginta à Lycaſto diſtãtes: item ab Iri fluuio centum quinquaginta à Lycaſto diſtantes: item ab Iri fluuio centum. Ciues, Chadiſij. Steph.

Chadramotitæ, populi iuxta Indicum, Perionis fluuij accolæ. Steph.

Chæreæ, (in gignendi caſu ſubaudiẽdum vrbs) in Aegypto eſt. Gentile Chæreotes.

Chæreas. Nomen viri. 2. Mach. 10.

Chæremon, poëta comicus, & alter qui Hieroglyphica ſcripſit. Suidas.

Chærephon, Athenienſis philoſophus, Socratis auditor: huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium, Nihil à Chærephonte differes, in macilentos & pallentes, apud Ariſtophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus, vt qui magno ſtudio philoſophiæ operam daret, & in literas incumberet. Suidas.

Cheris, Citharœdus ineptus. Ariſtophanes in comœdia quæ inſcribitur Acharnes. Suidas.

Chæromon, poëta comicus.

Chęrónea, Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, clade Athenienſium memorabilis. Plin. libr. 4. cap. 7. Stephano vrbs eſt in cõfinio Phocidis, à Chærone conditore dicta Apollinis & Therûs filio. Hellanicus ſcribit Athenienſes poſt Orchomenios, Chæroneam quoque Orchomeniorum vrbem cepiſſe. Olim etiam Arne vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chæronæus, & fœmininum Chæronis, poſſeſſiuum Chæronicus. Steph.

Chairus Arabum Babylonem ſignificat. Cæl. libro octauo.

Chalalz, mons ſine arboribus. Ioſue 11. 17. & 12. 7.

Chalæon, Bœotiæ portus, à quo VII. M. paſſuum introrſus liberum oppidum Delphi, ſub monte Parnaſſo, clariſsimi in terris oraculis Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3.

Chalæon, vrbs Locrorum: Gentile, Chalæus. Thucydides lib. 3. Steph.

Chalal, Nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Chalámbrij, qui à loco Libyæ ſic appellantur. Heſichius.

Chalame, Ciuitas Perſidis, quæ nunc appellatur Aethiſiphon.

Chalánne, Ciuitas in qua regnauit Nemrod, Geneſ. 10. quæ nunc Seleucia à Seleuco rege, ſiue Cteſiphon dicitur, Amos 6.

Chalaſtra, vrbs Macedoniæ ad Thermeũ ſinum. Strabo libro 7. à Chalaſtra proximo portu dicta. hinc Chalaſtricus, ca. cum, adiectiuum: vt Chalaſtricum nitrum. Plin. libro 31. cap. 10. Hecatæo vrbs eſt Thracię. Ciuis, Chalaſtręus. Lycophron.

Θεαρωπὸς ἄμφωϊς Χαλαςρέως λαῶν.

Chalce, vrbs Libyę, aliàs Phœnicum, aliàs Lariſſæa. Thucydides lib. 6. Soluit in Chalcen, inde in Ammon. Theophraſtus eam Chalcion nominat, Theopompus Chalcas pluraliter: Gentile, Chalcæus vel Chalcites. Steph.

Chalce, inſula cum oppido, circa Rhodium. Plin. lib. 5. cap. 31.

Chalcea feſta, alio nomine Athenæa dicta, Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantum aut operariis & fabris præſertim celebrabãtur. Cęl. lib. 29. cap. 9.

Chalcea, Libyæ vrbs Polyhiſtori, quem valde reprehendit Polybius, nõ ciuitatem eſſe ſcribẽs, ſed ærarias officinas. Chalcæa verò in Caria eſt: Gentile, Chalcæates. Steph.

Chalcedonia ſiue Chalcédon, vrbs in Aſia iuxta Boſphorum Thracium, è regione Byzantij. Hanc Megarenſes condidere, Cæci appellati, qui nõ potius oppoſitum littus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna ſynodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana eccleſia prȩcipuũ impertitur honorem, nominata à Chalcido vicino fluuio.

Chalcenteros cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile ſtudium. Cæl. libro decimo nono cap. 9.

Chalcedon vrbs Thraciæ non procul à Byzantio. Paleph. li. 2. Europam, inquit, ab Aſia ſtadiis quinque diſterminat Thracius Boſphorus, ipſis in faucibus oppidum, in ore templum eſt, oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarenſium princeps, templi numen Iuppiter, conditore Iaſone de hac Strabo lib. 12.

Chalcẽor, Videtur Aeneas.

Chalceritis, inſula in Ponto, alio nomine Aſia appel

appellata, Marti sacra. Plin. libro sexto capite 12.

Chalcētis,idis, insula quædam, cuius meminit Menippus. Steph.

Chalcetorion,vrbs Cretæ: Ciuis, Chalcetoreus, vel Chalcetor. Steph.

Chalcia, insula quam inter Cycladas Plinius enumerat lib. 4. cap. 12.

Chalcidene,fertilissima regio. Plin. lib. 5.

Chalcidia vrbs, author Festus.

Chalcidica Minerua dicta est ab vrbe Chalcidia.

Chalcidicus, Siciliæ mons.

Chalcidius, a, um, nomen gentile: etiam nomen philosophi.

Chalcio insula maris Aegæi, quam inter Sporadas Plin. enumerat lib. 4. cap. 13.

Chalciœcus Minerua dicta est, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenses fanum construxerunt: Cæl. libro 19. capite 8.

Chalciope, Aetæ regis Colchorum filia, soror Medææ & vxor Phryxi. Flaccus libro 9. Argonaut. Ouid. in Epist. Helenæ ad Paridem, Non erat Aetes, ad quem despecta rediret,

Non Ipsæa parens, Chalciopéque soror.

Chalcis, idis, Eubœæ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuisa, vetus Athenienſium colonia: ita dicta (si Stephano credimus) à Chalcide filia Asopi, aut certè, quòd ærariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ. Lucanus lib. 5.

Chalcidos Euboicæ vana spe capta parabas. Olim etiam Stymphelus vocabatur, & Hypochalcis, quòd sub Chalcide monte sita sit, nūc Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis, vt ipsa vrbs. Possessiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcides in vico quodam Siciliæ, qui ex Eubœa migrauerunt.

Chalcis cognomen Heroinæ cuiusdam nomine Combe, quæ nupta viro centum pueros enixa est. vnde natum prouerb. Tanquam Chalcidica nobis peperit vxor.

Chalcis, vrbs Corinthi.

Chalcis vrbs Aetoliæ à qua fluit Achelaus.

Chalcis, vrbs Syriæ à Monico Arabe condita, vnde Chalcidenus.

Chalcis, vrbs Scythiæ, vnde Chalcita, & regio Chalcitis.

Chalcis in Mesapia, Italiæ vrbs.

Chalcis, insula cum vrbe eiusdem nominis iuxta Lesbum, vnde Chalcideis.

Chalcis, locus profundus & cauus ad montem Atho. Steph. Vide HYPOCALCIS.

Chalcis, insula iuxta Eurypum, quæ alio nomine Caristos (alias Caristos) appellatur. Vnde Chalcidicus, a, um. Virgil. lib. 6. Aeneid.

Insuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicaque leuis tandem superastitit arce.

Chalcitæ, ciues Chalcidis vrbis Scythiæ quorum regio quoque Chalcitis nominatur. Stephanus etiam in Chalcedone Menippum scribit Chalcitidis insulæ meminisse. Legendum videtur, Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen esse apparet.

Chalcitis, insula è regione Chalcedonis, ærifodinam habens. Ab Acrita (inquit Artemidorus) stadiis centum & decem distat Hyris promontorium, cui adiacet insula Pityodes, & Chalcitis & Prota. Inde verò ad Chalciten vrbem stadia sunt quadraginta. Gentile, Chalcites. Stepha.

Chalcites, insula contra fauces Rhyndaci fluuij in Asia, Plin. lib. 1. cap. vlt.

Chalcodónius, mons supra Pheras est.

Chalcol, Filius Maol. 3. Reg. 4. Filius item Zaræ filij Iudæ. 1. Para. 2.

Chaldæa, Asiæ maioris regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna. Chaldæos Arphaxat instituit, & à se Arphaxateos nominauit, vt inquit Iosephus. Chaldæi Assyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obseruatione syderum, scientiam putantur effecisse, qua prædici posset quid cuique euenturum, & ex quo quisque fato natus esset. Chaldæorum astronomicorum multa sunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borsipeni, & alij complures, qui perfecti sunt. Hi Genethlia ci quoque appellantur, & Mathematici. Vide CHALYBES.

Chaldæi, (inquit Stephanus) Cephenes prius dicti sunt, à Cepheo patre Andromedæ. Hellanicus scribit hanc gentem mortuo iam Cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiisse: proinde regionem non amplius Cepheniam dictam, nec incolas Cephones, sed Chaldæos: regionem verò Chaldaïcam, à Chaldæo rege, qui (Dicæarcho teste) quartus decimus à Nino fuit, & Babylone iuxta Euphratem condita, omnes Chaldæos in eam collegit. Alij probabilius dicunt Chaldæos circa Babylonē habitare & oraculum apud se habere, vt Delphi apud Græcos.

Chaldæi, itē populi sunt prope Colchidē. Steph.

Chaldia, regio Armeniæ: Incolæ, Chaldi. Steph.

Chale, Ciuitas quam ædificauit Assur. Gen. 10.

Chaléstra, vrbs Thessaliæ littoralis, iuxta quam Axius fluuius in mare Aegeum descendit.

Chali, Ciuitas quæ terminus Asser est, Iosue 19.

Chália vrbs Bœotiæ vicina Hyriæ. Gentile, Chalius. Steph.

Chalinitis Minerua dicta est ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, id est, à fræno, quod Bellerophonti Pegasum equum præbuerit, cúmque infrænauerit. Paleph. lib. 2.

Chalisia, vrbs Libyæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (fortè sic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chalisij. Steph.

Chalus fluuius Syriæ, in quo visuntur pisces magnitudine

magnitudine insignes, ac miti mansuetóque ingenio: Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria affici patiebantur, sicut neque Columbas. Cęl. lib. 18 cap. 34.

Chálybes, Plinio, populi Ponto vicini, ad Thermodoentem fluuium, Homero Alizones appellati. Strabo lib. 12. Paphlagoniç proximi: Straboni, suis temporibus Chaldęi dicti sunt. Ante autem Halizonas dictos, vel Homero teste in Catalogo, multis coniectura est. Quod quidem fieri potuisse, Barbarorum nominum inconstantia, idem Strabo docet: maxime enim variantur. Diuites hi sunt, victúmque ex argenti venis, & ferri metallis quæ runt. Flaccus lib. Argonaut. 4.

Nō ita sit metuenda tibi, sęuissima quanquam
Gens Chalybū, duris patiēs cui cultus in aruis,
Et tonat adflicta semper domus ignea massa.

Hecatęus etiam Chalybos vocat. Dicitur etiā Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Steph. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virgil. primo Georg.

India mittit ebur, molles sua thura Sabęi:
At Chalybes nudi ferrum, virosaque Pontus
Castorea, Eliadum palmas Epiros equarum.

Chalybs, fluuius in Hispania, in quo ferrum optime tęperatur: iuxta quem & Chalybas populos collocat Iustinus lib. vltimo: de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligendū locum Virgilij paulò ante citatum.

Chalybs fluuius ex radicibus Tauri montis scaturiens, qui Syros & Paphlagones interluit & in Euxinum mare euoluitur.

Chā, humani generis corrupta Sorturnus Aegyptius, Chamęscunus, ob morū corruptionem cognominatus, Berosi lib. 5. Comeros Italos ni tebatur corrumpere.

Cham, Filius Noe Gen. 5. Ab hoc sæpe in sacris literis Aegyptus terra Cham dicitur, vt Psal. 105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis.

Chamaam, vrbs iuxta Beth-lehem, Iere. 41. Prorium item nomen viri, 2. Reg. 19.

Chamani Germaniç inferioris populi pridem Phrysię pars, oceanum mare, Rhenum fluuiū & lacus attingens, paludibus ac saltibus vberiam incolentes quam mox Tubantes populi, pòst Vsipij Germanica itidem gens inhabitarūt. Corn. Tacitus.

Chamępus sponsa nuncupatur, quę non curru sed pedibus mariti domum petit. Cęl. lib. 28.

Chamos, idólum Moabitarū. Numer. 21, 33. Reg. 11, 4. Reg. 23. Ierem. 48.

Chanaan, Filius Cham, Gen. 10.

Chanaana, Pater Sedecię prophetæ, 3. Reg. 22. Filius Balā filij Iadihel, filij Beniamin, 1. Par. 7.

Chananæa, Terra sancta, cuius limites sunt, Ad orientem Iordanis fluuius & magnus Euphrates: Ad occidentem Aegyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur: Ad meridiem desertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons Libanus.

Chananei, populi, qui omnes gentes Palæsthinæ complectuntur, quæ inter Iordanem sunt & mare Syriæ, Syriámque & Arabiam Petræam. Genes. 15.

Chanani, Nomen viri 1. Esd. 9.

Chandánace, vrbs Persica: Gentile, Candanacenus. Steph.

Chandáne, vrbs Apuliæ. Steph.

Chantus, vrbs in Asia condita anno ab vrbe 99.

Cháones, populi Epiri, à quibus Chaonia regio dicta. Plin. lib. 4. Chaoniam autem Helenus Priami filius, à Chaone fratre quē in venatu per ignorantiam dicitur occidisse, nominauit, quasi ad solatium fratris extincti, Seruius enarrans illum Virgilij locum, libr. Aeneid. 3.

Protinus aerias Phaeacum, &c.

Et rursus in eodē libro, Epirus in vniuersum appellata, Acroceraunijs incipit montibus: in ea primi Chaones, è quibus Chaonia.

Chaonia pars montana Epiri, licet quandoque sumatur pro tota Epiro. Virg.

Chaoniámque omnem Troiano à Chaone dixit. Stepha. Chaonia est in media Epiro. hinc Chaonius, Chaonites, Chaonicus, Chaoneus: & fœmininum Chaonis.

Chaos, rudis, inordinataque materiæ confusa congeries. Poëtæ aiunt Chaos in principio fuisse, id est, confusionem rerum atque elemētorum. Postea verò Deum diremisse illam cō geriem omnem, singulísque rebus ex confuso aceruo separatis, in ordinémque descriptis, instruxisse mundum, pariter & ordinasse. Ouidius primo Métamorphoseos.

Virgilius 4. Georg.

Aque Chao densos diuūm narrabat amores.

Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco , quod est fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quàm rudem, informémque elementorum omnium confusionem.

Characa, Nomen loci. 2. Mach. 12.

Characmôba vel Mobucharax, vrbs Palæsthinę Inde Characmabenus & Mobucharacenus. Stephanus.

Chāradra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, Charadræus. Steph.

Cyaradrus, Ciliciç fluuius, à quo & lacus & statio propinqua nomen sumpserunt. Papinius lib. 4. Thebaidos.

Quæque pauet longa spumantem valle Charadron Neris.

Charan, Filius Disan filij Seir Horræi. Gen. 36.

Charan, Latinis Carræ, Iob. 11, Iudith. 5, Act. 7. Mesopotamiæ ciuitas in quam Abraham se recepit, vbi & Thare pater eius mortuus est, Gen. 11, Act. 7. à Charra Syriæ fluuio nomē inuenit. Ste. Ibi Romanus cæsus est exercitus, &

Crassus

Craſſus, dux interfectus. Lucanus.
Aſsyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Charandri, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charandes Tyrius apud Athenienſes legiſlator qui legem tulit ne quis armatus veniret in concionem.

Charax, locus Alexandriæ iuxta Celænas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus caſtrametatus eſt, Gentile, Characenus.

Charax, Cariæ vrbs, quæ nunc Trallis.

Charax, maximum emporium prope Nitomediam in eius ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Steph.

Charaxes ſiue Charáxus, Herodoto libro 2. vir Mitylenæus, frater Sapphus poëtriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius cauſa opes ſuas dilapidauit, & ad ſummam redactus inopiam, piraticam exercuit. Ouid. in Epiſtola Sapphus.

Gaudet, & è noſtro creſcit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos ítque, reditque meos.

Et paulò antè,

Arſit inops frater, victus meretricis amore:
Miſtáque cum tu pi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta cærula remo:
Quáſque male amiſit, nũc malè quærit opes.

Charcamis, ciuitas iuxta fluuium Euphratem. Iſa. 10.

Charchas, Nomen eunuchi. Eſth. 1.

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, Charetis pollicitationes. Suidas. Fuit & Chares Lyridius ſtatuarius Lyſippi diſcipulus qui Rhodiſolis coloſſum fecit. Plin. libr. 34. cap. 7. Fuit & Chares teſte Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello Lycum vulnerauit, ſucciſa vena poplitis, tandémque inſania correptus eſt, nimia illati Cyro vulneris arrogantia.

Charidêmus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſthenes contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus ferus obiectus. Martialis.

Charilaus Lacedæmonius nobilis comæ nutriẽdæ ſtudioſus, qui interrogatus cur comam nutriret, reſpondit, Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venuſtiórque ac ſumptus minimi: idem interrogatus cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: Quia, inquit, pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit. Cælius libro 18. cap. 4.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperauit. Pauſ.

Charimatæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Charis Vulcanij Lemnij vxor.

Chariſia, vrbs Arcadiæ, à Chariſio Lycaonis filio. Steph.

Chariſius, Atticus orator. Cicero in Bruto.

Chariſtia, feſta erant apud Rom. in quibus cognati & conſanguinei conuenire ſolebant, & inuicem mutua dona dare. Ouid. in Faſt. Hæc autem fiebãt xi. Cal. Mar. vide Val. Max. lib. 2.

Charites ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alij ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primum Thebaïdos, Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia (quæ alio nomine Paſithea dicitur) Thalia, Euphroſine. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere: quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Alij ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres ita gratias pingere, vt vna earum auerſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ verò nos aſpicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudę etiam pingebantur, quia beneficia ſuo debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficij memoria ſenescat: ridentes, quòd hilariter dandum ſit. Item connexę, quia inſolubiles eſſe Gratias decet: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere, perpetuúmque amicitię fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur, (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione: quòd horum præcipue deorum muneribus, gratię conciliantur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui eſt in Orchomeno, Bœotię vrbe, lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet, non ſordida. Mantuanus.

Charites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.

Charmándę, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.

Charmel, ciuitas tribus Iudę. Ioſ. 15. Item locus in Moab in deſerto, ad ſextum lapidem Chebronis ab orientali plaga. Iſa. 29.

Charmides pugil nobilis apud Pauſ.

Charmi, Filius Ruben, Geneſ. 46, 1. Paralip. 5. Filius item Iuda. 1. Paral. 4. qui Geneſ. 46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi, filij Zareæ, filij Iuda, pater Achar ſiue Achan, Ioſue 7. Ité nomen ciuitatis, Iudith 8.

Charmides Maſſilienſis, ſcriptor, qui Luſciniam non modo muſicę ſtudioſam, ſed & gloriam ambitioſius captare ſcripſit.

Charmione, Cleopatrę ancilla, ſponteam dominę mortem imitata. Plut.

Charmis, vrbs in Sardinia, à Carthaginenſibus condita. Gentile, Charmites. Steph.

Charmis Maſſilienſis medicus qui conſueuerat balneis frigidis etiam hyeme frigidiſſima lauare ægrotos. Plin.

Charmónia, Hiſpaniæ vrbs. Ptolemęo, Carmo Straboni dicta.

Charmus Syracuſius quidã poëta, qui teſte Athenæo

thenæo, in ſingula quæ apponerentur, verſiculos ac paræmias promebat, vti eſt illud de piſcibus, ἥκω λιπὼν ἀιγιαλὸν, ἁλμυρὸν βάθος, id eſt, venio Aegæum linquens ſalſam profunditatem: vnde videtur Martialis argumenta deſumpſiſſe.

Charon, Lampſacenus hiſtoricus qui tempore primi Darij floruit, ſcripſit Aethiopica libris duobus, Cretenſia, Græcanica & alia.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannos quotquot in Aſia atque Europa fuêre, vitas clarorum virorum libris quatuor, & mulierum totidem.

Charon, Naucraticus hiſtoricus, ſcripſit ſacerdotes Aegypti & reges, qui fuêre ab initio in qualibet gente, & alia.

Charon, Erebi & noctis filius, inferorum portitor, quem poëtæ fabulantur defunctorum animas futili cymba per Stygiam paludem tranſnehere. Virg. 6. Aeneidos.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſeruat
Terribilis ſquallore Charon: cui plurima mento
Canities inculta iacet: ſtant lumina flamma:
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, velíſque miniſtrat,
Et ferruginea ſubuectat corpora cymba,
Iam ſenior, ſed cruda deo, viridíſque ſenectus.

Charondas, Thurius (à Catana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cúmque poſtea ipſe rure rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem veniſſet, admonitus legis, ab eo qui proxime ſedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare vel defendere. Val. lib. 6. capite 5. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.

Charonea, eorum, regio eſt Aſiæ ad Mæandrum fluuium vicina Hieropoli, Characi, Magneſiæ, & Mynuti: terram habet cauernoſam, putridam & incendiis obnoxiam. Strab. lib. 1.

Charonea porta appellabatur vna ex portis Athenienſis nomophylacij, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonium eſt antrum inter Tralleis & Niſam vbi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 14.

Charops ſiue Chárobes, vir Troianus, Hippaſi filius & Soci frater, quos ambos vno die Vlyſſes interemit. Hom. 11. Iliad.

Charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flaminio, conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flaminij.

Charſena, Nomen viri. Eſth. 1.

Chaſluim, filius Meſraim. Gen. 10. Heb. Chaſluhim, Populi nomen, qui & Philiſtim, ſiue corruptè Palæſthini.

Charixena poëtria quædam cuius meminit Ariſtophanes comicus.

Chaſpia, Nomen regionis, quæ à Caſpio mari vocabulum ſumpſit, vt quidam putant. Nicol. Lyra, in Babylonis regione locum eſſe putat, vbi plures Leuitarum poſt captiuitatem manſerint. 1. Eſd. 8.

Charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido ducta fertur, & ab ſe conditam vrbem, Carthaginem appellaſſe.

Chartheia, oppidum inſulæ Ceæ, quam Ceon alij nominant. Plin. lib. 4. cap. 12.

Charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, iuxta littus Taurominitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus, in miram altitudinem aſſurgens, ſtatíſque temporum vicibus obuia quæque abſorbens, iterúmque euomens. Virg. 3. Aeneid.

Dextrum Scylla latus, læuum implacata Charybdis
Obſidet, atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abrutũ fluctus, rurſúſque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat vnda.

Poëtæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Ioue cum Herculis boues ſurripuiſſet fulminatam, & in voraginem hãc conuerſam. Seneca ad Lucillum, Charybdis an reſpondeat fabulis, perſcribi mihi deſidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantùm vento agatur in vertices, an omnis tempeſtas ac mare illud contorqueat, & an verum ſit, quicquid illo freti turbine arreptum eſt, per multa millia trahi. Thucydides libr. 4. ſcribit eſſe fretum inter Rhegium & Meſſanam, quo breui ſpatio Sicilia à continente diſtet. Cicer. in Antonium; Quę Charybdis tam vorax? &c. Plin. lib. 3. cap. 8.

Cháſelon, Pater Elidad principis tribus Beniamin. Nume. 34.

Chat, Mercurij Triſmegiſti filius, floruit anno ante conditam vrbem 737. Euſeb.

Chathénia, vide Carthenia.

Chatramotites regio iuxta mare rubrũ. Strab. lib. 15. Ciues Chatramotitę. Vranius Chatramotas vocat Steph.

Chatténia: Nam in Labe apud Steph. per duplex t. ſcribitur: ſuo autem loco aliquoties per ſimplex t, quanuis otdo literarum duplex poſtularet: (ſed hic ſæpe ab ipſo negligitur) regio eſt Gerrhęorum, aſpera alioqui, ſed vicis & turribus inſtructa, prope mare rubrum. Ciues, Chatteni.

Chatti, Vide CATTI.

Chaubi, Germanię populi. Strabo lib. 7.

Chauni, populi Theſprotię. Rhianus libro quarto Theſſalicorum, Κεφηνοὶ χαῦνοι τε, καὶ αὐχένιες ἔλαιοι. Stephanus.

Chauon, Chauonis, regio Mediæ: inde Chauones. Steph.

Chazéne

Chazene, Satrapia iuxta Euphratem Meſopotamiæ. Steph.

Chebbon, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Chebron, Aegypti rex, regnauit annis XIII.

Cheleab, ſecundus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli, 2. Reg. 3.

Cheliau, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Chelidoniæ, inſulæ cõtra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit, & Strabo lib. 14.

Chelidonij, populi Illyriæ. De quibus Hecat. Ζίτα ἔθνος πρὸς βορέαν οἰκοῦντα χελιδόνιοι. Steph.

Chelidónium, Tauri montis promontorium. Plin. lib. 5. cap. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur.

Chelion, Filius Elimélech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Chellon, nomen terræ. Iudith. 2.

Chelmad, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chelmon, nomẽ loci inter Belma & Bethuliam. Iudith. 7.

Chelonátes, promõtorium Achaiæ, quod Ptol. Chelonitas dicitur.

Chelonitæ, inſula in rubro mari. Gentile ſimiliter. Steph.

Chelonóphagi, Plin. lib. 6. cap. 25. in Carmaniæ angulo ſunt, teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne veſcentes. Nam χελώνη Græcè, teſtudinem ſignificat. Hæ (vt inquit idem Plin. lib. 9.) adeò in Indico mari magnæ ſunt, vt ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant. Strabo libro 16. adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit, vt Chelonophagi in eis nauigent.

Chelub, nomen viri. 1. Paral. 27.

Chelydoreus mons in Bœotia. Pauſ.

Chembis, vide CHEMNIS.

Chemmis, vide CHEMNIS.

Chemnis, vrbs magna Aegypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin inſulam in ea eſſe ſcribit. Cæterum Hecatæus in deſcriptione Aegypti, Chembis, inquit, inſula eſt in Butis, iuxta templum Latonæ, Apollini ſacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis. Inſularis, Chemmites & Chemmius. Stephan. Pompon. Mela libro ſecundo. De hac Herod. libro 2. ſcribit, quam Echemmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

Chena, vrbs Laconicæ: ciuis Chenicus, cuius fuit Myſon, aliàs Cheneus.

Chencres, Aegypti rex, regnauit annis XVI.

Chenæbóſcia, vrbs Aegypti, è regione Dioſpolis, quaſi ab anſerum paſcuis dicta, quæ tamen nulla illic apparent. circa Crocodilos autem occupantur Chenebóſciatæ. Steph.

Chenne, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chennis, lege CHEMNIS.

Cheops, Aegypti rex. Herod. lib. 2. vide CHOSPES.

Cheóſpes, Aegypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, allio expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Chephrem, Cleopis frater, Aegypti & ipſe rex poſt fratrem. Herod. lib. 1.

Cherias Athleta quidam, quem Hercules Condylo interfecit.

Cherias, medicus fuit Athenienſis, qui apud Plinium teſtis eſt radicem Cardui ex aqua decoctã potatoribus ſitim facere, ſtomachum corroborare & vuluis aliquid conferre.

Cherilius, malus poëta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. Epiſt. 1.

Chærephon, Tragœdiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus ſeſe adeo extenuabat, vt per iocum noctua diceretur: vnde natum prouerbium, Nihil differt à Chærophonte.

Chærophon Athenienſis philoſophus, cuius incredibilis iracundia abiit in prouerbiũ: In Palladis veſtigiis nihil Chærophontis gubernabis.

Cherintus, hæreticus quidam, CHRISTI regnum terrenum futurum poſt reſurrectionem, & homines in carne iterum concupiſcentiis & vitiis ſubiectam conuerſationem habituros dicebat. Euſeb. lib. 3. cap. 28.

Cherintus, puer admodum inſignis facie & candóre qui ſeipſum proſtituit. Horat. 1. Serm. ſat. 2.

Cherres, Aegypti rex, regnauit annis XV. anno à diluuio 804.

Cherronêſus, ſeu Cherſoneſus, ἀπὸ τῆς χέρσου καὶ νήσου, terra eſt, in inſulæ modum mari cincta, vno tantùm, eóque anguſto ſpatio continenti adiuncta: Latini Peninſulam vocant. Quinque autem inſigniores commemorantur Cherroneſi: quarum celeberrima Achaiæ adhærens, Peloponneſus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata eſt: hodie Dania dicta. Quarta, inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem ſita, à Tauris Scythiæ Europæ populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominant, in India ſita ſupra Gangem, Ortum verſus, iuxta ſinum quem Magnum appellat Ptolemæus.

Cherronêſus, Syriæ ciuitas, quæ alias Apamea, Stephanus.

Cherronêſus, vrbs in Cherſoneſo iuxta Cnidum: ciuis Cherroneſius.

Cherronêſus, vrbs Thraciæ, in Iſthmo Cherroneſi, inde Cherroneſius.

Cherronêſus, vrbs Tauricæ, Aſpera cognominata, Herod. lib. 4. Gentile, Cherroneſites. Alia

Cherronêſus Cretæ, cum oppido eiuſdem eſt nominis.

Cherronêſus, vrbs Libyæ, Cherrura dicta, inde Cherrurius.

Cherronêſus, promontorium in Lycia.

Cherronêſus, vrbs iuxta Corranitem vrbem. Stephan.

Cherrura, vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRONESVS.

Cherſidamas, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Homer. lib. Iliad 11.

Cherſius, nomen proprium viri.

Cherſonêſus. Vide CHERRONESVS.

Cherub, nomen viri. 1. Eſd. 2. In 2. Reg. 22. debet legi Cherub, non Cherubim.

Cherubim, generis neutri, & pluralis numeri, pro illo Angelorum choro. Cherub verò, ſeu Cherubim per m, tam maſculini quàm neutri generis eſt.

Cheruſci, populi Germaniæ, circa Albin. Plin. lib. 4. cap. 14.

Cheruſci Germaniæ populi Tranſthenani quos Bacenis ſylua Germaniæ ingens à Sueuis pro natiuo muro diuidit.

Cheſeleth-thabor, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Cheſion, oppidum Ioniæ, vnde Cheſicus ortus in maſcul. gene. vſurpans, non ciuitatem, ſed locum eſſe dicit Steph.

Cheſlon, nomen viliæ in Ieroſolymæ finibus. Ioſue 15.

Chidnæi, Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidon, nomen loci. 1. Paral. 13.

Chidôrus, ſiue Chilorus fluuius Macedoniæ, qui per Mygdoniam fluens, in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herodot. lib. 7.

Chyldarus mons eſt Hyberniæ.

Chij populi ſunt, qui quum mero calentes Spartam veniſſent acceſſiſſentque ad curiam Ephororum in curulibus magiſtratuum ſellis ventris onera per ſummam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chius omnia percacans.

Childebértus, Pariſiorum princeps, anno ſalutis 516. hic in Almarichum Gothorum regem ſororis ſuæ Clotidis maritum bellum mouit, ac victor victum obtruncauit, quòd Clotidem ipſam virgis & verberibus ob cultum orthodoxę fidei quotidie inciſeret. Sui etiam fratris Clodomyri filios pupillos & clientes ſuos ad ſe venire iuſſos interfecit, vt eorum patrimonio potiretur. Volat.

Childebértus Clodouei frater, Franciæ rex, anno ſalutis 700. præciarũ nihil geſſit, nec quicquam de eo ſcriptum legimus. Robertus Gaguinus lib. 1. Acm. lib. 1.

Childebértus, Francorum rex, regnauit annis 1x. anno ſalutis 741.

Childericus, Sueſſionum rex, anno ſalutis 567.

Childericus, Francorum rex, Merouei ſucceſſor: propter nobilium matronarum ſtuprum, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commiſſa, fugit. Franci Aegidium in regem elegerunt, qui octo annos imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, victitque, recuperato regno. Paulus Aemilius lib. 1.

Childericus, Clodouei regis Francorum, trium filiorum medius, Auſtraſianis rex datus eſt. Aemil. Qui poſtea Francorum rex electus crudelis in ſuos, nobilem quẽdam in palo abligatum fuſtibus cædi iuſſit: indigne hoc facinus ferentes coniurationem Franci aduerſus regem inierunt: qua facta, cum rex à venatione rediiſſet, à ſuis cum vxore prægnante eſt interfectus, anno regni ſui x11. Paul. Aemil. lib. 1.

Chiliaſtæ Hæretici quidam, quos Millenarios Auguſtinus interpretatur, propter illud ex ſacra pagina, vna dies apud Dominum, vt mille anni, & mille anni vt vna dies. Cæl. lib. 1.

Chilo, philoſophus Lacedæmonius, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata: ſcilicet, Noſce teipſum, Nihil nimium cupias, Comes æris alieni atque litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, quum, victore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt. Plin. lib. 7. cap. 12.

Chilo, vir fuit Lacedæmonius qui immodica per nimiã lætitia, quum filium in complexibus teneret in ludis Olympicis coronatum.

Chilo, Catonis ſeruus grammaticus.

Chilpericus, Francorum rex, regnauit annis 111. anno ſalutis 723.

Chilpericus, in Francorum regem electus, prius Daniel ſacerdos vocatus, regnauit annis 111. anno ſalutis 718.

Chimæra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi paſcuis abundat, capræ: in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus eſt locus fabulæ, Chimæram monſtrum eſſe, quod flammas euomat, caput & pectus leonis habens, ventrem autem capræ, & caudam draconis. Lucretius,

Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra.

Ouid. 6. Meramorph.

Quóque Chimæra iugo mediis in partibus hircum:
Pectus & oraleæ, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Seruius in illud Virgil. 6. Aeneid.

-Flammiſque armata Chimæra.

Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra, aut fœno Gnidius Cteſias tradit. Plin. libro 2. cap. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis & Cheldriæ. Heſiodus tamen ex Hydra natam affirmat.

Chimêra,

Chimæra vrbs Siciliæ. Xenoph. lib. 1. rerum Græcanicarum: Gentile, Chimeræus. Steph.

Chimerium Phthiotidis mons in Thessalia, Plin. lib. 4. cap. 7. Steph. promontorium est Tesprotiæ. Gentile, Chimerieus.

Chione nobile scortum fuit, dictum à candore. χίων enim Græcè niuem significat, in hanc extat illud festiuum Martial. lib. 5.

Digna tuo cur sis indignáque nomine, dicam:
Frigida es & nigra es: non es & es Chione.

Chione, filia Dædalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupsit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis, ab vtroque conspecta est: qui statim amore eius capti, separatim eam de stupro interpellant. Cùmque Apollo concubitum in nocte distulisset, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altissimo sopore oppressit, dormientémque vitiauit.

Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingressus, voti sui compos factus est. Ex vtroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philammona, qui carmine & lyra plurimum valuit.

Postea, quòd diis placuisset, superbia elata, non veritа est se Dianæ pulchritudine præferre: qua in vrbi commota Diana, sagittis eam interemit. Ouid. 11. Metam.

Item Iuuenalis,

Et dubitas alta Chionem deducere sella?

Chios, insula maris Ægæi, nongentorum circiter stadiorum ambitu, Ioniæ adiacens, inter Samum & Lesbum, in qua laudatissima nascitur mastiche. Hanc Ephorus prisco nomine Aethaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympha, siue à niue: alij & Macris & Pityusam, Plin. lib. 5. cap. 31. montem habet Pellenæum, & Marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chius appellatur: & promontorium Aruisium, à quo Aruisia vina. Lucan. lib. 8.

Quas Asine cautes & quas Chios asperat vndas.

Vide adiectiuum Chius. Tibull. lib. 2.

Nec mihi fumosos veteris proferre Falernos
Consulis, aut Chio soluite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Coum esse putant, vt prima sit Chios insula, secunda Cariæ vrbs, sub monte Pellenæo, tertia in Bubœa, quarta in Chersonesо Rhodiorum iuxta Triopiam.

Chios vrbs, postea Bernice dicta. Steph. hæc insula prouulit memorabiles viros Ioueum tragicum, Theopompum historicum, & Theocritum sophistam.

Chios Stephano clarissima insula est Ionum prope Erythias cum vrbe eiusdem nominis, à Chio Oceani filia vel à niue in ea abundante.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici solet. Plinius libro 14.

Chirogylium, insula. Plin. lib. 5. cap. 31.

Chiron, Centaurus, Saturni & Phillyræ, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam, eius concubitu vsus est, sed interueniente Ope coniuge, confestim se vertit in equum, ne agnosci posset. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cuius superior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm excreuisset, in syluas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præstantissimum medicum euasit, à quo etiam centauria herba nomen accepit, & Chironium vlcus, quod maximè fit in pedibus & cruribus, habens duas oras calentes, tumentésque dolore modico, sic dictum, quòd Chironis operam desideret. Postea à genero Peleo & Thetide filia accersitus, propter peritiam, probitatem & iustitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus constitutus est, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus est. Docuit præterea Aesculapium medicinam, & Herculem astrologiam. Postremò cùm grauiter vulneratus esset, Herculis sagitta Lernæo veneno perlita casu decidente in eius pedem, optauit mori: sed cùm immortalis à parentibus natus esset, vt Ocyrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum esse mortem, graui vexatus morbo, mori cupiens, orauit superos vt mori sibi liceret: quo concesso, ab eisdem in cœlum translatus est, & in Zodiaco locatus, & sagittarius appellatus. Bocatius, Plinius libro septimo, cap. 56. & Virgilius de x 11. cœlestibus signis.

Armatúsque arcu Chiron, & corniger hircus.

Chitone vel Chitonia, apud Epicharmum Diana est. scribit enim in Sphinge: κοὐ τὸ τῆς χιτωνίης ἠλύθατο τὸς μοι μιλ©. Steph.

Chius, Vide CHIOS.

Chlamydia, insula inter Cycladas. Plin. libro 4. cap. 12. Stephanus Delum, olim χλαμυδίαν dictam scribit.

Chloe, familia Corinthiorum 1. Corinth. 1.

Chloe Cereris cognomen apud Paulaniam.

Chloelia virgo. Vide CLAELIA.

Chloris, florum dea, eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta est: quæ cùm Zephyro nupsisset, à marito munetis loco impetrauit, vt florum omnium haberet potestatem. Ouid. 4. Fastorum,

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupsit, eíque Nestorem, aliósque complures filios peperit. Hæc postea, ob matris superbiam, quæ se Latonæ præferre non verebatur, vnà cum fratribus & sororibus,

Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. lib.6. Metamorph.

Chlorus, fluuius Ciliciæ prouincię. Plinius libro 5. cap. 27.

Chua, Phœnice dicebatur: Gentile, Chuanus.

Choar, XV I. Sicyoniorum rex regnauit annis XXX.

Choaſpis, Medorum fluuius, ad fines Perſidis in Tigrim defluens: cuius aquæ tam ſunt ſuaues vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtan tur. Tibullus lib. 4.

Nec qua vel Nilus, vel regia lympha Choaſpis Profluit.

Choatræ, Vide COATRAE.

Chobar, flumen in terra Chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo. Apud quos Ezechiel viſionem vidit. Ezech. 1. Quo, quia graue fuit, & præualuit, omnia magna & grauiſsima flumina, quæ in terra Chaldæorum ſunt, ſignificantur.

Coche, vicus iuxta Tigridem fluuium. Arianus lib. 10. Gentile, Cochenus, Cochæus. Steph.

Chodor-lahomor, rex Aelamitarum, Gen. 14.

Choe Aſiæ populi prope Bechyros. Steph.

Choes feſtum apud Athenienſes quod duodeci mo die Decembris celebrabatur in Larnęi Dio nyſij honorem. Cæl. lib. 39.

Chœrades, vrbs Moſynæcorum: Gentile, Chœradeus. Steph.

Chœrades, ſcopuli marini circa Helleſpontum.

Chœrilus poëta Samius, ſeruili conditione natus, qui cùm ex Samo Athenas profugiſſet, ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres.

Scripſit & geſta Lyſandri Lacedæmoniorum ducis (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author eſt, etiam Alexandri Magni geſta ſcripſiſſe Chœrilum, & pro ſingulis verſibus, ſingulis Philippeis fuiſſe donatum. Sic enim ſcribit lib. 2. Epiſt.

Gratus Alexandro Magno quondam fuit ille Chœrilus, incultis qui verſibus & malè natis Rettulit acceptos, regale nomiſma Philippos.

Sunt qui tradant Alexandrum hac lege eum Chœrilo pepigiſſe, vt pro ſingulis bonis verſibus ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autè malis ſingulos colaphos; opere autem perfecto vix ſeptem fuiſſe inuentos, qui poſſent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrum captiuus. Ouidius. Inclu ſúſque necem caueapatiaris, vt ille

Non profecturæ conditor hiſtoriæ. Suid.

Chœrilus, Athenienſis fuit tragœdiographus qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.

Cholargus vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu, tribulis Cholargeus. Steph.

Chol-hoza, pater Sellum, 2. Eſd. 3. & 11.

Chollidæ, vicus in Leontide tribu, tribulis Chollides, apud Laertium Chollieus. Steph.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes: Gentile, Cholobetenus. Steph.

Choloniticos, vrbs Cariæ: Gentile, Cholonitici tes. Steph.

Chompſo, inſula Nili, inter Aethiopiam & Aegyptum. Herodot. libr. 2. Gentile, Chompſotes. Steph.

Chone vrbs Oenotrorum. Strabo libro 7. regio nem appellat Chonen: incolæ Chones & Cho nij, ita dicti ab Hercule in Italiam aduentante, quem Aegyptij Chonem vocant. Cæl. libro 24. cap. 6.

Chonenias, frater Semei. 2. Paral. 31.

Chonodomarius, Alempannorum rex, anno à CHRISTO nato 18. Amm. Marcel. lib. 16.

Choramnæi, ſiue Chorannei, ſylueſtres populi Perſidis, tanta velocitate vt ceruos comprehendant.

Choraſmie, vrbs Parthorum verſus orientem: incolæ Choraſmij Herodo. lib. 3. Stepha. Aliàs Choraſmine ſcribitur, quod probo.

Chorax, XVI., Sicyoniorum rex, annis XXX. regnauit.

Choreus fuit ſacerdos Cybeles diuinandi peritus. Virg. lib. 12.

Aureus ex humeris ſonat arcus & aurea vati Caſſida.

Chorineus, peritus iaculator apud Virgilium libro nono.

Emathiona Liger, Chormeum ſternit Aſylas: Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

Chorœbus Athenienſis, qui figulinam primus inuenit. Plin. lib. 7. cap. 6. hic primus currendi certamine victor. Cæl.

Chorœbus, adoleſcens apud Virgil. 2. Aeneid. De quo Seruius, Hunc Chorœbum (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quem & Virgilius ſequitur, dans ei,

-dolus an virtus, quis in hoſte requirat?
Cùm ſit turpis dolo quæſita victoria.

Vide COROEBVS.

Choromandæ populi qui ſunt ſine voce, horrendi ſtridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis.

Chorræi, qui & Horræi, Deut. 2. dicuntur populi gigantes, expulſi à filiis Edom ex mõte Seir. Gen. 4.

Chorſia, oppidum Bœotorum. Pauſ. libr. 9. Poſt Cyrtones ſuperato monte, oppidum eſt Chorſia: Gentile, Chorſieus. Steph.

Chortaſo, vrbs Aegypti, ſic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona deſtitutus, illic ſatiatus ſit: χορτάζειν enim eſt ſatiare.

Choſroes, Perſarum rex, literarũ ſtudioſiſsimus, ad ſummum Græcæ philoſophię peruenit, Græcorum libris vſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atque adeó dicitur Ariſtotelem ipſum exactius tenuiſſe, quàm Demoſthe-

nes

nes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum expleuit atque excoluit. Suidas.

Chranae, inſula adiacens Sunio Atticæ promontorio, Calepin. Fortè melius abſque aſpiratione, Ῥαναὶ.

Chremes, nomen ſenis, apud Terentium.

Chreſtus, Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non prius tamen ſomno ſe, quam ſtudio dabat. Philoſtratus.

Chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

Chriſtina Virgo regnante Iuliano ſagittis confoſſa eſt.

Chriſtodôrus, è Copto Aegypti vrbe, poëta Anaſtaſij Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica. Suidas.

Chriſtodôrus, Thebanus ſcriptor haud ignobilis qui de Coſma & Damiano ſcripſit. Suidas.

Chriſtóforus, CXVIII. Pontifex Romanorum, regnauit menſibus VII. Pontificatu priuatus, monaſticam vixit vitam, anno ſalutis 904.

Chrómios, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylij & Meſſenij aduerſum Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

Chrómios, Priami filius in bello Troiano, à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis filius. Lactantius, Conſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat humanis carnibus veſci conſuetos. Stat.

It Chromis, Hippodamúſque alter ſatus Hercule magno. Et paulò infrà,

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem

Viribus Hereuleis & toto robore patris, &c.

Chrómius quidam Argiuus, qui in ea pugna, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidémque Argiuos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore incolumis euaſit. Herodot. lib. 1.

Chronea inſula, Steph.

Chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

Chróthopus, VIII. Argiuorum rex, regnauit annis XXI.

Chrunno, Bulgarorum rex, anno ſalutis 810.

Chryſa, æ, ſiue Chryſe, es, oppidum Ciliciæ, in ditione Mynetis, nō procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Sminthei delubro inſigne. Strabo lib. 13. Ouid. 13. Metamor.

Chryſenque, & Cilian, Apollinis vrbes.

Stephanus item Chryſen quandam collocat circa Lemnum, & ipſam Apollini ſacram. Vide CHRYSE.

Chryſa, fluuius agri Syracuſani.

Chryſantas dux exercitus Cyri qui hoſtē interfecturus iam elatum gladium in cædem reuocauit. Cæl. lib. 11. cap. 18.

Chryſanthus, Alexandrinus, Romæ, quò iuuenis venerat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxíſque obrutus fuit. hic in coniugio manſit virgo vnà cum Daira vxore, Volaterr.

Chryſaor, pater Mylaſi, filius Glauci, &c. Steph. in Mylaſa.

Chryſaor, Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex Calirrhoe Geryonem ſuſcepit, vt placet Hygino Fab. Poët. cap. 152. Heſiodus in Theogonia Chryſaorem ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine, cui Perſeus Iouis & Danaes filius caput abſtulerat.

Chryſaoras, fluit per medium Maſſauræ vrbis Libyæ. Steph.

Chryſaoris, vrbs Cariæ, Adrias poſtea dicta: Gentile, Chryſaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chryſaoridem vocat. Steph.

Chryſas, fluuius Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit: & apud illos habetur deus, religionéque maxima colitur. Fanum eius fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cicero 6. Verr.

Chryſe, inſula extra oſtia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21. Extra oſtium Indi (inquit) Chryſe & Argyræ, fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteúmque iis ſolum eſſe, haud facilè crediderim. Alia eſt Indiæ Cherſoneſus extra Gangen. Cæterum Chryſe, vrbs eſt Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ Chryſæ ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Eſt enim Chryſa, locus Leſbyæ: & Panepheſtia Lemni promontorium verſus Tenedum & Bithyniæ, & iuxta Chalcedonem, & Cariæ: & Dorius campus in Halicarnaſide: & vrbs in Helleſponto, inter Ophrynium & Abydum: ciuis, Chryſeus. Steph.

Chryſeis, filia Chryſæ, Apollinis Sminthei ſacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra ſortem decreta eſt. Homerus lib. 1. Iliad. Chryſeis autem dicta eſt, à Chryſe patre, cùm vero nomine Aſtynome diceretur. Vide CHRYSES.

Chryſes, æ, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes quæ à nomine eius Chryſeis cognominata fuit: quam cùm Græci expugnatis Thebis Ciliciis, vrbe Eetionis, abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diuiſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus, ad Græcorum caſtra acceſſit, filiámque ſibi petiit reſtitui. Quod cùm impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis peſtilentiam immiſit, vt Agamemnon patri puellā reſtituere fuerit coactus,

cuius loco Achilli Briſeidem eripuit. Homerus 1. Iliad.

Chryſippa, vrbs Ciliciæ, à Chryſippo conditore: Gentile, Cryſippanus, vel Chryſippeus. Stephanus.

Chryſippe, Iri filia, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph.

Chryſippus, philoſophus Aſianus, Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In dialectica clariſſimus fuit, ita vt non illepide dicerent quidam, Si apud deos dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quàm Chryſippi. Scripſit volumina ſupra quinque & ſeptuaginta. Ferunt Carneadem philoſophum Cyreneum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem. Apollonidæ filium fuiſſe ferunt, Solenſem vel Tarſenſem philoſophum, diſcipulum Cleãthis, Stoicæ ſcholæ principem poſt Cleanthem.

Chryſippus, filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſtem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è viuis excederet.

Chryſippus Eraſiſtrati fuit præceptor medicus, qui Hipp. Aeſculapij & Prodici medicorum placita inſigni garrulitate mutaſſe dicitur.

Chryſocera promontorium Thraciæ ad Boſphorum ſitum: Plin. lib. 4. cap. 11.

Chryſóceras, Latinè Auricornu, oppidum apud Byzantium Europæ, à latere Chalcedoniæ. Strabo.

Chryſóceras, promontorium, antea Lyges dictum, in quo oppidum Bizantium liberæ conditionis. Plin. lib. 4. cap. 11.

Chryſógonus, nomen viri proprium. Iuuenalis, Sunt quæ Chryſogonum cantare vetant.

Chryſogonus, Syllæ libertus, ſectator Roſcij Amerini. Cic. in oratione pro Roſcio Amerino.

Chryſógonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatus, nec vllius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volaterranus.

Chryſópolis, Bithyniæ vrbs. Plin. libro quinto cap. vltimo.

Chryſópolis, Stephano, vrbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſphorum nauiganti ad dextram: dicta, quòd Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryſo Chryſeidis & Agamemnonis filio.

Chryſópolis, Ciliciæ vrbs: Gentile, Chryſopolites. Steph.

Chryſórrhoæ, populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes ſint. Vnde fabulis occaſio de vellere apud Colchos aureo.

Chryſórrhoas, fluuius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapolitana regione, Damaſcum vrbem præterfluens. Plin. libro quinto cap. 18. Ita dictus ab aureis, quas voluit, arenis, cùm antea Pactolus diceretur. Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cùm Liberum patrem hoſpitio excepiſſet, iuſſúſque eſſet petere quod vellet, optaſſe, vt quicquid tangeret in aurum verteretur. Verùm cùm ipſum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum enecaretur, tandem intellecta ſtultitia ſua, à Libero petiiſſe, vt donum ſuum, quantumuis ſpecioſum, ſibi auferret. Iuſſiſſe itaque Liberum vt in Pactolo fluuio ſe ablueret: cui cùm morem geſſiſſet Midas, ipſum quidem priſtino ſtatui reſtitutum: cæterùm Pactoli aquas aureum inde colorem contraxiſſe, aureáſque tunc primùm arenas voluere cœpiſſe: vnde factum, vt pro Pactolo Chryſorrhoas diceretur. Hyginus Fab. Poëtic. cap. 191.

Chryſóſtomus, ſcriptor Eccleſiaſticus præſtantiſsimus. Ioãnes Antiochenus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, qui Chryſoſtomi nomen, ob eloquij venuſtatem & ſermonis præſtantiam accepit.

Chryſótemis, filia Agamemnonis & Clytemneſtræ, ſoror autem Oreſtis, Electræ, Laodices, & Iphianaſſæ. Homer. 9. Iliad.

Chryſothoas dictus eſt Pactolus amnis quod auri ramenta ferat.

Chthonia inſula eadem quæ Creta. Steph.

Chthono-phyle quæ Baccho Philiuntem peperit. Steph.

Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperunt. Sil. lib. 4.

Chthonia Ceres dicta eſt, id eſt, terreſtris ſeu terrena, quanquam Pauſanias author eſt eam cognomen hoc ſortitam à Chthonia quadam puella Argiua, quòd poſt ambuſtum patrem à dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei conſecrauit, Chthoniámque à ſuo nomine appellauit.

Chthonium Feſtum erat quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues viſendæ magnitudinis & ferociæ deæ ſacerdotem infirmam & vetulam mulierculam ſponte ſequebantur, velut vltro ſe offerentes immolationi. Paleph. libro 2.

Chub, Nomen gentis. Ezech. 30.

Chun, Nomen vrbis 1. Paralipomenon decimo octauo.

Chuonrâdus, Germaniæ rex, regnauit annis VIII. anno ſalutis 912.

Chuonrâdus, Romanorum imperator XVI. anno ſalutis 1025.

Chuonrâdus Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1073.

Chuonrâdus, Romanorum imperator XXI. imperauit annis XV. anno ſalutis 1138.

Chuonradus, Marchio Montisferrati, Tyrum defensandam suscepit. Bloud. lib. 6. Aemi. lib. 5. anno salutis 1186.

Chuonradus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera, diem clausit extremum, anno salutis 1251.

Chus, filius Cham, Geneſis 10. à quo Aethiopes prognati.

Chuſai, amicus Dauid, 2. Regum 15. 16. 17, & 1. Paral. 27.

Chuſan Raſathaim, rex Meſopotamiæ. Iudic. 3.

Chuſi, pater Selemiæ patris Nathaniæ, patris Iudi, filius Iemini. 2. Reg. 18. Ier. 36.

Chyton, regiuncula Epiti, in qua habitauere quidam ex Clazomenis profecti: Gentile, Chytites.

Chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Aledri, filij Acamantis.

Chytri feſtum fuit apud Athenienſes percelebre, in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant Dionyſio & Mercurio operantes, vt Theoph. ſcribit.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Ciuis Chytropolites.

Chytus, Cizyci portus.

C I

Cibaini montes Thraciæ ſunt in quibus Caſter fluuius oritur.

Cybelus mons Phrygiæ in quo Cybeles deorum mater colebatur.

Ciborus, mons olim fuit & in eo oppidum nomine Cantate qui terræ motu abſorptus eſt vnà cum oppido.

Cibarci, Hiſpaniæ populi. Plin. lib. 4.

Cibitius, Tuſcorum rex, anno ab vrbe 63.

Cibotus, ciuitas Aſiæ eadem quæ Apamia Plin. lib. 5, cap. 29.

Cibſaim, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis. Ioſ. 21.

Cibyra, Vide Steph. in CABALIS.

Cibyras vir. Vide TABE.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idémque philoſophus egregius, cuius libri extant plurimi orationum, epiſtolarum, & philoſophiæ omnium qui vnquam Latinè ſcripti ſunt; tum doctrina, tum ſermonis elegantia primi, equitis Rom. filius: per omnium honorum gradus, cùm ad Conſulatum etiã peruenisſet, in eo leges ſaluberrimas tulit, legem agrariam fregit, Catilinæ coniurationem coërcuit, pòſt à P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiam vrbe pulſus, omnium populi Romani ordinum ſummo conſenſu reuocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, vnà cum patriæ libertate periit, quam vſque ad extremum ſpiritum conſtantiſsimè defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum.

Q. Cicero, ſuperioris frater, C. Cæſari legatus in Gallia fuit: pòſt Proconſulatum Aſiæ ſecunda fama adminiſtrauit: eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus, eóque miſerabiliorem, quòd cum filio proſcriptus, rogauit percuſſores, vt prius quàm filius feriretur: eo viciſsim rogante, vt ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appianus.

M. Cicero, M. Ciceronis oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignum geſsit, niſi quòd interfectoribus Cæſaris pertinaciſsime fauit, antea cum patre proſcriptus, pòſt tamen ab Octauio reſtitutus, & prætor factus.

Cichéſus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cicimeni, populi circa Mæotin. Plinius libr. 6. cap. 7.

Cicones, populi Thraciæ, iuxta Hebrum, quos Vlyſſes pòſt dirutam Troiam ventis eò adactus debellauit, eorúmque vrbem Iſmarum diripuit, paucis ex ſociis amiſsis. Ouid.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Iſmari habitatores vocat. Stephanus in Cyzico. Apud eos Orpheus obſcœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virgil. 4. Georg.

Sprętæ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè iuuenem ſparſere per agros.

Ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

Cidænis, Vide ELAEA.

Cierium, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Steph.

Cilicia regio minoris Aſiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis à Syria diſcreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphyliæ proxima, Cilicio mari, & ſinu Iſsico ad Meridiem abluta. Huius incolæ dicti ſunt Cilices, quos piraticam exercentes, Pompeius deiecit, victóſque in deditionem accepit, eorúmque poſtea fideli opera vſus eſt in bellis naualibus aduerſus Cæſarem. Lucanus libro tertio,

Itque Cilix iuſta, non iam pirata, carina.

A Cilicia, Ciliciæ portæ. Plin. lib. 5. cap. 27. Pomp. lib. 1. ſcribit Ciliciam locum eſſe magni aliquando diſcriminis fuſorum ab Alexandro Perſarum, fugientiſque Darij ſpectatorem ac teſtem. Strab. lib. 14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem & Tracheam, id eſt aſperam. Fuit olim opulentiſsima populi Romani prouincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Soſinus author eſt, adeò olim potentem fuiſſe, vt ad Peluſium vſque procurrerit, Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia, & Cappadocia ſub imperio conſtitutis: tandem ſubactam ab Aſſyriis, in breuiorem formam redactam eſſe. Vide TRACHEIA.

Cilix filius Phœnicis, à quo dicta eſt Cilicia.

Cilix gentile eſt, ſignificãs cum qui è Cilicia eſt. Cilices piratæ fuerunt quos Cn. Pompeius victos in deditionem accepit.

Cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis Aetioneis, Apollinis Cillæi templo inſigne. Stra. lib. 13. Ouid. 3. Metam.

-Chryſenque, & Cillan Apollinis vrbes.

Cillenius mons eſt Arcadiæ, celebris natiuitate Mercurij.

Cillus, Pelopis auriga, quem cùm Pelops ad Oenomaum proficiſcens, amiſiſſet in itinere, iuſta ei ſplendidè perſoluit: & vt memoriam eius ad poſteritatem propagaret, eodem, quo mortuus eſt loco vrbem condidit, quam Cillam de nomine eius appellauit. Strabo libro decimotertio.

Cimas, inſula inter Iſtri oſtia, quæ, vt Pomponius ſcribit, vrbem habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidem appellant.

Cimbri, ſunt Dani aut Holſatij: horum regio à Septentrione ad mare aquilonare ſpectans includebat Dacos & Selandos, communi nomine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe 640 parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed Marius eos fugauit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Max. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare conſueuiſſe, tanquam glorioſe & fœliciter vita exceſſuri: lamentari verò in morbo, quaſi turpiter periturí. Inde Cimbricus, ca, cum, hodie Dani appellantur & qui ipſum peninſulæ Iſthmum inhabitant, Holſatij.

Cimmerij, populi in Italia ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantùm ad latrocinia egreſsi, cùm victum ex metallorum alioqui eſtoſsione, diuinationum mercede, & prouentibus à Rege deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbruit, loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus prætereà famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, niſi diis manibus prius, quò auſpicatior deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ Oeconomia quam Odyſ. lib. 2. comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgil. lib. 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ pro denſiſsima caligine.

Cimmerij, Boſphorani, quos Herodotus lib. 4. interiora Aſiæ aliquàndo tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandem petiiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo eſt ducentorum & viginti ſtadiorum, & Cimmerij montes ſupra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. Plinius libro ſexto, capite 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur, pro denſiſsima caligine. Apud Cimmerios Ouidius Somni ſedem collocat, ſic ſcribens 11. Metamorphoſeon.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cauus, ignaui domus, & penetralia Somni.

Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis prius vocata. Plin. lib. 5. cap. 30. Rurſus in littore, inquit, Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadem Apollonia.

Cimolis, vrbs Paphlagoniæ. Pompon. lib. 2. & Plin. lib. 6. cap. 2. Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptolem.

Cimolus inſula in mari Cretico, è regione Zephyri promontorij: ex qua optimum aduehebatur cretæ genus, abluendis veſtium maculis imprimis vtile. Ouid. 7. Metam.

Hinc humilem Myconem, cretoſáque rura Cimoli.

Cimon, Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiáque domi magis, quàm militiæ clarus, quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nam cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Deinde amotis vndique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugéſque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes veſcebantur. Plutar.

Cimon, pictor. Plin.

Cimborum promontorium ſub Septentrione & in Oceanum aquilonarem protenditur.

Cin, nomen viri, à quo Cinæi. Num. 24.

Cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Cinæi, nomen populi, Gen. 15.

Cinæus Iupiter, Vide CANAE.

Cinara, rex Cypri, Cilicis filius, Belei filij, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concumbens, Adonin ſuſcepit. Cinyras ſcribit Strabo lib. 16. cúmque regnaſſe in Phœnicia. Vide CYNARAS.

Cincius, prætor, Siciliam ſecundi belli Punici tempore adminiſtrauit, Liuius.

Cincius, Senator Romanus, ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſeculo ſuo, quòd porcum Troianum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrob. lib. 15. cap. 13.

Cindapſus, filium habuit Maſonardum, qui Cariæ ciuitati nomen dedit. Steph.

Cindaſuindus, Gothorũ rex, anno ſalutis 640. Ritius lib. 2.

Cindra, gens Thraciæ, Vide CONDRAE.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plutarchus in vita Pyrrhi. hic legatus Romam miſſus, vt de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claud. Cæco re infecta ad Pyrrhum

reuerſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu vrbis & ſenatus, dixit ſenatum deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe, populi autem tantam eſſe turbam vt vereretur ne regi cum Hydra quadam Lernea res eſſet: huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria, vt poſtridie quàm Romam aduentaſſet ſine vlla nomenclatoris ope ſenatui equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. lib. 7. cap. 24.

Cinedocolpitæ, fœlicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrame dicitur. Steph.

Cineſias, Thebanus Dithyramborum ſcriptor, compoſuit Pyrrhichiam, vt eſt in prouerbio. πυῤῥίχην ἐμαθε κινησίου, id eſt, Pyrrhichiam didicit Cineſiæ, vel quòd in choris multo motu vteretur, contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque malè audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, fluuius Hiſpaniæ citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib. 4.

-campóſque coercet
Cingra rapax, vetitus fluctus & littora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo. nam gurgite miſto,
Qui præſtat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingulum ciuitas eſt inter Picentes quæ mulos Cingulanos mittit, hinc Cingulani populi. Plin. lib. 3. cap. 13.

Cinna, ciuitas Caſtellanorum in Hiſpania. Plin.

Cinna, ciuitas Theſſaliæ à Cinno gigante, & Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui ſumma crudelitate Rempub. vaſtauit, primo conſulatu ſeruis ad pileum vocatis, aduerſarios vicit, Octauium collegam interfecit, Ianiculum occupauit. Iterum & tertiò ſe conſulem fecit. Quarto conſulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt.

Cinna poëta doctiſſimus, Virgilij æqualis: cuius meminit Ecloga 9.

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinna
Digna, ſed argutos interſtrepere anſer olores.

Cinna trib. plebis qui quum leges pernicioſas de reuocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octauio collega magiſtratu exutus ex vrbe profugit & bellum vrbi intulit accerſito C. Mario aliiſque exulibus ex Africa, in quo bello duo fratres alter ex Cinnæ exercitu, alter ex Pomp. ignorantes concurrerunt. Et quum victor mortuum ſpoliaret cognito fratre ingẽti edita lamentatione ac rogo extructo ſe inſuper cremauit. tandem Cinna & Marius in vrbem recepti cædibus omnia compleuere, inter quos Cn. Octauium conſ. Mar. Antonium oratorem & L. Cæſarem iugularunt, eorúmque capita pro roſtris poſuerunt. Ex Liuio.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, cùm vnus ex interfectoribus fuiſſe creditur.

L. Cinna, Octauij temporibus ab eo, contra quẽ coniurauerat, vita donatus eſt, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

Cinnarus fuit quidam Senuliſius arte lenocinia, qui hoc quæſtu ad ſummas opes peruenit. is quoad viuebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum, cæterum moriens populo diripiendas expoſuit: vnde natum prouerb. Rapina rerum Cinnari.

Cinthius mons eſt inſignis Deli inſulæ Apollinis patriæ, cuius tanta fertur magnitudo vt vmbra ſua Aegei maris ambitum tegat.

Cinxia, quòd nuptiis præeſſet, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, ſolutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta. Feſtus.

Cinyra vir quidã ditiſſimus, cuius opes abierunt in prouerb. Cinyræ opes.

Cinyps, nyphis, fluuius in extremis Africę, prope Garamantas, apud quem magni ſunt hirci.

Claudianus,

Quos vagus humectat Cinyps, &c.

Cinyphius, a, um, adiect. Virg. lib. 3. Georg.

Cinyphij tondens hirci &c.

Cinyphis, dicitur ea Africæ regio, & Cinyphes, populi. Vide CYNIPHIS.

Cinyras, Vide CINARA.

Cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxtà fluuius eiuſdem nominis. Palæmon ex Dio. Qua Cius egregius decurrens murmurat vnde. Plin. lib. 5. cap. 32. Cios (inquit) cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Mileſiis quidem conditum.

Cios, Bithyniæ ciuitas, Pruſias poſtea vocata, vt infrà dicetur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouidius 15. Metam. qui fuſis hoſtibus ad vrbem rediens, cùm cornua ſibi ſubitò enata animaduertiſſet, reſponſúmque accepiſſet ab haruſpicibus, fore vt Romæ regnaret, ſi vrbis mœnia ingrederetur: Senatum, populúmque extra vrbem conuocauit, quos cum rem omnem edocuiſſet, ſponte ſe exilio multauit, vnico terrę iugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

Cyrannus vir fuit Lycius & Sapedonis comes, quem teſte Homero in Iliade Vlyſſes in bello Troiano interfecit.

Circe, Solis & Perſes Nymphæ filia, & Aetæ Colchorum regis ſoror, veneficiorum peritiſſima quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnóque per ſcelus parto, cùm crudelius imperaret, ab incolis pulſa, in Italiam profugit, & in Circæo, monte (qui antiqui olim Latij terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit vbi cùm Glaucum marinum deum adamaret, Scyllam puellam,

puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monſtrum marinum commutauit. Vlyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſociósque eius, quos in porcos commutauerat, ei reſtituit: cui & Thelegonum filium peperit. Poſtremò & Picum Latinorum regem, quòd vxorem ſuam, nomine Canētem ſibi præferret, in auem ſui nominis commutauit. A Circe fit Circæus, cæa, cæum. Virgil. 4. Aeneid.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Diues inacceſſos vbi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu.

Homer. 10. Odyſſ.

Circes domus, oppidum Campaniæ Pompon. Strabo Circeum vocat, Cicero Circeos. Plin. tradidit Circeos inſulam aliquando fuiſſe immenſo mari circundatam, mox continenti adnexam. Circeij, Ciceroni Circienſes, dicti lib. 4. de Natura Deorum.

Circium, promontorium Tuſcorum, Ptolemęo hodie Sancta felicitas. Vulgò *cergegli.*

Circius, ventus Galliæ Narbonenſi peculiaris, reliquis cæli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentia inferior: quippe qui & onuſta percellat plauſtra & ædium tecta ſecum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

Solus ſua littora turbat
Circius, & fida prohibet ſtatione Monæci.

Vulgò *Cers.*

Circius, inſula in Myſia, quingentorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti, quorum iuxta alterum eiuſdem nominis vrbem habuit, & portus duos clauſos & naualia.

Circus, de circis vide Nico Perotū in cornucop. & Alex. ab Alexandro.

Cireneum promontorium in Aſia minori haud longè à monte Mina.

Cirni populi qui Corſicam incolunt, viuúntque annis centenis quadragenis.

Ciriada, vicus Atticæ. Vide CERIADA.

Ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, mutata in auē Cirim, id eſt, Alaudam. Vide SCYLLA.

Cirrha, oppidum Phocidis ad radicem Parnaſſi montis, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaidas Amphiſſa manus, ſcopuloſáque Cirrha.

Martialis ad Silium poëtam.

Quid tibi cum Cirrha? quid cum Permeſſidos vnda?
Romanum melius, diuitiúſque forum eſt.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Oetæo.

Cirta, Numidiæ vrbs, Saluſt. Strabo libro vltimo minutiſſimam fuiſſet ait, & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantum effecit vt decem equitum millia, & peditum viginti emitteret.

Cirtiſcus, fluuius memorandus in Scythia. Herodotus.

Cis filius Abiel, pater Saul regis, 1. Reg. 9. 1. Par. 23. Filius item Abigabaon, filius Abdai Leuitæ, 2. Paral. 29.

Ciſalpina Gallia quæ & Citerior Gallia & Gallia Togata dicitur, fluuio Rubicone finitur, cuius baſim Alpes efficiunt. Cicero pro lege Manil. Inde cùm ſe in Italiam recepiſſet duabus Hiſpaniis & Gallia Ciſalpina præſidiis ac nauibus confirmata, &c.

Ciſamus, vrbs Cretæ, Ptol. hodie Ephiriſa.

Ciſapennina Italia à Catone in Aug. dicitur quę reſpectu Romanorum cis Apenninum montem eſt, ſicut Tranſapennina, quæ trans Apenninum eſt.

Ciſia, mater Memnonis, à qua Suſorum ciues Ciſij dicti. Steph.

Ciſiánthi, populi Scythis Cimmeriis vicini, ad oram Oceani Scythici. Plin. lib. 13. cap. 6.

Ciſij, Vide CISIA.

Ciſon, Torrens Galilæę iuxta montem Thabor Hic è monte Tabirio in mare cadit, Iudic. 4. 3. Reg. 18. Pſalm. 82.

Ciſpius, mons Romæ, Exquilina in regione, de nomine Ciſpi hominis dictus. Feſt. Varrò libr. 1. De ling. Lati. Exquilinus eſt Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.

Ciſſa, fluuius Pōti Cappadocici, Ptol. vulgò *Quiſa.*

Ciſſanus Cous fuit gregibus pecuariis ſupra modum diues, de quo extat prouerb. Ciſſanus Cous.

Ciſſeus, rex Thraciæ, pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipſa Ciſſeis appellatur à Virg. 7. Aene.

- nec face tantùm
Ciſſeis prægnans ignes enixa iugales.

Ciſſuſa fons in quo obſtetrices Bacchum infantem lauerunt. Plut. in Lyſandro.

Ciſtena, vrbs Aeolidis, inter Elaiticum & Idęum ſinum. Pompon. lib. 1. Plin. lib. 5. ca. 30. Ciſthene ſcribitur.

Citanos, inſula olim Cycladum clariſſima.

Citarii, populi Siciliæ. Plin. lib. 3. ca. 8.

Citariſta, vel Citariſtes, Promontorium Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſſilia. Plin. lib. 2. cap. 4. Pomp. lib. 2.

Cithæron, mons Bœotiæ, Straboni, cuius radicem Aſopus amnis alluit. Seruius credidit alterum eſſe ex iugis Parnaſſi: quod omnium Geographorum iudicio ſecus ſe habet. Eſt enim Cithæron, mons à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quàm triginta paſſuum millibus diſſitus. Hic mons Libero patri ſacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant. Ouid. 3. Metamor.

Vadit, vbi feſtus facienda ad ſacra Cithæron
Cantibus, & clara Bacchantūm voce ſonabat.

Citha

Citharista siue Citharistes promontoriũ Galliæ Narbonensis, testibus Ptol. lib. 2. cap. 10. & Antonino, qui in suo itinerario ab hoc promontorio Massiham vsque nauigio triginta milia passuum facit.

Citium, Cypri insulæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 31. Vnde Citieus Zeno.

Citôrus, mons qui abûdat buxis, inde pecten citoriacus, quasi buxeus dicitur, à Citoro monte. Ouid. lib. 4. Metamor.

Sæpe Citoriaco deducit pectine crineis. Vide CYTORVS.

Citron, Ciuitas in tribu Zabulon. Iud. 1.

Cinaron oppidum proximum Isaræ flumini, Vocontiis populis, montíque Cinesio & Allobrogibus in Sabaudia, teste Planco inter epist. familiares Tullij in illa quæ incipit, Nunquam me Hercule.

Ciuica Pompeianus, consul, collega L. Celonij Commodi, anno ab vrbe 888.

Ciuilius, siue Cliuius, Volscorum imperator à Ceganio victus, anno ab vrbe 312.

Ciuilius Tullus, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

Cius, vide BRYLIVM.

Cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens. Est & vrbs nomen, quam, vt testatur Strabo lib. 12. Demetrius cepit, deditque Prusiæ Zelæ qui hanc euertit, & Myrleam Prusiæ vicinam. Is à ruinis eas excitans, Cium à se Prusidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

Cixicus, Vide CYZICVS.

C L

Clæon, fons in Phrygia, Plinius lib. 31. cap. 2. dictus est à fletu, vt fons alter illi vicinus Gelon à ridendo.

Clampitiæ, locus Italiæ, in Brutis, Plinius libro 3. cap. 5.

Clanius, qui & Clanis, fluuius Campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbẽ, à κλάνιον quod est viola, qua illius ripæ abundare dicuntur: vel, vt Macrobius existimat, à Clanio gigante. Ab eo piscis Clanius, qui & Silurus vocatur. Virg. lib. 2. Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

Clariæ, populi Thraciæ. Plin. lib. 4.

Clárium, Plin. lib. 2. Vide CLAROS.

Clarius est mons Colophoniæ in quo colitur Apollo & ab eo Clarius appellatur.

Claros, siue Clarium, Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis, iuxta Colophonem. Hanc Manto Tiresiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret, & suam, manantibus vbertim lachrymis, fontem fecit: vnde Claros, ἀπὸ τοῦ κλαίειν locus appellatus. Nearchus verò author est, inde vrbi huic nomen factum, quòd Apollini sorte obtigit. Nam sortem, κλῆρον Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus est, qui illic & fanum habuit, in quo responsa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentium. Ouidius de Arte.

Clarus, insula in mari Myrtoo, & ipsa Apollini sacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidij 1. Metamorph.

-mihi Delphica tellus,
Et Claros, & Tenedos, Patareáq; regia seruit.

Classence, oppidum, à Smaragdo captum, annò ab vrbe 153.

Clatérna, oppidum in Piceni littore. Pomponius libro 2.

Clauda, insula spectans Cretam inter meridiem & occidentem. Act. 27.

Claudia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. cap. 14. Ptol. Claudiuium vocat.

Claudia, virgo Vestalis, quę cùm in suspicionem stupri veniisset, & simulachrum matris Ideæ in vado Tyberis hęreret, ad comprobandam pudicitiam suam, fertur cingulo duxisse nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerant.

Claudia gens Romæ patricia à Sabinis venit, cognomina sibi Neronis & Drusi vsurpauit, quòd Nero lingua Sabina, vir strenuus & fortis dicatur: Drusi verò, à Claudio Druso: qui hostium duce Gallorum Druso cominus trucidato, sibi ac posteris, nomen indidit, Trãquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudiânus, poëta insignis, Theodosij & Honorij temporibus floruit, patria Alexandrinus. Quidam Florentinum faciunt, sed falsò: ingenio excellenti fuit, maximéque apto ad carmen componendum. Nam & adsurgit feliciter, variisque figuris ac sententiis mirificè delectat, huius meminit Suidas.

Claudianus Cæsar qui interfecto Caligula successit in imperio: vir inauditæ crudelitatis vt scribit Suet. in Claudio.

Claudiana tonitrua dicebantur quæ Claudius Pulcher instituit, vt ludis factis post scenam coniectus lapidum ita fieret in circumactã pelum, vt veri tonitrui speciem repræsentaret.

Claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin. libr. 5. capite 24.

Claudiuium, Vide CLAVDIA.

Claudium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Stephanus.

Ap. Claudius Regillianus decemuir, legibus scribendis summa inter collegas authoritate: postremò ob Virginiæ iudicium in carcerem cõiectus, sibi manus attulit. Liu.

Ap. Claudius, Cæcus, extrema senectute in curiam delatus, senatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta est, quam Brũdusium vsque lapidibus strauit. Liu. libro 9. & aquam Appiam in vrbem duxit,

duxit, Pyrrhúmque in vrbem nõ eſſe recipiendum ſua ſententia obtinuit.

Claúdius Nero, & Claudius Pulcher, fratres Cæci filij, Tranquillus & Liu. lib. 19.

Claúdius Sulpitius Longus, conſul, collega Q. Aelij Cæritani, anno ab vrbe 431.

Claúdius Pontius, Samnitium imperator, Romanos apud Caudium ſub iugum miſit. Liu. lib. 8. Decad. 1.

Claúdius Fabius, dictator, anno ab vrbe 439.

Claúdius Petilius, dictator, anno ab vrbe 442.

Claúdius, cognomento Caudex, à nauium caudicibus ſic dictus. Is Carthaginenſes Meſſana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit. Cæcilius.

Claúdius Centianus, quem nonnulli Centimalum, alij Centimanum minus rectè ſcribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & r. literam introduxit, quum prius Fuſij, qui deinde Furij dicerentur. Valerius.

Claúdius, qui antè Clauſus dictus. Vide CLAVSVS.

Claudius Nero, conſul, Liuij Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit.

App. Claudius orator. Cic. in Bruto.

Claudius Nero, Tiberij principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Maxim. in P. Scipionis locum ſuffectus.

Claudius, Tiberius Nero Cæſar, III. Romanorum imperator, Octauij Cæſaris priuignus, gener, & adoptione filius. Suet.

Claudius, Rom. imperator, Britanniam inſulam in deditionem accepit, & Orchades inſulas Romano adiecit imperio. Poſtmodũ ab Agrippina vxore veneno ſublatus eſt, vt Nero filius imperio potiri poſſet.

Claudius Domitius Nero, Romanorum imperatorum nequiſſimus. Vide NERO.

Claudius, Romanorum imperator, qui Gothos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperauit. Sed cùm duobus ferè annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus, conſul, collega Seueri, anno ab vrbe 925.

Claudius Venatus, vir doctiſsimus, Alexandri à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Clauſus, rex Sabinorum, Turno aduerſus Aeneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cum quinque millibus clientum ſe Romam contulit, vrbíſque partem habitandam accepit, Claudiámque familiam propagauit. Virg. 7. Aeneidos.

Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magnique ipſe agminis inſtar.

Claudia nunc à quo diffunditur, & tribus, & gens.

Clazómenæ, vrbs Ioniæ Aſiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagoræ. Hæc prius Grynа nominabatur, vicina Colophoni, vnde & Apollo Grynæus dictus eſt apud Virgilium, quoniam ibi eſſet eius oraculum.

Clazomenia, inſula, quæ Marathuſa dicitur, à qua Clazomenij, quos in Mœnia ſitos eſſe conſtat: hinc adiectiuum Clazomenius, nia, nium: vt Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide MARATHVSA.

Cleander nomen eſt vatis Arcadici apud Herod.

Cleanthes, philoſophus Stoicus, Cratetis primùm diſcipulus, Zenonis Citienſis ſucceſſor. Hic Phani Aſij filius, egregius pugil, cùm Athenas veniſſet, & Zenoni adhærens, generosè philoſophatus eſt, & in eiſdem permanſit dogmatibus: ea fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus ſit. Nam quum non haberet vnde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem verò in ſermonibus exercitabatur. vnde Phreãtes appellatus eſt, quaſi puteos hauriens. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, oſſibus boum & teſtis fictilibus præſcribere ſolitum, cùm pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas.

Cleánthis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solenſis ſenior, ſcripſit de varia hiſtoria.

Clearchus iunior, Ponticus, Athenas profectus vt operam daret Platoni, in ſomniis admonitus, à ſtudiis literarum receſſit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat imperatorem plus quàm hoſtẽ metui oportere: ſignificans eos, qui in prælio mortem expauescerent, certum ſibi, ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Fronti. lib. 4.

Clearchus, conſul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

Cleempus medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis aſcribitur.

Clemens hiſtoricus, ſcripſit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus, præſul, Pantherij diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Seuero & Antonino principibus. Hieronymus & Euſebius lib. 6.

Clemens, Romanorum tertius epiſcopus, auditor diui Petri.

Clemens II. Pontifex 150. anno ſalutis 1048.

Clemens III. Pontifex 175. anno ſalutis 1188.

Clemens IIII. Põtifex 184. anno ſalutis 1264.

Clemens V. Pontifex 196. anno ſalutis 1306.

Clemens VI. Pontifex 198. anno ſalutis 1342.

Clemens VII, Pontifex 220. anno ſalutis 1523.

Clemés cõſul, collega Tertulli, an. ab vrbe 947.

Clemens

Clementinus, consul, collega Agricolæ, anno ab vrbe 982.

Clementinus, consul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

Cleobis, Argiæ sacerdotis filius, de quo sic Cicero in Tusc. quæstionibus, Primùm (inquit) Argiæ sacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula est. Cùm enim illam ad solenne & statutum sacrificium curru vehi iussisset satis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta: tunc iuuenes ij, quos modo nominaui, veste posita, corpora oleo perunxerunt, & ad iugũ accesserunt. Ita sacerdos aduecta in fanum, quum currus esset ductus à filiis, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit à Deo. Pòst epulatos cum matre adolescentes somnò se dedisse, mane inuẽtos mortuos. Hæc Cic.

Cleobulos, Euagoræ filius, Lindius, & vnus è septem Græciæ sapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Aegyptum philosophandi gratia, petiisse fertur: extat eius breuis ad Solonem epistola.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmata quædam perscripsit: quorum vnum adhuc extare fertur,

Est vnus genitor nati bona pignora bis sex,
Triginta cuius natæ, sed dispare forma.
Hæ niueæ aspectu miræque coloribus illæ,
Atque immortales omnes moriuntur ad vnã.

Diogenes Laërtius & Suidas.

Cleócritus, apud comicos taxatur vt mulierosus & cinædus & obscurus, Cybeles filius. Nam in mysteriis Rheæ molles tantum interfunt. Suidas. vide Eras. in adagiis.

Cleódamas Thasius, philosophus, Platonis tempore in geometria floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem, ciuitas est Thessaliæ) scripsit de cura equorum, Steph.

Cleodora nymphæ nomẽ matris Parnassi, à quo Parnassus mons nomen accepit. Cæl. lib. 16. capite 19.

Cleogenes Sileni filius eques insignis. Paus.

Cleomáchus, Magnesius pugil, qui cinædi cuiusdam & ancillæ amore captus, quæ à cinædo adlebatur, cinædorum & orationem & mores est imitatus. Strabo.

Cleombrotus, Pausaniæ filius, Lacedæmoniorum dux, qui timens ne videretur cum Epaminunda hoste sentire, temere cum eo pugnauit, seque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus est.

Cleombrotus adolescẽs Ambraciota, qui quum ei nihil accidisset aduersi, è muro se in mare abiecit, lecto Platonis libro de animorum immortalitate. Cic. in Tusc.

Cleomedes, Astypalæensis, de quo portentosa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidaurium pugil interfecisset victoriæ præmio fraudatus, præ dolore in furorem incidit, atque ex Olympia Astypaleam reuersus, cùm ibi multa temere ac violenter fecisset, postremò ludum puerorum ingressus, apprehensam manu columnam, quę tectum sustentabat, concutiens, mediam fregisse, ac tectum deiecisse dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad supplicium, in sepulchrum magnum se cõiecisse, & clausus intus iniectum operculum tanta vi tenuisse, vt ne à multis quidem simul adnitentibus, vllo modo euelli posset. Conciso igitur circa loco, neque viuum hominem, neque mortuum esse compertum ferunt. Quare missis Delphos legatis respõdisse Pythiam, Vltimus heroum Cleomedes Astypalæus. Suidas & Plutarchus.

Cleomedes, Græcus author qui scripsit de circulis cœlestibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suidas.

Cleomenes, Lacedæmoniorum dux, ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum se recepit, benignéque primùm exceptus, mox Nicagoræ cuiusdam calumnia apud regem suspectus, custodiæ cum aliis quibusdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periit. Pòst mortuus à Ptolemæo pelle nudatus, crucique adfixus est, Plutarchus.

Cleomenes Siculus, C. Verris nequitiæ administer. Cicero 7. in Verrem.

Cleon, dux Athenienſium in reipublicę administratione aduersari solitus Nicię Nicerati filio, missus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cepit. Eum insectatur Aristophanes in comœdia quę inscribitur Equites.

Cleon Messeniorum dux. Paus. lib. 4.

Cleon statuarius nobilis Pausan.

Cleon Thetidis sacerdos: Pausan.

Cleon Poëta, Argonautica scripsit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus est, vt eius enarrator scribit.

Cleon Halicarnasseus orator, Lysandro Lacedæmonio orationem composuit. Suidas.

Cleonæ, oppidum mediocre in via, quæ ab Argis Corinthum ducit: ab Argis quidem stadiis 120. à Corintho verò 80. distãs. Ouid. 6. Meta. -Humiléſque Cleonę. Inter Cleonas & Phliuntem Nemæa sylua consurgit, in qua Hercules miræ magnitudinis leonẽ interfecit, qui à loco dictus est Cleonæus. Lucan. lib. 5. Ille Cleonæi proiecit terga leonis.

Cleónidas, vir Thebanus.

Cleónymus, id est, desertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus est. Vnde prouerbium, Cleonymo timidior. Hunc insectatur vt timidum & fugacem Aristophanes in nubibus.

Cleónymus, vnus ex imperatoribus externis, quos sibi accersierunt Tarentini. Strab. lib. 6.

Cleopatra, Aegypti regina, Ptolemæi Auletæ filia

filia, soror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudicissima, à Iul. Cæsare primùm adamata: cui filium Cæsarionem peperit: deinde ab Antonio iustę vxoris loco habita. Quod cùm ęgre ferret Augustus, cuius sororem Antonius vxorē duxerat, bellóque inter eos exorto, Antoniū superatum insecutus, ad necem spontaneam cōpulit: eius exēplum imitata Cleopatra ne viua in hostis potestatem veniret, & per ludibrium in triumpho circunduceretur, aspidibus corpori admotis, extremū vitæ diem clausit. Statius libro tertio Siluarum.

Actias Ausonias fugit Clepatra catenas.

Cleopâtrus, præfecti nomen apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

Cleóphanes, orator ex Myrlea. Strab. lib. 12.

Cleóphantus Themistoclis filius, quem pater in equestri facultate tam strenuū effecit, vt equis rectus insisteret, rectúsque ex equo iacularetur Plato in Menone, & Cæl. libro decimo quarto capite 13.

Cleophântus, medicus. Plin. lib. 24. cap. 16.

Cleophantus, pictor Corinthius. Plin. lib. 35. ca. 3. hic apud Plinium vini rationem illustrauit primúsque semen pastinacæ erraticæ dysentericis prodesse expertus est.

Cleophas, vnus ex CHRISTI discipulis qui proficiscens in Emmaūta, CHRISTVM alloquebatur in itinere, Luc. 24. Iohan. 19.

Cleophon, poëta tragicus Athenienſis. Suidas.

Cleophylâtus, episcopus, cum Stephano ab Adriano Rom. pontifice ad Carolum missus Germanorum, Francorúmque episcopoium synodum congregauit. In qua hæresim Felicianam & synodum de imaginibus deponendis, quam Græci septimam dicebant, damnauerūt, Blond. lib. 1. decad. 2.

Cleopompus, Athenienſis, Thronium cepit, Locros vicit, Aegineras suis è sedibus eiecit. Thucy. Plutarch. in Peri.

Cleostratus Ephebus ille fuit cui sors obtigit, vt draconi apud Thespienses sæuienti immolaretur, cuius vicem dolens Menestratus, thorace æneo indutus in draconem dimicaturus prodiit in medium, ac belluam interfecit: sicque & Cleostratum, & ciuitatem liberauit.

Cleops Aegypti rex qui templa omnia obserauit ne populus diis sacrificaret. Herod.

Cleostratus, antiquissimus philosophus, primus scripsit de signis cælestibus, atque in primis signa Arietis & Sagittarij. Plin. lib. 2. ca. 8.

Cleoxenus & Democritus historiam de rebus Persicis scribere aggressi, quam inchoatam se in historiis fatetur absoluisse Polybius. Megalopolitanus. Suidas.

Clephis, Longobardorum rex truculentissimus, Imolam ędificauit, à suis interfectus est. Blon. Pompon.

Clesides pictor nobilis qui reginæ Stratonices iniuriam à qua nullo honore fuerat exceptus depinxit, voluptatémque eius cum piscatore quem amare credebatur.

Clethus, vxorem habuit Pallenem Sithonis filiā, quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Clibanus mōs est in extremis Italiæ finibus, nō procul à Lacinio promontorio. Plin. li. 3. ca. 10.

Clibanus oppidum Isauricæ quod est Asiæ regio inter Pamphyliam & Ciliciam sita. Plin. lib. 5. cap. 27.

Clidemus scriptor antiquissimus fuit, cuius opus de Plantis sæpe citatur à Theophrasto. Scripsit & protogoniam quę citatur ab Athenæo.

Climax, Straboni lib. 14. mons Pamphilio pelago adiacens. is transitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeo, vt iter facientibus peruius sit, pelago autem affluente vadis contegatur. Transitus per montem tum arduus est, tum etiam prolixus, quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

Clinias musicus, & philosophus secta Pythagoreæ, si quando ad iram prouocaretur, sumpta statim cithara, motus animi leniebat. Aelianus de varia hist.

Clio, vna Musarum ex nouem, apud Hesiodum Theog. κλὼ τὴ κλέος, id est, à gloria, quod poëtis gloria ex carmine nascatur, Alij κλὼ τὴ κλέειν, hoc est, à celebrando dictam putant; propterea quòd historiæ inuentrix esse putetur: cuius proprium est virorum fortium laudes celebrare, eorúmque gesta ad posteritatem transmittere. Virg. de Nouem Musis.

Clio gesta canens transactis tempora reddit.

Clipea, vrbs Africę minoris, aliis dicta Clupea & Clypea. Ptolem.

Clisthenes primus ostracismi author apud Athenienses, primúsque eo exilij genere mulctatus. Cæl. lib. 21. ca. 44.

Clitárchus historicus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res gestas scripsit: cuius in historia ingenium probatur, fides infamatur, vt scribit Quintil. Huius meminit & Plin. lib. 4. cap. 5.

Clitéllæ, locus quidam Romæ vocatur propter similitudinem clitellarum: & in via Flaminia, loca quædam deuexa subinde & necliuia.

Clitornia, Italię oppidum ad montem Garganū. Pompon. libro 2. Ptolem. Cliternum, vulgò *Cetuna*.

Clitus, Vide CLEITVS.

Clitomachus Carthaginensis philosophus, Athenas conscensit ad capiendum ingenij cultū, quadraginta natus annos, audiuitque Carneadem, breui quoque tempore adeò profecit, vt quadraginta volumina scripserit, successerítque Carneadis scholę. Suidas.

Clitomachus athleta, Pæratia ſtes nobilis. Suid.

pudicitia tanta fuisse dicitur, vt canes si forte coeuntes vidisset, statim vultum auerterent, in cōuiuio si quis sermo lasciuus incideret, statim

surgens

surgens abiret, Aelianus de Varia historia.

Clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadiæ, à quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui gustauerit, vini fastidium inducens. Ouid. 15. Metam.

Clitorio quicunque sitim de fonte leuauit,
Vina fugit, gaudétque meris abstemius vndis.

Clitorius fons est Arcadiæ, qui potus vini tædiū adferre dicitur.

Clitúmnus, agri Falisci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. cap. 103. Virgil. 2. Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima. Silius lib. 11.
Et lauat ingentem profundens flumine sacro
Clitumnus taurum.

Clitus Mantij filius ab Aurora raptus, nunquam postea apparuit.

Clitus inter præcipuos Alex. Maced. familiares eidémque charissimus, tum quòd filius esset nutricis ipsius, tum quòd ab illo in vitæ discrimine fuisset seruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberius in Persicos mores inuectum, rex iam temulétus spiculo traiecit. Cuius facti eum postridie tanta cepit pœnitentia, discussa iam ebrietate vt totum triduum cibo abstinuerit, decreuerit que omnino inedia sibi necē conciscere, ac amicum optime de se meritum ad inferos persequi. Tandem ægre admissa amicorum consolatione, sumptuosissimo eum funere sepeliuit. Plut. in vita Alexan.

Cliuilius, Vide CIVILIVS.

Cloanthus, vir Troianus, Aeneæ comes.

Clodia, Romana, copiosa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att. lib. 13.

Clodij forum, Italiæ oppidum in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

Clodiôrū familia, à Clodio Aeneæ socio dicta. Festus. verius tamen est Clodios qui & Claudij dicuntur à Sabinis ortum traxisse nominisque originem cœpisse ab Appio illo Clauso, qui primus ex ea familia cum quinque clientum millibus se Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe posset, plebeio se homini adoptandum dedit: mœchus fuit notissimus, deprehensus in sacris Bonæ deæ muliebri veste vestitus. Cicero ad Atticum lib. 1. postea à Milone interfectus.

Clodius Pulcher orator Romæ inter patronos, simul cum Cicerone in causa Scauri. Pædianus.

Clodij cuiusdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum scribit.

Sextus Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Græcæque eloquentiæ professor, male oculatus, familiaris, ac præceptor Marci Antonij Triumuiri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Tranquillus.

Clodius Quirinalis, Arelatensis, rhetor, Romæ docuit, circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallia, post mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator salutatus, perditæ gulæ fuisse traditur. Herodian.

Clodius, Francorum rex, anno salutis 442.

Clodius Albinus, consul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 957.

Clodomir, Clodouei filius, Aurelianensis princeps anno salutis 516.

Clodomirus, Basami filius, Sicambrorum rex.

Clodomyrus Clodouei primi filius, Sigismundum filium Bundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnà cum liberis & vxore in puteum iecit.

Clodoueus Francorum rex, anno salutis 487. Hic Halaricum Visigothorum regem, qui apud Pictauos regnabat, & Apollinarem Aruernorum præfectum vicit, cecidítque. Aemil. Voto facto Alemannos subegit, parta victoria, an. XXV. regni à Remigio Remensi episcopo cum Francis omnibus baptizatus est. Biond. Aemil. lib. 1.

Clodouēus, alter Frācorū rex, anno salutis 654.

Clodouēus Theodorici filius, Francorum rex, anno salutis 967.

Clœlia, nobilis virgo Romana quæ cum aliis virginibus Porsenæ Hetruscorum regis obsessa data, deceptis custodibus, incolumis ad suos per Tyberim tranauit. Quamobrem Romani nouam in fœmina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, statuam ei equestrem in summa Sacra via posuerunt. Liuius lib. 1. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.

Clógio, Franci filius, Francorum rex. anno salutis 751.

Clonius, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigarunt. Homer. lib Iliad. 2.

Clota, æstuarium Britannici maris apud Ptol. Glota Tacito scribitur.

Clotárius, Clodouei filius, primò Suessionum princeps, postea solus Francorum rex, anno salutis 564.

Clotárius, II. Gallorum rex, anno salutis 597.

Clotarius, III. Clodouei filius, Gallorum rex, anno salutis 669.

Clotarius, IIII. Francorum rex, regnauit annis XI. anno salutis 721.

Clotho, vna Parcarum, quas Hesiod. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dicta Clotho, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod voluere, seu nere significat. Fingunt enim Poetæ hanc colum gestare, & nēdo humanæ vitæ terminum prescribere.

Cluéntius, ciuis Ro. ex municipio Latino accusatus, opibus matris Sassiæ, quòd Oppianicum vitricum interfecisset, defensus fuit a Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio.

Cluacina

Cluacina Venus dicta est à cluendo, id est pugnando, cuius simulachrum positum fuit in eo loco vbi pax inter Sabinos & Romanos, cùm propter raptas pugnarent, facta est.

Clunia oppidū Hispaniæ, Celtiberiæ finis. Plin. lib. 3. cap. 3.

Clunienſis, Hiſpaniæ conuentus. Sunt enim ſeptem (inquit Plin. lib. 3.) Carthaginenſis, Tarraconenſis, Cæſar-Auguſtanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis, Braccarum.

Clúpea, ſiue Clypea, ciuitas Africæ propriè dictæ, in promontorio Mercurij ſita: ita dicta à clypei figura. Lucan. lib. 4.

Et Clupeam tenuit ſtationis littora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine Aſpidem vocatam tradit. Quod & ipſum non obſcurè affirmat Silius Italicus Bel. Pun. lib. 3.

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Ptolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermæo promontorio, quarum vnam Clypeam, alteram Aſpidem vocat.

Clupea exiguus piſciculus. Plin. lib. 9. cap. 15.

Cluſini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plin. libro 3. cap. 5.

Cluſinus, dictus eſt Ianus, quia pace templi eius portæ claudi ſolebant. Virg. 5. Aeneid. & Ouid. 1. Faſt.

Cluſiolum, oppidum Vmbriæ, quod interiit. Plin. lib. 3. cap. 14.

Cluſios, Galli nominant dæmones quoſdam, quos nonnulli exiſtimant ſpiritus eſſe elemento aëreo compoſitos.

Clúſium, oppidum eſt Mediterraneum in Tuſcia ſub quo ſepultus eſt Porſenna. Plin. lib. 39. cap. 13.

Clymene, Oceani & Tethyos filia, Iapeti vxor, Heſiodo in Theogonia. Virg. 4. Geor.

Inter quas Clymene curam narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaëthontem peperit, eiúſque ſorores Heliadas. Ouidius libro 1. & 2. Metam.

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorúmque eius internuntia, quæ etiam ad Troiam illam eſt ſecuta. Hom. libro 3. Iliad. Ouidius in epiſtola Helenæ ad Paridem,

Cætera per ſocias Clymenen, Aetrámque loquemur:
Quæ mihi ſunt comites, conſiliúmque duæ.

Clymeneis inferni cognomen à poetis vſurpatum ἀπὸ τῆς κλαύσης, id eſt, ſonando, quòd ſonus ex inferis edatur. Paleph. lib. 1.

Clypea, Vide CLVPEA.

Clytemneſtra, filia Tyndarei & Ledæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore mutuo Aegiſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit: virúmque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per inſidias interfecit: idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet, & ad Strophium regem clàm miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit: vbi vnà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Aegyſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, vnà cum adultero eam interemit. Homer. lib. 11. Odyſſ. Seneca in Agam. Euripides in Oreſte. Sophocles in Electra.

Clytia, æ, ſiue Clytie, es, vna ex Oceani nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo, grauiſsimo odio eam proſecutus eſt. Illa verò amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, ſolem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur, tandem fame & dolore conſumpta, mutata eſt in heliotropium. Ouid. 4. Metam.

Clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Hom. 20. Iliad.

Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Aeneid. 11.

Tu quoque flauentem prima lanugine malas
Dum ſequeris Cytium, infelix noua gaudia Cydon.

C N

Cnagia Diana dicta eſt à Cnagio Spartano qui in bello à Caſtore & Polluce in Aphidnam geſto captus & à Cretenſibus venditus cum dex ſimulachro in patriam aufugit.

Cnacalyſia Diana dicta eſt à Cnacolo monte, iuxta quem ſacra ei faciebant Caphyatæ. Palæph.

Cnemides, in Thracia ſunt ſecundum Daphnuntem, locus munitiſſimus, in quem ex Eubœa Cœneum è regione conſiſtit promontorium in Occidentem ſpectans, ſinúmque Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæ. & Strabonem libro 9. Plin. Cnenus dicitur numero ſingul. Plin. libro 4, cap. 7.

Cneus, cognomē apud Romanos: quod quidam à næuo deducunt, præpoſita C litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G pro C efferebant.

Cn. Aufidius Oreſtes, collega P. Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 683.

Cn. Bœbius Pamphilus, conſul, cum L. Aemilio Paulo, anno ab vrbe 572.

Cn. Calphúrnius Piſo conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 615.

Cn. Calphúrnius Piſo, conſul, cum C. Cæſare Octauiano, anno ab vrbe 731. Cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.

Cn. Cinna Magnus, conſul, cum L. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 757. Vide CINNA & CORNELIVS.

Cn. Cornelius Aſina, conſul, cum C. Genutio Clepſina

Clepſina, anno ab vrbe 483.
Cn. Cornelius Blæſus, conſul, cum M. Attilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.
Cn. Cornelius Cethegus, conſul, cum Cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557. Vide Cethegus.
Cn. Cornelius Coſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342.
Cn. Cornelius Coſſus, conſul, cum L. Furio Medullino, anno ab vrbe 347.
C. Cornelius Dolabella, conſul, cum M. Tullio Decola, anno ab vrbe 673.
Cn. Cornelius Gallus, poëta Virg. amiciſsimus, qui in eius honorem ſcripſit decimam Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inſcribitur, de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat, quem poſtea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Aegypto præficeretur, à quo tamen poſtea per ſummam crudelitatem eſt interfectus.
Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, conſul, cum P. Licinio Craſſo, anno ab vrbe 657.
Cn. Cornelius Lentulus, conſul, cum P. Aelio Pæto, anno ab vrbe 553.
Cn. Cornélius Lentulus, conſul, cum P. Cornelio Lentulo, anno ab vrbe 736.
Cn. Cornelius Scipio Aſina, cõſul, cum C. Duillio, anno ab vrbe 493.
Cn. Cornelius Scipio Caluus, conſul, cum M. Claudio Marcello, anno ab vrbe 532.
Cn. Cornélius Scipio Hiſpalus, conſul, cum Q. Petilio Spurino, anno ab vrbe 578.
Cn. Domitius Aenobarbus, cõſul cum L. Quintio Flaminio, anno ab vrbe 562.
Cn. Domitius Aenobarbus conſul, cum C. Fannio, anno ab vrbe 632. & cum C. Caſsio Longino, anno ab vrbe 658.
Cn. Domitius Aenobarbus, conſul, cum C. Soſſio, anno ab vrbe 722.
Cn. Domitius Aenobarbus, conſul, cum Fur. Camillo Auroncino Scriboniano, anno ab vrbe 784.
Cn. Domitius Caluinus, conſul, cum L. Cornelio Scipione anno ab vrbe 423.
Cn. Domitius Caluinus, conſul, cum M. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 701. & cum C. Aſinio Pollione anno ab vrbe 714.
Cn. Domitius Caluus, conſul, cum P. Cornelio Dolabella Maximo, anno ab vrbe 470.
Cn. Fábius Vibulanus, conſul, cum L. Quinto Capitolino, anno ab vrbe 335.
Cn. Genútius Panſa, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.
Cn. Fuluius Centimalus, conſul, cum P. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 543.
Cn. Fuluius Centimalus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 455.
Cn. Fuluius Centimalus, conſul, cum L. Poſthumio Albino, anno ab vrbe 525.
Cn. Iulius Mento, conſul cum Quintio Cincinnato Pœno, anno ab vrbe 325.
Cn. Lentulus Augur, conſul, cum M. Licinio Craſſo, anno ab vrbe 740.
Cn. Lentulus Getulicus, conſul, cum C. Caluiſio Sabino, anno ab vrbe 778.
Cn. Lentulus Marcellinus, conſul, cum L. Martio Philippo, anno ab vrbe 698.
Cn. Manlius Capitolinus Imperioſus, conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C. Martio Rutilio, anno ab vrbe 399.
Cn. Mánlius Cincinnatus, conſul, cum M. Fabio Vibulano, anno ab vrbe 274.
Cn. Mánlius Volſo, conſul, cum M. Fuluio Nobiliore, anno ab vrbe 565.
Cn. Octauius, conſul, cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.
Cn. Octauius, conſul, cum T. Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.
Cn. Octauius, conſul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 667. & cum C. Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.
Cn. Papyrius Carbo, conſul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 669. II. conſul cum eodem, anno ab vrbe 770. III. cõſul, cum C. Mario C. filio, anno ab vrbe 972.
Cn. Pompêius Magnus. Vide Pompeius.
Cn. Pompeius Strabo, conſul, cum L. Portio Catone, anno ab vrbe 665. Picentes Marſóſque in poteſtatem redegit. Vide Pompeius.
Cn. Seruilius Cæpio conſul, cum C. Sempronio Blæſo, anno ab vrbe 560.
Cn. Seruilius Cæpio, conſul, cum Cn. Seruilio Gemino, anno ab vrbe 551.
Cn. Seruilius Cæpio, conſul, cum Cn. Pompeio Nepote, anno ab vrbe 613.
Cn. Seruilius Fidenas, Tribunus milit. anno ab vrbe 370.
Cn. Seruílius Geminus, conſul, cum C. Ruintio Flaminio, anno ab vrbe 537.
Cn. Seruílius Geminus, conſul, cum Cn. Seruilio Cæpione, anno ab vrbe 551.
Cn. Vetúſius Geminius, conſul, cum T. Ebutio Helua, anno ab vrbe 255.
Cnidus, inſula oppoſita Aſiæ. 1. Mach. 15. Act. 27.
Cnidus, ſiue Cnidos, vrbs inſignis in extremo cornu peninſulæ Cariæ adhærentis, Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hora. 1. Car. Ode 30. O Venus regina Gnidi, Paphíque.
Eſt & herbę nomen, de qua Plin. lib. 21. cap. 16.
Cniſæa nauale Megarorum iuxta Peloponneſum. Steph.
Cnopupolis, vrbs Ionum, à Cnompo quodam, Erythra aliàs dicta. Steph.
Cnoſus, Vide Gnoſus.

C O

Coa, oppidum in Arabia felici. Ptol.
Coáſpis, Vide Choaſpis.
Coátræ, ſiue Coaſtræ, ſiue Choatræ, ciuitas ad Perſidem, iuxta quam ſunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin. lib. 6. cap. 7. pop. Scythici:

Aliis populi Indiæ, Luc. lib. 3.
Aethera tangentes ſyluas liquere Coatræ, &c.

Cobares natione Medus, magicæ artis profeſſione celebris erat, quo tempore Alexander bellum mouebat in Batrianos. Author Curtius lib. 6.

Cobrys, vrbs Thraciæ: Gētile, Cobrites, Steph.

Cócalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minoïs iram fugientem hoſpitio ſuſcepit: quem cùm Minos illuc vſque perſequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid. 8. Metamorpho. Stephanus Cócalum Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.

Cocánicus, Siciliæ lacus, ex quo ſalem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7.

Coccéius Nerua, imp. Rom. Vide NERVA.

Cochliûſa, inſula iuxta Lyciam à cochleis quæ ibi inueniuntur. Steph.

Cocles, vir Romanus, qui Porſena rege per Sublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur: quo fracto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum. cùm ei in comitiis coxæ vitium obiiceretur, Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei. Valerius Max. lib. 3. cap. 2. Liu. libro 2. Virgil. quoque Aeneid. 8.

Illum indignāti ſimilem, ſimilémque minanti
Aſpiceres, ponté auderet quòd vellere Cocles.

Vide Horatium.

Cocoſates Populi in Aquitania proximi Siburzatibus, Vocatibus, Taruſatibus, Hōtiatibus, Garumnis ac Hiſpaniæ Citeriori & Gerumnæ fluuio: in Francorum regno ſiti.

Cóctiæ ſiue Cotiæ, dictæ ſunt Alpes à Coctio rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauij receptus eſt. Incipiunt à Seguſia oppido, & Tacito Coctianæ appellantur. In eo tractu ſunt, quos vulgò *Montenoue & Mentanys* vocamus.

Coctoria. Vide Cotthoria.

Cocynthum, Italiæ promontorium quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat Polyb. lib. 2.

Cocytus, Inferorum fluuius, à Styge profluens, nomen habens ἀπὸ τῦ κωκύειν, quod eſt gemere ac lamentari. Virg. 6. Aeneid.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiámq; paludem.

Claud. de Rāptu Proſerpinæ lib. 2.

-Preſſo lacrymarum fonte reſedit
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit vndis.

Hinc Cocytia, dicta ſunt ſacra, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto raputt, à Cocyto inferorum fluuio nominata. Author Porphyrio in illud Horatij in Epod.

Inultus vt tu riſeris Cocytia.

Codanónia, inſula vna ex Hemodibus in Germania in Codano ſinu, Mela lib. 3.

Códanus, ſuper Albim fluuium ingēs ſinus magnis paruiſque inſulis refertus in Germania. Plin. lib. 4. cap. 13.

Códeta, appellatur ager trans Tyberim, quòd in eo virgulta naſcantur ad caudarum equinarum ſimilitudinem. Feſtus.

Codrus, rex Athenienſium, qui pro patriæ ſalute, certiſſimæ ſe morti obiectauit. Reſponſum enim acceperant Peloponnenſes, Ita demum ſe imperaturos, ſi hoſtium regem non occidiſſent. Fefellit ergo eos habitu mendici, eóſque in ſuam necem per iurgia prouocando. à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. vnde Virgil. 5. Ecloga.

Si quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Huius tanta fuit nobilitas vt abierit in prouerbium, Codro nobilior, de eo dictum cuius maxima eſt generis nobilitas. Ab eo poſteri Codridæ dicti ſunt.

Codrus, poëta quidam pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, Codro pauperior. Iuuenal. Saty. 3.

Tota domus Codri rheda componitur vna.

Cæcinum, oppidum in ſina Syllaceo. Mela libro ſecundo.

Cæculus, cognomento Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigenes anno ante conditam vrbem 870.

Cæla eſt Atticæ regiuncula, Miltiadæ & Thucydidis ſepulchris nobilitata. Marcel. in vita Thucyd.

Cæla eſt ſinus Euboicus. T. Liuius.

Cœle, Syriæ pars. Mela lib. 1. Hinc etiam Cœleſyria dicta eſt. Strabo lib. 16. Nomen ſortita eſt à concauitate. Nam & κοῖλον locus cauus dicitur. Pomp. Mela lib. 1. Syria latè tenet littora, terráſque etiam latius introrſus aliis aliiſque nuncupata nominibus. nam & Cœle dicitur & Meſopotamia & Damaſcene, Adiabene & Babylonia, &c.

Cæles Vibenna Hetruſcæ gentis dux, qui ſuppetias tulit Tarquino Superbo.

Cœlos, Thraciæ portus, Athenienſibus & Lacedæmoniis (inquit Mela libro 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claſſis ſignatus excidio. Ad hūc quoque portum, Milciadis & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos Ammianus ſcribit.

Cœlius mons Romæ vicinus denominatus à Cœle Vibenna Hetruſcorum duce.

Cœemba, Ptolemæo, Gedroſiæ vrbs, hodie Cambaia, regni caput.

Cœneum, promontorium Eubœæ. Mela lib. 2.

Cœneum, Germ. vrbs. Ptol. vulgò *Lonbenburg*.

Cœnôſus, portus. Strab. lib. 7.

Cœnus 11. Macedonum rex, regnauit annis XII. anno ante conditam vrbem 1383.

Cœos, Vide CEA.

Cœrânus, naufragus à delphino ſeruatus. Vide hiſtor

hiſtoriam apud Plutarchum circa finem libelli, Vtrum terreſtria an aquatilia plus ſapiant.

Cœus gigas, Titani (aliàs Cœli) & terræ filius. Virg. lib. Georg. 1.

Cæumque Iapetúmque creat, ſæuúmque Typhœa.

Hinc Cœa inſula in Aegeo.

Cógamus, Lydiæ fluuius. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cóintha, nobilis mulier, ſub Decio apud Alexãdriam martyrio coronata, anno ſalutis 251.

Coláia, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Coláicum, Taprobanæ inſulæ promontorium. Plin. lib. 6. cap. 22.

Colapiáni, Pannoniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 25. iuxta quos Colapis fluuius in Saum influit: vnde & nomen acceperunt. Plin. lib. 3. cap. 29.

Colarbâſus, Vide COLORBASVS.

Coláſsis, Lyſippi diſcipulus, qui Coloſſum Rhodi fecit, ſeptuaginta cubitorum altitudinis.

Coláxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus lib. 6. Argon.

Colchis, idis, regio Aſiæ iuxta Pontum, regnum Aetæ regis, & Medeæ patria, Corace monte, (qui eſt Tauri pars) à Septentrione, ab Ortu Iberia, à Meridie Phaſide, ab Occidente Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Iaſonem cum Argonautis nauigaſſe, Medéæque artibus adiutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſsima: quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poëtæ. Horat. lib. 2. Carm.

Ille & venena Colchica,
Et quicquid vſquam concipitur nefis,
Tractauit.

Colchis, gentile fœminínum, quo poëtæ vtuntur pro Medea, Aetæ Colchorum regis filia. Martia. lib. 4.

Iguipedes poſſet ſine Colchide vincere tauros.

Colenis Diana denominata eſt à Coleno qui ante Cecropem regnauit.

Coli, populi iuxta Caucaſum. Inferiores autem Caucaſi partes, Colici montes vocãtur: regio, Cólica. Steph.

Κόλα φῦλον, populi quidam Bæotiæ. Steph.

Colia, pater Achab. Iere. 29.

Cólias, promontorium vel littus Atticæ, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias. Eſt autẽ locus ibi ſimilis cruri humano: Gentile, Colius & Colias, fœm. gen. & Colius, a, um. Step. & Cæl. lib. 4. cap. 12.

Cólidos, inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe perhibetur, vt illuc aues non aduolent.

Collátia oppidum in prima Italiæ regione, ab Albanis (vt creditur) conditum, & a Tarquinio Superbo inſtauratum collata eum in vſum à Pop. Rom. pecunia: vnde & nomen putatur accepiſſe, vt refert Seruius enarrans illud Virgilij 6. Aeneid.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus poſt exactos reges cum Iunio Bruto factus conſul, paulò pòſt non aliam ob cauſam, quàm quòd ex gente Tarquiniorum eſſet, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & vitæ reliquum in exílio tranſigere. Liuius lib. 2. ab vrbe cond.

Collatína, porta Romæ, à Collatia oppido dicta. Feſtus.

Collatína dea, quæ collibus præſidebat.

Collatínus, virí proprium, Lucretiæ maritus, vide COLLATIA.

Collatínus, vnus ex ſeptem Romæ collibus.

Colléga, conſul cũ Priſcino, anno ab vrbe 845.

Collína porta, Romæ in colle Quirinali ſita (vnde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo. Ouid. 4. Faſtorum.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet: à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & Salaria vocatur: propterea quòd per eam ſalem ferebant Sabini. Cornel. Tacitus Annal. lib. 15.

Collodis inſula eſt Sardiniæ adiacens, de qua Plin. lib. 5. cap. 7.

Colocáurum, Germaniæ vrbs. Ptol.

Colomânus, Hungariæ rex, anno ſalutis 1097.

Colonæ Troadis locus eſt non procul a Lampſaco, Mileſiorum Colonia. Sunt & aliæ Colonæ ad exteriorem partem Helleſpõti ſtadiis 140. ab Ilio diſtantes, Strabo lib. 13.

Colonia Agrippinenſis, Vbiorum ciuitas præſtantiſsima, cis Rhenũ fluuium ſita, ita dicta ab Agrippina Neronis matre quæ vt ſociis quoq; nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc oppidum vbi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tacit. lib. 4. cap. 11. Annal. Vulgò *Cologne ſur le Rhin.*

Colonis inſula eſt in ſinu Argolico, contra Hermicum agrum. Plin. lib. 4. ca. 11. & Cæl. lib. 21. cap. 22.

Colonos, ager, ſiue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: vnde Sophocles tragœdiam de Oedipi calamitatibus conſcriptam, Oedipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, vbi etiam equeſtris eius ſtatua fuit, quemadmodum & Theſei, Pirithoi, Adraſti, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominúmque odio μισάνθρωπος cognominatus eſt. Pauſanias in Atticis. Pollux verò libro 7. author eſt, duo huius nominis loca in Attica fuiſſe: alterum ἵππιον appellatum, in quem confugit Oedipus: alterum in foro iuxta Euryſacium, ἀγοραῖον cognominatum. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 21.

Cólophon, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apol-

linis Colophonij nauales opes satis amplas habuere, & in equestribus certaminibus tantùm excelluere, vt victoriam sibi certim polliceretur, quibus Colophonius accessisset equitatus. Hinc factus est locus prouerbio, Colophonem addere, cùm summa operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatur à Virgilio in Ciri.

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Colopena Cappadociæ pars est, Sebastiam & Sebastianopolim vrbes habes. Plin. lib. 6. ca. 3.

Colopiani Pannoniæ populi. Plin. lib. 25. cap. 4.

Colops magnus, Ptolemæo Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Giger, regia ciuitas.

Colorbâsus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in septem syderibus consistere adfirmabat. Euseb. Tertul.

Coloſſe, siue Colossis, Strab. lib. 12. oppidum Phrygiæ prope Laodiceam, quod, teste Orosio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli vrbibus Asiæ, terræ motu cecidit.

Colossénses, eiusdem incolæ.

Colótes, vir Teius, pictor. Quint. lib. 2.

Colôus, lacus Lydiæ, quadraginta stadiis à Sardibus distans qui & Gygæus à Poëtis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloënæ, vbi simiæ solennibus diebus saltare dicebantur. Strabo lib. 13.

Colpe, ciuitas Ioniæ regionis. Plin. lib. 5. ca. 29.

Colpédi, Thracum vel Arabum populi regio.

Colpilica. Stepha. Sed apparet locus corruptus.

Cólpites, vide PHOENICE.

Cólubæ, Plinio, populi inter gentes Indicas numerantur lib. 6. cap. 19.

Colubraria maris Mediterranei insula, serpentibus scatens. Pomp. Mela lib. 2. Plin. lib. 3. c. 5. Græci Ophiusam dixere.

Columbaria, insula in mari Tusco.

Columella, cuius inscriptio prænominis L. Moderatus Columella Gaditanus genere, scripsit absolutissimos libros De re rustica, temporibus Claudij principis.

Columna regia, ciuitas in Brutio. Mela libro 2. Hunc locum Græci τὰς στήλας vocant, id est Columellam. Ea turriculę modo erecta, ex aduerso turrem in Peloro sitam respicit, hodie à multis appellatur Stylarion.

Columnæ Herculis, duæ esse perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare nostrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant: alterum in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuisse finxerunt, sed ab Hercule diremptos. Ali qui tamen hos montes procul spectantibus geminas columnas videri dicunt.

Alij dicunt columnas Herculis in Gaditana insula fuisse ex ære octo cubitorum, ad quas proficiscí solebant qui nauigationem absoluissent, tanquam Herculi sacra facientes.

Colytus, viri nomen, de quo vide in DIOMIA.

Comagêna, pars Syriæ, supra Ciliciam in Ortũ sita, trans Amanum montem, excurrens vsque in Mesopotamiã, à qua Euphrate fluuio diriminur. Huius regionis incolæ Comageni dicti sunt, haruspicinæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi
Testamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato, Armenius vel Comagen' haruspex.

Comana, orum, ciuitas est in conuallibus Antitauri montis insignis, Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur sacri serui Bellonæ, quorum Strabo sua ætate supra sex millia fuisse tradit, qui omnes sacerdotis imperio parebant & statis quibusdam Bellonæ festis sese mutuis laniabant vulneribus. Fuerunt & Comana pontica eidem deæ consecrata Fani etiam exemplo à Comanis Cappadociæ sumpto, in quo etiam ritu simili Bellonæ sacra fiebant. Strab. lib. 11.

Cómani, populi, à Ladislao Vngariæ rege, apud lacum Hood victi, anno salutis 1276.

Comari, Asiæ populi super Scytharum deserta, ac Caspium sinum. Mela lib. 1.

Comarus portus est ad sinum Ambraciũ iuxta Nicopolin, isthmum stadiorum sexaginta efficiens. Strabo lib. 17.

Comata, pastoris nomen apud Theocritum.

Comata Gallia, Vide GALLIA.

Comazon, consul, cum Antonino Augusto, anno ab vrbe 972.

Combe Asopi filia fuit, quæ prima æneam armaturam traditur inuenisse: vnde & Chalcis est cognominata: à qua etiam Chalcidi vrbi nomen factum putatur. De hac nonnulli intelligunt hoc Ouid. lib. 7. Meta.

Adiacet his pleuron in qua trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Comenses, à Como oppido Galliæ dicti.

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam, nomen regioni à suo nomine imposuit, legem ac iustitiam docuit. Beros. lib. 5.

Comerus Scytha, more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus cõponere, hinc Veij appellati sunt, vocabulo Sago, quo Veias Plaustrum appellant, anno ante conditam vrbem 1360.

Cometes, pater Asterionis, vnus ex Argonautis, Valerius Flaccus lib. 1.

Cominium, oppidum à Caruillio captum, anno ab vrbe 460.

Cõmenij mõtes, vulgò *Les mõtagnes d'Auuergne.*

Comini populi fuerunt Italiæ in tractu Aequicularum. Plin. lib. 3. ca. 12. in hoc tractu interiẽ ex Aequiculis Comini, Tradiates, Acedici.

Cõmisena pars est Armenię apud Strabo. lib. 11.

Commodus

Commodus, consul, cum Priſco, anno ab vrbe 831. Oroſ. lib. 7. cap. 9.

Commodus, consul cum Cereali, anno ab vrbe 858.

Commodus M. Antonini filius fuit, patri diſſimilimus cui etiam in imperio ſucceſſit. Vitam eius vide apud Herodianum lib. 1. De hoc ſic ſcribit Auſonius.

Commodus inſequitur pugnis maculoſus arenæ,
Threcidico princeps bella mouens gladio.
Eliſo tandem perſoluens gutture pœnas
Criminibus, faſſus matris adulterium.

Commone, inſula adiacens Epheſo vrbi. Plin. lib. 5. cap. 3.

Comoe, cognomine Chalcis, filia Aſopi. Steph. Vide CHALCIS.

Comom, Ciuitas Galliæ Ciſalpinę iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat colonia trans Padum, ſed Pompeius poſt Scipionem, & poſtmodum C. Cæſar eam auxerunt. hinc Comenſes dicti ſunt eius incolæ. Plin. lib. 3. cap. 17.

Comóficus, Getharum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.

Compitália, feſta quæ in compitis peragebãtur: & Compitalitius dies, in quo compitalia celebrabantur. Perottus.

Complutenſes, Hiſpaniæ populi, à Complúto vrbe. Plin. lib. 3. cap. 3.

Compoſtéla, vrbs Hiſpaniæ.

Compſacus Fluuius eſt Thraciæ non procul ab Abderis in Biſtonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.

Compſani, Hirpinorum populi in Italia. Plin. libro 3. cap. 11.

Conibuſa Bithyniæ oppidũ ad Thracij Boſphori anguſtias ſitum non procul à Chalcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Comum Ptol. ciuitas Gall. Ciſalpinæ iuxta Larium lacum. Hęc primum mediocris erat colonia trans Padum à D. Scipione deducta, deinde à Pomp. inſtaurata: poſtremò à Iulio Cæſ. multis partibus aucta miſsis cõ. 5000. Colonis, quo tempore etiam pro Como Nouum Comum cœpit appellari & incolæ Nouocomenſes, qui antea Comenſes dicebantur. meminit huius oppidi Plin. in noua regione Italiæ lib. 3. cap. 17.

Comus, deus apud veteres habitus comeſſationum, nocturnarúmque ſaltationum præſes: in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum facibus, muſicis quoque inſtrumentis ad amicarum fores ſaltãdi, canendique gratia concurrébant, procacitérque laſciuiebant, vt fores nonnunquam effringerent: quod optimè deſcribit Philoſtratus [illegible] Imagine tertia. Hinc Crepalacomus, vinolétorum hymnus, apud Ariſtophanem in Acharnis.

Concordia, Venetiæ oppidum nõ procul ab Altino & flumine Liquentia. Plin. lib. 3. cap. 18.

Concórdia, Italiæ vrbs Carnorũ, Plin. lib. 3. cap. 1. & item Melæ & Ptol. nomen adhuc durat.

Concórdia, Hiſpaniæ ciuitas, Ptol. & Concordienſes, Bæticæ populi, Plin. lib. 4. cap 22. & libro 3. cap. 1.

Concordia dea apud Roma. cui ædem Cn. Flauius conſecrauit in area Vulcani ſumma inuidia nobilium, teſte Liuio lib. 9. ab vrb. cond. Cic. pro domo ſua, Si ſedem ipſam ac templum pub. conſulij religione concordiæ deuinxiſſet. Cella Concordiæ Cic 2. Philip. Quum in hac cella Concordiæ (o dij immortales) in qua me conſule ſalutares ſententiæ dictæ ſunt, &c.

Concubiénſes, populi Vmbriæ in Italia. Plin. libro 3. cap. 14.

Condalus Mauſoli Cariæ regis in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emũgẽdæ artifex: de quo tradit Ariſt. in polit. quòd quũ Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem ſibi eam nactus, qua auri plurimum & ſibi poſſet cõgerere, & ad regem mittere, literas ſibi à Mauſolo allatas ſimulauit, quibus illis iuberetur comam tondere & ad regem mittere: ſi tamen mallent aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, ſe daturum operam, vt in Græcia comæ coemerentur, & pro Lyciis ad regem mitterentur. Quam cõditionem Lyciis auide accipientibus mirum dictu quantam eo commento pecuniæ vim extorſerit.

Cóndate, Rhedonum vrbs in Gallia. Ptol. *Rhenes en Bretaigne.*

Condigramma, Carmanũæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Condiuincum. Vide NAMNITAE. Vulgò *Nantes ville capitalle de Bretaigne.*

Condoúndus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Vademaro vaſtauit. Ammia. lib. 14.

Condruſi Belgarũ populi inter Eburones (qui nunc Leodienſes ſunt) Segnos & Treuiros Moſæ fluuio & Iyluæ Arduennæ finitimi: gente, nomine & numero Germani: apud quos eſt ad ripas Moſæ oppidum ab Anton. Pro conditum & Benefacta appellatum. Cæſar in comm.

Cone, inſula exigua, non procul ab oſtiis Iſtri fluminis. Lucanus lib. 3.

Et Barbara Cone
Sarmaticas vbi perdit aquas.

Congédus, amnis Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens exiguum lacum efficit, tepẽtibus aquis ſalubrem. Martia. lib. 1. Tepida natalis lene Congedi vada, Molleſque Nympharum lacus.

Conrades ſcriptor Græcus cuius opus de vini apparatu citat Plin. lib. 14. cap. 19.

Conibrica, Luſitaniæ oppidum. Plin. libro 4. capite 21.

Coniſalus deus apud Athenienſes qui ſimili ferè ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus, Author Strabo libro ſextodecimo.

Conisium Teutraniæ oppidum non procul à Caico fluuio. Plin. lib. 5. cap. 30.

Coniſtorſis vrbs Hiſpaniæ citerioris in tractu Celtico. Strabo lib. 3.

Cono, LXXXI. pontifex Rom. imperauit menſibus XI.

Conon, inſignis mathematicus, patria Samius, qui ſeptem de aſtrologia libros edidit. De hoc accipiendum eſt illud Virgilij 5. Ecloga, In medio duo ſigna, Conon & quis fuit alter, Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem? Propertius,

Me creat Architim ſoboles Babylonius Orops

Oron, & à proauo ducta Conone domus.

Conon, Athenienſium dux, quem Reſpub. ſua omnibus inſulis præfecit: poſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſpolite abiit in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, cuius auxilio patriam, cui ſeruiturem attulerat, reſtituit in libertatem. Plutarch. in Lyſandro.

Cononiénſes, populi prouinciæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4.

Conopas, minimæ ſtaturæ nanus fuit, duorum pedum & palmi altitudine, quem Iulia Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin. libro 17. capite 16.

Cónope, vrbis nomen, Suidas. Stephano Acarnaniæ vrbs eſt: Gentile, Conopæus, Conopites, & Conopius.

Conópium, locus in Mæotide palude eſt, vbi aiunt lupos (nimirum piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturam eis cuſtodire: ſi quam verò iniuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia & piſces populari. Gentile, Canopius Conopius.

Conopon diabaſis inſula eſt iuxta quartum Iſtri oſtium, quod Pſeudoſtoma appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Conradus imperator Friderici filius qui veneno à medicis Manfredi (qui imperio ſucceſſit) pecunia corruptis dato periit.

Conradinus imperator Conradi filius fuit, cuius tam impudica vita fuit, vt vxorem comitis Caſertani deperierit, qua vt potiretur, virum honoris ſpecie ablegauit.

Conſaburénſes, populi Hiſpaniæ citerioris. Plin. lib. 3. cap. 3.

Conſentes dij dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt conſentientes à Cicerone alio nomine dij maiorum gentium quaſi inter omnes alios principatum obtinentes, ad differentiam illorum qui maiorum gentium dicebantur. Et hi erant duodecim, mares ſex, totidem fœminæ, quos Ennius hoc diſticho eſt complexus, Iuno, Veſta, Minerua, Ceresque, Diana, Venus, Mars,

Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Conſimius Ianus dictus à conſerendo ſeu propagando genus humanum. Paleph. lib. 2.

Conſentia, Calabriæ vrbs, à Roberto Guiſardo capta anno ſalutis 1078.

Conſéntia, Brutiorum ciuitas. Plin. lib. 3. cap. 5. vnde Conſentini.

Conſilinum, Italiæ oppidum, Tarento vicinum. Mela lib. 2.

Conſoranni, populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. libro 4.

Conſtans, Conſtantini & Conſtantij collega imperij Magnentij, qui comes ordinum Auguſtæ Germaniæ vrbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helene occiſus eſt. Caſſ. Pomp. Oroſ. Eutrop. Tripart. hiſt. libro 4. cap. 37.

Conſtans, Cæſar ex monacho à patre factus, à Gerontio Vienæ occiſus fuit, Pomp. in Theod. Oroſ. lib. 7. cap. 40. Diac. lib. 13. Bloud. lib. 1. decad. 1. anno ab vrbe 1164.

Conſtans, Græcorum imperator, pater Conſtantini Pogonati in Sicilia interfectus.

Conſtans, imper. Conſtantini Magni filius, cum fratribus Conſtantino & Conſtanti, imperium tenuit, iiſque mortuis, Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus prælijs victor ad necem compulit: cum Perſis infeliciter pugnauit: quos cùm iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtantia, ciuitas ad Rhenum, Vide CANNODVRVM.

Conſtántia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & alia Britanniæ, à Conſtante nominata: Gentile, Conſtantiates. Alia item inter Heluetios ad Rhenum.

Conſtántia, monialis, Northmanni regis filia quam Pontifex Henrico VI. Friderici filio Romanorum imperatori, in monaſterio Panormi agentem vxorem dedit. Blond. lib. 6. anno ſalutis 1191.

Conſtantína, Vide NICEPHORIVM.

Conſtantinopolis, vrbs à Conſtãtino ædificata, vel vt alij, ampliata, in finibus Thraciæ. Vide Byzantium. Gentile, Conſtãtinopolites. Steph.

Conſtantinus Magnus, Conſtantij Cæſaris & Helenes filius primus ex Rom. imperatoribus Chriſti cultum ſectatus, aliquot annis cum Licinio imperauit, Chriſtianorum hoſte acerrimo, quem poſtea non vlla magis de cauſa ſæpius victum interfici iuſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius, quàm quòd Romani imperij ſedem Byzantiũ tranſtulit, quam vrbem à ſuo nomine Conſtantinopolim appellauit.

Conſtantinus II. Conſtantini Magni filius, cùm fratri collegæ imperij bellũ inferret, iuxta Aquileiam eſt interfectus. Caſsiod. Eutro. Oroſ.

Conſtantinus III. Romanorum imperator, à Martina nouerca extinctus eſt. Blond.

Conſtantinus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium aſpirarent,

naribus mutilauit.

Constantinus Copronymos, Romanorum Imperator, non minus impietate, quàm crudelitate insignis.

Constantinus VI. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis XI.

Constantinus VII. Imperator Constant. imperauit annis XXXIX. Luith. lib. 3. cap. 7.

Constantinus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis LIII. cum fratre Basilio.

Constantinus, Scotorum rex, anno salutis 924.

Constantinus LXXXVI. Pontifex Rom. anno salutis 706.

Constantinus Monomachus, Constantinop. imperator, anno salutis 1044.

Constantius, imper. Roman. pater Constantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatissimus, in Gallia & Hispaniis imperauit, Galerio Maximino Italiam obtinente.

Constantius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias transiit. Diac. lib. 13. Oros. lib. 7. cap. 40. Pompon. in Theo. anno ab vrbe 1160.

Consuanetes inter Alpinas gentes, Plinio numerantur lib. 3. cap. 20.

Consus, consiliorum deus putabatur, qui ideo templum sub tecto circo habebat, vt ostenderetur tectum esse debere consilium. Hinc Consualia festa, quæ fiebant in honorem Cõsi. Liuius lib. 1. Ludos ex industria parat Neptuno equestri solemnes, Consualia vocant.

Consygne, es, Nicomedis Bithyniæ regis vxor, ob lasciuiorem cum viro iocum a cane lacerata. Plin. lib. 8. cap. 40.

Contadesdus Thracię fluuius, qui Tearo auctus influit in Agrianem. Agriones autem in Hebrum, qui iuxta Aenum oppidum in mare influit. Herod. lib. 7.

Contestantia, Hispaniæ citerioris oppidum. Plin. lib. 3. cap. 3.

Contignolanum bellum scribit Matthæus Carantus.

Continusa insula Hispaniæ adiacens freto Gaditano, aliis nominibus Gadira & Tartessus dicta. Plin. lib. 4. cap. 22.

Contributa Iulia Boturiæ oppidum in tractu Celtico inter Bætum & Anam fluuios. Plin. lib. 3. cap. 1.

Coo, nomen insulæ, 1. Mach. 15. Dicitur & Græcè Κῶς & Κῶος quondam, vnde & Plinius admonet dictam fuisse Ceam & Κόος.

Coon Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occisus. Homer. lib. 11. Iliad.

Coons, Homero lib. Iliad. 11. primogenitus filiorum Antenoris: qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, medium Agamemnonis manum subter cubitum lancea transfixit, atque ab eo interfectus est.

Coos, siue Cos, siue Coum, siue Co, insula in mari Aegeo, seu, vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ opposita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aspectúque iucundissima eò nauigantibus. Ambitus eius quingentis & quinquaginta stadiis clauditur, tota fertilis, & optimo vino abundans. Solent in hac insula fieri vestes tenuissimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ Coa vocabantur. Fuit item in ea Aesculapij templum augustissimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius insignibus librum scripserit Theodorus, author Vitru. lib. 7. Est inibi pectunculus pisces, insigniter sapidus, Varroni celebratus, vt testatur Gellius.

Coos, vrbs in insula Coo, eiusdem insulæ caput antiquitus Astypalæa vocata, dicta à Coo Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strabo scribit nouem gentes & quinque millia oppidorum esse, quorum nullũ sit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti sunt. Sinius medicus. Philetas poëta ac orator. Nicias Coorum tyrannus.

Copa, vide MAPETA.

Copæ, locus in Græcia apud Orchomenõ Bœotiæ, iuxta Cephisum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictum. Stephanus à Copeo Apatei filio dictum scribit. Apateum autem Onchesti, hunc Neptuni filium esse. Plin. lib. 4. cap. 7.

Cophantus, mons semper ardens apud Bactros Indiæ populos. Plin. lib. 2. cap. 106.

Cophen, ciuitas eadem, quæ Arachosia, inde Cophenius, Gentile.

Cophes, Asię fluuius in India, in amnem Indum influens. Pomp. lib. 3.

Copiæ, vide Thurini.

Copon, ciuitas populosissima iuxta Thebas in Aegypto, à Diocletiano capta, & solo æquata, anno ab vrbe 1043.

Copónius, rector Iudææ, datus ab Augusto, regnauit annis 21.

Coptus, oppidum Thebaïdis, Plinio libro 37. cap. 5. commune Aegyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum, vicinas habens cautes, e quibus eruuntur smaragdi. Iuuen. Sat. 15.

Gelta super calidæ referemus mœnia Copti.

Cora filia Acdonei & Persephones, vide plura de dictione Cora apud Cæl. lib. 7. cap. 15.

Cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua Corani dicti.

Coracésius, pars Tauri montis.

Córacos petra id est, Corui saxũ, locus in Itaca. Steph.

Coraconnésus, insula quædam. Steph.

Corálius, vide SANGARIS.

Coralius, Phrygiæ fluuius, qui alio nomine Sangarius dicitur. Plin. lib. 6. cap. 1.

Corálli, populi Pontici, immanitate insignes. Ouid. lib. 4. de Ponto.

Hic mea qui reticem, flauis niſi ſcripta Corallis?

Corambus promontoriũ Paphlagoniæ in Ponto haud longè ab amne Parthenio.

Corani, vide Coramelius Corax, vt paulò.&c.

Coras, vide ſupra Catillus.

Coraſmi, populi Aſiatici. Herodo. lib. 2.

Corax, antiquiſsimus rhetor Siculus, primus artem dicendi & præcepta conſcripſit. Cic. in Bruto. primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiámque ea lege inſtituendum ſuſcepit, vt mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolueret, quum in iudicio cauſa perorata, victoriam reportaſſet. Quum itaque non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam reciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſolueret: Corax hominem in ius vocat, cauſámque omnem in hoc dilemma confert. Diſce, inquit, ſtultiſsime adoleſcens, vtroque modo futurum quod poſtulo, ſiue viceris ſiue condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pactõ debebitur: quum ita inter nos conuenerit, vt quum primam ex iudicio victoriam reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolueretur. Sin ego vicero, nihilominus iudicij laqueis teneberis, vtpote ſententiis iudicum cõdemnatus. Ad hæc Tiſias: Imo, inquit, tu potius diſce præceptor ſapientiſsime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces: quandoquidem ita conuenit, vt eam tum demum perſoluerem, quum cauſa perorata victor diſceſsiſsẽ. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore iudicum calculis abſoluto? Quibus auditis iudices adoleſcentis ingenium admirati ſeruntur acclamaſſe κακὴ κόρακος κρανίον ὄφις. Malj corui malum ouum, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis coruum ſignificat.

Corax, montis nomen in Sarmatia Europæ apud Ptolem.

Corax, fluuius in Caucaſeis montibus originem habens.

Corax, ſiue Coras, qui cum fratre Catillo Tybur in Italia conſtituit, teſte Seruio apud Virgilium in illud Aeneid. 7.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt,
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,
Catillúſque, acérque Coras, Argiua iuuentus.

Corax, interfector Archilochi poëtæ in bello quodam. Hic quum forte ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tãquam impius ac ſceleratus eſt reiectus. Verùm cùm ille multis verbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam & varios bellorum euentus reiecciſſet, veniámque à Deo imploraſſet, flexit numen: acceptóque ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit: tanta erat eo tempore vatum & poëtarum maieſtas. Perottus.

Corax, oppidum in Volſcis.

Coráxi, Colchidis regionis populi. Plin. lib. 6. cap. 5. & Pomponius lib. 1.

Coraxicus mons, Tauri montis pars. Plin. lib. 5. cap. 27. Pompon. Mela multitudinis numero ſcripſit.

Coraxis, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

Corbâna, Perſa à Chriſtianis victus, fugatus, cæſuſque ingenti prælio, in quo perierunt C M. Barbarorum. Blond. lib. 4. decad. 2. anno ſalutis 1099.

Corbio, ciuitas.

Córbulo, Syriæ proconſ. ſub Nerone Tyridatem Parthum fudit, fugauitque, Artaxata capta, exuſta, & ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacit. lib. 13.

Corcyra, inſula maris Ionij, non procul ab Epiro, Vlyſsis naufragio, & Alcinoi hortis nobilitata: ita dicta ab eiuſdem nominis Nympha, Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſsit, cùm priùs Scheria & Phæacia diceretur. Nunc eſt ſub ditione Venetorum nomine *Corfu*, ante aliquot annos à Turcis magna claſſe diu obſeſſa. Plin. lib. 4. cap. 12. & Luca. lib. 2.

Hinc latè patet omne fretum ſeu vela ferantur
In portus Corcyra tuos ſeu læua petatur
Illyris. Eſt & alia eiuſdem nominis inſula cognominata Melæna, id eſt, nigra 20. paſſuum milibus ab iſta diſtans. Plin. lib. 3. cap. vltimo.

Corcyris, vrbs Aegypti. Steph.

Cordilio, philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis in Macedoniam cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam, qui hominem ſeueriſsimum è ſententia dimouiſſet. Volater. lib. 14.

Córduba, Bæticæ Hiſpaniæ vrbs clariſsima, vtriuſque Senecæ & Lucani patria. Author Martialis ad Licianum,

Duóſque Senecas, vnicúmque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Cicero Cordubenſes poëtas irridet in oratione pro Archia. A Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur Plinio, Corduben ſis agri fertilitas, & diues cultus ſcriptoribus laudatur.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammææ nominatur.

Cordus, Gremutius declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.

Cordus hiſtoricus, qui imperatorum vitas conſcripſit, cui vitio vertitur, quòd eorum, qui obſcuriores eſſent, minima etiam perſequeretur. Capitolinus.

Cordylus, vrbs Pamphyliæ. Steph.

Core Cereris filia à κόρος, id est saturitate dicta: Ceres enim producit materiam qua nutrimur & satiamur.

Core, filius Isaar filij Caar. Exod. 6. ob seditionē contra Moysen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo absorptus est. Filius item Hebron sic vocabatur, 1. Paral. 2. Sic & filius Esau ex Oolibama vxore. Gen. 36.

Core filius Iemna, 1. Paral. 9. & 26. & 2. Para. 31.

Coreb mons regionis Madiam est iuxta sinum Arabiæ imminens. Bocat.

Corellius Pansa, consul, cū Aciolo Auiola, anno ab vrbe 874.

Corêsa, Helladis, id est, Græciæ insula. Plin. libr. 4. cap. 12.

Coretas pastor fuit qui omniū princeps ex afflatu est vaticinatus. Cæl. lib. 8. cap. 16.

Corfinium, Pelignorum metropolis. Strabo libro 5.

Corfinienses, Pelignorum populi. Plin. libro 3. cap. 12.

Coriaólla, Vide CORIOLI.

Coribántus & Curetes Gnossum condiderunt, qui modulatas in armis saltationes reperere. Euseb.

Córicæ, insulæ duæ, ante Peloponnesum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Coricóndame, prope Sinopen est: Gentile, Coricondamitis: vnde & palus Coricondamitis. Steph.

Corilla, Vide CORIOLI.

Coriniū, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium.

Corinium, Britanniæ vrbs, alio nomine Claudiana castra. Ptolem. hodie Cloceſtria.

Corinna, poëtria doctissima, ab Ouidio Nasone plurimùm adamata, ciúsque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

Corinna Thebana, siue Tanagræa, Archelodori filia, & Myrtidis discipula, quæ Pindari ætate floruit, ipsúmque Pindarum canticis vicit: scripsit libros quinquaginta & epigrammata. Suidas & Pausanias.

Corinna Thespia, veterum & ipsa monumentis plurimùm celebrata. Suid.

Corinnus, Ilienſis verſificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, scripsit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripsit autem literis Græcis inuentis tunc primùm à Palamede, cuius fuit discipulus: scripsit & Dardani contra Paphlagonas bellum: ab eo putatur Homerus habuisse omnem operis materiam. Suid.

Corinthus, Iouis filius. Pauf. lib. 2.

Corinthus mons est præruptus, in Corintho vrbe iisdem mœnibus conclusus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & Pirene fons musis sacer.

Corinthius & Corinthiensis adiectiua quæ id habent inter se discriminis, vt Corinthij sint qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati sunt: Corinthiēses, qui alibi nati sunt, sed Corinthi negotiantur.

Corinthia vasa dicuntur ex ære Corinthio fusa, quæ olim tanto in precio habita sunt, vt sæpe argenti, interdum auri æstimationem excederent. æris autem Corinthi non naturalis erat, sed artificio quæsita nobilitas auro argentóq; permisto, quę commistio casu contigit, confusis nimirum ex Corinthi incendio metallis. Cic. lib. 2. Tusc. Scis igitur si quid de Corinthiis tuis amisetis, posse habere te reliquam supellectilem saluam.

Corinthiarius à Suetonio positum est pro amatore nimio Corinthiorum vasorum. Cæl. lib. 21. cap. 25.

Corinthus, vrbs Achaię, ferè in medio Isthmi Peloponnesiaci sita. Isthmos autem Græci vocant angustias, quibus à peninsula ad continentem est aditus) ab ortu Saronicum, ab occasu Crissæum sinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portubus, quorum Lechęum Ionio, Schænus Aegæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poëtę peculiari epithero appellarunt. Ouid. 4. Fastorum.

Adriacúmque patens latè, bimarémque Corinthum. Horat. lib. 1. Carm. Ode 7.

Laudabunt alij clarā Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Ephesum, bimarisue Corinthi mœnia.

Dicta autem putatur Corinthus, à Corintho Marathonis, siue (vt alij malunt) Pelopis filio qui illam euersam instaurauit, cùm antea Ephyre diceretur. Hęc Græcarum omnium vrbium clarissima fuit, atque ob situs opportunitatem, in tantam excreuit potentiam, vt ne Romanæ quidem vrbi concederet, tantúmque in fastum euasit, vt Corinthij Pop. Rom. legatos iniuriosius appellare, & (si Straboni credimus) etiam sordibus perfundere non dubitarint. Qua re commoti patres, cùm etiam antea crescentem in dies vrbis potentiam suspectam haberent, bellum illi inferendum censuerunt. Missus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthum obsedit, tandémque captam incendit, solóque æquauit, adeò vt vix vllum tantæ vrbis reliquerit vestigium. Quo incendio confusis metallis inuenta est mistura ęris pretiosissimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthium appellarunt. Apollodorus author est fuisse & alias hoc nomine dictas ciuitates: quarum vna fuit in Thessalia, altera in Epiro tertia in Elide.

Coriolanus, vir illustris Rom. quem Cicero multis in locis cum Themistocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuisset, populi ingrati pulsus iniuria se ad hostes contulit, conatúmque iracundiæ suæ morte sedauit. Coriolani vitam pluribus persequitur Plutarchus.

Corioli,

Corioli, oppidum in Latio: & Coriolani populi, Coriolorum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 4.

Κόρινθα, Stephano, vrbs Latinorum: Gentile, Κορινθιανὸς. Et rursus, Κορινθία, vrbs Italiæ, vnde Κορινθιακὸς Steph.

Coris mons est Thessaliæ serpentes producens, qui dipsides dicuntur.

Corissia, oppidum & nauale Coi insulæ. Steph.

Corissus, vrbs Ephesiæ. Hinc Corissius, Corissites.

Coritus, Vide CORITHVS.

Córium, locus in Creta Δικταίης νύμφης, id est, à puella quadam dictus. Ciuis, Coresius, & Coresium stagnum, & Mineruæ Coresiæ templum, à κόρη deducunt, à κόρεσις verò κορεσίος.

Coritus mons Hetruriæ à Corito rege Electræ viro & Dardani patre vnà cum oppido in eo existente denominatus.

Corna, næ, nomen est duarum vrbium.

Corne collis suburbanus agri Tusculani, qui olim lucum habuit saginum, antiqua religione Dianæ consecratum. Plin. lib. 16. cap. vlt.

Corneates populi Pannoniæ. Plin. libro tertio, cap. 25.

Cornélia, matrona nobilissima, eadémque eloquentissima, Sempronij Gracchi vxor, & Tyberij & Caij Graechorum mater, & maioris Africani filia: à Valerio Maximo laudatur, quòd matronæ Campanæ ornamenta sua pulcherrima ostentanti non aurum, non gemmas, non denique vestes opposuerit, sed liberos, qui maxima sunt matronarum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6.

Malo Venusinam, quàm te Cornelia, mater
Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers
Grande supercilium, & numeras in dote triumphos.

Cicero in Bruto.

Cornelia, P. Sestij vxor. Cic. lib. 5. epist. Famil.

Cornelianus, consul. collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

Cornelius xx. Romanorum episcopus, anno salutis 251.

Cornelius III. Antiochenæ Ecclesiæ episcopus, anno salutis 124.

Cornelius Asina, cùm fundum emisset, sponsórque prætij ab eo expeteretur, postero die Asinam faeculis pecunia plenis onustam in forum adduxit pro sponsore, vnde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus, genere Gaditanus, C. Cæsaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem, cùm de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderunt. Extat pro eo Ciceronis oratio.

Cornelius Centimalus, & Sulpitius Galba consules.

Cornelius Cossus Tribu. mil. in exercitu Volumnium Lartem Veientum regem occidit, secundáque opima spolia Ioui Feretrio retulit. Cossos autem eos qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermiū qui in ligno nutriuntur, Festus dicit vocari.

Cornelius Epitadius, L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de suis rebus gestis imperfectum reliquerat, supplenit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poëta elegiographus, Foroiulienſis, primùm summus Octauij amicus, sed postea suspicione coniurationis, cùm in eius odium impegisset, sibiipsi mortem conscíuit, anno ætatis XLIII. Ouid. lib. 3. Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum transtulit in Latinum sermonem, & amorum suorum de Cytheride conscripsit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilij, adeò vt quartus Geor. à medio vsque ad finem eius laudes teneret, quas postea iubente Augusto in Aristei fabulam commutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem, libertam Volumnij, quæ eo spreto, Antonium euntem in Gallias est secuta, propter quod dolorem Galli nunc videtur cõsolari Virg. in Bucol. Eclog. 10. Cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorin vocauit:

Gallus & Hesperiis, & Gallus notus Eois,
Et sua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornélius Lentulus Cethegus, consul, collega M. Bæbij Pampili, anno ab vrbe 573.

Cornelius Merula, consul, contra Boios in Galliam missus, duodecim milia hostium cecidit. Liuius de bello Macedonico, lib. 5.

Cornelius Merula, superioris nepos, flamen Dialis partium Syllanarum, ingresso vrbem Mario, in Iouis æde, venis succisis, se necando, mortis contumeliosæ damnationem effugit, sacerdotísque sui sanguine foci vetustissimi maduere. Valerius De morte.

Cornelius Nepos, Ciceronis tempore, vir disertus, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Hunc Valerius Catullus Veronensis opus suum dedicat, vt indicat epigramma apud Crinitum.

Cornelius Secularis, II. consul, collega Iun. Donati anno ab vrbe 1012.

Cornelius Seuerus, inter poëtas Epicos ab antiquis authoribus relatus est. Ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse versutum in declamationibus, quam re ingenium suum atque eruditionem maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita cõmẽdatur, vt versificator quàm poëta melior habitus sit. Scripsit inter alia multa de bello Siculo, quod ab eo absolutum nõ est propter immaturam mortem. Quod si absoluere potuisset, meritò sibi secundum locum vendicasset, vt idẽ Quintilianus author est. Extat eius carmen illud, quo eleganter defleuit M. Ciceronis interitum.

Oráque

Oráque magnanimûm ſpirantia penè virorum, In roſtris iacuere ſuis: ſed enim abſtulit omnes,
Tanquam ſola feret rapti Ciceronis imago.

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius, floruit tempore Claudij Tiberij Neronis, anno ab vrbe 767. vſque ad Flauij Veſpaſiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alij Cornelij: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Balborum, Cinnarum, &c. quos vide ſuo loco.

Corniclus, vrbs Latinorum. Steph.

Cornicularia Plauti fabula.

Cornificius, iiſdem temporibus in poëtica floruit, quibus in ſcribenda hiſtoria Saluſtius, Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus eſt: ſororem habuit Cornificiam, vt ſcribit Euſebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipſius Ciceronis epiſt. lib. 12.

Cornificia, ſoror Cornificij, Romana poëtria, epigrammata varia ſcripſit. Cæl. lib. 14. cap. 1.

Corninium, Vide CORINIVM.

Cornicarum diuarum locus trans Tyberim erat cornicibus dicatus, quòd in Iunonis tutela cornices eſſe putabantur.

Cornûtus, Leptites genere (eſt enim Leptis, Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone, interfectus demum ab eo vnà cum Muſonio philoſopho. Multa eius ſcripta tam in philoſophia quam rhetorica feruntur. Natura magis quam ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis, humanitate alioqui tanta, vt diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe non minus quàm doctrina alliceret. Suid.

Cornutus, Prætor vrbanus Romæ, Cic. temporibus, de quo ſic ſcribit lib. Epiſt. 10. Placuit nobis, inquit, vt ſtatim ad Cornutum Præf. vrbis literas deferremus: qui quòd coſſ. aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. 1. Epiſt. 9. Bonis vtimur Trib. pleb. Cornuto verò Pſeudocatone.

Corocomane, Vide COROMANE.

Corœbus, filius Mygdonis, qui incenſus amore Caſſandræ, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit ſocero & Phrygibus laturus auxilium, fruſtra ei ſuadente ſponſa, vt in patriam reuerteretur, certiſſimóque exitio, quod toti vrbi imminebat, ſeſe eriperet. Cuius verbis cùm fidem non adhiberet, poſtrema illa nocte qua Ilium cecidit, à Peneleo quodam Græco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Aeneid.

-iuueniſque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiam ſorte diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore,

Vide prouerbium, Stultior Corœbo.

Corœbus curſor optimus, Elidenſis qui à Neoptolemo interfectus eſt in Caſſandræ nuptiis. Pauſanias.

Corolamus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

Coromane, vrbs ad ſinum Perſicum: Gentile, Coromanius. Steph.

Corona, ſignum cæleſte ſupra humerum Arctophylacis, ex nouem conſtitutum ſtellis, in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriéte Cancro. Fabulantur poëtæ hanc Ariadnes, Minoïs Cretenſium regis filiæ coronam fuiſſe, quam illa in Dia inſula Libero nubens, à Venere dono accepit, cùm dij omnes in eius nuptiis dona conferrent. Vnde & Cnoſsia corona paſsim à poëtis appellatur. Virg. lib. 1. Georg.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Cnoſsiáque ardentis decedat ſtella coronæ.

Vide ARIADNA.

Corona hodie vocatur vrbs Tranſyluaniæ, quæ olim Zarmizegetuſa.

Corone, vel Corona, vrbs in Peloponneſo Meſſeniorum. Plin. libr. 4. cap. 5. oppidum Achaiæ, à quo Coroneus ſinus. Strabo lib. 8. eam Coronam appellat, de qua ſic refert: Corona, vrbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poëta nominatam eſſe inquiunt. Gentilia eadem fere, quæ à Coronea fiunt.

Corone, pars Salamini in Cypro: & tertia quædam, à quo Coronitæ: item vrbs Bithyniæ. Stephanus.

Coronea, vrbs Bœotiæ, à Corono Therſandri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per totam Bœotiam talpæ ſint. Et ſiquis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere non poſſunt. Altera ciuitas eſt Peloponneſi, Sicyonis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Eſt etiam caſtellũ Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

Coroneus, ſinus Achaiæ, ſic à Corone eiuſdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus (inquit) Aſinæ ab oppido Aſine, Coronæus à Corone. Papin.

Meſſe Coroneam gliſſanta colentes.

Coronis, Hidos, alio nomine Arſinoe, nympha Phlegyæ, vel vt alij tradunt, Leucippi filia, quæ cùm forma eſſet non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitiata & grauida facta eſt. Verùm cùm poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo eius amore capta, ſui copiam faceret, à coruo deprehenſa eſt: ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouiſſet, telis eam confodit: puerúmque (qui poſtea Aeſculapius appellatus eſt) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Ouidius lib. 2. Metamorph.

Pulchrior in tota, quàm Laricea Coronis
Non fuit Aemonia, &c.

Vide latius in dictione Aeſculapius.

Coronta,

Coronta, vrbs Acarnaniæ.
Coronus, filius Lapithæ, Vide PHILAIDA.
Coronus Therſandri filius. Pauſan.
Coronum, oppidum à Venetis ſubactum. Blondus lib. 6.
Corope vrbs Theſſaliæ, vbi Coropæi Apollinis oraculum cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Oropæ enim Eubœæ ciuitas eſt, Apollinis templo clariſsima. Stephanus.
Corozaim, ait Hieronymus in Ecloga, Galilææ oppidum, nunc deſertum in ſecundo lapide à Capharnao. Luc. 10. Matth. 11.
Corpilli populi Thraciæ, Plin. lib. 4. cap. 11.
Corſe, locus Ciliciæ, vnde Corſacus hircus apud Cratinum. Heſychius.
Corſeæ, inſula Ioniæ è regione Sami, apud Herodianum Corſia ſcribitur: Gentile, Corſeates, Stephanus.
Corſica (inquit Plin. lib. 3. cap. 6.) inſula in mari Liguſtico, ſed Tuſco propior, à Septentrione in meridiem projecta. Diſtat à Sardinia ſtadiis 60. inter Italiam & Sardiniam ſita. Huius inſulæ longitudinem afferunt milliaria 160. latitudinem 70. A Cyrno Herculis filio dicta eſt κυρνὸς, vt placet Fabio Pictori, cùm antea Therapne nominaretur: à Corſica verò muliere, cuius Taurus ex continenti in eam inſulam tranauerat, nomen quod habebat retulit. Scribit Strabo captos à Romanis inſulæ huius homines in admiratione fuiſſe, quòd diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Notiſsima eſt vino præſtante, durante etiamnum nomine, inter quam & magis meridianam Sardiniam, anguſtum mare interfluit. Ptol. cap. 2. lib. 3. Cingitur ab occaſu quidem & Septentrionibus mari Liguſtico: ab ortu autem Tyrrheno, à meridie pelago, quod interipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corſicam maligné coli, aſperam & plurimis in partibus inacceſſibilem adeò, vt qui eius montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitatéque feras ſuperent. Hinc factum eſſe, vt cùm Romani imperatores in eas irruant, magnum ceruorum gregem captum aduehant. Corſicæ forma apud Ptol. 6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longæuos eſſe, quòd mellis cibo, quo plurimum abundant, vtantur aſsidue. Quod alicui mirum videri poteſt, cùm eius inſulæ mel ob taxi copiam, venenatum ſit, vt eſt teſtis Ouid. Eleg. 1.

Mella ſub infami Corſica mittit apis.

Præterea Seruius grammaticus Corſicana mella eſſe amara ſcribit, explicans illud Virgilij Georg. lib. 4.

-hinc cœli tempore certo
Dulcia mella premes.

Corſis inſula eadé, quæ Corſica; Gentile, Corſi. Stephan.
Cortyna, ſiue Cortina, inſignis vrbs Cretæ, quã præterlabitur Lenæus amnis. Iuxta eam naſcuntur calami, ſagittis aptiſſimi. Hinc Virgilius lib. 11.

Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu.

Stephan. & Strab. Pompo. Mela lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 12. Silius lib. 13.

Eois quanuis certet Cortina ſagittis.

Et Cortyniam veſtem pro venatoria, Claudianus lib. 2. de raptu Proſerpinæ poſuit,

-vnde Diana
Criſpatur gemino veſtis Cortynia cinctu.

Corton, abeſt à Cranone vrbe Theſſaliæ centũ ſtadiis. Steph. ex Strabone.
Corrona, ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonienſes: Dionyſius vocat eam Cortonia, quia inde Cortonienſes formauit. Hæc antè Corton dicebatur. Liu. lib. 9. Itaque à Peruſa & Cortone & Aretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant.
Cortyta, parua regio Laconica. Steph.
Coruncanus, primus de plebe Pontifex Max. factus, teſte Liu. Cic. in orat. pro domo ſua ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum põtificem fuiſſe dicit. Is cùm legatus ad Teucam Illyricorum reginam miſſus eſſet, in reditu cõtra ius gentium interfectus eſt.
Coruncanus, alter aduerſus Amilcarẽ Barcham in Siciliam miſſus eſt. Polyb.
Corus, ventus ſpirans ab Occaſu ſolſtitiali. Plin. lib. 2. cap. 47. Lucan lib. 2. Idem & Caurus quãdoque appellatur propter cognationem o literæ cum au diphthongo.
Corus, menſurę genus 45. modios cõtinens, modius verò 20. capit ſextarios.
Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitáque inter ſaltandum iactantes, alios in ſimilem rabiem agebant: Homerus βυπέμονας vocat. Hi primum Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur: poſtea autem in Cretam nauigaſſe, montémque quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerunt, tympana iugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Tirano fratre conuenerat, vt ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas, & Corybantas, & Caberos, & Idæos Dactylos eoſdem eſſe putent. Diodorus Siculus Corybantum ſcribit Iaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra matris Deũm in Phrygiam detuliſſe, eóſque qui in ſacrificia eius deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine Corybantas appellaſſe. Nominatiuus ſingularis eſt Corybas, quo vſus eſt Claudianus de raptu Proſerpinæ lib. 2.

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtrauit Corybas, &c.

Hinc Corybantius, tia, tium: vt, æra Corybantia

bantia pro Magnæ matris cymbalis. Virgilius lib.3.Aeneid.

Corycæi,montis Aſiatici,ſeu(vt quidam dicunt) promontorij in Creta præternauigatio latronibus plena,qui diſperſi per portus,ad mercatores furtim accedebant, & ſubauſcultabant quid rerum ferrent,& quò nauigarent. Poſtea diſcedentes,adoriebantur eos,ac diripiebant. Ex quo factum eſt, vt omnes curioſe ſecreta auſcultantes,Corycæi dicerentur:& in prouerbio,Hunc Corycæus auſcultauit, cuius conſilia ſecreta patefacta ſunt.

Corycia,nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum.Cæl.lib.16.

Corycio,promõtorium Oretę,& portus Aethiopiæ.Steph.

Corycides,Nymphæ à ſpecu vocantur ab Ouid. lib.1.Metamor.

Coryeus luctator fuit nobilis qui cùm neminem reperiret priorem aut parem, cuiúſque viribus ſuccumberet prouerbio fecit locum, luctari cum Coryco, de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

Corycus, mons Ciliciæ altiſſimus,cum oppido eiuſdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo Corycium appellatur.Mart.lib.11.

Vltima Corycio quę cadit aura croco.

Ad montis huius radicem antrum erat Corycium, Muſis ſacrum: vnde etiam illę paſſim à poëtis Corycides Nymphę appellantur. Ouid. 1.Metamor.

Corycidas Nymphas & numina montis adorat.

Corycus,mons excelſus & rubens prope Teon Ioniæ, & portus & parua inſula eiuſdem nominis, vbi Corycæi maximè piraticam exercebant.

Corydalla,vrbs Rhodiorum.Steph.

Corydallus,vicus Atticę in tribu Hippochoontide.Steph.

Corydela.Vide CHELIDONIAE.

Corydon,paſtor Theocrito & Virgilio memoratus.

Corylon,vrbs Aecanorum in Italia.Steph.

Coryleum,vicus inſignis in Paphlagonia.

Coryllus,Gothorum rex,anno ab vrbe 778.

Corymbifer Bacchus dictus eſt à Corymbo, id eſt, hedera qua Bacchus delectabatur, eáque eius ſacerdotes in Orgiis coronabantur. Oui. 6.Faſtorum,

-hedera gratiſſima Baccho eſt.

Hoc quoq; cur ita ſit dicere nulla mora eſt. Nyſiades nymphas puerũ quærente nouerca, Hanc fraudem cuius oppoſuiſſe ferunt.

Paleph.lib.3.

Coryneta,latro famoſiſſimus,Vulcani filius,qui cùm iuxta Epidaurum hoſpites claua quadam,quæ Coryna dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cùm prius Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus.Suidas.

Coryphæus,mons in Epidaurio,vbi colitur Diana Coryphæa.Steph.

Coryphaſium,parua regio Laconica,prope Pylum.

Corythaix Homero Mars dicitur, quòd aſſiduè motaret galeam. Chorys enim galeam ſignificat.Cæl.lib.21.cap.24.

Corythalia Diana dicta eſt quòd templum habebat prope Thraſſum ad Cletam.

Corythus,oppidum Tuſciæ,prope Aretium, in paruo colle eiuſdem nominis ſitum,à Corytho rege ita appellatum.Quidam hoc nomen Corythi in plurali numero ſcribũt cum h,in principio.

Cos inſula eſt in mari Aegeo, vna Cycladum, quam Hercules olim diripuiſſe fertur, & regem Eurypilum Neptuni filium vnà cum liberis & vxore Clytica occidiſſe, eò quòd ipſum tempeſtate eo appulſum & impeditum ab vrbe & hoſpitio prohiberent, poſtquam à vaſtatione Troiæ & Laomedontis rediiſſet.Celebratur ob vini ſuauitatem, quod in ea naſcitur. Vocabatur etiam olim Caria vel Caris: & Meropos à Merope gigante.

Cos à Ca Meropis filia.

Cos vrbs Aegypti:item foſſa Corinthi,in quam fures & fugitiui includebantur, quia Cous & enutriti in ea Coes.Coos enim foſſas & ſpelunCas omnes appellabant.Steph.

Cos,Vide Coos.

Cos,pater Anob & Soboba,1.Para.4.

Coſam pater Addi,patris Melchi.Luc,2.

Coſiana,caſtellum Palæſtinæ,in maritima parte Syriæ:Gentile,Κοσιανίτης.Steph.

Coſmanates,Liguriæ populi.Plin.lib.3.cap.5.

Coſmeta, ornator ſeruus in familia cui dominæ dominiue exornandi cura incumbit. Iuuenalis ſaty.6.

Ponunt Coſmetę tunicas tardè veniſſe, Liburnus dicitur.

Coſmus,nobilis vnguentarius,à quo vnguenta Coſmiana dicta ſunt. Petronius, Affert nobis (inquit)alabaſtrum Coſmiani.

Coſroes,Perſarum rex,anno ſalutis 534.Agath. libro 4.

Coſſa,Vmbriæ oppidum.Plin.lib.3.cap.5.Orbitellum hodie.

Coſſea,pars Perſidis:incolę Coſſæi:eſt & Thraciæ oppidum.Steph.

Coſſini,Vide HOSTIONES.

Coſſus,Cornelius Lentulus,conſul,cum L.Calphurnio Piſone,anno ab vrbe 753.

Coſſus,Cornelius Lentulus,Conſul,cum M.Aſinio Agrippa,anno ab vrbe 777.

Coſſus,Cornelius Lentulus,Conſul,cum Cl.Nerone Cæſare,anno ab vrbe 812.

Coſſutiorum familia, apud Romanos, ex qua Coſſutia vxor Cęſaris. Suetonius. Sic Coſſuuij & Coſſuuiani.

Coſta,

Coſta, Roderici frater, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1452.

Coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Coſyræi dicuntur.

Ouid. 3. Faſtorum,

Fertilis eſt Melite, ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat vnda freti.

Vulgò *Gozo*.

Coſyrus, inſula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluuius, & vrbs eiuſdem nominis.

Cothon, inſula non procul à Cytheris: Gentile, Cothonius. Steph.

Cothon, genus poculi fictilis, paruum quidem ſed militum vſui accommodatiſſimum, vt quod nullo negotio geſtari poſſet & in pera militari circunferri. Suidas & Athenæus libro 11.

Cotiæ Alpes, Vide COCTIAE Alpes.

Cotillia, inſula in Cutuli lacu. Feſtus.

Cotiſo, Dacorũ rex, cuius exercitus cùm Pannonias inuaſiſſet, à Cornelio Lentulo duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Volater.

Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali diſſerit apud Ciceronem in dialogis De oratore. Legem tulit vt liceret Trib. pleb. aliis accipere magiſtratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huius paſſim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, vbi eum propter ſingularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.

Cotta alter, contra Mithridatem infœliciter pugnauit, Syllam Cæſari conciliauit.

Cotta, legatus Cęſaris in Gallia, inſidiis circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.

Cottus Centimanus gigas de quo Paleph. libro de Fabulis.

Cotylum eſt collis in Ida monte 120. millibus paſſuum à Scepſi diſtans, in quo Scamandri & Granici & Aeſepi fluminum origo. vnde & nomen Cotylo inditum ἀπὸ τῆς κοτύλης quod conceptaculum & receptaculum ſignificat.

Cotys, Thracum rex, vt eſt ſcriptum apud Cæſarem in commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cùm natura eſſet iracundior, & aſper eorum qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis politè elegantérque elaborata, ſibi ab hoſpite allata, cùm hoſpiti ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit: ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animaduerteret. Plutarchus in Apophthegmat.

Cotys Thracię rex qui tempore Tyberij Rheſcuporis patrui fraude circumuentus eſt & occiſus. Tacit. lib. 2.

Cotys Boſphoranorum rex, anno ſalutis 30.

Cotytto, ûs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Cotytia. Hanc Probus, ſaltatricem fuiſſe exiſtimat: vnde etiam ſacerdotes eius laſciuis ſaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Pol. lt. Miſcel. cap. 10.

Cozbi, Madianitis, filia Suri, quæ cum Zambri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari ſacerdotis occiſa eſt. Numer. 25.

C R

Crabaſia, vrbs Iberorum. Steph.

Cracea Maga fuit apud Saxones quę oppoſitas dapes in aliarum rerum formam commutabat ludificatiſque idiotarum mentibus diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Crabus Deus apud Aegyptios cui ſalſamentis ſacra fieri ſolitum erat. Cæl. lib. 12.

Crade, vrbs Cariæ. Steph.

Cranidæ, vrbs à Thaſiis habitata, quæ poſtea Philippi dicta eſt.

Cragus, mons Lyciæ, Tauri pars. Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum: ſic dictus à Crago Tremiletis (aliàs Tredenęti) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamor. lib. 9.

Iam Cragon, & Lymiræ, Xantíque reliquerat vndas.

Horatius 1. Carm.

Syluis aut viridis Cragus, &c.

Hîc ferunt eſſe deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile, Cragius. Steph. Cragi vxor fuit Mylia, Solymiſot. Stephan.

Crambûſa inſula circa Seleuciam Iſauriæ. Stephanus ex Strabone lib. 14.

Crambûtis, vrbs Aegypti. Steph.

Crana Helenæ, Iani filia, Comeris Italis regina præfecta. Beroſ.

Cranae, Inſula Laconica, quę nunc Helena, ante Getheum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Cranao rege. Steph.

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini Cranai dicti.

Crane teſte Ouid. 6. Faſt. nympha fuit luſtrandis ſyluis dedita,

Inde fata eſt Nymphę, Cranen dixere priores,
Ne quicquam multis ſæpe petita procis:
Rura ſequi, iaculiſque feras agitare ſolebat,
Nodoſáſque caua tendere valle plagas.

Cranea, parua regio Ambraciorum: hinc Craneates. Steph.

Craneum, gymnaſium apud Corinthum. Cic.

Craneus, primus Macedonum rex, cuius ſucceſſores vſque ad Alexandrum, viri XXXVII. annis ferè quingentis regnarunt. Volaterranus libro 13.

Crania, Tarſus, Ciliciæ olim vocabatur à Cranio quodam. Steph.

Cranides, vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ,

nitæ. Steph.

Cranion eſt ciuitas Cephalleniæ, quam Thucyd. lib. 5. vocat plurali numero.

Crannonius Cranxidas, eques inſignis Pauſ.

Crannus, vrbs, aliàs Ephyre dicta. Steph.

Cranon, vrbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Eſt & alia Athaninias à Cranone Theſſalo: In hac duos duntaxat coruos eſſe tradunt, & cùm pullos excluſerint, paribus relictis diſcedere. Abeſt Cranon ſtadiis centum à Cortone. Strabo. Homerus Cranonios Ephyros vocat. Steph.

Crantor, Solenſis, Academicus philoſophus, Platonis auditor, & condiſcipulus Xenocratis & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiam Platonicam repleuerunt. Hic ſcripſit librum de conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt. Periit aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi planè hominem faxeum eſſe velimus, & omni ſenſu carentem.

Crantor, Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ouid. lib. 12. Metamor.

Crapatus, Vide CARPATVS.

Craſerium, Siciliæ regio. Steph.

Craſſitius, Surentinus, aliàs Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſides, Romæ ludum grammaticæ aperuit, docuítque inter alios Iulianum Antonium, Antonij Triumuiri filium. Tranquil.

P. Craſſus, Oratoris frater, iuris peritiſsimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partiũ: ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit.

Craſſus, prænomine Marcus, P. Craſsi filius, Romanorum omnium ditiſsimus, negauit quempiam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum miſſus ſeruile, aduerſus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Vatinium Gellium ac Lentulum Romanos imperatores fugauerat, duodecim millibus hoſtium vnà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludem, victoria eſt potitus: vrbémque ouans ingreſſus eſt, lauro nouo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum Imperatores ex ſeruili bello non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremò cùm ei Syria ſorte obueniſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surina regis præfecto captus atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem eam ſuſcepiſſe credebatur, barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes, vt ſaltem mortuus ſe auro ſatiaret, cuius famem viuus nunquam ſedare potuiſſet. Lucanus lib. 1.

-poſtquam crudeli funere Craſſus
Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras, &c.

Craſſus, M. Craſsi diuitis filius, Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit: fuit autem diſcipulus Ciceronis. De quo ille in Oratore.

L. Craſſus orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore: Accuſauit C. Carbonem eloquentiſsimum hominem admodum adoleſcens: ſummam ingenij non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt conſecutus. Defendit poſtea Liciniam virginem, cùm annos 27. natus eſſet. In Bruto Ciceronis, eſt elegantiſsima ipſius Craſsi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deploratur multis verbis Craſsi mors à Cicerone, in exordio 3. lib. de Orat.

Craſſus P. Licinius, ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul eſt profectus contra Ariſtonicum, Eumenis filium. in quo prælio, profligato exercitu, ipſe ne in manũ hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in ſui necem prouocauit.

Craſſus v. Argiuorum rex, regnauit annis 1111.

Craſtinus dux Romanorum aduerſus Vandalos miſſus, anno Domini 424.

Craſtus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis: Gentile, Craſtinus. Steph.

Crataeis, mater Scyllę, vt quidam volunt.

Crater, à vaſis ſimilitudine, vt in monte Aetna appellatum eſt foramen illud per quod ignis euomitur. Ouidius,

Et pronos currus medio Cratere recepit.

Crater, ſinus. Strabo lib. 5.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit. Plutarch. in Ariſtide. De hoc Perſius,

Et quid opus Cratero magnos promittere mõtes?

Crates, Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, vt Suidas, itémque Diogenes ſunt authores, in pecuniam, omnem ſubſtantiam redigens, apud trapezitam depoſuit, hac lege, vt ſi filij philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet: vt vacuis virtute, talrem opes opitũ larentur. Philoſtratus autem in vita Apollonij & Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proiecisſe, vti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, Abite peſſum malę cupiditates: ego vos mergam, ne ipſe mergar à vobis. neque putauit ſe poſſe & virtutes & diuitias ſimul poſſidere. Emicuit autem Demetrij Poliocretæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus, ſua authoritate, eum ab obſidione patriæ remouit. Plutarchus.

Crates, Athenienſis, poëta comicus antiquæ comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas.

Crates grammaticus, ſub Ptolemæo Philometore, æqualis Ariſtophanis grãmatici, cognominabatur

minabatur Criticus, siue Homericus: scripsit in Iliada & Odyss. lib. 9. Commenta. Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) studium grammaticæ primùm Romam intulit: missus enim ad Senatum ab Attalo rege, sub ipsam Ennij mortem, plurimas acroases fecit, assiduéque per omne tempus legationis distulit, nostris quoque exemplum fuit admirandum.

Cratis nomen pastoris, qui capræ amore deprehensus, infantē sustulit, qui cruribus matrem, facie verò patrem referebat, deorum numero ascitus ac mox Hylæum numen Napæúmque nominatus, Cæl. lib. 25. cap. 32.

Cratenas Tapsi inuentor apud Plinium & Cælium lib. 18.

Crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter est in Achaia propriè dicta, prope Aegās, in sinum influens Corinthiacum. Strabo libro octauo. Alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comísque flauum colorem inducere traditur. Ouidius 15. Metamorph.

Crathus fluuius & mons.

Cratinas. Africę fluuius, è lacu Sycione in Oceanum fluens iuxta quem nonnulli fabulati sunt electrum nasci. Plin.

Cratinus, poëta comicus, clarus apud Athenienses, qui primus in Dionysiis Athenis, satyricam fabulam induxit. Horatius libro 1. Serm. Satyra 4.

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque poëtæ.

Hic autem fuit supra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati, ad quod alludit Horatius in Epist.

Prisco si credis Mecœnas docte Cratino,
Nulla placere diu, nec viuere carmina possunt,
Quæ scribuntur aquæ potoribus.

Cratinus insignis luctator: Pausan.

Cratinus statuarius omniúmque formosissimus, cui postquam alios in lucta superasset, exercendorum puerorum officium demandatum est. Paus.

Cratinus statuarius: Pausan.

Cratippus, Mitylenæus quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt est in proœmio librorum de Officiis. Hic Pompēium post Pharsalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem occurrens, vltrò solatus est verbis philosophicis, ad spémque hortatus, cùm quædam de prouidentia disseruisset, reíque Romanas tandem labi esse necesse affirmaret. Plutar. in Pompeio.

Crátylus, philosophus, cui Plato librum de significatione nominum inscripsit.

Craúsius, viri proprium, qui Britanniam annis VII. obtinuit. Pomp. Læt. Eutrop. Oros. infidiis Allecti socij sui occisus est, anno ab vrbe 1046.

Crebénia, Vide CEBRENIA.

Crema, vrbs Ponti: Gentile, Cremesius, Steph.

Crémera, fluuius Tusciæ, trecentorum Fabiorū clade nobilitatus, qui Veientum insidiis circunuenti, ad fluminis huius ripas ad vnum omnes sunt trucidati: vnde & dies ille inter atros annumeratus est, & porta, qua egressi sunt, Scelerata est cognominata. Liuius lib. 2. ab Vrbe. Ouid. lib. 2. Fastorum,

Vt celeri passu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis, &c.

Crémmyon, siue Crommyon, oppidum non procul à Corintho, iuxta quod Theseus incredibilis magnitudinis suem, quæ agros circumiectos longè latéque deuastabat, occīdit. Ouid. libro 7.

Quódque suem securus arat Cremmyona colonus,
Munus, opúsque tuum est. Strabo libro octauo locum hunc Cromionem vocat, vnde & suem à Theseo occisam Cromyoniam cognominat.

Cremnia, vrbs Cretę, Gortin postea dicta. Stephanus.

Cremôna vrbs Galliæ Cisalpinæ, non procul à Mantua, quę etiam hodie nomen retinet: cuius ciues cùm contra Augustum cum Antonio sensissent, Cæsar victor, veteranis suis eorum agros assignauit: qui cùm non sufficiissent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, nisi quòd Cremonensibus vicini essent. Hinc Virg. Ecloga 9.

Mantua, væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Crémyon, vide CREMMYON.

Crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus postea Philippos nominauit: Gentile, Crenitæ. Steph. vide PHILIPPI.

Creon, onis, mons est Lesbi insulæ. Plin. libro 5. cap. 31.

Creon, ontis, Corinthiorum rex, prædonis Sisyphi filius, qui Iasoni post Medeam repudiatam filiam suam natu minorem, nomine Creusam, vxorem despondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphta illitam sponsę dono misit: quæ sub noctem & luminibus accensis concepto igne, non modò illam, verùm etiam sponsum & socerum, cum tota regia cōcremauit. Hyginus cap. 25.

Creon, Thebanorum rex, Mœnotij filius, & frater Iocastæ, qui Laio ab Oedipo filio occiso regni administrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanorum agrum crudelissimè vastaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium ostenderetur, quàm si quis ænigma ab illa propositum dissoluisset, Creon proposito per vniuersam Græciam edicto, si quis id præstare posset, Iocastam Oedipi matrem, viduam, illi se vxorem daturum pollicitus est, regnóque Thebanorum vltrò illi cessurum. Quibus præmiis illecti

illecti non pauci, cùm propositum ænigma dissoluere non possent, à Sphinge occisi, temeritatis suæ pœnas dederunt, donec ad rei famam Corintho excitus Oedipus, Laij & Iocastæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægrè tulit fera, vt protinus sese ex prærupto monte dederit præcipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulò antè etiam patrem occidisset. Quibus flagitiis postea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, vt lucis pertæsus, vtrunque sibi eruerit oculum, Antigonéque filiæ ductu Athenas sese in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis suis ea conditione relicto, vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui quòd maior natu esset priores vices Polynices concesserat) exacto iam anno fratrem non reciperet, grauissimum ea occasione inter Argiuos & Thebanos bellum est exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidissent, Creon denuò regni gubernacula recepit. Verùm cùm præter alia complura inclementiæ suæ exempla, Antigonam & Argiam interficiendas curasset, quòd illa fratres, hæc virum supremo sepulturæ honore essent prosequutæ, cúmque occisorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet: Theseus, Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælióque victum vita exuit. Statius in Thebaide.

Creontiades, Herculis filius ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem versus à Iunone, quòd Lycum interfecisset, interemit.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt, suscepto hospite Homero, accepisse ab eo donum, inscriptionem poëmatis, quod Oechaliæ captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ostendit, quod quanquam Creophilus opus composuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum tradunt, quidam non hunc sed Aristeum Proconnesium. Strabo lib. 15. Apulcius in Floridis.

Crespa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Crexa dicta Plinio.

Cres, primus Cretensium rex.

Crescens patricius Romanus, qui cùm Romæ principatum sibi vindicaret, ab Othone tertio est interfectus. Euseb.

Crescens, philosophus Cynicus, Iustino martyri infensus. Tatianus in bello contra gentes.

Crescentius Numentanus, cōsulem titulo se Romanum præferens, vrbis dominium cepit.

Crescis, nymphæ marinæ nomen à fontibus dictæ: κρήνη enim fons dicitur. Perottus.

Cresium, vrbs Cypri. Steph.

Cresphontes Messeniorum rex, qui populari seditione est interfectus. Pausan.

Cressa, Cariæ portus contra Rhodum insulam. Plin. lib. 5. cap. 28. Stephan. vrbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troiam condidit. Occupauit eam Zelias Nicomedis filius: Gentile, Cresseus. Steph.

Cressea, Herodot. lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Thermeo sinui contermina.

Creston, oppidum quo Herod. lib. 1. Steph. vrbs est Thraciæ. Lycophron,

Ὀρεσιμοστήσαι τόντε κρηστώνης ϑεόν. Cives Crestoneos vocant, aut Crestonios, aut Crestonas. Possessiuum, Crestonicus. Steph.

Creston, nomen regis Bithyniæ. Iust. lib. 38.

Crestones populi sunt qui singuli plures habent vxores: cùm autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna disceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamaret viuentem: id vbi compertum est, quæ beneuolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibíque à propinquis mactatur, & humatur cum viro.

Creta, tæ, & Cretæ, tes, insula in medio Ponto centum vrbium fama clara, vnde à Græcis ἑκατόμπολις appellatur, quæ (vt scribit Strabo) Septentrione Aegæo alluitur, simul & Cretico Pelago, ab Austro Aphro. Alij Libyco ad Occidentem Aegilam & Cytheram spectat, ad Orientem Carpathon. Habet in longitudine 170. millia passuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 1589. millia passuum complectitur. Insignes in ea vrbes sunt, Gortyn, Cydonia, Cnossus Minois regia, & Strabonis cosmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimique vini fertilissima est: de qua Virgilius,

Creta Iouis magni medio iacet insula Ponto,
Mons Idæus vbi, & gentis cunabula nostræ
Centum vrbes habitant magnas, vberrima regna.

Dicta est Cureta, ab habitantibus Curetibus, & per syncopen Creta. Alij dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alij à Crete nympha Hesperidis filia. Arianus non à Crete, sed ab homine cui Cres nomen erat, nominatum dicit, eo qui Iouem abscondit in monte Lycæo. Vnde Cressa, tantùm fœminini generis, id est, Cretensis. Similiter Cresseus & Cresius, plura apud Stephanum qui hanc insulam alias Aeriam & Chthoniam & Iberiam dici prodidit.

Creta lucus est. Pausan.

Creta, oppidum Scythiæ. Val. Flaccus lib. 1.

- quoties paucos ad littoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens, Pontúmque, Cretámque.

Cretenia, locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat,

bat, qui cùm ex oraculo patrem se occisurum accepisset, dum fugit ne hoc perpetret, noctu in nauigium incidit, in quo piratas esse ratus patrem occidit. Supra Creteniam Atabyrij montes sunt. Steph.

Cretheus, filius Aeoli, Iouis filij, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Aesonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Hom. lib. Odyss. 11. Inde Cretheius denominatiuum: vt Virgo Cretheia, apud Flaccum lib. 1. dicitur, Helle Crethei neptis.

Crethon, filius Dioclis, qui cum fratre Orsilocho ad bellum Troianum profectus est, Græcis auxilium laturus. Verùm cùm duo hi fratres nimium suis viribus freti, cum Aenea congredi non dubitarent, ab eodem interfecti, temeritatis suæ pœnas dederunt: vixque eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hostium manibus eripi potuerunt. Homerus lib. 5. Iliad.

Creuga pugil insignis. Paus.

Cretinus Magnenus, bello Mithridatico aduersus ipsum Mithridatem delegit imperatorem Hermiam, quocum tamen priuatas gerebat inimicitias, professus interim se iturum in exilium ne quis tumultus ob illam factionem duorum suboriretur. Quòd si patria mallet Cretinum imperatorem quàm Hermiam, orauit vt interim exularet Hermias. Aduersarij modestia permotus Hermias sponte exulauit.

Creusa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iason, repudiata Medea, vxorem accepit: quamobrem Medea indignata, carminibus suis ignem inextinguibilem scriniolo inclusum per filios suos misit: filios verò præmonuit, vt statim obiato munere discederent. Creusa igitur videndi cupida, nihilque mali suspicans, scriniolum aperuit, & continuò euolauit ignis, Creusamque, & totam Creontis regiam exussit. Ouidius libro primo de Arte,

Cui non defleta est Ephyræ nata Creusæ?

Creusa, Priami & Hecubæ filia, Aeneæ coniunx, cui Ascanium filium peperit. Hanc in excidio Ilij, ab Aenea, qui fugiens, patrem humeris gestabat, filiúmque manu ducebat, perditam fuisse in itinere, dum vias notas excessisset, tradit Maro libro secundo Aeneidos: sed nonnulli eam ab ipso Aenea ex pactione cum Græcis facta occitam volunt, ne quis ex semine Prami superesset. Alij rursus non occisam, sed desertam tradunt: idque eo consilio, ne nouas sedes, nouáque fœdera (quæ ferè nuptiis solent coalescere) longinquis in regionibus quæsituro vxor obesset: quibus refragatur fabula de Heleno & Cassandra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

Creusis, oppidum partim Bœotiæ & Locrensium, partim Aetolorum. Vadianus apud Pomponium lib. 2. Steph. Bœotiæ vrbem esse ait, è regione Magaridis sitam.

Crexa. Vide CREPSA.

Crimissa, vrbs Italiæ prope Crotonem & Thurium à Crimisa nympha: Gentile, Crimisæ. Strab. lib. 7. Steph.

Crimissa, fluuij nomen. Steph.

Crimissus. Vide CRINISVS.

Crinas Massilienſis medicus qui ad syderum motus ex Ephemeride Mathematica cibos dabat, horásque obseruabat. Plin. scribit hunc centum sestertia reliquisse muris patriæ non minori summa extruendis.

Crinis, sacerdos Apollinis, qui cùm sacra dei neglexisset, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegisset, omnibus rebus à muribus corrosis, tanto detrimento commotus, consueta sacra Deo peregit. Quo facto Deus illico mures omnes sagittis suis perdidit, atque ex ea re Smintheus Apollo dictus est: nam Cretenses, mures Sminthas vocant.

Crinisus, Siciliæ fluuius, Segestæ vrbi vicinus: de quo Seruius huiusmodi refert fabulam, Cùm Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilij denegaret, Neptunus iratus Troiæ cetum immisit, vt eam vastaret. Qua de re consultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium fore ostendit, si virgines Troianæ belluæ obiicerentur. Hippotes itaque nobilis Troianus metuens, ne & Hegesta filia sua in eandem calamitatem incideret, naui eam impositam ventis fluctibúsque commisit, tolerabilius nimirum ratus, si illa se absente mergeretur, quàm coram à reterrima bellua crudelissimè dilaniaretur. Verùm ita diis visum est, vt illa salua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus Crinisus, in canis, seu (vt alij malunt) in vrsi effigiem conuersus, eam compressit, susceptque ex eo concubitu Acestam Siciliæ regem. Virg. 5. Aeneid. de Aceste, Troia Crinisо conceptum flumine mater Quem genuit.

Criona, vicus in tribu Antiochide, Steph.

Crios, Latinè aries dicitur, quo nomine dictus est Aegineta quidam luctator cantatissimus apud Græcos. Aries autem Crios ob id dicitur, quia cùm in eo fuerit sol, inter diem ac noctem quodammodo iudicat quod ἰσονυκτίαν nuncupant. Et quòd in eo signo inter hyemem positus ac æstatem: ipse rursùs iudicetur. Cæl. lib. 28. cap. 2.

Crisa, nomen oppidi, quod Crisus Phoci filius condidit. Hinc Crisæus sinus. Strab. lib. 9. Sunt & aliæ vrbes hoc nomine appellatæ (aliàs Crissa) Steph.

Crisa, vrbs Phocidis, vnde campus Crisæus, & alia Aeolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt:

faciunt: Gentile, Crisæus.

Crisæ, vrbs Troadis.

Crispinus, consul, collega Iuuentij Celsi, anno ab vrbe 865.

Crispinus, consul cum Aeliano, anno ab vrbe 939.

Crispinus, consul cum Iuliano, anno ab vrbe 976.

Crispus Salustius, historicus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintilia. elegantia dicendi, Attica breuitate, sententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vtatur, sicuti & Thucydides. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, vt ex vtriusque inuectiuis orationibus constat. Marcus Varro Crispum Salustium in adulterio deprehensum ab Annio Milone, loris bene cæsum dicit: & cùm dedisset pecuniam, dimissum. Gellius lib. 19. cap. 18.

Crispus, Constantini Cæsaris filius, à patre interfectus.

Crispus Vibius, orator, ore compositus & iucundus: priuatis tamen causis, quàm publicis melior. Quintil.

Crissa oppidum maritimum Phocidis à Crisso Phoci filio conditum. Hinc Crisseus sinus. Strabo lib. 9.

Critheis, vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cùm puellam vitiasset, grauidámque fecisset: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò pòst Homerum peperit, ob idque Melesigenes dictus est, qui postea cæcus factus Homeri nomen cepit.

Crithote, vrbs Hellesponti, octoginta stadiis à Cadia distans: Gentile, Crithasius. Est & promontorium Acarnaniæ Steph.

Critias, philosophus, dixit animam esse sanguinem.

Critias, vnus è triginta tyrannis, Athenienſibus à Lacedæmoniis impositis. Cicero libro de Oratore 2.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vsque ad extremum vitæ est philosophatus.

Crito, Pieriota (Pieria autem, vrbs est Macedoniæ) historicus fuit, scripsitque res Persicas, Siculas, Macedonicas.

Crito, Naxius genere, historicus & ipse. Suid.

Critobulus, medicus, de quo Plin. lib. 7. cap. 37. Magna & Critobulo fama est, extracta Philippi regis oculo sagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus missus legatus cum Carneade & Diogene Stoico, vt scribit Cicero lib. 2. de Oratore. De huius libra scribit idem Cic. in Tusculanis quæstionibus. Quo loco inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tantùm propendêre illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis euertit. Cic. lib. 3. de Natura deorum, Is fororem interfecit, quòd ſibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Demaratus apud Plut. in Parallelis. Poſtremò à Quintio Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno ſibi mortem conſciuit. Liuius.

Κριὸς μέτωπον, id est, arietis frons, Cretæ insulæ promontorium, ad Occidentem versus Cyrenas, Rufus ex Dionysio. Pōponius Mela lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 12.

Croatia, vide LIBVRNIA.

Crobialus, oppidulum iuxta Ponticam. Apollonius lib. 3. κρωβίαλον, κρώμναντα, καὶ ὑλίστιν κύπτωσιν. Steph.

Crobylus leno quidam omnium scelestissimus, qui duo scorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adolescentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eosdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli iugum abiit in prouerb.

Crobilus, poëta comicus.

Crobyzi, populi iuxta Istrum, quorum terra Crobyzica.

Crocea, vrbs Laconicæ, vna ex centum: ciues Croceatæ. Steph.

Crocilus, nomen pastoris, Theocritus.

Crocodilo, oppidum, Arsione postea dictum: similiter & flumen, Stephano κροκοδείλων πόλις. id est, Crocodilorum vrbs, sita est in Mœotide palude Aegypti: sic dicta, quod equus cuiusdam canes proprios fugientes persequēs, in paludem delapsus, à Crocodilo in vlteriorem ripam delatus sit: quo in loco vrbe condita, Crocodili consecrati & pro diis habiti sunt, eorúmque cæde omnibus interdictum. Steph.

Crocodilon, Phœniciæ oppidum, non procul à Carmelo promontorio. Plinius libro quinto cap. 29.

Crocodilus, mons est Ciliciæ regionis Plin. lib. 5. cap. 27.

Croconus fluuius est Brutiorū, in quem si quid coniiciatur lapideo durescit cortice.

Crocotus, campus iuxta Thessaliā ad Amphrysum fluuium. Steph.

Crocum, venatorem, ac sagittarium fuisse dicūt, precibúsque Musarum in astra relatum, Sagittarius nomen accepisse. Sidonius.

Crocus, puer formosissimus, qui cum Similacē puellam deperiret, amoris impatientia versus

ſus eſt in florem ſui nominis. Ouid. 4. Metam.
Et Crocon in paruos verſum cum Smilace flores.

Crocyleum, locus in Ithaca, alias κήφισ dictus. Stephanus.

Crocylion, inſula Ithacæ. Heracleon Ithacam quadripartitam facit, vt prima pars ad Meridiem, & maritima ſit, altera Neium, tertia κροκύλιον, quarta αἰγιρία Steph.

Crocylus, vir Athenienſis. Plutarch.

Crœſus, rex Lydorum, Alyattæ filius, omnium, quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus, vnde & iam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus, Crœſi diuitias dicimus. Hic cùm ſe omnium mortalium fœliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad viuimus, periculum ſit, ne inſtabilis huius mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis ſententiam veriſsimam eſſe, Crœſi calamitas poſtea declarauit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus, tandem ſalubre Solonis conſilium agnouit, eiúſque nomen ſæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus, quiſnam eſſet deorum, hominúmve, quem ille in extremo periculo ſolum inuocaret: rémque totam edoctus, humanę viciſsitudinis memor, Crœſum ab incendio liberauit, ſummóque ſemper apud ſe in honore habuit. Ouid. 4. de Ponto.

Diuitis audita eſt cui non opulentia Crœſi?

Plut. in vita Solonis, & Herod. lib. 1.

Crois, Vide C R O S.

Crommyon, Vide C R E M M Y O N.

Cromna, Paphlagoniæ oppidum, Strabo lib. 12.

Valerius Flaccus lib. 5.

Mox etiam Cromnan, atque iugo pallente Cytoron. Stephanus. Cromnam (inquit) alij Amaſtrim, alij Amaſtridis regiunculam faciunt: Gentile, Cromnites, Cromnæus. Eſt & Peloponneſi vrbs, quæ in maſculino & fœminino genere, item ſingulari & plurali numero profertur, à Cromno Lycaonis filio.

Cromyuſa, inſula Iberiæ. Steph.

Cronciades, vnus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara. Perotrus.

Cronia, orum, Saturni feſta erant, quæ celebrabantur Romæ decimoquarto Calendas Ianuarias, ita dicta κατὰ τὸν κρόνον hoc eſt, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macrobius latè meminit, citata etiam antiqui poëtæ authoritate, apud quem legerat,

Maxima pars Graiûm Saturno, & maximæ Athenæ
Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Cronium, nonnullis mare concretum appellatur, teſte Plin. lib. 4. cap. 16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriatico poſuit, ſi interpreti eius credimus, quòd Italiam alluat, quam olim Saturnum voluntenuiſſe.

Cronius, vnus ex Centauris.

Cropia, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Cros, vrbs Aegypti: ciuis, Croites, & præfectura Croitis. Crois, Arabum ciuitas. Steph.

Croſſa, vrbs iuxta Pontum: Gentile, Croſſæus. Steph.

Crothchildes, Childerici Burgundionum regis filia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.

Croton, ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſsima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Iure itaque dici viſum eſt, Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoque prouerbium alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortum eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimùm conferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Strabo lib. 6. Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, Crotonius, & Crotonias, Stepha. Crotonem vrbem eſſe ſcribit aliam Tuſciæ metropolim, & montem qui Axium flumen effundit: κρότων etiam eſt animalculum canibus infeſtum, Latini Ricinum vocant.

Croton, tonis, nomen viri. Ouid. lib. 15. Metam.

Inuenit Aeſarei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum ſub quo ſacrata Crotonis
Oſſa regebat humus, iuſſaque ibi mœnia terra
Condidit, & nomen tumulati traxit in vrbem.

Crotopus, rex Argiuorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit: quem cùm inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum maſcul. Ouid. in Ibin,

Quique Crotopiaden diripuere Linum.

Crotus, ſiue Croton, Euphemes muſarum nutricis filius.

Crunos fons eſt in Attica, vt etiam Latinè.

Crunos, Thraciæ portus. Pomponius libro 2. Dionyſiopolis, inquit Plinius libro 4. capite 11. antè Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide D I O N Y S I O P O L I S.

Cruſis, pars Mygdoniæ, à Cruſo Mygdonis filio: vnde Cruſis adiectiuum fœm. gen. Steph.

Cruſtumerium, oppidum in Latio, Albanorum colonia. Plinius libro tertio, capite quinto. Virgilius libro ſeptimo Aeneidos Cruſtumeros appellat.

Ardea, Cruſtumerique, & turrigeræ Antemnæ.
Cruſtumium, oppidum Tuſciæ, iuxta Veios, à quo incolæ Cruſtumeni dicti, & Cruſtumina tribus, & Cruſtumina pyra, & Cruſtuminum vinum laudatiſsimum.
Cruſtumium, fluuius ex Apennino monte ortum trahens, Ariminúmque præterlabens. Lucan. lib. 2.
In læuum cecidere latus velóxque Metaurus,
Cruſtumiúmque rapax, & iunctus ſapis Iſauro. Plin. lib. 3. cap. 15.
Crya, vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ inſulæ Cryeorum, nempe Caryſis & Alina. Steph.
Cryaſſus, vrbs Cariæ, à Cryſſo Caretis filio. Stephano.
Crymnas locus in Troade, author Nicander in Theriachis.

C T

Cteatus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem ſunt profecti. Homerus in catalogo nauium.
Ctemene, vrbs Theſſaliæ, à Peleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius & Ctemenæus.
Cteſibus Athenienſis parаſitus, qui aliquãdo interrogatus quid illi ex philoſophia ſupereſſet, reſpondit ἀσυμβόλως δειπνεῖν, id eſt ſine ſymbolo cœnare: nam cùm iocis ſcateret, ſæpius vocabatur. Cæl. lib. 27. cap. 24.
Cteſias Cteſiochi filius, medicus Cnidius qui Artaxerxen cognomento Meliorem vocauit & hiſtoriam Perſicam libris triginta conſcripſit, Suidas.
Cteſibochus pictor nobilis qui Iouem Bacchum parturientem & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices dearúmque clamorem depinxit.
Cteſiphon, Athenienſis, decreto perſuaſit Athenienſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergo. Ob id ab Aeſchine Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclara illa, atque omnium optima oratione quæ περὶ στεφάνου, id eſt, de corona inſcribitur. Cicero de optimo genere oratorum.
Cteſiphon, architectus qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, & toto orbe celebratum: quod poſtea ab Heroſtrato incenſum fuit, & hac tantùm de cauſa, vt ob aliquod facinus nominaretur.
Cteſiphon, locus Parthorum Strabo lib. 15. Prope Seleuciam vicus maximus eſt, nomine & re Cteſiphon, in quo Parthorum reges hyemabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeò, vt Parthorum multitudinem & apparatum omnem recipiat, ac venalia neceſſariáque artificia illis ſuppeditet. Quin & Cteſiphontem Babylonici regni caput fuiſſe Plinius lib. 6. ſcribit cap. 26. Gentile Cteſiphontius.
Cteſippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quo impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, vt curam & laborem illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiam ſtudioſè tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leuiſſimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, vt erat futilis delirúſque, grauiſsimum peritúmque imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere, atque illum monens, docenſue importunius perurgere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt: O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo. Plutar. in vitam Phoc.
Cteſius Iuppiter dictus eſt apud Athenienſes, in cuius dedicatione Ambroſia ferebatur, id eſt, omnigenæ fruges cum oleo & latice. Cæl. libro 28. cap. 25.
Cthonia inſula eadem quæ Creta. Steph.
Cthonophyle, ex Baccho Philiuntem peperit. Stephan.
Ctimene, Vide CTEMENE.

C V

Cuba, dea apud antiquos quę præerat cubãtibus
Cubus, Vide CYBVS.
Cuculus Iuppiter dictus eſt quòd Iunonis deſiderio in hanc auem fuerit transformatus.
Cuma, vrbs in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ Aſiæ minoris. Fuit autem hæc Aeolicarum vrbium maxima, & ferè metropolis cæterarum ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta.
Ab ea nominata eſt Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata eſt. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque poëta Cumæus fuit, qui patrem ſuum, relicta Aeolica, Cumam in Bœotiam migraſſe dicit. Plutarchus de eo in Sympoſiis multa, & Suid. Stephan.
Cumanus Apollo dictus eſt, quòd Cumæ coleretur, quem quatuor diebus fleuiſſe memorãt, cùm aduerſus Achæos regemque Ariſtonicum à Romanis pugnaretur.
Cuma, Aeolica ante Leſbum ſita, nomen habet à Cyme Amazone: quare & Amazonium dicta eſt. Hæc & Leſbus ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phryconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ & Pamphiliç. Item inſula pro-

pe Siciliam. Steph. huius incolæ Cumæi dicti sunt qui stupiditatis nomine malè audierunt: olim enim vulgatum erat tota Asiâ prouerbium, Cumæos sero sapere. Vide Erasm.

Cumæ, marum, ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Puteolos, à Cumæis Asiæ populis, & Chalcidensibus communiter condita. Seruius in illud Virg. 3. Aeneid.

Huc vbi delatus Cumæam accesseris vrbem.

Euboea (inquit) insula est, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti sunt ad nouas sedes quærendas, & haud longè à Baiis (qui locus à socio Vlyssis Baio illic sepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum littus: vbi visa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas appellauerunt, siue ἀπὸ τῆς κύουσης, hoc est, à prægnante: siue ab vndis, quas Græci κύματα appellant. Hæc ille. Strabo verò libro quinto, Cumas appellatas mauult à Cumia Aeolica vrbe, ex qua profectus est Hippocles, qui Megastheni Chalcidensi in hac vrbe condenda sese præbuit adiutorem: traditque ita conuenisse inter dŭos hosce duces, vt ius quidem coloniæ penes Chalcidenses, nominis autem imponendi potestas penes Cumæos esset.

Cumanus, Iudææ procurator, anno salutis 51.

Cumelus, poëta, floruit anno ab vrbe 420.

Cuneus ager, Lusitaniæ promontorium. Strabo lib. 3. Caput hodie sancti Vincentij nominant. Idipsum Ptolemæus sacrum esse credidit, vt facilè in locis non adeò distantibus error committitur.

Cunicularia, insulæ paruæ, Corsicæ insulæ vicinæ, inter Corsicam & Sardiniã. Plin. lib. 3. c. 6.

Cunina dea, quam prisci coluerunt, quæ cunis infantium præsidere putabatur. Calepi. & Cælius Rhod. lib. 22.

Cunipertus, Longobardorũ rex, patri Crimoaldo in regno successit, anno ab vrbe 1433.

Cupido, amoris deus, quem Hesiodus natum vult ex Chao & Terra. Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arcesilaus ex Nocte & Aethere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cælo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex sola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilij libro primo Aeneidos,

Nate meæ vires, mea magna potentia solus.

Duplex autem est: Ouid.

Alma faue, dixi, geminorum mater Amorum,
Honestus videlicet & turpis: illúmque ex Venere & Ioue patre natum volunt: hunc autem Erebi & Noctis filium esse: quod & ipsum refert Cicero libro 3. de natura deorum. Fingitur à poëtis armatus flammis, & duobus diuersissimæ naturæ spiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem cõcilandi, hoc pellendi fugandique. Ouid. lib. 1. Metamorph. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra Piceni ciuitas non procul ab Asculo. Plin. lib. 3. cap. 13.

Cupra Italiæ oppidum in littore Apulo: Cupra autem dicta est, haud vana cõiectura, à Cypræ templo, illic à Tuscis, qui Cypram Iunonem dicunt, extructo, vt Strabo scribit: vt Cupra, siue Cypra, vna appellatione contineatur.

Curcura, insula in mari Adriatico, non longè à Melitine, aliàs dicitur Melena.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur. Conuenerúntque Romulus & Tatius in hanc sententiam, vt è duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romáque nomen retineret: sed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius libro 1. Hinc etiam populi Cures. Virgilius libro 9.

Tatióque seni, Curibúsque seueris.

Curetes populi Cretæ insulæ, qui & Corybantes & Dactyli Idæi appellati sunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidã volunt) oriundi: à cuius etiam nomine, Cretæ montem, quem primùm insedere, Idam appellarunt. Dicti κέρητες Strabo lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, hoc est, à tonsura. Anteriorem enim capitis partem detonsam gestabant, ne hostes eos cæsarie apprehenderent. Alij Curetas dictos ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Iouem aluisse dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Græciam quoque traiecisse, tandémque consedisse trans Acheloum fluuium: ibique cùm intonsa seruarent capita, Acarnanas vocari cœpisse. Hos Ouid. ex imbri natos fabulatur, lib. 4. Metamorph.

-Largóque satos Curetas ab imbri.

Hinc deriuata Cureus, Curilla, Curitis.

Curetes, sacerdotes Cybeles in Creta.

Curisugia, nomen villæ Nicolai Perotti, nuper inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, vbi est saluberrima cæli temperies.

Curionia sacra, quæ à Curionibus in curiis fiebant.

Curio, Q. pater, orator egregius, sed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cæsarem omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocauit.

C. Curio filius, tribu. pleb. Cæsarianas partes secutus est, vir luxu & audacia singularis: sexcenties enim H s. debebat, vt Valerius de luxuria scribit. Is vt se ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæsarem ad bellum ciuile impulit. Cicero in Epist. ad Q. Tironẽ, & 2. Epist. ad Curionem.

Curiosilitæ populi inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus quæ Armoricæ appellantur, proximi Andegauensibus. Hos Corisopitenses esse plerisque placet:

placet: quæ ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Turonenſi, Britanniæ ducatu: regnóque Francorum ſiti: vulgò *Cornouaille.*

Curis, Straboni libro 5. vrbs quondam inſignis, nunc autem viculus in Sabinis, &c.

Cúrium, vrbs Cypri, à Cureo Cinyræ filio: Gentile, Curieus, Curias fœ. & ipſa regio. Eſt etiam vrbs Aetoliæ. Steph.

Cúrius, Rom. ciuis exactiſsimæ frugalitatis, & perſpectę fortitudinis. Hic cùm in ſcãno ſedęs, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri põdus publicè miſſum attuliſſent, inuitaréntque, vt eo vti vellet: reſpõdit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri, & qui acie vinci nõ potuiſſet, eum pecuniæ corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Liuius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum, Italia expulit: populóque viritim quaterna agri iugera diuiſit, ſibique nihilo plus ſeruauit, dicens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Cæcilius. Reuerſus in cõcione ait, Tantum agrorum cepi, vt ſolitudo fuerit futura, niſi tantum hominum cepiſſem, tantum hominum porrò cepi, vt fame eſſent perituri, niſi tantum agri cepiſſem.

Poſtremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Cúrius, Alexandriæ preſbyter ſub Diocletiano, tanæ doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur, Hieronymus.

Curópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cùm terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſúmque eſſet, nõ coituram labem, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum deiecíſſet: Curtius acceptam à patria vitam eidem impendere non dubitauit: conſcenſóque equo, ſine mora ſe in ſpecum præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur ſeruaſſe.

Ariſtides apud Plutarch. in Paralel. Liu. lib. 6.

Qu. Curtius, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam.

Curtius fons inſigni aquæ ductu memorabilis, vt qui à quadrageſimo lapide in vrbem fuerit perductus opere arcuato tãtæ altitudinis, vt in omnes vrbis montes facilè diſtribueretur. Plin. lib. 36. cap. 15.

Cuſi, filius Abdi filij Maloch. 1. Paral. 6.

Cutha, regio Perſidis, à flumine Cutha, ſicuti Ioſephus lib. 9. ca. 15. antiq. Iud. ſcriptũ reliquit, vocata. Inde Cuthæi, de quibus idẽ 11. cap. 2. antiq. in hunc modum ſcribit, Salmanaſar etenim tranſmigrans Iſraëlitas, in eorum regione conſtituit Cuthæorum gentem, quæ prius in interiore parte Perſidis & Mediæ morabatur. 4. Reg. 17.

Cutilia agri Reatini lacus eſt in quo ſyluoſa inſula innatat quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Plin. libro 2. cap. 95. & libro 3. capite 12.

C Y

Cyalus, vrbs Lydię à Ioue condita: Gentile, Cyalius. Steph.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactauítque, ac ſe ſuper eum necandam iniecit, ad ſedandam peſtem, qua propter ſacinus laborabant. Plut. in Paralel. Vide CYANIPPVS.

Cyane, nympha Sicula, quæ cùm Proſerpinæ ad uerſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo dicitur commutata in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, vbi Anapo miſſus, non procul ab Ortygia inſula illabitur in mare. Ouid. 3. de Ponto,

Quaque ſuis Cyanem miſcet Anapus aquis.

Cyane, oppidum Lyciæ. Plinius libro 5. cap. vigeſimoſeptimo.

Cyaneæ, inſulæ, ſeu potius ſcopuli ſub Thracio Boſphoro, modico ſpacio inter ſe diſtantes. Vnde factus eſt locus poëtarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderũt, quòd ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantùm videbatur. Valerius Flaccus lib. 4. Argon. à quo modò Cyaneę, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyanee, Mæãdri Phrygij fluminis filia fuiſſe fertur, quæ à Mileto compreſſa, Caunum, & Byblida genuit. Ouid. lib. 9. Metam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cum Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfuſus eſt ebrietate, vt filię Cyanæ in tenebris, quamuis reluctanti, vitium intulerit. Filia verò, cognito ex anulo, quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorem diſſimulauit: poſtea autem ingenti exorta peſtilentia, cùm ab Apolline remedium promitteretur, ſi ab authore flagitij pœnas ſumerent: admirantibus omnibus, quodnam eſſet tantum ſcelus, quòd etiam ſuperis curæ eſſet authoris morte expiari, confecta rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eóq; primùm mactato, ſibi quoque manus intulit, Plutarch. in Parallelis.

Cyanus, fluuius eſt Colchidis, qui iuxta Acã oppidum in Phaſin influit. Plinius libro 6. capite quarto.

Cyaxares, alij Cyaxares, Phraortis regis Perſarũ & Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſię populos in prouincias diſtinxit, primus in ſuũ quoſque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, quum prius omnia promiſcua eſſent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod quũ fieret, dies nox effecta, & omnem trans Halym flumen Aſiam ſibi ſubiecit. Herodot. lib. 1.

Cyárda, vrbs Cariæ, à Cyardo rege Carum Bargasi filio. Steph.

Cyathus, flumen ad Arsionem in Aetolia. Cælius Antiquarum lectionum lib. 15.

Cybale, ancilla pauperis cuiusdam Symili, cuius paupertatem describit Virgilius in Moreto.

Cybassus, vrbs Cariæ vt Cabassus. Steph.

Cybele, Cœli & Terræ filia, & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Vesta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Cybele autem dicta putatur à Cybelo Phrygię monte, vbi eius sacra primò creduntur instituta: quanquam Festus ἀπὸ τῆς κυβίσεως τῶν κεφαλῶν dictam malit, quod Græcis significat, in caput saltare: quo genere saltationis Galli, deæ huius sacerdotes, peculiariter in sacris vtebantur.

Cybelêa, vrbs Ioniæ. Herodianus Phœniciæ ciuitatem esse scribit. Est & Cybella Phrygiæ: & Cybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

Cybêlus, mons Phrygiæ.

Cybiani maioris Phrygiæ sunt colles ex quibus Cayster fluuius profluit, Plin. lib. 5. capite vigesimonono.

Cybiotates rex Aegypti. Cæl. lib. 16.

Cybirâtici tauri, à Cybiris dicti. Sueton. in Gordiacis.

Cybira oppidum Cycaoniæ non procul à Meandro fluuio, cuius incolæ Cybirates. Cic. 6. in Verrem, Hosce opinor Cybiræ quum in suspicionem venissent, ciuibus fanum expilasse Apollinis.

Cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: Inde Cybites, vel Cybætes. Steph.

Cychrêus, crei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum asperitatem ὄφις, hoc est serpens cognominatus est. Hunc Eurylochus, cùm insulam Salamina vastaret, expulit: susceptit autem eum Ceres in Eleusine, suúmque fecit sacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis insula aliquandiu Cychrea appellata est Steph.

Cyclades, insulæ maris Aegæi, circa Delum in orbem sitæ: vnde & nomen acceperunt. Strab. lib. 10. Alij dicũt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem sitæ sint, sed quòd longo ordine eas circuire necesse sit propter promontoria. Vnde & Virg. 3. Aeneid.

-sparsáque per æquor Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres.

Cycli quasi circuli loca erant Athenis, vbi mancipia venibant. tractum nomen à circulari circunsistentia vendendorum. Cyclus enim rotundum significat.

Cyclobôrus, fluuius quidã Atticæ, ingenti strepitu defluens. Vide prouerbium, Cyclobori vxor.

Cyclôpes, Neptuni & Amphitrites filij fuerunt, ministri autem Vulcani, Ioui sua fulmina fabricantes. Cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, cúmque orbicularem, media in fronte situm. Ex his tres potissimùm à Poëtis celebrantur, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouid. 4. Fastorum Acmonidem vocat. Virg. 8. Aeneid.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon.

Cyclops, Vide POLYPHEMVS.

Cygnitis, regio in qua Cygnus imperauit. Steph.

Cycnus, Martis filius, quem Hercules equestri prælio superatum occidit, equo adiutus Arione, quem Neptunus in equum conuersus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tulisse ferunt, vt eius vlciscendæ causa aduersus Herculem arma sumeret. Verùm antequam ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus Fab. poët. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis: cum quo Achilles Troiani belli tempore congressus, cùm frustra eum iaculis appetisset, tandem re intellecta, humi eum prostrauit, genibúsque collo innixus, animam eripuit: cúmque cadauer spoliare vellet, arma vacua inuenit, Cycnúmque in auem sui nominis vidit commutatum. Ouid. 12. Metamorph.

Cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaëthõtis propinqui sui necem insolabiliter deflere, in auẽ sui nominis est commutatus. Ouid. lib. 2. Metamorph.

Cyda, vir Cretensis: quem Antonius Romæ inter iudices legit, cum esset vir perditissimus. Cic. Philipp. 5.

Cydántidæ, vicus in Aegeride vel Ptolemaïde tribu. Steph.

Cidathenæum, vicus in Pandionide tribu, patria Democharis comici. Steph.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam CLXIIII. talentis Hortensius orator mercatus est, eíque ædem in Tusculano suo fecit: emicuit Olympiade CXIII. Plinius.

Cydippe, puella generis nobilitate, & formæ præstantia insignis, cuius amore captus Acontius adolescens, cùm repulsam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par esset, ad dolum confugit, pomúmque ad pedes eius deuoluit, versibus hisce inscriptum,

Iuro tibi sanè per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturã comitẽ, sponsámque futuram.

Hoc itaque pomum cùm puella incauta sustulisset, versúsque in eo descriptos legisset, fidem suam amanti imprudens obstrinxit. Quo factum est, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem incideret morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immissum. Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauius irritarent, puellam Acontio despondent. Vide ACONTIVS.

Cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus. Steph.

Cydnus,

Cydnus, Cilicię fluuius, non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iuſtin. libro 11. Tibullus libro 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter vndis
Cęruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Solinus ſcribit amnem à candore, Syrorum lingua nomen ſortitum. Vitruuius lib. 8. cap. 3. Cydni aquas podagra laborantibus apprime ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis: de cuius rei experientia Caſſij Parmenſis poetæ, ad M. Antonium epiſtola extitit, vt lib. 13. adnotauit Plin. & Cęl. lib. 27.

Cydon, Plinio, vrbs inſignis Cretę inſulæ, cuius incolę Cydones dicuntur & poma Cydonia. Virgil. 12. Aeneid.

Partus, ſiue Cydon telum immedicabile torſit.

Cydon, viri proprium apud eundem 10. Aeneid.

Dum ſequeris Clytium infelix noua gaudia Cydon.

Cydonia, inſula ante Leſbon. Plinius libro 2. cap. 103.

ydonite Palladio eſt cibus ex Cydoniis decoctis & melle confectus.

Cydones, vrbis Cydoniæ incolę.

Cydrę, vrbs Byrſarum (in Theſſalia, vt videtur) alias Cydrię. Strabo lib. 7. Steph.

Cydrara, ciuitas iuxta montes Phrygiæ. Stephanus ex Herodoti lib. 7.

Cydréne, vrbs Armenię, non Cydrus, vt alij ſcribunt. Steph.

Cydrus, vide CYDRENE.

Cygnus, vide CYCNVS.

Cylabare erat Gymnaſium apud Argon, de Sthenelei filio ſic nuncupatum, vbi viſebatur Palladis ſimulachrum. Cęl. lib. 9. cap. 22.

Cylandus, vrbs Cariæ. Steph.

Cyléno, filia Athlātis, mater Nictei. Bocat. lib. 10.

Cylibantum apud Romanos erat menſa vinaria rotunda à poculis quę vocant Græci κύλικας.

Cylicrani, natio quędam hominum in Hiſpania prope Heracleam habitantium.

Cyllabarus, Sthenelei filius, cum quo Seruius Aegialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano concubuiſſe memorię tradit.

Cyllarus, vnus ex Centauris, qui amantem habuit Hillemonem Centauram, ambo forma prędtantes.

Cyllarus, equus Pollucis. Virg. lib. 3. Georg.

Talis Amyclęi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. Quem tamen locum explicans Seruius, Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, Poëtámque fratrem pro fratre poſuiſſe.

Cyllene, mons Arcadię, in quo Maia à Ioue compreſſa, Mercurium peperit. Virgil. libr. 8. Aeneid.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Cyllenius, peculiare Mercurij cognomen inde impoſitum, quòd omnem rem ſermone, ſine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carent χωλοὶ vocantur: ſiue quòd in Cyllenia vir, aut certe Cyllene nympha fuerit educatus: ſiue quòd in Cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus: quam opinionem ipſe etiam Virgilius ſequitur lib. 8. Aeneid. cuius verba citauimus paulò antè in dictione CYLLENE. Lucanus lib. 1.

-Motúque celer Cyllenius hæret.

Cylon fuit Olympionices Athenienſis affectatæ tyrannidis compertus. Plinius.

Cyme, vrbs Aeolidis. Pomp. lib. 1. Cymen nomi nauit, pulſis qui habitarant, dux Amazonum Cyme. Vide CYMA.

Cymes, Cumæa Sibylla. Silius lib. 13.

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore
Poſtquam ſacrificium, &c.

Cymęum antrum. Silius lib. 13.

Cymæo populis vox noſtra ſonabat in antro.

Cyminus Hetruriæ lacus, ad ſex milia paſſuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti ſuppoſitus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Seruius, aliquando Herculem ad hos populos veniſſe: & quum à ſingulis prouocaretur ad virium oſtentationem, vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixiſſe: quem cum nemo illorum poſſet euellere, Herculem tandem eum ſuſtuliſſe, tantámque repentè aquæ vim erupiſſe, vt Cyminum effecerit lacum. Virgil. Aeneid. 7.

Hi Soractis habent arces, Flauiniáque arua,
Et Cymini cum monte lacum, lucóſque Capenos.

Cymódoce, ſiue Cymodocêa, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta. Cymodoceam enumerat inter eas quæ ex nauibus Aeneæ in Nymphas marinas commutatæ fuerunt, Virg. lib. 10. Aeneid.

Quarum quæ fandi doctiſſima Cymodocea.

Cymodoce, nympha, Oceani & Tethyos filia. Virg. lib. 4. Georg.

Cymortius mos eſt in cuius apice ſacellum erat Dianæ.

Cymothoe fons eſt Achaiæ, authore Plin.

Cymothoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Heſiodo in Theogonia dicta, quòd per fluctus diſcurrat. Virg. 1. Aeneid.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus, acuto
Detrudunt naues ſcopulo.

Cynæthium, Dionyſio libr. Antiquit. ciuitas eſt in Arcadia ab Aeneæ ſocio vita ibi functo ſepultóque. Hinc Cynæthenſes populi, quos tamen alij à Cynætho Lycaonis filio putant appellatos. Steph.

Cynętha, vrbs Thracię ſub Nerito monte.

Cynęthus, poëta illuſtris Chius patria, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit

cinuit illi quoque de suo infertis plerisque: Cel. lib. 7.

Cynægirus, Athenienſis, bello Perſico magna pertinacia in inſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauem onuſtam dextera manu tenuit, ea amputata, ſiniſtram iniecit. Quam & ipſam cùm amiſiſſet, nauem mordicus arripuit, morſúque retinuit furenti ſimilis. Trogus & Herodot. Valerius & Tranquillus in Cæſare.

Cynamolgi, Indiæ populi.

Cynapes, fluuius, Vide PARTHENIVS.

Cynaras, Aſſyriorum rex.

Cynaras, vide CINARA.

Cyndippe, ſi rectè ſcribitur apud Stephanum in Camiro, ex Poleade Cercaphum peperit.

Cyne, vrbs Lydiæ. Gentile, Cynei, vel Cinij. Steph.

Cyneas Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longe diſertiſſimus eſt habitus, vt qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium Senatorum nomina edidicit, quorum conſeſſum eadem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plutarchus in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tuſc. queſt. 1.

Cynegirus dux Athenienſium, qui in bello Perſico magna pertinacia in conſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauem onuſtam dextera manu tenuit, qua amputata ſiniſtram iniecit: quam & ipſam quum amiſiſſet, nauē mordicus arripuit morſúque retinuit furenti ſimilis. Herodot.

Cynegius, conſul, cum Theodoſio Aug. anno ab vrbe 1141.

Cyneſij, vide CYNICVM.

Cynethon, Lacedæmonius poëta, Thelegoniam ſcripſit.

Cynetia, vrbs Argolica. Steph.

Cynici, philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus nouum hoc philoſophiæ genus introduxit: ita dicti, ſiue à Cynoſarge gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur: ſiue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo diſcrimine inuehebantur: aut (vt alij volūt) ab eo quod canum more in propatulo coire nō dubitarent: quemadmodum de Cratete & Hipparchia tradit Laërtius.

Cynips, ſiue Cyniphis, ſiue Cyniphos, fluuius Africæ, inter duas Syrtes, in colle Gratiarum naſcens, teſte Herodoto, & per Macas in mare Libycum ſe exonerans. Iuxta hunc fluuium proceriſſimi naſcebantur hirci, qui inde Cyniphij à poëtis peculiari epitheto nuncupantur. Virg. lib. 3. Georgic.

Nec minus interea barbas, incanáque menta
Cyniphij tondent hirci.

Cynna, oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à Cynno fratre Cæi: Gentile, Cynnæus. Steph.

Cynocephali, Plin. libr. 7. cap. 2. homines in mōtibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur, & qui latratum pro voce edunt, vnguibúſque armati, venatu, & aucupio veſcuntur. Gellius lib. 9. cap. 4.

Cynocephalus deus apud Aegyptios alio nomine Anubis dictus.

Cynonneſus, id eſt, Canum inſula, Libyca eſt: Gentile, Cynopolites. Steph.

Cynopolis, canum ciuitas, in Aegypto (Cynonpolis, Steph.) Gentile, Cynopolites: in qua Anubis colitur, & honor, & ſacer quidam cibus eſt canibus conſtitutus: ab hac Cynopolitana præfectura appellata eſt: qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

Cynos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertiæ Decadis, Cynum Locridos emporium, Ptolemæus in Locride Cynos & Calliaros, Stephanus Cynon, Opūtis nauale vel ciuitatem eſſe ſcribit: Gentile, Cynæi & Cynij, vt à Cyne, Cynos fluuius. Plin. lib. 6. cap. 10.

Cynos Cephale, collis Theſſaliæ, & patua regio Thebarum, Pindari patria. Steph.

Cynoſarges, gymnaſium in Attica & vicus, ſic dictus à cane albo, qui ſacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora in hunc locum detulit. Stephanus de Diomo, vide Eraſ. in prouerb. Ad Cynoſarges.

Cynoſſema, maris locus Troadis ad Helleſpontū, Hecubæ ſepulchro nobilitatus. Latine Canis tumulū interpretari poſſumus. Fabulantur enim poetæ, Hecubā, cùm in in Græciā abduceretur captiua, poſt exitiū patriæ ac ſuorum, ibi doloris impatientia in canem eſſe conuerſam & deinde ſepultam. Ouid. lib. 1. Met.

Cynoſura, ſuræ, ſidus Septentrionale, ex ſeptem conſtans ſtelliis, quod & Vrſam minorē appellamus. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, vnam ex Iouis nutricibus, poſtea ab Ioue rerum potito in hoc ſidus trāſlatam, vt ex Aglaoſthenis ſententia refert Hyginus in Aſtro. Poet. Alio nomine etiam Phœnice appellatur, teſte eodem Hygino, eò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potiſſimum ſoleat obſeruari, quemadmodum & Helice, hoc eſt, Vrſa maior, à Græcis nauis. Ouid. de Triſtibus,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicem Graia carina notet.

Cynoſura, tephano promontorium Arcadiæ, à Cynoſuro Mercurij filio: Gētile, Cynoſurius & Cynoſuris, fœm. gen.

Cynthia, Diana dicta, à Cyntho monte in Delo inſula, in quo nata cum Phœbo eſt, vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipſa inſula Delos Cynthia. Qui mons tantæ celſitudinis fertur, vt vmbra ſua totius inſulæ ambitum tegat. Vide CYNTAVS.

Cynthia nomen formosissimæ cuiusdã fœminæ cuius formam commendat Propertius.

Cynthia, locus Romæ, vbi Cynthorum monumentum fuit. Et à Diana Propertius amicam suam Cynthiam ob pulchritudinem vocauit, quæ prius Hostilia vocabatur.

Cynthus, mõs in Delo insula, tantæ altitudinis, vt totam insulam dicatur inumbrare. Virg. lib. 2. Aeneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros.

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperisse: vnde ille Cynthius, hæc Cynthia passim à poëtis appellantur. Idem libro 3. Georgicorum.

-Et Troiæ Cynthius author.

Lucan. lib. 1.

Tertia iam grauido pluuialis Cynthia Cornu.

Cynthicum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ Cynetes & Cynesij. Steph.

Cynũra, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Perseï: inde Cynurius, Cynurius, & Cynuris fœm. gen. Steph.

Cynurus Locrorum Epicnemediorũ oppidum, siue vt quibusdam placet, nauale cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 7. & Liu. lib. 8. decad. 3.

Cyonesius Nili fluuij est insula non procul à maiori Delta è regione oppidi quod Cynopolis dicitur. Ptol. lib. 4. cap. 5.

Cyon, vrbs Cariæ, Canebium antè dicta: Gentile, Cytes. Steph.

Cypætha, vrbs Libyæ, Steph.

Cyparissa vrbs Achaiæ, & Cyparissius sinus. Sic enim Plinius scribit lib. 4. Ad meridiem autem Cyparissius sinus, cum vrbe Cyparissa.

Cyparissæa, vrbs Triphiliæ, quæ vocabatur Eranna, inde Minerua Cyparissea. Stepha. Qui Cyparissum quoque Phocidis vrbem, alias Eranum dictam commemorat.

Cyparissẽis, vrbs Messeniæ: Gentile, Cyparissẽtius Homerus,

καὶ νυ πεδίοιο μέλαν καὶ ἀμφιγύηεσσαν ἔναιον.

Cyparissus, Telephi filius, puer formosissimus, ex Cea insula, ab Apolline in deliciis habitus: qui cùm ceruum mansuetum, sibique in primis charum imprudens occidisset, doloris impatientia contabuit, deíque amatoris miseratione in cupressum arborem est commutatus. Ouid. libro 10. Metamorph. Seruius tamen author est, Cyparissum puerum à Syluano potius, quàm ab Apolline fuisse adamatum: id quod & Virgilius videtur indicare libro primo Georg.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum.

Cyparissus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia, Pomponius libro 2. Stephanus Phocidis ciuitatem esse scribit, quæ postea Apollonia dicta sit: & aliam in Parnasso iuxta Delphos, quæ Eranus olim vocata sit, & à quibusdam Apollonias, à Cyparisso Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cyparissus, suntiș.

Cypalis, vrbs circa Hellespontum, Steph.

Cype, castellum Siciliæ: Gentile, Cypeus. Steph.

Cyphon ligneum erat vinculum aut ferreum quo maleficorum colla inuoluebantur. Cynophismus est ipsum supplicium. Hoc adhuc nostra ætate vigitur.

Cyphus, vrbs Perrhæbiæ, à Cypho Perrhæbi filio. Hom. γουνοῦς δ' ἰκνεῖθ' ἥτε δῶμ' ἔχουσι κύπαι. Alia est Thessaliæ. Ciues, Cyphæi. Est & fluuius Cyphus. Steph.

Cydra, Vide CYPRA.

Cyprianus, Carthaginensis episcopus, martyrio affectus, anno salutis 250.

Cyprium, Sabini bonum appellant, vnde Cyprius vicus Romæ appellatus est, quo Sabini ciues additi confederunt. sic enim à bono omine vocitandum censuere.

Cyprogenia, dicuntur quæ sunt in Cypro genita, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.

Cyprus, insula insignis in sinu Issico, inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, vt Macaria olim, hoc est, beata dicta sit: luxuriæ autem tãtopere dedita, vt ob id Veneri sacra credita sit. Hor. lib. 1. Car.

Sic te Diua potens Cypri, &c.

In ea Venus potissimum colebatur, vnde & Cypria, Cypris & Cyprigena dicta est. Quondam nouem erat regnorum sedes. Vrbes illius præclaræ, Cythera, à qua Venus Cytherea, Paphos, Palępaphos, & Salamis. Hęc inter maiores nostri maris insulas locum sibi vendicat, cuius septentrionales partes Ciliciæ oppositæ sunt, ibique cõtinenti proxima est, orientales Issico sinui, occidentales Pamphilicũ alluunt pelagus, australes Aegyptum. Ambitus insulæ triũ miliũ, quadringẽtorum ac viginti stadiorũ. Hinc Cyprius, a, um, Cyprius, & Cyprites, quanquã & Libyca Cyprus est, cuius similiter Gentile Cyprites. Steph. Idẽ hãc insulã in Carpathio mari sitã scribit, à Cypro filia Cinyræ indito nomine, vel illic nascente Cypro flore. Astynomus Cyprũ nominatũ vult, διὰ τὸ κρύπτεσθαι, id est, quòd occultaretur sæpe fluctibus marinis. Vocabatur etiam Cerastios & Cerastias à multis promontoriis: & Amathusia, & Meionis, & Sphecea, & Acamanthis, Stephan. Tres, paruæ insulæ huic propinquæ Cypriæ nominantur. De Cypro, Strabo lib. 14.

Cypsella, oppidũ Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11. Stra. lib. 7. Cypselum nominat. Steph. vrbs Thracię prope Hebrum fluuium. Item castellum in Arcadia à Mantinensibus muris cinctum: Gentile, Cypselinus aut Cypsalenus.

Cypsellus, tyrannus apud Corinthum, à cistula nomen accepit, quã Græci Cypselon vocãt, in qua delituit occultatus à matre, cùm ad mortem quęreretur. Cic. in Tusculan. quæstionum lib. 5.

lib. 5. & lib. De fato.

Cyptasia, Galatiæ vrbs, Ptol. vulgò *Caroſa*.

Cyræ, fons in Cyrenaica. Steph.

Cyraunis, insula iuxta Gyzantes (sic enim lego apud Stephanum) Africæ populos.

Cyrba, vrbs Cretæ, vide HIBRAPYTNA.

Cyrbæ, vrbs Pamphyliæ: Gentile, Cyrbæus. Stephanus.

Cyrbasa, vrbs Cariæ. Steph.

Cyre, pro Cerere, Cnidiis. Cæl.

Cyre, insula in mari Perſico: Insularis, Cyræus. Stephan.

Cyrechata, vide CYROPOLIS.

Cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrãs Apollo, in Pelio Theſſaliæ monte eam rapuit, & in eam Aphricæ partem tranſtulit, quæ ab ea poſtea dicta fuit Cyrenaica: vbi & Ariſteum ex ea ſuſcepit. Virg. 4. Georg.

Cyrene, ſiue Cyrenę, arum. insigne Libyæ oppidum inter Syrtim maiorem, & Mareotidem ſitum, vnum ex iis, quæ Pentapolim efficiunt: à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, & à Cyrene Penei amnis filia, quam Apollo, amore eius captus, in eam Libyæ partem tranſtulit, ita nominatum. Lucan. lib. 9.

Proximus in muros & mœnia Cyrenarũ, &c.

Ab hac Cyrene tota Libya Cyrenea dicta eſt. Eſt & Cyrene nomen vrbis in Cypro insula quam Cyrus condidit, ex qua natum putant Simonem patrem Aler.

Cyrenæus, qui natus eſt ex Cyrene: Cyrenenſis ſimiliter.

Cyrenaica, regio Africæ eſt. Eam Strabo lib. vlt. à Thereis Græcis conditam ſcribit, qui ex Laconica profecti Theram insulam prius incoluerint: hinc in continente Cyrenen ædificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam qui Cyrenes condendæ fuit author, quod alibi idem Strabo indicat.

Cyrenaici, philoſophi, ab Ariſtippo omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutémque ceu ſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quòd efficiens eſſet voluptatis. Docet Diogenes Laërtius lib. 2. in Ariſtippi vita.

Cyres, etis, vrbs: Gentile, Cyreſius. Steph.

Cyriacus, viri proprium.

Cyrillus, præſul Dalmatiæ.

Cyrillus, Alexandrinus præſul edidit variarum hypotheſeon tractatus, Homilias plurimas, quibus vtuntur Græci, præterea aduerſus Neſtorium Epiſtolas, quibus omnia occulta eius venena reſellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

Cyrillus, Hieroſolymitanus præſul, ſæpe pulſus ab Eccleſia, & receptus, ad extremum ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit: extant eius Catecheſes. Hieronymus.

Cyrinus, Romanus cum Baſilide & Nabore ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab vrbe lapide. Volater.

Cyris, metropolis Sabinorum: Gentile, Cyrites. Inde Iuno Cyretia. Stephan. Vide CVRES & CVRIS.

Cyrnij, populi Corſicæ insulæ, qui longiſsimo æuo vtuntur, propter mellis vſum, quod apud eos copioſum eis naſcitur.

Cyrnus, Herculis filius, à quo Corſica dicta eſt.

Cyrnus, insula in mari Ligustico, vide CORSICA: Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cùm antea Therapne diceretur. Hinc Cyrnæus, næa, næũ. Virg. Ecloga 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Cyropolis, ciuitas in Aſia, quæ etiam Cyrechata vocatur, ad finem Perſidis. Ciues Cyropolitæ, & Cyrechateni. Steph.

Cyrphis, rupes quædam Parnaſſi montis.

Cyrrha, vide CIRRHA.

Cyrrhea, vrbs in Helicone, iuxta Nyſam.

Cyrreſtica, regio, à Cyro dicta, vbi Cyrreſtis dea colebatur, quam Mineruam interpretantur Plin. & Ptol. vide CYRRVS.

Cyrrus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro, Ciuis Cirreſtes, licet Demetrio Cerreſtis ſcribatur: & regio Cyrreſtica. Sunt etiam Cyrreſte Macedoniæ populi, non procul à Pella Alexandri patria, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

Cyrrus, nomen duorum fluuiorum, quorum vnus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucaſo. Alius eſt in Media.

Cyrſilus, Athenienſis lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet. Cicero lib. 3. de Officiis, Athenienſes quum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerẽtque vt vrbe relicta coniugibus & liberis Trœzene depoſitis, naues cõſcenderent, libertatémque Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quẽdam ſuadentem vt in vrbe manerẽt, Xerxémque reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrta, Syphacis ſedes in Africa, longius à pelago.

Cyrtea, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrtæanus, vel Cyrtæenus, Steph.

Cyrtones, vrbs Bæotiæ. Eſt etiam vrbs Italiæ: Gentile, Cyrtoninus.

Cyrtus, vrbs Aegypti, in Mediterraneis: patria Dionyſij medici. Steph.

Cyrus, Cambyſis filius, ex Mandane Aſtyagis regis filia, & Perſarum Medorúmque rex, qui primus (vt Iuſtinus lib. 1. ſcribit) deuicto Aſtyage, vltimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, & ſubacta Aſia, totum Orientem in poteſtatem redegit. Poſtremò cùm bellum Scythis intuliſſet, eóſque clade magna affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta milia Perſarum cum ipſo rege trucidauit,

ita

ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis ſuperfuerit. Caput Cyri amputatum, in vtrem humano ſanguine plenum coniectum fuit, cum hac exprobratione: Satia te ſanguine, quem ſitiſti. Hic primùm Agradatus dictus fuit, & poſtea Cyrus, ab eiuſdem nominis fluuio per cauam Perſidem fluente, iuxta quem fuit expoſitus. Lucanus libro 3.

Non cum Mæoniis deducens agmina regnis
Cyrus, & effuſis numerato milite telis
Deſcendit Xerxes.

Cyrus minor, Artaxerxis frater: apud quem cùm falſò delatus eſſet, ægréque matris precibus ſeruatus, bellum aduerſus eundem ſuſcepit: in quo cùm iam Græcorum opera penè victor euaſiſſet, fortiter quidem, ſed incautè dimicans, eſt interemptus. Xenophon.

Cyrus Pannopolyſta fuit poëta ob cuius ingenium nobile beneficio Theodoſij imperatoris ad epiſcopatum euectus eſt. Suidas apud Volaterranum.

Cyrus, fluuius Scythiæ in Coraxico monte oriens, longéque per Hyrcanos & Iberas fluens, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyſe flumine iunctus, fretum Hyrcanum influit. Vide CYRVS.

Cyſenis filia Diognidis Thraciæ regis, viuos homines diſſecabat medios, & parentibus comedendos apponebat liberos. Volat.

Cyſſus, fluuius Calepinus.

Cyta, tæ, vrbs Colchidis, Medææ patria, Stepha. herbis veneficis imprimis famoſa. Hinc fit adiectiuum Cytæus, a, um. Vnde Virgo Cytæa appellatur Medæa à Valerio Flacco libr. 6. Ité Cytæis, idis, Proper. lib. 2.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Cyteorum, Ptol. Cotyorum Plin. Cappadociæ oppidum, hodie Cecino.

Cyterium, vrbs Cenotrorum Mediterranea: Gentile Cyteriotes vel Cyterinus. Steph.

Cyteum, vrbs Cretæ. Steph.

Cythêra, orum, inſula contra Cretam, (vt ſcribit Strabo) quinque millibus à Maleæ promontorio diſtans, Veneris numini dedicata. Virg. lib. 10. Aeneid.

Eſt Paphos, Idaliúmque mihi, ſunt alta Cythera.

Cytherêa peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris inſula impoſitum, in quam illa primùm concha marina dicitur aduecta. Virg. 1. Aeneid. Parce metu Cytherea, manent immota tuorum Fata tibi.

Cytheríades, Muſæ dicuntur, à ſaltu cui Cytheron nomé eſt. Vide CYTHAERON: ſic enim ſcribendum.

Cytherius Philoxenus poëta. Cælius libr. 3. capi. 25.

Cytheron, mons Bœotiæ, non longè à Thebis, Apollini & Muſis ſacer, à quo & Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi ſacra celebrabant. Virg.

Nocturnúſque vocat clamore Cytheron.

Cythêris, ridis, nobiliſſima meretrix, liberta Volumnij cuiuſdam. Hanc Cornelius Gallus poëta ſupra modum adamauit, eámque Lycoridem vocauit: quo tamen ſpreto Antonium in Galliam ſecuta eſt. Hanc Virgilius 10. Ecloga, Gallum conſolans, commutato nomine, Lycoridem vocat. Seruius.

Cythêrus, vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

Cythina, vrbs Theſſaliæ: ciuis Cythinæus. Stephanus.

Cythnos, inſula vna ex Cycladibus, à Cythno primo habitatore ſic appellata. Alio nomine Ophiuſa ac Dropis. Hinc Cythnius, nia, nium, poſſeſſiuum. Stephanus iuxta Drypodē vnam Cycladum ſitam ſcribit, & ipſam quoque ſic nominatā fuiſſe. Pomponius libro 2. Et Ouid. 7. Metamorph.

Florentémque Syron, Cythnon, planámque Seriphon.

Cytinium, vna eſt ex tribus Doricis ciuitatibus: Gentile, Cytiniates. Steph.

Cytis inſula Arabiæ, vbi Topaſius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cytónium, vrbs inter Myſiam & Lydiam.

Cytórus, mons Paphlagoniæ, in quo buxus plurima naſcebatur: vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virg. lib. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxea ſunt, Cytoriaca dicuntur. Ouid. lib. 4. Metam.

Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines.

Cyzicénus, Athenienſis philoſophus, in mathematica, & in cæteris ſcientiis excelentiſſimus.

Cyzicénus, gentile eſt à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Aſia minore.

Cyzicus, ſiue Cyzicum, inſula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens vrbem eiuſdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas magnitudine & pulchritudine cum primis Aſiæ vrbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

Cyzicū Bithyniæ nobilis ciuitas, dicta à Cyzico acie cæſa à Minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius libro tertio Argonaut. & Hermol. ſuper cap. 32. lib. 5. Plin.

Daæ,

Aæ, populi Scythiæ, ex genere Nomadum. Seruius in illud Virgilij 8. Aeneid.

Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Aliàs Dasæ dicuntur. Stephanus.

Dábæi, Vide NVBAE. Nisi legendum est Nabæi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Issachar data fuit Leuitis. Ios. 19. & 21.

Dabir, rex Eglon, Iosue 10. Nomen vrbis in tribu Iuda & Simeonis, Iosue 11. & 21. quæ & Cariath-sepher dicitur, Iosue 15. Iudic. 1. & Cariath senna, Iosue 15. In quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. Paral. 6. Est & altera in tribu Gad, Iosue 13.

Dachaténi, dicti populi Arabiæ, à Nabato Nabatæi. Steph.

Dácia, regio Scythiæ Europæ, quæ ad Septentrionem Carpato monte à Sarmatia diuiditur, ad Occasum autem Tibisco fluuio, ab Iazygibus Metanastis: ad Meridiem verò & ortũ vsque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicuntur, qui olim Straboni Daui appellati sunt. Ex quo apud Atheniẽses Dauorum nomina seruilia plurimum abundabant. Hinc factum est, vt in comœdiis serui introducantur Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti sunt. Dacia hodie diuisa est in Trauslyuaniam, Zypserlãdiam, Rasciam, Seruiam, Septem castra & Bulgariam. Hinc gentile Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vsurparunt Romanorum aliquot imperatores, victoria aliqua de Dacis reportata. Iuue. Saty. 5.

-cum lance beata
Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dáctyli Idæi, iidem qui Curetes & Corybantes, quos Iouem nutriuisse ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo lusus genere excogitato, clypeolis æneis inter se concurrantes, æris tinnitu, & numerosi pedis compositione (qui in de Dactylus dictus est) Saturnum fefellisse, patrisque crudelitati, qui filios suos deuorare solebat, puerum eripuisse. Hi Phryges originem suisse putantur, relictaque patria in Cretam veni. sse, montémque, in quo primùm consederunt, à Phrygij montis nomine Idam appellasse.

Vide CORYBANTES.

Dadai sunt montes Indiæ olim Cliopedis regiæ propinqui.

Dadã, Filius Regma, Gen. 10. Filius Iecsan, Gen. 25. Gens Aethiopię in occidente.

Dadas, Vide THEMISTVS.

Dádicæ, populi Scytharum ex parte Asiæ. Herod. libro 4. Stephano populi Persiæ, ex libro Herodoti.

Dadocértum, Castellum magnum Armeniæ. Steph.

Dædalus faber Athenienſis, Mitionis filius, artificum omnium suæ ætatis ingeniosissimus, vt qui primus serram, asciam, perpendiculum, terebrã, glutinum, & lithocollam dicatur inuenisse, primúsque omnium vela & antennas naui imposuisse. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibusdã neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur, adeò scitè, vt spectantibus viuere viderentur. In Creta item Labyrinthum constituxit, multiplici & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in qua & ipse vna cum Icaro filio à Minoe fuit inclusus, eò quòd vaccam ligneã fecisset, qui inclusa Pasiphae tauro se commiscuerat. Quare cùm terra marique effugium sibi negatum videret, fugam sibi per aërem tentandam duxit. Assimulans itaque se munus conficere velle, quo regis animum placare posset, pennas & ceram popoſcit: quibus impetratis, sibi & Icaro filio alas confecit, atque ita ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus est, vbi Apollini templum erexit. Icarus verò cùm patris consilium spernit iustoque altius euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium est appellatum. Ouid. libr. 8. Metamorph.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, seu à Dædalo ibi sepulto, cùm eò coluber aquaticus ex amne Nilo (aliàs Nino) in paludẽ, in quam Dædalus commeabat, egressus, momordisset. Plin. libro 5. cap. 27. Dædala etiam Rhodi ciuitas est, siue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ.

Dædalia, vrbs Italiæ à Dædalo cõdita, quæ nunc Iulia vocatur. Steph.

Dædálidæ, tribus Cecropidis. Steph.

Dæmogorgon, Latinè dicitur Deus terræ (nam dæmon deus, vt ait Lactantius, Gorgon terra) seu potius sapientia terræ, cum sæpe dæmon sciens, vel sapientia exponatur.

Vide GORGON.

Dęta, Thyestis soror cum qua congressus Thyestes Enorchũ Dęmonẽ sustulit. Cęl. lib. 7. ca. 13.

Dęmon deus, siue sapiens. Augustin. lib. 9. de Ciuit. Dei, Dęmones dicũtur, quoniam Græcum vocabulum est, ob scientiam nominati: nostræ religionis homines appellant spiritus in cælo à Deo creatos qui de cęlo deiecti, partim in terræ infimo, partim in hoc aëre damnati sunt. Hinc Eudęmon & Cacodęmon pro bono & malo dęmone. Dęmon etiam animus humanus in corpore situs vocatur. Cęl. lib. 2.

Dęmonium idem quod dęmon.

Dęthalętę, gens Thraciæ. Steph.

Dętor, vir Troianus apud Homerum.

Dagaláiphus, consul cum Seuerino, anno ab vrbe 1214.

Da gan-

Daganzachar (quod & ferreum) Misianorum præsidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum, anno ab vrbe 1312.

Dagobertus, Francorum rex, anno salutis 639.

Dagobertus II. Francorum rex, sub tutela Plectrudis Pipini vxoris, & Theodoaldi præfecti Palatij, regnauit annis III. anno salutis 715.

Dagon, nomen idoli Philisthinorum, Iudic. 16. 1. Mach. 10.

Dahippus, statuarius nobilis, cuius opera enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.

Dai, Persarum populi, omnes pastores. Herodo. libro 1.

Daicles Messenius vixit regnante Athenis Carope. Solinus cap. 2.

Dalaia, filius Elioënai filij Naariæ, 1. Paral. 3. Filius Semeiæ, Iere. 36.

Dalila, nomen mulieris, quam amauit Samson, cuiúsque opera perijt. Iudic. 16.

Dalisanda, vide LALISANDA.

Dalmanutha, nomen regionis. Marc. 1.

Dalmatia, Illyrici pars, contermina Liburniæ versus Occasum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur. Augusti olim auspiciis Romano imperio subiecti. In ea Iadera ciuitas insignis rerum abundantia & Epidaurus hodie Liagusij dictum.

Daltmium, vrbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam.

Dama fuit Pythagoræ filia, & ipsa philosophiæ sectatrix quæ ingenium & doctrinam in exponendis paternis sententiarum inuolucris exercuit. Cæl. lib. 4. cap. 1.

Dameí, populi iaxta Ichthiophagos. Steph.

Damæthus, Cariæ rex. Vide SYRNA.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli CHRISTO credidit. Act. 17.

Damascene, Syriæ pars quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: sic dicta à Damasco, clarissima ciuitatum. Pomp. Mela lib. 1.

Damascius Sigiæus, historicus Herodoti tempore ante bellum Peloponnesiacum, scripsit de rebus in Græcia gestis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti sunt, & de poëtis & sophistis, aliáque complura. Suidas.

Damascius Stoicus philosophus, Simplicij & Iamitæ familiaris, qui sub Iustiniano principe viguit. Scripsit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suida.

Damascus, Syriæ vrbs antiquissima, palmularum fertilissima, & prunorum, quæ inde Damascena vocantur. Lucan. lib. 3.

Et felix (sic fama) Ninos, ventosa Damascus.

Sic autem dicta est ab Asco quodam gigante, qui Dionysium vinctum illic cum Lycurgo in fluuium iniecit, vel quòd Damascus Mercurij & Helimedæ nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, vrbem sui nominis condiderit: vel quòd Dionysius ibi persecutus sit, & excotiauerit Damascum quendam, qui vineta secuti exciderat. Vocatur autem Damascene, tum vrbs, tum regio. Steph.

Damascus, filius procuratoris domus Abraham, Genes. 15.

Damasias, Athenis annum magistratum gessit. Dionysius lib. 3.

Damasippus vir ignobilis apud Rom. qui nobilissimos ciues (qui partibus Syllanis fauerant) inter victimas tanquam belluas enecauit: necnon Aruinæ tribuni plebis truncum in sublimi elatum per ora vulgi deferri iussit, tandem à victore Sylla obtruncatus.

Damasus poëta Hispanus qui floruit temporibus Eutropij & Orosij: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos scripsit.

Damasithynus, vnus è ducibus Xerxis Persarum regis. Herod. lib. 7.

Damasus, XXXV. Romanorum episcopus, anno salutis 368.

Damasus II. Bauarus, Pōtifex 1151. an. sal. 1048.

Damatris, vide DAMIA.

Dameas, nobilis statuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.

Damia, cognomen Cybeles, & Damatris eius sacerdos.

Damianus Ephesius, sophista nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate prosequutus est, eloquentiæ quoque genus secundum naturam imitatus. Philostratus in Sophistis.

D. Damianus, frater diui Cosmæ Medici, & ipse Medicus.

Damium, sacrificium quod minimè erat publicum Damiæ deæ.

Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis, Ios. 21.

Damocles, vnus ex assentatoribus Dionysij, Siciliæ tyranni.

Damocrita matrona fuit Romana, Alcippi ciuis clarissimi vxor, quæ quum virum ab iis qui cōtrarias in Repub. partes fauebant in exilium actum sequi prohiberetur, filiçque iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quispiam Alcippi vltor nasceretur: concepit animo facinus supra ominem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ primatiæ noctu in Andronem quendam sacrorum causa conueniissent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam vim lignorum quç ad sacrificia parata erant, ad fores cōgessit, ignémque iniecit, vt intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde seipsam interfecit. Plut. in Paral.

Damœtas, nomen pastoris, de quo Virg. in Buc. Dic mihi Damœta, &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicero) inter se fuerunt, vt cùm eorum alteri Dionysius tyrannus diem necis destinauisset, & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies

dies commendandorum suorum causa postulauisset, vas factus sit alter sistendi eius: vt si ille non reuertisset, moriẽdum esset ipsi: qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium adscriberent. Hæc Cic. lib. 3. Offic. Valerius de Amic.

Damon Athenienſis Pſaltes, qui remiſſam harmoniam reperit. Cæl. lib. 9. cap. 3.

Damophila Græca mulier vxor Pamphili, ſocia Sapphus poëtriæ, poëmata multa conſcripſit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philoſtratus in vita Apollonij.

Damophilus, ſophiſta, quem nutriuit Iulianus conſul. ſub M. Antonino principe: ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorum, & quædam alia. Suidas.

Damoſtratus, philoſophus, ſcripſit de piſcibus lib. 20. Suid.

Damoxenus, Athenienſis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Damyndas, vir Macedo. Plutarch.

Dan, nomen loci, Geneſ. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ, Geneſis 30.

Dan, ciuitas ſita in valle Bethrohol procul à Ptolemaide M.P. XIII. cõtra boreales partes, non procul ab vrbibus Galgalis & Maſaloth. Regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, vnde & nomen impoſitum: ante hæc Leſem appellata, Ioſue 19. & Lais, Iudic. 18. ſiue Laiſa, Iſaiæ 10. Ipſa fuit terminus terræ Iſrael ab Aquilone, 1. Reg. 3. Ezech. 47. In qua Ieroboam rex Iſrael vitulum adorandum erexit, 3. Reg. 12. Amos 8. Hieronymus in Hebr. traditionibus Paneas vocatum putat, quę aliàs Cæſarea Philippi.

Danaë, filia Acriſij regis Argiuorum, qui cùm oraculo monitus eſſet, fore vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ incluſit turri: cuius amore captus Iuppiter, in imbrem aureum ſe conuertit, & per tegulas, in puellæ gremium ſeſe demiſit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam vnà cum recens nato nepotulo aream includi iuſsit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndiſque obrueretur. Verùm id longè aliter cecidit.

Nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaën cum filio reperiſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaën quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educandum tradidit: qui poſtea adultus cùm Argos veniſſet, Acriſium auum oſtenſo Meduſæ capite, in ſaxum conuertit. Vide ACHRISIVS & PERSEVS.

Danaus, Aegypti frater Argiuorum rex qui Stenelo rege expulſo, Argos tenuit, ibíque quinquaginta annos regnauit, ab eo poſtea Achaia dicta eſt Danaa, & ipſi Græci Danai.

Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, à patris autem nomine Danaides dictæ ſunt. Hæ vna nocte viros ſuos, Aegypti filios, interfecerunt, præter vnam Hypermneſtram, quæ Lynceum maritum ſeruauit.

Ob quam impietatem tali ſupplicio apud inferos plectuntur, vt aſsidue dolium pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluat, quantùm infundatur. Vnde natum prouerb. Dolium Danaidum, in auaros quibus nihil eſt ſatis, aut in prodigos.

Dandarij, populi circa Caucaſum. Steph.

Dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri aut Holſacij. Vide DACIA.

Dania, Septentrionalis Oceani peninſula eſt maritimæ Saxoniæ lateri adhærens: quam olim Cimbri habitarunt, quos poſtea Marius deleuit in Italiam irrumpere conantes.

Daniel, nomen Prophetæ, quem præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocauit Baltaſſar, Danielis 1. Filius autem ſecundus Dauid ex Abigail Carmelitide. 1. Paral. 3.

Daniel, ſacerdos, in regem Francorum eſt electus, mutatóque nomine Chilpericus vocatus, regnauit annis III. anno à condita vrbe 1469.

Danna, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Dantes, poëta Florẽtinus, regum & principum amicitiis clarus, cuius vitam ſcribit Volaterranus lib. 12. Cęl. lib. 15.

Dantiſcum, Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulẽtum. Vadianus.

Danubium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus aut Danubienſis. Stephanus. Vide LANVBIVM, ſic enim legendum videtur: quod erat Latij oppidum in via Appia.

Danubius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ (vt Plinius exiſtimauit) ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi, multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubij nomine, immenſo aquarum auctu, vbi primùm Illyricum alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, dimidia fermè parte eorum nauigabili, in pontum vaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hæc Plin. libro 4. cap. 12. Hodie tamen compertum eſt, Danubium plano in loco naſci, in agri Fruſtembergẽſis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danuſis, Danubius.

Daphitas grãmaticus quidam fuit, qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quod reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daones, populi Indiæ, à Daone quodam. Steph.

Daphca, nomen loci in quem venerunt filij Iſrael à deſerto Sin. Nume. 33.

Daphne, Penei, siue, vt alij habent, Ladonis fluuij filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non posset, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem est commutata. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenses, Vide EPIDAPHNE.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurij filius, Bucolici carminis inuentor. Hic cùm formosissimus esset, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidem violasset, vtroque lumine orbaretur. Cuius sponsionis immemor Daphnis, cùm nouis sese amoribus implicuisset, irati dij, quos stipulationis suæ testes illi adhibuerant Daphnin excæcarunt. Suidas.

Daphnis & Ideus filij Paridis ex Oenone Nympha Idæa, seu Pagasæa.

Daphnis, Steph. Antiochiæ suburbanum, quod octoginta stadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea solum fuit, & alia prope Pelusium à copia laurorum illic nascentium, & suburbanum, in ore Ponti ad siniſtrã, quod Sergium vocant, & in ipsis Ponti faucibus ad dextram nauiganti portus. Stephan. Daphnis ad ostium Nili Pelusiacum reddit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

Daphnus fluuius. Steph.

Daphnus, tribus vicinia Co. Steph.

Daphnusi, populi prope Olympum Bithynum. Stephan.

Daphnudium, prope Rhegium est Thracibus vicinum: Est & Aegypti vicus Steph.

Dapsa genus erat sacrificij quod fiebat hyeme sæuiente.

Dapsolibyes, populi. Steph.

Dara, filius Zaræ filij Iudæ. 1. Paral. 2.

Dara, ciuitas ab Arsace condita. Iusti. libro quadragesimo primo.

Daradus, fluuius Libyæ. Ptolem. hodie *Darat*.

Daræ, munitissimum castellum Anastasij ciuitatis, cuius ciues Darenitalias Darrhæ.

Darandus, Vide TARANTVS.

Darapsa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcon, nomen viri. 1. Esd. 2.

Dardæ, Indici populi, qui sub Deriade contra Dionysium pugnarunt. Steph.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Steph.

Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cùm Iasium fratrem interemisset, inde fugiens, in Samothraciam primùm, deinde in Asiam venit, locáque tenuit Hellesponto proxima, vrbemque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit: quam postea Tros Erichthonij filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virgilius libro tertio Aeneidos.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Vnde Dardaniæ artes, id est, magicæ. Colum. At si nulla valet medicina repellere pestem, Dardaniæ veniant artes, &c.

Dardanarij qui omnia præmunt, vti deinde carius vendant, dicti à Dardano quodam contaminatissimo & profligatissimo mago, à quo etiam Dardaneæ artes à Columella vocantur magicæ, vti modo probatum est. Hic libros de magia scripsit, quos in sepulchro fertur constituisse: eos Democritus editis commentariis illustrauit, disciplinámque ex illis reconditam accepit.

Dardanium genus ornamenti, quod lacertis adhibebatur. Plinius libro 33. capite tertio. Cuius sceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddam & viri quod è Dardanis venit, itaque & Dardanium vocabatur.

Dasius medici nomẽ cuius meminit Mart. lib. 6.

Ostendunt digitum sed impudicum,
Alconi, Dasióque, Symmachóque.

Dares, Phrygius historicus, scripsit belllum Troianum Græcè, in quo ipse militauit, vt ait Isidorus, primus ferè historicorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remansit, vt scribit Cornelius Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum sermonem conuertit, dicauítque Salustio. Virg. lib. 5. Aeneid. Daretis alterius meminit.

Dares apud Virg. est pugil ignauus quidem, sed tamen ostentator maximus.

Darmesius, fluuius Meduallorum, sese per confragosa loca in Rhodanum præcipitans.

Darideus, nomen regis Persarum, tempore Tyberij Caij, & Claudij imperatorum, vt scribit Philostratus in vita Apollonij Tyanei.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs, Ptol. vulgò *Vannes*.

Daristane, vrbs Persica Steph.

Daritæ, populi quidam. Steph.

Darius, Satrapes inter Persas nobilissimus, qui post mortem Cambysæ, à nobilibus aliquot Persis adiutus, occiso Pseudosmerdi, Persarum regnum è Magorum manibus vindicauit: equíque sui hinnitu rex declaratus, postquam 36. annos regnasset, Xerxem filium regni successorem reliquit. Herodotus libro quarto.

Darius, vltimus Persarum rex, qui Alexandri adolescentiam despicatui habens, bello eum aggressus est: ab eoque quamuis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum se fuga victori eripere conaretur, à suis comprehensus est & trucidatus, Claudianus in epist. ad Adrianum.

Darmiascus, videtur eadem ciuitas quæ Damascus. 1. Paral. 18. 2. Paral. 16. 24. 28.

Darthæ, populi iuxta rubrum mare. Steph.

Darſania, vrbs Indica, vbi vno die mulieres veſtem contexunt. Steph.

Darſij, populi Thraciæ. Steph.

Dauernum, Ptol. Britanniæ inſulæ portus, vnde in Galliam traiicitur.

Datus aliis Drauus, Pannoniæ inferioris fluuius Ptol. id eſt, Vngariæ, vulgò *Mora*.

Daſæ, vide DAAE.

Daſcon, Siciliæ regio. Steph.

Daſcylium, vrbs Cariæ in finibus Epheſiæ, à Daſcylo filio Periandri. Eſt & alia poſt bellum Troianum condita. Tertia, Ioniæ, quæ μέγα nominatur, vt pote maior aliis. Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Aeolidis & Phrygiæ. Eſt & Daſcylitis ſiue Daſcylia palus. Steph.

Daſcylos Bithyniæ oppidum, Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Daſcylium nominant, iuxta & lacum Daſcyliticum hodie Diaſquillo.

Daſeæ, Arcadia. Steph.

Daſes, vnus è ducibus Darij, qui Herodot. lib. 6. bello apud Marathonem victus eſt.

Daretæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iũctos, Plin. ſcribit de his Mela lib. 2.

Daſtylus, Gygis regis pater. Herod. lib. hiſt. 1.

Dathan, filius Eliab. Num. 16. Deut. 11. tyrannus quidam qui cum inſurrexiſſet in Moſen & Aaronem, excitaſſétque populum vt huic ſacerdotium, illi principatum tolleret, protinus (vt ſcribitur Numer. cap. 16.) terra dirupta eſt ſub pedibus, à qua vna abſorptus eſt.

Datheman, nomen vrbis. 1. Mach. 5.

Dathos, vide PHILIPPI.

Datis erat quiſpiam Perſarũ Satrapes, excellens in rei bellicæ gloria: qui hoc ſemper habebat in ore, ἥδομαι, καὶ τυφοῦσθαι, καὶ κεχαίρομαι, id eſt, delector, gaudeo, lætor. vnde natu prouerb. Datidis cantilena.

Datinorum, natale Antiſara eſt.

Datum, vrbs Thraciæ: ciues, Datenci. Steph.

Datylepti, populi Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Athenienſis qui ad ſummos honores euectus eſt. vnde natum prouerb. Datyli dies.

Daue, vrbs Arabiæ, Stephan. Gentilia, Dauæus, Dauenus, Dauites.

Dauid, filius Iſai, rex Iudææ potẽtiſsimus, idémque propheta, 1. Reg. 17. 1. Parał. 2.

Dauid, Scotiæ rex, anno ſalutis 1132.

Daulis, nympha, à qua Daulidi vrbi nomen. Stephanus.

Daulia, vel Daulis, oppidum Phocidis, olim ſub ditione Terei regis Thracum. Vnde Philomela ab Ouidio Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in auem ſui nominis fuerit conuerſa:

Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Dauni, Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis ſocero victi. Horum oppidum eſt Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum. Plinius libro 3. cap. 11.

Daunia, Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro, qui eam condidit.

Daunia Apuliæ ſylua à Dauno patre Turni dicta.

Daunium, vrbs Italiæ. Eſt & Daunium murus Thraciæ. Steph.

Daunus, filius Pilumni & Danaes, & auus Turni, qui in Apulia regnauit, à quo etiam regio illa Daunia dicta eſt.

Daunus, prioris filius, ex Venilia ſorore Amatæ, Larini regis vxoris, Turnum ſuſcepit. Virgil. lib. 12.

Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib. 3. Carminum, Ode 33.

Et qua pauper aquæ Daunus agreſtium
Regnator populorum, &c.

Daunotichiæ Sceptij. Steph.

Daurifer, ſiue Dauriſes, Herodo. circa finem libri 6. vnus ex Darij ducibus fortiſsimus, qui in inſidiis à Cariis cæſus eſt.

Dauſara, vrbs circa Edeſſam. Steph.

D E

Deabus, tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cœpit & inuenit, opprimens colonias. Beroſ. hic aliàs Gerion dictus eſt.

Debbaſſeth, ciuitas, terminus Zabuloniæ tribus. Ioſ. 19.

Debelaim, nomen viri. Oſee 1.

Debera, nomen loci. Ioſ. 15.

Deblatha, ciuitas apud Ezechielem.

Deblathaim, ciuitas in terra Moab. Ierem. 48. Eadem videtur quæ & Helmon-deblothaim.

Debora, nutrix Rebeccæ. Geneſ. 35. Vxor item Lapidoth prophetæ, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit, Iudic. 4.

Decamnichus Archelai aulicus, qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem id permittente Archelao plagis multis confoſſus eſt, quod tamen indigne ferens in Archelaum graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius cauſa extitit grauiſsima. Cæl. lib. 24. cap. 10.

Decapolis, ſiue Decapolitana regio Syriæ, Iudææ propinqua: ſic dicta à numero oppidorum, Plin. lib. 5. cap. 18. Hanc multi Cæſaream eſſe dixerunt.

Deceates, Ligurum populi, Clariſsimos Ligurum fuiſſe Salyos, Deceates & Oxibios, ſatis ex Strab. Plinio, & Floro conſtat.

Decela, vna ex duodecim vrbibus, quas Cecrops digeſſit.

Decelia, pars tribus Hippothondis, ſic dicta à quodam qui Dioſcuris dux fuit Aphidras. Steph.

Decentia, Pannoniæ populi, à Decentio Magni filio, Magnentij fratre. Steph.

Decent

Decentius, Cæsar, à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1195. apud Senonas laqueo vitam finiuit. Pomp.

Decianus, viri proprium, ex Emerita Hispaniæ oppido.

Decietum, vrbs Italiæ. Steph.

Decij, Romani fortissimi, tanta patriam charitate complexi, vt pro eius salute se diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetrusco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis gessit. Dicti Decij à decem, vt Quintius à quinque.

Decius, consul cum Longino, anno ab vrbe 1239.

Decius, Consul solus, anno ab vrbe millesimo ducentesimo octuagesimo.

Decius Ausonius Gallus, Consul cum Olybrio, anno ab vrbe 1132.

Decius Brutus Iulianus, Consul cum M. Aemilio Mamerco, anno ab vrbe 677.

Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.

D. Haterius Agrippa, Consul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.

D. Iunius Bubulcus, magister equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 445.

D. Iunius Brutus, Cõsul cum P. Scipione Nasica Serapione, anno ab vrbe 616. Lusitaniam perdomuit.

D. Iunius Brutus Scæua, Consul cum L. Furio Camillo, anno ab vrbe 430.

D. Iunius Brutus Scæua, Consul cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 461.

D. Iunius Pera, Cõsul cum M. Fabio Pictore, anno ab vrbe 487.

D. Iunius Syllanus, Consul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.

D. Iunius Syllanus, Consul cum Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.

D. Lælius Balbus, Consul cum C. Antistio Vetere, anno ab vrbe 748.

Decius Ausonius Gallus poëta qui Gratianum Cæsarem literis & disciplinis eruditi, cuius beneficio ad consularem dignitatem est euectus. P. Crinitus.

Decla, filius Iectan. Gen. 10.

Dedan, vrbis nomen Ierem. 25.

Dedanim, filij Dedan. Isa. 21.

Dedrasa, vrbs Cariæ. Steph.

Deianira, filia Oenei, Aetolię regis, primùm Acheloo, mox Herculi desponsata. Quæ de causa exorto inter riuales dissidio, Achelous singulari certamine superatus, Herculi concedere est coactus. Postò cum Hercules transiturus esset Euenum, Aetoliæ fluuium, qui tum temporis maximè exciuerat, Nessus Centaurus seipsum vltrò obtulit ad transuehendam Deianiram: quam cùm illi cõmisisset, ipse primus intrepidè tranauit fluuium. Sed cùm Nessus, qui in altera remanserat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, sagitta hydræ sanguine infecta Centaurum transfixit, qui se moriturum sentiens, vt hostem vlciscereturur, Deianiræ vestem suam proprio sanguine perfusam dono dedit, asserens ei vim amatoriam inesse: & si hac maritus indueretur, ipsum ab aliarum mulierum amore iri auocatum. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cùm audisset maritum suum in Euboea amore Ioles, Euryti filiæ detineri, vestem Nessi sanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferendam. Hercules igitur nihil mali suspicans, cùm sacrificaturus eam induisset, tantis cruciatibus affectus est, vt in furorem versus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in scopulum mutatus est. Ipse autem Hercules arcu & sagittis Philoctetæ commissis, se in ardentem pyram in Oeta monte constructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua se interfecit, ex cuius sanguine postea nata est herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ouidius lib. 9. Metamorph.

Deicoõntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odyssæa.

Deidamia, filia Lycomedis, regis Scyri insulæ, quam Achilles, cum inter regis huius filias sub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2.

Syria nec viduo Deidamia viro.

Deiúces, alij Deiocles, v. Medorum rex, regnauit annis LIII. anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Miseti, ex Apollinis concubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat Ouid. lib. 9. Metamorph.

Deióneus, pater Cephali, à quo Cephalene dicta existimatur.

Deiopeia, siue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis quam illa apud Virgilium 1. Aeneid. Aeolo vxorem pollicetur.

Sunt mihi bis septem præstanti corpore Nymphæ,
Quarum quæ forma pulchertima, Deiopeïam
Connubio iungam stabili, propriámque dicabo.

Deiótares, Gallo-Græciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiótarus, Galatiæ rex à Senatu, iuuante Pompeio, factus, in bello ciuili eius postea partes secutus, post pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clementiam confugiens, bella gerenti subsidia ministrauit. Quare ab ipso rex dimissus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accusatus à Philippo quoddam, quòd Cæsari apud se diuertenti insidias struxisset, à Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiotaro rege oratione. Pædianus.

Deiotarus, alter Adramytenus, ludi literarij magister, apud Gargara Troadis. Steph.

Deiphile, Adrasti regis filia, & Tydei vxor, mater autem Diomedis, Græcorum omnium post Achillem & Aiacem Telamonium fortissimi.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quę Aeneam ad inferos duxit. Virgilius libro sexto Aeneid.

Phœbi Triuiæque sacerdos,
Deiphobe Glauci.

Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem: cuius tamen dolo & proditione interfectus est à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromisit. Virg. libro 6.

Deiphilus, Stheleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidissimus. Homerus libro quinto Iliad.

Deipites, vir Troianus, quem Vlysses in bello interemit. Hom.

Deipylus, Vide DEIPHYLVS.

Deipyrus, vnus ex principibus iuuentutis Græcorum. Hom. lib. 8. Iliad.

Delas, & Tygris minor, fluuij, Apameam Mesenorum ciuitatem circundant. Steph.

Delbea, Vide DERBE.

Delbiccæ, Vide DERBIES.

Deldon rex Thraciæ quem M. Crassus Augusti auspiciis debellauit.

Delbora, mulier bellatrix quæ Israëlitis imperauit, quos ab incursionibus vicinorum plerunque tutata est, eorúmque Rempub. & imperium variis auxit honoribus. Vide DEBORA.

Delean, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Delia, vrbs Cariæ, Steph.

Delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, & templum Apollinis. Steph.

Delius, qui est ex Delo insula, vt Apollo Delius & Delia Diana. ferunt enim Latonam ex Ioue grauidam quum partui vicina esset, metu Pythonis serpentis qui eam Iunonis iussu persequebatur, in insulam Delum fugisse.

Delli, lacus breuiores, non longè à Catana, miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Hos poëtæ fingunt fuisse Palicos Iouis & Thaliæ filios. nam quum Thalia se videret ex Ioue grauidam, metuens iram Iunonis, optauit vt sibi terra dehisceret. Instante autem partus tempore recluſa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus sunt, duo pueri emerserunt, quos Palicos fratres vocarunt, ἀπὸ τοῦ πάλιν ἐκφῦναι quod prius in terram demersi denuo reuersi sunt. Hos lacus accolæ fratribus Palicis sacros putant, quòd per eos credantur in lucem esse reuersi, & lacus ipsos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt, vt circa eos iuramentum exigi soleret, si quis in furti suspicionem venisset, prius tamen accepto fideiussore, qui si iuranti quid accidisset, præstaret, quod exitus ostenderet.

Delmatia, Italiæ regio, incolæ Dalmatę & Dalmatenses. Steph. Vide DALMATIA.

Delminium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide DALMIVM.

Delos, insula maris Aegei, Cycladum omnium clarissima, in qua Catona Apollinem & Dianam dicitur enixa. Qua ex opinione hominum illa insula, eorum deorum sacra putata est, tantúmque ei religionis semper fuit, vt ne Persæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibúsque indixissent, & mille numero nauium classem ad Delum appulissent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Cicero 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos, ἀπὸ τοῦ δήλου, quod cum antea mari tecta esset, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repentè se ostenderit.

Antea Orthygia dicebatur, Asteria, Cynthia, Lagia, Chamidia, Cynethus & Pyrpile, ab igni ibi primùm reperto. Virg. libro tertio Georgicorum.

Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?

Deliacus, ca, cum, qui est ex Delo. Vnde Deliaca vasa dicta sunt ex ære pretioso, ab insula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plinius libro 34. capite 2. Antiquissima æris gloria Deliaco fuit, mercatus in Delo concelebrante toto orbe. Cicero pro Roscio, Domus Chrysogoni referta vasis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebant pedes tricliniorum fulcra que.

Delphi, ciuitas in Bœotia, iuxta Parnassum, dicta à Delpho Neptuni filio, magis rupibus & loci natura, quàm humana arte munita, vbi clarissimum templum habuit Apollo, reddebátque oracula, vnde & Delphicus vocatus est. Nomen autem accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiusdem filia suscepto.

Delphicus dictus est Apollo, teste Macrobio 6. à prisca Græcorum voce δελφὸς quæ Solum significat eò quòd interdiu stellis omnibus ob scuratis, solus luceat: qua ratione etiam Sol à Latinis est appellatus.

Delphinia Diana dicta quòd Delphis coleretur.

Delphinius Apollo dictus non quòd in Delphina transformatus classi ducem se præstitisset: sed quòd Delphinem emiserit, quem consecuti Cretenses Cirrham sunt delati. Cæl. lib. 8. capite 6.

Delphinion, oppidum à Lacedæmoniis captum, anno ab vrbe 343.

Delphinum, castellum Chiorum.

Delphinus, syderis nomen. Var. 2. de re Rustica, cap. 5. Maximè idoneum tempus ad concipiendum à delphini exortu, vsque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9.

Delphûsa, fons in Delphis. Steph.

Delphuſia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & inſula Aegypti, ſecundum Aegyptios Ptimyris dicta: Gentile ab inſula Deltites, ab vrbe Deltenus, Stephanus. Eſt & Aegypti locus, fere regionum illarum nobiliſsimus, non longè ab Alexandria: quod nomen à ſimilitudine literæ cepit.

Nam pars quædam fluminis Nili deriuata inter ſe duobus itineribus, paulatim medium inter ſe ſpatium relinquens, diuerſiſsimo ad litus interuallo à mari adiungitur. Hircius lib. 4. bell. ciuil.

Deltorum, ſydus à figura triquetra litera, Δ. Cic. in Arati Phæn.

Delus, vide DELOS.

Demas, nomen viti. Col. 4. 2. Tim. 4.

Demades, orator Athenienſis, plurimum potentia & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in repu. quæreret, ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit:

Cúmque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguam ſupereſſe. Cicero hunc nihil ſcripſiſſe author eſt. Plutarch. in vita Demoſthenis, & Suidas.

Demagoras adulatoris nomen apud Athenienſes, quem decem talentis demultarunt, quod Alexandrum deum appellaſſet.

Demarathus, Lacedæmoniorum dux cùm exularet apud Athenienſes, bellíque contra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patriæ, quam Athenienſibus exiſtimãs, clam Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixiſſe temporibus Philippi Macedonis author eſt Plutarchus in vita Alexandri.

Demarathus, Liuio, Corinthius negotiator diues, qui ob ſeditiones domo profugus, tyrannidem Cypſelli fugiens, vt ſcribit Cicero Tuſcul. quæſtion. libro quinto, in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, qui à Tarquinienſibus Hetruriæ populis exceptus, Tarquinium Priſcum regem populi Romanorum, ex illuſtri Hetruſca vxore genuit.

Demænetus, viri proprium apud Plautum in Aſin, & ſignificat popularem & idiotam.

Demarchus princeps populi, aut tribunus pleb. dicitur. Spartianus in vita Adriani, fuit Demarchus in patria ſua, Athenis Archon.

Demarchus athleta nobilis Parrhaſius, quem ferunt guſtatis pueri qui immolabatur extis in lupum commutatum, decimo poſt anno formæ priſtinæ reſtitutum.

Demeter, dicta eſt Ceres, quaſi gemeter, id eſt, terræ mater. Hinc apud Galenum lib. 2. De alimentis, legimus Demetria ſigna: id eſt Cerealia & frumentaria.

Demetrianus, Antiochię epiſcopus, anno ſalutis 254.

Demetrias, Theſſaliæ oppidum, quod prius Pagaſa dicebatur, Stephanus à Demetrio dictum ſcribit, qui in eo regnauit, & vrbes ſub Pelio ſitas euertit. Ad Pagaſeticum ſinum iacet, inter Eubœam & Phocidem.

Secundum eſt Macedoniæ, tertium Perſidis iuxta Arbelum. Stephanus. Demetrias item, eadem eſt quæ Paros, vna Cycladum. Stephanus.

Demetrius, locus iuxta Theſſaliam, circa campum Crocotum, & Amphryſum fluuium. Eſt etiam Aeolidis ciuitas. Steph.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliocertes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit, Athenas, Caſſandri Ptolemæique imperio liberauit: Cyprum victo Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſsit.

Poſtremò cùm bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans, in eius poteſtatem venit: Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ traditus eſt, permiſſo tamẽ ei regio ſumptu, molíque victu, venationibus, omnibúſque voluptatibus: quibus ille vſus minimum de ſalute anxius, in morbum ob incõtinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philam vrbem in Macedonia iuxta Peneum à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor, qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis decem, trecentíſque ſexaginta ſtatuis æreis honoratus eſt. Hic (vt Plutarchus inquit) monebat Ptolemæum regem, vt de regno, imperióquo libros ſibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Cicero in Bruto.

Demetrius Syrus, Ciceronis in arte dicendi præceptor, vt ſcribit ipſe in Bruto.

Demetrius, Seleuci filius, 1. Machab. 7. Nomen etiam argentarij cuiuſdam, Act. 19.

Demetrius, XXVII. Macedonum rex, Philippum & Alexãdrum per inſidias morti tradidit. Iuſt. lib. 16.

Demetrius, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.

Demetrius, XXXV. Macedonum rex, anno ab vrbe 572.

Demetrius, qui & Nicanor, XII. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

Demetrius, XVI. Syriæ rex, anno ab vrbe 607. Iuſti. lib. 29.

Demetrius Soter X. Syriæ rex, Antiochum & Lyſiam interfecit. Ioſeph. libro 12. cap. 15. Iuſti. lib. 34.

Demetrius, Illyriorum rex, anno ab vrbe 533.

Demetrius, Russorum rex à fratre regno pulsus est, anno salutis 1073.

Demetrius, Alexandrinę Ecclesiæ episcopus, administrato episcopatu, an. XLIII. obiit anno salutis 233.

Demipho persona apud Terentium in Phorm.

Democedes, Crotoniata medicus illustris, qui cum inter Darij captiuos esset, & Darius ipse ob inuersum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam 7. noctes insomnes exegisset, nec à medicis suis vel parum iuuaretur, ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Persas omnes habitus est. Herodot. libro 4.

Demochares, orator Athenienſis, Demosthenis ex sorore nepos, missus cum aliis ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi quid gratum Athenienſibus facere posset, respondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimisit incolumem, vos (inquiens) rogate ab Athenienſibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca libro tertio de Ira. Hic etiam historiam earum rerum quæ gestæ erant sua ætate Athenis, non tam historico, quàm oratorio genere scripsit. Cicero in Bruto.

Democides, medicus qui Policratę, Samiorum tyrannum, curauit talentis duobus, scripsitque librum de medicina. Suid.

Democles, adulator quidam Dionysij tyranni felicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinem suam illi ostenderet, induit eum habitu regio, & mensam copiosè paratam ei adposuit, sed super caput eius appendit tenui filo gladium districtum. Tunc Democles tyrannicam vitam miseram esse intellexit. Valerius. Cic. Tuscul. Quæst.

Democles, puer quidam ingenuus ac formosissimus, qui quum à Demetrio Poliorcete ad stuprum traheretur, neque vim tyranni posset effugere famæ pudicitiæq; studiosus se in proximum aquæ feruentis lebetem coniecit, atque ibidem interiit.

Democoon, nothus Priami, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat. Hunc Vlysses in bello interemit. Hom. libro Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexand. qui Alexandriam metatus est.

Democrates athleta, facto in stadio circulo cõsistens, à nullo demoueri poterat. Aelianus de varia historia.

Democrates, medicus. Plinius libro vigesimoquinto: primus inuenit herbam quam appellamus hyberidam.

Democritus, philosophus Abderites, qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoscendarum rerum cupiditate accensus, bonam orbis partem per agrauit. Postea in patriam reuersus, cum summa inopia, in hortulo iuxta suæ vrbis muros, se ad solas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore seipsum obcæcauit. De hoc memoriæ proditum est, quod quocunque fortunæ casu, & mutabilium rerum auditu, in risum soluebatur, sicut Heraclitus in fletum: vnde Gelasinus nominatus est.

Agebat autem centum & nouem annos cum mortuus est. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures esse mundos, & corruptibiles. Fertur theologiam ac astrologiam didicisse à Magis & Chaldęis, cum gymnosophistis quoque cõgressus est. In philosophia adeò profecit, vt pentathlos, id est, quinque certaminum athleta dici posset. Namque naturalia, moralia, mathematica, liberales disciplinas, artiumque omnium peritiam callebat. Hunc Plinius virum sagacem, & vitæ vtilissimum fuisse refert, sed nimio iuuandi mortales studio prolapsum. Constat hunc diuitiis opulentum fuisse vsque adeò, vt pater eius, Xerxis exercitui epulum aliquando dederit.

Demodocus, citharœdus, quem Homerus lib. Odyss. 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulsantem, & simul accinentem.

Demogorgon, magus tam excellens, vt præesse laruis diceretur, & illas pro nutu cogere, & si errarent, acerrimè plectere. Vide GORGON.

Demolchus, Syracusanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas XIIII. lingua Dorica. Suid.

Demonax, Adriani temporibus philosophus, qui non vt plerique solitudinem sectabatur, sed nihil potius habuit, aut putauit, inter homines amicitia: omnemque hominem sibi familiarem existimabat: nullum sibi vnquam viaticum præparauit, sed quum esuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Centenarius decessit, elatus publico sumptu. Lucian.

Demonesus, insula circa Chalcedonem, à Demoneso quodam dicta. Nascitur in ea Cyaneus lapis, chrysocolla & aurum pretiosum. Stephan.

Demonica, mulier quæ auri auiditate vrbem Ephesum Brenno duci prodidit. Plutar. in Paralielis.

Demonidas Pædotriba Claudicans, qui cum crepidas amisisset imprecabatur vt furis pedibus conuenirent, erant verò hæ non rectæ, nec accommodæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cæl. libro 7. cap. 3.

Demophoon, phontis, vel Demophon, Thesei

ex Phædra filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Troiana rediēs, aduersis ventis pulsus est in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi regis filia, hospitio & lecto susceptus est: apud quam cùm aliquādiu delituisset, Athenas abiit, ibique mortuo patre imperium suscepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menses se reditu rum iurauerat. Quapropter illa videns se dere lictam, amoris impatientia de amygdalo se suspendit. Vide PHYLLIS.

Demophoon vatis nomen qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopolis & Neocles, Themistoclis filij, quum apud Athenienses mentionem feciſſent legum, quæ aduersus exules latæ erant, à paternis inimicis lapidibus obruti sunt. Cæl. libro 8. cap. 12.

Demosthenes, ciuis Athenienſis, Græcorum omnium oratorum clarissimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupleti tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit, vnde præceptoribus mercedem solueret. Verùm cùm multo studio & labore in clarissimum oratorem euasisset, acerrimus extitit libertatis Græciæ defensor, grauibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis insidiatorem identidem insectans. Post cuius mortem patria pulsus tandem reuocatus est. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpositō, cùm certam sibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam insulam (vt scribit Suidas) vbi asylum erat, Neptuno sacrum, concessit. Quò cùm venisset Archias actor tragœdiarum, qui ab Antipatro missus etat, vt Demosthenem comprehenderet, primùm ei persuadere conatus est, vt vnà secum ad Antipatrum se conferret, nihil molestiæ ab eo perpessurus. Cuius fraude intellecta Demosthenes, Nihil est (inquit) Archia, quod coneris. Neque enim in scena mihi vnquam placuisti mimus, neque nunc persuadebis legatus. Cùm autem Archias se per vim eum detracturum minaretur, Tandem (inquit) Macedonica oracula aperuisti: nam prius quidem tanquam histrio simulabas. Verùm age, parumper expecta, dum pauca domesticis scribo. Hæc locutum, sumptis codicillis tanquam scripturus, calamum ori admouit, haustóque, quod eum in vsum asseruabat, veneno, necem sibi conscíuit. Plutarch. Hic cùm ab ætatis initio esset balbus, neque literam r, pronuntiare posset, quibusdam calculis in os coniectis prope maris littus declamans, naturæ vitium emendauit, vt postea eloquentissimus euaserit. Orare cœpit annos natus 27. Mantua.

Nec te diue Maro Demosthenis ora diserti, &c.

Demosthenes, dux Athenienſium in bello Peloponnesiaco apud Thucydidem.

Demosthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Hesiodi Thegoniam in prosam orationem conuertit. Suidas.

Demus, locus in Ithaca, alias Κεφαλλήνων dictus, apud Athenienses vicum significat. Stepha. Est etiam pars tribus.

Denaba, vrbs in Edom, in qua regnauit Bela. Genes. 36.

Denizes, Saracenorum rex, anno salutis 777.

Deo, Ceres, à Græcis appellatur παρὰ τὸ δίδω, τὸ δωρίσκω, eò quòd frugum fuerit inuentrix.

Hinc Deois patronymicum, filia Deus, quę est Proserpina. Ouid. 6. Metam.

Addidit vt Satyri celatus imagine, pulchram
Iuppiter implerit gemino Nyctēida fœtu,
Mnemosynen pastor, varius Deodida serpens.

Dicitur & Deolis.

Dera, Iberiæ regio, per quam Sicanus fluit. Stephan. Quanquam ciuitásne an regio sit, in Græco non additur.

Derbe, vrbs minoris Asiæ.

Derbe, ciuitas Lycaoniæ, siue Isauriæ. Act. 14.

Derbenses, populi, ex quorum numero fuit Timotheus, Apostoli Pauli discipulus.

Dérbices, populi iuxta Caucasum montem. hi supra Stoicam seueritatem minimum quoq; delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque sacrificant, qui LXX. annos excesserūt, iugulāt, cognatorum carnes vorant, anus strangulant, deinde sepeliunt, citra septuagesimum annum obeuntes non edunt, sed humant. Strabo libr. 2. dicuntur & Derbies.

Dérbies, seu Dérbiæ & Dérbij, populi Hyrcanis propinqui, vide DERBICES. Hos Ctesias Derbios siue Therbissos vocat apud Stephanum.

Derce Veneris filia, de qua plura lege apud Cęl. lib. 23. cap. 5.

Derce, fons frigidissimus æstate, inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis. Martialis hunc fontem Dircennam vocat non Dercen. Sic enim scribit libro primo ad Lucianum.

Tepida notabis lene Congedi vada,
Mollésque nympharum lacus.

Quibus remissum corpus astringens breui Salone, qui ferrum gelat, Auidam rigens. Dircencenna placabit litim, Et Nemæa quæ vincit niues. Quo in loco si Dirce legatur, versui deerit syllaba.

Dercéto, siue Dercētus, nomen fabulosæ deæ, quę apud Iopen, authore Plinio, aut (vt Diodoro li. 1. placet) iuxta Ascalonē colebatur humana facie, reliquo corpore piscis: hanc Syri Atargatim vocabant. Filiam habuit Semiramidem quam à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas sacras esse ostendit Tibullus lib. 4.

Alba Palæstino sancta columba Syro. Cæl. libro 23. cap. 5.

Dercilus, XXXI. Assyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedęmonio succeſſit: Lariſſam, Amaxiton & Colonas cepit, Kebrinos per deditionem recepit, Scepſeos libertati reſtituit, Gergithem ſubegit, vndecim Iſtmi ciuitates muro cinxit, Atarneam occupauit. Xenoph. lib. 3.

Dercyllus, vnus è præfectis Pyrrhi. Plutar.

Derea, vrbs Arcadiæ. Steph.

Derriades. Vide DARDAE.

Derrha, locus Laconicæ: Gentile, Derrheus vel Derheates, vnde Derheatidis Dianę templum. Stephanus.

Derrhan, Steph. populi Thraciæ. Herodot. Derſæos vocat.

Derſæi, ſiue Derſes, Herod. lib. 7. populi in littoribus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derſes, Vide DRESAEI.

Derton, vrbs Ligurum, Artemidorus, Dertunã vocat. Steph.

Dertona, Taurinorum vrbs. Ptolem.

Dertoſa, Vide LERTOSA.

Deruſiei, oratores Perſici, Herod. lib. 6. Steph. populi ſunt Perſici, ex 1. lib. Herodo.

Deſiderius, vltimus Longobardorum rex.

Deſili, populi Thraciæ. Steph.

Deſſau, nomen caſtelli. 2. Mach. 14.

Deſitiates, Liburniæ populi in conuentu Naronenſi. Plin. lib. 3. cap. 22.

Deſticos inſula exigua Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneſo. Plin. lib. 4. cap. 12.

Deua, fluuius Britanniæ. Ptolem.

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniæ inſulæ: alio nomine Duana caſtra.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam coniugio iunxit. Porrò cum hic apud Theſſalos regnaret, ingẽs diluuium vniuerſum terrarum orbem inundauit, genúſque humanum ad internecionem deleuit, Deucalione tantùm & Pyrrha ſeruatis, qui in Parnaſſum montem nauicula delati, vbi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quánam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptóque reſponſo, vt magnæ matris oſſa poſt terga proiicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc eſt, terræ oſſa interpretabantur) poſt terga iactabant: qui protinus naturali poſita duritia in vtriuſque ſexus homines ſunt commutati: ij quidem, qui à Deucalione iaciebantur, in mares: qui verò à Pyrrha, in fœminas, Ouid. lib. 1. Metamorph. Inde Deucalioneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres, pro maximis & copioſiſsimis imbribus ponuntur à poëtis, ſiue pro vniuerſo totiusorbis cataclíſmo, quem illius volunt Poëtæ contigiſſe temporibus. Lucan. lib. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Deelton Ptolemæo oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens eiuſdem nominis: Plin. lib. 4. cap. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata eſt, quam vene rabantur, vt ſcopis domum verrere poſſent.

Deuſdêdit, LXVI. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 616.

Dexamenæ, pars Ambraciæ, à Dexameno Meſoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius perhibetur. Steph.

Dexaménæ, vna ex nymphis marinis, à recipiendo dicta, δέχομαι enim recipio dicitur.

Déxari, populi Chaſonum, Encheleis propinqui. Stephan.

Deximontani Germaniæ populi dexterã ripam Granii amnis accolentes. Plin. lib. 6. cap. 23.

Dexicreontes Venus dicta eſt à Dexicreonte circulatore, qui Samias mulieres luxu petulantiáque perditas, ſacris quibuſdam piacularibus expiauit: vel potius à Dexicreonte nauclero, qui quum Veneris iuſſu aquam tantam in nauim impoſuiſſet vt ex ea mercatoribus nautíſq; ſitientibus diſtracta diues factus eſſet, Veneri ſtatuam grati animi indicem poſuit quam à ſuo nomine Dexicreontem appellauit. Paleph. lib. 2.

Dexiphanes, pater Soſtrati architecti. Steph.

Dexippus, Herennius appellatus orator Athenienſis ſub Valeriano vſque ad Aurelianum.

Dexippus Cous medicus, diſcipulus Hippocratis, ſcripſit de medicina librum vnum, & de prognoſticis. Suid.

Dexter, cõſul, collega Fuſci, anno ab vrbe 977.

Dexter Barcinonenſis hiſtoricus qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

D I

Dia inſula maris Aegei, vna Cycladum, diſtans à Delo XVII. M. paſſuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionyſias, à vini ferti litate. Plin. lib. 4. cap. 12. In hac Liber pater Ariadnen à Theſeo deſtitutam vxorem duxit: qua de cauſa, etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ouid. in Triſtibus,

Quà breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Dia, vrbs Theſſaliæ ab Aeaco condita: ſecunda Thraciæ iuxta montem Athon: tertia, Euboeæ: quarta, inſula & ciuitas Peloponneſi circa Scylęum: quinta, Luſitaniæ ad Oceanum: ſexta, Italiæ iuxta Alpes: ſeptima, Scythiæ circa Phaſin: octaua, Cariæ: nona, Bithyniæ iuxta Pontum. Sunt & quatuor inſulæ Diæ nominatæ, quarum prima Naxus dicitur: ſecunda, prope Miletum eſt: tertia, vicina Sarmoſſo: quarta, prope Cnoſſum Cretæ. Stephanus Theocriti interpres, Diam inſulam eſſe prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum & Cherſoneſum in Co, & in Peloponneſio ſimiliter nominari.

Diabatina erant ſacrificia quæ apud Græcos in tranſitu aliquo fiebant, de quibus Plutarch. in Lucullo.

Dia deæ nomen quæ apud Sicyonios & Phliſiaſios

siasios colebatur: quæ eadem fuisse creditur cũ Hebe iuuentutis dea.

Diabetæ, insula circa Symen. Steph.

Diabetæ, insula occidentalior quàm Sardinia & Corsica. Steph.

Diacopene regio Cappadociæ ad Halim fluuiũ Strab. lib. 12.

Diacrea, tribus Atticæ Pallantis sedes. Steph.

Diactor, siue Diactorus, quasi internuntius Mercurij cognomen. Cæl. lib. 29. cap. 14.

Diadæ, Athenæ à Cecrope conditore sic nominatæ, hanc vrbem Euboici Orchomenum appellarunt.

Diades nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quam condidit. Steph.

Diadochi, vrbs in Persia nõ procul à Ctesiphonte. Steph.

Diadumenus, quasi inuitatus diadematúsq; : quo nomine dictus est iuuenis speciosus, filius Macrini imperatoris, qui patre ab Heliogabalo victo vnà cum eo est interfectus.

Diagoras, philosophus Athenienſis, qui ἄθεος cognominatus est, id est, negans deos: poëta Melicus post Pindarum & Bacchylidem, quem Democritus ob physiognomiam, cùm seruus esset, emit mille drachmis, vt disciplinis erudiret. Sic mysteria contempsit, vt etiam ea sectantes auerteret. Quare ab Athenienſibus pulsus est, qui talentum polliciti sunt iis qui eum interfecissent. Suidas. Cic. lib. 1. de Natura deorum.

Diagoras, Rhodius gaudio exanimatus. Gel. lib. 3. cap. 15. Is treis filios adolescentes habuit, vnum pugilem, alterum pancratiasten, tertium luctatorem, eósque omnes vidit vincere, coronaríque eodem Olympiæ die: & cùm ibi eum tres adolescentes amplexi, coronis suis in caput patris positis suauiarentur, cúmque populus gratulabundus flores vndique in eum iaceret, ibi in stadio inspectante populo, in oculis, atque in manibus filiorum animam afflauit. Cic. Tusc. 1.

Dialis, le, quod Iouis est. Vnde flamen Dialis, Iouis ministerio assignatus à Numa Pompilio, vt docet Liuius lib. 1. ab vrbe cond.

Diamastigosis, sacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante oram nobiles adolescentes sese mutuis verberibus afficiebant astantibus propinquis. Philostratus in vita Thianei Apollonij.

Diana, Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita: quæ & Luna dicitur, siue quòd noctu vna, hoc est, sola, & sine fratre luceat: siue quòd lumen à Sole accipiat, quasi luce lucens aliena. Præterea, & Nocticula dicta est: sub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant: Iunonem quidem appellantes à iuuando, Lucinam verò, quòd partum in lucem proferre putaretur. Virgil. 4. Ecloga.

Casta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo.

Græci φαεσφόρον vocant. Alij Lucinam dictam putant, quòd oculis & luci præsit: alij à luco, quem Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proserpina dicta est, & Dictynna: quarum appellationum rationem vide suo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quòd centum victimis placetur, vel quòd centum annos errare faciat insepultos. Dicta est & Pergæa, à Perga Pamphyliæ oppido, in quo templum habuit insigne. Plures tamen Dianas fuisse Cic. lib. vlti. de Natu. deor. scribit. sed illa nominatissima est, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata est. Hæc ob virginitatis amorem, fertur hominum consortia fugisse, & vt à se libidinis pruritum amoueret, venando syluas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat, & pharetram, succincta semper incedens, & cothurno induta. Ob hanc causam syluarum & nemorum dea putabatur. Dicta est Fascelis, à fasce lignorum, vbi eius simulachrum abditum erat, quod occiso Thoante, Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios: aliud item in Taurica regione, vbi carne tantùm humana litabatur. Lucan. lib. 1.

Et Tauro Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Dianam autem dictam putant, quasi Iouianam, ἀπὸ τοῦ Διὸς. Triuiam, quòd viis præesse crederetur.

Diana, fluuius Hispaniæ Tarraconenſis. Ptolem. Pomp. Mela lib. 3.

Dianei, populi Galatiæ. Steph.

Dianium oppidum est Hispaniæ Tarraconenſis, in ora maris Palearici. Ptolem. inter Idetanorum oppida enumerat.

Diaphanes est fluuius Ciliciæ, ea in parte quæ Syriæ contermina est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. Plin. lib. 5. cap. 27.

Diapolitus, Aegyptiorum rex, cui & nomen erat Amosis, sub quo fuit fames magna. Oros. lib. 1. cap. 28.

Dias, vrbs Lyciæ quam Diades condidit. Steph.

Dias, Sophista Ephesius Philippi Macedonis, tépore. Philostrat.

Diasia Milichij Iouis festa apud Athenienses fuerunt, vt Suidas & Lucianus in Charidemo docent: meminit & Aristoph. agebantur autẽ vt Hesychius scribit, cum peculiari quadam tristitia.

Daũla, vna ex quatuor porticibus Romę, quę ad Meridianas regiones spectabat.

Diaũlus, vir ex medico factus cadauerum funerator Martialis,

Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Diaulus.

Dibon, nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idola. Isa. 15. Numer. 21. Iere. 48. Est & vrbs Moabitarum

Moabitarum primo, & postea Sehon regis Amorrhæorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad Orientem posita. Ios. 13.

Dibon-gad, nomen loci, in quo filij Israel fixere tentoria, profecti de Oboth. Num. 33.

Dibutades Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex Creta docuit fingere primúsque personas tegularum extremis imbricibus impositi. Plin. lib. 37. cap. 2.

Dicæa, vrbs Thraciæ, à Dicæo Neptuni filio.

Dicæa, in Tyrrhenico sinu, Ionum colonia (aliàs Dicæarchia) & Puteoli. Steph.

Dicæarchia, quæ nunc Puteoli, quòd ea ciuitas quondam iustissimè regebatur. Nam Græci δίκην iustitiam vocant, ἀρχὴν principatum.

Quidam scribunt Dicarchæa. Sidonius Apollinaris,

Nanque Dicarchæa translatus puluis arenę.

Dicæarchus, philosophus Misenius. Cicero libro Tusc. Hic opinatus est hominum exordium nullum extitisse, tãquam semper fuerit humanum genus. Composuit tres libros, in quibus scribit, animam nihil aliud esse, quàm vim quandam atque potentiam æquabiliter fusam, tam in corporibus brutorũ quam hominum, quę à corpore foret inseparabilis, vt à morte nullus sensus supereresset, sed omnia cum anima morerentur.

Dicæarchus, Siculus è Messana, Aristoclis auditor, philosophus, orator & geometra, scripsit de republica Spartiatarum, quem librũ quotannis prælegere in loco publico cautum est, iuuenésque auditum conuenire.

Dicæarchus, Lacedæmonius grammaticus, Aristarchi auditor. Suid.

Dicelictę apud Spartanos dicebantur qui lusus comicos leues & tenues obibant. Cælius lib. 6. cap. 17.

Dicæogenes poëta, scripsit tragœdias & Dithyrambos. Suid.

Dicęus Apollo dictus est, id est iustus, qui cùm Thebę ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente sinu eius conditum, celatum diu & seruatum sit. Cæl. lib. 23. cap. 19.

Dice dea & præses iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius ministri dicebantur Dicastę quasi litium diremptores: hęc Iouis filia & virgo esse dicebatur, virgo quia iudices puri integrique esse debent, Iouis verò filia, quia Iuppiter est nomotheres, princeps, acimperator vniuersorum. Cæl. lib. 23. cap. 16.

Diceneus Boroista, vir doctissimus, Gothorum cõsiliarius, omnem eos edocuit philosophiam & theologiam, sacella fieri iussit, sacerdotes instituit. Iornan.

Dicte, mons Cretę, à Nympha eiusdem nominis quę in eo colebatur, ita appellatus. Hinc Dictęus, a, um, quod pro Cretensi Poëtę vsurpãt. Virgil. Ecloga 6.

Dictęę Nymphę nemorũ iam claudite saltus.

Dictynna, Nympha Cretensis, quæ casses venatorios prima creditur inuenisse: vnde & Dictynna est appellata, cùm antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc in Creta Dianę consuetudine familiarissimè vsam fuisse quę & ipsa ob id à poëtis nonnunquam Dictynna appellatur. Sunt qui Dictynnam à Minoë Cretensium rege adamatam ferant, eiúsque vim cùm alioqui effugere non posset, ex edita rupe se in mare præcipitasse, retibúsque piscatoriis exceptam fuisse, indéque nomen accepisse.

Dyctinna, Cretę insulę vrbs, à qua mons Dictynęus dictus. Strabo.

Dictynneum, promontorium in Creta, similiter & delubrum. Strabo. Vide BRITOMARTIS.

Dictys, vnus ex Centauris, Pirithoi manu in Hippodamię nuptiis interfectus. Ouid. lib. 12. Metamorph.

Dictys, Cretensis historicus, qui cum Idomeneo ad Troiam profectus, totum illud bellũ Phœnicum literis conscripsit. Suidas: historiã Ephemerida composuit.

Dictys, piscator quidam, qui Perseum educauit. Statius lib. 2.

Fluctiuagus volucrẽ comebat Persea Dictys.

Dida, Pœonię præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necauit. Liu. lib. 10.

Didas pugil nobilis. Pausan.

Didia lex à Didio lata post Fanniam legem duo deuiginti annos secuta est, cuius ferendę duplex ratio fuit. Prima, vt non solùm vrbs Romana, sed vniuersa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omnino interfuissent, pœna legis tenerentur. Macrobius libro 3. cap. 17.

Didius Iulianus, x x. Romanorum imperator, anno ab vrb. 945. hic vsque adeò parcus erat vt porcellum atque lepusculum ad se numen missum in triduanas partiretur cœnas: prandebátque interim paucis oleribus & herbulis contentus: cuius hic fuit vitę exitus, vt à Septimio Seuero successore suo in abditas palatij balneas ductus extenta damnatorum more ceruice vltimum diem obierit. Author Sext. Aure.

Dido siue Elisa, filia Beli, Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti, iuncta fuit: quem cùm Pygmalion, Elisæ frater, thesauris eius inhians, ante aram obtruncasset, illa in somnis monita, cum iis, quibus Pygmalionem inuisum esse sciebat effossis clam thesauris, nauim conscendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata est, delata, tantum sibi soli emit, quantum taurino corio posset circundare. Quo in loco, cùm corium in tenuissimas partes

dissecuis

diſſecuiſſet, locúmque ſatis amplum complexa eſſet, vrbem condidit, quam Carthaginem appellauit, arcémque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrſam vocauit. Deinde cùm Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret, recuſantémque vi armiſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum honeſta morte occumbere, quàm prioris lecti iura ſecundis nuptiis polluere. Virgil. libro 1. & 4. Aeneid. fabulatur Aeneam, capta Troia, à patria profugum, vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Eliſámque amore eius captam, cùm præter ſpem deſereretur, mortem ſibi conſciuiſſe. Quæ tamen res grauiſsimorum hiſtoricorum fide facile refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam, ab Eliſa condi cœpiſſe. Ab Aeneæ verò in Italiam aduentu vſque ad vrbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti, quibus Albæ regnatum eſt. Hac de re extat elegans apud Auſonium Epigramma.

Didyma, locus & oraculum Mileti, Ioui & Apollini ſacrum. Sunt etiam fontes Theſſaliæ: Item duæ paruæ inſulæ iuxta Syrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didimæ, arum, inſulæ Africæ, quæ Aegypto adiacent.

Didime, inſula Siculi maris inter eas, quas Aeoli das vocant. Pompon. libr. 2. Eſt & vrbs Libyæ. Stephanus.

Didymeon, ſiue Didymaon, armorum artifex eximius. De quo Virgil. 5. Aeneid.

Et clypeum eiferri iuſſit Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didymeus Apollo dictus eſt, quòd geminā ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandóque lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino ſydere, ſpatia diei & noctis illuſtrat, Macrob.

Didymeum templum, Apollini dicatum apud Miletum, quod prius oraculum Brāchidarum, Pinto appellatum eſt. Strabo lib. 4 Poſt Poſſidium, inquit, Mileſium eſt oraculum, Apollini Didymeo ſacrum apud Brāchidas, ad XVIII. ſtadia aſcendenti. id à Xerxe incenſum eſt, quemadmodum cætera templa omnia, Epheſio excepto. Poſtea Mileſij templum conſtruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remanſit ſine tecto, variis antiquarum artium donis ſumptuoſiſsimè ornatum.

Didymus, ſic dicebatur Thomas Apoſtolus, Iohan. 11. & 20.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret, diuinas tamen literas optimè callebat, & inter eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elementorū ignarus eſſet, tantum miraculum ſui omnibus præbuit, vt geometriam, quæ vel maximè viſu indiget, perfectè didicerit.

Didymus Alexandrinus, alius ſalſamentarij filius, quo nemo (vt Quintilianus inquit) plura ſcripſit, grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora peruenit, qui ob aſsiduam circa libros moram χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos ſcripſiſſe dicitur.

Didymus, poëta Georgica ſcripſit.

Didymus, philoſophus Academicus.

Dieſpiter, Iupiter: quaſi diei, hoc eſt, lucis pater vt in Satur. interpretatur Macrobius. Horat. lib. 1. Carm.

-nanque Dieſpiter
Igni coruſco nubila diuidens.

Digeri, populi Thraciæ. Steph.

Diglito, appellatur Tigris fluuius, vbi tardior fluit, hoc eſt, vſque ad Medorum fines.

Diiouis, Iupiter appellatus eſt, quaſi diem iuuans.

Dimales, Illyrij ciuitas, ab Aemilio vi capta, anno ab vrbe 535.

Dimas curſor nobilis de quo Stat. licro ſexto, Theb.

Et bis in Iſthmiaca victor clamatus arena
Phœdimus alipedúmque fugam prægreſſus equorum Ante Dimas.

Dimona ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 15.

Dina, Filia Iacob ex Lia vxore. Gen. 30.

Dinçi, Populi. 1. Eſd. 4.

Dinamene nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo quòd in mari plurimū polleat. Heſio. in Theogon.

Dinárchus Corinthius, iuſſu Polypercōtis iugulatus. Plutarchus.

Díndryme, vrbs Macedoniæ. Steph.

Díndyma Stephano, montes ſunt Troadis, à quibus Dindymene, Rhea. Steph.

Dindyméne, & Dindyme, dicitur Cybele quod in Dindymo, Phrygię monte eius ſacra fierent. Sipont.

Díndymus, dymi, ſeu Dindyma, morum, mons celſiſſimus Phrygię, ſiue (vt quidam volunt) Idę iugum, in quo Cybeles ſacra à Gallis, miris ſuperſtitionibus ſolita ſunt celebrari. Propert. libro tertio.

Díndymus, & ſacrę fabricata inuenta Cybelę. Vide DINDYMENE.

Dinêa, qui & Arathe, Arabum rex anno ab vrbe 747.

Dinócrates Meſſenius, Romę in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu: poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſolicitare vellet, peterétque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus: te verò miror vina tractare, ſaltare, & fœminam mētiri poſſe, quum res huiuſmodi moliri audeas. Plutarchus.

Dinolochus

Dinolochus curſor velociſſimus, Pauſ.lib.6.
Dinomenes Syracuſanorum tyrannus. Pauſan.
Dinomenes ſtatuarius nobilis.Pauſan.
Dinus Florentinus medicus præſtantiſſimus. Euſeb.
Dio Conſul,Romanus.Euſeb.
Dinoſthenes ſtatuarius nobilis.Pauſan.
Dinoſycles nobilis ſtatuarius.
Diobullium, oppidum prope Pontum.Steph.
Diochites, vicus Aegypti, in quo ſepultus eſt Oſiris.Steph.
Diocles,primus rex Medorum Euſeb.
Diocles Athenienſis, comicus poëta antiquus, cuius fabulas nõnullas cõmemorat Athenæus.
Diocles medicus Caryſtius, Darij Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios.Suidas.
Diocletiânus Iouius,xxxvii. Romanorum imperator, cùm xxii. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito imperio ruri vitæ reliquum egit non minori libertate quàm rei familiaris tenuitate.
Diócleus,Orſilochi filius.Homerus.
Diodôrus, philoſophus Socraticus, Hier.quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur,de quibus & Philo,Carneadis magiſter, pleniſsimam ſcribit hiſtoriam.
Diodorus, cognomento Chronus, Dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obſcurauit, ita & cognomen vſurpauit.Dialecticus etiam appellatus, quòd (vt ait Laërtius) primus inuolutum diſſerendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cùm inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplò nequiuiſſet exoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deſeruit, ac edito per otium ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Diogenes Laërtius.
Diodôrus Stoicus,Ciceronis præceptor in dialecticis,vt in Bruto ſcribit ipſe, Eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui cùm habitauiſſet apud me, mecúmque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus: à quo cùm in aliis rebus, tum ſtudioſiſsimè in dialectica exercebar.
Diodôrus comicus poëta, cuius comœdias enumerat Athenæus.
Diodôrus Alexandrinus,filius Pollionis philoſophi,eius qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus.Suidas.
Diodoros præterea duos è Lydia Tyberij tempore Strabo commemorat,ambos oratores.
Diodôrus Siculus ſcripſit hiſtoriam, quam Bibliothecam inſcripſit:cõtinet autem res Romanas & varias in libris xl. vt Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto.
Diodôrus Tarſenſis,præſul.Hieronymus.
Diodôrus, qui & Triphon, xiiii. Syriæ rex,

Flor.in Liu.lib.55.
Diógenes,philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis diſcipulus ἡμερόβιος, hoc eſt, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta ſolicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitauit in portarum veſtibulis & porticibus ciuitatum: cumque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum iocabatur, & ſe cum temporibus immutantem.Hyeme enim os dolij vertebat in Meridiem,æſtate ad Septentrionem,& vtcunque Sol ſe inclinauerat, Diogenis Prætorium vertebatur.Obiit fermè nonagenarius, mortíque iam vicinus, iuſsit cadauer ſuum inhumatum abiici, quærentibúſque amicis, volucribúſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui: Minimè, inquit, ſed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote: irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaueris, omnis ſenſus expertis,erant ſoliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à ferísne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam cõſuluit,quonammodo poſſet excellere: reſpondit, Si nummos adulteraret. Quo ille facto patria pulſus,Athenas venit, iam ſenex à Scytalo pirata captus, venundatúſque, Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eíque liberos ſuos ad erudiendum tradidit, apud quem Diogenes viuere voluit, quum poſſet ab amicis redimi.de eo ſcribitur, quod cùm Antiſthenes nullum diſcipulorum reciperet,& perſeuerantem Diogenem remouere non poſſet, nouiſſimè claua minatus eſt, niſi abiret. Cui ille ſubieciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, Nullus tam durus baculus erit,qui me à tuo poſſit obſequio ſeparare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, pera pro cellario habuit, ſecumque portauit clauam ob corpuſculi fragilitatem, qua iam ſenex membra ſuſtentare ſolitus erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe,ne ſibi apricanti à ſole obſtaret. Plutarchus in Apophthegm.
Diogenes tragicus poëta.Cæl.lib.9.cap.3.
Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor temporibus Anaxagoræ.
Diogenes Sicyonius qui Peloponneſiaca ſcripſit.
Diogenes Tarſenſis quæſtionum poëticarum ſcriptor.
Diógenes Babylonius,Stoicus philoſophus,præceptor Antipatri,Cicero in Officiis.
Diógenes Laërtius,hiſtoricus,ſcripſit de vita & moribus philoſophorum.
Diogenêtus, ſiue Dioginêtus,vii. Athenienſium iudex.
Diogenêtus,ſiue Diognêtus,vnus itinerum Alexandri regis menſor,quem Plin.libr.6.ſe ſequi teſtatur.

Dioge

Diogenetus, ętate Cęsaris Antonini philosophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.

Diogenetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi, vocatus antè Hasdrubal.

Diogenianus, ex Heraclea grammaticus sub Adriano principe scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multáque alia in arte grammatica. Suidas.

Diognetus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 261.

Diognetus fuit pictor sub Antonino.

Diomeda, Hom. Iliad. 9. Phorbātis filia, quam è Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua post raptam Briseida, dormire consueuerat.

Diomedea, vrbs Daunorum, à Diomede condita & insula in qua Ardeę cicures aduolitant, & sinum subeunt, in quas Diomedis socios mutatos aiunt. Est & Diomedea prope Argyrippam. Steph.

Diomedeę insulę duę, è regione Gargani, quarū altera habitatores habet, altera deserta est, vbi disparuisse aiunt Diomedem & socios eius ob dolorem in aues conuersos, quæ ob id Diomedeę vocitatę sunt. Has aues luba Cataractas appellat. Dentes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cętero corpore candidę sunt, quę in sola Diomedea insula visuntur.

Diomedei campi, vocati sunt in Apulia, qui in diuisione regni, quam cum Dauno fecisse dicitur, Diomedi cesserunt.

Diomedes, rex Aetolię, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus, adeò strenuè se gessit, vt post Achillem & Aiacem, Telamonium fortissimus haberetur. Nam præter occisos à se reges, & singulares pugnas aduersus Hectorem & Aeneam, aliósque insignes Troianorum principes, & captos Rhœsi equos, Palladiúmq; Troianis sub tractum, Martem quoque in eo bello vulnerauit, Venerémque dextra manu, dum Aeneam protegere vellet. Quamobrem dea indignata, Aegialen vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, vt eius causa patriam exosus Diomedes domum reuerti noluerit, sed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno accepit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Aenea dolo occisum, eiúsque doloris impatientia in aues Diomedeas esse commutatos.

Diomedes, rex Thracię, qui cùm equos suos humana carne aleret, ab Hercule victus, equis suis in pabulum est obiectus. Quid in Ibin, Vt qui Threicij quondam præsepia regis
Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.
Idem 9. Metamor.
Quid cum Thracis equos humano sanguine pingues? &c.

Diomedes grammaticus, multi ingenij vir.

Diomia, pars tribus Aegeidis, quòd Hercules illic Colitti hospitio susceptus, Diomum eius filium amauerit, Steph. Vide CYNOSARGES.

Dion vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cęl. lib. 15. cap. 24.

Dion Alexandrinus, philosophus præstantissimus, cuius frater Iopsius, luctator erat: is cùm à quodam probris ac conuiciis grauissimè fuisset lacessitus, ne verbo quidem maledictis respondit, videlicet philosophiæ dogmatum memor: sed hoc tantùm conuiciatori respondit, Ne gry quidem. vnde natum prouerbium, Dionis gry.

Dion Syracusanus, apud suos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracusis audiuit, dum illic apud Dionysium ageret: apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quòd esset ei propinquus & familiaris) cùm eum sæpe ad liberandas Syracusas, tum per se, tum per Platonem hortaretur, in suspicionem tyranno venit: quare in exilium actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni, ludorum præfecto, impensas de suo suppeditauit. Tandem à Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionysio, Plutar.

Dion Cassius, patria Nicæus historicus, vir consularis, scripsit Rom. histor. libris LXXX. præterea res gestas Traiani principis, vitam Ariani philosophi. Suid.

Dion Prusieus, sophista & philosophus, cognomento Chrysostomus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerunque vixit, cuius familiaris, eodémque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem. Præterea, An mundus esset interiturus. De comæ laudibus. De laudibus Herculis. Suidas.

Dione, vna ex Nymphis Oceani & Tethyos filia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipsam Dionæam cognominat Virgil. 3. Aeneidos,
Sacra Dionææ matri, diuíque ferebam
Auspicibus cœptorum operum, &c.

Dionia, vrbs Cypri, Steph.

Dionysia. Vide DONYSA.

Dionysia, ludi in honorem Bacchi, vbi maxima bibendi licentia permittebatur. His intererant populus & athletæ passim coronati.

Dionysia, sub Decio martyrio apud Alexandriā coronata, anno salutis 251.

Dionysia, vrbs Italiæ.

Dionysias, insula, quam aliter Naxum vocant à vinearum fertilitate sic dicta. Est & gemma, mistis nigro rubentibus maculis, quæ in aqua trita saporem vini facit. Plinius libro 38. cap. 10.

Dionysiodorus geometra nobilis, in cuius mortui sepulchro affines reperisse dicuntur epistolam eius nomine ad superos scriptam, peruenisse cum à sepulchro ad infimam terram,

ram, essèque eò stadiorum XCII millia. Author Plinius in fine secundi.

Dionysiodorus Tibicen nobilis apud Plin.

Dionysiopolis, ciuitas in Ponto, Cruni prius dicta, ab aquarū defluxu: cùm verò postea Dionysij simulachrum e mari ad locum appulisset, nomen inde recepit.

Dionysiopolis, vel Dionysopolis, vrbs Thraciæ. Plin. & Pomp. Melæ lib. 2.

Dionysius, deus vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionysia dicta sunt festa in honorem eius instituta.

Dionysius, Siciliæ tyrannus. Iustinus ex Trogo.

Dionysius è Sicilia, Carthaginensibus pulsis, occupatóque totius insulæ imperio, copias in Italiam traiecit aduersus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros primùs expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionysius, quem paulò antè non Italia, non Sicilia capiebat, assiduis belli certaminibus, à Carthaginensibus victus, insidiis suorum interficitur. Iustinus ex Trogo.

Dionysius, superioris filius, natu maximus inter fratres, patri, militum fauore successit, qui initio tyrannidis populum sibi libertate concilians, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa insuper populo per triennium remittit, sublatisque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros grassatur. Itaque ob crudelitatem inuisus Syracusanis, bello expugnari cœptus, in arcem se recepit. Legatos etiam Syracusanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulsus ex arce, profugis clàm in Italiam, Locros concessit, qui sub eius erant potestate. A Locrensibus verò ignaris quòd exul esset, exceptus, solitam quoque in eos exercuit sæuitiam, sex annis rapinis, stupríisque omnia complendo: deinde Locrensium conspiratione ciuitate eiectus, in Siciliam rediit, ibi Syracusas, securis omnibus, post longum pacis interuallum per proditionem recepit. Cùmque grauior esset, iterata conspiratione, duce Dione Syracusano, cùm Corinthiorum auxilio obsideretur, depósito imperio, arcem Syracusanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus est, ibique ludimagistrum agens, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, vtpote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, quid ei philosophia profuisset: respondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunę mutabilitatem. Regnauit hic annis triginta octo. Plutarchus ait regiam Dionysij puluerulentam fuisse, propter eorum multitudinem qui geometricas in puluere figuras describebant.

Dionysius philosophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm rerum morbo laboraret, cruciarétur que dolore intolerabili, succumbens dolori clamabat, Falsa esse quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem scilicet non esse malum, sed indifferens.

Dionysius dialecticus, è Bithynia commemoratur Strab. lib. 12.

Dionysius Corinthius, vt Suidas scribit, vt alij, Afer ex Byzante ciuitate, temporibus Augusti, scripsit geographiam versibus hexametris.

Dionysius Alexãdrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius bibliothecæ & epistolis præfuit. Suid.

Dionysius Milesius historicus, scripsit res Persicas, & quæ post Darium secuta sunt. Suidas. Philostrat. hunc scripsit, Adriano principi, ob ingenium acceptum fuisse, à quo Satrapes factus sit, adscriptúsque inter equites.

Dionysius Halicarnassæus, Augusti temporibus Romanam scripsit historiam. Suidas. Scripsit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compositione orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panægyrica, quę Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionysius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit. Strabo libro 16.

Dionysius Areopagita, præsul Atheniensis, Pauli discipulus, vt scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionante è philosophis qui aderant credidit. Hic cùm esset in Aegypto, quò se disciplinę causa contulerat, videretque Eclypsim nulla ratione, cùm CHRISTVS passus est, vna cum Apollophane sophista præceptore suo, dixit, Aut Deus naturę patitur, aut mundi machina dissoluetur. Scripsit ad Timotheum præsulem Epnesi de diuinis nominibus libros XII, de Hierarchia cælesti, de cælestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, vt ait Suid. Hunc ferunt Lutetiæ martyrio coronatum.

Dionysius Corinthiorum præsul sub Marco & L. Antoninis, doctrina & sanctitate clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas. Hieronymus.

Dionysius, præsul Alexandrinus, Origenis discipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

Dionysius Gorgyiensis, in Gorgyia loco Sami colitur. Steph.

Dionysius, Hammonis regis Libyę & Amaltheę filius Berosus.

Dionysius, Phocensium dux, anno ab vrbe 251.

Dionysius XXIII Romanorum pontifex, regnauit annis X. anno salutis 267.

Dionysius, consul, collega Florentii, anno ab vrbe 1182.

Diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diopœnus, nobilis Cretensis sculptor. Plin.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor

ceptor. Cicero in Bruto.

Diophanes, vir Bithynicus, Vticensem totum Dionysium Pœni Magonis librorum de Agricultura interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscripsit. Columel. & Varro.

Diores, vir, quem Turnus interemit. Virgilius libro 12.

Dioryctos, nomen insulæ, id est continenti abscisa.

Dioryctus, locus est Acarnaniæ trium stadiorum longitudine, vbi Leucadia insula olim opere accolarum à continenti fuit abscissa, eidémq; reddita, ventorum flatu congeriem arenę accumulantium. Plin. lib. 4. cap. 1.

Dios hieron, id est, Iouis templum, oppidulum Ionicę, inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioscorides Anazarbeus, medicus, M. Antonij & Cleopatræ familiaris, scripsit libros VIII. de Materia medica.

Dioscórius Miræus, grammaticus, prefectus prętorij Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suidas.

Dióscoron, insula in finibus Italię, è regione Lucinij promontorij.

Dióscorus Alexandrinus, à synodo Chalcedonensi D. C. episcoporum damnatus, anno salutis 453.

Dióscorus, consul, collega Eudoxij, anno ab vrbe 1195.

Dióscorus, sub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus anno salutis 251.

Dióscorus, nomen mensis. 2. Mach. 11.

Dióscurum, vicus in Libya, vbi Dioscuri Paridē persecuti, Helenam rapuerunt. Steph.

Dióscuri à Græcis dicuntur Castor & Pollux, quasi Iouis filij. Antiquitas credidit, hos salutares esse nauigantibus, si gemini apparerent (apparent autem ignis specie, antennæ aut malo insidentes) contra tristes, si singuli. Dioscuri apud Græcos (inquit Cicero lib. 3. de Natura deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquissimo & proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertij dicuntur à nonnullis Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filij, qui Pelope natus fuit.

Dioscuriades, vel potius Dioscurias, vrbs in Colchide nunc deserta, quondam adeò clara, vt nonnulli prodiderint in eam trecentas nationes, quæ dissimilibus linguis vterentur, descendisse, & postea à Romanis centum triginta interpretibus negotio ibi gesta fuisse. Stephano Dioscurias, vna est ex Leucis insulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sebastopolis vocatur, & prius Aea dicebatur. Est etiam insula Dioscoridis in mari rubro. Stephanus.

Diospolis, Aegypti ciuitas, quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit. Sunt & aliæ locis aliis hoc nomine in Aegypto quatuor præter hanc pusiliæ ciuitates, item in Lydia, in Palæstina. Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas est, Berythus postea vocata. Multa ad eius historiam traduntur à Stephano.

Diotima nomen est mulieris philosophię sectatricis, cuius lectionibus interesse nō erubescebat Socrates. Plato in Symposio.

Diotimus Athenienſis viri nomen, qui cognominabatur Chorias. Cæl. lib. 29. cap. 1.

Diotrephes, vir pessimus, vt testatur Ioannes in tertia sua epistola.

Dioxippus, nobilis athleta. Plin.

Dioxippus, poëta comicus, cuius fabulas commemorat Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite, item Macedone claua eum cecidit. Aelianus, & Curtius lib. 8.

Dipæa, vrbs Arcadię. Steph.

Diphilus, Atheniensis imperator, anno ab vrbe 311.

Diphilus fuit Architectus in perducendis ad finem operibus tardissimus: adeo vt locum fecerit prouerbio, Diphilus Diphilo tardior Cic. ad Q. fratrem lib. 3.

Diphri, vrbs Phœnicum. Steph.

Diphnias, vrbs Thessaliæ circa Lar ssam, vbi aiūt Apollinem primùm esse prāsum, cùm ex Tempe purgatum redit. Stepn.

Dipœnus è Scyllis, marmore sculpendo primi omnium inclaruerunt. Ii Sicyonem se contulere, quę diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin. lib. 36. cap. 4.

Diplas, nomen lenę, quam Ouidius suis carminibus inlectatur, quòd puellam suam meretricia arte instrueret.

Dipsum fluuius Cilicię ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8.

Dirades, pars tribus Leontidis, à Dirade quondā dicta. Steph.

Diradiotes Apollo dictus est à Dira loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, sed prius eam viri concubitu abstinere oportebat. Singulis autem mensibus agnum noctu immolabat, cuius sanguinem cum epotarat, repente dei numine afflari credebatur. Paleph. li. 1. de deorum cogn.

Dirę, quasi deorum irę, Acherontis & Noctis filiæ, animorum sibi malè conscriorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilij 12. Aeneid.

Dicuntur geminæ, pestes cognomine Dirę,
Quas & Tartaream Nox intempesta Megærā
Vno, eodémque tulit partu, paribúsq; reuinxit
Serpentum spiris, &c.

Diras eadem facit cum furiis, in cælo quidem Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.

Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Theos ciuitas est,

si rectè legitur apud Stephanum.

Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopa vxorem duxerat: quæ cùm Antiopam grauidā esse animaduerteret (nam post repudium à Ioue compressa fuerat) suspicata virum suum clàm cum illa consuescere, in vincula eam coniecit. Verùm instante iam partus tempore, Iouis miseratione vinculis soluta, in Cithæronem montem confugit: vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui postea Lycum interfecerunt. Circen verò caudæ indomiti equi alligarunt: quæ diu ita per terram raptata, tandem deorum commiseratione in sui nominis fontem conuersa est, non procul à Thebis. Propertius lib. 3. Lucan. lib. 3. Ab hoc fonte Thebani dicti sunt Dircæi. Virg. 2. Ecloga.

Amphion Dircæus in Actæo Aracynto.

Dirce Babylonia, quæ sua forma tumens, cùm Palladi cōuitiaretur, inter lauandum in piscem conuersa est. Ouid. lib. 4. Metamor.

Dirce quam versam squamis velantibus artus
Stagna Palæstini credunt coluisse figura.

Dircenna fons est gelidissimus in Hispania Tarraconensi nō procul à Bilbili. Mart. lib. 1. Auidam rigens Dircenna placabit sitim.

Dire, promontorium & vrbs eiusdem nominis iuxta Aethiopiam.

Dire, ciuitas Athenien sium socia. Steph.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cæli columnam vocauerunt. Ex euentu ab Atlante rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys, mons Euboeæ, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum deus, quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine à diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruuntur.

Disan Filius Seir Horræi, Gen. 36. Filius ité Anæ filij Sebeon, Ibidem.

Disoræ, populi Thraciæ. Steph.

Dithyrambici poëtæ à Dithyrambo Baccho dicti, quorum peculiare fuit verbis vti compositis, nodosis implicitísque, sed & tumentibus. Vnde Dithyrambicus intellectus de obscuro dicitur, nec cuiuis peruio: dicti sunt & Amphianactes, quod frequentissime ita exordirentur ἀμφὶ μοι ἄναξ. Cæl. lib. 7. cap. 5.

Dithyrámbus, nomen quo Bacchus vocitatus est, quòd iterum fatus fuerit, & idem sonet. Bis enim natus creditur ex vtero matris Semeles & femore Iouis: vel Bacchus dictus est Dithyrambus quasi Lythirambus, vt est apud Pindarum, quod Iupiter illum assuisset femori ac mox eo in lucem prodituro, inclamasset λῦθι βάμμα, λῦθι βάμμα, id est, solue futuram, solue futuram, Lactantius.

Dithyrámbus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud versuum fuisse cognominatum in honorem Bacchi factum. Horat. lib. 4. Carm.

Dius, xxvii. Hierusalem episcopus, anno salutis 205.

Dizerus, vrbs Illyriæ, dicta nimirum, ἀπὸ τοῦ διζῆσθαι τὴν Μήδειαν, quòd illic quæsita sit Medæa. Steph.

D O

Dóberus, vrbs Peoniæ. Steph.

Docimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

Dóclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Antibaris. huius incolæ dicti sunt Docleatæ quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 22.

Dodau, Nomen viri. 2. Paral. 20.

Dodanim, filius Iauan. Gen. 10. à quo Rodij.

Dodóna, ciuitas Chaoniæ, regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Iouis sacrum querneum totum, vbi Iouis Dodonæi templum fuisse dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetustissimum. In hoc duas columbas consulentibus responsa dedisse quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alij arbores ipsas vocales fuisse volunt, & cōsulentibus oracula edere solitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans: vnde & ad homines iustò loquaciores prouerbiali metaphora transferri solet. Ausonius.

Nec Dodonæi cessat tinnitus aheni.

Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadam marina eius nominis: aut, vt aliis placet, à Dodone quodam Iouis & Europæ filio. Stephanus.

Dodona sylua Chaoniæ, de qua proximè dictū est.

Dodóne, Iouis & Europæ filia, quæ & Dodon dicitur.

Dodone, locus quem Deucalion ex oraculo condidit, collectis his qui superfuerant diluuio, Dodonemque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vndè Dodonius, nia, nium.

Dodónides, Nymphæ fuerūt (vt Pherecydes ait) Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate. Hæc & Atlantides vocātur, quarum nomina sunt, Ambrosia, Eudóra, Pasithoe, Coronis, Plexaura, Pytho, Tythe.

Dœantes, campus Phrygiæ. Acmonem enim & Dœantem fratres fuisse aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta sunt, Stepha.

Doeg, vnus ex pastoribus Saul. 1. Reg. 21.

Dolabélla, cognomen ciuis Romani.

Dolba, vrbs Adiabenæ. Steph.

Dóliche insula, quæ prius Icharos dicebatur, nonnulli nomen mari inditum esse perhibent ex hoc nomine, & non ex Icaro Dædali filio Steph.

Dolichéne, vrbs Comagenę. Steph.

Dolichiste, insula è regione Chimæræ Lycij montis

montis. Plin. lib. 5. cap. 31.

Doliónes, incolæ Cyzici, aliàs Doliei, vel Dolionij. Steph.

Doliênus, x. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 174.

Dolon, vir Troianus, egregia pedum pernicitate præditus, qui cùm in castra Græcorum speculator missus esset, à Diomede & Vlysse deprehensus, consilia Troianorum spe conseruandæ vitæ illis aperuit: quem tamen vt proditorem falsa spe delusum, occiderunt. Virg. libro 12. Aeneid.

Dolónci, populi Thraciæ, à Dolonco fratre Bithyni. Steph.

Dólopes, populi Thessaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicem præposuit, vt ex Homeri sententia refert Strabo libro. 9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus 2. Argonaut.

-vidisse putant Dolopeia busta.

Plin. Aetoliæ adnumerat Dolopes. Stephanus Thessaliæ proximos facit, à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidem vocari scribit.

Dolus, author Mendesi. Columella.

Domiduca Iuno dicta est, quia veteri ritu sponsas ad sponsos ducere prima nocte consueuerant, nuptiis autem Iuno præesse credebatur.

Dominica, vxor Valentis imperatoris quæ Gothos ad euertendam Constantinop. irruentes pacauit.

Dominicus Malatesta, Italus vir clarus, nullis liberis relictis obiit.

Dominicus Maurocenus, Venetorum dux, Polam, Rubinum, Parenticum, Hemoniam & Humagum reip. subegit, anno salutis 1149.

Dominicus Michael, Venetorum dux, classe instructa in Asiam nauigauit, ad Iopen Barbaros fudit, fugauit, multos cepit, Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel, Græcorum imperator, ægrè tulit, classem Venetam reuocauit. Indignatus Dominicus, redeundo Rhodum & Chium insulas spoliauit. Samum quoque, Mytilenas & Andrum, Spalatum & Traguriam vrbes Vngarorum vi cepit, Blond. libro 5. decad. 2.

Domitij plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius Nero, Domitius Aenobarbus Plinius, Liuius & Plutarchus.

Domitianus grammatici nomen apud Romanos, ita dictus quòd esset intractabilis & valde morosus.

Domitianus imperator Tranquillo authore Flauium Clementem patruelem suum (cuius filios etiam paruulos successores palam destinauerat) interfecit, discipulum Patronimi puberem occidit, nullam aliam ob causam quàm quòd magistro forma similis esset. Metium Pomposianũ, quòd habere imperatoriã genesim ferebatur, & alias quosdam ob causas leuiculas necauit: Philos. omnes vrbe Italiáq; exegit. Vide plura apud. Q. Curtium.

Domitius Vlpianus, iurisperitus, Alexandri à consiliis, anno ab vrbe 976.

Domitius Marsus Poëta, scriptor Epigrammatum. Idem composuit bellum Herculis contra Amazones.

Domitius Nero imperator Romanus. Vide Nero.

Domitius Apher Nemausensis, clarus orator Neronis temporibus, qui ex cibi copia in quadam cœna, mox spiritum effudit.

Domitij ciuitas, in Isauria est. Steph.

Dommim, regio, 1. Reg. 17.

Domninus philosophus apud Cæl. lib. 14. cap. 2.

Dómnus, Demetriani episcopi filius, damnato, electo & excommunicato Paulo Samosateno, Antioch. ecclesiæ præfectus est. Eusebius lib. 7. cap. 26.

Don, fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putant. Steph.

Donátus, grammaticus doctiss. D. Hieronymi præceptor.

Donatus hæreticus natione Afer, qui dicebat Filium esse minorem Patre, & Spiritum sanctum Filio.

Donetíni, gens Molossiæ. Steph.

Donus, LXVI. Romanorum episcopus, anno salutis 334.

Donus, II. Romanorum pontifex CXXXIIII. anno salutis 634.

Donúsia, insula parua Rhodi, in quam Dionysius Ariadnen ex Naxo transtulit, cùm Minos pater eam persequeretur. Vnde corruptum vocabulum videtur ex Dionysia. Steph.

Donysa, insula in mari Aegeo, vna ex Cycladibus in qua viride marmor nascitur. Virg. lib. 3. Aen. Baccatámque iugis Naxon, viridemque Donysam. Vide DIONYSIAS.

Dor, ciuitas maritima in tribu Manasse, Iosue 11. & 17. Iudic. 1. 1. Paral. 7. 1. Mach. 15. Quidam falso Stratonis Cæsaream appellatam existimant.

Dora, insula in sinu Persico. Steph.

Dórcades, insulæ. Plin.

Dorcas, nomen mulieris quæ & Tabitha Syriacè dicebatur Act. 9.

Dorceus, cei, ab Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis.

Dorda, Filius Maol. 3. Reg. 4.

Dores, Herod. lib. 1. populi in Asia, quos Crœsus subegit.

Dores, populi Doricæ, iuxta Aetoliam.

Doria & Dorica, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua est Athenis, dicente Platone lib. 3. Legum, Dori pro Achiuis mutato nomine appellati, propter Doricũ, à quo exules restituti

fuerũt. Seruius verò 2. Aeneid. Dorica (inquit) à Doro Neptuni filio dicitur.

Doriêum, Phrygiæ ciuitas. Steph.

Dórion, oppidum Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, iuxta quod Thamyras citharœdus Muſas ad cantus certamen prouocauit, Plin. lib. 4. cap. 5. Item Lucanus lib. 6.

- Pteleos & Dorion ira
Nobile Pieridum, &c.

Dóris, Nympha maris, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim marinarum Nympharum peperit, quæ à nomine patris, Nereides appellatæ ſunt. Ponitur nonnunquam pro ipſo mari. Virg. in Gallo, Sic tibi cùm fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat vndam.

Doris, Græciæ regio, iuxta ſinum Maleacum, à tergo habens Aetam montem: ita dicta à Doro Neptuni & Alopes filio: ex qua regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint, Dores appellati ſunt. Hinc doricus, ca, cum, quod pro Græcanico poëtæ nonnunquam vſurpant. Virg. 2. Aeneid.

-iuuat ire & Dorica caſtra,
Deſertóſque videre locos.

Doris, vrbs Doricæ regionis.

Dórij & Dorienſes, ſiue Dories, populi ſic dicti à regione Doride, iuxta Maliacum ſinum, cuius à tergo mons eſt Oeta. Sunt & eiuſdem nominis populi in Aſia Curibus vicini ad Carpathium mare, è ſuperioribus oriundi, quorum frequens eſt mentio apud Herod. lib. 1.

Doriſcus, vrbs littoralis Thraciæ, ferè ex oppoſito ad Samothraciam, à Dori nympha nominatur. iuxta hanc, Herod. campus eſt magnus eiuſdem nominis, per quem Hebrus amnis defluit. Plin. Doriſcus (inquit) cxx. mille hominum capax, ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo cõferto, quantum militum eſſet, dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non ſuppetebat. Id pluribus lib. 7. Herodotus.

Doriſtus, v. Lacedæmoniorum rex.

Dórius, Luſitaniæ fluuius, ad quem portus eſt, & ciuitas. Ptolem.

Dorocótterus, vrbs Galatarum Aquilonarium. Steph.

Dorótheus, Armeniæ prætor, anno ſalutis viceſimo nonageſimo.

Dóricum, Ptolem. lib. 3. cap. 9. Miſiæ ſuperioris ciuitas, iuxta Danubium amnem.

Dórtium, nomen fœminæ, diminutionis ſeu adulationis cauſa ſic prolatum, quaſi dulce & amabile nomen.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæum à quo Pygmæi dicti. Stephanus.

Dorus, Neptuni filius, regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti. Seruius apud Virgilium Aeneid. 2.

Dorus, vrbs Phœniciæ: incolæ Doritæ, à Pauſania Dorienſes vocantur. Eſt etiam Cariæ vrbs Stephan.

Dory, oppidum Ponti.

Dorycles, filius Priami.

Doryclus, filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus. Hom. lib. 11. Iliad.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virgil. libro 5. Aeneid.
Fit Beroë Iſmarij coniux longæua Dorycli.
Et paulò pòſt,
-Non hæc Rhœteia matres, Eſt Doryeli coniux, &c.

Doryclus primus Cæſti victor in olympiis. Cæl.

Dorylæum, Ptol. lib. 5. cap. 2. magna Phrygiæ ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29. Dorilaũ vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis. apud Steph. Δορυλάειον & Δορύλαιον nominatur.

Dórylas, nomen Naſamonis cuiuſdam potentiſſimi, vnius ex iis, qui Perſeo in aula Cephei vim inferre conati, ab illo ſunt interfecti. Ouid. 5. Metamorph.
Et Naſamoniaci Dorylas ditiſsimus agri,
Diues agri Dorylas: quo non poſſederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris aceruos.

Dórylas, Centaurus. Ouid. 12. Metamorph.

Dorylaus, fluuius in Phrygia.

Dórylus, vnus ex Centauris.

Doſo cognomen populare Antigoni Demetrij nepotis, inde tractum quòd benigne omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret: ille enim quiduis petentibus reſpondere ſolebat δώσω, id eſt Dabo. vnde natum prouerb. Doſones.

Doſitheus, Nomen ducis, 2. Mach. 12.

Dothaim, ſiue Dothan, locus in Iudæa, vbi Ioſeph reperit fratres ſuos pecora paſcentes, Geneſ. 37. qui etiam temporibus Hieronymi ſupererat in duodecimo à Sebaſte miliario contra aquilonis plagam, 4. Reg. 6.

Dótium, vrbs Theſſaliæ, in quam Gnidij migrarunt, quorum regio Gnidia vocatur, à Dotia Elari filia ſic dicta, vel à Dotide, vel Doto. Ste.

Drabéſcus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Draco, antiquiſsimus Athenienſium legiſlator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe, præterquam quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeueritatem.
Nam vna omnibus pœna conſtituta erat, vt etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Gell. lib. 11. cap. 18.

Draco, homo quidam ſceleratiſsimus. Vide PYTHIA.

Draconigena, à poëtis dicebatur vrbs Bœotiæ, à Cad

à Cadmo cum quinque viris ex Dracone ab ipso interfecto natis, constructa. Dicitur & Thebæ.

Dracônis, insula in Libya. Steph.

Draconũ, mõs, & ciuitas in Icaria insula. Steph.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus. Liu. lib. 52.

Dragmus, vrbs Cretæ. Steph.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, sed imbellis, Turno Rutulorum regi infensissimus. Virg. lib. 11.

Drangæ, populi Persici: vnde fœmininum Drangeis, & regio Drangana. Steph.

Drangiana, prouincia in Asia maiore, quã Ptol. ab occasu & septentrione Aria & Bagao monte terminari ait, ab oriente Arachosia.

Dransi, Thracię populi. Herod. lib. 5. ad editum puerorum sedentes plorant, & quascunque necesse sit illi, qui vitam ingressus est, perpeti humanas calamitates, recensent. Fato functos magna lætitia sepeliunt.

Dranus, Vide DARVS.

Drépana, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali numero, vrbs Siciliæ. Steph.

Drepana, seu Drepanum, promõtorium & vrbs Siciliæ, trans Lilybæum promontorium, non procul ab Eryce monte: ita dicta, quod δρεπανοειδὴς sit, hoc est, in modum falcis incuruata. vel ab eo quòd Saturnus, amputatis viribus paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. libro 3. Fast.

Quique locus curuæ nomina falcis habet.

Drépane, Phæacia. Est etiam Drepane in Bithynia, iuxta Astacenum sinum: item mons Aethiopiæ. Bithynicam sic dictam aiunt à falce Saturni. Steph.

Drépane, olim vocata est Scheria.

Drépanum, vrbs Libyæ: sunt & duæ insulæ circa Lebinthum. Steph.

Drésia, vrbs Phrygiæ. Steph.

Drilon, Ptol. lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluuius: qui à Scardo monte profluit, iuxta medium superioris Mysiæ, alias Drylon.

Drilonius, vrbs magna, vltima Celticarũ. Steph.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromeas parasitus quidam, à quo cum quæsitum esset, an apud Chalcidem lautius pararetur conuiuium: respondit, Iucundius sibi videri Chalcidensis cœnæ procœmium ostreorum numero & varietate.

Dromocheres Getarum rex qui Lysimachum hostem, bello captum mira clementia illæsum dimisit.

Dromos Achillis insula, quia illuc vsque Iphigeniam à Diana raptam, ne immolaretur, est amanter persecutus. Cæl. lib. 14. cap. 4.

Drongilon, regiuncula Thessaliæ. Steph.

Druentia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide ISARA. vulgò *La Durence.*

Druidæ, siue Druides, aut, vt alij scribunt, Dryadæ, Magi, seu sacerdotes fuerunt Gallorum maximo apud eos in honore habiti, ita dicti, quòd in syluis inter arbores degerent. Δρῦς enim quamuis peculiariter quercum significet, olim tamen pro quauis arbore accipiebatur. Hi solebant sacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adolescentes disciplinis instituere, rerum naturalium causas scrutari, de cæde, de finibus, cæterisque controuersiis cognoscere, & si quis decreto non stetisset, eisdem sacrificiis, hominum sermone & congressu interdicere. Cæs. Cõment. libr. 6. Immortales animas, & mundum non genitum asserebant: in primis autem hoc nitebantur persuadere, non interire animas, sed ab aliis post mortem transire ad alios: atque hoc maximè homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto. Hanc religionem (inquit Suetonius) sub Augusto interdictam, Claudius imperator quintus penitus abolcuit. De his etiam Cic. lib. 1. de diuinat.

Drusilla, vxor Felicis præsidis Iudææ. Act. 24. Sic etiam dicta est Liuia vxor Augusti.

Drusomagus, Ptolemæo vrbs Rhœtiæ. hodie Campidonæ.

Drusus, vir Romanus, genere & eloquentia magnus, sed ambitiosus & superbus, Catonis auus. Cic. lib. 4. de Fini. Interfectus is est domi suæ. Cic. pro Milone.

M. Liuius Drusus, cognomento Salinator, vnà cum Cl. Nerone, collega suo in consulatu Asdrubalem vicit. Virg. lib. 6. Aeneid.

Drusus, Liuiæ Augustæ filius, in Germania periit: de cuius morte extat Ouidij carmen consolatorium ad Liuiam matrem.

Dryades, Nymphæ syluarum præsides, ita dictę à Græco nomine δρῦς, Virg. 1. Georg.

Ferte simul Faunique pedem, Dryadesque puellæ.

Dryena vrbs Siciliæ à Dryeno condita, Chrysopolis postea nominata. Steph.

Dryantiades, dictus Lycurgus, Thraciæ rex, Dryantis filius, qui cùm vites excidere vellet, ne Baccho in posterum libaretur, tibias sibi succidit.

Ouidius in Ibin,

Vtque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti, &c.

Dryas, filius Hippolochi, & pater Lycurgi qui in bello Thebano Eteoclis partes secutus, cùm in pugna Parthenopæum lethali ictu vulnerasset, à Diana sagittis occisus est. Statius libr. 8. Thebaid.

Dryas Fauni filia aspectum virorum vsque adeò exosa vt in publicum prodire nusquam visa sit. Quo factum est, vt sit vetitum, ne eius sacris interessent mares. Author Plutar.

Dryide, Vide Druidæ.

Dryle, vicus non procul à Pontica Trapezunte. Stephanus.

Drylon, Vide DRILON.
Dryme, vrbs Libyæ. Steph.
Drymia, vrbs Phocidis. Steph.
Drymôdus, prius dicebatur, quæ nunc Arcadia, ſed deinde Pelaſgus.
Drymûſa, inſula Ioniæ. Steph.
Dryope, vrbs circa Hemionam.
Dryope nomen cuiuſdam, qui Hylã Nympham rapuit.
Dryopes, populi Epirotici. Strab. lib. 8. & 13. Pli. in præfatione lib. 4. Sunt & Dryopes, Seruio, populi iuxta Parnaſſum.
Dryópes, populi circa Oetam, à Dryope Eurypyli filia dicti. Steph.
Dryópia, regio Dryopum circa Trachinem. Stephanus.
Drys, vrbs Thraciæ, & alia Oenotrorum, item vicus Lyciæ circa Arum fluuium. Steph.
Dryſus, vir Troianus. Homer. in Iliad.
Dryûſa, Samos olim dicta eſt. Steph.

Dubis, Ptolemæo, Galliæ fluuius, vulgò *Le doux*. Aliis dictus Alduaduſius, aliis Alduabis, aliis Alduaſdalis. hic Veſontionem Sequanorum oppidum pene totum cingit. Cæſar bell. Gal. libro primo.
Dubitapes, fictor egregius, vaſa ex rubra creta primus effinxit.
Ducôna, Ptol. Cadurcorum in Gallia vrbs.
Dudia, Nomen viri. 1. Paral. 27.
Duel, pater Eliaſaph, principis tribus Gad. Numer. 1.
Duellonam, Bellonam antiqui appellabant.
Duíllius, Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam ſenex & trementi corpore in quodã iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtique ſe domum contulit. Quúmque apud vxorem queritus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.
Dulichium, inſula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis, quibus Vlyſſes imperabat. Virgil. 3. Aeneid. Hinc Dulichius, a, um.
Dulopolis, id eſt, ſeruorum ciuitas, in Libya eſt. Alia Hierodulorũ eſt, in qua vnicus liber eſt. Aiunt & in Creta Dulopolim fuiſſe mille virorum. Eſt etiam parua regio in Aegypto huius nominis.
Duma, Hebræis dicitur Idumæa.
Duma, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 15. vbi interpres ſcripſit Ruma, ſecutus LXX. qui ῥῶμα ſcripſerunt.
Duma, filius Iſmahelis, Gen. 25.
Dumatha, vrbs Arabiæ. Steph.
Dunium, Ptol. vrbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga.
Dura, Vallis prouinciæ Babylonis. Daniel. 3.
Dura, vrbs Meſopotamiæ: Gẽtile, Durenus. Ste.

Duram, quidam putant eſſe fluuium, iuxtà quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alij volunt eſſe campum: vnde eſt apud Danielem, In campo Duram ſtatuit Nabuchodonoſor ſtatuam.
Duria, ſiue Durias, Straboni fluuius Edenatorum in tracta Tarraconenſis Hiſpaniæ, Valentiam præterfluens, & in ſinum Sucronenſem ſe exonerans. Saluſtius Turiam vocat, quam ſcripturę rationem in Claudiano quoque obſeruauimus, qui ſic habet:

Floribus, & roſeis formoſus Turia ripis.

Ptolemæus hac in parte Turulim vocat amnem. Eſt in Luſitania quoque Durius, quem Strabo Duriam, multi Doram appellant. Silius libro primo,

Hinc certant Pactole tibi Doriúſque Tagúſque.

Plinius.
Duriopus, vrbs & regio Macedoniæ. Steph.
Durocottorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptol.
Duſare, ſcopulus & vertex altiſsimus Arabiæ: ſic dictus à Duſaro deo, qui apud Arabes & Dacharenos colitur: Gentile, Duraſeni. Steph.

Dyman, tribus Dorienſium. Steph.
Dymas, Virgil. 2. Aeneid.

Iphitus oblati per lumen Hipaníſque Dymáſque.

Dymbrius, Vide THYMBRA.
Dyme, vrbs Achaiæ vltima ad occaſum, quam Antimachus Cauconidem à Caucone fluuio cognominat. Steph.
Dynamene, Nympha marima, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quòd in mari plurimum polleat. Heſiod. in Theogon.
Dynamius, cos. cum Sifidio, anno ab vrbe 1241.
Dyndaſum, vrbs Cariæ. Steph.
Dindyma & Dyndimene tellus dea dicta eſt à Dymnis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.
Dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.
Dyrrachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brunduſio CCXX. M. paſſuum traiectu. Dictum autem volunt Dyrrachium à nomine eius, qui vrbi portum adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur, Plin. lib. 3. cap. 23. Hanc vrbem Cicero exilij ſui tempore amiciſsimam expertus eſt, & officioſiſſimam: in qua & commoratus eſt, donec Senatuſconſulto reuocaretur.
Dyrrachium, Laconiæ vrbs Stephano, vna ex centum.
Dyſpontium, vrbs Piſææ, à Diſpontio Pelopis filio. Steph.
Dyſrachia, Illyriæ regio, cuius incolæ Dyſrachij & Dyrracheni, vrbs eadem eſt & Dyrrachium vt author eſt Euſtath. in Dionyſ.
Dyſtus, vrbs Euboeæ. Steph. 18.

EAdimundus rex Anglorum cuius caput amputatum, lupus alio qui sæuissimus, intactum seruauit & illæsum.

Eantes, historicus Cicyzenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus ab antiquis Ianus dictus est, qui sæpe e, pro i, vsurpabant, quod docet Quintilianus libro 5. cap. 6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionysium pugnauere. Steph.

Earinus nomen formosi pueri apud Mart. à Vere dictum.

Easo, ciuitas Hispaniæ Tarraconensis, Ptolem. vulgò *S. Sebastianus.*

E B

Ebal, filius Sobal filij Seir. Genes. 36.

Ebionitæ, hæretici, purum hominẽ ex communi natiuitate, è viro & muliere CHRISTVM natum asserentes, legémque Mosaicam necessariò obseruandã. Euseb. lib. 3. c. 27. anno sal. 88.

Ebora, vide EBVRA.

Ebóracum, Britanniæ ciuitas, Ptol.

Ebósus, Vide EBVSVS.

Ebrimirus, Theodati gener, ad Belisarium defecit anno ab vrbe 1289.

Ebroe, vrbs in Chananæa Iudææ, Gentile, Ebromus. Steph.

Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentissimus, idémque nequissimus.

Ebron, mons Palæsthinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope monte fluens, in cuius arena inueniuntur ramenta auri, Strabo.

Ebudæ, vel Ebudes, insulæ sunt quinque numero, in Oceano Britannico, angusto freto diuisæ: cuius incolæ Solino, lacte solùm & piscibus vescuntur. Plin. Hæbudes scribit.

Ebura, Lusitaniæ vrbs, Ptol. hodie Ebora: Stephano Ἔιβυρα, alibi Ἴβορα, vrbs iuxta Oceanum post Gades sita.

Eburini, Lucaniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 11.

Eburónes, Galliæ Belgicæ populi, qui per fraudem multos ex Cæsaris exercitu trucidarunt: hodie Leodienses dicuntur. Cæsar in Commentariis. Aulerci, Eburones cognominantur. Plin. lib. 4.

Eburónices, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouiis, Vnellis & Curiosolitis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentes. Martianus in Cæsarem.

Eburum, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, vulgò *Olmuntz.*

Ebusus, insula in mari Balearico, altera Pityusarum, nullum animal noxium gignens. Plinius lib. 3. cap. 5. Ebusi terra fugat serpentes, Colubrariæ parit: ideo infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum eiusdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditum, aut certè à Pœnis qui à Phœnicibus originem duxerunt. Silius libro tertio,

Iámque Ebusus Phœnissa mouet, iámque Artabus arma.

Ebútius Heluius, magister equitum, anno ab vrbe 320.

Ebútius veterator quidã Romæ, aduersus quem Cicero pro Cecinna perorauit.

E C

Ecamêda, magnanimi Arsinoi filia, forma deabus æquanda, quam à cæteris Græcis electam Nestor, quòd consilio reliquos antecelleret, sibi donatam è Tenedo ad Græcorum castra deportauit, cui illa decorè & iucundè ministrabat. Homerus Iliad. 11.

Ecbasus, Vide in PARRASIA.

Ecbátana, numero plurali, metropolis Mediæ: vel vt quidam existimant, regio quædam magna condita à Diocle rege Medorum. Strabo libro 11.

Ecbátana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata est: ac per g, etiam scribi posse quidam testantur, Egbatana. Alij Ecbatam appellant, quam Plinius à Seleuco rege cõditam scribit, à Caspiis portis, per viginti millia passuum distantem.

Ecebolius sophista Constantinopolitanus.

Ecelinus, Pontificis exercitum cepit: ei Brixiani sese commiserunt. Blond. lib. 8. decad. 2.

Ecetan, nomen viri, 1. Esdræ 8.

Ecelinus tyrannus fuit, qui post infinita prope flagitia & crudelitatis exempla, tandem in bello (quod cõtra Martinum Turianum Mediolani principem susceperat) vulneratus more frendentis belluæ vulnus discerpsit, cóque miseram euomuit vitam. Hic dum viueret circa Tarnisum exercebat tyrannidem, pueros castrabat, stuprabat virgines, matronis adimebat mammas, prægnantum secabat vteros, partus exertos in ignem mittebat. Volater.

Echaia, nomen viri 2. Esd. 10.

Echelide, vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit Ἐχελίδης, locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Stephanus.

Echemnis, Vide CHEMNIS.

Echêmon, Priami filius, à Diomede occisus. Homerus Iliados quinto.

Echenêus, omnium Phæacum generosissimus. Homerus lib. 7. Odysseæ.

Echétia, vrbs Italiæ. Steph.

Echétla, vrbs Siciliæ. Steph.

Echetra, vrbs Italiæ. Steph.

Echi, filius Beniamin, Genes. 46. qui 1. Paral. 8. Rapha dicitur.

Echinades, exiguæ insulæ, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerso ostij Acheloi fluminis, natæ ex

arena & limo, impetu Acheloi conuecto. Plin. lib. 2. cap. 85. Statius lib. 2. Theb.

Turbidus obiectas Acheloïs Echinadas exit.

Lucanus.

Craiſis oblimat Echinades vadis.

Seneca in Troade declinat Echina, næ. Quolibet vento faciles Echinæ.

Echinon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeum ſinũ. Pomponius Mela lib. 2.

Echinus, ni, vel Echinúntis, ciuitas vel inſula in Aegæo. Cic. in Arato,

Dicitur excelſis errans in collibus amens,
Quos tenet Aegæo defixa in gurgite Echinus.

Echion curſor nobilis, de quo Ouid. lib. 8. Metamorph.

Impiger Euriſton curſúque inuictus Echion.

Echion, vnus illiorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipſi, Echionidæ dicti ſunt, & Thebæ ipſæ, Echioniæ.

Echioni, dicti ſunt Thebani, à rege Echione. Et Echionius, id eſt Thebanus.

Echireus, xv. Sicyoniorum rex, annos 55. rexit.

Echo, Nympha, Cephiſsi amnis accola, quę Narciſsi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum conuerſo, nihil præter vocem retinuit. Ouidius lib. 3. Metamorph.

E D

Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile Edebeſſeus & Edebeſsius. Steph.

Eddo, Nomen viri 1. Eſdr. 8.

Edebeſſeus, Vide EDDANA.

Edema, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Eden, Orientalis regio, Iſa. 37, 4. Reg. 19. Eſt & nomen proprium viri, 2. Paral. 29.

Eder, Filius Muſi filij Merari, 1. Paral. 23.

Eder, vrbs in tribu Iuda, Ioſ. 15. & 19.

Eder, turris vbi filij Iacob tabernaculum fixerunt. Geneſ. 35. vbi legitur, Fixit tabernaculum trans turrem gregis: Hebraicè, turrem Eder. Item Michææ 4. Et tu turris gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.

Edeſſa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta. Plin. lib. 5. cap. 24. Hinc Edeſſenſes populi. Strabo, Trans Euphratẽ eſt Bambyce, quam Edeſſam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.

Ἔδεσσα, Stephano, vrbs Syriæ, ἀπὸ τῶν ὑδάτων ῥύμης, niſi forte mauis ῥοῦς, id eſt, ab aquarum impetu ſic dicta, ab vrbe Macedonica.

Edgarus, XII. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiæ rex.

Edi, populi Scythiæ. Steph.

Edilbertus primus Anglorum rex Chriſtianus.

Ediſa, Nomen mulieris, quæ & Eſther. Eſth. 2.

Edmúndus, IX. Angliæ rex.

Edmúndus, XV. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinenſibus rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque, demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum conſortem imperij fecit.

Edna, ſiue Ednas, Nomen viri. 1. Eſd. 10.

Edna, princeps militum in Manaſſe. 1. Paral. 12.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem ruſę lentis, cuius edulio primogenita perdidit: Hebræi namque, vt Ioſephus ſcribit lib. 1. Edom rubeum dicunt. Geneſ. 25. & 36.

Edom, regio, quæ & Idumæa. 3. Reg. 11. Iſa. 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudææ ſita, habet Arabiam ab Auſtro, Phœniciam à Borea. Alias porrò Gabalene, item & Amalechitis ab Amalech vocitatur, vt Ioſephus lib. 2. cap. 1. indicat. Veruntamen idem Ioſephus lib. 5. cap. 3. antiq. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam: latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hac autem ſorte ciuitates erant Aſcalon & Gaza: iſtam, Palæſthinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſsit Simeonis tribui. Hæc circa Aegyptum eſt & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, vrbs. Ioſue 3.

Edomus, mons prope Pangæum in finibus Theſſaliæ.

Edon, Seruio, mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio lib. 4. cap. 11. appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti ſunt Edonij, vel Edoni. Horatius libro ſecundo Carminum,

-non ego ſanius
Bacchabor Edonis: recepto
Dulce mihi furere eſt amico.

Hinc etiam fiunt adiectiua, Edonius & Edonus, quæ idem ſignificant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes pro frigore acerrimo, quale eſt in finibus Thraciæ.

Edónides, mulieres bacchantes, quæ furore diuino agitatæ, myſteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur Euantes, Thyades, Mimallonides, Mænades & Baſſarides. Ouidius.

Edônis, ciuitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, Antendrus poſtea dicta. Steph.

Edônus, Vide EDON.

Edrái, vrbs regis Og, in regione Amorrhæorum, vbi ipſe contra Iraël pugnauit & cæſus eſt. Deut. 1. & 3. Num. 21. Ioſ. 12. Eſt & alia in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Edri Ptolemæo inſula iuxta Orientalem plagam Hiberniæ, Andros Plinio dicta.

Eduárdus 1. Angliæ rex, leges correxit nouas & ſalutares dedit, Polyd. lib. 17.

Eduárdus, II. rex Anglorum XIII. ab Afreda nouerca occiſus venenato poculo. Volebat enim ſcelerata mulier Ecelderum filium ſuum

ſepten

ſeptennem principem eligi.

Eduárdus, III. Anglorum rex regnauit annis 1. hic vxorem quam dilexerat nunquam attigit.

Eduárdus, IIII. Anglorum rex, in vinculis à cuſtodibus necatus.

Eduárdus, VII. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem ſuæ armis adiecit, Ericio rege à ſuis interfecto, Mertiam recepit. Polyd. lib. 6.

Eduárdus, Anglorum regis filius, Vualliæ & Aquitaniæ dux.

Eduárdus, XIX. Anglorum rex, pius, ſanctus, etiam in vita miraculis claruit.

Eduárdus, Henrici Anglorum regis filius, quem pater Vualliæ principem fecit, Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc conſuetudo introducta, vt rex filium natu maiorem Principem Vualliæ dicat.

Eduínus, Edmundi filius, XI. Anglorum rex, regnauit annis IIII.

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Edúſam, ab edendo dixerunt veteres deam, quæ eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui.

Edya, nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia.

Edyme, vrbs Cariæ. Steph.

E E

Eétion, onis, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, Homero lib. 12. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouid. 13. Metamorph.

Eetioneas impleui ſanguine Thebas.

Eetiónea, alterum Piræei promontorium ab Eetione. Steph.

E F

Efrem, X III. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 126.

E G

Egebértus, primus Anglorum rex, Vvallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethenolſum, Cantianum, Suthredum, Orientalium Saxonum reges & Northumbros vicit, regna ſuo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit. Polyd. lib. 4.

Egelaſte, oppidum in Hiſpania Citeriore: vnde ſunt Egelaſtani.

Egemnon, IX. Corinthiorum rex.

Egemon, poëta fuit qui ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum.

Egeria, nympha, cui ſacrificabant prægnantes, quòd eam putabant facilè fœtum aluo egerere. Feſtus.

Egeſinus, philoſophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæſt. lib. 4.

Egeſippus, hiſtoricus ſcripſit de bello Iudaico.

Egeſtha, filia Hippotis Troiani, quam ne marinę belluę ob periuria Laomedontis ſecundum Apollinis reſponſa traderetur, pater impoſitam nauiculæ miſit, quò ſors tuliſſet, quæ tandem ad Siciliam delata, à Criniſo fluuio in canem conuerſo compreſſa, Aceſtem edidit. Vide CRINISVS.

Egeſta, ciuitas in Sicilia, quàm Aeneas cõdidit, & ab Aceſtis matre Egeſtam nominauit: quæ poſtea Segeſta nominata eſt. Steph. ab Egeſto Troë ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Vide EGESTA & EPIDAMNVS.

Egeus, Eunuchus Perſarum regis. Eſther 2.

Egidius Athenienſis ſolitudinis ſtudio, genus, patriam & opes reliquit.

Egidius, Hiſpanus cardinalis, vir acerrimus, circa annum ſalutis 1457. Blond.

Egica, rex Hiſpaniæ fuit, qui Fafillã ducem Tudenſem (vt eius vxore potiretur) necauit.

Egion, vrbs inter Aetolos & Peloponneſum. Pompon.

Egipſa, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1436.

Egla, vxor Dauid, 2. Reg. 3. 1. Para. 3.

Eglon, nomẽ vrbis in tribu Iudæ, cuius rex fuit Dabir, Ioſue 10. & 15. Nomen regis Moab. Iudicum 3.

Egnatia, Ptolem. Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenantium.

Egra, vrbs Arabiæ iuxta ſinum Arlanitem. Ste. prope Iathrippam. Vide MENOSGADA.

E H

Ehud, V. Hebræorum dux, qui & Aod filius Gera, filius Gemini, liberauit Iſraelem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic. 3. Ioſeph. lib. 5. cap. 5.

E I

Eionius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiam profecti ſunt, ab Hectore interfectus. Homerus.

Eionius, Thrax, pater Rhœſi regis, qui noctu à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt. Homer. lib. Iliad. 10.

Eion, vrbs in Cherſoneſo. Eſt & alia apud Pieriam. Steph.

Eiών, eadem quæ Amphipolis, Macedoniæ ciuitas. Steph.

E L

Ela, ciuitas Idumæorum. Gen. 36.

Ela, pater Oſeæ prophetæ. 4. Reg. 15.

Ela, filius Caleb filij Iephone. 1. Paral. 4.

Ela, pater Semei præfecti in Beniamin. 3. Reg. 4.

Ela, filius Ozi. 1. Paral. 9.

Ela, filius Baaſa regis Iſrael. 3. Reg. 16.

Ela, IIII. rex Iſrael.

Elacatæum, mons Theſſaliæ, in quo Iouis Elacatæi templum. Steph.

Elad, filius Suthalæ filij Zabad. 1. Para. 7.

Elada, filius Tahat, filij Bared, filij Suthalæ filij Ephraim. 1 Paral. 7.

Elæa, Steph. vrbs Aſiæ in Aeolica, Pergamenorum nauale, quæ Cidenis nominabatur, à Meneſtheo condita.

Elæa, Phœniciæ vrbs inter Tyrum & Sidonem.

Elæa, vrbs prope Myſiam, nauale Bithyniæ.

Elæa, vrbs & portus Aethiopiæ, & inſulæ tres. Inde Gentile Elaitæ.

Elæeus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolæ Eleuſij, Steph.

Elæeus, vrbs in Helleſpõto, & alia in Argo: incolæ Eleuſij. Steph.

Elæuſſa, inſula Ciliciæ poſt Epirum, quæ nunc Sebaſte, iuxta Cyricum. Sunt & aliæ inſulæ ſeptem: Gentile, Elæuſſius. Steph.

Eleutichos, id eſt, olei murus, vrbs eſt Lyciæ.

Elaira, vide LEVCIPPIDES.

Elamitæ, Arabiæ populi. Plin. cap. vigeſimooctauo lib. 6.

Elamitæ, Perſarũ principes, ab Elam filio Sem. Ioſeph.

Elaphiæa, Diana dicta eſt ab Elaphia nutrice. Paleph.

Elaphebolia feſta apud Græcos quę fiebant menſe Februario, in quibus cerui Dianæ Elapheboliæ ſacrificabantur: vnde & menſis illis Elaphebolion dictus eſt.

Elaphoneſus, vna Sporadum inſularũ, cum vrbe eiuſdem nominis. Steph.

Elaphus, mons, vide ARGINVSSAE.

Elaphuſſa, inſula in Adriatico mari.

Elaſa, filius Rapha filij Banaa. 1. Para. 8.

Elaſa, filius Saphan. Iere. 29. 1. Eſd. 10.

Elatea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodã, & alia Theſſalia, & alia Theſprotiæ, quam etiã vocant Elatriam. Steph.

Elath, ciuitas regni Edom, ad quã profecti ſunt filij Iſrael, de Henongaber. Deut. 2.

Elatus, Perrhæbus quidam, pater Cinęi, qui inde Elateius cognominatur ab Ouid. lib. 12. Meta.

Elauia, Caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbeſtij, populi Libyæ. Steph.

Elbo, inſula quædam. Steph.

Elbonthis, vrbs inter Aegyptum & Cyrenen. Stephan.

Elbora, Vide LIBORA.

Elcana, filius Core filij Iſaar, filij Caarh. Exo. 6.

Elcana, filius Ieroboam. 1. Reg. 1. 1. Para. 12.

Elcana, filius Aſir. 2. Paral. 6. & 28.

Elcebus, Ptolem. Galliæ vrbs.

Elceſæus, viculus in Galilea, vnde Nahum propheta. Nahum 1.

Eldaa, filius Madian filij Abrahæ. Gen. 25.

Eldad, nomen viri, ſuper quem requieuit Spiritus Domini in caſtris. Num. 11.

Eldana, Ptolemæo, Hiſpaniæ vrbs, Donia alio nomine.

Eldredus 1. Anglorum rex, anno ſalutis 940. Polydo. lib. 6.

Elea ciuitas Lucaniæ, quam quidam Helam, à fonte nominauerunt. Alij à palude dictam opinantur, quæ Græcè τὸ ἕλος dicitur. Steph. Lucaniæ vrbem eſſe ſcribit, olim Bylen dictam, deinde ab amne vicino Eleam, & ſuo tempore Ἐλαίαν. Hæc Latinè Velia dicebatur.

Elia, Aeolidis vrbs, Pomp. libro 2. in ea natus eſt Zeno philoſophus qui Eleates dicitur: & eius philoſophia, Eleatica. Ariſtoteles.

Eleale, ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione, tribui Iudæ adſcripta. Iſa. 15. quam ædificauerunt filij Ruben, Num. 32.

Eleazar, filius Aaron filij Amram filij Caath filij Leui. Exod. 6. 1. Paral. 6.

Eleazar Dinæi, princeps ſeditionis inter Iudęos & Samaritas, ex qua latrocinia obortа ſunt. Quadratus, ſeditionis principes cruci affixit. Ioſeph. lib. 20. cap. 11. & 12. Tacit. lib. 12.

Eleazarus, filius Mathatiæ, filij Ioannis. 1. Machab. 2. Pater Phinees filius Moſollaniæ. 1. Paralip. 9.

Eleazarus, Annæ filius pontifex conſtitutus, anno ſalutis 20.

Electa, Mulier ad quam ſcribit Ioannes, 2. Ioan.

Electra, Heſiodo, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxórque Atlantis: cuius filia etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virg. lib. 8.

Eléctra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Helena apud Euripidem πολυχρόνιος παρθένος, hoc eſt, annoſa virgo per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quaſi ἄλαστος, hoc eſt, ſine thalamo: quanquam aliis magis placet à flauo colore, electrúmque referente, ita fuiſſe appellatam.

Eléctrides, inſulæ, in quibus Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Aiunt has inſulas iuxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluuium, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues ſuperuolitantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum ducentorũ. Fabulantur autem, Phaëthontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimas ibidem populos prouenire, ex quibus electrum manat, gummi ſimile, lapidis inſtar dureſcens. Incolæ loci, Electritæ vel Electrini. Stephan.

Electrion, Amphitryonis pater filius Alcæi. Heſiodus in Aſpide.

Elégea, regiuncula trans Euphraten.

Elehanan, Nomen viri. 2, Reg. 23. 1. Paral. 11.

Elei, populi in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Iouis Olympij, ludóſque Olympiacos, quorum præfecturam Elei habuerunt, vnde Elei equi, & Eleus cancer ſæpe leguntur. Lucanus,

Quantum clamore iuuatur Eleus ſonipes.

Eléleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω verbo Græco, quod ſignificat vociferari, quemadmodum prælio congreſſuri conſueuerunt. Ouid. libro quarto Metamorph. Hinc Bacchæ ipſæ dictæ ſunt Eleides, Ouidius 4. Epiſtol.

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleides actæ.

Eleleus, dictus est sol: ἀπὸ τῆς ἐλιττούσης ἀεὶ τὸν γῆν hoc est, quòd æterno circa terram meatu voluí videatur.

Eleph, vrbs in tribu Beniamin, Ios. 18.

Elephantina, vrbs quę distat à Thebis Aegyptiis viginti & octingentis stadiis.

Elephantini, vel Elephantitæ, populi Apuliæ.

Elephantis, Nili insula, Pli. lib. 5, infra nouissimũ cataractẽ, nauigationis Aegyptiæ finis. Ibi Aethiopicæ conueniunt naues: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum est.

Elephantis, poëtriæ nomẽ, quæ libellos scripsit, quibus varia genera concubitus, variósque coeundi modos complexa est. Martialis.

Nec molles Elephantidis libelli.

Eleus, Bacchi cognomẽ, dictus quasi pius pater, quòd libertatem hominibus præster. Græci enim ἔλεον misericordiam vocant. Ouidius. Nictileúsque Eleúsque parens, &c.

Eleus, Eleuntis, Thraciæ vrbs. Thucydides libro 8. Herod. lib. 7. Ab ea Eleuntij dicti, Thucydidi ibidem. Nam cæteras Eleuntij concremarant.

Eleus, fluuius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleusa, insula ex oppositio Cypri.

Eleusina, vrbs ab Ogyge condita. Oros. libro 1. cap. 7.

Eleusis & Eleusin, ciuitas Atticæ vicina, non longè ab Athenis, in qua regnauit Eleusius, qui Cererem filiã quærentẽ liberalissimè hospitio susceperit. Ob cuius memoriam, Eleusini Cereri solennia sacra instituerunt, quæ Thesmophoria dicebantur. Ouid. 7. Metam.

Cercyonis letum vidit Cerealis Eleusis.

Quin & Ceres ipsa ab huius oppidi nomine Eleusina cognominatur. Virg. 1. Georg.

Tardáque Eleusinæ matris volutia plaustra.

Eleusius, nomẽ viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo Eleusis, ciuitas nominata est.

Eleuthera, ciuitas Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, Aorus aliàs dicta. Steph.

Eleuthera Cilicia, id est libera Cilicia, cuius partes diuersis in locis recensentur: Gentile, Eleuthero-Cilices. Steph.

Eleutheraclini, ciuitas Cretæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Eleutheræ, vrbs Bœotiæ ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, quæ etiã Saorus vocabatur, à Saora nympha. Est & alia iuxta Istrum fluuium in Ponto, sic dicta, quòd Iason Aetam fugiens, timore illic liberatus sit. Est etiam Lyciæ vrbs, à nympha quadam. Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotiæ Oropi, prope Cothum & Encleum. Steph.

Eleutherisçus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherium, oppidum Mysiæ. Steph.

Eleutherius Iuppiter dictus est quasi liberator, quod apud Asopum Platæarum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum trecentis Persarum milibus ad internecionem deleuissent.

Eleutherius, cõsul cum Euagrio (aliàs Euchario) anno ab vrbe 1134.

Eleutherius Exarchus, Italiæ regẽ se dixit, quem militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt: caput tyranni Constantinopolim miserunt. Blond. lib. 9. decad. 1.

Eleutherius, D. Dionysij Areopagitæ & vitæ & mortis socius.

Eleutheria festa, pluraliter, quasi liberatoria, id est, libertatis solẽnia. Plautus in Persa, Basilice agito Eleutheria. in his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur, quæ festa nomen acceperunt à Ioue Eleutherio qui templum habebat ad Platæas Bœotiæ ciuitatem.

Eleutherna, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta. Steph. vide ELEVTHERAE & SATRA.

Eleutheros, flumen est iuxta Orthosiam vrbem quæ est in radice Libani montis. Plinius libro 9.

Eleutherus, xii. Rom. episcopus. Euseb. libro 5. capite 1.

Eleutij, populi Apuliæ, gens quam Parthenius Elephantidem vocat.

Elgos, oppidum Lydiæ. Steph.

Elia, filius Ieroboam, 1. Paral. 8. 1. Esd. 10.

Eliali, filius Phallu filij Rubem, Num. 26. Primogenitus filiorum Isai patris Dauid, 1. Reg. 17. 1. Paral. 2. Filius etiã Helon, princeps tribus suæ Zabulon. Num. 1.

Eliacim, filius Helciæ, Isa. 22. 4. Reg. 18. præpositus domus regis Ezechiæ. Filius item Iosiæ regis, à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. Reg. 23. Pater Iona, Luc. 3.

Eliada, pater Razon, 3. Reg. 11. Filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Paral. 3.

Eliam, filius Architophel, 2. Reg. 23.

Elias, propheta sanctissimus & celebratissimus; 3. Reg. 17.

Eliasaph, filius Duel, princeps tribus suæ Gad, Num. 1.

Eliasib, filius Elioenai filij Naariæ, 1. Paral. 3. 24. 2. Esd. 20.

Eliatha, nomen viri, 1. Par al. 25.

Elibyrge, vrbs Tartessi. Steph.

Elica, nomen viri. 2. Reg. 23.

Elice, stella maris, vel sydus iuxta polum Arcticum. vide HELICE.

Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino colebatur, ab eliciendis, hoc est, euocandis fulminibus impositum. Ouid. 3. Fast.

Eliciunt cælo te Iuppiter, vnde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciúmque vocant.

Vide Paleph. lib. 1. cap. 3. de deorum cognominibus.

Elidad,

Elidad, filius Chaſelõ, princeps tribus Beniamin Num. 34.

Eliel, filius Thohu, 1. Para. 6. & 8. Mahumetes, 1. Paral. 11. 2. Paral. 31.

Elidicus, xvi. Athenienſium princeps, anno ab vrbe 22.

Eliezer, filius procuratoris domus Abraham. Geneſ. 15.

Eliezer, filius Moſis. Exod. 18. 1. Paral. 23.

Eliezer, filius Bechor filij Beniamin filij Iacob, 1. Paral. 7.

Eliezer, filius Iorim. Luc. 3.

Eligius Nouiomenſis epiſcopus, quum antè auri fex eſſet, quicquid ea arte lucri conſequebatur dabat pauperibus.

Elihoreph, filius Siſa princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4.

Elim, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filij Iſrael profecti de Mara, Exod. 16. Num. 33. Eſt & nomen putei, Iſa. 15. aut nomen ciuitatis, & debet legi Beerelim.

Elimelech, nomen Beth-lehemitę cuiuſdam, maritus Noëmi. Ruth. 1.

Elimia, vrbs Macedonię, ab Elymo heroe, vel Heleno, vel ab Elyma Tuſcorum rege. Steph.

Elioenai, filius Naarię filij Semeię filij Sechenię, 1. Par. 3. & 4. Filius itē Bechor, filij Beniamin, filij Iacob, 1. Para. 7. & 8.

Elionora, Anglię regis filia, Alphonſi, cognomine Boni, Hiſpanię regis vxor, anno ſalutis 850.

Eliphal, filius Vr. 1. Paral. 11.

Eliphalet, filius Dauid, 2. Reg. 5. qui 1. Par. 3. & 14. dicitur Eliphelet. Eſt & filius Eſec. 1. Par. 8.

Eliphalu, nomen ſacerdotis, 1. Par. 15.

Eliphaz, filius Eſau, ex Ada vxore. Gene. 36.

Elipheler, filius Aaſbai, 2. Reg. 23. Filius item Dauid, 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Eliphalet.

Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponneſi, non procul ab Olympia: à qua & circunie&a regio Elis appellatur, Alphęo fluuio irrigata. Virg. 3. Georgic. Hinc Eleus, Iea, leum. Item Elias, Eliadis: vt equę Eliades, quę apud Elidem certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilij, 1. Georg.

-Eliadum palmas Epirus equarum.

Elis, Stephano ciuitas apud Olympiã Aegyptiã, ab Eleo Tantali filio. Eſt & alia Arcadię, & tertia Hiſpanię. Ciuis Elideus, Elieus & Eleus. Poſſeſſiuum, Eliacus. Patronymicum Eliadę. Homerus Epeos vocat.

Eliſa, filius Iauan, Gen. 10. Ab hoc Aeoles ſiue in ſulę Ionij maris. Ezech. 27.

Eliza Beli Phœnicum regis filia, Dido cognomi nata, quòd plurima ſupra animi muliebris fortitudinem geſſerit. Nam & fratris inſidias fugiens, Carthaginem condidit, cúmque à ſuis ciuibus cogeretur Iarbę, nouę vrbi bellum

inferenti nubere, morte ſpontanea ſe à ſecundis nuptiis liberauit. Virg. 4. Aeneid. Vide DIDO.

Elizabeth, Vxor Aarõ, filia Aminadab, Exod. 6. Vxor item Zacharię, mater Ioannis Baptiſtæ, Luc. 1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier ſanctiſſima inter diuos relata.

Elizapham, filius Oziel filij Caath filij Leui, Exo. 6. Filius item Pharnach, Num. 34.

Eliſama, filius Ammiud, princeps tribus ſuæ Ephraim, Num. 1, 1. Para. 7. Filius item Dauid, 1. Para. 3. & 14. qui 2. Reg. 5. dicitur Eliſua. Pater Nathaniæ. 4. Reg. 25. Sic nominabatur filius Inia filij Sellum filij Siſamoi, 1. Paral. 2.

Elizeus, propheta, Eliæ diſcipulus, filij Saphat. 3. Reg. 19. & 4. Reg. 3. Luc. 4.

Eliſua, Filius Dauid, 2. Reg. 5. qui Eliſama, 1. Par. 3. dicitur.

Eliſur, filius Sedeur, princeps tribus Ruben. Numer. 1.

Eliu, filius Ieroham patris Elcana, 1. Reg. 1. Nomen principis militiæ, 1. Para. 12, & 26. & 27.

Eliud, filius Achim filij Sadoch. Matth. 1.

Ellel, pater Abdon iudicis Iſrael. Iudic. 22.

Elli, vide ELLOPIA & SELLI.

Ellopia, regio Eubœæ, & ipſa inſula ab Ellope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ Elli & Selli. Eſt etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias. Steph.

Ellopium, vrbs Aetoliæ. Steph.

Ellus, v. Conſul & ſolus, anno ab vrbe 123 1.

Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium. Stephanus. Vide an ſit Salmantica Ptolemæo dicta.

Elmelech, ciuitas in tribu Aſer, Ioſ. 19.

Elmodad, filius Iectam. Gen. 10.

Elnaem, pater Ioſaia & Ieribai. 1. Paral. 11.

Elnatham, filius Achobor, Iere. 26. Pater Noëſta matris Ioachin filij Ioacim. 4. Reg. 24.

Elon, filius Zabulon, Geneſ. 46. Iudex Iſraëliticì populi, Iudic. 12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ioſ. 10. 3. Reg. 4. Tale fuit nomen patri Baſemath & Ada vxorum Eſau, Geneſ. 26. & 36.

Elone, vrbs Perrhebiæ, quæ & Limone dicitur. Steph.

Elops, Centauri proprium.

Elorus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis ſuperfuſus, Nili more eos fœcundat: & non procul à Pachyno promontorio in mare euoluitur. In eo fluuio piſces manſueti cibum è manu capiunt. Plin. lib. 32.

Elorus, vrbs Siciliæ, ab Eloro fluuio: alia eſt Macedoniæ. Thucydides etiam Elorinæ viæ meminit. Steph.

Elos ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine dicta eſt vrbs Achaiæ Elos.

Elotæ ſeu Elotia ſua publica appellant mancipia Lacedæmonij, id eſt, miniſtros publicos: vt ſunt

vt ſunt apparitores, lictores, qui apud Theſſalos dicuntur Peneſtæ.

Elpenor, vnus ex comitibus Vlyſsis, qui à Circe cum aliis ſocijs in porcum conuerſus fuit: & deinde priſtinæ formæ reſtitutus, delapſus de ſcalis ceruicem fregit. Homerus decimo Odyſſeæ.

Alpes, Boëtij vxor.

Elphaal, filius Mehuſim, 1. Paral. 8.

Elpia, vrbs in Dauniis, à Rhodijs condita. Stephano.

Elpidius Cappadox ſolitudinis amator qui annis 25. in ſpelunca quadam vixit: ibique bis tantùm in hebdomade veſcebatur.

Elpis nomen proprium Boëthij vxoris, de qua hoc extat epitaphium.

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor.
Quo ſine mœſta dies, nox anxia, flebilis hora:
Cùmque viro ſolum ſpiritus vnus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanēte marito:
Maioriſque animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibuſq; ſacris, iā nunc peregrina quieſco,
Iudicis æterni teſtificata thronum.
Neue manus buſtum violet, ne forte iugalis
Hæc iterum cupiat iungere membra cinis.

Elthece, ciuitas in tribu Dan, Ioſ. 19. quæ Ioſue 21. Eltheco dicitur.

Eltheco, Vide ELTHECE.

Elthecon, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Elt-holad, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. in tribu Simeon, Ioſ. 19.

Eluidius Auxentij diſcipulus fatebatur virginem peperiſſe, ſed poſtea cum viro congreſſam, alios ſuſcepiſſe liberos fratres Domini. Inſanam eius opinionem confutat Hieronymus.

Eluina, dicta eſt Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuio, in quo colebatur.

Elul, nomen ſextæ lunationis, partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis, 1. Mach. 14.

Eluri, populi Scythici. Steph.

Eluſa, vrbs nunc quidem Paleſthinę tertiæ, olim verò Arabiæ. Steph.

Eluzai, nomen viri, 1. Paral. 12.

Elymæ, regio Aſſyriorum iuxta Perſiam, prope Suſidem. Steph.

Elymaida, ciuitas in Perſide, 1. Mach. 6.

Elymais, Plinio capite 35. libro 6. regio Perſidi vicina.

Elymas, nomen magi, Act. 13.

Elymnium, inſula Eubœæ, cum ciuitate. Steph.

Elymus, heros, Elymiæ ciuitati Macedoniæ nomen dediſſe putatur. Steph.

Elyrus, vrbs Cretæ. Steph.

Elyſium, locus vbi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως, à ſolutione. Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deueniunt ad Elyſios campos. Hunc locum alij inferorum fœlicitatibus plenum, alij fortunatas inſulas, alij circa lunarem circulum eſſe dicunt, vbi iam aër purior eſt.

Elyſij campi in Bœotia, in campo Thebano. Lycophron. Plutarchus celebrat in inſulis Britannicis ad Oceanum, cui aſtipulatur Homerus. in Arcadia etiam & in Hiſpania. Vide ATLANTICAE INSVLAE.

Elzabad, nomen principis, 1. Paral. 26.

E M

Emalchuel, nomen viri, 1. Mach. 11.

Emen, filius Zaræ filij Iuda, 1. Paral. 2.

Emanuel, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 1142. Blond. lib. 5. decad. 2.

Emanuel, Chryſoloras Byzantius, Græcas literas in Italiam reduxit, anno ſalutis 1398. Plat.

Emat, ciuitas quæ nūc Antiochia nominatur. & duæ ſunt (vt inquit Hieronymus) magna ſcilicet & minor. Magna, Antiochia: minor appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergētibus in Meſopotamiam prima manſio Emas, corrupto quidem vocabulo, ſed priſtini nominis veſtigia retinente.

Emath, Nehem. 12. Heb. Meah, Nomen turris.

Emathia, nobilis Europę regio, Thracię finitima poſtea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam exiſtimant) ab Emathione rege, fratre Memnonis, Titani & Auroræ filij. Plin. libro 4. cap. 10. Poëtæ Emathiam aliquando vſurpant pro Theſſalia, ſuo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virgil. 1. Georgic.

Non fuit indignū ſuperis, bis ſanguine noſtro
Emathiam & latos Hęmi pingueſcere campos:

Lucanus lib. 1.

Bella per Emathios pluſquam ciuilia campos:

hoc eſt per campos Pharſalicos, qui in Theſſalia ſunt, teſte Plinio libro quarto, capite octauo.

Embarus inſanus & delirus vir in Piræo inſula, qui ſolus in eadem regione repertus eſt, qui filiam ad numen placandum ob famem ibi graſſantem ſacrificaret: vnde natum prouerbium, Embarus ſum: dictum de inſano diliróque. Eraſmus Chil. 3. centuria 10. Prouerb. 81.

Embatum, locus Erythręę, id eſt maris rubri. Stephan.

Emer, nomen loci, 1. Eſd. 2.

Emericus, Vngarię rex, anno ſalutis 1193.

Emerita Lucij Anglorum regis ſoror, quę pro Chriſtiana pietate flammis extincta eſt.

Emerita Auguſta, vrbs Hiſpanię ad Luſitaniam ſpectans, Strab. Eſt hæc vrbs cocco celebris, quod eſt rubrum granum, cuius ſucco vellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia. Plin. lib. 9. cap. 41.

Emiſa, vrbs Phœniciæ Libanuſiæ: Gentile, Emiſæus, vel Emiſenus. Steph.

Emmaus, Ptolemæo, Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus CHRISTVS

STVS in fractione panis. Luc. 24.

Emmer, pater Phashur sacerdotis. Ierem. 20. 1. Esdr. 2. Pater item Mosollamith. 1. Paralip. 9. & 24.

Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomen est, alteri Semantinus.

Emplaria festa apud Athenienses in quibus mulieres plexis capillis solebant procedere. Hesychius.

Empanda, veterum dea erat, quæ rebus patentibus præerat.

Empedocles, philosophus & poëta Agrigentinus, qui de rerum natura versibus scripsit: vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt author est Hieronymus) omne quod viuit & mouetur non putauit edendum sicut & Pythagoras, & ex lite amicitiáque inter se dissentientibus, cuncta constare dixit. Mentem non in capite, nec in pectore, sed in sanguine disseminatam esse: ac illis partibus homines magis sentire, quibus plus mentis inest. Ferunt hunc, cùm lacum Aetnæ montis inuestigare cõtenderet, decidisse in foueam igneam, & incendio cõsumptum. Vel, vt alij, noctu à sociis clàm discedentem, in ardentem caminum montis Aetnæ se demisisse, vt deus immortalis haberetur: sed ferreas eius crepidas, ex camino per flammam reiectas, rem patefecisse.

Emporiæ, vrbs Hispaniæ Tarraconensis. Ptolemæo.

Emporium, vrbs Celtica, à Massilienſibus condita: altera est Macedoniæ: tertia Siciliæ: quarta Campaniæ. Steph.

Emporium, oppidum quod aliàs Tanais, iuxta Tanais fluuij ostia in Mæotin. Steph.

Empusa, genus laruæ & terriculamenti, dicatum Hecatæ, vno pede incedens, vnde & nomen, Eustathius. vide prouerbium, Empusa mutabilior.

E N

Enac, gigantes, Num. 13. quos expulerant Chananæi. Deut. 2.

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech. 47.

Enaim, villa in tribu Iuda, Ios. 15. Hodiéque villa est Bethemin circa Therebinthum. Hierony. in locis Hebraic. Hebr. Enam.

Enalus, à delphino seruatus. Vide historiã apud Plutarchum circa finem libelli, Vtra animalia plus sapiant.

Enam, nomen villæ siue viculi, Num. 34. Ezech. 48. Pater item Ahira principis tribus Nephthali. Num. 1.

Encænia festa erant dedicationis apud Græcos, de quibus Gyraldus lib. 17. hist. deorum.

Enceladus, Titanis & Terræ filius, gigantum omnium, qui aduersus Iouem coniurarunt, longè maximus, quem Iuppiter fulmine ictum Aetnæ monti suppositum. Virg. 3. Aeneid.

Fama est, Enceladi semiustum fulmine corpus Vrgeri mole hac, ingentémque insuper Aetnam Impositam.

Encheleæ, oppidum Illyridis, iuxta quod Cadmus, & Harmonia eius vxor in serpentes versi dicuntur. Lucan. lib. 3.

En-dor, vrbs tribus Manasse in Iezrael iuxta Nain vrbem sita. Ios. 17. 1. Reg. 28. Psal. 82.

Endymion, pastor quidam, Aethlij filius, quem Iuppiter in cælum assumptum, cùm Iunonem amaret, atque etiam cum nube pro Iunone concumberet, iratus rursum deiecit, & perpetuo somno damnauit. Huius postea amore Luna quoque capta, eum in Latmi, Cariæ montis specu occultauit, atque ibidem cum eo conuersata est. Vide prouerbium, Endymionis somnum dormire. Hic primus lunæ cursum inuenit. Apollonius libr. 4. Argonaut. Plin. lib. 2. cap. 9.

Enecus, comes Bigorræ, à quo Nauarrę regnum initium sumpsit, hic è montibus Pyrenæis in vicinam Nauarrę planitiem cum exercitu descendens, omnem eam regionem à Saracenis liberauit, pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus est circa annum salutis 961. Volater. Ritius.

Eneti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, in de Homerus syluestres mulos educi scribit. Dicuntur & equę Enetides.

Enetus, etiam possessiuum est, & ciuitas, Myrmecis dialectici patria. Steph.

Engaddi, Hieronym. vicus prægrandis Iudęorum, iuxta mare mortuum. Vnde opobalsamum venit, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat. Idem alibi, Engaddum ager est terrę Iudææ, non tam vineis quàm balsamis florens.

Ἐγγάδδα, vicus magnus, prope Sodoma Arabiæ, in fœminino aut neutro genere: Gentile, Engadenus. Steph.

En-gannim, locus tribus Iudę, Iosue 15. Hieronymo in locis Hebraicis, vicus iuxta Bethel. Alia ciuitas sacerdotum in tribu Issachar. Iosue 19.

Engelanes, populi Illyrię, iidem qui Encheleę, Steph.

Engonasis, signum in cęlo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & est Hercules, qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur.

Engyum, vrbs Sicilię. Steph.

En-hadda, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.

En-hasor, ciuitas tribus Nephthali. Ios. 19.

Enhippus rex fuit Argiuorum mirę fœlicitatis, cuius clypeum qui apud Grecos rem præclarè gessissent per vrbem incedentes ferebant honestamenti causa.

Eninochidas siue Eniochida, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 142.

Eniochi, vel Heniochi (sed melius aspiratur secundum

cundum Græcos)Ptolemęo cap.9.libr.5.populi Sarmatię iuxta Pontum non longe ab Achæis.Plin.cap.5.libr.6.Strabo verò libr.11. tradunt Laconas habitasse Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphistratus fuerunt, Castoris & Pollucis aurigę, vnde ἡνίοχοι (vt par est)ex iis quidem sunt nominati. Ex lembis itaque classem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdū ad regionem vel vrbem aliquam nauigātes, mari dominabantur. Bosphorani eos nōnunquam in stationibus accipiunt, & commeatus & vendendę prædę copiam suppeditant. Hi quum domum repetunt, & vltra nauigare non possunt, lembos humeris impositos in syluas referunt, in quibus habitantes tenue solum arāt. Rursum quum nauigandi tempus adest, eos in mare deferunt.

Eniopeus, Hectoris auriga,à Diomede lancea confixus.Homer.8.Iliad.

Enipeus,fluuius Thessalię,campos Pharsalicos irrigans, iuxta quem Cęsar vicit Pompeium, lentus primò,sed Appidano mixtus,velocissimus est. Lucan.

Enipeus,fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine Bernichius dicitur. Strabo lib.8.

Enispe,vrbs Arcadię, quę non amplius extat. Quidam Cletorię, alij Phocidi eam adnumerant.Steph.

Enna, ciuitas insignis in ipso Sicilię vmbilico, augustissimo Cereris templo olim nobilitata,nemoréque sacro,ex quo Proserpinam raptam fuisse incolę asserunt. Hinc Proserpina ipsa Ennęa cognominatur : & Ceres Ennęa vel Ennensis. Cic.7. actione in Verrem. Vide AENNA.

Ennęa Ceres dicta est,quę augustissimo in templo apud Ennam colebatur : cuius simulachrū tanto erat effictum artificio, vt qui illud intuerentur aut ipsam videre Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam, sed cœlo delapsam arbitrarentur.Cic.in Verr.

Ennea,crunos, fons apud Athenas à Pisistrato conditus, à numero salientum dictus, quos Græci κρουνοὺς appellant : hoc est,fistulas, aeneductúue nostri verò salientes.

Ἐννέα ὁδοί, id est,Nouē viæ,ciuitas Macedoniæ, eadem quæ Amphipolis.Steph.

Ennius,poëta antiquissimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Q. Valerio & C. Manilio Coss. à Catone Quæstore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius ministerio contentus. Scripsit Annalium libros Satyras, Comœdias,& Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot versibus, à scriptoribus passim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque vicissim ab eo est adamatus, vt alter ab altero ne sepultura quidem diuelli voluerit. Periit morbo articulari, quem immodico vini vsu contraxerat.Vnde & Horatius libro secundo Epistol. obiter eum tangit, tanquam vino plus satis deditum,

Ennius ipse pater nunquam, nisi potus, ad arma
Prosiliit dicenda.

Ennius,grammaticus,duos libros de literis ac syllabis & metris conscripsit.Tranquil.

Ennon nomen viri,Iere.7.

Ennosigæus,Neptuni cognomē,ab eo quōd terram concutiat,impositum:vnde etiam Enosichthon dicitur.

Enoch,filius Cain Genes.4.prima itē mundi ciuitas ab ipso Cain ædificata,& nomine filij appellata. Fuit & alius vir iustissimus, qui cum Deo sublatus euanuit.

Enodia,Hecate, quòd in via inuenta sit ab Inacho.Steph.

Enon,terminus Damasci. Eze.47. Est & Enon iuxta Salim oppidum haud longè à Iordane, vbi baptizabat Ioannes,Ioan.3.

Enona,Ptolemæo,vrbs Dalmatiæ.

Enope,vrbs Peloponnesi,in tractu Messeniaco, iuxta Pylum,sub ditione Agamemnonis. Homer.lib.9.Iliad.

Enos,filius Seth.Genes.4 Luc.3.

En-semes,nomen loci Ios.18.

Entela,vrbs Siciliæ,quam Campani genere habitabant,socij Carthaginensibus.Steph.

Entius,Friderici imperatoris filius,Sardiniæ rex cui pater Italiæ & Longobardiæ administrationem commisit.Blond.lib.7.deca.2.

Entribæ,populi Thraciæ.Steph.

Enyalius,Bellonæ filius, quasi ἐννοῦς ἰών.& pro bello capitur.

Enyo,soror Martis, quam Latini Bellonam vocant : quanquam à poëtis non rarò pro ipso bello siue prælio accipiatur.Mart.lib.1.

Nec te decipiat ratibus naualis Enyo,
Hoc est nauale prælium.

E O

Eordææ,duę regiones Mydoniæ:item aliæ duæ, vna Iberiæ, altera Thraciæ, ab Eordo quodam: Gentilia,Eordæus,Eordus,Eordisto. Steph.

Eordi,populi Thessaliæ.Steph.in Amyro.

Eos, à Græcis dicitur,quam nos Auroram vocamus.

E P

Epacria,vrbs Atticæ,quam cum aliis duodecim sic digessit Cecrops.Steph.

Epæa,ciuitas Græciæ : Epæi, ciues,contra quos Nestor bella gessit.

Epænetus,amicus Pauli.Rom.16.

Epagris,insula vna ex Cycladibus,ab Aristotele, propter aquarum abundantiam Hydrussa appellata.

Epaminūdas,Thebanus,honesto genere natus, musicam & philosophiam doctus, modestus, prudens,

prudens, grauis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeò veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur.

Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga pestifera adeò afflixisset, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amissum vltrà reparare nequiuerint, dicere solebat, Orbum se, non tamen sine liberis, & ex se natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic post ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantineam, cum acie instructa, & ducis optimi & militis fortissimi officio fungitur, sparo percussus, relatúsque in castra semianimis, requisiuit à circunstantibus, saluúsne esset clypeus: cùm saluum esse flentes sui respondissent, allatum, veluti socium laborum gloriæque osculatus est.

Iterum quæsiuit, essentne fusi hostes: cùm id quoque, vt cupiebat, audiuisset, euelli tum denique spiculum iussit: ita multo sanguine profuso, in lætitia & victoria mortuus est.

Cuius morte Thebanorum vires hebetatæ sunt, vt non tam illum amississe, quàm cum illo interiisse omnes viderentur. Nam ante Epaminundam Thebani alieno imperio paruerunt, post interitum eiusdem in seruitutem pristinam reuoluti sunt: vt manifestum sit gloriam Thebanam cum illo & natam, & extinctam fuisse.

Trogus libro sexto.

Epaphus, Iouis filius & Iûs, qui Memphim in Aegypto condidit. Ouid. 1. Metam.

Epaphras, viri fidelis nomen. Colos. 4.

Epaphroditus, à libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus, q Neronem in conscisenda sibi nece sua manu adiuuisset.

Epaphroditus, grammaticus fuit patria Cheronæus, Archiæ grammatici alumnus, quem Modestus Aegypti præses sibi coëmit & filium suum Pitelinum eidem in disciplinam tradidit, quē ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropisi. Suid.

Eparitæ, populi Arcadiæ. Steph.

Epëus, Endimionis filius, & Pronis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & Aries dicitur. Plin. lib. 6. cap. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuisse equi lignei, quo Troia prodita est, Virg. lib. 2. Aenei.

-Et ipse doli fabricator Epeus.

Epeus, vir quidam timidissimus: de quo natum est prouerb. Epeo timidior. Datum est hoc cognomen Cratino comico per allusionem fortassis, quod cùm Oenoidis tribus princeps esset, in eo munere timidius se gereret. Eras. in Chil.

Epei, populi in Occidentali ora Peloponnesi, alio nomine Elei dicti. Plin. libro 4. cap. 5. Cuius sententiæ etiam Stephanus subscribit. Homerus tamen in Catalogo nauium, Epeorum vrbem diuersam facit ab Elide, quam videtur Epeorum iuri subiicere. Vide Strab. lib. 8.

Epha, filius Madiam filij Abrahæ, Gen. 25. Ab eo Arabia Felix, Deserta siue Petrea, dicta est Epha. Isa. 60. Fuit & nomen concubinæ Caleb, 1. Par. 2. Filius Iahaddai, 1. Par. 2.

Epher, filius Madiā filij Abrahæ, Gen. 25. 1. Par. 1. Filius Ezra, 1. Para. 4. & 5.

Ephestiades, insulæ, quæ & Latinis Vulcaniæ & Aeoliæ, quòd Aeolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

Ephestria Thebis festa fuerunt ob Tiresiam institutа, in quibus ipsius simulachrum virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, móxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam.

Ephesus, vrbs Ioniæ, emporium totius citerioris Asiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas loco cauo olim habitata, diluuium passa est, quo cùm plurimi extincti essent, Lysimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc est, transtulit, & ab vxoris nomine Arsinoem vocauit: eo mortuo, pristinum nomen receptum est.

Ephesus, insula Nili, vt etiam Chius & Lesbus, cætera Steph.

Ephesiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicæ, quibus vtentes in omni negocio victores euadebant: vnde natum prouerb. Ephesiæ literæ, dictum de iis qui mira felicitate tanquam diuina virgula quicquid optant, assequuntur. Vide plura apud Eras. Chilia. 2. Centuria. 8.

Ephippius Cumæus auditor Isocratis, qui scripsit historiam ab excidio Troiæ vsque ad sua tempora, libris xxx.

Ephialtes, Neptuni filius, gigas incredibili corporis robore, qui cùm singulis mensibus nouem digitos crescceret, in tantam altitudinem euasit, vt statura sua fretus, vnà cum fratre Oto superis bellum inferret: quapropter à Ioue fulmine ictus, ad inferos est detrusus.

Ephod, pater Hamiel, Num. 34.

Ephori apud Lacedæmonios tales erant magistratus, quales apud Rom. Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi sunt regibus, vt apud Rom. consulibus Tribuni: vt enim à Consulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros prouocare quisque poterat: olim pro ministris regum fuerunt, tandem eò potentiæ peruenerunt, vt sensim à rege proximum magistratum constituerint, nomine Ephoriam. Ephori dicti ἀπὸ τῦ ἐφορᾶν quod est intueri, quòd ad ciuitatis salutem intentos haberent oculos.

Ephorus, historicus Cumanus, Isocratis auditor, &

tor, & condiſcipulus Theopompi. Suidas in eius vita.

Ephra, ciuitas Gedeonis, Iudi. 6. & 8. 1. Reg. 13.

Ephraim, Filius ſecundus Ioſeph. Gen. 41. 1. Par. 6. Ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine vſque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinem verò, quæcunque à Bethel vſque ad campum maximum terminatur. Ioſeph. lib. 5. cap. 3. Iud. antiq.

Ephraim, mons qui inter Ierichontem & Ieroſolyma extenditur, & ab hoc ſine aſcendit cõtra Septentriones per tractum maris vſque Gazeram vrbem, quam poſſederunt filij Ioſeph, Ioſ. 15. & 17. Dictæ ſunt quoq; decẽ tribus Iſraël, ſiue regnũ Iſraël, Ephraim: vt Iſa. 7. & 9. Oſee 5. legitur & Pſal. 59. Ephraim fortitudo capitis mei. & Pſalm. 78. Tribum Ephraim non elegit. Similiter Pſalm. 108.

Ephrata, vxor Caleb filij Heſron, 1. Paral. 2. Ab hac Ephratha vrbs nomenclaturam accepit, quæ eſt in tribu Iudæ, Gene. 35. Alias Beth-lehem dicta, Gen. 48. 1. Paral. 2. & 4. Videtur eadẽ eſſe quæ Caleb Ephratha appellatur, 1. Para. 2. vbi mortuus eſt Heſron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephree, rex Aegypti, Iere. 44. Heb. Hephree.

Ephrem, ciuitas. Pſal. 77. Ioan. 11. Heb. Ephraim.

Ephron, filius Seor, Gen. 23. à quo ciuitas in tribu Iuda, 2. Para. 13. 1. Mach. 5.

Ephyra, phyræ, vrbs Peloponẽſi, in ipſo ſita Iſthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta eſt. Ephyrę autem nomen accepiſſe volũt, ab Ephyra Nympha, Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virgil. lib. 4. Georg. Hinc Ephyræus, hoc eſt, Corinthius. Virg. 2. Georg. Ephyręius per quinque ſyllabas extulit,

Illuſas auro veſtes, Ephyræiáque æra.

Sunt autem multæ Ephyræ in Theſſalia, Epiro, Arcadia, Campania, Theſprotis, Aetolis (à quibus Ephyrij populi vocantur.) Item alia, Crannus alioqui dicta, alia in Oenoe, & inſula non procul à Melo. Vide Stephan. Homerus Cranonios Ephyros vocat, Phlegyas, Gortynæos. Stephan.

Ephyris, vrbs Laconiæ. Herod.

Epiæ, numero plurali tantùm, oppidum Achaiæ: inde Epij, populi quibuſcum bellum geſſit Neſtor adhuc iuuenis, poſtea Helij dicti ſunt: malim Elei.

Epicepheſia, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Epicharmus, Tityri (vt Suidas ſcribit) vel Chrymarij filius, Siculus poëta comicus & philoſophus, cui nonnulli inuentum comœdiæ tribuunt: Pythagoræ auditor, ſcripſit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert Cice. libro 1. Tuſcul. quæſt.

Epici, Italiæ populi. Steph.

Epicles citharœdus nobilis Athenienſis.

Epicemidij, pars Locrorum. Vide OZOLAE.

Epitectus, philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ vrbe, Romæ Epaphrodito cuidã Neronis familiari ſeruiuit, atque ad Marci vſque Antonini tẽpora peruenit. Domitiano autem imperante eius dominatu offenſus, Roma Hierapolim migrauit, ratus verum eſſe, quod eſt tragicum, patriam eſſe cuiuſque, vbi quis recte ageret. Tanta verò apud omnes homines eius vitæ admiratio extitit, vt Lucianus Cynicus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus, ob eius authoritatem veniſſe tradat. Hic Enchiridion ſcripſit Græcè, opus vtile, quod Ang. Politia. Latinum fecit.

Epicurus, eius ſectæ author, quæ ab eo Epicurea dicta eſt, Summum bonum in voluptate ponebat, non tamen in voluptate corporis, quem admodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, hoc eſt, in abſentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quòd Philoſophiam ſimplicibus verbis affirmaret poſſe comprehendi. Deorum prouidentiam è rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantùm tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium philoſophorum lumen obſcuraſſe, quẽadmodum Sol ſuo ſplendore aliorum cæleſtium corporum claritatem obtenebrat. Traditur fuiſſe continentiſſimæ vitę: nomen tamen illud voluptatis, in qua ſummum bonum ponebat, effecit, vt ab eo homines voluptarij Epicurei dicantur.

Epidamnus, ſiue Epidamnum, oppidum in ea parte Macedoniæ, quę Adriatico mari incumbit, tritiſſimo è Græcia in Italiam traiectu nulli non cognitum. Epidamnum dictum ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniam deducentes (inquit Plinius libro 4. capite 27.) Dyrrachium dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen Epidamni, tanquam à damno dicatur Epidamnum. Ad quod alluſit Plautus in Menæchmis, cùm ait, Ne mihi damnum in Epidamno duas, tanquam nomen inditum ſit Epidamno, quòd illuc nemo ſine damno diuertat. Vide DYRRHACHIVM.

Epidaphne, vrbs in Seleucide Syriæ, quæ & Antiochia dicta à Daphne vicino ſuburbano, quod locum habebat amœniſſimum 80. ſtadiorum, & fanum Apollinis cum Dianæ delubro. Iul. Capitol.

Epidaurus, ciuitas Peloponneſi, Aeſculapij templo celeberrima. Vnde etiam Romani, cùm graui peſtilentia laborarent, conſultóque oraculo iuberentur Aeſculapium Romam aduehere, triremem cum legatis ea de cauſa Epidaurũ miſerunt. Verùm cùm Epidaurij deum opiferum à ſe inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus, ingentem anguem ad Romanorum triremen adnauiſſe, ſeſéque in puppi in gyrum complicuiſſe: quem illi Aeſculapium arbitrati, magna cum veneratione Romam

mam aduexerunt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illyricum mare sita. Lucanus lib. 2.

Illyris Ionias vergens Epidaurus in vndas.

Pausaniæ & Straboni Lymira cognominata, quòd sit portuosa, diruta à Gotthis, è cuius ruinis Ragusia iuxta ædificata. Raph. Volat.

Epidelius Apollo dictus est ab Epidelia vico, qui est iuxta Maleam Laconiæ promontorium, vbi templum habebat. Nam post Delum euersam cùm barbarus quidam Apollonis simulachrum per contumeliam in mare proiecisset, posteáque ad Peloponnesi littora peruenisset, à Laconibus magna veneratione susceptum est, vocatúsque Apollo Epidelius, quasi ex Delo aduectus. Paleph. lib. 1.

Epigenes, Philosophus Byzantinus.

Epigoni, dicti sunt authores secundi belli Thebani, quasi fœtus illorum qui primum confecerant bellum. Græcè enim ἔγγονοι fœtus appellatur, & qui pòst gignitur. Inde Euripides tragicus, tragœdiam hoc argumento compositam, Epigonos scripsit. Errant qui existimant, Epigonos apud Strabonem esse populos, à quibus fabulæ nomen inditum sit: cùm Epigoni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuersis populis conflati, secundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statij lectione constat bellum Thebanum, & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quorum filij, vt mortem parentum vlciscerentur, communi consilio contra Thebanos iterum arma mouerunt: qui acceperunt responsum ab Apolline, eam se ciuitatem expugnaturos, si Alcmæonem Amphiarai filium imperatorem fecissent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias acerriméque commissa pugna, potitus est victoria, & Thebæ captæ ac dirutæ sunt. Epigoni etiam dicti sunt successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro Magno ex Asiaticis fœminis sobolem susceperunt, quæ soboles (vt historici memorant) nomen habuit Epigoni, qui in castris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati, prorsus inuicti fuerunt.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadij vrbs post Acarnaniam. Steph.

Epimachus, sub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus est, anno salutis 251.

Epimenides, Poëta Epicus, patria Cretensis. Apuleio lib. 2. Floridor. qui à patre Agiasarcho in agrum ad custodiendum pecus missus, in quodam antro obdormiuit annos LXXV. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis somnum dormire. Tandem à somno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuersus à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo est habitus. Idem Athenienſibus pestilentia laborantibus dixit, Ciuitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cùm rogatus eò venisset, iussit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit, Plato in primo & tertio de legibus. Suidas de ipsius somno mentionem facit, indéque manasse prouerbium.

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, qui cùm ingenio plurimùm valeret, hominis statuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in simiam, atque in insulas Pithecusas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei & vxor Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriæ iuxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus est Euphrates Stoicus: altera Ciliciæ: tertia, Bithyniæ: quarta, iuxta Tigrim. Steph.

Epiphanes, cognomẽ Antiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syrię vrbem condidit, quę etiam ab eius nomine Epiphania cognominata est. Dictus Epiphanes, quasi illustris à rerum gestarum claritate.

Epizephyrij Locrenses populi, apud quos si quis salutis causa vinum hausisset largius, medico non imperante, morte expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod scelus.

Epipolę, regiuncula prærupta, iuxta Syracusas, Stephanus.

Epirus, regio Græcię finitima, ad ortum Acheloo fluuio ab Achaia discreta: ad Occasum Acroceraunijs montibus, quà mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedonię parte terminata: ad meridiem Ionio mari abluta. Hęc primùm Molossia dicta est, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populisque fuit frequentissima, sed à Romanis subacta, cùm sæpius deficeret, penè in solitudinem redacta est. Alit hęc regio equas præstantissimas, quę ab ea Epiroticæ appellantur. Virgil. 1. Georg.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epistropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homerus libr. Iliad.

Epitalium, vrbs Tryphaliæ. Steph.

Epitaurus, Vide EPIDAVRVS.

Epiteõ, Nelei filius, vt est in Græcis commentariis Apollonij.

Epitherias, ciuitas in sinu Arabico, aliàs Arsinoë dicta.

Epithymbia Venus dicta est, quòd principium ac finem vitæ inferre crederetur: ad cuius statuam quæ Delphis erat in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Paleph. lib. 2.

Epitragia Venus dicta est, quòd in formam ca-

præ

per seipsam commutauerit: nam cùm Theseus in Cretam ad Minotaurum interficiẽdum nauigaturus Veneri ac Apollini Delphico pro sua suorúmque salute sacra faceret: responsum à deo accepit, vt Venerem sibi itineris ducem assumeret: tum autem apparuit Venus in capram mutata. Paleph. lib. 2.

Epij, populi, qui Elidenses postea dicti sunt, Tortelio.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Sisyphus illic Aeginam à Ioue rapi viderit. Steph.

Epopeus, XVII. Sicyoniorum rex.

Eporedia, Salasiorum vrbs, Ptol. hodie Hiaurea. hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab Eporedicis eo nomine Galli præstantes equorum domitores sua lingua appellabant nominata, vt non obscure innuit Plin. lib. 3. cap. 17.

Epuia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, potius Pralia Steph.

Epulo Virg. 12. Aeneid.
Archetium Mnestheus Epulonem obtruncat Achates.

Epy, Vide AEPY.

Epulus, Ouid. 4. Fastor.
Propius est titulis Epylus alba tuis.

E Q

Eques Tuscus, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 318.

Equestris, Venus dicta est à filio Aenea, qui longa diuturnáque nauigatione fessus, tandem equum conscendit, matremque huiusmodi effigie coluit. Paleph. lib. 2.

Equestris, Ptolem. Sequanorum ciuitas in Gallia. Vulgò *Neufchastel*.

Equi, populi, Vide AEQVI.

Equicolus: Virgilius 9. Aeneid.
Cõtinuò quercus & pulcher Equicolus armis.

Equitia, equitum erat festa in quibus equorum cursu certabatur, de quibus Varro & Ouid. qui ait bis in anno celebrari 13. idus Martij & 18. Aprilis.

Equitius cognomen familiæ Romanæ, ab equo deductum.

Equitius, cos. cum Gratiano Augu. anno ab vrbe 1127.

E R

Eranus & Eranca, Vide CYPARISSAEA & CYPARISSVS.

Eraphiotes, Bacchus dictus est, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit. ἔρις enim contentio, φαίνειν ostendere.

Erasia filia Phinei regis Peoniæ.

Erasinades dux quidam fuit qui quia infœliciter pugnasset, tum se, tum aliis omnibus ad internecionẽ extinctis factus est prouerbio locus, Militauit cum Erasinade, de his quibus res vndequaque malè procederent.

Erasinus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu profluens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in sinum Argolicum illabitur. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Erasinus, fluuius iuxta Buræ ruinas in sinum Corinthium illabens. Item alius in Eubœa insula, iuxta Eretheam vrbem: Rursus alius in Attica, iuxta Babronem. Strabo lib. 8.

Erasistratus, medicus eximius ex Aristotelis familia, cuius multis in locis meminit Plinius. Erasinus Campanus Episcopus qui Diocletiano imperante floruit: huic inter vastas nemorum solitudines coruus pastum attulit.

Erastus, minister Pauli, Actor. 19. Romanor. 16. 2. Timoth. 4.

Eratæ, vrbs Gorytanorum.

Erate, tes, nympha Oceani & Tethyos filia.

Erato, vna Musarum.

Eratósthenes Cyrenæus Aristonis Chij & Callimachi poëtæ discipulus, Plato minor à quibusdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ, cosmographus insignis. Scripsit præter philosophiam poëmata, historias, astronomica, de sectis dialogos. Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno, qui annus octogesimus primus maximus climaster, & humanæ vitæ periculosissimus à veteribus est creditus. Est enim numerus quadratus constans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno decessit Plato, & Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus.

Erbessus, vrbs Siciliæ. Steph.

Erbita, Vide HERBITA.

Ercinia, Vide HERCYNIA.

Ercius, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra conseptum cuiusque domus colebatur, quem etiam Penetralem appellabant.

Erchueni, populi. 1. Esdr. 4.

Erebidæ, pars Lotophagorum. Steph.

Erebinthius Bacchus dictus est, ab Erebintho, id est Cicere. nam Baccus non modò vini, sed & fructuum prope omnium inuentor creditur.

Erebus, inferorũ deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus Fabul. Poëta. cap. 1. Cicero tamen de Natura deorum, Noctem Erebi vxorem facit. Id quicquid est, Poëtæ frequenter Erebum pro ipsa inferorum sede collocant. Virgil. 4. Aeneidos,
Pallentes vmbras Erebi, noctémque profundam. Ouidius lib. 5. Metamorph. Proserpinam Erebi reginam appellat.

Erebus, fluuius inferorum. Virgilius,
Erebi tranauimus amnes.

Erechtheus, rex Athenienſis: cuius filiæ virgines mortem pro patria contempsisse dicuntur. Cicero pro Sestio.

Erechthia, vicus Atticæ in Aegeide tribu, ab Erechtheo qui Cererem hospitio susceperit.

Erembi, populi Arabiæ, qui & Ichthyophagi & Troglodítæ vocantur, prærupta saxa & specus montium inhabitant sine opibus.

Ereme, insula. Steph.

Ereſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & eius lucum ſuccidens, tam famelicus factus eſt, vt propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ouid. lib. 8. Metamor.

Ereſus, vrbs in Leſbo, Theophraſti Ereſij patria, ab Ereſo Macaris filio dicta. Steph.

Erethienſes ſiue Erethrienſes, populi Eubœæ capti & abducti à Dario, in Anderica regione ſunt collocati, anno ab vrbe 258.

Eretria, Eubœæ inſulæ vrbs clariſſima. Pomponius Mela libro 2. Homerus libro 2. in catalogo nauium. Stephano, ab Eretrieo Phaëthontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Vocabatur etiam Melaneis, à Melaneo Euryti patre. Eſt & Eretria Theſſaliæ. Stephan.

Erecum, oppidulum Sabinorum, non procul à Tyberi in colle ſitum, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerunt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virg. lib. 7. Aeneid.

Ereti manus omnis, oliuiferæque Mutuſcæ.

Ereuatis, vrbs Lyciæ, à Reuatte & Eleuthera. Stephan.

Ereutha'ion, vir quem Neſtor interemit, tum miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.

Erganica, Ptol. Hiſpaniæ vrbs, Erganicũ hodie.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum Cyzicum quadringentis & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis: à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Gal. lib. 9. ſimpl.

Ergaſyllus, viri proprium, Tortelio.

Erganica oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Vaſconum, teſte Ptol. lib. 2. cap. 6. Plin. quoque libro 3. cap. 3. Erganiſcenſes populos enumerat in eodem Hiſpaniæ tractu.

Ergeteni, populi ſub Ergeto oppido. Silius, Hadrianum Ergetúmque ſimul.

Ergetium, vrbs Siciliæ. Steph.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extruſus interfecit, eò quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſam que vrbem incenſa regia euertit.

Erginus, Thraciæ fluuius. Plinius & Pompon. Mela lib. 2.

Eribœa, dicta eſt ab Homero Iuno, quaſi buculæ moleſtia, quòd Io in bouem verſam multis affecerit moleſtiis. Nam ἔρις contentionem, & βοῦς bouem ſignificat.

Eribœa, Macedoniæ vrbs. Ptol. vulgò *Preſſa*.

Eribotes Thebonis fuit filius medicinæ peritiſſimus, vt qui Oilei vulnus à Stymphalibus illatum ſanauerit. Teſtis Orpheus apud Aegidium Maſerium in Argonauticis.

Ericates, viri cuiuſdam Lycaonij nomen, à Meſſapo Aeneæ comite interfecti. Virgilius 10. Aeneidos.

Ericea, vicus Athenis in tribu Aegeide. Steph.

Erichtheus, rex Athenarum, quem Minerua è rure, vbi natus erat, ſuſcepit, educauit, & Athenienſi populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheæ dictæ ſunt. Virgil. in Ciri, Qualis Erichtheis olim portatur Athenis.

Erichthonius, qui etiam Erichtheus dictus eſt, Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomen habet, ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονὸς, id eſt, ex certamine atque humo. Nam cùm Vulcanus diis arma feciſſet, ei que Iuppiter optionem dediſſet præmij, quod vellet, poſtulandi, iuraſſétque per infernam paludem ſe nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias poſtulauit: quas cùm Iuppiter iuramento attrictus, ei negare non poſſet, Mineruam tamen monuit, vt repugnaret, pudicitiámque defenderet. Tum in illa colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum draconum pedibus, nomine Erichthonium: qui cùm adoleuiſſet, vt pedum deformitatem tegeret, primus currus vſum adinuenit. Seruius in illud Virg. lib. 3. Geor.

Primus Erichthonius currus, & quatuor auſus Iungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inuentor, ſecũdum Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibuſdam placet.

Erichtho, mulier Theſſala, Lucan. lib. 6. multitudine veneficiorum famoſa. Quo nomine etiam vſus eſt Ouid. in epiſt. Sapphus, pro Furiæ cuiuſdam infernalis nomine.

Ericis portus, Ptolem. Liguriæ oppidum: Plin. Delphini portus.

Ericuſa, vna inſularum Aeolidum: Gentile, Liparæus ex Ericuſſa. Communiter enim omnes in hiſce inſulis Liparæi vocantur. Copioſus in ea naſcitur Erice frutex. Steph.

Eridanus, Italiæ fluuius, in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volunt ab Eridano Apollinis & Clemenes filio qui à luce illius incendij, quo bonã terrarum partẽ exuſſit, Phaëthon cognominatus eſt. Hunc poëtæ fabulantur, cùm paternum currum regendum ſuſcepiſſet, aurigandíq; imperitia orbem terrarum in diſcrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidiſſe, eíque Eridano nomen feciſſe. Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus ſit, Regem fluuiorum appellat.

Eridanus, cæleſte ſignum Arieti proximum. Cicero ex Arato.

Erigone, Icarij filia. Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorúmque miſeratione in cælum tranſlata, virginis nomen obtinuit

tinuit. Virgil. 2. Georgic.

Quà locus Erigonē inter, Chelásque ſequentes Panditur.

Inde Erigoneius adiectiuum: vt Canis Erigoneius, Ouid. lib. 5. Faſt.

Erigryppus, vnus ex Centauris.

Erimantus, qui lites diſſeminando diuinat. ἔρις lis, μάντις diuinus. Iuuenal.

Aut Dyſphilus aut Erimantus.

Erimum, vrbs Oenotrorum in mediterraneis. Stephano.

Erineos locus aſper fuit ſub Ilij montibus à caprificorum (quos Græci appellant ἐρινεούς) multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. lib. 6. Iliad.

Erineū, vrbs in Doride à caprifico dicta. Strab. Eſt & alia Italiæ, & alia Achaiæ.

Eringius, Theofrido Reciſuindi filio pulſo, regnum Hiſpaniæ annis 7. occupauit, anno ab vrbe 1429.

Erinna, poëtria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua eſt xix. annos nata.

Erinnys Ceres dicta eſt, cuius cognominis hæc eſt ratio, Neptunus in equum conuerſus ſtupraut Cererem, quod primum iniquiſſimo tulit animo, deinde ita paulum remiſſa in Ladone fluuio corpus lauit, vnde duobus cognominibus à Thalpuſiis Arcadibus eſt nuncupata.

Erinnys ab illa indignatione animi. nam apud Arcades ἐρινύειν indignari ſignificat, & λῦσα à corporis ablutione. Paleph. lib. 2.

Erinnys, vna furiarum infernalium, ita dicta, ἀπὸ τῆς ἔρριψεν τὸν νοῦν, hoc eſt, à corrumpenda mente. Virg. 2. Aeneid.

-quò triſtis Erinnys,
Quò fremitus vocat.

vel Erinnis dicitur, quaſi ἐρινύστης, id eſt, indagatrix eorum hominum qui grauiſſima flagitia patrarunt.

Erioch, Rex Elicorum. Iudith. 1.

Eriónia, regio circa Sardis, quæ & Aſia. Steph.

Eriphia, venefica fuit & faſcinatrix: quæ ſi quod animal aſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. Eraſmus in Prouerb.

Eriphyle Thalaonis, vel, vt alij volunt Iphios filia, & vxor Amphiarai, & ſoror Adraſti, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam vxoris perfidiam ægrè ferens Amphiaraus, filio Alemęoni in mandatis reliquit, vt accepto primo mortis ſuæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6. Occurrēt multę tibi Belides atque Eriphylæ.

Eriphyſa, inſula vna ex Aeoliis.

Eriſichthon, Vide ERESICTHON.

Eciſthenes à matre Media interfectus eſt, quòd malę in bello pugnaſſet.

Eriſitos, Vide ERESICTHON.

Erithrus apud Celtiberos regnauit.

Ermanáricus, Oſtrogothorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.

Ero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ vrbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu eius cauſa Helleſpontum ſolebat traiicere. Verùm cùm aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato, ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cuius cadauer cùm fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Ero doloris impatiētia, ex editiſsima ſeſe ſpecula in mare præcipitauit. Muſæus.

Eroadæ, vicus in tribu Hippothoontide. Stephanus.

Eroge, mons, terræ motu ſciſſus. Ioſephus lib. 9. cap. 11.

Erópia, inſula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & poſtea Syphnus appellata.

Eropoliſtides, nomen apud Plaut. quo ſignificatur ob amorem vendita.

Eros ſeruus Antonij fuit, à quo quum Anto. ipſe ab Auguſto ſuperatus, rerum deſperatione gladium petiſſet ad inferendam ſibi mortem: ille quidem gladium accepit quaſi dominum percuſſurus: at conuerſo gladio ſeipſum confodit.

Eros, comœdus quidam cuius meminit Cice. in oratione pro Roſcio Comœdo.

Eroſtratus, nebulo quidam fuit ſceleratiſsimus, qui quum nomen ſuum poſteritati conſecrare omnibus modis cuperet, atq; hoc virtute conſequi non poſſet, templum Dianæ Epheſiæ manu propria incendit, ratus propter hoc ſaltem facinus nomen ſuum ab hiſtoricis propagatum iri.

Erotium, nomen mulieris dictæ ab amore.

Erotium, Cupidinis imago.

Erſenius, nobilis gladiator.

Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.

Erutius Clarus, 11. Conſul cum Cethego, anno ab vrbe 922.

Eryce, vrbs Siciliæ. Steph. Vide ERYX.

Erycina, næ, Veneris cognomentum, ab Eryce Siciliæ monte, in quo religioſiſsime colebatur.

Erylus, Politianus,

Feciſſet triplex qualia vix Erylus.

Erymanthus, mons Arcadię, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, viuúmque in humeris ad Euryſtheum detulit: quo conſpecto, Euryſtheus in æreo ſe vaſe abſcondit.

Eſt & ſylua & fluuius hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. lib. 4.

Erymanthis, thidis, poſſeſsiuum fœmininum. Ouid. 2. Meta.

-Cuſtos Erymanthidos Vrſæ
Arctophylax.

Erymna, vrbs Lydiæ, Trallis postea dicta. Stephanus.

Erymnæ, vrbs Lyciæ. Steph.

Erysiche, vrbs Acarnaniæ, quæ postea Oeneade nominata est, aliqui totam Oeniadarum regionem Erysichen nominarunt, ab Erysiche Acheloi filia: Gentile, Erysichæus. Steph.

Erysthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylatex colitur. Steph.

Erythea, insula, Geryonis regio, in mari Gaditano, in ea tanta aëris benignitas fertur, vt homines pariat pene immortales. Hæc postea, inquit Steph. Aphrodisias dicta est, inter Iberiam & Gades sita: hanc Oceani insulam nominatam scribit ab Erythea Geryonis & Mercurij filia. Dicitur etiam Erythe.

Erytheus, rex Athenarum, Orithyiæ pater, quã Boreas rapuit, & in Thraciam deduxit.

Erithia, Plin. lib. 4. cap. 22. insula in mari Gaditano, quam sic cognominatam dicit, quoniam Tyrij ab origine eorum orti, ab Erithæo mari ferebantur. In hac Geryones habitasse à quibusdam existimantur, quorum armenta Hercules abduxerit. Sunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrentur, eodémque nomine quondam ibi appellatam. Vide ERYTHEA.

Erythibius Apollo dictus est à rubigine. Paleph. libro 1.

Erythini, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Erythra, vrbs Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia & Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Paphus. Steph.

Erythra acra, promontorium Libyæ, quasi dicas glebam rubram. Steph.

Ἐρυθραβῶλος, quasi dicas glebam rubram, vrbs Aegypti. Steph.

Erythræ, ciuitas Asiæ, non longè à Chio, ex qua Sybilla fuit, quam à patria Erythræam nominauerunt: antiqua sanè mulier, & diuinatrix, tempore Alexandri.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Persico sinu terminata. Ratio nominis variè traditur à scriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur accessisse, qui ab Erythra rege, Persei & Andromedes filio dictum putant: cui etiam opinioni subscribit Arianus Gestorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones hic breuitatis causa omisimus, quas lector poterit videre apud Strab. lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum Mare rubrum. Nam cùm audirent à Græcis Erythræum vocari, existimantes à rubedine aquarum ita dictum, ipsi quoque mare rubrum dixerunt.

Erythræus, seu Erythras, filius Persei, & Andromedæ, qui in confinio rubri maris regnum habuit, vnde etiam Erithræum mare nominatum affirmant.

Erythris, Alcos amnis pilos gignit in corporibus. Plin. lib. 31. cap. 2.

Eryx, Butæ & Veneris filius, qui cùm viribus plurimùm polleret, hospites ad cęstuum certamen solebat prouocare: qua ratione cùm non paucos trucidasset, ab Hercule ex Hispania redeunte superatus occubuit: atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, sepultus est: vnde mons ipse Eryx, & Venus Erycina appellatur.

Eryxias, xx. Athenienſium princeps.

E S

Esaan, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Esacus, Priami filius, qui quòd causa fuisset necis Hesperiæ nymphæ quam deperibat, sese aquis obruit.

Esaias, vide ISAIAS.

Esau, filius Isaac, Gen. 25. qui & Edom. Gen. 36. dicitur.

Esbaal, filius Saul. 1. Paral. 8. & 9.

Esbon, filius Bale filij Beniamin, 1. Par. 7.

Esclepiades, Antiochenæ ecclesiæ episcopus, anno salutis 213.

Eschol, frater Mambre, Genes. 14. Est & vallis & torrens terræ Chanaan in vicinia Hebronis.

Esdras, nomen prophetæ sacerdotis, 1. Esd. 7.

Esdrelon, ciuitas in campo magno Esdrelon sub Dothan. Iudith. 1.

Esdrin, Nomen viri, 2. Mach. 12.

Eseban, filius Dison. Gen. 36.

Esebon, filius Gad filij Iacob. Gen. 46. Filius item Bela filij Beniamin filij Iacob. 1. Par. 7.

Esec, frater Aser filij Elasa. 1. Par. 7.

Eselias, pater Steph. 2. Paral. 34. qui 4. Reg. 22. Asalias dicitur.

Esem, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Eser, filius Seir Horræi. Gen. 36.

Esernia, Vide Aesernia.

Esernius gladiator nobilis cui æqualis & par alter gladiator extitit nomine Pacidianus, de quibus natum prouerbium, Esernius cum Pacidiano. Cic. in lib. de optimo oratorum genere: A me autem, inquit, quo maximis minima conferam, gladiatorum par nobilissimum inducitur, Aeschines tanquam Esernius vt ait Lucilius, non spurcus homo, sed doctus & acer cum Pacidiano hoc componitur, optimus longè post homines natos.

Esimiphæus, Homecitarum rex, anno ab vrbe 1281.

Esis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Plin. lib. 3. cap. 13.

Esphatha, filius Aman filij Amadatha. Esth. 9.

Esna, nomen ciuitatis. Ios. 15.

Esras, Vide Esdras.

Esriel, filius Galaad filij Machir, Ios. 17. 1. Par. 7. qui Numer. 26. dicitur Asriel.

Esron, filius Ruben. Genes. 47. Filius item Iuda, 1. Paral. 4. qui Genes. 46. Zara dicitur. Filius item

item Phares filij Iuda, Genes. 46. Nomen præterea loci. Ios. 15. Heb. Hesron.

Essæi siue Esseni, Iudæi. nam tria Iudæorum dogmata, vt scribit Ioseph. extitere, Pharisæi, Sadducæi, & Essæi: & quidem Essæi ab vxoribus & vino & carnibus abstinuerũt semper, & quotidianum ieiunium verterunt in naturam.

Apud eos proprium nemo aliquid possidet, omnibus in medio positis communiter vtuntur: habitant simul & conueniunt quasi sodales. Cùm à laboribus mercedem ceperũt, apud quæstorem deponunt: is omnia diligẽter procurat quibus egent, nullas ciuitates colunt neque seruos habent, quando omnes velut mater eadem genuit natura. Triplici regula vitam transigunt, amore in Deum ardentissimo, virtutum cultu diligẽtissimo, charitate in Christum feruentissima. Ioseph. Antiq. lib. 13. cap. 8. & Iud. lib. 2. cap. 7.

Essedones, in Asia populi: hi Scythiam vtranque incolunt, super Mæotim habitantes, non procul à Riphæis mõtibus. Plin. lib. 4. cap. 12. Quibus (Herod. lib. 4. hist.) mos est parentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis cadauera ipsa, pecudum admistis carnibus comedere: qui ossa capitum suorum paretum auro cincta, in poculorum tradere ministerium asseruntur. Steph. populi Scythiæ.

Essus, vrbs Locridis. Steph.

Esthaol, vrbs tribus Iudæ siue Dan inter Azotum & Ascalonem in Palæsthina, Ios. 15. 19. vbi filij Israel posuerant castra contra Philisthiim, Iud. 13. iuxta quam sepultus erat Samson, Iud. 16. Hieronym. villula Asco dicta.

Esthamo, ciuitas, 1. Reg. 30. 1. Paral. 4. quæ (vt videtur) dicitur Esthemo & Esthemoa.

Esthemo, ciuitas quę Aaronis nepotibus é tribu Iudæ est assignata, Ios. 21. 1. Paralip. 6. eadem quæ & Esthamo.

Esther, nomen mulieris, quæ & Edissa filia Abihail dicta est, Esther. 2.

Esthon, filius Mahir. 1. Paral. 4.

Estiæa, Vide ISTIAEA.

Estiania. Vide NOLTIA.

E T

Etan, vrbs Laconica. Steph.

Etalus, Corinthiorum rex, regnauit annis xxx.

Etam, nomen viri, 1. Paral. 4.

Etam, petra munita quæ in tribu Iuda erat, vbi Samson aliquando habitauerat iuxta torrentem. Iud. 15. Ios. lib. 5. Antiq. cap. 13. Est quoque ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita, 1. Paral. 4. & 2. Paral. 11.

Etburga filia Eduardi senioris regis Angliæ quę relicta paterna domo sese in solitudinem contulit in qua reliquum vitæ peregit.

Etearchus, Oaxi ciuitatis Creticæ rex, qui amissa vxore, filiæ suæ Phronimæ nouercam superinduxit, quæ domum ingressa vt erat, ita re ipsa se nouercam præstitit, cùm lædendo, atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidem habens, Themisonem quendam Thereum iureiurando astrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cùm neque Etearchi crudelitatis ministrum se præbere vellet, neque rursum iusiurandum violare, reuinctam funibus puellam dimisit in pelagus, eáque subitò retracta, Theram peruenit: vbi Polymnestus vir inter Thereos spectatus, in concubinatum Phronimam accepit: qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Aphrica conditorem. Herodot. lib. 4.

Eteocles, Oedipi Thebanorum regis filius, ex nefando Iocastæ matris concubitu editus, cui cum fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cùm Eteocles, qui, quòd maior natu esset, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adiutus à Tydeo & Adrasto socero, fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impositis deinde cadaueribus eidem rogo, flamma se diuisisse traditur, tanquam odium illud, quod inter viuos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Stat. in Theba. Virg. in Culice.

Eteones, vrbs Euboeæ, ab Eteoneo quodam. nunc Scarphe vocatur in colle sita.

Etesiæ, venti quotannis statis temporibus flantes, biduo incipiẽtes post Caniculæ exortum, flatúmque ad dies ferè quadraginta cõtinuantes. Plinius libro 2. capite 15. Hinc Etesiæ dicti sunt, quasi annui, quòd ex ventis omnibus hi maximè stati sint, & quotannis eodem tempore recurrant.

Etgarus Angliæ rex, qui singula erexit monasteria singulis quibus regnauit annis.

Ethai, nomen viri, 2. Reg. 15. qui & Ithai, 2. Reg. 23. Filius Roboam ex Maacha. 2. Paral. 11.

Ethalia, insula in Ligustico mari Populoniæ vrbi oppositа, ab Ethalio qui ei præfuit, sic dicta.

Ethalion, vnus ex Thyrrenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit Ouid. 3. Metamor.

Ethan, nomen loci ad quem venerunt filij Israel profecti de Socoth. Exod. 13. Num. 33.

Ethan, vir quidam sapiens, filius Maol, 3. Reg. 4. Filius, Zaræ filij Iuda, 1. Paral. 2. filius Gazaiæ, 1. Paral. 15. filius Zamma filij Semei, 1. Paral. 6. filius Cusi filij Abdi, 1. Paral. 6.

Ethanim, nomen mensis septimi, qui nostro Septembri respondet. 3. Reg. 8.

Ethbaal, nomen regis Sidoniorum, 3. Reg. 16.

Etearchus rex Cretæ qui suasu vxoris secundæ Phronymam filiam per negociatorem Themisonem submergi iussit. Herod.

Etheel, nomen viri, 1. Esdr. 11.

Ethelbaldus, 111. Anglorum rex.

Ethelberthus, 1111. Anglorum rex.

Ethelredus, v. Anglorum rex.

Etheltredus, XIIII. Anglorum rex, huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta est. Polyd. lib. 7.

Etheluolfus, 11. Anglorum rex.

Etheluolfus, Cantianus rex, anno ab vrbe 1550.

Ethei, filius filiæ Sesan ex seruo Aegyptio, 1. Paralip. 2.

Ethemon, nomen viri. Virg. lib. 10. Aeneid.

Et clarus Ethemon Lycia comitantur ab alta.

Ether, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Ethi, nomen viri, 1. Paral. 12.

Ethnan, filius Ashur ex vxore Halaa. 1. Paral. 4.

Ethnestæ populi Thessaliæ, ab Ethnesto Neoptolemi filio. Steph.

Ethruria. Vide Hethruria.

Etia, vicus Laconiæ, aut Cretæ ciuitas.

Eua, vrbs Arcadiæ: Gentile, Euæus. Steph.

Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Asopi, & coniunx Capanei, quæ illum incredibili amore dilexit. Itaque cùm audisset illum apud Thebas fulmine periisse, ferè in mortis stuporem diriguit, & rigida facta est: deinde cùm celebraretur funus, se in rogum proiecit. Virgil. 6. Aeneid.

Euæi, populi habitantes ad Meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deut. 2. Iosue. 13. 4. Regum 17.

Euæmon, pater Eurypyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus cum 40. nauibus, præfuit Ormeniis. Hom. in Catalo. nauium.

Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.

Euænetus rex Lacedæmoniorum, qui ad custodiendum introitum Thessaliæ contra Xerxem, vnà cum Themistocle Athenienſium duce à Græcis constitutus fuit.

Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Isocrates scripsit.

Euagrius presbyter annis XIIII. mansit in solitudine contentus pane & oleo. Si quando Venereis titillaretur illecebris, demergebat se in puteum, vt aquæ frigiditas libidinis feruorem compesceret.

Euagrius, monachus apud Aegyptios doctissimus, anno salutis 399.

Euagrius, aliàs Eucharius, cos. cum Eleutherio anno ab vrbe 1134.

Eualeni, populi. Glaucus lib. 2. de Arabia.

Euan, vnum est ex Bacchi cognominibus, ab Euātium mulierum clamore impositum. Ouid. 4. Metamor. Euantes dicuntur mulieres eiusdem dei sacra celebrantes.

Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurij filius ex Nicostrata habitus est. Hic dimissa Arcadia, cùm patrem casu interfecisset, auito regno pulsus, suadente matre, quæ vates erat, conscensa naui in Italiam venit, & pulsis Aboriginibus, tenuit illa loca, vbi postea Roma condita est, paruúmque oppidum in Palatino monte extruxit,

Pallanteum à Pallante proauo dictum. Virg. 8. Aeneid.

Hinc Euandrius, a, um. Idem 10. Aeneid.

At tibi Tymbre caput Euandrius abstulit ensis.

Euanthe Gratiarū mater, vt placet quibusdam.

Euangelus poëta fuit comicus qui de re militari scripsit.

Euantia, Vide TRALLIS.

Euaristus, III. Romanorum Episcopus, anno salutis 102.

Euarix rex Gothorum, qui templorum aditus spinis obserabat & sepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo suam feritatem non exerceret.

Euax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem.

Euboea, insula maris Aegæi, inter Sunium Atticæ promontorium & Thessaliam in longitudinem extensa, & à Bœotia Euripo admodum angusto dirempta: ita dicta ab Euboea heroicæ indolis matrona, cùm antea Abantis & Macris diceretur. Hodie Nigropontum nominant. Hinc Euboicus, Virgilius libro sexto Eneidos,

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, &c.

Item lib. 9.

Eubulus, Athenienſis ciuis, Demostheni sæpe aduersatus, vt ex ipsius in Midiam oratione notum est.

Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta. Suid.

Eubulus, historicus, qui historiam Mitrę multis voluminibus explicuit.

Eucarpia, Steph. vicus est in minori Phrygia, in qua, Metrophane teste, racemus tantus prouenit, vt currus medius præ onere aliquādo rumpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fœcunditatis gratia donasse fabulantur. Est etiam Eucarpia, castellum Siciliæ inter Timæos.

Euchenius ordinis senatorij dignitate conspicuus, speluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunensi.

Euchion, Bacchum cognominant Poëtæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς id est à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Malim Euhyus vt sequitur.

Euclides, geometra insignis, tępore primi Ptolemæi: posterior aliquanto his quis Platonis temporibus vixerunt, antiquor verò Archimede & Eratosthene. Multa scripsit, quæ ad geometriam & mathesim pertinent.

Euclides, Megarensis Socraticus, belli inter Athenienses & Megarenses tempore muliebri veste noctu ad Socratem venire solitus. Ab hoc philosophi Megarici dicti, qui id bonum solum esse dicebant, quod esset bonum & simile & semper idem. Suidas & Diogenes Laërt.

Eucrates fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo præ textu, ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum prouerb. Vias nouit quibus effugit Eucrates.

Eucratída, vrbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.

Eudæmon Arabia, felix Arabia dicitur apud Pomponium lib. 2.

Eudæmonídas, nomen viri proprium. Tortelio.

Eudamídas, Archidami filius, & frater Alcidis, alias Agidis. Plutarch.

Eudêmus, orator Megalopitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plut. in Philopœmene.

Eudêmus, VII. Corinthiorum rex.

Eudipne, inſula Libyæ Phœnicum. Steph.

Eudo, Roberti Andegauenſis ducis filius, Francorum rex, regnauit annis IX. Hic Caroli ſimplicis tutor fuit, anno ſalutis 891.

Eudo, Vaſconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cum Carolo fecerat, in ſubiectas illi regiones multa tentauit. Bloud. lib. 10. decad. 1.

Eudóchia cum filiis, Græcis imperauit menſibus VII. anno ſalutis 1070.

Eudócia, Theodoſij filia, Valétiniani vxor, Tripart. hiſt. lib. 12. cap. 13.

Eudóra, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia. Item vna ex Atlantidibus, quæ ſeptem numero eſſe perhibentur.

Eudórus, Mercurij filius ex Polymela Phylanthis filia, qui Achillem ad bellum Troianum ſequutus eſt. Homer. 8. Iliad.

Eudóxius, cos. cum Dioſcoro, anno ab vrbe 1195.

Eudóxus, Aeſchinis filius, qui patria Gnidius, geometra & aſtrologus, ſummus medicus, Socratis & Platonis auditor, qui primus annum compoſuit. Scripſit leges, & de Geometria atque aſtrologia libros edidit. Cicer. 2. de Diuinatione.

Fuit alius Eudoxus Rhodius hiſtoricus, alius Siculus Agathoclis poëta comicus.

Eudoxus, præſul Conſtantinopolit. qui Arianã ſectam eit imitatus Valentis principis ætate.

Euelgia, vrbs quædam. Steph.

Euemenius, vir Cardianus magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſsit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum hiſtoriis. Vide EVMENES.

Euemerus, hiſtoricus antiquus é ciuitate Meſſana, res geſtas Iouis, & cæterorum qui dij putantur, collegit: hiſtoriámque contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſsimis templis habebãtur. Hanc hiſtoriam interpretatus eſt Ennius, & ſequutus. Lactantius.

Euenetus, Vide EVAENETVS.

Euenus, Martis & Steropæ filius, qui cùm ſtupratorem filiæ Marpeſſæ Apharetum nomine comprehendere non poſſet ad ſupplicium, ſe coniecit in Lycormam fluuium animi dolore, Plutarch.

Euenus, fluuius Aetoliæ, in Callidromo monte naſcens, & iuxta Calydonem in mare Ionium influẽs: ita dictus ab Eueno Martis filio & Marpeſſæ patre, qui ſe in hũc fluuium præcipitauit. Ouid. lib. 9. Metam.

Nanq; noua repetẽs patrios cũ cõiuge muros,
Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad vndas.

Lucanus,

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenus Calydona ſecat, &c.

Euenus, philoſophus, qui ignem, optimum cibo rum condimentum eſſe dicere ſolebat. Piutar. fuerunt item Eueni duo Parij, Elegiarum ſcriptores, quorum meminit Suidas.

Euergetes cognomen Ptolemæi Aegyptiorũ regis qui Philadelpho ſucceſsit à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impoſitum.

Euergetæ, populi Scythici, qui & Arimaſpi: quod benefici fuerint in Argonautas, tempeſta te maris ad terram ipſorum appulſos. Steph.

Euehardus, Francorum dux, anno ſalutis 913.

Eueſperis, vel Eueſperides, vel Heſperis, vrbs Libyæ, Steph.

Euganei, populi ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Troianis & Henetis, qui Antenore duce in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Liuius lib. 1. ab Vrbe. Dicti autem ſunt Euganei ἀπὸ τῆς εὐγενείας, hoc eſt, à generis nobilitate. Plin. lib. 3. cap. 20.

Eugannion Cyreneæus, Theogoniam ſcripſit, anno ab vrbe 186.

Eugenia, fiſta cuiuſdam inter Rom. potentiſsimi quæ virum mentita eſt in cœnobio quo ſe incluſit, vt Chriſto ſeruiret commodius.

Eugenius, ab Arbogaſte imperator factus anno ab vrbe 1145. Tripart. hiſt. lib. 9. cap. 45.

Eugenius LXXIII. Romanorum pontifex, anno ſalutis 318.

Eugenius, II. XCVII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 824.

Eugenius, III. Romanorum pontifex CLXVIII. anno ſalutis 1144.

Eugenius, IIII. Romanorum pontifex, CCVIII. bellum geſsit Romæ aduerſus Columnenſes, anno ſalutis 1431.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Euhyus, ſiue Euyus, vnũ ex Bacchi cognominibus à Ioue illi inditũ eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulãtur enim Poëtæ, cæteris diis perterritis, Liberum patrem ſe in leonem conuertiſſe, vnúmque ex Gigãtibus interfeciſſe: & ob rem tam ſtrenue geſtã, Euyon, hoc eſt, bonum filium à Ioue fuiſſe ſalutatum. Inde fit fœmininum Euhyas, quod Bacchi ſacerdotem ſignificat.

Eui, rex Madianitarum, Num. 31.

Eúij, populi Liguriæ. Steph.

Euilla, regio ad Orientem vergens, quam circuit de paradiſo Phiſon egrediés, quem noſtri mutato nomine Gangem vocant. In ea aurum pretioſum, & gemmæ pretioſiſsimæ, carbunculus, ſmaragdúſque naſcuntur.

Euilmerodach, rex Babylonis. 4. Reg. 25.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eumæus, ſubulcus Vlyſsis, qui dominũ poſt longos errores domum redeuntem quanuis incognitum hoſpitio excepit, & in vrbem deduxit, eique in vlciſcendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Hom. lib. 22. Odyſſ.

Eumelis, augur nobilis. Stat. 4. Sylu.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ filius ex Alceſta vxore. Bocat. lib. 5. cap. 43.

Eumenes Neoptolemum interfecit, anno ab vrbe 430.

Eumenes Bithyniæ rex, Aſiam inuaſit, anno ab vrbe 516.

Eumenes, vi. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 134. Euſeb. lib. 4. cap. 5.

Eumenia, vrbs Phrygiæ, quam Attalus ab Eumene Philadelpho ſic vocauit: aut Hillas quòd bene in ea manſiſſet, ſic eam appellauit. Alia eſt Cariæ, tertia in Hyrcania.

Eumenides, furiæ infernales, κατ' ἀντίφρασιν τῶν φημισμῶν, cùm minimè εὐμενεῖς, hoc eſt, beneuolæ ſint. Has autem tres ferũt fuiſſe, Acherontis & Noctis filias, vno partu editas. & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cic. 2. de legib. Agitant & inſectantur impios Furiæ non ardentibus tedis, ſicut eſt in fabulis, ſed angore conſcientiæ, & fraudis cruciatu. Apud ſuperos verò Diras. Virgil. lib. 12. Aeneid.

Eumilus, vnus ex Græcis ducibus qui ad Troianum bellum profecti ſunt.

Eumolpidæ dicti ſunt ſacerdotes, ſeu magiſtratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolphi regis, quem Aegyptij generis fuiſſe Diodorus refert.

Eumólphus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poëtæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. ab hoc Eumolphidas, ſacrorum quorundam præſides dictos volunt, Aeſchines in oratione contra Cteſiphontẽ. Fuit & Pythionices, hoc eſt victor in Pythiis ludis Græciæ.

Eumónides, nomen proprium viri Thebani. Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius eſt Eunęus. Eſt etiam Eunæ, vrbs Argûs, quam habitabant Cyrenęij. Steph.

Eunęus, Iaſonis filius ex Hyſipyle, filia Thoãtis regis Lemni, Homerus lib. 7. Iliad.

Eunice, mater Timothei. 2. Timoth. 1.

Eunomiani, hæretici, qui & Aetiani ab Aetio dicti ſunt, anno ſalutis 358. Tripart. hiſt. libr. 5. cap. 13.

Eúnones, Adorſorum rex, anno ab vrbe 801.

Euónymos, inſula parua ex Aeoliis. Plin. libr. 3. cap. 19. ita dicta quod è Lipara in Siciliam nauigantibus ſiniſtra offeratur: nam εὐώνυμα Græci καλ' ἐυφημισμὸν vocant ſiniſtra, author Strab. lib. 6. Eſt etiam Euonymus Theoph. arbor infelix, malo punicæ ſimilis in Leſbo inſula potiſsimum proueniens pecori guſtatu lethalis. Plin. lib. 13. cap. 22.

Eunus, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Euodia, Mulieris nomen. Philip. 4.

Euódius, Conſul, cum Honorio, anno ab vrbe 1139.

Euódius, primus poſt diuum Petrum Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 68.

Euónymia, vrbs Cariæ. Eſt & vicus Athenienſiũ ab Euonymo terræ & cæli vel Cephili filio. hic vicus etiam Euonymus vocatur. Steph.

Euonymitæ, populi Aegypti, iuxta Aethiopiam. Steph.

Eupales, xxxii. Aſſyriorum rex.

Eupalia, vrbs in Locride. Steph. Alij Eupalion, alij Eupolion vocant.

Eupator, filius Antiochi. 1. Mach. 6.

Eupatria, vrbs Lydorum. Steph.

Eupheme, mulieris nomen, nutricis muſarum, & Croci matris.

Euphorbus, nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occiſus. Cuius animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ouidius libro 15. Metam.

Euphorion, poëta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdã ita deditos ſibi amatores, vt eum præferrent Ennio & reliquis poëtis, ejúſque poëmata ſtudiosè cantarent, poſthabitis aliorum poëmatibus.

Euphranor, ſtatuarius laudatiſsimus Iſthmius, qui de ſymmetria & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit centeſimaquarta Olympiade, plurimáque ſigna nobiliſsimá ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio libro 34. cap. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, ſibíque æqualis.

Euphrauta, vrbs Libyca. Steph.

Euphratis, regio eadem quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cum Araxe fratre ex monte Armeniæ profluit. Steph.

Euphrates, philoſophus grauiſsimus, tẽporibus Adriani principis, voluntaria morte exceſsit è vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem tum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere poſſet. Dion.

Euphrates, tis, fluuius Meſopotamiæ, quem Strabo ſcribit ex Niphate monte Armeniæ, magnum, profũndũ, & celeré naſci: influere autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tygri coniunctum

Meſopo

Meſopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & Ambroſius annotauit) ἀπὸ τῆς εὐφραίνειν, hoc eſt, à lætificando: propterea quòd circumiacentem agrũ reſtagnationibus ſuis adeo lætum fœcundúmque reddat, vt ſequente anno ſponte reſtibilis fiat ſeges.

Euphrateſiæ, vrbs ſiue regio quædam. Steph.

Euphrone vna ex tribus Gratiis.

Euphrone nox dicitur à Poëtis, id eſt ſapiens ſeu prudens, quod in ea multum ſapimus, vt teſtatur Epicharmus inquiens: Si quid docti inquiris fac noctu, eius inueſtigationi vaces, nam omnia præclara noctu quam die cogitando melius reperiuntur.

Euphróſyna, næ, & Euphroſyne, nes, vna Gratiarum, ſoror Aglaiæ & Thaliæ, ab animi hilaritate (id enim Græcis ſonat εὐφροσύνη) ita appellata.

Eúpilis, lacus Ciſalpinę Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit. Horatius Satyra 4. Scripſit comœdias ſeptendecim, ex quibus nouem victoriam meruerunt. periit in prælio nauali inter Lacedęmonios & Athenienſes iuxta Helleſpontum commiſſo, cuius mors vſque adeo luctuoſa ciuitati fuit, vt poſtea edicto publico cautum fuerit ne poëtæ in poſterum militare liceret.

Eupómpus, Macedo Arithmeticę & Geometricę peritiſſimus, ſine quibus negabat artem poſſe perfici. Eſt & Pli. lib. 35. ca. 10. præclarus pictor qui docuit Păphilum Apellis præceptorem.

Eupória, vrbs Macedonię ab Alexandro victore condita, & à fertilitate ſic dicta. Steph.

Eúporus, ſeruus C. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum, animam euulſis proprio vulnere viſceribus effudit. Macrob.

Euproſópon, promontorium Phœniciæ ad Babylonem vrbem. Nomẽ habet ab inſigni aſpectu. Vadianus.

Eupyridę, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Euricus, Viſigothorum rex, anno ab vrbe 1220.

Euripides, inſignis poëta tragicus, natus eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Atheniẽſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas LXXV. ex quibus quinque tantùm victoriam meruerũt. Caſtitate autem vitæ tanta fuit, vt vulgò μισογύνης, hoc eſt mulierum oſor fuerit cognominatus. Periit noctu ab Archelai canibus, vt fertur, diſcerptus. Oſſa eius regis iuſſu Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus qui ſæpe per legatos tentauerant, vt ciuis ſui reliquias ſibi in patriam referre liceret.

Eurippa Diana dicta eſt apud Pheneatas, cui templum Vlyſſes conſtruxit, quòd amiſſos equos ibi inueniſſet.

Euripidius numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuẽtus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant, legitur & Euripides in eadem ſignificatione: Vide Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 27.

Euripus, fretum anguſtum inter Aulidem Bœotiæ portum, & Eubœam inſulam, quod vnius diei & noctis ſpatio ſepties recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus vẽtis ſecum rapiat. Mela lib. 2. Sunt & Euripi canales ſeu ductus aquarum aliunde deductarum in ſublime ſalientium, ſi paulò minutiores ſint, quos intrà domos Romani per pratum ducebant. ſi autẽ maiuſculi ſint Nili dicũtur. Cic. 1. de Legibus: ductus aquarum quos iſti Nilos, Euripóſque vocant, quis quum viderit non irriſerit? Euripi quoque ſunt foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis, quorum loca temporaria prius cloſtra fuerunt authore Plinio.

Euriſtenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XLII.

Euriſteus, 1. Myceuarum rex.

Eúromus, vrbs Dariæ, ab Euromo Care Idriei filio. Steph.

Euróuotus, alio nomine Vulturnus, ventus ab oriente hyberno ſpirans, quòd inter Notum & Eurum ſit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter in bouis ſpeciem transformatus rapuit, & per mare in Cretam tranſuexit. Ouid. libr. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarum pars nomẽ accepiſſe creditur, ab Aſia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo diſcreta.

Europa, Nympha marina, Oceani & Thetyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Europs, II. Sicyoniorum rex, regnauit annis XLII.

Europs, VII. Macedonum rex, anno ab vrbe 146.

Europum Syriæ vrbs olim Thapſacum, poſtea Amphipolis appellata. Plin. lib. 5. cap. 24.

Europum oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin. lib. 6. cap. 15.

Europus, ciuitas Meſopotamiæ.

Europus, vrbs Macedoniæ, ab Europo filio Macedonis & Orithyæ filiæ Cecropis. Eſt & alia Syriæ, & alia Caricæ, quam Idriadem ab Idrie Chryſaoris filio nominant. Steph.

Eurótas, fluuius Laconię, Spartã prętерlabens, Liuio bel. Macedon. libr. 4. ripáſque habẽs frequentibus lauris conſitas.

Eurus, ventus ſpirans ab Ortu Brumali, quem Latini Vulturnum appellant. Plin. lib. 2. cap. 47. Ouid. Metamorph. Cęl. lib. 5. cap. 5.

Euryale, regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montem

montem : quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtentes, quoſcunque aſpiciebant, conuertebant in ſaxa. Harum nomina fuerunt Meduſa, Sthenyo, & Euryale. Seruius eximia parique pulchritudine virgines fuiſſe tradit, quarum ſolo aſpectu adoleſcentes obſtupeſcebant: quam rem fabulæ occaſionem ſubminiſtraſſe exiſtimat, vt dicerentur quoſcunque aſpexiſſent, in ſaxa tranſmutare. Hæc ille, enarrans illud Virgilij lib. 6. Aeneid. Gorgones, Harpyiæque, & forma tricorporis vmbræ.

Euryalus, vnus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos & propinquas vrbes incolebant, & ad Troiam cum octoginta nauibus venerunt. Homerus in Catalogo. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam, arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſſo coniunctus: qui noctu Rutulorum caſtra vnà ingreſſi, magnam hoſtiũ ſtragem ediderunt. Verùm cùm inſtante iam die ſeſe recipere conarẽtur, in hoſtium equitatum inciderunt: à quo circunuentum Euryalum cùm Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit obiicere, quàm amicum deſerere. Virg. lib. 9. Aeneid.

Euryalus, cũ fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cuiuſdam nomen, de quo Iuuenalis:

Nobilis Euryalum aut Marmillonẽ exprimat infans.

Euryámpus, vrbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa inſula eſt maris Aegei, è regione Ioniæ, procul ab Arginuſſa. Plin. lib. 5. cap. 31.

Eurybates, præco Ithacẽſis, ex Vlyſſis comitatu, ab Agamemnone miſſus, vt ab Achille auferret Briſeidem. Ouid. Epiſt. 6. Homer. Iliad.

Eurybatus, latro aſtutia ſingulari, quem deprehenſum cum cuſtodes vellent cogere vt oſtẽderet quibuſnã modis cõſueuiſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis, & ſtimulis ferreiſque retinaculis, irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiique nouitatem mirantibus, prehenſo laqueari, per tegulas effugit, cõque modo periculum euaſit. Homerus libr. 19. Odyſſææ.

Eurybia, nympha quæ ſtellas & Luciferũ genuit. Heſiod. in Theogon.

Eurybiades, Herodoto libro ſeptimo, vnus ex ducibus Xerxis.

Eurybiades Lacedæmonius quidam nobilis fuit Euryclidæ filius, vniuerſæ Græcorum claſſis dux à Lacedæmoniis conſtitutus aduerſus Xerxem. Herod. lib. 8.

Eurycléa, Opos Piſenomdæ filia pulcherrima, quam Laërtes in prima exiſtens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quàm vxorem, honore domi habuit, Vlyſſémque nutriendum ei dedit: quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 19.

Eurycles, vates, qui de ſe ſuiſque incõmodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euriclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cæl. libro 5. ca. 10.

Euryclia, Vide EVRICLEA.

Euryeratidas, vir Lacedæmonius. Plutarch.

Eurycyon, faber argentarius. Virg. lib. 10. Quæ bonus Eurycyon multo cælauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus, Latinè dicitur Latè domans. Ouidius, Per Eurydamanta intelligũt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.

Eurydame, Dictatoris filia, & Menij ſoror; quã Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorẽ. Herodot. lib. 6.

Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Ariſtæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba delitescentem, cuius morſu interiit.

Orpheus autem vxoris mortem egerrime ferẽs accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonem Proſerpinámque tam ſuaui carmine demulſit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterẽt, ea tamen conditione, ne prius eam, quam ad ſuperos redijſſet, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatientia eſſet præuaricatus, Eurydice denuò ad inferos eſt retracta. Virgil. 4. Georg.

Eurydice, Clymeni filia, vxor Neſtoris, ex qua ſeptem filios & vnam filiam ſuſcepit. Homerus Odyſſ. lib. 3.

Eurydomene, nympha marina. Perhibent hanc matrem Gratiarum fuiſſe, quam alij Eurymedúſam vocant.

Euryẽlus, Macropolis Epipolorum. Eſt autem oppidulum Syracuſarum in loco præruptо. Steph.

Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Aſcanius. Dionyſ. Hali. 1. de Antiq. Roman.

Eurylochus, vnus ſociorũ Vlyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtauit, neque in ſuis figuram eſt tranſmutatus. Ouid. 14. Metamor.

Eurylochus, Phlegyarum rex, qui Phereclydi ſtruxit Thebas, antequam Cadmus aduenire, qui eas poſtea reædificauit.

Eurymachus fuit Thebanorũ potẽtiſſimus, qui quum Plateas noctu per proditionem cepiſſet, rebellantibus deinde omnibus, viuus in hoſtium poteſtatem peruenit, vnaque cum ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucyd. lib. 1.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, regẽ Phœacum, & Alcinoi patrem. Homer. Odyſſ. lib. 7.

Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide, Proximus Eurymedon cui paſtoralia Fauni Arma patris, &c.

Eurymedon, Athenienſium dux cũ Demoſthen.

Eurymedon, Pamphiliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphil. tranat. Mela lib. 1. & Ste

& Stephanus: qui etiam locum iuxta Tharſum ſic nominatum ſcribit.

Eurymeduſa, Gratiarum mater.

Eurymenæ, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Euryminus, vir quidam qui cum per calumniam conaretur Caſtorem & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſeſe committere, alterum apud alterum inſimulans, poſt deprehenſus vtrique dedit grauiſſimas pœnas, vnde abiit in prouerbium Eurvminus, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter ſeſe committere.

Eurynome, nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoes.

Eurynome, Apollinis filia, quæ Adraſtum Argiuorum regem & Euriphylen Amphiarai coniugem peperit.

Euryon, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris inſidiis liberauit.

Euripylus, Telephi filius, Gothorum rex, bello Troiano, cui propter Caſſandræ amorem intererat, extinctus eſt. Iornand.

Euryphylus, Herculis filius, regnauit in Co inſula & omnium Græcorum augur peritiſsimus eſt habitus, non tamen ſimilis Calchanti Troiano. hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus eſt. Virg. 2. Aeneid.

Suſpenſi Euryphylum, ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus, &c.

Euryſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Euryſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odio obſequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falſus eſt. Nam ille rebus ex ſententia conſectis ſemper victor rediit, clariórque ex periculis & maior emerſit.

Eurytanei, populi Italiæ. Steph.

Eurythius, XVI. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.

Eurythus, Vide EVRITVS.

Eurytion, vide EVRICION.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiã ab eo irato tradere recuſaret, iratus Hercules Eurytum occidit, & Iolem abduxit. Hinc Eurytis, idis, patronymicum fœmininum: quo Poëtæ vtuntur pro Iole Euryti filia.

Eurytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

Euſebia, ciuitas Cappadociæ, Cęſarea poſt dicta.

Euſebius, Laodicenus epiſcopus, anno ſalutis 274.

Euſebius, XXXVIII. Rom. epiſcopus, anno ſalutis 308.

Euſebius, c o s. cum Rufinio, anno ab vrbe 1100. cum Hypatio, anno 1112.

Euſebius Cronio, c o s. cum Probino, anno ab vrbe 1242.

Euſtachius, Conſul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Euſtachius, martyr inter aulicos Traiani principis; Placidus antea vocatus. Volat. lib. 15.

Euſtathius, Antioch. epiſcopus, anno ſalut. 322.

Euſtathius, Antiochię epiſcopus, quo in exilium ob fidem truſo, Ariani eccleſiam occupauerunt, anno ſalutis 331.

Euſtathius, Epiphanæus, ſcripſit temporum epitomen ab Aenea Troiano vſq; ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit: Tomos etiam ſeptem, & alia quædam. Suid.

Euſtathius, genere Pamphylus, præſul Antiochenus aduerſus Arianorum dogma, multa compoſuit ſub Conſtantino principe: pulſus demum eſt in exilium Traiapolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & ſepultus eſt. Sunt quoq; ipſius volumina de anima, epiſtolæque plurimæ. Hieronymus.

Euſtathius, præſul, is qui in Homerum & Dionyſium poëtas commentarios edidit, patria Conſtantinopolitanus.

Euſtephius, Aphrodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suid.

Euſtochius, Cappadox ſophiſta, ſcripſit ad Conſtãtem principem de Cappadociæ aliarúmque gentium antiquitate. Volat. lib. 15.

Euſtochium Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarum literarum perita, vnde & ſuo tempore nouum orbis prodigium vocata eſt: ingenium ſacris literis deuouit maxime: atque adeo vt Pſalmos Hebraice legeret curſim & mira celeritate. Qua in re amorem B. Hieronymi ſibi maxime conciliauit.

Euſtratius, philoſophus, qui in Ethica Ariſtotelis ſcripſit.

Eutæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

Euterpe, vna Muſarum, quæ mathemeta. vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus ſuauitate nomen trahens, eſt enim εὖ bene, & τέρπειν delectare. Virgilius,

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthenæ, vrbs Cariæ. Steph.

Euthericus, cõſul cũ Bęthio, anno ab vrbe 1264.

Euthericus Cillicia, conſul cum Iuſtino Aug. anno ab vrbe 1272.

Eutiches fuit poëta comicus.

Eutichianus, cõſul cum Honorio Aug. anno ab vrbe 1151.

Eutichus, propter fidẽ à Genſerico Gothio martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 439.

Euthydemus, Suidæ, Maſſilienſis philoſophus, præceptor Apollonij Tyanei.

Euthymedon, nomen cuiuſdam philoſophi.

Euthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrij cognominatur, ortus Aſtycleo patre, vel (vt indigenis perſuaſum eſt) Cæcinio amne genitus, qui Locras à Rheginis diuidit. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias

sanias, non iusto quidem illum certamine, sed circumuentum dolo, vnde nec Theagini decretus honor: insuper damnatus vt mulctæ nomine talentum Euthymo repræsentaret. Aelianus variæ hist. libro 8. Euthymus, Locrus ex Italia, pyctes inclytus & robore insigni fuit, lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locris ostenditur: & Temessæum heroa, quod cuique per vim abstulerat, reddere coegit, etiã cum fœnore: vt inde natum sit adagium iis qui sordidos & iniustos quæstus faciunt, affore Temessæum genium. Hic ad amuem Cæcinum, oculis hominum apparere desiit. Plin. libro 7. cap. 47.

Eutocus, Bocatio lib. 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt descendentibus fratribus ex Africa, & in Græciam venientibus, Cyrenis remansisse & imperasse, qui vnà secum ibidem remansere.

Eutrapelus, homo quidam callidissimus. Horat. 1. Epist.

-Eutrapelus cuicunque nocere volebat,
Vestimenta dabat pretiosa, &c.

Eutresis, pagus inter Thespias & Plateas situs, quem Zetus & Amphisus muris cinxerunt: sic dictus, quòd multis viis, seu vicis prius vsus & quasi perforatus fuerit. Hinc Eutresites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutresium, vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutropius, de gestis Romanorum scripsit historiam.

Eutropius, consul cum Valentiniano Augusto, anno ab vrbe 1140. & cum Theodoro, anno 1152.

Eutychia est insula Thessaliæ adiacens, ante sinum Pagasicum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Eutyche, mulier Tralliana triginta partus enixa & à viginti liberis rogo illata. Plinius libro 7. cap. 5.

Eutyches, Constantinopolitanus abbas, tertius post Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat esse CHRISTVM, aliud verbum Dei: negabátque CHRISTI carnem nostræ similem: nec in Patre duas in eodem suppositio naturas esse: sed de cælo corpus descendisse dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam solis radios penetrasse: vt visum sit sanè ex muliere generatum, quamuis vere generatum non sit. Suidas. In hunc celebrata est quarta synodus. Volater.

Eutychianus, XXV. Romanorum episcopus, regnauit mensibus X. anno salutis 282.

Eutychides, Plinio libro 34. capite 8. statuarius, centesima vicesima Olympiade floruit. Hic, vt idem author est, fecit Eurotam, in quo artem ipso amne liquidiorem plurimi dixêre.

Eutychus, nomen adolescentis, quem suscitauit Paul. Act. 20.

Eurinus pontus, sinus maris latissimus, Thracio & Cimmerio Bosphoris interceptus, Axenus dictus, hoc est, inhospitalis, propter immanitatem eorum, qui eius maris littora incolebant. Illi enim & hospites immolare solebant: Strabo libr. 7. & carnibus peresis, ex caluis eorum sibi pocula conficere. Postea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida condidissent, cohibito Scytharum assueto latrocinio, receptóque Græcorum hominum commercio, pro Axeno Euxinus, hoc est, hospitalis appellatus est. Ouid. de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

E X

Exagonus, legatus Oblogenum, qui sunt populi in Cypro: is quum Romam venisset, ibique de herbarum viribus multa differeret, volens coniectus est à consulibus in dolium plenum serpentibus experimenti causa, vbi serpentes ipsi non solum eum non mordebant, sed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28.

Exampus, Scythiæ fons inter Borysthenem & Hypanim flumina. Herodo. lib. 4. Inter Borysthenem (inquit) & Hypanim flumina, locus est nomine Exampus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Excerta, dicta est hydra, quòd vno cæso capite, tria excrescebãt. Scribit Diodorus, Herculem debellasse hydram non solùm ferro, sed etiam flãmis, adhibito Iolao, qui incisam ceruicem ardente face cuestigio inureret. Constat (secundum historicos) hydram fontem fuisse in Lerna Argiuorum palude aquas euomentem, quæ vastabant vicinas ciuitates, in qua vno meatu clauso multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipsa exussit: & sic aquæ meatus clausit. Nam hydra, ἀπὸ τοῦ ὕδατος, id est, ab aqua, nomen accepit. Plato asserit in Euthydemo, Hydram fuisse, calidissimum sophistam, cui propter sapientiam, pro vno sermonis capite amputato, multa repullulabant.

Exius, vrbs Siciliæ. Steph.

Exitiria festa apud Græcos erant, in quibus primitiæ frugum diis offerebantur vt tradunt grammatici.

Exquiliæ, liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tulli Hostilij, qui hunc collem vrbi adiecit (teste Liuio libr. 1. ab Vrbe) & in eum, vt frequentius habitaretur, domicilium suum transtulit. Sunt qui ab excolendo, Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuisset, Tullo rege fuerit exculta.

Extricatus, consul cum Præsente, anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias, rex Iuda, Filius Achaz. 4. Reg. 18, 1. Paralip. 3.

Ezechiel,

Ezechiel, Nomen prophetæ, 1. Par. 24. Ezech. 1.
Ezechiel, 1. Esdræ 8. Nomen viri.
Ezel, Nomen lapidis viatorij in agro vrbis Saul, sub hoc latuit Dauid in supremo digressu à Ionatha, 1. Reg. 20.
Ezer. Filius Hur primogeniti Ephrata, 1. Paral. 4. Filius item Suthalæ filij Zabad. 1. Paral. 7. & 12.
Eziel, Filius Haraia, 2. Esd. 3.
Ezra, Nomen viri, 1. Paral. 4.
Ezrel, Nomen viri, 1. Esdr. 10.
Ezri, Nomen viri. Iudic. 6. 1. Paral. 27.
Ezricã, dux domus Achas. 2. Par. 28. Filius Naariæ filij Semeiæ, 1. Paral. 3. Filius Hæsel filij Elasa, 1. Paral. 8.
Ezriel, pater Saraiæ. Ierem. 36. 1. Paral. 5.

F A

FAbáriæ, insula, Plin. libro 4. ca. 14. à frugis similitudine sponte prouenientis, aliàs Buchara dicta.
Fábaris, fluuius Sabinorũ, alio nomine Farfarus appellatus. Fábia, Vide PHABIA.
Fabia mulier Rom. quę Fabium Fabricianum interfecit vt liberius posset lasciuire cum Petronio Valentiano liberali forma adolescentulo: quicum adulterij consuetudinem habebat. Plut. in Paral.
Fabiânus, XIX. Romanorum episcopus. Euseb. libro 6. cap. 21. martyrio coronatus est, anno salutis 251.
Fabianus, na, nũ, à Fabius fit. vnde dicitur arcus Fabianus, qui constructus est iuxta regiam in Via sacra.
Fábius, à faba, cognomen eius qui fabam optimè serebat: sic Cicerones, Lentuli, Pisones, & huiusmodi.
Fabij, Romani nobilissimi, simul ac potentissimi, qui bellum aduersus Veientes soli cum suis clientibus & seruis in se receperunt: cúmque ex leuibus aliquot prælijs sæpius victoriam reportassent, tandem ad Cremeram fluuium insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt. Ouidius libro 2. Fast. Ex tanta Fabiorum clade vnus tantùm superfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius sanguine per longam nepotum seriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduersus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum imperatorum temeritate labefactam, primus restituit, adeò vt verissimè de eo Ennius dixisse videatur,

Vnus homo nobis cunctando restituit rem.

Sed qui primus Fabius, dictus est Allobrox, quòd apud flumen Isaram Allobrogum regem cecidisset.
Fabiola fuit Romana mulier, quæ eũ magno studio sacras literas ample cteretur, Prophetias, Euangelia & Psalmos frequentissime reuolue bat, vt iterata plerunq; lectio amorem diuinę religionis (qua deflagrabat) augeret magis, vnde & D. Hieronymus librum de veste sacerdotali eidem nuncupauit.
Fábius Maximus, Consul cum C. Iulio Cæsare anno ab vrbe 709. hic in Hispania Pompeianos vicit, Hispanias per deditionem accepit.
Fábius Africanus, Consul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.
Fábius Chilo, Consul, cum Libone, anno ab vrbe 956.
Fábius Tatianus, aliàs Duitianus, Consul, cum Neratio Cereali, anno ab vrbe 1111.
Fábius pictor, homo nobilissimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto.
Fabratéria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus. Iuuenal. Sat. 3. & Silius lib. 8. huius insulę meminerunt.
Fabricius, Rom. ciuis frugalissimus, qui in tenuissimo censu Samnitum munera forti animo spreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & salinum ex argento tantum colendorum deorum causa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo sustineretur. Cuius filiæ ob paupertatem de publico dotibus donatę, ad maritos ierunt, portantes gloriam domesticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt secum esse vellet, ac proximum à se locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile esse, nam si Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quàm abste mal lent. Virg. lib. 6.

paruóque potentem Fabricium, &c. Cic. lib. 3. Offic.

Fabritianus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabium Fabritianum maritum suum occidisset, vt liberius adulterium cum Petronio adolescente committeret. Dositheus apud Plutarchum.
Fabula, formosa quædam puella apud Mart. Bella es nouimus: & puella, verum est. Et diues. quis enim potest negare?
Fabulinus, putabatur de⁹, qui pueris primò fari incipientibus prę esset. vnde huic Rom. sacrificabant, quum primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.
Facúndus, Cos. Nepotiani collega, ab vrbe 1088.
Falco, Cos. Clari collega, anno ab vrbe 945.
Fádius, Pompeianus miles, Asinius Pollio libro Epistolarum decimo.
Fadus: Sil. lib. 6. Hinc Fadum & veterem tellure Labicum.
Falácrium, promontorium Sicilię, Ptolem. hodie Melazo.

Falcidia

Falcidia lex, quę amputat legata, quando ſaltem quarta pars bonorum non ſuperſit hæredi.

Falerij, orum, fuit oppidũ Faliſcorum in Tuſcię mediterraneis. Ptol. lib. 4. cap. 1.

Falerina, tribus Romana. Liu. lib. 9. decad. 1.

Falernus, regio Campaniæ, optimi vini feraciſſima. Pro vino verò tam maſculini, quam neutri generis eſt. Martialis.

Reſina bibit vina Falerna. Tibullus,

Nunc mihi fumoſas veteres proferre. Falernos

Quondam Amineum appellatum, vt Amineæ vites apud Maronem.

Faliſci, ſiue Phaliſci, populi quondam Hetruriæ, vberrima incolentes paſcua: vnde gramen Faliſcum à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cùm à Camillo obſiderentur, magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis deambulandi prætextu vrbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominẽ nudari iuſſit, & à pueris cæſum in vrbem remitti. Qua ex re id conſequutus eſt Camillus, vt quos armis ſubigere non potuerat iuſtitię adminiſtratione ad deditionẽ compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, lucanicis non diſſimile, quod ventrem Faliſcum appellabant. Martial. lib. 1.

Et lucanica ventre cum Faliſco.

Faneſij, populi in Oceano Septentrionali, qui, vt refert Plinius libro quarto, tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegant.

Fanéſtris, colonia Pomponio eſt, quam Plinius Fanum Fortunæ appellat libro 3. cap. 14. & item Ptolemęus libro 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul à flumine Metauro. Plinius libro 13. cap. 14.

Fannia lex, lata eſt anno poſt vrbem conditam quingenteſimo octauo, quæ ludis Rom. item ludis plebeiis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos ęris inſumi conceſſit, decemque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos, cæteris autem omnibus diebus denos Gellius lib. 2. cap. 24.

Fannij, oratores erant duo: quorum C. Fannius, qui cos. cum Domitio fuit, vnam orationem de ſociis & nomine Latino, contra Gracchum reliquit. Alter autem C. Fãnius, N. F. C. Lęlij gener, & moribus & ipſo dicendi genere durior, Cicero in Bruto.

Fannius Cepio deprehenſus in coniuratione aduerſus Auguſtum ſibi mortem conſciuit. Mart. lib. 2.

Hoſtem quum peteret, ſe Fannius ipſe peremit,

Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare mori?

Fanum, vrbs Piceni ſeu Vmbriæ, amœniſſima in Adriatico littore, inter Piſaurum & Senogalliam ſita, haud longè à Metaũro amne, ſic dictum, quòd in ea pulcherrimum Fortunæ fanum, id eſt, templum fuerit. Hinc Fanenſes, ſeu Fanéſtres eius incolę φάναι, ἡ, Stephano vrbs eſt Italiæ.

Fanus, deus qui euntibus pręerat, vel deus anni. Cuius imaginem cum Phœnices vellẽt exprimere, draconem finxerũt in orbem redactum, caudámque ſuam deuorantem, vt appareat mundum in ſe reſolui. Macrob.

Fana virgo Gallica clariſſimis orta parentibus, Heraclio imperante, quę cum ad nuptias cogeretur, in tantas prorupit lachrymas, vt inde cæcitatem contraxerit.

Faramundus, primus Francorum rex, anno ſalutis 421.

Faran, Vide PHARAN.

Fárfarus, ſiue Farfar, Syriæ fluuius, in radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, vt tranſiri vado non poſſit. Farfarus etiam dictus eſt fluuius qui per Sabinos tranſit. Vide FABARIS. Farfarum vocat Plautus in Pœnulo, arborem, populum: Proſternebam inquit, eos, vt folia Farfari, quæ leui pulſu vẽti alicuius, autumno vniuerſa aliquando cadunt.

Farnus, Medorum rex. Diod.

Farreatio celebritas quę fiebat in nuptiis Farreo libo: aliter vocabatur Confarreatio. At cùm diſſoluebantur nuptiæ Diffarreatio.

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur, à faſce lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ſimulachrum eius abſconderunt, cùm ex Taurica regione in Italiam illud afferrent.

Fatua, Vide FAVNA.

Fatuelus, quidam deus, cuius vxor Fatua eſt dicta. Seruius.

Fatugal, fuit Romæ ſacellum Iouis, in quo erat fagus arbor, quæ Ioui ſacra habebatur.

Faucula Clunia fuit meretrix, alioqui tamen clementiſſima, quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim ſuppeditauit. Liu. lib. 26.

Fauentia, Hiſpaniæ oppidum. Plinius libro tertio, cap. 1.

Fauentia, ciuitas in Italię octaua regione, quam hodie Itali ſua lingua vocant *Faenza*, eius incolæ vocantur Fauentini, Fidentinis finitimi. Plin. lib. 3. cap. 15.

Faula Herculis ſcortum: Verrius apud Lactantium.

Fauij, populi ſic dicti, quòd princeps eius gentis ex ea natus ſit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Quanuis alij putẽt ita vocitatum, quòd primus oſtenderit, quemadmodum vrſi & lupi foueis caperentur.

Fauna, deæ cuiuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore: viri autem tanta cura ab eius ſacris arcebantur, vt vel in ædem eius inſpexiſſe, capitale haberetur. Rationem huius

affert

affert Macrobius libro primo Saturnal. capite 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuisse tanta pudicitia, vt perpetuò gynæcio, hoc est, mulierum conclaui inclusa, nullum vnquam virum, præter maritum aspexerit. Varro eandem esse existimat, quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quàm terram attigerint: eadē & Bona dea vocata est, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona suppeditet.

Faunalia feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrabantur, quarum meminit Horat. in odis, & Alex. ab Alexandro lib. 3. cap. 18.

Faunus, antiquissimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini: à quo rustica ea numina genita putantur, quos Faunos, seu Syluanos poetæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus insignes.

Fauni, agrorum & syluarum putati sunt dij, qui post longum tempus moriuntur, quòd è terra geniti sint: hinc Fana dicta existimat Probus. Hos quidam incubos vocant. Fauni apud Latinos ij sunt, qui apud Græcos σάτυροι, filij Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à diuo Antonio inuentum.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, à fando dictus, quòd oracula sua voce redderet.

Faunus iunior, apud Aborigines regnauit. Dionysius Halicar. lib. 1.

Fauonius, ventus ab occasu æquinoctiali spirās, contra Subsolanum. Plin. lib. 2. cap. 47. à fouendo dictus, quod cuncta foueat. Est enim genitalis spiritus mundi, quo plantæ byberno frigore enectæ, reuiuiscunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dicitur quasi ζωὴν φέρων, hoc est, vitam afferens.

Fauo nobilis histrio Rom. qui in funere Vespasiani imperatoris personam eius tulit, virique, vt moris erat, dicta & gesta imitatus est.

Fauorinus, philosophus Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano principi infensus. Ideo tria de se mira narrare solebat, se Gallum græcissare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam causam statua eius disiecta Athenis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, hæresque librorum ab eo factus est. Philostratus. Gellius huius sæpe meminit. Aelianus de varia historia, dicit hunc quandoque in disputatione quadam Hadriano cessisse, admirantibúsque proximis, Nónne cedam (inquit) ei qui xx. habeat legiones?

Fausta, Constantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1082.

Faustianum vinum dicitur quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Faustinæ, puellæ alimētariæ ab Antonino Cæsare, in honorem Faustinæ matris suæ institutæ.

Faustinus, cos. cum Gallieno Augusto, anno ab vrbe 1014.

Faustinus, cos. cum Rufino, anno ab vrbe 962.

Faustulus, pastor qui Romulum & Remum ad Tyberim expositos inuenit, Laurentiæq; vxori suæ educandos tradidit. Liuius libro 1. ab vrbe.

Faustus Sylla, cos. Syluij Othonis collega, anno ab vrbe 804. hic Faustus cognominatus est, quòd sibi perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogauerit.

Faustus, cos. cum Theodosio Augusto anno ab vrbe 1191.

Faustus, Syllæ dictatoris filius.

Faustus, Quintilianus senator tempore Iuliani principis.

Faustus Afer hæreticus Manichæus, qui scripsit libros in ortodoxam fidem, quibus abunde respondit Augustinus.

Februa dea apud antiquos, quæ menstruis fluxibus præerat. dicta à Februis, id est, purgationibus, quòd fœminas post partum secundis exeuntibus purgare putaretur. Palephat. lib. 2.

Februa sacra erant, quę diis manibus placandis fiebant mense Februario. Ouid. 2. Fast.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonem & Ditem appellamus: vnde & Februarius mensis dictus est, quòd tunc potissimum à Romanis deo huic sacra fierent. Macro. lib. 1. Satur.

Fellenius deus fuit Aquileiensium tutelaris ac præses.

Felsina, vrbs Italiæ, postea Bononia appellata. Plin. libr. 3. cap. 15. Intus (inquit) colonia, Bononia, Felsina vocitata, cùm princeps Hetrurię esset.

Felsinus, Tuscorum rex, regnauit annis 33.

L. Feneſtella, historicus, mortuus est Cumis Augusti tempore. Euseb.

Fenni Germanię sunt populi, quorum mira erat feritas & fœda paupertas. non arma, non equi, non penates: victus herba, vestitus pellis, cubile humus, sola in sagittis spes, quas inopia ferri ossibus asperabant. Idem venatus viros pariter ac fœminas alebat: viuebant in syluis, quod beatius arbitrabantur quàm ingemere agris, illaborare domibus. Author Cor. Tacitus.

Federicus 11. imperator Roman. qui filiū suum Henricum peremit in carcere, quòd suspicaretur eum fauere Gregorio Pontifici, quicum bellum ipse susceperat.

Felicitas, Romana mulier quę filios pro religione Christiana sub Antonino emori lęta conspexit.

Felicula virgo ingenua, quæ quum nullis tormentis aut pollicitationibus à Christiana religione diuerti posset, iussu Flacci Comitis

in latrinas

in latrinas detrusa est, & ibidem mori coacta.

Felix Russatus auriga nobilis apud Plin. libro septimo.

Femella Amatriciana, mulier constantissima, quòd quum intellexisset filium demisso minus animo ad supplicium trahi, eidem occurrens iussit vt exuto periculi metu, cœlum & solem suspiceret, quod quum fecisset, An, inquit, ignoras fili, te confestim in arces illas emigraturum?

Feralia, orum, feriæ erant apud Romanos, diis Manibus sacratæ, ita dictæ à ferendis ad tumulum epulis. Ouid. 2. Fastorum & Varro.

Ferdinandus II. Hispaniæ rex, anno salutis 1159.

Ferdinandus III. Hispaniæ rex, Alphonsi VIII. filius, Hispaniam fermè omnem Saracenis eripuit, fœlicissimus regum omnium fuit anno salutis 1245.

Ferdinandus V. Hispaniæ rex, anno salutis 1475.

Ferdinandus IIII. Castellæ rex, anno salutis 1295.

Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica insula, & Valentia vrbe pulsis, eas ad fidem CHRISTI reduxit. Blond. libro 7. decad. 2.

Ferdinandus, Nothus Alphonsi filius, Apuliæ rex, anno salutis 1458.

Ferdinandus, Sanctij Maioris, Castellæ comitis filius, Hispaniæ rex, anno salutis 1011. Volat. Hic Sanctiam Alphonsi regis Legionis filiam Veremundi sororem vxorem habuit, cui cessit Legionis regnum iure hæreditario.

Ferentia, Tuscorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.

Ferentium, oppidum quod Plinius collocat in prima Italiæ regione, in qua Roma est, à quo Ferentinates dicti sunt. Est & Ferentinum in Tuscia.

Ferentum, oppidum Sabinorum, seu Samnitum, à quo Ferentani dicuntur. Dionys. Halicar. libro 17.

Feretrius, dictus est Iuppiter, non à pace ferenda (vt quibusdam visum est) sed à ferendis spoliis. Nam Romulus, deuictis Ceninensibus, hostium spolia ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu suspensa, Ioui consecrauit, eodémque in loco Ioui Feretrio templum condidit, authórque fuit posteris, vt eò capta ex hostibus spolia deferrent. Liuius libro 1. ab vrbe. Inde exercitu victore reducto, ipse cùm factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, spolia ducis hostium cæsi suspensa, fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium ascendit, ibique ea cùm ad quercum pastoribus sacram deposuisset, simul cum dono designauit Iouis templo fines, cognoménque addidit deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque iis regionibus, quas modò animo metatus sum dedico, sedem opimis spoliis, quæ regibus ducibúsque hostium cæsis, me authorem sequentes posteri ferent. Hæc templi est origo, quod primum omnium Romæ sacratum est. Ita deinde diis visum, nec irritam conditoris vocem esse, qua laturos eò spolia posteros nuncupauit, nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina postea inter tot annos, tot bella, opima parta sunt spolia: adeò rara eius fortuna decoris fuit. Propertius libro quarto.

Nunc Iouis incipiam causas aperire Feretri.

Feretrum, oppidum à Desiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Feretrus, mons, à quo familia Feretria dicta, à qua Vrbini dux originem habet.

Feronia, nemorum dea, à ferendis arboribus dicta. Hæc lucum habuisse fertur sub monte Soracte, qui cum fortuito aliquando arsisset incendio, & ob id transferre inde simulachrum accolæ vellent, subitò aiunt nemus reuiruisse. Strabo author est eos qui Feroniæ numine asflabantur nudis pedibus ardentes prunas sine vlla læsione pærambulare solitos.

Feronia ciuitas in radicibus Soractis mõtis Hirpinorum in Falisci, in cuius vertice templum erat deæ eiusdem nominis, quam finitimi mira religione colebant.

Ferraria, Hispaniæ promontorium, in Sucronensi sinu Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quòd Ferrarias effossiones admodum feraces habeat. Mela libro secundo.

Ferualis Iuno, siue Februata, siue Februlis dicebatur, quod ei mense Februario sacra fiebant.

Fescennia, oppidum Hetruriæ, Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Aeneid.

Hi Fescenninas acies, æquósque Falisco,
Hi Soractis habent arces.

In hoc oppido carminis quoddam genus omni obscœnitate opprobrióque plenum, inuentum putatur, quod à loco dictum est Fescenninum.

Fescennia vinolenta mulier apud Martial. libro primo.

Ne grauis hesterno fragres Fescennia vino
Pastillos Cosmi luxuriosa voras.

Fescennium, oppidum Campaniæ: cuius populi originem ducunt ab Athenensibus. Seruius.

Festus Domitiani amicus, qui dum mentagra vsque ad desperationem laboraret, gladio se traiecit: prius tamen amicos consolatus. Eius mortem Mart. lib. 1. describit.

Festus, Consul, collega Theodosij Aug. anno ab vrbe 1192.

Festus, Consul, Martiani collega, anno ab vrbe 1225.

Fesulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licet episcopalem sedem retineat : conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege.

F I

Fidena, næ, & Fidenæ, narum, vrbs Latinorum Mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenarum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Fidentia oppidum est in octaua regione Italiæ, à qua incolæ, Fidentini. Plin. lib. 5. cap. 15.

Fidentia Hispaniæ Bæticæ vrbs, inter Bætin amnem & Oceanum sita: alio nomine Iulia appellata. Plin. lib. 3. cap. 1.

Fidiculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuissimus & sordidissimus. Cicero pro Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præest, vt nonnullis placet. Plautus, Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum sacrificiis meruerit. Cultus est à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunij. Quid. 6. Fast.

Fidon Argiuus mẽsuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Iudæa & Hierusalem regnaret. Eutrop. lib. 1.

Filistim, vide PHILISTIIM.

Fimbria Romanus, homo longè audacissimus. Cic. pro Roscio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepisset.

Fiminalis, mons à Seruio Tullo Romæ adiunctus.

Firmilianus, Cappadocum gentis, vrbis Cesareę episcopus, anno salutis 252.

Firmius, Aegypti præses, anno ab vrbe 1025.

Firmum castellum, Pomponio & Straboni: Firmium, Ptolemæo : Plin. Firmanorum castellum, vrbs Italiæ in Piceno.

Firmus, Imperator (quem Aurelius latronem Aegyptium vocabat) statura fuit ingenti, oculis prominentibus, crispo capillo, fronte caperata, fusco vultu, piloso corpore & hispido, ita vt Cyclops vulgò diceretur. Robore autem adeò insignis, vt Triarium vinceret. Nam & incudem pectori superpositam tondentibus fabris constanter perferebat, quum resupinus & in manus curuatus pendere magis videretur, quàm iacere. Crinitus.

Fison, vide PHISON.

F L

Flaccus, Consul cum Gallo, anno ab vrbe 926.

Flamen, sacerdotem significat. tres autem erant flamines apud Rom. qui cognomina ab eo deo cui sacra faciebant, sumebant : Dialis, à Ioue : Quirinalis, à Quirino : Martialis, à Marte. Dicti quasi Filamines à Filo, quo cingebant caput, cùm per æstum pileum ferre non possent.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. Aemil. lib. 3.

Flaminius, ciuis Rom. à quo via Flaminia, arcus Flaminius, & forum Flaminium : Consul cum Annibale pugnans, ad Thrasimenum interfectus est : eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæsitum, nec inuentum. Liuius libro 22.

Flaminius prænomine Q. superioris filius, qui Philipp. Maced. regem vicit, filiúmque Demetrium obsidem dare coëgit. Plutar. in eius vita.

L. Flaminius huius frater fuit, quem Cato Censorius ignominiosè à senatu expulit, quod Gallum quendam in gratiam pueri quem deperisset, tum quum Galliæ præerat, interfecisset. Liuius.

Flandrenses, vide FLAMINGI.

Flandria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceanis Septentrionalis.

Flauia Colonia Palestinæ vrbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tyb. Cæsaris Cæsarea appellata. postea deducta eò à Flauio Vespasiano colonia, Flauia appellata est. Plin. lib. 5. cap. 3.

Flauinium, locus in Italia. Seruius.

Flauij, à flauo deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia amplissima, ex qua erant Vespasianus, & filij eius Titus & Domitianus.

Flauiobriga oppidum Fardulorum in Hispania citeriori. Plin. lib. 4. cap. 20.

Flauiopolis Thraciæ oppidũ eo loco conditum, vbi antea Zela fuerat. Plin. lib. 4. cap. 11.

Flauium Norici oppidum est apud Plin. libro 3. cap. 34.

Flauius Auienus, Consul cum Pompeio, anno salutis 1254.

Flauius Antiochianus, Consul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Flauius Basilicus, Consul cum Herminerico, anno ab vrbe 1218.

Flauius Claudius, XXXII. Romanorum imperator anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac imperio exuit. Apud Mœsios, Martianopolim, Byzantios & Thessalonicam, Gothos fudit, ceciditque ad trecenta viginti millia.

Flauius Clemens, Consul cum Domitiano Cæsare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, Consul cum Flauio Timasio, anno ab vrbe 1142.

Flauius Stillico, Consul cum Aureliano Cæsare, anno ab vrbe 1152.

Flauius Timasius, Consul cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1142.

Flauius Val. Valentinianus, XLII. Romanorum imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.

Flauius Varro, Consul cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

Flauona Ptolemæo oppidum est Illyrici apud Plin. lib. 3. cap. 21.

Flegeton, vide PHLEGETHON.

Flex bula, Satyræ nomé apud Varronem, quòd consilium flectat. βουλὴ enim consilium significat.

Fleuum, Rheni fluminis ostium. Pomponius libro 3. Plin. lib. 4. cap. 15. Tacitus lib. 3. Fleuum castellum esse ait, prope Rhenum in Oceani exitum, à quo aut sumptum nomen, quod alueo daretur, aut certe mox ab alueo natum, retentum est.

Flora, dea quædam à Romanis in honore habita, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt: quæ cùm magnas opes corporis quæstu quæsiuisset, populum Romanum scripsit hæredem, certámque pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant Floralia, siue ludos Florales. Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur: deam finxerunt esse, quæ floribus præsit, eámque oportere placari, vt fruges cum arboribus & vitibus bene prosperéque florescerent. Celebrabantur illi ludi omni cum lasciuia, conuenientes memoriæ meretricis: nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo meretrices, quæ spectatores impudicis motibus detinerent.

Hæc à Græcis χλωρὶς dicitur. Ouid. 4. Fastor. Chloris eram, quæ Flora vocor.

Floralia, Florales, vide FLORA.

Florentia, vrbs in Hetruria hodie clarissima, aliquando Fluentia, quòd ad Arni fluenta extructa sit, dicta: & Fluentini illic populi, Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auspicato vocantur, vt in quadam epistola Politianus scribit.

Florentinus, consul cum Athemio, anno ab vrbe 1270.

Florentinus, Iurisperitus, Alexandri Cæsaris à consiliis.

Florentius, Consul cum Dionysio, anno ab vrbe 1182.

Florentius, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1114.

Florianus, imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte esse electum, sibiipsi venas incidit, effusóque sanguine consumptus est. Aurelius.

Florius, fluuius Galliæ in Hispania. Plin. libro 4. cap. 20.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis vrbem intrans in sinistra ripæ parte relinquit: dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit.

Fluonia, Iuno, quam mulieres colebant, quòd sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. Bocat. vel quòd menstrua fœminarum singulis mensibus fluere crederetur.

Focunates, populi in Alpibus. Plinius libro 3. cap. 20.

Fœliciana hæresis damnata in Synodo Francofordiæ, celebrata anno salutis 794. Aemilius libro 2.

Fœlicianus, Consul cum Titiano, anno ab vrbe 1089.

Fœlicitas, dea quam Romani venerabantur. August. lib. de Ciuit. Dei.

Fœlix, XXIII. Romanorum episcopus, anno salutis 277.

Fœlix, XLVI. Romanorum episcopus, anno salutis 484.

Fœlix, VII. Romanorum episcopus, anno salutis 526.

Fœlix, Iudææ præfectus, Claudij Cæsaris libertus, vxorem duxit, Ioseph. lib. 20. cap. 14. Tacit. libro 21.

Fœlix, Consul cum Tauro, anno ab vrbe 1181.

Fœlix, Consul cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

Folia, mulier Ariminensis, veneficiis & mascula libidine infamis. Horat. in Epodis.

Fons solis, in Cyrenaica sic dictus, quòd solis per cardines motu calore & algore variatur. Diodorus, Arianus, Herodotus, Q. Curt. Ouid. lib. Metamorph. 15.

Fontanalia sacra erant fontium, quæ fiebant coronatis pueris & fontibus. Varro & Festus.

Fonteia, virgo Vestalis, M. Fonteij soror. Cic. in oratione pro Fonteio.

Fontinalis, porta vrbis Romæ, ob propinquitatem scaturientium fontium: eadem Capena vocatur.

Forcheim, vide LOCORITVM.

Forcus tres filias habuit Gorgonas: Stenionem scilicet, Euryalem & Medusam, quæ nimis locupletes fuerunt. ideo & Gorgones dicuntur, id est, terræ cultrices.

Foriculus, deus putabatur, qui foribus præerat: sicut Cardinea dea, quæ cardinibus: & Limentinus deus, qui limini.

Formiæ, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caietam, Læstrigonum quondam sedes, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Hæ primùm Hormiæ dictæ sunt, siue à frequentia, bonitateque τῶν ὁρμῶν, hoc est, stationum, vt Festo placet: siue ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, hoc est ab impetu Læstrygonum, qui anthropophagi fuisse dicuntur.

Formio, Ptolem. Istriæ fluuius, hodie Cisanus.

Formosus, CIX. Romanorum episcopus, anno salutis 892.

Fornacalia, feriæ farris torrēdi gratia institutæ, quibus ad fornacem in pistrinis sacrificium fieri solebat. Ouidius libro 2. Fastorum. dicta à Fornace dea, in cuius honorem hæc erant instituta & celebrabantur XII. Cal. Mart.

Fornax,

Fornax dea Farris torrendi: de qua Ouid. libro 2. Fastor.

Fortuna, dea credita est antiquis. Iuuen.
Te facimus Fortuna deam, cælóque locamus.

Fortunatæ insulæ, à fructuum vbertate vel aëris bonitate dictæ, contra Mauritaniæ finem ad Occidentem sitæ sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniæ terminus concurrit. Strabo lib. 3. Fuerunt autem sex numero, Plin. libro 6. quarum prima Ombrion: secunda Iunonia: tertia eodem nomine: quarta Capraria: quinta Niuaria, à perpetua niue nebulosa: sexta Canaria, plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ.

Fortunatus præsul Pictauiensis, qui gesta sanctorũ partim pedestri, partim soluta oratione conscripsit.

Forum, oppidum Sabinorum, saxoso in loco sitũ: vnde Strabo libr. 5. petram vocat ad rebellandum, quam ad habitandum, aptiorem. Virgil. libro 7.

Forum Bibalorum, Ptole. Hispaniæ vrbs.

Forum Claudij, Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolem. hodie Tarantesa ducis Sabaudiæ.

Forum Claudij, Tuscorum vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur.

Forum Cornelij, Galliæ Togatæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Imola.

Forum Cornelium, ciuitas in Flaminia, quæ & & Forum Syllæ. Forocornelienſis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Forum Egurrorum, Ptole. vrbs Hispaniæ Tarraconensis.

Forum Iulij, Galliæ Narbonensis vrbs, non longè distans à Massilia, & Octauanorum colonia. Pomp. Mela lib. 2. Forum Iulium Ptolem. dicitur. Gal. *Fresus*.

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur Carnorum colonia. Ptolem. In ea sunt Aquileia, Vtinum, Ciuidale, & Tergestum.

Foroiulienses & Foroflaminienses, populi. Plin. lib. 3. cap. 14.

Forum Liuij, Galliæ Togatæ vrbs, Ptolemæo.

Forum Liuium, ciuitas in Aemilia, nobilis Galli poëtæ cornu.

Forum Segusianorum, oppidum Galliæ. Ptol.

Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas. Ptole.

Forum Tiberij, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum. Ptol.

Forum Gigurorum à Ptol. libr. 2. cap. 6. appellatur vrbs quædam Hispaniæ in tractu Tarraconensi. quam Hispani sua lingua vocẽt, *Medina de Risco*.

Fossæ Marianæ, Ptol. Galliæ Narbonensis vrbs, ad alterum ex Rhodani ostiis sita, ita dicta, à fossa propinqua, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum. Strabo lib. 4. Gallicè *Aigues-mortes*.

Fossæ Papyrianæ, Tuscorum ciuitas. Ptol.

Forticidia, vt inquit Varro, festa erant apud Romanos dicta à Fardis bobus, vel à Fordis cædendis quæ celebrabantur ad xvi i. Calen. Mart.

F R

Framea gladius est Marti peculiaris. Iuuenal.
Et Martis Frameam & Cyrrhæi spicula vatis.
Corn. Tacitus vbi de populis Germaniæ loquitur, Frameas pro hastis videtur accipere his verbis, Rari gladiis aut maioribus lanceis vtuntur. Hastas vel ipsorum vocabulo Frameas gerunt angusto & breui ferro. Et eques quidem scuto Frameáque contentus est, pedites & missilia spargunt.

Franci, siue Franconeſ, Germaniæ populi, qui à meridie Sueuos & Bauaros habent: ab occasu Rhenum, ab ortu Boëmos. Alluitur regio flumine Megano, Ptolem. Menio vocato. Cicero in epistolis ad Atticum lib. 14. Mantuan. Misisset fortes contra genera impia Francos.

Francia, regio Germaniæ inter Hassiam & Sueuiam.

Francia, Gallia nunc dicitur.

Franciscus 1. Gallorum rex, anno salutis 1515.

Franciscus Petrarcha, poëta nobilis Romæ, circa annum salutis 1339.

Franciscus Gatellusius, vir fortissimus, cuius opera Carolus Ioannes Constantin. imperator in patriam rediit, cuique imperator ipse Lesbum insulam dono dedit. Blond.

Franciscus de Vico, vrbis præfectus, Viterbium pontifici proditione abstulit, anno salutis 1392. Blond. Plat.

Franciscus Sforcia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Garanazium vicit cepitque, quibus mox reconciliatus est.

Franciscus, Franciscanorum familiæ author, à Gregorio Pont. Rom. in numero sanctorum inscriptus est anno salutis 1228.

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit post dirutam Troiam.

Fránita, aliàs Fabritius, cos. cum Vincentio, anno ab vrbe 1154.

Fraxinẽtum, oppidum à Saracenis occupatum, anno salutis 891. Luith. lib. 1. cap. 1.

Fredericus Aenobarbus imperator qui ad expeditionem Hierosolymitanam profectus, quum aliquot Armeniæ oppida iam cepisset, in amnis transitu periit.

Fregella, Stephano, vrbs Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volscorum facta est, olim clarissima inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lyri amne, quem nunc Garilianum vocamus. Cuius etiam hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facilè potest æstimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cùm à Romanis defecisset, diruta fuit, & ad vicum iam vsque à Strabonis tempore redacta. Silius libr. 8. Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregellani, populi, Plinio libro 3. cap. 5. & Fregellana vitis,

Columel.lib.3.cap.2.

Fregellanus, proditor. Cic.lib.5. de Finib. Quis (inquit) Fregellanum proditorem, quanquam Reip.noſtræ profuit, non odit?

Frentani, Italici populi, Daunis & Picentibus vicini. Alij à Ferentinis qui in Tuſcia ſunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt. de quibus diſputat Hermolaus lib.3.cap.5.Plin. Illorum regio Frentana Plin. dicitur.

Fridericus I. Sueuus dictus Aenobarbus, Romanorum imperator, circa annum ſalutis 1153.

Fridericus II. Romanorum imperator, anno ſalutis 1212.

Fridericus III. Auſtriæ dux, Romanorum imperator, anno ſalutis 1440.

Fridericus Arragó, Siciliæ rex, Calabriam ſubegit. Blond.lib.9. Aemil.lib.8.

Fridigernus, Gothorũ rex, anno ab vrbe 1128.

Friſij, populi protinus vltra Rhenum Oceano oppoſiti: vt Ptole.ait, Chaucis ſucceſſere: iidem qui Friſones.

Fro & Thor ſunt nomina deorum in hiſtoria Saxonis grammatici.

Fronto, philoſophiæ ſimul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille ſtatuam ei à ſenatu ſtatui peteret. Capitol.

Fruſino, ciuitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cuius incolæ Fruſinates dicuntur. Plin.lib. 3.cap.5. Iuuenal. Saty.3.

-optima Soræ,
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Fruſinum, Latinorum oppidum. Ptol.

Frutinal, dictum eſt templum Veneris frutæ. Sipontinus.

F V

Fucinus, lacus in quarta regione Italiæ, prope Albenſes Marſorum populos.

Fugalia Feſta fuerunt Romę in memoriam exactorum regum liberatæque Reipub. inſtituta, alio nomine Regifugia dicta, ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia. Auguſt.lib. 2.de Ciuitate Dei.

Fulco, Andegauenſium princeps, quintus rex Ieroſolymorum, equo in caput euerſo occubuit. Volater.

Fulginátes, populi Vmbriæ in Italia. Plin.lib.3. cap.14.

Fulſinates, populi Illyrici. Plinius libro quarto, cap.21.

Fuluius Flaccus, Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ ſpoliauit, vt ædem, quam dedicauerat equeſtri Fortunæ, tegeret. Liuius libro 42.

Fuluius, cos. cum Aſtratino, anno ab vrbe 841.

Funda, quæ & Fundi, oppidum Italię prope Caietam, quod intercidit. Hodie ſolum paluſtre ibi, ita tamen vt ædificiorũ veſtigia ruinæque cernantur, iuxta quod lacus eſt Fundanus.

Plin.lib.5.cap.3. Inde generoſa vina Fundana ſcriptoribus commendata.

Fundi, Vide FVNDA.

Furiæ, deæ furoris, Noctis Acherontíſque filiæ fuiſſe memorantur, Alecto, Tiſiphone & Megæra. Fictum eſt à poëtis inferna loca furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt. Cic.pro Roſc. Amerino, Tres etiam furiæ ſignificant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira vltionem deſiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Euripides in Oreſte. Eædem Diræ in cœlo, Eumenides apud inferos, Furiæ in terris dicuntur. Cic.lib.3.de Natura deorum.

Fur. Camil. Aruntius Scribonius, cos. cum Cn. Domitio Aenobarbo, anno ab vrbe 784.

Furina dea furum. Secundum Ethruſcos tamen dea ſortium ad dirimendas lites.

Furnalia, vel Furinalia ſacra Furinæ, quã deam dicebant. Feſt.

Furnus, cos. cum Domitiano Augu. anno ab vrbe 837.

Fuſciânus, cos. cum Syllano, anno ab vrbe 940.

Fuſcus, cos. cum Dextro, anno ab vrbe 977.

Fuſidius, orator, Cic. in Bruto.

Fuſidius, fœnerator. Horat.

Fuſidius vappæ famam timet, &c.

Fúſius, orator. Cic.lib.2.de Orat. Fuſius (inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non adſequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Futînus, deus, in cuius ſinu nubentes reſidebãt, vt illarum pudicitiam prior Deus delibaſſe videretur.

F Y

Fytérnus, Ptolem. Frentanorum fluuius, Typhernus aliis.

G A

Aal, Filius Obed. Iudic.2.

Gaas, mõs iuxta Thamnathſare, in cuius Septentrionali parte Ioſ. ſepultus eſt. Ioſ.24. Iud.2.

Gaba, Ciuitas quæ & Gabaa videtur. Iſa.10.

Gabaa, Ciuitas tribus Iudę, Ioſ.15.1.Reg.11. quã ædificauit Aſa rex Iuda.3.Reg.15.4.Reg.23. 1.Par.2.2.Par.16. Eadẽ eſt ciuitas quæ Geba.

Gabaa, Syriæ vrbs.

Gabaath, oppidum in tribu Beniamin. Iſa.10. Ioſue 18.2.Reg.23.

Gabae, Ciuitas tribus Beniamin, Ioſ.21. quæ Gabre dicitur, Ioſ.11.

Gábala, Syriæ vrbs, Ptolemæo, libro quinto, capite 15.

Gebol Hebræis: hodie autem Volaterrano Gibel dicitur. Stephano Gaballa, Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

Gaba

Gabales, Aquitanicæ Galliæ populi. Plin. libro 4. capite 19. apud quos olim fiebat optimus caseus.

Gabalum, oppidum Aruernorũ in Gallia Aquitanica, Narbonensi terræ proximum. Hinc Gabalici.

Gabalus, Romanus imperator, qui se Solem dici voluit, quare Heliogabalus dictus est.

Gabaon, Metropolis Heuæorum, ab Ierosolymis. L. stadiis distans, Ios. 18. Ierem. 11. Hæc è tribu Beniamin, filiis Aaron est adscripta, Ios. 21. nunc (vt ait Hieronymus) ostenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Betele contra Occidentalem plagam, iuxta Rhama, vbi Salomon oblatis victimis, diuinum meruit oraculum.

Gabaonitæ, Gabaon habitantes.

Gabatha, Græcè dicitur λιθόστρωτος, id est lapidibus stratus: erat autem locus editior, vel stratum lapideum eminens Ierosolymis, iudicio accommodatum. Iohan. 19. 13.

Gabathon, ciuitas in tribu Dan. Ios. 21. quæ in 19. dicitur Gebbethon.

Gabaupolis, oppidum Galilææ. Steph. ex Iosepho Antiq. lib. 6.

Gabba, vrbs Syriæ: cuius Gẽtile, Gabbenus. Stephanus.

Gabee, ciuitas in tribu Beniamin, Ios. 18, 1. Paralip. 6. quæ Gabae dicitur Ios. 21.

Gabalus, nomen viri, Iob. 1.

Gaber, filius Suri. 3. Reg. 4.

Gabienus, fortissimus militum Cæsaris, à Sext. Pompeio captus, eiusdem iussu incisa ceruice iacuit in littore tota die. Deinde quum adue sperasset, petiit vt Pompeius ad se veniret, testatus se ab inferis remissum habere quod nuntiaret. Plin. lib. 7. cap. 2.

Gabij, Volscorum vrbs, LXX. millibus passuum ab vrbe distans, à Galacto & Bio fratribus Siculis condita, fraude autem Sexti Tarquinij Superbi filij, in Romanorum ditionem redacta. Liu. lib. 1. Virg. lib. 6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorum: quibus enumeratis, sic subdit,

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus, na, num: vt, Iuno Gabina, apud Virg. 6. Aeneid.

Gabim, ciuitas. Isa. 10.

Gabina Iuno à Gabinis culta religiosissimè, vt apud Virg. 7. Aeneid.

- quinque arua Gabinæ
Iunonis, gelidúmque Anienem & roscida riuis.

Gabinius, Romanus, vir Cõsularis, qui cùm Syriæ præesset, Ptole. Aegypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus est.

Gabinus, presbyter, ciuis Rom. iussu Diocletiani imperatoris in carcerem coniectus est, ibique fame extinctus, quòd Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caij Pontificis, pater Susannæ virginis & martyris, quæ nuptias filij Diocletiani respuit. Volat.

Gabriel, nomen Angeli. Dan. 8, Luc. 1.

Gabriel Brixiensis, Cardinalis presbyter, qui mirari solebat se annos XXX. nulli mortalium succensuisse.

Gad, filius Iacob septimus, ex Zelpha ancilla Liæ vxoris eius, Genes. 30, 1. Paral. 5. Nomen item prophetæ, 1. Reg. 22.

Gadalaiphus, alias Dagalaiphus, cos. cum Oratiano, anno ab vrbe 1119.

Gadanus, vir austerus qui apud Iordanem magna consenuit abstinentia sub dio degens, & nullo opertus tecto.

Gadara, vrbs Cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata est: inde Gentilia, Gadareus, & Gadaris de fœmina ac de regione.

Gadara, vrbs est Palæsthinæ: vnde Gentile, Gadarenus. Steph.

Gadareus, sophista, qui prius more mẽdicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio consulatum adeptus est.

Gaddel, nomen viri. 1. Esdr. 2.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 22. quæ Ios. 15. dicitur Gedera, & à Stephano Antiochia, item & Seleucia.

Gaddi, filius Susi, princeps tribus Ioseph, Num. 13. Nomen loci, 1. Paral. 12. qui & Caddi dici videtur.

Gaddis, filius Mathathiæ. 1. Mach. 2.

Gadditæ, viri de tribu Gad. Ios. 1.

Gaderes, ciuitas Syriæ, non longè ab Ascalone, ex qua Theod. rhetoricæ præceptor, qui Strab. ætate floruit, Gadareus dictus est.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda. 2. Paral. 28.

Gaderothites, idem. 1. Paral. 12.

Gades, dium, duæ insulæ. Plin. lib. 4. cap. 22. vltra finem Bæticæ prouinciæ, & in extremo nostri orbis, versus Occidentem, extra freti angustias, quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erythia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythræo mari oriundis, qui in hac insula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Distat à Calpe, Straboni, septingentorum quinquaginta stadiorum interuallo, parua quidem insula, sed virorum dignitate excellens. In qua equestris ordinis Gaditanos, quingentos in vno censu numeratos aliquando fuisse compertum est. Insula hæc vbi continenti est proxima, interluitur freto DCC. non amplius pedum. Huic adiacet altera insula minor, & ipsa Gadis appellata, vnius tantùm stadij Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta est pabuli lætitia, vt pecudum ibi pascentium lac serum non efficiat, neque ex eo caseus fieri possit, nisi multa admista aqua. Quin illud etiam traditur, pascentes in hac insula pecudes, nisi sub-

inde ſanguinem exhaurias, intra triginta dies pinguedine ſuffocari, quæ res poëtis occaſionem videtur miniſtraſſe eorum, quæ de Geryonis armentis fabulati ſunt. Strabo libro tertio. Declinatur autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero ſingulari pro alterutra harum inſularum, vel in plurali numero Gades. Plin. libro 4. cap. 22. Gadis longa eſt XII. M. lata III. M. paſſuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis laſciuiæque nomine olim in pretio fuerunt.

Gadgad, locus in quo aliquando caſtrametati ſunt filij Iſrael. Num. 33.

Gadi pater Manahem, 4. Reg. 15. Eſt & nomen loci, 2. Reg 23. qui & Gaddi dici videtur.

Gadis, vrbs opuléta in Gadibus, quæ antea Cotinuſa & Tarteſſos dicebatur, Rufus Auienus in deſcriptione orbis. Hermolaus Gadituta legit apud Plin. lib. 4.

Gadira, locus iuxta Hiſpaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertranſire non valens, columnas ab incolis ſumptas infixit. Græci ſic vocant Gades, inſulam.

Gador locus. 1. Paral. 4. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gedor.

Gæon, à Ioſepho dicitur Nilus. Rectius ſcripſeris Gihon.

Gætulia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima: cuius incolæ Gætuli appellantur.

Gagates fluuius in Sicilia, & lapides in eo primum reperti.

Gages, in Lycia oppidum ab amne Gaga, vbi & Gages lapis inuenitur. Dioſcor. Amnis à quo lapis nomen habet, Gages appellatur.

Gaham, filius Nachor ex Roma concubina. Geneſ. 22.

Gaher, nomen viri, 1. Eſdr. 2.

Gaius, VI. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 155.

Gaius, XXVI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 283.

Galaad, filius Machir filij Manaſſe filij Ioſeph. Numer. 26. Pater Iaira patris Hari, 1. Paralipom. 5.

Galaad, regio Galilææ ad Orientem vltra Iordanem. Geneſ. 32. vbi & dimidia tribus Manaſſes accepit poſſeſſionem cum tribubus Ruben & Gad, Num. 32. Deut. 3. Ioſ. 13. Eſt autem ad tergum Phœnices & Arabiæ, collibus Libani copulata, extenditur per deſertum ad regionem Amorrhæorum vbi Sehon regnauit. Pſal. 60, & 108.

Galaaditæ, idem. plur. nu. Num. 26.

Galaaditim, idem. plur. nu. 1. Mach. 5.

Galactophagi, Scythiæ Aſiaticæ populi, à lacte denominati: hos Homer. 13. Iliad. hominum iuſtiſsimos appellat quòd tenui victu contenti, ab omni iniuria ſeſe continerent.

Galactopæ, Nomadum Getarúmque populi, quòd frumenti expertes, lacte veſcantur.

Galada, vel Galadene, vel Galaditis, regio Arabiæ. Steph.

Galadræ, vrbs Macedoniæ in Pieria. Steph.

Galadrus, mons quidam à Galadro Emathij filio dictus. Steph.

Galal, nomen viri. 1. Paral. 9.

Galalai, idem, 2. Eſdr. 12.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina ſua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret, impediretur, mira aſtutia dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu ac lætitia geſtientem & ſolutam iam partu reginâ mentiendo confinxiſſe, qua re intellecta, admiratione ſimul ac dolore concitam deam reſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubitò Alcmænam ſine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam mox Galanthidem in animal ſui nominis galen, id eſt, muſtellam mutaſſe, hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat, pareret.

Galarina, vrbs Siciliæ, à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria. Steph.

Galata, inſula non procul à Melita. Mela libro ſecundo.

Galatæ, populi qui Galatiam habitant. Steph. Hi primo Gomoritæ dicti ſunt, à Gomor, Iaphet filio (Ioſeph. lib. 1.) & fratre Aiacis, qui ad ea loca veniens, ibi ſedes poſuit.

Galathea, nympha marina, Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata: quę cùm illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, riualem ſaxo de rupe auulſo interfecit: cuius caſum miſerati dij marini, in fluuium ſui nominis eum commutarunt.

Galathea, nomen ruſticæ puellæ. Virg. in Bucolicis.

Galathes, à quo Samothei, Galli dicti, apud Celtas regnauit.

Galatia, regio minoris Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi ſedes fixerunt. Huius incolæ Galatæ appellantur, & Gallogræci, quòd ex Gallis ſimul & Græcis coaluerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorum præmio ad belli ſocietatem excitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Aſiam, à meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habet. Plinius libro 5. cap. 32.

Galaræra, nympha marina, à lactis candore ſic dicta.

Galba Sergius, vir cōſularis, temporum ſuorum eloquentiſsimus, quem Tranquillus ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem XXX. millibus Luſitanorum perfidia trucidatis, Viriatini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem dicit, eum trium Luſitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidaſſe. Pædianus ait,

cum

eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duóſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordia fuiſſe. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita vocitatus eſt. Eſt enim Galba, vermiculus mirę exilitatis in æſculis naſcens. Alij è contrario, quod præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt: talem enim Galli vocant Galbam. Alij quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtrà diu oppugnatum, illitis demum Galbano facibus, ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturna valetudine Galbo, hoc eſt, remediis lana inuolutis, vterentur.

Galba Imperator fuit gulæ deditus, qui hyberno tempore cibum ante lucem capiebat: inter cœnam verò cibo adeò abundanti vtebatur, vt congeſtas per manus reliquias circunferri iuberet ſpargíque ad pedes ſtantibus.

Galiatus Mantuanus vir, qui Papiæ quum hybernaret, puella (quam vnicè amabat) per iocum imperante, ſe in fluuium deiecit. Autore Pont.

Galenus, medicus excellentiſsimus ex Pergamo, Aſiæ vrbe, floruit temporibus Marci & Commodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vſque ad Antoninum Pium, ſcripſit volumina xv. Suidas. Scripſit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum. Fama eſt hunc centum & quadraginta annos vixiſſe. Multa compoſuit in medicina, philoſophia, grammatica, & rhetorica. Quo nomine etiam dictus eſt imperator Romanus.

Galenus imperator Valentini filius qui gemmatas ferebat caligas, exemplo Caligulæ, qui inde traxit nomen.

Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, & à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmeſij eius traditur, qui Telmeſſum vrbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.

Galeotus, Foroliuij princeps, qui Adami Bentiuoli filiam duxit in vxorem. A quo dum ſperneretur puella, ſimulata ægritudine ſicarios ſubornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

Galepſus, vrbs Thraciæ & Pæonum. Steph.

Galerius, Tuſcorum rex.

Galerius, à Narſe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea aduerſi belli fama peruenerat, purpura indutus (Cæſar enim erat) M. paſſus ante Carpentum indignanti principis, pedes cucurrit. Poſtea in Armenia maiore Perſas vicit, Cteſiphontem expugnauit, totam Aſſyriam cepit. Quinque prouincias Trāſtigritinas ſubegit. Pomp. Læt. Oroſ. Eutrop.

Galerius imperator cùm Chriſtianos omnibus modis cruciaſſet, tandem in morbum incidit cuius impatientia gladio ſibi latus aperuit Bapt. Egnatius.

Galeſus, fluuius Calabriæ, non procul à Tarento, leni admodum labens curſu.

Galeſus ditiſſimus, in agro Latino agricola, qui eo in tumultu, qui inter Aſcanij comites & Tyrrhei armentarij regij liberos exortus eſt, cùm pacis componendæ ſtudio medium ſeſe inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ eſt interfectus. Virgilius ſeptimo Aeneidos.

Galetes adoleſcens fuit formoſiſſimus ob formam regi Ptolemæo ita gratus, vt ipſe Ptolemæus quibuſdam, qui ad ſupplicium trahebantur eiuſdem patrocinio pepercerit. Cæl. lib. 7. cap. 35.

Galgal, ſiue Galgala, ciuitas vltra Iordanem nō procul ab Iericho. Olee 9. 2. Eſd. 12. Ioſue 4. 5. & 15. 1. Reg. 10.

Galilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ ſita, quæ ab ſolis occaſu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte diſterminatur. Ab Oriente eam Hippene ſiue Ioppe & Gadara ſuis finibus reſecant. A meridiano latere Scythopolis & Samaria ſuis vtraque excipiuntur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit, Egeſippus lib. 3. cap. 6. de Ieroſolymorum excidio, & Ioſephus lib. 3. cap. 2. belli Iudaici. Tradunt verò hiſtorici duplicem eſſe Galilæam, ſuperiorem ſcilicet & inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cæſaream Philippi ſita eſt, qua gentes attingit ad Aquilonem. Iſta Galilæa gentium, Iſaiæ 9. & Matthæi 4. appellatur.

Vel quia illic gentes vſque ad Salomonis tempora habitarint, vel quòd Hiram regi Tyriorum oblata ſit, 3. Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali ſita eſt. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & ſtagnum Genezareth in tribu Zabulon poſita eſt. De qua Matthæi 3. & 4. CHRISTVS frequenter verſatus eſt in Galilæa, Ioā. 4. Vnde etiam Galilæus vocatus eſt, Matthæi 26. aut propter Nazareth & Capernaum, in quibus illi domicilium, Lucæ 2. & 4. Quapropter etiam Iulianus imperator Chriſtianos ſolebat Galilæos nuncupare. Euſeb. lib. 10. cap. 35. eccleſ. hiſt.

Galláici, ſiue Gallæci, Hiſpaniæ populi, Gallis finitimi. Martialis.

Gallécia, citerioris Hiſpaniæ regio. Plinius lib. 4. cap. 20. Iuſtinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.

Galléſium, vrbs Epheſi. Steph.

Gállia, Europæ pars, à candore populi dicta. Gala enim lac Latinè dicitur. Nam montes & rigor cœli ab ea parte ſolis ardorem excludunt, vt eorum corpora non colorentur.

Eſt autem triplex, Togata, Comata, & Braccata. Gallia togata ea eſt, quæ Alpium radicibus

& Rubicone fluuio intercipitur: alio nomine dicta Cisalpina. Comata antè cognominatur omnis Transalpina Gallia, Plin libro 4. capite 17. quam in tria populorum genera historici diuiserunt, Belgicam, Celticam, & Aquitanicam, quæ Aremorica antè dicta est. Nam à Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eadémque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitania. Videtur igitur Comatę nomen reliquæ Galliæ conuenire, (secluſa Prouincia Narbonensi) quæ à Braccarum vsu (id vestis genus erat villosum) Braccata est cognominata. Vulgò *La France.*

Gallia Cisalpina, vide CISALPINA.

Gallicanus, na, num, idem quod Gallicus: vt, Gallicanæ res. Cic. pro Quintio.

Gallicus, a, um, quod ex Gallia est: vt arma Gallica, Gallica terebra. Columel.

Gallius, a, um, sicut Gallicus & Gallicanus. Salustius lib. 4. Histor. Duæ Galliæ mulieres conuentum vitantes, ad menstrua soluenda montem ascendunt.

Gallus, a, um quod ex Gallia est: vnde Galli dicti sunt, qui ex Gallia originem habent.

Galli, sacerdotes Cybeles in Phrygia, dicti à Gallo flumine, cuius aquis poti, statim furere incipiebant. adeò vt seipsos castrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, nisi Samia testa. Hi sacra facientes furentium more, capita rotabant.

Gallicaflauia, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs.

Gallicanus, cos. cum Attilio Titiano, anno ab vrbe 879. & cum Venustio, anno ab vrbe 902. & cum Symmacho, anno ab vrbe 1082.

Gallienus, cum Lucinio Valeriano, Romanorũ imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum est interfectus. Eutrop. Oros. Pomp.

Gallienus imperator Romanorum, qui tanta fuit in acceptis cladibus patiẽtia, vt in his etiã vocari non dubitarit. nam cùm accepisset Aegyptum à Romano imperio desciuisse, Quid enim, inquit, sine lino Aegyptio esse non possumus? Perdita Gallia, ridens: Et non est, inquit, tuta Resp. sine Trabeatis sagis? Asia Alemanorum & Scytharum incursationibus vastata, Quid, inquit, sine Aphronitis esse non possumus?

Gallim, vicus Accaronis, vnde dicitur fuisse Phalti, qui Michol duxerat vxorem post fugam Dauid. 1. Reg. 25. Isa. 10. ciuitas item non procul à limite Moabitarum, Isa. 15.

Gallinaria, insula in mari Tusco secundum Italiam, contra montes Ligusticos, vt inquit Varro lib. 3. de re Rustic. à gallinis rusticis appellata.

Gallinaria sylua, Cumis vicina. Cic. ad Pætum.

Gallinicus IIII. Italiæ exarchus, anno salutis 604. Blond.

Gallion, Proconsul Achaiæ. Act. 18.

Gallogræcia, regio Asiæ. Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina: alio nomine Galatia dicta quemadmodum & incolæ ipsi indifferenter Galatæ dicuntur, & Gallogræci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes sedes suas reliquissent, Italiámque ferro flammáque crudelissimè vexassent, inde Camilli virtute depulsi, non parua manu in Græciam Macedoniámque irruperunt: indéque Leonorio duce, Græcis quibusdam permisti, in Asiam traiecerunt: acceptisque à Bithyniæ rege agris, sedes ibi fixerunt. Quo factum est, vt conflati ex Gallis Græcisque populi, vno nomine Gallogręci dicerentur. Strabo libro duodecimo.

Gallonius, vir luxu perditissimus, à quo est prouerbium sumptum Gallonij. Hũc Lucilius ait, nunquam bene cœnasse, quòd nunquam esuriens cœnaret. Cic. 2. de Finibus.

Gallúbri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

Gallus Hostilianus, cum Volusiano filio, XXX. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1004.

Gallus, cos. cum Flacco, anno ab vrbe 926.

Gallus cos. cum Antio Fausto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poëta. Vide CORNELIVS GALLVS.

Gallus Vibius vir eloquentissimus, qui dum insaniam mentiretur, quod assimulabat ad verum redegit. Cæl. lib. 11. cap. 13.

Gallus, fluuius Phrygiæ, in Modris montibus nascens, & in Sangarium sese exonerans. Strabo lib. 12. Huius fluminis tam admiranda est natura, vt parcè potus & cerebrum purget, & insaniam tollat: contrà largius haustus lymphaticos reddat. Plin. lib. 31. cap. 2. Ouid. lib. 4. Fasto.

Galsonda Athanagildi Gothorum regis filia, quæ à Chilperico marito noctu iugulata est, suasu Fredegundæ pellicis. Volat.

Gámale, vrbs in Iudæa. Ioseph. Antiquit. 4. Steph. Syriæ habitatio quædam.

Gamaliel, Filius Phadassur, princeps tribus suæ Manasse, Nume. 1. Act. 5. præceptor Pauli, Act. 22.

Gamarias, Filius Helciæ, Ierem. 29. Filius item Saphan Scribæ, Iere. 36.

Gamelia Iuno & Gamelius Iuppiter, quod nuptiis præessent.

Gamelia festa nuptiarum apud Græcos in mense Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta est.

Gambrium, vrbs Ioniæ. Steph.

Gamphasantes, Aethiopiæ populi, Pomp. lib. 1. nudi sunt, armorúmque omnium ignari: nec vitare sciunt tela, nec iacere, ideóque obuios fugiunt: neque aliorum quàm quibus idem ingenij est, aut congressus, aut colloquia patiuntur.

Gamzo, nomen vrbis 2. Paral. 28.

Gandara, gens Indorum, populi Ganderij dicuntur, & regio Gandarica. Steph.

Gandericus rex Vandalorum, dum capta Hispali Beticæ vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repentè concidit. Volater.

Gandri, populi interioris Asiæ, Pomp. quos Plin. trans Margianam in ortum ponit.

Gandulphus martyr dum vxorē adulterij increparet, eiusdem insidiis est interfectus ab adultero.

Gangamela, Vide GAVGAMELA.

Ganganorum, promontorium Hyberniæ. Ptole. lib. 2. cap. 3.

Gangaridę, Curtio, populi inter Assyrios & Indos iuxta Gangem. Virgil. 3. Georg.

Gange, ges, vrbs Indiæ regia.

Ganges, qui à Mose Ialzetam, in India sedem nominis firmauit. Fuit autem filius Eber pronepotis Sem. Gen. 10. Beros. lib. 5.

Ganges, gis, & Gangetis, Indiæ fluuius maximus, qui vniuersam secat Indiam, secum aureas arenas trahens, alio nomine Phison à Græcis dictus. quem sacræ literæ inter eos annumerant, qui de paradiso profluunt. Fontes eius alij incertos esse tradunt, vicináque omnia rigare, quemadmodum & Nilum. Alij in Scythicis montibus nasci dixerunt, flueréque in eum triginta amnes. Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet. Altitudo, vbi vadosissimus est, mensuram centum pedum implet. Dictus Ganges, à Gange Aethiopum rege. Suidas. Hinc Gangeticus. Lucan. lib. 7.

Et quas sentit Arabs, & quas Gangetica tellus.

Gangra, vrbs Paphlagoniæ. Alia est in Arabia felice.

Gannodurum, Heluetiorum ciuitas ad Rhenum Ptolem. lib. 2. cap. 9. Vulgò hodie Constantia, *Constance*.

Ganyctor, nomen viri, Tortelio.

Ganymedes, Trois filius, puer formosissimus, quem cùm Iuppiter deperiret, in Ida monte venantem ab aquila rapi iussit, & in cælum asferri, eúmque caliculis præfici, repudiato ministerio Hebes filiæ Iunonis, quæ ante illius raptum miscendo nectari præerat.

Hyginus in Astro. Poët. tradit Ganymedem inter sydera translatum conficere signum illud, quod Aquarium vocamus, quòd eius stellæ suo situ aquam fundentis imaginem videantur referre.

Garamantes, populi interioris Libyæ, Psyllis finitimi: à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantum oppidum ex suo nomine condidit. hi matrimoniorum expertes, passim cum fœminis degunt, nullas certas habent sedes. Sub ciliciis semper agunt.

Garamas, Libyæ rex, cuius filiam Iuppiter Ammon ad Bragradam fluuium compressit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virgilij, 4. Aeneidos,

Hic Ammone satus, rapta Garamantide Nympha.

A Garamas fit Garamanticus adiectiuum: vt Caramantica signa Silius lib. 1.

Gareb, Nomen collis, Iere. 31. Nomen item viri, 2. Reg. 23. 1. Paral. 11.

Garganus, promontorium Apuliæ trecentis stadiis in mare Adriaticum procurrens, hodie vocatur Mons sancti Angeli.

Gargarenses, gens mixta Amazonibus.

Gargaris Mellicola, apud Hispanos regnauit. Iustinus.

Gargarum, lacus ex quo Scamander & Simois fluuij decurrunt.

Gargarum, Lampsaci oppidulum, & aliud Epiri, & aliud Italiæ, à Gargaro Iouis filio, &c. Stephan.

Gargarus, gari, & in plurali Gargara, rorum, cacumen montis Idæ, Macrobio, in ea parte, vbi ad Mysos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare, à Gargarorum frugibus sumamus similitudinem. Huius autem tantæ vbertatis causa est fontium abundantia, quibus solum irrigatur: adeò vt æstiuis caloribus fruges non facilè possint aduri. Nam quum Ida mons totus ferè plurimis irrigetur fontibus, (vnde & Homerus πολυπίδακα vocat) præcipuè tamen ea pars huius montis, quæ ad orientem solem Mysiam contingit. Est etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis situm. Macrobius libro 5. cap. 19.

Garge, vrbs Libyæ. Steph.

Gargettius, oppidum & pars de tribu Aegeide.

Gargettius, canis cuiusdam generosi nomen, qui Geryonis boues custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, vt scribit Iulius Pollux lib. 5. de vocabulis rerum, ad Commodum Cęsa.

Gargilianus cinædus quidam, de quo Martialis lib. 3.

Gargilius historicus qui vitam Alexandri principis est diligenter persecutus.

Gargilius venator nobilis de quo Horat. libr. 1. Epistolarum,

Venemur, vt olim Gargilius, qui manè plagas, venabula, seruos
Differtum transire forum, populúmque iubebat:
Vnus vt è multis populo spectante referret
Emptum mulus aprum.

Gargus, vnus ex collibus Tauri montis.

Garizim, mons Samariæ iuxta Galgal, vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati. Iudic. 9. Deut. 11. 2. Machab. 6.

Gersia, Nauarræ rex, anno salutis 1015.

Garsias

Garſias Alphonſi filius, Hiſpaniæ rex anno ſalutis 878.

Garumna, fluuius galliæ, in Pyrenæis naſcens montibus, Celtáſque diuidens ab Aquitanis, & per Santonum fines in occiduum influens Oceanum.

Gaſpha, nomen loci, 2. Eſd. 11.

Gaſtronia, regio Macedoniæ. Steph.

Gatham, filius Eliphas, filij Eſau, ex Ada vxore. Gen. 36.

Gatheæ, vrbs Arcadiæ. Steph.

Gathis regina Syriæ quæ edicto cauit, ne quis piſcem comederet, quin ipſa adeſſet, at hæc piſcibus data & deuorata dicitur. Volat.

Gaudara vicus Macedoniæ. Steph.

Gaugamela, vel Gamgamela, locus Perſidis. Stepha. Strab. lib. 6.

Gauleon, Solino, ora Libyæ obiacens, in qua ſerpens neque naſcitur, neque inuectus viuit. pulúiſque eius quocunque gẽtium iactus, angues & ſcorpiones perimit.

Gaulon, ciuitas refugij in Baſan. Ioſue 20, 1. Paralip. 6.

Gaulus, inſula prope Carthaginem. Steph.

Gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Hinc Gauranus, vt Gaurani mõtes. Plin lib. 3. cap. 5. Gauranum vinum, quod in ſummis agri Falerni iugis naſcebatur. Nam quod in mediis gignebatur montibus Fauſtianum, quod in imis Falernum dicebatur. Plin. lib. 14. cap. 6.

Gaza, inſignis ciuitas Palæſtinæ, quæ olim Iudæ in ſortem cecidit, ſic dicta à regia gaza, id eſt, pecunia, quam illuc quondam Cambyſes, Perſarum rex vehi curarat, quondam munitiſſima, vt Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodo. lib. 17. Hęc eſt Hebrorum ciuitas, in qua habitauere Cappadoces, priſtinis cultoribus interfectis. Apud veteres terminus erat Chananæorum iuxta Aegyptum. Vnde a Gazęus & gazeticus, vt vina Gazetica.

Gazabar, pater Mithridatis, 1. Eſd. 1.

Gazaca, vrbs aut vicus maximus in Media. Steph.

Gazam, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Gazer, ciuitas à Salomone ędificata, 3. Re. 9. Ioſ. 10. & 16. quę ex tribu Ephraim data fuit Leuitis, Ioſ. 21. 1. Para. 6. 7. 14. in quarto milliario Nicopolis.

Gazetæ, populi Galatiæ aurum gerentes. Steph.

Gazi, Turcarum rex, à Balduino rege Hieroſolymorum captus, anno ſalutis 1121.

Gazorus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Gazus, vrbs Indica longè maxima. Steph.

G E

Gea, oppidum prope Petras in Arabia. Steph.

Geba ciuitas de tribu Beniamin, poſteris Aaron data, 2. Eſd. 7. & 11. quæ & Gabà & Gabaa dicitur.

Gebal, ciuitas Syriæ, Pſal. 82. quæ nunc Gibel dicitur, teſte Volater. appellatur & Biblus.

Gebala, Arabiæ regio. Stephanus in Gaballa. In γίβλα verò tertiam Paleſtinæ partem eſſe ſcribit.

Gebalêna, regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Gebbanitæ, ſiue Celbanitæ, populi maris rubri accolę, in Arabia deſerta, quorũ caput Thomna eſt, vnde genus myrrhæ gebbaniticum.

Gebbar, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Gebbethon, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philiſthinorum, Ioſ. 19. quę in 21. dicitur Gabathon. 3. Reg. 15.

Gebeleizes, dæmon, idem Zamolxidi putatur. Herod. lib. 4.

Gebenna, alias Cebenna Galliæ oppidum, & mõs inter Aruernos & Heluios medius: numero multitudinis extulit Lucanus,

-qua montibus ardua ſummis
Gens habitat, cana pendente rupe Gebennas.

Vulgò, *Les cevenes & Sumène.*

Gebeonitæ, populi prope Hieroſolyma. Steph.

Gebol, Vide GABVLA.

Gebuſæus, filius Canaan, à quo Gebuſæi dicti ſunt, qui Hieruſalem habitauerunt.

Gedanum, Germaniæ vrbs in Viſulę fluminis oſtio.

Geddel, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Geddiel, filius Sodi. Num. 13.

Gedelias, filius Phaſſur. Iere. 38.

Gedeon, pater Abidam principis tribus Bẽiamin Num. 1. Filius Ioas, iudex in Iſrael, Iudi. 6. qui & Ierobaal dictus eſt, Iudic. 6.

Gedera, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quę à Stephano Antiochia, item & Seleucia vocatur.

Gederothaim, vrbs in tribu Iuda Ioſ. 15.

Gedlethi, nomen viri, 1. Paral. 25.

Gedor, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15, 1. Par. 4. & 12. Eadẽ videtur eſſe vrbs quæ & Gador, cùm Hebræis, iiſdem conſonantibus & punctis ſcribatur. Item vir, filius Phanuel, 1. Para. 4. Filius Abigabaon, 1. Para. 8.

Gedroſia, Aſiæ regio, Ptolemæo, hodie Tarſe regnum Haithono & Sabellico: ſunt autem populi Chriſtiani.

Gedroſij, populi.

Gehenna, hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore noſtro ponitur hac occaſione. Erat idolum Baal iuxta Hieruſalem, ad radicem montis Mora, vbi Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planities irrigua erat, & nemoroſa, plenáque deliciis, & lucus in ea idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, vt deſerto templo vicinia ibi hoſtias immolaret, filiósque ſuos incenderent dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe Gethennon, id eſt, vallis Hennon. Hoc Regum volumina & Paralipomenon, & Hieremiæ pleniſſimè ſcribunt,

bunt. Et comminatur Deus se locum illum impleturum cadaueribus mortuorum, vt nequaquam Tophet & Bahal, sed vocetur Polyandrium. Futura ergo supplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impij cruciandi sunt, huius loci vocabulo denotantur. duplicem autem esse Gehennam, nimij ignis & frigoris, in Iob legitur. Matth. 18.

Gehennon, vallis, Iosue 15. tribui Beniamin data, 18. Interdum scriptū reperias Gehennom.

Gehon, fluuius qui è paradiso terrestri labitur, Genes. 2. Iosephus Nilum vocat.

Geisa 11. Vngariæ rex, Belæ filius, cum Germanis in Pannoniam irruentibus, graue bellum gessit, primó victus, deinde victor Ludouicum Franciæ regem & Conradum imperatorem, copias ad recuperandam Terram sanctam ducentes, hospitio suscepit, circa annum sal. 1143.

Geisai, Vngariæ rex, anno salutis 1075.

Gela, fluuius Siciliæ, vrbem præterfluens eiusdem nominis à pruina, quam multam gignit. Siculi enim γέλαν pruinam vocant (deducto nomine.) Hinc campi circumiacentes, Geloi appellati sunt. Virg. 3. Aeneid.

Apparet Camarina procul, campique Geloi,
Immanisque Gela, fluuij cognomine dicta.

Gentile, Gelæus. Suidas.

Gelunor Argiuus quidam fuit princeps qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit.

Gelasius 11. Pontifex Rom. CLXII. regnauit anno vno, anno salutis 1118.

Gelbanitæ, Vide GELBANITHAE.

Gelboe, mons Iudææ in sexto lapide à Sintopoli. 1. Reg. 28.

Gelenor, Argiuorum rex, quem cum Argiui imperio pepulissent, regnum Danao tradiderunt. Eusebius.

Géllius, viri cuiusdam proprium, quem poëta satyricus patrui sui irrumatorē, matrisque & sororis stupratorem arguit.

Gello virgo quædam quæ puella adhuc vita discessit, cuius spectrum oberrare Lesbiis creditum est, ac pueros impetere: vnde puerorum mortem qui præmaturo Fato perirent, huic Gello imputabant.

Gelo, siue Gelon, Siculorum tyrannus. Dionysius lib. 7.

Geloi, Vide GELA.

Gelon, Pyrrhum veneno necare est aggressus. Plutarchus in vita Pyrrhi.

Gelon, Aetnæ & Hymari filius. Steph.

Gelónes vel Geloni, populi interioris Scythiæ Agathyrsis proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientissimi sunt inediæ, famémque vrgente, equo quo vehuntur, sanguinis nonnihil detrahunt, eóque cum lacte commisto, inediam leuant. dicti à Gelono Herculis filio Agathyrsis fratre. Virg. 2. Georg.

-Pictósque Gelonos. item Georg. 3. Hic nunc Getæ dicuntur, siue Tartari corrupto vocabulo. Pompon. Mela lib. 1. & 2. Virg. lib. 9. Multas singuli habebant vxores: cōtenti viuebant suis finibus. Horat. lib. 2. Carm.

Gelônum, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis sita maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.

Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib. 1.

Gelôum, stagnum Siciliæ, quod appropinquantes terro odore abigit, à quo non procul duo fontes sunt, ex quorum altero si sterilis bibit, concipit: ex altero autem si fœcunda, sterilis fit.

Gemagog gigas cubitis duodecim procerus, de quo Architrenius: cubitis ter quatuor altum Gemagog Herculea suspendit in aëra lucta.

Gemalli, pater Amiel. Num. 13.

Gemellus Tributius Romanus qui lupanar domi suæ instituit in quo Mutiam & Fuluiam fœminas illustres, nobilémque puerum Saturninum prostituit.

Gemelli, Nomen vallis 2. Reg. 8.

Genea, vicus Corinthi, vnde prouerbium Εὐδαίμων ὁ κεῖθος, ἐγὼ δ' οὐκ ἐγενεάτης Aliqui tamen incolas eius γενειάδας vocant. Steph.

Genebria mulier Veronensis peritissima tempore Pij secundi Pontif. Rom. hæc doctissimas scripsit epistolas, quas recitabat decoro gestu, voce virili permixta suauitate.

Genesara, Galilææ lacus circunseptus vrbibus plurimis, & celebris. Solinus cap. 48.

Génese, vrbs Laconicæ. Steph.

Genesius mimus nobilis apud Domitianum qui Christianos turpissimis gestibus irridebat. Tandem & ipse sub imperatore passus est.

Genétes, portus & fluuius. Vnde Geneteum promontorium, in quo templum fuit hospitalis Iouis, quem Xenion appellant. Steph.

Genethlius dictus est Iuppiter quod ei incumbat cura gignendorum liberorum.

Genéthlius, Palæstinus doctissimus sophista, discipulus Minutiani & Agapeti. Scripsit autem multa, λαλιὰς seu ὁμιλίας & μελίτας & multa alia: vt mirabile sit dictu tam paucis annis vitæ tanta scripsisse. Suidas.

Genetyllis Venus dicta (vt Aristophanis interpres ait) quod genituræ præsit, qua ratione & latinè genitrix dicta est: cui de victimis sacrificari quidpiam solitum erat.

Geneua, extremum Allobrogum oppidum, proximum Heluetiorum finibus. Ex eo oppido pons est ad Heluetios pertinens. Gal. *Geneue.*

Genezar, siue genesareth, Stagnum Galilææ, iuxta quod CHRISTVS Apostolos vocauit, Luc. 5. Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiade ciuitate: & mare Galilææ etiam, ab adiacente

iacente Galilæa prouincia. Habet hoc ſtagnũ centum quadraginta ſtadia longitudinis, quadraginta ſtadia latitudinis.

Génius, dicebatur à priſcis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, vnde cuiuſque rei dicebatur ſuus Genius: hominique duos Genios aſſignabant, bonum & malum. Accipitur pro ipſa natura: quidam ipſam animam vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet. vnde Geniales ab antiquis appellabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. inde prouerbium Indulgere genio. fuerũt etiam qui aquam, terram, ignem, aërem, item duodecim ſigna & ſolem & lunam deos genios facerent: & à gerendo quod multa gerere poſſent, primum getulos, deinde genios appellatos eſſe putarent.

Gennadius Maſſilienſis ſcriptor, qui de viris illuſtribus Theodoſij tempore ſcripſit.

Gennæus, Nomen viri. 2. Machab. 12.

Genoæi populi Moloſſiæ, à Genoo duce ipſorum. Steph.

Genogália vrbs à Deſiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1523.

Genſericus princeps Vandalorũ quum Carthaginem cepiſſet, omnéſque opes interfectis ciuibus in ius ſuum vertiſſet, animum ad eccleſiarum ſpoliationem adiecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione priuatas, equorum ſuorum fecit ſtabula.

Genta, vrbs Indiæ extra Gangem. Steph.

Genthon, Nomen viri. 2. Eſd. 10.

Gentiânus, Conſul, cũ Baſſo, anno ab vrbe 963.

Gentînus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Aeneæ condita. Steph.

Géntius rex, Gentianam herbam inuenit. Rex eſt Illyriorum apud Liuium bel. Maced.

Génua, Ligurũ caput in Italia, ad mare noſtrum. Hinc incipit Apenninus mons, diſtátque à Sabatis ſtadiis ducentis ſexaginta. Dicta Genua à genu, quia habet tanquam genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe. Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaëthontis ſocio. Alij etiam à Iano Italorum rege. Hanc Annibal penitus deleuit, ſed Cornelius Seruilius Conſul inſtaurauit, ſicut Liuius refert. Hinc fiunt adiectiua Genuenſis & Genuanus. Quidam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt.

Genubath, Filius Addad Idumæi aduerſarij Salomonis 3. Reg. 11.

Genûſus, fluuius quem Dyrrhachio euntes in Theſſaliam inueniunt. Lucanus lib. 5.

Quàm volucer Genuſus, quam mollior Aſpus
Circumeunt ripis, &c.

Geon, Vide GIHON.

Geórgi, Aſiæ populi, ab agricultura nomen ſortiti, quibus vicinos Corſitas, Phoriſtas & Riphaeces Mela facit. Conſtat etiam Tauricam Cherſonneſum Georgam cognominatam, propter memorabilem in ea frumẽti copiam. Vadianus.

Georgiana, regio Aſiæ à Tartaris ſubacta. Blõd. lib. 7. decad. 2. anno ſalutis 1221.

Geórgius de Podebra, Bohemorum rex, anno ſalutis 1458.

Geórgius Poggiebratius, Bohemiæ gubernator. Aeneas cap. 60.

Geórgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multíſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezontius nobilis philoſophus, qui in extrema ſenectute omnium literarum quas antea nouerat, oblitus eſt.

Georgius Cappadox tribunus militum ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem in Africa peremit liberata puella, quæ eidem in prædam deuota fuerat.

Gergóuia, oppidum Aruernorum in monte poſitum.

Gephyra, vrbs Bœotiæ: eoſdem & Tanagręos eſſe aiunt. Steph.

Gephyrote, vrbs Libyæ. Steph.

Gera, Filius Beniamin, Gen. 46. qui 1. Para. 8. Ahara filius Bela filij Beniamin. Pater item Aod, Iudi. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saül, 2. Reg. 16.

Gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræa, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

Geræſtus, vicus quidam à Geraſto Iouis filio, in quo Neptuni templum erat. Steph.

Geránia vrbs Phrygiæ: item mons inter Megaram & Corinthum, à quo ſe præcipitem dedit Ino cum fugeret Athamantem. Steph.

Garánthæ, vrbs Laconicæ. Steph.

Gerara, Metropolis terræ Paleſthinæ, in qua natus eſt Iſaac Geneſ. 10. & 20. & 16. Ab hac Gerarítica regio nomenclaturam ſumpſit. 2. Par. 14. quæ olim terminus Chananæorum fuit ad auſtralem plagam.

Gérara, vrbs Cœleſyriæ, illius quę Teſſareſcę decopolis dicitur. Viros claros inde oriundos Stephanus recenſet. inde Geraſeni, Mat. 8.

Geráſtus, filius Mygdonis, à cuius filiabus Parthenópolis in Macedonia dicta eſt. Steph.

Gerea vrbs Indica. Steph.

Geren, vrbs, aut vicus Leſbi, à Gerene Neptuni filio. Steph.

Gerénia, vel Gerênus, vrbs Meſſeniç, vbi Neſtor Pylius educatus eſt. Steph.

Gergeſæi, populi. Geneſ. 15.

Gergeſæus, filius Chanaan. Geneſ. 10.

Gergis, vel Gergithius, vrbs Troadis, Stephano. Hinc Gergithes, & Apollo Gergithius.

Gerion. Vide DE ABYS.

Germánia, regio Europę latiſſima, quæ à Gallis, Rhætis ac Pannoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis Daciſque, metu mutuo,

ac

ac montibus ſeparatur: cętera ambit Oceanus, latos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens. Huius regionis incolæ Germani dicuntur: cuius nominis rationem ad Romanos authores nonnulli referunt, qui cùm primum Rhenum, deuictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporũ, & colore flauo, forma pręterea & moribus, & uiuẽdi ritu Gallis ſimillimos, Germanos eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alij inde Germanos dictos putant, quòd peculiari eius regionis ritu, ſe mutuò ſua lingua Germanos, hoc eſt, fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex ſua potius lingua petendam exiſtimant. Illi enim *Ger* ſiue *Ger*, totum dicunt, & *Man* virum: vt Germanos dictos intelligas, quaſi prorſus viros. Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſia, aut Aphrica, aut Italia relicta, Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cælo, triſtem cultu aſpectúque, niſi patria ſit. Hinc Germanici, & Germanicani, quæ inter ſe differunt, ſicut Hiſpanienſes ab Hiſpanis ſeparantur, Siciliẽſes à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militantes: Germanici, qui ex Germania ſunt.

Germanica, legio ſeptima, Ptolem. Tarraconẽſis Hiſpaniæ vrbs.

Germanicea, vrbs vel regiũcula Euphrateſiæ, Stephano.

Germanicus Cæſar, collega C. Fonteij Capitonis, anno ab vrbe 764.

Germanion, XXVIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 209.

Germanus, Capuæ epiſcopus, anno ſalutis 521.

Germanus, Altiſſiodorenſis epiſcopus, à Pelagiano errore, Britannos ad veram fidem reuocauit, anno ſalutis 431.

Germara, populi Celticæ. Steph.

Germe, vrbs Helleſponti, prope Cyzicum, quam Herodian. Aſiæ adnumerat. Steph.

Gerontia inſula ante ſinum Leguſicum. Plinius lib. 4. cap. 11.

Gerra, nomen trium vrbium, quarum vna eſt in Syria, alia prope Traconitas, alia in fœlici Arabia, Steph. vrbs eſt Chaldęorum.

Gerreni populi, 2. Mach. 13.

Gerrus, fluuius Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herodotus libro quarto. Stephano locus eſt & fluuius proximus Boryſtheni.

Gerſam, filius Moſis, Exod. 2. Heb. Gerſom.

Gerſom, filius Moſis, 1. Par. 6. 15. 23. Eſt & alius Gerſom de filiis Phinees. 1. Eſd. 8.

Gerſon, filius Leui, filij Iacob, Geneſ. 46. 1. Paralipom. 6.

Gerſynium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Germaniam vocat. Steph.

Gerterius, ordo militum D. Georgij à rege Anglorum Eduardo III. inſtitutus, anno ſalutis 1351.

Gerunda, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem.

Gerundenſis ager, à Saracenis vaſtatus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Geruſa, Sarmatię in Aſia ciuitas. Ptolem. hodie S. Georgius.

Geryon, onis, ſiue Gervones, næ, Chryſaoris filius, Heſiodo, trium Hiſpanicarum inſularum rex, Baleáridum videlicet duarum, & Ebuſi: quæ res locum fecit poëtarum fabulis, vt Geryonem tricorporem fuiſſe dicerent. Hunc Hercules interfecit, bouéſque eius in Græciam abegit. Sunt qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tanta inter ſe animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur.

Gerzi, nomen pagi, 1. Reg. 27.

Geſan, filius Iehaddai. 2. Par. 2.

Geſodunum, vrbs in Norico, Ptolemæo, Vulgò *Salburgum*.

Geſoriacum, Ptol. oppidum Morinorũ nauale. volunt nonnulli eſſe illud oppidum, vnde breuiſſimus eſt in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum vocant.

Géſſen, regio Aegypti, vbi Iacobus patriarcha cum ſuis habitauit liberis, quam nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quæſt. author eſt) Thebaidem vocant. Gen. 43.

Geſſur, regio Syriæ, 2. Reg. 3. 1. Par. 1. & 3.

Geſſuri, regio Syriæ, quę & Geſſur. Deut. 3. Ioſue 13. 1. Reg. 27.

Geſſus, Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Geſſum Panioniam nominant.

Geta Cæſar, conſul, collega Plautiani, anno ab vrbe 955.

Getæ, populi in Scythia Europæa. Appianus Dacos appellat. Strabo verò libro 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, vt Getæ ſint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Danos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum & Getarum ſeruilia nomina in vſu maximè fuerunt. Aelius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea Gothi appellati ſunt.

Geticus, a, um: vt Humus Getica.

Geth, ciuitas Palæſtinæ à Roboam conſtructa. 2. Paralip. 11. Vnde Ionas Propheta, 1. Regum 6. & 17. 4. Reg. 14. Quæ alias Anthedon, item & Agrippia, Volaterrano libro vndecimo dicitur.

Gethaim, ciuitas ad quam fugerunt Berothithæ interfectores Iſboſeth. 2. Reg. 4.

Geth-hepher, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Gethæi, populi, Ioſ. 13. 2. Reg. 15.

Gether,

Gether, filius Aram Gen. 10. Ab hoc Acarnanij siue Carij (vt refert Hieronym. in quæst. Hebr.) origenem traxere.

Getheum, Vide CRANAE.

Géth-remmon, nomen ciuitatis. Duæ autem fuerunt: altera data tribui Dan. Iosue 19. altera tribui Manasse. Ambæ autem Leuitis postea assignatæ. Ios. 21.

Gethsemani (scribit debet Gesemani) nomẽ vallis quæ est ad radices montis Olineti. Matth. 26. Marc. 14.

Gethussa, vrbs Libyæ. Steph.

Getia, regio Getarum in Thracia.

Getuli, Africæ populi, & Libyes, primi omnium ex Punicorum Annalium fide Africam tenuerunt, asperi incultique: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum, vti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege aut imperio cuiusquam regebantur: vagi palantesque, quò nox coëgerat, sedes habebant. Salust. in Iugurth. Vide GETVLIA. Lucanus.

Gezer, ciuitas, 2. Reg. 5. Eadem quæ & Gazer dicitur.

Gezeron, nomen ciuitatis, 1. Mach. 1.

Gezez, filius Caleb. 1. Paralip. 2.

G I

Giah, nomen loci, 2. Reg. 2. in tribu Beniamin: pro quo interpres vertit vallis.

Gibel. Vide GABALA.

Giblij, populi ciuitatem Gebal in Syria habitantes: de qua Psal. 82. Ezech. 27. 3. Reg. 5.

Gideroth, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Gidica vxor Comminij Laurentini quæ dum Comminium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum posset inducere, se suspendit. Dositheus apud Plut.

Giezi, famulus Elisei 4. Reg. 4.

Gigantes, Telluris filij excelsissimæ staturæ, & draconum pedibus, in deorum perniciem procreati, vt superis scilicet bellum inferrent, Iouémque de cæli possessione deiicerent. Macrobius libro 1. Saturn. cap. 20. Gigantes nihil aliud fuisse credit, quàm hominum quandam impiam gentem, deos negantem, & ideo existimatam deos pellere de cælesti sede voluisse. Horum pedes in draconum volumina desinebant: quod significat, nihil eos rectum cogitasse, totius vitæ eorum gressu atque processu in inferna vergente.

Physici verò interpretantur Gigantes spiritus esse terræ inclusos, qui dum exitum non inueniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frusta ipsa quasi in cælum eiaculantur. Hos poëtæ in campis Phlegræis cum diis congressos fabulantur, sed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidisse, aliósque sub Aetna monte, alios sub Mycone & Lipara insulis sepultos esse: nonnullos etiam in Tartarum detrusos impietatis suæ pœnas luere. Hinc Giganteus, a, um.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigonus, vrbs Thraciæ iuxta Pallenem, à Gigone Aethiopum rege dicta, quem Dionysius vicit. Hanc Artemidorus Ephesius Gigonidem vocat.

Gihon, Fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte 3. Reg. 1. 2. Paral. 32.

Gilda, vrbs Libyæ. Steph.

Gildo, rex Aphricæ, Mascezelis fratris sui filios necauit. Is in Italiam fugiens, ab Honorio copias accepit, cum v. M. pugnatorum fraternas copias deleuit: ipsiúsque Gildonis, à fuga retracti, velo gulam, quibus mandatum erat fregere. Pomponius, Orosius libr. 7. capite 36. Diacon. libro 13. Blondus libro primo decad. 1.

Gilgimbæ, populi Libyæ. Steph.

Gilimeres, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1287.

Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracusanos cum auxiliaribus copiis missus.

Gillus, exul Tarentinus, Herodoto. hic quum Persarum exploratores à piratis captos pecunia sua redemisset & ad Darium reduxisset, iussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit vt regis opera in patriam reduceretur.

Gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Iosue 15, 2. Regum 15.

Gimanti, capras in Gimanti natas Alexander Myndius scribit sex menses non bibere. Aelianus.

Gimbrate, Scionitarum rex, anno ab vrbe 1109.

Gimera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 456. Liu lib. 10.

Gindanes, populi Libyæ, qui solo Loti arboris fructu victitant, Stephano. apud hos vxores multis pelliceis fimbriis adornantur. nam cùm ducant pulcherrimum à plurimis adamari, à singulis quibus sui copiam faciunt, fimbriam vnam exorant, eóque argumento ostendunt quot habuerint amatores. Herod. libro 4.

Gindara, vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenses, vel Gindari. Steph.

Gindes, fluuius qui per Dardanos fluẽs, ingreditur Tigrim.

Gineth, Pater Thebni 3. Regum 16.

Gingla, oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluuio Plin. lib. 5. cap. 24.

Ginglymote, vrbs Phœniciæ. Steph.

Gion, vel Geon, fluuius qui apud Aegyptios Nilus vocatur, in paradiso oriens vniuersam circuit Aethiopiam. Quo nomine etiam vocatus est mons in Iudæa, a quo quem Salomon in regem vnctus fuit.

Gippius Romanus vir qui simulabat se dormire & stertere, quò facilius eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epistola ad Fabium Gallam,

Non

Non omnibus dormio. Autor Lucilius apud Beroaldum.

Girim, mons apud Garamantas, in quo nasci gemmas vetustas testata est.

Gisilbertus, Lotharingiæ dux, anno salutis 913.

Gisla Lotharij Lotharingiæ regis filia, Godefridi Northmannorum regis vxor. Aemil. lib. 3.

Gisulphus, Salerni princeps, anno salutis 1048.

Gisulphus, Apuliæ comes, Beneuentum cepit, anno salutis 1052.

Gisumar, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1098.

Gitta, vrbs Palæstinæ. Steph.

G L

Glábrio, Consul cum Vlp. Traiano, anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus imperator dominum & Deum se appellari iussit. Casi. Eutrop. lib. 9. Sueto. in Domitia.

Glabrio, Cos. cum Hamullo anno ab vrbe 904.

Glabrio, Consul cum Antonino Commodo, anno ab vrbe 938.

Glabrio, Consul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

Gláfira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.

Glandómvrum, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæus.

Gláneus, vir Chius, qui omnium primus ferri compactionem fertur excogitasse.

Glanicus, amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ nymphæ Minturnensis.

Glanis, fluuius Cumę, à quo Glanis vel Glanus, piscis dicitur. Est & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tyberim fluuium. Steph.

Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem.

Glaphyræ, vrbs Thessaliæ, à Glaphyra, conditore Magnetis filio. Homerus. Est & vicus Ciliciæ, à Tarso versus occidentem triginta distãs stadiis. Steph.

Glaphyrus, notissimus adulter, Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6.

Vxorem ducis, de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater,
Nomen deductum est à festiuitate & elegantia, quam Græci γλαφυρότητα dicunt.

Glauci tribus, in Lycia est, à Glauco heroe dicta. Gentile Glaucodemus.

Glaucia, oppidulum Ioniæ. Steph.

Glaucias medicus fuit in anatome cadauerum exercitatissimus. Cæl. lib. 16. cap. 29.

Glaucôpus, habens oculos cæsios. Quo nomine dicta est Pallas, quæ à Latinis dicitur Cæsia: à colore cæli quasi Cælia. Diodorus scribit aërem nominatũ esse Palladã: & ideo dicit Glaucopin, quoniam aër glauci, hoc est viridis sit aspectus.

Glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo suppetias tulit: homo tam stupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Martial. lib. 5. Ferunt tamen hunc ab Aiace occisum, cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaretur, & postea in Lyciam ventis delatum, in fluuium mutatum esse.

Glaucus piscator, cùm pisces captos in ripa explicuisset, ij subitò contacta quadam herba se colligentes, in fluuium prosilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipse degustasset, pisces secutus, in aquam insiluit, marisque deus factus creditur. Alij aliter referunt hanc fabulam, Glaucum insignem vrinatorem fuisse, qui cùm sæpius inspectantibus suis municipibus in fluuium se deiecisset, diutiúsque sub aqua moratus semper emersisset: tandem cum illis frustrà expectantibus non rediret, creditus est factus esse maris deus.

Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Sisyphi filius, qui cùm equas suas à coitu cohiberet, quò essent velociores, Venus indignata, furorem eis tãtum immisit, vt dominum dilacerarint. Virg. 3. Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati sunt reges, multique hoc nomine sunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio necatus qui Aesculapij ope reuixit.

Glaucus Carystius pugil, ex Eubœa qui ex aratro in Olympia productus, sæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretensis.

Glaucus, inter ministros Vulcani numeratur ab Herodoto.

Glaucus, Lemnius statuarius. Steph.

Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euseb.

Glaucus, Libyæ sinus, & amnis. Plin. Strabo.

Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educauit. Plutarch.

Gleßaria insula in Oceano Germanico, quę teste Solino, crystallum dat & succinum, *Sudau* vulgò appellata, haud longè à Prussia.

Glétes, gens Iberica post Cynetas. Steph.

Glissas, vrbs Bœotię (à Glisone aut Glissante quodam dicta. Steph.

Glogauia, Vide Lugidunum.

Glotildis vxor regis Clodouei, quę relictis opibus & regno, cœnobio se inclusit.

Glycerium Thespiensis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Thespiensibus quoque dono dedit.

Glycera virgo formosissima apud Horat. Vrit me Glyceræ nitor splendentis Pario marmore prunis, Vrit grata proteruitas, & vultus nimio lubricus aspici.

Glycon, vir robustissimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia desperes inuicti membra Glyconis.

Glycon, medicus Pansæ Consulis, qui in carcerem cõiectus est ob suspicionem veneni, quod ferebatur indidisse vulneri domini sui. Suetonius in August. & Cicero in Epist. ad Brutum.

G N

Gnato Siculus homo voracissimus qui conuiuiis adhibitus sese in paropsides emungebat, vt cæteris abstinentibus solus vesceretur.

Gnes, gens quæ Rhodi habitauit: Gentile, Gnetes, vel Ignetes.

Gneus, prænomen viri, Vide CNÆVS.

Gnidius, Vide CNIDVS.

Gnosidicus, Nebri clarissimi Asclepiadarum in Co insula filius, magni Hippocratis medici proauus. Steph.

Gnosippus ea voracitatis infamia adeò laborauit vt Athenienses liberis suis interdixerint, ne cum eo vescerentur.

Gnosus, siue Cnosus, siue Cnossus, vrbs Cretæ clarissima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiusdem nominis fluuio. Hinc Gnossius, adiectiuũ. Item Gnosis, sidis, Gentile, fœmininum, quo poëtæ vtũtur pro Ariadne Minois regis filia.

G O

Goaréne, regio Arabiæ prope Damascum, dicitur etiam Goarea. Steph.

Goatha, Nomen loci non procul à Ierosolyma. Ierem. 31. Hunc Lyranus Golgotha esse putat.

Gob, Nomen loci, 2. Reg. 21.

Gobæum promontorium, Galliæ oppidum. Ptolemæo.

Gobázes, Lazorum, qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307. Agath. libro secundo.

Góbrias, vir Persa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduersus Magos coniuratunt. Nam erat Darij socer, antequam regnum Darius ipse adipisceretur. Herod. lib. 7.

Godefridus, Danorum rex, anno ab vrbe 1543.

Godefridus, Northmannorum rex, anno salutis 884.

Godolias, Filius Ahicam filij Saphan. 4. Reg. 25. Filius item Amariæ, Sopho. 1.

Gog, Nomen gentis, Ezech. 38. Apocal. 20. Filius Ioel, 1. Paralip. 5. De gente vide D. Hieronymum.

Gogaréne, regio inter Colchos & Iberos. Steph.

Gólam, ciuitas in Basan, Deut. 4. quæ Iosue 20. dicitur Gaulon: licet Hebraice Golan legatur, sicut & hic.

Golgi, gorum, locus in Cypro insula, Veneri & Cupidini sacer. De quibus Catul. in nuptiis Pelei.

Golgotha, locus in quo crucifixus fuit CHRISTVS Dominus noster. Ioan. 19.

Goliath, Nomẽ gigantis, quem expugnauit David, 1. Reg. 17.

Gomer, filius Iaphet, Gen. 10. à quo Gomeritæ, qui nunc Galathæ dicuntur. Hoc nomen habuit & filia Deblaim vxor Osee, Osee 1.

Gomolitæ, populi Idumææ.

Gomorrha, ciuitas Pentapoleos ad orientalem plagam terræ Iudæ sita in vicinia Sedom, Genes. 19.

Ea cum Sodoma, igne cælitus immisso, deflagrauit.

Gomphi, vrbs Thessaliæ. Steph.

Gondamiris, Hispaniæ rex, anno ab vrbe millesimo trecentesimo quinquagesimo quinto.

Gõdræ, populi Thraciæ. Herod. Cindra & Rhonda legitur. Steph.

Gonéi, vrbs Thraciæ, cuius incolas aliqui vocant Adrianopolitas. Steph.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ à Guneo quondam Cyphi nepote dicta: Regio Gonnia. Steph.

Gonnus, vrbs in superiori parte Thessaliæ, vnde ad Thessaliam introitus comperitur.

Góntharis, Africæ tyrannus, anno salutis 548. Procop.

Gonûsa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

Gorâma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ Goramei.

Gordianus senior audita filij morte qui pro patria in bello occubuerat, laqueo se suspendit iam octogenarius: partim dolore amissi filij, partim ne traheretur captiuus. Marcel. libro 26.

Gordianus Iunior, cum Maximo Pupieno & Balbino XXVII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Persarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Nisibim rursus subegit, Iul. Capito. Oros. lib. 7. cap. 19. Eutrop. lib. 8. In finibus Persicis à Philippo interfectus est.

Gordiani Cæsares tres fuerunt, pater, filius & nepos. Volater. libro 23. Horum patri adeo literæ placuerunt vt pluris fecerit librorum quam auri vel argenti sibi Thesaurum comparare. habuit enim in Bibliotecha LXXII. millia librorum. Iul. Capit.

Gordiẽum, vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ.

Górdij murus, vrbs Midæ, à Gordio filio condita.

Górdius XXIX. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 208.

Górdius, rex Phrygiæ rusticus alioquin & ignobilis, rex designatus, & consalutatus ab omnibus, quod ex oraculo Apollinis primus templum ingressus fuisset, in cuius rei memoriam lora in templo suspendit, in quibus nodus visebatur propemodum indissolubilis: vnde natum Prouerb. Nodus Gordius.

Gordyæa, regio Persica, à Gordye Triptolemi filio. Stephan. Vocant etiam Gordos & Gordochos

dochos hos populos, & montes Gordyæos.

Gordynia, vrbs Macedoniæ, Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimū librum de concordia, Græcis tunc inter se dissidentibus, recitauit Olympiæ.

Górgias, philosophus Leōtinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autem & aliorum philosophorum & rhetorum præceptor. Cicero in Bruto, & lib. de Oratore. Hic arte sua tantum pecuniæ corrasit, vt auream statuam primus omniū poneret in templo Apollinis Delphici. Ausus est primus in conuentu poscere, qua de re quisque vellet audire: ac de omni te quæcunque in disceptationem quæstionemque vocaretur, se copiosissimè dicturum esse profitebatur.

Gorgipe, Vide SYNDICVS.

Gorgippia, vrbs Indiæ. Steph.

Gorgo nauis est qua Perseus vbi Medusam Gorgonem superasset, vectus est ad suos, ita dicta à Gorgonis, id est, Medusæ capite, quod in ea repositum fuerit, & vnà cum Perseo aduectum.

Górgones, Phorci filiæ, Medusa, Sthenio, & Euryale, quę Dorcadas insulas, in Oceano Aethiopico sitas, habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. Nomen habent à truculentia, quā Græci γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuisse in Africa bellicosas, aduersus quas Perseus bellum gesserit, & earum reginam Medusam debellauerit ac interfecerit.

Hinc Gorgoneus adiectiuum.

Gorgonius vir sub Diocletiano imperatore pro Christiana religione viram suspendio finiit: cuius corpus mortuum famelicis canibus obiectum est, quod tamen remansit intactum.

Gorgonia Pallas dicta est, quod Medusam vnā ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu suo templum deæ profanauerat, Perseus Mineruæ scuto armatus amputato capite occidisset: vel ab aspectu truculento. Nam τὸ γοργὸν truculentum sonat, fortassis quia caput Gorgonis quod anguibus loco crinium circundabatur vilu atrox esset, fabulantur enim Gorgonis caput tale fuisse, vt homines hoc conspectu statim in lapides verterentur.

Gorgon Minerua dicta est à Cyrenæis.

Gorgonius, viri proprium male olentis. Horat. in Sermonibus,

Pastillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.

Górgopas, nomē viri qui Eunomum apud Zostera vicit, naues quatuor cepit, à Chabria superatus occubuit. Xeno. lib. 5.

Gorgophoros dicta Pallas quod in eius Clypeo Medusæ Gorgonis caput esset insculptum. Cic. ante quàm iret in exilium.

Gorgvia, locus in Samo, vbi Dionysius Gorgieusis colitur.

Gorgythion, Priami filius ex Castianira Threissa susceptus, qui postea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confossus occubuit. Homerus Iliad. 8.

Gortyn, siue Gortys, tynis, siue Gortyna, næ, oppidum mediterraneum Cretæ insulæ, ad Lethæum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Gortynius adiectiuum, vt Gortynia spicula, hoc est sagittæ, quibus Cretenses plurimum valebāt. Virg. 11. Aeneid. item Gortynis, nidis. patronymicum fœmininum. Lucan. lib. 6.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scæuam.

Gosen, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 16. & 15. à qua circuniacens plaga, tetra Gosen nuncupatur.

Gossem, nomen viri, 2. Esdr. 2.

Gothfredus, Apuliæ comes, anno salutis 1049.

Gothfridus, Gothfridi Ardenēsis comitis filius, Othoni in ducatu Lotharingiæ successit, anno salutis 1005.

Gothfridus, Gothfrido parenti in regno Lotharingiæ successit, anno salutis 1070.

Gothfridus, Gothfridi gibbosi ex sorore nepos Lotharingiæ dux, anno salutis 1089.

Gothfridus Bolionius, ab exercitu rex Hierosolymitanus est constitutus, anno salutis 1100.

Gothoniel, nomen viri, 1. Paral. 27.

Gotthi immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europæ, Danis & Norwegis conterminni, qui olim armis Italiam subegerunt, Romámque ipsam solo æquarunt, suámque in totum orbem inuexerunt barbariem.

Gotthia, regio Europæ, conterminna Daciæ & Norwegiæ.

Gozan, fluuius in Mesopotamia, 4. Reg. 19. 1. Paral. 5. Isa. 37.

Gozilo, Lotharingorum dux, anno salutis 1071.

G R

Gracchus Sempronius, Caij & Tiberij pater in Hispaniam Proconsul missus, Celtiberos in deditionem accepit, Illurcimque eorum oppidum splendidius à se restitutum, vt gestarum à se rerum memoria superesset, de suo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, insigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Caium Gracchos suscepit, generosissimæ quidem indolis iuuenes, eloquentiáque in primis admirabiles; cæterum popularis auræ plus satis auidos. Quæ res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem se contulerint, legesque agrarias perpetuos seditionum fomites in lucem reduxerint: neque antea quieuerint, donec Senatum in suam necem armarent. Tiberius prior occisus est in concione à Publio Nasica: Caius autem biennio post cùm montem Capitolinum occupasset, iussu Opimij consulis est interfectus. Iuuenalis Satyra 10.

Quis tulerit Gracchos de seditione querēres?

Graccuris, vrbs Iberiæ, quæ antea Illurcis nomi-

nabatur, ita nominata à Sempronio Graccho qui acceptis in deditionem Celtiberis eam vrbem splẽdidius restitutam vt superesset rerum à se gestarum monumentũ, suo nomine Gracchurim nominauit.

Gradiuus, Martis, bellorum præsidis, cognomentum, à gradiendo (vt Festo placet) impositum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur: aut certè à vibratione hastæ, quod Græci vocant κραδάνον. Huius sedem apud Thracas & Getas Poëtæ collocarunt, quòd eæ nationes sint bellicosissimæ, & à pacis otiis alienissimæ.

Græa, vrbs Eretriæ, Stephan. per aphæresin pro Tanagræa, Vide TANAGRA & OROPVS.

Grææ, tres fuerunt sorores, Phorci filiæ vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus vicissim inter se tres vtebantur. Harum ope Perseus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium apud Erasmum, Orci galea.

Græcia, Europæ regio olim omni disciplinarum genere excultissima, semper tamen leuitatis, vanitatisque nomine male audiens. Hæc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium sumit ad meridiem ab Isthmi Corinthiaci angustiis, indeque ad Septentrionem in Thessaliam vsque & partem Aegæi maris extenditur. Ad occasum Acheloo fluuio ab Epiro dirimitur. Ab ortu rursus habet mare Aegæum, qua parte Sunium eo abluitur.

Scinditur in multas regiones, quarum præcipuæ sunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locri. Dicta est Græcia, à Græco primo eius prouinciæ rege. Plin. lib. 4. cap. 7. Est & Græcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora, à Locris Italiæ fonte initium sumens, in tres recedens maris Ausonij sinus, patens in longitudinem CXXXII. passuum M. vt ex sententia Varronis tradit Plinius lib. 3. cap. 10. Hanc Græci subactam maximis potentissimisque vrbibus frequentarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæque complures.

Græcostasis, quasi Græcorum statio, locus ante curiam Hostiliam & Rostra substructus, vbi nationum subsisterent legati, qui ad senatum essent missi. Cicero ad Quintum Fratrẽ lib. 2.

Græcus, nomen viri, à quo Græcia, regio Europæ dicta est. Vnde & Græcus, adiectiuum.

Græes, Acolensium populi, qui in Pario habitant. Steph.

Graiugenæ, Græci dicti sunt. Cicero De natura deorum. Graiugena de isto aperit ipsa oratio. Ex Pacuuio. 1. Virg. Aeneid.

Graiugenúmque domos, suspectáque linquimus arua.

Gráius, adiectiuum, Græcus.

Grámmium, vrbs in Creta: Ciues Grammitæ, Grammitij. Sunt & Grammitæ, populi, iuxta Celticam. Steph.

Gránicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Persas & Alexandrum fuit nobilis, in qua sexcenta millia hominum Persarum cæsa, fugatáque sunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui à Græco Thessali filio dictum putant. Stephan.

Grannone fons est calidus, cuius aqua vino permixta triduo calorem potionis custodit in vasis.

Grastillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Prastillus. Stephan.

Gratiæ tres sunt: Aglaia, Thalia, & Euphrosine Iouis filiæ, matris tamen dubiæ, Veneris assectæ, Mercurij comites. Vide CHARITES.

Gratidia, nomen mulieris Neapolitanæ, vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epistolis Canidiam nominat.

Graúcasum, Caucasum nominarunt, quod Scytharum lingua significat niue candidum.

Grauionárium, Germaniæ vrbs, Ptolem. vulgò *Bamberg*.

Grauiscæ, Ptolemæo, castellum in Tuscia, quod hodie Montem altum vocant: ita dictum ab aeris grauitate.

Gregórius, LXII. Romanorum episcopus, anno salutis 595.

Gregórius II. Romanorum episcopus LXXXVIII. anno salutis 731.

Gregórius III. pontifex, LXXXIX. anno salutis 752. Aemil.

Gregórius IIII. XCVIII. Romanorum episcopus, anno salutis 827.

Gregorius V. Saxo, Romanorum pontifex CXL. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus, minis & maledictis vrbe pulsus anno salutis 995. Hic Gregorius sanctionem fecit de electione imperatoris & electoribus, quæ in hunc vsque diem obseruatur. Blond. libro 3. decad. 2.

Gregorius VI. Romanorum pontifex CXLIX. anno salutis 1046. Schismatis tempore.

Gregórius VII. Romanorum pontifex CLVIII. Ildebrandus dictus, anno salutis 1074.

Gregórius VIII. Romanorum pontifex CLXXIIII. anno salutis 1187.

Gregórius IX. Romanorum pontifex CLXXIX. anno salutis 1226.

Gregórius X. Romanorum pontifex CLXXXV. anno salutis 1271.

Gregorius XI. Romanorum pontifex CCI. anno salutis 1370.

Gregórius XII. Romanorum pontifex. CCV. anno salutis 1407.

Gregórius, Naziázenus episcopus, anno salutis 371. vir sanctitate & eloquentia clarus, libros multos scripsit, qui etiam hodie extant.

Gresinus, vrbs Chersonesi. Steph.

Greltónia, regio Thraciæ iuxta Macedoniam,

Gastro quodam dicta.

Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. Aemil. lib. 2.

Grimoaldus Pipini filius, Dagobertum Sigisberti secundi filium, fidei suæ post mortem patris eius commissum interfecit, vt Austrasiæ regnum cui præerat pupillus, sibi vendicaret. Hic tandem fluxu sanguinis correptus, periit.

Grona, ciuitas ab Hērico Germaniæ rege capta. Vuitich. lib. 1.

Grónia, vrbs Phocidis. Steph.

Grónij, Hispaniæ populi ad Durium amnem, Pomponius lib. 3. Plin. & Silius.

Grossióni, gens Arabica per Asiam instigante Babylonico Soldano, Christianos variè afflixerūt. Demum sepulchrum Domini cum summa ignominia & vastitate defœdarunt. Blond. lib. 7. Aemil. lib. 7.

Gruningen, vrbs Phrysiæ, condita à Gruno duce, anno ab vrbe 374.

Gruno, dux Phrysiæ, Sicambrorum regis frater, anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi scripsere. Aristoteles.

Gryneā, vrbs Troadis. Steph.

Gryneum, oppidum Mycenæorum. Strabo lib. 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi peruetustus, templum autem candido marmore sumptuosum erat, in quo ipse Apollo colebatur, vnde & Gryneus appellatur.

Gryneus, cognomen Apollinis, inditum à Gryneo nemore iuxta Clazomenem Asiæ ciuitatem, in quo Apollo colebatur. Seruio, Gryneū nemus est in finibus Aeolidis, Apollini consecratum. Dictum est autem hoc nemus à Grynio vicino oppidulo. Stra. lib. 13.

Grynéus, nomen vnius ex Centauris.

Grynia, vrbs Aetoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus, siue Grynni, oppidulum Mycenæorum, vbi Gryneus Apollo colebatur.

G V

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x. mensibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, anno salutis 1345. Blond.

Guarimarus, Salerni princeps Northmānus, à suis interfectus est, anno salutis 1049.

Guel, filius Machi, princeps tribus Gad. Numero. 13.

Guido Lusignanus, Cypri rex, anno salutis 1192.

Guido, Lusignanus, Hierosolymorum rex, anno salutis 1184.

Guido Nouellus, Florentinorum dux, anno salutis 1260.

Guido Petramala, præsul Mediolanensis, Ludouico Bauaro imperatori ferream coronam imposuit, anno salutis 1327.

Guido Cremensis, Octauiano defuncto imperatoris iussu, in papatu est suffectus, anno salutis 1164. Blond. Plat.

Guilelmus Rufus, Guilelmi filius, XXII. Anglorum rex, anno salutis 1089.

Guilelmus, Henrici I. Anglorum regis filius, à patre Northmanniæ dux designatus, anno salutis 1115. Polyd.

Guilelmus, Siciliæ rex, Beneuentanæ suburbia quædam occupauit, quem anathemate papa percussit, anno salutis 1153.

Guilelmus, Scotiæ rex, anno salutis 1166.

Guilelmus Gonzaga, Rhegij vicarius, anno salutis 1340.

Guelforum factio in Italia suborta, anno salutis 1240. Blond. lib. 7.

Gumnilda vxor Asmundæ regis Danorum, quæ mariti in pugna interfecti mortem adeo ægrè tulit, vt sibi ipsi manus violentas intulerit. Autor Saxo grammat. libro 1. histor. Danicarum.

Gunas, locus in Syria, vberis & fœcundi soli, vnde nomen ei. Steph.

Gundabundus, Vandalorum rex, Christianorum hostis in Arianam hæresim fideles pœnis inducere conatus est, anno salutis 486. Procop. lib. 3.

Gundicarus Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1188. Diaco. lib. 14.

Gundisaluus, Sancij comes, anno salutis 934.

Gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per saltum Domussulæ intrauit, ex Comensibus & Taurinis ac Sporediensibus præda onustus domum rediit anno ab vrbe 1243. Blondus lib. 3.

Guni, filius Nephthali. Gen. 46. 1. Paral. 7.

Guntrannus, Clotarij Francorum regis filius, Aurelianensium rex, anno ab vrbe 1318.

Gur, ciuus montium leblaam. 4. Reg. 9.

Gur-baal, nomen loci, 2. Par. 26. in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara.

Gurgenes, Iberorū rex, ad Romanos, eò quòd Cabades fidem CHRISTI eum abnegare volebat cogere, confugit, anno salutis 526. Procopius.

G Y

Gyarus, ri, vel Gyara, ræ, insula maris Aegæi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios suos deportabant. Idē numero plurali, Iuuen. Aude aliquid brcuibus Gyaris & carcere dignum.

Gyas, vir Troianus Aeneæ comes.

Gygæus, Lydiæ lacus, stadiis quadraginta à Sardibus distans, qui postea Colous dictus est. Propert. lib. 3.

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Hom. in fine Catalogi. Plin. lib. 5. cap. 29. Gygæum stagnum appellat.

Gygæ ancillæ fuit Paryſatis reginæ Persarum & matris Cyri. Plut.

Gygemorus, monticulus nō longe à Thessalia.

Gyges, gigas Cētimanus, Cœli & Terræ filius, &

frater Briarei. Ouid. 4. Triſtium.

Centimanúmque Gygen, ſemibouémque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cùm Candaules, Lydiæ rex, vxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem eius impulit, ſeſéque cum regno illi tradidit. Herodotus lib. 1. Cic. lib. 3. Offic. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone, qui cùm terra diſceſſiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneúmque equum (vt ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores eſſent: quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitata, annulúmque aureum in digito, quem vt detraxit, atque ipſe induit (erat autem regius paſtor) tum in conſilium paſtorum ſe recepit. Ibi cùm palam eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat: idem rurſus videbatur, cùm in locum annulum inuerterat. Itaq; hac opportunitate annuli vſus, regine ſtuprum intulit, eáque adiutrice regem dominũ interemit, ſuſtulit quos obſtare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quiſquam videre potuit. Sic repente annuli beneficio rex exortus eſt Lydiæ. Hæc Cic.

Gyges, viri nomen apud Virg. lib. 9.

Principio Phalarim & ſucciſo poplite Gygen,
Excipit.

Gyges formoſi pueri nomen apud Horat. 2. Car.

Luna mari Gnidiúſue Gyges.

Gyges Lydiæ fluuius.

Gylacea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apollonia.

Gylippus vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus qui Athenienſes multis bellis, multiſque cladibus affecit. Tibul. lib. 4.

non magni potior ſit fama Gylippi.

Gylo, vide GILO.

Gymnéſiæ, duæ inſulæ (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrhenum: aliàs Baleares dictæ, & populi Baleares, quod Græcè ſonat funditores, quoniam fundarũ iactibus ſe exercerent. Dicti ſunt Gymneſij, quòd æſtate nudi degant. Steph. Inuenio & Gymnetas pro Gymneſiis, quod minus placet. Vide BALEARES.

Gymnetes populi Aethiopum, Nigritis & Pharuſis vicini. Plin. lib. 5. cap. 8.

Gymnoſophiſtæ, philoſophi Indorum, ſic dicti, quòd nudi incederent. nam σοφιστὴς ſapiens dicitur, & γυμνὸς nudus. Plin. lib. 7. cap. 2. ait ab exortu ad occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, ferentibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere. Hi frigora niuium & æſtus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos acceſsiſſe, dixiſſéque, Petite quodcunque vultis. Qui reſponderunt, Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus. Quibus ille ait, Cùm ego ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum. Si ergo (inquiũt) mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus torum orbem ſubiicere conaris? Cic. Tuſc. quæ. lib. 5. Auguſt. lib. 15. de Ciuit. Dei.

Gynecopolis, ciuitas Phœnicũ, & alia Aegypti. Steph. Plin. lib. 5. cap. 9.

Γυναικῶν λιμήν, id eſt, mulierum portus, circa Phędaliam eſt, inter Anaplum & Leoſthenium Steph.

Gyndes, Aſſyriorum fluuius maximus ſecũdum Euphratẽ: is cùm Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi eius moliens tranſitum, rapacitate fluuij abſorptus eſſet, rex iratus, amicum vlciſci ſtatuit, iurans eum, qui nũc præclarum equitem vorauiſſet, mox vix tincturum genua mulieris. Nec peragendo ſegnior bellum cum flumine geſsit, & totis copiis per magnas deductum foſſas in XLVI. alueos diſpartiuit. Seneca lib. 3. de Ira.

Gypſeis, inſula Aethiopiæ, Steph.

Gyrton, vrbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus Gyrtonam vocat, à Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Steph.

Gytheum, oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Hinc Gytheates.

Gyzantes, populi Africæ, apud quem etiam Gyxantes reperitur.

H A

HAba, filius Gomer filij Heber. 1. Para. 7.

Habacuc, nomen prophetæ. Habac. 1.

Haber, filius Baria, filij Aſer, filij Iacob. 1. Para. 7. Iudic. 4. vir Cinæus.

Habeſſus, Lyciæ ciuitas, quondã ſic dicta: deinde Antiphellus. Plin. lib. 5. cap. 27.

Habia, nomen viri, 1. Eſdr. 2.

Habides, rex Hiſpaniæ.

Habor, fluuius. 4. Reg. 17. & 18. 1. Paral. 5.

Habronicus, nomen viri.

Habſanias, pater Ieremiæ filij Iezoniæ. Iere. 35.

Habundantius, conſul cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1146.

Hacel-dema, nomen agri, pecuniis illis, quibus CHRISTVM vendiderat Iudas proditor, empti in ſepulturam peregrinorum, qui hodie monſtratur in Aelia ad auſtralem plagam montis Sion. Hieronymus in locis Hebraicis. Matth. 27. Act. 1.

Hachamoni, pater Iesbaan, 1. Paral. 11. Pater Iahiel, 1. Paral. 27.

Hache

Hachelai, Pater Atherſatha. 2. Eſdr. 10.

Hachila, collis in ſorte tribus Iuda, ad deſertum Ziph, in quo latuit Dauid. 1. Reg. 23. & 26. arcem habens natura munitiſſimam, olim ab Herode extructam, Meſida nomine, 1. Reg. 23. & 26.

Hacoc, ciuitas, 1. Paral. 6. quæ eadem eſſe videtur quę aliàs Hucuca dicitur in tribu Nephthali Ioſue 19.

Hacupha, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Hacus, nomen viri. 2. Eſdr. 3.

Hadad, Filius Iſmahelis, Geneſ. 25. 1. Paral. 1.

Hadali, pater Amaſa. 2. Paral. 28.

Hadaſſa, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Hadid, ciuitas, 2. Eſdr. 7. & 11.

Hadingus rex Danorum fuit, qui præ dolore quem ex morte Hadingi Sueonum Regis cõceperat, ſuſpendio propriis manibus inducto vitam finiuit. Author Saxo hiſtoricus.

Hadrach, ciuitas, Zach. 9. Quidam Syriam fuiſſe putant. Hieronymus in locis Hebr. terram Damaſci credidit.

Hadramitani, Siciliæ populi. Plinius libro tertio cap. 8.

Hádria, maſcul. gener. pro ſinu maris, ſeu pro ipſo mari Hadriatico.

Hádria, fœmi. gen. oppidum ad Ferrariam nunc demerſum, ad xxxv. lapidem: vulgò *Atri*. ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

Hádria, Romanorum colonia, arduo in colle ſita. Ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aſpirent. Vide ADRIA & ATRIA.

Hadrianópolis, vrbs à Maomethe capta, vbi regiam ſedem ſtatuit, anno ſalutis 1402. Egnat.

Hadriel, gener Saülis, maritus Merob. 1. Reg. 18.

Hadſi, Nomen loci. 2. Reg. 24.

Hæbudes, inſulæ quinque inter Caledonium quæ hodie Scotia dicitur & Thulen inſulam. Solin. A Calydoniæ promontorio Thulen petentibus, bidui nauigatio eſt. Excipiunt Hæbudes inſulæ quinque numero.

Hædui, Vide HEDVI.

Hæmodes, Lyciæ mons. Pomp. lib. 1. Hemodes per, e, inſulæ ſunt ſeptem in Oceano Germanico.

Hæmon vir quidam fuit qui Rhodopen filiam pro coniuge habuit. Ambo tamen diis inceſtum vindicantibus in montes ſunt conuerſi. Ouidius in Ibin.

Hæmon, iuuenis Thebánus, qui Antigonem Oedipi & Iocaſtæ filiam tanto proſecutus eſt amore, vt cum eam Creontis iuſſu occiſam intelligeret propter ſepulturæ honorem, quam fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius ſeſe iugularit. Propert. lib. 2.

Hæmónia, Vide AEMONIA.

Hæmus mons eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythiæ filio, in huius montis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

Hærennius, nomen viri, ab hærendo dictum.

Hæres, nomen deæ, cui veteres poſt acceptam hæreditatem, rem diuinam faciebant. Feſtus.

Hagab, ſiue Hagaba, Nomen viri. 2. Eſdr. 2.

Hages vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnà cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, cúmque noua Apotheoſi dignum prædicauit: Cæl. plura.

Haggia, Filius Merari. 1. Paral. 6.

Hágion, locus Scythiæ, vbi Aeſculapius celebratur.

Hagnes, nomen mulieris à caſtitate impoſitum.

Hai, Ciuitas Amorrhæorum trans Iordanem ſupra Iericho ſita, iuxta Bethauen, ad orientalem plagam oppidi Bethel nõ longè ab eo diſtans, Ioſue 7. & 12. Cuius regem ſuſpenderunt filij Iſrael, Ioſ. 8. Hæc Iſaiæ 10. Aiath appellatur: Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam Gen. 12. Ierem. 49. Ioſ. 12. 1. Eſdr. 2.

Hala, fluuius. 4. Reg. 17. & 18.

Halaa, altera vxor Aſhur. 1. Paral. 4.

Hala coméne & Halacomenæ tam ſingul. quàm plural. numero, ſiue Halalcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomenida cognominata eſt, quòd in eo loco coli ſolita ſit. Vide ALACOMENE.

Halæ Aexonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæ, oppidum Bœotiæ. Eſt & è regione Maſetis & Ciliciæ ciuitas. Item Hale, ἁλὴ vicina Argiuis: ἅλικῶ κτῆμα in Cilicia: & Halice regio, ἅλικῶ χωρίον iuxta Auguſtam, & mons ciuſdem nominis.

Halæa Minerua dicta eſt ab Halæo quodam Tegeate, qui Mineruæ templum extruxit, quo conſumpto igni Tegeatæ ſumptuoſius poſtea conſtruxerunt: quos cum deuiciſſet Auguſtus imperator prælio Actiatico, dentes apri Calidonij qui in eo templo erant, quique vlnæ longitudinem vincebant, Romam tranſtulit. Pauſ. & Paleph.

Halæus Apollo dictus, à Philotecte qui cùm finem ſuis erroribus vellet ſtatuere, Apollini Halæo templum conſtruxit. Paleph. lib. 1.

Halæſus, Agamemnonis filius ex Briſeide, aut (vt alij malunt) ex Clytemneſtra, quem aiunt cum illa ſenſiſſe cõtra patrem, & poſtea patria pulſum in Italiam veniſſe, atque apud Maſſicum Campaniæ monte conſediſſe, & tanquam Troiani nominis hoſtem Turno aduerſus Aeneam fauiſſe. Virg. lib. 10. Aeneid. Ouid. lib. 4. Faſt. author eſt, ab hoc Halæſo Faliſcos originem accepiſſe.

Halaróij, populi circa Pontum. Steph.

Halcath, Ciuitas in tribu Aſes, data Leuitis. Ioſ. 19. quæ & Helcath dicitur, Ioſ. 21.

Halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua diſſuaden-

te cùm iſſet ad cõſulendum Apollinem de ſtatu regni, naufragio periit. Cuius corpus cùm ad vxorem delatum fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus. Poſtea miſeratione Thetydis & Luciferi conuerſi ſunt ambo in aues marinas quæ Halcyones vocantur. Vide ALCYONE.

Halcyone, Vide ALYONE.

Halei maritima vrbs Laconicæ. Steph.

Haleius campus, Vide ALEIVS.

Halêſa, Siciliæ ciuitas. Cic. act. 5. in Verrem.

Haléſius ager in Epiro, vbi ſal copioſus fit. Stephanus.

Haleſus, fluuius & mons non longè ab Aetna, vbi Proſerpina flores legebat in horto cum aliis virginibus. Columella.

Halhul, Ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Halia nympha marina, Nerei & Doridis filia ἀπὸ τῆς ἁλὸς hoc eſt à mari dicta.

Hália, eadem quæ Theſſalonica.

Haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant quæ volebant candida naſci. Plin. lib. 31. capite 2. aliàs Halialmoni, aliàs Alyacmon, & lib. 4. cap. 10.

Haliartus, Straboni libro nono vrbs Bœotiæ ab Haliarto Therſandri filio condita. Steph. Vide ONCHISTON.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna, Vide CHALCIS.

Halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, Argiuorum Colonia, in qua Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat, clara Herodoto, Heralito poeta, Callimachi ſocio, & Dionyſio hiſtorico, qui res Ro. Strabonis temporibus ſcripſit. Regia olim regum Cariæ fuit Iſtmus aliàs dicta. Diod. lib. 17. & Strabo lib. 14.

Halicyæ, vrbs Siciliæ. Steph.

Halicyrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

Halimêda nympha, Vide DAMASCVS.

Halizon, fluuius.

Halizónes, populi Paphlagonum, ſic dicti, quod vadique mari circundentur. Tortelius. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam & Lydiam habitaſſe ſcribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλαζόνες quòd diuitiis ſuperbirent, Vide CHALYBES.

Halmyris lacus ambitu LXIII. paſſ. ex Danubio natus ſupra Iſtropolin, de quo Plinius libro 4. cap. 12.

Halone inſula Propontidis ante Cyzicum oppidum habens eiuſdem nominis. Plin. lib. quinto cap. vltimo.

Halonéſos, inſula Aegæi maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus, qui mares erant, cæſis, tantum fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mel. lib. 2. Strabo lib. 14. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt. Eſt & alia Ioniæ, Steph.

Halſius campus, Vide Tragaſæ.

Halus, ciuitas Achaiæ & Phthiotidis. Parmenſcus aliam facit Malliacam Achilli ſubditam, aliam Proteſilao. Steph. Incolæ Halei, Halufij vel Halij dicuntur.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in auem ſui nominis. Ouid. 8. Metamorph.

Halyattes, Lydiæ rex, pater Crœſi, qui ab eo Halyatticus cognominatur. Horat. lib. 3. Carm.

Halys, fluuius in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe euoluens, Crœſo fatalis, Ouid. quarto de Ponto.

Halyſij campi mentionem facit Aeneas Syluius.

Hama pugil nobilis apud Saxones, qui tamen ſatis infeliciter pugnauerit cum Starcathero altero pugile iam ſene. De quibus Saxo lib. 6.

Hamadryades, Vide Dryades.

Haman, vide Aman.

Hamathæus, Filius Chanáan, Gen. 10. 1. Paral. 1. à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alij Antiochiam, vt non nullis placet. Mihi videtur eſſe vrbs tribus Nephthali, quæ Emath dicitur: à qua circumiacens regio ſic dicta eſt.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamáxa, ſydus, quod nos ſeptentriones dicimus: à figura poſituráque ipſa, quia ſimile plauſtri videtur Gel. lib. 2. cap. 21.

Hamaxámpeus, pars fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commixtus eſt. Tortel.

Hamaxantia, pars tribus Hippothoontidis. Stephanus.

Hamáxia, Ciuitas Atticheæ Ciliciæ. Stephan. ex Strabone.

Hamáxitos, vide Amaxitos.

Hamaxóbij, qui carrucis degunt, & plauſtris ædium vice vtuntur, vt Scythæ. Dicuntur etiam Hamaxœci, Hamaxices & Hamaxitæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

Hamaxobitæ, populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro ſedibus plauſtra habent, ſic dicti ſunt Pomponio libro 2. Græcis enim ἅμαξα plauſtrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus, Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos Poloni Moſcouitas nominant, corrupto vocabulo.

Hamdam, filius Diſan filij Seir Horræi. Gen. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Hamran.

Hamer, Doringiorum rex, anno ſalutis 660.

Hamílcar, Vide Amilchar.

Hammodara oppidum inter Aegyptum & Aethiopiam iuxta ſe habens fontem bituminis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Hammon, vide AMMOG.

Hamon, ciuitas. Ioſue 19. 1. Paralip. 6. in tribu Nephthali.

Hamoth dor, ciuitas, Ioſ. 21. quæ de tribu Nephthali non ſolùm Lenitis, imò etiam profugi homicidis pro tutiſſimo aſylo eſt aſsignata.

Hamran, Filius Diſan, filij Seir Horræi, 1. Para. 1.

qui

qui Gen.36, dicitur Hamdan.
Hamuel, filius Maſma. 1. Paral. 4.
Hamul, filius Phares filij Iudę. Gen. 46, 1. Par. 2.
Hamullus, Conſul cum Glabrione, anno ab vrbe 904.
Hanan, filius Maacha, 1. Paral. 11. Filius Sizac, 1. Par. 8. Filius Aſel filij Elaſa, 1. Par. 8. & 9, 2. Eſdr. 7. & 8. Filius Legedeliæ, Iere. 35, 1. Par. 4.
Hanameel, filius Sellum patruelis Ieremiæ prophetæ. Iere. 32.
Hananeel, nomen turris Ieroſolymæ. 2. Eſd. 3. Iere. 31.
Hanani, pater Iehu prophetæ. 3. Reg. 16, 2. Para. 16. Nehe. 12.
Hanania, ſiue Hananias, pater Selemiæ patris Ieriæ, Iere. 27. Pater item Sedeciæ principis, Iere. 36. Filius Zorobabel filij Phadaia, 1. Par. 3. & 8. Nomen prophetæ, Iere. 28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta à Nabuchodonozor in captiuitate enutritus fuit, cui præpoſitus eunuchorum, Sidrach nomen impoſuit. Dan. 1.
Hanapis, fluuius Scythiæ. Herod.
Hanathon, ciuitas in terra Zabulon. Ioſ. 19.
Hanes, ciuitas Aegypti, Iſa. 30.
Haniel, filius Olla, 1. Paral. 7. Filius Ephod princeps tribus Manaſſe. Num. 34.
Hanni, nomen viri. 2. Eſd. 12.
Hannibal, vide ANNIBAL.
Hanno Carthaginenſis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnum adfectans: & in filiæ nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito à miniſtris conſilio fruſtra cogitans, alia adgreſſus via, ſeruitia concitauit, quibus incautam vrbem opprimeret, quo etiam ciuibus prouiſo ac vitato periculo, ipſe demum in caſtellum munitum ſeſe recipiens, Afros, Mauroſúmque regem armauit: captus poſtremò, ac primum virgis cæſus, deinde effoſsis oculis, ac manibus eruribúſque fractis, cruci adfixus eſt: ac in cognatos omnes etiam animaduerſum. Trog. lib. 22.
Hanno Carthaginenſis, Agathocli cum triginta millibus Pœnorum obuius factus, conſerta pugna occiſus eſt. Trog. lib. 22.
Hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima cõſuleret Carthaginenſibus de pace, nequaquam exauditus eſt. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.
Hanon, filius Naas regis filiorum Ammon. 2. Reg. 10, 1. Paral. 9.
Hanones, Belgicæ populi.
Hanum, nomen viri. 2. Eſd. 3.
Hapham, filius Hir. 1. Paral. 7.
Hapharaim, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. decimonono.
Haphra, qui & Apries, Aegypti rex, regnauit annis xxv. anno ab vrbe 143.
Haphſiba, mater Manaſſe. 4. Reg. 21.
Happim, filius Machir. 1. Paral. 7.
Harad, ſiue Harada, nomen fontis, ſiue loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſrael profecti de Sepher. Iudic. 7, Num. 33.
Haraia, pater Eziel. 2. Eſd. 3.
Haraldus, xx. Anglorum rex, Goduini filius, Toſto fratri regnum inuidens, Haraldum Noruegiæ regem, ſpe regni, prædæque in fratrem commouit, claſſe inſtructa Angliam applicuit prælio commiſſo, occubuit ipſe & Toſto, anno ſalutis 1067.
Haran, ciuitas Meſopotamiæ, à Charra Syriæ fluuio, in qua habitauit Thare, Geneſ. 11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4. Reg. 19, Iſa. 37, Ezech. 27. Dicitur & Charan à Græcis, Act. 7. Eſt & nomen viri, 1. Paral. 2.
Harbon, apud Celtas regnauit, anno ante conditam vrbem 897.
Harbona, nomen eunuchi, Eſther 1.
Harcalo veneficus fuit, qui innocuos leones impurè attrectabat manibus. Syl. lib. 1.
Harcalo non manibus fœtas mulcere leænas.
Hareph, nomen viri. 2, Eſd. 7, Nehem. 10.
Hares nomen montis in quo ſita eſt Aialon. Iudic. 1, 2. Eſd. 8.
Hareth, nomen villæ ad occidentem. 1. Reg. 22.
Harhur, nomen viri. 1. Eſd. 2.
Harim, nomen ſacerdotis. 1. Par. 24, 1. Eſd. 2. 10.
Hariph, filius Hur, 1. Paral. 2.
Harma, ciuitas in tribu Iuda & Simeon. Ioſ. 15, 1. Reg. 30. Ioſ. 19. Iud. 1, dicitur Sephath.
Harma, vrbs Bœotiæ Tanagricæ: eſt etiam tribus Atticæ pars. Steph.
Harmata, vrbs Indica. Steph.
Harmatites, ciuitas quædam. Steph.
Harmatus, thuntis, ciuitas ſeu promontorium è regione vrbis Methymnæ, à qua Harmatopolitæ dicti ſunt.
Harmodius & Ariſtogiton, ciues Athenienſes Tyrannicidæ, quorum paſsim mentionem facit Demoſthenes in orationibus.
Harmatopolitæ, populi ſunt Aſiæ in ſinu Elaitico, ita dicti ab Harmathonte vicino promontorio. Plin lib. 5. cap. 30. apud Strab. hoc promontorium vocatur Hermatus, per e literam in prima ſyllaba.
Harmonia Martis & Veneris filia, Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale monile dedit, eò quòd ex coniugis adulterio fuiſſet prognata. Ouidius libro 4. Metamorph. Vide CADMVS.
Harmonia, Gelonis filia, Themiſtij vxor.
Harmonides, Troianus, quem, teſte Hom. lib. 5. Iliad. præcipuo quodam amore Minerua dilexit, ideóque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia quæ fabrefaceret, naues illas Alexandro ædificauit quæ fuerunt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt caput: pernicioſas quidem ac mortiferas, vt exteris Troianis, ita ipſi ædificatori,

quia deorum monita non intellexisset.

Harnapher, Filius Supha filij Helem. 1. Para. 7.

Harodi, ciuitas. 2. Reg. 23.

Haromaph, Filius Iedaia. 2, Esdr. 3.

Haroseth, ciuitas quæ iuxta Iosephum lib. 5. antiq. Iud. super paludem Samachonitidem sita est. Iudic. 4.

Harpágium, oppidum iuxta Parium, apud quod Ganymedem puerum Phrygium raptum Græca fabulositas ausa est adserere. Vadian. Stephanus Harpagia numero multitudinis, locum esse scribit circa Cyzicum, vnde raptus sit Ganymedes.

Harpagus dux Cyri, inferiorem Asiam subegit, anno ab vrbe 207.

Harpálice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita: hæc cum patrem senem à Getis captum sensisset, collecta confestim multitudine, & celerius, quàm de fœmina sperari potuerit, illum armis & robore liberauit. Virg. lib. 1. Aeneid.

Hárpalus, nomen prædonis. Cic. lib. 3. de Natura deorum. Hic diis illudebat quòd in tanta fortuna tam diu viueret.

Hárpalus, ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.

Harpalycea, ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita. Steph.

Hárpasa, oppidum Asiæ, oppositum fluuio Harpaso. Plin. lib. 5. cap. 29. vbi cautes stat horrenda vno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur, resistens. idem Plin. lib. 2. cap. 45. ἅπαξα Stephano, ciuitas Cariæ.

Harpe, pes, ensis falcatus, quo Mercurius vsus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perseus in amputando Medusæ capite. Harpedophorus Mercurius dictus est, quòd Harpe id est, hamato gladio vsus esset in Argo necando. Ouid. 5. Metamor.

Harpocrates, simulachrum in sacris Isidis & Serapidis erat, quod digito labiis impresso, admonere videbatur, vt silentium fieret. Hunc Aegyptij silentij deum esse volebant. Reuera autem Græcus philosophus fuit Harpocrates, cujus eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, vt silentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratem (vt monet Erasmus in Adagiis) prouerbialiter dictum est, pro silentium imponere.

Harpyia, vrbs Illyriæ iuxta Encheleas. Stephanus.

Harpyiæ, Ponti & Terræ filiæ, vt ait Seruius, vnde in insulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes: dictæ ἀπὸ τῦ ἁρπάζειν, id est, à rapiendo. Volatiles, vultu virgineo, manibus vncis. Alij dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omnium pater est, nec immeritò. nam secundum Milesium Thalem, omnia ex humore procreantur, vnde est, Oceanúmque patrem rerum. Alij autem dicunt Harpyias, filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres esse dicit, Aëlo, Ocypete, Celæno, quarum posteriorem Homerus Podargen vocat, & ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos, Balium videlicet & Xanthum genuisse dicit. Hesiodus tantum duas nominat, Aëlo videlicet & Ocypeten. Vide CALAIS, ZETHVS, & PHINEVS. Virgilius libro 3. Aeneid.

Harsa, nomen viri. 1. Esd. 2.

Harudes populi Transrhenani sunt in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Ariouisto Germanorum rege transportati: Gallicè, *Le pays à l'entour de Constance.*

Harus, pater Messalemeth matris Amon regis Iuda. 4. Reg. 21.

Hasaba, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 2. Paralip. 3.

Hasabia, filius Amasiæ, 1. Paral. 6. Princeps Leuitarum, 2. Paral. 35, 1. Paral. 25.

Hasadias, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paralip. 3.

Hasael, rex Syriæ, Vide HAZAEL.

Hasar-moth, filius Iectan. Gen. 10.

Hasar-suhal, ciuitas, 1. Para. 4. Hæc & Hasersual appellatur. Ios. 19.

Hasar-susim, ciuitas, 1. Par. 4. quę & Haser-susa.

Hasason-thamar, oppidum, quod & Engaddi dicitur. Gen. 14, 2. Para. 20.

Hasbadana, nomen viri. 2. Esd. 8.

Hasdrubal, Vide ASDRVBAL.

Hasebia, filius Merari, 1. Paral. 9.

Hasebna, nomen viri. 2. Esd. 10.

Hasebnia, nomen viri Nehem. 9.

Hasebonias, nomen viri. 2. Esd. 3.

Hasem, nomen viri. 2. Esd. 7.

Hasergadda, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Hasetim, ciuitas in dorso montis Seir inter Aegyptum & Chananæam, in qua Hauim, id est Heuæi gigantes habitarunt, ab Caphthorim expulsi, Deut. 2. Ios. 13. aliàs Haseroth, vt quibusdam videtur appellata.

Haseroth, nomen heremi, per quam transierunt Israëlitæ, ascendentes in terram Chanaan ex Aegypto, Deut. 1. Num. 13. & 33.

Hasersual, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ios. 19. quæ 1. Par. 4. Hasar-suhat dicitur.

Hasersusa, ciuitas in tribu Simeonis, Ios. 19. quæ & Hasar-susim.

Hasim, nomen viri. 1. Paral. 7.

Hasom, nomen viri. 1. Esd. 10.

Hasor, ciuitas regni Iabin Chananæorum regis: quæ & Hersom dicitur, quam solam Iosue incendit, Ios. 11, 1. Reg. 12, 4. Reg. 15. quæ principatu tenuerat inter omnia regna Amorrhæorũ, Ios. 11, & 12. Fuit vna in tribu Iuda, Ios. 15. Alia in tribu Nephthali, Ios. 19. vbi regnauit Iabin, Iudic. 4. 3. Reg. 4. Reg. 15.

Hasra, pater Thecue patris Sellum mariti Oldæ prophetidis, 2. Paral. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Araas.

Hassemon, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15.

Hassub, filius Ezricam. 1. Par. 9.

Hasta oppidum in extremis Italiæ finibus circa Lapygium promontorium. Plin. libro 3. cap. 1.

Hasub, nomen viri. 2. Esd. 11.

Hasum, nomen viri. 1. Esd. 2, 2. Esd. 8.

Hasupha, nomen viri. 1. Esd. 2.

Hathath, filius Othoniel. 1. Par. 4.

Hatil, nomen viri. 1. Esd. 2.

Hatipha, nomen viri. 1. Esd. 2.

Harita, nomen viri. 1. Esd. 2.

Hattus, filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Par. 3. 1. Esd. 8. Nehe. 19. & 12.

Hauoth-iair, Villæ iair 1x. in Hermon monte & Galaad, quas expugnauit Iair filius Segub, Num. 32. Siue nomen regionis, quæ & Basan dicitur, Deut. 3.

Hazael, nomen viri, 3. Reg. 19. 2. Paralip. 22. Successor Ben-adad in regnum Syriæ, 4. Reg. 8. Amos. 1.

Hazia, nomen viri. 2. Esd. 11.

Hazir, nomen viri. 2. Esd. 10.

H E

Hebal, filius Iectan, Gen. 10. Est & mõs vltra Iordanem in terra Chanaan, non longe ab Ierichonte, in quo altari constructo posuit Moses maledictiones. Ioseph. lib. 4. ca. 6. antiq. Iud. Deut. 11. & 27.

Hebe, filia Iunonis, absque patre, & dea iuuentutis, de cuius ortu huiusmodi refertur fabula: Apollinem, cum Iunoni nouercæ conuiuiũ in patris sui domo parasset, inter alia lactucas agrestes ei appositisse: quas cum Iuno auide comedisset, cum antea sterilis esset, prægnans effecta est, peperitque Heben, quam postea Iupiter ob formæ elegantiam poculis suis præfecit. Verum cum Ioue apud Aethiopas cœnante, Hebe pocula illi administrans, perque lubricum minus caute incedens, cecidisset, reuolutisque vestibus obscœna superis nudasset, ab officio est amota, eiusque loco Ganymedes subrogatus. Hæc Seruius.

Homerus autem ex Ioue eam conceptam esse tradit, neque omnino ab officio remotam, sed cæterorum deorum pincernam fuisse, Ganymedem verò solius Iouis. Hæc postremò Herculi nupsit in deorum numerum relato: cuius etiam precibus abducta, Iolaum Iphicli filium florenti ætati restituit. Ouid. libr. 9. Metam.

Hoc illi dederat Iunonia munus Hebe, &c.

Heber, filius Brie, Gen. 46. 1. Par. 4. 7. & 8. Num. 26. Item filius Sale, Gen. 10. Luc. 3. Filius item Elphaal filij Mehusim. 1. Par. 8.

Hebræi, dicti sunt Iudæi, ab Heber qui fuit abnepos Sem filij Noe. Et quia in eius familia remansit lingua, quæ prius humano generi cteditur fuisse communis, quam gentes linguarum diuersitate sunt diuisæ, deinceps Hebræa est nuncupata. Ab Hebræus fit Hebraicus, ca, cum, vt lingua Hebraica.

Hebri, nomen viri, 1. Par. 24.

Hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudææ, ciuitas Amorrhæorum quondam Philisthinorum metropolis. Hæc dicta est & conuallis Mãbre, Genes. 13. Num. 13. 1. Paralip. 3. & Arbee, Genes. 23. & Cariath-arbe, Iosue 15. Filius item Gaath filij Leui, Exod. 6. 1. Paral. 2. & 6.

Hebrona, nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel, Num. 33.

Hebrus, fluuius Thraciæ, aureas voluens arenas in Rhodope monte nascens, supra Philippopolin, & è regione Samothraciæ insulæ in mare Aegeum sese exonerans. Fabulantur poëtæ Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuisse, cum à Ciconum mulieribus fuisset discerptus: vnde & Oeagrius dicitur, ab Oeagro Orphei patre. Virgilius libr. 4. Georgi con.

Tum quoque marmorea caput à Ceruice reuulsum,
Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.

Hebrus hodie Mariza dicitur.

Hecale, anus paupercula, quæ Theseum adhuc adolescentem hospitio, susceptit. Huius paupertatem Callimachus iusto volumine celebrauit. Hinc natum est prouerbium, Nunquam Hecale fies: hoc est, nunquam te inopia opprimet.

Hecalius, Iuppiter dictus est ab anicula quadam Hecale nomine, quæ cum Theseum quodam tempore comiter excepisset, promisisseque ei se suam ipsius animam Ioui immolaturam, si saluus ex prælio domum rediret: atque ante reditum Thesei obiisset, occasionem Theseo dedit vt in honorem ipsius sacrum Hecalesium Ioui institueret, eúmque Hecalium vocaret. Paleph. lib. 1.

Hecameda, Arsinoi filia, quę direpta Tenedo Nestori in prædam cessit. Hom. lib. 11. Iliad.

Hecate, Iouis & Latonæ filia, soror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex numen attribuitur, vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cælo creditur esse Luna, in terris Diana, & apud inferos Proserpina. Dicta Hecate, Sernio, quod centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat insepultos. Verisimilius tamen videtur Hecates nomen factum esse à masculino ἑκατος, quo nomine Græci vocant Apollinem, sicut à Cynthio Cynthia, à Delio Delia, à Phœbo Phœbe. Dictus autem Sol est Hecatos, ab ἑκάς, longè, quòd eminus radios

dios ſuos ad nos mittat, quodam modo iaculetur. Hæc & τριπρόσωπος cognominatur, quia (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuis agreſtis. Ouidius libro 9. Metamorph.

Tuque trieeps Hecate.

Hecate, herbarum veneficiorumque peritiſſima, quæ in Taurica Cherroneſo regnauit, Dionyſio Mileſio. Filia fuit Perſæ, filij Solis, & fratris Aetæ: à quo & Perſeis, ſiue Perſeia cognominatur. Ouid. 7. Meta. Valerius Flac. libro 6.

Hecataeus hiſtoricus Mileſius fuit Protagoræ auditor, qui primus ſoluta oratione hiſtoriam condidit: floruit temporibus Darij qui Camby ſi ſucceſſit. Suid.

Hecatęus grammaticus quidam Abderita, cuius meminit Suid.

Hecateſia, ſic Idrias vrbs Cariæ nominabatur.

Hecatombea, vide HERAEA.

Hecatombe, ſacrificij genus, in quo ritus ſic ſeruabantur, vt centenæ ſui generis mactarentur victimæ: vt centum ſues, centum hœdi. Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero ſacrificantium, quia centum Peloponneſi vrbes id faciebant.

Hecatompolis, Cretæ inſulæ epitheton, à numero ciuitatum poſitum, quæ centum in hac inſula fuiſſe perhibentur, vel Virgilio teſte lib. 3. Aeneid.

Hecatompylos, Thebes Aegyptiacę epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuiſſe dicuntur. Iuuenalis,

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.

Eſt item eiuſdem nominis vrbs in Parthia teſte Steph.

Hecatonchiros Briarei ſiue Aegeonis epitheton quaſi Centimanus. Hic enim centum habuiſſe manus & quinquaginta ventres à poëtis fingitur. Plutar. in eo opuſculo quod περὶ πολυφιλίας inſcripſit.

Hecatonneſi, paruę inſulę viginti circa Leſbum, ab Hecato Apolline dictæ, qui in illis locis plurimum colitur.

Hechelias, pater Nehemiæ. 1. Eſd. 1.

Hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus: dictus (vt ſcribit Plato) ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quod vrbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriámque ſeruarit. Eo nanque ſoſpite Troia nunquam potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachen, ex qua Aſtyanacta ſuſcepit, quem Vlyſſes capta Troia è faſtigio turris præcipitauit. Solus Græcos, quemadmodum Achilles ſolus Troianos, fugabat: ex quibus Proteſilaum & Patroclum, alióſque permultos interfecit. Tandem ab Achille interemptus eſt: à quo etiã bigis alligatus, circum Patrocli ſepulchrum, Troiæque muros tractus eſt. Tandem eius corpus per duodecim dies inſepultum ab Achille ſeruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentiſſimè cremauit. Home. libro 23. Iliados. Hinc Hectoreus: Ouidius in Epiſt.

Nomine in Hectóreo pallida ſemper eram.

Hecuba, Priami Troianorum regis vxor, filia Dymantis, Homero, aut (vt Virgilius Euripidem ſecutus ſentit) Ciſſei, capta Troia in canem verſa. Ouid. lib. 3. Metam. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quòd cùm à Græcis captiua abduceretur, & filij ſui Polydori corpus in mare abiectum agnouiſſet, quoniam aliter iniuriam vlciſci non poſſet, Græcos inauibus laceſſiuerit conuitiis.

Hecubę ſepulchrum, Thracię promontorium.

Heddai, nomẽ viri. 2. Reg. 23. qui Huri. 1. Par. 11. dicitur.

Heder. filius Beriæ. 1. Par. 8.

Hedui, Gallię populi, Aruernis finitimi, poſt Heluetios & Sequanos in occaſum vergentes, iuxta quos ex Alpibus fluit Araris. olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Auguſtodunum erat. Tacitus lib. 3. vulgò, *Le pays à l'entour d'Augſtun en Bourgongne.*

Hedymeles: Iuuen. Sat. 6. Quo tener Hedymel.

Hedypus Suſianiæ fluuius qui Perſarum Aſylum præterluens in Eulęum illabitur Plin. libr. 6. cap. 27.

Hegaleos, mons Atticæ nemoroſus. Stat. lib. 11.

Hegemon Characenus, (Eſt autem Charax, Phrygiæ, vrbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricon Thebanorum Lacedæmoniorum. Steph.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repręſentabat, vt earum miſeranda imagine audientium pectoribus inſerta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: ideóque à rege Ptolemæo vlterius hac de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & lib. 1. Tuſcul. quæſt. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.

Hegeſippus hiſtoriam ſcripſit Eccleſiaſticã quinque libris quos habemus à Chriſto paſſo ad ſua tempora. Suid.

Hegeſippus, poëta comicus: inter fabulas ipſius commemorantur φιλαίτιοροι Athenęus.

Hegeſippe, Holori regis Thracię filia quã Miltiades Athenienſium dux accepit. Tortelius.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necẽ exul Delphos perueniens, quemnam locum coleret, conſuluit deum, cui Phœbus, vbi ſaltantes videret ruſticos cum coronis oleaginis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, vrbem condidit Eleam, Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegetinatia

Hegitinatia, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Vulgò *Lignitz*.

Hegla, filia Salphaad filij Hepher filij Galaad. Num. 26.

Hela, regiuncula Asiæ, Attali regis emporium. Steph.

Helā, ciuitas, 2. Reg. 10. haud procul à Iordane.

Helba, ciuitas, quæ sorte tribui Aser euenit. Iudic. 1.

Helcat, ciuitas, quæ de tribu Aser data fuit Leuitis, Ios. 21. Hæc etiā Halcath dicitur. Ios. 19.

Helci, nomen viri, 2. Esd. 12.

Helcia, pater Eliacim, 4. Reg. 18. Isa. 22. Est & nomen sacerdotis, 4. Reg. 22. Pater item Ieremiæ Prophetæ, Iere. 1, 1. Paral. 6, 2. Esd. 12.

Helec, filius Galaad filij Machir filij Manasse filij Ioseph. Num. 26. Ios. 11.

Heled, filius Baana, 2. Reg. 23.

Helegeus inuentor tubæ primus. Paleph. lib. 2. & Pausan.

Helei, Vide ELEI.

Helem, nomen viri, Zach. 6. 1. Paral. 7.

Helemaida, vrbs Ios. lib. 12. cap. 13.

Helena, æ, siue Helene, es, filia Iouis ex Leda, Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in cygni formam transmutato cōpressa, duo peperit ouа: ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Castor & Clytēnestra excluſi fuerunt. Ex his Helena cùm cæteris hæc ætatis fœminis formā elegantia præstaret, à Theseō rapta est adhuc virguncula, non multò tamen pòst Castori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam restituta est, & Menelao vxor tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Post hęc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam sese contulit: vbi à Menelao hospitio susceptus, clàm se in amorem Helenæ insinuauit: tandémque absente hospite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam insigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotiæ coniurarunt.

Nec multò pòst mille contractis nauibus in Asiam nauigarunt, multísque expugnatis oppidis, tandem Ilium obsederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiisset, Helena Deiphobo fratri eius nupsit. Verùm cùm eò iam res rediisset, vt Græci armis diffidentes ad dolum sese conuerterent, Helena quoque proditionis particeps fuisse putatur, & facem (quod signum aggrediundi negotij inter ipsam & Græcos conuenerat) ex arce sustulit captáque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eóque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

Helena, insula Atticæ, ad quam appulit Helena pòst captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Est etiam fons in Chio, in quo se Helena lauit. Steph.

Helene, alio nomine Cranaë, insula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ: inde dicta, quòd Paris raptæ Helenæ primum in ea stuprum intulerit.

Helenes, Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Græci Helenes nuncupati sunt.

Helenia regio, Vide HELLENI.

Helenius, locus iuxta Canobum. Steph.

Helenopolis, Vide HELLENOPOLIS.

Helenus filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis seruatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipsis indicasset. Quinetiam euerso Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non solùm à Pyrrho seruatus, verumetiam liberaliter habitus est: cúmque ille Orestì Hermionem eripuisset, Andromachen, quam antea iustæ vxoris loco habuerat, Heleno concessit: adiecta etiā regni parte, quam Helenus de fratris sui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbem ad similitudinem Troiæ condidit, in qua & profugum Aeneam hospitio susscepit. Virg. lib. 3. Aeneid.

Heledus, Sicambrorū rex, anno ab vrbe trecentesimo nonagesimo septimo.

Helenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob in ertiam regno se abdicare coactus est, anno salutis 454.

Heleph, ciuitas. Ios. 19. Terminus Nephthali.

Heles, nomen viri, 2. Reg. 23.

Heli, nomen sacerdotis illius qui Samuelem vnxit in Prophetam, 1. Reg. 1. pater item Ioseph mariti Marię virginis. Luc. 3. qui Matth. 1. dicitur Iacob.

Heliades, filiæ Solis & Clymenes, sorores Phaëthontis, quarum nomina sunt Phaëthusa, Lampetusa, & Lampetia.

Hæ cùm iuxta Padum mortem Phaëthontis fulmine deiecti insolabiliter deflerēt, in alnos, siue (vt alij volunt) in populos versæ sunt, electrum lachrymantes. Vocātur autem Heliades à patre sole, qui Græcis ἥλιος dicitur. Ouidius libro 2. Metamorph. Eadē & Phaëthontiades appellantur à fratre Phaëthonte. Virgilius Eclogа 6.

Heliæa, iudicium Athenienſium omnium maximum, vtpote ex aliis quatuor congregatum, videlicet 500. & 50. & 200. & 100. Iudices Heliastæ dicuntur.

Helias, Vide ELIAS.

Helice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrſa maior: ἑλίττω ἕλικος, hoc est, à circunuolutione, quòd diei noctísque spatio circumpolum Arcticum voluatur signum cæleste ad septentriones.

Helice, oppidum Achaię propriè dictæ, ad sinum Crissæum, maris impetu hausturn. Plin. libro 2. cap. 92. Vide ELICE.

Helice, Steph. vrbs Peloponnesi, sab Halica Lycaonis filio, aut Helice Iouis vxore & Selinun

tis

tis Neptuni nati filia. Steph.

Helicon, mons Phocidis, sinui Crissæo incumbens, non procul à Parnasso, eique æmulus & altitudine & circuitu: qui & ipse Apollini sacer est & Musis. Hinc Heliconides, & per epenthesin Heliconiades, Musæ sunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone, qui ibi cum Cithærone fratre singulari certamine pugnasse fertur.

Heliconius, Neptunus dictus est, non ab Helicone fonte decantatissimo, sed ab Helice ciuitate vbi positum ei templum erat. Strab. libro 8. refert totam Helicem, vnà cum Heliconij Neptuni templo diluuij instar misere à fluctibus absorptam, eámque cladem ob iram Neptuni accidisse.

Nam cum Iones ex Helice profugi legatis sæpius missis ab Helicensibus neque Neptuni statuam, neque sacra impetrare potuissent, iratum deum proxima hyeme vrbem ipsam toto cum loco aquis obruisse.

Heligastus, Sicambrorum vates & sacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.

Helini, populi Thesprotiæ, & regia Helenia: Gentile Helenius. Steph.

Heliocopis, nomen Nymphæ.

Heliodorus, nomen viri. Sophista fuit clarus, cuius etiam extant historiæ.

Heliodorus rhetor Adriani Cæsaris temporibus, Imperatori clarissimus, & ab eodem magister Epistolarum effectus: in quem extat illud Dionysij Sophistæ scomma, Pecuniam & honores dare Cæsar potest, rhetorem efficere non potest.

Heliogabalus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit, matris opera apud Antiochiam. Huius mores impurissimos Lampridius describit. Herodian. lib. 5.

Helionora, siue Leonora, Lusitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Austriæ duce coronata, anno salutis 1451.

Heliopolis, ciuitas Aegypti, inter Alexandriam & Coptum quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera est eiusdem nominis in Cilicia, patria Chrysippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta est. Steph.

Helis, Vide ELIS.

Heliseus, Vide ELISEVS.

Helisos, fluuius Atticæ. Sta. lib. 4. Thebaid.

Hensyci, populi Ligurum. Steph.

Helius Cæsareus Neronis adulatione potentissimus fuit qui Sulpitium Camerinum virum primarium, eiusdémque filium è medio sustulit, crimini dans quòd cum cognomine hæreditario Pythici dicerentur in Pythicas Neronis victorias ἐκ τῆς ὁμωνυμίας impij viderentur. Ex Dione Cassio.

Helius, proprium nomen viri, à sole, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.

Helixæa, insula Hyperboræorum, non minor Sicilia, sub fluuio Cerambyca: Insulani Cerambycæ dicuntur Steph.

Helixus Cei insulæ fluuius, iuxta Coressum. Stra. lib. 10.

Hellanicus, historiographus clarus, anno ab vrbe 250.

Hellas, ladis, latissima Europæ regio, olim disciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur, Vide GRAECIA. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio. Thucydides lib. 1. Est & flumen Achaiæ.

Hellas, vrbs Thessaliæ, condita ab Hellene, non quidem Deucalonis, sed Phthij filio & Chrysippi Iri filia. Phthius autem, Achæi filius erat. Est & alia Hellas Cœlesyriæ: Gentile, Hellanicus & Helladicus. Steph.

Helle, les, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ vnà cum Phryxo fratre, nouercales insidias metuens, cùm accepto à patre ariete aureo Pontum vellet trajicere, magnitudine periculi contertita, in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellespontum vocant eruditi. Ouid. 11. Metam.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes nonnulli credunt fuisse nominatos. Vide HELLAS.

Hellenes ipsi Græci, Vide PANELLENES.

Hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ & Caricomemphitæ. Steph.

Hellenopolis, vrbs Bithyniæ post instaurationem Bithalbes. Steph.

Helles, filius Azariæ filij Iehu filij Obed. 1. Para. cap. 2. 11. & 27.

Hellespontus, fretum angustum inter Propontidem & mare Aegeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum interuallo distermi-nans: ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo submersa. Hinc Hellesponticus dicitur & Hellespontiacus.

Hellespontus, regio adiacēs sinui: Incolæ Hellespontij, Steph.

Hellesteus, Aethiopum rex, anno ab vrbe 1221.

Helmechildis, Albionum regem, victus Rosimundæ impudicissimæ mulieris promissis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina sunt, Nomen loci, in quo castrametati sunt filij Israel, profecti de Dibon-gad. Num. 33.

Helon, ciuitas in terra Moab, Num. 2. Ierem. 48. Pater Eliab principis tribus Zabulon. Num. 1. & 10. Est & nomen vrbis. 1. Paral. 6. quæ Ios. 21. dicitur Holon.

Helotus, Vide ELORVS.

Helos, vrbs Laconica, quæ & Phtheleon & Dorion dicta, quòd in palude sita sit: cuius ciues Helotæ & Eleatæ, & regio ἑλωτεία. Est etiam Helos Aegypti. Steph.

Helos,

Helos, locus Atticæ, vide ECHELIDAI.

Helotæ, vide HELOS.

Heluetеri populi inter Celtas proximi Aruernis quorum sub imperio esse cõsueuerant in prouincia Bituricensi & regno Francorũ siti. Glar. in sept. Comm. Cæs. in hunc locum, Helenteros legendum docet.

Heluetij, Gallorum vel Celtogallorum gens nobilissima: horum caput Auenticum erat: hodie Vuiuelspurg vocant, qui è finibus suis in Germaniam transgressi, intra Hercyniam syluam, Rhenúmque & Mœnim amnes habitauerunt. Eorum tractum hodie è Germanis illuc profecti, tenent: hodie Eistgnossem, hoc est, confœderati, & à nonnullis Suiceris nominantur. Cæs. libro 1. de bello Gallico, & Ptolemæus libro 2. Strabo libro 4. & Cicero libro 1. Epist. ad Atticum. Heluetiorum termini sunt Rhenus latissimus atque altissimus fluuius, mons Iura altissimus, lacus Lemannus, & Alpes. Ipsa verò societas, & fœdus Heluetiorum, quod barbaro vocabulo Ligam appellant, tredecim ciuitatibus constat, quarum hæc series est: Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Basilea, Friburgum, Solodurum, Scaphusia, Abbatiscella. His omnibus æqua libertas est, nec vllum caput habent, quemadmodum falsò credidit Sabellicus. Bello & rebus gestis insignes sunt omnes, nec hodie peditatus vllus præstantior est. Inter Germanos nunc censentur, non Gallos vt olim. Vide Comment. in Melam, Cæsarem, & Cornelium Tacitum. vulgò *Les Suisses.*

Heluij, populi inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuisi: proximi sunt Gabalis, Cadurcis, ac Galliæ prouinciæ Romanorum. Ciuitas est Episcopalis in prouincia Bituricensi & regno Francorum sita: nunc Albienses dicti. Hinc M. Tullij Ciceronis matrem ortam esse Eusebius & alij tradunt. Vulgò, *Le pays d'Albigeoys.*

Heleuri, à paludibus dicti. Doxippus lib. 12. Chronicorum. Varinus.

Helymus & Panopes, Acestæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt, Virg. lib. 3. Aeneid.

Hemam, filius Lotan filij Horræi, Gen. 36. qui 1. Paral. 1. dicitur Homan.

Heman, filius Maol, 3. Reg. 4. Filius Ioel. 1. Para. 6. 15. & 16.

Hemath, vide AMATH.

Hemeroscopium, vrbs Celtiberorum, Phocensium colonia. Steph.

Hemicynes, quasi semicanes, populi non procul à Massagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canum instar latrare scribit. Steph.

Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo Magno imperatore icit, anno salutis 812.

Hemodes, insulæ septem, in Oceano Germanico.

Hemona, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Hemor, pater Sichem, Gen. 33. & 34. Act. 7.

Hemoroscopium vrbs est Celtiberorum, Phocẽsium colonia. Steph.

Hemus, vel Hæmus, vel Aemus, mons in Thracia, excelsitate conspicuus, ex cuius vertice vulgata opinio est, Ponticum simul & Adriaticum mare, & Histrum amnem, & Alpes conspici posse; nam eius excelsitas sex milia passuum continet. Dictus Hæmus, à nomine regis Hæmi, à cuius sorore alter quoque mons Rhodope nominatur, in quo transfiguratos esse Rhodopem & Hæmum fabulæ canunt. Ouidius lib. 6. Metam. Est & Hæmeus nomen Græculi histrionis, cuius meminit Iuuenalis. Est & nomen famosi latronis. Vide AEMVS.

Hen, nomen viri. Zach. 6.

Henadab, nomen viri. 2. Esd. 3.

Henetia, olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.

Heneti, Paphlagoniæ populi, qui Antenore duce cùm in intimum maris Adriatici sinum veniissent, permissi Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati sunt. Liuius libro 3. ab vrbe.

Heniochi, vide ENIOCHI.

Heniochia, regio apud Caucasum: incolæ Heniochi. Steph.

Henoch, filius Cain, Ge. 4. Filius præterea Iared, vir iustus à Deo viuus sublatus, Genes. 5. Luc. 3. Filius etiam Madiam filij Abrahæ, Gen. 25. Filius item Rubem Gen. 36. 1. Par. 5. Ciuitas item quam Cain extruxit, illique filij nomen indidit, Gen. 4.

Henricus, Foroiulianorum dux, Iringum Auarorum ducem superauit, expoliauit: inæstimabilem prædæ thesaurum Carolo regi Francorum misit, anno ab vrbe 1547.

Henricus 1. Saxo, Germaniæ rex, anno salutis 920. Hungaros variis præliis vicit, ceciditque, Sclauos subegit, Brennaburgum cepit, hinc Dalmatas, capta Grona ciuitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich. lib. 1. anno salutis 928. Danos, nauali incursione Frisones deprædantes, vicit, tributa eis imposuit, & Nubã eorum regem baptismum suscipere coëgit. Luith. lib. 3. cap. 13.

Henricus 11. Romanorum imperator, anno salutis 1003. Princeps defectores vicit atque subiecit. Capuæ Saracenos vicit, & Italia cedere compulit, Bubaganum Constantinopolitani imperatoris ducem, qui Saracenis fauebat, bello acerrimo insequutus est, Troiam in Apuliæ finibus, vbi olim Hannibalis castra fuere, à Græcis ædificata, obsedit, & per deditionem accepit. Blondus libro tertio, decad. 2. Hunc Henricum cum vxore Kunegunda

gunda virginitatem perpetuam obſeruaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henricus, Henrici II. Romanorum imperatoris filius, Cæſar Aquiſgrani electus eſt, anno ſalutis 1025. Blond. lib. 3. decad. 2, anno ſalutis 1036.

Henricus III. Romanorum imperator XVII. anno ſalutis 1040. aduerſus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnauit. Tandem Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitúmque validum Romam duxit: congregata ſynodo tres pontifices, tanquam tria teterrima monſtra, Benedictum, Sylueſtrum & Gregorium damnauit. Suitgerum Bombergenſem epiſcopum, qui Clemens II. dictus eſt, pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificum electione prohibuit, anno ſalutis 1054. Blond. libro 3. decad. 2.

Henricus IIII. Henrici III. imperatoris filius, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis L. varia fortuna: nam & Saxones, Bauaróſque & Rodulphum imperij æmulum ſæpius vicit, pontificem Romanum, à quo per iniuriam è Chriſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit, aliúmque pontificem fecit. Poſtremò à filio, bello petitus, dum ſe comparat, morbo periit, anno ſalutis 1106.

Henricus V. Henrici imperatoris filius, Romanorum Cæſar XIX. Romam venit, cepit pontificem & aliquot Cardinales ſeruauitque in vinculis, donec pace facta, Pontifex hactenus obſeruatam authoritatem Cæſari confirmaſſet: nempe beneficiorum & epiſcopatuum per baculum & annulum inueſtituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus II. Blond. libr. 4. decad. 2. Aemil. lib. 5.

Henricus VI. Friderici filius, Romanorum imperator, anno ſalutis 1190 Siciliæ regnum obtinuit, ducibus Archiepiſcopo Moguntino & Othone Saxoniæ duce ſubſidiarium exercitum in Aſiam miſit. Qui anno ſequenti audita imperatoris morte, in Germaniam rediere. Blond. Plat. Aemil.

Henricus VII. Lucemburgenſis Romanorum imperator, anno ſalutis 1309. ſingulis Longobardiæ ciuitatibus præfides dedit, Florentiam obſedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduerſus Robertum Neapolitanum duxit, apud Bonconuentum morbo laborans, non ſine ſuſpicione veneni, diem clauſit extremum. Blond. libro 9. Aemil. lib. 8. anno ſalutis 1313.

Henricus I. Hiſpaniæ rex, ludens cum pueris, gulæ caſu apud Palantiam periit, anno ſalutis 1243.

Henricus II. Hiſpaniæ rex anno ſalutis 1366.

Henricus III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1388.

Henricus IIII. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1463.

Henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno ſalutis 1023. & 1057. Aemil. lib. 3.

Henricus, Corinthiæ dux, rex Bohemiæ IX. anno ſalutis 1307.

Henricus I. Angliæ rex XXIII. anno ſalutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducem inſtructa acie vicit, & Northmanniâ obtinuit. Polyd. lib. 2. Vuallos vicit, cecidit, & in ſua verba iurare coëgit: Imperatori filiam ſponſam cum dote vxorem dedit.

Henricus Andegauēſis, Angliæ rex, anno ſalutis 1155. Cumbriam, Northumbriámque recepit, ac Vuallos ad defectionem declinātes domuit. Thomam Cantuarienſem arch epiſcopum exilio damnatum, occidendum curauit. Hyberniam ſubegit, ac pontificis Romani conſenſu ſuo adiecit regno.

Henricus III. Angliæ rex, anno ſalutis 1156.

Henricus IIII. Angliæ rex, anno ſalutis 1399. Principes aduerſus hunc Henricum conſpirarunt, manus conſeruerunt, triumphauit Henricus victis hoſtibus. Polyd. lib. 21. Variis ſeditionibus, coniurationibus, inteſtinis bellis laborauit. Idem lib. 21.

Henricus V. Angliæ rex, anno ſalutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgundo pactus eſt Franciæ regnum. Catharinam Caroli VI. Francorum regis filiam vxorem accepit. Polyd. lib. 22.

Henricus VI. Angliæ rex, anno ſalutis 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit: tandem domeſticis inſidiis regno Angliæ pulſus, in carcere trucidatus eſt.

Henricus VII. Angliæ rex, anno ſalutis 1485.

Henricus VIII. Anglorū rex, anno ſalutis 1509.

Henricus II. Galliæ rex, humaniſſimus inter cæteros, qui vbi annos regnaſſet duodecim, maximo cum omnium non ſolum ſuorum ſed & exterorum mœrore, fato functus eſt, eo fere tempore quo pro pace cum Philippo Hiſpanorum rege inita Lutetiæ ſolemnes feriæ celebrabantur, anno Domini 1559. tertio idus Iulij.

Hephæſtia, vrbs in Lemno. Stephan. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templum erat: Tribuli Hephæſtiades. Steph. Iuxta hunc vicum collis eſt, Vulcani vt creditur caſu nobilitatus: ferunt enim Vulcanum à Ioue ob inſignem deformitatem è cælo præcipitatum in collem illum decidiſſe. Cuius fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quòd totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque planta vlla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra lemnia Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maxime celebrata. Vrbis huius meminit Ptol. Geograph. lib. 3.

Hephæſtiades, vide PHESTIADES.

Hephæ-

Hephæſtion, vnus ex Alex. Magni ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, vt hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem verò φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, vt facilè omnes pompas ſuperaret: in funus enim hoc ſupra duodecim talentorum millia impenſa feruntur. Plutar. in vita Alex.

Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani.

Hephæſtuneſi, id eſt, Vulcani inſulæ, regioni Adiabnæ adnumerantur. Steph.

Hepher, filius Ashur ex Naara vxore. 1. Paral. 4. Portio regni, terræque Chanaan, quam Ioſue expugnauit. Ioſ. 12. 4. Reg. 14.

Hepium, vrbs Triphyliæ. Steph.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes: quorum nonnulli Thyzeres vocabantur, Steph. Byzeres legendum videtur. Heptacometæ nimirum à ſeptem vicis dicti ſunt.

Heptagoniæ, nomen loci. Liu. 4. bel. Maced.

Heptaphonos, nomen porticus, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympia. Plinius lib. 46. cap. 15.

Heptaphorus, nomen viri.

Heptaporus, Rheſus fluuius Troianus: quia ſeptem locis vadari poteſt eadem via, propter quod & Polyporos Straboni appellatus eſt.

Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheto, à ſeptem portarum numero ductum: idque ad diſcrimen Thebarum Aegyptiarum, quæ à numero centum portarum ἑκατόμπυλοι dicebantur.

Her, filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen. 38, 1. Paralip. 4. Pater Elmadan. Luc. 3.

Hera, Iunonis nomen apud Græcos, vnde Heræa ipſius feſta, & Heræum templum eius appellant. Siciliæ etiam vrbs Hera dicebatur, quę aliàs Hybla minima. Steph.

Heraclea, Bithyniæ vrbs clariſsima ob celeberrimas quas emiſit colonias: Strab. diu tyrannorum fæuitiam paſſa, mox libera facta eſt. Iuſtinus libro 15. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditam eſſe ait.

Heraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela libro 2.

Heraclea, Siciliæ vrbs inter Pachinum & Lilybæum. Mela. lib. 2. & Ptolem.

Heraclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.

Heraclea, ciuitas Boſphorana, in finibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus,

-qua magna Perinthus
Antè fuit, priſcum mutauit Heraclea nomen.
Nunc Calpe.

In hac fuit amphitheatrum tanta ſtructura, vt inter ſeptem orbis miracula connumeratum ſit, à qua Dionyſius philoſophus Zenonis diſcipulus Heracleotes à Cicerone in Tuſc. Alia eſt in radicibus Oetæ montis, quam Aſaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycum amnem. Alia iuxta Rhodani oſtia. Alia item in Campania quæ & Herculanium dicitur.

Heraclea, Steph. inſignis vrbs Thraciæ in Ponto: ſecunda Siciliæ, tertia Lydiæ, 4. Libyæ. 5. Sardiniæ, 6. Italiæ, 7. Celticæ, 8. Theſſaliæ, 9. Cariæ, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12. inſula in Carpathio pelago, 13. Syriæ, 14. Phœniciæ, 15. Pieriæ, 16. ciuitas & inſula, 17. Cretæ, 18. Piſaïca, 19. Cariæ, quæ vocatur Alemania, mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cumam Aeolidis, 21. Acarnaniæ, 22. inſula in Atlantico, 23. Macedoniæ, ab Amynta, Philippi fratre condita. Gentile, Heracleus & Heracleota. Stephanus. Idem alibi Heracleam Cariæ, aliàs Pliſtarchiam nominatam ſcribit.

Heracleobucoli, vicus in Aegypto.

Heracleon, grãmaticus Aegyptius, ſcripſit commentarios in Homerum & Lyricos. Suid.

Heracleonas, cum Martina matre, 62. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.

Heracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna eſt in Aegypto, ex qua Theophanes, phyſicus: altera non longè à Peluſio: tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volaterranus ex Stephano.

Heracleum Tetraconum. Vide CHELIDE.

Heraclides Lycius, domi vir clarus, ſophiſtica facultate inſignis, Smyrnæ docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Seuerum principem extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus ſophiſtarum ad hanc artè induſtria & labore, natura minimè iuuante contendit. Philoſtratus.

Heraclides, è Mopſo, ciuitate Ciliciæ, grammaticus nobilis. Steph.

Heraclides, pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit, captóque Perſeo à Paulo Aemilio, Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philoſophus & pictor. Plinius.

Heraclides, Ponticus philoſophus, Athenas conceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audiuit. Reliquit ingenij monumenta quæ non extãt. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Põtico Pompicus vocaretur. Diog. Laërt. Cic. Tuſcu. quæſt. lib. 5.

Heraclitus, eccleſiaſticus nobilis, anno ſalutis 196.

Heraclitus, philoſophus Epheſius, σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt tenebricoſus, propterea quòd de induſtria adeò obſcuraret ſtylum, vt eius ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent. De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cùm Democritus contra ſoleret ridere, propterea quòd alteri omnia, quæ agimus, miſeriæ, alteri

ineptiæ

ineptiæ viderentur. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt: cúmque ſpretis medicis, ſimo bubulo ſe obleuiſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum: nullum inuenitur habuiſſe præceptorem, tantùm natura & diligentia ſola profecit. quidam tamen audiſſe Xenocratem & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus vltimi Darij: ſcripſit poëticè multa: ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur. Fuerunt alij quatuor Heracliti: primus poëta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſeus ſummæ elegantiæ, tertius, Leſbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam, quartus vir ridiculus.

Heraclius, imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione Græca.

Heræa, promontorium è regione Chalcedonis, (alias Carthaginis) quam aliqui non rectè vulgò ἥρειον dictam putant. Deſcriptionem eius carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat.

Heræa, vrbs Arcadiæ Sologorgus dicta, iuxta Meſſeniam Peloponneſum verſus ſita. Steph. Gentile, Heræus, vel Heraëus.

Heræa, vrbs quæ & Hecatombea vocatur, quòd Iunoni centum boues illic immolarentur, &c.

Heræum, vel murus Heræus, vrbs Thraciæ. Stephano.

Heræum item Græci vocant templum Iunonis, quam ἥρην appellant.

Heraldus xvii. Angliæ rex. anno ſalutis 1038.

Heram, filius Sutthala, filij Ephraim. Num. 26.

Heratus, x. Sicyoniorum rex.

Herbanum Tuſciæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Herbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie S. Nicolaus.

Herceus, ſiue Hercius. Vide HERCIVS.

Hercinia Germaniæ tranſrhenanæ ſylua eſt, forte ab Hercinio monte Germaniæ dicta: latiſſima ac ſupra omnes alias longiſſima. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum ac Rauracorum finibus, rectáque fluuij Danubij regione pertinet ad fines Anartium & Dacorum, quos plerique putant Hungariæ partem habitaſſe. Hinc conſtat Nemetes, qui Spirenſes vocantur, & Heluetios trans Rhenum fines tempore Cæſaris habuiſſe. Quæ ſylua multò longior atque latior eſt, quàm Italia vel Gallia tota.

Herculaneum, oppidum Campaniæ. Diodorus, Eutropius.

Herculanus, conſul, collega Aſporatij, anno ab vrbe 1205.

Herculanus, nomen poſſeſſiuum. Eſt & Herculanus, nomen proprium, ab Hercule deriuatum. Gellius libro quinto, adiectiuum poſuit, Comprehenſa (inquit) menſura Herculani pedis.

Herculeus, vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.

Hércules, Iouis & Alcmenæ filius, ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus, Cic. lib. 3. De natura deorum, ſex hoc nomine fuiſſe appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode. Alter, Nilo natus, Aegyptius, quem aiunt Phrygias literas inueniſſe. Tertius, ex Idæis Dactylis, cui inferias afferunt. Quartus, Iouis filius, ex Aſteria Latonæ ſorore, qui Tyri colitur, filiámque habuit Carthaginem. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus, cui aliorum geſta aſſignant. Herodotus ſcribit, Herculem vnum eſſe ex duodecim diis Aegyptiorum, Græcóſque ab Aegyptiis hoc nomen mutuatos indidiſſe filio Amphitryonis. Varro XLIII. Hercules nominat: omnes tamen qui robore præſtiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuiſſe affirmat. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 20. aſſerit Herculem eundem eſſe cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus eſſet, perdere illum cupiens, nouis ſemper monſtris obiecit: quæ rex expectationem eius maximè fefellit. Ille enim ſemper victoriã referens, immortale ſibi decus peperit, adeò vt illa prius iubendo, quàm hic laborando defatigaretur. Quo factum eſt, vt licet multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt, omnes heroica virtute, rerúmque geſtarum magnitudine inſignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuantur: quorum quando nuſquam non mẽtio occurrit, viſum eſt celeberrimos aliquot ſubiicere. Primò itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues à Iunone immiſſos eliſit. II. Theſpi filias numero quinquaginta adhuc puer, ſed corporis robore præſtans, vna nocte compreſſit, ſuſcepitque quinquaginta filios, quos Theſpiadas vocauerunt. III. iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & ferro in Lerna palude oppreſſit. IIII. Ceruam aëripedem, aureáque habentem cornua, in Mænalo monte curſu comprehendit atque interfecit. V. in Nemea ſylua iuxta Cleonas inuſitatæ magnitudinis leonem iugulauit, & detractam pellem pro inſigni geſtauit. VI. Diomedem Thraciæ regem, qui equos ſuos hoſpitum carnibus & ſanguine paſcebat, deuicit, victúmque ipſius equis in pabulum dedit. VII. in Erymantho Arcadiæ monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuaſtantem, cepit, eúmque viuum ad Euryſtheum attulit. VIII. Stymphalides aues ſagittis, vt quidam volunt, interfecit, vt alij, ſonitu alienci crepitaculi vſque ad inſulam Aretiadã fugauit. IX. Taurum, inſulam Cretam fere totam deuaſtantem domuit, eúmque vinctum ad

Euryſtheum

Euryſtheum attulit : qui poſtea eum Atticæ regioni immiſit, cui plurimum damni intulit : ſed à Theſeo interfectus fuit apud Marathonem. Ouidius libro ſeptimo Metamorphoſeon. x. Acheloum ſuperauit. x i. Buſiridem Aegypti regem hoſpites ſuos mactantem occidit. x i i. Antæum gigantem in Libya luctа victum ſuffocauit. x i i i. Calpen & Abylam montes antea coniunctos, diuiſit. x i i i i. Aurea mala in Heſperidum hortis, interempto prius dracone peruigili, qui ea cuſtodiebat, ſuſtulit. x v. Cælum, iam feſſo & ſuccumbente ponderi Atlante, humeris tulit. x v i. Geryonem Hiſpaniæ regem tricorporem bello ſuperauit, eiúſque armenta abduxit. x v i i. Cacum latronem, Vulcani filium, ſemihominem, & flammiuomum oppreſſit. x v i i i. Lacinum latronem, extremam Italiæ oram infeſtantem ſuſtulit, ibique Iunoni templum conſtituit, quod Iunonis Laciniæ appellauit. x i x. Albionem & Bergionem iter ipſius impedientes, haud longè ab oſtio Rhodani, à Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. x x. Pyrechmum Eubœæ regem, Bœotiis bellum inferentem profligauit, eúmque pullis equinis alligatum in diuerſas partes diſcerpſit. x x i. Centauros domuit. x x i i. Augiæ ſtabulum repurgauit. x x i i i. Heſionem Laomedontis filiam monſtro marino expoſitam liberauit, occiſo prius ceto: ſed quum Laomedon equos præſtantiſſimos in præmium illi pollicitos, denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiſo rege Heſionem Telamoni, qui primus murum conſcenderat, in prædæ partem conceſſit. x x i i i i. Diripuit inſulam Cõn, regémque Eurypylum cum vxore & liberis trucidauit. x x v. Amazonas debellauit, earúmque reginam Hippolyten cepit, cui baltheum abſtulit, Euryſtheóque regi tradidit : captam verò Amazonem Theſeo bellorum ſocio dedit. x x v i. Ad inferos deſcendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad ſuperos traxit. Sunt qui dicant Herculem etiam adiuuiſſe Theſeum in rapienda Proſerpina : alij ſolum Theſeum eam eduxiſſe ad ſuperos, Ditémque vulneraſſe. x x v i i. Alceſtim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. x x v i i i. Ab inferis reuerſus Lycum Thebarum regem, eò quòd Megaræ coniugi vim voluiſſet inferre, interemit. x x i x. Aquilam, quæ Promethei in Cauaſo religati perpetuò renaſcens iecur exedebat, ſagittis traiecit. x x x. Cygnum Martis filium equeſtri certamine vicit. x x x i. Occidit Theodamantem, quòd ei cibum denegaſſet, illiúſque filium Hylam ſibi chariſſimum, ſecum abduxit. x x x i i. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum reginæ ſeruiret. x x x i i i. Pylum diripuit, eiúſque regem Neleum, cum tota domo præter Neſtorem trucidauit : inſuper Iunonem Neleo opem ferentem telo triſulco vulnerauit. x x x i i i i. Eurytum Oechaliæ regem, occidit, ipſamque Oechaliam vrbem deleuit, & Iolen Euryti filiam ſibi denegatam (quam tamen parens antea ei deſponderat) vi obtinuit, eámque ſecum in Eubœam abduxit. Quod cùm Deianira coniunx reſciuiſſet, maritum ſuum Ioles amore detineri, per Lycham ſeruum veſtem illi miſit Neſſi Centauri ſanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, eúmque ab aliis auulſum, ad ſe vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipſi perſuaſerat. Cùm itaque Hercules veſtem ſacrificaturus induiſſet, in tantam rabiem verſus eſt, vt conſtructa pyra ſeipſum combuſſerit : poſt mortem verò in deorum numerum relatus eſt.

Herculeum, promontorium Locrenſe.

Herculis portus, Ptolemæo, vrbs Maſſiliéſium. Eſt & Herculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio : Plinius libro tertio capite 5.

Herculis turris, Ptolemæo libro 4. capite 6. vrbs Cyrenes.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylua, de qua Cæſar commentariorum 6. Huius, inquit, Hercyniæ ſyluæ, quæ ſuprà demonſtrata eſt, latitudo nouem dierum iter expedito patet : non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectáque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſus, diuerſis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit, neque quiſquam eſt huius Germaniæ, qui ſe aut audiſſe, aut adiſſe ad initium eius ſyluæ dicat, cùm dierum iter x l. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæſar, apud quem præpoſtero characterum ordine x l. pro l x. legi videtur, teſte Vadiano. Stephano ἱερώνιον mons Italiæ, à quo Hercynis regio : Hercynius poſſeſſiuum.

Hercynij, populi, vetus Pelaſgorum colonia.

Herebus, profunditas inferorum dicitur. Vide EREBVS.

Hered, filius Balæ filij Beniamin. Num. 26. Heb. Ared.

Hered, ciuitas. Ioſ. 12.

Herem, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Herennianus, conſul cum Seuero, anno ab vrbe 923.

Hereſburg, caſtrum à Carolo Francorum rege captum, anno ab vrbe 1524.

Heri, filius Gad filij Iacob. Geneſ. 46.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cùm audiſſet ſcientiam laudatam

datam esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cicer. libro quarto Academic. quæstionum, & libro secundo de finibus.

Herimerus, Francorum rex, anno salutis 21.

Herlinus, vnus ex Centauris.

Herma, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 12.

Herman, vir quidam. Rom. 16.

Hermanduri, siue Hermunduri Germaniæ populi Cheruscis finitimi eo in tractu quem hodie Misniam vocant. Plin. lib. 4. cap. 14.

Hermannus, Sueuorum dux. Luithprand. lib. 5. cap. 4.

Hermaphroditus, Mercurij & Veneris filius, vt ex ipsa statim vocis compositione apparet. Nam Mercurius ἑρμῆς, Venus, ἀφροδίτη à Græcis dicitur. Hic cùm vagabundus in Caria ad limpidissimum fontem, quem Salmacis Nympha incolebat, peruenisset, illa subitò eius amore correpta (erat enim adolescens formosissimus) cùm neque blanditiis, neque precibus ad concubitum flectere eum posset, simulato recessu post vepres latuit. Is autem Nympham abisse ratus, fontem nudus intrauit: quod videns Salmacis subitò accurrit, & abiectis vestibus arctissimè eum complexa est. Sed cùm ne sic quidem obstinatum iuuenis animum exorare posset, à diis petiit, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à superis exauditis, ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt sexus vterque integer remaneret. Quod cùm vidisset Hermaphroditus, à superis petiisse dicitur, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, id est, vtrunque sexum habens, exiret. Hinc factum est, vt omnes Androgyni ab huius vnius nomine vocétur Hermaphroditi. Ouidius libro quarto Metamorphoseon.

Hermæa, Ptolem. vrbs Africæ minoris: Mercurij promontorium, Pomp. Melæ.

Hermagoras Aeolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Augusti temporibus, decessitque senex.

Hermagoras, Amphipolitanus philosophus, discipulus Persei, plures scripsit dialogos. Suid.

Hermagoras, philosophus & orator. Cicc. in lib. de claris Oratoribus.

Hermathena, Mercurij ac Mineruæ statua coniuncta.

Hermeas, è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranssit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob suspicionem interfectus vnà cum coniuge & liberis, qui erant Apameæ. Polyb.

Hermengildus, Leonogildi filius, à patre, quia Arianæ hæresi contradicebat, persequutus, acie captus ac securi percussus est. Blondus libro octauo, Aemilius libro primo.

Hermenij, populi Moschorum prope Colchos. Perottus.

Hermensul, fanum à Carolo Francorum rege destructum, anno ab vrbe 1524.

Hermes cognomen Mercurij ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, id est, ab interpretatione, quòd nuncius & interpres deorum sit habitus. Vide MERCVRIVS.

Hermes Trismegistus, philosophus Aegyptius, post Mosen fuit, cuius tempore in Aegypto studia philosophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantùm circa Astronomiam, & huius generis disciplinas versarentur: quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illustrandum animum valent. Scripsit lingua patria dialogum, in Latinum sermonem postea conuersum, vbi Asclepius introducitur. Deum omnino vnum opinatur omnium conditorem, errorémque fatetur parentum suorum, qui superstitiones idolorum inuenerint. Suidas & August. de ciuitate Dei.

Hermes philosophus Aegyptius, auditor Syriani sophistæ, condiscipulus Procli sub Adriano principe, vir non minore iustitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalem se esse, & incorruptibilem animum habere. Suidas.

Hermias, eunuchus, trapezitæ cuiusdã famulus, Athenas profectus, Platonem Aristotelémque audiuit, & domum reuersus cum domino suo, Atarnenses & Assenses aggressus, eos subegit, & illis simul cum domino imperauit.

Hermias, puer, quem delphinus in mare portabat.

Herminerichus, consul cum Fl. Basilico, anno ab vrbe 1218.

Herminius Germanorum dux fuit qui Varum Augusti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. in vita Augusti, & Tacitus de rebus Germanicis.

Herminius, Rom. quidam, vnus ex his qui vnà cum Coclite Hetruscis in ponte Sublicio restiterunt, donec à tergo solueretur. Liuius lib. 1. ab vrbe condita.

Herminius, Hetrusci nobilis nomen apud Virgilium. 11. Aeneid.

Ingentem corpore & armis
Deiicit Herminium.

Herminon, Thuysconum rex. Berosi.

Hermiona, Græciæ oppidũ, Iunonis fano inclytum, vt notat apud Pomponium Vadianus.

Hermiona, ciuitas in conspectu maris Aegæi. Virgil. in Ciri,

Hinc sinus, hinc statio, cõtra patet Hermiona.

Hermion & Hermione, ciuitas quæ etiam Laceria vocabatur.

Hermione, filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Orestì despondit ignaro patre, qui id temporis pro Helena vxore bellum

bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occisus esset, Pyrrhúsque filius eius in patris locum successisset, Menelaus ignarus eorum quæ à socero gesta erãt, Hermionem Pyrrho despondit, & in patriam reuersus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Orestes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit, sponsámque suam recepit, Virg. lib. 3. Aeneid. Extat apud Ouidium Epist. Hermiones ad Orestem.

Hermione templum in Peloponneso sacrum Cereri ac Proserpinæ, ad quod qui confugerint tuti sunt, propter loci religionem: vnde natum prouerbium, Hermionis vice.

Hermione filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, sed perniciosum monile formauit: tandem cum marito mutata dicitur in serpentem.

Hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pompon. libro 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.

Hermippus, Athenienſis poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili comici, scripsit fabulas xl.

Hermippus Berytius, discipulus Philonis Byblij qui multa composuit sub Adriano principe.

Hermocrates Phocensis, clarus sophistica facultate, Antipatri magistri Epistolarum Seueri principis, filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam postea repudiauit. Philostratus.

Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum est, quòd quæstui philosophiam habuerit: dicta quæ sub præceptore audiuerat colligendo, ac deinde in Sicilia venditando. vnde natum prouerbium, Verba importat Hermodorus.

Hermodorus, philosophus Ephesius, quem in Italia exulantem, Pomponius Iureconsultus tradit, authorem fuisse duodecim tabularum ferendarum Decemuiris. Plin. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuisse interpretem legum Decemuiralium, eique ob id statuam publicè dicatam. Strabo libro 14. in Epheso fuêre viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, dignos esse omnes Ephesios strangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi eiecerunt, dicentes, Nemo nostrum frugi esto, alioqui cum aliis eiicia tur.

Hermodotus, poeta, Plutarch.

Hermógenes Tarsensis, annos natus xv. sophista adeò probatus est, vt fama eius ad auditorium Marcum Antoninum principem exciuerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causa. Proinde Antiochus sophista dicebat, Hermogenes in pueritia senex, & in senectute puer. Volater. lib. 15. Latinè dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatus est Cratillus, eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ scilicet atque eloquentiæ nihil saperet.

Hermoglyphus, marmorarius & statuarius.

Hermolaus, Constantinopolitanus grammaticus, scripsit ad Iustinianum Cæsarem Epitomẽ in librum Stephani de vrbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrũ coniurauit.

Hermolaus, statuarius inter eos qui ædes principũ signis nobilibus ornarunt. Plin. li. 36. ca. 5.

Hermon Pelasgorũ princeps, qui quia vna cum sua gente Pelasga coactus, nimirum Darij Athenienſium ducis metu, reliquisset Lemnum quam occupauerat, simulabat tamen se volentem cedere quo gratum faceret Athenienſibus, ideo factus est Prouerbio locus, Hermonium officium: de eo qui vult videri aliquid officij gratia facere, quod alioqui coactus facit: Vide totam hist. apud Erasm. in Chiliadib.

Hermon, mons, quem Sidonij Sarion, Amorrhæi Sanir vocant, Deut. 3. Iosue 13. Psalm. 88. 1. Par. 5. Aliàs dicitur & Sion, Deut. 4. A nonnullis traditur duos esse hoc nomine montes, vnum non procul à Gelboa iuxta Iordanem: alterum verò multò altiorem altero supra Trachonitidem regionem. Quod equidem haud obscurè etiam Dauid Psalmo 42. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonij, à monte modico.

Hermon, piscatorium in Peloponneso.

Hermonassa, insula parua in Cimmerio Bospho ro vrbem habens Ionum Coloniam. Scymnus ἱερὰν νῆσον vocat, Strabo Hermonactis vicum: Menippus regiunculam Trapezuntis. Hecatæus & Theopompus ciuitatem esse dicunt. Steph. Adiacet Tauricæ.

Hermonthis, vrbs Aegypti, Stephano, vbi Iuppiter, Apollo, & Isis coluntur.

Hermopolis, Volat. lib. 12. vrbs Aegypti in Sebenitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore.

Herodianus duas esse scribit, magnam & paruam, & tertiam in Aegypto, & quartam κατὰ μωῦσιν, & quintam in fluuio, & sextam in Co insula, septimam in Arcadia. Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotymbiei, pars bellicosorum in Aegypto dicuntur & Labarei. Steph.

Hermunduri, populi Germaniæ Ligiis Hungariæ populis proximi. Eutrop. lib 8.

Hermupedion, locus apud Cuman. Steph.

Hermus, fluuius minoris Asiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, auctúsque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandémque in Phocaicum sinum illabitur. Plinius lib. 5. cap. 29. Strabo libro 13. Virg. 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Hernici, populi Campaniæ loca ſaxoſa incolentes: vnde & nomen acceperunt. Nam Hernias Sabini ſaxa vocant. Hos tamen Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno quodam Pelaſgo ipſorum duce. Horum metropolis eſt Anagnia.

Hero, 111. Antiochiæ epiſcopus, Ignatio ſucceſſit, anno ſalutis 109. Euſeb. lib. 3. cap. 36.

Hero, vrbs Aegyptia, Hæmus etiam dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum ciuitatem vocat. Steph.

Hero, puella. Vide E R O.

Herodes, Antipatri ex Cypride vxore filius, à patre Galilææ præfectus eſt, anno ab vrbe 710. Iudæorum rex XII. à Senatu Romano deſignatus, primus ex alienigenis, regnauit annis XXXVII. Ananelum ſummum ſacerdotem conſtituit, quem mox ſacerdotio priuauit. Cum Soſio Hieruſalem cepit. Ioſeph. libro 14. cap. vltimo, Aege. libro 1. anno ab vrbe 717. Ariſtobulum, qui & Ionathas, interfecit, rurſus Ananelum ſacerdotio donauit. Cleopatram in Aegyptum deduxit, Arabes vicit. Mariamnem vxorem & amicos neceſſarios ſuos occidit. Simonem ſummum ſacerdotem, depoſito Ieſu, conſtituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæſar adiecit Gadaron, Hippon, Samariam, Gazan, Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis, Traconitidem, Batauiam & Aurantem. Aedificauit ciuitates, Agrippion, quæ prius Anthedona dicebatur, Cyprum, Facelum & Herodium. Iuxta Paniada Cæſari templum conſtruxit. Templum poſt captiuitatem Babylonicã à Zorobabel Iehoſua & Eſra ædificatum, funditus depoſuit, maximis ſumptibus, ſumma magnificentia aliud ſecundum figuram primi Salomonis conſtruxit. Ariſtobulum & Alexandrum filios ſuos innocentes laqueo necari iuſsit. Phariſæos, quia finem regni ſui adeſſe prædixerant, neci tradidit, omnémque vxoris ſuæ cognationem, anno quo Ieſus ſeruator noſter ex Virgine natus eſt.

Herodes, qui & Antipas, tetrarcha Galilææ, Sephorim muro cinxit, cámque Anthocradorida, Bethatãta, Iuliam nominauit, anno ſalutis 16.

Herodes, Agrippæ frater, Chalcidis rex à Claudio Cæſare deſignatus. Ioſeph. lib. 19. cap. 4. Sacerdotium & templi adminiſtrationem à Claudio impetrauit. Eo mortuo eius regnum Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

Herodes Atticus, COS. cum Torquato, anno ab vrbe 86. hic Græca oratione (inquit Gellius) ferè vniuerſos grauitate atque copia elegantiáque vocum longè præſtitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex Aeacidarum ſanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarum initium ex theſauro prope domum reperto fuit. Huius Herodis vitam vide apud Philoſtratum.

Herodes, rex Parthorũ, qui M. Craſſum occidit.

Herodiani, populi. Matth. 22.

Herodianus, Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiam grammatici filius & diſcipulus, floruit ſub Marco Anton. imperatore: ſcripſit de arte grammatica: præterea Cęſarum hiſtoriam quæ ad nos peruenit. Suid.

Herodias, nomen mulieris, Matth. 14.

Herodion, cognatus Pauli. Rom. 16.

Herodotus Halicarnaſſeus, ſcripſit hiſtoriam libris nouem: quilibet Muſæ nomine inſcribitur: cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſsit in Samum, Lygdami tyrãnide offenſus, qui tunc in patria regnabat: eo expulſo rediit. Poſtremò inuidiæ ciuium obnoxius, ſpõte Thurium conceſsit, Athenienſium coloniam, vbi extinctus eſt, & ſepultus: licet aliqui Pollæ dicant, Suidas. Cicero in libro de Legib. patrem hiſtoriæ appellat.

Heroldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno ſalutis 813.

Heron, Athenienſis orator, ſcripſit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem. Suid.

Heron, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Herophila fuit nomen propriũ Sybillæ Eretriæ quæ Tarquinij tempore Romam venit: tréſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſsit: vniuſque qui reliquus erat nomine tantundem obtinuit, quantum paulò antè pro tribus popoſcerat. Suid.

Heros, vir ſanctus Arelatẽſ. epiſcopus, à populo innocens pulſus eſt, & Patroclus ordinatus, éáque res inter epiſcopos magnarum diſcordiarum cauſa fuit, anno ſalutis 414.

Heroſtratus, Epheſius, homo ignauus & ſceleſtus, qui celeberrimum illud Dianæ Epheſiæ templum ſuis manibus incendit, vt ea re nominis immortalitatem ſibi compararet. Epheſij autem, ne ſperatum ex ſcelere fructum conſequeretur, ſeueriſsimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non peueniret. Strab. lib. 14.

Heroum ciuitas, vide H E R O.

Herſilia, vxor Romuli, Liuio libro 1. quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm iidem ex inuidia filias ſuas Romanis elocare recuſarent. Hæc poſtea in Rorem deam mutata eſt.

Heruli, populi, à Francis ad Parmam cæſi, anno ab vrbe 1312.

Herus, v. Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 143.

Heſænus, mons qui Pannoniam & Mediam diſtin

stinguit, in quo ferâ Monopem reperiri aiunt. Aristoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen lib. 9. Hist. Messapus legitur montis illius nomen.

Hesaias, Vide ISAIAS.

Hesebon, ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Sehon rex Amorrhæorum, Isa. 15. Num. 21. quam ædificauerunt filij Ruben, Numer. 31. 1. Paral. 6.

Heser, ciuitas à Salomone ædificata, tertij Reg. nono.

Hesichius, Milesius, sub Anastasio principe scripsit Onomatologion, id est, Catalogum nominum, quorum epitome Suidas se fatetur vsum esse. Composuit & historiam libris sex, in quibus complectitur tam Rom. imperatorum, quàm aliarum gentium & tyrannorum res gestas vsque ad sua tempora. Suid.

Hesiodus, poëta natus in Ascra Boeotiæ vico: vnde & Ascræus dictus. hic missus à patre ad ouium custodiam, dormiens somniauit se repente factum poëtam. Scripsit poëmata, Theogoniam, Aspida, Heroidum mulierum catalogum, opera & dies, quod imitatus est Virgilius, & quędam alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. lib. 14. Ouid. lib. 6. Fast.

Hinc Hesiodius, a, um, quod est Hesiodi, siue quod ab Hesiodo compositum est. Cic. in Bruto, Illud Hesiodium laudatur.

Hesli, pater Nahum patris Amos. Luc. 3.

Hesione, Laomedontis Troiæ regis filia, quem Hercules ceto expositam liberauit. Verùm cùm Laomedon, accepti beneficij immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit, Hesionémque Telamoni, qui primus murum conscenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Metamorph. Virg. lib. 8.

Hesmona, locus in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Methca, diuidens Aegyptum & sortem tribus Iudæ ad mare vsque tendentem. Num. 33.

Hesperia, nomen tam Italiæ, quàm Hispaniæ commune: Italiæ quidem ab Hespero Atlantis fratre impositum, qui à fratre pulsus regionem eam tenuit: Hispaniæ verò ab Hespero stella, quæ vesperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema sit ad Occidentem: vnde & Hesperiam vltimam à poëtis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia distinguatur. Quoties verò Hesperiam sine adiectione dicimus, Italiam fere intelligimus.

Hesperides, appellatæ sunt Hesperi fratris Atlantis filiæ, Aegle, Arethusa & Hesperethusa, quas poëtæ fabulantur habuisse hortos, ne more aurifero pretiosos, à dracone peruigili seruatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomáque aurea ad vitricum Eurystheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æstuarium maris, meatu flexuoso instar draconis, quod hortos Hesperidum amplectebatur, vbi præter oleastrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea oues significari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μῆλα apud Græcos significat ouem & pomum.

Hesperis, vrbs, postea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

Hesperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit.

Hesperum, promontorium Africæ, nauigatione decem dierum ab Oenothema monte.

Hesperus, filius Iapeti & frater Atlantis, qui à germano regno pulsus, in Italiam sese contulit, regionémque eam Hesperiam de nomine suo appellauit. Diod. Siculus, fabulosæ historiæ lib. 2. ait Hesperum hunc Atlantis montis cacumen ascendisse, vt ex loco eminétiore astrorum cursum commodius obseruaret: nunquam autem deinde comparuisse. Quo factum est, vt vulgus in astrum illud lucidissimum versum putarit, quod manè sólem præcedens, Luciferum, vesperi subsequens de nomine eius Hesperum appellamus.

Hesrai, nomen viri, 2. Reg. 23. qui Hesro, 1. Paralip. 11. dicitur.

Hesron, ciuitas, quæ & Asor in tribu Iuda. Ios. 15. Filius Ruben, Genes. 46. Item filius Iuda, id est (vt existimo) filius Phares filij Iuda, vt sequitur, 1. Paral. 4. qui Genes. 46. dicitur Zara. Filius item Phares filij Iuda, Genes. 46.

Hesronitæ, populi. Num. 26.

Hessęni, Palæsthinæ populi, apud quos lege columbis parsum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarum ora cicures petierint. vnde sunt illa Tibulli verba lib. 1.

Quid referam, vt volitet crebras intacta per vrbes,
Alba Palæsthino sancta columba viro?

Plin. lib. 5. cap. 17. Hessęni, gens sola, & in toto orbe præter cæteras mira, sine vlla fœmina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c.

Hestiæa, Thessaliæ pars. Strab. lib. 13. & Ptolem. Homero oppidum est Euboeæ, Polystaphyli epitheto ornatum. Stephano etiam vrbs Euboeæ est, dicta ab Hestiæa iuxta Olympum sita: item alia Acarnaniæ.

Hesychius Milesius historicus fuit qui tempore Anastasij principis floruit. Scripsit historiarum libros sex Romanis aliarúmque gentium principibus. Item Dictionarium quo se vsum fatetur Suidas.

Heth, nomen populi, Genes. 23.

Hethalon, vrbs, terminus Iudæ ad Septentrionem Ezech. 47.

Hethæus, filius Chanaan, Geneſis 10. à quo Hethæi.

Hethæi, nomen populi. Geneſ. 15. 4. Reg. 7. Cyprum Hieronymus eſſe dicit.

Hethim, nomen loci. Iud. 1.

Hetruria regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam vſque Tyberis ripam protenſa, Macra fluuio à Liguria diſcreta: augurioru olim, & haruſpicinæ peritiſſima, Claudianus in Rufinum. Dicta eſt autem Hetruria, quaſi ἐπεροῦσια ἀπὸ τοῦ ἕτερα, καὶ ὄρη eò quòd extendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui eſt terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetruſci (τυῤῥηνοὶ) ſunt dicti regionis eius incolæ.

Heua, prima mulier creata à Deo. Geneſ. 3.

Heuæi, populi genus.

Heuæus, filius Chanaan. Geneſ. 10.

Heuila, ſiue Heuilath, filius Chus, Geneſ. 10. Filius item Iectan, Geneſ. 10. Nomen item regionis, Geneſ. 2. & 25. 1. Reg. 15. Getuli à Ioſepho dicuntur.

Hexadius, vide Bura.

Hexagon, Plinius lib. 28. cap. 3. legatus Oblogenum (qui populi ſunt in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus, experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

Hezeci, filius Elphaal. 1. Paral. 8.

Hezion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ, 3. Reg. 15.

Hezir, nomen viri, 1. Paral. 24.

H I

Hiarbas, Vide IARBAS.

Hiberius, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

Hibernia, Vide HYBERNIA.

Hibrildes, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 262. Dionyſ. lib. 7.

Hidruntum (Hydrus Ptolemæo libr. 3. cap. 1.) Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò *Otronto*.

Hier, nomen viri illius qui reædificauit Iericho. 3. Reg. 16.

Hiera, ſiue Hiarba, Numidiæ rex, anno ab vrbe 671.

Hiera, inſula inter Siciliam & Liparam, vna ex Aeoliis, in qua vetuſtas Vulcani officinã collocauit, propterea quòd noctu cerneretur ignis quamplurimum, interdiu verò fumum copioſiſsimum emittere. Thucyd. li. 3. Stephan. nihil aliud quàm inſulam eſſe tradit, vnde Gentile Hieroneſites, vel Hieroneſius.

Hiera, dicta fuit vxor Telephi regis Myſorum, cui tanta fuit formæ præſtantia, vt ipſam etiam Helenen diceretur ſuperare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cùm viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. Hyginus tamen Fab. poët. capite 101. Telephi vxorem non Hieram facit, ſed Laodicen, Priami filiam.

Tarſus etiam Ciliciæ vrbs, olim Hiera vocabatur. Steph. Fuit & via ſic dicta, quòd ea irent ſacerdotes ad Eleuſinam Cererem.

Hieraxa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Stephanus.

Hieramæ, vrbs Cariæ. Steph.

Hierane, in mari Cretico eſt, & alia Aegypti. Stephanus.

Hieraphe, inſula Libyæ. Steph.

Hierapolis, ciuitas Aſiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ ſcaturiebant, quæ in tophum admodum facile durabantur. Eſt & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commenſuratum, vt hominem ſuſcipere poſsit mira profunditate, cui vallum propoſitum erat quadratum ambitu ſemiiugero, nebuloſa & craſſa caligine plenum, vt vix ſolum diſcerni poſſet. Exterius tranquillo cælo, aër innoxius, animal ſi quod ingrederetur, ſtatim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebantúrque mortui. Strabo ſe paſſeres immiſiſſe ait, qui ſubitò expirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tincta, cum his decertarent, quæ ex purpura tingebantur. Gentilia, Hierapolitæ. Stephanus.

Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ prius Cyrba, dein de Pytna nominabatur, poſtea Camyros, poſtremo Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

Hieremia, Vide IEREMIA.

Hieri, populi vltra Sauromatas, calui & ſimi à natiuitate omnes, & promiſcue barbam habentes. Qui ideò ἱεροὶ, id eſt, ſacri dicuntur, quia nihil iniuſtè agunt, nec bella norunt.

Hierico, Vide IERICHO.

Hiericus oppidum Iudææ inter Hieroſolymam & Iordanem ſitum, Palmetis circunquaque conſitum & fontibus irriguum. Plinius lib. 5. capite 14.

Hierius, conſul, collega Ardaburij, anno ab vrbe 1180.

Hiero, Syracuſanus, cùm eſſet ex duce rex factus, populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cùm omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac vltrò ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poëtis Pindaro & Simonide acceſſitis vſus eſt. Aelianus de varia hiſtoria. hic corporis pulchritudine & viribus adeò præſtitit, vt omnibus pene miraculum eſſet. Iuſtin. lib. 23.

Hiero, Athenienſis, familiaris Niciæ ducis Athenienſis, vnáque cum eo diſciplinis eruditus: poëmata multa conſcripſit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem ſuam peruenisſe teſtatur.

Hieroboam, Vide IEROBOAM.

Hieroceps, inſula in Cypro prope Paphum, qua voce ſignificatur ſacer ortus.

Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius.

Hieron,

Hieron, Syracuſanorum rex.

Hieronymus, Sicilię tyrannus, Hieroni patri ſuc ceſſit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus XVI. mandauit moriens vt fidem erga populum Rom. annos quinquaginta ab ſe cultam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tutela, contempta patris diſciplina ac moderatione, luxuriosius & arrogantius agendo, à Romanis defciuit, Annibalique adhæſit. Cúmque ſuperbè nimis in ciues ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Liuius lib. 4. ſecundi belli Punici.

Hieronymus, hiſtoricus Rhodius, familiaris Demetrij Poliorcetis, relictúſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrij geſtas. Plutar. in Demet.

Hieronymus Rhodius philoſophus, qui finem ſummi boni ponebat in indolentia.

Hieronymus ſcriptor eccleſiaſticus vir doctiſsimus ac eloquentiſsimus: ita dictus quaſi ἱερὸν ὄνομα, id eſt, ſacrum nomen.

Hieropolis, Vide HIERAPOLIS.

Hieros colpos, id eſt, ſacer ſinus, prope Aradum ciuitatem eſt. Steph.

Hieroſolyma, mæ, & Hieroſolyma, morum, & Hieroſolymæ, marum, tantùm plurali, vrbs Iudææ, ſeu Palæſtinæ, quæ & Hieruſalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euſebius libro nono Euangeli. præparat. ait Hieroſolyma appellari, quaſi Hieron Solomonis, hoc eſt, ædem Solomonis, à templo quod Solomon Hieroſolymis pulcherrimum magnificentiſsimúmque conſtruxit. Hinc Hieroſolymita, Hieroſolymitanus, Hieroſolymus, & Hieroſolymites & Hieroſolymarius, quo nomine dictus eſt Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cicero ſecundo libro ad Atticum, Si verò quæ de me pacta ſunt ea non ſeruantur, in cœlo ſum, vt ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis puriſsimis orationibus retulerit.

Hierótheus, Nomen viri proprium.

Higinius VIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 140. Euſeb. lib. 4. cap. 9.

Hilarius Phrygius quidam vates ſub Iouiniano principe, literarum quidem imperitus: cæterum tanta diuinandi peritia præditus, vt Deus cum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur.

Hilarius ſenator quidam Antiochenus de quo multa apud Suidam.

Hilarius XLIIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 464.

Himantópodes, populi in Aethiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi. ἱμάντα enim Græci lorum dicũt. Plin. lib. 5. cap. 8.

Himélla, fluuius Italiæ. Virg. lib. 7. Aeneid.

-qui flumen Himellæ,
Et Tyberim Fararimque bibunt, &c.

Himéra, fluuius Siciliæ, in duo ſectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum ſalſis fluit aquis.

Hiólcon, oppidum in Theſſalia, quod Thracenſes Aemonij condiderunt.

Hippácrites, Vide Hippuacra.

Hipparchus, Nicæus aſtrologus, ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de lunæ motu contra Platonem. Primus inſtrumenta mathematica inuenit, vnde hæc ſenſibus deprehendi poſſent, Plinio maximè laudatus.

Hipparchus, poëta comicus, cuius fabula quædam περὶ γάμου, id eſt, de nuptiis inſcribitur. Suid. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodiũ, Ariſtogitonis coniurationem in ſe excitauit. Thucyd. Idem vt inuidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit viriſq; doctis maximè fauit. Aelianus de varia hiſtoria. fuit quoque alius propinquus Ariſtotelis: alius Hetruriæ tyrannus.

Hipparis, fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Interpres Pindari.

Hippaſos, vnus ex Centauris.

Hippaſus Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſsimus, nihil ſcripſit. Demetrius, & Laërtius.

Hippe, Chironis Cẽtauri filia, quæ cùm in monte Pelio ſeſe venando exerceret, grauida facta eſt, & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam conuerſa eſt, & in cœlum tranſlata. Sunt qui Hippem mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant, ideóque in equam eſſe mutatam, quòd deorum arcana mortalibus enuntiaſſet.

Hippia Minerua dicta eſt ab Arcadibus quod ea vſum quadrigarum inueniſſe crederetur. Paleph. lib. 2. cap. 3.

Hippia, vrbs Perrhæbiæ, aliàs Phalanna dicta. Steph.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſidemi, ita ſe comparauit, ne cuiuſquã ope egeret, ſummum bonum ἀυτάρκειαν poſuit, hoc eſt, eo contentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiam cùm veniſſet, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt, cuncta penè audiente Græcia, Nihil eſſe vlla in arte rerum omnium, quod ipſe neſciret: nec ſolùm has artes quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerẽtur, geometriam, muſicam, literarum cognitionem & poëtarum, atq; illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiã annulum quem haberet, pallium quo amictus, foccos quibus indutus eſſet, ſe ſua manu confeciſſe. Cic. lib. 3. de Oratore.

Hippias, Pisistrati filius, in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Cicero ad Atticum.

Hippion, is fuit quem ferunt edocuisse medicinam Aesculapium.

Hippion Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponnesi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa, Hippo regius. Hic episcopatu insignis est diui Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, è Tagasta Africæ oppido libro secundo Confessionum scribit. Strabo libro vltimo vtranque Hippomenem regiam nominat, nisi codex vitiatus est.

Alterum autem Diarrhytos Græcis dictum, Plinius scribit, quòd palustri solo madeat. Vtranque Silius libro tertio hoc versu expressit,

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Vagam enim Diarrhytos nominat, quòd palustri solo sita sit, quare terræ motibus frequentius infestatur. Nec perperam vagam dixit fœmineo, cum sic æquè vt masculino proferantur. Plinius libro 6. capite 34. & libro 9. capite 8. Vtranque Hipponem Græcos equites condidisse, author est Solinus. Est & Hippo, puellæ Bœotiæ nomen. Plutarchus in Pelopon.

Hippo item oppidum Locrorum in Brutiis. Vide Hipponium.

Hippobotos, pratum quoddam amplissimum est sub Caspiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum pascitur, vnde & nomen accepit. Strabo libro 11. vide MEDIA.

Hippocentauri, monstrosum hominum genus in Thessalia iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt poëtæ fabulantur) hominum, posteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occasionem ministrasse videtur, quòd primi equos domare cœperint, iisque ita aptè insidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluisse viderentur. Iidem antea Centauri dicebantur, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, hoc est ab eo quòd tauros stimulis agitarent. Verùm cùm idem postea ex equis præstarent, iisque insidentes stimulis tauros præ se agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cum ad Peneum amnem aquatum venissent, conspecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monstris habiti sunt, præsertim cùm inclinata potandi gratia, equorum capita non conspicerentur.

Hippocomētæ, Vide Hippucome.

Hippocoōn, cum liberis ab Hercule interfectus.

Hippocrates, Cous medicus, auditor Democratis, vt quidam volunt, vixit apud Perdicam Macedoniæ regem. Excessit è vita annos natus CIIII. Suscepit filios Thessalum & Draconem. Artaxerxes, rex Persarum, ad Hystanem Hellesponti præfectum de Hippocrate sic scripsit, Rex regum magnus Artaxerxes, Hystani Hellesponti præfecto salutem. Hippocratis medici Aesculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliáque item quorum indiget, & eum ad me mitte: erit enim par honore summis in Perside viris, &c. Valer. Hic vir diuina scientia dicebat coitum morbum esse comitialem leuiorem. Eius libri tanquam diuino emanauerint ore, vbique celebrantur. in primo enim Iusiurandum continetur, in secundo Prognostica, tertio Aphorismi, quarto illa admirabilis compositio LX. libris omnem scientiam medicinæ complectens. Suidas. Hippocrates, præter superiorem, idem Suidas quinque commemorat, omnésq; eiusdem artis & familiæ, quorum omnium excellentissimus fuit primus. Hippocratem alium, Atheniensium ducem ponit in bello Peloponnesiaco Thucydides.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem Poëtæ fabulantur factum esse vngula Pegasi equi alati: cui fabulæ occasionem videtur ministrasse Cadmus, qui cùm in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, huc illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inuenisse. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum est, vt hic fons Musis sacer habeatur. Persius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Caballinum appellat. Nam ἵππος nobis equum sonat, κρήνη fontem.

Hippodame, es, & Hippodamia, æ, filia Oenomai regis Elidis & Pisarum, qui cùm ex oraculo, se à genero interemptum iri didicisset, & illa tamen à multis procis ob formæ præstantiam expeteretur, currule certamen procis proposuit (habebat enim equos velocissimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet, victus subiret morte. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops Tantali filius visa puella, eius amore protinus exarsit: cuius nuptias vt assequeretur, Myrtilum eius aurigam pollicitis corrupit, sic vt ille axes infirmos & fragiles subiunxerit, vel, vt alij volunt, obicem axi nō obiecerit: & sic fracto vel dissoluto curru, Oenomaus excidit, moriénsq; Myrtili caput deuouit: obtestans Pelopem, vt vicem suam vlciscereturr: quod & factum est. Cùm enim pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope poscceret, ab eo in mare deiectus est, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus est. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia sinus. Virg. 3. Georg.

Hippodaméque, humeróque Pelops insignis eburno.

Hippodamia, Brisę filia, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido, secum abduxit. Hanc

poëtæ

poëtę à patris nomine Briſeida appellant.

Hippodamia, Anchiſæ filia, quæ Alcathoo Troiano vxor data eſt, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugna occidit.

Hippodamia, Pirithoi vxor, quam cùm ipſo nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade ſunt profligati. Ouid. 12. Meta. Pyræi item forum Hippodamia appellatum fuit ab Hippodamo Mileſio architecto, qui Athenienſibus Piræum extruxit. Suid.

Hippodamus, Mileſius, natura ſtudioſus, primus eorum qui in republica verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Conſtituit enim ciuitatem ex numero x. milium, diuiſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitæ moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu. Ariſtoteles lib. 2. Politi. Martial. lib. 1.

Non ſemper belle dicit Hippodamus.

Hippodamus Mileſius architectus, qui Athenięſibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi Hippodamiam appellarunt, Suidas.

Hippodotus, vnus Codridarum, inuidiã populi vitare cupiens, & optimi ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeueritate in ſuos vſus, filiam cum mœcho deprehenſam currui iuſſit alligari atque diſcerpi. Aelianus de varia hiſtoria.

Hippódromus, Theſſalus genere, patria Lariſſęus, circa M. Antonini principis tępora Athenis ſcholæ ſucceſſit. Philoſtratus.

Hippola, vrbs vetus Laconica: Gentile, Hippolaites.

Hippólochus, filius Bellerophõtis, & pater Glauci Homer. lib. 6. Iliad.

Hippólochus, Antimachi Troiani filius, vnà cũ Piſandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer. lib. 11. Iliad.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

Hippólytus, Theſei & Hippolytę Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitam venatu ſele exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phędra nouerca abſente patre amatus eſt: cuius turpi deſiderio cùm obtęperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cùm videret Hippolytus patrẽ nouercę dolo perſuaſũ de nece ſua cogitare, conſcenſo curru fugã arripuit. Sed dum phocę, quę tum fortè in littus exierant equorum & rotarum ſtrepitu perterritę, magno impetu ſe in mare precipitarent, exterriti equi fruſtrà obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos & ſaxa traxerunt, iuuenémque infelicem loris implicitum varias in partes diſcerpſerunt. Hunc poſtea Aeſculapius à Diana exoratus, reuocauit ab inferis, & priſtinæ incolumitati reſtituit. Hippolytus verò relicta Attica, in Italiam ſeſe contulit, & Virbium ſe appellari iuſſit, quòd bis vir fuiſſet: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbémque condidit non procul à Roma, quam de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid. lib. 15. Metam.

Hippomachus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſsit, dicens maximum erroris argumentum, quòd ab ignara turba laudaretur. Aelianus.

Hippomanes, Macarei vel Megarei & Meropes filius, Neptuni pronepos, vt alij, Martis, qui cùm Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui factus eſt compos. Nam cùm illa virginitatem illibatam cuperet ſeruare, procis ſuis curſus certamen ea lege propoſuit, vt illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos ſpe nuptiarum eius illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore eius tenebatur, neque tamen pedibus ſatis fidebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vſus eſſet in illis, edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalanta certare non dubitauit: cúmque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta quam longiſsimè extra viam diuerſa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurúmque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hac itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem iniecit, vt in ipſo Matris deũm delubro, nulla habita numinis reuerentia, cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam verò in leænam commutauit. Ouid. libr. 10. Metam. & Hyginus Fab. Poëticarum cap. 185.

Hippómenes, x v i i. Athenienſium rex.

Hippomólgi, populi ab equis mulgendis dicti. Stephanus.

Hippon, Vide HIPPO.

Hippóna, dea quam ſtabularij maximè colebãt, cuiúſque effigies in ſtabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

Hippónax, nomen poëtæ Epheſij à quo iambicum Hipponacticum, ſeu Hipponacteum, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. lib. 36. cap. 5. Hic tam deformi & fœda fuit facie vt eius effigies à pictoribus quibuſdam publice expoſita fuerit deriden-

da:

da:quamobrem indignatus Hipponax,tam a-marè in illos inuectus eſt,vt aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Vnde natum Prouerb. Hipponacteum præconium.

Hipponêſus,vrbs Cariæ,& alia Libyæ.Steph.

Hippónium,vrbs Brutiorum ab Heroë,à Romanis pòſt Annibaluentia dicta:Gentile Hipponiates,tanquam ab Hipponia.Steph.

Hippónicus,Hippię filius,Atheniēſis,cùm patrię ſtatuam dedicare decreuiſſet,nonnullis eam à Polycleto confici ſuadētibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus,non dedicantis,ſed potius artificis virtus laudaretur.Aelianus.

Hippóphagi,Scythiæ in Aſia populi.

Hippópodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vſque ad veſtigium formā tenent,ſed in equinos pedes deſinunt.Plin.lib. 4.cap.12.

Hippotades,patronymicum maſculinū,ab Hippote deductum: quo Poëtæ ferè vtuntur pro Aeolo ventorum rege Hippotæ Troiani ex Segeſta filia nepotis.Ouid.11.Metam.

Hippotamadæ,vicus in tribu Oeneide.Steph.

Hippotoxotæ dicti ſunt equeſtres ſagittarij,qua voce vtitur Hircius lib.5 Belli Aſiatici.

Hippoacra(quaſi dicat,equi promontoriū)vrbs Libyæ:Gentile,Hippoacrites.Steph.

Hippocome, locus Lyciæ dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo:Gentile,Hippocomitæ.Steph.

Hippuris,inſula quædam maris mediterranei.

Hippuriſcus,inſula Cariæ.Steph.Pompon.

Hippus, fluuius Moſcorum in Phaſin defluens. Strabo lib.11.Hanc Phaſis partem illabitur ingens flumen,quod ortum ex Armenia ducēs, Glaucum in ſe recipit,atque Hippum è vicinis montibus cadentes.

Hippus,inſula Eretriæ.Item vrbs Siciliæ,& alia Paleſthinæ, Gentilia,Hippius,Hippenus,Hippinus.Steph.

Hipſa.Vide SELINVS.

Hipſeus,filius Aſopi fluminis,qui Eteocli in auxilium venit aduerſus Polynicem.

Hir,filius Caleb filij Iephone.1.Para.4.

Hira,filius Acces.2.Reg.23.1.Para.11.& 27.

Hira, maritima vrbs in agro propinquo Pylo, ſub Agamemnonis dominio.Home.libro 11. Iliad.ἰρὴ,Stephano,vrbs Meſeniæ,& alia Melienſium.

Hiram,rex Tyri.2.Reg.5.qui 2.Paral.2,& 4,& 8. dicitur Huram Hebraicè.

Hiram,Gen.36.1.Ciuitas Idumęorum.

Hiras,nomen viri Odolamitis Gen.38.

Hiraſa,locus Libyæ,in quem Afri Battum tranſtulerunt.Steph.

Hircanus,Ioſephi filius,ſibi mortem conſciuit. Ioſeph.lib.12.cap.5.

Hircanus,qui & Ioannes,dux Iudæorum 1111. anno ab vrbe 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit. Idumæam ſubegit, Iudaicis legibus eis viuere conceſſit. Ioſeph. lib. 13.cap.16.Samariam funditus deleuit.idem libro 16.cap.17.

Hircius vel Hirtius Conſul fuit Romæ vnà cum Panſa, quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus vnà cum collega eſt interfectus.

Hirpiæ,familiæ.Plinio libro 7.cap.2.paucę haud procul ab vrbe Roma in Faliſcorum agro.

Hæ ſacrificio annuo,quod fit ad montem Soractem Apollini,ſupra ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur.

Hirpini montes,ex quibus Aufidus Apuliæ fluuius oritur.

Hir-ſemes,Ciuitas in tribu Dan.Ioſue 19.

Hirtius,Conſul,cum Panſa,collega in prælio ab Antonio cæſus.Cic.lib.Epiſt.12.epiſt.25.

Hiſmaëlitæ,populi,qui nunc Saraceni dicuntur, ab Hiſmaële ſic nominati.

Hiſpalis Bæticæ prouinciæ vrbs clariſſima Romanorum colonia cognomine Romulenſis: à qua vnus ex quatuor Bæticæ conuentibus, Hiſpalenſis dicitur.Plin.lib.3.ca.1.Hæc hodie Siuilia dicitur.

Hiſpalus,Celtiberorum rex,ad tyrannos Italiæ conuerſus eſt.Beroſ.lib.5.Diod.Sicu.lib.6.

Hiſpania, regio latiſſima Europæ, quæ à montibus Pyrenæis incipiens,per columnas Herculis circumiens, vſque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hiſpania Plinio lib.3.cap.1.2.& 3.in Citeriorem & Vlteriorem. Vlterior rurſus ſecatur in duas partes, in Baticam, quæ hodie Granata dicitur:& Luſitaniam, quam vocant Portugalliam, quæ Ana fluuio à Bętica diſtinguitur. Vlterioris Hiſpaniæ conuentus erant quatuor: Gadiranus,Cordubenſis,Aſtigitanus,& Hiſpalenſis. Citerior autem, quæ & Tarraconenſis dicebatur, in ſeptem diuidebatur conuentus: Carthaginenſem,Tarraconenſem, Cæſarauguſtanum,Clunienſem, Aſturum, Lucenſem, & Bracarum.Idem lib.3.cap.3. Omnis autem Hiſpania ab Ibero fluuio primùm dicta fuit Iberia:poſtea ab Heſpero Atlantis fratre, ſiue (vt alij malunt) ab Heſpero ſtella lucidiſſima, quæ veſpertino tempore in Occidente appareret,ſolem ſubſequens,vocata eſt Heſperia: vltimò verò ab Hiſpali vrbe ad fretum Atlanticum ſita, quam hodie Siuiliam vocant, dicta fuit Hiſpalia: vnáque deinde litera immutata, Hiſpania. Tibul. 4. nec latis audax Hiſpania terris.

Decem milibus ſtadiis (vt Appianus ſcribit) eius latitudo commenſuratur. Longitudo prorſus eadem eſſe videtur: Terra frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorúmque

ferax. Ex qua etiam bellicosissimi viri ac velocissimi equi procreantur. In ea quatuor magna flumina sunt, Bætis, Minis, Iberus & Tagus, qui aurum trahit.

Histiæa, ciuitas in Eubœa. Hom. lib. Iliad. 2.

Histiçus, Milesiorum tyrannus. Herod. lib. historiarum 6.

Histonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano. Pomp. lib. 2.

Histria, vide ISTRIA. & in appellatiuis histriones.

H O

Hoba, regio Syriæ ad dextram Damasci, id est Euphratem versus: dicta etiam Soba & Sophene. Gen. 14.

Hobab, filius Raguel soceri Mosi, Numer. 10. Iud. 4.

Hod, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7.

Hodes, vxor Saharaim. 1. Par. 8.

Hodius, Hom. 9. Iliad. vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

Hodœdocus, vide Calliarus.

Hodomanti, populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & fœm. Hodomantis. Steph. ex Thucydid. libro 2.

Hœtichus, Hom. lib. 2. Ilia. vir fuit Achiuus longè optimus artis statuariæ opifex.

Holcades, populi intra Iberum fluuium. Stepha. ex 3. Polybij.

Holda vel Holdai, nomen viri, 1. Para. 27. & Zacha. 6. Item prophetis vxor Sellum filij Theeue. 4. Reg. 22.

Holmi, vrbs Ciliciæ Asperæ vbi psius habitabant, qui nunc Seleuceis. Gentile, Holmeis.

Holmium, vrbs Bœotiæ. Gentile, Holmieus.

Holmones, vicus Bœotiæ, ab Holmo Sisyphi filio. Pausan. lib. 9. Gentile, Holmoneis.

Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonozor. Iudith. 2.

Holon, ciuitas quę de tribu Iudæ seu Simeonis, Leuitis data est, Ios. 15. & 21. quæ 1. Par. 6 dicitur Helon.

Homan, filius Lotan filij Seir. 1. Paral. 1. qui Genes. 36. dicitur Hemam.

Homeritæ, populi Aethiopum. Steph.

Homeromastix, cognomẽ Zoili, qui hoc solùm nomine innotuit quòd Homerum libris editis insciticæ arguere ausus fuerit. Hos libros quum Ptolemæo regi Aegypti obtulisset, rex tum quidem dissimulata indignatione quam ex hominis impudentia conceperat, post aliquot dies pecuniam petenti qua inopiam subleuaret, Mirum (inquit) te inopia premi, qui multò Homero es doctior, quum ille, qui ante annos mille fato functus est, etiam hodie tot hominum millia pascat. Tandem parricidij accusatus iussu regis in crucem sublatus est. Hoc cognomen omnibus detractoribus accommodatur, qui insana reprehendendi libidine optima quæque lacerant: quùmque Venerem ipsam non possint, sandalum eius reprehendunt.

Homerus, nomen poëtæ Græci excellentissimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum sexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen sortitus est, quum prius Melesigenes diceretur, quòd ad Meletem fluuium natus esset. Cumæi namque & Iones captos oculis ὁμήρους appellant, quòd ὁμήρους, id est, itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiens Mæonius nuncupatur à Martiano libro 1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebúsque omnibus egentem, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim sibi vendicent, adeò vt quibus potissimum credere debeamus, non facile fuerit discernere. Quod etiam testatur Cicero pro Archia, Homerum (inquit) Colophonij ciuem esse dicunt suum, Chĩ suum vendicant, Salaminij repetunt: Smyrnæi verò suum esse confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt: multi alij præterea pugnant inter se, atque contendunt. Extat ea de re distichon Græcum apud Gellium lib. 3. cap. 1.

Ἑπτὰ πόλεις διαμάχονται περὶ μίαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

Septem vrbes certant de stirpe insignis Homeri, Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ius, Argos, Athenę. Scripsit duo opera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterũ de erroribus Vlyssis, quod Odyssea nominatur, & alia opuscula. Reliquam eius vitam, breuitatis causa, hîc prætermittimus: quam qui latius nosse cupit, Herodotum adeat, & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ, familia apud Chios illustris fuit. Hellanicus.

Homerus II. Chius, medicina clarus. Archilochus.

Homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

Homerus IIII. institoria arte, Salaminẽsis ciuis prædiues. Archilochus.

Homerus V. Colophonius pictor, & statuarius præclarus habitus. Archiloch.

Homerus VI. ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit. Archiloch.

Homerus VII. arte Musica & Geometria clarus apud Argiuos habitus est. Archiloch.

Homerus, patria Męon, certamine Olympico vicit, cui postea ius literarum & linguę Græcę emendandarum soli tributum est, cuius quoque emendatione & literæ & lingua Græca vsque in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

Homole, es, mons Thessaliæ, Centaurorum olim sedes, quemadmodum & Othrys. Virg. 7. Aeneidos.

Cen

Ceu duo nubigenæ cùm vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Homolem, Othryn que niualem
Linquentes.

Incolæ, Homoleïs: & Thebæ iuxta montem sitæ, Homoloides. Iupiter item Homolius in Bœotia colitur, vel ab Homole monte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vare Emygi filia, quam Delphos fuisse missam Aristoph. in Thebaccorum secũdo scribit, vel quod apud Aeoles ὅμολοι concors & pacificum dicatur. Fuit & Homoloia Ceres Thebis.

Homopatoria festa erãt Athenis ita dicta quòd patres liberorum Curiæ ascribendorum gratia tum conuenirent: de quibus sacris Suidas.

Homolium, oppidũ Magnesiæ. Plin. lib 4. cap. 9. ὁμόλιον, Stephano, oppidum est Macedoniæ & Magnesiæ. Strabo libro 7. Inde Homolieus, & Homolius.

Homonœa, proprium mulieris, quo significatur concordia.

Hon, filius Pheleth, Num. 16.

Honorichus, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1231.

Honorius, XLVI. Romanorum imperator cum fratre Arcadio, anno ab vrbe 1149.

Honorius, LXVIII. Romanorum pontifex, anno salutis 625. sacras ædes nouas ædificauit, veteres instaurauit.

Honorius II. Rom. episcopus CLXIIII. anno salutis 126.

Honorius IIII. Rom. pontifex 187.

Honorius V. Rom. pontifex 191.

Honoria, Valentiniani imperatoris soror. Diac. Pomp.

Hoppha, nomen viri. 1. Paral. 24.

Hor, nomen montis, Num. 20. & 33. in finibus terræ Idumææ prope Petram ciuitatem.

Hora, deæ cuiusdam nomen erat apud Romanos, ita dicta, ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc est, à venustate & pulchritudine, cui præesse putabatur. Hanc Romani putabant esse Hersiliam Romuli vxorem, quæ post Romuli apotheosin in cœlum translata, pro Hersilia vocata est Hora. Ennius,

Teque Quirine pater veneror, Horámque Quirini.

Apud Ouidium tamen in fine libr. 14. Metam. legitur Ora sine aspiratione, & priore correpta.

Horam, rex Gazer. Ios. 10.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello, quod Porsena Hetruriæ rex pro restitutione Tarquiniorum cum Romanis gessit, cum Ianiculum iam captum videret, hostesque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuersis, duobus tantùm comitatus, hostium impetum tantisper remoratus est, donec pons à tergo solueretur.

Quem cùm iam interciſum videret, vt erat armatus, in Tyberim insiliit, & incolumis ad suos tranauit. Virg. 8. Aeneid.

Illum indignanti similem, similémque minanti
Aspiceres, pontem auderet quòd vellere Cocles.

Horatius Flaccus, poëta Venusinus, lyricorum & satyrarum scriptor, qui anno imperij Augusti Cæsaris XXXII. ætatis verò suæ LXIII. moriens, Augustum reliquit hæredem maxima pompa apud Mecœnatem in Exquiliis sepultus. Scripsit Carminum lib. 4. Epodon libr. 1. Satyrarum libr. 2. De arte poëtica libr. 1. & Epist. lib. 2. quæ etiam hodie omnium teruntur manibus.

Horchia erat dea Hetruriæ vrbis, in qua fanum habebat. Ab ea vicus Horchianus sumpsit nomen.

Horeb, nomen montis in regione Madianitarum, Exod. 3. Psal. 105. Sinai alias dicitur, in quo data fuit lex Mosi: Est & nomen petræ, Exod. 17.

Horem, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. decimonono.

Hori, filius Lotan filij Seir. Gen. 36.

Horma, ciuitas in tribu Aser. Ios. 19.

Horma, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis inter Hasmonam & Cades-barne, Num. 21. quæ cap. 1. Iudicum dicitur Sephat. 1. Paralip. 4. In Iosue 15. scribitur Harma: in Iosue verò 19. Bethularma, vbi vnica dictio est, cùm separatim legendæ sint: duæ enim sunt ciuitates.

Hormasdes apud Chaldæos bonus erat Dæmon qui Iupiter putabatur. Sipontinus.

Hormine, vide HYRMINAE.

Horodes, rex Parthorum qui M. Crassum occidit.

Horontes, vide ORONTES.

Horrhæi, Gigantes, quos expulerũt filij Edom à monte Seir, Deut. 2. qui Gene. 14. Chorræi dicuntur.

Hortensia, Hortensij filia eloquentissima: quę, cùm matronarũ ordo graui tributo à Triumuiris, Octauio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse auderet, causam constanter egit, repræsentatáque patris facũdia impetrauit, vt maior pecuniæ pars eis remitteretur. Appian.

Hortensis Venus dicta est de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pausan.

Hortensius, Romanus rhetor, qui in foro Romano causarum rex ob eloquentiam dictus est, licet eius scripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto sic refert, Primùm memoria tanta, quantum in viro cognouisse me arbitror, vt quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet, quibus cogitasset. De quo etiam fertur, quòd sedens

dens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia & emptores, ordine suo recensuit, argentariis recognoscentibus, ita vt in nullo falleretur.

Hortus Assyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15.

Horus, Isidis filius, quem cùm Isis amisisset, vera est, ne illi obueniret, quod Osiri patri acciderat, sed eo inuento, mœrorem in lætitiam conuertit.

Horus, ab Aegyptiis dicitur Sol, Bocatius.

Horus, Assyriorũ rex, Plinius lib. 30. capite decimo quinto.

Hosa, Nomen viri, 1. Paral. 26. Nomen item cuiusdam ianitoris, 1. Paral. 16. Ciuitas item, quæ tribus Aser terminus est, non procul à mari, inter Tyrum & Axaph, Iosue 19.

Hosa, Tuscorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie.

Hospitius vir quidam Nicensis, qui tam austeræ vitæ fuisse traditur, vt antro incluſus perpetuo cilicio carnẽ macerareret, corpus catenis ferreis vinctum contineret. Volat.

Hostanus vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præstantissimus.

Hostasius Rauennatum princeps fuit qui à suis ciuibus relegatus est, quod in ocio & ignauia torpescceret, publicæque administrationi esset ineptus.

Hostia, vrbs Italiæ, Vide OSTIA.

Hostia, puella, quam à se amatam, Propertius Cynthiam vocauit.

Hostiæi, Vide HOSTIONES.

Hosticus, nomen poëtæ.

Hostiones vel Hostiæi, populi iuxta Oceanum occidẽtalẽ, quos Artemidorus Cassinos (aliàs Cossinos) vocat. Steph.

Hostius Hostilius, vir bello strenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frondea corona donatus est, quòd Fidenam primus irrupisset. Dionys. lib. 3.

Hostius, Lucretius Tricipitinus, Consul cum L. Sergio, anno ab vrbe 327.

Hotham, Filius Heber filij Bariæ filij Aser filij Iacob. 1. Paral. 7. & 11.

Hozai. Nomen prophetæ 2. Paral. 33.

Hoziel, Filius Semei filij Gerson, 1. Paral. vigesimo tertio.

H V

Hucaca, Ciuitas in tribu Nephthali, Iosue 19.

Hugo, cognomine Capetus, ex Parisiẽsiũ comitum familia, Francorum regnum occupauit, anno salutis 988.

Hugo Lusignaneus, Cypri rex. Blond. libro 10. decad. 2.

Hugo, Italiæ rex. Luith. lib. 3. cap. 14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulsi sunt, quos rex ab exilio reuocauit, conscripto exercitu principes persequutus, vicit, fudit, cecidit, cepit, ac vltimo supplicio captos affecit. Hugonibus imperium credidit, regnoque præfecit, anno salutis 1321.

Huguitio Fagiolanus, Pisanorum dux, anno salutis 1314.

Huida, nomen prophetæ.

Hul, Filius Aram. Genes. 10. Hic Iosepho libr. 1. antiquitatum Iud. traditur Armeniam instituisse. Quam ego equidem planè arbitror ab eius patre nomen inuenisse.

Huldericus, Corinthiorum princeps, circa annũ salutis 1273.

Huldericus, dux Vuitẽbergensis, ex auito regno pulsus est, anno salutis 1519.

Humana, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 1.

Hunfredus Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu successit, anno salutis 1042. Blond.

Hunfredus, Cloceſtriæ dux, vir militia clarus, Anglię Regens, noctu à coniuratis in Burienſi cœnobio, laqueo strangulatus est, anno salutis 1447. Polyd.

Hungaria, Vide VNGARIA.

Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa super Mæotim paludem incoluere: deinde mutatis sedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniani principis duce Atila tota penè Europa peruagata, Galliam, Italiámque fœdissimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victa, rursus se recepit in Pannoniam. Quare credibile est, Hunnos eos esse, qui etiam hodie Pannoniam incolunt, paucis immutatis literis Hungari appellati. Claud. Saxo scribit hos quadam tempestate in tantam famem redactos, vt nec canibus pepercerint quibus ad pastum vterentur.

Hunoldus, Aquitaniæ nobiliss. dux. Aemil. lib. 2.

Huphan, Filius Beniamin. Nume. 26.

Hur, Filius Iuda filij Iacob 1. Paralip. 4. qui Gen. 46. dicitur Onan. Filius Caleph ex Ephrata vxore, 1. Paral. 2. Rex item Madianitarum, Num. trigesimo primo.

Hurai, Nomen viri. 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 25. dicitur Heddai.

Huram, Filius Bela filij Beniamin. 1. Par. 8.

Huri, Pater Saphat, Nume. 13. Pater Abihail, 1. Paralip. 5.

Hus, Filius Aram, Genes. 10. Is iuxta Iosephum atque Hieronymum Trachonitidis & Damasci conditor extitit. Nam principatum tenuit inter Palesthinam & Cœlesyriam. Huius regio in Iob, à LXX. interpretibus αὐσιτιδὶς, quasi Husitidis dicitur, Iob 1. Primogenitus itẽ Nachor Genes. vigesimo secundo: Filius etiam Dison filij Seir, Genes. 36.

Husan, rex tertius qui regnauit in Edom, Genes. trigesimo sexto.

Husathi, Ciuitas. 2. Reg. 21.

Husi, Pater Banna. 3. Reg. 4.

Husim

Huſim, Altera vxor Saháraim, 1. Paral. 8. Filius Dan filij Iacob, Geneſ. 46.

Huſſitarum hæreſis, temporibus Vinciſlai imperatoris, anno ſalutis 1384.

H Y

Hyacintha, orum, ſacra nocturna, à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci iactu interfecti. Ouidius lib. 10. Metamorph.

Hyacinthus, puer Amyclæus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cum Hyacinthus ſuis deliciis diſci iactu ſeſe exerceret, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum, flatu ſuo in caput Hyacinthi conuertit, puerúmque interemit. Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris dei ſolatium, cruorem eius commutauit in florem ſui nominis. Palęphatus in tractatu de Fabuloſis narrationibus: pauló aliter Ouid. libr. 10. Metamorph.

Hyades, ſtellæ ſeptem in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ὑειν, quod eſt pluere. Ouid. lib. 5. Faſtor. Fabulantur poëtæ, Hyades Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ ſunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cùm Iunonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſæuitiam, à Ioue in cęlum ſunt tranſlatæ. Alij tradunt Atlantem ex Aethra vxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptémque puellas, quarum hæc ſunt nomina: Ambroſia, Eudora, Paſithoe, Coronis, Plexauris, Pytho, & Tyche, quæ cùm fratrem à leone deuoratum implacabili luctu proſequerentur, doloriſque magnitudine extabeſcerent, Iouis miſeratione in ſeptem ſtellas ſunt conuerſæ, &, vt perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas exortu ſuo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & ſues.

Hyæa, vrbs Locrorũ Ozolorum: Gẽtile Hyæus. Stephanus.

Hyamea, vrbs Meſenes, vna ex quinque. Ciuis Hyameites, Steph.

Hyamion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius vel Hyameus, Steph.

Hyampolis, vrbs Phocidis, ad Parnaſſum mõtẽ. Ciuis Hyampolites. Stephanus, & Plin. lib. 4. cap. 7. Strabo lib. 9.

Eſt & Hyampolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. libr. quarto capite decimo quinto.

Hyantes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, poſtea Bœoti appellati. Plin. libro 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante rege traxiſſe putantur. Strabo lib. ſeptimo. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem ſignificans quod Bœotius: vnde Actœonem Cadmi nepotem Hyantium cognominat Ouidius 3. Metamorph.

Hyantia, Stephano, vrbs Locrorum.

Hyarbas, Vide IARBAS.

Hyapea, vrbs Phocidis, ab Hiapo. Ciuis Hyapeus. Stephanus.

Hyas, Atlantis filius ex Aethra Oceani filia, qui cum adhuc puer venationibus ſeſe exerceret, à leone deuoratus eſt. Vide HYADES.

Hyas, Bœotiæ rex à quo Bœoti aliquando Hyantes ſunt nominati. Strabo lib. 7.

Hyaſis, Vrbs Libyæ, quæ & Oaſis, vnde Hyaſites vel Oaſites. Steph.

Hyba, vel Hybadę, vicus in tribu Leont. Stepha.

Hybāda olim inſula fuit Ioniæ. Poſtea maris receſſu continenti annexa. Plinius lib. 2. cap. 89.

Hybele, vrbs iuxta Carthaginem: Gẽtile, Hybelites.

Hyberes, Vide IBERVS.

Hyberia, regio Aſiæ, cui ad Septentrionem Nomades aſtant, & Caucaſi montis accolæ, ad meridiem Armenia eſt, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucaſiis montibus circundatur. Vide IBERIA.

Hybernia, inſula non procul ab Anglia, vulgò *Hirlandia*. Cæſ. lib. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergit ad Hiſpaniam, atque Occidentem ſolem qua ex parte eſt Hybernia dimidio minor (vt exiſtimatur) quàm Britannia, ſed pari ſpatio tranſmiſſus, atque ex Gallia eſt in Britãniam. Huius incolæ lõgè magis quàm Britanni ſylueſtres ſunt. Strabo lib. 4.

Hybetus, Vide IBERVS.

Hybla, ſiue Hyble, ſiue Hybles, mons Siciliæ, thymi copia, ſalicum & apibus abundans, vna cum oppido eiuſdem nominis, ab Hyblone rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditum ſcribit. Hinc Hyblęus adiectiuum. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbem ipſam poſtea Megarã dictam ſcribit: Gẽtile, Hyblæi.

Hybla, Italiæ ciuitas. Steph.

Hyblõ, Siciliæ regulus, qui Hyblæ ciuitati nomẽ fecit quæ poſtea Megara dicta eſt. Steph.

Hybreas inſignis Orator ex Nylaſis Cariæ vrbe: cui quum pater nihil præter mulum lignarium & mulionem reliquiſſet, illorum opera aliquandiu nutritus, Diotrephi ſophiſtæ operam dedit. Tandem ad reip. gubernacula conuerſus proximam Euthydamo authoritatem obtinuit, quem cum tyrannidem quidem exercere ſed tamen patriæ maximè vtilem videret, ſertur illi in concione diciſſe, Euthydame malum es ciuitatis neceſſarium. Nam nec tecum viuere poſſumus nec ſine te. Hic quum Labienus Parthorum auxiliis inſtructus in Aſiam irrupiſſet, adoleſcentulúmque

que quendam iactantem audiret, se Parthicum Imperatorem esse: at ego, inquit, Caricus. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbem fecit, eáque capta magnificas Hybreæ ædes diruit. Strabo lib. 14.

Hyccaron, oppidum Siciliæ, vbi Laidem meretricem natam aiunt: Gentile, Hyccareus: Possessiuum Hyccaricus. Steph.

Hyda, dæ, siue Oyde, des, oppidum Lydiæ, sub Tmolo monte situm. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem esse putent cum Sardibus. Strabo lib. 13.

Hydaræ populi Indici, qui contra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Hydarnes, siue Hydarnus, nobilis Persa, qui Herodoto libr. 3. cum Dario in Magum coniurauit. Strab. lib. 11.

Hydaspes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vsque extenditur, Nysamque vrbem alluens, Indo flumini miscetur. Alij non in Indum, sed in mare labi tradunt. Lucan. lib. 6.

Qua rapidus Ganges, & qua Nysæus Hydaspes
Accedunt pelago.

Dictus ab Hydaspe antiquissimo Medorum rege.

Hydissus, vrbs Cariæ, ab Hydisso filio Bellerophontis & Asteriæ filiæ Hydei, ex quibus natus est Hydis, à quo ciuitati nomen: Ciuis Hydisseus. Steph.

Hydra Lernea serpens erat, quinquaginta capita, vnicumq; duntaxat corpus habens: ex quibus vno exciso duo alia statim repullulabant. Paleph. lib. de fab.

Hydra, insula Libyæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

Hydra, vrbs, vide LYSIMACHIA.

Hydramia, vrbs Cretæ. Steph.

Hydrea, insula iuxta Trœzenē: Gentile, Hydreates. Steph.

Hydrela, vrbs in Caria: Gentile, Hydreleus. Stephanus.

Hydrochus, signum cœleste, quod Latinè Aquarium dicimus: παρὰ τὸ χεῖν τὸ ὕδωρ, hoc est, ab aqua fundenda dictus. Qui astrologiam poeticam scripserunt, putant hunc fuisse Ganymedem Troianum puerum, Iouis iussu ab Aquila raptum, & in mensa deorum miscendæ nectari aquæ præpositum.

Hydruntum oppidum extremum agri Salentini. Plin. lib. 35. cap. 11. Stephan. Straboni Hydrus appellatur.

Hydrus, mons Apuliæ, iuxta quem est oppidum eiusdem nominis. Est & nomen fluuij, qui in Adriaticum mare effluit.

Hydrus Hydruntis, vrbs in littore Adriatici maris, Strab. quæ & Hydruntum dicitur in Calabria. Ptol. lib. 3. cap. 1. Gentile, Hydruntius, Hydrussæus, vel Hydrussius.

Hydrusa, vrbs in Attica regione. Strabo. Est & Hydrusa, insula, alio nomine Andros dicta, vna Cycladum.

Hyela, Herodoto lib. Histor. 1. ciuitas in agro Oenotriæ, à Phocensibus, qui Rhegium confugerant, condita. Strab. lib. 6. Alius item flectenti contiguus sinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocensibus Hyela nominata est: aliàs Hyella.

Hyellus, Tusciæ rex, anno ab vrbe 203.

Hyerus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno, & Mercurio hospitio susceptus, Oriona filium suscepit. Ouid. Vide HYREVS.

Hyettus, vicus Bœotiæ, ab Hyetto quodam Arginosic nominatus, quod maximis imbribus complicatur. Gentile, Hyettius. Aliqui Aspledonem Hyettum vocauere. Steph.

Hygassus, vrbs Cariæ: Gentile, Hygassius, seus. Stephan.

Hygiæa, dicta est Minerua à medendi arte bonaque valetudine, quam præstare credebatur. Paleph. lib. 2.

Hygris, ciuitas Sarmatiæ. Ptolem.

Hylabi, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Steph. Apparet Hylami legendum per m: vt in Gentili: alioqui Hylamus ibidem apud Stephanum legitur.

Hylactor, nomen vnius ex canibus Actæonis, ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, hoc est, à latrando impositum. Ouid. 3. Metam.

Hylæa, regio, à qua Hylæum mare coalluitur. Hiero. Traiecto Boristhene, à mari in primis est Hylæa regio. Herodo. lib. 4. Stephano, regio est Ponti, alias Abica, id est, ὑλαία dicta.

Hylæus, Centauri nomen, à syluis deductū. Virg. 8. Aeneid.

Hylas histrionis nomen cuius meminit Macrob. lib. 2. Saturnalium.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calidonia, occiso Oenei pincerna fugeret, veniissétque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & esurienti puero, cum Lychas pędagogus adesset, à Theodamāte aliquid cibi postulasset, ille autē denegasset: arreptū vnū ex bobus Theodamātis mactauit atq; coxit. Quamobrem Theodamas, conuocatis popularibus, arma aduersus Herculem mouit: & quanuis in ea pugna ferè oppressus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiso Theodamante, Hylam filium eius secum abduxit: quem postea vnicè dilexit, secúmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum suum fregisset, vnà cum Hyla naui egressus est, vt alium in Mysiæ syluis quæreret. Inualescente autem æstu, cùm siti premeretur, Hylam cum vrna misit ad Ascanium fluuium, vt inde sibi aquam afferret. Verùm cùm ripa altior esset, quàm

vt stans

vt ſtans haurire poſſet, procumbens in pectus Hylas, vrnam è manibus amiſit: quam cùm ſubito recipere conaretur, pondere eius demerſus eſt. Quæ res poetis occaſionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem, cùm Hylas nuſquam compareret, caſum eius tam ægrè tulit, vt relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret.

Hylatæ, populi Syriæ Cœles. Plinius libro 5. capite 23.

Hylates, Apollo, colitur in Eryſthea vrbe Cypri. Steph.

Hylax, lacis, Vide HYLAS.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorũ Ozolorum, vnde Hylæus: dicta ab Hyle Theſpici filia, vel quòd ſyluoſa ſit. Eſt etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbem. Steph.

Hyleeſſa, Paros, vna Cycladum olim vocabatur. Eſt etiam Zacynthi epitheton. Steph.

Hyliates, Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 801.

Hyllarima, oppidum Cariæ, ſupra Theoſtrotoniciam, patria Hieroclis ex athleta philoſophi. Ciuis, Hyllarimeus. Steph.

Hyllei, Dorienſium tribus. Stephanus, Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melites filiæ Aegei fluminis. Eſt item Hylle, ciuitas: Gentile, Hylleus: fœm. Hylleis & Hyllis. Supra Hyllos (inquit Apollodorus) Liburni ſiti ſunt, & quidam Iſtri dicti Thraces. Hyllis maxima Pelopõneſi Cherroneſus eſt, quindecim magnas vrbes continens. Eſt item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia, tribulis Hylleus. Steph.

Hylluala, vicus Cariæ, vbi Hyllus interiit cum templo Apollinis. Aliàs Hylluæa.

Hyllus, filius Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. lib. 9. Metam. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuerunt, ab Eurylheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficij teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & perfugium.

Hyllus, filius Herculis ex Melita Aegei fluminis filia, à quo Hyllinenſes populos, & Hyllicum portum denominatum tradunt.

Hyllus, Strab. lib. 13. fluuius eſt, qui nunc Phrygius vocatur.

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio ſuo incubuit. Ouidius libro 12. Metamorph.

Hyleus, rex Tyri.

Hymenæus, deus nuptiarum præſes, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alij malunt) Vraniæ filius fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τοῦ ὑμέν-ος, hoc eſt, à membrana, quæ clauſtrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomicæ rei peritos ſatis conſtat, in virginum diſſectionibus pelliculam eiuſmodi nullam inueniri. Alij volunt Hymenæum virum Atticum fuiſſe, qui raptas à latronibus virgines, parentibus intactas reſtituit: ideóque in nuptiis eius nomen inuocari, tanquam defenſoris virginitatis: vocémque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalaſſij nomen inuocant. Alij dicunt Hymenæum fuiſſe quendam iuuenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus interiit. Vnde poſtea inſtitutum eſt, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Hymenæum poëtæ pro ipſis ponunt nuptiis. Virgil. 1. Aeneid.

Pergama quum peteret, inconceſſóſque Hymenæos.

Hymenæus, nomen viri qui à fide CHRISTI excidit. 2. Tim. 2.

Hymera, vide HIMERA.

Hymettus, Stephano & Suidæ mons Atticæ, apibus, & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Hymettium vocatur. Martial. lib. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius, Lucius Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

Hyope, vrbs Matienorum, (fortè Matianorum) Gentile, Hyopeus, enus, ites. Steph.

Hyops, vrbs in Iberia Cherroneſi, non procul à Leſyro fluuio. Inde Hyopus. Steph.

Hyppacaris, Scythiæ fluuius.

Hyppæa, Maſſilienſium inſula vna Stæchadum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Hyppelochij, gens Molloſſica. Steph.

Hyppepę, arum, Stephano & Straboni Lydiæ oppidum, Veneri ſacrũ, quod occurrit à Tmolo monte ad Cayſtri campeſtria iter facienti, nomen ei eſt (vt inquit Stephanus) ab eo quòd ſub Aepo monte ſitum ſit.

Hypana, vrbs Triphiliæ: Gentile, Hypaneus. Steph.

Hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum miliare miſceretur ei exiguus fonticulus (Exampeum nominat Herodotus libro 4.) qui ſui amaritudine totum corrumpit Hypanim. Eſt & alter eiuſdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strabo libro 15.

Hyparchia, mulier quædam Græca doctiſſima quę philoſophicis diſciplinis valde excelluit: Laertius.

Hyparchus, vide HIPPARCHVS.

Hyparinus

Hypirinus, Dionis filius, Siciliæ imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypata, ciuitas Theſſaliæ, & quaſi metropolis eius regionis, à qua Hypatenſis ager. Stephano, vrbs eſt Aenianum, & regio prope Sangarum fluuium: Gentile Hypatæus, vel Hypateus.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Iſidori Philoſophi, vixit imperãte Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam: profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique diſcipulis. Suid.

Hypatios Iupiter dictus eſt ab Hypatio monte ſupra Gliſſantem Bœotię ciuitatem.

Hypatius, per ſeditionem imperator factus cum cæteris ſeditionis principibus, morte punitus eſt. Procop. lib. 1.

Hypatius, Conſul cum Euſebio, anno ab vrbe 1112.

Hypatius, cos. cum Patricio, anno ab vrbe 1254.

Hypatos, Phœnicæ amnis. Plin. & Mela li. 1.

Hypecauſtria ſacra quadam Mineruæ in quibus multa ſacra & myſteria fiebant ad euertenda mala. Plut.

Hypenor, princeps quidam Troianus, quem, teſte Homero libro 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pauſanias.

Hypera, Phæacum ciuitas, Egros poſtea dicta. Steph.

Hyperaſia, vrbs quædam: Gentile, Hyperaſieus. Steph.

Hyperbolus quiſpiam erat mirum in modum appetens iicium: cuius meminit Ariſtophanes in Equitibus, inquiens, Hyperbolum fuiſſe hominem modis omnibus improbiſsimum, nec vlla re clarum aut potentem niſi vitio linguæ. Et Cicer. libr. de Claris orator. Homo ſimillimus Athenienſis Hyperboli cuius improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notarunt. Ab hoc natum prouerb. Vltra Hyperbolum.

Hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti, quòd ſupra Boreæ flatum ſiti eſſe crederentur. Feſtus docet Hyperboreos eſſe ſupra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centeſimum annum, quaſi ὑπερβαίνοντες ἀριθμὸν humani ſeculi. Ferunt magnam his de cælo clementiam conceſſam eſſe, auras ſpirare ſalubres, nihil noxij flatus habere, domos eſſe nemora, victum arbores miniſtrare, diſcordiam neſcire, ægritudine non inquietari, ad innocentiam omnibus æquale votum eſſe, mortem accerſere, & voluntario interitu obeundi tarditatem caſtigare. Diodorus oppoſitam Celtis Oceani accolis eſſe inſulam ſcribit, haud multo Sicilia minorem, valde fertilem & biferam, hoc eſt, bis quotannis fructus ferentem: habitarique ab iis, qui Hyperborei appellantur, eò quòd vento Boreæ ſint expoſiti. Hyperboreorum, inquit Pom. Mela, terra anguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores iuſtiſſimi, & diutius quàm vlli mortalium, beatius viuunt. Plinius libro 4. capite 12.

Hyperdexion, regio Leſbi, vbi Iupiter Hyperdexius, & Minerua Hyperdexia coluntur. Stephanus.

Hyperea, fons Meſeidis, & vrbs Siciliæ. Stephanus.

Hyperechius, Alexandrinus grammaticus, ſub Martiano principe ſcripſit de nominibus & verbis, & de orthographia. Suid.

Hypereſia vrbs Achaiæ. Theon malè Hypeream vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gentile, Hypereſeus, & fœm. Hypereſis. Theopompus Hyperaſieis vocat, ab Hyperea fonte. Steph.

Hyperides, Athenienſis, vnus è decem oratoribus clariſſ. æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatúſque ab eo ſuper rapina pecuniæ: deinde cum eo damnatus iuſſu Antipatri, aufugit in Aeginam, &c. Volat. libr. 6. Plutarch. in Demoſth.

Hyperion, aliis ſolis pater, aliis ſol ipſe, quòd eat ſuper terras, dicitur. Poëtæ pro ſole ipſo vſurpant. Diodorus ſcribit Hyperiona Saturni fratrem fuiſſe Cæli filium, qui ſolis ac lunæ, aliorúmque aſtrorum motus, horáſque primùm ſumma cura obſeruationeque a ſe percepta, cæteris noſcenda tradidit. Ideo eorum parens nominatur, velut ipſorum naturæ contemplator. Cic. in Prognoſt.

Vt cùm luna means Hyperionis officit orbi.

Frequens eſt ſolis epitheton apud Hom.

Hypermneſtra, vna ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cum totidem Aegyſthi filiis nupſiſſent, iuſſæque eſſent à patre prima nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberauit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter Epiſtolas Ouidij vna Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

Hypius, vrbs, & fluuius ſub Pontica Heraclea. Ibidem Hypij montes, quorum incolas Myſos eſſe aiunt: Gentile, Hypianus. Steph.

Hypobarus, Indiæ fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt. Plin. lib. 37. ca. 2.

Hypochalcis, vrbs Aetoliæ in Europa, ſita ſub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcideus. Steph.

Hyppona, dea erat equorum, quam ſtabularij colebant. Eius ſimulachrum locabatur in ſtabulis. Iuuen. Saty. 8.

Iurat ſolem Hipponam & facies olida ad præſepia pictas.

Hypothecæ, vocatæ ſunt Potniæ in Bœotia. Alij

oppidulum quoddam esse aiunt à loci situ ita nominatum, Steph.

Hyppias, Atheniensis tyrannus, anno ab vrbe 230. Euseb.

Hypsea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de qua Horat. in sermonibus,

Ne corporis optima lynceis
Contemplans oculis, Hypsea cæcior, illa
Quæ mala sunt spectes.

Hypselis, vicus Aegypti: vnde Hypselitæ. Sunt etiam Hypselitæ in vico quodam Thraciæ. Steph.

Hypsenor, Homer. lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamandri in tanto honore habitus, ac si Deus quidam esset. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hypseus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dedisse existimatur. Steph.

Hypsicratea, vxor Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tonsis capillis victum à Cn. Pompeio Mitridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefessa sequuta est. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mitridates in omnibus bellis adiutricem armatámque habuit, crudelis alioquin in suos. Volaterranus.

Hypsipyle, Lemni regina Thoantis filia, quæ cùm reliquæ mulieres eius insulæ viros cognatósque omnes, ex communi sententia occidissent, sola patrem seruauit. Ob quam pietatem è Lemno eiecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio eius præposita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iasone, quem in Colchos nauigantem hospitio simul & lecto exceperat. Postea cùm Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiscentibus, Langiam fontem ostensura, & Archemorũ alumnum humi depositset, ea absente adrepens serpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad supplicium quæreretur, ab Adrasto, cæterisque Argiuis seruata est. Papinius lib. 4. & 5. Thebaidos. Hinc sit denominatiuum Hypsipylæus, vt, Tellus Hypsipylæa, hoc est, Lemnos insula, Hypsipyles patria.

Hypsus, vntis, Lycaonis filius, condidit Thyræũ Arcadiæ vrbem. Steph. Est & Hypsus, Arcadiæ vrbs. Steph.

Hyram, vide HIRAM.

Hyrcania, regio Asiatica, magna ex parte plana, & præclarissimis vrbibus adornata, quarum celeberrimæ sunt Talebrota, Samaria, Carta & Tape: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini metretum ferat, & ficus sexaginta modios ficorum: frumentum ex semine nascatur, quod cadit ex culmo: in arboribus melificetur, profluat mel ex oleis. Dicta Hyrcania, ab Hyrcana sylua, quæ Scythiæ subiacet. Habet ab Oriente mare Caspium, à Meridie Armeniam, à Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tigres abundant, cùm syluis aspera sit. Hinc Hyrcanus adiectiuum.

Hyrcania, vrbs Thraciæ: Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcanius, vicus Palæstinæ prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcanius, campus Lydiæ. Steph. Et rursus Hyrcani, inquit, populi vicini Caspio mari.

Hyreus, rusticus quidam Bœotius, qui cum Iouem, Mercurium, & Neptunum hospitio suscepisset, iussus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, respondit se quidem nihil æque cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dij in bubulum tergus, quod ille iuuenco detraxerat, quem Ioui recens immolauerat, lotium reddidere: ex quo decimo mense natus est puer, quem illi ἀπὸ τῆς οὔρης, hoc est, ab vrina, Vrionem vocauere: qui deinde prima litera immutata dictus est Orion.

Hyria, regio prope Aulidem. Olim etiã oppidulum erat. Hesiodus Antiopen in Hyria fuisse scribit, Euripides autem in Hysia. Est autem Hyria iuxta Euripum: Hysia verò in Parasopia, sub ipso Citherone. Conditor Hyrieus, ciuis, Hyriates. Hyria quoque est iuxta Isauriam, Seleuciam, quam Calycadnus siue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria est Apuliæ, à Cretensibus condita. Herod. lib. 7. Gentile, Hyrieus. Steph.

Hyrium, Apuliæ vrbs. Ptol. Tirium alio nomine, vulgò *Lesina*.

Hyria, eadem quæ Paros. Steph. Vide SELEVCIA.

Hyrmine, vrbs Elidis. Horminas vero etiam Aepeos vocari Stephanus meminit. Strabo libro 8.

Hyrnitium, parua regio in Epidauro, cui nomen dedit Hyrnitho filia Temeni: Gẽtile, Hyrnithias Steph. ex Paus. lib. 2.

Hyrodes, Parthorum rex, anno ab vrbe 697.

Hyrtacus vel Hyrtacinus, vrbs Cretæ: Gentile, Hyrtacius vel Hyrtacinus. Steph.

Hyrtacus, à quo Hyrtacides Virgil. lib. 9. vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Nisum Aeneæ comitem.

Hysaeis, insula parua & magna Aethiopum: Insulares, Hysaitæ. Steph.

Hysbe, vrbs Lydiæ: Gentile, Hysbæus vel Hysbites. Steph.

Hyscana, vrbs Illyriæ: Gentile, Hyscaneus. Stephanus.

Hysia, vrbs Bœotiæ, colonia Hyreorum, Thucydidi lib. 3. à Nycteo Antiopes patre condita. Est & alia, regia sedes Parthorum: Gentile, Hysieus. Est item vicus Argiuus Thucydidi.

ex Didi. Characi verò ciuitas: vnde Hyſiates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

Hyſtaſpæ, populi Perſici. Steph.

Hyſtaſpes, Darij Perſarum regis filius ex Atoſſa Cyri filia, Herod. libr. 7. fuit & ante hunc alter eodem nomine Arſamenis filius & iam dicti Darij pater, de quo Herod. lib. 2.

Hyſtiæa, vrbs à Perſis capta, anno ab vrbe 274.

Hyſtrus, vrbs in Pōto cōdita, anno ab vrbe 99.

Hytenna, vrbs Lyciæ. Steph.

Hythmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios, Steph.

Hyttenia, vide Tetrapolis.

Hyttenna, vrbs Lyciæ. Steph.

I A

IA, nomen minoris filiæ Atlantis, ſororis Maiæ matris Mercurij, Hom. lib. 14. Odyſſ. & Latinè vox dicitur.

Iabel, filius Lamech ex Ada vxore. Gen. 4.

Iabes, pater Sellū. 4. Reg. 15.

Iabes, nomen loci, 1. Par. 2. Eſt & nomen viri, 1. Paral. 4.

Iabes Galaad, ciuitas, Iudic. 21. 1. Reg. 11. procul vi. M. à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Aſor. Ioſ. 11. Iud. 4. Pſal. 82.

Iabis, bidis, vel Iabiſſus, vrbs: Gētile, Iabidites, Iabiſſenus. Steph. ex Ioſepho.

Iabnia, ciuitas. 2. Par. 26.

Iaboc, nomen vadi in Iordanem profluentis. Gen. 32. Iaboc etiam appellatūr.

Iacam filius Eſer filij Seir, 1. Par. 1. qui in Geneſ. 36. dicitur Acam. Deut. 10. 1. Par. 5.

Iacanam, nomen loci in Carmelo. Ioſue duodecimo cap.

Iacchus, vnum ex Bacchi nominibus, ἀπὸ τοῦ ἰαχεῖν, hoc eſt, à vociferando impoſitum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrātes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non raro Iacchum poetæ pro ipſo vſurpant vino. Virg. 6. Ecloga,

Inflatum heſterno venas vt ſemper Iaccho.

Iachan, nomen viri. 1. Par. 5.

Iachin, filius Simeonis filij Iacob, Gene. 46. Nomen item columnæ in porticu Salomonis, 3. Reg. 7. 2. Paralip. 3. Nomen item ſacerdotis, 1. Paral. 9.

Iachinitæ, idem. Num. 26.

Iacim, filius Semei. 1. Paral. 8. & 24.

Iacob, filius Iſaac, Gen. 25. & 27. qui alio nomine Iſrael. Iacob autem dictus eſt quaſi Athleta & exercens ſe, quòd practicis operationibus vacaret primùm, deinde verò vbi luctando victor euaſiſſet, & ſeſe contemplationi rerum dediſſet, à Deo Iſrael vocatus, & ab eo donatus æterna beatitudine, quæ in viſione Dei conſiſtit. Iſrael enim hominem eum ſignificat qui Deum videat.

Iacoba, nomen principis. 1. Par. 4.

Iacoba, mulierecula quædam apud Rhodiginos, ex cuius ventre immundi ſpiritus acclamati ſutura prædicebant. Cæl. Rhod.

Iacobus, nomen Apoſtoli fratris Ioannis Euangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4.

Iacobus, Aragonum rex, anno ſalutis 1241.

Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clauſit extremum. Veneti regni adminiſtrationem obtinuere: paulò poſt defuncto infante, ipſi regnum occuparunt, anno ſalutis 1473.

Iacobus, Siciliæ rex, Blond. lib. 9.

Iacobus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1421.

Iacobus Appianus, publicus ſcriba Piſanæ ciuitatis, cum filiis occidit Petrum Gambacurtam, Piſarum dominum, ipſóque dominatu potitus eſt, anno ſalutis 1392. Blond.

Iacobus Picenninus Senenſibus bellum intulit, anno ſalutis 1455.

Iacobus 1111. rex Scotiæ, anno ſalutis 1491.

Iacobus Steuarius, Roberti Scotiæ regis vnicus filius, traiiciens in Galliam, ab Anglica claſſe captus eſt, anno ſalutis 1413. Polydo.

Iacobus Tarraconenſis rex, Baleares inſulas auxilio Ferdinandi Caſtellæ regis cepit, anno ſalutis 1252.

Iada, filius Onan filij Ierameel ex Atara vxore. 1. Paral. 2.

Iadaia, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Iadan, nomen prophetæ. Ioſe. lib. 8. cap. 8.

Iaddo, nomen viri. 1. Paral. 27.

Iaddus, ſiue Iaddua, filius Ioannis, Iudæ filij, frater Manaſſes, ſummus ſacerdos apud Iudæos.

Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum eſt Iadera.

Iadera, Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pomp. lib. 2.

Iadias, nomen viri. 1. Par. 27.

Iadihel, filius Beniamin. 1. Par. 7. & 11. Gene. 46. dicitur Aſbel.

Iadon, nomen viri. 2. Eſd. 3.

Iadra, ciuitas, quæ nunc vulgò Zara, Veneto imperio ſubiecta.

Iætia, vrbs Siciliæ. Steph.

Iagur, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Iahaddai, nomen viri. 1. Para. 2.

Iahala, nomen viri. 2. Eſd. 2.

Iahat, filius Lobni filij Gerſom. 1. Paralip. 6. Filius Raia filij Subal. 1. Paral. 4. & 24. Præpoſitus inſtaurantibus templum, de filiis Merari. 2. Paral. 34.

Iahaziel, nomen ſacerdotis, 1. Para. 16. Filius Hebron. 1. Paralip. 23. Filius Iahath, 1. Paralip. 24. 2. Paral. 20.

Iahel, vxor Habet Cinæi Iudic. 4.

Iahelel, filius Zabulon. Gen. 46. Inde

Iahelelitæ, idem. Num. 26.

Iahiel, nomen viri. 1. Par. 15. 16. 23. & 29. 2. Par. 21. 29. 31. 35.

Iair, filius Sebug filij Esrõ filij Phares filij Iuda. 1. Par. 2. Fuit & nomẽ iudicis in Israel, Iud. 10. Nomen item loci, Ios. 13.

Iairus, nomen viri. Marc. 5. Luc. 8.

Iala, nomen viri. 1. Esd. 2.

Ialchleuei, populi Libyæ.

Ialemus, Caliopes filius infelix nulliúsque pretij homo, præsertim in cantu supra modum frigidus. Vide Prouerb. Ialemo frigidior.

Ialleel, nomen viri. 1. Par. 4.

Ialmenus, vide supra ASCALAPHVS.

Ialon, filius Ezra. 1. Par. 4.

Ialysos, Rhodi insulæ vrbs. Pomponio enim lib. 2. in Rhodo, tres quondam vrbes erant, Lindos, Camiros, Ialysos. Ialysos autem hæc ipsa est, quæ Telchinas olim aluit: his qui in Creta floruere, cognomines, maleficum genus hominum, & præstigiis infame. Ouid. lib. Metam. 7. Plin. lib. 5. cap. 31.

Ialyssus Stephano ἰάλυσσος, per duplex σσ, vrbs in Rhodo & in Adria, inde Ialysius.

Iamæ, populi Scythiæ. Steph.

Iamblichus, Pythagoricus philosophus, è Chalcide Syriæ, Porphyrij discipulus, Constantini Magni tempore, adeò profecit, vt secũdas post præceptoré Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur, nisi quòd ille melior facilitate candoréque orationis, hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat, venere dicendi carebat.

Iambrasus, Samus à fluuio sic dicta. Steph.

Iamesa, vel Iamesais, Plin. lib. 2. cap. 3. æstuarium Britannici maris: Tamesus, fluuius, Cæsari, nunc Thamis dictus.

Iami, populi Scythiæ. Steph.

Iamin, filius Simeonis filij Iacob. Genes. 46. 1. Paralip. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. Paral. 2. inde

Iaminitæ, idem. Num. 26. 2. Esd. 8.

Iamnia, oppidulum Phœniciæ. Strabo vicum esse scribit ab Iamno dictum, quòd Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile, Iamnites, pro Iamnites.

Iamno, castellum in Balearibus minoribus. Pomponio, Mela lib. 2. Plin. lib. 3. cap. 5. Ptol. Iamnam nominat.

Iamnor, nomen viri. Iudith. 8.

Iamra, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7.

Iamuel, filius Simeonis filij Iacob. Gene. 46. qui 1. Para. 4. dicitur Namuel.

Iana prius, & deinde Diana, d, litteræ appositione, ait Nigidius.

Ianai, filius Gad. 1. Par. 5.

Ianaïsa, nympha dicta à suauiter regendo. ἰάνω dulcoro, ναάσσω, regno, impero.

Ianusum, Pompo. Melæ lib. 2. oppidum Celticæ gentis.

Ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim: ita dictum à Iano conditore, vt quidam putauerunt: vel quòd tanquam Ianua esset Romanis in Hetruriam proficiscentibus. Virgil. 8. Aeneid.

Ianineæ columnæ, à Iano patre in Arabia fœlice positæ.

Ianira, Nymphæ nomen, Oceani & Tethyos filiæ, παρὰ τὸ ἰανύειν ἄνδρας, hoc est, à viris demulcendis. Hesiod. in Theog.

Ianne, pater Melchi patris Leui. Luc. 3.

Iannes, nomen incantatoris ex eorum numero qui Mosi restiterunt, cùm signa faceret coram Pharaone. 2. Tim. 3.

Ianneus, qui Alexander VI. Iudæorum dux, anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus est. Ioseph. lib. 13. cap. 20.

Ianoe, nomen ciuitatis in tribu Ephraim. Iosue 16. 4. Reg. 15.

Iantha siue Ianthe, puella Cretensis, ex Phæsto oppido, Telestæ filia, vxor Iphidis, qui ipso nuptiarum die ex fœmina mutatus est in marem, Ouid. 9. Metamorph.

Ianualis, porta Romę, à Iano dicta, vbi & positũ fuit eius signum. Hanc Numa instituit, vt esset clausa semper, nisi cùm bellum foret.

Ianuarius, Consul, collega Iusti, anno ab vrbe 1080.

Ianum, ciuitas in tribu Iuda. Iosue 15.

Ianus, antiquissimus Italiæ rex, qui Saturnum à Ioue filio è Creta fugatum, nauique in Latium appulsum, hospitio susceptit, agrique colendi rationem ab eo edoctus, in regni portionem eum recepit: ambóque vnanimi consilio imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum à Iani nomine Ianiculum: alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cuius altero latere rostrum nauis, in altero Iani imago erat impressa. Ianum autem regum omniũ suæ ætatis prudentissimum fuisse volunt, & præterita scientem, & futura præuidentem: vnde & bifrons fuisse fingitur. Mortuus inter deos relatus est, templúmque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numa Pompilio positum, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patuleius & Clusius cognominabatur. Seruius. Constat autem templum hoc ter fuisse clausum, primum reguante Numa: iterum post bellum Punicum secundum: tertiò post bellum Actiacum. Huius autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia est. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum iam prope vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupisse, quæ fugauit exercitum Sabinorũ. Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat consti tutum quasi ad spem pristini auxilij. Alij dicunt Tatiũ & Romulũ facto fœdere hoc templum

ædifi

ædificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, vt ostendat duorum regum coitionem: vel quòd ab bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri, locum sibi apertum debeant relinquere quò tutò possint reuerti. Hunc nonnulli eundem esse putauerunt cum Sole: ideóque & quadrifrontem fecerunt, ob quatuor, quos ambit orbis, cardines, & Ianum Quadrigeminum vocitarunt, & Iunonium, quasi Calendarum principem. Calendæ enim sunt Iunoni dicatæ.

Ianus, locus Romæ, vbi fœneratores consistebant, è regione Basilicæ: quoniam in eo Iani simulacra collocata visebantur. Ouidius.

Qui puteal, Ianúmque timet, celeresque Calendas.

Horatius in epistolis,

-hæc Ianus summus ab imo
Prædicat.

Ianxuatis, vrbs Libyum: Gentile, Ianxuatites. Stephan.

Iaolcus, vide IOLCVS.

Iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Steph.

Iapetus, Cæli siue Titani & Terræ filius (vt inquit Hesiod.) vir quidem potens apud Thessalos, sed proterui ingenij, magisque filiorum quàm sua virtute clarus. Ferunt hunc Asiam Nympham vxorem duxisse, & ex ea Hesperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum suscepisse. Hic gigas erat procerissimæ staturæ. De quo Virgil. libro 1. Georgic. & Syllius libro 12.

Iaphet, filius Noë, Genes. 5. Hic Africam tenuit secundum Berosum, à quo Gentiles.

Iaphia, filius Dauid, 2. Reg. 5, 1. Paral. 3. & item 14. Rex Lachis, Ios. 10.

Iaphie, nomen oppidi in tribu Zabulon. Ios. 19.

Iapidæ Dalmatæ & Pannonij, in potestatem à Cæsare redacti, anno salutis 721.

Iapis, idis, nobilis Aetolus, qui patria pulsus, cùm ad intimum maris Adriatici sinum venisset, oppidum de suo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quæ Timauo fluuio irrigatur, Iapidia dicta est. Quinetiam Timauum ipsum ab huius nomine lapidem cognominat Virgil. 2. Georg.

Castella in tumulis, & Iapidis arma Timaui.

Ἰαπὶς, Stephano, vallis est, χαράδρα. Attica, ad Megara perducens.

Iapodes, populi Celtici, versus Illyriam. Steph.

Iapigæ, populi, victi fuerunt à Sempronio, anno salutis 418.

Iapygia, giæ, (siue, vt alij volunt, Iapygium, Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiæ, in Cherroneso formam coacta, cuius Isthmus à Tarento Brundusium vsque extenditur. Alio nomine Messapia dicitur. Strabo lib. 6. Seruius, Iapygia (inquit) pars est Apuliæ, in qua mons est Garganus, qui vsque ad mare Adriaticum extenditur. Quod si verum est, longè maiores sunt Iapygiæ fines, quàm quos modò ex sententia Strabonis descripsimus. Nam Garganus mons multis passuum milibus extra iam dictam peninsulam situs est. Hanc regionem Calabriam & Salentinam multi nominant. Iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis. Strabo lib. 6. Plin. lib. 3. cap. 11.

Iapygia, Stephano, vrbs Italiæ & alia Illyriæ. Vide CALABRIA. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhistore.

Iapys, nomen est auguris ac citharœdi apud Virgil. lib. 12. vbi ait,

Iámque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapys
Iasides acri, quondam cui captus amore
Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo
Augurium citharámque dabat celeresque sagittas.

Iapyx, huius Iapygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solin. cap. 8.

Iapyx, ventus ex Apuliæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gellius lib. 2. esse iudicat. Est enim occidentalis, & vtilis Græciam petentibus ex Italia. Horat. lib. 1. Carm. Ode 3.

Iara, pater Huri. 1. Paral. 5.

Iara, filius Ahaz, 1. Paralip. 9. qui cap. 8. dicitur Ioada.

Iaramoth, nomen ciuitatis in tribu Issachar, data Leuitis, Ios. 21.

Iarbas, Iouis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab ea repulsus, nascenti adhuc Carthagini bellum intulit: quòd cùm Pœni propulsare non possent, regnum suam eò adegerunt, vt nuptiis suis pacem redimeret. Quod cùm illa alia ratione effugere non posset, simulat se antè Sichæi (id defuncti mariti nomen erat) manes placare velle. Eam itaque ad rē impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui superincumbens, suis sibi manibus necem conscisuit. Ita enim habet veritas historiæ, etiamsi Virgil. lib. 4. Aeneid. de Iarba rege, & exitu Didûs alia quædam comminiscatur.

Iarcas, Indorum philosophorum princeps, Philostratus in vita Apollonij Tyanei, alias Iarchas.

Iardanus, fluuius Lydiæ.

Iare, filius Iectan. Genes. 10.

Iared, filius Maalaleel, Genes. 5. Filius item Ezra, 1. Paral. 4.

Iarephel, ciuitas in tribu Manasse. Ios. 18.

Iarib, filius Simeonis filij Iacob, 1. Paralip. 4. qui Genes. 46. dicitur Ahod.

Iarim, pars montis, Ios. 15.

Ias, pars Illyriæ, dicitur Ionica, Incolæ, Iatæ. Stephan.

Iasa, nomen ciuitatis, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data est iuxta Iosuam, Num. 21. Deut. 2. Iudic. 11, 1. Paral. 6. Eadem Iosue 13. Iassa dicitur. Hebræis iisdem punctis & consonant

sonantibus scribitur.

Iaser, filius Caleb & Azuba prima vxore, 1. Paralip. 2.

Iasi, nomen viri. 1. Esd. 10.

Iasiel, filius Nephthali. Gene. 46, 1. Paral. 7. Hebraice Iahesiel.

Iasiel, vir de Masobia, 1. Paral. 11. 47.

Iasion, onis, quem Diodorus libro 5. etiam Iasium appellat, Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiã ad nuptias Hermiones sororis ipsius, maximã & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo fertur genuisse, qui cultum vitæ instituere, pecuniásque coaceruare, ac in vsus custodire omnium primus docuit, cùm antea parua congregandæ seruandæque pecuniæ fuisset cura. Alij addunt fabulæ: eum postea à Ioue ex inuidia fulminatum: quamuis non desint, qui aliam mortis causam afferant, nempe quòd simulacrum eius contumelia afficisset.

Iasius, filius Abantis Argiuorũ regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iasius fratres fuerunt, Electræ filij: sed Dardanus è Ioue, Iasius è Corito procreatus est. Hinc Græci Iasidæ, & Iasis vocatur Atlanta eiusdem filia. Fuerunt & alij eiusdem nominis: vnde Iasides Palinurus, apud Virg. 5. Aeneid. & Iapis Iasides, apud eundem lib. 12.

Iason pontifex Max. apud Iudæos, primus ex sacerdotum numero gymnasium Hierosolymis instituit, in quo iuuentus more Græcorum exerceretur in disciplinis ethnicis. 2. Mac. 4. Porrò Iosephus huius fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus ascribit.

Iason, filius Aesonis ex Alcimede, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege, vt illud adulto Iasoni restitueret. Porrò Alcimedes suspectum habens Peliam, Iasonem Chironi alendum dedit. Itaque Iason adultus, cùm ad repetendum paternum regnum veniisset, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicam expeditionem incitauit, sperans futurum vt periculi magnitudine succumberet. Fabricata itaque naui, quæ ab architecti nomine dicta est Argo, Iason cum Græcæ iuuentutis flore, mari se commisit, primúmque ad Lemnum insulam appulit, vbi ab Hypsipyle & hospitio & thalamo susceptus est. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per Cyaneas petras inter se concurrentes ad Colchos vsque tutò nauigare posset. Quò cùm peruenisset, Medea Colchorum regis filia, forma eius capta, à certissimo cum eripuit exitio, ostensa ratione, qua & æripedes tauros perdomare, & draconem peruigilem sopire posset. Eius itaque consilia secutus Iason, aureum vellus sustulit, & inde etiam cùm sociis & Medea fugam arripiens, ad Istri ostium peruenit, aduersóque flumine subiens, cùm eum tandem in locum peruenisset, vbi Danubius Liburniæ montibus proximus est, nauim, qua vectus erat, suis sociorúmque humeris superatis montibus, in mare Adriaticum deportauit: tandemque sospes in patriam reuectus, duos ex Medea filios suscepit. Sed cum postea Creusæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam vxorem duxisset, Medea ægrè ferens diuortium, Creusam cum regia exussit. Sunt qui tradunt, Medeæ postea reconciliatum Iasonem, Aeten socerum à Persa pulsum, in regnum restituisse, multáque alia præclara gessisse, adeò vt diuinos in Asia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iasonium promontorium Cappadociæ, hodie S. Thomas. Ptol. lib. 5. cap. 6.

Iassen, nomen viri. 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. dicitur Assem.

Iassus, vide IASVS.

Iasub, filius Isaiæ prophetæ, Isa. 7. Filius item Issachar, 1. Par. 7. qui Gen. 46. dicitur Iob.

Iasus, insula Cariæ, quæ continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cùm sterilem regionem haberent, à qua Iasius sinus, cuius municeps Chœrilus fuit. Stephano, insula Cariæ, cum oppido eiusdem nominis: Iasus verò, Argos est incolæ, Iasij. Est etiam Cariæ oppidum, Plin. libro 5. ca. 29. Dicta est etiam ciuitas Peloponnesi, quæ postea Argos ab Iaso, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba, nomen loci. 4. Reg. 21.

Iathanecl, nomen viri. 1. Paralipom. vigesimo sexto.

Iathrippa, vrbs Arabiæ prope Egram. Ste.

Iatinum, Ptol. lib. 2. ca. 8. Meldensium ciuitas.

Iaua, Hispaniæ ciuitas, Ptolem.

Iauam, filius Iapheth, Gene. 10. à quo Iones, siue Græci, Ezech. 27.

Iaus, nomen viri. 1. Par. 23.

Iaxamatæ, populi circa Mæotim, Ste. In impressis Stephani codicibus, Iazabatæ legitur. Equos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian. libr. 4. Circa hæc stagna gentes, sermonum institutionúmque varietate dispares, Iaxamatæ, Mæotæ, & cum Gelonis Agathyrsi. de quibus Pompon.

Iaxartes, Scythiæ fluuius in Asia, amnium ab Oriente in Caspium influentium vel maximus: nam multos secum rapit, & immani vndarum copia extumescit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander, militésque eius Tanaim putauerunt, cùm sit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim statuit nominis gratia Dæmonas (aliàs Demodamas) Seleuci & Antiochi dux, citra verò Herculis, Bacchi, Cyri, Semiramidis, & Alexandri quondam

cuondam erectæ arę. Plin. lib. 6. cap. 16. Strabo lib. 2. Curtius lib. 6.

Iaxes, fluuius, quem eodem, cum superiore, tractu quidam locant.

Iazabatæ, populi iuxta Mæotim, quos Ephorus Sauromatas vocat. Steph.

Iazer, vrbs Amorrhæorum, siue Moab. Isa. 16. Num. 21. quam construxerunt filij Gad, Num. 32. Iosue 13. In Iosue 21. legendum Iasa, non Iazer.

Iazel, filius Azmoth. 1. Par. 12.

Iaziel, nomen sacerdotis, 1. Par. 15.

Iazyges, Metanastæ populi in Europa, qui (Ptol. lib. 3.) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Transyluani*

Iaziz, nomen proprium viri. 1. Par. 27.

I B

Ibæi, qui & Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, aliàs Iaonitæ dicti. Steph.

Ibellinum præsidium, à Fulcone Andegauensiũ comite Hierosolymorum rege conditũ, anno salutis 1132.

Ibernia, vide HYBERNIA.

Iberus, fluuius Hispaniæ nobilissimus, nauigabili commercio diues, ortus in Cantabris haud procul oppido Iuliobrica, quadringenta millia passuum fluens, nauium per ducenta sexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuersam Hispaniam Græci appellauere Iberiam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Iberia, primùm appellata fuit Hispaniæ regio, Ibero fluuio proxima, quam postea Celtæ Gallorum populi, relictis sedibus suis habitauere: vnde compositò ex nomine gentis vtriusque vocabulo, Celtiberi dicti sunt. Postea tamen vniuersa Hispania dicta est Iberia, & Hispani ipsi Iberi. Est & regio eiusdem nominis iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Albanis diuisa: cuius incolę Iberes dicuntur. Plin. lib. 6. cap. 10.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hispaniam obtinuit, anno salutis 777.

Iboreas, dux Longobardorum.

Ibycus, Rhegynus poëta, quem maximè omniũ amore flagrauisse ex ipsius scriptis constare scribit Cicero, Tusc. quæst. libr. 4. De quo multa, & suauissima apud Erasmum in prouerbio, Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictum est Ibycum.

Ibylla, vrbs Tartessiæ: ciues Ibyllini, apud quos auri & argenti metalla sunt. Steph.

Ibzan Bethlehemites, iudicauit Israelem annis VII. Iud. 12. hunc quidam Hebræorum putant esse Boas patrem Isai, auum Dauidis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato sic scribit Cicero in libro de Fato, Ne Hercule Icadij quidem prædonis video fatum vllum: nihil enim scribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex speluncæ saxum in crura eius incidisse?

Icadiste cognominati sunt Epicurei philosophi, quod τὰς ἰκάδας, hoc est, vicesimum quenque lunę diem quo natus est Epicurus celebrarent, imagines eius per cubicula circunferentes. Athenæus lib.

Icamia, filius Sellum, filij Sisamoi filij Elasa. 1. Paral. 2.

Icaria, insula in Icario mari, ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecentorum stadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum Tauropolion appellatum, éstque inter Sardum & Siculum mare. Vide Ichthiusa.

Icaria, Steph. vicus in tribu Aegeide, ab Icario Erigones patre.

Icarion, nomen sæuissimi piratæ.

Icarius, Oebali filius, pater Erigones, qui cùm à Libero patre vtrem vini accepisset, vt eius vsum mortalibus communicaret, in Atticum agrum sese contulit, ibique pastoribus, qui æstu Solis sitim contraxerant, vinum propinauit: qui cùm nouo potus genere delectati, largius hausissent, altiusmóque primùm somno, deinde & crapula correpti essent, toxicum sibi datum rati, Icarium interfecerunt, occisumq; in puteum proiecerũt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonem reuersa, vestem eius mordicus arripuit, illámque sequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percussoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri, quàm filiæ herilis desiderio ferunt contabuisse, Iouisque miseratione in cœlum transiatam in Canicułæ stellam conuersam esse, Icarium autem in Bootem, Erigonem verò in zodiaci signum, quam Virginem appellamus. Hyginus Astronomius poëta libro secundo.

Icarius, patria Lacedæmonius, pater Penelopes. Hinc Penelope ipsa patronymico nomine Icaris appellatur.

Icarus, Steph. insula vna Cycladum, quæ prius Macris vocabatur, & Doliche, & Ichthyoëssa. Secunda, ciuitas quædam. Tertia, insula iuxta mare rubum. Gentile, & ciuis nomen, Icarius.

Icelon deus somni, de quo Ouid.

-At alter
Fit fera, fit volucris, fit longo corpore serpens:
Hunc Icelon superi mortale Phabetora vulgus Nominat.

Icarus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna spernens monita iusto altius fertur, liquefacta solis calore cera, qua conglutinatæ erant pennæ, alisque dissolutis, in mare decidit, quod à nomine eius Icarium deinde est appellatum.

Iccsius conditor Erauistratiorum Scholæ apud Smyrnam. Strabo lib. 11.

Iceni populi ab Octorio Rom. duce subacti, qui

fortè Itij portus accolæ fuerunt.

Ichahod, filius Phinees filij Heli sacerdotis, 1. Reg. 4.

Ichana, oppidum Siciliæ, obsessione Syracusanorum nobile: Gentile; Ichanius. Stepha.

Ichnæ, vrbs Macedoniæ. Eratosthenes Achanas vocat, Philetas diuersam ab Achnis facit.

Hinc Themis Ichnæa, quam persequens Iuppiter κατ' ἴχνος, id est, secundum vestigia apud Ichnæos deprehendit. Alia est ciuitas Ichnæ in Oriente. Steph.

Ichnusa, Stepha. dicta est insula Sardiniæ, quòd ad similitudinem vestigij facta sit. Est enim Græcis ἴχνος, vestigium. Vide Sardinia.

Ichobalus, Astartę sacerdos, Phelletem peremit, & regnauit apud Tyrum annis XXXII.

Ichthicusa, insula, aliàs Icarosdicta, sita ab exortu solstitiali, Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua. Vide Icaria.

Ichthyoessa, insula in mari Icario, vna Cycladū inter Samium & Myconum sita, quæ nominibus Icaros & Icaria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 12.

Ichthyophagi, qui piscibus viuunt, populi in Aethiopia interiori, qui magnum sinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto capite 9. Hieronymus contra Iouinianum, super petras solis calore feruentes assant pisces, & hoc solo alimento victitant. Strabo libro 15. Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarum, & domestici cibi maxima est. Vescuntur piscibus tum ipsi, tum eorum pecora, & aquas fluuiales ac fossiles potant, pecorum carnes piscibus præbent, domicilia ex ossibus cetorum & ostreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum vsum costæ præstant, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus pisces subiguntur, ad solem assantur: postea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiscentes.

Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum est, id enim aliunde afferri potest: concidunt eas, cùm attritæ sunt lapidibus iis, quibus & sagittas & missilia præusta exacuunt, pisces partim in cupis panariis assant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Iconium, oppidum Ciliciæ, in quo Cicero se commoratum esse scribit libr. Epist. 3. Fortasse Pisidiæ, in Actis Apostolorum. Est etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Alterum est in Asia Pontica regione apud Trogetem lacum. Strabo.

Iconiū, celeberrima vrbs Lycaoniæ, de qua Pli. libro 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volater. libr. 10. Geograph.

Icos, insula vna Cycladum, Eubœæ proxima: insularis, Icius, Iciacus. Steph.

Icosium, Mauritaniæ Cæsarienſis oppidum, ab Hercule comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, viginti, qui à comitatu eius desciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis posito à se nomine gloriaretur, de condentium numero vrbi nomen datum. Solinus.

Ictus Tarentinus, nobilis palæstrita, toto vitæ tempore veneris expers fuit, vt arti accōmodatior esset, tanta illi gloriæ libido. Aelianus de varia historia & Volater.

Icus, Vide I C O S.

Icutiel, siue Iecutiel, nomen viri, 1. Paral. 4.

I D

Ida, dæ, mons altissimus, qui ad Troadem spectat. Latus eius Septentrionale, ex angustiis Abydi vsq; ad Esapum & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellespontum respicit: Australe promontorium facit, quod Lectum appellatur.

Orientalia Idæ ad Mysos declinant, abundátque mons aquis, & multa flumina ex eo descendunt, parua quidem, cùm mox à mari absorbeantur: celeberrima verò propter ea quæ gesta sunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris sententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduersus Palladem & Iunonem. Homerus libro octauo Iliados, ferarum parentem esse dixit. In cuius summitate locus fuit Gargarus appellatus.

Ida, Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus dæa, dęum, nomen ab Ida deductū. Alius est in Creta altissimus, qui multis vrbibus cingitur.

Idaia, pater Allon patris Sephei 1. Par. 4.

Idaia, Nomen viri, Nehe. 7. & 11. Zach. 6.

Idæa, eadem quæ Creta. Item Troia, regio Asię, olim dicta est. Steph.

Idæi Dactyli, filij Mineruæ & Solis, vel (vt alij volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur aliàs Corybantes. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem exprimunt. Plin. libro 37. cap. 10.

Idæus Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Suidas.

Idale, oppidum in Troade. Plin. & Luc. lib. 3.

Idalium, Vide Idalus.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri sacer, vnde est Idalia dicta, ad cuius radices situm est Idalion, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam cùm oraculum Chalcenori datum esset, vt illic vrbem cōderet, vbi primùm orientem Solem conspicaretur, vnus è comitibus, qui fortè astabat, ad eum conuersus ἰδοὺ ἥλιος inquit, id est, vide solem.

Quo audito, Chalcenor arripuit omen ciuitatémque ibi statuit, & ab ea vocauit. Stephan.

Hinc

Hinc Idalius, a, um, *ἰδάλιος* in eo Venus præcipuè colebatur.

Idanthyrſus, Scytharum rex, bello res magnas geſſit, bonam partem Aſiæ ſubiugauit, vſque in Aegyptum excurrit. Stra. lib. 14.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipſa Neptuni, qui acceptis à patre velociſſimis equis Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eueni regis Aetoliæ, Martis filij, in Dianæ luco ſaltantem rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli procorum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſus fuiſſet victus: à ſe autem victos decollare, eorúmque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat equis, ſe in fluuium Lycorman, qui poſtea ab ipſo Euenus dictus eſt, præcipitauit. Cæterùm fugienti cum puella Idæ, Apollo in itinere obuius factus eſt, qui cùm Marpeſſam & ipſe præripere Idæ vellet, ventum vtrinque ad certamen eſt.

Sed à Ioue miſſus Mercurius, arbitrium Marpeſſæ commiſit, vt ipſa vtrum vellet eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſeſe ætate proiectam Apollo relinqueret. Hom. lib. 9. Iliad. Vide Marpeſſa.

Idaſpes. Vide Hydaſpes.

Ide, Vide IDA. Eſt & nomen proprium viri, quem Troianorum præconem dixit Home.

Iddo, Sylonitis propheta.

Idetes, populi Iberici. Steph.

Idicus, poſſeſſiuum ab Ida monte. Plin. lib. 16.

Idida, mater Ioſiæ, 4. Reg. 22.

Idithun, pater Galal. 1. Para. 9. Pſal. 38.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ filius: ex Idmone autem & Teſtia, Teſtor: è Teſtore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poëta Idmonem Abantis filium eſſe dicit, & item Herodotus.

Idomene, vrbs Macedoniæ, Steph. apud quem alibi Idomenæ ſcribitur: Gentile, Idomenius.

Idoméneus, Deucalionis filius, nepos Minois, rex Cretenſium, populos ſuos ad Troiam duxit: & cùm poſt euerſam Troiam reuerteretur, in tempeſtate deuouit diis ſacrificaturum ſe rem quæ ei primùm occurriſſet. Contigit vt ei filius primus occurreret, quem cùm vt alij dicunt, immolaſſet, vt alij, immolare voluiſſet, à ciuibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virg. 3. Aeneid.

Idothea, filia Prœti Argiuorum regis, quam vnà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Hom. 11. Odyſſ.

Idrias vrbs Cariæ, quę prius Chryſaoris dicebatur, ab Idria filio Caris: Gentile, Idrienſis: fœmininum Idrias. Steph. Vide Hecateſia.

Idrieus, filius Euromi Caris. Steph.

Idumæa, regio Syriæ, ſic dicta ab Edom filio Eſau. Iſa. 11. 2. Reg. 8. Heb. Edom. Vide EDOM.

Idumęi, populi inter Iudæam & Arabiam ſiti, ad Occaſum Caſio monti proximi: à Nabatheis orti, Strab. lib. 6. qui orta domi ſeditione, relictis ſedibus ſuis, extrema Iudęę occuparunt. Horum regio Idumęa dicitur, ab Idume oppido. Hinc fit Idumęus, mæa, um.

Idya, dicta eſt à Cicer. mater Medææ quam Ouidius Ipſæam vocat.

Idyma, vrbs Cariæ vbi Idymus fluuius eſt. Steph.

Idyrus, vrbs & fluuius Pamphyliæ. Steph.

I E

Ie-abarim, 38. Iſraëlitarum manſio in Moabitarum finibus. Num. 21, & 33.

Iebahar, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Para. 3. & 14.

Iebanius, pater Rahuel. 1. Par. 9.

Ieblaam, nomen vrbis in tribu Manaſſe. Ioſ. 17. Iud. 1, 4. Reg. 9.

Iebnael, nomen ciuitatis, terminus tribus Nephthali. Ioſ. 19.

Iebneel, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Dicitur aliàs Iamnetorum portus.

Ieboc, nomen torrentis, Num. 21. Deut. 2. Ioſ. 12. Dicitur & Iaboc. Gen. 32.

Iebſem, filius Thola filij Iſſachar filij Iacob, 1. Paral. 7.

Iebus, ciuitas metropolis, quæ poſtea Salem, ter tiò Hieroſolyma dicta eſt. A Iebus dicti ſunt Iebuſæi, de quibus Hieronymus ad Dardanum.

Iebuſæus, filius Chanaan, Gen. 10, 2. Reg. 4. à quo primùm Ieruſalem, Iebus, & Ieroſolymitę, Iebuſæi vocati ſunt.

Iecemia, filius Ieconiæ filij Ioacim. 1. Par. 3.

Iechelia, mater Azariæ regis Iuda. 4. Reg. 15.

Iechonias, filius Ioacim filij Ioſiæ, 1. Par. 3. Rex Iuda, Eſth. 2. qui Ierem. 22, & 37. Hebraicè dicitur Chonias.

Iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim, 3. Reg. 4, 1. Par. 6. Item filius Hebron, 1. Par. 23.

Iecnam, nomen ciuitatis in tribu Zabulon. Ioſ. 21. quæ Ioſ. 19. dicitur Ieconam.

Ieconam, eadem ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19. quæ Ioſ. 21.

Iecſan, filius Abrahæ ex Cętura. Gen. 25.

Iectan, filius Heber. Gen. 10.

Iecthel, nomen ciuitatis tribus Iudæ. Ioſ. 15, 4. Regum 14.

Iedaia, nomen ſacerdotis. 1. Para. 9. & 24.

Iedaia, filius Haromaph. 2. Eſd. 3.

Iedala, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Iedda, nomen viri. 2. Eſd. 12.

Ieddo, nomen viri. 1. Par. 5.

Ieddo, filius Buz. 1. Par. 5.

Ieddoa, nomen viri. 2. Eſd. 12.

Ieddu, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Ieddua, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Iedebos, filius Etam. 1. Par. 4.

Iediel, nomen principis. 1. Paral. 5.

Iedihel, filius Samri, 1. Paralip. 11. Princeps militum,

tum, 1. Paralipomenon, 12.
Iedlaph, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22.
Iegaal, filius Semeiæ filij Secheniç. 1. Par. 3.
Iegbaa, ciuitas, Num. 32. quam ædificauerũt filij Gad. Iudic. 8.
Iegedelia pater Hanan. Ierem. 35.
Iehedeia, nomen viri. 1. Para. 24.
Iehelí, nomen viri. 1. Para. 26.
Iehet, nomen viri. 1. Para. 13.
Iehezíel, nomen viri. 1. Para. 12.
Iehias, Sacerdos quidam. 1. Para. 15.
Iehiel, nomen scribę. 2. Para. 26. nomen cantoris, 1. Para. 9. 11. 15. & 16, 2. Para. 35. 1. Esd. 8. & 10. nomen principis. 1. Paral. 5.
Iehieli, nomen viri. 1. Para. 26.
Iehoacham, XX. rex Iudęorum, mense tertio sui regni à Pharaone Nechao captus, ductúsque in Aegyptum.
Iehoachas, Vide IOACHAZ.
Iehoiada, Vide IOIADA.
Iehoiakin, Vide IOACHIN.
Iehoiaphat, summus sacerdos.
Iehoiarib, Vide IOIARIB.
Iehora, Vide IORA.
Iehoram, Vide IORAM.
Iehosaphat, Vide IOSAPHAT.
Iehosua, Vide IOSVE.
Iehu, X. rex Israelitarum, ab Heliseo vnctus, omnem domum Achab deleuit, Ioram interemit, Iezabel è domo præcipitauit, sacerdotes Baal occidit, idoli templum succendit. 4. Regum 9. Ioseph. lib. 9. cap. 6.
Iehuel, filius Zara. 1. Para. 9.
Iehus, filius Esau ex Golibama, Genes. 36. Filius Balan filij Iadihel filij Beniamin. 1. Par. 3. Secũdus filius Esec. 1. Par. 8.
Iehus, filius Saharaim, ex Hodes vxore sua. 1. Paralip. 8.
Iemai, filius Thola filij Issachar filij Iacob. 1. Paralip. 7.
Iemini pater Aphia, 1. Reg. 9. & 22. 2. Reg. 17. Pater Chusi. Psal. 7.
Iemla, pater Michæę prophetę 3. Reg. 22.
Iemlech, nomen principis cuiusdam, 1. Par. 4.
Iemna filius Aser filij Iacob. Gen. 46 Pater Core. 1. Par. 7. 2. Par. 31.
Iemna, filius Helem. 1. Par. 7.
Ienysus, oppidum in ora Syrię tridui itinere à Casio monte distans. Herod. lib. 3.
Iephdaia, filius Sesac. 1. Para. 8.
Iephlat, filius Heber filij Barię filij Aser, filij Iacob, 1. Para. 7.
Iephleti, Terminus filiorum Ioseph. Ios. 16.
Iephone, Pater Caleb, Num. 13.
Iephone, filius Iether. 1. Par. 7.
Iephta, ciuitas quæ in sortem tribus Iudę cessit. Iosue 15.
Iephtahel, nomen vallis, terminus tribus Zabulonis. Ios. 19.
Iephthe, XII. dux Hebręorum, vir militaris, filios Israel de potestate Philisthinorum liberauit quibus annos XVIII. propter idololatriç peccatum seruierant. Hic imprudenti voto filiam immolauit. Iudic. 11. Ioseph. libr. 5. cap. 9.
Iera, nympha quędam, ab impetu sic dicta. ἴημι enim impetum facio significat.
Ieraa, seruus Aegyptius Sesan filij Iesi filij Aphaim. 1. Par. 2.
Ierameel, filius Esron filij Phares, 1. Par. 2. Est & regio vltra Iudęam ad Arabiam. 1. Reg. 27.
Iercaam, ciuitas est, quæ sorte missa, tribui Dan obtigit secundum commentatorem Hebræorum. 1. Par. 2.
Iercon, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19.
Ieremia, siue Ieremias, nomen principis, 1. Paralipomen. 5. Est & nomen prophetę filij Helchiç. Iere. 1.
Ieremiel, filius Amelech. Iere. 31.
Ierias, filius Selemię filij Hananię. Iere. 37.
Ieriau, filius Hebron. 1. Par. 23.
Ieribai, filius Elnaem, 1. Par. 11.
Iericho, ciuitas opulentissima in Beniamin tribu, ab Ierosolymis c 1. & ab Iordane LX. distans stadiis, Numer. 22. Iosue 2. quam ędificauit Hiel de Bethel. 2. Regum 16. Matth. 20. Lucę 18. & 19. Nobilis palmetis & balsami viridariis. Vnde etiam ciuitas palmarum appellatur, Deuteronom. 34. Gentile, Ierichontinus.
Ieriel, filius Thou filij Issachar filij Iacob. 1. Paralip. 7.
Ierimoth, filius Sela, filij Beniamin filij Iacob. 1. Para. 7. Filius item Becię, 1. Paral. 8. 2. Paral. 31. Est & nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan, Ios. 10. & 15. In tribu item Issachar, datę Leuitis, quæ Ieramoth dicitur Ios. 21.
Ierimuth, nomen viri. 1. Par. 12.
Ierioth, filius Caleb ex Azuba vxore. 1. Para. 2.
Iermai, nomen viri. 1. Esd. 10.
Ierna, Hispaniæ fluuius, Melæ lib. 3. Strabo libr. 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuisse vocari verisimile est.
Ierne, insula in vltima plaga occidentali, inde Ierneus. Steph.
Ierobaal, nomen iudicis in Israel, qui & Gedeon dicebatur. Iudic. 6. 1. Reg. 12.
Ierobesceth, nomen viri. 2. Reg. 11.
Ieroboam, filius Ioas filij Ioachaz regis Israel. 4. Reg. 14. Fuit item alius eiusdem & nominis & regni rex impius, 3. Reg. 11.
Ierobam, filius Elcana filij Caath, 1. Par. 6. 12. 27. Filius Phasor, 1. Para. 9. Filius Eliu filij Than. 1. Reg. 1. 2. Par. 23.
Ieron, ciuitas in tribu Nephthali. Ios. 19.
Ierosolyma, Vide IERVSALEM.
Iersia, Filius Ieroham. 1. Par. 8.
Ieruſa, mater Ioathan filia Sadoc. 2. Par. 29.

Ierusalem, Iudææ metropolis à Melchisedeco, teste Iosepho, condita, alias Salem: item & Iebus à Iebusæo Chananæi filio, Iosue 18. Postremò Aelia (vt Volaterranus lib. 11. ait) ab Aelio Hadriano dicta. Is enim imperator parte eius extruxit: montem Caluarium, CHRISTI sepulchrum, & Golgotha, loca extra mœnia antea sita, muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs, bifariam diuisa est, in superiorem scilicet & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vnà cum templo in eiusdem montis latere sita erat: quæ à conditore interdum ciuitas Dauidis nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1. Paral. 3.

Ies, Ietis, ciuitas Achaiæ, in promontorio eiusdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex milibus passuum nauigatur. Fortelius.

Iesaar, Filius Caath filij Gerson. Num. 3.

Iesaia, Vide ISAIAS.

Iesamari, Filius Elphaal. 1. Paral. 8.

Iesana, Nomen ciuitatis. 2. Paral. 13.

Iesba, Filius Ezra. 1. Paral. 4.

Iesbaam, Filius Hacamoni. 1. Paral. 11. & 12.

Iesbacassa, Nomen viri. 1. Paral. 25.

Iesbi-benob, Gigas quidam, de quo 2. Reg. 21.

Iesboam, Nomen principis. 1. Paral. 27.

Iesboc, Filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 35.

Iescha, Filia Aran filij Thare, quæ & Sarai dicebatur. Gen. 11.

Iesejas, Filius Phaltiæ filij Ananiæ filij Zorobabel. 1. Paral. 3.

Iesema, Filius Etam. 1. Paral. 4.

Ieser, Filius Nephthali. Genes. 46. 1. Paral. 7.

Ieseſi, Filius Ieddo, 1. Paral. 5.

Iesi, Filius Apphaim filij Nadab filij Semei filij Onam, 1. Paral. 2. & 4. Pater Phaltiæ, 1. Para. 4. 5, 12. & 23.

Iesia. Filius Izrahia filij Ozi filij Thola. 1. Paral. 7. 24.

Iesiel, Filius Nephthali. Num. 29.

Iesimon, Nomen loci. 1. Reg. 23.

Iesmachias, Nomen viri. 2. Paral. 31.

Iesmaias, Nomen viri. 1. Paral. 27.

Iespha, Filius Beriæ. 1. Paral. 8.

Iesphan, Filius Sesac. 1. Paral. 8.

Iesraeli, Filius cuiusdam viri nomine Iethra Israëlitæ, &c.

Iesse, pater Dauid. Isa. 11. qui & Isai dicitur.

Iessen oppidum, quo Ioseph in occursu patris Iacob in Aegyptum processit.

Iessui, Filius Aser filij Iacob, Gen. 46. 1. Paral. 7. Filius Saul. 1. Reg. 14.

Iesua, Nomen viri. 1. Paral. 24.

Iesua, Filius Aser filij Iacob. Gen. 46. 1. Paral. 7.

Iesue, Nomen viri. Heb. Iesia. 1. Esd. 10.

Iesus, Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus, qui salutem sequentibus se populis darent. Hoc autem nomen datum est CHRISTO qui cunctis salutifer venit.

Iesus, Sacerdotis nomen filij Iosedec. Zach. 1. 3. & 6. De quodam Iesu loquitur & Paulus Coloss. 4.

Iesus, qui & Iason; Oniæ frater summus sacerdos, huic Antiochus sacerdotium abstulit, & concessit Oniæ, qui & Menelaus.

Iesus, Sabetis filius, summus sacerdos.

Ieta, ciuitas quæ Leuitis è tribu Iudæ vel Simeonis est data, Iosue 21. Eadem videtur esse quæ Iota dicitur, Iosue 15. licet plerique diuersè sentiant, asserentes hanc alias Ietan dici, illam, Iota, aliàs Loche.

Ietau, castellum Siciliæ: Gentile, Iethæus. Stephan.

Ietebatha, Nomen loci in quo castrametati sunt filij Israel profecti de Gadgad monte. Num. 33.

Ieterus, Mœsiæ fluuius ex Rhodope profluens. Plin. lib. 4. ca. 26.

Ieth, Filius Ierson filij Leui, 1. Paral. 6. Hebr. Iahath.

Iethela, Nomen ciuitatis in tribu Dan. Ios. 19.

Iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, Iosue 15. & 21. Primogenitus Gedeonis. Iudic. 8. Filius Ezra. 1. Paral. 4. & 6.

Iether, Nomen ciuitatis, 1. Reg. 3. Nomen itè viri, 1. Paral. 7. Filius item Iada, filij Onam filij Ierameel, 1. Paral. 2.

Ietheth, ciuitas Idumęorum. Gen. 36. 1. Paral. 1.

Iethma, vir Moabites. 1. Paral. 11.

Iethnan, ciuitas tribus Iudę. Ios. 15.

Iethra, pater Amasa filij Abigail sororis Dauid. 2. Reg. 17. & Israelites erat. in 1. Paral. 2. dicitur Iether Ismaëlites.

Iethraham, Filius Dauid ex Egla. 2. Reg. 3. 1. Paral. 3.

Iethran, Filius Supha filij Helem, 1. Par. 7. Filius item Dison filij Seir Horræi, Gen. 36.

Iethræus, Filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb. 1. Paral. 2. & 11.

Iethro, socer Mosis, Exodi 3. qui Exodi 2. dicitur Raguel.

Iethson, Nomen ciuitatis. Iosue 21.

Ietur, Filius Ismahelis, Gen. 15. 1. Paral. 1.

Ieus, Filius Roboam ex Abihail. 2 Paral. 11.

Iesabad, vir Gaderothites 1. Paral. 12.

Iezabel, Filia regis Sidoniorũ, vxor regis Achab 3. Reg. 16.

Iezatha, Filius Aman filij Amadatha. Ester 9.

Iezer, Filius Galaad filij Machir filij Manasse, Num. 26. qui Ios. 17. dicitur Abiezer.

Iezer, Nomen ciuitatis Amorrhæorum, quę Leuitis & homicidis pro asylo è tribu Gad est attributa. Eadem quę & Iazer dicitur, vide 1. Paral. 6.

Iezia, Nomen viri. 1. Esd. 10.

Iezlia, Filius Elphaal. 1. Paral. 8.

Iezonias, Filius Maachati. 4. Reg. 25.

Iezra, Filius Mosollam. 1. Paral. 9.

Iezraia.

Iezraia, nomen viri, 2. Esdr. 12.

Iezrahel, ciuitas tribus Iudæ, Ios. 15. 17. 19. Iudic. 6, 1. Reg. 25. Filius item Oseæ ex Gomer vxore, Oseæ 1.

I G

Igaal, filius Nathan de Soba. 2. Reg. 23.

Igal, filius Ioseph. Num. 13.

Ignatius, Antiochenæ ecclesiæ præses, anno salutis 91. Is Romam perductus, ac bestiis obiectus est. Euseb. lib. 3. cap. 36.

Ignetes populi Rhodij.

I H

Ihelon filius Esau ex Oolibama vxore. Gen. 36.

I I

Iim, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 15.

I L

Ilapinastes cognomen Iouis apud Cyprios, inde ductum quòd magnifico apparatu splendidisque epulis quas ἱλαστήρια vocant Græci, coleretur.

Ilaraugatæ, Iberi, & Ilaraugates fluuius.

Ilaris, vrbs Lyciæ. Steph.

Ilattia, vrbs Cretæ. Steph.

Ilba, vel Ilua, insula in mari Tusco, distãs à continenti decem millibus passuum, de qua Plinius capite 14. lib. 34. refert hoc esse mirum, quòd in aliis regionibus effossis metallis terræ sint vacuæ: apud Ilbam sublata renascuntur, & rursum de eisdem locis effodiuntur. Vide ILVA.

Ilderichus, Vandalorum rex, anno salutis 525.

Ildico, Attilæ vxor, anno ab vrbe 1026. Blond.

Ildouadus, Gothorum rex, omnes Transpadanos, omnésque Venetiæ regionis vrbes in potestatem recepit, anno ab vrbe 1295. Blond. libro 5.

Ilerda oppidum citerioris Hispaniæ, in cõuentu Tarraconensi, non procul à Sycori fluuio.

Ilergetes Hispaniæ populi in tractu Tarraconensi, non procul ab Ibero amne. Plinius libro 3. capite 3.

Ilesium, nomen loci. Hom. Steph.

Ilia, quæ & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius pulso iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauso, Virginem Vestalem legit, vt sub specie honoris spem partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tyberi ad obeunda sacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit, & in somnis sibi visa est à Marte comprimi, & sic geminos concepit: quos cùm peperisset, exponi iussit, matrémque Iliam viuam apud Tyberim fluuium infodiunde poëtæ eam Tyberi nupsisse fingunt, qui ob id quoque Vxorius amnis ab Horatio libro 1. Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS. Virgil. libro 1. Aeneidos.

Iliacus, Vide ILIVM.

Ilias, Iliadis, Homeri opus clarissimũ, omnium quotquot vnquam extiterunt, poëtarum scriptis citra controuersiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenę gestum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recensetur, factum est, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur.

Iliberis, ciuitas prouinciæ Narbonensis. Plinius lib. 3. cap. 4. & Pompon. alias Liberia, Hispanię ciuitas. Meminit & Ptolemæus libro 2. capite 4. Hanc quidam esse aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clarissima vrbium Occidentis, erepta nuper Mauritanis regibus, auspiciis regum Hispaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

Ilienses, populi Corsicæ insulæ antiquissimi, Pompon. lib. 2. Pausan.

Ilione, inter filias Priami natu maxima, Polymnestoris Thraciæ regis vxor. Virgilius libro 1. Aeneidos.

Ilioneus, nobilis Troianus, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Aeneã in Italiã sequutus est: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus, Seruius in 1. Aeneid. Non mirum, inquit, si eloquens à Virgilio introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas, Homero teste, semper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnarit.

Ilissus, amnis in Attica regione, Musis dicatus, quas ab eo Ilissidas vocant. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluuium Furiis consecrare, cùm ait,

-anfractu riparum incuruus Ilissos,
Sęuus honos fluuio, Stygias lustrare seueris
Eumenidas perhibetur aquis. Stephano vrbs Atticæ.

Illithyia, dea parturiẽtibus propitia, quę & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ouid. 9. Metam. Vide INATVS.

Ilithyie, ciuitas in Aegypto. Steph.

Ilium, vrbs Phrygiæ minoris, siue Troadis, M. D. passuum à mari distans, à Dardano Iouis filio condita, ab Ilo verò rege ampliata, & Ilium nominata. Hæc Asiæ totius ciuitas fuit florentissima, sub Laomedonte ab Hercule euersa: denuóque sub Priamo ob Helenam à Paride raptam decennali bello obsessa, ac demum expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus, id est, Troianus. Legitur & Ilius, in eadem significatione 9. Aeneidos.

Illeus, Apollo in Troia. Steph.

Illiberis, Ptole. lib. 2. ca. 10. Tectosagum ciuitas, vulgò *Salses*, Hispanorum ditionis. Vide ILIBERIS.

Illipa cognomento magna ciuitas Turdetanorum in tractu Hispaniæ Bæticę. Ptolem. libr. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illipula, mons Hispaniæ Bæticę. Ptolem. libro 2. cap. 4.

Illurcis, Iberiæ vrbs, quæ postea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est.

Illuro, Hispaniæ citerioris oppidum paruum Pompo. lib. 2. Est item Plin. lib. 3. cap. 3. oppidũ ciuium Romanorum in ea parte Hispaniæ Bæticæ quę Lusitaniæ proxima est. Ptol. lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illyris, idis, siue Illyrium, rij, siue Illyricum, ci, regio Europæ satis ampla, secundum dextrum maris Adriatici latus extensa, à cæteris partibus Istria, Mysia superiori, & Macedonię parte, quæ Adriatico mari incumbit, terminata. Dicta ab Illyrio Polyphemi (vt Appianus scribit) siue (vt Eustathio placet) Cadmi filio. Hodie Sclauoniam vocant. Hinc Illyricus, ca, cum.

Ilmamolinus Africanus, Saracenorum imperator, classe in Hispaniam trajecit, totam in Gallias vsque igne ferróque vastauit, tandem reges Hispaniarum cum eo congressi vicerunt, fuderúntque, Granatam verò obtinuit. Blondus lib. 6.

Ilorci, oppidum, Plinio libro 3. cap. 1. in Europa situm.

Ilua, insula in mari Mediterraneo, Tusciæ adiacens, ferri fodinis nobilitata, Vide ILBA.

Ilurcis vrbs fuit Vasconum in citeriori Hispania, postea à Sempronio Graccho Gracchuris dicta.

Ilurgia, vrbs Iberiæ Steph. ex 11. Polybij.

Ilus, filius Trois regis Troianorum pater Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimum illud Mysiæ minoris, siue Troadis caput, Ilij nomen accepit: siue quòd ab Ilo primum fuerit conditum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam condidisset, vt placet Homero libr. 23. Iliad. siue quòd à Dardano extructũ instaurarit Ilus, & auctius reddiderit: quemadmodum obscure innuit Virgil. lib. 8.

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Author est Strabo libro 13. primum omnium Ilum ausum fuisse in campis habitare, proindéque in mediis campis fuisse sepultum: cuius sepulchri meminit & Homerus 11. Iliad. Fuit & alter Ilus, Aeneæ filius, alio nomine Ascanius appellatus. Virg. 1. Aeneid.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Ilia regno.

I M

Imacarenses populi Siciliæ stipendiarij in Mediterraneis insulis siti. Plin. lib. 3. cap. 8.

Imaduchi Scythiæ populi, Caucasi montis iuga accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

Imantopodes populi in Aethiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, hoc est, vt Solinus interpretatur, qui flexis crurum nexibus ingrediuntur. ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plinius libr. 5. cap. 8. Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedum quasi loripedes quòd habent crura prealta, Plinius lib. 10. cap. 47. Vide suprà Hemodopodes.

Imaus, mons Indię, qui extenditur vsque ad fontes Gangis, vltra quem sunt Scytharum gentes. Est & pars Caucasi & Tauri, vt Plinius & Ptolemæus tradunt.

Imbaros Sami insulæ fluuius apud Plinium lib. 5. cap. 27.

Imbrasus Sami insulę fluuius apud Plinium lib. 5. cap. 2.

Imbreus, vnus ex Centauris Ouidius libro 12. Metamorph.

Imbrus, insula Thracię, vel è regione Thraciæ, Cabiris & Mercurio sacra, quem vocant Imbrum superi. Oppido quoque in ea nomen est Imbrus, vt inquit Stephanus.

Imera. Vide IESSA.

Imnites. Vide IAMNIA.

Imola, vrbs in Aemilia, quæ olim forum Cornelij dicebatur. Ptol. lib. 3. cap. 1.

Imphes, populi vicini Perrhæbis.

Importunus v. consul, anno ab vrbe 1263.

Imyra, vrbs Phœniciæ. Steph.

I N

Inachia regio, quæ Io vocabatur.

Inachia, Steph. tota Peloponnesus vocatur, non solùm Argos ab Inacho fluuio.

Inachium Peloponnesi oppidum inter Scyllęum promontorium & Isthmum situm: alio nomine Argos Hippium appellatum Plinio libr. 4. cap. 5.

Inachus, fluuius in latere exortiuo Peloponnesi per agrum Argiuum in sinum Argolicum illabens. Hunc poëtæ fabulantur Iûs patrem fuisse, quam Iupiter cùm vitiasset, aduentum Iunonis præsentiens in vaccam mutauit. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Inachus, primus Argiuorum rex, qui Inacho fluuio nomen dedit: à quo Argiui ipsi, Inachidæ appellati sunt. Huius filiam nomine Io cùm Iupiter vitiasset, & in Cretam aduexisset, Iuno pellicis impatiens, grauissimis odiis eam exagitauit. Quę res poëtis occasionem fabulandi dedit, Io Inachi fluuij filiam fuisse, Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cùm illa à coniuge dono accepisset, œstro immisso tantopere fuisse exagitatam, vt furore correpta nusquam consistere posset, donec in Aegyptum transuecta, in Isidem deam mutata est. Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœmininum: quo nomine poëtæ intelligunt Io Inachi filiam.

Inalpini dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. lib. 3. cap. 6.

Inarime, insula in sinu Puteolano, non procul à Neapoli, ait Plin. libro 3. cap. 6. in qua mons fuit, qui terræ motum passus, alteram fudit insulam, quæ Prochyta ab effusione dicta est.

Sub

Sub hanc insulam Typhoëa gigantem à Ioue detrusum esse, author est Virgilius libro 9. Aeneid. Eadem & Aenaria à statione nauium Aeneæ, & à corendicis forma Iscbia dicitur: quod nomen etiam hodie seruat. Ab Homero in Catalogo insula hæc ἄρειμοι appellatur.

Primum Virgilius, cùm illud Homeri εἰν ἀρίμοις transferret, ex εἰν, Ionum præpositione, & ἀρίμοισι, vnam dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta est ab Arimis, siue populis, siue belluis, ita priscaHetruscorum lingua simias dictitante, quas Græci πιθήκους vocant, vnde nomen insulis Pithecusis, vt Strabon placet, ex historia fabulosa, quam Harpocration, Xenagoras & Suidas ita referunt: Fratres (aiunt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium scelerum, quibus humana vita obnoxia est, authores & inuentores: adeò vt morum peruersitas, Cercopum nomen eis fecerit. Impostores enim ac planos, quales hi præcipui fuere, ita Græci vocant ab animalibus, quę κίρκοι, id est, caudæ motu blandiuntur: iis summum studium fuit, appulsos & aduenas dolis quibuscunque circumuenire. Quod cùm in ipsum etiam Iouem tentassent, ab eo ex hominibus in simias mutati sunt, quas Græci Pitheros vocant.

Vnde insulis, quas tenebant, Pithecusis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram sequutus 14. Metamor. Plinius tamen libro 3. author est, Inarimen à Græcis dictam Pithecusam non à simiarum multitudine, vt aliqui existimauere, sed à figlinis doliariorum.

Inatus, vrbs Cretæ. Alij montem fluuium esse dicunt, in quo colatur Ilythyia Inatina. Stephan.

Incubi, dicti sunt Syluani & Fauni, quos improbos quandoque fuisse mulieribus compertum est, ac earum appetiisse peregisséque concubitum.

Idara, Sicanorum ciuitas. Steph.

India, regio Orientalis, Asiæ terminus, quæ tam vasta esse perhibetur, vt eam tradant esse tertiam partem omnium terrarum. Pomponius scribit, tantum spatium littoris eam occupare quantum per 60. dies noctesque velificantibus cursus est. Author est Strab. lib. 15. in India fuisse 5000. oppidorum, quorum nullum Cô Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga desinit, qui solus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab ortu Eoo pelago, à Meridie suo, hoc est, Indico clauditur. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò maiores. Arbores habet semper frondentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Illic binæ ęstates, lenes, aureę, temperies cęli, vbertas soli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, vt maiora in India, quàm in cæteris regionibus nascantur animalia.

Indica, vrbs Iberiæ prope Pyrenęum, quam aliqui Blaberuram vocât. Gentile, Indicitæ. Steph.

Indus, fluuius Orientis, secundum Gangen longe maximus, Indiam ab Occasu alluens: à quo tota ea regio nomen accepit. Hunc in iugo Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus aduersus solis ortum effusum aiunt, in séque xx. amnes recipere. Arianus de gestis Alexandri lib. 5.

Inferiæ sacra erant mortuorum apud Romanos, Sueton. Caligula: Inferiásque his annua religione publice instituit.

Ingænon Thuyscorum imperator, publica literarum studia, ad comprimendam hominum audaciam instituit. Cor. Tacit. de morib. Germ.

Ingenones latissimi Germaniæ populi in Sicambros, Teutonos & Cauchos diuisi. Plinius libr. 4. cap. 14.

Inganni Liguriæ populi fuerunt, qui Abingonũ oppidum in ora Ligustica condiderunt.

Ingeniculus, signum cæleste, quod Græco vocabulo ἐγκόναστιν nominant. Firmic. lib. 6. Hic est Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur.

Inger, Northmanorum, qui Russi dicuntur, rex classe M. nauium Constantinopolim venit, quibus Romanus xv. Chelandriis occurrit, ignem classi Russorũ iniecit, vicit, fudit, fugauitque, plurimos cepit, victor Constantinopolim rediit. Luith. lib. 5. cap. 6.

Inguinium, vrbs in Liguria, opibus ac vetustate nobilis, nũc Albinga. Proculo imperatore Romano & ciue ornata. Eutrop.

Innocentius, xxxvii. Romanorum episcopus anno salutis 404.

Innocentius ii. Pontifex clxv. anno salutis 1130.

Innocentius iii. Pontifex clxxvii. anno salutis 1198.

Innocentius iiii. Pontifex clxxxi. anno salutis 1243.

Innocentius quintus, papa clxxxvi. anno salutis 1275.

Innocentius sextus, Pontifex cxc. anno salutis 1352.

Innocentius septimus, Pontifex cci i i. Ludouicum nepotem suum Piceni agri Marchionem & Firmanum principem constituit, anno salutis 1405.

Innocentius viii. Pontifex ccxiii. anno salutis 1484.

Innocentius ix. Pontifex 1496.

Innocentius Falsus pontifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulso Alexandro iii. Pontifice: anno salutis 1160. Euseb.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquã Nephele (ex

qua

qua ille iam Phryxũ & Hellẽ ſuſceperat) Liberi patris furore agitata, in ſyluas ſe contulerat. Hæc, vt erat ita reuera ſe nouercam geſſit, priuignóſque identidem apud patrem acculans, eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Iuno Athamanti Furias immiſit, quę in tantam eum adegerunt rabiem, vt cùm Ino ad ſe accedentẽ aſpiceret, hanc quidem leænam, filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learcum alterum ex filiis ſaxo illiſerit: idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerta altero filio, vna cum illo in mare ſe abieciſſet: vbi deorum miſeratione in deam marinam eſt transformata, quam Græci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. Melicertes autem in Palæmonẽ, quem nos Portunum nominamus. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hygin. Fab. poët. cap. 1. 2. 3. 4.

Inſubres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorum ciuitates ſunt. Mediolanum, Papia, Lauda, Nouaria, Vercellæ & Comum. Strabo lib. 5.

Inſubria, regio eſt Galliæ Ciſalpinæ, cuius populi inſubres dicuntur.

Interamnia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prægutiorũ ciuitas in Italia. Vulgò *Teramum*, quòd inter duos amnes ſit conſtituta.

Interduca Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerant, Iuno autem olim nubentibus præerat.

Inutrium, Vindeliciæ vrbs, Ptol. libr. 2. cap. 13. Idem eſſe putatur cum eo quod hodie Oenipõtem nominant Germani.

Inyſſus, vrbs Acgypti prope Caſiũ montẽ. Steph.

I O

Io, filia Inachi fluuij, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnoſceretur, Iupiter in iuuencam transformauit. Iuno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Ioue ſibi dono dari poſtulauit: quam cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum, à quo cùm moleſtiſſima cuſtodia premeretur, ægrè id ferens Iupiter, per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, œſtrum pellici immiſit, cuius aculeis exagitata, in Aegyptum vſque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, priſtinam formam recuperauit, regique Oſiridi nupſit: Aegyptiíſq; omnibus adeò chara fuit, vt poſt mortem dea habita ſit, quam illi Iſidem appellarunt ſacráque eius Iſiaca, quibus anſer immolari conſueuit. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Ioab, pater Abiſai, 1. Paral. 26. Filius item Sauiæ filiæ Iſai, 2. Reg. 2. 1. Paral. 2. Filius etiam Saraiæ, 1. Paral. 4.

Ioachaz, Filius Ioſiæ regis Iudæ, 4. Reg. 23. 2. Paral. 35. Filius item Iehu regis Iſrael, 4. Reg. 10. 2. Paral. 21.

Ioachaz, pater Ioha, qui à commentariis erat Ioſiæ regi. 2. Paral. 34.

Ioachim, filius Ioacim, ſiue Eliacim, 4. Reg. 24. quem Ieremias 29. & 37. vocat Iechoniam.

Ioacim, filius Ioſiæ regis, qui prius Eliacim dicebatur, 4. Reg. 13. 1. Paral. 3.

Ioadam, mater Amaſiæ regis Iudæ, 4. Reg. 14. 1. Paral. 25.

Ioah, Filius Gerſon filij Leui, 1. Paral. 6.

Ioah, Filius Zemma, 1. Paral. 6. 2. Para. 29. Filius item Iochaz illius, qui fuit Ioſiæ regi à commentariis, 2. Paral. 34.

Ioahe, Filius Aſaph. 4. Reg. 18.

Ioarim, Nomen viri, 1. Mach. 2.

Ioas, pater Gedeonis, Iudicum 6. Rex Iuda filius Ochoziæ Ioram filij Achab. 4. Reg. 11. 12. & 13. 1. Paral. 3. item 4. Reg. 14. Filius Ioachaz filij Iehu, rex Iſrael, 4. Reg. 13. & 14. pater Ieroboam regis Iſrael, 4. Reg. 14.

Ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ filij Ioram, filij Achab. 4. Reg. 11. & 12.

Ioas, Filius Bechor filij Beniamin filij Iacob. 1. Paral. 7. & 27.

Ioatham, Filius Oziæ ſiue Azarię regis Iuda, 4. Reg. 15. 2. Paral. 26. à LXX Ἰωαθὰμ & Ἰοθὰμ transfertur. Filius item Ierobaal ſiue Iedeonis, Iudic. 9. Filius item Iahaddai, 1. Paral. 2. Filius Azarię filij Amaſię, 1. Paral. 3.

Iob, Filius Achaz filius Micha. 1. Paral. 8. qui 9. dicitur Iara.

Iob, Nomen viri. Iob 1.

Iob, Filius Iſſachar, Gen. 46. qui 1. Par. 7. dicitur Iaſub.

Iobab, filius Iectam, Gen. 10. Filius Saharaim ex Hodes vxore, 1. Paral. 8. Filius item Zarę rex Edom, Gen. 36.

Iobáchus, Bacchi cognomen.

Iobania, Filius Ieroham, 1. Paral. 9.

Iocáſta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laij, quæ poſt mariti necem, Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclum & Polynicem genuit: qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Statius 8. Thebaid.

Iochabed, Filia Leui vxor Amram filij Caath, filij Leui. Exod. 6.

Iochabela, nomen matris Moſis, vt ex Ioſepho tradit Hieronymus.

Iócritus, Lycurgi filius, Vide ſuprà BOTACHIDAE.

Ioed, Nomen viri, 2. Eſd. 11.

Ioel, Nomen principis, 1. Para. 4. Nomen prophetæ filij Phatuel, Ioel, 1. Pater Sãmuæ 1. Paral. 5. & 15. Filius Azariæ, 4. Para. 29. Filius Maath filij Amaſai, 1. Para. 6. Primogenitus Samuelis prophetæ, 1. Reg. 8. Filius Gad. 1. Para. 5.

Ioela, Filius Ieroham, 1. Paral. 12.

Ioezer, Nomen viri, 1. Paral 12.

Iofrẽdus, Campaniæ comes, conſilio Petri, vrbis præfecti Iohannem XIII. Pontificem cepit, & cuſtodiæ mancipauit. Blond. libro 3. anno ſalutis 966.

Iogli

Iogli pater Bocci principis tribus Dan. Num. 34.
Ioha, Filius Bariæ, 1. Paral. 8.
Iohánna Ben Resa, Iudæorum dux, regnauit annis LIII.
Iohánna, sacerdos, fratrem suum Iesum in templo occidit, ob quod facinus Vagoses, dux Artaxerxis, templum violauit, & Iudæos septem annis tributa dare coëgit. Ioseph. lib. II. cap. 7.
Iohannes Baptista, Herode, Philippo & Lysania tetrarchis, prædicare, & Baptismo Dei populum colligere nouum cœpit, anno salutis 30. Vinctus in carcerem ab Herode, propter Herodiadem missus est, atque capite truncatus in Macherunta. Matth. 14. Ioseph. lib. 18. cap. 13, & 14.
Iohannes Apostolus & Euangelista, in insulam Pathmum est relegatus. Euseb. lib. 3. cap. 18. Ab exilio reuocatus, postea Ephesum redit. Euseb. lib. 3. cap. 20. anno salutis 98.
Iohannes II. Romanorum episcopus, anno salutis 323.
Iohannes III. Romanorum Pontifex, anno salutis 166.
Iohannes IIII. Romanorum episcopus LXX. anno salutis 639.
Iohannes V. Romanorum episcopus LXXX. anno salutis 683.
Iohannes VI. Romanorum Pontifex LXXXIII. natione Græcus, eo tempore Pontificatum iniit, quo Theophylactus exarchus Italiam petiit, anno salutis 700.
Iohannes VII. Græcus, Romanorum Pontifex LXXXIII. anno salutis 703.
Iohannes VII. Anglicus, ex Moguntiaco oriundus, fœmina, mentito habitu, propter doctrinam Pontifex electus, regnauit annis duobus, mense vno, anno salutis 514.
Iohannes VIII. Pontifex CV. anno salutis 873.
Iohannes IX. Pontifex CXIII. anno salutis 899.
Iohannes X. Pontifex CXXII. anno salutis 915. hic Sergij Pontificis & Marozиæ ex adulterio filius fuit. Luith. lib. 2. cap. 13.
Iohannes XI. Romanorum Episcopus CXXV. anno salutis 932.
Iohannes XII. Romanorum Pontifex CXXX. anno salutis 956. Adelbertum Romá intromisit. Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus synodum congregauit. Damnatus est Iohannes, & electus Leo. Blond. lib. 3. decad. 2. Luith. lib. 6, cap. 6. 7. 9. & 10.
Iohannes XIII. Iohannis episcopi filius, Pontifex CXXIII. anno salutis 966.
Iohannes XIIII. Roman. Pontifex CXXXVII. A Romanis captus in Adriana mole, pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno salutis 984.
Iohannes XV. Romanorum Pontifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus est, anno salutis 985.
Iohannes XVI. Romanorum Pontifex CXXXIX. patre Leone presbytero natus, Romanus, anno salutis 985.
Iohannes XVII. Romanorum Pontifex C. XII. anno salutis 996.
Iohannes XVIII. Romanorum Pontifex CXIIII. anno salutis 1001.
Iohannes XIX. Romanorum Pontifex CXLIIII. anno salutis 1001.
Iohannes XX. Romanorum Pontifex CXLVII. anno salutis 1020
Iohannes XXI. Papa. CLXXXVIII. anno salutis 1276.
Iohannes XXII. Romanorum Pontifex CXLVI. anno salutis 1317.
Iohannes XXIII. Romanorum Pontifex CCVII. anno salutis 1411. in concilio Constantiensi Pontificatu priuatus est, Platin. Volater. anno salutis 415.
Iohannes Iudæ filius, frater Iesu, summus sacerdos anno à diluuio 1911.
Iohannes Columna cardinalis ad res Asiæ componendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno salutis 1216.
Iohannes, Hierosolymorum episcopus VI. anno salutis 106.
Iohannes Chrysostomus, episcopus Constantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino episcopo oppressus, Pontum in exilium pergere coactus est, anno salutis 403. vbi spiritum Deo reddidit. Tripart. histor. lib. 10. cap. 18.
Iohannes Anocherita, monachus, propheta vixit sub Theodosio imperatore, anno ab vrbe 1147.
Iohannes Cassianus, monachus, Massiliæ floruit anno salutis 1186.
Iohannes Viteleseus, patriarcha, Romam, omnémque ecclesiæ terram recepit, anno salutis 1434.
Iohannes Palæologus, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1434.
Iohánes Vuytocliffus, hæreticus in Anglia, anno salutis 1366.
Iohannes Haucuth, Anglus, qui vicecomitibus Mediolani militauerat, copiis Vrbani Quinti Pontificis præfectus est, vt ecclesiæ ditionem ab hoste tueretur. Platin. Blondus.
Iohannes primus, Hispaniæ rex, patri Henrico Hispaniæ regi successit, anno salutis 1374.
Iohannes, Britanniæ dux, totam Britanniam, eiectis Francis, recuperauit, anno salutis 1376.
Iohannes Hus, in cõcilio Constantiensi exustus anno salutis 1416.
Iohannes Sirmiensis, abbas ex Pannonia suffectus est in locum Guidonis Antipapæ, anno salutis 1169.
Iohannes de monte regio, astronomus insignis floruit anno salutis 1476.
Iohannes Zimisceus XIIII. Constantinopolitanus imperator, regnauit annis VI. Basilium & Con-

& Conſtantinum Romani 11. filios Cæſares fe cit, anno ſalutis 971.

Iohannes 11. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1415.

Iohannes de Bregua magno conſenſu Chriſtianorum, Hieroſolymorum rex eſt deſignatus, ductáque Chunradi Montis Ferrati filia in vxorem, Tyri regium diadema ſuſcepit, anno ſalutis 1210. Blond.

Iohannes, Philippi Valeſij filius, Francorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infœliciter regnauit annis 15.

Iohannes Hunyades Vuaiuoda tutor regni Hũgariæ factus. Ritius lib. 2. anno ſalutis 1445.

Iohannes, Richardi frater, Northmãniæ dux, rex Angliæ, anno ſalutis 1201. Prouentus eccleſiæ ſex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus eſt, qui ad Pontificis miſericordiam confugiens, Angliam, Hyberniámque Romanæ eccleſiæ feudatarias, ex fœdere conſtituit, centum auri pondo pro vtraque inſula quotannis ſoluere pollicitus. Vuallos rebelles ſubegit, anno ſalutis 1211.

Iohannes, Scotiæ rex, anno ſalutis 1392.

Iohannes Baliolus, Scotiæ rex deſignatus eſt, mortuo Alexandro, nulla prole relicta, anno ſalutis 1292.

Iohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex, anno ſalutis 1312.

Iohannes Hircanus, filius Simonis, Iudæorum dux. Ioſeph. Antiquit. lib. 13. Euſebius eum ob deuictos Hircanos cognomen hoc obtinuiſſe dicit. Huius tempore exortæ ſunt tres ſectæ apud Iudæos, Phariſæorum vna, Eſſenorum altera, tertia Sadducæorum. Ioſephus Antiquit. lib. 13. cap. 18. Is Samariam, Idumæã, & quot Syriæ vrbes cepit, templum quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri Magni conſtructum eſt, diruit, populóſque ſubiectos circunciſionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 633.

Iohannes Ziſcha, Huſſitarum dux, regnum Bohemicum ferè occupauit, quocum Sigiſmundus aliquoties congreſſus, infœliciter pugnauit, anno ſalutis 1420.

Iohãnes Tizocopos, xiiii. Italiæ exarchus, anno ſalutis 712.

Iohannes De Poli, Romanus ſenator, Annibalis ſucceſſor, priſcæ reipub. mores imitatus, legem rogauit, vt vectigales prouentus, & vrbis & prouinciæ reipub. iurium cenſerentur. Blond.

Iohannes, Conſul cum Vararo, anno ab vrbe 1229.

Iohannes, c o s. cum Aſclepione, anno ab vrbe 1253.

Iohannes, c o s. cũ Paulino, anno ab vrbe 1251.

Iohannes, c o s. cum Buſeo, anno ab vrbe 1220.

Iohannes, Burgundiæ dux, captus à Sigiſmundo anno ſalutis 1396.

Iohannes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnem Italiam in vnam ſocietatem S. Georgij coëgerunt, externos milites, quorum auxilio Itali hactenus erant vſi, Italia eiecerunt, Teutonicos, Britones & Anglos. Blond. Plat.

Iohannes Galeatius, Mediolani princeps, Barnabam patruum in vinculis ad mortem vſque retinuit, omnémque ditionem eius in ſuam redegit poteſtatem, anno ſalutis 1385. A Roberto Iacobi Appiani filio Piſas emit. Peruſium deditione accepit. Bononia, Lucáque eſt potitus.

Iohannes Maria, Iohannis Galeatij Mediolanẽſium ducis filius, Mediolanenſium etiam dux, à Mediolanis ipſis interfectus eſt, anno ſalutis 1411.

Iohannes, Lencaſtriæ dux, Conſtantiæ vxoris nomine Caſtellæ regnum iure hæreditario repetiit. Hiſpanias armata manu ingreſſus eſt, adepta victoria affinitatem cum Iohanne Hiſpano contraxit, Hentico eius filio Catharinam filiam deſpondit. Alteram filiam Philippam Iohanni Luſitaniæ regi dedit nuptui, pace inita, contracta affinitate, domum victor rediit, anno ſalutis 1389.

Iohannes Villerius, noctu Pariſios ingreſſus, tyrannidem exercuit maximam, cædémque fecit, anno ſalutis 1418.

Iohanna, Siciliæ regina, Alphonſum Aragoniæ regem adoptauit, anno ſalutis 1422.

Iohanna, Roberti Neapolitani filia Andreæ Vngaro nupſit: eúmque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarenti principi nupſit. Blond. lib. 10. anno ſalutis 1347.

Iohanna, puella ex oppido Vallicolore, annorum circiter viginti, armis inſtructa, militis munus ſubiit ſub Carolo ſeptimo Franciæ rege, cuius auſpiciis multis in locis proſperè pugnatum eſt. Remis receptis, Aurelium obſidione liberatum. Capta eſt ab Anglis, & Rothomagi cremata, anno ſalutis 1430.

Iohanna, Ladiſlai ſoror, fratri in regno Siciliæ ſucceſſit, anno ſalutis 1414. Volater.

Iohanna, Mulier, quæ ſequebatur CHRISTVM vxor Chuſæ. Luc. 8. & 23.

Iohannam, Filius Careæ. 4. Reg. 25. Primogenitus Ioſiæ regis Iuda, 1. Paralip. 3. Filius Azariæ, 1. Paralip. 6. Filius Elioenai filij Naariæ, 1. Paralipo. 3. Principis nomen, 1. Paralip. 12. Nehem. 12.

Ioiada, Nomen ſacerdotis, 4. Reg. 11. Ierem. 29.

Ioiar, Nomen ſacerdotis, 1. Para. 9. & 24.

Iol, Numidiæ vrbs, quæ poſtea Colonia Cæſarea dicta eſt. Strabo libro vlt. à Iuda Ptolemæi patre, in gratiam Auguſti, cuius liberalitate, cùm poſt victum patrem Iubam, Romæ in triumpho ductus eſſet, reſtitutus eſt in regnum.

Iolaus, Iphicli filius, qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferróque candenti cruorem

cohibuit, ne alia ex eo capita suppullularent. Hic cum ad decrepitam ætatem peruenisset, Herculis precibus iuuentuti restitutus est. Ouid. 9. Metamor.

Iolcos, oppidum Magnesiæ (quæ est regiuncula Thessaliæ ab Ortu annexa) inter Pelion & Ossam montes ad sinum Pelasgicum, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat Ouid. 7. Metamor.

Iole es, Eurysti Oecaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cum Eurytus iam victus ei tradere recusasset, licet certaminis lege debitam, ira accensus Hercules Eurytum interfecit, vrbeque direpta Iolem abduxit, poteáque Hylo filio suo vxorem tradidit. Ouid. libro 9. Metamorph.

Iolum, mons Perrhæbiæ: Incolæ, Ioli. Steph.

Ion poëta Græcus Tragicus & Lyricus & Philosophus, cuius scripta commemorantur à Suida.

Ion, Xuthi filius: à quo Ionia dicta est Atheniensium ciuitas. Stephanus in Helice.

Iona siue Ionas, Propheta filius Amathi, 4. Reg. 14. Pater Ioseph patris Iudæ patris Simeon, Luc. 3. Pater item Petri Apostoli, Iohan. 1. & 21.

Ionadab, Filius Sēmaa fratris Dauid, 2. Reg. 13. Filius item Rechab. Ierem. 35.

Ionathan, Filius Gerson filij Mosis, Iudic. 18. Nomen seruæ cuiusdam, Ierem. 37.

Ionathan, Filius Saulis regis, 1. Reg. 13. 14. 2. Re. 1. 21. 1. Paral. 10. Filius Abiathar sacerdotis, 2. Reg. 15. 17. 2. Reg. 1. Filius Iada filij Onam filij Ierameel, 1. Paral. 2. Filius Sagæ, 1. Para. 11. Esd. 8. Filius Asael, Esdræ 10. Nehem. 12. filius Careæ, Ierem. 40.

Ionathas, dux Iudæorum constitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioseph. lib. 13. ca. 1. & 1. Machab. 9.

Ionathas, Annæ filius suffectus in locum Caiphę à Vitellio Cæsare, anno salutis 39.

Ione. Ciuitas Palæstinæ, aliàs Gaza dicta, quòd Io illuc appulerit. Steph. Ione eidem, Antiochia ab Argiuis habitata iuxta Phadnem.

Ionia, Asiæ minoris regio, media inter Cariam & Aeolidem, tum cæli bonitate, tum situs commoditate nulli regionum postponenda. Huius incolæ dicti sunt Iones ab Ionibus Græciæ populis oriundi: quorum olim duodecim præcipuæ fuerunt ciuitates, decem in continenti sitæ, Miletus scilicet, Myûs, Priene, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa, Erythræa, & duæ in insulis, Chios & Samos. Ouid. 6. Fastorum.

Ionicus, ica, icum, quod est ex Ionia: vt Ionica lingua inter quinque Græcarum linguas nobilissima. Horat. 3. Carm. Ode 5.

Ionius, nia, nium, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ supra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui Isthmum Peloponnesiacum Ionij Aegæi maris terminum faciunt. Quod si concedamus, dicendum erit, Creticum mare, Aegæi, non Ionij partem esse. Ptolemæus verò in descriptione Macedoniæ eam quoque partem sinus Adriatici, quæ Macedoniæ oram ab Occasu alluit, Ionio mari attribuit: eiúsque terminos, Dyrrhachio siue Epidamno vrbe & Pylichno fluuio circunscribit. Rectius tamen Plinius, cæterique Acroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis conuenit inter scriptores. Didymus enim dictum existimat ab Ionio quodam Dyrrhachij filio, quem Hercules cùm imprudenter occidisset, in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret: Solinus ab Ionia extrema Italiæ regiuncula dictum mauult. Lycophron, ab errore Iûs Ioachi filiæ: alij ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Iopas, rex Afiorum, vnus ex procis Didonis, vt Punica testatur historia. Virg. lib. 1. Aeneid. Cithara Crinitus Iopas Personet aurata.

Iópe, Steph. vrbs Phœniciæ prope Iamniam, vt Philo ait: vt Dionysius, Palestinæ: (nam & Palestina Phœnicia dicebatur) sic dicta ab Iope, Aeoli filia (quam Græci non recte Cassiepeam vocant) vxore Cephei conditoris & regis. Alia est Iope Thessaliæ. Dicitur etiam Iopia (aliàs per duplex p) pinnitum ab Aethiopia.

Iôpis, regio Laconiæ. Steph.

Ióppe, vrbs maritima Palæstinæ, Cephei regia, circa quam Andromedem ferunt marinæ belluæ fuisse expositam, posteáque à Perseo liberatam, eidem nupsisse. Hanc antiquissimam orbis totius vrbem fuisse volunt, ante terrarum inundationem, quæ Deucalionis contigit temporibus, conditam: in qua etiam hodie scopulum incolæ ostendunt, vinculorũ Andromedes vestigia retinentẽ. Nonnulli tamen non Ioppẽ Palestinæ, sed aliam Indiæ vrbem fuisse dicunt, vbi Andromeda marinæ belluæ fuit exposita.

Ióppe, oppidum in ora Curuæ Syriæ in monte situm, vnà cum portu, qui à Barbaris nunc Iaffa appellatur. Num. 11. Ios. 19. 2. Paral. 2, 1. Esd. 3. Ios. 1. 1. Mach. 10. Act. 9.

Iora, nomen viri, 1. Esd. 2.

Iorai, Nomen viri, 1. Paral. 8.

Ioram, Filius Thou regis. 2. Reg. 8. Filius item Iosaphat, 1. Paral. 3.

Ioram, Filius Iosaphat regis Iuda, 3. Reg 22. Filius item Achab regis Israel, frater Ochoziæ, 4. Reg. 1. 3. 8. 9. 12. 2. Par. 21. 22. Matth. Est & nomen sacerdotis, 2. Para. 17.

Iorapata, orum, siue Iopata. Stephan. Syriæ oppidum apud Iosephum lib. 3. Antiquit.

Iórdanes, Consul cum Seuero, anno ab vrbe 1223.

Iordánis, fluuius Iudææ, aquas habens suauissimas,

simas, Peræam à reliqua Iudæa disterminans, Plinio libro quinto, cap. 14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen est Ior, alteri Dan, qui simul iuncti Iordanem efficiũt, Gen. 13.

Iordanis Lydiæ rex pater Omphales: Paleph. li. de fabulis.

Iornándes, librum rerum Gethicarum scripsit.

Ios, insula in mari Myrtoo, Plin. lib. 4. capite 12. vna Sporadum, distans à Naxo x i i i i. M. passuum. In hac Homerum sepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria sepeliretur, propterea quòd matre certa, patre verò incerto natus esset.

Iosa, nomen principis. 1. Par. 4.

Iosaba, filia regis Iorã, soror Ochoziæ, 4. Reg. 11. Vxor Ioade sacerdotis, 2. Paral. 22.

Iosab-hesed, filius Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paral. 3.

Iosabech, Nomen mulieris, 2. Paral. 22. quæ 4. Regum 11. dicitur Iosaba.

Iosabia, filius Saraiæ filij Asiel, pater Iehu principis. 1. Paral. 4.

Iosaphar, filius Asa regis, 3. reg. 15. 1. Paral. 3. Filius Ahilud, 3. Reg. 8. Filius item Pharuæ, 3. Regum 4. Nomen vallis videtur, Ioel. 3.

Iosaphat, Vir Mathanites. 1. Para. 11.

Iosedech, Filius Saraiæ filij Azariæ, 1. Par. 6. Pater Iesu sacerdotis, Zach. 1.

Iosedum inter Celtas oppidum fluuij Sequanæ ripas citeriores attingens, supra Melodunum oppidum ei finitimum & Lutetiæ proximum: vulgò *Corbeil* nominatur, vt quidam existimant: vide Glareanum in libro 7. comment. Cæsar.

Ioseph, Vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore. Genesis 30. Pater item Igal, Numer. 13. 1. Paral. 25.

Ioseph, primus dux Iudæorũ, regnauit ann. v i i.

Ioseph iunior Arses, Iudæorum dux, regnauit annis l x.

Ioseph, x i i i i. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 129.

Ioseph, Cani filius summus sacerdos, anno salutis 47.

Iosephus, Thobiæ filius, Oniæ ex sorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit. Ioseph. libr. 4. cap. 4.

Iosephus, qui & Cayphas, Simoni in Pontificatu successit. Ioseph. lib. 18. cap. 7.

Iosia, filius Elnaem. 1. Par. 11.

Iosias, rex Iuda filij Amon filij Manasse. 4. Regum 22.

Iospica oppidum in ora Liburniæ apud Plin. libro 3. cap. 21. Ptol. Lopsicam appellat.

Iosue, filius Num princeps tribus Ephraim, Oseæ prius nominatus Num. 13. 1. Paral. 7.

Iota, ciuitas in tribu Iudæ. Ios. 5. Eadem videtur esse, quæ Ios. 21. Ieta appellatur. Vide Ieta.

Iotapata, vrbs in Syria, Steph. ex Iosepho à conditore sic vocata.

Iouianus Pontanus, poëta multa scripsit tum prosa oratione, tum carmine.

Iouinianos, Maximianus Cæsar voluit vocari qui se fortiter in Illyrio gessissent.

Iouinianus hæreticus quidam fuit, qui nuptias virginitati præferebat, secutus opinionem Stoicorum de virtutum & vitiorum æqualitate. Eius scriptis respondit Hieronymus.

Iouinus, Consul cum Lupicino, anno ab vrbe 1120.

Iozabad, nomen serui Ioas regis, à quo occisus est ipse Ioas. 4. Reg. 11. 1. Paralip. 26. 2. Paralip. 17. 24.

Iozabad, vel Iozabeth, Princeps militiæ. 1. Par. 12. Nehem. 11. 2. Par. 31. 35. 2. Esd. 8.

Iozachar, filius Samaar, seruus Ioas regis Iuda, qui Iozachar occidit ipsum regem Ioas adiutus à Iozabad conseruo. 4. Reg. 12.

Iozarus, summus sacerdos, anno salutis 11.

I P

Ipana, vrbs circa Carthaginem. Steph.

Iphates & Testorius, filij Priami, quos illi vno partu Petnia Idæa nympha enixa est, quam ipse furtim in venatione compressérat: postea verò in bello Troiano ab Antilocho Nestoris filio sunt occisi.

Iphianassa & Lysippe, filiæ Prœti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum veniissent, deam contumeliis affecerunt, patris sui domum diuitiis templi Iunonis, vel, vt alij ferunt, formam suam deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem versæ sunt, adeò vt putarent se esse vaccas, agrósque falsis mugitibus implerent. Ad quas curandas accersitus est Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promisit. Placata igitur per supplicationem & hostias Iunone, Melampus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianassam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio libro primo Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clytemnestra.

Iphiclus, siue Iphicles, filius Amphitryonis & Alcmenæ, eodem cum Hercule partu editus, quamuis diuerso ex patre. Hic cum Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immisisset, tanto perculsus est timore, vt de cunis decidens, vagitu suo parentes excitarit: qui cum repente surrexissent, viderunt Herculem duos mirę magnitudinis angues manibus elidentem.

Iphicrates, Aemilio & Plutarcho, vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum quàm disciplina militari nobilitatus.

Iphicrates sculptor nobilis apud Athenienses.

Iphidamas, Hom. lib. 11. Iliad. Antenoris filius, corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytemnestræ

filia: de qua fabulam huiusmodi comminiscuntur poëtæ: cùm Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidisset, Dea indignata contrariis flatibus Græcorum nauigationem est remorata. Qua de re cùm vates consulerent, responsum est Agamemnonio sanguinem deam esse placandam. Missus igitur Vlysses, Iphigeniam astu à matre abduxit, Achilli eam nupturam simulans: cúmque iam immolanda esset, Dea eius miserta, ceruam pro ea suppossuit, virginem autem in Tauricam regionem transtulit, vbi à Thoante rege eius deæ sacris præfecta est, quæ humano sanguine fieri solebant. Quò cùm postea Orestes furiis agitatus venisset, iámque esset immolandus, à sorore agnitus & liberatus est: cum qua non multò pòst, occiso Thoante rege, aufugit, ablato secum Dianæ simulachro, in lignorum fasce abscõdito (propter quod illam Fascelidem vocarunt) quod cùm in Italiam venissent in Aricino nemore collocarunt.

Iphimedia, vxor Aloei, quæ compressa à Neptuno, filios geminos peperit, Oltum & Ephialten, qui singulis mensibus nouem digitorum longitudinem staturæ suæ adiiciebant, cúmque pauci[s] annis in summam corporis molem excreuissent, vnà cum cæteris gigantibus aduersus superos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi sunt.

Iphinassa, vide IPHIANASSA.

Iphionus, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metam.

Iphis, puer formæ venustate conspicuus, qui cùm Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori responderet, impatientia repulsæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad sepulturam efferretur, Anaxarete è fenestra prospiciens, immotísque oculis funus aspiciens, in saxum mutata est. Ouid. 14. Metam.

Iphis, puella quædam Cretensis, ex Phæsto oppido, Lygdi & Telethusę filia, ipso nuptiarum die in marem mutata. Nam cùm Lygdus vxorem grauidam esse animaduerteret, peregrè profecturus, in mandatis ei reliquit, vt si filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cùm ita euenisset, anxia Telethusa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius esse voluit, neque mariti iussa auderet præuaricari, mediam viam delegit, qua & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem sese peperisse, habitúque virilem mentitur sexum, nomenque Iphidi imponit, mari fœminæque commune. Verùm cum iam adolcuisset, patérque puellam Ianthen nomine ei despondisset, Telethusa animaduertens rem diutius celari non posse, Isidis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, Iphidem in marem commutauit. Ouidius libro nono Metamorphoseos.

Iphytus, Eurvti Oechaliæ regis filius, quem Hercules occiso patre, è turri præcipitauit.

Iphitus Troianus. Virg. 2. Aeneid.

Ipnus, quam aliqui Ipneam vocãt, vrbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Ipnus, untis, vel Ipnusia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

Ipsicuri, populi Liguriæ. Steph.

I R

Ira, nomen sacerdotis, 2. Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1. Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4.

Irai, filius Bela filij Beniamin filij Iacob. 1. Paralip. 7.

Iraphiotes, vide ERAPHIOTES.

Irene, insula, vide CALABRIA.

Irene, Constantini VI. imperatoris mater, imperauit cum filio annis IX. anno salutis 783. Irene & Constantinus Synodum in Nicea vrbe CCC & L. episcoporum celebrarunt, in qua sanctorum imagines ecclesiis suis restitutæ. Blond. Constantinus iam adultus, matrem haud amplius passus, imperio deiecit, ciectam in ordinem redegit, & solus regnauit annis VII. Irene autem Constantini flagitia ęgro ferens animo, filium dolo captum, effossis oculis coniecit in carcerem, in quo & exhalauit animam, anno salutis 798. Tum imperauit sola annis III.

Ireneus, Lugdunẽsis episcopus, vir doctissimus cuius extant plurima opera, anno salutis 169. Euseb. lib. 5. cap. 5.

Iresidæ, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Iria Flauia, Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæo lib. 8. cap. 6. S. Maria, finis terræ vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs, Ptolem. Tiria Plin. hodie Sartirana.

Iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foroiulianorum duce superatus & expoliatus inæstima bili præda, anno ab vrbe 359.

Iris, Thaumantis filia, quam poëtæ Iunonis nuntiam faciunt, reuera est arcus cœlestis, Iunonis autem nomine aërem intelligimus. Vnde cùm poëtæ Irim Iunonis faciunt nuntiam, hoc intelligi volunt, pluuiæ eam prænuntiam esse.

Iris, fluuius minoris Asiæ, in Euxinum Pontum se exonerans.

Irpini populi erant ad Soractem montem, dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, siue quòd lupum ducem sequuti, sedes suas delegerũt, vt Festus tradit, siue quòd more luporum ex rapto viuerent. hos Seruius Hirpinos per aspirationem vocat.

Irus, mendicus Ithacensis, assecla procorum Penelopes, vero nomine Arnæus dictus, Irus autem cognominatus, quòd quemadmodum Iris deorum, & præcipue Iunonis, ita hic procorum nuntius esset. Hunc Vlysses, domum reuersus

reuerſus, pugno interfecit. Hom. 18. Odyſſ. Huius paupertas abiit in prouerbium, vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus. Filiã habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Irotes. Stephanus.

I S

Is, vrbs Perſica, à Babylone itinere dierum octo diſtans: apud quam eſt Is fluuius, è quo bitumen ad totius Babylonis murum ſubminiſtrabatur. Herod. lib. 1.

Iſaac, Filius Abraham ex Sara. Gen. 17. & 21.

Iſaar, Filius Caath filij Leui, Exo. 6. 1. Paral. 6. & 23. qui Num. 3. dicitur Ieſaar, iiſdem tamen cõſonantibus & punctis.

Iſaari, Nomen viri, 1. Paral. 24.

Iſabella, Henrici Anglorum regis ſoror, Friderico imperatori nuptui data eſt. Polyd. lib. 16.

Iſabella, Portugalliæ regis ſoror, Caroli Hiſpaniæ regis vxor, anno ſalutis 1526.

Iſaca, fluuius Britanniæ inſulæ. Ptolem. libro 2. cap. 3.

Iſachæi, aliàs Aſachæi ſunt populi in Aethiopia, apud quos tanta Draconum copia naſcitur, vt Cratium modo impliciti erectis capitibus velificent ad meliora pabula Arabiæ. Plin.

Iſacius Angelus Conſtantinopolitanus imperator, ex Peloponeſio bello vocatus, Andronicũ bello vicit, cepit, mutilatis membris eum interfecit, anno ſalutis 1185.

Iſacius Commenus, Græcorum imperator, anno ſalutis 1059. Hic vſque adeò continens fertur, vt vxorem nunquam inire voluerit poſt prolem ſemel ex ea ſuſceptam: quamuis ad morbi remedium medici conſulerent vt frequentiore venere vteretur.

Iſacius, Patricius Conſtantinopolitanus, Italiæ VIII. exarchus. Blond. lib. 9. decad. 1.

Iſæus, Aſſyrius rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit: deinde vir factus, frugaliſsimus omnium fuit. Characterem orationis non profuſum habuit, ſed parcum caſtigatúmque, ac ſecundum naturam, qui tantùm rebus breuiter enarratis ſuppeteret. Nam totũ quidem argumentum paucis, ſummáque complecti ipſius primum inuentum eſt: vt Lacedæmoniis de ordinibus conſulentibus ac ſollicitis illud Homericum iactauerit, Scutum ſcuta premunt, galeam galéæque, virum vir. Philoſtratus, Plin. Iunior lib. 2.

Iſagrus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 245.

Iſai, pater Dauid, 1. Reg. 16. Ruth. 4. quem Græci Ieſſæ vocant.

Iſaias, ſiue Ieſaia, ſiue Ieſaias, ſiue Eſaias, Nomẽ prophetæ, qui nobili genere ortus, in Hieruſalem prophetauit, nihil ruſticitatis in ſermone habens, qui non tam propheta, quam euãgeliſta fuit. Vniuerſa CHRISTI eccleſiæque myſteria ad liquidum proſecutus eſt, vt non putes eum de futuro, ſed de præterito hiſtoriam texere. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit.

Iſaicus, Imperator fuit cognominatus Angelus qui ab Alexio fratre, quem prius magna pecunia à Turcis redemerat, excæcatus eſt & in carcerem coniectus: Bap. Egnat.

Iſander, Filius Bellerophontis & Achimenes eo in bello, quod Lycij Solymis intulerunt, ab hoſtibus interfectus. Homerus 6. Iliad.

Iſapis fluuius propinquus Cæſennæ. Strab. lib. 5.

Iſara, fluuius Allobrogum, non procul à Cemeno monte in Rhodanum influens. Vide Cæſarem & Plinium lib. 3. cap. 4.

Iſari Nomen viri. 1. Paral. 25.

Iſaria, inſula è regione Veliæ, alio nomine Aenotris. Vide ISCIA.

Iſauria, regio minoris Aſiæ, ad Taurum mõtem Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Iſauricus, in ditionem Romanorum redegit multis piratarum munitionibus, quæ in ora maritima erant, vi expugnatis. Strabo lib. 12. Dicta Iſauria ab Iſauris præcipua regionis totius vrbe, inter Lycaoniam & Ciliciam ſita, quam poſtea Claudius, deducta eò colonia de nomine ſuo Claudiopolim appellauit. Ammianus.

Iſaũrum, ciuitas Pamphiliæ, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cepit. Ouid. 1. Faſt.

Iſaũrus, Flaminiæ fluuius, qui accepto Sapi non procul à Cæſena in mare influit Adriaticum.

Iſbaab, Nomen viri 1. Paral. 24.

Iſboſeth, filius Saũl regis Iſrael. 2. Reg. 2.

Iſbus, Iſauriæ ciuitas: Gentile, Iſbotes. Steph.

Iſchalis, Britanniæ vrbs Ptolem. lib. 2.

Iſcariotes, Iudas ille CHRISTI Domini noſtri proditor. Mat. 10.

Iſchómache, ches, vxor Pirithoi, ex Atracia Theſſaliæ regiuncula, alio nomine Hippodamia appellata, quem cùm Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Propert. libr. 2. Eleg. 4.

Iſchomachus Crotoniates nobilis athleta, qui in ſtadio victor extitit, M. Valerio & P. Poſthumio Romæ Coſſ.

Iſchópolis, Ptolem. Ponti Cappadocij vrbs iuxta Sidonem.

Iſcia, inſula è regione Veliæ, alio nomine Oenotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7. Vide ISATIA.

Iſdigertes, Perſarum rex, anno ſalutis 400.

Iſei lacus, Vide SEBINVS.

Iſepus, gens Scythica. Steph.

Iſæum, vrbs Aegypti ab Iſide dicta, cuius incolæ, Metaboli (id eſt mutabiles): tales enim erant, ſolis mercatoribus onera vniuerſim vendunt, ipſa ab artificibus ſingulatim emẽntes. Steph.

Iſiaci, Iſidis ſacerdotes in Aegypto, qui veſti-

bus tantùm lineis, quas illi λινοσολίας appellabant, amiciebantur: à qua consuetudine emanauit scitum illud Plutarchi dictum, Nam neque philosophos facit barba promissior, vestisque attrita: nec item Isiacos linei amictus. Habet autem hoc nõ iuuenustam prouerbij speciem, Isiacum nõ facit linostolia, pro eo quod trito vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perfici cucullo.

Isidôrus, sub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus est, anno salutis 251.

Isidôrus, Consul cum Senatore, anno ab vrbe 1189.

Isinda, vel Isindus, vrbs Ioniæ. Est & Isinda vel India, regiuncula Steph.

Isiphylus, pater Protesilai, socer Laodamiæ. Ouidius Epist. 6.

Isis, Inachi fluminis filia, Io prius dicta: quam cùm Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuencam transformauit. Neque tamen tam callide rem dissimulare potuit, quin suspicioſissimæ vxori suboleret. quæ cùm iuuencam illam sibi dono dari petiisset, neque ille ausus esset pernegare, Argo custode illi apposito, arctissime eam obseruauit. Quam rem tam ægre tulit Iupiter, vt Argũ per Mercurium interficiendum curauerit. Iuno autem œstro pellici immisso, summis eam doloribus sine intermissione exagitauit, donec vicem illius miseratus Iupiter, bona cum venia vxoris pristinæ eam formæ restituit. Hæc postea Osiridi nupsit, mutatoque nomine Isis dicta est, quam Aegyptij vita functam, ob beneficiorum memoriam, quæ in ipsos contulerat, diuinis honoribus sunt prosecuti, sacerdotesque ei instituerunt, quos Isiacos de nomine eius appellarunt. Lucanus lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recipimus Isim.

Scribit Suidas, Isim Ioucm ex Argo rapuisse, & cùm Iunonem timeret, mutasse nunc in bouem candidam, nunc in nigram, nunc in violaceam, cumque ea oberrantem in Aegyptum venisse.

Ismahel, Filius Abraham ex Agar ancilla. Gen. 16. Filius item Nathaniæ, 4. Reg. 25. Filius Asel filij Elasa, 1. Paral. 8. & 9.

Ismáheia, Arabiæ parua regio. Incolæ, Ismahelitæ, Stephano.

Ismahelitæ, populi, quos Moses (vt quidam dicunt) Madianitas vocat. Gen. 37. Eusebius Agarenos siue Saracenos.

Ismarus, ri, siue Ismara, orũ, mõs Thraciæ asper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Ismarius, a, um, id est Thracius.

Ismêne, Oedipi filia. Statius 2. Thebaidos, Cyrrhei cuiusdam iuuenis sponsa, qui ante nuptias a Tydeo occisus est.

Isménias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarchus in Pericle, Cùm audisset Antisthenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, Malus igitur. Nam si probus esset, tibicen non esset.

Ismênus, fluuius Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum illabens. Dictus autem putatur Ismenus, ab Ismeno Pelasgi filio. Ouidius 2. Metamor. Inde Ismenius, a, um, id est, Thebanus. Ismenides, mulieres Thebanæ, & Apollo Ismenius. Steph.

Ismenius Apollo dictus est ab Ismenio colle Thebano vbi templum habebat.

Ismiel, nomen principis, 1. Para. 4.

Isocrates, orator Atheniẽsis vnus è decem, dulcis & numerosus in dicendo fuit: ad rempublicam non accessit, neque in concionem ascendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippúmque in his quæ ad illum scripsit, Athenienſibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam mutuis expostulationibus relictis, Gorgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes censentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Decessit annos ferè centum natus, post Athenienſium eladem ad Cheroneam acceptam, non sustinens nuntium Athenienſium cladis. Ex Philostrato.

Isocrates, superioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes 5. qui & vnà cum claris oratoribus certauit in funere Mausoli Artemisiæ viri. Suid.

Isocrates & Machaon, præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponẽsiaco contra Athenienses, à Thucydide commemorantur.

Isora Nuarrola, mulier quædam Veronensis, quę per totam vitam philosophiam verbo & opere professa est. Hæc scripsit Dialogum in quo disputatur vter grauius peccauerit Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit perpetuum virginitatis florem.

Ispalis, Bæticæ Hispaniæ vrbs clarissima, à qua etiam Ispalensis conuentus Plinio dictus: sicut Cordubensis, Astigitanus & Gaditanus. Pompon. libro 2. & Strabone lib. 3. Romulea cognominata est. Hodie vulgò *Sevilla* dicitur, Ptol. lib. 2.

Ispellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes.

Ispolum, Vilumbrorum (qui Vmbris magis orientales sunt) vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 3. Ispellum hodie.

Isporis, Ptolem. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ: Hodie Naim ciuitas.

Israel, nomen Iacob, inditum ei ab angelo. Genes. 35.

Israelitæ, populi ab Israel sic cognominati. 2. Regum 3.

Iſreela, Nomen viri.1.Paral.25.

Iſſa, inſula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacẽs & Illyriæ, cum oppido eiuſdem nominis. Ptolemæus lib.2. Strab.lib.7. Pomponius lib.2. Ab ea fit Iſſæus, a, um. Eſt item caſtelliæ nomen apud Martialem epigram.138.

Iſſa, vrbs in Lesbo, Imera etiam dicta, deinde Pelaſgia & Iſſa, ab Iſſa Macaris filia.

Iſſachar, Nonus filius Iacob ex Lia vxore ſua, Gen.30. Nomen tribus.3.Reg.4.

Iſsiórium, vrbs Laconiæ, vnde Diana Iſſoria, Stephan.

Iſſus, vrbs inter Syriam & Ciliciam, vbi Alexander Darium vicit, ideóque Nicopolis ab eo dicta eſt, hinc Iſsicus ſinus, ciuis Iſſæus: ibidem fluuius eſt nomine Pinarus. Steph.

Iſter, fluuius Europæ longè maximus, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ, ex aduerſo Rauraci Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes ſexaginta auctus amnibus, in Pontum ſex oſtiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur præſertim à fonte vſque ad cataractas, quæ ſunt in montibus Daciæ, non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Iſtri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucanus lib.4.

Iſthemo, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari ſolent, in honorem Neptuni inſtituta à Theſeo, (vt Plutarcho videtur) aut certè in honorẽ Palæmonis, vt ex Archiæ Poëtæ Græco Epigrammate colligitur, quod etiam hodie circunfertur. Huius certaminis victores pinu coronabantur. De inſtitutione horum ludorum ſic ſcribit Plutarchus in Vita Theſei, Theſeus primus Neptuno certamen inſtituit, gloriarique eſt ſolitus, ob Herculem Ioui, ob ſe verò Iſthmia Neptuno celebrari. Dicta autem ſunt Iſthmia, à Peloponeſi Iſthmo, in cuius faucibus celebrabantur, non procul à Neptuni templo, quod illic erat in primis celebre.

Iſtiæa Ioniçè pro Eſtiæa vrbs Euboeæ, quæ nunc Oropus: Gentile Eſtiæus: nam Iſtiotes ab oppido Theſſaliæ deſcendit.

Itob, vir bonus.2.Reg.10.

Iſtone, mons Corcyræ proximus, vnde Iſtonæus, Steph.

Iſtonium, Italiæ oppidum. Ptol.

Iſtria, Italiæ regio, poſt ſterum Adriatici ſinus Illyrio contermina, quæ in latitudine ſexaginta paſſuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur, à Phormione, nunc Tiſano fluuio ad Barbaticum ſinum extenſa, in quo Arſia amnis decurrens, Iſtriam ab Illyrio dirimit. Huius regionis incolæ Iſtri dicuntur. Hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe, miſsis ab Aeta rege ad Argonautas perſequendos: qui vt à Ponto introuerunt Iſtrum, nec raptores inueniſſent, ſiue metu regis, ſiue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam conſederunt, Iſtrique ex amnis nomine, quò à mari conceſſerant, ſunt appellati.

Iſtriana, ciuitas ad mare Periſicũ: Gẽtile, Iſtrianites vel Iſtrianeus. Steph.

Iſtrina Scytharum regina Aripithis vxor quę Sylem filiũ Græcam linguam literáſque edocuit. Herod. in Melp.

Iſtropolis, vrbs Thraciæ non procul ab oſtiis Iſtri Meleſiorum colonia. Plin.lib.4.cap.11.

Iſtrus, vrbs Cretæ, quam Artemidorus Iſtronem vocat. Altera eſt in Ponto. hinc Iſtrius, Iſtrianus, Iſtrienus. Tertia, inſula cum oppido eiuſdem nominis iuxta Triopiũ Cnidiæ: Quarta, vrbs Iapygię. Steph.

Iſtula, fluuius ad finem Germaniæ, ortum verſus. Vide VISVLA.

Iſtus, inſula Africæ, ab Afris Vdenoë dicta, à Phœnicibus, Cella Rharſath, quod interpretatur Iſtonis: naui enim ſimilis eſt: Gentile, Iſtius. Steph.

Iſuhaia, nomen principis. 1. Paral. 4.

Iſura inſula eſt ſinus Arabici. Plin.lib.6.cap.28.

Iſus & Antiphus, Priami filij: verùm Antiphus ex Hecuba ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet Iſus. Homerus in Iliade.

I T

Italianus vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis Mediolanẽſis quem ſecuri percuti iuſsit, quòd cum Florentinis in quos bellum gerebat, diceretur clam conſentire. Volater.

Italia, Europæ regio nobiliſsima, prius Heſperia dicta, ſiue ab Heſpero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa puſsus, & Hiſpaniæ & Italiæ dedit nomen: ſiue (vt Macrobius inquit) ab Heſpero ſtella, quòd occaſui ſubiecta ſit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonitate vini, quod in Italia naſcitur (nam Græci οἶνον vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eámque partem, in qua poſtea Turnus regnauit, à ſuo nomine Italiam appellauit. Virgilius 1. Aeneidos. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quòd Græcorum veteri lingua Itali vocati ſint, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Auſonia, non totius Italiæ, ſed partium quarundam ſunt nomina. Latium enim eſt ea pars Italiæ, quæ citeriori Tybetis ripæ adiacet, vbi hodie eſt Roma. Auſonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutij partem (quæ Siciliæ obiicitur) & Salentinos intercepta: vnde etiam vicinum mare Auſonium appellatum fuit. Eſt autem omnis Italia in formam cruris, inter Adriaticum & Tuſcum mare, à iugis Alpium

dorsóque Apennini porrecta, paulatim se attollens vsque ad fretum Siculum. In vltimo sui sciuditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quæ ab Augusta Prætoria, in Alpino limite sita, per Romam Capuámque porrigitur, vsque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena & viginti millia passuum continet: latitudo verò quadringenta decem, vbi maxima latitudo: vbi verò minima, centum triginta sex: habétque vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septentrionem terminum habuit Rubiconem fluuium, quem Augustus in sua descriptione ad ipsas vsque Alpes protulit. Regiones maxime insignes sedecim habet, Liguriam, Hetruriam, Latiũ, Campaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium, Picenum, Flaminiam, Aemiliam, Vmbriam, Galliam Cisalpinam, Venetiam, Iapidiam, Carniam & Istriam. Hinc Italus, a, um, vt Regua Itala, Virgilio tertio Aeneidos.

Italica, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur. Strabo. Alia in Hispania, patria Silij Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Italica, Steph. ciuitas Bæticæ: Ptol. libr. 2. cap. 4. patria Traiani Cæsaris: hinc

Italicenses, dicti sunt populi ab Italica Hispaniæ vrbe.

Italus & Atlas, dictus est Kitim, Ianigenarũ rex. Hic filiam suam Electram Ianigenarum principi Camboblasconi dedit coniugem: & Romam filiam suam primam subreginam Aboriginibus sacrauit. Berof. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta posuit, quæ postea à Romulo ita sunt exornata, vt meritò vrbs diceretur, Fab. Pictor.

Italus, Cherusconum rex, anno ab vrbe 799.

Itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum 8. Est & promontorium. Stephanus.

Itea, vicus in tribu Acamãtide: Tribulis, Itæus. Stephan.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, insula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyssis patria, frequentibus, scopulis aspera. Virgil. 3. Aeneid. In ea vrbs est eiusdé nominis. Item mons Neritos, à quo tota insula interdum dicta est Neritos.

Ithaca, Steph. insula prope Cephaleniam, ab Ithaco conditore dicta, vnde Vlysses Ithacus. Est & aliud Gentile Ithacesius.

Ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & Ethai, 1. Paral. 11.

Ithamar, filius Aaron filij Amram filij Caath, filij Leui, Exod. 6. 1. Par. 6.

Ithome, oppidum Phthiothidis, regionis Thessaliæ. Hom. in Catalogo.

Ithome vrbs in agro Messeniaco, quam Lacedæmonij post decem annorum obsidione in deditionem acceperunt. Thucydides lib. 1. Statius 4 Thebaid.

Ithonea, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphictyonis filio, quam alij Ithonem vocãt. A qua & Pallas Ithonia est appellata. Siue (vt Strabo inquit) ciuitas Thessaliæ, ad Amphrysum fluuium sita. Vide Iton ex Steph.

Ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orchestra saltabant. Hoc nomine dictus est Priapus.

Ithyra, vrbs in Tauro monte Parthiam versus. A qua Ithyreus, a, um. Est autem Ithyreus, epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus & Ithyreas sagittas, id est, Parthicos arcus, & Parthicas sagittas, eò quòd Parthi præcipuè arcubus & sagittis vtebantur in prælio.

Itius portus inter Belgas, Morinis Oceanóque mari finitimus, Ambianis & Attrebatibus proximus, à continenti Angliæ xxx. M. passuum distans, & traiectui commodissimus, cui ad dexteram Zelandia & Flandria, ad sinistram comitatus qui dicitur Pontus, Picardiæ pars, & Northmanniæ ducatus. Ex opposito verò Angliæ consistit. Oppidum est illic populorum quibus Caletis nomen est. Id adiecto Itij portus nomine, vt quibusdam placet, Calitium nuncupatur, Morinensis diœcesis. Hic cùm ducentis & decem annis in potestate Anglorum fuisset, tandem à Gallis receptus est, anno Domini 1557. quarto Idus Ianuarij. Hunc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur Itius ab Itando vt innuit Paulus Aemilius libro 7. de rebus gestis Francorum.

Iton, vrbs Thessaliæ, aliqui Στρᾶτα vocant à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroë: vnde & Pallas Itonia, quæ & Itone, & Itonæa, & Itonis, Itonias, quòd in hoc oppido eximium haberet templum summóque cultu veneraretur.

Itone, ciuitas in Epiro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ: ciuis Itonius. Item Itone, regio sub Hæmo. Stephan.

Ituræi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergentes, accolas, qui plana incolunt, perpetuis excursionibus infestantes. Hi arcu potissimum vtebantur in bello: vnde Ituræi arcus à poëtis plurimum celebrantur. Virg. 2. Georg.

-Ituræos taxi curuantur in arcus.

Ituria, regio, à qua Ituræi populi. Ituræi (vt ait Probus) natio Scytharum. Strabo libro 17. Montanam regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes. Plinius libro 5. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, scribit esse Ituræorũ gentem.

Iturum, Vmbriæ est oppidum non procul ab Ispello, Strabo lib. 5.

Itucissa, ciuitas Hispaniæ citerioris. Mela libro 3. & Ptolem. lib. 2.

Ityca

Icyca, vrbs Lybiæ, Tyriorum colonia: Gentile, Icyceus. Vide Vticæ.

Itylus, filius Zethi ex Aedone cõiuge, quẽ mater noctu per errorem interfecit, putans eum esse Amalea Amphionis filium, cuius fœcunditati inuidebat, quòd iam sex filios mares peperisset. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miseratione in lusciniam, aut (vt alij malunt) in carduelem est commutata.

Itymoneus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis strenuus, qui in bello Pyliorum cum Heliadensibus ab Nestore iaculo est interfectus.

Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Athenienſium regis filia, quem mater interemit, Tereóque viro suo, quòd Philomelæ sorori suæ vim intulisset, epulandum apposuit. Quam vxoris impietatem cùm Tereus agnito filij capite deprehendisset, strictóque ense Prognen & Philomelam insequeretur, in vpupam dicitur esse commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in lusciniam, Itys denique in Phasianum.

I V

Iuba, rex Mauritaniæ, Pompeianarum partium constantissimus assertor, qui Curionem à Cæsare in Africam missum, cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commissóque prælio superatus, cùm nulla iam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortissimè cecidit. Cæsar postea, eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæsare, De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est triumpho, fortunatissimam vtique captiuitatem qua effectum est, vt ex Barbaro & Numida inter doctissimos scriptores connumeretur.

Iubal, filius Lamech ex Ada vxore. Gen. 4.

Iubaldal, filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubillius, Hermunduorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Iuchal, filius Selemiæ. Iere. 37.

Iud, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lia vxore. Gen. 29.

Iudæa (quæ & Chananea & repromissionis terra, quæ sancta in Scripturis sacris nuncupata est) Syriæ regio, in Asia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & salsum. Num. 34. vbi quondam Sodoma & Gomorrha vrbes sitæ erant, vltra quod Iordanis fluuius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Post quos Moabitæ terram occupant, deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorum est regio. Persia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in eius tergo Libanus mons terminus Iudææ eminet. Damascus deinde, & Euphrates celebre fluuium: vltra quòd Syria & Assyria sitæ sunt, quæ respiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vlterius Sidon & Tyrus Occidentem versus declinant & extenduntur. Occidentem versus Philisthiim, quę Palæsthina & Allophylorum terra dicitur, incipit: vltra quam mare magnũ, quod & Mediterraneum, Exo. 23. hoc Palæsthinorum mare appellatur. Ad Meridiem Amalecitæ habitant, Num. 13. post quos Seir mons, & Edomitæ: vltra illos Madianitæ sedent. deinde est mare rubrum: vltra quod Aegyptus sita est ad Occidentem Iudææ extensa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut Marc. 3. & Psal. 76. Notus in Iudæa Deus. Aliquando duę tantùm tribus Iuda & Beniamin, appellitantur, ad distinctionem Galilææ & Samariæ, aliarúmque in terra repromissionis regionum. Obseruabis itaque apud historicos Iudæam pertinere ad Palæsthinam: Galilæam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obscurum est post Salomonis mortem, decem tribus Israel defeciſſe à Roboam ad Ieroboã Ephrateum, 3. Regum 12. exinde duæ tribus, Iudę scilicet & Beniamin, quæ semini Dauidis adhęserant, nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, Ierusalem, aut Beniamin in Scripturis, potissimum à prophetis nuncupantur. Sicut decem tribus, quę defecerant, regnum Israel, domum Iacob & Ioseph, Ephraim, regnum Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethauen appellari notum est.

Iudaia, vxor Ezrae. 1. Par. 4.

Iudas, filius Iacob ex Lia vxore, à quo Iudæi nominati.

Iudas, filius Mathathiæ filij Ioannis, 1. Mach. 2. Vnus ex duodecim Apostolis, Mat. 10. Est & nomen cuiusdam Galilęi, de quo Act. 5.

Iudas, Ezechiæ Galilæus, seditionem mouit. Inde Simon Herodis seruus, sumpto diademate, quià Grato victus fuit atque interemptus, demum ab Athonge pastore, propter quas seditiones 11. fermè milia hominum à Varo in crucem sunt acta. Iosephus libro 17. cap. 15.

Iudas Caulonites, iuncto Sadduco, Phariſæo, Esseorum sectę principes propter tributum seditionem mouerunt: hinc cędes & latrocinia, templúmque exustum est. Iosephus libro 18. capite 3. De bello Iudaico libro 2. capite 8. De Iudæorum hæresibus libro antiquit. 18. capite 5. Eutropius libro 1. capite 3, anno salutis 12.

Iudas, summus sacerdos, Iesum fratrem germanum in templo Hierosolymis interfecit, anno à diluuio 1930.

Iudas xv. vltimus ex Hebræis Hierosolymorum episcopus, anno salutis 131.

Iudi,

Iudi, filius Nathanię filij Selemię filij Chuſi. Ier. 36.

Iudith, nomen viduę cuiuſdam nobilis, quę Holophernem ducem exercitus regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentem dolo peremit. Iudith 8.

Iudocus Britonum regis filius, qui relicto principatu, cui poſt patrem erat ſucceſſurus, byſſum & purpuram in pannoſas & viles commutauit tunicas. Volat.

Iuernia, Steph. & Ptol. inſula in Septentrionali Oceano, tantùm ferè à Britannia diſtãs, quantum Britannia abeſt à continente. Cæſar Hyberniam vocat, Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Saty. 2.

Iugantinus deus, qui iugis præeſſe putabatur.

Iugarius, vicus Romę dictus, quia ibi Iunonis Iugæ ara erat, quam putabant matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Aequimelio & Fortunæ templo vicinùm ſtatuit.

Iugula, ſignum eſt quod Actius appellat Orionа. Huius ligni caput dicitur ex tribus ſtellis, quas infra duæ clarę, quas appellant humeros, inter quas quod videtur Iugulum, Iugula dicta.

Iugurtha, filius Manaſtabalis, fratris Micipſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni ſui conſtituit, vnà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale & Hyempſale: quos ille poſtea beneficiorũ immemor, inſidiis adortus interfecit, vt ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum aduerſus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiáque præter omnium expectationem multos in annos eſt protractum: quo temporis interuallo, vario ſæpe euentu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus ſuis ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandémque in carcerem coniectus, animi dolore periit. Saluſtius de bello Iugurthino.

Iulia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Steph.

Iulia, Plin. lib. 4. cap. 34. Norici oppidum.

Iulia Fidentia Hiſpaniæ oppidum inter Bærin amnem & Oceanum ſitum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Iulia Claritas, Bæticæ oppidum in conuentu Aſtigitano. Plin. ibidem.

Iulia fama, Iulia virtus, Iulia cõcordia, Iulia cõtributa, Iulia reſtituta, Iulia felicitas eiuſdem Bæticæ oppida apud Plin. eodem loco.

Iulia, Auguſti filia parum ſecundæ famæ, adeò vt ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

Iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

Iulia gens, dicta eſt ab Iulo Aſcanio: ſiue ab Iulo, Iuli Aſcanij filio, inquit Feſtus (quem quidem ſequitur Stephanus) dicti ſunt Romani à rege qui etiam menſi Iulio nomen dedit, vel ab Iulidæ.

Iulianus, VII. Hieroſolymorũ epiſcopus ex Gentibus, anno ſalutis 160.

Iulianus, Alexandrię epiſcopus, anno ſalutis 181. Euſeb. lib. 5. cap. 9.

Iulianus, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Iulianus Cardinalis, cecidit ad Varnam in bello Vngarorum, anno ſalutis 1445.

Iulianus, cos. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

Iulianus, cõs. cum Piſone, anno ab vrbe 917. II. cõs. cum Criſpino, anno ab vrbe 176.

Iulianus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam CHRISTI dogma effudit, anno ſalutis 415.

Iulias Iudææ oppidum ad latus exortiuum Geneſaræ lacus. Plin. lib. 5. cap. 15.

Iuliobona, Gallię Celticæ vrbs, Ptolem. libro 2. cap. 8.

Iuliobrica Ptolemæo libro 2. capite 6. Hiſpaniæ vrbs.

Iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia. Ptol. libr. 2. cap. 8. Vulgò *Angiers*.

Iuliopolis Myſiæ oppidum. Plut. libro quinto, cap. 32.

Iulis, oppidũ inſulę Deæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus, à ſuauitate cantus, dictus eſt, vtin Suida legitur. Idem primus cecinisſe næniam fertur) & Bacchylidę, & Eraſiſtrati medici, & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat, ſenes maiores ſexagenariis occidi, vt victus cęteris ſufficeret.

Iulium Carnicum, Ptol. lib. 2. cap. 14. vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Gontia, ditionis Auſtriæ.

Iulius II. põtifex CCVII. anno ſalutis 1503. Bononiam pulſis Bentiuolis vi cepit; Seruiam, Rauẽnnam, Imolam, Fauentiam, Forum liuium, & reliquas eccleſiæ terras à Venetis occupatas, armata manu obtinuit. Mutinam & Mirandulam cepit. Bononia ab eo defecit.

Iulius, XXXII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 335.

Iulius, V. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 151.

Iulius Paulus Iuriſconſultus, vir doctiſſimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Iulius Africanus, cos. cum VI. Traiano Auguſto, anno ab vrbe 864.

Iulius Africanus, Conſul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

Iulius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iulius Ruſus, Cos. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iulius Ruſticus, cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.

Iulius Messala, cos. cum Grato, an. salutis 231.

Iulius Seuerus, consul cum Platio Syluano, anno salutis 893.

Iulius Maximus, cum filio Maximino, ann. 1. Romanorum imperator, Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Scueri amicos vndique interfecit. Capito. Herodor. libro septimo.

Iulius Cæsar, omnium Romanorum Imperatorum primus, idémque clarissimus, quémque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò conferre, verùm etiam iure possimus præponere. Eius res gestas paucis perstrictas, vide apud Plinium lib. 7. cap. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Ascanio Aeneæ filio tractum putatur. Virgilius lib. 1. Aeneid. Huius honori tributum est, vt septimus anni mensis (eo enim natus est) Iulius fuerit appellatus, cùm Antea Quintilis diceretur, quòd quintus esset à Martio, à quo Romani suum olim auspicabãtur annum. Vide C. Iulium Cæsarem.

Iulus, filius Aeneæ, alio nomine Ascanius, Vide ASCANIVS.

Iulius Cordus historicus qui vitas imperatorum scripsit.

Iulius Montanus poëta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

Iunganni, Ligures: incolæ Alphigi oppidi, distant à Monœci portu stadiis quadringentis octoginta.

Iunia, nomen viri concaptiui Pauli. Rom. 16.

Iunius, sextus est in ordine mensium, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus. Ouid. 6. Fastor.

Iunius Brutus. Vide BRVTVS.

Iunius Blesus, Africæ Procos. Tacfarinam fudit, fugauitque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iunius Donatus, cos. collega Cornelij Secularis anno ab vrbe 1012.

Iunius Maximus, II. cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iunius Tyberianus, cos. cum Aurel. Probo August. anno ab vrbe 1033. II. consul cum Cassio Dione, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opis filia, soror & coniunx Iouis, dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus præesse creditur, vnde Pronuba vocatur: & parturientibus obstetricari, vnde Lucinæ nomen sumpsit. Filiam habuit Heben, quam ex sylueſtribus lactucis concepisse fertur, quas ab Apolline inuitata auidius comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quanquam Ouidius Martem sine viro eam malit concepisse, Oleníj tantùm floris contactu. Physici Iunonem aëra interpretantur: ideóque Iouis & sororem, & coniugem dictam volunt, quòd summa sit aëris cum æthere cognatio & similitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamor. Cic. 3. De Natura deorum. Iunonem à iuuando dicit esse nominatam.

Iunonia maior & minor, insulæ ex fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32.

Iuppiter, Opis & Saturni filius in Creta insula eodem cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus: á Ique clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios suos omnes deuorabat. Cùm autem in virum adoleuisset, cognouisset que etiam tunc patrem vitæ suæ insidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone sorte diuisit: ac Ioui quidem cæli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde sororem suam vxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deorum tres enumerat Ioues, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia, alterum patre Aethete, ex quo etiam Proserpinam natam ferunt, & Liberum: Alterum patre Cælo, qui genuisse Mineruam dicitur, quam principem & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrum ostenditur.

Physici interpretantur Iouem esse elementum ignis, dictúmque Iouem putant à iuuando, eò quòd nulla sit res, quę sic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à poëtis pro aëre, seu aperto cælo accipitur. Horat. 1. Carm.

Manet sub Ioue frigido.

Aliquando etiam pro pluuia. Virgilius libro 2. Georgicorum.

Et iam maturis metuendus Iuppiter vuis.

Aliquando per Iouem intelligimus ipsam vim duorum superiorum elementorum, quæ actiua est, dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quamuis trecentos Ioues à M. Varrone enumeratos Tertulianus testatur, tamen huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat.

Iuppiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide DIOS.

Iura, mons Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidens. Cæsar in Commentariis. Vogesus dicitur aliis authoribus. Vulgò, *Les mons sainct Claude.*

Iustinianus, I. VI. Romanorum imperator, multa bella per legatos suos confecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtimur, Pandectas scilicet & Codicem.

Iustinianus II. LXV. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammirathus Saracenorum rex. Africa & Libya restitutæ eóque fœdere interuentum, vt per annos X. Saraceni singulo quoque die, nummos mille aureos soluere, seruúmque ex gente sua, & vnum item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blondus libro 10. Decad. 1. Contra fœdus in Bulgaros exercitum

tum duxit, cædibus & incendiis in Bulgariam debacchatus est: demum omnes saltus, omnem denique viam, resumptis animis Bulgari, qua imperatori Thraciam redeundum erat, munierunt. Quare imperator, dimissis captiuis, reddita præda, pacem petiit, precario impetratam sacramento confirmauit. Blondus libro 10. Regno deturbatus est à Leontio patritio, adnitente Gallinico patriarcha Constantinopolitano, abcisſóque naso, in Chersonam ab eo est relegatus. Diaco. libro 18. anno ab vrbe 1447. E Chersona ad Bauarorum regem fugit, à quo susceptus, filiam Bauari sponsam accepit: ab Absimaro porrò Bauarus pecuniis corruptus, hospitem & generum tradere pactus est. Quo cognito, Trebellioni Bulgarorum reginæ Iustinianus se credidit, & auxilio Bulgarorum regno restitutus, Gallinicum exoculatum Romam misit, in hostes suos, corúmque studioſos crudeliſimè desæuiit: quoties enim stillantem truncis naribus mucum abstergebat, quempiam aduersariorum trucidauit. Iterum cum Tiberio filio regnauit annis VI. denique Chersonam euertere studens, à Philippico quem exilio damnauerat, cum Tiberio filio, bello superatus est & occisus, anno ab vrbe 1463.

Iustinus historiographus, qui epitomen in Trogum tanta styli fœlicitate cõscripsit vt alienum prope inuentum vendicauerit.

Iustinus, philosophus Apologeticum pro CHRISTI fide conscripsit, & Antonino Pio Romanorum imperatori tradidit, tandem martyrio coronatus.

Iustinus, Colchis & Armeniis præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iustus, historiographus quidam Tiberiensis, qui de rebus Iudaicis historiam scripsit. Volaterranus.

Iustus, Hierosolymorum episcopus, Simeoni cruci affixo successit, anno salutis 97.

Iustus, XI. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 118.

Iustus, V. Alexãdrię episcopus, anno salutis 122.

Iustus, cõsul cum Ianuario, anno ab vrbe 1080.

Iuturna Dauni filia, Turni Rutulorum regis soror, quam Iuppiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicique fluminis nympham fecit. Hæc in bello fratrem aduersus Aeneam multum iuuit: sed videns fratri necem instare, in Numicum fluuium se occultauit. Virg. 12. Aeneid. Alij dicunt, eam rem habuisse cum Latino rege, eóque palàm facto, sua sponte se in Numicum præcipitauisse. Reuera autem Iuturna, fons est in agro Latino, in Numicum influens amnem: quæ res poëtis fabulandi occasionem videtur submini-
strasse.

Iuuenalis, nomen proprium Satyri poëtæ.

Iuuencius Celsus, consul, collega Neratij Marcelli anno ab vrbe 188.

Iuuencius Celsus, iurisconsultus, consul cum Crispino, anno salutis 865.

Iuuencus, presbyter Hispanus, Euangelia heroicis versibus explicuit, anno salutis 332.

Iuuentas, dea iuuentutis, Iunonis filia, quam Græco nomine Heben vocamus. Acron, Aliud est Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus. Iuuenta, ætas putatur: Iuuentas, ipsum numẽ: Iuuentus, ipsi iuuenes. Accipitur tamẽ aliquando Iuuentas, pro ætate ipsa iuuenili.

Iuuerna, Insula in Oceano Septentrionali, tantùm ferè à Britannia distans, quantùm Britannia à continente. Iuuen. Saty. 2. Plinius Hyberniam vocat: Claudianus in quarto Honorij consulatu, Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur.

Iuuianus, XLI Romanorum imperator, menses VIII. regnauit, anno ab vrbe 1117. vno & altero prælio à Persis victus, ignobilem, sed necessariam pacem fecit. Prouincias quinque transtigritanas reddidit Persis, & Mesopotamiæ partem.

I X

Ixiæ, regiuncula Rhodi ab Ixo portu: hinc Ixus Apollo. Steph.

Ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

Ixibatę, populi iuxta Pontũ, prope Indicã. Steph.

Ixion, Phlegyæ, siue (vt Hyginus mauult) Leontei filius, qui socerum suum (siue is Deioneus fuerit, siue Eioneus) fraude peremit. A qua cæde cùm neque homines, neque dij eum lustrare vellent; diúque incertus vagaretur, Iuppiter illius misertus, in cælum assumptum expiauit. Cúmque iam purgatus apud superos degeret, Iunonem amare cœpit, eámque de stupro appellauit. Quod cùm Iuppiter ab vxore intellexisset, nubem illi sub Iunonis effigie opposuit, ex qua ille Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, cùm passim gloriaretur, cum deorum regina se rem habuisse, Iuppiter indignatus, fulmine ad inferos eum detrusit, curauitque vt ibi rotæ alligatus, perpetuò circumageretur.

Ixion, II. Corinthiorum rex.

Ixus portus, Vide IXIAE.

I Z

Izelus, castellum Siciliæ. Steph.

Izrahia, filius Ozi filij Thola filij Issachar. 1. Paralipomenon 7.

K A

KAilla Pannoniæ regina quæ maritum suum Vazulem excæcauit. Volater.

Kene, dux Hunnorum, qui postea Hũgari appellati sunt: quo duce ipsi Hunni Pannoniam ingressi, ad Tulmã Austriæ locũ cõtra Rom. victores fuere. Occubuit

dux

dux, cui succeſſit Attila. Volaterranus geographiæ 8.

K I

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim Ianigenæ ſua lingua ob mentis excellentiam vocauerunt Italum Atlanta. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Camboblaſconi dedit coniugem, & Romam filiam ſuam primò ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſus.

K V

Kunigunda, Henrici imperatoris vxor virginitatem perpetuam obſeruaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe, anno ſalutis 1018.

L A

LA, vrbs Laconica, Homerus Laan vocauit: ſic dicta quòd in excelſo ſaxo ſita ſit.

Labim, filius Meſraim, Gen. 10. Ab hoc, Libya, quæ prius (vt Hieronymus refert in Hebraicis quæſtionibus) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet.

Laad, filius Iahath filij Subal filij Iuda. 1. Par. 4.

Laada, filius Sela filij Iudæ. 1. Par. 4.

Laadan, filius Thaan filij Thale. 1. Par. 7.

Labæ, vrbs Chatteniæ regionis Germanorum: Gētile, Labæus. Steph.

Laban, frater Rebeccæ filiæ Bathuelis filij Nachor ex Melcha. Gen. 24. Eſt & locus in deſerto vbi Moſes Deuteronomium prælegit filiis Iſrael. Deut. 1.

Labana, ciuitas ſacerdotū in tribu Iuda. Ioſ. 15. Eadem videtur quæ & Lebna. Ioſ. 10.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aſer terminus eſt. Ioſ. 19.

Labanis inſula in ſinu Arabico. Plin. lib. 6. ca. 28.

Labara, vrbs Cariæ: Gentile, Labareus. Steph. Vide HERMOTYMBIEI.

Labarſardach, XII. Babyloniorum rex, anno diluuij 1750.

Labarus, viri proprium, cuius crebra mentio apud Plutar.

Labda Amphionis cuiuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à Bacchiadis cæteris ſperneretur, Actioni nupſit eique puerum peperit quem ab euentu Cypſelum nominauit. Nam quum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, quibus illi monebantur fore vt Labdæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, miſſi ſunt publico decreto decem virū qui puerum interficerent. Verùm quū fortè puer ei qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret, quapropter ille alteri tradidit & ille rurſus alij, atque ita deinceps per manus traditus infans à decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſthæc illi ingreſſi, & pro foribus ſtantes ſeſe mutuò, præcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidiſſet. Quod quum audiſſet Labda, quæ intus ad fores aſtabat, puerum in menſura frumentaria, quam Cypſelum vocant Græci, occultauit. Vide latius hanc hiſtoriam apud Herod. lib. 5.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in ſenium vergente Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regnum ſucceſſit: vnde & Labdacides dictus eſt. Stathius 6. Thebaid. Et Labdacidæ, dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon, promontorium Epipolæorum, prope Syracuſanos. Steph.

Labdas, Hieroſolymorum epiſcopus XXXIII. anno ſalutis 297.

Labeo Antiſtius iuris quidem ciuilis diſciplinam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atque Dialecticam, literáſque antiquiores, altioréſque penetrauerat: Latinarúmque vocum origines, rationéſque percalluerat: eáque præcipuè ſcientia ad enodandos pleroſque iuris laqueos vtebatur. Gell. libro 13. cap 10. De quo rurſus cap. 12. eiuſdem libri ſcribit, Agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors, vſque eò, vt D. Auguſto iam principe & Rempub. obtinente, ratum tamen, penſúmque nihil haberet, niſi quod iuſtum ſanctúmque eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. A labiorum magnitudine dictum putant. Labeones & Labrones cognominantur.

Laberius, poëta mimographus, Eques Romanus Macrob. Saturn. lib. 2. & Gell. libr. 11. cap. 9: Seneca li. 7. Declamationum. Laberium mimum diuus Iulius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit: quem quum iuſſiſſet ire ſeſſum, omnes Equites ita ſe coarctauerant, vt venientem non reciperent.

Labetia Arabiæ oppidum, ab Aelio Gallo dirutum. Plin. lib. 6. cap. 2.

Labici, Italiæ populi, qui genus ſuum à Glauco Minois filio traxerunt, quem Labicum appellarunt à ſcuto militari intus anſato, quod ſcuti genus primus in Italia oſtendit. Nam λαβὴ, Græcis anſam ſignificat, vel manubriū. Virg. lib. 7. Quicunque enim magna labia habent. Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici. Hinc Labicanus ager Labicis vicinus, cuius meminit Liuius lib. 2. ab vrbe.

Labienus,

Labienus, Cæsaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat: demum bello ciuili transfugit ad Pompeium, cui Cæsar bona, quæ habebat in potestate, remisit.

Labienus, historicus, cuius scripta abolita fuere. Tranquill. in Caligula cap. 15. T. Labieni, Cordi Cremutij, Cassij Seueri scripta senatus consultis abolita, requiri, & esse in manibus, lectitarique permisit: quando maximè sua interesset, vt facta quæque posteris tradantur.

Labina, vicus inter Veronam & Cremonam duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebryacus dicebatur.

Labinetus, qui & Baltassar, XIII. Babyloniorum rex, regnauit annis v. anno diluuij 1757.

Labinetus, filius Nictocris reginæ Babyloniæ, tandémque Babyloniorum tyrannus. Herod. lib. 1.

Lablatum, vide SISCIA.

Laboriæ, arum, Italiæ pars illa, quæ vulgò *Terra laboris* dicitur. Plin. lib. 17. cap. 4. Campus est adeò pinguis, vt stipulam tantæ crassitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtantur. Sic dictus, quòd ingès labor sit in eo colendo: quippe solum habet arduum opere, difficile cultu, bonis suis acrius penè parcit, quam vitiis. Idem lib. 9. cap. 11. Quantum autem vniuersas terras campus Circuncampanus antecedit, tantùm ipsum pars eius, quæ Laboriæ vocantur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laboriæ via ab vtroque latere Consulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. cap. 4.

Labotes, XIIII. Lacedæmoniorum rex, anno diluuij 1284.

Labradeus Iupiter in Caria colebatur, cui simulachrum primus consecrauit Arsalis rex, quòd victo Candaule Lydorum rege, securim quæ Lydorum regum erat, quæque à Lydis Labrys dicitur in Cariam retulisset, à qua Ioui Labradeo nomen dedit. Cæl. lib. 6. cap. 11. & Plin. lib. 32. cap. 2.

Labranda, vicus Cariæ: Gentile, Labrandenus & Labrandius. Steph.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuisse Labyrinthos docet Plin. libr. 36. cap. 13. Creticum à Dædalo factum quo inclusus erat Minotaurus: Aegyptium in nomo Heracleopolitæ quem describit Mela libro 1. Lemnium columnarum nitore insignem: Italicum à Porsena Hetruscorum rege sepulchri causa extructum.

Laccobriga, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. ca. 6. alio nomine Coymbra.

Laccopluti cognominati sunt Calliæ Atheniensis posteri, quòd is repente ditatus esset thesauro in campis Marathoniis subter terram inuento. Nã Græci λακκόν appellabant quos & sirot dicimus, hoc est loca subterranea, in quibus vinum, oleum, frumentáue condebãt. Vnde & Laccum pro sepulchro vsurpat Psalmorum interpres, Et similis ero descendentibus in lacum.

Lacedæmon, clarissima Peloponnesi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè instituta. Hæc Menelai regia fuit, quam Paris diripuit, Helenámque inde in Phrygiam abduxit. Lacedæmones eius inhabitatores, populi olim bellis egregij, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo, esuriendo, algendo, æstuando erudiebant. Veget. lib. 3.

Lacedæmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmonius: possessiuum, Lacedæmonicus.

Laceria, vrbs Magnesiæ, & alia Italiæ: Gentile, Lacerius & Lacerda, fœmin. vt primitiuum. Steph. vide LVCERIA.

Lachares, Mithridatis filius, Bosphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus lib. 98.

Lachesis, vna Parcarum, quam Latinè Sortem interpretari possumus, nam λαγχάνειν, est sortiri. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præesse voluerunt, quòd in ea sortem, hoc est, casum plurimùm valere arbitrabantur.

Lachis, ciuitas tribus Iudæ. Ios. 10. 15. 4. Reg. 18. constructa à Roboam, 2. Par. 11.

Lacia, vel Laciade, vicus in Oeneide tribu: Tribulis, Laciades. Steph. Hi abundabant raphanis, quibus vtebantur in deprehensos in adulterio ludibrij causa. Suidas & Erasmus in Chiliad.

Laciburgium, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs. Hodie Rostochium. vulgò *Roschoch.*

Lacinium, promontorium in extremis Italiæ finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniúmque dirimens ab Adriatico. Dictum Lacinium, à Lacinio quodam latrone, quem Hercules, quòd boues suos abegisset, ibi dicitur interemisse, templúmque ibi Iunoni condidisse, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit. Virgil. 3. Aeneid.

Lacides, Cyrenæus philosophus, nouæ academiæ princeps, Arcesilæ auditor. Suid. Cic. lib. 4. Acade. quæstio.

Lacippo, Ptol. lib. 2. cap. 4. Hispaniæ ciuitas, alio nomine Lapecia dicta.

Lacius & Antiphemus fratres. Steph.

Lacmon, promontorium Pindi montis, ex quo Inachus & Aiax fluuij manant. inde Lacmonius. Steph.

Laconia, Peloponnesi regio inter Argiuũ agrum & Messeniacum secundum littus extensa: olim à numero centum ciuitatum Hecatompolis appellata: quarum omnium caput fuit Lacedæmon, alio nomine Sparta appellata, salutaribus olim Lycurgi legibus optimè instituta

tuta. Incolæ Lacones: fœmininum Lacæna. Est item Lacon canis nomen apud Ouidium 3. Metamorph.

Lacrines vir Lacedæmonius missus ad Cyrum. Herodot. lib. 1.

Lactiphagi, quidam Scythiæ populi, qui & γαλακτοφάγοι dicuntur.

Lactucinij, cognomina Romanorũ procerum, à lactucis deducta. Plin. lib. 19. cap. 5.

Lacydes, philosophus fuit Cyrenæus primus nouæ Academiæ institutor, tantopere ab Ansere adamatus, vt ei perpetuò comes esset, nusquá ab eo non in publico, non in balneis, non interdiu digredieus.

Lacydes rex Argiuorum, mollis incessu, comáque perpetuò vnguentis delibuta. Plut. in opusculo eo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere possimus.

Ladas, Alexandri Macedonis cursor, tanta pedũ velocitate, vt vestigia eius in arena non apparerent. Quo nomine statuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam ἀκροβόλον cognominabant.

Lade insula Aeolidis: Gentile, Ladæus.

Ladepsi, populi Bithynorum. Stepha.

Ladesta, aut Ladestum, vna Liburnidum insularum: Gentile, Ladestanus. Steph.

Ladi facites, insula in Persico mari. Steph.

Ladislaus, Vngarorum rex, anno salutis 1078. Hic vir sanctus summè modestus, ad suscipiendum regnum à proceribus coactus est. Per mortem Zoloueri regis, cui nupta Ladislai soror erat, Dalmatiam, Croatiámque Pannoniæ finibus adiecit. Hunnos prælio superauit: Rhuthenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrare (Vngariam enim inuaserant) compulit, Polonos coercuit, Cracouia capta.

Ladislaus, infans, Alberti regis filius, Vngarorũ rex, anno salutis 1440.

Ladislaus 111, Emerici ex Constantia Aragonia filius, Vngarorum rex, anno salutis 1201.

Ladislaus 1111. Vngarorum rex anno salutis 1274. Bellum cum Comanis gessit, duce Oldamuro apud lacum Hood, prælio into, victor tandem discessit: postea cum Comanis pacem fecit. Irreligiosè se erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, pluribus ei pellicibus superinductis. Volater. Rutius. A Comanis est interfectus, anno salutis 1289.

Ladislaus, Apuliæ rex, Romam armis intrauit. Capitolium obtinuit, molem Adriani obsedit: à Paulo Vrsino Pontificis partes defendente fusus, fugatúsque est, anno salutis 1406.

Ladislaus Bohemorum rex, sub tutela Friderici Cæsaris. Elegerant Bohemi Albertum Bauariæ ducem, à quo repulsi sunt, anno salutis 1440.

Ladon fluuius Arcadiæ, iuxta quem poëtæ fabulantur, Syringa nympham in arundinem fuisse mutatam. Ouid. lib. 1. Metam. Eius ripæ lauris abundant. Est & nomen canis Actæonis apud Ouidium lib. 3. Metamor. Habuit Ladom Telphusiam filiam, à qua Arcadiæ vrbi nomen. Steph.

Læana oppidum Arabiæ ad sinum illum rubri maris, qui in Aegyptum vergit, qui ab oppidi huius nomine Læanitícus vocatur. Plinio lib. 5. cap. 11.

Laëa, vrbs Cariæ: Gentile, Laites. Steph.

Lael filius Eliasaph princeps. Num. 3.

Læna, siue Lemna meretrix, amica Armonij & Aristogitonis qui Hippatchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, vt socios proderet linguam suam morsicus amputauit. Eusebius.

Læneus, fluuius Cretæ, Cortynam vrbem præter labens, per quem a Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorso, sque ad eam vrbem vectam fuisse prodiderunt.

Laerte, nomen vrbis Ciliciæ.

Laërtes, Arcesij filius, pater Vlyssis, qui ab eo Laërtiades dicitur. Ouid. in Epist. Penelopes.

Laertes, Strab. libr. 14. castellum in tumulo quodam situm, qui mamillæ speciem præbet.

Λαέρτης, Stephano, parua regio Ciliciæ. Strab. lib. 14. Alexander verò & montem & vrbem esse tradit. Gentile, Laërtinus, vel potius, Laërtius, a, um: vt Regna Laërtia, apud Virgilium 3. Aeneid.

Laertius, Diogenes historicus, qui de philosophorum vita scripsit.

Lestrygones, populi immanissimi, Formias Campaniæ vrbem incolentes, quos Plin. libr. 7. tradit humana carne victitasse. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyssem in littus suum tempestatis impetu eiectum, totis viribus oppugnauit, vnumque ex eius sociis ore apprehensum diuaniauit. Hom. 10. Odyss.

Lætus, Aegypti Proconsul anno salutis 1001.

Lagaria, castellum Siciliæ prope Thurios, quod Epeus & Phocenses condiderunt: inde Lagaritanum vinum. Steph.

Lagia, vnum ex nominibus Deli insulæ. Plinius lib. 4. cap. 2.

Laginia oppidulum Cariæ, Gentile, Laginæus, Laginites.

Laginitis dea, Vide HECATESIA.

Lagus, pater Ptolemæi successoris Alexandri, cui Philadelphus successit in regno. Hinc Lagæus, a, um. Vide PTOLEMAEVS.

Laguſa, insula circa Cretam: Gentile, Laguſæus, aut Laguſius. Steph.

Lagyges, populi Sarmatiæ. Perotus.

Lagyra, Ptolem. libr. 3. cap. 9. vrbs Tauricæ Chersonesi.

Lahem, nomen loci. 1. Paral. 4.

Lahela, nomen fluuij. 1. Par. 5.

Laia. Vide LAEA.

Laini, populi Paeoniæ. Steph. ex Thucydide.

Lais,

Lais, idis, meretrix nobiliſſima, quæ quæſtus gratia, ex Sicilia, vbi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit: vnde à ſcriptoribus paſſim Ephyræa, hoc eſt, Corinthia cognominatur. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quique ex omni Græcia conueniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat, quod popoſcerat. Vnde profectum creditur prouerbium, Non cuiuſuis hominis eſſe adire Corinthum. Tam carè enim Lais ſuis locabat noctes, vt vel potentiſſimi, pretij magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cùm ſcorti tam nobilis fama accenſus, aliquando Corinthum nauigaſſet, illáque noctis vnius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expauefactus pretij immenſitate, Græcè reſpondit, οὐκ ἀνῶμαι μετανοίων δραχμῶν μετανοίαν. Non emo, inquit, decem millibus drachmarum pœnitentiam. Propert. lib. 2.

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cùm ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, vt eius veſtibulum etiam vino aſpergerent, Theſſaliæ mulieres inuidia motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt, propter quod facinus Theſſaliam peſtis inuaſit, nec prius ceſſauit quàm Veneris ἀνοσίας templum condidiſſent.

Lais, regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan. Iudi. 16. quæ & Dan, & Leſen dicta eſt, Iudic. 18. & Leſem-Dan, Ioſue 19. Pater Phaltiel mariti Michol, filiæ regis Saul, 2. Regum 3. Vide LESÉM.

Laiſa, ciuitas, quæ aliàs Dan dicitur Iſa. 10.

Laius, filius Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi qui Iocaſtan Creontis Thebani filiam vxorem duxit, quam cùm concepiſſe audiſſet, de futura prole oraculum conſuluit: cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu perituru. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum vni ex ſatellitibus necandum tradidit: qui cùm neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, traiectiſque vimine pueri pedibus, ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus, vt inedia moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybi Corinthiorum regis paſtor illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrit, puerúmque ſeruauit: quem & reginæ, quæ liberis carebat magni muneris loco obtulit, à qua, veluti puer cœlitus miſſus, filij loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus eſt. Grandior deinde natu factus, cùm generis ſui cognoſcendi auidus Apollinem conſuluiſſet, reſponſum accepit, ſe patrem in Phocide inuenturum. Quò cùm veniſſet, Laium in tumultu quodam inter ciues ſuos exteróſque exorto interfecit, matrémque imprudens duxit vxorem. Vide OEDIPVS.

Lalætania, Hiſpaniæ regio in tractu Tarraconenſi, Ilergetibus & indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Lalætanus, a, um: vt vinum Lalætanum, magis copia, quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 6.

Lalaſſis eſt fluuius Iſauriæ quæ Aſiæ regio eſt inter Ciliciam & Pamphyliam ſita. Plin. libr. 5. cap. 27.

Laliſanda, vrbs Iſaurica: Gentile, Laliſandēs, ſed vrbs nunc Daliſanda vocatur, ciues Daliſandeotæ. Steph.

Lamachus, Athenienſium dux. Plutar. Thucydides lib. 6.

Labotus, filius Africæ. Strabo.

Lambrus, fluuius in Ciſalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum. Plinius libr. 3. cap. 16. & 19. A quo Lambrani dicti ſunt eius accolæ. Sueton. in Cæſ.

Lamech, nomen filij Mathuſala, Geneſ. 4. 5. Lucæ 3.

Lametini, vrbs à Lamete fluuio iuxta Croton, cuius ciuis Lametinus. Steph.

Λάμεια, Stepha. vrbs Melienſium in Theſſalia, vel à Lamio Herculis filio, vel à Lamia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illis etiam Lamicum bellum fuit. Eſt & alia Ciliciæ: Gentile, Lamiēs & Lamiotæ. Eſt & λάμεια, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lameates. Stephano. Vide LAMPIA.

Lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſiue verius dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumpta, pueros, pariter & iuuenes blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebant. Horat. 1. Carmin.

Neu pranſæ Lamiæ puerum viuum extrahat aluo.

Philoſtratus in Apollonio ait Lamias à quibuſdam Laruas appellari, & Lemures, à nonnullis etiam Empuſas, eſſéque ad amorem & venerem propenſas, & carnes humanas, maximéque formoſorum, auidè appetere, ideóque libidinis cupiditate allicere eos, vt poſtea deuorent. Cæl. Rhodi. lib. 29. cap. 5. Lamiarum nobilis Romæ familia fuit, à Lamo orta Antiphatis patre, Laſtrygonum rege, qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Aelius ille Lamia, ſenator Roman. ad quem ſcribit Horat. Carm. 3. Ode. 17. Chryſoſtomus Dion in intima Africa feras quaſdam eſſe ſcribit muliebri facie, quæ Lamiæ dicuntur: vberibus autem totóque pectore adeò ſpecioſæ vt nullo pictoris ingenio effingi queant, quibus retectis homines in fraudem alliciunt, captóſque deuorant. Lamia item meretrix quædam inſignis fuit Demetrij regis amica cui blandiente

dientes Thebani, Veneris Lamiæ delubrum conſecrarunt.

Lamirus Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

Lamiſcus Samius hiſtoriarum ſcriptor.

Lamiſſus II. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.

Lamius, Vide LATMVS.

Lampadius, conſul cum Oreſte, anno ab vrbe 1283.

Lampado, vna ex Pleiadibus.

Lampares, XXIIII. Aſſyriorum rex.

Lampe, Argyrippa poſtea dicta, Dauniæ ſiue Apuliæ ciuitas. Steph. Alia eſt Lampe (vel Lampeæ) Cretæ vrbs, ab Agamemnone condita, à Lampo Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.

Lampedo mulier Lacedæmonia rarę fœlicitatis, vt quæ & regis filia fuerit & regis vxor & regis mater. Plin. lib. 7. cap. 41.

Lampetia, filia Solis ex Neæra, ſoror Phaetuſæ, quas pater gregibus ſuis in Sicilia paſcendis præfecit. Ad has cùm Vlyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam eiectus, ſocij, qui ſumma cibi penuria premebantur, ipſo dormiente, boues aliquot mactarunt. Quam rem cùm ex Lampetia filia ſua Apollo didiciſſet, querelam ad Iouem detulit: qui nati precibus obſequens, Vlyſſis ſocios ad vnum omnes fulmine & tempeſtatibus perdidit. Hom. ad finem libri 12. Odyſſ.

Lampetia, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph.

Lampetium, ſepulchrum in Leſbo, à Lampeto Iri filio. Steph.

Lampeto, Amazonum regina, Iornand.

Lampetus, ſoror Phaëthontis in arboré mutata. Seruius.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 1.

Lampia, fluuius Arcadiæ. Stat. lib. 4. Theb.

Cadénſque iugis Lampia vinoſis.

Eſt item oppidum Arcadiæ eiuſdem nominis apud Lactant. Vide LAMIA.

Lampon, Pāchates, Pelorus, Camphaſius, nomina equorum apud Silium. Fuit & Lampon, ſacrificus vates per anſerem velut auem auguralem iurare ſolitus. Eraſ. in Prouer.

Lamponia, vrbs Troadis.

Lamprides, XXII. Aſſyriorum rex.

Lampſacius, filius Cilicis, eique ſucceſſit in regno, Paulus & Thodontius antiquiſſimi ſcriptores. Bocat. lib. 2. cap. 48.

Lampſacus, ſiue Lampſacum, vrbs Aſiæ ad Helleſpontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquiſitiſſimis honoribus colebatur. Ouidius 6. Faſtor. Strabo libro 3. vrbem clariſsimam nobili portu eſſe ait, & templo Matris deûm inſignem. Cicero in Verrem act. 3. Oppidum (inquit) in Helleſponto eſt Lampſacum, Iudices, in primis Aſiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes ciues Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati & quieti, propè præter cæteros, ad ſummum Græcorum otium potius, quàm ad vllam vim aut tumultum accommodati.

Lampſacus, Stephan. vrbs iuxta Propontidem, à Lampſace quadam eius loci puella.

Lampſacus, Phocenſium ſtructura olim Pityuſa dicta & ab Homero Pitea à pinetis, cum Laomedontia prius nominaretur. Generoſo vino abundat, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per beneuolentiam donata eſt.

Lamuel, nomen regis. Prouerb. 31.

Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina. Ouid. in Epiſt.

Lamus, Neptuni filius, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomē accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.

Lamus, equus generoſus apud Silium,

Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus fluuius Ciliciæ, & regio circumiacens, Lamuſia: Gentile, Lamuſius. Steph.

Lamyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.

Lamyrus, Vide LAMIRVS.

Landia, fons, qui Archemoro illic à ſerpente vulnerato, Archemorus dictus traditur.

Lando Romanorum pontifex CXXI. anno ſalutis 915.

Langia, fons in Nemea ſylua, poſtea Archemorus dictus, ab Hypſipyles alumno, quem cùm illa, Argiuis fontem hunc oſtenſura, in gramine reliquiſſet, ſerpens interemit. Stat. libro 4. Thebaidos.

Laniuium, ſiue Lanuuium, Romanorum ciuitas, Strabo lib. 5. in Appiæ viæ dextera, à qua proſpectus eſt maris & Antij.

Lanthberius, Vuidonis filius, iuuenis bellicoſus Italiæ rex, anno ſalutis 901.

Lanubium, Latinorum vrbs, Ptolemæo libro tertio, capite primo. Hodie Lauinium. Vide LAVINIVM.

Laocoon, ontis, filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita eſt, intra vrbem recipiendum diſſuaſit, haſtámque in eum tanto impetu contorſit, vt ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Mineruæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. 2. Aeneid.

Laodamantia, inſula in Libya. Fortaſsis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur: Gentilia, Laomedontites & Laodamantites. Steph.

Laodamas, Halius & Clytoneus, filij Alcinoi regis & Aretes. Hom. in Odyſſ.

Laodamia, Bellerophontis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iuppiter, cum ea concubuit, suscepitque Sarpedonem, qui postea Lyciæ rex factus est. Verùm cùm Bellerophontes rerum successu elatus, in cælum euolare conaretur, Iuppiter hominis temeritatem ægrè ferēs, œstrum illi immisit, quo exagitatus equus sessorem excussit. Diana quoque Laodamiæ infensa, suis eam telis cōfixit. Hom. 6. Iliad.

Laodamia, Acasti & Laodothæ filia, quæ tanto amore Protesilaum virum suum adamauit, vt cum ab Hectore occisum cognouisset, superstes ei esse noluerit. Priusquam tamen interiret, in solatium mœroris optauit, vt mortui vmbram videre posset: qua visa in illius amplexibus expirauit. Ouid. Epist. 10.

Laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupsit.

Laodice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chrysotemi & Iphigenia, seu Iphianassa Achilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

Laodicea, vrbs celeberrima in Asia, Lyco flumini impositā, Ptolemæo libro 5. capite 29. Primò Diospolis appellata, deinde Rhos, postea Laodice a Lyco flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificarunt. Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuisit supra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: postea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter gestas, prius ab Antonio, postea ab Augusto ad regiæ dignitatis fastigium euectus est. Est & alia ad montem Libanum sita.

Laodicea (inquit Stephanus) vrbs est Syriæ, quæ prius Λευκὴ ἄκτη, id est, album littus dicebatur, & Rhamitha ab initio: quòd pastor quidam fulmine tactus exclamasset Rhamanthas, hoc est, Deus ab excelso. Rhaman enim excelsum, Athas Deum significat. Hæc Philon. Postea nomen accepit à Laodice matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuum abundat. Alia est Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxoris nomē erat Laodice, per oraculum admonito, quod Stephanus recitat. Alia quoque est Lycaoniæ, & alia Mediæ. Steph.

Laodochus, Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis strenuus, cuius formam assumpsit Pallas, cùm se in acies Troianorum inferret, Pandaro suasura, vt sagitta in Menelaum emissa fœdus violaret. Hom. 4. Iliad.

Laomedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cùm de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotij dedit, pactus mercedem, quam mox extructis mœnibus se illis soluturum iurauit. Verùm cùm postea iuramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline verò pestem eò immittente. Quā de re cùm Laomedon oraculum consuleret, responsum est, alia ratione deos placari non posse, quàm si quotannis virgo Troiana, quam sors declarasset, certo dilaceranda exponeretur.

Verùm cùm sors post aliquot annos Hesionem eius filiam prodidisset, & iam scopulo alligata, monstrum expectaret, Hercules illac forte iter faciens, liberandam Hesionem ea conditione recepit, si equos diuino semine procreatos, quos habere eum constabat, in præmium sibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberauit. Sed cùm Laomedon promissis non staret, indignatus Hercules, collecto vndiquaque exercitu, Ilium expugnauit, Laomedontem occidit, Hesionem Thelamoni vxorem dedit, quòd primus murum conscendisset. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui postea auro à vicinis redemptus fuit. Ideóque ἀπὸ τῆς περιστάσεως, hoc est, à redimendo, nomen obtinuit. Hinc Laomedonteus, Laomedontea, Laomedonteum. Item Laomedontiades patronymicum.

Laomedon, XVIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XL.

Laomedon Mytilenus, rex Syriæ, anno ab vrbe 430.

Laomedontia, vrbs quę Lampsacus pòst appellata est. Steph. Vide Laodamantia.

Laomim, filius Dedan filij Iectan. Gen. 25.

Laonome, Galliarum ex Odœdoco filium peperit, qui Locrorum vrbi nomen dedit. Steph.

Laosthenes, XXXIII. Assyriorum rex, regnauit annis XLV.

Laperia, mons Laconiæ, à Dioscuris Laopersis: Gentile, Lapersæus.

Lapethus, vrbs Cypri, portum habens & naualia: Gentile, Lapethius. Steph.

Laphystius Iuppiter dictus est à colle Laphystio, vbi colebatur.

Laphria Diana dicta est à Laphrio Phocensi, qui eam Calydoniis erexerat: licet alij malint sic dictam, quòd ira deę singulis annis in Oeneum ἀλαφροτέρα, id est mitior fieret.

Laphyra Minerua dicta est quasi Laphyria per syncopen, quòd victores ex bello ferant πλάφυρα, id est, exuuias.

Lapidoth, maritus Deboræ prophetidis, Iudicum 4.

Lapis, Cretensium rex.

Lapithæ, populi Thessaliæ, Pindum, & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos & strata equorum creduntur inuenisse. Virg. 3. Georgicorum.

Lapithe, es, vrbs Thessaliæ, à Lapitha Periphantis

tis filio. Incolæ, Lapithæ.

Lapithæ, mõs Laconiæ, Steph. Græcorum nonnulli Lapithas dictos volunt à Lapitha Apollinis & Stilbes nymphæ filio.

Lapithes, Vide PHILAIDA.

Lapithos, vrbs in Cypro insula.

Lapyges, populi Sarmatiæ.

Lara, vna Naiadum, Almonis fluuij filia, ex qua Mercurius Lares dicitur genuisse. Ferunt enim Iouem, cùm Iuturnam Turni sororem adamaret, neque illa potiri posset, quòd protinus illa in fluuiũ insiliens, sui copiam illi eriperet, Latij totius nymphas cõuocasse, & ab iis petiisse, vt Iuturnæ ad Tyberis ripam obstarent, ne eo in fluuio sese posset occultare. Qua in re quum cæteræ nymphæ Ioui operam suam essent pollicitæ, Lara illius consilium primùm Iuturnæ, deinde & Iunoni enuntiauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt vsu linguæ eam priuarit, Mercuriõque statim tradiderit ad inferos ducendam. Verùm Mercurius, cùm iussa patris exequitur, Laræ forma captus, in itinere eam cõpressit, gemelióque legitimo tempore ex ea susceptit, quos ex nomine matris Lares appellauit. Ab aliquibus dij agrorum vocati sunt. Quoniam autem Lares, siue penates etiam priuatorum domibus præesse credebantur (Plautus in Aul.) factum est vt vtrunque vocabulum pro ipsis domibus vsurparetur. Salustius in Catilinam. Illos binas aut amplius domos continuare, nobis Larem familiarem nusquam vllum esse? Etiam pro foco posset accipi, sicut & alibi sæpe apud poëtas. Quandoque pro igne: Columella libro 12. de villico, Consuescat rusticos circa larem domini, focúmque familiarem semper epulari.

Lararium, sacrarium domesticum, in quo lares & dij peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in lrario rem diuinam matutinis horis factitasse, ad effigies deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Christum: in secundo lrario simulachrum habuit Virgilij & Ciceronis.

Laranda, ciuitas Lycaoniæ: vnde Ptolemæus cap. 6. libr. 5. municipium Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

Lardana apud Herodotum nomen est ancillæ, à qua fluxerunt Heraclidæ.

Larentia, nobilissima meretrix quæ populum Romanum (vtpote quæ ditissima esset) hæredem fecit, & postea pro dea habita, Flora appellatur, cuius sacra Floralia dicuntur. Vide Flora & Laurentia.

Largus, Consul cum Messalino, anno ab vrbe 899.

Larina, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Virg. 11. Aeneid.

Larine, fons in Attica regione, Plin. libr. 4. cap. 7.

Lariſe, vrbs Aeoliæ, Herod.

Larissa, nomen multarum ciuitatum. Vna est in plaga Thessalica iuxta Peneum, ab Acrisio condita, à qua Achilles Larissæus dictus est. Alia Pensilis in Creta, à nonnullis Pelasgia dicta (Stephanus Gortynem Cretæ vrbem olim Larissam dictam scribit) alia in Peloponneso arx Argiuorum, alia in agro Attico. Ad Tralles etiam Asiæ est Larissa (vt Strabo scribit) à qua Larissæus Iupiter est dictus. Larissa quoque in Italia, quam (vt Diodorus libro 1. scribit) Pelasgi condidere. Cæsar 3. belli ciuilis. Vniuersam simul Larissam versus se recipere cœperunt. Stephanus duas Cretæ Larissas facere videtur, item duas Thessaliæ: vnam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia est Troadis, cuius Homerus meminit: Alia Aeolidis iuxta Cumã. Alia Syriæ, quàm Syri Syzara vocant: alia Lydiæ. Est & parua regio in Ossa. Strabo vicum Ephesi esse scribit, vbi Apollo Larissenus colebatur: alioqui à Larissa Larissæus fit, & Iupiter λαρισσαῖος. Idem alibi, Larissa (inquit) etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

Larius, lacus totius Italiæ amplissimus: vnde & à Virg. 2. Geor. maximus vocatur, quem à Como vicino oppido nonnulli appellant Comensem. Per hunc lacum medius fluit Abdua fluuius, aquásque eius reddit suauiores: deinde per oppositam lacus partem erumpens, in Padum non longè à Cremona influit. Dictus Larius à fulicarum multitudine. A Græcis enim λάρος vocatur fulica, quæ est auis nigra & aquatica. Hinc fit Larius, a, um.

Larodij, populi in Scythia Asiæ. Herodoto libro quarto.

Larrius, filius Lydi, Herculis filij.

Larta, vrbs in Epiro hodie, olim Ambratia.

Larunda, Nympha, quam alij Laram vocant, ex qua Lares dicti. Vide Lara.

Laryna, oppidum Bœotiæ ad Cephisum fluuiũ. Plin. Strab. & Pomp. lib. 2.

Lasa, ciuitas, quæ Hieronym. in Hebraicis quæst. Callirhoe dicitur. Gen. 10.

Lasia, insula, quæ & Andros, in mari Aegeo.

Lasthenes, nomen cuiusdam proditoris apud Herod. qui Olynthum prodidit Philippo Macedoni.

Lasthenia, mulieris nomen, quam Platone præceptore vsam scribit Plutarchus, ornatúque virili auditorium ingressam scribit etiam Laert.

Lasthenis, nomen viri. 1. Mach. 11.

Lasus, primus de musica scripsit, & dithyrambo-rum certamen protulit primus, viritque temporibus Darij Persarum regis.

Lateranus, proprium nomen Patricij Romani,

qui latêre frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, iuſſu Neronis interfectus eſt. Aedes eius ampliſsimæ datæ fuerunt à Conſtantino imperatore pontifici maximo. Inde Lateranenſe palatium, & Lateranenſis baſilica ſancti Ioannis ædes vocata eſt, quæ in Lateranorum nobiliſsimæ gentis ædibus extructa fuit.

Lathirus, Vide Ptolemæus.

Latialis, Vide Latium.

Latinæ, arum, ſacrificia quædam Ioui cõſtituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cicer. pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, dies conceptiuus erat. Varro 4. de lin. Latin.

Latini populi Italiæ in Latio: de quibus Saluſt. Primò Italiam tenuiſſe quoſdam, qui appellabantur Aborigenes: hos poſtea aduêtu Aeneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait, Aeneâ victis Latinis vt eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum non ſolum illis non ſuſtuliſſe, ſed etiam Troianis impoſuiſſe.

Latinienſis, vide Latinus & Latium.

Latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ nymphę, aut (vt Heſiodo placet) Vlyſsis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Lauiniam ſuſcepit, quam cum externo genero tradere oraculo iuberetur, Aeneæ poſt excidium Troiæ in Latium delato eam deſpondit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotentiſsimè adamabat, tam ægrè tulit aduenam ſibi præferri, vt ea de cauſa bellum aduerſus Aeneam ſuſceperit: cuius is fuit exitus, vt ſingulari certamine victus Turnus, vitâque exutus, victoriam cum ſponſa riuali reliquerit. Virg. 12. Aeneid.

Latinus Syluius, v. Latinorum rex, regnauit annis quinquaginta.

Latium, Straboni propriè ea pars Italiæ eſt, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. quæ inter oſtia Tyberis & Circeios interiacet, millia paſſuum quinquaginta in longitudinem non excedẽs: quod poſtea prolatis imperij terminis, Antiquum Latium eſt appellatũ. Noui verò Latij tractus ad Vulturnum vſque amnem extenditur, diuiditúrque in Latium citerius & viterius. Citerius Latium & Tyberis ripa Fundos vſque protenditur. Viterius à Fundis vſque ad Vulturnũ amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus cum Iouem fugeret. Ouid. lib. 1. Faſtorum. Hinc Latius, a, um: & Latinus, na, num.

Latiniénſis, idem quod Latinus. Cicero de Aruſp. Reſp. Quòd in agro Latinienſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu. Significare etiam poteſt eum qui alibi ortus, in Latio cum Latinis verſatur.

Latialis, & hoc le, quod ex Latio eſt. Cicero, Sicut vtique ferias non Latiales Latiaréſue, ſed Latinas dixerat aut Latias. Et Latialis ſermo, Romanus & Latinus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Latimus, mons Cariæ, non procul à Mileto, Endymionis fabula notiſsimus, quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum ſopiuiſſe, vt vnum ab eo oſculum auferret: vnde & ipſe Endymion Latmius dictus eſt.

Latoëos, vicus in Alexandria, deriuatus à Latona vocabulo.

Latobrigi ſunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas non longè ab Allobrogibus, quos Lauſanenſes fuiſſe coniectura eſt. Ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Veſontinæ in Ducatu Sabaudiæ ſita, ac eius proprio antiſtiti ſubdita: Vulgò, *Ceux d'aupres Lauſanne.*

Latois, idis, patronymicum fœmininum, à Græco nomine Λητὼ deductum: quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonam. Latois itaque à poëtis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorũ imitatione Latoniam appellant.

Latomia, locus Romæ in carcere prope Tullianum. Liu. lib. 3. Triumuiri carceris Latomiarum interiorem cuſtodiam haberi iuſſi. Latomiæ etiam, carcer eſt Syracuſis, in quas (ſicuti ſcribit Cic.) ſi qui publicè cuſtodiendi erant ex omnibus oppidis Siciliæ deduci imperabatur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat.

Latona, filia Cœi Titanis, quæ à Ioue compreſſa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immiſſo aduerſus illam Pythone ſerpente per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicinæ quietem, locúmue pariendi conceſſerit, donec illa tandem poſt longos errores ad Aſteriem ſororem ſuam peruenit, in Ortygiam inſulam iam permutatam: à qua ſuſcepta, primùm Dianam peperit, quæ eueſtigio obſtetricis officiũ matri præſtitit, Apollinémque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ iniuriæ memor, Pythonem ſagittis interfecit. Hinc Apollo Latonius, & Diana Latonia dicta eſt. Similiter Delos, vt ait Seruius dicta eſt Latonia, quòd in ea Latona enixa ſit Dianam & Apollinem.

Latonæ ciuitas, vrbs Aegypti, pars Memphidis, vbi Pyramides ſunt, & Latonæ templum.

Latoria lex erat apud Romanos, qua cauebatur in eos qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona malis artibus alienarent.

Latreus, vnus ex Centauris.

Latuſsin, filius Dedan filij Iecſan. Geneſ. vigeſimo quinto.

Latymnum, mons Crotonis, vel, vt alij, Laconię vt ſcribit ſcholiaſtes Theocriti.

Lazarus, nomen viri, Luc. 16. Eſt & nomẽ cuiuſdam

dam alterius à Bethania, amici Christi: fratris Mariæ & Marthæ. Ioan. 11. quem Christus fuscitauit à mortuis, ibidem.

Lauanium, Vide Libarnum.

auce, insula in Ponto, Borysthenis ostio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi situs sit.

Lauerna, dea, quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti sunt fures, quòd sub tutela deæ Lauernæ essent, in cuius obscuro loco soliti erant inter se furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta est, ab æde Lauernæ propinqua.

Laugia, fons in Nemea sylua Arcadiæ, cuius aquis ab Hypsipyle monstratis refectus fuit Græcorum exercitus, cùm ad Thebanam expeditionem proficisceretur: alij fluuium esse volunt.

Lauinia, filia Latini regis & Amatæ, primùm Turno desponsata. Verùm cùm Latinus postea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuo eam Aeneæ despondit. Qua occasione, orto inter duos potentissimos riuales bello, magna vtrinque edita est strages, donec victus singulari certamine Turnus, vitaque exutus, victoriam vnà cum sponsa Aeneæ reliquit. Mortuo verò post triennium Aenea, Lauinia, quæ prægnans relicta erat, priuigni insolentiam timens, in syluas profugit, & apud Tyarheum pastorem diuertit, ibique peperit filium, quem Iulum Syluium Posthumum appellauit, eò quòd post patris funus in syluis natus esset. Hanc tamen postea Ascanius in regnum reuocauit, cùm ipse secessisset, Albam longam, vrbem à se conditam, Lauinio nouercæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Posthumo filio suo reliquit. Virgil. lib. 12.

Lauinium, seu Lauinum, vrbs in Latio, ab Aenea condita, & à nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liuius 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum Lauinus. Virg. 1. Aeneid.

Italiam fato profugus, Lauináque venit
Littora.

Lauintium, metropolis Latinorum. Dionys. lib. 5. Rom. histor.

Laurea, Tullij Ciceron. libertus cuius meminit Plinius lib. 31.

Laurea, proprium nomen mulieris.

Laurentia, vxor Faustuli, pastoris Amulij, quæ Romulum & Remum Amulij iussu ad ripam Tyberis expositos sustulit, domique suæ liberaliter, tanquam filios suos educauit. Hæc quoniam vulgato corpore quæstum faciebat, à pastoribus Lupa appellabatur. Vnde factus est locus fabulæ, Romanæ vrbis conditores à Lupa fuisse nutritos. Hæc cum opes multas corrasisset, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diu nos honores promeruit, diésque festos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt, quibus sacerdotes in Velabro ei sacra faciebant. Varro 5. de Lingua Lat. Vide Laurentia.

Laurentius, Laureolus, Laura & Laurentia Faustuli, Romuli & Remi nutrix, nomina virorum ac mulierum propria, à Lauro dicta.

Laurentius, sub Decio imperatore martyr, igne excoctus est, anno salutis 151.

Laurentum, ciuitas Latij, Pici regis opus, nō procul à Lauinio: ita dicta à sylua laurea, eo in loco, cùm conderetur, inuenta. Huius incolæ Laurentes dicti.

Laureolus, latro fuit sceleratissimus, eóque nomine in crucem sublatus & à feris deuoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in spectaculis repræsentata est. Et Domitianus imperator hanc fabulam repræsentaturus, nocentissimum quendam vltimo supplicio damnatum in crucem erigi iussit, & immissa vrsa dilacerari: atque ita rei veræ, non fictæ spectaculum populo exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæsaris.

Qualiter in Scythica religatus rupe Promethe⁹
Assiduè nudo pectore pauit auem:
Nuda Calydonio sic pectora præbuit vrso,
Non falsa pendens in cruce Laureolus.

Laurolauinium, vrbs Latij proxima Laurento.

Laurion, locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur.

Laus, vrbs Laconiæ, à Lao fluuio dicta: Gentile, Lainus. Steph. A La quoque vrbe Laconica, gentile fit Laus.

Laüs, fluuius in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico proxima est, per Apolloniatarum agrum in mare sese exonerans. idem opinor cum eo quem Plinius Acantem appellat. Ptolem. lib. 3. cap. 13.

Lausus, filius Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentij filius, quem Aeneas interfecit, cùm parentem vulneratum defenderet. Virgil. lib. 11.

Lautulæ, tularum, locus fuit in vrbe Romana, non procul à Iano gemino, à lauando dictus, quòd aquas calidas haberet. Varro libr. 4. de lingua Latina.

Laus, Pompeia, Italiæ transpadanæ oppidum à Boiis conditum. Plin. lib. 3. cap. 17.

Laynus Caluus, Castellæ iudex, anno salut. 882.

Lazi, populi Scythiæ. Steph.

L E

Leæ, insula iuxta Cyrenaicam insulam Aphricæ regionem. Apud Plinium legitur Lea.

Leæna, nomen Athenien sis scorti. Plin. lib. 34. c. 8. Vide LAENA.

Leandea, iuuenis illustris ex Abydo Asiæ oppido in littore Hellesponti sito, qui cùm Etûs puellæ amore captus esset, quæ in oppositi litoris oppido Sesto habitabat, noctu ad eam tranabat. Quod vbi aliquoties non infe-

liciter cecidisset, iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato se commisisset, ventorum fluctuumque victus, in Hellespontum submersus est. Fabulam hanc, aut fortassis historiam elegantissimo carmine apud Græcos prosequutus est Musæus: à quo Ouidius mutuatus est argumentum Epistolarum, Erûs ad Leandrum, & Leandri ad Ero. Inde Leandrius, a, um: vt Leandrius Hellespontus, apud Silium lib. 10.

Learchus, Athamantis & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum sibi visus interimere. Quod cùm vidisset Ino, arrepto Melicerta altero filio, in mare se præcipitauit: atque illa quidem in deam maris mutata est, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunũ nominant. Ouid. 6. Fast.

Lebadia, vrbs Bœotiæ, vbi Orchomenus & Cephisus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles.

Lebana, nomen viri, 1. Esd. 2.

Lebaoth, ciuitas sortis Iudæ, Ios. 15.

Lebedus Ioniæ ciuitas, à Colophone 120. stadia dista. Hic scenicorum histrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

Lebna, locus in deserto, vbi XVII. Israelitarum mansio fuit, egressorum de Remmon Phares, Num. 33. Est & ciuitas sacerdotum in tribu Iudæ, Ios. 10. Dicitur & Labana. Ios. 15.

Lebona, nomen oppidi. Iudic. 21.

Lebynthus, insula maris Mediterranei.

Lecha, nomen loci. 1. Par. 4.

Lechæum, portus Corinthi, ad sinum Crissæum siue Corinthiacum, qui Isthmum Peloponnesi ad Occidentem alluit. Nam alterum qui sinu Saronico ab Oriente alluitur, Schœnuntem appellant Papinius.

Curua Palæmonio secluditur vada Lechæo.

Lechi, locus cui Samson sic nomen indidit. Iudic. 15.

Leci, filius Semidæ filij Galaad filij Machir filij Manasse. 1. Paral. 7.

Lecum, ciuitas quæ Nephthaliæ tribus terminus est. Ios. 19.

Leda, Thestij filia, Tyndari Laconiæ regis vxor quam cùm Iupiter adamaret, transformatus in cygnum cum ea concubuit, cùmiam antea ex Tyndaro grauida esset. Expletis itaque legitimis mensibus, Leda duo peperit ouum: ex quorum altero nati sunt Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra.

Ledan, siue Leedan, vir de cognatione Gerson sij Leui. 1. Pa. 23. & 26.

Legæa, vna ex nymphis, à cãtus suauitate dicta.

Legerda, vrbs Armeniæ maioris, in Entetena regione, non longè ab Euphrate fluuio. Ptolemæo lib. 5.

Legio secunda Augusta, Britanniæ vrbs. Ptolemæo lib. 2.

Lehemam, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Leitus, vnus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt. Hom. lib. 2.

Lelamnonius, sinus Britannicus. Ptol. lib. 2. cap. 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Leleges, Asiæ populi, origine Græci, ita dicti, quasi λελεγμένοι, eò quòd diuersis è locis collecti essent. Hi primùm insulas tenuerũt: indèque in continentem transgressi, partim in Mysia ad Adramytenum sinum consederunt: vbi & Homerus maiorem Lelegum partem videtur collocare: partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ est proximus: vnde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, Lelegeida olim fuisse appellatam.

Lelegum originem nonnulli ad Thessalos retulerunt: è quibus est Seruius, explicãs illud Virgilij 8. Aeneid.

Hic Lelegas, Caráscque, sagittiferósque Celonos

Finxerat. Plin. verò lib. 4. cap. 7. Lelegas olim appellatos fuisse ait, quos postea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephissus amnis in mare illabitur. Eustathius λίλεγας multis ex locis confluxisse existimat, atque inde etiam nomen accepisse: quod etiam non obscurè innuit Strabo lib. 7. Aristoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert, cuius nepotem ex filia tradit fuisse Teleboam.

Lelegum vrbs in Icaria est, Megalopolis postea, tertio Aphrodisias dicta. Steph.

Lemanus, lacus Allobrogum, Geneuam & Lausannam vrbes alluens, Rhodanúmque fluuium impermistis aquis transmittens. *Le lac de Geneue & Lausanne.*

Lemannonius, Vide LELANNONIVS.

Lemannus, Celtarum rex, Manetho.

Lemigius Thrax, exarchus Italiæ VI. anno salutis 610.

Lemnos, insula maris Aegæi, Thraciã à Septentrione, ab Occasu Athon montem habens, fabuloso Vulcani casu nobilitata. Eadem & Hypsipylæa dicitur, à filia Thoantis eiusdem nominis, quæ in hac insula regnauit. Hinc deducitur Lemnius adiectiuum, vt Lemnia turba, apud Ouidium in Ibin. Saxa Lemnia, apud eundem 5. Tristium. Lemnia mala, id est ingentia & inaudita, qualia Lemnum affixisse dicuntur. Lemnia terra, quæ in Lemno insula effoditur, de qua Gal. lib. 9. simpl. & Dioscorides.

Lemouices, Vide LIMVICI.

Lemures, laruæ nocturnæ, & terrificationes imaginum & bestiarum, inquit Nonius. Ouid. 5. Fasto. Mox etiam Lemures animam dixere silentum. Et Vulcanus Lemnius dictus est à

Lemno

Lemno insula in quam à matre Iunone simularque natus fuit, præcipitatus est ob deformitatem.

Lemuria festa erant Lemuribus sacra, quæ cùm celebrabantur (id autem erat mense Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infaustæ putabantur: quæ res locum fecit prouerbio: Malum mense Maio nubere. Ouidius 5. Fasto.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria sacri
Inferias tacitis manibus illa dabunt.
Et paulò pòst,
Fana tamen veteres illis clausere diebus,
Vt nunc ferali tempore operta vides.
Nec viduæ tædis eadem, nec virginis apta
Tempora: quæ nupsit non diuturna fuit.
Hac quoque de causa (si te prouerbia tangũt)
Mense malas Maio nubere vulgus ait.

Lena meretrix, Vide LAENA.

Lenæus, vnũ ex Bacchi cognominibus ἀπὸ τῆς ληνοῦ, hoc est, à torculari, siue lacu impositũ: vnde Lenaicus & ληναϊκός. Est etiam vicus quidam.

Lenas Pontianus, consul cum Antonino Rufino, anno ab vrbe 883.

Lentini, seu Lentuli, Romani quidam cognomi nati sunt à lente, vt Ciceriones à cicere. A quibus denominatiuum Lentulitas. Cicer. ad Appium lib. 3. Vllam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quàm ornamẽta virtutis existimas?

Lenus, regio Pisarum.

Leo Isaurus, LXXI. Romanorum imperator, anno salutis 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui papa restitit. pérque vniuersum orbem scripsit, ne imperatoris iussionibus obedirent & in apertam rebellionem plurimos adduxit. Blond. libro 10. Idem Constantinopoli imagines sanctorum deponi, in foro igne incendi, non obedientes interfici iussit. Blond.

Leo, imperator Orientis, anno salutis 459. Olybrium Romam misit, vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac. Pomp. Leonem iuniorem in consortem imperij assumpsit. Cass.

Leo IIII. Romanorum imperator LXXIII. anno salutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incursionem fecit. Blond.

Leo v. imperator Constantinopolitanus IIII. anno salutis 814. Is Chrumnum, Bulgarorum regem ex parta victoria elatum, qui Constantinopolim exercitum duxerat, eruptione facta interfecit, Bulgarósque repulit. Occisus est autem à Michaele Balbo domesticorum comite, qui per arma ad imperium sublatus est, anno sal. 821. Blond.

Leo VI. Basilij imperatoris filius, Constantinopolitanorum imperator XI. Hic Bulgaros descisscentes Turcarum auxilio primo vicit. Verùm ab his postea per manes inducias delusus, magna clade affectus est. Inde in Saracenos classe cõparata, Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leogoras, Andocidę rhetoris pater fuit. Suidas.

Leomomiges canes Arcades ex canibus & Leonibus prognati.

Leo XLIII. Romanorum episcopus, anno salutis 442.

Leo II. Romanorum pontifex LXXVIII. anno salutis 681.

Leo III. Romanorum episcopus, anno salutis 796. Hunc Paschalis Primicerius & Campulus armatis stipati in Letania maiori interceperũt: quem prosternentes, linguam pars desecuit, pars illum excæcatura digitis oculorum concaua effodiebat: qui recepto visu, vt aiunt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit, à quo & sedi restitutus est. Blond. lib. 1. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis criminibus se purgauit, Carolo Romæ causas audiente. Aemil. lib. 3.

Leontius nobilis fuit statuarius qui Olympiæ fecit stadiodromon astylon: aliáque opera quæ commemorantur à Plin. lib. 34. cap. 8.

Leontius, quidã fuit Tripolis Lydiæ episcopus, ex Mœsia ortus, de quo vide Suid.

Leontiscus, Mamertinus quidam pyctes fuit ex argumento Acrocherstites cognominatus, tanto corporis robore, vt summis aduersarium manibus arripiẽs, non prius eum desereret, quàm deficientem sentiret. Suid.

Leo IIII. pontifex Romanorum CI. anno salutis 846.

Leo v. Romanorum pontifex CXVII. à Christophoro (qui postea pontifex factus est) XI. die vinculis est iniectus, anno salutis 904.

Leo VI. Romanorum pontifex CXIIII. anno salutis 929.

Leo VII. pontifex Romanorum CXXVI. anno salutis 937.

Leo VIII. pontifex Romanorum CXXXI. anno salutis 965.

Leo IX. pontifex Romanorum CIII. anno salutis 1049.

Leo X. pontifex Romanorum CCXIII. anno salutis 1513.

Leo Iunior, COS. solus, anno ab vrbe 1227.

Leo Nomenculator, gener Theodori Romanæ ecclesiæ primicerij. Blond. lib. 2.

Leo Byzantius, auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic age (inquit) Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens respondit, Atqui instrumento musico, non bellico, amantibus opus est. Hęc ex Philostrato Suidas ait. Philippũ, quum Leonem in expugnatione Byzantij, præter cæteros aduersantem haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse, calumniæ plenas: si voluisset tantum dare pecumæ Leoni, quantum

petebat, iamdudum vrbe fuisse potitum. Ciues hoc accepto, domum eius circumstetere: ille sibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum philosophiæ. Suid.

Leochares, sculptor eximius qui Plinio libr. 36. capite 5. vnus fuit eorum qui cælauere Mausoleum.

Leochrates, XVIII. Athenienſium princeps, regnauit annis x, anno ab vrbe 42.

Leochorium monumentum fuit ab Athenienſibus in medio Ceramico erectum. nam cùm Attica vniuersa maxima fame laboraret, vnúmque hoc ab oraculis ostenderetur remedium: si quis suos liberos immolaret, inuentus est Leos quidam Orphei filius qui tres filias suas virgines Pasitheam, Theopen & Eubulen tradidit immolandas, cuius beneficij memores Athenienses monumentum in Ceramico erexerunt: quod Leochorion appellarunt. Suidas.

Leodamas, mantis, philosophus mathematicus.

Leona, Vide POLEMONIVM.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere consanguineus, vnà cum Alexandro educatus. Suid.

Leonidas, nobili Spartæ, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduersus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, cùm illas angustias custodiret quadringentis solum militibus.

Leonides, Alexandri pædagogus, parum probatus Quintilianus.

Leonina Roma, ab imperatore Henrico capta, anno salutis 1083.

Leonogildus, Gothorum rex, Sueuorum reliquias ex Hispania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leontini, Vide ARGVRA.

Leontium, ciuitas Siciliæ.

Leontius, LXXVI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1448.

Leóntius, cos. cum Sallustio, anno ab vrbe 1096.

Leopóldus, Austriæ dux cepit Viennæ Iohannem fratrem Richardi, Angliæ regis. Polyd. lib. 14.

Leos Orphei filius. Vide Leochorion.

Leósthenes, Nomen viri, qui cùm sponsus esset, & Lamiacum bellum conciuisset, interfectus est. Ob eius amorem sponsa, Demotionis Areopagitarum principis filia se interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Suidas ait, Bello contra Macedones lapide percussum in præsidio cecidisse.

Leóstratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

Lepadûsa, siue Lopadûsa, insula Siciliæ, à patellis ostreorum genere dicta, quasi patellaria.

Lepánthum. Vide NAVPACTVS.

Leontij populi sunt Alpini, Salassis finitimi ex comitatu Herculis ibi relicti, quòd membra haberent iuue præusta. Plin. lib. 3. cap. 20. Vulgò *Gryſons*.

Léprium, Plin. oppidum in Achaia prope Alpheum amnem: dictum à lepra, qua curabantur ibi, quodam de flumine mergentes: vel à Leprio heroë, quem occidit Hercules. Hinc Lepriatæ populi. Est & aliud Leprium (aliàs Leptum) in Arcadia, ait Cicero lib. 6. ad Atticum. Stephanus in Macisto, Phrixam vrbem in alto monte sitam esse scribit versus orientem Leprites.

Lepsemandus, oppidulum Cariæ. Steph.

Leptenacra, promontorium Indiæ, quod alij Derpanum vocitauerunt. Solinus.

Leptines Athenienſis orator fuit nobilis: qui quum liturgiarum onus ad paucos eósque tenuioris fortunæ redisse videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legé, vt sublato iure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. quam legem oppugnat Demosthenes ea oratione, quam aduersus Leptinem inscripsit.

Leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarum vrbium nomen est. Est enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Altera trans Syrtim minorem sita, iuxta Oeam oppidum, Magnæ cognomen habet: illam Neapolim dici existimant. Hæc Vadianus, Meiæ enarrator. Strabo libro 17.

Lepydni, vxor fuit Methymna, Macaris filia. Steph.

Lerina est insula prouinciæ Narbonensi adiacens, è regione Antipolis. Plinius libro 3. capite 5.

Lerne, siue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notissimus: qui in eo Hydram Lerneam fertur interemisse, vicinæ omni regioni adeo infestam, vt locum fecerit prouerbio λέρνη κακῶν, hoc est Lerna malorum. Est & fluuius eiusdem nominis per Prasias in sinum Argolicum illabens. Strabo lib. 8. Hinc Lernæus, a, um.

Lerne, oppidum in sinu Argolico. Pomp. lib. 2.

Leros, quæ & Leria, insula in Icario mari. Strabo libr. 24. Insulani Lerij dicuntur, qui olim corruptissimis moribus fuisse perhibentur. Hinc illud Phocylidis: λέριοι κακοὶ οὐχ ὁ μὲν, ὁ δὲ πάντες πάλιν παλαμναίοις λεριοῖς, hoc est, Lerij mali, non vnus quidem, alter verò minimè, sed vniuersi excepto Patrocle: etiam Patrocles Lerius, &c.

Lertosa, Ptolemæus libro 2. capite 6. Hispaniæ vrbs: Strabonì, Dertosa: hodie Tortosa dicitur.

Lesbos, insula in mari Aegeo, Aeolicarum vrbium metropolis, quæ olim vniuersæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius stadiorum

rum centum ſupra mille, à Borea in Auſtrum protenſa, quingenta & ſexaginta ſtadia longitudinis habens: feraci agro, & multa materia ad claſſes cõficiẽdas idonea. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ Mitylene, à qua nunc tota inſula Mitylene vocatur: & Pyrrha, in occidentali litore ſita. Fuit & Ereſſos, & Antiſſa cum portu, & Methymna. Dicta Leſbos ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit: ſiue à Leſba, Iapeti filio, qui in eam inſulam nauigauit. Hinc Leſbius, a, um: vt Leſbium vinum, & Leſbous. Horat. 1. Carm. Item Leſbis, idis, hoc eſt, mulier ex Leſbo. Sappho apud Ouidium in Epiſt.

Leſem, Nomen vrbis in tribu Aſer, in poſſeſſione verò Dan, Ioſue 19. quæ & Lais dicitur & Dan. Hæc ea putatur à plerisque, quę tandẽ à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberij Cæſarea Philippi appellata, vulgò à Barbaris nunc Bellina vocitatur.

Leſem-dam, vrbs quæ Dan, & Leſem & Lais dicitur Ioſue 9.

Léſtorum, regio Indię extra Gangen cuius incolę ſylueſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eo eſſe cornos albos & pſittacos. Ptolem. libr. 7. Hodie regnum Pego dicitur.

Leſtrigones, Vide Lœſtrigones.

Léſyrus, fluuius, Vide Hypos.

Letæus, Nicarchus vir clariſſimus: ex illis qui cũ Alexandro Magno militarunt. Steph.

Lete, vrbs Macedonię, à Latonę templo in vicinia.

Lethæus, fluuius Aſiæ, ortum habens à Pactio Epheſiorum monte, & circa Magneſiam vrbem in Mæandrum influens. Strabo libro 14. Eſt & Lethæus alius in Creta inſula non procul à Gortyne. Strabo lib. 10. Sunt & alij eiuſdem nominis fluuij, qui recenſentur ab eodẽ Strabone.

Lethe, es, fluuius inferorum apud poëtas, cuius aquam ſiquis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliuiſci eum voluerunt. Idcirco ἀπὸ λήθης, hoc eſt, ab obliuione nomen creditur accepiſſe. Conſtat autem reuera Lethen, amnem in Aphrica eſſe, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen vrbem alluentem. Verùm quoniam terrę hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Inde Lethæus, Lethæa, Lethæum.

Letus, mons à M. Valerio captus, anno ab vrbe 578.

Leuaci fũt populi inter Belgas, ſub imperio Neruiorum proximi Crudiis, Pleumoſiis, Gordumis & Centronibus, hodie Louanium.

Léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis, Auguſt.

Leucagus, vir interfectus, excuſſus curru, apud Virg. lib. 10.

Leucadia, peninſula contra ſinum Ambracium, opera accolarum à continente abſciſſa, arenęque accumulatione rurſus continenti reddita. Pomponius lib. ſecundo. Hæc etiam Neritis appellata fuit. Plinius lib. quarto, cap. 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

Leucæthiopes, Plin. lib. 5. cap. 7. populi, qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem verſus, ſupérque Getulos, interuenientibus deſertis, habitant. A quibuſdam Leucoæthiopes, & Libyę Aegyptij ſcribitur: quod Hermolao non placet.

Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninſula, olim Neritum appellatum. Plin. libro 4. cap. 1. Quinetiam Strabo totam peninſulam, ſiue (vt ipſe appellat) inſulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abſciſſa, & rurſus arenæ alluuione eidem annexa Leucadem appellat, eodem, quo oppidum, nomine. Leucadem (inquit libro 10.) in inſulæ formam redegerunt, & in eum locum trãſportato Nerito, qui quondam fuerat Iſthmus, nunc verò fretum, & Euripus eſt, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, ſumpto (vt reor) à Leucate vocabulo.

Leucas, Ciuitas Phœniciæ, Balaneæ prius dicta Steph.

Leucaſpis, vnus ex comitibus Aeneæ, natione Lycius, vnà cum Orunte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virg. 6. Aeneid.

Leucates, tæ, promontorium eſt Acarnanię, ad ſinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petrę candore nomen habens. Virgilius tertio Aeneid.

Leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Aeolidis, non longè à Smyrna, olim inſula. Plin. libro 5. cap. 29.

Leuce, inſula Ponti exigua, Boryſtenis amnis oſtio obiecta, quæ, quòd Achilles in ea ſepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin. lib. 4. cap. 13. Aliud item huius nominis oppidum in Italia, ſtadiis quingentis à Tarento diſtans. Lucanus lib. 5.

-Secretáque littora Leuce.

Leuceacte, id eſt, Album littus, prius vocabatur quæ pòſt Laodicea, Syrię vrbs. Steph.

Leuci, Galliæ Belgicæ populi, Treuiris & Medio matricibus finitimi, iaculandi peritiſſimi. Lucanus lib. 1.

Optimus excuſſa Leucus, Rhemúſque lacerto.

hodie Tullenſes dicuntur. Ciuitas eſt epiſcopalis in Lotharingia regione.

Leucippides, id eſt, filiæ Leucippi à Caſtore & Polluce raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.

Leucippus, philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit. Cic. Tuſc. quæſt. lib. 4.

Leucippus

Leucippus viii. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.

Leuco, Bosphori rex, anno ab vrbe 360.

Leucoæthiopes, Vide Leucæthiopes.

Leucogabi, siue Leucogęi, Plin. libro 35. cap. 15. colles in Italia, in Neapolitano Campanóque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alica simul & sulphur. Sunt etiam Leucogęi eidem Plinio libro 31. capite 2. fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibúsque firmitatem afferunt.

Leucogęi colles sunt in agro Campano inter Neapolim & Puteolos, in quibus sulphur præstantissimum effodiebatur: & cretę genus optimum, quod alicę admistum candorem simul afferebat & teneritatem: fontes quoque ex his collibus erumpebant, vulneribus medicinam, dentibúsque firmitatem afferentes. Plinius libro 18. cap. 11. & libr. 31. cap. 2. & libr. 35. capite 15.

Leucopolis oppidum Asię in sinu Doridis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Leucola, Plin. promontorium Pamphilię, Lyciæ conterminum. Est & insula prope Cyprum, & quidem in mari Lycio. Strabo quoque portũ in Cypro vocari tradit Leucolã.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum eius vxore adulterij & incestus consuetudinem haberet. Ouid. in Ibin,

Aut pia, te cæso, dicatur adultera: sicut
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia est.

Leucõnis, lacus Bœotię, qui aliàs Couias vel Copæa. Vide Copæ.

Leucópetra, Cic. Philip. 1. promontorium agri Rhegini, à candore nomen habens.

Leucósia insula contra Pæstanum sinum, in mari Tyrrheno, Lucaniæ adiacens (Strabo libro 6.) paruum ad continentem habens cursum.

Dicta Leucosia, ab vna Sirenum, eiusdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum spreta ab Vlysse, in profundum sese abiecisset. Festus ab Aeneæ consobrino, loco datum nomen existimat. Quin & Samothracia, Leucosia prius est appellata, vt inquit Aristoteles de Rep. Samothraciæ. Ptol. lib. 5. cap. 6. Cappadociæ locus.

Leucosyria prius, nunc Cappadocia dicitur. Strabo lib. 12.

Leucósyrus, fluuius Ciliciæ, Pyramus postea dictus. Steph.

Leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, saxo illideret, idémque exemplum in sese, & alterum filium edere pararet, assumpto in vlnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) ex celsissima rupe in mare sese præcipitauit: vbi vterque deorum miseratione in marina numina sunt mutati, atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta est, à Latinis autem Mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palęmon, à nostris Portunus est appellatus. Ouid. quarto Metamorph.

Leucóthoe, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurymones (ea Leucothoes mater erat) figuram sese transmutauit, & tanquam secretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, secedere iussit. Deinde pristinæ restitutus formæ, professus quis esset post multas blanditias, non admodum inuitæ vim intulit. Quod cùm resciuisset Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ stimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enuntiauit: qui (vt natura crudelis erat) filiam viuam defodit. Cuius mortem ęgerrime ferens Apollo, cùm vitæ eam restituere nõ posset, in virgam thuream eam transformauit. Ouid. 4. Metam.

Leuctra, ōrum, vicus Bœotię iuxta Thespias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedęmonios vicit, adeóque attriuit, vt postea imperium nequiuerint reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca, cum: vt Leuctrica pugna, Leuctrica monumenta. Item Leuctricæ puellæ, id est, Hippo & Miletia, siue (vt aliis placet) Theano & Euexippe, Scedasi filiæ, quæ à Lacedæmoniis quibusdam hospitibus vim passæ, doloris impatientia sibi necem intulerunt, eóque in campo sepultæ sunt, in quo postea commissa est ea pugna, qua Lacedæmoniorum opes conciderunt.

Leui, tertius filius Iacob ex Lia. Gen. 29. Sic vocabatur & Matthæus apostolus, Matth. 2. Luc. 5. Pater Matthat. Luc. 3.

Leuiathan, magnus piscis marinus. Iob 40.

Leuphana, Saxoniæ vrbs apud Ptolem.

Leutichides, vir Lacedęmonius, inimicus Demarati, post cuius fugam constitutus fuit Spartanorum rex. Herod. lib. 6.

Leixúbij, Ptolem. lib. 2. ca. 8. Lexouij aliis, Galliæ vrbs, Vulgò *Lisieux*. populi in prouincia Rotomagensi, ducatu Normandiæ.

L I

Lia, Maior filia Labam. Gen. 29.

Liba, libæ, insula in mari Indico.

Libanæ, vrbs Syriæ, iuxta Arras. Steph.

Libánius, sophista Anthiochenus, floruit Iuliani transgressoris temporibus, vsque ad Theodosium seniorem. Hic multa scripsit: inter quę est opus, De modo dictandi epistolas. vixit Constantinopoli. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demosthenis edidit.

Libanotus, ventus flãs inter Liba, hoc est Africũ & Notum. Plin. lib. 2. cap. 47. Legendum potius Libonotus.

Libanus, Syriæ mons, à Sidone Phœnices oppido, vsque

do, vsque ad Symiram vrbem Syriæ Cœles extensus, centum quinquaginta stadiorum longitudine. Huic ex aduerso obtenditur Antilibanus, valle tantùm interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hosce montes, Oruntes fluuius oritur. Plin. lib. 5. cap. 19. 20. 22.

Libarnum, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ: hodie Lauanium, Lauaniæ comitatus.

Libentina, dea Venus seu Proserpina. Aug. libr. 4. de Ciuit. Dei. Vide Libitina.

Liber, deus vini, qui & Bacchus & Dionysius dicitur. Multos autem fuisse Liberos ostendit Diodorus: quorum longè celeberrimus est, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuisse autumat, & Thebis Bœotiis natum, qui Liber appellatus est, à liberando: nam libertatis deus est: siue quòd Bœotię vrbes liberas fecerit: (ipse enim, vt inquit Plutarchus, pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinum curas soluat, & mentem ab illis liberet: seu quòd vino vsi liberè loquantur.

Solem quoque poëtæ Liberum appellant, eò quòd libere per aerem vagetur. Virgil. 1. Georgicon,

Vos ô clarissima mundi lumina,
Labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres, &c.

Libera, ræ, Iouis & Cereris filia, quæ & Proserpina dicitur. Cic. de natura deorum.

Liberalia, liorum, Liberi festa, quæ apud Græcos dicuntur Διονύσια. Næuius.

Liberius, xxxiii. Romanorum episcopus, anno salutis 351.

Liberius Maximus Iudææ procurator, anno salutis 75.

Libertas, dea, cuius templum in Auentino constitutum fuisse narrant historiæ.

Libethra, Magnesiæ fons musis sacer. Plin. lib. 4. cap. 9. Pom. Mela lib. 2. Placet quibusdam fuisse vrbem in Olympo monte Asiæ, torrēte funditus euersam, quum iam olim oraculo prædictum esset fore, vt Libethrij ὑπὸ σφῶν omnes interirent, quum Orphei ossa sol inspexisset. erant autem Orphei reliquiæ in columna quadam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum quùm ingens hominum vis conueniisset, vt pastorem in somniis suauitate canentem audirent: euenit, vt columna euersa, Orphei ossa nudarentur: eodemque die torrens nomine Sys supra modum auctus, Libethrios cum vrbe submersit. Cæl. lib. 18. cap. 22.

Libethrides, dictæ sunt Musæ à Libethra Magnesiæ fonte, Musis sacro, & poëtarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. in descriptione Macedoniæ. Strabo tamen lib. 10. author est Musas appellatas esse Libethrides, à Libethro Thraciæ monte, quem posteà Macedones tenuerunt, sub quo & antrum fuisse ait Musis Libethridibus à Thracibus consecratum.

Libethrus, apud Licophronem poëtam, videtur esse mons Macedoniæ, habens ad radicem Pimpleam fontem. Vnde Musæ dicuntur Libethrides. Alij Libethron Thraciæ montem esse aiunt, postea à Macedonibus occupatum, ad cuius radicem antrum fuit musis Libethridibus consecratum. Strab. lib. 10.

Libisoca, Libisosona, Libora & Libunca, ciuitates in honorem Herculis, à Celtiberis ædificatæ.

Libitina, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabantur ea, quæ ad sepulturam pertinebant: ita dicta à libitu, vel à libidine. Plutarch. Venerem fuisse putat, reddítque rationē in Problematibus, quare Romani ea, quæ ad pompam funebrem spectarent, in Veneris templo voluerint asseruari, vt scilicet eo ipso humanæ fragilitatis admoneremur, certò scientes exitum ab ortu non procul abesse, cùm eadem dea & moriētibus præsit, & vitam ingredientibus. Alij malunt Proserpinam esse, Plutonis vxorem: quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præesse putabant: ideóque etiam ea, quibus mortui exornati veluti ad inferos deducuntur, in eius templo voluerunt asseruari. Hinc factum est, vt Libitina à poëtis pro morte ipsa, seu pro feretro, quo mortui efferuntur, non rarò accipiatur. Horat. 3. Carm. multáque pars mei vitabit Libitinam. Libitina quandoque pro funebri apparatu legitur, quem Libitinarij in vsum exequiarum locabant. Liu. lib. 40. In vrbe tanta, fuit pestilentia, vt vix tunc Libitina sufficeret ad suppeditanda scilicet funeribus necessaria: vnde exercere Libitinam illi dicebantur, qui in ęde Libitinæ præerant locandis, vendendisque iis, quę necessaria erant funebrem pompam instructuris.

Libo ciuis fuit Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit quod ideo Libonis puteal dicitur ab Horat. lib. 1. epist. 20. forum putealque Libonis Mandabo siccis, adimā cantare seueris.

Libo, Consul cum Fabio Chilone, anno ab vrbe 956.

Libora, olim Elbora, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs: Talabrica hodie.

Libra, signum Zodiaci, quod Cęsaris ætate, octauo, hodie decimooctauo Cal. Octob. Sole hoc signum subeunte, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis, vētus ab Occasu brumali flans aduersus Vulturnum: ita dictus, quod à Libya spiret, qua ratione & Africus à nostris appellatur. Gel. lib. 2. cap. 22. Plin. lib. 2. cap. 47.

Liburnia, regio supra intimum Adriatici sinus recessum sita, inter Istriam & Dalmatiam, ita dicta à Liburno quodam Attico, si Stephano credimus. hodie Croatiam vocant, in ditione

Ducum

Ducum Auſtriæ: Incolæ, Liburni. Item Liburni viatores, dicti ſunt, qui ex agris iuſſu magiſtratuum ſæpe vocabant ciues, frequenſque eorum via erat ab agris ad vrbem. Liburni inde dicti, quòd ferè ex Liburnia orti eſſent, qui hoc viliſsimum officij genus adminiſtrabant. Iuuen. Satyr. 4. primus Clamante Liburno. Liburna, ſiue Liburnica, genus nauigij leuiſsimi velociſsimique: inde dictum à populis Liburnis in Illyrico, qui olim nauibus velocibus vſi Ionium mare infeſtáſque prædabantur: vnde Romani, naues leuitate celeritatéque præſtantes, Liburnas appellarunt, aut Liburnicas, vt refert Appianus, Horatius,

Ibis Liburnis inter alta nauium,
Amice propugnacula.

Liburnum, vehiculi ſiue lectiçæ genus fuit, ad Liburnicæ nauis ſimilitudinem factum, quo principes Romani vehi ſolebant adeò molliter, vt interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quiduis commode agere. Iuuen. Saty. 3.

Liburnus, portus Tuſcorum. Ptolem. libro 3. capite 1.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopea, à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africam dicimus) ab Aſia Nilo fluuio, ab Europa mari Mediterraneo dirempta.

Libya, byæ. Libye, byes, Africa, quòd inde Libs ventus flare ſoleat, ſeu quòd pluuia indigeat propter nimiam ſiccitatem. λὸτὸ τῦ λείπειν τὸν ὄμβρον. Eſt etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Libycis, bycidis, vrbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis: quam Herodes extruxit.

Libys, homo, & Libyſſa, mulier, ex Libya orti, & λίβυ neutrum. Vnde Libyſtinus & Libyſtis, ſtidis. Libyx autem Libycis facit: à quo genitiuo fit Libycus, ca, cum. Vnde Libycum mare, Libycus campus dictus, quòd in eo primùm fruges ex Libya allatæ ſint. Vnde & Ceres ab Argis Libyſſa vocata eſt, vt inquit Feſtus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc deriuata, Libyſticus, Libyſtis, Libyſtias, Libyſſæa.

Libyſſa, Bithyniç vrbs, Ptole. lib. 5. cap. 1. Vulgò *Polmen*. Nota Annibalis interitu. Steph. caſtellum eſt Bithyniæ maritimum.

Libyſtinus, dictus eſt Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eò quòd immiſſa Libycis, hoc eſt hoſtibus Carthaginenſibus peſte, penè cuncti ſubita morte interierint.

Libyſtini, populi Colchis vicini. Steph.

Licambes, vide LYCAMBES.

Lichas, puer Herculis, per quem Deianira viro ſuo in Oeta monte ſacrificaturo, veſtem miſit Neſſi Centauri ſanguine infectam: quam cùm ille induiſſet, ſerpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Lichan pernicioſi muneris latorem, capillis arripuit, & in ſubiectum mare præcipitauit: quem poëtæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Euboico oſtenditur. Ouid. libro 9. Metamorph.

Lichades, inſulæ tres ſunt in mari Euboico: à Licha Herculis puero ita dictæ, quem in hoc mare præcipitauit Hercules Neſſi Centauri ſanguine in furorem conuerſus. Strabo libro nono.

Lichindus, vrbs Siciliæ: Gentile, Lichindinus. Steph.

Licianus, poëta Martiali æqualis & vicinus.

Licinius, Orientis imperator, Chriſtianos ab exilio reuocauit, anno ſalutis 316.

Licinius Menenius, tribunus militum, anno ab vrbe 307.

Licinius Mutianus, Syriæ prætor, anno ſalutis 66.

Licinius Sura 11. cos. cum Soſſio Senecione, anno ab vrbe 854.

Licinius Stolo, cum L. Sextio, Tribunus plebis à plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit ciuitatem quinquennio, legem tulit, ne quis plus quingenta agri iugera poſſideret, qua lege ipſe damnatus eſt. Liuius.

Licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab vrbe 1006. Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum & Aureolum, apud Mediolanum interfecti ſunt. Eutrop. Oroſ. lib. 7. cap. 22.

Liebris, vrbs Phœnicum: Gentile, Liebrites. Steph.

Ligarius nobilis Roman. quem defendit Cic. oratione ea quę Pro Ligario inſcribitur.

Ligea, Nympha, Nerei & Doridis filia, à cãtus ſuauitate ita dicta, Virg. 4. Georg.

Liger, eris, ſiue Ligeris, Ptol. nobilis Celtarum fluuius, qui in Aruernorum finibus oriens, Heduóſque à Biturigibus diuidens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Huius fluuij meminit Tibul. ele. vii.

Liger, Rutuli cuiuſdam nomen, fratris Leucagi, quem Aeneas Turni auſpicia ſequentem interfecit. Virg. 10. Aeneid.

Ligij populi in Hungaria proximi Hermunduris & Gattis: Tacit.

Ligilla, nomen vetulæ apud Martialem.

Ligur, Phaethontis filius. Beroſ.

Liguria, Italiæ regio, maiori ſui parte montana, Macra fluuio ab Hetruria, Varo à Gallia Narbonenſi dirempta, ab altero latere Padum, ab altero habens Apenninum. Huius incolæ Ligures dicuntur, & mare vicinum, Liguſticum, à Ligyſto videlicet Phaëthontis filio.

Ligyes,

Ligyes, populi Aſię, qui cum Xerxe, Herodoto lib. Hiſtoriarum 4. contra Græcos militarunt.

Ligyſtides, inſulę eędem, quę Sthœchades.

Ligyſtina, vrbs Ligurum prope occidentalem Iberiam & Tarſum: Incolæ, Ligyes. Steph.

Ligyſtus, Fabio pictori, Phaëthōtis filius, à quo Liguria cognominata eſt.

Lilæa, vrbs Phocidis. Steph.

Lilybęum, promontorium Sicilię, cum vrbe eiuſdem nominis, Libyam ſpectans. Tria enim traduntur eſſe eius inſulę præcipua promontoria: ex quibus quod Græciam reſpicit, Pachynum: quod Italiam, Pelorum, Scyllæ oppoſitū: quod autem in auſtrum, Libyam verſus procurrit, Lilybæum appellatur. Pomp. lib. 2. Hinc Lilybęius, bæia, bęium.

Limenia Venus dicta eſt, cui apud Hermionios, virgines ante nuptias & ſi qua vidua ad maritum rurſus accederet ſacra faciebant.

Liménius, cos. cum Acone Catulino Philomano, anno ab vrbe 1102.

Limenōtis, Cherſoneſus Celtica. Steph.

Limentinus, putabatur deus, qui liminibus præeſſet.

Limere, Vrbis nomen.

Limioſaleum, Ptolemæo libro 2. cap. 11. vrbs Germaniæ.

Limnæ, locus in arce Athenarum, templum habens Dionyſio ſacrum, à Theſeo rege extructum: quo in loco vetuſtiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo menſis Antheſterionis, qui noſtro ferè Nouembri reſpondet. Ariſtophanes in Ranis, & Thucydides 2. Hiſtor.

Limnæa, vicus in Argo. Steph.

Limni, inſula iuxta orientalem plagam Hyberniæ, quæ deſerta eſt. Ptolem. lib. 2. cap. 2. Silimnus dicta Plinio.

Limnoria, Nympha, à cura lacus ſic dicta. λίμνη enim lacus: & ἄρω, cura dicitur.

Limnotha Laſſa inſula Hiſpaniæ adiacens, inter Carthaginem nouam & Sucronem, non procul à Diano. Stra. lib. 3.

Limone, vrbs Perrhębica, à prato in ea ſito dicta, alias Elone. Steph.

Limoniades, nymphę florum & pratorum, quas aliquando mori ac deficere dicit Ariſtotel. ſicut Panes, Fauníque faciunt.

Limonum, Pictonum oppidum in Gallia, Ptole. lib. 2. cap. 7. Vulgò, *Limon.*

Limnici, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Gallię populi: alio nomine Lemouices. Vulgò, *Limoſin.*

Limira, vrbs Lyciæ, à Limyro fluuio. Steph.

Lincolina, Vide LINDVM.

Lindecolinum, Vide LINDVM.

Lindónium, Vide LINDVM.

Lindos, Vide LYNDVS.

Lindum, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. vrbs Britanniæ inſulæ: alio nomine Lincolina & Lindecolinum. Vulgò *Lincolon.* Stephano Lindonium: Gentile, Lindonius, Vide LONDINVM.

Lingone, populi Galliæ Belgicę, ad ortum Matronæ fluuij, Heduis, Sequanis, & Leucis vicini: qui etiam hodie, ſeruato nonnullo priſci nominis veſtigio, Langri appellantur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus, a, um: vt Bardocucullus Lingonicus, apud Perſium, pro veſtimēti viliſſimi genere quod Lingonibus præcipuè erat in vſu. Hinc Statium Poëtam, qui Thebaida & Achilleida heroico verſu ſcripſit, ortum tradunt: quamuis Statij nomen ſerui ſignificat vt ſcribit Aul. Gell.

Lingus, caſtellum Caſſandrorum. Inde Lingæus, & Lingius ſinus.

Linon, parua regio Helleſpontia, inter Pariū & Priapum. Incolæ, Linuſij. Stephanus ex Strabonis lib. 13.

Linternum, vicus Campaniæ, non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Aphricanus inuidiæ cedens obiit, & ſepultus eſt. Silius.

Linternus, Bocatio, Campaniæ fluuius, haud lōgè à Vulturno fluuio & oppido.

Linum, Vide LINON.

Linus, primus poſt D. Petrum Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 70.

Linus, filius Apollinis ex Pſammate Crotopi Argiuorum regis filia. Cùm enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clàm cum Pſammate filia eius concubuit: quæ ex eo compreſſu grauida effecta, expletis legitimis menſibus puerum peperit, quem Linū appellauit. Hunc cùm patris indignationem metuens, inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyrę, Herculis & Orphei præceptor. Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipſum ruſticius canentem irrideret.

Linx, fluuius, & vrbs Mauritaniæ: aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Stepha. Vide LIXVS.

Lipara, inſula vna ex Aeoliis, ita dicta à Lipari rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Aeolus, cùm antea Meligunis vocaretur. Plin. libr. 3. cap. 9.

Liparis, Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τῆς λιπαρᾶς. quoniam ſcribit Vitruuius libro 8. cap. 3. natantes in hoc flumine, aut ſe lauantes, non aliter vngi ab ipſa aqua, quàm ſi oleo aut adipe lauarentur.

Lipaxus, vrbs Thraciæ. Steph.

Liquentia, fluuius Galliæ Ciſalpinę, ſeu Venetię, poſt Trauiſinum agrum. Oritur in Opitergínis, & in mare Hadriaticum cadit.

Litimiris, Ptolemæo lib. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs: Laliàs Lirimetis, oppidum Saxonum.

Litiope, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia

filia ex qua Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ouid.lib.3. Metamorph. Liris, fluuius Campaniæ, ortus in Apennino, & Minturnas præterlabens, qui & Glanicus, Vide LYRIS.

Lirnytea, vrbs Pamphyliæ Steph.

Liſidas, Megalopolitanorum dux, anno ab vrbe 517.

Liſſa eſt inſula maris Adriatici contra Iadet. Pli. lib 5.cap.vlt.

Liſſus, ſiue Liſus, fluuius Thraciæ, inter Meſembriam Samothracum, & Strymam Thaſiorum vrbem in mare illabens, quem Græci ſcriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exiccatos tradunt Herodot.lib.6.

Liſſus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nympheo promontorio, Plin.lib.3.cap.22. & Ptolem. libro 2.cap.vlt.

Litana, ſylua in Gallia togata prope Boios. Cuius arboribus vix finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumij COS. Rom. exercitus tam fœda ſtrage eſt obtritus, vt ex viginti quinque millibus vix decem homines ſuperfuerint. Liuius libr.3. de bello Punico.

Licheſius, Apollo in Malea, quòd ibi in lapide collocatus ſit, à lithos: ſic, Marattheſius à Marathos. Steph.

Lithoſtrotos, Nomen loci in quo ſedit Pilatus, CHRISTVM D. noſtrum morti adiudicaturus. Iohan. 19.

Litorius atuſpicum reſponſis & dæmonum oraculis addictus, à Gothis vinctus & occiſus eſt, anno ab vrbe 1192. Diaco. Caſſiod.

Lityerſa, nothus erat Midę regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos qui aduenirent, compellebat, vt ſecum meterent, deinde præfectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem inſtituit, vt in honorem Midæ thericos, id eſt, æſtiuus aut meſſorius hymnus caneretur. vnde ductum prouerb. vt qui non ex animo canerent aut qui coacti canerent, hi Lityerſam cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm Chiliad.

Liuius, Fidenas, Tuſciæ rex, regnauit annis XLVIII.

Liuius, hiſtoricus Patauinus, rex Rom. miro artificio luculentóque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Liuium lacteo eloquentiæ fonte manantem de vltimis Hiſpanię Galliarúmque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma nō traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verboſum inſectabatur: Pollio verò tanquam Patauinitatem redolentem: Quintiliano magnopere laudatur, eúmque Herodoto comparat, in concionibus præſertim ſuadétque pueris ediſcendum, vt Ciceronis imitatorem.

Liuius Andronicus, Liuij Salinatoris libertus, cuius filios erudiit, ab eóque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano coſ. anno ante natiuitatem Ennij. Diomedes. Gel. lib.16.

Liuthprándus, Ticinenſis eccleſiæ Leuita, à Baſilio imperatore hiſtoriam rerum per Europam geſtarum exorſus eſt, anno ſalutis 865.

Liuthprándus, puer ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege, regni hęres relictus, anno ſalutis 687. Blōd. lib.10.decad.1.

Lixa, vrbs Libyæ, à Lixo fluuio: Gentilia, Lixij, Lixitæ, & Lixatæ, Vide LINX.

Lixus, colonia à Claudio Cæſare ducta in Mauritaniā Tigitanā, circa quam Poëtarum fabulæ & Antæi regiam, & Heſperidum hortos collocarunt, aurea ferētes mala, à dracone peruigili ſumma cura aſſeruata. Cui fabulæ occaſionem ſuppeditaſſe exiſtimat Plinius flexuoſum maris æſtuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens, nihil præter oleaſtros ferens, Plin.lib.5.cap.1.

Lobna, Ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda, Ioſ.21. 4.Reg.8.13.1.Paral.6. Eadem eſſe videtur quæ Lebna & Labana.

Lobni, Filius Gerſon filij Leui. Exod.6.1. Paralipomenon 6.

Lobnitica, Nomen familię. Num.3.

Lobrini, montes in Phrygia: vnde Rhea Lobrina, Scholiaſtes Nicandri.

Lochias eſt promōtorium Aegypti, non procul ab Alexandria & Pharo. Strab.lib.17.

Locoritum, vrbs Germanię: hodie Trutonia Pro lem.

Locōzus, vrbs Phrygię, in qua Thraces Locozij habitant: quos Xanthus Locoxitas vocat. Ea vrbs diluuio abſumpta eſt. Steph.

Locoritum, Ptolem. vrbs Germanię, hodie Trutonia. Vulgò *Forcheim* in Franconia.

Locri, crorum, Græciæ populi, Parnaſſum montem vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam, ad Criſſeum vſque ſinum pertingentes, medij inter Aetolos & Phocenſes, à grauitate odoris Ozolæ, & à ſitu Heſperij cognominantur. Qui verò Parnaſſum ad ortum accolunt, ad mare vſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epinemidij, illi verò ab Opunte vrbe Opuntij cognominantur. Strab.lib.9.

Locri in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiuſdem nominis, ab iis Locris, qui Aiacem Oileum ad Troiam ſequuti ſunt, conditum. Seruius in illud Virgilij 3. Aeneid.

Hic

Hîc & Naticij posuerunt mœnia Locri.
Hi discriminis gratia, Epizephyrij cognominantur, quòd supra Zephyrium promontorium siti sint.

Locusta, venefica Neroni grata, ex Galliis euocata: cuius opera Agrippina Claudium & Nero Britannicum de medio sustulerunt. Tacit. libro 12. Iuuen. Saty. 1.

Lod, ciuitas, quam ædificauit Samad filius Elphaad. 1. Par. 8. 12. Esd. 7.

Lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu: vt videtur 2. Reg. 9.

Loide, Auia Timothei. 2. Tim. 1.

Lœmium, Apollinis cognomen, quod ei Lidij imposuerunt ob malorum expulsionem, finita pestilentia.

Lollianus, Consul cum Arbitrione, anno salutis 1108.

Lollianus Auitus, Consul cum Gauio Maximo, anno ab vrbe 896.

Lollianus Auitus, Consul cum Pompeiano, anno ab vrbe 962.

Lometus, vrbs Italiæ, aliàs λαφιτὲς dicta. Steph.

Lomini, trigemini fratres filij Geryonis tyranni, ædificauerunt à suo nomine vrbem magnam Lomminiam. Beros.

Londinum, Ptol. alij Lindonium oppidum celebre in Anglia, ciuitas episcopalis in qua Reges, principes, Senatus, populi & mercatores continentur in prouincia Cantuariensi sita. Vide Lindum.

Longaalba, vrbs in Latio, quam Ascanius Aeneę filius ædificauit. Virgil. libro 1. Aeneid. Vide ALBA.

Longho, apud Celtas regnauit. Beros.

Longimanus Artaxerxes rex Persarũ dictus est, quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus successit Narseti Italiæ principi, & nouum magistratum Exarchatũ in Italiam introduxit. Blond. lib. 8. decad. 1. Aemil. lib. 1. anno ab vrbe 1323.

Longinus, Consul cum Decio, anno ab vrbe 1239.

Longobardi, populi Germaniæ, quos à longis bardis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæque vltimis oris venisse nouas sedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuique omnes penè citerioris Galliæ vrbes cepere: ibi cum ducentis annis regnassent, à Carolo magno superati fuerunt: sed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis & Iberis fiunt vna natio: ita Lingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi, facta vnione, gentem vnam & vnum nomen admiscuerunt. Et ideo Ponticus, vir doctus nostri temporis, Lingobardos appellat, non autem Longobardos.

Longone, vrbs Siciliæ. Steph.

Longus, Consul cum Tyberio Claudio Cæsare, anno ab vrbe 794.

Lopadussa, insula iuxta Thapsum Libyæ. Steph.

Lorvma, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi: Gentile, Lorymæus. Steph.

Los, insula circa Thessaliam: Insularis, Lous, Steph.

Lot, filius Aran. Gen. 11.

Lotan, filius Seir Horræi. Gen. 36.

Lotharius, Italiæ rex interuentu Berengarij designatus, Liuth. li. 5. cap. 12. anno salutis 947.

Lotharius, Roman. imperator xx. anno salutis 127. Blond. lib. 5. decad. 2.

Lotharius III. Ludouici Romanorũ imperatoris filius, & ipse imperator, annis quindecim regnauit. Filij propter regni diuisionem, vehementissimis inter se odiis exarserunt, arreptis armis in Altisiodorensibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium commiserunt grauissimum: in quo strages Francorum, quanta nunquam alia, facta est: superatus Lotharius, fuga salutem quæsiuit. Blond. lib. 2. Ludouicum filium consortem imperij sumpsit, anno salutis 850. Imperio se abdicauit, & monasticum induit habitum, in quo & animam Deo reddidit in monasterio, quod Prumia dicitur, diuiso inter filios in primis regno: Ludouico Imperium & Italiam, Lothario Lotharingiam, Carolo Prouincię regnum tradidit. Aemil. lib. 3. anno salutis 856.

Lotharius, Francorum rex, Ludouici regis filius ex Gerberga imperatoris sorore, anno salutis 56. Lotharingiam occupauit, Aquisgranum vsque delatus, agros populatus est. In quem Otho, imperator ex Bauaria exercitum cùm duxisset, Lotharingiam recepit: Lotharius in Parisios est reuersus. At imperator eum insequens, Franciam ingressus, Laudunensium, Suessionúmque agris vastatis, Parisiorum suburbia incendit, anno salutis 979.

Lotis, tidis, Nympha formosissima, Neptuni filia quæ cùm Priapi vim effugere non posset, inuocata deorum ope, in lotum arborẽ est commutata. Ouid. 9. Metam.

Lotophagi, populi in Africa apud Syrtes, à loto nomen sortiti, quòd arboris eius fructu credantur victitare: cuius cibus tam est dulcis, vt aduenis incutiat patriæ oblitionem. Itaque cùm Vlyssis socij delati fuissent in Africam, & lotum gustassent, vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyss.

Lotus quidam filius habuit Ammanum, à quo Ammanitę, Arabes dicti. Steph.

Lous, vide LOS.

Loxa, Ptol. lib. 2. cap. 3. fluuius Britanniæ.

Loxias, Apollinis cognomentum, inde impositum, quòd obliqua ederet responsa: aut certè ab eo quòd Zodiacum obliquè percurrat, λοξὸν enim Græci vocant obliquum. Macrob. in Saturnal.

L V

Lublana, vide SISCIA.

Luca, ciuitas Tuſciæ, à qua Lucenſes, qui in ea habitant, vel qui in ea orti ſunt. Dicta à Lucumone Hetruſcorum rege. Strab. lib. 5. Vrbs eſt olim vnà cum regione vitorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitum multitudinem: ex quibus Senatus militares cepit ordines.

Lucani, populi Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundum mare extenſi, Silaro fluuio à Picentinis, Lao à Brutiis diremptí: quorum oppida præcipua fuerunt, Velia, Pæſtum, & Buxétum. aliáque nonnulla. Plin. lib. 3. cap. 5. apud hos vt aliorum criminum, ſic & ocij cauſæ arguuntur: ita vt, ſi quis homini ocioſo ac voluptatibus dedito mutuaſſe aliquid conuincatur, priuetur apud eoſdem mutuo dato. Stobæus ſermone 42.

Lucania, Italiæ regio, inter Apuliam & Calabriam.

Lucanus, Cordubenſis patria, poëta egregius, Senecæ viri grauiſſimi, & tragœdiarum ſcriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cæſarem & Pompeium hexametris, & plura alia ſcripſit: in quibus maximam laudem adeptus eſt ingenij & doctrinæ. Vide Crinitum.

Lucaria, feſta apud Roman. quæ ſolita erant celebrari in loco, in quo Romani à Gallis fugati ſeſe occuluerant. Feſtus, Plutarch. Tacitus.

Lucaria, vide LVCERIA.

Lucas, medicus Antiochenſis, vnus è quatuor Euangeliſtis.

Lucentia, citerioris Hiſpanię vrbs, Romanorum quondam colonia. Mela lib. 2.

Lucentum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum à ſuperiore diuerſum, quod Ptolemæus libr. 2. cap. 6. ſtatuit ſupra Carthaginem, occaſum verſus.

Luceres, tertia pars populi Romani, temporibus Romuli regis. Seruius, Conſtat (inquit) primò tres partes fuiſſe populi Romani: vnam Tatienſium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetum, à Romulo: tertiam, Lucerum, quorum ſecundum Liuium & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium à Lucumonibus, id eſt, Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars vrbis eſt data, à quo in vrbe Tuſcus dictus eſt vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti ſunt. Sic autem in tres partes diuiſum fuiſſe populum Romanum conſtat, vt etiam qui præerant ſingulis partibus, tribuni dicerentur. Vnde etiam ſumptus, quos dabant populo, tributa nominarunt.

Luceria Dauniorum colonia in Apulia. Plin. lib. 3. cap. 11.

Lucerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduerſus Tatium.

Lucerius, dictus eſt Iupiter, à luce, quam præſtare hominibus putabatur. Sic Iuno Luceria, quòd lucis cauſa ſit.

Luchinus, Vicecomes Mediolani, vicarius à Benedicto pontifice conſtitutus, anno ſalutis 1340.

Lucianus Samotenſis, ſcriptor dialogorum præſtantiſsimus & facetiſsimus: floruit ſub Traiano principe, primùm Chriſtianus, demum fidei deſertor: ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas grauiſsimas. nam à canibus deuoratus miſerè interiit.

Lucifer, Iouis & Auroræ filius, qui Thraciniam Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalionem ſuſcepit.

Lucifer, vna errantium ſtellarum, quam & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnáque cum Aurora ſeſe oſtendens (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: veſperi autem Solem ſubſequens, Heſperus nominatur.

Lucilius, poëta venuſtiſſimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram ſcribere aggreſſus eſt. Obiit Neapoli anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto, publicóque funere elatus eſt.

Lucilius Baſſus, Iudææ legatus, anno ſalutis 74.

Lucilius miles quidam Romanus fortiſſimus, qui quum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippenſes, obtulit ſe periculo ac in medias hoſtium manus irrupit, vt ipſi Bruto faceret tempus ad fugam.

Lucilla virgo filia Nemeſij Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volat.

Lucillus, Conſul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

Lucina, dea partuum præſes, quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in And. Iuno Lucina fer opem. Cic. lib. 2. de natura deorum, Luna à lucendo nominata ſit: eadem eſt enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venãdo, ſed quòd in ſeptem numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lucina, quòd partũ ferat in lucem. Plin. lib. 16. ca. 44. putat Lucinam dici, quòd oculis præſit & luci. Sunt qui à luco deducant, qui Romæ Iunoni ſacer eſt in Exquiliis. Ouid. lib. 2. Faſt.

Lucius, prænomen eius, qui primus ita vocatus, quia oriente luce natus eſt. Sic Lucia, nomen mulieris.

Lucius, nomen prophetæ. Act. 13. Ro. 16.

Lucius, XXI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 154.

Lucius II. Pontifex CLXVII. anno ſalutis 1144.

Lucius III. Romanorum pontifex CLXXII. anno ſalutis 1181. Propter conſularem factionem, Veronam fugit.

Lucius, Conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

L. Aelianus, Conſul, collega Paſtoris, anno ab vrbe 915.

L. Aelius Commodus Verus, & M. Aelius Antoninus philoſophus Diui F. AA. XVII. Romanorum imperatores, regnarũt annis XIX. tum primùm Romana Reſpublica duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit, anno ab vrbe 913. Eutrop. lib. 8.

L. Aelius Lamia, conſul, collega M. Seruilij anno ab vrbe 755.

L. Aelius Mamercus, magiſter equitum, anno ab vrbe 414.

L. Aelius Mamercus, cos. collega Q. Publij Philonis, Latinos per deditionẽ ſubegit, anno ab vrbe 417.

L. Aemilius Barbula, collega Q. Martij Philippi, anno ab vrbe 472.

L. Aemilius Mamercus, Conſul, collega Cæſonis Fabij Vibulani, anno ab vrbe 270.

L. Aemilius Mamercus, Conſul, collega C. Plantij Deciani, anno ab vrbe 429.

L. Aemilius Mamercus, cos. collega Caij Seruilij Priſci, anno ab vrbe 276. III. cos. collega Vobiſci Iulij Tullij, anno ab vrbe 281.

L. Aemelius Mamertinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. II. cos. collega C. Genutij, anno ab vrbe 393.

L. Aemilius Paulus, Conſul, collega Attilij Reguli. agrum Boiorum vaſtauit, triumphum duxit, anno ab vrbe 129.

L. Aemilius Paulus, cos. collega M. Liuij, Dimalem Illyrij ciuitatem vi cepit. Polyd. lib. 3. anno ab vrbe 535. II. cos. collega C. Terentij Varronis: occubuit ad Cannas, cæſis Romanis, anno ab vrbe 538.

L. Aemilius Paulus, Cõſul, & collega Cn. Bœbius Pamphilus receperunt in fidem Ligures, anno ab vrbe 572. II. cos. collega C. Licinij Craſſi Perſeum vicit ac cecidit, Macedoniámque ſubegit. Liu. 5. decad. 5.

L. Aemilius Paulus, cos. collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 704.

L. Afranius, cos. collega Q. Cecilij Metelli Celeris, anno ab vrbe 694.

L. Annius Fabianus, cos. collega Martij Nonij Mutiani, anno ab vrbe 953.

L. Anitius Gallus, Conſul, collega Marci Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 594.

L. Antiſtius, Tribunus militum, anno ab vrbe 377.

L. Antiſtius Vetus, cos. collega Claudij Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 807.

L. Antonius Commodus, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis XIII. A prima ſtatim pueritia turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratúſque, trecentas concubinas, trecentos & puberes in deliciis habuit. Aelius Spartianus. Hic Coloſſi capite ſublato, ſuæ imaginis caput iuſsit imponi, Hercules & deus voluit vocari. Lamprid. In Veſtiliani domo ſtrangulatus eſt à Martia & Læto præfecto prætorij. Lamprid. Herodia. lib. 1.

L. Antonius Pætus, Conſul, collega P. Seruilij Iſaurij ſeditionem mouit aduerſus Cæſarem: apud Peruſiam victus eſt. A Cæſare veniam eſt conſecutus. Appianus lib. 5. Florus libr. 4. cap. 7.

L. Apruſtius, cos. collega M. Valerij Leuini, anno ab vrbe 528.

L. Aquilius Coruus, Tribunus militum, anno ab vrbe 368.

L. Aruntius, cos. collega Caij Claudij Marcelli anno ab vrbe 731.

L. Aruntius, cos. collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 758.

L. Aſinius, Conſul, collega P. Marij, anno ab vrbe 814.

L. Atilius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 311.

L. Atratinus, cos. collega L. Scribonij Libonis, anno ab vrbe 720.

L. Aurelius Cotta, cos. collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 610.

L. Aurelius Cotta, cos. cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.

L. Aurelius Cotta, cos. collega L. Octauij, anno ab vrbe 679. II. cos. collega L. Manlij Torquati, anno ab vrbe 689.

L. Aurelius Oreſtes, cos. collega Sex. Iulij Cæſaris, anno ab vrbe 597.

L. Aurelius Oreſtes, cos. collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 628. Sardos ſubegit. Florus lib. 60.

L. Aurelius Oreſtes, cos. collega C. Marij Nepotis, anno ab vrbe 651.

L. Cæcilius Metellus, cos. collega C. Seruilij Tucæ, anno ab vrbe 469. II. conſul, collega M. Fabij Buteonis, anno ab vrbe 506.

L. Cæcilius Metellus, cos. collega L. Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 635.

L. Cæcilius Metellus Creticus, cos. collega Q. Martij Vatiæ, anno ab vrbe 686.

L. Cæcilius Metellus Diadema, cos. collega Q. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 637.

L. Cæſianus cos. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 790.

L. Calphurnius Beſtia, Conſul, collega P. Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 643. quo bellum Iugurthinum factum eſt, in quo Beſtia pecunia, muneribúſque corruptus, pacem cum Iugurtha fecit. Oroſ. lib. 5. cap. 5. Eutrop. lib. 4.

L. Calphur. Piſo, cos. collega C. Mutij Scæuolæ, anno ab vrbe 627.

L. Calphur. Piſo, cos. collega M. Druſi Liuij, anno ab vrbe 739.

L. Calphur. Piſo, cos. collega Coſſi Cornelij Lentuli, anno ab vrbe 753.

L. Calphur. Piſo, cos. collega M. Licinij Craſſi, anno ab vrbe 979.

L. Calphur. Piſo, cos. collega Claudij Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 809.

L. Caſſius Longinus Rauila, cos. collega L. Cornelij Cinnæ, anno ab vrbe 617.

L. Caſſius Longinus, Conſul, collega C. Marij Nepotis, in finibus Allobrogum à Tygurinis Gallis pago Heluetiorum cum exercitu cæſus eſt, anno ab vrbe 647.

L. Ceionius Commodus, cos. collega Ciuicæ Pōpeiani, ab Hadriano adoptatus eſt. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.

L. Cornelius Cinna, Conſul, collega L. Caſſij Lōgini Rauilliæ, anno ab vrbe 617. II. Cōſul, collega C. Marij Nepotis, anno ab vrbe 668. III. Conſul, collega Cn. Papyrij Carbonis, anno ab vrbe 669. IIII. Conſul, collega eiuſdem Papyrij, anno ab vrbe 670.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 428.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega M. Curij Dentati, anno ab vrbe 778.

L. Cornelius Lentulus Caudinus, cos. collega Q. Fuluij Flacci, anno ab vrbe 516.

L. Cornelius Lentulus cos. collega Iulij Appuli, anno ab vrbe 555.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega C. Martij Figuli, anno ab vrbe 598.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega L. Mummij Achaici, anno ab vrbe 608.

L. Cornelius Maluginenſis, cos. collega Q. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volſcis cos. triumphum egerunt. Pax Equis data.

L. Cornelius Merula, cos. collega Q. Mutij Thermi, anno ab vrbe 561.

L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe 404.

L. Cornelius Scipio, II. cos. collega Cn. Domitij Caluini, anno ab vrbe 423.

L. Cornelius Scipio, cos. collega Cn. Fuluij Centumali, Hetruſcos fudit, anno ab vrbe 455.

L. Cornelius Scipio, cos. collega C. Aquilij Flori, anno ab vrbe 494. Corſicam & Sardiniam vaſtauit, triumphum egit, Eutrop. Florus libro 17.

L. Cornelius Scipio Aſiaticus, cos. collega C. Lælij Africani, anno ab vrbe 564.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Q. Pompeij Ruffi, anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit qui ciues ſuos morte mulctauerit, anno ab vrbe 674. Depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Plutarchus. Mortui funeri honos datus, in Campo Martio ſepultus eſt.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Seruij Sulpitij Galbæ, anno ab vrbe 785.

L. Cornelius Syllanus, cos. collega Publij Valerij Aſiatici, anno ab vrbe 798.

L. Cornificius, cos. collega Sex. Pompeij, anno ab vrbe 719.

L. Domitius Aenobarbus, cos. collega C. Cæcilij Caldi, anno ab vrbe 660.

L. Domitius Aenobarbus, cos. collega Ap. Claudij Pulchri, anno ab vrbe 701.

L. Domitius Aenobarbus, col. collega P. Scipionis, anno ab vrbe 738.

L. Ebutius Helua, Conſul, collega P. Seruilij Priſci, anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis, & mortem obiere coss. Liuius libro 3.

L. Fōteius Capito, cos. collega C. Viſpanij Aproniani, anno ab vrbe 811.

L. Fuluius Curuus, cos. collega Q. Fabij Rutilani, anno ab vrbe 432. is Magiſter equitum cùm eſſet, Samnites fudit, fugauitque, qui Poſtiam Plitiámque Romanorum ſocios, vt parem dolorem hoſti redderent, circunſederunt, anno ab vrbe 438.

L. Furius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 358. Dictator dictus eſt, anno ab vrbe 406. cos. collega Appij Claudij Craſsi, anno ab vrbe 407. III. cos. collega D. Iunij Bruti Scæuæ, anno ab vrbe 430.

L. Furius Medullinus, cos. collega Caij Manilij Volſonis, anno ab vrbe 280. II. cos. collega C. Cornelij Coſsi, anno ab vrbe 347.

L. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331. VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.

L. Furius Purpureo, cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 558.

L. Furius Tricipitinus, IIII. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Geganius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.

L. Gellius Publicola, cos. collega M. Coccei anno ab vrbe 718.

L. Genutius Auentinenſis, cos. collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 383. II. cos. collega Q. Seruilij Halæ, anno ab vrbe 394. Bello cum Heruicis occubuit. Liu. lib. 7.

L. Genutius Auentinenſis, cos. collega Ser. Cornelij Ruffi, anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepſina, cos. collega C. Quintij Claudij Rhegium cepit, legionem octauam, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat, Romam miſit, populi iuſſu. virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt, anno ab vrbe 492. Oroſ. lib. 2. cap. 3.

L. Horatius Barbatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331.

.Horatius Puluillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370.

L. Hoſtilius Mancinus, cos. collega Q. Fabij Maximi Aemiliani, anno ab vrbe 609.

L. Iulius Cæſar, cos. collega Q. Martij Thermi, anno ab vrbe 690.

L. Iulius Libo, Conſul, collega M. Attilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.

L. Iulius, III. Tribunus militum, anno ab vrbe 317.

L. Iulius, magiſter equitum, anno ab vrbe 325.

L. Iulius Tullus, Conſul, collega L. Papyrij Craſſi, anno ab vrbe 326.

L. Iulius Tullus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L. Iulius Tullus, cos. collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 688.

L. Iulius Brutus, cos. filios proprios propter coniurationem cum Tarquiniis capite plecti iuſſit. Vide Brutus.

L. Iunius Pullus, Conſul, collega Appij Claudij Pulchri, anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium paſſus eſt.

L. Lentulus Cruſcellus, Conſul, collega C. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 705.

L. Licinius Craſſus, cos. collega Q. Mutij Sceuolæ, anno ab vrbe 659.

L. Licinius Lucullus, cos. collega A. Poſthumi Albini, anno ab vrbe 603.

L. Lucretius Flauus, cos. collega Ser. Sulpitij Camerini, anno ab vrbe 363.

L. Lucretius Tricipitinus, conſul, collega T. Veturij Geminij, anno ab vrbe 292. Conſules triumpharunt de Hernicis, Volſcis & Equis. Volſcum nomen propè deletum eſt. x. M. cccc. xxx. cecidiſſe in acie & fuga. M. ccc. captos viuos, ſigna XIIII. militaria relata, referunt. Liuius lib. 3.

L. Manlius Accidinus, cos. collega Q. Fuluij Flacci, anno ab vrbe 575.

L. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.

L. Manlius imperioſus, figendi claui gratia Dictator dictus, anno ab vrbe 393.

L. Manlius Proconſul ab Herculeio Sertorij legato victus eſt. Flor. lib. 90 Idem lib. 3. cap. 22. anno ab vrbe 676.

L. Manlius Regulus, Conſul, collega Q. Cæditij Longi, anno ab vrbe 497.

L. Manlius Torquatus, II. Conſul, collega Lucij Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 689.

L. Manlius Volſo, Conſul, collega C. Attilij Reguli Serrani, anno ab vrbe 503.

L. Martius Cenſorinus, Conſul, collega M. Manilij anno ab vrbe 695.

L. Martius Philippus, Conſul, collega Sextij Iulij Cæſaris, anno ab vrbe 663.

L. Martius Philippus, Conſul, collega Cn. Lentuli Marcellini, anno ab vrbe 698.

L. Memmius Regulus, Conſul, collega Verginij Ruffi, anno ab vrbe 815.

L. Menenius Lanatus, Conſul, collega eſtij Vaticani, anno ab vrbe 302.

L. Menenius Lanatus, Conſul, collega Proculi Gegani Macerini, anno ab vrbe 315. Liu. lib. 4. Eutrop. lib. 1.

L. Metellus Caluus, Conſul, collega Q. Fabij Maximi Seruiliani, anno ab vrbe 612.

L. Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus eſt. Liuius libro 4. anno ab vrbe 316.

L. Minutius Carbetus, Conſul, collega Caij Nautij Rutilij, anno ab vrbe 296.

L. Minutius Ruffus, Conſul, collega Flau. Domitiani Auguſti, anno ab vrbe 840.

L. Mummius Achaicus, Vide MVMMIVS.

L. Munatius Plancus, Conſul, collega M. Aemilij Lepidi, anno ab vrbe 712. II. Conſul, collega C. Silij, anno ab vrbe 765.

L. Muréna, Conſul, collega D. Iunij Syllani, anno ab vrbe 692.

L. Nonius Aſprenas, Conſul, collega M. Aquilij Iuliani, anno ab vrbe 791.

L. Norbanus Balbus, Conſul, collega M. Syllani, anno ab vrbe 771.

L. Octacilius Craſſus, Conſul, collega L. Valerij Flacci, anno ab vrbe 492.

L. Octauius, Conſul, collega Aurelij Cottæ, anno ab vrbe 679.

L. Opimus, Conſul, collega Q. Fabij Maximi, anno ab vrbe 633.

L. Oſtius, tempore bellorum ciuilium, patrem ſuum proſcriptum, quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant, latentem prodidit, vt eius bona acciperet. Plutarch. in Rom.

L. Papyrius Craſſus, Conſul, collega M. Cornelij Maluiginenſis, anno ab vrbe 319.

L. Papyrius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 387.

L. Papyrius Craſſus, Conſul, collega Gæſonis Duillij Heluæ, anno ab vrbe 420. II. Conſul, collega L. Plancij Venocis, anno ab vrbe 425.

L. Papyrius Mugillanus, Conſul, collega C. Seruilij Halæ ſtructi, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.

L. Papyrius Mugillanus Curſor, Conſul, collega C. Petirij Balbi, anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. II. Conſul, collega Q. Publij Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit, Samnites cecidit, Lucerias cepit. VIII. M. Samnitum ſub iugum miſit, triumphauit. Eutrop. lib. 2. III. Conſul, collega Q. Aelij Cæritani, anno ab vrbe 435. IIII. Conſul, collega Publij Philonis, anno ab vrbe 440. V. Conſul, collega C. Iunij

Bruti Bubulci, anno ab vrbe 492.

L. Papyrius Cursor, Consul, collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cęsi sunt XXX. M. CCCXL. capti IIII. M. D. CCCLXX. Oros. lib. 3. cap. 20. 11. Consul. collega Sp. Caruilij Maximi, anno ab vrbe 481.

L. Pasienus Ruffus, Consul, collega C. Caluisij Sabini, anno ab vrbe 750.

L. Pinarius Ruffus, Consul, collega P. Furij Medullini, anno ab vrbe 282.

L. Pinarius Mamercus, Tribunus militum: anno ab vrbe 324.

L. Piso Cæsonianus, Consul, collega M. Liuij Drusi, anno ab vrbe 642.

L. Piso Cæsonianus, Consul, collega A. Gabinij, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarch. in Cicerone. Appian. Florus lib. 103.

L. Plautius Venox, Consul, collega L. Papyrij Crassi, anno ab vrbe 425.

L. Plautius Venox, Cōsul, collega M. Folij Flaccinatoris, anno ab vrbe 436.

L. Pomponius Flaccus, Consul, collega Caij Cęcilij Ruffi, anno ab vrbe 769.

L. Popilius Volsus, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.

L. Porcius Cato, Consul, collega Cn. Pompeij Strabonis, anno ab vrbe 665.

L. Porcius Censorinus, Consul, collega Caij Caluisij Sabini, anno ab vrbe 715.

L. Porcius Licinius, Consul, collega P. Clodij Pulchri, anno ab vrbe 570.

L. Posthumius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. III. Consul, collega T. Sempronij Gracchi, anno ab vrbe 539. Insidiis Gallorum occubuit. Liu. lib. 3. Eutro. libr. 3. Oros. 4. Florus 2.

L. Posthumius Albinus, Consul, collega M. Popilij Lenatis, anno ab vrbe 581.

L. Posthumius Albinus, Consul, collega Q. Opimij, anno ab vrbe 606.

L. Posthumius Megellus: Consul, collega T. Minutij Augurini, anno ab vrbe 449.

L. Posthumius Megellus, consul, collega Q. Manlij Vituli, anno ab vrbe 491.

L. Posthumius Regillus, tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Quietus, Iudææ procurator, à Cæsare constitutus, Iudæos Mesopotamia expulit, multa millia interfecit, anno ab vrbe 867.

L. Quintius Capitolinus Barbatus, VI. Consul, collega Agrippæ Menenij Lanati, anno ab vrbe 316.

L. Quintius in Valerij consulis locum suffectus, anno ab vrbe 294. Liuius lib. 3.

L. Quintius Cincinnatus, tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accersitus, vt Dictator fieret, arans, & sua manu semen sparg

gens, inuentus est.

L. Quintius Crispinus, Consul, collega Drusi Neronis, anno ab vrbe 745. II. Consul, collega M. Statilij Tauri, anno ab vrbe 796.

L. Quintius Flaminius, Consul, collega Cn. Domitij Aenobarbi, anno ab vrbe 562.

L. Quintius Flaminius, Consul, collega M. Acinij Balbi, anno ab vrbe 604.

L. Quintius Gulo, Consul, collega Q. Fabij Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L. Racilius Volso, tribunus militum, anno ab vrbe 357.

L. Ragonius, consul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.

L. Scipio Asiaticus, Consul, collega C. Norbani Bulbi, anno ab vrbe 671.

L. Scribonius Libo, Consul, collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.

L. Scribonius Libo, Consul, collega Sisennę Statilij Tauri, anno ab vrbe 768.

L. Sempronius Atratinus, Consul, collega L. Papyrij Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 336.

L. Septimius Seuerus, XX. Romanorum imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cysmum Aemilianum Nigri ducem fudit, fugauitq;. Rursus in Bithynia Nigri milites à Seuerianis victi sunt. Ad Isicum sinum in Cilicia Niger victus fugatus est, cæsúsque, & in suburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit, fugauit, cecidítque, ciuitatem incendit. Albini caput Romam misit. Superato & occiso Albino, Senatores & optimates quàm plurimos occidit. Arabiam Felicem vastauit. Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oschœnorum rex se dedidit, filios obsides tradidit. Artabanum, Parthorum regem, fugauit. Ctesiphontem cepit, & Adiabenos superauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouinciasredderet securiores, vallum per CXXXII. passuum M. à mari ad mare duxit. Herodot. libro tertio, Casiod. Herodia. Oros. Spar.

L. Sergius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L. Sextius Lateranus, Tribunus plebis, anno ab vrbe 382. Consul creatus ex plebe, collega L. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 390.

L. Sylla, Consul, collega C. Cæsaris Octauiani Augusti, anno ab vrbe 749. Eutrop. lib. 7.

L. Tarquinius Collatinus, primus Romæ Consul, collega L. Iunij Bruti, anno ab vrbe 245. Rex sacrorum Consulatum abdicauit propter Tarquinij nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui suffectus est P. Valerius.

L. Tarquinius Priscus, v. Romanorum rex. Vide Tarquinius.

L. Telesinus, Consul cum C. Suetonio Paulino, anno ab vrbe 818.

L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 360.

L. Turpilius Dexter, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L. Valerius, Conſul cum Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 848.

L. Valerius Flaccus, cos. collega Octacilij Craſsi anno ab vrbe 491.

L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Porcij Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valerius Flaccus, cos. collega P. Licinij Craſsi, anno ab vrbe 626.

L. Valerius Leuinus, II. cos. collega M. Claudij Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L. Valerius Meſſala, cos. collega C. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Fabij Vibulani, anno ab vrbe 272. II. Conſul, collega M. Aemilij Mamerci, anno ab vrbe 284.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Horat. Barbati, anno ab vrbe 306.

L. Valerius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342. v. Tribunus militum, anno ab vrbe 358. cos. collega M. Manlij, anno ab vrbe 364.

L. Valerius Publicola, v. Tribunus militum, anno ab vrbe 376.

L. Veturius Craſſus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L. Veturius Philo, cos. collega Q. Cæcilij Metelli, anno ab vrbe 548.

L. Veturius Leuina, cos. collega C. Luctatij Scæuolæ, anno ab vrbe 534.

L. Vetus, Conſul, collega Aemilij Aeliani, anno ab vrbe 868.

L. Vipſanus Publicola, cos. collega A. Vitellij, anno ab vrbe 800.

L. Virginius, miles Romanus, filiam interemit, vt liberaret eam ab Appij Claudij Decemuiri libidine. Liu. lib. 3.

L. Virginius Tricoſtus, cos. collega Iulij Tullij, anno ab vrbe 320.

T. Virginius Tricoſtus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367.

V. Vitellius, cos. collega Pauli Fabij Priſci, anno ab vrbe 786. III. cos. collega Tiberij Claudij Cæſaris, anno ab vrbe 799.

V. Viſellius Varro, cos. collega Sexti Cornelij Cethegi, anno ab vrbe 776.

L. Volumnius Flamma, cos. collega Appij Claudij Craſsi, anno ab vrbe 449. II. cos. collega eiuſdem Craſsi, anno ab vrbe 458.

L. Voluſius Saturninus, cos. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 793. Quans vrbem natali ſuo ingreſſus. Intra IIII. menſem à Chærea interfectus. Sueton. Ioſephus lib. 19. capite primo.

Lucretia Romanæ pudicitiæ præcipuum lumen, filia Lucretij Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinij Collatini: quam Sextus Tarquinius, cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur: addebátque, ſe cum mortua iugulatum ſeruum poſiturum, vt in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie verò conuocatis patre, marito, cæteríſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerunt. Liu. ad finem lib. 1. ab vrbe.

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Horat. lib. 1. Carm.

Lucretius, poëta antiquiſsimus, qui Ciceronis tamen ætatem non multò anteceſsit. Scripſit de rerum natura libros ſex: qui etiam hodie leguntur. Periit annos natus ſupra XL. Euſebius tradit eum tanto furore percitum fuiſſe aſſumpto amatorio poculo, vt propria manu ſe interfecerit.

Lucrinum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strabo lib. 6. Pomp. lib. 2.

Lucrinus, lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſoleant coniungi. Dictus à lucro, propter multitudinem piſcium qui ibi capiebantur.

Luctatius Daphnis, Q. Catulli libertus Romæ profeſſus eſt.

Luctatius Catullus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam depreſsit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſsit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam Africámque decederent, Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Lucullus, vir clariſsimus Romanus, qui præclaras res geſsit. hic nobilis, diſertus & diues, munus quæſtorium ampliſsimum dedit. Prætor Africam iuſtiſsimè rexit. Aduerſus Mithridatem miſſus collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberauit. Cyzicon obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eúmque regno ſuo Ponto expulit: quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubeuniente, magna fœlicitate ſuperauit. Hic (vt refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam & elegantem ſe conuertit: tantas enim opes

parauerat, vt ædibus & prætoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœnissimis incredibilique sumptu paratis, & bibliotheca insigni vtriusque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæsitas conterere non potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè venerit. Nimius in habitu, maximè signorum & tabularum amore flagrauit. Pòst cùm alienata mente desipere cœpit, tutela eius M. Lucullo fratri permissa est.

Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui postea Lucerenses sunt dicti, hi fuerunt Tusci.

Lucus, Celtarum rex.

Lucus Augusti, Ptolem. lib. 2. cap. 6. alio nomine Oluca, Hispaniæ Tarraconensis vrbs, *Lugo* vulgò. Olucense episcopium, Aras Sextianas Plin. Augusti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuscorum colonia, Ptole. lib. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptol. Vulgò *Petra sancta.*

Lud, filius Sem. Gen. 10.

Ludim, filius Mesraim. Gen. 10.

Ludouicus II. Romanorum imperator, anno salutis 815. Heroldum regno pulsum, victis Danis, patrio imperio restituit. Blond. Bernhardus, Italiæ rex, suasu quorundam episcoporum imperatori rebellauit, quem ideo imperator reum capite plecti iussit, alios exilio damnauit, quosdam monasteriis perpetuò incluſit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperij consortem declarauit. Pipinum secundo natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges designauit, Britãniam igne ferróque vastauit: Contra hunc commotio & simultas filiorum eius, & optimatum exorta est. A filiis captus, in vinculis habitus est. Rursus liberatus, militari se baltheo cinxit, & imperium reassumpsit.

Ludouicus Romanorũ imperator, anno salutis 856. Cum Sclauiis, præliis multis pugnauit: captũ demum eorum principem, nomine Rastim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouicus Balbus, VI. Romanorum imperator, anno salutis 879.

Ludouicus Balbus, Francorum rex, anno salutis 879.

Ludouicus Bauarus, IIII. Romanorum imperator, anno salutis 1316. Post Henrici imperatoris mortem inter electores variatum est in suffragiis, pars Fridericum Austriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebant. Lecti Cæsares, primò apud Francfordiam congressi, ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Austriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit: fugit Ludouicus. Hinc apud Eslingam dubio marte pugnatum est, vt neutri victoria cessisse videatur. Secundò ad Bruscam Alsatiæ fluuium congressi, fugit Bauarus. Octauo demùm anno Cæsares inter Milberg & Geringem congressi, victoria Bauarus potitus est, Friderico capto. Blond. libr. 9. Plat. Rerum potitus, Italiæ ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine imposuit. Primúmque vicecomites Mediolanenses ita fouit, vt Mediolano sint potiti.

Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos à se deficientes bello perdomuit, anno salutis 845.

Ludouicus III. à proceribus, rex Germaniæ designatus, regnauit annis X. anno salutis 902.

Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno salutis 929.

Ludouicus, Lotharij filius, Francorum rex, anno salutis 987.

Ludouicus Grossus, Philippi filius, Francorũ rex anno salutis 1107.

Ludouicus Iunior, Ludouici Grossi filius, Remis, præsente patre vnctus est in regem, anno salutis 1131. Ad expeditionem aduersus Turcas se accinxit, Constantinopolim se cõtulit, seductus pariter ab Emanuele per Syriæ deserta, summo cum periculo exercitum duxit, difficultate & inopia terum pressus, Antiochiam, re infecta, lacerum exercitum ducere fuit coactus. Alienoram vxorem dimisit, quam Henricus Northmannus sibi desponsauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegaua, Cœnomania & Turonensis comitatus Henrico accessere. Ludouicus Constantiam Alphonsi Castellæ regis filiam vxorem duxit. Aemil. Tertiam duxit vxorem Alizam Theobaldi Blesensis Comitis filiam. Hute natus est Philippus, quem Adeodatum nominauit. Sacri Cæsaris comitem cum sacro auro, quod populares, vt cuiusque animus religióque ferebat, contulerant, misit in Asiam, vt senex Latinos Asiaticos eo subleuaret, quibus ipse ætate florens, armis ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Frãcorum rex, anno salutis 1224. Auenionem, quæ Albigensium hæresi infecta erat, cepit, muros deiecit, extirpauit errorem. Gagui. lib. 7.

D. Ludouicus IX. Franciæ rex, anno salutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, superauit, & in fidem reduxit. Cruce signatus ad iuuandas res Christianas cum ingenti exercitu in Asiam nauigauit, ibique, cùm Heliopolim in Aegypto cepisset, ipse captus est, redemptúsque pecunia, iterum cum tribus filiis Christianæ rei augendæ gratia, magna classe parata, exercitum in Africam duxit. Tunetim, olim Carthaginem, vi cepit, pestilentia hinc grassante, cùm exercitum inuasisset, morbo periit. Blond. Plat. Gaguin. Aemil.

Ludouicus

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno salutis 1313. Idem in Nauarræ regno matri succeſſerat, Aemil. lib. 8.

Ludouicus XI. Francorũ rex, anno salutis 1462.

Ludouicus, Aurelianorum & Valeſij dux, Francorum rex, anno salutis 1497. Adepto regno, Iohannam primã vxorem repudiauit: deinde Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cepit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus eſt. Genuenſes, qui ab eo defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam in ſuam redegit poteſtatem.

Ludouicus, Vngarorum rex, anno salutis 1343. Italiã ingreſſus, filij necem vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit. Relicto præſidio in Neapolitano regno cum fideliſsimo equitatu & peditatu, tertio menſe, quàm venerat, in Vngariam eſt reuerſus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno salutis 1517. Mariam, Caroli archiducis Auſtrię ſororem, vxorem duxit: anno salutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifice Clemente Neapolitanus rex deſignatus eſt, anno salutis 1351.

Ludouicus, Boſonis filius, Italię rex, an. sal. 905.

Ludouicus Andegauenſis, rex Siciliæ, à pontifice Martino deſignatus, anno salutis 1422.

Ludouicus, Ludouici Romanorum imperatoris filius, Bauariæ rex à patre deſignatus, anno salutis 821.

Ludouicus, Aquileienſis patriarcha, cardinalis, primus equos & canes alere cœpit, anno salutis 1444. Volat.

Ludouicus, Andegauẽſis dux, cum exercitu XXX. M. equitum Italiam intrauit, vt Iohannam Vngarorum reginam ab ipſis Vngaris liberaret, anno salutis 1382.

Ludouicus, Innocentij pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmanus princeps conſtitutus eſt, anno salutis 1406. Plat.

Ludouicus Aurelianus dux, Pariſiis interfectus, anno salutis 1407. Gagui. lib. 9.

Ludouicus Epiſcopus Tholoſanus Caroli ſecundi Siciliæ regis filius, qui ea fuit caſtitate vt nulli prorſus fœminæ præterquam matri & ſororibus verba faceret: ne vel colloquio ſanctitatem corrumperet.

Luentinum, Britanniæ vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 3.

Lugdunum, emporium totius Galliæ Celticæ longè celeberrimũ, à quo ea pars Galliæ, Lugdunenſis dicta eſt. à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obſcura antiquæ vrbis extant veſtigia. Habuit hæc vrbs templum inſigne, communi Gallię totius impenſa extructum, & Cæſari Aug. conſecratum, ea parte ante vrbem, vbi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat, gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæſare (vt in vita eius capite 20. teſtatur Suetonius) inſtitutum fuit certamen Latinæ Græcæque facundiæ: idque ea lege, vt victoribus victi præmia conferrent, eorũmque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia, linguáue delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent.

Huc ſpectaſſe videtur Iuuenal. Sat. 6. Hæc autem vrbs, tam inſignibus, tótque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano ſita eſt, magna ſui parte Rhodano & Arari fluminibus incluſa.

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia, & homines cognomenta ſumpſerunt. Beroſ.

Lugidunum, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, hodie Glogauia.

Luiba, Ricarædi filius, Gothorũ rex, inſidiis Victerici de medio ſublatus eſt, anno salutis 595.

Luidurardus, Vercellenſis epiſco. anno salutis 890.

Luitbaldus, Bauariæ dux, anno salutis 907.

Luit, mons Lyrano & Hebræorum commentatorii in Commentariis ſuper Iſa. cap. 15. Euſebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolim & Ioaram. Aliis inter Petram & Segor.

Luna, Hetruriæ oppidum ad mare ſitum, fœcundiſsimis cãdidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunenſe dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. libro 1.

—quorum qui maximus æuo
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ, &c.

In hoc oppido caſei genus conficiebatur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad ſingula millia pondo non raro premeretur: vnde inter ſeruorum obſonia numeratur à Martiale libro 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ,
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Luna, montis promontorium, Ptol. libr. 2. cap. 5. Luſitaniæ locus.

Lunarium, promontorium, Ptolem. lib. 2. capite 6. Alio nomine mons Iouis. *Lunemburg.* Vide MARONIS.

Lupa, quæ & Acca Laurentia dicta eſt, vxor Faſtuli paſtoris armenti regij, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tyberis expoſitos aluit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Lupercal, locus ſub Palatino monte, Pani paſtorum deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui Luperci dicebantur, nudi per vrbẽ curſitabant, mulierũ palmas, vteróſque caprina pelle feriẽtes: quare & fœcunditatẽ & facilem partum fieri putabant

bant. Instituta autem putantur hæc sacra ab Euandro, in honorem Panos Lycæi, quem Arcades simili honore colebant. Quare autem nudi discurrerent Luperci, Seruius hanc affert rationem. Cùm Romulus & Remus, ludicro huic intenti essent, latrones interim occasione arrepta, pecora illorum abegisse: eáque re intellecta, Romulum cum omni iuuentute, abiectis vestibus, vt ad cursum expeditiores essent, latrones esse insecutos, iisque oppressis prædam recepisse. Quæ res quoniam feliciter cessisset, mansisse deinde morem solennem, vt Lupercalia à nudis celebrarentur. Hęc Seruius in illud Virg. 9. Aeneid.

Hic exultãtes Salios, nudósq; Lupercos, &c.

Lupfurdum, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs. Hodie Misna: vulgò *Meyssen*.

Lupia, Germaniæ fluuius, Pomp. lib. 3. Coniectura est eum esse, quem hodie Necharum vocant, qui haud longè à Danubij fontibus ortus per Vuittembergensem ducatum lapsus, móxque in occasum, versus Rhenum, seorsum illabitur. Strabo longè secus quàm Pomponius Lupiam in Visurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis non Necharus, sed is amnis, quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeo in re tantilla variant scriptores) libro Augustæ historiæ 2. Lupiam vocat amnem, non in Rhenum, sed in Oceanum elapsum. vide LVSPIAE.

Lupicinus, Consul, collega Iouini, anno ab vrbe 1120. Quo tempore Constantinopoli grando miræ magnitudinis decidens, aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Paul.

Lupus, Foroiulianorum dux, anno ab vrb. 1420.

Lupus, Cõsul, collega Maximi, an. ab vrbe 984.

Lupus, Senonensis episcopus, qui tanta erat in pauperes munificentia, vt nullum sibi relinqueret thesaurum, sed omnes exauriret in id loculos. Volat.

Lurius Tuscus, rex Tuscorum regnauit ann. 25. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

Lurius Lupus, Consul, collega Aure. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.

Lurius Orphitus, Consul, collega Fl. Antiochiani, anno ab vrbe 1022.

Lusia, vna ex Hyacinthi filiabus, quasi λυσιτὼν, pertinens ad hunc vicũ tribus Oeneidis. Steph.

Lusitania, tertia Hispaniæ pars, quam Plin. libro 4. cap. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua sententia & Ptolemæus est: at Strabo cum Mela conuenit: Huius regionis (inquit) latus australe Tagus cingit, ab Occasu verò & Septentrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici famę maioris populi. Scribit Plin. lib. 3. ca. 1. Lusum Liberi patris, ac Lysam cum eo debacchantem, nomen dedisse Lusitaniæ. Hæc Oceano Occidẽtali alluitur, in qua est ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum. Lusitanum littus pollet gemma cer aunio, quod Indicis præferunt, & aduersus vim fulgurum creditur opitulari. Beltiani Stephan. iidem cum Lusitanis sunt. Apud eundem legitur Λυσιτανία, pars Bæticæ: & Gentile, Λυσιτανοί.

Lusius, Bocatio, siue, vt quidam, Lysius, Arcadiæ fluuius, quem penes est sepulchrum Aesculapij, Asippi & Arsinoæ filij: qui primus alui purgationem, atque dentis euulsionem adinuenisse dicitur. Lusius etiam Gentile est à Lussis.

Lusius Marij ex sorore nepos: qui cùm virgini pudicæ sanctitatis vim & stuprum vellet inferre, ab eadem est interfectus.

Luspiæ, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Calabriæ vrbs: Lupia Plinio.

Lusi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Præti filias lauit, & insula liberauit. Ciuis, Lusius, Lusiates, Luscus. Steph.

Lusus, Celtiberorum rex.

Lutetia, Galliæ vrbs maxima & nobilissima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ vrbibus. Græcis λευκετία nominant ab albedine parietum, vt quidam contendunt. Vulgò *Paris*.

Luza, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin, Ios. 18. Quæ alias Genes. 28, & 35. nuncupatur Bethel à Iacob. Est secunda Luza, quę cecidit in sortem filiorum Ioseph iuxta Sichem, in tertio lapide ipsius Sichem, siue Neapolos, Ios. 16. Est & tertia Luza, in terra Hethim, à veteris Luzæ proditore condita, Iudicum 1.

L Y

Lyæus vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impositum, quòd immoderatus vini vsus pariat λύαν, hoc est, rixã & seditiones. Aut certè παρὰ τὸ λύειν τὰς μέλλη τῶν μεθυσκομένων, hoc est, ab eo, quòd ebriorum membra vel quòd curas soluat: vnde & λυσιμελὴς à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Aeneid.

Legiferæ Cereri, Phœbóque, patríque Lyæo.

Inde Lyæus, a, um, pro Lyęius. Virg. 1. Aeneid.

Regales inter mensas, laticémque Lyæum.

Lybarni, populi ab Hercule Libyo nominati & conditi.

Lycæa, vel Lycætha, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycæus.

Lycæus, cęi, Arcadię mons, Ioui sacer, teste Pausania in Arcadicis, olim etiam Olympus, & ἱερὰ κορυφὴ, id est, sacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum existimarent. In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit, à Lycaone Pelasgi filio primùm consecrata: quã cùm postea mactati pueri sanguine respersisset, in lupũ dicitur esse transformatus. Erat ibid. & Iouis Lycæi lucus, quem, si quis lege spreta esset ingressus, annum superuiuere nega

negabatur. Item fons insignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curiosius peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox densus inde surgeret vapor, nebulæ assimilis: quæ non multò pòst effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pausanias. Constat tamen Lycęũ montem non soli Ioui, verumetiam Pani sacrum fuisse. Virg. 1. Georg.

Ipse nemus linquens patriũ, saltúsque Lycæi,
Pan ouium custos, tua si tibi Mænala curæ,
Adsis ô Tegææ fauens.

Hinc etiam Pan Lycæus passim à poëtis cognominatur. Idem lib. 8. Aeneid.

-gelida monstrat sub rupe Lupercal:
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Lycæa, sacra in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri solita: quæ postea ab Euandro in Latinum translata, Lupercalia dicta sunt, vt placet Ouid. lib. 2. Fast.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycambes, Neobules pater, qui cùm filiam Archilocho poëtæ despondisset, posteáque pœnitentia ductus non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, vt vna cum filia laqueo vitam finierit. Horatius in Epod. Ode 6.

-in malos asperrimus
Parata tollo cornua:
Qualis Lycambæ spretus infido gener, &c.

Hinc Lycambeus, a, um. Ouid. in Ibin,

Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelasgi filius, quem Iuppiter, quòd aram suam in Lyceo monte, mactati pueri sanguine respersisset, in lupum mutauit, vt scribit Pausan. in Arcadicis. Ouid. tamen lib. 1. Metam. omnino aliam tradit transformationis huius causam, quæ sic habet, Iuppiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudisset, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certius exploraret, relicto cælo in terram descendit, aliquótque regionibus peragratis, tandem sub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam, vbi cùm se deum esse significasset, vulgúsque se ad sacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, ea ipsa nocte se periculum facturum esse dixit. deúmne, an mortalem hospitio suscepisset: conatúsque est noctu dormientem interimere. Quod cùm frustrà tentasset, alia ratione rem aggressus est. Habebat obsides à Molossorum gente ad se missos. Horum vnum iugulauit, partímque assum, partim elixum Ioui epulandum apposuit.

Cuius rei immanitate indignatus Iuppiter, regiam tyranni immisso fulmine exussit, ipsúmque in syluas fugientem, in lupum transformauit. Hinc Lycaonius, a, um: vt Axis Lycaonius, hoc est, vrsa maior, in quam Callisto Lycaonis filia creditur transformata. Ouid. 1. Tri. Quæque Lycaonio terra sub axe iacet.

Idem 1. Metamor.

Fœda Lycaoniæ referens conuiuia mensæ.

Lycaon, Nelei filius, & Nestoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Laothoë Altai Lelegensium regis filia, ab Achille occisus. Alius item Lycaon, Cnosius faber, & artifex ensis: quem Ascanius dedit Euryalo, vt ostendit Virgilius lib. nono.

Lycaonia, regio Asiæ minoris prope Phrygiam, à qua montibus separatur, ad Taurum Cilicium & Pisidicum extensa medium quodammodo locum & arcem occupat. Sunt qui scribant Lycaoniam esse partem Arcadiæ cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam scribit, & à filio eius Hypsunte Thyreum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Isauriæ regionem esse tradit. Gentile, Lycaonius, & Lycan, & Lycaon: quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

Lycaones, populi Asiæ, Phrygibus & Gallogręcis, quos Galatas nominari antè scripsimus, vicini. Pompo. Mela lib. 1.

Lycapsus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycas vir quidam qui ab Hercule præcipitatus est, quòd ei tunicam cruore Nessi tinctam & veneno imbutam attulisset. Sabellic. & Ouidius in Ibin.

Lycaste, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanus sororis Hecubæ filius eam vxorem duxit.

Lycaste, meretrix nobilis, apud Drepanũ Siciliæ vrbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cùm Buten, Amyci Bebryciorum regis filium hospitio excepisset, eius concubitu vsa, Erycem ei peperit: quo factum est, vt apud posteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycem genuisse. Vide BVTES.

Lycastos, vrbs Cretæ sic à luporum multitudine dicta, quæ ibi esse creditur. Pomponius Mela libro 2. & Strabo 10. Homerus Λύκτος μύλητος, καὶ ἀργινόεσσα Λύκαστος. Ciuis, Lycastius. Steph.

Lyceum, gymnasij celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia. Cicero 1. Acad. Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Idem alibi, Inque Academia vmbrifera, nitidóque Lyceo, Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lyceum, gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano, à nomine scholæ Aristotelicæ ita dictum de quo lib. 1. de Diuin. sic refert, Nuper cùm essem cum Q. fratre in Tusculano, disputatum est. Nam cùm ambulandi causa in

Lyceum

Lyceum veniſſemus (id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi (inquit ille) tuum paulò antè tertium de Natu. deorum.

Lyceus, vide Lycæus.

Lychas, Vide Licas.

Lychnidos, aliàs Lychnitos, vrbs Illyriæ: Gentile, Lychnidius, & Lychnia, palus, & Lychnitis. Eſt etiam Lychnitis parua regio Armeniæ Steph.

Lycia, regio minoris Aſiæ inter Pamphyliam & Cariam ſita: olim (ſi poëtarum fabulis credimus) Chimeræ monſtri ignibus infeſtata. Cuius fabulæ occaſionem præbuit Chimera eius regionis mons, crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia à Lyco Pandionis filio. Vrbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam à qua Apollo Pataræus cognominatur. Hinc Lycius, Gentile. Virg. 1. Aeneid.

Vnam, quæ Lycios fidúmque vehebat Orontem.

Er Lyciæ ſortes, Virg. 4. Aeneid. id eſt, ſortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram reſponſa edebat.

Lycidas, dæ, nomen Centauri, vnius ex iis, qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à Lapithis interempti ſunt. Ouidius 12. Metamorph.

At non Eurynomus, Lycidáſque, & Arçus, & Imbreus

Effugere necem.

Eſt & nomen paſtoris apud Virgilium nona Ecloga.

Lycimnius, fratre Aſtyochiæ, auunculus Tlepolemi, à quo & ipſe interemptus eſt. Hom.

Lyciſca apud Martialem notatur vt venefica: vbi ait,

Facere in Lyciſcam Pauli me iubes verſus,
Quibus illa lectis rubeat, & ſit irata.
O Paule malus es, irrumare vis ſolus.

Lyciſca, canis nomen, à Lyco lupo, vel quaſi Laceſſa, id eſt, ex Laconia, quia inde veniunt optimi canes.

Lyciſcus, pueri nomen. Horatius Epod. 11.

Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
Vincere mollitia, amor Lyciſci me tenet.

Lycius, Apollo dictus eſt à Lyco lupo, & ſicut lupi pecora rapiunt, ita ipſe humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucem quę præcedit ſolis ortum, λύκην appellarunt ἀπὸ τοῦ λύκης, id eſt à luce. Idque temporis, hodie quoque λυκόφως cognominant. Et Lycij Apollinis oraculum, quia in Lycia maximę claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

Lycoa, vrbs Arcadiæ: Gētile, Lycoates. Steph. ex Pauſ. lib. 8.

Lycaonitis Diana dicta eſt à Lycoa ciuitate, vbi templum habebat. Paleph.

Lycomedes, Scyri inſulæ rex, cui Thetis filium ſuum dormiente præceptore ſuo Chirone clàm raptum, ſeruandum tradidit, vt ibi inter eiuſdem regis filias (erat enim facie venuſta & puellari, ita vt facilè pro puella ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellū Troianum, à quo illum non reuerſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur. Apud quē cùm delitesceret, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum ſuſcepit.

Lycomedes Creontis filius. Homerus lib. nono Iliados.

Lycon, philoſophus Pythagoricus.

Lycon Socraticus, ſiue Peripateticus, eloquens & in dicendo ſuauis adeò, vt pro Lycon, Glycon nominaretur, quod ſignificat dulcedinem. Hic fuit cultu & veſtium mollitie nitidiſſimus, lucta & pilari luſione exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus 74. Tertius Lycon fuit poëta. Quartus epigrammatū ſcriptor. Laërtius.

Lycon polis, Vide Lycopolis.

Lycone, vrbs Thraciæ: Gentile, Lyconeus. Stephanus.

Lycophron, poëta, patria Chalcidenſis, Sophoclis grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini hiſtorici filius, inter ſeptem poëtas, qui Pleiades dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicaudrus, Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophron. Author Suidas. Is ſcripſit Alexandram, poëma valde obſcurum, in quo meminit de vaticiniis Caſſandræ, exorſúſque ab Hercule, & rebus Troianis, proſequitur vſque ad Alexandrum Macedonem. De huius morte Ouid. in Ibin,

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat viuente adhuc patre, de quo vide multa apud Herodo. lib. 3. & Laërt. in Periandro.

Lycopolis, vrbs Aegypti, ſic à lupis cognominata, eò quòd Aethiopes agros Aegyptios incurſantes, lupi facta acie vſque ad ciuitatem Elephantinam repulerint. Sed ibidem ciuitatem conſtruentes Aegyptij, vbi aciem ſtruxerant, à beſtiis illis Lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupos ipſos venerantur. Author Diodorus Siculus libro 2. Stephanus. λύκων πόλις, vna eſt in Lycopolitide præfectura Aegypti: altera in Sybennitica iuxta mare: Gentile, Lycopolitæ.

Lycorea, vicus in Delphis à Lycoreo rege. Ciuis Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Eſt & Lycoreus Iupiter. Steph.

Lycoris, idis, Volumnij Senatoris liberta, vero nomine Cytheris dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. 10. Ecloga.

Tua cura Lycoris

Perque

Pérque niues alium, pérque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycormas, fluuius Aetoliæ, flauas arenas voluẽs. Hic poſtea Euenus ab Eueno rege Aetoliæ, qui ſe in illum præcipitauit, appellatus eſt. Strabo lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.

Arſurúſque iterum Xanthus, flauúſque Lycormas: Gentile Lycormæus.

Lycoſthéne, vrbs Lydiæ, Stephan. Gentile, Lycoſtheneus, vel Lycoſthenites.

Lycoſura, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte, inde Lycoſureus. Steph.

Lycozea, vrbs Thraciæ: Ciues, Lycozei. Steph.

Lyctonia, vrbs Cretæ inſulæ. Tortel.

Lyctus, Cretæ vrbs inſignis, Idomenei patria, vnde ille Lyctius cognominatur à Virgil. 3. Aeneid.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis: cui etiam in regnum ſucceſsit, ignarus Eumonum vxorem grauidam reliquiſſe. Quod vbi primùm cognouit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, tutoris nomen aſſumpſit, regíque adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter reſtituit. Verùm cùm ciuitatem peſsimè inſtitutam animaduerteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam animum adiecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longa peregrinatione didicerat ciuitati vtilia fore, Delphos ſeſe contulit, vt dei quoque conſilium in re ſanctiſsima exploraret. Cúmque Pythia conſilium eius à Phœbo maximè probari, deíque potius, quàm hominis inuentum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges ſuas perfert. Quibus cùm iam ciues mediocriter aſſuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quiddam ſupereſſe, quod ad ciuitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eáque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inuiolatæ ſeruarentur: idque ita futurum, primùm à Regibus, deinde à cæteris omnibus iuſiurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cùm Pythiam reſpondentem audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſsimámque fore ciuitatem eam, in qua illæ quàm diutiſsimè ſeruarentur conſtituit ſibi amplius in patriam non eſſe redeundum: ne illi aliquando iureiurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam oraculo, amicóſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſsis, Cirrham conceſsit, vbi mox ſuis ſibi manibus necem conſciuit. Quanquam alij Criſſæ, nonnulli etiam in Creta interiiſſe volunt, vbi etiam ſepulchrum eius apud Pergameam vrbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam eius apud Plutarchum.

Lycurgus, Nemeæ rex, & pater Archemori, alumni Hypſipyles. Statius lib. quinto, & ſexto Thebaidos.

Lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis, qui quòd Thracas immoderate vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi iuſsit. Plutarchus eo in opuſculo, quod de poëtarum vtilitate conſcripſit. Hinc datus eſt poëtis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſsimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeò vt nutrices illius, in Nyſa latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, vt præcipiti fuga traiecto mari, in Naxum ſe receperit: ideóque iuſta numinum ira Lycurgum in furorem conuerſum, cùm vites quoque, ne Baccho in poſterum libaretur, excidere vellet, tibias ſibi ſuccidiſſe. Hic eſt ille Lycurgus, cuius meminit Virgilius 3. Aeneid.

Terra procul vaſtis colitur Mauortia campis,
Thraces arant, aeri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgus, gigas ab Oſiride in Thracia peremptus. Beroſ. Diod. libr. 1. de Fab. antiquit. geſtis.

Lycurgites, filij Lycurgi apud Ouid. in Ibin, Quíque Lycurgiden (Ancæum ſeu Angæum intelligens, quanuis tamen hunc quem Neptuni & Aſtypaleę filium dicant, de quo ſuprà) lacerarat ab arbore natum,

Idmonáque audacem, te quoque rumpat aper. Quem autem idem poëta eodem loco Lycurgum Pentheidem vocat, inquiens,

Qua ſua Pentheidem proles eſt vlta Lycurgum, Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non ſatis liquet, quanuis Guido quidam Morillonus hunc locum annotans, dicit, Buthen quendam Lycurgi Thracum regis filium & Penthei nepotem, Bacchi ſacerdotes in patris vindictam occidiſſe, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis, non Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam poſtea, cùm à Ioue in Satyrum conuerſo compreſſam cognouiſſet, repudiauit, Dircénque vxorem duxit: quæ verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſeruauit: quibus Iouis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit: vbi Amphionem & Zethum peperit: qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriuerat, edocti, eum vnà cum vxore interfecerunt, vt latius docuimus

mus ſuprà in dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupauit: cúmque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, & cum ſuis omnibus interfectus, vt latius eſt videre apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Aeneæ. Virg. 1. Aeneid.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci.

Lycus, fluuius Aſiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, & rurſus emergit. Ouid. 15. Metam.

Sic vbi terreno Lycus eſt epotus hiatu,
Exiſtit procul hinc, alióque renaſcitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Maryandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto.

Huc Lycus, huc Sagaris Peniúſque, Hypaníſque, Cratéſque
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Rurſus alius in Germania, Rhœtos à Vindelicis dirimens. Ptol. lib. 2. cap. 12.

Lycus, Priami filius. Item vnus è Centauris. Item Lycus fluuius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus medicus nobilis Neapolitanus qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibendum cenſet, Plin. lib. 20. cap. 20.

Lydda, Paleſtinæ Iudææ vrbs, Ptol. lib. 5. cap. 16. Alio nomine Dioſpolis: hodie Rama.

Lydia, regio Aſiæ minoris, Crœſo rege & Pactolo aurifero flumine notiſsima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Myſiæ, Meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos filio, cùm antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magneſiam & Sardis Crœſi regiam, totiúſque regionis caput, Ouid. 6 Meramorph.

Lydia tota fremit, Phrygiæque per oppida facti
Rumor iit. Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentúmque ſignarunt, primíque caupones inſtitoréſque fuerunt. Horum improbitas maxima abiit in Prouerb. Lydi mali: poſt hos Aegyptij. vide Eraſ. in Chil. Eſt & nomen mulieris purpurariæ, de qua Act. 16.

Lydus, Herculis filius ex Iole.

Lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, vt inter ſe ſorte ducta, alter one roſam multitudinem educeret, nouáſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cùm ſors ita eecidiſſet, vt Tyrrhenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni ſucceſſor factus, Mæoniam de nomine ſuo Lydiam appellauit.

Lygdamum, Plinio libro quinto, cap. 3. oppidi nomen.

Lygdamus, nomen viri. Perottus.

Lygus fœmina quædam, quæ quum metu militũ filiam occultauiſſet, & illi per cruciatus interrogarent, vbi nam occuluiſſet, verum oſtendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt conſtantiam vocis egregiæ mutaret: Corn. Tacitus.

Lygurinus Horatij amaſius, de quo 4. Car. Sed cur heu Lygurine, cur manat rara meas lachryma per genas: Cur fœcunda parum decoro inter verba cadit ſilentio.

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus. Steph.

Lymba, Gothorum rex, regnauit annis 11 1. viuens in Hiſpania principatu fratri ceſsit, anno ab vrbe 1323.

Lymira, Lycię flumẽ, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomp. lib. 1.

Lynceſtæ, populi à Braſida fugati, anno ab vrbe 230.

Lynceſtis, Macedoniæ fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quàm ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Plin. lib. 2. cap. 106. Lynceſtis aqua temulentos facit. Hinc Lynceſtius, ſtia, ſtium. Ouid. lib. 15. Metam.

Huic fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunque parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat, quàm ſi mera vina bibiſſet.

Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tanta oculorum acie præditus, vt videretur vel parietem viſu penetrare, & (vt ex hiſtoricis nõnulli prodiderunt) nouiſsimam Lunam, primámque eodem die in ſigno Arietis conſpicere: quod paucis mortalium contigit vidiſſe. Vnde Valer. lib. 1. Argon.

-ſolus tranſibit nubila Lyncæus. Hunc

Varro centum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit: ſolitúmque exeuntem à Carthagine claſſem Punicam, numerúmque nauium, ex Libycana ſpecula manifeſtiſsimè notare.

Lynceus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initáque pugna Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cum ipſum etiam Pollucem conaretur adoriri, immiſſo à Ioue fulmine

mine interiit. Vide Ouidium ad finem libri 5. Faſtorum. Apollonius tamen in Argonauticis Idam à Caſtore interfectum tradit: idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe.

Lynceus, quem Ouidius alio nomine Limũ appellat, filius Aegypti, & ſolus ex 50. fratribus miſericordia Hypermneſtræ coniugis euaſit à morte: qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnauit apud Argos.

Lynceus, 11. Argiuorum rex, regnauit annis 41.

Lyncus, vrbs Epiri à Lynceo nominata: Gentilia, Lyncius, Lynciſtes, Lynceus, & fœmininũ Lynciſtis. Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lynceus, vt alij: Lynx, vt rurſus alij, rex Scythiæ immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, vt hominibus frugum vſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cúmque nomen, patriam viæque cauſam ab eo didiciſſet, vt tam præclari inuenti gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata, in Lyncem feram eum conuertit. Oui. 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lyndus, Homero, ciuitas Rhodi inſulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis ſacra fiebant, quorum à cęteris longè diuerſus eſt ritus. Siquidem non ὄφημίαι (vt Græci appellant) ſed maledictis & execratione celebrantur, eáque pro violatis habent, ſi quando inter ſolennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Eſt & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lynx, Vide LYNCVS.

Lynx, vrbs Libyæ iuxta Gades poſt Atlantem. Et inſula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gętile, Lynxites & Lyngius.

Lyra, ſignum cæleſte, ſtellarum nouem, inter genu & manum ſiniſtram Angonaſis ſitum. Oritur cum ſagittario: occidit autem ex oriente Virgine. Ouid. 3. Faſt.

Illa nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, Vbi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poëticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primum inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orpheo conceſſam, eóque interempto, à Muſis in cælum tranſlatam.

Lyrcæ populi Scythiæ, qui venatione victitant hoc modo: Conſcenſis arboribus, quas habent frequentes, inſidiantur feris. Singulis adeſt canis & equus in ventrem cubare edoctus, humilius ſubſidendi gratia, vbi quis ferã ab arbore vidit, ſagitta percutit: percuſſam, ſi fugiat, conſcenſo equo perſequitur, comitante cane.

Lyrceus, ſiue Lyrceum, fons Arcadiæ ſub Cynuria mõte, ex quo Inachus fluuius oritur. Strab. lib. 8. Stat. 4. Thebaid.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus.

Stephanus Lyrceum agri Argiui montem eſſe ait, indéque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um, Ouidius 1. Metamorph.

-iam paſcua Lernæ,
Conſitáque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrceius, a, um, per quatuor ſyllabas. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

-dominum Lyrceia tellus,
Antráque deprenſæ tremuerũt conſcia culpæ.

Lyris fluuius eſt Campaniæ ex Apenninis montibus illabens: Fregellas alluit, demum labitur in lucum ſacrum, quem Minturnenſes religioſiſſimè colunt.

Lyrneſſus, oppidũ Troadis, patria Briſeidis, quã Achilles euerſa vrbe ſecum abduxit, occiſo Mynete eius marito, ciuitatis illius principe.

Hinc deducitur denominatiuum Lyrneſſius, a, um. Ouid. in Epiſt. Briſeidis,

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Item Lyrneſſis, idis, quo poëtæ vtuntur pro Briſeide, ex Lyrneſſo oppido orta. Ouidius 4. Triſtium.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles.

Lyris, fluuius Campaniæ, ex Apenninis mõtibus oriens, vrbem Minturnenſium interfluit: item lucum eiuſdem vrbis quem incolæ religioſiſſimè colunt. Vide LIRIS.

Lyrnatia, Cherſoneſus & parua regio Lyciæ: Gętile, Lyrnaticus. Steph.

Lyſa. Vide Luſitania.

Lyſander, dux Lacedæmon inuictiſſimus, cuius ductu Athenienſes cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt, ex qua Athenæ ſemidirutæ, impoſitúmque iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugna, & interfectus, vbi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Emicuit enim Lyſander tempore Pauſaniæ & Ageſilai Lacedæmoniorum. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ ex noſtris comparatur. Plutarch. in Parallelis.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lyſanias, procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilenam regionem. Luc. 3.

Lyſanias, Ptolemęi Manetì, qui ad Libanum habitauit, filius.

Lyſiades, Athenienſis, Phædri philoſophi filius. De quo Cicero Philippica 5. ſic ſcribit, Lyſiadem Athenienſem plerique nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus, vt ei cum M. Curio confeſſore eodem & colluſore facillimè poſſit conuenire, &c.

Lyſias,

y ſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migrauit, rediit annos natus XLVII. intérque principes oratores habitus. De quo ſic Cicero in Bruto, Tum fuit Lyſias (inquit) ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor atque elegans, quem iam propè audeas oratorem perfectum dicere (nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris) nihil acutè inueniri potuit in eis cauſis, quas ſcripſit: nihil (vt ita dicam) ſubdole, nihil verſute, & ille non viderit: nihil ſubtiliter dici nihil preſſe, nihil enucleatè, quo fieri poſſit aliquid limatius: nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel ſententiarum, quo quidquam eſſet elatius.

Hactenus Cicero.

Lyſias, princeps quidam exercitus, ſiue tribunus 1. Mach. 3. Act. 24.

Lyſicrates, vir quidam qui capillos iam canos nigro tingebat, quo iuuenis etiam num videretur.

Lyſide, Vide PHILAIDA.

Lyſidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pitthæi ſoror, quæ Electo, ioni nupſit, & ex eo Alcmenâ Herculis matrem peperit, vt inquit Plutarchus. Alij verò, inter quos eſt cõmentator Homeri, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cuiuſdam filiam faciunt.

Lyſimachia, Strab. lib. 10. vrbs Aetoliæ humi proſtrata, & ipſa ad lacum adiacens: quæ prius quidem Hydra, hoc verò tempore Lyſimachia nominatur. Verũ Iuſtino, vrbs eſt Helleſponti, quæ terræ motu corruit 22. anno, poſtquam à Lyſimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed poſtmodum reædificata, cauſa fuit multarum cladium. Steph. vrbs eſt Cherſoneſi in Thracia, Cardia prius appellata, Ciuis Lyſimachus.

Lyſimachus Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, vbi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, vt Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiuerit, poculúmque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinauerit.

Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni obiecíſſe dicitur, ſed ille viribus fretus, rem poſteris prodendam fecit. manum amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit, quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus libro 15.

Lyſimachus, natione Acarnan, Alexandri pædagogus. ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe Phœnicem: Alexandrum, Achillem, Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lyſimachus, frater Menelai. 2. Mach. 4.

Lyſippe, pes, vna filiarum Prœti, quæ quòd ſe Iunoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, vt per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent. Vide IPHIANASSA.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patria Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſet. Hic teſte Quintiliano, ad veritatem optime acceſſit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lyſippo ſe fingi voluit, vt pingi ab Apelle. Horat. lib. 2. Epiſt. ad Auguſtum.

Edicto vetuit, ne quis ſe, præter Apellem,
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Lyſippus, poëta comicus, cuius fabulas enumerat Atheneus.

Lyſia philoſophus quidam: qui dixit Deum eſſe numerum ineffabilem, aut maximi intimíque numeri ſummitatem. Origenes.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis comœdia.

Lyſiſtratus Sicyonius, Lyſippi ſtatuarij frater primus ſtatuas è gypſo finxit, creuítque res in tantum, vt nulla ſigna ſtatuæue ſine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuiſſe ſcientiam quàm fundendi æris. Plinius cap. 12. lib. 35.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, παρὰ τὸ λύειν, hoc eſt, à ſoluendo impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos, partim in fugam verſos fuiſſe: ex quibus cùm nonnulli ad Trophonij ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis, noctu aſtantem loci eius deum, Liberi patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi, Thracas ex inſidiis adorti ſunt: quos cùm vino ſomnóque obrutos inueniſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptíſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio, cognomento Lyſio templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colebantur, Lyſios vocari ait, quos & ἀλεξικάκους καὶ τροπαίους Græci nominant. Vide LVSIVS.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, vt ſcribit epiſtolarum lib. 16.

Lyſtra, ciuitas in Lycaonia, Act. 14. Ciuitas item Lyciæ, Plin. lib. 5. cap. 27. Act. 27.

Lyſus, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices eſt Aeſculapij tumulus.

Lytæ, parua regio Theſſaliæ, ſic dicta, quòd Neptunus diſſipatis diluuij aquis Tempe liberauit. Steph.

Lythy-

Lythyrambus Bacchi cognomen: inde dictum, quod ex fœmore Iouis (cui interempta matre insertus fuerat) in lucem prodituro idemtidem Iuppiter inclamauit λῦθι μάμμα, solue futuram.

Lyus, fluuius minoris Asiæ in pontem defluens.

Lyxea, vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam: Gentile, Lyxeus.

M A

MA, Vide MASSAVRA.

Maacha, Filius Nachor ex Reuma concubina, Gen. 22. Filia Tholmai regis Gessur, 2. Regum 3. 1. Par. 3. Filia Absalon mater Abiam regis, 3. Reg. 15. quæ 2. Paral. 13. dicitur Michaia: Concubina item Caleb. 1. Paral. 2. Vxor Machir patris Manasse, 1. Paral. 7. Vxor Ialiæ. 1. Paral.

Maachari, pater Aasbai. 2. Reg. 23. Pater Iezoniæ, 4. Reg. 25. Ciuitas Amorihæorum super Iordanem iuxta montem Hermon, Ios. 12. & 13. 1. Paral. 4.

Maadi, nomen viri. 1. Esd. 10.

Maai, Nomen viri. 2. Esd. 12.

Maala, Filia Salphaad filij Hepher filij Galaad. Num. 26. Ios. 17.

Maasai, filius Adiel. 1. Paral. 9.

Maasia, siue Maasias, filius Achaz. 1. Paral. 15. 2. Paral. 28. Nomen cuiusdam doctoris. 2. Paral. 26. Pater Sophoniæ, Ierem. 21. Princeps ciuitatis Ierusalem, 2. Paral. 34.

Maasias, pater Neriæ patris Baruch & Saraiæ, Ierem. 32. & 51.

Maaziau, Nomen viri. 1. Paral. 24. 2. Esd. 10.

Mabsam, Filius Ismahelis, Gen. 25. 1. Par. 4.

Mabsar, Vicus grandis Gabalenæ, pertinens ad vrbem Petram, Gen. 36.

Macæ, populi Arabiæ felicis, Carmanis oppositi in tractu nardum & myrrham ferente Mela libro 3.

Macar, filium habuit Eresum, qui Ereso Lesbi ciuitati nomen dedit. Steph.

Macara, insula Lyciæ.

Macareæ, vrbs, Arcadiæ, à Macaro Lycaonis filio, Romani Beatam vocant: Gentile, Macareates, Macareus, vel Macaricus. Steph.

Macareus, filius Aeoli, qui mutuo Canaces sororis suæ amore correptus, eum ea concubuit, puerúmq; ex ea suscepit, cuius & pater erat & auunculus. Quam rem cùm Canace patrem maximè celatam cuperet, sacris frondibus puerum tegit, curátque clanculum ad nutricem perferendum. Verùm cùm per Aeoli aulam efferretur, vagitu suo puer proditus est, auíque iussu canibus obiectus. Filiæ autem pater ensem per satellitem misit, vt eo pro meritis vteretur: quo & necem illa sibi traditur conscisse. Macareus verò re cognita, fugaſ aluté quæsiuit: cúmque Delphos venisset, Apollinis factus est sacerdos. Extat Epistola Canaces ad Macareum inter Ouid.

Macaria, Herculis filia, se pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiandum scelus, vt scribunt Cælius & Erasm. in Prouerb. Cyprus insula ob fertilitatē olim Macaria dicebatur.

Macarius nomen viri apud Homerum.

Macarius, sub Decio Romanorum imperatore, Martyrio apud Alexandriam coronatus, anno salutis 251.

Macarius, Hierosolymorum episcopus XXXV. anno salutis 316.

Macaros, nomen Cretæ insulæ, à temperie cæli.

Macabeus, Vide MACHABAEVS.

Maccaræ, regio super Pharsalum: Gentile, Maccareus.

Maeces, Nomen loci, 3. Reg. 4.

Mace (alias Μακάκη) Celtica ciuitas: Gētile, Macenus. Steph.

Maceda, ciuitas tribu Iudæ, Ios. 10. & 15.

Macednon, paruà regio in Pindo. Steph. ex Herodoti lib. 1.

Macedo filium habuit Europū. Steph. in Europo

Macedonia, latissima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clarissima, antea Aemonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis, regum prudentia, gentisque fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt dominæ centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione, Dalmatia Mœsiáque montana seiungunt: ab Occasu mari Adriatico, siue Ionio, ab ortu Aegæo abluitur. Meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipsa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Osiridis, siue (vt Stephanus & Solinus scribunt) Iouis filio, & Thyriæ filiæ Deucalionis: Gentile, Macedo, donis.

Item Macedonicus, siue Macedonius, possessium. Reperitur & Macetes. Et fœminina, Macedonis, Macessa, Maceta, vel Macetа, Macetis. Steph.

Macedonius, hæreticus, qui Spiritum sanctum creaturam esse, non Deum dixit, quare πνευμάτομαχος appellatus est, Augustde hæres.

Macella, vrbs Italiæ: Gentile, Macellæus. Steph.

Macellus, viri nomen.

Maceloth, nomen loci, ad quem profecti sunt filij Israel de Harada. Num. 33.

Maceloth, Filius Abigabaō, filius Iahiel. 1. Par. 9.

Macenias, Sacerdos, 1. Paral. 15.

Macer, poëta de herbarum viribus scripsit.

Macestus, Vide MACISTVS.

Macetes, Macessa, vide MACEDONIA.

Macha, vel potius Maacha nomē regis 2. Re. 10.

Machabæus, Filius Mathathiæ, 1. Mach. 2. nomē barbarum, quo vocati sunt viri illi fortissimi, apud sacras literas celebratissimi.

Machærus, runtis, castellum Iudææ: Gentile Macharitæ,

charitæ, Steph. ex Ioseph. & Plin. cap. 10.

Machalaum, oppidum in Brixiano agro, Insubrium clade nobile.

Machaon, filius Aesculapij, & Arsinoës, (alij Coronidis, alij Hesiones filiæ Meropis, alij Xanthiones filium faciunt) Podalirij frater, & medicus insignis, qui vnà cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo est occisus. Virg. lib. 2. Machaonem numerat inter eos, qui equo ligneo inclusi, Ilij portas suis reserarunt.

Machara, Cyprus antea dicta est. Perottus. Melius Macaria.

Machbanai, Nomen principis, 1. Paral. 12.

Machbena, Nomen loci, 1. Par. 2.

Machi, pater Guei, vel Gehuel principis tribus Gad. Num. 13.

Machir, Filius Manasse, Gene. 50. Pater Galaad. Num. 26. 1 Paralip. 7. Filius item Ammihel. 2. Reg. 9.

Machiritæ, Familia quædam. Num. 26.

Machmas, Nomen vici magni siue oppidi in tribu Ephraim. 1 Reg. 13. Isa. 10.

Machmas, oppidum quondam tribus Ephraim ad australem plagam. Esd. 2. Nehem. 7.

Machmes, Vide MAZYES.

Machmethath, Terminus tribus Manasse in sorte Ephraim. Ios. 16. & 17.

Machlyæ populi sunt Africæ supra Nasamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, vtriusque naturæ inter se vicibus coeuntes. His Arist. tradit dextram mammam esse virilem, læuam muliebrem. Plin. lib. 6. cap. 2.

Macicratis, vrbs Aegypti, ab Athenienſibus cõdita. Euseb.

Macidos, vrbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat degenere vocabulo. Mela lib. 2. in descriptione Thraciæ.

Macistus, vrbs Triphyliæ quam Caucones inhabitarunt, à Macisto fratre Phryxi, à quo etiam Phryxa vrbs in alto monte Lepriticæ sita versus orientem. Et alia Elidis, Steph. Ciuis Macisteus: Gentile, Macistius. inuenitur & Macestius. Steph.

Macomaca villa, Ptolem. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis magnæ.

Macra, fluuius ex Apennino fluens, Liguriámq; diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Ligusticum illabens. Plin. libro 3. cap. 5. & Strabo lib. 5. Est & insulæ nomen in Carcinite sinu. Plin. lib. 4. cap. 13. Ptol. Marcella dicitur.

Macri, campi inter Bononiã & Rauennam, per quos Romam itur.

Macrianus, imperator electus, in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus est, atque occisus, anno salutis 262.

Macries, Vide MACRYES.

Macrinus, cos. collega Aelij Celsi, anno ab vrbe 916.

Macris, olim dicta est Eubœa, item Icarus vnà Cycladum. Macris olim & Doliche dicebatur. Steph. à Macris fit Macricus, & Macreis fœm. item Macrones. Idem Macrones esse scribit, qui nunc Sanni vocantur.

Macritius Cous, Sinopen in Ponto condidit, Stephan.

Macrobij, populi Aethiopiæ vltra Meroem, vt inquit Solinus, quibus dimidio protensior est vita quam nostra. Iustitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos desertæ inhumanæque solitudines sunt. Apud eos lacus est, quo perfusa corpora, quasi vncta nitescunt, adeò liquidus, vt ne folia quidem sustineat.

Macrobius, nomen viri, Latinè longæuus dicitur. Nam Μακρὸς longus & βίος vita dicitur. scripsit Saturnaliorum libros & commentarios in somnium Scipionis.

Macroceni montes ab Istro flumine nõ longinqui. Plin. lib. 4. cap. 12. alias Macrocemnij.

Macrocephali, populi, Pomponio, ad Bosphorum. Steph. Colchis vicinos esse scribit.

Macrochir cognomen fuit Artaxerxis Assyriorũ regis, ideo illi impositum quod alteram manum haberet longiorem: Latini Longimanum vertunt.

Macron oppidum est Thraciæ nõ procul ab Isthmo Cherronesi, ita dictum à longo muro, quem Miltiades à Propontide ad Melianum sinum duxit. Cherronesum à reliqua excludẽs Thracia. Plin. lib. 4. cap. 11.

Macrones, Vide MACRIS.

Macropolis, Vide EVRYELVS.

Macryes, populi Libyæ. Steph.

Macrynea, vrbs Aetoliæ, vnde Macryneus. Stephanus.

Mactorium, vrbs Siciliæ. Steph.

Macyberna, Herodoto, vrbs Sithoniæ.

Macynia oppidum Aetoliæ in Thaphiasso monte. Strab. lib. 10. & Plin. lib. 4. cap. 2. apud Steph. Macrynia legitur sed corruptè, quod & ipsa literarum series & alphabetici ordinis lex satis indicat.

Madai, Filius Iapheth, Genes. 10. Hic primùm Medorum genti nomen indidit.

Madan Filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25.

Madaura, ciuitas in collimitio sita Getuliæ & Numidiæ, à qua Apuleius Madaurensis est appellatus. Ad hanc vrbem scribit Augustinus lib. Confess. se contuliſſe, cum adoleſcens esset, discendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnasio.

Madaurense, Plin. libro 5. cap. 4. vrbs in Africa libera.

Mad, Vide MACEDOS.

Madia, Nomen viri, 2. Esd. 12.

Madian, Filius Abrahæ ex Cetura, Genes. 25. A quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudæ æ

dæ sita, in deserto Saracenorum contra Orientem maris rubri, inde Madianitæ. Alia vrbs est iuxta Arnonem & Ariopolin, cuius nunc ruinæ tantùm demonstrantur, vbi Hobab siue Ietro socer Mosis, sacerdos Madian habitauit, Exod. 2. Act. 7. Inde Madianitæ, Gen. 37. & Madianitis, fœm. gen. Nume. vigesimoquinto.

Madmena, ciuitas tribus Iudæ, 1. Paral. 2. quæ & Bersabee dicitur. Sunt tamen qui sentiant non ipsam esse Bersabee, verùm in eius vicinia sitam.

Madon, ciuitas regis Iobab. Ios. 11.

Madytus, vrbs Hellesponti: Gentile, Madytius, vel Madyteus. Steph.

Mæa, vrbs Hellesponti: Gentile, Mæatos. Steph.

Mæander, fluuius Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimisque affusus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita sinuosus redditur flexibus, vt sæpe ad fontem credatur reuerti. Apamenam primùm peruagatur regionem, mox Eumeneticam, ac deinde Bargylieticos campos, & Cariam alluit: omnésque eos agros fertilissimo rigans limo, ad decimum à Mileto stadium illabitur in mare. Plin. lib. 5. cap. 29. Vnde obliquitates omnes Mæandros veteres appellarunt, vt cùm res agitur non simpliciter, sed vafris & obliquis cõsiliis, sumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur, vnde & nomen habere videtur, quasi oberret, quærens hominum consortia. More Mæandri illud fieri dicitur, quod tortuosè flexuoséque fit. Hunc poëtæ fingũt Oceani & Terræ filium fuisse, & Cyaneen Nympham genuisse: quam postea Miletus Solis filius compressit, & ex ea Caunũ & Byblidem suscepit.

Mædia, ciuitas Thraciæ, prope Macedoniam, à qua Mædi populi. scribitur cum æ diphthongo, vt differat à Medis populis Asiæ. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pæoniæ. Horum nonnulli ad Macedonas migrauerunt, Mædobithyni dicti. Steph. Apud Aristot. de Mirabilibus, & lib. 9. histor. anim. hæc regio etiam per η scribitur μηδία, vt magna Asiæ Media.

Mænades, eędem, quæ Bacchæ, hoc est, mulieres insanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes. Mænades dictę à verbo Græco μαίνομαι, quod significat insanire.

Mænalus, siue Mœnala, orum, Arcadię mons altissimus, Pani consecratus, & pinis refertus: ita dictus à Mœnalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiastes Theocriti. Hinc Mœnalius, a, um, id est Arcadicus. Est & nomen vrbis Arcadiæ. Steph.

Mœnalia, vrbs Galatiæ. Steph.

Mœnaria, Vide MENARIA.

Mœnobora, vrbs Mastienorum: Gentile, Mœnoboręus. Stephanus, qui alibi Mastianos ad Herculis columnas habitare scribit.

Mœnoles, dictus est Dionysius, quod Latinè totum furentem significat, cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, sacro furore initiantur, Euan Euan clamantes: quę vox aspirata secundum exquisitam Hebręorum linguam, fœminei sexus serpentem significat.

Mœon, Vide MAEONIA.

Mœonia, regio minoris Asiæ, postea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygię ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Misię, Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occasum supra Ioniam excurrens: ita dicta à Mœone fluuio, vt Stephano placet. Hanc Strab. lib. 2. κεκαυμένην χώραν, hoc est, exustam regionem vocat: eámq; arboribus prorsus carere tradit, præter vitem, vini iucundissimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam esse, petrosam & nigram, adustionis quandam similitudinem retinentem. Imminet autem Mœoniæ Tmoli mõtis rupes altissima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chrysorrhoas dicitur. Hinc Mœonius, a, um. Virg. 4. Georg. -cape Mœonij carchesia Bacchi.

Mœonis, Gentile fœmininum, à Mœonia deductum, quo Poëtę vtuntur pro Arachne, puella Lydia. Ouid. 6. Metamorph.

Mœonis elusam signat sub imagine tauri Europam.

Mœonius dictus est Bacchus à Mœonia minoris Asię regione, in qua nullę sunt arbores pręter vitem. Virg.

-cape Mœonij carchesia Bacchi.

Mœotis, palus Scythica, in regione Septentrionali, iuxta Phasidis ostium, Cimmerio Bosphoro à Ponto Euxino discreta, hyeme congelascẽs, Tanaim, aliósque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mœotæ appellãtur. Lucan. lib. 3.

Quáque fretum torrens Mœotidos egerit vndas. Inde fit adiectiuum Mœoticus, tica, ticum. Virg. 6. Aeneid.

-iam nunc Caspia regna
Responsis horrent diuûm, & Mœotica regna.

Aliqui Tauricam insulam (vel potius peninsulam) Mœotin vocarunt. Steph. Hinc pisces Mœotides, seu Mœotici dicti, qui in Mœoti capiuntur, vel in genere omnes, vel, vt Steph. putat, suę speciei tantùm: & Mœotica mella, apud Plin. Ouid. li. 3. Trist. eleg. 12. primam corripit,

-annóque peracto
Longior antiquis visa Meotis hyems.

Mœsia, Vide MOESIA.

Mœson quidam histrio comœdiarum Megarensis: à quo natum Prouerb. Mœsonica dicteria.

Magarsus, maximus collis in Cilicia iuxta Mallum, inde Magarsius & Magarsia Minerua,

cuius illic templum eſt. Steph.

Magdalena, Mulieris nomen. Matth. 28. Luc. 8.

Magdalgad, Ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 5.

Magdaleſ, Ciuitas in tribu Nephtali. Ioſ. 10.

Magdalon, Vrbs Aegypti. Ierem. 44. Exod. 14. Num. 33.

Magdiel, Ciuitas Idumæorum principum, Gen. 36. 1. Paralip. 1.

Magdolus Aegypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdelitæ.

Magedan. Matt. 15. in Græco, Magdala, Ciuitas in littore ſtagni Genezareth, ſiue maris Galilęæ. Hieronymus hanc regionẽ nunc Macedan contra Ieraſan ſcribit in locis Hebr. A quibuſdam dicitur & Dalmanutha regio & Magdalum, ſita inter lacum Genezar & Thabor.

Mageddo, Ciuitas in tribu Manaſſe, Ioſ. 17. quã reparauit Salom. 3. Re. 9. 1. Par. 7. Locus in quo occiſus eſt Ioſias, 4. Reg. 23.

Mageth, Ciuitas Galaad. 1. Machab. 5.

Mageturbia locus in Celtis in quo Arioviſtus Germanorum rex copias Gallorum prælio vicit, non longè à paludibus: Rheno fluuio proximus, Gallicè *Toault*.

Magi populi circa Mediam. Steph.

Magia, fons Siciliæ in agro Syracuſano.

Magia, Steph. vrbs Illyriæ: Gentile, Magiates, vel Magianus.

Magiſtrica, regio Tauriſcorum iuxta Alpes: Incolæ Magiſtrices, vicini Germanis.

Magdolus, vrbs Aegypti: Gentile, Magdolites. Stephano.

Magna, inſula Libyca, quæ Libũ lingua *ταμαλὸ*, 1. Magna vocatur: Gentile, Magnites Steph.

Magna Græcia, Vide GRAECIA.

Magnata, vrbs Hyberniæ, à qua Magnatæ populi vocati ſunt.

Magnentius, imperator Auguſtæ à militibus ſalutatus eſt, electúſq;, anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem conuerſus, Deſiderium fratrem vulnerauit, arrepto gladio: pòſt quoſdam amicos interfecit: tandem ſe gladio confodit, anno 111. imperij ſui. Eutrop. Tripart. hiſt. lib. 5. cap. 10.

Magnes, Athenienſis comicus Antiquæ comœdię tempore Epicharmi. docuit fabulas nouem vicit duabus.

Magnes, Smyrnæus puer, præ cæteris mortalibus formoſus, poëtica inſuper & muſica ornatus, corona inſignis aurea, ac habitu molliore indutus ciuitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autẽ probrum huiuſmodi peroſi, capta occaſione comam eius inciderũt, veſtem, ornatúmque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandem ſuperatis reuertens, Sardibus panęgyricum celebrauit magnificentiſsimum. Suidas.

Magneſia, Macedoniæ regio, Theſſaliæ annexa. Plin. lib. 4. cap. 9.

Magneſia, Ioniæ oppidum ad Mæandrum fluuium, diſtans ab Epheſo (ſicuti ſcribit Plin lib. 5. ca. 29) XVI. M. paſſuum. circa quam L. Scipio Aſiaticus Antiochum regem magna clade affecit. Hinc fit Gentile, Magnes, etis. Lucan. lib. 6. Et Magnetes equis, Minye gens cognita remis. Item fœmininum Magneſſa. Horat. lib. 3. Carm. Ode 7.

Magneſſam Hippolytem dũ fugit abſtinẽs, &c.

Magnetis, filius Glaphyras, conditor Glaphyrarum vrbis Theſſaliæ. Steph.

Magnus, Olani filius, Dacorum rex. Polyd. li. 8.

Magnus, Conſul, collega Apollonij, anno ab vrbe 1213.

Magnus portus, apud Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas Sonthampton.

Mago, caſtellum, Vide IAMNO.

Mago, authoris nomen. Plin. li. 17. c. 10. & li. 1. c. 3. Item Varr. li. 1. de re Ruſtica, ca. 1. Magones plures fuiſſe conſtat. Primus omnium rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante vllum Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum cxx. nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægrè ferens Italiam ab externis inuadi: cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliáque remiſſa. Duos moriens filios reliquit, Aſdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit: ſed apud Locros à Manlio clauſus, ab Annibale liberatur. Liuius quoque lib. 30. ſcribit Magonem Annibalis fratrem, in agro Inſubrium vulneratum, cùm in Africam per legatos reuocatus, nauigaret, apud Corſicam obiiſſe. Mago alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania, Romámque per Lælium mittitur. Mago denique Afer qui de re Ruſtica ſcripſit, de quo Columella lib. 1. ſic ait, Veruntamen Carthaginenſem Magonem vel ruſticationis parentem veneremur. Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem conuerſa ſunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quẽ Virg. in Georgic. ſcribit imitatum. Mago item oppidum in minoribus Balearibus. Pomp. in fine lib. 2.

Magog, Filius Iapheth. Gen. 10. A quo Scythæ genus ducunt, qui primùm Magogi dicti ſunt. Apocal. 20.

Magron, Locus in extremo Gabaad contra Machmas. Iſa. 10.

Maguntina, Vide MOGVNTIA.

Magus, Samois filius, apud Celtas regnauit, à quo illis oppida plurima ſunt poſita. Beroſ.

Mahalath, Vxor Roboam. 2. Paral. 11.

Mahalo, Filius Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth primo.

Mahanaim, Nomen loci in quo obuiã facti ſunt angeli patri noſtro Iacob: ab ipſo propter ea impoſitum, quod duas turmas vidiſſet in

eo loco

eo loco, ſuam & angelorum, Gen. 32.
Maharai, Nomen viri, 2. Reg. 23. 1. Paral. 11.
Mahath, Filius Amaſai filij Elcana. 1. Paral. 6. 2. Paral. 29. & 31.
Mahazioth, Nomen viri, 1. Paral. 25.
Maheleth, Tertia vxor Eſau, filia Iſmahelis, Geneſ. 28.
Mahida, Nomen viri, 1. Eſd. 2.
Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1. Para. 4.
Mahol, Nomen viri. 3. Reg. 4.
Mahometus Arabs, ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis nouam deſumptam doctrinam introduxit. Blond. lib. 9. Pomp. an. ſalutis 625.
Mahometes, Turcarum v. imperator, anno ſalutis 1398.
Mahometes, Ammuratis filius, Turcarum imperator 1 x. imperauit annis x x x. anno ſalutis 1449. Conſtantinopolim vi cepit & expugnauit. hinc Conſtantinus imperator capite truncatus, ſublatúſque cum tota gente fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alij, Taurinũ oppidum, quod nunc Albam dicunt ad confluentes Sauum, Danubiúmque ſitum, à paucis Chriſtianis fugatus, cæſúſque, caſtris exutus eſt. Plat. Hic præter Conſtantinopolitanum & Trapezuntium imperia, quæ ſubuerxit, regna duodecim Chriſtianis ademit, ducentas vrbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris maioribus geſsit. Capham Ponticam vrbem expugnauit, Rhodum fruſtrà tentauit. Italiæ, capto Hydrunte, arma intulit. Egnat. lib. 3. anno ſalutis 1463.
Mahumites, Nomen viri. 1. Paral. 11.
Maia, Atlantis filia ex Pleione, Nympha ex qua Iupiter Mercurium ſuſcepit. Virg. 8. Aene.
Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
Vt Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas,
Idem Atlas generat, cœli qui ſidera ſulcit.
Horatius in Odis.
Mercuri facunde nepos Atlantis.
Nonnulli etiam tradũt eam Vulcano nupſiſſe.
Significat & obſtetricem, vt ait Suidas in Socratis vita. Eſt & dea, Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant.
Maieſtas, dea, Honoris & Reuerẽtiæ filia. Ouid.
Donec Honor, placidóque decens Reuerẽtia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris,
Hinc ſacra Maieſtas quæ mundum temperat omnem,
Quáque die partu eſt ædita: magna fuit:
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo,
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.
Maximin, nomen viri. 1. Par. 24.
Miolus Patria Aruernenſis, Archidiaconus Matiſconenſis: qui ex morbo luminibus orbatus eſt: viſum tamen compluribus prodigioſè reſtituit.
Maiorianus, x l i x. Rom. imperator, imperauit annis v. an. ab vr. 1210. cos. collega Leonis Aug. in Africam mouit procinctum. Caſſio. Proco. lib. 3. de bel. Vandal. Haud procul à Tetrionẽſi ciuitate iuxta Hiriam flumẽ occiſus eſt. Diac. Pomp. Caſſ. Iornandes, anno ab vrbe 1214.
Maiorica, inſula.
Maius, mẽſis à maioribus dictus eſt, quia (vt inquit Macrob.) maioribus conſecratus erat, quorum conſilio Reſpub. gerebatur: ſicut Iunius à Iunioribus, qui rem armis gerebant. Poſtquam enim Romulus populum Romanũ in maiores minoréſque diuiſit, vt altera pars conſilio, armis altera Rempublicã tueretur, in honorem vtriuſque partis hunc Maium, ſequentem Iunium vocauit. Ouid.
Hinc ſua Maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à Iuuenum nomine dictus adeſt.
Sunt qui Maium à Maieſtate dea denominatum velint, quòd flamen Vulcanalis Calendis Maiis huic deæ rem diuinam facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea quòd hoc menſe mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.
Malaca, ciuitas in Hiſpania Bætica. Martianus, Syga oppidum è regione Malacam vrbem Hiſpaniæ contemplatur. Pomp. lib. 2. Gentile, Malacitanus. Steph.
Malachias, nomen prophetæ. Mala. 1.
Malachitanam hiſtoriã Petrus Boſca deſcripſit.
Malachus, poëta Syracuſanus, qui nunquã meliùs aut doctiùs ſcribebat carmine, quàm cum ira percitus ad carmen accedebat.
Malalai, nomen viri. 2. Eſd. 12.
Malaleel, filius Cainan, Gen. 5. Luc. 3.
Malaſar, nomen viri. Daniel. 1.
Malateſta, Pandulfi filius, Piſaurienſis Senator Romanis à Pontifice Benedicto datus eſt, anno ſalutis 1399.
Malchus, nomen illius, cui Petrus auriculam abſcidit. Ioan. 18.
Malchus, hiſtoricus ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino vſque ad Anaſtaſium. Suidas.
Malcolmus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1154.
Malconſeglio, Vide S C O R D A N A.
Malea, ſiue Malia, promontorium Laconiæ, per 50. millia paſſuum in mare protenſum, aduerſíſque ventorum flatibus nauigationem reddens periculoſam: vnde factus eſt locus prouerbio, Cùm ad Maliam deflexeris, domeſticos obliuiſcere. Virg. lib. 5.
Ionióque mari, Maleæque ſequacibus vndis.
Stat. lib. 7. Thebaid.
-Raucæ circunſonat ira Maleæ.
Dicta Malea à Maleo Argiuorum rege, qui in ea templum pulchrum conſtruxit, quod Maleoticum appellauit.

Maleuentum, Campaniæ vrbs, quam nunc, teſte Perotto, boni ominis cauſa Beneuentum dicimus. Plin. lib. 3. cap. 10.

Maleus, Plin. lib. 2. cap. 73. in Indiæ gente Oretum mons eſt, iuxta quem vmbræ æſtate in Auſtrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

Maliaca, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. Vulgò *Malgrado*.

Maliacus ſinus Locrorum Epicnemidiorum eſt è regione Eubœæ, in quem Sperchius fluuius influit. Ptol. Ita dictus à Malico oppido, cuius meminit Steph.

Malichis Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.

Maliea, vrbs Theſſaliæ, à qua populi Maliees, & mare vicinum Malienum dicitur. Strabo libro 13.

Μαλιεύς, Stephano, vrbs dicta à Malo filio Amphictionis, aut Amyri Bœoti. Hinc ſinus Maliacus. Gentile, Malieus & Maleates, quod etiã à Malea promontorio Laconiæ deriuatur. Stephanus.

Malimnus, Siciliæ mons malis, hoc eſt, pomis refertus. Theocritus.

Mallada vrbs Perſica: Gentile, Malladenus. Stephanus.

Malli, populi Indiæ, ex illis qui cum Doriade Bacho reſtiterunt. Steph.

Mallois, entis, Apollo Leſbius & Malois locus in quo templum Apollinis Leſbij, ἀπὸ τῦ μάλλ τῆς μαντεῖς. Steph.

Mallos, Ciliciæ oppidum clariſsimum, à Mallo conditore ita dictum, vt ex Callimachi ſententia refert Steph. Lucan. lib. 3.

Mallos & extremæ reſonant naualibus Aegæ.

Mallotæ, Nomen populi. 2. Mach. 4.

Mallotes, à populis Indiæ Mallis: vt Ariſtoph. Mallotes. Vide MALLI.

Malloch, Filius Azabiæ filij Amaſiæ. 1. Paral. 6.

Malot Tages, apud Ianigenas regnauit.

Malſane, vrbs felicis Arabiæ: Gentile, Malſanites: Steph.

Malua, fluuius Africæ, ex Atlante oriens.

Malus, vide MALIAE.

Malus mons eſt in ea parte Indiç, quæ eſt intra Gangem, à quo vicini populi, Mali appellantur. Plin. lib. 6. cap. 17.

Malys, vide MEMPRICVS.

Mamarcina, vrbs Auſoniæ. Gentile, Mamarcinæus. Steph.

Mamaus, fluuius eſt Peloponneſi, in tractu Triphiliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Strabo lib. 8.

Mamblia, oppidum Aethiopiæ, ab ea parte qua Africam ſpectat. Plin. lib. 9. cap. 29.

Mambre, ciuitas, Gen. 13. quæ & Hebron & Arbee dicitur, Gen. 23. & 35. Sunt tamen qui dicunt locum eſſe in Hebron, dictũ in quercub. procul ſex ſtadiis ab Hebrone. Frater Eſchol & Aner. Gen. 14. Heb. Manre.

Mambres, vnus ex illis qui Moſi reſtiterunt. 2. Tim. 3.

Mamelus, XVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX.

Mamercus, præſul Viennenſis, qui, teſte Ptolemæo, Luceuſi anno CCCCLIIII. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes noſtri vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infeſtabatur. Volaterranus.

Mamers, lingua Oſcorum, dictus eſt Mars, detractione ſyllabæ, qui & Mauors etiam appellatur. Mamertus prænomen Oſcum, ab eo quòd hi Martem Mamertem appellant. Apud Liuium Mamertus Aemylius dictator, ex gente Mamerta. Quidam dicunt, Aemyliam gentem à Mamerto appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Aemylio.

Mamerthes Corinthius, filios fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam vbi Siſapo factum reſciuit, eum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

Mamertina, quæ & Meſſana, nomen vrbis.

Mamertinus, conſul, collega Neuitæ, anno ab vrbe 115.

Mamertini, populi Campani. Hi cùm Meſſanam colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potius quàm Meſſanenſes ſunt vocati, & cùm ager eorum vini feraciſsimus ſit, Mamertinum vinum, non Meſſanenſe appellatum eſt. Martial.

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta
Si detur, quoduis nomen habere poteſt.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmoniis ſubuerſa fuit, quòd Meſſanij 50. virgines Lacedæmones violare tentaſſent, &, non conſentientibus, eas occidiſſent. Plin. libro 14. cap. 6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate Cicer. in Verrem act. 4. & 7. de Orat. μαμέρτιον Steph. vrbs Italiæ.

Mamertus, Vide MAMERS.

Mamertus Corinthius.

Mamitus, XIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX. Is rurſus milites exercuit, & aſſuefecit laboribus & interpoſitis deliciis, vnguentis & opobalſamis militiam & pugnas exequebatur, cœpítq; formidini eſſe Syris & Aegyptiis. Beroſ.

Mamius Papyrius, rex Sacrorũ, an. ab vrb. 245.

Mammeanæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexãdro Seuero inſtituti. Lamprid. anno ab vrbe 984.

Mammilla, nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mammillorum familia eſt vocata.

Mamuchan, dux Perſarum. Eſth. 1.

Mamurius, faber ærarius laudatiſsimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia confecit, ad ſimilitudinem eius, quod de cœlo deciderat. De hoc ſic ſcribit Feſtus,

Mamurij Veturij nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de causa: Numa Pompilio regnante, è cælo cecidisse fertur ancile, id est scutum breue: quod ideo sic appellatum est, quia ex vtroque latere erat recisum, vt summum infimúmque eius latus medio pateret, vnáque edita vox est, omnium potentissimam fore ciuitatem, quandiu id in ea mansisset. Itaque facta sunt eiusdem generis plura, quibus id misceretur, ne internosci cæleste posset. Probatum opus est Mamurij Veturij, qui prẽmij loco petiit, vt suum nomen Salij inter carmina canerent. Hæc ille.

Ouid. 3. Fastorum.

Inde sacerdotes operi promissa vetusto
Præmia persoluunt, Mamuriúmque vocant.

Mamûrra, Formiis natus, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos. primus Romæ in Cælio monte parietes domus suæ marmore incrustauit. Hic est qui Epigrammate Catulli pro scissus est. Idem columnas ex Carystio marmore habuit. Plinius, Mamurra alter ante hunc apud Oscos natus tẽporẽ Numæ, ancilia, pluráque deorum signa ex ære composuit. Huius etiam meminit Ouid. in Fast.

Mamûræ, senatoria familia erat Romæ.

Manæthus Aegyptius fuit ex Diospoli vrbe ortus, qui de physiologia & astrologia iudiciaria carmen reliquit: fuit & alter hoc nomine Mendesius sacerdos apud Aegyptios, vtriusque meminit Suid.

Manahath, Filius Sobal filij Seir, Gen. 36. 1. Par. 1. Est & regionis nomen, 1. Para. 8.

Manahem, Filius Gaddi. 4. Reg. 16.

Manaim, ciuitas quæ est terminus tribus Gad, in regione Galaaditide, Leuitis & confugio concessa. Ios. 13. & 21. 1. Paral. 6.

Manalis lapis, ostium Orci, per quod animæ inferorum ad superos manant, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabant petram quandam, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis, quam cùm propter nimiã siccitatem in vrbem pertraherent, sequebatur statim pluuia: eúmque, quòd aquas manaret, manalem lapidem dixere. Festus.

Manasse, siue Manasses, Filius primogenitus Ioseph, Genes. 41. Pater Esriel, 1. Paralip. 7. Filius Ezechiæ, regis Iuda, filij Achaz, 4. Reg. 21. 1. Paral. 3.

Mancaleus, XIIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Mancinus, nomen viri, à quo Mancinates prodamnato, quòd Mancius insignem domũ habuerit, quæ eo interfecto publicata est.

Mandane, Astyagis filia, quæ ei visa est per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipsius vrbem oppleret, atque vniuersam Asiam inundaret. Hæc Cambysi nupsit, ex quo genuit Cyrum. Herod. lib. 1.

Mandanes, 11. Medorũ rex, regnauit annis 50.

Mandanis fuit Gymnosophista insignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Iouis filij epulum vocari iussisset, & parenti amplissima præmia, detrectanti verò grauissimum cruciatum proponeret, constantissimè ferunt respondisse, nec illum Iouis filium esse magnæ parti terrarum imperare, nec se illius donis permoueri, cui nulla esset satietas: nec minas pertimescere, quod viuenti India abundè multa esset suppeditatura, mortem verò tantum abesse vt formidaret, vt multis etiam votis eam expeteret quæ sese marcida senio carne liberatũ in puriorem meliorémque vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandaræ, pars Cyri Macedonicæ.

Mandonius, dux Hispanus, partes Romanorum cum Scipione Africano in Hispania iuuit, deinde Scipione ægrotante, seditionem agitauere, in Romanósque insurgere cœperunt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendisset, veteris officij memor, tantũ castigatos verbis dimisit. Liu. lib. 29.

Mandreni & Mandianitæ, populi Arabiæ. Vtuntur autem Arabes duobus his typis Gentilium. Stephanus.

Mandro, nauicularius quispiam, qui aspirante fortuna, tandem factus est imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, pristinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis Mandropolites. Steph.

Mandubij Ausabij, Gallicè *Le pays à lentour d'Aleſie en la duché de Bourgongne.*

Mandyrium, vrbs Apuliæ: Ciuis Mandyrinus. Stephanus.

Manes, Manichæorum princeps, Perses vita, & moribus barbarus, ingenio acer, Christi se nunc gerere formam conabatur ostendere, nunc se ipsum Paracletum esse prædicabat: cuius imitatores Christum veram carnem sumpsisse negarunt, anno salutis 279. Euse. li. 7. ca. 27. August. lib. de Hæres.

Manes hæreticus, qui imperante Aureliano Romam venit è Perside: Hic ponebat duo principia inuicem contraria: Dicebat se natum ex virgine, & in montibus educatum: Ponebat vnicam in Christo naturam diuinam. Eius verò humanitatem dicebat esse phantasticã: caussatus non esse verisimile deum pati voluisse: Euseb. plura de hoc.

Manes, animas è corporibus egressas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphrasim. Nam manum bonum est. Alij Manes à manando dictos intelligunt. Nam manibus plena sunt loca inter Lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tantùm deos putant, per eos deierant: eos, vt o-

raculò consulunt, precatíque quæ volunt, vbi tumulis incubuêre, pro responsis ferunt somnia. Verba sunt Pomp. Melę lib. 1. Manes etiam ad genios duos, quos cum vita sortimur, authore Seruio, retulit Virgil. 6. Aeneid. eo carmine.

Quisque suos patimur Manes, &c.

Nam manes, δαίμονες sunt præsules corporibus humanis attributi, qui parentum seminibus manauerunt. Inde Summanus, id est, summus inter manes dictus est Pluto. Verùm Manes, quòniam corporibus eo tempore tribuuntur, quo fit prima cóceptio, post vitam iisdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures. Qui si vitæ prioris adiuti fuerint honestate, in Lares domorum vrbiúmque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laruæ perhibentur ac Manes. Manes igitur tam boni quàm truces sunt constituti, quos Agathos & Cacodæmonas vocant Græci. Antiqui animũ à corpore seperatum Manẽ deum vocabãt. Apuleius de Socratis dęmonio dicit, Manes animi dicuntur melioris meriti, qui in corpore nostro genij dicuntur, corpori renuntiantes lemures, cum domus incursionibus infestarent, laruæ appellabantur: contra si boni fuerint, lares familiares. Festus ait, Manes Dij ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manare credebant, cósque deos superos atque inferos dicebant. Cic. li. 2. de legi. Deorum manium iura sancta sunto.

Manesium, vrbs Phrygiæ à Mane ditissimo conditore. Steph.

Manethus Mendes, Aegypti sacerdos. Alter eiusdem nominis è Diospoli Aegypti, scripsit physiologiam & apotelesmata versibus in astrologia, id est effectus astrorum. Suid.

Manethusa vrbs Cretæ insulæ. Pomponius Mela lib. 2.

Manfredus, regem Siciliæ se appellari, adorari, coronarique ex ritu & maiorum more curauit. Biondus.

Mania, niæ, vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin. lib. 6. cap. 25.

Mania, dea, larium mater, cui olim sacrificabãt: & Maniæ, laruæ quædam, quas nutrices pueris minitari solent.

Manichæi, hæretici quidam dicti sunt à quodam Persa, qui vocabatur Manichen: quanuis & ipsum, cùm eius insana doctrina cœpisset prædicari, (nam antehac Vrbicus vocabatur) discipuli eius in Græcia vitantes nomen insaniæ, quasi doctiores, & eo ipso mendaciores, geminata nn, Mannichæũ, quasi manna fundetem, pro Manichæo, id est insano, appellauerunt.

Manilius Octauius, à quo Manilij fluxere: is Tusc. dux, & Tarquinij gener, ad quem ille post fugam se recepit, eiusque auxilio Romanis intulit bella. Liu. lib. 1.

Manilia lex illos etiam admittebat ad gerendos magistratus, quorum maiores in Romana rep magistratum non exercuissent.

Maniolæ, insulæ ex aduerso Indiæ, extra Gangem, in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habent, detineri, nec vlterius progredi sinunt, nequando lapis Herculeus, qui circa ipsas gignitur, illa ad se trahat. Eas tenent Antropophagi, Manioli dicti. Ptol. lib. 7.

Manius Marcius, ædilis plebis, primùm frumento populum in modios assibus donauit. Plin. lib. 18. cap. 3.

Manliana, vrbs Lusitaniæ, Ptol. Vulgò *Mons maior*. Manliana item, Tuscorum vrbs. Ptol. hodie Mallianum.

Manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re male gesta à consulibus ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vrbis parum esse præsidij, lecta mille iuuenum manu, arcem Capitolinam occupauit, & à vi hostium seruauit intactam. Aqua tamen ipsa arce, quòd in affectati regni suspicionem venisset, postea præcipitatus est: cautúmque est Senatusconsulto, ne quis ex Manlia gente Marcus diceretur. Historiam hanc latius refert Liuius libro secundo ab vrbe, & Seruius enarrans illud Virgilij, In summo custos Tarpeiæ Manlius arcis. Plinius de fortitudine cap. 28. lib. 7. Haud minora, inquit, forent Manlij Capitolini decora, ni perdidisset illa exitu vitæ. Ante xxii. annos bina ceperat spolia. Primus omnium eques coronam muralẽ acceperat, sex ciuicas, xxxvii. dona, xxxiii. cicatrices aduerso corpore exceperat: P. Seruilium magistrum equitum seruauerat, ipse vulneratus humerum ac femur. Super omnia, Capitolium, summámque rem in eo solus à Gallis seruauerat, si non regno suo seruasset.

T. Manlius Torquatus, cognomento imperiosus, quòd sæuissimi exempli author, insignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuiũ Decadis primæ lib. 4. Gellius lib. 9. cap. 13. vel quòd filium quòd contra edictum suum cum hoste pugnasset virgis cæsum securi iussisset percuti: Eras. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenij & linguæ tarditatem à patre in prædia rusticana relegatus fuit, patremque iudicio exemit à Marco Pomponio accusatum, Liuius libro quarto Decad. primæ.

Manlius Volso. Liuius lib. 8. de bello Macedonico, Cn. Manlius Volso, inquit, Consul in Asia acceptis à L. Scipione copiis & exercitu lustrato, contra Gallogræcos bellum gessit, cósque superatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo missi fuerant, restitere: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Aemilius Paulus dicebant se legatos, Cn. Manlio datos, pacis

pacis fœderíſque cum Antiocho ineundi gratia. Manlium autem operam dediſſe, vt eam pacem turbaret, multóſque nobiles viros in exercitu, ſua temeritate morti obieciſſe: vicit tamen, amicis atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus. Hactenus Liuius.

Manlius proconſul, ex Hiſpania reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res bene geſtas peteret, exemplum obſtabat, quod ita comparatum more maiorum erat, nequis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatámque prouinciam tradidiſſet ſucceſſori: medius autem honos Manlio habitus eſt, vt ouans vrbem intraret Liu. lib. 50.

T. Manlius, iuris Pontificij peritus, iudex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, audita cauſa ita pronunciauit, Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum republica & prole mea indignum iudico, protinúſque è conſpectu meo eum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima ſe ſuſpendit: neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur, conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuáſque præbuit aures. Valerius de ſeueritate.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus, vir doctus ex Rhodia diſciplina Monolis, & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet, ſublato ambitu Conſul factus eſſet. Plus facultatis habuit ad dicendum quàm voluntatis. Itaque ſtudio huic non ſuffecit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, cui etſi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicem dicunt: erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ: ſumma verborum & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas, me quidem admodum delectabat.

Prædianus autem de eodem ſic ſcribit, L. Torquatus, qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſauit, qua & ipſe Sylla & collega damnati ſunt. Rurſus eum accuſauit, quòd in coniuratione Catilinæ fuiſſet: defenditur à Cic. cuius extat oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem quum Seruilius fortè cœnaret, filióſque ſuos deformes animaduerteret: Non ſimiliter (inquit) Manli fingis & pingis. Ad quem Manlius, In tenebris (inquit) fingo, in luce pingo. Macrobius.

Manlius Antiochenus, conditione ſeruus, arte aſtrologus ac poëta, vnà cum Plotio poëta mimorum, & Taberio grammatico conſeruus, ex Aſia vna naui aduectus deſcribitur. Plinius libro 35. capite 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis vtilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit.

Manlius Mathematicus apici gnomonis auratam pilã addidit, cuius vertice vmbra colligeretur in ſemetipſam, alia atque alia incrementa iaculantem apice, ratione, vt ferunt, à capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.

Manlius Theodorus, Conſul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1258.

Manacarta, vrbs Arabiæ: Gentile, Manacartenus. Steph.

Manneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tuſconis dei, alias Teutonis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide ALEMANNI.

Mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius condi tore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ: Gentile, Mãthyreus.

Mantinea, vrbs Arcadiæ, quæ poſtea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Perſæ patri curator regni fuit. Sed poſtea Hadriani imperatoris iuſſu rurſus Mantinea fuit appellata, Strab. lib. 8. Homer. ἀμφὶ γαυτ' εἶχον, καὶ μαντινέην ἐυέρσην. Mantineam, Epaminondas ſuperatis ſecunda pugna Lacedæmoniis, illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obiit: Gentile, Mantineus, & Mantinis fœm. Mantinicus poſſeſſiuum.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Prœti. Ex qua, Homer. lib. 5. Odyſſ. Polyphideum & Clytum ſuſcepit.

Manto, ûs, mulier fatidica, Tireſiæ Thebani filia, quæ cùm poſt patris obitum, Creontis & Theſei tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, vbi Apollinis Clarij templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi fluuio (vt poëtæ fabulantur) aut certè ex Tyberino rege Ocnum peperit: qui poſtea ad Padum fluuium vrbem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mantua, vrbs Tranſpadanæ regionis clariſsima ab Ocno filio Tyberis, & Mantûs Tireſiæ Thebani vatis filiæ, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virgil. lib. 10. Aeneid.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantûs & Tuſci filius amnis,
Qui muros, matrílq; dedit tibi Mantua nomẽ.

Sed an verum ſit, quòd vnquam in Italiam venerit, nolo nunc citare Pauſaniam, Hellanicum, & Græcorum multitudinem magnam. Poëtarum clariſsimo illuſtriſsimóque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius fœlix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli poſſunt. Mantuanus, na, num, à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus Homerus, Virgilius dictus eſt. Eſt etiam Mantua, oppidum Hiſpaniæ, olim Viſeria apud Ptolemæum.

Mantuanus poëta Strozas, qui Bucolica & alia poëmata scripsit.

Manue, pater Samson. Iudic. 13.

Maoch, pater Achis regis Geth. 1. Reg. 27.

Maon, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Filius Sammai filij Reccm. 1. Paral. 2. Est & nomen solitudinis in campestribus ad dextram Iesimon. 1. Reg. 24.

Maonathi, filius Othoniel filij Cenez. 1. Regum 23. 1. Paral. 4.

Maozim, Nomen idoli. Daniel. 11.

Mapeta, Sarmatię in Asia vrbs. Ptol. vulgò *Cobá.*

Mara, Quinta Israelitarum mansio. ibi enim Moses iactu ligni amaras aquas in dulcem vertit saporem. Exod. 15. Num. 33.

Marache, vrbs Indica. Gētile, Marachius. Steph.

Marai, Nomen viri. 1. Paral. 27.

Maraia, Nomen viri. 2. Esd. 12.

Maraioth. Nomen viri. 2. Esd. 12.

Maras, Nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditissimus. humanus & officiosus in omnes tum ciues, tum hospites. Erasm.

Marathesium, vrbs Cariæ, incolæ Marathesij.

Marathius, XIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis xxx.

Marathon, Attici agri ciuitas, distans ab Athenis circiter decem millia passuum, non procul à Tricorytho & Rhamnunte, nece Icari regis insignis, & Milciadis gloria, qui ibi centum millia ex Darij Persarum regis exercitu profligauit: item Thesei victoria, qui tantum Marathonium ibi superauit, Ouid. 9. Metam.

-te maxime Theseu,
Mirata est Marathon Cretæi sanguine tauri.

Stephano Marathon, vicus est in tribu Leontide: possessiuū Marathoniacus. Et alibi vnam dicit ex Tetrapoli Attica. Est & oppidum hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnem vrbem: in qua clarum Nemesis templum fuisse memoratur.

Marathonia, sylua fuit in Attica, in qua Theseus taurum toti regioni formidolosum occidit.

Marathonia, vrbs Thraciæ, non procul Abderis. Gentile, Marathoniates. Steph.

Marathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis Marathenus: Gentile, Marathusius. Steph.

Marathusa, insula quædam à copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope Clazomeniam esse scribit. Ciuis Marathusius.

Maratus, XIIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis xv.

Marcæum, mons Troadis iuxta Geragithem. Incolæ, Marcæisij. Steph.

Marcella, mulier Romana, quæ cùm à matre rogata esset, gauderétne se nupsisse, Ita valde, respondit, vt amplius nolim.

Marcellinus, Consul, anno ab vrbe 1093.

Marcellinus, alius Consul, cum Aureliano Aug. anno ab vrbe 1027.

Marcellinus, Roman. pontifex XXVII. anno salutis 295.

Marcellius, à Tiberio Cæsare Iudææ præfectus. Ioseph. lib. 18. cap. 11.

Marcellus, nomen viri clarissimi Romani proprium, cuius gesta, & à Plutarcho, & ab aliis scripta sunt. Hic Gallorum ducē singulari certamine fudit, spolia legit, Annibalem primus vincipossedocuit, Syracusas per tres annos expugnauit, quinquies consul insidiis Annibalis deceptus, magnifico sepultus fuit. Vide Marcellos reliquos in MARCVS.

Marchia Bohemiæ regio.

Marcia, vide MENLARIA.

Marcion, hæreticus, Cerdonis hæretici discipulus, circa annum salutis 143.

Marclylas, latro insignis in sylua Dodonça. Tortelius.

Marcomani, interioris Germanię populi, Hercyniæ sylvæ accolæ, qui hodie Morani dicuntur. Hi Arioui sto duce Rhenum transgressi magna suorum strage à Cæsare fuerunt superati.

Marcomirus. Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliam impetum fecit, eámq; ad Mosam vsque subegit.

Marcus Acilius Auiola, cōsul, anno ab vrbe 13.

Marcus Acilius Balbus, cos. anno ab vrbe 640.

Marcus Acinius Balbus, consul, anno ab vrbe 604.

Marcus Aelius Antoninus, philosophus, & L. Aelius, Commodus, Verus. Diui F. AA. XVIII. Roman. an. XIX. Tum primùm Romana Resp. duobus æquo iure imperium administrantibus paruit. Eutrop. lib. 8. Iul. Capitol. in M. Anton. anno salutis 162.

Marcus Aemilius Barbula, consul, ab vrbe condita 524.

Marcus Aemilius Lepidus, consul, ab vrbe condita 468.

Marcus Aemilius Lepidus Porcina, consul, ab vrbe condita 617.

Marcus Aemilius Mamercus, II. tribunus militum, ab vrbe condita 355.

Marcus Aemilius Mamercus, consul, ab vrbe cond. 346. v. trib. milit. ab vrbe condita 380.

Marcus Aemilius Paulus, magister equitum, Hetruscos vicit, triumphum egit, ab vrbe condita 452.

Marcus Aemilius Scaurus, consul, ab vrbe condita 639.

Marcus Aemilius Scaurus Hortensius, consul, ab vrbe condita 646.

Marcus Albinus, tribunus militum, ab vrbe condita 377.

Marcus, Alexādrinæ Ecclesiæ Episcopus, Eumenidis successor. Euseb. libro 4. cap. 11. anno salutis 147.

Marcus Antonius orator, Vide ANTONIVS.

Marcus Antoninus philosophus, patre Annio Vero,

Vero, qui in prætura decessit, porrò Annio Vero auo, qui Consul II. fuit, natus. Iul. Capit. anno salutis 122. Qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iussu cum L. Vero adoptatus fuit, præceptores habuit in elementis primis Euphorionem, Geminum Commodum, Andronem musicum, & Geometram. Vsus est grammaticis, Græco Alexandrino: Latinis, Trosco Apro, Pollione, & Eutychio Proculo Siccensi. Oratoribus, Græco Annio Marco, Caninio Celere, & Herode Attico: Latino, Frontone Cornelio. Anno XII. ætatis habitum philosophi sumpsit. Vsus est Commodo magistro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronensem, Plutarchi nepotem, Iunium Rusticum, Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerum, Peripateticum. Iul. Capit.

Marcus Apuleius, Consul, anno ab vrbe 204.

Marcus Aquilius, Consul, anno ab vrbe 625. & 653.

Marcus Aquilius, Iurisconsultus egregius. Cic. pro Cæcinna.

Marcus Asinius Agrippa, Consul, anno salutis 26.

Marcus Asinius Marcellinus, Consul, anno salutis 55.

Marcus Attilius Glabrio, Consul, ab vrbe condita 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, Consul, anno salutis 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregia virtute, primò Carthaginenses pluribus præliis vicit, tandem tamen ab iis duce Xathippo Lacedæmonio victus captúsque, Romam missus est, de captiuis commutandis acturus, fide data, se, si nihil perfeciisset, rediturum. Cùm autem Romæ in Senatu ita egisset, vt censeret è Rep. non esse captiuos commutandos, factúmque esset in eius sententiam Sen. Consultum, amicis omnibus inuitissimis (vt fidem suam liberaret) ad Carthaginenses rediit, ab iisque est exquisitissimis suppliciis interfectus. Cicc. in Paradoxis, & aliis locis.

Marcus Attilius Volso, Consul cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 576.

Marcus Aufidius Fronto, Consul cum P. Cornelio Anulino, anno ab vrbe 951.

Marcus Aurelius Cotta, Consul cum L. Lucullo, anno ab vrbe 680.

Marcus Aurelius Cotta alius, Consul cum M. Messala, anno ab vrbe 772.

Marcus Bœbius Pamphilus, Consul cum Cornelio Cethego, anno ab vrbe 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Consul cum M. Aemilio Scauro, anno ab vrbe 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Consul cum C. Iulio Cæsare nullam partem iuris sui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta pecsulantia, vt aliquando Bibulum liberius sibi resistentem in carcerem duci curauerit magna omnium bonorum indignatione. hic legem agrariam tulit, & item aliam de iure trium liberorum.

Marcus Claudius Crassus, Tribunus militū, anno ab vrbe 353.

Marcus Claudius Marcel. Dictator, anno ab vrbe 428.

Marcus Claudius Marcellus, Consul cum C. Nautio Rutilo, anno ab vrbe 466.

Marcus Claudius Marcellus. Vide MARCELLVS.

Marcus Claudius Marcellus, vir consularis, cùm Pompeio fauisset, à Cæsare tamen per Senatū venia impetrata redire vellet Romam, à familiari quodam suo occisus est. Extat elegãs Ciceronis oratio: qua Cæsari, ob eius restitutionem gratias agit.

Marcus Claudius Marcellus, tres Cõsulatus gessit, quorum primo Aspinos Gallos domuit, anno ab vrbe 588.

Marcus Cornelius Decemuir legum ferẽdarum anno ab vrbe 304.

Marcus Cornelius Cethegus, Consul cum L. Antio Gallo, anno ab vrbe 594.

Marcus Cornelius Cethegus, alius Consul cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550.

Marcus Cornelius Maluginẽsis, Tribunus militum Cõsulari potestate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.

Marcus Cornelius Maluginẽsis, alius Consul cũ L. Papyrio Crasso, anno ab vrbe 319

Marcus Crareuicus, Bulgarorum princeps, prælio superatus à Pazaite, patris mortem vltus, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem sibi subiecit. Egnat. anno salutis 1378.

Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro, terra ingenti hiatu discessisset, respondissentque aruspices, deos Manes non aliter quam humana victima posse placari, neq; prius hoc barathrum claudendum esse, quàm si se aliquis in id sponte deiecisset, armatus equo insidens se dis Manibus deuouit, atque ita in apertam voraginem se præcipitauit: quæ eo facto clausa est. Vide CVRTIVS.

Marcus Curius Dentatus, Vide CVRIVS.

Marcus Fabius Ambustus, Tribunus militum Consulari potestate, anno ab vrbe 375. & iterũ anno 386, idem II. Consul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400. Tarquimienses & Faliscos superauit.

Marcus Fabius Buteo, bis Consul fuit: semel cũ L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio post, cum C. Attilio Balbo: primo Consulatu classem Punicam apud Eginiurum superauit.

Marcus Fabius Dorsus, Consul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.

Marcus Fabius Licinius, Consul cum M. Octacilio Crasso Messala, anno ab vrbe 507.

Marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus, qui præter ſtudia literarum & rei bellicę, quibus inſignis erat, etiam pingere didicerat, vnde cognomen reportauit. ſcripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam etiam hodie extant. Fuit autem Cõſul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 487.

Marcus Fabius Vibulanus, Conſul cum Poſthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313. idem decennio póſt, Tribunus militum Conſulari poteſtate.

Marcus Folius Flacinator, Tribunus militum Cõſulari poteſtate, anno ab vrbe 323.

Marcus Folius Floccinator, Conſul cum P. Plautio, anno ab vrbe 436.

Marcus Fronto, Cõſul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.

Marcus Fuluius Flaccus, Conſul cum M. Plautio Hypſæo, primus omnium Lugures tranſalpinos bello domuit, anno ab vrbe 629.

Marcus Fuluius Nobilior, Conſul cum Cn. Manlio Volſone, anno ab vrbe 565.

Marcus Fuluius Pætus, Conſul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

Marcus Furius Camillus, vide CAMILLVS.

Marcus Geganius Macer, Conſul cum C. Iulio Tullo, anno ab vrbe 308. iterum cum T. Quintio Capitolino Barbato, anno 312. quo anno Cluilium Volſcorum imperatorem prælio victum cepit, & in triumpho duxit. tertium cum L. Seruio Fidenate, anno ab vrbe 310.

Marcus Genutius Augurinus, Conſul cum P. Curiatio Philone, anno ab vrbe 310.

Marcus Germeus, Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.

Marcus Herennius, Conſul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.

Marcus Horatius Barbatus, Conſul cum L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrannidem fregit, App. Claudium vrbe pellendum curauit: de Volſcis, Equis, & Sabinis triumphauit.

Marcus Horatius Puluillus, Conſul cum P. Valerio, eo ipſo anno quo reges exacti ſunt: nam cùm Brutus, Cos. cum Arunte Tarquinio congreſſus, mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriúſque Lucretius in eius locum ſuffectus, paulò póſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit, in id quod eius anni ſupererat, biennióque póſt iterum Conſul factus eſt cum Valerio Publicola.

Marcus Horatius Puluillus alter fuit, Põt. Max. tanta conſtantia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret, poſtémque tenenti allatum eſſet de morte filij, neque vultum mutarit, neque poſtem remiſerit, carmẽque quod pronũtiabat interruperit, neque prius quidquam nuntio reſponderit, quàm abſoluta dedicatione.

Marcus, Iudææ præfectus, anno ſalutis 14.

Marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

Marcus Iunius Brutus, Iuriſconſultus egregius, ſcripſit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

Marcus Iunius Brutus, iuriſconſulti filius, adeò à parente degenerauit, vt comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cice. de claris orator.

Marcus Iunius Brutus, C. Cæſaris interfector. Vide BRVTVS.

Marcus Iunius Pera, Conſul cum M. Aemilio Barbula, anno ab vrbe 524.

Marcus Iunius Pœnus, Conſul cũ Q. Aelio Pæto, anno ab vrbe 587.

Marcus Iunius Syllanus, c o s. cum Q. Metello, dum collega Iugurtham Numidia exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatúſque eſt.

Marcus Iunius Syllanus, Cõſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 729.

Marcus Iuuentius Helua, Conſul cum T. Sempronio Graccho, anno ab vrbe 591.

Marcus Licinius Craſſus. vide CRASSVS.

Marcus Licinius Craſſus, alius Conſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 724. Item alius Conſul cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 779.

Marcus Licinius Craſſus Frugi, Conſul cum Q. Lecanio Baſſo, anno ab vrbe 816.

Marcus Licinius Lucullus, Cõſul cum C. Caſſio Varo, anno ab vrbe 681.

Marcus Liuius, Conſul cum L. Aemilio Paulo, anno ab vrbe 535.

Marcus Liuius Denter, Conſul cum C. Aemilio Paulo, anno ab vrbe 452.

Marcus Liuius Druſus, Conſul cum L. Piſone Ceſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, anno ab vrbe 642.

Marcus Liuius Druſus, vide DRVSVS.

Marcus Liuius Salinator, Conſul cum Claudio Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſpania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, collegæ ope interceptum, vicit & occidit: quæ res præcipuè Annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cùm Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Maximum, qui illud recuperarat, gloriaretur, ſua opera receptum eſſe: Certè, inquit Fabius, niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.

Marcus Lollius, Conſul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

Marcus Manlius Capitolinus, vide Capitolinus, item Manlius.

Marcus Manlius Tullus, Conſul cũ Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

Marcus Marullus, Conſul cum Aeliano, anno ab vrbe 936.

Marcus Meſſalinus, Conſul cum C. Lentulo Getulico, anno ab vrbe 751.

Marcus Minutius Procoſ. in Macedonia Thraces ſu-

ces ſuperauit,anno ab vrbe 645.
Marcus Minutius Augurinus, conſul cum Au. Sempronio Atratino,anno ab vrbe 257.
Marcus Minutius Rufus, cos. cum P. Cornelio Aſina,anno ab vrbe 533.
Marcus Nonius Mutianus, cos. cum L. Annio Mutiano,anno ab vrbe 953.
Marcus Oblitius Malleolus, cos.cum M.Aemilio Lepido,anno ab vrbe 521.
Marcus Octacilius Craſſus, cos. cum M. Valerio Maximo, anno ab vrbe 490. Iterum cum M.Fabio Licinio,anno ab vrbe 507.
Marcus Papyrius Craſſus, Vide Papyrius.
Marcus Papyrius Mugillanus, tribun. militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 338.& iterum biennio pòſt cos.cum C.Nautio Rutilio, anno 345.
Marcus Perpenna Nepos Ariſtonicum, Attali regis filium,victum prælio,interfecit.
Marcus Plautius Hypſæus, conſul cum M. Ful. Flacco,anno ab vrbe 629.
Marcus Pætilius Libo, conſul cum C. Sulpitio Longo,anno ab vrbe 441.
Marcus Pomp.Matho,cos.cum Q. Fabio Maximo,anno ab vrbe 520. Iterum, triennio pòſt cum C.Papyrio Maſſo.
Marcus Papilius Lenas, conſul cum Cn. Manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum Marco Fabio Ambuſto, anno 400. Tertiò cum Aulo Cornelio Scipione Aruina, anno 406. quo anno de Gallis triumphauit. Quartò cum Marco Valerio Coruino fœdus cum Carthaginenſibus percuſsit, anno ab vrbe 408.
Marcus Portius Cato, Vide Cato.
Marcus Poſthumius Regillenſis,cùm Tribunus militum Conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet,Equos viciſſet,Volas cepiſſet, ab exercitu, ſuperbiam eius peroſo, lapidibus obrutus eſt.
Marcus Poſthumius Albinus, tribunus militum conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.
Marcus Pulcher Perpenna,cos.cum P. Claudio Pulchro,anno ab vrbe 662.
Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, cos. cum M.Valerio Meſſala, duobus annis pòſt Cicer. conſulatum.
Marcus Quintilius Varus trib.militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.
Marcus Robuleius,tribunus militum, conſulari poteſtate,anno ab vrbe 304.
Marcus Sepronius Tuditanus,cos.cum C.Claudio Centone,anno ab vrbe 513.
Marcus Sempronius Tuditanus,cos.cum Appio Pulchro,anno ab vrbe 569.
Marcus Seruilius Geminus,cos.cum T.Claudio Nerone,anno ab vrbe 552.
Marcus Statilius Taurus, cos. cum L. Quintio Criſpino,anno ab vrbe 796.
Marcus Suillius Seruilianus, cos. cũ C.Antiſtio Vetere,anno ab vrbe 802.
Marcus Syllanus, cos. cum L.Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.
Marcus Terentius Varro. Vide VARRO.
Marcus Titinius,magiſter equitum ſub C.Iunio Bubuleo Dictatore,de Equis triumphauit,anno ab vrbe 452.
Marcus Tullius Cicero. Vide CICERO.
Marcus Tullius Decola,cos.cum Cn. Cornelio Dolabella,ſub Dictatore Sylla.
Marcus Valerius Coruinus, v. conſul & Dictator, Vide Valerius.
Marcus Valerius Leuinus,conſul cum L.Apuſtio anno ab vrbe 528.
Marcus Valerius Leuinus, Cn.Cornelio Hiſpalo conſule demortuo in conſulatu ſuffectus, bello Liguſtico cecidit, cùm prius Letum montem de hoſtibus cepiſſet anno ab vrbe condita 578.
Marcus Valerius Maximus,conſul cum Sp. Virginio,anno ab vrbe 298.
Marcus Valerius Maximus, alius conſul cum P. Decio Mure,anno ab vrbe 443.
Marcus Valerius Maximus,alius conſul cum Q. Mamilio Vitulo,anno ab vrbe 488.iterum biennio pòſt, cum M. Octacilio Craſſo. Fuit & M.Valerius Maximus Dictator,qui de Hetruſcis triumphauit,anno ab vrbe 452.
Marcus Valerius Meſſala, Vide MESSALA.
Marcus Valerius Publicola, Vide VALERIVS.
Marcus Valerius Voleſus,conſul,vna cum collega P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphauit,anno ab electis regibus 5.
Marcus Vibullius Augurinus,conſul cum Syluano,anno ab vrbe 908.
Marcus Viuitius Quartinus,iterum conſul cum A.Cornelio Coruino,anno ab vrbe 796.
Marcus Vipſanius Agrippa, Vide Agrippa.
Mardi Aſię populi,Plin.lib.6.ca.5.ad Heracleum Colchidis, Achæos, Mardos & Cretas nominat:quanquam & apud Perſas Mardi ſunt.alij tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum, qui ſagittandi periti ſunt, & lactocinantur. Vide AMARDI.
Mardochai,nomen viri.1.Eſd.2.
Mardochæus, filius Iair filij Semei patruus Eſther,Eſth.2.2.Eſd.7.
Mardones,gens Epirotica.Steph.
Mardonius,Perſa,quẽ Xerxes apud Salaminam victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret:ab Arimneſto Spartiata ſaxo obrutus eſt.Plutarch.in Ariſtide.
Marea, vrbs & palus iuxta Alexandriam, aliàs Mareotis.Steph.Aliis,Aethiopiæ ciuitas.
Mareotis, tidis,lacus in Aegypto Alexandriam à Meridie alluens,multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus, tum à latere adauctus, portum habens nobilem, cóque,qui ad mare eſt,multo vtiliorem. Author Strab.lib.17.Mareotis præterea appellatur pars illa Libyæ

quæ est inter Cyrenaicam regionem & Aegyptum, à Ptolemæo Marmarica appellata. Eius descriptionem vide apud Plinium li. 5. ca. 6. Est præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum nascitur: vnde Mareotides vuæ dictæ sunt, & Mareoticæ vites.

Mares, populi vicini Mosinœcis. Steph.

Mares, nomen principis cuiusdam. Esth. 1.

Malesa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michææ prophetæ, quam ædificauit Roboam. 2. Paralipo. 11.

Maresia, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15. 1. Par. 4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15.

Margæa, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta est vrbs in Elide. Stephano. Gentile, Margæus.

Margana, vrbs Indiæ. Reperitur etiam μαργάνα, ἀι, Gentile, μαργανῆς. Steph.

Margarita, Henrici VI. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina virum ab hostibus victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hostibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ domini filia & hæres, Maximiliano Cæsari nupsit.

Margiana, regio Asiæ minoris inclytæ apricitatis (vt inquit Solinus) ambitu stadiorum 1500. difficilis aditu propter arenosas solitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt libr. 10. & 11. Stra.

Margium, ciuitas Phrygiæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Margus, fluuius Asiæ, quem Ptolem. lib. 6. cap. 10. duobus fontibus ex montibus Seraphis descendere tradit, & per Massagetes, qui Margianis vicini sunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Est & Margus, fluuius per Seleuciam fluens.

Maria, soror Aaron & Mosis, Num. 27. Filia Ezra. 1. Par. 4. Nomen item virginis, quæ CHRISTVM tulit in vtero, Mat. 1. Soror item Marthæ sororis Lazari, Luc. 10. Ioan. 11. Heb. Mariam. De quadam Maria loquitur & Paulus, Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ Iacobi & Salomæ vxores, CHRISTI sectatrices & administratæ. Fuit & Maria nobilis mulier quæ Hierosolyma à T. Vespasiano obsessa, proprium filium, fame vrgente, deuorauit. Iosephus libro 7. cap. 15.

Mariaba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum. Strab. lib. 15. Steph.

Mariammia, vrbs Phœnicum: ciues, Mariamitæ. Steph. ex Paul. lib. 6.

Mariana Colonia, Corsicæ insulæ ciuitas: ita dicta à C. Mario septies cõsule qui eò coloniam duxit. Plin. lib. 3. cap. 6.

Marianæ fossæ Narbonensis prouinciæ oppidum quod hodie Aquas mortuas appellant, ita dictum à vicina fossa à C. Mario ad mare vsque ducta. Ptolem. lib. 2. cap. 10. Plin. libro 3. cap. 4. Strab. lib. 4.

Mariãdini, Bithyniæ populi iuxta Pontum olim sub tyrannide Crœsi regis, vt scribit Herodot. lib. 1. Strab. lib. 8.

Mariandynum, regio Asiæ, Bithyniæ contermina, Acherusia specu nobilitata, per quam Hercules Cerberum canem tricipitem ad superos traxisse dicitur: quem ferunt ibi virulentam spumam in saxis euomuisse, ex qua ibi natum volunt aconitum. Nomen regioni est (inquit Stephanus) à Mariandyno quodam Aeolico: Gentile, Mariandinus: & fœminina, Mariandyne, Mariandynis.

Marianus, Ptol. Hispaniæ Bæticæ mons, vulgò *Sierra Morena*. Saltus Castulonensis.

Maricus quidam ex plebe Boiorum qui ausus est se deum facere. Cor. Tacit.

Marica, nympha, Liris fluminis accola in littore Minturnensium, quæ regi Fauno nupsit, eique Latinum peperit. Virg. 7. Aeneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem sacellum fuisse perhibent.

Maridunum, Britanniæ insulæ vrbs. Ptolemæus 8. cap. 3.

Marimuth, nomen viri. 1. Esd. 10.

Marinianus, consul cum Paterno, anno ab vrbe 1020.

Marinianus alius, consul cum Asclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Marionis, Germaniæ ciuitas. Ptol. lib. 2. capite 12. Vulgò *Lunemburgum*. Item altera eiusdem regionis eidem authori: Vulgò *Sberin*.

Mariotis, Vide Mareotis.

Maris, fluuius Agathyrsorum in Istrum fluens. Herod. libro 4. Marus, mons Thraciæ. Vide Maronea.

Marium, ciuitas Cypri, à Marieo quodã: Arsinoë postea dicta. Gentile, Marietis. Steph.

Marius, prænomine Caius, vir strenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam rusticam egit, procul ab vrbanis deliciis. Hic per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidia criminando, Consulatum adeptus, Iugurtham captum ante currum egit, tantámque fortitudinis suæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, vt imminente Cimbrorum Teutonúmque terrore quinque continuos Consulatus ei detulerint, Sextum cos. cũ Catulo factus, Cimbros in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, déque his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus, immissum percussorem Gallum vultus authoritate deterruit: Acceptáque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæsis inimicis, septimo consulatu morbo, aut (vt quidam ferunt) voluntaria morte

morte decesſit. Hic cùm in cruribus varices haberet, prębuit varicoſum crus medico ſecandum: & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem, fixiſque oculis ſpectauit cruciabilem curationem. Cúmque medicus alterum crus ſecare vellet, minimè aſſenſum prębuit, dicęs, Curationem tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui quũ eſſet vigintiſeptem annorum, Cõſulatum inuaſit: quem honorem mater tam immaturum fleuit. Hic patri ſæuitia ſimilis, curiam armatus obſedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catuli manibus inferias miſſus eſt.

Marma, filius Saharaim ex Hodes vxore. 1. Paralip. 8.

Marmaces, populi Aethiopiæ. Steph.

Marmarica, regio Africę Nilo proxima, Ptol. lib. 4. ab Occaſu Cyrenaica prouincia, à Septentrione Aegyptiaco pelago terminata: ab Oriente Aegyptum habens, à Meridie interioris Libyæ partem, quę Aegypto contermina eſt. In ea Naſamones & Libyarchę populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca, cum, id eſt Libycus. Plin. libr. 5. cap. 6. Mareotidem appellat, incolas autem ipſos Marmaridas.

Marmaridę, populi Africę Aegypto contermini, qui vſque ad maiores Syrtes protenduntur. Plin. lib. 5. Horum opera vſus eſt Cato, quum reliquias Pompeiani exercitus per deſerta Libyę ad Iubam regem perduceret.

Marmarion, vrbs Eubœæ. Steph. cuius incolæ dicuntur Marmarij & Marmarini, vnde & Apollo Marmarinus dictus eſt qui inſigne ibi habeat templum. Strab. lib. 10.

Marmaridius magi nomen apud Plinium libr. 3. cap. 1.

Marme, vrbs Phœniciæ. Steph.

Marnan, templum Iouis Cretenſis in Gaza Paleſtinæ. Vocantur autem puellę in Creta Marnan. Steph.

Maro opifex fuit figulus, ſiue (vt alij putant) magi cuiuſdam viatoris mercenarius, Virgilij Latinorum poëtarum principis pater.

Maro, Virgilij poëtę cognomen, Vide VIRGILIVS.

Maro, vide Menophis.

Maronea, Stephano, Ciconum ciuitas, in Thracia, prębantiſſimo vino laudata. Inde Maroneus: Gentile, Maronæus, Maronites: & fœm. Maronitis.

Maronis, Germanię ciuitas, Vide Marionis.

Marpeſia, prima Amazonum regina. Iuſti.

Marpeſſa, filia Eueni, & ſpecioſa inter paucas nympha, vxóreque Idæ, omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi: mater Cleopatræ pulcherrimę fœminæ, vxoris Meleagri. Hanc maritus tam teneriter fertur adamaſſe, vt cùm eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis, raptorem inuadere non dubitarit. Verùm cùm eius recuperandæ ſpes nulla ſuperesſet, mater eam pro Marpeſſa Alcyonem nominauit, propterea quòd fatum Alcyone ſimile ſortita videretur. Hom. lib. 9. Iliad.

Marpeſſus, mons in Paro inſula, cădidi marmoris ferax. Hinc Marpeſſia cautes, apud Virgil. 6. Aeneid. pro marmore Pario. Stepha. Marpeſſam ſcribit eſſe montem in Paro, à quo lapides excindantur.

Marrubij, populi Italiæ, circa Fucinũ lacum habitãtes, ſic dicti vel à rege Marrubio, vel quòd circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Sil. libro 8. Marrucina ſimul frentanis æmula pubes.

Mars, deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni libro quarto de lingua Latina, quòd maribus in bello præſit: aut certè à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martem dicebant. A poëtis Mauors dicitur per epentheſim, quòd magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuiſſe fingitur, vel, vt Ouidius fabulatur, ſolius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata, quòd animaduertiſſet Iouem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Mineruam, verſus Oceanum proficiſceretur, vt ſcrutaretur quo pacto & ipſa ſine viro parere poſſet, & in itinere fatigata, ſecus fores Floræ Deę, coniugis Zephyri, conſediſſet, interrogata ab ea fertur, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Iuno Iouem celaret. Quod cùm Iuno iureiurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit, in campis Oleniis florem eſſe, quo tacto ſtatim concipe ret ſine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martem nominauit.

Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eóſque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſoluit.

Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum: quos in dei huius tutela eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. Ponitur ſæpiſſimè pro ipſo bello. Hinc Martius, tia, tium, id eſt bellicoſus, vel bellicus. Eſt & ſtella vna ex ſeptem errantibus, ſupernè Ioui proxima, quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbem luſtrans.

Martius, mẽſis primus olim anni apud Roman. quem Romulus genitori ſuo inſtituit. Ouid. 3. Faſt.

Marſana, nomen principis, Eſther. 1.

Marſi, ſorum, populi Italiæ fortiſſimi, Picentibus,

bus, Aequiculanis & Samnitibus finitimi, à Marso Circes filio orti: qui saliua sua serpentum morsibus medebantur. Sunt & Marsi alij populi in Scythia. Herod. lib. 4.

Marsia, vel Marsias, fluuius Apameam præterfluens.

Marsia, fons in Phrygia, ad oppidum Cyllenarum.

Marsias, siue Marsius, Tuscorũ rex, ante Romam conditam, anno 281.

Marsippus, vrbs Phœnicię: Gentile, Marsippius. Steph.

Marspiter, Martis pater. sicut Diespiter, dici pater. Gel. lib. 5. cap. 12.

Marsius, vide Marsias.

Marsus regnauit in Tuscia, circa annum ante Romam conditam 318.

Marsus, Syrię præfectus, sub Claudio Cęsare.

Marsia, vrbs Phœnices à Marso dicta.

Marspiter Martis pater, sicut Iuppiter & Iouis pater, hoc est ipse Iuppiter & ipse Mars. Gel. lib. 5. cap. 12.

Marsias, Peleus historicus, nutritus vnà cum Alexandro Magno. scripsit res Macedonicas libris decem, à primo rege vsque ad Alexandrum. de rebus Atticis libros duodecim. Marsyas Philippeus item historicus. Marsyas Tabenus, qui scripsit de trãquillitate libros duodecim: fabulosa libris septem, & quædam alia de patria sua. Suid.

Marsyas, fratrem habuit Cibyrã: & Tabas in Lydia condidit. Steph.

Marsyas, siue Marsyas, insignis tibicen, ex Celeni oppido Phrygię: Ouidius satyrum fuisse author est, qui tibiis à Minerua inuentis, ausus sit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoriatus est, Ouidius lib. 6. Fastorum.

Marsyas, Phrygię fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharum lacrymis Marsyam deflentium creuisset, vt apud Ouid. 6. Metam. Vide Marsya.

Martha soror Lazari illius, quẽ suscitauit CHRISTVS. Luc. 10. Iohan. 11.

Martia, Catonis minor filia, quæ, cùm quærere tur ab ea, cur post amissum maritum denuo non nuberet, respondit, non se inuenire virum, qui se magis vellet, quàm sua: quo dicto ostendit diuitias magis in vxoribus eligi solere, quàm pudicitiam.

Martia Catonis Vticẽsis vxor fuit, quam postea, quum ex ea aliquot liberos suscepisset, Hortensio amico concessit: eóque mortuo sub initium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehensione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimissam esse calumniabantur, vt postea Hortensij testamento locupletatam reciperet. Plutar. in vita Caton.

Martiales, ministri publici Martis, atque ei deo veteribus institutis, religionibúsque Larinatiũ consecrati.

Martialis, poëta lepidissimus, ex Bilbili Hispaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctissimi & festiuissimi.

Martinus, primus pontifex Rom. anno sal. 642.

Martinus, II. Pontifex Rom. anno salutis 883.

Martinus, III. Pontifex Ro. anno salutis 945.

Martinus, IIII. Pontifex Ro. anno salutis 1417.

Martinus, V. Pontifex Ro. anno salutis 1417.

Martinus, ex Dalmata Turonũ archiepiscopus post mortem inter diuos relatus, vixit circa annum salutis 389.

Martion, Smyrnæus, Plin. lib. 26. cap. 3. de simplicibus affectibus scripsit.

Martius Ancus, quartus Romanorum rex, æquitate & religione insignis, Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circundedit, syluas ad vsum nauium publicauit, salinarum vectigal instituit, carcerem primus ædificauit, Ostiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit. Plin. lib. 31. cap. 3.

Martius campus, Romæ, dictus, quòd Marti consecratus esset. Liuius, Ager Tarquiniorum, qui inter vrbẽ & Tyberim erat consecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

Marullus, Tribunus plebis, coronas Cæsaris Dictatoris statuis detraxit, eósque, qui primi Cæsarem regem salutauerant, in vincula duci iussit. Quam ob rem Cæsar Marullum magistratu priuauit. Plutarch. in Cęsa.

Marullus, poeta mimographus sub Antonino principe. Spart.

Pomponius Marullus grãmaticus Romæ profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus cùm ex oratione Tyberium reprehendisset affirmante Atteio Capitone & esse illud Latinũ, &, si non esset, futurum certè. Iam inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cæsar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes. Pugilem olim fuisse Asinius Gallus hoc in eum epigrammate ostendit.

Qui caput ad lęuã didicit, glossemata nobis
Præcipit: os nullum, vel potius pugilis.

Marus, mons Thraciæ.

Masæsylia, regio Libyæ Mauruſis conterminat Gentile, Masæsylij, Masesylitæ, Masæsyles. Steph.

Masa, ciuitas in tribu Aser. 1. Par. 6. quæ Ios. 19. dicitur Messal.

Masalia, Cretæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 17. Hodie Mesano.

Masaloth, nomen vrbis, 1. Mach. 9.

Masanorada, vrbs Cariæ, à Masanorado Cyndari filio: Gentile Masanoradeus. Steph.

Masaris, vide Massaura.

Masca, vrbs Celtiberorum. Strab.

Mascanc, vrbs Scenitarum Arabum. Steph.

Martia aqua quæ & Aufeia, omnium toto orbe aquarũ clariſsima fuit: à nono lapide ſtructis fornicibus in vrbem producta: ita dicta ab Anco Martio Romanorum rege, qui eam primus in vrbem ducere auſpicatus eſt. Vide ſupra Aufeia, & apud Plinium libro trigeſimo primo, capite 1.

Manſcotus, vrbs Libyæ, & alia prope Heſperides.

Maſdorani Aſiæ populi iuxta Parthiam & Carmaniam deſertam incolentes. Ptolemæus libr. 6. cap. 5.

Maſdoranus, mons qui Parthos ab Aria ſeparat.

Maſepha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quę aliàs Maſpha dicitur.

Maſerephoth, in Hebræo eſt Maſerephot-maim locus eſt vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandóque ſalem faciunt. Commentator Hebræorũ ſuper Ioſue ſic inquit, Salinæ ſunt, vbi aqua maris trahitur ad foſſas, ad hũc vſum factas, & ſole ſiccatur. Ioſue 11. 13. Regio Sidoniorum.

Maſerei, filius Sobal filij Hui, primogenitus Caleb ex Ephratha concubina. 1. Par. 2.

Maſes, vrbs Argiuorum, Home. ἂιτ' ἔχον ἄιγιπιὸν μεσσάπιον ἠδὲ μάχαων. Dicitur etiam Maſetus in recto. Ciues, Maſetij. Steph.

Maſetis, Palus quædam & vicus, & inſula. Stephano.

Maſgaba, Maſiniſſæ regis filius, rex Numidiæ.

Maſiniſſa, rex Numidarum acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſtea verò fideliſsimus ſocius. Hic ad extremam vſque ſenectam mira valetudinis proſperitate, vegetóque corporis robore vſus eſt, adeò vt nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Liuius libro 3. belli Punici.

Maſius, mons ſupra Niſibin: incolæ Maſieni vel Maſiani. Steph.

Maſtor Naum, Iudæorum dux, olympiade 5.

Maſma, filius Iſmahelis. Gen. 25. 1. Par. 4.

Maſmana, nomen viri principis, 1. Par. 12.

Maſobia, nomen loci, 1. Par. 11.

Maſpha, ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Aſa rex Iuda, 1. Reg. 15. quæ Ioſ. 15. Maſepha dicitur iiſdem conſonantibus & punctis. Eſt & locus Galaad. 1. Reg. 22. 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Gen. 31.

Maſphath, ciuitas quæ & Maſpha dicitur in tribu Iuda, 1. Reg. 7. Ierem. 40.

Maſphe, Ioſue vndecimo & decimotertio, in Galaad ſita videtur ciuitas.

Maſpij, gens Perſica. Steph.

Maſreca, ciuitas Idumææ, regia Semlæ v. regis in Edom. Gen. 36.

Maſſa, Libyæ fluuius. Ptol.

Maſſa, filius Iſmahelis. Gen. 25.

Maſſaca, vrbs Indorum: Gentile, Maſſacenus, Stephano.

Maſſæſylia Africæ regio, à Mauris Mulucha fluuio (quem Molochat appellant) diremptа.

Strabo libro 17. & Plinius libro 5. capite 2. Huius regionis populi Maſſæſyli vocati fuerunt, quos Plinius teſtatur ſua ætate extinctos fuiſſe, regionémque eorum à Getulis fuiſſe occupatam.

Maſſagetæ, populi Scythici in Aſia vltra mare Caſpium, Orientem verſus trans Araxem.

Qui cùm per deſerta diſcurrunt, equorum ſuorum ſanguinem cum lacte bibunt, quem admodum & Biſaltæ populi. apud hos ſenio confecti, in fruſta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandi abiiciuntur. Strabo libro ſecundo. Infeſtiſsimi ſunt hoſpitibus: neque cum vicinis populis vllam ſeruant amicitiam aut fidem.

Vxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant cæteros habent neglectui.

Maſſalia, Vide MASSILIA.

Maſſaura, vrbs Lydiæ, à Ma quadam, quę Rheam ſequebatur, cui Iuppiter Bacchum nutriẽdum dedit. Et cùm à Iunone interrogaretur, cuius eſſet infans, reſpondit ἄγος, id eſt, Martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares Maſaris.

Rhea etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi: Gentile, Maſſaureus, & Maſtaurites. Stephan. Vide MASTAVRA.

Maſſia, vrbs pertinẽs ad Tarteſios: Gentile, Maſſianus. Steph.

Maſſica, regio Bæticæ, Tarteſiis appoſita. hanc Vitruuius Maxiam appellat.

Maſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam Maſſicum dicitur.

Maſſilia, vrbs Narbonenſis prouincię, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibúſque ſanctiſſimis optimè conſtituta.

Macedonibus Aſtyage, Hebręis verò Sedecia imperante condita, circa ſecundam & quadrageſimam olympiadem, annis antequam virgo pareret, DCXIII. poſt obitum Dauidis regis annis CCCCXXXIII. Diruta deinde, à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtituta Græcia, in hanc Gallię oram ſeſe contulerunt. Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem. Olim Maſſiliæ ſtudia ingenuarum doctrinarum adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Maſſilioticum peterent gymnaſium ad diſcipli nas capeſſendas.

Plautus in Caſina, Maſſilienſes mores tãquam optimos, & probatiſſimos dixit, Vbi tu es, qui colere mores Maſſilienſes poſtulas? Fuit etiam rerum geſtarum gloria, & opibus, & omni genere doctrinæ tam celebris & clara hæc vrbs, vt à Cicerone libro 2. de Officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco. A Maſſilia fiunt Maſſilienſis, Maſſilianus,

lianus, Massilioticus.

Massima, Gulussæ filius, Massinissę regis Numidię nepos, Romæ, ex insidiis, à Bomilcare quodam interfectus est.

Massurius, eques Romanus, tempore Tyberij, Iureconsultus non incelebris, qui publicè scripsit, Sabinus cognomine.

Massyli, Stephano, populi Africæ, Cæsarienſi Mauritaniæ & Massesylis proximi. Hi neque frenis, neque ephippiis vtuntur, sola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Massylus, adiectiuum.

Massuli, iidem cum Massylis.

Mastaura, Vide MASSAVRA: quãquam magis placet, vt Mastaura dicatur, à Ma, id est, Rhea & tauro.

Mastiani populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe Mastia, Steph.

Mastinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in suam potestatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere icto dimisit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platina.

Mastramelle, vrbs & palus Celticæ. Steph.

Mataurus, vrbs Siciliæ à Locris condita: Gentile, Mataurinus. Step. Metaurus fluuius est, de quo infrà.

Mater magna, Terra dicitur, & sus prægnans ei mactabatur, quæ hostia est propria terræ. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

Maternus, consul cum Bradua, anno ab vrbe cõdita 937.

Mathan, Deiparæ virginis auus. Hierony.

Mathan, pater Saphatiæ, Ierem. 38. 2. Par. 23.

Mathana, solitudinis nomen. Num. 21.

Mathanai, nomen viri, 1. Esd. 10.

Mathania, siue Mathanias, filius Iosiæ, patruus Ioachim, frater Ioacim siue Eliacim, à Nabuchodonozor Sedecias nominatus. 4. Regum 14. Filius item Micha. 1. Paralipomenon. 9. 2. Paralip. 29.

Mathanian, nomen viri. 1. Paral. 25.

Mathat, pater Heli patris Ioseph viri Mariæ. Lucæ 3.

Mathat, nomen viri. 1. Esd. 10.

Mathathia, siue Mathathias, pater Iudę Machabæi, 1. Mach. 2. Primogenitus Sellum Coritæ. 1. Par. 9. Sacerdos. 1. Par. 15.

Mathera, vrbs Italiæ, à Græcis destructa, anno salutis 979.

Mathias, Hierosolymorum VIII. episcopus, anno CHRISTI 109.

Mathias, frater Ionæ, summus Iudæorum sacerdos, anno CHRISTI 45.

Mathias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum CHRISTI 1460. magnam Bohemiæ partem subegit, posteáque Bohemorum rex electus est.

Mathildis, Angliæ regis filia, Henrici V. Cæsaris vxor, anno CHRISTI 1109.

Mathildis, quædam virili animo mulier, Parmam, Mantuam & Ferrariam cepit, anno salutis 1101.

Mathusael, filius Mauiael. Gen. 4.

Mathusala, filius Henoch filij Iared. Geneſis 5. Lucæ 3.

Matiana, pars Mediæ. Steph. ex Strab. lib. 12.

Matinus, mons Calabriæ, authore Porphyrione buxo & apibus abundans. Hinc Matinus adiectiuum: vt apis Matina.

Matinus mons Apuliæ, buxis abundans, Latini dicuntur populi circa eum habitantes. Lucan. libro 9.

–& arua
Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.

Matium Cretæ insulæ oppidum. Plinius libro 4. cap. 12.

Matiscon, oppidum in ducatu Burgundiæ, vulgò *Mascon.*

Matoas, olim vocabatur Danubius.

Matralia, matris Matutæ festa.

Matred, virga descendens, aut virga imperantis, siue lectuli descensio vel imperium: aut Syriacè, labor. Pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom septimi. Gen. 36.

Matrinus fluuius in Piceno non procul ab Adria vrbe. Strab. lib. 5. & Ptol.

Matra, Veneris cognomen apud Persas.

Matrona Iuno dicta est, quòd his præsit mulieribus, quæ aptæ sunt, vt fiant matres.

Matrona, fluuius est Galliæ, in Lingonum montibus nascens, vnáque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Gallicè *Marne.*

Matthæus, nomẽ Apostoli, Matth. 9. qui & Leui dictus est. Marc. 2.

Mattiacum, oppidum in Germania calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro sapone posuit,

Accipe Mattiacas quo tibi calua pilas.

Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum: quorum haustus triduo feruet, circa margines verò punicem faciunt aquæ.

Matuta, ab antiquis dicta est Aurora, quam Græci λευκοθέαν appellant. Hanc poëtæ volunt fuisse filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti insaniam fugiens, in mare sese præcipitauit vnà cum Melicerta filio: quorum corpora cùm nusquam inuenirentur, pro diis marinis habiti sunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθέα, à nostris Matuta dicta est: Melicerta autem, à Græcis Palæmon, à Latinis Portunus est appellatus.

Matycetæ, gens Scythica. Steph.

Mauia, Saracenorum regina, circa annum salutis 876. Tripar. lib. 9. cap. 1.

Mauiael, filius Iared. Gen. 4.

Mauman, nomen eunuchi cuiusdam. Esth. 1.

Mauors, vide MARS.

Mauortius, consul, anno ab vrbe 1189.

Mauregatus, Alphonsi regis Hispaniæ nothus, post patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri populi, qui Mauritaniam Africæ regionē Occidentalem versus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hęc loca peruenisse multi crediderunt, vt Strabo libro vltimo scribit. Salustius certe in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquósque qui maritimam Africam cultiorē reddiderunt, Medos, Armenios, Persas & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham gestis, innotuerunt. Strab. lib. vlt.

Mauricius, imperator Romanorum quinquagesimus octauus.

Mauricius, Bracharensis episcopus, circa annum salutis 1114.

Mauritania, Africæ regio extrema, versus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in qua Antæus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex: Cæsarienſis à Cæsarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictáque est Mauritania, ἀπὸ τῦ μαύρε, quod inter cætera significat obscurum vel nigrum, quòd nigros habeat colonos. Gignit simias, dracones, struthiones & elephantes. Eius incolæ Mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud nostros consuetudo, vt omnes Africæ aut Asiæ populi, Mahometanæ superstitioni dediti, Mauri dicantur.

Mauruſij, dicuntur Græcè Mauritani: hinc adiectiuum Mauruſius, ſia, ſium, & Mauruſiacus.

Mausolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, nulla re abstinuisse, pecuniæ causa.

Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem Satrapem Persæ vocant, Artemisiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore prosecuta est, vt eius fato perfuncti cineres vino permistos tradatur ebibisse. Ad hæc sepulchrum eidem sumptuosissimum extruxit, quod à nomine eius Mausoleum est appellatum, ob operis magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum. Attollitur in altitudinem 25. cubitis, cingitur columnis triginta sex. ab hoc sepulchro omnia pretiosa sepulchra Mausolea dicuntur. Vnde Suetonius sepulchrum Cæsarum appellauit Mausoleum, quod extruxit Augustus.

Mausos, vicus agri Corinthij. Steph.

Maxentius, crudelissimus tyrannus, Romæ in Cæsaris nomen inuasit, Seuerum à Maximiano Cæsare adoptatum, prælio fudit: postea tamen à Constantino victus, in Tyberi submersus est, Christiani nominis hostis teterrimus.

Maxies, Africæ populi à Troianis, vt ipsi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam gestant: sinistram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maximianus Galerius, imperator Roman. cum Constantio, patre Constantini Magni, Christianis infestissimus.

Maximianus Herculius, imperator Romanus cum Diocletiano.

Maximilianus, imperator prudentissimus Caroli v. Cæsaris auus paternus.

Maximus Curio, cuius authoritate curiæ omnes Curionesque regebantur.

Maximus, Romanorum imperator cum Pupieno, Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occisus.

Maximus pseudimperator Gratianum imperatorem Parisiis vicit, anno ab vrbe 1137.

Maximus Hierosolymorum episcopus 1111. anno Christi 148.

Maximus, consul cum Gordiano anno ab vrbe 903.

Maximus, consul cū Orphito, anno ab vrbe 924.

Maximus, consul cum Apto, anno ab vrbe 959. Idem II. cum Aeliano, anno 975.

Maximus, cōsul cum Albino, anno ab vrbe 977.

Maximus, consul cum Lupo, anno ab vrbe 984. Idem II. cum Paterno, anno 985. Idem III. cū Vrbano, anno 986.

Maximus Dexter, consul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

Maximus, cognomine Momma, consul cum Plinta, anno ab vrbe 1172.

Maximus, consul cum Theodosio Augusto, anno ab vrbe 1186. Idem II. cum Paterio, anno 1196.

Mazaca, Stephano, Plinius libro 2. cap. 208. ciuitas Cappadociæ sub monte Argeo, quæ nūc Cæsarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis in genitiuo.

Mazæna, vrbs Palæstinæ. Stephan. huius incolæ Mazæneni.

Mazæum, ciuitas in Bithynia. Steph.

Mazæi sunt Pannoniæ populi. Strab. lib. 7.

Mazares ex Medorum Satrapis fuit, qui Priensēs in Cyri ditionem redegit. Herodo. lib. 1.

Mazax, Africæ populus, in torquēdis missilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

Mazeras, fluuius in ora maris Hyrcani. Plin. lib. 6. cap. 16.

Mazeres, Cyri regis miles. Herodot.

Mazyes, Nomades Libyæ: alij sunt Maxyes, alij Machmes. Steph.

Mazzabanes, Hierosolymorum episcopus, 31. anno Christi 253.

M E

Meandrius, Sami principatum obtinuit, pulso Silosonte. Olympiad. 65.

Mearus fluuius Hispaniæ in ora Asturum. Pompon. lib. 3.

Mecades, Athenienſium princeps, circa annum ante vrbem conditam 160.

Meceſtus Troadis fluuius, in Rhyndacum influens. Strabo lib. 12.

Mecha, ciuitas hodie ſic dicta in Arabia felice, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput.

Mechmas, nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Eſd. 11. qui 1. Regum dicitur Machmas iiſdem conſonantibus & punctis.

Mechnedebai, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Mecholanum, vrbs Santonum ad Oceanum vergens maxima ex parte arenoſa, & agro tenui, hoc in loco ſinus eſt, in Narbonenſi littore Iſthmum efficiens, vt ſinum Gallicum eodem cognomine. Strab.

Mecilius Hilarianus, conſul cum Pacatiano, anno vrbis 1094.

Meciſtus, fuit ex ſociis Aiacis Telamonij. Hom. lib. Iliad. 13.

Meciſtum, Triphyliæ oppidum eſt Steph. Eſt autem Triphylia Pelopõneſi regio littoralis: quæ & Meſſenia dicitur.

Mecœnas, Eques Romanus, Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui velut vnico ſtudiorum patrono Virgilius Georgica ſua, & Horatius libros carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolum cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant: quare eum Auguſtus Malacinum vocabat, & exagitabat frequenter, vt Cacozelum. Tranqu. Fuit vir hic in prouehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poëticæ cultoribus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie ſtudiorum patroni, qui in ſubleuanda doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, Mecœnates appellentur.

Mecon, Steph. vrbs eſt Peloponneſi, non procul à Corintho, quæ poſtea Sicyon eſt appellata. Strab. lib. 8.

Meculonius, pupillus quidam Romæ ditiſſimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ oppidum: & Mecybernæus ſinus, eidem oppido adiacens. Plin. lib. 4. cap. 10. Stephan. vrbs Pallenes in Cherroneſo Thraciæ. Ciuis Mecybernæus.

Meda, vrbs eſt Theſſaliæ, Perottus.

Medaba, vrbs Nabatheorum: ciuis, Medabenus.

Medaba, vrbs Arabiæ in tribu Ruben, Num. 21. Ioſ. 13. 1. Para. 19. Iſa. 15.

Medad, nomen viri, ſuper quem requieuit Spiritus Domini in caſtris. Num. 11.

Meddin, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Meddix ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos. Ennius,

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Aetæ regis Colchorum ex Ipſea, vt alij, Idya coniuge, quæ Iaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit: cúmque eius amore flagraret, vererétúrque ne incolumis non rediret, vtpote quæ pericula noſceret, habita ſui coniugij ratione, docuit ipſum, qua ratione æripedes tauros domare, & iugo ſubmittere, draconémque peruigilem ſopire & deinde occidere, eiúſque dẽtes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Quo peracto cum eo fugam arripuit, trahens ſecum fugæ comitem Abſyrtum, paruulum fratrem. Quos cùm pater perſequeretur, neque quiſquam inſequentem remorari poſſet, Medea fratrem Abſyrtum occidit, & articulatim diſcerptum paſſim per agros diſiecit, atque ſic dum pater filij membra colligeret, illa cum raptore auſugit. Tandem poſt longos errores in Theſſaliam cum Iaſone peruenit, vbi eius precibus Aeſonem patrem annis decrepitum, in robuſtiorem ætatem retraxit: cúmque Iaſoni duos filios peperiſſet, in Peliæ mortem ſuas filias armauit. Poſtremò ab ipſo Iaſone repudiata eſt, qui aliam vxorem Creuſam, videlicet Creontis Corinthiorum regis filiam duxerat. Quod Medea ægerrimè ferens, ignem in ſcriniolo muneris loco Creuſæ miſit, quo ipſa cum tota regia exuſta eſt. Quo tamen impio facinore Iaſon iratus ſupplicium de ea ſumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis, quos ex ipſo ſuſceperat, ipſos in patris conſpectu iugulauit. Veneficiis ſublata Athenas venit, vbi Aegeo iam ſenectenti nupſit, peperítque filium, quem de ſuo nomine Medum appellauit. Vide Iuſtinum libro 42. Tandem neſcio quo pacto Iaſoni conciliata cum eo Colchos rediit, patrémque ſenem & exulem Iaſonis viribus in regnum reduxit. Alij verò referunt, eam non Iaſoni reconciliatã, ſed poſt ſuſceptum ex Aegeo Medum filium nubes carminibus excitaſſe, iiſque cum Medo filio inuolutam in eam Aſiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolaſſe. Dio. Sicul. 5.

Medemena ciuitas tribus Iudæ, quæ aliàs Berſabee dicitur. Ioſue 15. Iſa. 10. Sunt tamen, qui Medemena ſentiant diuerſam à Berſabee eſſe ciuitatem, ſed tamen vicinam.

Medena, prouincia, de qua 1. Eſd. 6. Heb. Madai.

Medeon, vrbs Bœotię, & alia Phocidis, à Medeone filio Pyladis, filij Electræ: Gentile, Medeonius. Eſt & Epiri ciuitas & vicus. Steph.

Medeſicaſtes, filia Priami notha. Homer.

Media, Aſiæ regio latiſſima, à Septẽtrione Hyrcano mari, ab Occaſu maiori Armenia & Aſſyria terminata: à Meridie Perſidem, ab Ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſſaeorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) à Medo Medeæ & Aegæi filio. Strabo libro 11. Mediam in duas diuidit partes: quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput facit Ecbatana: alteram Minorem, quæ & Atropatia dicta eſt, ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præſtitit. Eſt autẽ Media, bona ſui parte montoſa & fri-

& frigida. & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concauo iacet ſolo, quæ opulenta eſt, rerúm q; omnium neceſſariarum ferax, præterquam olei. In ea campus eſt latiſsimus, quem Hippoboton vocant: in quo equorum quinquaginta millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primùm allata eſt malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Naſcitur in ea regione Silphium, ex quo Medicus liquor, non multum inferior Cirenaico colligitur. Item Medica herba, qua optimè paſcuntur equi. Huic prouinciæ attribuit ſacra ſcriptura Aracuſiam, Parthiam, Aſſyriam, Perſidem. Inde Medus, Medius, Medicus. fœm. Medis.

Medidus, Medorum rex tertius circa quintam Olympiadem.

Medina cæli. Vide MEDIOLVM.

Mediolanium, Ptolemæo, Britanniæ vrbs: Item Mediolanum eidem Germaniæ vrbs, hodie Monaſterium. Vulgò *Munſter*. Mediolanium aliud Xentonum vrbs, authore eodem Stephano. Aquitaniæ: incolæ, Mediolanij: Gallicè *Xainctes*.

Mediolanum, vrbs Ciſalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertiſsima: dicta à ſue dimidiatim lanata. nam apud Ambroſium legitur in quadam epiſtola, cùm à Gallicanis populis initum conſilium foret, pro conſtituenda vrbe, effoſſo ſolo, inueniſſe ſuem dimidiam lanatam. Itaque à portento Mediolanum eſſe nuncupatum. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonenſibus ante Chriſti aduentum annis 359. inſtauratam, ſeu conditam fuiſſe. hinc Statius Cæcilius comicus ortus fuit. Liu. lib. 5. Deca. 1.

Mediolanum, Britanniæ oppidum, alio nomine Mediolanium. Item aliud Germaniæ inferioris oppidum in Colonienſi diœceſi: quod hodie Monaſterium vocát. Strab. libr. 4. aliud huius nominis oppidum collocat inter Xantones Galliæ Aquitaniæ populos, quos hodie vulgò *Xainctes* vocant. Steph.

Mediolum, Ptol. lib. 2. cap. 5. Hiſpaniç vrbs. Vulgò *Medina cæli*.

Mediomatrices, populi Germaniæ inferioris, ad ripas Moſellæ fluuij, Treuiris finitimi, hodie Metenſes. Cæſar, Plin. & Strab. Mediomatricos vocant.

Medion, vrbs iuxta Aetoliam: Gentile, Medonius, fortè Medionius. Steph.

Medioxumi, dij minores antiquis dicti ſunt. Plaut. in Ciſtellaria, Ita me dij deæque ſuperi atque inferi & Medioxumi.

Meditrina, medicamentorum dea, Feſto.

Meditrinalia, ſacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Feſtus, Latinis populis, quo die quis primùm guſtaret muſtum, dicere ominis gratia, Vetus nouum vinum bibo: veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen captum, eiúſque ſacra Meditrinalia dicta ſunt. Varro de Lingua Latina lib. 5.

Medma, Stephano oppidum in agri Brutij littore vnà cum portu. Plin. lib. 3. cap. 5.

Medmalus, vrbs Cariæ. Steph.

Medmæ, vrbs Italiæ, à Medme fonte: ciuis, Medmæus. Eſt & alia Liguriæ. Steph.

Medoacus, Vide MEDVA.

Medod, vnus ex Centauris, Perottus.

Medon, nothus Oilei, ex matre Rhena. Hom. libro 2. Iliad.

Medõ, filius Codri regis Athenienſium, primus eorum princeps, ſine regio nomine, circa annum ante Romam conditam 315.

Medõ, vnus ex procis Penelopes. Ouid. 1. Epiſt.

Medna, portus, Plin. libr. 3. cap. 5. inde Meduacus, ſiue Medoacus, Venetorum fluuius, Patauium alluens: qui nunc vulgò *Brenta* dicitur. Nam oſtia Padi, Plin. lib. 3. cap. 16. deſcribens ait, Proximum portum facit Brundulum, ſicut Edronem Meduaci duo, & foſſa Clodia. Strabo libro 5. ſcribit Meduacum vocari, & portum & fluuium. Ibidem ſupra Venetos Carnorum & Meduatorum fuiſſe gentem tradit.

Meduali, populi Alpini, Vocontiis proximi, ad eos montes, è quibus prodeunt fluuij, Padus & Druentia.

Medullia, Steph. Latij oppidum fuit Albanorum opus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Medullina, virgo Romana ab ebrio patre in tenebris violata: vt ſtupri authorem agnoſceret, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plutarch. in Paral.

Medullus, Hiſpaniæ mons.

Meduſa, filia Phorci ex Ceto marina bellua, quæ vnà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione, Gorgadas inſulas in Oceano Aethiopico tenuiſſe fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes, capillos habuiſſe fertur, proximè ad auri colorem accedentes: quorum ſplendore captus Neptunus, in Mineruæ templo cum ea concubuit: ex quo concubitu poſtea natus eſt Pegaſus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat, in angues mutauit: deditque, vt omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Iouis & Danaes filius, Mercurij talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis itẽ ſcuto, vt ære repercuſſam effigiem eius videre impune poſſet, ex improuiſo, cùm ipſa anguéſque ſopiti eſſent, eam adortus, vno validiſsimo ictu peremit: & in patriam rediens, cùm eius caput ſecum deferret, contigit, vt guttæ ſanguinis decidentes per ſolitu-

dines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan. lib. 9. Quidam non ex marina bellua genitam tradunt, ſed ex muliere Phorci vxore, cui nomen eſſet Cero vel Cetho. Inde Meduſæus, a, um. Vide PEGASVS.

Medyllia, vrbs ab Albanis condita Romanorũ colonia: Gentile, Medyllinus. Steph.

Meetabel, Vxor Adar regis in Edom ſeptimi. Geneſ. 36.

Mega, promontorium Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptolemæus.

Megabiſus, nobilis Perſa, vnus ex ſeptem, qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt. à Dario rege dux exercitus in Europa relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentauit: quos rex Amynthas vino obrutos interfecit.

Megabyzi, ſiue Megalobyzi, Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos eunuchos eſſe oportebat: vnde & pro imbellibus ac mollibus poni conſueuerunt, quales ſunt ſpadones. Quintil. libro 5. cap. 11.

Megaclides, philoſophus Peripateticus tempore Protagoræ Laërtius.

Megæra, vna Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τῦ μιγαίρειν, quòd odiſſe ſeu inuidere ſignificat.

Megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris deûm conſpectu, Megaleſia dicebantur, & ludi Megalenſes. Liuius, M. Iunius Brutus ædem Magnæ matris deûm in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellauit: μέγα enim magnum dicitur.

Megaliotæ, populi quidam, vt videtur, apud Ariſtotelem in libro De poëtica: niſi legendum ſit μιγαδῆται.

Megalocometes. Vide κομήτης.

Megalopolis, vrbs Arcadiæ. Vocabatur autem dimidia ſui parte Oreſtia, ab Oreſtis aduentu. Fuerunt autem non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominantur. Hinc poſſeſſiuum, Megalopoliticus. Alia eſt Icariæ ciuitas, quæ nunc Aphrodiſias, olim Lelegum vrbs: eadem à Nino, Ninoe dicta: ciuis Ninoetes: Tertia eſt Iberiæ, Stephano. Vide NINOE, vbi non Icariæ, ſed Cariæ legitur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cùm Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tributo, Herculi filiam ſuam ea lege pactus eſt, ſi vrbem eo onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomenios bellum intulit, vrbéque expugnata, tyrannum interfecit: victórque Thebas reuerſus, Megaram vxorem duxit. Verùm cùm poſtea Euryſtei iuſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiúſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum inuaſit: cúmque Megaræ animum ad nuptias ſuas inflectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediens Hercules, Lycum interfecit, regnúmque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantum Herculi furorem obiecit, vt ille Megaram vxorem cum liberis ex ea ſuſceptis interficeret. Hygin. Fab. Poët. cap. 32. & Seneca in Hercule furente.

Megara, ciuitatis nomen in Megaride Græciæ regione, iuxta Iſtmum Corinthiacum, media inter Peloponneſum, Atticam & Bœotiam, dicta à Megareo Apollinis filio, vel Aegeo Pandionis filio: in cuius agro præſtantiſsimi prouenichant bulbi, qui inde Megarici dicti ſunt. Illic ſchola fuit Megarenſium philoſophorum, qui Euclidi Megarenſi Socratico ſucceſſerunt. Strabo lib. 9. Theognis etiam Megarenſis fuit. Huius meminit Cicero libro 4. Epiſtolarum. Effertur autem hoc nomen, Megara, garæ, ſingulari numero: vel plurali Megara, garorum. Columella lib. 10.

Iam Megaris veniant genitalia gemina bulbi.

Eſt item Megara, Siciliæ mons, apibus abundans, vrbem habens eiuſdem nominis, in radice ſitam: à qua propinquus ſinus Megarinus, ſiue Megaricus nominatur, Hybla antè dicta, ab Hyblone rege. Alia eſt in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Moloſſiæ: Gentile, Megareus, & fœm. Megaris, Megareis: poſſeſſiuũ Megaricus. inde Megarici κέραμοι. Steph. Hinc fit Megarenſis, & Megarus, ra, rum.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni, ex Onchesto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Onchesti: quæ controuerſia ex eo orta eſt. qui locus eſt apud Ouidium lib. 10. Metamorph.

Nanque mihi genitor Megareus Onchestius: illi
Eſt Neptunus auus: pronepos ego regis aquarum.

Alij ita legunt,

Nanque mihi genitor Megareus:
Onchestus at illi, &c.

Fuit præterea eodem nomine vnus ex Apollinis filiis, qui Megaris à ſe conditis nomen fecit.

Megaricum, oppidulum Bithyniæ. Steph.

Megaris, regio Græciæ. Vide Megara.

Megaris, Niſæa vocabatur, à Niſo Pãdionis filio.

Megaſa, vrbs Libyæ: in qua σπηλάγγαι & ἀρτήσεις. Steph.

Megbis, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Megdagaſcar, vide Menucias.

Meges,

Meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus insulis præfuit, & cum nauibus 40. ad Troiam est profectus. Home. in Catalog. nauium.

Megistanes dicuntur proceres & primates. Cor. Tacit. Et Megistanes Armenios (qui primùm à nobis defecerant) pepulit sedibus.

Megiste, vrbs & insula Lyciæ, à Megisteo quodam, Steph.

Megistias, patria Acarnanius, oriundus à Melãpode, clarus vaticinio: qui prospectis extis futura prædicebat. floruit tempore Leonidæ Spartani. Herod. lib. 7.

Megistheus, vnus ex amasiis Anacreontis. De quo Politianus in Rustico.

Megphias, nomen viri. 2. Esd. 10.

Meherdates, rex Assyriorum, sub Cl. Cæsare.

Mehusim, pater Abitob. 1. Par. 8.

Meionis olim Cyprus dicebatur. Steph.

Mela Pomponius, Cosmographus, cuius extat liber de situ orbis.

Melachræna, Sibylla Cumana à quibusdam dicta est. Arist. in mirabilibus.

Melæna, insula maris Ionij ante Epirum: quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plinius libro 3. cap. 26.

Melæna, Plin. lib. 4. cap. 12. quondam Cephalene dicta.

Melæne, oppidum in Arcadia, à Melæneo Lycaonis filio, inter Heream & Megalopolim. Stephan. Gentile, Melæneus. Sunt & μελαιναὶ vrbs Lyciæ: Gentile dici potest Melænites. Vide MELAENEIS.

Melæneis, vicus in Antiochide tribu. Callimachus Melænas vocat. Tribulis, Melæneus. Stephan. Vide MELAENAE.

Melampea, vrbs Lydię: Gentile, Melampeus. Stephanus.

Melamphylis, insula in Samothracia, & Samos ipsa dicta est Melamphylos. Steph.

Melamphylus, exiguus mons Thessaliæ. Alias Melamphylum, insulæ nomen in Asia. Plinius lib. 5. cap. 31.

Melampus, filius Amythaonis & Dorippes, Home. Odyss. lib. 23. ex prima Argo, Biantis frater. Nomen autem cepisse fertur, eò quòd mater infantem exposuerit toto corpore tectum præterquam pedibus, qui à sole, atro colore attracto, nomini causam dederunt. Augurio claruit: Brantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quas ille Neleo restituit: cuius beneficij memor Neleus, filiam suam nomine Pero, ei vxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas sanitati mentis restituit: quarum vnam Iphianassam cognomine coniugem accepit.

Melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid. 3. Metam.

Melampus, est etiam in tertio Europæ sinu, apud Ouidium 3. Metamorphoseon, sicut & Melanchætes.

Melampygos, cognomen est Herculis, quasi nigro podice: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulsam neque candidam: quemadmodum solent effœminati: sed nigris pilis hirsutam ac syluosam haberet. Vide Erasmum in prouerbiis, Ne incidas in Melampygum.

Melanchætes, vnus ex canibus Actæonis λοιπὸς μελαίνης χαίτης, hoc est, à pili nigredine dictus. Ouid. 3. Metam.

Melanchlæni, populi iuxta Bosphorum Cimmerium in Asia. Ioan. Henterus.

Inde Melanchlænis Mœotidos accola, Sindon. Μελάγχλαινοι, inquit Stephanus, populi Scythiæ, à vestibus nigris dicti.

Melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, Melandius. Steph.

Melanea, oppidum in Arcadia. Plin. lib. 4. ca. 5.

Melanes, vel nigri, mõtes iuxta deserta Arabię. Ptol. lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur desertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

Melaneus, numeratur inter canes Actęonis apud Ouid. 3. Metam. Est & Centauri nomen apud eundem 12. Metam.

Melanis, Venus dicta est, quòd ipsa tenebras amet, hominésque noctu sæpius coëant. Paleph.

Melanion vir quidam tantæ castitatis, vt odio mulierum in solitudinem abierit & per auia montium & nemorum cane, quo vno coniuctore vtebatur, feras insectaretur, nec vnquam domum reuocari potuerit: vide prouer. Melanione castior.

Melanthus fuit poëta Elegiographus, Cimonis ducis Athenienſium familiaris.

Melanium. Vide Melanyon.

Melanippium, fluuius Pamphyliæ, vel, vt alij, Lyciæ: Gentile, Melanippius, Melanipeus, Melanippea. Vide CHELIDONIAE. Steph.

Melanius, vide Malanius.

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melãthius nomen viri, qui cùm Gorgiæ inimicus esset, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo concordare non potuit. Est & nomen viri Troiani proprium, quem Euripylus in bello Troiano interemit, vt scribit Homerus. Alius eiusdem nominis pastor, apud Theocritum. Alius item pictor cura pingendi præcipuus.

Melanthius, pastor fuit caprarum Vlyssis: qui quòd & rem domini absentis vnà cum procis absumpsisset, & tam heræ, quàm herili filio molestum sese præbuisset, post reditum Vlyssis à Telemacho trucidatus est, vt est videre apud Hom. Odyss. lib. 22. Ouid. in Epistola Penelopes ad Vlyssem.

Melantho, filia Protei senis, cui consuetudo

fuit, positis vestibus, dorso delphinum insidere, atque sic per maria patris vagari. Quare sic cognita, Neptunus se in delphinum transformauit illámque blandiendo illexit, vt dorso suo insideret: trásuectáque in aduersum littus stuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuisse quidam prodiderunt: quem tamen Seruius Melites filium facit.

Melanthus, xvi. Athenienſium rex, circa annum ante vrbem conditam 367.

Melanion, dictus est Hippomenes, eò quòd pomis certamen confecerit: ἀπὸ τῶν μήλων, hoc est, à malis, & ἀνύω, perficio. Alij per iota scribere malunt Melanium putántque compositum esse à nomine μῆλον, & verbo ἀείρω: vt Melanion dicatur, quasi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt suprà retulimus) cum Atalanta cursu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emisit, vt Atalantam iis colligendis occupatam interim præuerteret.

Melaria, Vide MELOS.

Melas, multorum fluuiorum nomen est. nam vnum esse in Mygdonia ostendere videtur Ouid. lib. 2. Metam. Mygdoniúsque Melas. Alium esse eiusdem nominis in minori Asia, & Smyrnam circumeuntem Solinus scribit. Alium nauigabilem esse in Cilicia, & ipsius terminum, id est, qui Ciliciam à Pamphylia diuidat, scripsit Plinius libro 5. Alium item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea esse dixit ipse Plinius libr. 2. in Bœotia: qui à Parnasso profluens, Mineruæ sacer dicitur à poëtis, quia ripæ eius oliuis sint refertæ. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipso fonte nauigabilis, atque circa solstitium æstiuum, vt Nilus, stata accipiens incrementa, nec longius excurrit, sed in lacus & cuniculos delapsus, modica sui parte Cephiso insunditur. Statius lib. 7. Hero. libro 7.

Melas Pontus, id est nigrum mare, sic dictus est à Melane Phryxi filio illapso, vel à Melano fluuio eius loci. Post ipsum autem aiunt esse Sarpedoniam Petram.

Melcha, vxor Nachor filij Thare, filia Aran fratris mariti sui Nacor, Gen. 11. Filia item Salphaad filij Hepher filij Galaad. Num. 26.

Melcha, in Græco scribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. Luc. 3.

Melchi, pater Leui patris Mathat. Luc. 3.

Melchiades, siue Melciades, Roman. episcopus xxix. circa annum salutis 309.

Melchias, pater Phassur, Iere. 21. Filius Amelech, Iere. 38. Filius Athanai filij Zara. 1. Par. 6.

Melchiel, filius Beriæ filij Aser. Genes. 46. 1. Paralip. 7.

Melchirá, filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Para. 3.

Melchisedech, Sacerdos & rex Solymæ siue Ierusalem. Gen. 14. Heb. 7.

Melchisua, Filius Saul. 1. Regum 14. & 31. 1. Paralipom. 8.

Melchom, Idolum quod colebant filij Ammon. 4. Reg. 23. 1. Par. 20. Ierem. 49.

Meleagenes, nobilis Architectus Athenienſis, qui fanum Mineruæ extruxit.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius, ex Althæa coniuge, quo recenter nato, visa sibi est mater tres Parcas igni assidentes videre, manúque stipitem tenentes, æqualem puero cum stipite vitam assignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa exunctum stipitem diligentissimè asseruauit. Adulto deinde Meleagro contigit, vt pater eius ex susceptis frugibus omnibus, diis sacrificaret, præter solam Dianam. Quapropter dea irata, aprum immisit, omnes Aetoliæ agros deuastantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robustissimorum iuuenum manu, aprum interfecit, capútque eius Atalantæ Iasij Argiuorum regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem spolij dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conati sunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxítque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopeum peperit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem versa, fatalem illum stipitem in ignem coniecit, quo exusto, Meleager etiam exustis intus intestinis omnibus consumptus est.

Meleagræa, Calydon vrbs dicitur: quoniam Meleager in ea imperauit. Perottus.

Meleagrides, Oenei & Althææ filiæ, sorores autem Meleagri: quæ cùm fratrem immoderatius lugerent, in Meleagrides aues sunt commutatæ. Hyginus Fab. poët. cap. 174. & Ouid. lib. 8. Metamorph.

Meleagrus, rex Macedoniæ xxxi. circa annum à Roma condita 474.

Melech, filius Micha filij Merib-baal. 1. Paralipomenon 8.

Melegene, insula in mari Adriatico adiacens Dalmatiæ. Ptol. lib. 2. cap. 17.

Melenis Amasia fuit Domitij Marsi. Martialis, Nota tamen Marsi fusca Melenis erit.

Melex rex Lydorum 111. circa olympiadem 13.

Meles, lis, & letis, fluuius prope Smyrnam. Plin. lib. 5. cap. 29.

Melesigenes, proprium nomen Homeri poëtæ: sumptum à Melete fluuio Smyrnæ propin quo iuxta quē natus esse dicitur, postea Homerus appellatus. Vide suprà.

Meleti sinus, à Meleto fluuio dictus, antea Smyrneus. Steph.

Meletius, præsul, in Aegypto Arianæ sectæ sectator: qui sub Diocletiano in exilium pulsus est, quod præter opinionem fidem nostram defen

defendisset, cùm tamen Ariana vellet tutari. Historia Tripartita.

Melia, vrbs Cariæ: Gentile, Melieus. Steph.

Melibœa, littoralis vrbs Magnesiæ, vel secundũ aliquos, Thessaliæ, Herod. lib. 6. patria Philoctetæ Pœantis filij: à quo Melibœus, a, um, nobilis ob purpuram quæ illic inficiebatur. Stephanus ex Strab. libro nono, Thessaliæ vrbem esse scripsit. Est etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item Melibœus, nomen pastoris, dictus, quòd boum curam habeat. Theocritus & Virg.

Melicerta, siue Melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regis filius: cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium suum videret occidisse, in mare se præcipitauit: ambóque deorum miseratione in numina marina sunt commutati. Ino quidem in Leucotheam, quam & Matutam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

Meliei vel Melienses, Thessaliæ populi. Stephanus.

Meligene, Melitusa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de quo posteà. Vide suprà MELEGENE.

Meligunis, vna ex Aeoliis, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile, Meliguneus.

Melina, vrbs in Argo, vnde Venus Melinæa. Stephanus.

Melinophagi, populi Thraciæ, Steph.

Melissa, Melissi Cretensium regis filia: quæ vnà cum sorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inuenisse: vnde data est occasio fabulæ, Melissam in apem fuisse conuersam. Colum. libro 9. cap. 2. Nec sanè rustico dignum est, fcisciatri, fueritne mulier pulcherrima specie, quam Iuppiter in apem conuertit.

Melissa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor: quam ille concubinarum delationibus temerè credens, cùm grauida esset, pedibus conculcans interemit. Laërt. in vita Periandri.

Melissa, filia Epidamni, Stephanus in Dyrrhachio. Et Melissonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrhachium peperit.

Melissa, vrbs Libyæ: vnde regio Melissæa. Est etiam in Cyriaco, Melissa vicus: Gentile, Melissenus. Steph.

Melissus, Cretensium rex fuit, pater Amaltheæ & Melissæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latius suprà docuimus in dictione Amalthea.

Melissus grammaticus, muneri datus Mecœnati, & manumissus ab eo. Tranquillus.

Melissus Samius, Parmenidis auditor, philosophus ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempublicam administrauit, classique in bello præfuit. Apollodorus.

Melita, tæ, seu Melite, es, insula Siciliæ adiacẽs, qua parte in Africam vergit, distans à Lilybæo CXIII. M. passuum. Plinius libro 3. cap. 8. vt scribit Strabo, ante Pachynum sita, haud longe à Sicilia, periculoso tamen diuiuncta mari. Ab Melita canes nobiles μελιταῖα κυνίδια aliquandò dicti. Strabo libro sexto, in deliciis habiti à fœminis: à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re hominéve ad solam voluptatem comparato. In qua insula fuit oppidum eiusdem nominis Carthaginensium colonia: à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimum. Cicero Melitensem rosam commendat, Pluuinus, inquit, erat Melitensi rosa fartus. Diodorus refert in Melita insula pretiosam tenuitate ac mollitie telam fieri. & Cicero in Verrem, Act. 4. vestem & textrinum Melitense nominauit. A Melite fit Melitæus, a, um, & Melitensis: vt Canes Melitæi & Melitenses. Plinius libro 30. cap. 5. Vide MELIGENAE. Ea nostra ætate nobilitata est ab equitibus Hierosolymitanis, quos Rhodios vocãt, seu Rhodienses: qui Rhodo à Solymano imperatore pulsi, in ea sedem fixerunt, *Malte*.

Melite, vicus in tribu Oeneide: Tribulis, Meliteus. Steph.

Melitea, vide Melittæa.

Melitena, vrbs Armeniæ minoris, iuxtra Euphratem.

Melitene, vrbs Cappadociæ: Ciues, Melitenei. Steph. ex Strab. lib. 11.

Melites, fluuius. Vide Melesigenes.

Melitis, vnus est ex felicissimis illis fatuis, quos Homerus suo carmine nobilitauit: is non poterat numerare supra quinque: ductáque vxore nouam nuptam non attigit, veritus ne se illa accusaret apud matrem. cuius stultitia abiit in prouerb. Melitide stultior.

Melito, Episcopus. Eusebius libro quarto, capite 21.

Melittæa, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Melittæus. Theopompus & Philon μελίτειαν vocant, vnde Melitteus. Steph.

Melitus, nomen eius qui Socratem accusauit.

Melitusa, vide Melegene & Meligene.

Melitusa, vrbs Illyriæ: Gentile, Melitusæus, vel Melitusius. Steph.

Melizandrus Milesius, Lapitharum & Centaurorũ bellum scripsit. Aelian. de varia historia.

Mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens nascitur. Seruius in 4. Georg.

Mellicola, qui & Gargaris, regnauit in Hispania circa annum mundi 1382.

Mello, Ambitus montis Sion interior, quem reges incluserant muro. Vel, vt alij volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimeleeh regem sibi constituerunt, Iud. 9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2. Regum 5. Salomon hanc reparauit 3. Reg. 9. & 4. Reg. 12. 2. Paral. 32.

Mellona, vel Mellonia, dea mellis Romanis putabatur.

Mellothi, nomen viri. 1. Par. 25.

Melluch, nomen viri. 1. Esd. 10.

Mellus, vrbs Græciæ condita eodem tempore quo Thasus & Paphus, anno scilicet ante Romam conditam 675.

Melo, nomen fluuij, qui & Milus & Geon appellatus est. Ausonius in Aenigmate, Melonis albam paginam.

Meloboſis, nympha Oceani & Thetyos filia, Hesiodo in Theogonia, sic dicta ab ouibus pascendis.

Melocabus, Germaniæ vrbs, Ptol. lib. 8. cap. 11. Vulgò *Chohurg*.

Melodunum oppidum inter Celtas, in insula fluminis Sequanæ positum, vicinum Lutetiæ, ab ea solum distans 20. miliaribus, Gallicè *Meiun*.

Meloessa, insula ex Syrenis vna, non tam à pomorum, quàm à pecorum abundantia dicta. Plin. lib. 3. cap. 10. Steph. μήλωσσα, insula est iuxta Iberos. Gentile, Melussæus.

Melopa, Gothile Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.

Melon, nomen Astrologi apud Plutarch. in Nicia, qui cum esset militiæ, viderétque pessimè suæ parti futurum, insaniam mentitus est, atque etiam domum incendio dedit, vt missionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch. in vitis Alcib. & Pyrrhi.

Melos, gen. fœm. insula Cretæ adiacens, & vrbs in ea. Strabo, Melos insula inter Cretam Peloponnesúmque interuallo æquali sita, à Peloponneſo promontorium Scylleum, à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Pomponio libro 2. cap. 1. Hanc prius (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata est à Bybliis Phœnicibus: item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates, & Aristophanes. In Thessalia verò populi quidam Melienses dicuntur. Est & vicus Acarnaniæ, à quo Melicus, vel Malicus Doricè. A Melius etiam formatur Melicus, Meliacus, & regio Melis, Stephano. Vide Malica.

Melos & Melaria, duo oppida in finibus Hispaniæ, à malis sic dicta. fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attulisse. Stephan. in Belo. Vide Meloessa.

Melus oppidum Thessaliæ, quod Niceas Atheniensium dux obsedit, expugnauitq; non tam machinis bellicis quàm fame: vnde natum prouerb. Fames Melia.

Melus, filius Mãtus, à quo Melois, Lesbi locus, Stephanus.

Melpomene, vna ex musis, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virgil. de musarum inuentis.

Melpomenos Bacchus dictus est ab Acharnensibus, quasi dicas cantu oblectabilem.

Melsus, Vide Mesembria.

Meltias, Nomen viri. 2. Esd. 3.

Melus, Vide Melos.

Memaliarus, vnus ex Cadmi sociis, Theram insulam condidit. Steph.

Membliarus, insula prope Theram & Anaphen: à Membliaro Phœnice, Cadmi socio, qui Theram habitauit. Dicitur etiam Bliarus per aphæresim. Gentile, Membliarius. Steph.

Memmius, ciuis Romanus, ambitu postulatus à Q. Curtio. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. hic quum ageret Tarracinæ, deperibat quandam mulierem, non sine Largio quodam riuali: cuin quo quum aliquando rixa incidisset, eo iracundiæ prouectus est Memmius, vt ipsi Largio brachium mordicus arripuerit: vnde fluxit adagium in vulgus, Lacerat lacertum Largij mordax Memmius.

Memnon, Homero, filius Tithoni, fratris Laomedontis ex Aurora susceptus: qui cum maxima orientalium populorum copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occisus, vel (vt alij tradunt) à Thessalis insidiis occisus est. qui quum in rogo crematetur, precibus Auroræ in auem mutatus est: ex eadémque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas Memnonias vocarunt, quæ quotannis ex Aethiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnoníque sepulchrum ter lustrare, deinde duas in partes diuisæ, roſtris vnguibúsque concurrere, & generis sui authori sanguine suo parentare. Ouid. 13. Metam. Strabo lib. 15.

Memnon, Darij Persarum regis dux exercitus, Chion, Methimnam, Eresam, Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Asiam traiecit.

Memnones, populi Aethiopici. Steph.

Mempheus, mons circa Thessaliam.

Memphi, populi Memphim habitantes. Vide EGYPTIVS.

Memphis, vrbs Aegypti regia, ab Ogdoo rege condita, & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Aegypti vrbes secundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, & regum sepulchris in primis insignis, eius ambitus traditur fuisse centum & quinquaginta stadiorum. Sita est in loco totius Aegypti opportunissimo, vbi Nilus in duas scissus partes, literæ Δ speciem præbet: quò fit, vt portuosissima sit, omniq; penè ex parte nauigiis aditũ præbeat. Vulgus hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile Memphites, phitæ. Item Memphitis, tidis. Idem Memphiticus, cum.

Memphis, Ptolemæo libro 4. capite 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Nophet & Migdol Hebræis.

Mempricus, rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit

exuit vitã, vt eo mortuo regnaret. Volaterranus.

Mena, apud Romanos dea, quæ menſtruis floribus præeſſe putabatur. Quo etiam nomine dictus eſt piſcis quidam brevis, qui hyeme candidus, æſtate nigrior fit: ſed tunc Mæna cum diphthongo ſcribitur. Cic. lib. de finib. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere ſe accipenſerem mænæ non anteponere.

Mena primus Aegyptiorum rex, circa annũ mũdi 2251. Diodo. Sicu.

Menæchmi, apud Plautum comœdia, in qua Menechmus introducitur. Legitur Menæhmi ſine c.

Menæchmus, philoſophus Platonicus, Proconneſius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & ſcripſit libros tres in libr. Platonis de Republica.

Menæchmus, Sicyonius hiſtoricus ſcripſit hiſtoriam Alexandri Magni. Suid.

Menala, Seruius enim ſine diphthongo ſcribit. Vide MAENALA.

Menalcas, paſtoris nomen apud Virg. in Ecloga tertia.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror. Hęc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones geſſit: quam quum Antiopæ ſorori reſtitueret, accepit pretium, arma reginæ & baltheum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat iuſſus ab Ariſteo.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poëmata epica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides, iunior, item poëta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuúſque eſt apud Perdicam regem Macedoniæ. Suid.

Menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtari petiit, vt antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent. quod cùm non exiguo ſuorum, tum hoſtium ſanguine obtinuiſſet, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaid. 8.

Menalippus, Tydei frater quẽ Tydeus in venatu fertur peremiſſe, óbque id fratricidium exulaſſe.

Menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filij loco amatus.

Menander, Athenienſis comicus nouæ comœdiæ, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus: ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam vnam ad Ptolemæum regem, aliáque nonnulla ſoluta oratione. Hæc Suidas. Quintillanus autem de eo, ſic libro 8. Menander, inquit, meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnem imaginem in vita expreſſit, tanta in eo inueniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, vt omnibus eiuſdem operis authoribus tenebras obduxerit. Portò tanto fuit in pretio, vt etiam inuitatus ſit à regibus Aegypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

Menander, Laodiceus ſophiſta, ſcripſit commẽtarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Mintiani. Suid.

Menander alius, Simoni Mago ſucceſſit, non ſolùm eius referens impietatem, ſed longè ſuperans, maioribus portentis efferebat, ſeſe ſeruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docénſque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi poſſe, quam artis magicæ diſciplina & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat, Iuſtinus & Euſeb. lib. 3.

Menander, Pergamenus hiſtoricus.

Menapij, populi, qui ad vtranque Rheni ripam habitant, iuxta Neruios, ſed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldrenſes, ſiue, vt alij volunt, Iuliacenſes, qui ſub duce Cleuenſi ſunt. Strab. lib. 4. Gallicè *Gueldres & Cleues.*

Menaria (melius per diphthongum æ ſcribetur) inſula, Plinius libro 3. cap. 5. contra Magonem: ſic dicta à piſcium multitudine, qui menæ dicuntur.

Menas Samnis quiſpiam, qui in ſolitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus. neque tamen deerant adeuntium dona, quæ ad bonam frugem ſolebat conuertere.

Mendæ, vrbs Siciliæ prope Palicos. inde Mendæus, Steph.

Mende, vrbs Thracię, à Mende vel Mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Steph.

Mendes, vrbs Aegypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus enim Aegyptiorum lingua Mendes appellatur. Ciuis, Mendeſius, aut Mendites, Steph.

Mendeſicum, vnum ex Nili oſtiis, Plin. libr. 5. capite 10.

Mendeſus, vrbs Aegypti, à qua Mendeſium, vnguentum dicitur. Vide MENDES.

Mendoza, familia illuſtris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

Meneceus, Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Thebaid.

Menecheus, oraculo edito largitus eſt patrię ſuũ ſanguinem. Cic. in Tuſcul. quæſt. circa finẽ lib. 1. Vide MENOECEVS.

Menecina, vrbs Oenotriæ in Mediterraneis, à qua Menecinæi & Meneceni populi. Steph.

Menecis, vrbs Phocenſium vltima, quæ ad occaſum vergit.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curabat in primis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus, vt liberati, ſe ipſius eſſe ſeruos faterentur: ſe verò Iouem appellabat. Vide

de Merecrates.

Menecrates, comicus poëta, Suid.

Menedemium, vrbs Lyciæ. Gētile, Menedemius, vel Menedemieus. Steph.

Menedemus, philosophus nobilis inter Socraticos Phædri discipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate, à quo philosophi Eretriaci dicti sunt. Eretria verò in Euboea est. Strab. lib. 9. Hic militiam primò exercuit, postea ad Platonem concessit: fuit honestate & grauitate insignis: status corporis in eo sene, vt in iuuene fuit firmus & validus. Et cùm primū ab omnibus ludibrio haberetur, postea in tāta admiratione habitus est, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ suæ anno septuagesimo tertio.

Menedemus Lampsacenus, Cynicus, qui in tam prodigiosam venerat superstitionem, vt sumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans se exploratorem ex inferis venisse, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunica talari adstricta baltheo puniceo, Arcadium pileum gestabat, cothurnos tragicos, virgam in manu. Laërtius.

Menelaium, parua regio Spartæ. Gētile μενελαϊεύς Possessiuum, Menelaicus: sed ab Aegyptia vrbe Menelaites dicitur. Steph.

Menelaus, filius Atrei & Aëropes, vt Homerus tradit, Plisthenis verò, vt Hesiodus, & frater Agamemnonis, rex Spartæ: qui Helenam Iouis & Ledæ filiam vxorem habuit: quam cùm Paris, Priami filius, eo absente rapuisset, legatos ad Paridem misit, qui illam repeterent: qui cùm re infecta rediissent, omnes totius Græciæ principes ad bellum conuocauit, qui collecta mille nauium classe, ad vnum sub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quúmque iam tota Phrygia atque Mysia deuastata, Ilium Priami regiam, decennali bello oppugnassent, tandem fraude magis, quam viribus expugnauerunt: atque sic egregiam suam coniugem recepit, consenlaque naui post octauum erroris annum domum rediit: Tantæ molis erat infame reducere scortum.

Menelaus, vrbs Aegypti, Straboni libr. 14. & regio, Menelaites.

Menelaus quidam, cùm sacerdotium Iudæorum per fraudem adeptum duodecim annis occupasset, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege, interfectus est, 1. Mach. 14.

Meneleus, vnus ex Centauris.

Meneleus, vnus ex canibus Actæonis. Ouid. 3. Metam.

Menephron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ouid. 7. Metam.

Menes, Herodoto, primus omnium hominum in Aegypto regnauit, sub qua tota Aegyptus præter Thebas, plaga palustris fuit.

Menesthius, Arithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna ciuitate, quem Paris in bello Troiano occidit. Homer. initio lib. 7. Iliad.

Menestho, nomen Nymphæ, à memorando dictæ. Vnde Menestheus, proprium nomen auri gæ Diomedis. Vide MENESTIVS.

Menestratus sculptor præstantissimus: qui Ephesi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione insculpsit, vt in eius contemplatione æditui admonerent, oculis parcere.

Menia columna, locus Romæ. Cic. pro Sestio.

Mennix, insula Plin. libr. 5. cap. 7. circa Africam clarissima, longitudine XXXV. M. passuum, latitudine XXV. ab Eratosthene Lotophagitis appellata. Stephanus insulam & vrbē esse scribit iuxta Syrtes: Gentile, Meningius.

Menippus, Phœnix, philosophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit: porrò ipse, liberique eius ridendi. Cúmque habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo vitam finiuit. Diogenes Laërtius.

Menippus, poëta comicus. Suid.

Menippus, Stratonicensis in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis, vt ipse in Bruto testatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philosophum & seruum fuisse tradit: scripsisséque libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij verò Cynicas.

Menismini populi Aethiopiæ, qui viuunt lacte cynocephalorum, quorum armenta pascunt, maribus interemptis nisi sobolis gratia.

Menius, Lycaonis filius: qui cùm patre in lupum verso, & domo conflagrante, Iouem detestaretur, ab eo fulmine percussus est.

Menius, Cōsul Roman. anno ab vrbe 430. deuictis nauali prælio priscis Latinis ac Antiatibus eorum rostra nautum ærata in foro posuit, appellarique forum rostra cœpit. Liuius libr. 8. Plin. lib. 34. cap. 5.

Menlearia, Hispaniæ vrbs, vulgò Marcias. Ptol. lib. 2. cap. 6.

Menna, patet Melcha, siue, vt Græcè habetur, Melea. Luc. 3.

Menna, episcopus Byzantinus, anno CHRISTI, 536.

Menni, Nomen regionis, Ierem. 51.

Mennith, vrbs in terra Gad. Iudic. 11.

Menodotus, medicus insignis ætate Serapionis, cuius meminit Gal. in Therapeut.

Menœceus, iuuenis Thebanus, filius Creontis: qui pro patriæ salute sanguinem suum, atque adeò vitam ipsam sponte profudit. Nam cùm Thebanis eo tempore, quo ab Argiuis obsidebantur, redditum esset oraculum, vrbem saluam fore, si vltimus ex Cadmi

posteris

posteris, spontanea se morte manibus eius denoueret, intelligens Menœceus oraculum illud ad se pertinere, nihil cũctatus, suo sibi gladio necem consciuit. Statius 10. Thebaid. Cic. 1. Tuscul.

Menæcis, vide Menecis.

Menœtes, vnus ex sociis Aenææ, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Aeneid.

Menœtius, Homero, filius Actoris ex Aegina, quam vitiatam Iuppiter illi cõiugem dederat. Hic postea relicta Aegina matre, in Opuntem Locrorum se contulit, ibique Patroclum ex Sthenele vxore suscepit, qui ab eo Menœtiades appellatur.

Menoba, ciuitas in Hispania inter sacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.

Menoles, dictus est Dionysius. Vide MAENOLES.

Menon fuit arrogantissimus sophista Socratis ætate. Plut. in libello de multiplici amicitia.

Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam seruandã dedit in arce quadam, quam cum Manlius Priscus obsedisset, defensoréque deditionem parantes Menophilus sentiret, gladium in viscera sua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc. 16.

Menophis, rex Aegypti circa annum ante Romam conditam 662.

Menosca, oppidum Vardulorum in Tarraconensi Hispania. Plin. libro 4. cap. 20. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Menotharus, fluuius in Mæotim influens. Plin. lib. 6. cap. 7.

Menosgada, Germaniæ vrbs, Ptol. hodie Egra.

Menosteus, portus in insula, quam Bætis bipartitus efficit. Strabo.

Mensaria, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs. Vulgò *Marcia.*

Mentaurus, vide Molus.

Mentercausa, Hispaniæ vrbs, Ptolem.

Mentisa, Hispaniæ vrbs, Ptolemæo, alio nomine Menteſa.

Mentoas, fluuius olim dicebatur, quem nunc (Eustathio in Dionysium teste) Istrum siue Danubium appellamus.

Mentor, vasis cælandis mirus artifex, Plin. lib. 12. cap. 11. Hinc Mentoreus, rea, reum.

Mentor, Asiæ maritimę præfectus, sub Artaxerxe Persarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi subiecit.

Mentores, populi fuerunt in Illyrico: Plin. lib. 3. cap. 21.

Mentyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Mẽtyrnæus.

Menuthias, insula Australis, Ptol. libro 5. ca. 9. ad Aethiopiam: hodie Medagascar, siue insulam S. Georgij nominant, licet accolæ sint Mahometistæ: Gentile, Menuthicus.

Menuthis, vicus Aegyptius iuxta Canobum. Gẽtile, Menuthites. Steph.

Menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè solitudinem amabat, in qua ne quid per otium perperam faceret, apes curabat.

Menus, Bocatio, Germanię fluuius est, in quo siluram aiunt piscem equos innantes deorsum trahere. Mœnus potius per œ, qui Francofordiã alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide Mœnus, Vulgò *Mein.*

Mephaath, ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. Ios. 13. & 21. Iere. 48.

Mephitis, Dea odoris grauissimi, id est graueolentis. Alij Mephitim deum esse volunt, Leucotheæ connexum: sicut est Veneris Adonis, Dianæ Virbius. Alij Iunonem intelligũt, quam aërem esse constat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.

Mephres, rex Aegypti circa annum mundi 230.

Mera, sacerdos Veneris. Stat. 8. Theb.

Mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora sequeretur, à Ioue conspecta est, & adamata: qui cùm nulla ratione castissimæ puellę animum ad sui amorem posset pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figura assumpta, vim ei intulit.

Quamobrem cùm Dianę consortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parere vellet, suspicans, ne Iuppiter aliquis sub eius imagine lateret, telis eius est confossa, tãdémque deæ eiusdem miseratione in canem mutata. Ouid. 7. Metam.

Mera, canicula Erigones, quæ cùm Icariũ herũ suum à pastoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem rediit, vestéque eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cúmque Erigone patris desiderio, doloríque impatientia laqueo sibi necem consciuisset, Mera quoque dominis suis spiritu suo parentauit, Iouísque miseratione in cælum est translata, & in stellam Caniculæ conuersa. Vide Icarius & Erigone.

Meraioth, filius Achitob, 1. Par. 9. filius Zaraię filij Ozi. 1. Par. 6.

Merala, Limes Zabuloniæ tribus. Ios. 19.

Merari, filius Leui filij Iacob. Geneſis 46. 1. Paralip. 6.

Meraritæ, populi, Num. 26.

Mercemanni. Vide Marcomanni.

Mercuria, mulier propter religionem Christi, sub Decio imperatore, apud Alexandriam, supplicio affecta.

Mercurius, Iouis & Maię filius: ita dictus à mercibus, eò quòd negotiatoribus præsidere existimaretur. A Græcis Hermes dicitur, ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, hoc est, ab interpretando.

Variis à Poëtis appellatur nominibus: nam modò Ligius dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc

hunc tres alij fuisse Mercurij dicuntur: vnus Cæli & Diei filius: alter Liberi & Proserpinæ: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama est ob Argi cædem profugum, literas Aegyptiis ostendisse. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento significare volentes, velocem ferri per aëra sermonem. Ideo autem deorum nuntium dictum, quoniam per sermonem omnia cogitata enuntiantur.

Dictus est deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præstare putabatur. Habitus est etiam deus mercatorum, lucri, palæstræ, furum. Lyram inuenit: Hermaphroditum ex sorore Venere genuit: Martem è duris carceribus liBerauit: Argum interemit: Prometheum in Caucaso religauit. Est etiam Mercurius vnus ex septem planetis, cuius corpus cunctorum siderum minimum, ferè semper subest radiis solaribus, à quibus non recedit longiùs, quàm viginti octo gradus.

Astronomis κίλβων dicitur, quod est radians. Vnde etiam peruetus fingitur, quòd Soli vicinior sit, quàm reliquæ stellæ. Cicero tertio de Natura deorum.

Mercurius Trismegistus, Philosoph⁹ Aegyptius, antiquissimus, scripsit plurimos libros de philosophia diuina: quorum quædam fragmenta hodie etiam extare putantur.

Mercurius, qui & Ioānes, 111 11, Rom. episcopus sub annum salutis 532.

Merecrates, medicus Syracusanus: qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur. Curabat in primis morbum regium hac lege, vt liberati se esse ipsius seruos faterentur, eúmque Iouem appellarent: ferúntque in id tumoris fuisse euectum vt quandoque ad Agesilaum Spartæ regem hoc modo scriberet: Merecrates Iuppiter Agesilao regi salutem, Subridens Agesilaus respondit: Agesilaus Merecrati sanitatem: Plut. in Apophth. & Cæl. cap. 38. lib. 6. dicitur & alio nomine Menecrates, de quo suprà.

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis. 1. Paralipomenon 4.

Meremoth, nomen viri. 1. Esd. 8.

Meres, Aethiops, rex Aegypti. Olympiade 22.

Merib-baal, Filius Ionatham filij Saul. 1. Paral. 8. 9.

Meribanes, Iberiæ rex, sub annum salutis 362.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauium, quæ è Creta venerant ad Troiam, fortitudine Marti, vel Martis ipsius iudicio, comparandus. Homerus in Catal.

Meritus, mons est in tertio Europæ sinu.

Mermerois, dux exercitus Persarum, sub Cosroe rege.

Mermeros, Centaurorum velocissimus, qui ea in pugna, quam in Pirithoi nuptiis aduersus Lapithas commiserunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga salutem quæsiuit. Ouidius 12. Metam.

Mermessos, vrbs Troica, patria Erithrææ Sibyllæ: Gentile, Mermesius & Mermesseus. Stephanus.

Mermuth, nomen viri. 2. Esd. 10. 12.

Mero dictus est Tyberius Nero per iocū quòd impendio vinosior esset. Tranquillus in Tyberio.

Merob, primogenita regis Saul. 1. Reg. 14.

Merobandes, Consul cum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino, sexcennio pòst.

Merodach, rex Babyloniorū, Isa. 39. qui 4. Reg. 20. dicitur Berodach.

Merodacus, Sicambrorum rex XIIII. Olymp. 164.

Meroë, roës, insula Nili, omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippe cuius longitudo ad tria millia stadiorum, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiusdem nominis insulæ totius caput, à Cambyse conditam, & de nomine sororis ibi defunctæ, Meroëm appellatam. De hac ita scribit Herodotus, Meroë fuit olim regni caput: clypei figuram ea insula imitatur, ad tria millia stadiorum cum Nilo protensa. Accolunt pastores eam qui passim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus: distatque à Syene quinque millibus stadiorum, vltra quam est ad torridam Zonam. Alia est Meroë Antiochię iuxta Daphnem, orientem versus: Gentile Meroæus, aut Merusius. Possessiuum Merusiacus. Est & Meroë, ciuitas Lyciæ, Stephan. Vide Merusium.

Merom, Aqua seu flumen in terra Chanaā, iuxta quod gentes conuenerant aduersus Israelitas. Ios. 11. Hieronymus in locis Hebraicis Merrū vicum fuisse dixit in XII. milliario vrbis Sebaste iuxta Dothaim.

Merome, nomen loci, Iud. 5. Vbi alij interpretes pro in regione Merome, legunt, in excelsis campi.

Merone, olim dicta insula, quæ postea Siphnus. Steph.

Merope, insula dicta (vt quidam existimāt) à Merope terrigena, Triopæ filio. Plinius libro 5. ca. 31. Merope enim dictus est vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectasse regnum cæleste finguntur, hoc est, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cùm interuenerit linguarum confusio, vocúmque diuisio, qui eam molirentur dicti sunt Meropes, id est diuersarum vocum.

Merope, es, vna filiarum Atlantis ex Pleione Nympha, cuius stella ex septem Pleiadibus obscurissima apparet, quòd cùm sorores omnes diis nupsissent, sola Sisypho nupserit homini

homini mortali. Ouid. 4. Fast.

Meropia vna est insula Cycladum: quæ aliis nominibus & Siphnos & Acis appellatur. Plin. lib. 4. cap. 11.

Meropis insula est Cariæ adiacens: quæ notiore nomine Cos appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31.

Meropus, mons Græciæ, iuxta Thessaliam, variis præruptus anfractibus, vnde & nomen habet. Nam cum ex variis anfractibus vndique referente Echo, voces diuersas reddat, ab effecto etymologiæ appellationem sortitus est.

Meros, siue Merus, mons in finibus Indiæ, in cuius radice Dionysius in Indiam proficiscens, Nysam vrbem condidit. Curtius libr. 6. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Iouis fœmore Liberum patrem fuisse celatum. Græcè enim μηρὸς fœmur significat.

Meroueus, Frãcorum rex tertius à Pharamũdo.

Meroz, vrbs Galilææ. Iud. 5.

Merres Aethiops, Aegypti rex, Olymp. 22. Vide Meres.

Merthes rex fuit Aegypti: qui Cornicem habuit vsque adeò cicurem, vt quoquò iussisset ille, epistolas deferret: non ignorans quò transuolandum esset, aut vbi confidendum.

Merula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia cẽtenis amnibus augeatur.

Merusium, parua regio, cuius incolæ Merusij. Diana quoque μεροσῶτις cognominatur. Locus abest Syracusis per stadia septuaginta. Aliqui à Meroë Aethiopiæ dictam volunt, Steph. fit etiam Merusius, Gentile. Meroë Antiochiæ, vt dictum est.

Mes, Filius Aram. Ge. 10. qui 1. Par. 1. dicitur Mosoch. Ab hoc Meones traxerunt originem.

Mesa, Rex Moab, 4. Reg. 3. Filius item Caleb fratris Ierameel, 1. Par. 2.

Mesa, fluuius notus per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Gueldriam: vulgò tamen *Mosa* dicitur, & coniungit se cum Rheno.

Mesacus, qui & Mesech, Mesiam veterem condidit, quæ Cappadocia appellatur.

Mesanites, sinus nominatur à Marciano in Persici maris descriptione. Steph.

Mesapia, Apulia, à Mesapo rege dicta. Strabo libro 9. Bœotia etiã, Steph. teste, μεσαπία prius vocabatur: item insula quædam, de qua in Calabria, pro qua Messapia aliàs per duplex s. scribitur.

Μεσαπία, Steph. regio Apuliæ, Tarento vicina: Gentile, Mesapius.

Mesapium, mons Eubœæ (Vide suprà in Hesæno.) Hinc Mesapicus, à Mesapio, qui in Italiã migrauit, Steph. De Messapeis per duplex s, vide infrà.

Mesapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiam venit. Vnde Neptuni dictus est filius. quem inuulnerabilem ideo dicit, quia nusquam periit, nec in bello. Ignem autem ei nocere non posse propter Neptunum dicit, quia aquarum deus est. Ab hoc Ennius dicit se originem ducere. Seruius in 7. Aeneid.

Mese, ses, vẽtus inter Boream & Cęciam medius, vnde & nomen habet. Plin. lib. 2. cap. 47. Vide Messene.

Mesech, Vide Mesacus.

Meselemia, Nomen viri, 1. Par. 26.

Mesembria, vrbs Pontica: Ciuis Mesembrianus.

Mesembria, vrbs Thraciæ, Megarẽsium colonia quam antea Menebriam vocabant, quasi Menapolim, id est Menæ ciuitatem. Eius enim ædificator Menas appellabatur: Bria verò, sermone Thracio, ciuitas vocatur, vt refert Strabo lib. 7. Hinc Mesembriacus.

Mesene, vel Mesenia, eadem regio quæ Adiabena. Vide infrà Messene.

Mesentius, Vide Mezentius.

Mesezebel, pater Barachiæ. 2. Esd 3.

Mesia, prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vsque cum Danubio decurrens.

Mesia, Pompon. lib. 3. palus est. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo scribunt, alij cum ypsilo. Vide infrà.

Mesizabel, Nomen viri 2. Esd. 10.

Mesoa, Vide Messoa.

Mesola, vrbs Laconiæ, vna ex quinque. Gentile, Mesolates, vt à μεσόα Mesotes. Steph.

Mesoli, cuiusdam filius fertur Dexamenus. Vide Dexamenus.

Mesollam, Filius Saphatiæ, 1. Par. 9. Filius item Sadoc, ibidem.

Mesomedes, poeta Adriano principi charissimus, scripsit in laudem Antinoi liberti sui. Suidas.

Meson, astrologus ex his vnus, qui Athenienſibus adscriptus fuit, nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempestatem futuram prædixit. Cúmque propterea minimè proficeret, simulauit insaniam, atque hoc modo missionem impetrauit. Aelianus de varia historia.

Mesopontius, Neptunus, in Eresо Lesbi ciuitate colitur. Steph.

Mesopotamia, regio Asiæ latissima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidente, à meridie Babyloniam, à Septentrione Caucasum. Mesopotamia dicta ab eo, quòd media sit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta est Seleucia, vt refert Plin. lib. 6. Gentile, Mesopotamites.

Mespanense, vnum ex ostiis Rhodij fluuij, aliàs Rhodani.

Mesphar, nomen viri. 1. Esd. 2.

Mespharath, Nomen viri. 2. Esd. 7.

Mesphe, in monte Iarim prope Silo domicilium Samuel. Vide Masepha & Maspha.

Mesraim, Filius Cham, Gen. 10. Ab hoc Aegyptus Hebræa lingua Mesraim nuncupatur: quæ & sæpe in sacris literis dicitur terra Cham

à Cham,

à Cham filio Noe, Psal. 105. Hieronymus in quæstionibus Hebraicis.

Messa, regio Iudææ. Hiero. in locis Heb. in qua habitauerunt filij Iectan, Gen. 10.

Messa, Nomen viri. 4. Reg. 11.

Messaba, vrbs Carum: Gentile, Messabeus. Stephanus.

Messal, ciuitas in tribu Aser, Ios. 19. quæ & Massal, 1. Paral. 6. dicitur.

Messala, dictus est Valerius Coruinus, quia Messanam in Sicilia vicit, & vrbis captæ in se translato nomine, Messana primò, paulatimque vulgo permutante literas, Messala dictus est. Vnde & Messalarum familia Romæ florentissima, ex qua Messala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cùm prouectior foret, ante biennium quam moreretur, adeò memoriæ sensum amisit, vt vix paucula verba coniungeret, & nominis quoque sui immemor esset, tandem verò vicere ori innato, seipsum inedia confecit. Cælius & Crinitus lib. 1. ca. 12. Is orator fuit (Fabio teste lib. 10. ca. 1.) nitidus & candidus & quodammodo præ se ferens nobilitatem suam, viribus tamen minor.

Messalemeth, mater Amon regis Iuda. 4. Re. 21.

Messalina, filia Barbari Messalæ, consobrini Claudij imperatoris. Quæ cum adulescentula esset, ipsi Claudio seni nupta fuit, summæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteriis se submiserit, & mutata veste, lupanaria celebrauerit. Quinetiam cum scorto famoso aliquando certauit, & superatam à se meretricem gloriata est, & se inter diem & noctem vigintiquinque passim concubitus affirmauit. præterea sese labore potius fessam, quàm concubitu satiatam destitisse. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est, cum C. Silio nupsisset. Tranquillus in Claudio. Prodigiosam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6, Tacitum lib. 11. & Plin. libr. 10. cap. 62.

Messalinus, Cõsul cũ Largo, anno ab vrbe 899.

Messaliani hæretici, sub tempore Valentis & Valentiniani, AA. omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem, probabat, innumeris superstitionibus diditi.

Messana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à Messeniis Achaiæ populis condita, & à nomine relictæ ab illis vrbis ita appellata. Huius incolæ primùm Messanenses dicti sunt: postea verò quum Mamertini natio Campana, eò colonos misissent, ipsi quoque Mamertini potius, quàm Messanenses sunt vocati. Apud hos vinum nascebatur præcipuæ nobilitatis, quod & ipsum Mamertinum dicebatur. Clarissima autem est ex bellis Punicis & Atticis etiam: fuit enim causa primi belli.

Messanicus, Vide Paduſa.

Messapeæ, parua regio Laconica, vbi colitur Iuppiter μεσσαπεύς. Steph.

Messapia, idem quod Calabria insula, vide supra per simplex s.

Messapion Eubœæ insulæ mons, dictus à Messapo quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Steph.

Messapus, vnus ex fortissimis Italiæ ducibus: qui Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Virgil.

At Messapus equum domitor Neptunia proles, &c. vide supra Mesapus.

Messapius, Sicyoniorum rex nonus, circa annum ante Romam conditam 1213.

Mesiene, ciuitas Græciæ in Peloponneso, à qua Messenij. De qua Hieronymus contra Iouinianum, Spartiatæ & Messenij diu inter se habuere amicitias in tantum, vt ob quædam sacra etiam virgines ad se mutuò mitterent.

Tandem verò Spartani Messenios, propter frequentem defectionem, in seruitutem redegerunt, eósque durius etiam quam reliquos seruos tractarunt, ne denuò res nouas molirẽtur. Hinc adagium natum, Seruilior Messena.

Hi se nota literæ M, cognobiles reddebant. Plinius libro 4. capite 5. Frequentius Mesene per simplex s. scribitur. Vide Messana & Missenia.

Messias, Hebraicè: Græcè, Christus: Latinè, vnctus dicitur.

Messoa, vrbs Laconiæ, & tribus eiusdem: Gentile, Messoates, Steph.

Messogis, mons Lydiæ: inde Messogites, optimi vini ferax. Steph.

Messulam, pater Asalia patris Saphan scribæ, 4. Reg. 22.

Mesthees, Hom. vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt. Homerus 2. Iliad.

Mesuuium, Ptol. lib. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Maydbourg*, in Saxonia.

Metabel, Nomen viri, 2 Esd. 6.

Metaboli, Vide Isæum.

Metabus, Priuernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à suis per seditionem regno pulsus, filiam fugæ comitem assumpsit, quam & Dianæ consecrauit. Virg. 11. Aeneid.

Metabus, Sisyphi filius, nepos Aeoli, qui Metapõtum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metachœum, castellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneã: aliàs Metachœrum. Stephanus.

Metageitnia, sacra quædam in honorem Apollinis Metageitnij apud Græcos instituta, quæ fiebant secundo Græcorum mense. de quibus Gyraldus lib. 17. hist. deorum.

Metagonium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quòd angulare sit. Steph. vrbs est Libyæ: inde Metagonites.

Metapa

Metapa, vrbs Acarnaniæ: Gentile, Metapæus, vel Metapatus. Steph.

Metapium, vnum ex oſtiis Rhodani.

Metapontis, inſula, vide Syme.

Metapontum, Italiæ oppidum in Sinu Tarentino à Pyliis, qui Neſtore duce à Troia nauigauerunt conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione felix, vt ea gratia auream ęſtatem Apollini Delphico, aliquando donum obtulerit. Pomp. lib. 2. Ptolemæo Metapontiũ dicitur. Stephanus à Metabo Heroe dictum ſcribit, qui Siſyphi filius fuerit: Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis, Metapontinus vel Metapontius.

Metas, vide Metaum.

Metaſthenes, Perſa, hiſtoricus, floruit Olympiade 124.

Metaum, vrbs Leſbi, quam Metas Tyrrhenus condidit. Steph.

Metaurus, Vmbriæ fluuius, per Flaminiam decurrens, & inter Fanum Fortunæ & Senogalliam in mare defluens: iuxta quem Claudius Nero Conſul & Liuius Salinator Aſdrubalem cum copiis vniuerſis delerunt.

Metelis, vide Metilis.

Metellus, pontifex Rom. quem adeò impeditæ ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, vt multis menſibus fatigatus, totúſque fuerit, dum meditatur in æde Opiferæ dicere: multis diebus in pontificatu viviſſe perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Veſtæ, Palladium Troia aduectum ſubtraxit ab incendio, magna quidem pietate, ſed euentu miſero, nam dum in flammas auidus ſe conijceret, orbatus eſt viſu. Plinius libro ſeptimo, capite 44. Hic Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis ſpecioſiſsimum egit triumphum, XIII. ducibus hoſtium, & CXX. elephantis in eo ductis.

C. Metellus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, prætor Pſeudophilippum & Achæos, quos bis prælio fudit triumphandos Mumio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiam ſeueritatem, & ideo Conſul ægre factus. Liuius libro 50. Memorantur alij plures Metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus, præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit, Cic. & Aul. Gel. cap. 6. lib. 1. & lib. 9. cap. 1.

Metellus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plut. in Pomp. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Pædianus act. 3. contra Verr.

Metelli, plebeij fuere, vt ait Liu. li. 9. verùm clari victoriis & magiſtratibus, Cæciliique omnes appellati.

Metenſes, populi Germaniæ inferioris, vide Mediomatrices.

Methca, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël, profecti de Thare, Num. 33.

Metheon Aſtrologus, qui Athenienſibus expeditionem agitantibus, quum ex Aſtrologiæ diſciplina præuideret futuram belli calamitatem, combuſta domo, ſuáque fortuna palam in concione deplorata, ſic populum commouit, vt præter conſuetudinem filium ſuum receperit ab omni militia exemptum.

Methone, ciuitas litoralis Peloponneſi, in Magneſia regione: quam cùm obſideret Philippus rex Macedonum, Alexandri Magni pater, oculum amiſit, ictu ſagittæ quam iecerat Aſter oppidanus, cui inſcriptum erat, Aſter telum Philippo immiſit in oculum. Ptol. lib. 3. cap. 6. Hodie Modona: via peregrinantium Hieroſolymam à Venetiis.

Methone, Steph. vrbs Thraciæ. Homer. Ciuis, Methonæus. Alia eſt Macedoniæ. Abundat vino, quod Græci μέθυ vocant, vnde nomen. Alia eſt Laconiæ, cuius Gētile, Methonæus. Quarta, Perſidis: Quinta, Eubœæ.

Methuriades, inſulæ inter Aeginam & Atticam prope Trœzenem: Gentile, Methurieus. Stephanus.

Methydrion, vrbs Arcadię: Ciuis, Methydrieus, & alia Theſſaliæ ciuitas. Steph.

Methymna, Aetoliæ oppidum.

Methymna vel Methymne, vrbs Leſbi, à Methymna Macharis filia vxore Lepydni, hinc Methymnæus, Stephano, apud quam naſcitur bonum vinum. Ab hac vrbe ortum habuit Arion citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumem deuectum in portum ad Tęnarum fabulatur.

Metilius Bradua, Conſul cum Vero, anno ab vrbe 912.

Metia, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

Metianus, Iuriſconſultus tempore Alexandri Aug.

Metilis, vrbs Aegypti prope Alexandriam, quæ nunc Bechis vocatur. Hinc μετηλίτης νόμος. Forte etiam pro vrbe μίτηλις legēdum. Steph.

Metiochus, Miltiades Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læſus fuit, ſed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionibus & diuitiis, atque vxore Peſſiba, ex qua liberos ſuſcepit. Herodotus libro ſexto.

Metis, Heſiodo in Theogonia, nympha, ſic dicta à conſulendo (μῆτις enim conſilium ſignificat) vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

Metiſcus, Turni auriga. Virg. lib. 12. Aeneid.

Metius Carus, delator inſignis. Plin. 1. epiſtol. ad Vocanium: & lib. 6. ad Hiſpanum.

Metius Geminus, dux Tuſculanorum, ſuperatus à Romanis bello Latino.

Metius Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

Metius

Metius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorum: qui quòd ex præscripto fœderis ad belli societatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hostem Romanis, suos prælio eduxerat, iussu Tulli, duabus admotis quadrigis, discerptus est.

Metra, Erisichthonis Thessali filia, quæ à Neptuno vim passa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quascunque vellet species, transmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vendidisset, illa statim in piscatoris habitum conuersa, seruitute se exemit. Qua occasione vsus Erisichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis specie assumpta, protinus sese asserebat in libertatem. Ouid. ad finem lib. 8. Metam. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum inuento auro, aut gemmarum vsu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes suas locabat: vnde factus est locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur transmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indéque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

Metranus, sub Decio apud Alexandriam, martyrio coronatus est.

Metri, nomen viri. 1. Reg. 10.

Metrocles, philosoph⁹ Maronites, frater Hipparchiæ, Crateris leuir. Tortel.

Metrodorus, Lampsacenus, Epicuri discipulus, fidissimúsque amicus. Strab. Diogen.

Metrodorus Athenienſis, Carneadis auditor, pictor & philosophus. Cicero libro 1. de Oratore.

Metrodorus Sceptius, è philosophica vita in ciuilem mutatus est, magna ex parte in suis scriptis oratorie loquitur: & nouo quodam dicendi genere vsus est, quo multos deteriuit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenses adsecutus est: atque vti Carthaginensis viuebat. Quúmque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliasset, ad illum cum vxore discessit, & honore maximo adfectus est. Strab. lib. 13. huius summa memoria à Cicerone cómendatur 1. Tusc.

Metrodorus Chius, qui vniuersum sempiternũ esse dicebat. Nam si factum esset à non ente, infinitum etiam esse oportere, quoniam sempiternum, cum non habeat principium vnde incipiat, nec exitum habebit quo terminetur: immobile quoque asserit, quoniam moueri non possit, quod non transeat: transire autem necesse est aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum transitus fieri non potest. ex æthere autem nubes fieri densatione aquæ, quæ solem decurrens extinguit ipsum, quibus arefactis, iursum accenditur. Solem siccitate constipatam ex aqua splendida, stellam efficere, dicit etiam diem ac nocte inde fieri, quòd sol extinguatur atq; accendatur. eclypsim quoque extinctione fieri.

Metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deûm condita. Est & alia rursus in Phrygia. Item aliæ octo sequentium regionum, Lydiæ, Thessaliæ, Acarnaniæ, Doridis Mosynicorum, Ponti, Scythiæ, Eubœæ, superioris Thessaliæ: Gentile, Metropolites. Steph.

Mettinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

Meuania, Vmbriæ oppidum, inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin. lib. 35. cap. 41.

Meuius, poëta ineptissimus, Virgilij & Horatij temporibus, vtrique æquè inuisus, quòd poëmata illorum insectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgiliomastix vulgò appellatus est. Virgil. 3. Ecloga.

Qui Bauium non odit, amet tua carmina, Meui:
Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horatius lib. 1. Carm.

Mala soluta nauis exit alite
Ferens olentem Meuium.

Meza, filius Rahuel filij Esau. Gen. 36.

Mezaab, pater Matred patris Meetabel vxor Adar, regis in Edom septimi. Gen. 36.

Mezades, v 1. Athenienſium iudex circa annum mundi 3021.

Mezétius, Tyrrhenorum rex, summus deorum contemptor: qui cùm tyrannidem domi crudelius exerceret, à suis per seditionem pulsus, vnà cum Lauso filio ad Turnum sese contulit, id temporis bellum aduersus Aeneam gerentem. Quo in bello, cùm magnã tam Troianorum, quam Hetruscorum stragem edidisset, vnà cum filio ab Aenea est interemptus. Virg. 10. Aeneid.

Miacorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacorius, Steph.

Miagrus, deus erat muscarum. Aliter vocabatur Myodes & Achor. Plutar.

Miamin, nomen viri. 2. Esd. 10.

Mibahar, nomen viri. 1. Par. 11.

Michar, pater Abdon, 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Michaia, filius Ioel, 3. Par. 5. Filius Meribbaal filij Ionatham, 1. Par. 8. Filius Miphiboseth. 2. Reg. 9.

Michael, filius Izrahia filij Ozi Thola filij Issachar. 1. Par. 7. Pater Galaad. 1. Par. 5. Pater item Sthur principis tribus Aser. Numer. 13. Est & nomen Angeli, Dan. 10.

Michael, Cõstantinopolitanus imperator, anno CHRISTI 812.

Michael Balbus, Constantinopolitanus imperator, sub annum CHRISTI 822.

Michael Theophili, cum Theodora matre, 11. annis

annis Constantinopoli imperauit, sub annum Christi 846. Blond.

Michael Athenacus, Cõstantinopolitanus imperator, sub annum Christi 1024. Blond.

Michael Paphlagon, occiso Romano, Constantinopolitano imperatore, imperium arripuit sub annum salutis 1036.

Michael Calaphates, Zoes Augustæ adoptione Constantinopolis imperator factus, in insulam eam relegauit, sed ab ea postea & regno & oculis priuatus est. Blond.

Michael Senior, vno anno Constantinopoli imperauit, sub annum salutis 1058.

Michael Pirapinaceus, Constantini ducis filius, Constantinopoli imperauit, sub annum salutis 1076.

Michael Palæologus, Balduino pulso, Constantinopolitanum imperium arripuit: quem mortuum Græci sacerdotes (quia se Romanæ ecclesiæ, in concilio Lugdunensi, subiecerat) sepultura arcuere. Blond.

Michael Cathalaicus, Constantinopolitanus imperator, sub annum salutis 1009.

Michaia, Pater Achobor, 4. Reg. 22. Filius Meribbaal filij Ionathan, 1. Par. 8. Mater item Abiam regis Iuda. 2. Par. 13. quæ 3. Reg. 15 dicitur Maacha.

Michale, Centaurea mulier quæ docuit Thessalas remedium amoris. Seneca.

Michas, Heb. Michæas, nomen viri de monte Ephraim. Iudic. 17.

Michæa, siue Michæas, Filius Gamariæ filij Saphan scribæ, Ierem. 36. Filius item Iemla, 3. Reg. 22. 2. Esd. 12.

Michæas, nomen prophetæ. Iere. 26. Mich. 1.

Michol, nomen filiæ minoris regis Saul. 1. Reg. 14. eadem vxor Dauid.

Micipsa, Numidarum rex, Massinissę regis filius: qui Iugurtham Manastabalis fratris filium, vnà cum Adherbale & Hyempsale filiis regni participem reliquit. De quo Sallustius, Fuit enim Iugurthæ patruus. Alias Micypsa.

Midæ, vel Midaëum, vrbs Phrygiæ: Hinc Midæus, Midaeus. Steph.

Midas, Gordij Bubulci filius, Phrygiæ rex pecuniosissimus: qui cùm Bacchum hospitio suscepisset, iussúsq; esset petere, quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè se optare respondit, quàm vt protinus, quicquid attigisset, in aurum verteretur.

Quod cùm Bacchi benignitate obtinuisset, solidas arces & regias solo contactu in aurum conuertit. Verùm cùm vrgẽte fame cibum sumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, sensit tandem stolidus, se parum sapienter optasse: petiitque à Libero patre vt munus illud, quantumuis speciosum, sibi adimeret. Misertus itaque eius Bacchus, iussit vt in Pactolo fluuio se ablueret. Cui cũ motem gessisset, ipse quidem pristino restitutus est statui: cęterùm Pactolus ex eo tempore aureas arenas voluere cœpit: vnde & Chrysorrhoas est appellatus. Post hæc cùm Pan Apollinem ad cantus certamen prouocasset Tmolúsque iudex electus secũdum Apollinem pronuntiasset, approbantibus iudicis æquitatem cæteris, qui aderant, omnibus, vnus inuentus est Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret, Tmolíque sententiam, tanquam iniustam reprehenderet. Quamobrem indignatus Apollo, asininas ei auriculas addidit: quas tam scitè occultauit, vt nemo sciret, præter solum tonsorem: qui cùm rem inauditam tacere non posset, fossam ingressus proclamauit, Aures asininas habet rex Midas.

Deinde fossam terra adoperuit: eóque in loco temporis processu creuerũt arundines, quæ commotę vocem, quam tonsor infoderat, reddiderunt: vt latius fabulatur Ouid. 11. Metam. Alij tamen malunt, Midam inter Apollinem & Marsyam decertantes iudicem constitutum, cùm pro Marsya sententiam tulisset, auriculis asininis à Phœbo fuisse donatum. Hinc natum est prouerbium, Auriculas asini Midas habet: quo vtimur in stolidos, & crassis auribus, pinguique iudicio homines. Alij rursus sic narrant, Cùm præteriret aliquando Midas Liberi patris asinos, atque eos afficeret iniuria, iratum Bacchum auriculas ei asininas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuisse, & asinorum instar prominentes: atque hinc fabulæ locum ortum esse. Quanquam pluribus placet, hac allegoria significatum Midam, vtpote tyrannum, corycæos ac subauscultatores dimittere solitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirum illis vtens aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo rescisci etiam ea, quæ clàm ac procul fierent, occasionem fabulæ datam esse, vt Midas diceretur auriculas asini habere: vel quòd nullum aliud animal acrius audiat, quàm asinus, excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longissimas.

Midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

Midea, Haloëi filia, Perseí vrbs quondam dicta. Hinc Mideates & Midæus. Alia est Persepolis in Perside, de quæ infrà. Est etiam Bœotiæ Midea. Homer. Οἵ, τε πολυσταφύλου Ἄργεος ἔχον, οἵ, τε Μίδειαν. Est & alia Lyciæ. Steph.

Mieza, oppidum Macedonię, quod olim Strymonium vocabant, à Mieza Beretis filia cognominatum: Gentile, Miezeus & Miezæus. Steph.

Milamon, vir quidam, quem ferũt poëtæ in leonem fuisse commutatum. Paleph. lib. De fab.

Milesius, cognomẽ Apollinis: cuius & Strabo & Lactantius meminerunt. Hic consultus aliquando vtrum Christus homo esset an deus, respondit.

Θνητὸς ἦν κατὰ σάρκα, σοφὸς περατώδεσιν ἔργοις.
Ἀλλ' ἐπὶ χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συλληφθεὶς
Γόμφοις, καὶ σκολόπεσι πικρὸν ἀείλυτε τέλυτήν.

Id est,

Mortalis erat secundum carnem, sapiens portentosis operibus. Sed sub Chaldæis iudicibus armis comprehensus, clauis & cruce amarum tolerauit finem.

Miletopolis, vrbs inter Cyzicum & Bithyniam iuxta Pyndacem. Alia est in Perside. Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonis lib. 12.

Miletus, filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filię, vel vt Ouidius habet, Deiones: qui cùm Minoa Cretensium regem iam senem regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariam Asiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit, quod de suo nomine Mileton appellauit, eiúsque incolas Milesios. Ouidius libro 9. Metam. Alij tamen Miletum conditum malúnt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre, & ab eo Miletum appellatum fuisse, ab altera eiusdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat. Strab. lib. 14. Vrbem hanc præstantissimæ lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebant Milesia stragula, & vestes Milesiæ, ob insignem mollitiem in matronarũ deliciis habitæ.

Miletus, vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ, Herodoto, à Neleo ædificata, decem stadis ab ostio Meandri amnis secreta. Hanc autem Anactoria nominata super octoginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum, postea Apollinis Didymei. Pompo. libro 1. Miletus (inquit) vrbs quondam Ioniæ totius belli, pacísque artibus princeps, patria Thaletis Astrologi, & Timothei musici & Anaximandri physici aliorúmque ciuium inclytis ingeniis meritò inclyta. Ab hac Milesij, populi dicti sunt, qui quũ prius potentes essent & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiserunt. Stephanus. Prius Lelegeis vocabatur, quòd Leleges inhabitarent: deinde Pityusa à Piceis arboribus, & quòd picea primùm illic nata dicatur. Postea Anactoria nominata est, ab Anactore (sic enim legendum videtur in Stephano) Terræ & Cæli filio. Alia fuit eiusdem nominis vrbs in Creta. Hom. lib. 2. Iliad.

Milyas, Herodoto, locus in Asia, cuius populi iam tunc appellabãtur Solymi. His postquam imperauit Sarpedon, Termilæ sunt appellati, tantisper dum Lycus Pandionis filius à fratre Aegæo Athenis pulsus ad Sarpedonem in Termilas abiisset, factúmque esset vt temporis progressu ad Lyci nomen Lycij vocarentur. μιλύαι Stephano per υ in penultima. Dicuntur etiam Milyes à Milye, vxore Solymi & sorore, postea vxore Gragi. Gentile, Milyeus & Milyites. Vide Termile & Solymi.

Milichius, Bacchus dictus est, quod non solùm vini, sed & ficorum & fructuum inuentor fuit. Nam Milicha ficos olim significabant.

Milichiæ fons in agro Syracusano. Plin. libro 2. cap. 8.

Milicho, nomen viri, 2. Esd. 12.

Milinus, in Creta prædo & pyrata crudelissimus, ad Herculis Libyci interfectus. Berosus.

Milissia, vrbs, Epidaurus postea dicta, vt supra ex Stephano diximus.

Milo Crotoniensis, homo tantæ fortitudinis, vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per stadium portauerit: quem ictu pugni interfecit, vnóque die integrũ deuorauit. Malum tenenti digitis nemo potetat extorquere: dum cõtentissimus, nemo vestigio educere. Quum autem nimia neruorum fiducia arborem in parte media hiantem diducere vellet, brachiis hinc inde constrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda.

T. Annius Milo, è Lanuuio municipio, familia Papia, adoptatus à Tito Annio, auo materno: qui cùm P. Clodium Tribunus plebis multa seditiosè in repub. molientem occidisset, frustra à Cicerone defensus elegantissima illa oratione, quæ etiam hodie omniũ manibus teritur, Massiliam damnatus in exilium profectus est. Pædianus. Hic cum ob eam causam exularet Massilię, vidisséque Ciceronis orationem pro se scriptam, longè meliorem ea quæ habita fuerat, dixisse fertur Si sic orasset Cicero, non ego Massiliæ (alij legunt Vmbilicos) lumbricos legerem. Dion. in Romanorum historia. Est item nomen montis Indiæ, in quo homines nascuntur auersis plantis, octonos digitos in singulis pedibus habentes.

Milonia, vrbs Samnitum clarissima: Gentile, Miloniates. Steph.

Milthas, vates quo in explicãdis prodigiis Dion vsus est. Plaut. in Cinione.

Miltiades, dux Atheniẽsis clarus, qui decem millibus suorum ciuium, & Plateensibus auxiliariis mille, profligauit Persarum sexcenta millia in campis Marathoniis. Iustin. lib. 2. Postea tamen peculatus damnatus in carcere, & vinculis mori ab Athenienſibus coactus est. Valerius Maximus lib. 5. cap. 3.

Miltiades, Doloneorum tyrannus. Olymp. 57.

Milcorus, vrbs Chalcidica in Thracia. Steph.

Milyæ, Milyas, vide Milias.

Mimalces, populi Libyæ. Steph.

Mimalion adolescens, qui Atalantẽ puellam venatricem, in Arcadia amauit. sunt qui eundẽ & Meleagrum fuisse putent. Propert. lib. 1. Eleg. 1.

Mimallis, Plin. lib. 4. cap. 12. à Callimacho insula dicitur quæ ab aliis Melos, à nonnullis Zephyria.

Mimallones, Straboni, mulieres Liberi patris orgia celebrantes, quæ & Thyades dicuntur, &

Mænades, & Bacchæ. Mimallones autem dictæ putantur, à Mimante Ioniæ monte, Baccho sacro: vel à verbo Græco μιμεῖσθαι, quod est imitari, eò quòd thyrsos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eædem & Mimallonides dicuntur. Hinc Mimalloneus, a, vm.

Mimallonides, cognomen Bacchantium mulierum. Vide Mimallones.

Mimas, mons minoris Asiæ (vt docet Homer. in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suid. ait) haud procul à Colophone, continuis obsessus vrbibus, vnde futuræ tempestates sentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho sacra facere consueuerunt, à quo mulieres sacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicuntur.

Mimermnus, Suidæ, Lydiadæ filius, poëta Colophonius, aut (vt alij malunt) Smyrnæus, Elegiarum scriptor, Olymp. xxxxvii. natus: quanquam non desunt qui eodem tempore vixisse velint, quo in Græcia septem Sapientes floruerunt. Propert. lib. 1. Eleg. 9.

Mimas, gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat. lib. 3. Carm.

Mimnedus, vrbs Lydorũ. Gentile, Mimnedius.

Minæi, Steph. populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacentes, qui primi commercium thuris fecere, nec præter hos Arabes alij thuris arbores vident. Vnde ab ipsis thus ipsum Minæum dictum est. Plin. lib. 12. cap. 14.

Minalium, vide Melanyon.

Mincius, Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit: & inde rursus, multis torrentibus auctus, influit in Padum. Virg. 4. Geor.

Minedus, vide Minnedus.

Minerua, sapientiæ & bonarum omnium artium dea, ex Iouis cerebro sine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cùm Iunonem sterilem videret, ne prorsus sine prole esset, cerebrum suũ percussisse, indéque Mineruã prosiliisse. Quo commento illud significare voluerunt poëtæ bonarum artium disciplinas, humani ingenij non esse inuentũ, sed ex Iouis cerebro, hoc est, inexhausto diuinæ sapientiæ fonte in humanum vsum esse depromptas. Dictam autem Mineruam quidam existimant à minando, quasi vim minetur. Solet enim simulachrum eius fingi ægide & hasta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur ἀπὸ τῦ πάλλειν, propterea quod hastam tenens, eam veluti vibrare videatur. Eadem & Tritonia appellatur, eò quòd Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicatur apparuisse. Ab Homero peculiari epitheto γλαυκῶπις dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæsiam nostri cognominant. Hæc prima lanificij inuentrix creditur extitisse, déque artis eius præstantia cum Arachne puella Lydia contendisse: cúmque iam penè ab ea vinceretur, radio percussam in araneam eam commutasse. Olei quoque vsum prima putatur ostendisse, diuinósque ob id honores meruisse, dignámque ideo iudicatam esse, quæ Athenarum vrbi nomen imponeret, reiecto Neptuno, qui edito equo nascenti vrbi potentiam bellicam promittebat. Vulcani nuptias constantissimè fertur repudiasse, virginitatémque perpetuò illibatam seruasse: vnde & innuptam peculiari epitheto appellant poëtæ. Augustinus & Berosus scribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuisse ætate. de hac etiam in dictione PALLAS. hanc filiam Iouis ac virginem putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt esse natura, & extremum locum vniuersi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam, quoniam ter in anno spatio, vere, æstate, hyeme commutatur. γλαυκῶπις, id est, glaucoculam, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipsum denotat) sed quoniam aër visum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Aegyptij Saitæ colunt. Tertia quam à Ioue generatã suprà diximus. Quarta à Ioue nata, & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis, quæ patrem dicitur interemisse, virginitatẽ suam violare conantem, cui pinnarum talària adfingunt. Cic. lib. 3. de Natura deorum.

Mineus, vir quidam Thebanus, cuius filiæ in vespertiliones sunt commutatæ. Ouid. 4. Metam.

Mineias, seu Mineis, Minei filia. Ouid. loco suprà citato.

Minilus, mons Thessaliæ, postea Orchomenus dictus.

Minio, fluuius Thusciæ, non procul à Cærete oppido.

Miniatæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

Minius, fluuius Hispaniæ, à colore pigmenti quo plurimum exundat.

Minius Rasaranus, Hispanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hispani, post defectionem ab Ordonio rege, crearunt. Ritius.

Minnæi, Vide MINEI.

Minoa, vrbs in Amorgo insula Cycladum, Stephanus in Amorgo. Est & altera in Sicilia. Item Megarensium emporium fuit, duodeuiginti stadiis distans ab vrbe, quod & Nisea appellatur. Strab. lib. 9. Stephanus Gazam Palestinæ quoque Minoam olim dictam, author est. Alia quoque est in Siphno vna Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ, à Minoë. Item insula quædam, non procul à Megaris (fortè eadem cum Megarensium emporio, de quo iam diximus) Parus etiam vocabatur

μινῶα, vnde ciues Minoæ. Stephan. Infra Minois legitur pro Paro.

Minos, filius Iouis ex Europa, vt poëtæ ferè omnes asserunt. Alij verò nonnulli affirmant non Iouis, sed Xanthi regis Cretensium ex Europa filium fuisse, cui in regno successit. Herodot. verò lib. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ dissensisse, sed illo fugato regnum obtinuisse. Idem primus Cretensibus leges dedit. Aristot. Polit. 1. Pasiphaën Solis filiam matrimonio sibi iunxit, & ex eo filios, filiásque progenuit. Maxima bella gessit aduersus Megarenses & Athenienses, quòd filium suum Androgæum occidissent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois capta, Missum patrem fatali capillo spoliauit: Athenienses autem eò necessitatis compulit, vt septem quotannis iuuenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monstro obiiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patria exulantem hospitio susceptt: qui cùm ingenio, artisque fabrilis peritia plurimùm valeret, labyrinthum ei extruxit innumeris viarum ambagibus intricabilem: cui & Minotaurum inclusit, monstrum ex Tauro & Pasiphaë vxore susceptum. Verùm cùm postea didicisset, Dædalum vxori suæ in tam nephando concubitu adiutorem sese præbuisse, vaccámque ligneam fabricasse, cui illa inclusa tauro fuerat commista, ipsum quoque vnà cum Icaro filio eidem labyrintho inclusit: cúmque illi alis cera conglutinatis inde euolassent, classe eos in Siciliam vsque est persecutus: vbi apud Camerinum, seu Camicum oppidum à filiabus Crocali seu Cocali regis occisus est. Alij tamen à Cocalo rege per proditionem captũ, & in thermis suffocatum tradunt.

Minotaurus, mõstrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Pasiphaë vxore Minois, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat, iussu Minois Labyrintho inclusum, humanis carnibus vescebatur. Huic quotannis Athenienses ex præscripto fœderis septé ex suis liberis mittebant deuorãdos. Sed tertio anno Aegæi filius Theseus sorte missus, Minotaurũ occidit, & ab Ariadne accepto filii glomere, fuga euasit. Seruius interpretatur Taurum, scribam fuisse Minois, qui absente rege, cum Pasiphaë concubuit in domo Dædali: & quia Pasiphaë eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoï, alter Tauro esset similis, factum esse locum fabulæ, vt Minotaurum biforme monstrum peperisse dicatur.

Minthe, à poëtis Cocyti filia fuisse fingitur: quam cùm Persephone cum Plutone deprehendisset, in herbam sui nominis commutauit. Nam μίνθη à priscis Græcis dicebatur herba, quæ postea ab odoris suauitate ἡδύοσμος appellata fuit. Latini vnius tantum literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10. Metamorph.

Minte, mons, vt scribit Strabo libro 8. dictus à Plutonis pellice, quam Proserpina in herbam Mentham mutauit.

Mintius Venetiarum fluuius, ex Benaco scaturiens, delabitur Mantuam. Polit.

O sacris Minti celebrate Musis.

Minturnæ, Ptolem. oppidum in Campania inter Sinuessam & Formias, ad Lyrim fluuium: habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens persecutionem Syllæ.

Minutia, Vestalis, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionem venit libidinis, vnde & viua defossa est. Liu. lib. 8.

Minutia, porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutij, cui erat proxima.

Minutianus sophista Athenienſis, qui artē Rhetoricam & præexercitamenta scripsit.

Minutius Fundanus, Asiæ Procos. sub Hadriano Cæsare.

Minutius Augurinus Trib. pleb. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic, quòd farris precium trinis nundinis ad eam vilitatem redegisset, vt asse modius veniret, tantum à plebe est habitum honoris vt collata in capita stipe vnciaria, ænea ei statua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plinius libro 37. capite 5. & libro 28. capite 3.

Minya, vrbs Thessaliæ, à Minyo dicta, quę prius Almonia dicebatur. Inde Minyates, populi. Est & altera in Phrygia: Hinc Minyeon, Minyeis, & Minyeius: Gentile, Minye. Stephanus.

Minyæ, populi Thessaliæ, aut certè Magnesiæ, quæ est regiuncula Thessaliæ ab ortu annexa: qui Iasonem in Colchos, proficiscentem secuti sunt. Dicti Minyæ, à Minya Orchomeni rege, Chrysæ filio: Alij, populi Bœotiæ circa Ioclum montem habitantes.

Minyas Chrysæ filius, à quo Minyæ, quibus imperauit, nomen acceperunt. Hic quum omnes mortales suę ætatis opibus superaret, primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarum gratia constituxit. Pausan. & Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25.

Miphiboseth, filius Ionathæ filij Saul. 2. Reg. 4. 9. Fuit item alter, filius Saul ex Respha, 2. Reg. 19. & 21.

Minyeus, siue Minyeius, Homero fluuius Thessaliæ, postea Orchomenus dictus. Plin. lib. 4. cap. 8. Hunc Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Homer. libr. 11. Iliad. iuxta Arenem in mare defluere tradit, cùm ait,

Εἴσι δ' Ν, τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἔνθ' ἐν ἀφνειὸν Ἀχλῶνα.

Miracles fuit nescio quis concinnatulus, qui vnguentatos auratósque capillos fertur habuisse.

De hoc

De hoc Val.Flac.libr.2.Argon.Simul armiger ibat Semiuir,impubémque gerens ſterilemque iuuentam.

Mirandula, Italiæ ciuitas, Ioanne Pico comite nobilis.

Miritus,exiguus mons Theſſaliæ.

Mirobriga,vrbs Hiſpaniæ vlterioris in conuentu Cordubenſi,Ptolemęo.Plin.lib.3.cap.1.Mirobricam vocat.

Miſaam,filius Elphaal filij Mehuſim.1.Par.8.

Miſach,vnus ex tribus pueris,de quibus Daniel, qui & Miſael dicitur.

Miſael,nomen viri, quem princeps Eunuchorũ regis Nabuchodonoſor vocauit Miſac. Dan. 1.Filius item Oziel filij Caath,Exod.6.

Miſael, puer quidam, qui vnà cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacem ignis coniectus hymnum Domini ibi cecinit.

Miſcelus, Crotonis conditor. Vide SYRACVSAE.

Miſcera, vrbs Sicaniæ:Gentile,Miſcereus.Stephanus.

Miſdates,Perſarum rex,ſub annum ſalutis 300.

Miſenus,Aeoli filius,Hectoris tubicé,quo mortuo Aeneam ſecutus eſt in Italiam. Hic cùm deos marinos ad tubæ certamen prouocaret, à Tritone ſubmerſus eſt,ſed poſtea ab Aenea inuentus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde Miſenus vocari cœpit. Virgil.lib.6.

Miſenus promontorium eſt Campaniæ,non procul à Cumis, nomen habens à Miſeno Aeneæ tubicine illic ſepulto.Virg.6.Aeneid.

Miſetus, vrbs Macedoniæ: Gentile,Miſetius.

Miſgetes,populi Iberũm.Steph.

Miſgomene, vrbs Theſſaliæ:Gentile,Miſgomenius.

Miſpila,vrbs Medorum:Gentile,Miſpilates. Stephanus.

Miſſenia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas Meſſenæ, cuius incolæ Meſſenij dicuntur, Ouid.lib.12.

Miſſeſſus Armenius,Conſtantio Cæſare à ſe interfecto,Cæſar appellatus à militibus, ab iiſdem paulò poſt eſt interfectus,ſub annum ſalutis 691.

Miſtillus, nomen coqui apud Martialem.

Mithra à Perſis dicitur ſol.Strabo lib. 15.Ponitur aliquãdo pro primario ſacerdote.Apuleius libro vlt. Ipſumque mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithriaca,ſacra ſolis, ſiue Oſiridis, De quibus Lamprid.in Commodo, Sacra Mithriaca homicidio vero polluit, cùm illi aliquid ad ſpeciem timoris vel dici,vel fingi ſoleat.

Mithridates,rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt ſex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic diſſidentibus Romanis ſociali bello,Nicomedem,Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam, inſuláſque omnes excepta Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiantes, nocte vna occidendos curauit. Q.Oppium Proconſulem, & Apulcium legatum in in vincula cõiecit,ſed à Sylla apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus, tanta ſuorum clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus,tandémque à Pharnace filio in regia obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verùm cùm ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmauiſſet, immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultus eius territum reuocauit, & in cædem ſuam manum trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nam Laodicem coniugem & ſororem, præterea matrem, fratrémque,ac tres filios impuberes totidémque filias interfecit.

Mithridates alius, Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo.

Mithridates, filius Gazabar.1.Eſd.1.

Mithridates Arſaces,Parthorum rex. Olympiade 139.

Mithridates,rex Pergami.Olimp.183.

Mithridates, Hiberus, Parthorum rex.Olymp. 203.

Mithridates, Armeniæ rex.Olymp.206.

Mitylene,nes,& Mitylenæ,arum, vrbs maxima in Leſbo iuxta Methymnam,à cuius nomine nunc omnis inſula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobiliſsimæ ciuitates, hæc videlicet & Methymna. Hanc eandem inſulam pridem Leſbum dictam volunt, ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſsima fuit. Dicta Mitylene, Diodo.lib.4. à Mitylene Macari filia. Hæc nunc Mitallinum dicitur, vrbs clara Pittaco ex ſeptem ſapientibus vno, & Alceo poëta, & Antimenide fratre eius, & Diophane oratore, & Theophane rerum ſcriptore, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac ſcribit Vitruuius li.1. quòd magnificẽter & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in qua Auſter cùm flat, homines ægrotant: cùm Corus,tuſsiunt: cùm Septentrio,reſtituuntur in ſalubritatem.Mitylene,Stephano(quanquam prima per υ, ſecunda, apud eum ſcribitur) à Mitylene Macaris (ſic enim legendum videtur, non Cæſaris) aut Pelopis filia,vel à Mityle conditore:vel à Mytone Neptuni aut Mitylenes filio: proximo continenti abeſt quinquaginta ſeptem millia paſſuum.Act.20.

Mitys, vir quidam, cuius ſtatua cum,à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſsit. Ariſtot.cap.10. de poëtica.

Mitterim, insula vltra Britanniam sex dierum nauigatione, vt lib. 4. Plin. scribit. In ea candidum plumbum prouenit.

Mizraim, vide Mezraim.

M N

Mnas, pirata, qui temporibus Pompeij oram Italiæ proditoria classe infestabat. Plut. in Antonio.

Mnasyrium, locus est in Rhodo insula non procul à Lyndo oppido. Strab. lib. 14.

Mnemosyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Musas peperit, Hesiodus in Theogonia, Latinè memoriam interpretari possumus: quam ideo Musarum matrem fingunt poëtæ, quòd omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conseruetur.

Mnesarchus, inter principes philosophorum Ciceroni numeratur Acade. quæst. lib. 4.

Mnesimachus, poëta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur à Suida.

Mnesitheus, medicus Athenienſis, Galen. libro 1. ad Glauc. Item Menesitheus herba quædam quæ vulgò oculus bouis dicitur. Dioſc. lib. 3.

Mnester, Agrippinæ, quæ Neronis iussu interfecta est, libertus. Is, Agrippina à satellitibus Neronis interempta, ferro se transfixit: incertum charitate in patronam, an metu exitij. Cornel. Tacit. lib. 14.

Mnestheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgilius,

Mnestheúmque vocat, &c.

Is ab Assaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author est in 12.

Et genus Assaraci Mnestheus.

Nonnũquam verò causa metri additur e, post m, Mnestheus. Virg. 10. Aeneid.

Nec Clycio genitore minor, nec fratre Menestheo.

Nec aliter potest stare versus, vt annotauit Seruius.

Mnestheus, qui & Peteo x1. Athenienſium rex anno ante Romam conditam 459.

Mneus Suida, bos Soli sacer: quem Heliopolitæ pro deo colebant in septo eum nutrientes. Strab. lib. 17.

M O

Moab, filius Lot ex filia sua maiore, Genesis 19. A quo vrbs Arabiæ (quæ aliàs, vt Eusebius refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt, Isa. 11. Est & regnum filiorum Lot ad Orientem Iudææ situm, proximum mari mortuo & Iordani. Est præterea nomen regis, 1. Reg. 11. & 20. 1. Par. 4.

Moabitæ, Idem.

Moabites, Idem.

Moabitides, Idem.

Moabitis, Idem.

Moadia, nomen viri 2. Esd. 12.

Moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Mobites, Steph. vide Moab.

Mobonnai, nomen viri. 2. Reg. 23.

Mobucharax, vide Characmoba.

Mocarsus, parua regio Thraciæ: Gentile, *μοκαρσὸς* Steph.

Mocata, vrbs Bithyniæ: Gentile, Mocatenus. Steph.

Mochona, ciuitas. 2. Esd. 11.

Mochori, pater Ozi. 1. Par. 9.

Mocle, vicus Phrygiæ: Incolæ, Mocleni. Stephanus.

Modestinus, aliàs Herennius, iurisconsultus, Alexandri Aug. temporibus.

Modestus, Consul cum Arintheo, anno ab vrbe 1125.

Modin, ciuitatis nomen in monte sitæ, vt videtur Baala, super torrenti qui apud Secronam effunditur, patria Machabæorum, vbi est eorum memorabilis sepultura, septem pyramides ex quadrata mole surgentes. 1. Machab. secundo.

Modona, vide Methone.

Mœmagus, Ptolemæo, Galliæ vrbs: hodie *Meaux*.

Mœnis, Germaniæ fluuius in Rhenum fluens. Pomp. lib. 3. Huius fluuij meminit & Tacitus, Mœnus potius. vide Menus.

Mœragetes, Iupiter dictus est, quòd quæ à Parcis mortalibus destinata sunt, non ignorét. Pausanias author est in templo Apollinis simulachra duarum Parcarum fuisse, Iouémque pro Tertia astitisse cognomento *μοιραγέτου*, & eodem cognomine ibi Apollinem fuisse. Paleph.

Mœris, veneficus describitur Virgilio in Bucol. Item est insula in mari Lycio, de qua Plinius lib. 3. cap. 31. fuit & rex Aegyptiorum, cuius opus est lacus inter Arsinoithem & Memphitem manufactus, circuitu c c c 1. passuum, qui ab illo Mœridis lacus appellatur. Plinius libro 5. cap. 9.

Mœsia, Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vsque cum Danubio decurrés. In Mysia Asiatica sunt Dardani, Mœsi & Triballi, Pontóque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y scribitur Mysia. Vide infrà & suprà, Mesia.

Moga, primùm dicebatur quæ postea Cappadocia, nunc autem Cæsarea à Cæsare, vt refert Ioseph. & suprà dictum est in Cæsarea.

Moguntia, oppidum Transalpinę Galliæ. Vulgò *Maintz*, ad Rhenum, *Maience sur le Rhin*.

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit sub annum à diluuio 300.

Mohola, nomen viri. 1. Par. 7.

Moholi, filius Merari filij Leui. Exod. 6.

Molada, ciuitas, quę in tribu tam Iudæ, quàm Simeonis reperitur, Ios. 15. & 19. 1. Par. 4.

Molathi,

Molathi, siue Molathites. 1. Reg. 18. 2. Reg. 21.

Molo orator Alambandensis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plutarch. in vita Cic. & Strab. lib. 14.

Moloch, idolum Ammonitarũ. 4. Reg. 23. Act. 7. quod & Molchom dicitur.

Molochath, flumen. Vide Mulucha.

Molchon, filius Saharaim ex Hodes vxore. 1. Paral. 8. Sic vocabatur & Moloch, Ammonitarũ idolum. 3. Reg. 11.

Molid, filius Abisur filij Semei filij Onam. 1. Paralip. 2.

Molio Iuppiter dictus est ab hospite quodam Molione.

Molorcus, pastor seniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hospitio suscepit. Cuius beneficij gratiam vt hospiti suo rependeret Hercules, leonem Nemeæum interfecit, qui circuniectam regionem latissimè deuastabat.

Huic seni sacra solemnia instituta, quæ Molochea dicebantur.

Molossia, pars Epiri, à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quem postea Helenus, de nomine Chaonis fratris sui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Molossus, sa, sum. Hæc regio præstantissimos educabat canes, qui & eodem, quo gens ipsa, vocabulo Molossi dicebantur.

Hos canes, poetæ fabulantur originem traxisse à cane æneo, à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iuppiter Europæ, Europa Proctidi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux libro 5. cap. 5.

Molossus, pes dictus est, ab eius patriæ saltatione. Vel quòd eo metri genere odas, in templo Iouis ad laudem canere consueuerunt, in memoriam Molossi filij Pyrrhi & Andromaches: à quo postea festa Molossia sunt dicta. Vel, vt alij volunt, quòd Molossi, id est, Thessali ad bellum procedentes, huius modulata compositione vtebantur. constat autem tribus longis, vt Aeneas.

Molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filiam, & nomen dedit insulæ. Steph. in SIDE.

Molucha. Vide MVLVCHA.

Molus, Homer. vir Cretensis, Merionis aurigæ & Idomenei pater.

Molybdana, vrbs Mesianorum. Steph.

Molycria, vrbs Aetoliæ, Strab. lib. 10. Hinc Molycrius, Molycreus, Molycræus, Molycriæ, Molycrias. Steph. Vide RAION.

Molyndea, vrbs Lyciæ, à Molyndeo: Gentile, Molyndæus. Steph.

Molytis, Aristoteli locustæ genus, quæ frumenta depopulatur.

Molis, vrbs Libyę: vnde Molytes & Molyates. Stephan.

Momemphis, vrbs Aegypti: vnde Momemphitis præfectura. Steph.

Momus, deus quidam à poetis fingitur, Nocte matre, vt inquit Hesiodus, ac Somno patre progenitus: cuius naturæ propriũ esse ferunt, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum deorum opera curiosis oculis contemplari, & si quid est omissum, aut perperam factum, id summa cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nam μῶμος Græcè, reprehensionẽ sonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de hæresibus. Vide prouerbium, Momo satisfacere.

Mona est insula inter Britãniam & Hyberniam sita. Plinius libro quarto, capite 16. Corn. Tacit. libro 14.

Mona, insula in Rheno fluuio, Hollandiæ, Phrysiæ, ac Ghueldriæ proxima, vnde fortè dicti sunt Monasterienses. Tacit.

Monabæ, vrbs Isauriæ. Gentile, Monabates. Stephanus.

Monactis, Arcadiæ mons, quasi solus vertex, siue sola summitas, Tortellius.

Monacum ciuitas Germaniæ: vulgò *Munchen*. Vide Cambodunum.

Monæsis, Parthorum rex quidã, de quo Horat. 3. Carm. Ode 6.

Monaœda, Ptol. lib. 2. cap. 2. insula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ: alio nomine Monarina dicta.

Monesio ære à Vulcano canis Cephali. Poll. 5.

Moneta, Iunonis cognomentum apud Romanos, à monendo impositum. Cicero primo de Diuinitate. Nam cùm vrbs maximo terræ motu concuteretur, nec quisquam nosset qua victima id mali posset expiari, vox ex Iunonis templo audita est, quæ sacerdotes monuit, sue grauida terræ motum esse procurandum.

Monerium, oppidum Iapodum prope Istriam. Strab. lib. 7.

Monna, insula Britanniæ proxima. Tacitus de Sue. Paulino. Est & eius nominis insula in Rheno fluuio Frisiæ proxima.

Monodos, Prusiæ filius, qui dentium loco os vnum continuum habuit. ὀδὼς enim dens, vnde monodos, quasi vnicus dens: quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuisse Plin. refert.

Monomœti sunt populi septentrionales singulis cruribus saltatim currentes, viuacissimæ pernicitatis, author Gellius.

Monœcus, portus & statio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido distans stadijs quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis aede accepisse putatur, quòd is in ea solus coleretur, quasi μόνος ἡρακλέος οἶκος. Arcem habet munitissimam, non procul à Nicea, quam hodie Itali vocant Monicho. Dicitur portus Herculis, quia (teste Seruio) pulsis aliis, illic Hercules solus habitauit, vel quòd

eius templo alius deorum non colitur. A Moneci portu vsque in Tusciam vniuersum litus continuum omnino sine portu est, exceptis quibusdam paruis stationibus ad iactandas anchoras.

Monogissa, locus mutilus est in Stephan. Hinc Diana Monogissena, cui templum Dædalus extruxit. Megissa enim lingua Carum lapidem sonat. Nūc verò cruſtaceos & molles lapides, Gissa nominamus. Steph.

Monophaga erant sacra apud Aegienses, quæ copiosè describuntur à Plutar. in quæstionibus Græcis & Athenæo.

Monosceli, homines Indici singulis cruribus. σκέλος enim crus dicitur: qui & Sciapodes vocā tur, quòd in maiore æstu humi iacentes σκιὰ ποδὸς, hoc est, vmbra pedis se protegant.

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Christo voluntates negabāt, d unam scilicet & humanam, quum tamen res aliter se habeat. Contra hos celebrata est sexta synodus anno salutis 1035. Princeps sectæ fuit Sergius præsul Constantinopolitanus, Autor Paul. Diac. de gestis Longob.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cuius fines sunt, hinc Padus, inde Apennīnus & Tartarus amnis ex superiore parte, montes proximi Moncauerio, vbi Pedemontium incipit.

Mons sanctus, vide Pfentris.

Monthaburum, castellum munitissimum in Germania, à Basano Sicambrorum rege constructum. Olymp. 131.

Montanus poëta quidam, Ouid. 4. de Ponto, Elegia 16.

Montanus, hæreticus quidam, sub annum Christi 173.

Montanus, alius hæreticus, sub annum salutis 254. à quo Montani, qui & Cathari. Euseb. lib. 6. cap. 34.

Monicha, chæ, nomen matris diui Augustini, cuius vitæ sanctimoniam & ipse diuus Augustinus & Mapheus Vegius Landensis vates literis mandauere.

Monychia, apud Stephan. Munychia legendum videtur. Vide Munichia.

Monychus, Centaurorum fortissimus, corporis robore in tantum polles, vt vel proceriſsimas arbores humo euelleret, & pro telis in hostes vteretur. Ductum est autem hoc nomen à Græco μόνυξ, quòd perinde est, ac si Latinè solungulum dicas. Hoc autem proprium equorum est epitheton, qui vnica, eáque solida vngula pedes habent calceatos. Quò fit, vt & Centauris tribuatur, quibus poëtarum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

Monyma, Mithridatis vxor, quæ in desperatione rerum profligatarū, detractum è capite diadema, illud collo circunligasse traditur, seséque suspendisse: & cùm corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixisse, Exocrandum diadema, neque in tam tristi ministerio mihi profuisti: móxque cùm super illud humi abiectum insputasset, eunucho regio iugulandam sese obtulisse.

Monymus, Corinthij cuiusdā trapezitę seruus, qui cùm philosophiæ amore teneretur, cupierétque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à dpmino posset impetrare, simulata insania monetam cœpit spargere, eóque modo dimissus, ad philosophiam se conuertit, Diogenémque secutus est. Laërt.

Moos, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralip. 2.

Mophim, filius Beniamin. Gen. 46.

Mophis, rex Indiæ, ab Alexandro Magno deuictus.

Mopsi focus, locus Ciliciæ iuxta Pyramum fluuium à Mopso vate: Ciuis Mopseates. Stephanus.

Mopsion, ciuitas Palæstitidis regionis Thessaliæ. Strab. lib. 9. Gentile, Mopsius.

Mopsistiæ, vrbs Ciliciæ, à Mopso condita.

Mopsocrenæ, vrbs in Cilicia, à Mopso condita.

Mopsopia, Attica regio, à Mopso rege sic dicta. Strabo.

Mopsos liberum Cilicię oppidum, ad Pyramum fluuium situm. Plin. lib. 5. cap. 27. Strabo libro 14. μόψου ἱστία vocant.

Mopsus, vates Thessalus, Ampyci & Chloridis filius, vnus ex Argonautis: Hyginus Fab. poët. cap. 14. Fuit & alius eiusdem nominis, Apollinis & Mantus filius, à quo Colophonem conditam volunt. Hic cùm in Calchantem vatem incidisset, de artis peritia cum eo certauit, victórque euasit. Quam rem tam ægrè tulit Calchas, vt ex dolore, ęgritudine contracta, vitam finierit. Vide CALCHAS.

Morasti, Vicus contra orientem Eleutheropoleos, patria Michææ Prophetæ. Ierem. 26.

Morasthites, Idem.

Morauia regio Germanię, nunc regno Bohemico adiuncta.

Mordiæum, Ciuitas Pisidię, Apollonia postea dicta. Steph.

Morgentium, vrbs Italiæ, vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Stephanus.

Morges, in Italia, regnauit sub annum mundi 2349.

Morgina, vrbs Siculorum. Gentile, Morginæus. Stephan.

Moria, Collis. 2. Par. 3. qui Terra visionis, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion.

Morici, populi Indiæ, ligneas domos habitantes. Steph.

Morgus est fluuius ab Alpibus defluens vnus eorum qui à Pado excipiuntur. Plin. lib. tertio, capite 16.

Morini, populi inter Belgas ad Oceanū Britannicum, Caletibus & Neruiis vicini, quorum oppid

oppidum mediterraneum, Ptol. teste, fuit Tarauanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virgilio 8. Aeneid. extremi hominum appellantur, quòd (vt iam diximus) Oceano sint proximi, breuissimusque ab eis, vel ipso Cęsare teste, in Britanniam sit traiectus.

Morisseni Thraciæ populi circa Ponti littora incolentes. Plin. lib. 4. cap. 11.

Morpheus, Somni minister, qui (vt in fabulis est) iussa domini quoscunque vultus hominum fingit, verba ipsa, mores item & gestus imitans. Ouid. lib. 11. Metam.

Morpho apud Lacedæmonios Venus dicta est, ἀπὸ μορφῆς, id est, à forma. Huius simulachro Tyndarus pedicas imposuit, non quòd Venerem vinxerit, vt deæ in filias opprobria vlciscereturque, quod nonnulli putarunt: sed vt per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Paleph. libro 2.

Morta, vna ex Parcis, quòd qui nascuntur ante tempus, vel post tempus, quasi monstra habeantur. Parcas autem, Latini Nonam, Decimam & Mortam vocitarunt. Vide Parcæ.

Mortuum mare, sic dicitur, quia nihil viuum gignit. Lacus est Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue submergitur. Ideo Asphaltus vocatur, quòd omnia in eo tuta sint.

Morylij Macedoniæ populi in occasum vergentes, iuxta Allaucenses & Lynceastas. Plinius libro 4. cap. 10.

Morychus cognomen Bacchi apud Siculos: cuius faciem vindemiæ tempore musto & recentibus ficis oblinere consueuerunt. Eras. in prouerb. Morycho ſtultior.

Mosa, filius Caleb ex Epha concubina, 1. Par. 2. Filius Zamri filij Ioada. 1. Par. 8.

Mosa, 1. Paralipom. 8. filius Saharaim ex Hodes vxore.

Mosa, fluuius insignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeso monte, non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandémque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceano se exonerans. Plin. lib 4. capite 14. & 15. Tacitus libro 2. & 20. & Cæsar de bello Galli. Vide MESA.

Moschi, populi Asię, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, Moschij nomen accepit. Plin. lib. 5. cap. 27. & lib. 6. cap. 10.

Moschus, regio Asiatica prope Phasim fluuium tripartita: vnam Colchi, alteram Hiberes, & tertiam Armenij inhabitant.

Moschus, grammaticus & poëta Syracusanus, Aristarchi familiaris: hic secundus à Theocrito scripsit carmen Bucolicon. Suid.

Mosella, fluuius qui circa fines Lingonum in Celtis oriens, Metemiem ac Treuirensem vrbes præterfluit. Tacit. lib. 13. Gallicè *Moselle*.

Mosera, nomen montis vbi Aaron mortuus est & sepultus. Deu. 10. qui Hor, Num. 20. & Moseroth, Num. 33. dicitur.

Moseroth, locus in quo castrametati sunt filij Israël profecti de Hesmona, Numer. 33. Eadem quæ Mosera dicitur.

Moses, Mosis, & Mosi: sicut & Achilles, lis, li, nomen inclyti Iudæorum ducis, & interpolito y, Moyses dicitur, quod habetur in frequentiori vsu.

Moses, patruus Orcanis regis Turcarum Celapini filij, qui eundem Orcanem suæ fidei commissum & interfecit & regno spoliauit.

Moses, Aethiops quidã, qui vbi multa furta cõmisisset, tandem in solitudinem se contulit, vbi 75. annos vixit, cellulam quandam annis septẽ nusquam egressus.

Mosob ab, nomen principis. 1. Par. 4.

Mosoch, filius Iaphet, Genes. 10. à hoc Cappadoces originem traxerunt. Ezech. 27. Filius item Aran, 1. Paral. 1. qui Geneſis 10. dicitur Mes.

Mosollam pater Salo, 1. Par. 5. 5. 8. 9. Præpositus instauratoribus templi. 2. Par. 34.

Mosollamit, filius Emmer. 1. Par. 9.

Mosollamoth, pater Barachiæ principis. 2. Par. 28. Dicitur & Moseus, Moiseúsque.

Mosylon, promontorium & emporium Aethiopiæ. Steph.

Mosyni, vel Mosynœci, populi Asiæ versus Septentrionem, qui (vt Pompo. lib. 1. refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne perſignãt, propatulo vescuntur, promiscuè concumbunt, & palam reges deligunt, vinculisque arctissima custodia tenent. Stephanus à domiciliis quæ habitant, dictos scribit: possessiuum, Mosynœcicus.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occisus est. Significat autem Arabum lingua locum mortis: incolæ, Mothenĩ. Steph.

Motieni, parua regio Iberię, colonia à Romanis deducta, Phlegon Mutienum vocat: Gentile, Motienus. Steph.

Motye, vrbs Siciliæ, à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerant. Philistus maritimum Siciliæ castellũ esse scribit: Gentile, Motysæus. Steph.

Motylæ, castellum Siciliæ iuxta Motyen: Gentile, Motylęus.

Moyses, Vide MOSES.

Mozel, nomen regionis. Ezech. 27.

M V

Mucissus, vrbs Cappadociæ. Steph.

Mugius, cognomen Romani cuiusdam, à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipse aliquando præfuit, nominata est. Vide MVGONIA.

Mugonia, porta Romæ, à mugitu, quòd per eam venale

venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata est, hoc est, trium angulorum. Vide MVGIVS.

Mulciber, Mulciberis, & per syncopam Mulcibris. est enim tertij ordinis non secundi: idem qui Vulcanus, deus ignis præses, à mulcendo dictus, quòd ignis omnia mulceat, id est, molliat, vincat ac domet. Apud Ciceronem libr. 2. Tuscul. ex vetusto aliquo poëta legitur genitiuus Mulcibri secundæ declinationis, & trium syllabarum, Iouisque numen Mulcibri adscivit manus. Donatus putat Vulcanum Mulciberem dictum à mutilando, quòd claudus à poëtis fingatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cùm parentes infelicissima forma esse vidissent, ex cælo in Lemnum insulam præcipitarunt: ex qua ruina intorto pede fertur claudicationem contraxisse. Homerus fingit eum à Ioue ideo præcipitatum, quòd Iunonem matrem ex eius tractu manibus eripere conaretur.

Muliadas fluuius Hispaniæ, post Tagum fluens. Strabo.

Mulierum ciuitas, & mulierum portus. Vide Gynæcopolis, & Gynæcon γυναικῶν.

Mulucha, fluuius Numidiam à Mauritania dirimens. Strab. lib. 19. Plin. lib. 5. cap. 2.

Mumastis, vrbs Cariæ: Ciuis, Mumastites. Stephanus.

Mummius, vir Romanus, qui Corinthũ vrbem Achaiæ nobilissimam euertit, vnde Achaici cognomen tulit.

Munda, oppidum Hispaniæ Beticæ, memorabili illo prælio inter Cæsarem & Pompeij liberos gesto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita est strages, vt Cæsar victor, hostes, qui fuga sese in vrbem receperant, obsidens, congestis corporibus vallum extruxerit.

Mundus, adolescẽs quidam, qui, cùm Paulinam Saturnini cuiusdam vxorem, quam deperibat, flectere non posset, eam in Isidis templo, admonitionibus sacerdotibus pecunia corruptis, cõstupravit. Ioseph. lib. 18. cap. 10.

Munim, nomen viri. 1. Esd. 2.

Munychia, chiæ, tumulus, est in Cherroneso formam curuatus, ingressum habens angusto ore, à quo murus xx. stadiorum longitudine protendebatur, Athenarum vrbem cum Piræeo, duobúsque aliis portubus connectens. Hinc Munychius, possessuum. Fuit item Munychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellam, non procul ab Epheso colebatur. Strab. libro 14.

Munychia, Munychiorum, festa Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teste, à quodam Munychio rege Pentenclei filio.

Munychiates, Ptolemæo libro 5. cap. 17. Petrææ Arabiæ vrbs, hodie Medina Talnabi, vbi Mahumeti sepulchrum.

Murena, cognomen viri Romani. ab eo pisce deductum, qui Murena dicitur. Vnde Ciceronis extat pro Murena oratio.

Murcea dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem murcidum, id est desidiosum. Cui contraria erat dea Strenua, quæ faciebat homines strenuos.

Murgãtia, vrbs in Samnio à P. Decio 1111. consule capta. Liuius.

Murgis, Plinio lib. 3. cap. 1. Bæticæ sinus, à quo Murgitana regio.

Munita vir quidam Christianæ religionis defensor acerrimus, qui ab Arianorum principe in exilium missus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit.

Muroela, Ptol. lib. 2. cap. 15. Pannonię superioris vrbs. vulgò *Morex*.

Murranus, priscus Latinorum rex, à quo postea Latini omnes reges Murrani sunt dicti. Seruius.

Murrhanus fuit quispiam, qui de generis nobilitate apud Vergilium gloriabatur.

Murrhanum hic atauos & auorum antiqua sonantem

Nomina per reges actum genus omne Latinum

Præcipitem scopulo, atque ingẽti turbine saxi Excutit.

Mursa, vrbs Ioniæ, ab Adriano condita. Gentile, Mursæus. Dicitur etiam Mursium. Steph.

Murtius, Auentinus mons, quòd è lapidibus & vetuti muro constaret. A quo Murtia dea Venus.

Murtia, tiæ, Veneris cognomentũ à myrtho arbuscula illi sacra impositum: vnde primùm Myrtea dicta est, & deinde corrupto nomine Murtia. Plinio lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrteæ, quam nunc Murtiam vocant. Festus hanc deam Murceam appellat, & sub Auentino eam sacellum habuisse tradit. Murceam autem dictam vult, siue quòd homines murceos, hoc est ignauos & inertes redderet, siue quòd Auentinus, sub quo sacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

Musa Antonius Augusti medicus fuit. Horat. lib. 1. epist. ad Vallam. Plin. lib. 19. cap. 8.

Musæ, Iouis & Mnemosynes filiæ, in Pieria natæ, sedémque habentes in Helicone, qui mons Bœotiæ est Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epenthesim Heliconiades, appellantur. Dictæ autem Helicon non procul à Parnasso Phocidis monte, æmulus illi & altitudine & ambitu, rupe vt ille saxeam habens. Quia & Parnassum habere dicuntur. Vnde & Parnassides dictæ. Et quoniam Phocidi confinis Aonia est, etiam Aonides appellantur. A Ioue etiam nomine dicuntur Citharides vel Citharistriades, à Cithærone, Atticæ regionis monte, quem

quem similiter Musis sacrum esse dicunt. Pierides item dictæ sunt à Pieria, quæ regio est Macedoniæ, Emathia ante dicta. Hæc Musarum patria, domúsque est, à memore ita appellata, cui nomen est Pieris. Item dicuntur Thespiades, à Thespia oppido Heliconi propinquo. Itemi Pegasides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fonte, qui à Græcis Hippocrene, à nostris Fons Caballinus vocatur, & Pegasus eo loco saxum vngula feriens fontem dicitur aperuisse. Rursus Musæ Libethrides vocatæ sunt, à fonte Libethra, Musis sacro, in ea Thessaliæ parte, quæ Magnesia dicitur. Item Pimpleides, seu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo, in radice eius montis sito. Item Castalides, à fonte Castalio, in radicibus Parnassi, Musis sacro, qui à Castalia Nympha nomen assumpsit. Nouem autem Musæ finguntur, quibus hæc nomina imposita fuere. Primam enim à bonitate vocis dixere Calliopen. Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum gestarum, quas canit. Tertiam Erato, vel à camendis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus desideretur. Quartam à voluptate ac lasciuia cantus Thaliam: θάλλειν enim virere, germinare, florere est. Quinetiam Melpomenen à Græco μέλπεσθαι, quod est canere seu modulari: vnde & Tragœdiis præsidere putabatur. Sextam Terpsicoren, ἀπὸ τῆς τέρπειν τοὺς χορούς: hoc est à delectandis choreis: vnde à quibusdam dicitur Citharistria. Septimam Euterpen, à suauitate concentus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta est, & peculiariter tibiarum cantui creditur præsidere. Octauam Polyhymniam, à multitudine cantus: siue Polymneiam, à magnitudine memoriæ. Nonam, Vraniam, quasi cælestem vel à cælestium rerum cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ sint Musæ, inter scriptores non satis conuenit. Plato in Cratylo ἀπὸ τοῦ μοῦσαι dictas putat, hoc est, ab inquirendo: vnde ab antiquis interdum vocatæ sunt Mosr. Alij Musas dictas putant, quasi ὁμόσπειρας, quòd inter omnes disciplinas similitudo sit, & quasi cognationis vinculum, quo inter se omnes coniunguntur & copulantur: vnde & Musæ ita pingi solent, vt se mutuò tenentes, choros ducant. Sunt etiam qui Musas dictas putent ἀπὸ τοῦ μανῆναι, quòd significat, bona, honestáque disciplina instituere. Cic. libr. 3. de Natura deorum de Musis sic scribit, Iam Musæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemosyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio, Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pierias solent poëtæ appellare iisdem nominibus, eodem numero quo proximæ superiores.

Musæus, poëta insignis, Orphei tempore, cuius & discipulus & filius putatus est. Primus, Teste Diogene, Deorum genealogiam versibus tradidisse fertur, sphæramque inuenisse. Scripsit amores Heri & Leandri hexametris qui extant.

Decessit Falerijs, vt indicat epigramma.

Eumolpi exanimem Musæum terra Falerna
Continet hoc tumulo pignora chara patris.

Vnus fuit ex Argonautis, de quo extat versus.

Ancus erat Romæ, quo Martius optimus æuo,
Musæus Græcis floruit in patribus.

Quod Epigramma si verum est, Musæus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerunt in Colchon, ante tempora Troiana. Musæos tres Suidas commemorat, vnum Eleusenium, Antipheni filium, versificatorem, discipulum Orphei, qui scripsit βιωφελείας, id est vitæ præcepta, ad Eumolpum filium versuum fere 1111. millibus. Alterum Thebanum, Thamiræ filium, ante Troianum bellum, qui poëta Melicus fuit: scripsitque hymnos & cantica. Tertium Ephesium item versificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum; scripsitque res Pergamenses; præterea de Perside lib. 10. Suid.

Musæum, locus circa Olympum in Macedonia. Stephan.

Musarni, populi Italiæ antiquissimi, à Libyco Hercule conditi.

Musca poëtria fuit lyrica quæ & epigrammata & odas scripsit. Cæl. lib. 8. cap. 1.

Muschianus, Consul cum Paulo, anno ab vrbe 1266.

Musi, filius Merari filij Leui. Exod. 6. 1. Par. 6.

Musolani, Africæ populi, à Cosso duce exercitus Octauij Cæsaris victi. Oros. lib. 6. cap. 21.

Mustella, viri nomen, qui Ciceronem plurimum dilexit, vt ipse scribit ad Atticum 12.

Mustella alius, gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutieni, Vide MOTENI.

Mutina, Strabon., ciuitas Galliæ Cisalpinæ in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obsedit: quam tamen Hircius & Pansa Consules, victo Antonio, liberarunt. Inde Mutinensis color dictus est à Mutinensibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt & Mutinenses vestes.

Mutius, nobilis Romanus qui accepta potestate à Senatu, in castra Porsenæ regis, tom temporis Romanos obsidentis, solus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cùm regem non cognosceret, vnũ ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehensus, & ad regẽ perductus est, qui cùm extrema illi supplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, sponte sibi eam exussit: partim vt eo specimine doceret, se vel exquisitissima supplicia facilè posse contemnere: partim vt pœnam eam à dextera sua exigeret, quæ in cæde aberrans, satellitem purpuratum pro rege occi-

ge occidisset. Hinc postea Scæuolæ cognomen traxit, quòd sinistra manu pro dextera vteretur. σκαῖον enim Græci sinistram vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porsena, liberum eum dimisit. Cuius beneficij nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes simili modo in eum coniurasse. Quare territus Porsena, acceptis obsidibus, bellum pace mutauit. Fuerunt præterea alij Mutij, quorum historiam multis prosequitur Raphael Volaterran. lib. 17.

Mutunus, aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Mutuscæ, Sabinorum ciuitas, quæ & Trebula & Suffena appellata est. Hanc quoque postea Trebiam dictam Seruius in lib. 7. Aeneid. testatur, vbi Annibal Romanos maxima clade affecit. Virg. lib. 7.

Oliuiferæque Mutuscæ, &c.

Muzirum Indiæ Emporium. Plin. lib. 6. cap. 23.

M Y

Myagrus, nomen viri proprium: cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muscarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Athor, vt scribit Plutarch. Plin. lib. 10. cap. 28. Inuocant & Aegyptij Ibes suas contra serpentium aduentum, & Elei Myagron deũ, muscarum multitudine pestilentiam afferente, quæ protinus intereunt, qua litatum est illi die.

Mycale, nomen veneficæ mulieris, apud Ouid. libro duodecimo Metamorph. Est præterea, Herodoto, promontorium in continenti situm. Stephano vrbs est Cariæ. Hinc Mycalesius, Mycaleus, & fœm. Mycalesis. Didymus montem esse scribit. Nomen inde natum est, quod reliquæ Gorgones μυκώμεναι, id est, mugientes eo in loco, dum Perseum insequerentur, caput Medusæ reuocarint. Aliqui Mychalem nominant, quòd sita sit ἐν μυχῷ τῆς περαίας ἄλσος, id est, in recessu Carici maris. Stephan.

Mycalessia, Ceres dicta est, à Mycalesso mari, iuxta quod templum habebat: vel à Mycalesso ciuitate Bœotiæ, secundũ mare. Illud verò memoratu dignũ quod Mycalesiæ Cereris templum singulis noctibus ab Hercule aperiri rursusq; claudi putabatur. Quin etiam fama erat omnes fructus autumno colligi solitos, si ante pedes Mycalesiæ Cereris depositi fuissent toto anno ægros manere.

Mycalessus, vrbs mediterranea Bœotiæ, Thuc. libro 7. sic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Est & alia Cariæ: Gentile, Micalesius, & fœm. Micalesis. Est autem mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, narum, & Mycena, næ, penult. producta, vrbs Peloponnesi, quam Perseus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena nympha sic appellata. Stephanus dictas scribit à Mycenæo Spartonis filio, Phoronei fratre, vel à capulo gladij, Græci μύκητα vocant, quem Perseus gestabat, quo delapso, Mercurij iussu vrbem condidit. Vel quòd Io bos illic mugiuerit. Hinc Mycenæus, Myceneus, & fœmin. Mycenis.

Mycerinus, Cheopis Aegyptiorum regis filius, qui postquam patri succesisit in regnum, ita paterna facta perosus est, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res suas agendi fecerit potestatem, quinetiam præ regibus omnibus iustitiam exercuisse dicitur. Herodot. libro secundo.

Michale, Vide MYCALE.

Mychthonia, Vide MYCONIA.

Myci, populi, de quibus Hecateus ἐν μυκῶν ἀφάξιον ποτί. Steph.

Mycciberna, vrbs Hellesponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Did.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni seruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos suos commendasset, tutelam eorum tam sanctè gessit, imperiúmque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à seruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit: ipse paruo viatico sumpto profectus est: & Olympiæ, cum summa tranquillitate consenuit. Macrob. Saturnal. libro 1. cap. 11.

Mycon medicus fuit, qui aduersus serpentes nihil esse efficacius hippomarathro scripsit. Cæl. cap. 38. lib. 6.

Mycon, nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Athenienſis, Syracusanus alter.

Mycone, nes, seu Myconos, ni, insula maris Aegæi, vna Cycladum, sub qua Poëtæ fabulantur sepultos esse gigantes, postremò ab Hercule interfectos: vnde factus est locus prouerbio, Omnia sub vnam Myconon congerere: quod in eos dici consueuit, qui res natura disiunctas, eodem libro vel titulo conantur complecti. Scribit Seruius, hanc insulam terræ motu diu laborasse: quo cessante, è vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent & incolerent. Hinc Myconius, nomen possessiuum: Huius insulæ incolæ Myconij dicti sunt, de quibus literis proditum est caluos esse solere. Hinc factum est vt Myconium prouerbiali metaphora pro caluo accipiamus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Mydia, insula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Cycladibus.

Mydon, teste Hom. lib. 5. Iliad. Atymnis filius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Nestoris filio in bello Troiano interemptus.

Myci

Myes, Myetis, vrbs Ionica: Gentile, Myesius. Stephanus.

Mygdon, Vide Mygdonus.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens trans Axium fluuium, teste Plinio libr. 4. cap. 10. Huius incolę Mygdones dicuntur, qui in Asiam transgressi, in ea parte Mysiæ consederunt, quæ Troadi superiacet, Rhyndaro amni & Dascylitico lacui propinqua, eámque regionem de nomine relictæ patrię Mygdoniã appellarunt. In hac regione Nioben natam volunt poëtæ.

Mygdonus, frater Otrei, ac teste Porphyrio in Iliad. 3.) Hecubæ regis Priami vxoris, Cisseï filij, ambo reges in Thracia: & à Mygdono, eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus est. Malim Mygdon, qui fratrem habuit Edonum, à quo Edoni Thraciæ populi, Stephan. & alibi, A Mygdone, inquit, Mygdonia dicta est, vt etiam Herodoto à Mygdone rege. Mygdon filium habuit Gerastum, Stephanus in Parthenopoli.

Mygisi, vrbs Carię. Hinc Mygisia Minerua, & Mygisais. Steph.

Myc, vrbs Sicilię: Ciuis Mylaites. Sũt & Mylę in Thessalia, vnde Mylęus. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Mylantia, promõtorium in Camiro Rhodi. Hinc dij Mylanij. Fuit autem illic Mylas quidam, qui molæ vsum primus reperit. Steph.

Mylas, oppidum. Seneca lib. 4. Naturalium quæstionũ, Circa Messanam & Mylas fimo quiddam simile mare profert, feruétque, & æstuat non sine calore fœdo. Vnde illic tabulari Solis boues fabula est.

Μύλας, vrbs est Carię, à Mylaso Chrysaoris filio hinc Mylaseus, Steph.

Mylasa, liberum Cariæ oppidum dictum à Mylaso Aeoli abnepote. Plin. lib. 5. cap. 29.

Mylisin, gens Phrygiæ. Steph.

Mylitta, Venus dicta est apud Assyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ semel in vita cum externis hominibus consuetudinem habere lege cogebantur: hospitem verò illum qui pecuniam in sinum mulieris iniiciebat, dicere oportebat, Tanti ego tibi deam Mylittam imploro.

Mylon, vrbs Aegypti: Ciuis, Mylopolites, Stephanus.

Mylon fuit poeta comicus. Hesychius.

Mymnernus fuit poeta Colophonius Elegiographus, qui dicebat Nihil esse iucundum sine amore & iocis. Horat.

Si Mymnernus vti censet sine amore iocisque,
Nil est iucundum, viuas in amore iocisque.

Propertius,

Plus in amore Mymnerni versus Homero.

Idem fuit tibicen clarissimus. Strab. lib. 14.

Myndus, vrbs Carię. Est & alia antiqua Myndus in Caria: Gentile, Myndius.

Myndones, populi Libyæ, Steph.

Mynes, etis, Lyrnessi princeps, maritus Briseidis quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit, quæ postea ab Agamemnone ei erepta, implacabilis inter eos odij causa extitit. Hom. 3. Iliad.

Mynetes, Vide Menetes.

Mynias fuit quispiam sua ætate mortalium ditissimus, qui primus Thesaurum recondendis pecuniis struxisse fertur.

Myon, vrbs Locrorum in Epiro: Ciues, μύανις vel μυονεῖς, Steph.

Myonia, vrbs Phocidis. Steph.

Myonesus, vrbs vel parua regio inter Teon & Lebedon. Insularis, Myonesius. Steph.

Myoparo genus erat nauigij, quo vtebantur Piratæ, autore Nonio. Cicero lib. 3. de Repub. Nam cùm quæreretur ex eo, quo scelere impulsus mare haberet infestum vno Myoparone, Eodem (inquit) quo tu orbem terræ. Salustius libro quarto historiæ, marique placido à duobus prædonum Myoparonibus circumuenta.

Mypsei seu Nipsæi, Herod. lib. 4. populi Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnante, vltrò sese dediderunt. Vide Nipsa.

Myra, vrbs Lycię, cui D. Nicolaus episcopus prę-fuit. Strab. lib. 14.

Myrandrus, ciuitas Syriæ, iuxta Phœniciam. Stephan. vnde sinus Myriandricus.

Myrgetæ, populi Scythiæ. Steph.

Myrcinus, locus & vrbs apud Strymonem fluuium condita. Steph. Gentile, Myrcinnius.

Myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipolis. Steph. Et alibi μυρίκη, inquit, insula est in mari rubro.

Myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Lesbi. Ciuis, Myricusius. Steph.

Myrina, regina Amazonum, quæ 30. millia peditum, & 2. millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Diod. lib. 4. Fuit prętera Homero vrbs in Aetolia, & alia in Lemno. Steph. Vide Myrinæus.

Myrinus, Apollinis cognomẽtum, à Myrina Aeolidis vrbe, in qua religiosissimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.

Myrinus, nomen proprium. Martialis,

Nuper cum Myrino peteretur Mysia læso.

Myrinurta, Vide Myrinus.

Myrlea, Plinio libr. 5. cap. 32. oppidum Bithynię, quod Apamea postea dictum est, à Myrrho Colophoniorum duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Prusiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit. Alij à Myrlea Amazone. Hinc sinus Myrleanus, & regio Myrleatis, Strab. Stephan.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis. Vt etiam inter deos Myrmecides minutorum opusculorum fabricator

tor fuisse videatur.

Myrmecium, oppidulum Taurieę: inde Myrmecius, vel Myrmecieus. Steph.

Myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrum: à quo Corinthus olim Ephyra dicta. Stephanus.

Myrmidones, populi Thessaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum secuti sunt. De horum origine variè fabulantur poëtæ: alij enim sic dictos putant à Myrmidone rege, Iouis & Corymosæ Nymphæ filio, quem etiam post Cecropem Athenienſium regem fuisse tradunt. Alij à Myrmice puella, in Attica regione: quæ cùm ob castimoniam & solertiam gratissima esset Mineruæ, contigit, vt aratrum in odium Cereris à Minerua conditum omnibus ostenderet: quapropter dea irata eam in formicam transformauit: quę cùm multitudinem procreasset, euenit, vt morientibus Thessalis, regnante Aeaco, in homines mutarentur. Nam (vt inquit Seruius in 2. Aeneidos) Aeacus, cùm in arbore sici formicas, id est μύρμηκας vidisset, optauit tot sibi socios euenire: & statim formicæ in homines versæ sunt. Ouidius libro 7. Metamorphos. dicit ex formicis homines factos, precibus à Ioue postulante Aeaco, postquam pestilentia ipsius totus populus periisset, & inde Myrmidones dictos. Aeginetas autem Myrmidonas dictos constat, teste Strabone libro septimo, quòd agricolæ strenui essent, perpetuóque in fodienda terra formicarum more versarentur.

Myrmissus, vrbs iuxta Lampsacum: inde Myrmisius.

Myron, statuarius insignis, Ageladis discipulus: qui cùm multis aliis operibus, tum præcipuè bucula ex ære veræ vaccæ simillima claruit, multis poëtarum versibus celebrata. Ouid. 3. de Ponto. Alter Athenienſis fuit, vt scribit Pausan. Vnde Propert.

Atque aram circunsteterant armenta Myronis,
Quatuor artificis inuida signa, boues, &c.

Myron, vrbs Lyciæ, à Myrone vel Myro fluuio præterfluente, vel potius à Myra. Vsurpatur in fœm. & neut. gen. Gentile.

Myronis, insula in Arabico sinu est: Gentile, Myrononesites, vel Myronosæus. Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris sui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouisset, filiam suam gladio interficere voluit: sed illa fugiens per Arabiam, deorum commiseratione in arbuscu lam sui nominis commutata est. Vide suprà, Cynaras, item Adonis, &c.

Myrrina, vrbs Asiæ tertæ motu euersa, anno salutis 105.

Myrsilus Myrsi filius, vltimus ex Heraclidarum genere Lydiæ rex: alio nomine Candaules appellatus: qui cùm vxorem haberet formosissimam, non contentus secreta suarum voluptatum frequentia, Gygi cuidam ex suis satellitibus, nudam eam ostendit. Quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit, seséque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot. libro 1.

Myrtea, Venus dicta est, à Myrto Veneri dicata, quòd Myrtus odorifera sit, & Venus odoribus vnguentisque delectetur. Paleph.

Myrtinus (aliàs Myrsum) Home. ciuitas in Peloponneso. Steph. vrbs Elidis, postea Myrtotium dicta: Gentile, Myrtusius.

Myrsus, Herod. pater Candaulis Sardium tyranni: à quo & Myrsilus dictus est.

Myrtilus, Mercurij ex Phaëtusa, seu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai: qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem non obiecit, vt ea ratione Oenomai currus dissolueretur, & Pelops victor euaderet. Quæ res cùm Pelopi ex sententia succesisset, Oenomaus curru delapsus, ceruicem fregit, iámque animam agens, Pelopem obsecrauit, vt vicem suam vlciscereturr. Quare cùm pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope reposceret, ab eo in mare proiectus est: quod inde Myrtoum est appellatum.

Myrtoum pelagus, pars maris Aegæi, seu eius quod est inter Aegæum & Ionium: nomen habens à Myrtilo Mercurij filio: qui cùm Oenomai auriga esset, herúmque in certamine curuli prodidisset, à Pelope victore cùm perfidiæ præmium reposceret, in hoc mare præcipitatus est. Plinius tamen libro 4. cap. 11. appellatum mauult à Myrto exigua insula, non procul à Caristo Euboeæ oppido sita, quę cernitur à Geresto Macedoniam petentibus. Incipit à Megarico sinu, Cretámque abluit, & Atticam, Occiduámque Cariæ oram: habétque insulas plurimas, Cythera, Calauriam, & quæ Aeginam cingunt, & Salaminem, & ex Cycladibus pleraſque.

Myrtotium. Vide Myrsinus.

Myrtusſa, mons Libyę, vnde Myrtusseus, & Myrtisius. Vide Myrsinus.

Myrus, fluuius, Vide Myron.

Mys, Myos, proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. P. item Decius hoc fuit cognomine.

Mysia Ceres dicta est à Mysia regione, vel à Mysia quodam. Paleph.

Mysia, regio minoris Asiæ ad Hellespontum, Troadi contermina: cuius incolæ Mysi dicti sunt, abiectissimæ conditionis homines, sortisque adeò contemptæ, vt cesserint in prouerbium. Quoties enim hominem nullius pretij volebant denotare, Mysorum vltimum es-

se di

se dicebant, vt est author Cicero in oratione pro L. Flacco. Strabo etiam Mysos constituit in Europa, in confinio Pannoniæ, ad Danubium fluuium, putátque Mysos, Asiæ populos ab his, vt originem, ita & nomen duxisse. Sed hi à Plinio non Mysi, sed Mœsi appellantur: in Hypiis etiam montibus sub Pontica Heraclea Mysos habitare aiunt. Stephanus. Apud eundem Μυσία, regionis & vrbis nomen est, vnde Mysi, Mysij, & Mysadij, Aeolicè. Mysos alij Thraces, alij Lydos fuisse dixerũt. Et quoniam Lydi phagum acetosam (quę multa nascitur in Olympo) Mysiam vocauere, ab eo Mysos dictos putarũt, quibus sermo fuit ex Lydo, Phrygióque permistus. Phryges & Mysi, inquit Stephanus, vtriusque Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide MYSIA & MOESIA. Sunt qui dicant transisse ex Europa Mesas & Brigas & Hunos, è quibus appellantur in Asia Mysi, Phryges & Bithyni.

Mysomacedones sunt populi Asiæ in tractu maioris Mysiæ à Macedonibus oriundi. vnde & nomen habent. Plin. lib. 5. cap. 29.

Mystia, vrbs Samnitum: Ciues, Mystiani. Stephanus.

Mytilene, Mytanides, Mytonides, Mytile, Myton, &c. Vide suprà in Mitilene, cum prima per iota.

Myteserata, castellum Siciliæ: Gentile, Myteseratinus. Steph.

Mytistraton, oppidum iuxta Carthaginem: Gentile, Mytistratius. Steph.

Myus, uutis, vrbs Ioniæ, Strabo libr. 12. Ciuis, Myusius.

N A

Æra, vna ex pediscquis Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione (quæ etiam erat vna ex pediscquis) spontaneã Cleopatræ mortem est imitata: Vide Plutarch. in vita M. Antonij. & Prouerb. apud Eras. Naæra & Charmione.

Naalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulon. Iosue 19. & 21. Iudic. 1.

Naama, ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Mater item Roboam, 3. Reg. 14.

Naaman, Filius Beniamin, Gen. 46. qui 1. Par. 8. dicitur Nohaa.

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cùm leprosus esset, à rege in Iudæam missus, ab Helisæo Propheta curatus est, 4. Reg. 5. Luc. 3. Filius item Bela filij Beniamin, 1. Par. 8.

Naara, siue Naaratha, Terminus tribus Ephraim Ios. 16. Altera vxor Ashur, 1. Par. 4.

Naarai, Nomen viri. 1. Par. 11.

Naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratẽ, inde Naardanus, Steph.

Naaria, Filij Seneię filij Sechenię, 1. Par. 3. & 4.

Naas, ciuitas, 1. Par. 4. Rex Ammonitarũ, 1. Reg. 12. 1. Par. 19. Est & nomẽ ciuiusdam viri, de quo 1. Reg. 11. 2. Reg. 17.

Nabatoth, Filius Ismahelis, Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vsque ad mare rubrum, vsque hodie Nabathena dicitur, quæ pars Arabiæ est. Isa. 60.

Nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg. 25. Is, omnium Iudæorum ditissimus, cùm Dauidi esurienti escas denegasset, eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domum eius euertere: fecisset que, nisi Abigail eius vxor obuiam progressa, eum placasset.

Nabalia flumen trans Rhenum Phrysiũ & Gueldrensem agrum alluens. Tacitus.

Nabat, pater Ieroboa serui Salamonis. 3 Reg. 11.

Nabatha, ciuitatis cuiusdam nomen.

Nabathæa, Stephan. regio orientalis, ab Arabia incipiens, eámque intra se continens: quæ vsque ad mare rubrum ex latere dextro, Persicũ ex sinistro, Indicumque ex superiori parte protenditur. Nomen habet à Nabath Ismahelis primogenito. Huic Metropolis est Petra. Hinc Nabathęus, adiectiuum. Et quia Nabathęa regio orientem spectat, factum est, vt Nabathæus accipiatur pro orientali. Ouid. 1. Metam. Eurus ad Auroram, Nabathæáque regna recessit.

Nabis, Lacedęmoniorum tyrannus cum Romanis bellum aliquandiu gessit, mox pacem impetrauit, sub annum ab vrbe condita 560.

Nabius, Tarraconensis Hispaniæ fluuius, Ptol. lib. 5. cap. 6. Narium dicit Mela.

Nabo, ciuitas in terra Moab, in tribu Ruben, Isaiæ 15. Ierem. 48. quam ædificauerunt filij Ruben, Nu. 32. Est & nomen montis eiusdem nominis. Dicitur & Nebo. Idoli præterea nomen, Isa. 46.

Naboth, vir Iudæus, per iniuriam & dolum, ab Achab rege circunuentus & interfectus: quia ei vineam suam vendere noluerat. 3. Reg. 21.

Nabriassa, Ptol. lib. 2. cap. 4. aliis Nebrissa, hodie Veneria cognominata, Hispaniæ ciuitas.

Nahu, nomen vnius ex principibus regis Babylonis, Ierem. 39.

Nabuchodonosor, rex Chaldæorum.

Nabusezbaz, nomen viri. Ierem. 39.

Nabuzardam, princeps exercitus regis Babyloniorum. 4. Reg. 25. Is reliquias Iudęorum in Mesopotamiam abduxit.

Nachon, nomen loci. 2. Reg. 6.

Nachor, Filius Sarug. Gen. 11. Luc. 3. Filius item Thare, Gen. 11.

Nachoragas, dux exercitus Persarum sub rege Cosroe.

Nacolla, aliàs Νακολία vel Νακόλεια vrbs Phrygiæ, à Nacole nympha, vel à Nacolo Dascoli filio, aliàs

aliàs Nacolæ. Gentile, Nacoleus. Strab. lib. 12.

Nacone, vrbs Siciliæ: Gētile, Naconęus. Stephanus.

Nacria, Vide NVCRIA.

Nadab, Filius Aaron, Exod. 6. Filius item Semei filij Onam, filij Ierameel, 1. Paralip. 2. Filius Iahiel, 1. Paralip. 9. Filius Ieroboam, 3. Reg. decimoquarto.

Nadabia, Filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Paralipom. 3.

Næniam deam veteres coluere: cui sacellum, authore Festo, extra portam viminalem fuerat dedicatum.

Næsus, vrbs Thraciæ, patria Cōstantini regis, à quo etiam condita est: Gentile, Næsitanus, vel Naisitanus. Steph.

Næuia, nomen mulieris, à Næuo sic appellatæ.

Næuia, sylua quædam prope vrbem Romam. Festus.

Næuius, poëta comicus Romæ, stipendia fecit primo bello Punico: idque bellum versibus descripsit.

Næuius Turpio, Verris in omni calumnia præcursor & emissarius. Cic. 7. in Verrem.

Nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciam & Pamphiliam à Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Est & insula Nagidusa. Steph.

Nagnata, Hyberniæ vrbs insignis, Ptol. lib. 2. ca. 2. Magnata legimus in codice manu scripto vt suprà.

Nagnia, Vilumbrorum vrbs in Italia, Ptolem. li. 3. cap. 1. prius Nequinum, Narnia hodie. Vide infrà.

Nahabi, Filius Vaspi. Num. 13.

Nahaliel, locus vbi castra fixerunt Israelitæ, Num. 21.

Naham, frater Odaiæ mulieris, & filius Caleb filij Iephone. 1. Paral. 4.

Nahamani, nomen viri. 2. Esd. 7.

Naharai, Armiger Ioab. 2. Reg. 23. 1. Par. 11.

Nahasson, Filius Aminadab, frater Elizabeth, vxoris Aaron. Exod. 6.

Nahath, Filius Rahuel filij Esau. Gen. 36. 2. Paralip. 31.

Nahor, qui & Nachor, auus paternus Abrahami.

Nahum, nomen Prophetæ, Nahum 1. 2. Esd. 7.

Naiades, siue Naides, nymphæ fontium & fluuiorum: ἀπὸ τῦ νάειν, quod est fluere. Ab his fit Naicus, ca, cum. Propert. lib. 2.

Suppositа excipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galileæ, duobus millibus distans à monte Thabor.

Naioth, nomen loci, 1. Reg. 19.

Nais, fluuius, qui ex Tauro monte nascens, in Pontum mergitur.

Nais, meretrix insignis. Steph. in Eucarpia.

Namnitæ, siue Namnetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis ostia, quorum ciuitas Condiuincum, Ptolem. libr. 2. cap. 8. Vulgò, *Nantes en Bretaigne.*

Nampsi, pater Iehu regis Israel. 3. Reg. 19.

Namuel, Filius Simeonis filij Iacob, 1. Par. 4. qui Gen. 46. 10. dicitur Iamuel.

Namuelitæ, Idem Num. 26.

Nancium, oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commisso superatus est. Gallice *Nancy.*

Nanea appellabatur Diana, lingua Persica. 2. Machab. 1.

Nanius, Actius vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt à Tarquinio Prisco Romanorum rege accersitus, & interrogatus, an id quod cogitasset, fieri posset, capto Augurio, posse responderit: cúmque ille cotem se nouacula diuidere velle dixisset, id quoque fieri posse, confirmarit, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allatam nouacula diuiserit.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuisse narratur, qui diluuium futurum præuidit. Vnde ob eius antiquitatem natum est Prouerb. A Nannaco.

Nannes, rex Galliæ, sub annum ante Romam conditam quingentesimum.

Nannetes, Vide NAMNITAE.

Nantuates (qui à quibusdam Antuates dicuntur) sunt populi Germaniæ citra Rhenum fluuium, per quorum fines longo spatio quasi ab ortu suo Rhenus ipse citatus fertur: proximi Heluetiis ac Sequanis. Hi sunt quos Constantienses appellamus: Ciuitas est episcopalis Maguntinæ prouinciæ. Horum meminit Plin. lib. 3. capit. 20. & Strab. libr. 4. Gallicè *Le pays de Vaud.*

Napęę, syluarum Deæ, quæ & Dryades dicuntur. Nam νάπη, siue νάπος saltum significat. aliis syluarum, seu collium & florum deę, sicuti Dryades arborum, & Nymphæ sunt fontium, vt scribit Seruius.

Nape, vrbs Lesbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Napæi, Vide NAPE.

Napatęi, populi in Aethiopia. Steph. Napatę, vrbs est Libyę iuxta Aethiopiam: Gētile, Napatęus. Vide NAPITAE.

Napheg, Filius Isaar filij Gaath filij Leui, Exo. 6. Filius item Dauid, 1. Par. 14.

Naphis, Filius Ismahelis. Gen. 25. 1. Paral. 5.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Stepha. vicus est Scythiæ: Incolæ, Napates aut Napites. Vide NAPATAEI.

Nar, Stephano, fluuius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiscetur. Est & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Virgil.

Sulphurea Nar albus aqua. Strabo hunc Naranem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

Nar, Sabinorū fluuius, à Viscello monte oriens, aquis

aquis ſulphureis miſcetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide NARANE.

Narane fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro diſtans centum millibus paſſuum. Vide NAR.

Naracuſtoma ſecundum Iſtri fluminis oſtium. Plin. 4. cap. 12.

Narbaſis, vrbs in Hiſpania, & æſtuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ, Steph.

Narbo cognomẽto Martius, olim ampliſſimum fuit Galliæ Braccatæ emporium, teſte Strabone lib. 4. hodie tutiſſimum Galliarum aduerſus Hiſpanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit. Martium autem Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cæſar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus Narboneſiam vocat: Gentile, Narbonites. Eſt & Narbonitis palus, Hecatæus Narbæos nominat. Stephanus.

Narbonenſis Gallia, à Narbone, ciuitate dicta eſt. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus diſcernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iura, agrorum cultu, virorum morúmque dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Mela li. 2. cap. 5. & Strab. lib. 4.

Narcæa Minerua dicta eſt à Narceo quodã Græcorum principe, qui vbi bellum cum finitimis geſsiſſet, magnámque potentiam fuiſſet adeptus, Mineruæ Narceæ templum de ſuo nomine condidit. Paleph.

Narcaſus, vicus & vrbs Cariæ: inde Narcaſeus, Stephano.

Narciſſus vndecimus Hieroſolymorum epiſcopus, ſub annum ſalutis 180.

Narciſſus, puer formoſiſsimus, Cephiſsi amnis, & Liriopes Nymphæ filius: quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſúmque accepit, tandiu victurum, quandiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamuis primum ridiculum videretur, euentu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cùm Narciſſus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verùm cùm aliquando æſtu defatigatus, ad limpidiſsimum fontem bibendi gratia ſe contuliſſet, imagine ſua in fonte conſpecta ſui amore captus eſt: cúmque nulla potiundi amoris ſpes eſſet nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. 3. Metamorph. Monumentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, vnde Taciturnum vocabant.

Narciſſus, nomen fluuij.

Narciſſus, Claudij imperatoris libertus, potentiſſimus & ditiſsimus apud principem.

Narciſſus, nomen viri, cuius meminit Paulus, Rom. 16.

Naritia, & Narix Brutiorum ciuitas in Italia, ab Aiacis Oilei ſociis condita, à qua Naritij dicuntur populi, & Naritius, tia, tium. Eſt & Naritia inſula in mari Aegeo, ſub Vlyſsis imperio. Vide NARYCIVM.

Narix, Vide NARYCIVM.

Narius, Vide NABIVS.

Narmalis, vrbs Piſidiæ: Gentile, Narmaleis.

Narna, vel Narnia, Straboni lib. 5 Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide NAGNIA.

Narnienſes, Narniæ populi.

Narnienſes, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

Naro fluuius Dalmatiæ, iuxta Epidaurum in mare Adriaticum influens. Vide NAR.

Narona, fluuius Dalmatiç, Ptolem. lib. 2. ca. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narenta. Vide NAR & NARANE.

Narſes, Eunuchus Iuſtiniani principis cubicularius, bibliopola prius, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus. Is in locum Beliſarij ducis in Italiam miſſus, decem annos variis euentibus pugnauit, Volater.

Narſes, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 294.

Nartes, populi Vmbriæ qui & Interamnates. Plin. lib. 3. cap. 4.

Narthecis, parua inſula prope Samũ, ad dextrã appellentibus ad vrbem.

Narthecuſa eſt inſula in mari Carpathio. Plin. li. 5. cap. 31.

Naricium, quod & Naryx, & Naryce, dicitur oppidum Locrorum vetuſtiſsimum, vnde Aiax. Et Narycij, populi. Steph.

Narycia, inſula in mari Aegeo vel Ionio, quę fuit Vlyſsis. Abundat aurem pice optima, vt teſtatur Virg. 2. Georg. Hinc dicta eſt pix Narycea. Vide NARITIA.

Naſamones, ſunt populi Libyæ, nauiũ Syrtibus inuolutarum ſpoliatores, & viuentes rapto. Herodot. libro 4. Lucan. libro 8. Quas Naſamon gens dira legit, qui proxima Ponto, Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis Syrtis alit: nam littoreis populator arenis Imminet, & nullos portus tangente carina Nouit opes: ſic cum toto commercia mundo Naufragiis Naſamones habent, &c. & Plin. lib. 5. Steph. à Naſamone quodam dictos ſcribit. Inde Naſamonis fœmininum.

Naſia, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Naſibus, Vide NISIBIS.

Naſica, Scipio dictus eſt nobilis Romanus, qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cice. primo Tuſculanarum.

Naſium, Ptol. lib. 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ vrbs

Napſus, vrbs Thraciæ: aliàs, νῆσος, Steph.

Naſtes, frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer. lib. 2. Iliad.

Nathan, Filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 3. Nomen item Prophetæ, 3. Reg. 7. filius item Ethæi filij filiæ Seſan ex Seruo, 1. Par. 2.

Nathanael, Frater Semeiæ, & Choneniæ, 2. Para. 35. Filius Suar, princeps tribus ſuæ Iſſachar, Num. 1. Quartus filius Iſai, 1. Par. 2.

Nathanael, frater Philippi Apoſtoli.

Nathania, ſiue Nathanias Pater Iſmahelis. 4. Regum 25.

Nathan-melech, Nomen Eunuchi. 4. Reg. 23.

Natio, dea à naſcentibus dicta, quod matronarũ partus tueretur. Cic. 3. de Na. deorum.

Natiſo, Venetiæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 1.

Naualia, Ptolem. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, Vulgò *Snoll.*

Nauarra, pars Hiſpaniæ Septentrionalis, verſus Arcton Vaſconibus adiacet: ad Meridiem verò Tarraconiam habet regionem.

Naubolus, Laij regis Thebarũ auriga. Stat. Naubolus Hipaſides tuus ô mitiſſime Lai,
Hoſpes adhuc currus, ſecuráque lora tenebat.

Naucratita, Grammaticus qui docuit Athenis ſub Commodo principe.

Naucratis, Stephano, oppidum Aegypti, à Mileſiis maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indita, cuius incolæ Naucratitæ & Naucratiotæ dicuntur. Strab. lib. 17.

Naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorum portus, à quo decem millibus diſtat Sabatia.

Naulochum, dicta eſt olim Smyrna Ioniæ vrbs. Stephanus.

Naupactus, (hodie Lepanthum dicitur, per Turcas Venetis ereptum) vrbs Achaiæ apud Locros, Ptol. lib. 3. cap. 15. Stephanus dictam ſcribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde Naupactius.

Nauſerius, Aquitaniæ dux, temporibus Pipini, patris Caroli Magni.

Nauplia, vrbs in Argo, Straboni li. 8. dicta, quod eò naues adnauigent.

Naupliades, patronymicũ, id eſt, Nauplij filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argiuorum regis. Item rex Euboeæ, pater Palamedis, qui cùm filium, Vlyſſis operà iniquo iudicio circunuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis eius vlciſcendæ auidus, per totam Græciam vagari cœpit, vxoreſque principum, qui ad Troiam militabant, in iuuenum adulteria pellexit: futurum ſperans, vt grauiſſimis ea de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis captaiam Troia in patriam redeuntibus, & tempeſtate laborantibus, ex Caphareo monte ignem oſtendit, bonámque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum, adnauigantem in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandóque perdidit naufragio. Poſtea verò cùm intellexiſſet Vlyſſem & Diomedem quibus eas inſidias potiſsimum ſtruxerat, incolumes euaſiſſe, doloris impatientia ſeipſum in mare præcipitem dedit.

Naupontus amnis, qui & Pāportus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nauſicaë, Alcinoi Phęacum regis filia, & Aretes: quæ cùm fortè cum pediſſequis ſuis extra ciuitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine abluturа, incidit in Vlyſſem naufragum in littore ſedentem nudum, arborum ramis circũtectum: cui ſupplici & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nauſimenes, vir Athenienſis: cuius vxor cùm liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita vocem amiſit.

Nauſithous, Rex Phæacum, filius Neptuni & Peribeæ, Eurymedontis filię. Heſiod. tamen Vlyſſis & Calypſus filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui et in regno ſucceſsit.

Nauius Accius inſignis augur fuit qui ſub Tarquinio Priſco Romanorum rege floruit. Liu. libro 1. ab vrbe condita: hic nouacula cotem diſcidit.

Nautes nomen eſt vatis Troiani apud Virg. lib. 5. Aeneid. qui dum incenſæ ab Iride in Sicilia comburerentur Aeneæ naues, docuit ipſum fieri Iunonis odio, vt Latio Troianos auerteret: monuitque Aeneam ipſum, vt non ſuccumberet calamitatibus, ſed inuicto perſeueraret animo.

Naxiportus, Vide HERACLEA.

Naxia, vrbs Cariæ: Gentile, Naxieus, vel Naxiates. Steph.

Naxium, cotes in inſula Cypro genitæ. Plin. libr. 36. cap. 7.

Naxos, inſula in mari Aegeo, vna ex Cycladibus cæteras ſuperans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia poſt appellata fuit. verùm cùm Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, à duce Naxon appellarunt. hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plinius lib. 4. cap. 12. vel quia (vt alij volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo menſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur: ſiue quia fons in ea vino fluat. Diſtat à Delo ſeptem millibus. Hinc Naxius, xia, xium. vnde Naxius ardor, apud Columellam, quo ſignificatur Bacchi coronæ ſydus: nam, vt ferunt poëtæ, in inſula Naxo, relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cũ Baccho fecit, donatáque corona, inter ſydera relata fuit. Alij Siciliam minorem, alij Callipolim appellarunt. Virg. Bacchatámque iugis Naxum, viridemque Donyſam. Vide DIA. Eſt & oppidi nomen apud Plinium libro 3. cap. 8. Stephano inſula νῆσος,

inſula

insula præclara inter Cyclades, à Naxo Carum duce dicta, vel à Naxo Endymionis filio, vel παρὰ τὸ νάσσειν, quod interpretantur sacrificare.

Nazareus, consecratus dicitur, & à Nazareth Nazarenus CHRISTVS filius Mariæ, Seruator & Deus noster. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege, Augustinus. Vnde Sampsoni iussum est, vt ferrum non ascenderet in caput eius.

Nazareth, Viculus Galilææ, iuxta montẽ Thabor, in quo fuit nutritus IESVS noster, Mat. 2.

Nautulphus, puer natura cæcus, qui precibus sancti Henoch visum recepit. autor Gregor. Turon.

N E

Nea, insula. Plinius lib. 2. cap. 87. de insulis enatis, inter Lemnum & Hellespontum.

Nea, Stephano, insula prope Lemnum, in qua Philoctetes secundum aliquos ab hydro morsus est: sic dicta, quòd Hercules ad eam annauerit: Gentile, Neeus. Est etiam Nea, vicus & castellum Mysiæ. Steph.

Neæra, nomen fœminæ, seu nymphæ formosissimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaethusam & Lampetiam, quæ armenta Solis transeunte Vlysse iuxta Siciliam ostendebat. Hom. Odyss. 12. Est etiam mulieris cuiusdam nomen proprium apud Virg. Ecloga 3.

-ipse Neæram
Dum fouet.

Neæra ancilla Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione spontaneâ dominæ mortem imitata est, ac semiuiua reperta, dominæ iam mortuæ capite coronam delapsam reponens.

Neæthus, fluuius Crotonis, sic dictus, quod Græcorum naues olim in eo exustæ sint. Vide NIAETHOS.

Nealces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Aegyptiorum & Persarum. Item Asellum bibentem in litore, & crocodilum ei insidiantem.

Neandria, vrbs Troadis in Hellesponto, aliàs Neandriũ in neutro genere: Ciuis, Neandreus. Strabo.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temere affectatam deo vindice a canibus discerptus est. Politian. in Nutricia.

Improbus hanc stultè Chelym affectare Neanthus
Ausus, Apollinea pendentem sustulit æde.
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice discerpsit rictu nocturna canum vis.

Neapolis, ciuitas Cariæ aut Thraciæ, Acto. 16. Hanc vocari Sichem, testis est Hieron. in Heb. quæstion.

Neapolis, Campaniæ vrbs clarissima, secundũ maris litus in longitudinem extensa, a Cumana iuuentute condita, primúmque Parthenope appellata, de nomine vnius Sirenum, eo in loco sepultæ. Verùm cùm frequentiùs habitari cœpisset, veriti Cumani, ne patria sua desereretur, Parthenopen diruerunt. Non multò tamen pòst, grassante pestilentia, cùm oraculum ea de re consulerent: responsúmque accepissent, vt nouam vrbem instaurarent, splendidiùs eam restituerunt, & ex verbis oraculi accepto nomine, Neapolim, id est nouam vrbem appellarunt.

Neapolis, Africæ oppidum, Pomp. lib. 2. Est item eius nominis Cariæ vrbs ad Iasium sinum, eodem authore.

Neapolis, quæ & Leptis magna, Ptol. lib. 4. cap. 3. vrbs Syrtis paruæ, Vulgò *Tripoli* in Barbaria, regia ciuitas.

Neapolis, colonia, Ptol. lib. 4. cap. 3. vrbs Africę. vide PHANTISON. Samaria Iudææ etiam in quit Stephanus, postea dicta est Neapolis: item Tripolis, Cariæ ciuitas.

Nearchus iuuenis eximiæ pulchritudinis. Horat. lib. 3. Carm.

Nebahaz, Idolum Heuæorum. 4. Reg. 17.

Nebai, nomen viri. 2. Esd. 10.

Neballat, ciuitas. 2. Esd. 11.

Nebis, Ptol. lib. 2. cap. 6. Tarraconẽsis Hispaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitarum supra Iordanem contra Iericho ntem ciuitatem, in sorte tribus Ruben Num. 33. Deut. 34. 1. Par. 5. Nomen viri. 1. Esd. 2. & 10. Vide Nabo.

Nebrissa, Vide Nabrissa.

Nebrodes, mons in Sicilia, cui damarum copia nomen dedit.

Nebros, clarissimus ex Asclepiadis fuit in Co insula, vel Pythiæ testimonio. vnde Nebridæ dicti: ex quibus & Hippocrates. Stephanus in Co.

Nebsan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ios. 15.

Neceb, ciuitas tribus Nephthali, quæ & Adami dicitur. Ios. 19.

Necepso, nomen medici: de quo Firmicus libro octauo.

Necepsus, rex fuit Aegyptiorum in astrorũ cognitione peritissimus, de quo Auso. scribit, Quique magos docuit mysteria vana Necepsi. Iulius Firmicus, Necepsus, inquit, Imperator iustissimus Aegypti, & astrologus va de bonus peri, sos decanos omnia vitia, valetudinésque collegit.

Nechao, nomen Pharaonis regis Aegypti, illius videlicet cui Iosias rex Iuda iuit in occursum, 4. Reg. 23.

Nehac, qui & Nechepsos, Aegypti rex. Olympiade 40.

Nechia Pharao, Aegypti rex, is qui Abrahamo vxorem suam abstulit. Iosephus de bello Iud. lib. 6. cap. 18.

Necho, rex Aegypti, à Nabuchodonosore victus ad Euphratem.

Necoda, nomen viri. 1. Esd. 2.

Necos, filius Psammitichi, Aegypti rex, cui filius Psamis in regno succesit. Herodotus libro 2.

Necropolis, vrbs Aegypti, distans ab Alexãdria xxx. stadiis, vbi Cleopatra, anguibus admotis vberibus se extinxit, ne in triumpho duceretur ab Augusto.

Nectanebus, Aegypti rex, Platonis temporibus.

Necuia, vrbs Vmbrorum: Gentile, Necuites. Stephanus.

Nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Steph.

Nedon, vrbs & locus Laconiæ: vnde Minerua Nedusia Steph.

Negla, oppidulum Arabiæ: Gentile, Neglius vel Neglites. Steph.

Nehel-eschol, nomen torrentis, Num. 13. Vocatus est locus ille torrens Eschol, qui torrens est in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

Nehemias, nomen viri. 1. Esd. 2.

Nehiel, ciuitas, quæ terminus est Aser. Ios. 19.

Nehusta, mater Ioachin filij Ioacim. 4. Reg. 24.

Neis, Vide ITILVS.

Neium, Vide CROCYLION.

Neium, mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ, vel, vt alij volunt, quòd vescentur ἐπὶ τὰ νάματα, id est aquas.

Neleidas, patronymicum à Neleio, & Neleius possessiuum. Ouid. 12. Metamorph.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Thessalia pulsus, in Laconiam venit, vbi Pylon vrbem condidit. Homer. Odyss. 2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua duodecim filios suscepit, quos postea omnes præter Nicum Nestorem, tum forte ablegatum, Hercules euer o Pylo interfecit. Ouid. 12. Metamorph.

Nemautus, Galliæ Narbonensis, ciuitas, Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clarissima olim: quatuor enim & viginti vicos ciusdem nationis subditos habuit, virorum fortitudine excellentissimos. Strabo libro 4. Stephano νέμαυσος vrbs est Italiæ, à Nemauso Heraclide: Gentile, Nemausius, vel Nemausinus. Gallicè *Nimes*.

Nembroth, gigas, vide Babylon.

Nemea, meæ, seu Nemee, mees, sylua Achaiæ; seu regio syluosa, inter Cleonas & Phliuntem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus Nemeæus. Vnde ibi in honorem eius instituta sunt solennia quædam certamina, quæ & ipsa à loco Nemeæa dicta sunt. Quanquam non desunt, qui ea potius in honorem Archemori instituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cùm Hypsipyle nutrix, Argiuis Langiam fontem ostensura in gramine deposuisset, serpens è proximis virgultis arrepens interfecit.

Nemertis, nympha marina, dicta quasi incorruptibilis.

Nemesis, Amasia Tibulli.

Nemesis, dea scelerum vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & Necessitatis filia, cuius sedem theologi Aegyptij supra Lunam constituere, vt inde, veluti è speculo, hæc inferiora despectaret. Stat. 13. Thebaid. Hæc & Adrastea cognominatur ab Adrasto Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamnusia dicitur, quòd Rhamnunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiaco simulachro nobilitatum. Hoc etiam nomine dicta fuit Tibulli poëtæ amica.

Nemetes Germaniæ populi Galliæ tractum incolentes citra Rhenum fluuium: vbi hodie est Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam sita. Cæsar in Commen. bel. Gal. & Plin. lib. 4. cap. 17.

Neminia, fons est in agro Reatino, vario ortu, annonæ mutationem significans. Plin. libro 2. cap. 103.

Nemetobriga, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis vrbs.

Nemorense, Vide Artemisium.

Nemotocerna oppidum in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus nunc Spirensibus.

Nemra, ciuitas. Num. 32.

Nemrim, locus terræ Moab. Isa. 15.

Nemrod, filius Chus. Gen. 10.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poëtę despondisset, posteáque facti pœnitens tradere eam recusaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perstrictus, vt doloris impatientia mortem sibi laqueo credatur conciuisse. Vide Archilochus & Lycambes.

Neocæsaria, vrbs Põtica: Gentile, Neocæsareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. Est etiam Bithyniæ. Steph.

Neocles, philosophus Athenienſis, frater Epicuri, scripsit de secta sua. Diog. Laërt.

Neodunum, Ptol. lib. 2. cap. 8. Galliæ Lugdunensis ciuitas: vulgò *Leondoul*. Scribitur & Nœodunum.

Νέον τεῖχος, id est, Nouus murus, in Aeolide est: inde Neotichites. Steph.

Neomagus oppidum in Gallia Belgica vicinum Trecis & Lutetiæ, vulgò *Nogeans sur Seine*.

Neon, vrbs Phocidis, Herod. libro 8. Gentile, Neonius & Neonæus. Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filij, inde impositum, quod admodum adolescentulus primum tyrocinium in bello Troiano posuerit: νεοπτόλεμος enim Græcis tyronem sonat, seu militem nouitium.

Neoris Iberiæ oppidum insigne iuxta Harmastim fluuium. Plin. lib. 6. cap. 10.

Neotichitæ sunt populi Aeolidis: quorum vrbs

νέον τεῖχος, hoc est noua mœnia commemorantur à Steph.

Neoterius „ Consul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1183.

Nepeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepesini.

Nephath-dor, ciuitas in tribu Manasse, eadem quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4.

Nephad-dor, ex Hebræo vertendum erat, In omni termino Dor.

Nephalia erant quædam Græcorum sacrificia, quæ sine vino celebrabantur, vt testes sunt Iulius Pollux, & Suid.

Nepheg, Filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Paralipomenon tertio.

Nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles: à qua Ouid. 11. Metamorpho. Hellem Nepheleida cognominat.

Nephelococcygia, confictum vrbis nomē, apud Aristoph. comicum. Steph.

Nepher Cheres, Aegypti rex, sub annum ante Romam conditam 180.

Nepherites, rex Aegypti. Olymp. 93.

Nephthali, nomen loci. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris suæ, Gen. 30.

Nephthalitæ, populi in oriente. Ioseph. Steph.

Nephtoa, nomen fontis. Iosue decimoquinto & decimooctauo.

Nephtuim, Filius Mesraim. Genes. 10.

Nephusim, nomen viri. 1. Esd. 2.

Nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, scripsit vitas illustrium virorum.

Nepotianus quidam, Romæ imperator salutatus, 28. post die interfectus est, sub annum vrbis 1104.

Neptunalia, Neptuni sacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

Neptunus, mons Siciliæ.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuisione maris regnum obtigit: vnde & tridētem gestat, peculiare eius regni sceptrum. Vxorem habuit Amphitritem, multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Hesiodus in Theogonia. Hinc deducitur Neptunine, patronymicum fœm. Catul. in Argonaut.

Téne Thetis genuit pulcherrima, Neptunine?

Hinc Neptunius, nia, num, possessiuum.

Nequinum, oppidum, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinosam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienses. Vide NAGNIA & NARNIA.

Ner, pater Abner, 1. Reg. 19. Pater Cis patris Saul, 1. Par. 8. Filius Iahiel, 1. Par. 9.

Nerabus, vrbs Syriæ: Gentile, Nerabius. Stephanus.

Nerarius, iurisconsultus clarissimus, cuius scriptorum fragmenta extant in Pandect.

Neregel, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39.

Nereides, maris Nymphæ Nerei & Doridis filiæ, humanam effigiem habentes: quarum nomina sunt Nesæe, Cymothoe, & infinita alia quæ vide apud Hesiod. in Theogonia. Nominatiuus singularis est Nereis.

Neressus est oppidum in Leaninsula cuius meminit Aeschines epist. 1. ad Polyc.

Nereus, Deus maris (Hesiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eadémque sorore, maximam Nympharum turbam suscepit, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquissimum appellat: vnde & Grandæuus à Virgilio dicitur 4. Georg. Figuratè accipitur pro mari. Persius Satyra 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.

Nereus, nomen viri Rom. 16.

Nergel, Idolum Cuthæorum. 4. Reg. 17.

Neri, pater Baruch, filius Maasiæ. Ierem. 32.

Nerias, idem. Ierem. 51.

Nericus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat ἀκτὴν ἠπείροιο, quæ Acarnania est, Lupercō Neritus vocatur, vt mons: Ciuis, Nericius, & possessiuum à monte Neritius. Stephanus.

Nerio, rionis, vel Neriene, rienes: & apud antiquissimos Neria, riæ, Martis vxor. Plautus in Trucul. Gel. lib. 13. cap. 21. docet Sabinum esse vocabulum, quo significatur virtus & fortitudo: vnde & pro vi, potestate, & maiestate Martis accipitur.

Neriia, summus sacerdos apud Iudæos. Olymp. 8.

Neris, nomen vrbis Peloponnesi in agro Messeniaco. Steph.

Neritus, riti, mons in Ithaca insula, Straboni lib. 10. & Plin. lib. 4. cap. 12. à quo Vlysses Neritius passim cognominatur à poëtis. Est item Neritus, siue (vt apud Plinium legitur) Neritis, peninsula Acarnaniæ adhærens: alio nomine Leucadia appellata, opere accolarum olim à continenti abscissa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.

Neritus item, siue Neritum, neut. gene. peninsulæ huius oppidum est, quod recentiores Leucaden apppellarunt. Plin. lib. 4. cap. 1.

Nerium, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. promontorium Tarraconensis Hispaniæ: Artabrorum promontorium, alio nomine.

Nero, Gellio lib. 12. cap. 21. verbum Sabinum est, quo significatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præstanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabini autem id nomen à Græcis accepisse videntur, qui vincula & firmamentum membrorum νῆρα dicunt, nostri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium, quos terra

ſuſtulit, crudeliſſimus. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum eſt, vt Nerones nunc crudeles, Neroniores crudeliores dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Eraſmus ſcripſit inter cætera.

Nerua XIII. Roman. imperator, Flauio Domitiano, cui ſucceſsit, diſsimillimus, animóque vere paterno erga populum affectus. Hic quum liberos ſibi nullos genuiſſet, Aelium Traianum ſibi adoptauit, qui illi etiam in imperio ſucceſsit.

Neruij populi inter Belgas, in finibus Ambianorum: qui ſemper reliquos Belgas increpitabãt quòd ſe populo Romano dedidiſſent, ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros, neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem difficillimo & periculoſiſsimo bello à Cæſare victi Lucan. lib. 1.

-nimiúmque rebellis Neruius, &c.

nunc Tornacenſes dicuntur. *Ceux d'alentour de Tournay.*

Nerulani, populi in Latio iuxta Romam. Plin. libro 3.

Nerulum, oppidum in Lucanis, vi captũ repenti no aduentu Aemilij. Liuius lib. 9. Inde Nerulonenſes, Sueton. in Auguſto.

Neſa, regio montana iuxta Aetnam.

Neſæus, campus eſt, à quo apud Medos campi Neſæi, Steph. Vide NISAEVM.

Neſea, nympha, à natando ſic dicta: νέω enim, nato ſignificat. Heſiod. in Theog.

Neſi, populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. Plin. lib. 6. cap. 20.

Neſib, Ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Neſibis, Vide NISIBIS.

Neſium, inſula in Campano litore, inter Pauſilypum & Puteolos: quæ alio nomine dicitur Neſus.

Neſpetus, vrbs Italiæ: Gentile, Neſpeſinus. Stephanus.

Neſſon, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Neſſonites. Stephanus.

Neſtos, vrbs & fluuius Illyriæ: Hinc Neſtius. Stephanus. Vide NAPVS & NESTVS.

Neſſus, venus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius: qui cùm Herculi ad Euenum fluuium operam ſuam obtuliſſet, ad Deianiram in ripam vlteriorem traiiciendam, iámque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis eſt confoſſus. Quare cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam, vim amatoriam illi ineſſe ſimulans, virúmque alterius fœminæ amore captum, ad ipſius amorem poſſe reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi in Oeta monte ſacrificanti, per Licham puerum veſtem eam miſit: quam cùm ille induiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientia in ardentem ſeſe rogum coniecit. Hinc Neſſeus, Neſſea, Neſſeum.

Neſroch, Idolum quod adorabat Sennacherib. 4. Reg. 19. Iſa. 37.

Neſtor, filius Nelei & Cloridis, Homer. lib. Odyſſ. 2. qui adhuc adoleſcens bellum geſsit, etiam tum viuo patre, aduerſum Epeos, & Peloponneſi populos, qui poſtea Elij dicti ſunt: & deinde cum Pirithoi nuptiis intereſſet, aduerſus Centauros, qui Hippodamiam rapere conabantur, ſtrenue pugnauit. Poſtremò belli Troiani tempore, iam ſenior effectus, vt idem Homer. lib. 2. Ilia. ſcribit, quinquaginta nauibus cũ reliquis Græcis principibus ad Troiam venit, cùm iam tertiam hominis ætatem viueret, vt ipſe refert apud Ouid. lib. 12. Metamorph. vbi conſilij dexteritate tantùm Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi decem ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem Clymeni filiam, ex qua ſeptem filios & vnicam filiam ſuſcepit.

Neſtor, poëta è Lycia regione, pater Lyſandri poëtæ, tempore Seueri principis ſcripſit Iliad. Triphiodorus verò Odyſſeam ad imitationem Homeri.

Neſtor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum Auguſti ſororis filium erudiit.

Neſtorius, epiſcopus Conſtantinopolitanus, qui hæreſim Neſtorianorum protulit.

Neſtus, fluuius Thraciæ à Strymone ſecus Abderam vrbem fluens, vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Diomedis, qui hoſpites apud Neſtũ equis ſuis deuorandos dabat, meminit Heſiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis.

Neſus, vrbs Iberiæ. Steph.

Neſus, Thraciæ fluuius. Vide NESTVS.

Netophathi, Nomen loci. 1. Par. 2.

Netupha, Nomen loci. 1. Eſd. 2.

Netuphati, Nomen loci. 2. Eſd. 12.

Neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide NVCERIA.

Neuius, poëta comicus. Hic epigramma ſibi poſuit plenum ſuperbiæ Campaniæ,

Immortales, mortales ſi foret fas flere,
Flerent diu Camœnæ Neuium poëtam.
Itaque poſtquam Orci traditus eſt Theſauro,
Obliti ſunt Romæ Latina lingua loquier.

Gell. libro 1. capite 24. Varro autem in libro de poëtis, dicit eum ſtipendia feciſſe primo bello Punico, idque bellum carmine ſcripſiſſe.

Neuita, Conſul cum Mamertino, anno ab vrbe 1115.

Neumenius, Filius Antiochi. 1. Macha. 12.

Neuola, flumen in Sentinati agro.

Neuri, populi in Scythia Europæ. Vadianus in Melam. Herm. in Caſtig. & Plin. libr. 4. cap. 12. Stephano, populi ſunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

Neuris, inſula, quæ aliàs Alone, apud Stephanũ: item eadem Proconneſo.

Neuſtria, regio Galliæ, quæ nunc Northmãnia.

N I

Niæthos, fluuius Theocrito, quem enarratores ipſius dicunt eſſe in Sicilia. Vide NEAETHVS.

Nibis, vrbs Aegypti: Gentile, Nibithes. Steph.

Nicæa, vrbs Bithyniæ, Botticorum colonia, quæ ptius Ancore dicebatur: deinde Antigonia, poſtea à Lyſimachi vxore Nicæa.

Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epicnemediorum, Illyriæ, Indiæ, Corſicę inſulæ, Leuchrorum Bœotiæ, ſeptima Galliæ, Maſſilienſium colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Ciuis Nicæus, vel Nicaeus: Gentile, Nicæus. Steph. qui etiam claros aliquos viros Nicaenſes enumerat. Vide NICIA.

Nicæarchus, pictor, ſua ætate eximius: hic inter alia Venerem, inter Gratias & Cupidinem pinxit, & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicandrus, Colophonius grammaticus, poëta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit. ſcripſit de Theriaca, contra venenum, de agricultura: Curationum collationes, Prognoſtica Hipp. verſibus edidit, aliáque complura. Suid. Cicer. de Orat.

Nicanor Medicus apud Græcos, qui de medicina multa ſcripſit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus ſub Hadriano principe. Suid.

Nicanor, dux exercitus Demetrij regis Syriæ, à Iuda Machabeo prælio victus & interfectus, 1. Mach. 7.

Nicanor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex, circa Olymp. 138.

Nicarchus, Philoſ. fuit Corinthius ſub Periandro. Plut. in Symp. ſeptem ſapientum.

Nicaſipolis, vide Theſſalonica.

Nicaſia, parua inſula iuxta Naxum, inde Nicaſius, quod & proprium nomen viri eſt.

Nicator, cognominatus eſt Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bello ſemper inuictus extitit. Fuit autem is Syriæ rex.

Nicatoris, vrbs Syriæ iuxta Europam, à Seleuco Nicatore condita. Inde Nicatorites. Steph.

Nicanta, regina Aegypti Aethiopum, quæ ab ex trema Arabiæ in Iudæam vt audiret Salomonem regem profecta eſt.

Nice, mulier, vide Theſſalonica.

Nicearchus, pictor eximius, qui Venerem inter Gratias & Cupidinem depinxit, Herculem verò triſtem inſaniæ pœnitentia.

Nicedorus Mantineus Pyctes, qui ab adoleſcentia totum ſe paleſtræ dedidit: factus ſenior cœpit philoſophari, legibúſque ac inſtitutis incumbere.

Nicephoriũ, vrbs circa Edeſſam, quæ aliàs Conſtantina: Gentile, Nicephorus. Stepha. Vide Zedorium.

Nicephorus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 803.

Nicephorus alius, cognomine Phocas, item imperator, anno ſalutis 961.

Nicephorus III. cognomine Botaniates etiam imperator, anno ſalutis 1083.

Nicetes, Smyrnæus, ſophiſta, Adriano principi gratioſus, ab eóque Muſæo Aegyptio adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſsimus videbatur. Adeò ingenium ad vtranque dicendi rationem accommodauit, vt iudiciale ſophiſtica quadam facultate exornauerit, ſophiſticum verò & vmbratile forenſibus aculeis roborauerit. genus dicẽdi antiquũ & politum retinuit: laſciuus nihilominus, & dithyrambicus viſus. Philoſtra.

Nicepſos, rex Aegypti, circa Olymp. 27.

Nichor, Vide Nicomedia.

Nicia & Nicæa, nomen duarũ vrbium, quarum vna eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strab. lib. 4. Niceam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigonam nominauit, poſtea Lyſimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Niceam appellauit. Vrbis ambitus ſtadiorum XVI. fuit figura quadrata, in campo ſita: habuit quatuor partes ad rectos angulos, ex lapide, qui circa medium gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic iubente Conſtãtino famoſa illa Synodus celebrata eſt trecentorum decem & octo epiſcoporum, & perfidum Arij dogma reciſum. Vide Nicæa.

Niciæ vicus in Aegypto eſt: Gentile, Niciotes. Stephano.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auerſatus facinus, Pyrrho reſcripſit, vt à Nicia ſibi caueret. Curtius.

Nicias, grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadam ad Atticum meminit: item in epiſtola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias Athenienſis, genere clarus. Ariſtoteles ſcribit tres viros Athenis eodem tempore æquè potentes fuiſſe, Niceam Nicerati, Thucydidem, Mileſium, & Theramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquantulum maior multa cum Pericle clara pro Republica geſſit. Poſt mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur imperator vnà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum ducem auxilio acceſſiuerant, infeliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti

sunt, in carcerémque coniecti, sibi manus attulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur, Plutarcho in Parallelis: quod & diuitiis abundauerit, & eundem ferè exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

Nicias, Atheniésis pictor, qui Plinio lib. 35. cap. 2. diligentissimè mulieres pinxit, lumen & vmbras custodiuit, atque, vt eminerent è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuisse dicitur, vt cibum sumere sæpe oblitus sit. Aelian. de varia histor.

Nico, vnus ex XIII. principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehensus cum Philomene, ad Annibalem deductus est. Liu. Decad. 3.

Nicochares poëta comicus Græcus, Atheniensis, Philonidis filius, coæuus Aristophanis, qui multas fabulas scripsit.

Nicocreon, ontis, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum Philosophum malleis ferreis cædi iussit. Vide ANAXARCHVS.

Nicocris Assyriorum regina, quæ multis annis post Semiramidem floruit: Hæc Euphratem fluuium, qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, fecit tortuosum, supráque pontem erexit trium stadiorum difficillimum factu propter paludes, quæ vrbem ambiunt. fecit & ingentes cauernas ad excipiendum fluminis impetum, egessitque quicquid erat limi ad iacienda fundamenta. Autor. Herodot. & Curtius.

Nicodemus, Nomen viri Pharisæi, Iudæorum principis. Ioan. 3.

Nicolaitæ, Vide NICOLAVS.

Nicolaus, vnus ex septem diaconis, qui electi sunt à CHRISTI discipulis, vt egenis ministrarent: is author fuit Nicolaitarum hæreseos, cuius summa dogmatis fuit, vxorum communio.

Nicolaus, philosophus Peripateticus, patria Damascenus, moribus suauissimis & iucundissimis, procero quidem, sed non indecoro corpore, bene doctus: nam historiam librorum centum triginta quatuor conscripsit: eo maximè delectabatur Octauius Cæsar. Plinius libro 3. capite 4.

Nicolaus, episcopus Miræ, quæ est Cariæ ciuitas, tanta vitæ sanctimonia fuit, vt mortuus, in diuorum numerum relatus sit.

Nicolaus I. pontifex Romanorum, anno salutis 859.

Nicolaus II. pontifex Rom. anno salutis 1059.

Nicolaus III. põtifex Rom. anno salutis 1277.

Nicolaus IIII. põtifex Rom. anno salutis 1288.

Nicolaus V. pontifex Rom. Franciscanus, anno salutis 1448.

Nicolaus Tollentinus, omnium sui temporis abstinentissimus; qui pane & aqua semel tantum die vescebatur, procul ab omni ocio & verborum vanitate.

Nicomachus, pater Aristotelis philosophi. Nicomachos sex tradit Suidas: primum ex Alexandria Troadis, poëtam tragicum, qui scripsit tragœdias vndecim. Secundum Atheniensem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Aesculapij nepotem, qui scripsit de medicina libros sex, & philosophia vnum. Reliquos duos, patrem & filium Aristotelis ponit: ambos medicos: quorum filius scripsit commentarios in physicam patris.

Sextum addit Plin. pictorem, Aristodemi filium & discipulum, qui pinxit raptum Proserpinæ, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio supra ædiculam Iuuentutis, Scylámque quæ erat in templo Pacis. Plin. libr. 35. cap. 2.

Nicomachus.

Nicomedes, nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim raso capite sumpsit pileũ & se Romanorum libertum vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clarissimo, Zelæ filio, qui eam condidit, appellata. Ptolem. libro quinto capite 1. Turcis hodie dicitur Nichor. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedeus, & possessiuum Nicomedius. Steph. In huius ciuitatis villa Magnus Constantinus obiit, qui cùm vellet in Iordane fluuio baptizari, atque idcirco Hierosolymam peteret, morte præuẽtus, ab Eusebio Nicomediensi Episcopo, Arianæ perfidiæ secta tore baptizatus est: quæ res Christiani principis fidem apud plerosque in dubium vertit. Sed non est verisimile eum principem, qui per omnem vitam suam Ariani dogmatis hostis fuerat, in extremo spiritu ei dementiæ consensisse, quam summo studio de suo imperio prius eliminauerat.

Nicomedium, emporium Bithyniæ: Gentile, Nicomedeus. Steph.

Nicon, pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritissimus.

Niconia, vrbs in Ponto iuxta Istri ostia. Strabo libro septimo: Gentile, Niconiates. Stephanus.

Nicophanes, nomen pictoris, quasi vir illustris, & fuit sanè is pictor elegans & concinnus, ita vt vetusta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin. lib. 36. cap. 10.

Nicopolis, ciuitas Epiri, à victoria Augusti sic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio superauit. Alia est in Aegypto. Item Alexander Issum vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellauit, quòd ibi Darium vicisset. Stephan. Est & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ:

Ciuis,

Ciuis, Nicopolites. Steph.

Nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Hystro flumini imminet. Tit. 3.

Nicostratus Macedo orator inter decem secundus, tempore Marci Antonij & Dionis Chrisostomi, Aristidis oratoris æqualis: scripsit nõnulla, vt author est Suidas. Fuit item alter Nicostratus, poëta comicus, Athenęus in Dipnosoph. Nicostratus citharœdus & Laodocus, quum inter se certarent, dixit Nicostratus Laodocum esse in magna arte paruum, se autem in parua magnum: latiúsque non domum diuitiis, sed artem studio & diligentia augere. Aelianus de varia historia.

Nicostrata, mater Euandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula significare volebat, Carmenta seu Carmentis Latinè dicta fuit, vel, vt alij nonnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

Niger Pescenninus, Procõsul Syriç, Didio Iuliano interfecto, cum Septimio Seuero de imperio certauit, & victus est. Herodianus.

Niger, cognomen prophetæ cuiusdam, Act. 13.

Nigidius, figulus, philosophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæsaris tẽpore. Hic doctissimus in Grammatica multa scripsisse fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

Nigrinus, vir quidã fuit, qui propter excitatum bellum viuus combustus est.

Nigris, fluuius est, à quo Nigrites, Stepha. populi Libyæ cognominati sunt. Dictus Nigris propter solitudines nigri pulueris, eminentibus interdum velut exustis cautibus.

Nigris, fons in Aethiopia, quem nonnulli caput Nili esse autumauerunt, quòd sit eiusdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eosdémque gignit animantes, & iisdem temporibus augescit. Plin. lib. 5. cap. 8. & Ptol. libro 4. cap. 5. Dionysius.

Nigroæ, populi sunt qui regem habẽt monoculum, Herod.

Nilis, lacus est inferioris Mauritaniç, non procul ab Oceano, quem Nili aquç stagnantes efficere creduntur. Plin. lib. 6. cap. 9.

Nilus, Aegypti fluuius, à Nileo rege sic dictus, vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Aegyptum. Vnde Seruilius Nilum dici existimat, quasi νέων ἰλυῶ, hoc est, nouum trahentem limum, quòd oblimet, hoc est, limo obthuret Aegyptum, & oppleat. Nascitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, stagnante ibi lacu, quem vocant Nilidem: deinde condit se itinere aliquot dierum, rursúmque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæsarienſi: iterúmque arenis receptus, per deserta viginti dierum spatio fertur ad proximos Aethiopas, & denuò prosilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam ab Aethiopia disterminans, medios secans Aethiopas, sic pleraſque insulas facit, quarum clarissima est Meroe, cuius Metropolis etiam Meroe vocatur, postquam se aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem septem ostiis in mare se exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocant poëtæ. Ostiorum nomina sunt, Canopicum, Bolbiticum, Sebenniticum, Pharniticum, Mendesicum, Tanitieum, & Pelusiacum. Plin. libr. 5. capite 9. Aegypti inferiorem partem dextra læuáque diuisus, amplexu suo determinat. Canopico ostio ab Africa: ab Asia, Pelusiaco: propter quòd aliqui Aegyptum inter insulas posuere, ita se diuidente Nilo, vt triquetram terræ figuram faciat, idcirco multi Aegyptum Δ Græcæ literæ similitudine delta vocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mirũ in modum, & per totam spatiatus Aegyptum, fœcundissimus innatat. A Nilus fiunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum: vt Nilotici pisces: & Niliacus, Niliaca, Niliacum.

Nilus, vrbs Aegypti, vbi & Nili fluuij templum: Gentile, Nilopolites vel Nilæus.

Nimblis, insula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrsam vocat.

Nimphis Heracleotes, historiographus fuit, qui res gestas ab Alexandro libris 24. scripsit. De Heraclea 13. vsque ad euersionem Tyrannorum.

Ninæa, vrbs Oenotrorum Mediterranea: Gẽtile Ninæus, vel Ninæeus. Steph.

Niniue, vrbs Assyriorum, quæ & Ninos dicitur, quam ædificauit Assur, egrediens de terra Sennaar, à Nino rege sic dicta, vt scribit Augustinus. Est & alia ciuitas Iudęorum in angulo Arabiæ. Populi Niniuitæ. Est autem sita iuxta Tigridis amnis partem. Ptolem. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vastata est. Haitonus libro de Tartaris, capite 11.

Ninoe, vrbs Cariæ, aliàs Aphrodisias, quam Leleges Pelasgi condiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, postea à Nino Ninoe. Gentile, Ninoetes.

Ninos, Steph. vrbs Assyriorum, quam condidit Ninus Semiramidis maritus in Aturia: Ciues, Ninij. Strab. initio lib. 16.

Ninus, filius Beli, primus Assyriorum rex. Nam Belus solam habuit Babylonem: Ninus verò totam Assyriam. Vide Niniue.

Niobe, filia Tantali, soror Pelopis, vxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cùm viro suo sex filios, totidémque filias peperisset, animo elata, Latonæ sese præferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit: Niobémque ipsam sibi conuitiantem turbine venti in Asiam rapuit, & iuxta Sipylum vrbem (quæ illi patria erat) in saxum transformauit. Ouid. 6. Metam. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Apim,

qui

qui postea Osiris & Serapis dictus est, genuit.

Niphęus, nomẽ viri proprium, ab equis interfecti, apud Virg. 10. Aeneid.

Niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Assyria, ex quo Tigris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium esse putant, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Strabo libro 11. Dictus Niphates à niuibus, Stephanus. Alij Scythiæ fluuium faciunt.

Niphe, phes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouid. 3. Metam.

Nipsa, vrbs Thraciæ. Ciuis, Nipsęus. Steph. ex Herodiano. Vide Mypsæi.

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formosissimum ad Troiam venisse Hom. tradidit.

Nisa, Hom. lib. Iliad. 2. vrbs Hellados. Est etiam nomen fœminæ, de qua Virgil. in Damone, Mopso Nise datur.

Nisęa, nauale Megaridis: & ipsa Megaris, à Niso, Pandionis filio. Steph. Est item Nisęa Parthyenes regio cuius caput fuit Alexandropolis ab Alexandro conditore denominata. Plin. lib. 6. cap. 26. Hæc regio præstantissimos alebat equos, qui ab ea Nisæi appellabantur. Strab. lib. 11.

Nisęe, nomen nymphę. Virg.

Nisęe, Spióque, Thaliaque Cymodocéque.

Nisarus, vir fuit apud Rhodiginos, mollicie plusquam muliebri infamis, de quo Cæl. Rhod.

Nisęus, Syracusanorum Tyrannus, totus luxui deditus: hic enim vbi ab Aruspicibus didicisset, se breui moriturum, quicquid superfuit vitæ, comessationibus & ebrietati id totũ impendit. Volat.

Nisęus, locus in Media, in quo pulcherrimi equi nascebantur.

Nisia, montana regio Siciliæ iuxta Aetnam.

Nisibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, sita in regione Peræa: Reperitur etiam Nesibus & Nasibis.

Nisope, insula Lesbi, quę Sigrim portum efficit. Gentile, Nisopæus. Steph.

Nissa, vrbs quæ ad Mediterraneam iacuit supra Tralleis ad Orientẽ, & maxima ex parte mõti accubuit, torrente quo dã diuisa, qui cõuallem efficit. Ex hac fuerũt Apollonius philosophus, Stoicus Panætij familiaris, & Menecrates, Aristarchi discipulus, & Aristodemus eius filius. Strabo item Sostratus, Aristodemi frater, & alius Aristodemus, eius consobrinus, qui Magnum Pompeium erudiuit.

Nisus, Megarensium rex, purpureo capillo insignis: à quo cùm regni sui fatum pendêre nosset, diligentissimè eum asseruabat. Verùm cùm postea Megarenses vnà cum Athenienſibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæstritem insignem interfecissent, Minosque eam ob causam Megarensibus bellum inferret, Scylla Nisi filia, hostis amore correpta, patrem purpureo capillo spoliauit, vnaque (vt erat in fatis) patriam hosti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Nisus, vt doloris impatientia extabuerit, deorũmque miseratione mutatus sit in haliætum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cùm sese præter spem à Minoë (quem patriæ proditione satis se demeruisse putabat) desertam videret, in Cirin auem eiusdem generis conuersa est, cum qua haliætus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouidius libro 8. Metamorph.

Nisus, Hyrtaci filius, indissolubili amicitiæ vinculo coniunctus Euryalo: quorum historiam satis copiosè describit Virg. lib. 9. Aeneid.

Nisyros, Homero, insula est in mari Carpathio, vna Sporadum: quam Poëtæ fabulantur olim Coo adhæsisse, Neptunique sceptro inde fuisse auulsam, in qua optima vina fiunt, inter Cycladas numerata, celsa, saxosa, & molendinariis abundans lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum, & subtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidere fabulæ. Nam thermas habet abunde scaturientes. Strab. libro 10. Vrbs in ea est eiusdem nominis. Hinc Nisyrius & Nisyriacus, aliàs Porphyris à purpuris, vel purpurarum piscatoribus dicta est Stephano. Strab. lib. 10. inter Sporadas numerat.

Nitiobriges, populi Narbonenſis Galliæ, vicini Ruthenis: vocant hodie Montem Pessulanum.

Nithocris, Babyloniorũ regina, Nabuchodonosoris vxor, quæ Babylone multa præclara opera fecit.

Nitria Aegypti regio, & nomen duarum vrbium supra Memphim. Strab. lib. 17. Stephano locus est Aegypti: Gentile, Νίτριος. Hinc & Nitriotis præfectura.

Nitrites, Nomos Straboni præfectura est in ea parte Aegypti, quæ est supra Memphim, nomẽ habens à duabus Nitrariis, quod plurimum ferunt Nitri. Plin. lib. 5. cap. 9. & Strab. lib. 6.

Nixus, xi, fidus cęleste, quod Iulius Firmicus Ingeniculum vocat. Cic. in Ara. Hunc Hyginus Herculem esse ait, qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis, Draconis dexteram partem opprimere conatur.

N O

Noa, filia Salphaad filij Epher filij Galaad, Num. 26. Ciuitas item quæ terminus est tribus Zabulon. Ios. 10.

Noa, vide Noe.

Noæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Noëus. Steph.

Noas, Thraciæ fluuius est, ex Hæmo monte nascens & in Istrum influens. Herod. lib. 2.

Nobe, ciuitas sacerdotum, 1. Reg. 22.

Nobe, ciuitas in tribu Dan vel Beniamin. Isa. 10. 1. Reg. 21. & 22.

Nobe, ciuitas quæ & Canath dicebatur, in tribu Manasse,

Manaſſe. 1. Reg. 11.

Noctiluca, Lunæ cognomen, quod noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode 6.

Nodab, nomen viri. 1. Par. 5.

Nodinus deus, quem D. Auguſtinus in libro de Ciuitate Dei ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Roman. putantibus Proſerpinam frumentis præpoſitam germinantibus, & proſerpentibus: Geniculis verò nodiſque culmorum deum Nodinum: inuolucris autem illis ſolliculorum deam Volutinam: cùm folliculi pateſcunt quo exeat ſpica, deam Pateſenam: cùm ſegetes nouis ariſtis exæquantur, Hoſtilinam deam, quia hoſtire ac hoſtimentum veteribus exæquationem ſignificabat: Floram quoque adiicit & Lactucinam ac Matutã quæ florentibus, lactentibúſque ac matureſcentibus præſint frumentis.

Noë, filius Lamech, vir Deo gratus: cui cùm homines eius tẽporis perdere vellet, iuſſit vt nauem ſiue arcam fabricaret, cuius beneficio ab aquis cum familia tutus, cæteris ſubmerſis hominum genus reſtituit.

Noega, oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Aſturum in peninſula Piſici. Plin. lib. 4. cap. 20.

Noema, filia Lamech ex Sella vxore. Gen. 4.

Noëmachus, Ptol. lib. 2. cap. 10. Narbonẽſis vrbs prope Gebennam.

Noëman, filius Baleſilij Beniamin. Num. 26.

Noëmi, vxor Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1.

Nœodunum, Vide Neodunum.

Noës, fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens, Herod. libro 2.

Noga, filius Dauid. 1. Paral. 14.

Noge, filius Dauid. 1. Paral. 3.

Nohaa, filius Beniamin. 1. Par. 8. qui Gen. 46. dicitur Naaman.

Nola, vrbs Campaniæ, quæ prius Sidicinum dicebatur. Plin. lib. 2. cap. 5. Gentile, Nolij vel Nolani.

Nomades, populi in Scythia Europæ: quorum vita omnis in paſcendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum etiam Strabo lib. 11.

Nomades, Africæ populi, inter Zeugitanam regionem & Mauritaniam ſiti, qui poſtea literis aliquot mutatis, Numidæ appellati ſunt. Hos ſcribit Saluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam ſunt comitati: eóque mortuo, in Africam traiecíſſe, locáque occupaſſe Oceano proxima, alucóſque nauium inuerſos pro tuguriis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Getulos miſcuiſſe: poſteáque Numidiæ nomo propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proxime Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille. Dicti ſunt autem Nomades ἀπὸ τῆ νέμειν, hoc eſt, à paſcendo, quòd paſtionibus præcipuè vacarent, herbíſque in vno loco depaſtis, papiliones ſuos curribus alió tranſueherent. Virg. 4. Aeneid.

Nomantia, Vide Numantia.

Nomba, vrbs Iudææ: Gentile Nombæus. Stephano ex Ioſepho.

Nomæi, populi qui poſtea Scythæ dicti ſunt. Stephano.

Nomentum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomentana via Romæ quæ itur Nomentum, & Nomentani, νωμεντανοι, qui Nomentum habitant. Dictum Nomẽtum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino non omnino peſsimo nobilitatos.

Nomius dictus eſt Apollo, ἀπὸ τῆς νομῆς, id eſt, à paſcuis, hoc eſt paſtor, non ex officio paſtorali: ſed quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur, Siue, vt alij volunt, quòd olim iuxta Amphryſum Theſſaliæ fluuium diuinitate, ob interfectos Cyclopas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis, Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere. Gell. lib. 3. cap. 16.

Nonacris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habens, cuius aquæ ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque æneo, neque ferreo cõtineri poſſunt, neque alia vlla re, quàm vngula mulina. Stephano vrbs eſt Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um. Itẽ Nonacrinus & Nonacrines: vnde Mercurius Nonacrites dictus eſt.

Nonius Aſprenas, cõſul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

Nonius alter, conſul cum Valentiniano Cæſare, anno ab vrbe 1198.

Nonius Marcellus grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus Panopolyta poëta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangelium ſcripſit. Volater.

Nonymna, vrbs Siciliæ: Ciuis, Nonymnæus: Stephanus.

Nora, vrbs Sardiniæ inſulæ: Gentile, Noranus, Stephano.

Noracus, vrbs Pannoniæ: Ciuis, Noracius.

Nophe, nomen loci. Num. 21.

Nopheth, Vrbs in tribu Manaſſe. Ioſ. 17.

Noraan, nomen loci. 1. Par. 7.

Norba Cæſarea, Luſitaniæ vrbs. Ptolemæo lib. 2. cap. 5.

Noricum, regio Germaniæ (quam nunc bona ex parte Bauariam appellant) habens ab Occaſu Aenum fluuium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione Danubium, ab Ortu ſolis montem Cetium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat à Norico: à Meridie mõtem Curuancam, qui eſt ſupra Iſtriã. Hinc Noricus, a, um.

Northmãnia, regio Galliæ, vltra Sequanam flu-

men,

men, quę à Carolo Magno deuicta fidem Christianam susceperit.

Northumbria, regio Septentrionalis, Angliæ & Scotiæ finitima.

Norvegia, regio in Europa, Septentrionalis versus Oceanum Germanicum sita.

Nosora, insula rubri maris. Insularis, Nosorenus Steph ano.

Nostia. vicus Arcadiæ, aliàs Estania: Gentile, Estanicus. Steph.

Notium, vrbs in Aetolia. Homer. 2. Iliad.

Notium, Hyberniæ promontorium, Ptolè. lib. 2. cap. 2. Steph. vrbs Ioniæ.

Notus, ti, ventus Meridionalis, Auster dictus: *νότις* enim, Latinè humor dicitur: & est hic ventus nebulosus & humectans, vt docet Gellius.

Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hispaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.

Nouamenia, Sarmatiæ vrbs in Europa. Ptolemæo libro 3. capit. 5. Hodie Album Castrum *Weissemburg.*

Nouellius, Mediolanensis quidam temporibus Tyberij Cæsaris, qui gestis honoribus à prætura ad consulatum vlque peruenit, & tricongius cognominatus est, quòd tres congios vini vno impetu epotauerit.

Nouemontum, oppidum Mysiæ, quæ nunc Seruia dicitur.

Nouendium seu Nouendiale, sacrificium erat funebre, quod fiebat nono die post mortem alicuius. Horat.

Nouendiales disipate pulueres.

Nouenniæ, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Nouesium, oppidum Germaniæ (nunc Missia dictum) Colonienſis Diœceſis, Rheno fluuio & Cliuensi ducatui proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit.

Nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Suessionibus finitimum, Vulgò *Noyon.*

Nouiodunum, olim oppidum Biturigum. Cæs. libro 7.

Nouiodunum, oppidum Heduorum olim, ad Ligeris ripas, nunc Niuernensium caput.

Nouium, Ptol. lib. 2. ca. Tarraconensis Hispanię vrbs.

Nouius, fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3.

Nouocomenses dicti sunt, quos Comum Cæsar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illustrissimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Nouum comum appellantes, Nouocomenses oppidanos vocauere. hos ciuitate donatos in habitatorum numero descripsit.

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæsare ad Christianismum vi adactus.

Nubæ, populi Libyæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabæi, & Mumides. Steph.

Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia, 9. millibus passuum à mari distans.

Nuceria colonia, Vmbrorum vrbs, Ptolemæo libro 3. capite 1. hodie Alphatenia. Vide NVCERIA.

Nucria, inuenitur etiam Nacria, vrbs Tusciæ: Gentile, Nucrinus. Steph.

Nudipedalia, ludi quidam, seu spectacula, Lacedæmone instituta circa annum à condita Roma 82. & hæc nudis pedibus celebrabantur à sacerdotibus.

Numa Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, secundus à Romulo Romanorum rex, iustitia & pietate insignis: qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatósq; longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad deorum cultum animum adiecit: primúmque ad infimum Argiletum Iani templum condidit, quod apertum, bellum: clausum, pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem, & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti assignauit: virgines Vestales sacrauit: Pontificem maximum primus declarauit: dies fastos, nefastósque condidit: annum in duodecim menses diuisit. Quę omnia quò maiore apud imperitam plebem in veneratione essent, simulauit sibi cum Aegeria Nympha nocturnos congressus esse, ciusque se monitu, quæ acceptissima diis essent, sacra instituere. Postremò vbi maxima cum reuerentia & suorum, & finitimorum 40. annis regnasset, diem obiit. Liu. 1. ab vrbe condita.

Numana, oppidum Piceni in Italia, vt scribit Mela lib. 2.

Numanus Romulus, fuit quispiam Rutulus, qui cùm multum sibi tribueret & immodicè placeret, Troianos in Italia obsessos arguebat molliciei & ignauiæ: sic enim apud Virg.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu
Vociferãs, tumidúsque nouo præcordia regno
Ibat & ingentem sese clamore ferebat.

Numantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, aliàs Celtiberiæ, circa viginti annos bellum cum populo Romano gessit, & à Romanis obsessa per annos 14. cùm haberet tantùm quatuor hominum millia, non solùm sustinuit, sed etiam vicit 40. millia Romanorum: tandem tamen à Scipione posteriore post longam & arctissimam obsidionem deleta. Cùm enim fame laborarent, nec eis daretur iusti certaminis copia, omnia sua & seipsos igni immiserunt. Florus libro secundo. Vnde Scipio Numantinus cognominatus est. Numantini, ciues. Steph.

Numantius Flaccus, Pompeiani nominis defensor. Hic obsessus à Cæsare in Hispania, & inclusus

cluſus Attingentium mœnibus, omnes eius oppidi ciues (quos Cæſari fauere intellexerat) iugulatos è muris ded t præcipites: fœminas verò virorum illi aduerſantium vnà cum liberis interfecit. Alios infantes in cõſpectu parentum humo infixit, alios ſuperiactos pilis excipi iuſſit. Plutarch.

Numerianus, Rom. imperator, cum Caro & Carino.

Numerius, à numero prænomen deductum.

Numucius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cadauer Aeneæ, & in quo Anna ſoror Didus ſeſe ſubmerſit. Hic poſtea decreuit, & in fontẽ redactus fuit, qui & ipſe poſtea exiccatus eſt, ſacris eriam Veſtæ (cui non niſi ex hoc fluuio libari fas erat) vnà interceptis.

Numidia, pars Africę, inter Cæſarienſem Mauritaniam, & Carthaginenſem regionem, cuius populi à Latinis Numidę, à Græcis Nomades dicuntur, quaſi in paſcuis inter armenta degentes: νέμειν, quod eſt paſcere. Erat enim ea gens rei pecuariæ in primis ſtudioſa, & ob id ad lætiora pabula ſubinde magalia ſua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuerſos pro tuguriis, vt eſt apud Salluſtium. Numidia habet ab ortu Syrtes quaſdam paruas: vnde regio Carthaginenſis incipit à Septentrione mari, quod verſus Sardiniã tendit, ab Occaſu Mauritaniam, & à Meridie Aethiopiam: nec præter marmoris Numidici, ferarúmque prouentum aliud inſigne habet. Sunt in ea clarę vrbes, Hippõ & Rhegium. Ea regio, vt Pomponius ſcribit, ſpatio anguſtior eſt, quàm Mauritania, ſed magis culta, & durior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt Lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora annumeratur: à Papinio Libycus ſilex appellatur. Et Pauimenta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico ſtrata erant. Et Numidæ populi. Hi à Virgil. lib. 6. Aeneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos conſueuimus, ſed virgula duntaxat regerent.

Numitius, amnis eſt non longè à Lauinio. Vide Numicus.

Numitor, filius Procę, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſúmque filium eius interfecit, filiámque eius Rheam Syluiam virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris perpetua virginitate ipẽ partus ei adimeret. Verùm cùm illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta eſſet, ipſam quidem in Tyberis ripa viuam deſodit: pueros autem in fluuio mergi iuſſit: quos cùm in ſicco deſtitutos Fauſtulus inueniſſet, Accæ Laurentię vxori ſuę educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt, regnúmque auo ſuo Numitori reſtituerunt.

Numius Albinus, Conſul cũ Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Numius Tuſcus, Conſul cum Amulino, anno ab vrbe 1047.

Nun, pater Oſee cuiuſdam, Num. 13. Pater item Ioſue, Ioſ. 1. Filius Eliſama filij Ammiud. 1. Paral. 7.

Nundina, nę, Romanorũ dea, à nono die naſcentium dicta, qui & luſtricus dicitur. Erat autem luſtricus dies, quo infantes luſtrabantur.

Nurſia, Sabinorũ ciuitas in montibus ſita. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Norica.

Nurſia, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta. Hinc Nurſinus, na, num, adiectiuum.

Nurſia, vrbs antiqua in Vmbria.

Nuſſia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenũ, non longè à Colonia Agrippina.

N Y

Nycea, vrbs in Corſica inſula, à Nycio Ethruriæ rege condita.

Nycius Feſulanus, Tuſcorum rex, ſub annũ 300 ante Romam conditam.

Nyctages, hæretici quidam fuerunt à nocte denominati, quòd vniuerſam noctem ſomno & quieti concedebant: dicentes naturæ genium violari atque corrumpi, ſi ipto noctis tempore vigilaretur.

Nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus, tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius ſacra celebrabantur, quæ Nyctelia dicta ſunt. Ouid. 4. Meta. & Virg. 4. Aeneid.

Vbi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia nocturnúſque vocat clamore Cytherõ.

Nyctęus, Neptuni filius ex Celæne Atlantis filia, quem ex Amalthea Cretenſi nympha Antiopam & Nyctimenem ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur concubuiſſe, tandemq; agnita, cum pater eam occidere vellet, Mineruæ miſeratione in noctuam eſſe cõuerſam. Ouid. 2. Metam.

Nyctileia, ſacrificia quę Baccho fiebãt, à nocturno tempore dicta.

Nyctime, vide Nyctęus.

Nictorix, regina Babyloniæ, quæ Herod. libro 1. poſt Semiramim regnauit ſola.

Nymphę, aquarum deę, quaſi lympharum numina, quamuis etiam latius Nymphæ nomen accipiatur pro montium deabus, quas Orcades vocant: & pro iis, quæ arboribus & ſyluis putabantur præſidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, inſula iuxta Adriam, vbi Calypſo habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph.

Nymphæum, Macedoniæ oppidum. Vide Nymphæus & Lyllus.

Nymphæus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconneſi promontorium: author vtriuſque Raphael Volater. Nymphæum montem ſemper ardere, cuiuſque cratere bitumen

men egerere omnium dilutiſſimũ, Strabo author eſt lib. 7.

Nympheũ, vrbs Taurica inter Panticapeũ metropolim & Theodoſiam. Strabo. Hinc Nymphæus, Nymphæus, Nymphaites. Steph.

Nymphas, in Arcadia eſt. Pauſ. libr. 8. Inde fons Nymphaſius. Steph.

Nymphon, vir quidam Colophonius. Cic. ad Q. fratrem lib. 1.

Nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Stephanus.

Nyſa fuit nutrix Bacchi, quam Plin. ait ſepultam fuiſſe prope Scythopolin.

Nyſa vrbs Arabiæ ſiue, vt alij putant, Aegypti, Arabię propinqua, apud quam Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus: vnde & Dionyſius dictus eſt, ex Ioue & Nyſa conflato vocabulo. Plin. lib. 8. cap. 13. Nyſam Indię montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa etiam non tam mons, quàm ciuitas in India, à Libero patre, vt refert Strabo lib. 15. condita, carminibus poëtarum celebratiſſima, ſita ſub radicibus montis, quem Neron, aliàs Merum incolę appellant. Alia eſt Nyſa in Bœotia. Hom. Plin. in Caria. Strabo. vicus in Helicone, vbi ſimili modo colitur Bacchus. Ptolem. in Ionica ac Lycia. Stephan. in Thracia. Multi tamen Nyſæ, ſarum declinant. Vide Theſtidium.

Nyſa, vnus ex verticibus Parnaſi mõtis, Baccho conſecratus. Steph. Nyſę decem enumerantur: Prima in Helicone. ſecunda in Thracia: tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Aegypto: ſexta in Naxo: ſeptima Indię: octaua in Caucaſo mõte: nona Libyę: decima Euboeæ, vbi eodem die vitem florere aiunt, & botrum matureſcere. Hinc Nyſeus, Nyſęus, Nyſaeus, & fœmininum Nyſais: Poſſeſſiuum, Nyſeus. Steph.

Nyſa, mulieris nomen, apud Virg. Eclog. 8. Mopſo Nyſa datur, &c. Sed pro muliere doctiores per iota ſcribunt.

Nyſęa, Herodoto & Curtio, vrbs clariſſima in India, à Libero patre condita, ſub radicibus montis quem Merum, aliàs Neron vocant. Eadem quę Nyſa.

Nyſea, Megarenſium emporium, duodeuiginti ſtadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

Nyſeus, Bacchi cognomentum, à Nyſa vrbe (ſiue ea Arabię eſt ſiue Indię) impoſitum, in qua illum Nymphæ educarunt.

Nyſiros, vide Niſiros, ſic enim legendum eſt.

Nyſſa, vide Pythopolis.

Nyſus, Megarenſium rex, qui obſeſſus à Minoë rege Cretæ, prodítione Scyllæ filiæ (quæ Minois amore tenebatur) fatalem amiſit crinem: atque ita ab hoste interfectus eſt. De vtroque Ouidius,

Filia néue magis capiti ſit fida parentis
Quàm tua vel Pterela, vel tua Nyſe fuit.

Nyſus, viri nomen, meliùs per iota ſcribitur.

O A

A, vicus Atticæ in Pandionide tribu, aliàs Ἀεῖς.

Oanus, vrbs Lydię. Steph.

Oaſi, ciuitas Aegypti, vide Ἄνω πόλις apud Steph.

Oaxis fluuius Cretæ inſulę, ab Oaxe Apollinis filio ſic vocatus vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat eſſe fluuium Meſopotamiæ, quem non ſequuntur alij Virg. enarratores.

Oaxus, ciuitas Cretę, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à ſitu loci, quòd crepidines Græci Axos vocent. Herod. quoque lib. 4. Oaxum vrbem Cretę facit, in qua Etearchus pater Phronimę matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ędificauit. Ciuis, Oaxius.

O B

Obada, regio parua Nabateorum, vbi Obodes rex, quem inter deos numerant, ſepultus eſt. Steph.

Obadia, filius Arnam filij Raphaię filij Ieſaię, 1. Par. 3. Filius Izrahiæ filij Ozi, 1. Par. 7.

Obal, Filius Iectan, Gen. 10.

Obareni, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium, inquit Quadratus: quem Obarenitę & Oteni habitant, qui magna pars Armenię ſunt. Stephanus.

Obdia, ſiue Obdias, filius Aſel filij Elaſa, 1. Par. 8. 9. & 12.

Obed, pater Gaab, Iudic 9. Filius Booz, pater Iſai, Ruth 4, 1. Par. 2. Filius Ophlal filij Zabad, 1. Par. 2. & 11.

Obed-edom nomen viri. 2. Reg. 6.

Obedia, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Obolcon, vrbs: Gentile, Obolconites, Steph.

Oboth, nomẽ loci, Nu. 21. 36. Iſraëlitarũ manſio, cum ex Aegypto proficiſcerentur in terram Chanaan, Num. 33.

Obris, nomẽ fluuij, Pomp. lib. 2. Secũdum Bęterras Obris fluit: Ptol. Obrum vocat, Gal. Orb.

O C

Ocalea, leæ, ſiue Ocalee, es, Bœotię oppidum. Hom. in Catalogo nauium,

Ὠκαλέην, μιδεῶνά τ' ἐυκτίμενόν τε Πτελεὸν θ'.

Eſt autem prope Haliam, ſic dicta à breuitate viæ à Theſpiis in Thebas oppidum Ocaleæ proximum: Gentile, Ocaleus.

Occam, Theologus inſignis floruit ſub annum ſalutis 1330.

Occaſio, à poetis dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati præſidens. Huius ſimulachrum ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotæ inſisteret, vertigine quadam velociſſima

locisſima ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento Occaſionis breuitatem & inconſtantiam voluerunt denotare: quæ niſi, cùm primùm ſeſe offerat arripiatur, ſtatim elabitur è manibus: nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De Occaſionis effigie extat elegans Epigramma apud Auſonium.

Oceanus, Cœli & Veſtæ filius, maris deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiúmque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vaſtiſsimum illud mare, quo vniuerſus ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod eſt velox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim ſi Mare ſequitur. Falſam autem illam opinionem velocitatis maris Luſitani, id eſt Portugalleſij hac noſtra ætate deprehenderunt. Nam Columbus Nauarchus, vltra Gades Oceanum ingreſſus, vltra torridam Zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vſque ad Beatorum inſulas, non tamen iſtam velocitatem deprehendit. Et quamuis ſit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Quomodo mare, cùm totum ſignificat, proprium eſt, cùm partem, appellatiuum.

Nam à littoribus plerunque accipit nomen. ad dextram ſiquidem, vbi primùm terram intrat, Atlanticus dicitur: ad ſiniſtram Gaditanus: illinc Arabicus, Perſicus, Indicus: hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Poëtæ tamen Oceanum pro quocunque mari vſurpant. Virgilius,

–Et ruit Oceano nox.

Hinc deducitur patronymicum fœmininum, Oceanitis, idis, & Oceanius, nia, nium.

Ocelum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Ocelum (quod & Oſcelum ſeu Oſcella) eſt citerioris prouinciæ extremum, à quo per alpes in vlteriorem Galliam, Lentioneſque (nunc Tarentaſios) ac Garoceles, Laturiges, Vocontios & Allobrogas trāſitus eſt, Auillanæ & Secluſę vicis proximum: nunc, vt coniectura eſt, Noueleſium nuncupatur. Secluſa autem, vt nonnullis placet, dicitur quaſi citeriorem Galliam ab vlteriori ſecludens: Diœceſis eſt Taurinenſis. Cæſar in Commentariis.

Ocha, mons in inſula Eubœa, à quo inſula quoque ipſa quandoque dicta Oche. Calepin. Vide in Cariſto.

Oheſius, Aetolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, qui in bello Troiano interemptus eſt. Homerus.

Ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ. Geneſis 26.

Ochozias, filius Achab regis Iſrael, 3. Reg. 22. Filius Ioram regis Iudæ. 4. Reg. 8. 1. Par. 3.

Ochran, pater Phegiel principis tribus Aſer, Numer. 1.

Ochus, rex Perſarum, auaritiæ nota qui adeò laborauit, vt vrbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium impartiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, vt vbi primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres, quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent.

Ochus Artaxerxes, rex Perſarum, qui Ocham ſororem eandem & ſocrum viuam capite defodit. Patruum cum centum liberis & nepotibus telis imperauit transfigi, quòd in his maximam apud Perſas probitatis laudem videbat conſiſtere.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ mōtibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. ca. 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

Ocnus, filius Tyberis & Mantûs filiæ Tireſiæ vatis. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Aeneę in auxilium veniſſe aduerſus Turnum Maro teſtatur lib. 10. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teſte Seruio. Vide Bianor.

Ocnus, nomen cuiuſdam apud inferos, multis inſignium artificum picturis celebrati: quem effinxerunt perpetuò torquentem funem aſtante aſella: quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderet. Inde ortum eſt prouerbium, Ocnus funiculum torquet: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum in eos præcipuè, qui cùm nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quòd domi habeant aſellam, hoc eſt, vxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenue profundit.

Ocolum, parua regio Eretrienſium: Gētile, Ocolius.

Ocrazapes, qui & Aſcrazapes, rex Aſſyriorum xxxviii.

Ocricola, vrbs Tuſcorum Gentile, Ocricolanus, Steph.

Ocrinum, Britanniæ promontorium. Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Mons S. Michaelis*.

Octauia gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quàm equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat Reſtionem è pago Turino, & auum argentarium. Tranquill. Cicero in Epiſtola quadam eum nepotem argentarij, & filium adſtipulatoris vocat.

Vtcunque, conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnáque laude Macedoniam prouinciam adminiſtraſſe, ex ipſius etiam teſtimonio Cicero, quod ad Qu. fratrem ſcribens

ſcribens hortatur, vt promerendis ſociis vicinum ſuum Octauium imitetur.

Octauia, Octauij Cęſaris ſoror, Antonij Trium uiri vxor, ab eo poſtea repudiata.

Octauia, Claudij Cæſaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta.

Qu. Octauius à Lucio Cinna ſuo collgea interfectus. Pædianus.

Octauius Auitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virgi. adnotarunt, notantes vnde quæque carmina ſurriperentur, vt ait Seruius.

Octauius. Vide Auguſtus.

Octodurum, Prole. lib. 2. cap. 6. campus Gothorum alio nomine. Vulgò *Toro*: Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

Octodurus vicus Veragrorum: hodie dicitur S. Mauricij, extra Celtas, Bergas & Aquitanos, in Sabaudia, inter Sedunos, Antuates, & Allobrogas in valle non magna adiecta planitie: altiſſimis montibus vndique continetur in duas partes Rhodano fluuio diuiſus, Diœceſis Sedunenſis.

Ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis. Hom. Odyſſ. 7.

Ocypete, vna Harpyarum à celeri volatu nomen habens. Sorores habuit Aëllo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe. Vide Harpyia.

Ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocyroë, Nympha, Chironis centauri & Chariclûs Nymphę filia: ita dicta à celeriter fluendo, quòd in rapidi fluuij ripis nata eſſet, Augurij fuit peritiſſima: Aeſculapium enim vniuerſo orbi profuturum prædixit, & patrem optaturum mortem, ſeſéque equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid. lib. 2. Metam. Heſiod. in Theogon.

O D

Odaia, ſiue Odaias, ſoror Naham. 1. Paralip. 4. 2. Eſd. 9.

Odarcu, nomen viri. 1. Mach. 9.

Oded, nomen viri prophetæ. 2. Par. 15. & 28.

Odenatus, princeps Palmyrænorum, multa aduerſus Saporẽ Perſarum regẽ præclara geſſit.

Odeſſos, vrbs in Mœſia inferiori. Pomp. libr. 2. Steph. vrbs eſt in Ponto iuxta Salmydeſſum. Apollodorus magnum montem eſſe ſcribit. Ciuis, Odeſsites, & Odeſeus.

Odeuia, nomen viri. in toto capite 2. Eſd. 10. ſcribe Odaiá.

Odia, nomen viri. 2. Eſd. 8.

Odites, vnus ex centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopſo interfectus in nuptiis Pirithoi. Ouid. 12. Metam.

Odiua, quidam in Dalmatiis ab Odoacro tyranno victus, ſub annum ſalutis 483.

Odiopolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gentile, Odiopolites, Steph.

Odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. Iliad. 5.

Odoacer tyrannus, cùm arripuiſſet imperium Romanũ, præclaras res geſsit per aliquot annos: tandem tamen à Theodorico obſeſſus Rauennæ per triennium, cùm ſe dedidiſſet, occiſus eſt ſub annum ſalutis 493.

Odœdocus. Vide Calliarus.

Odoia, nomen viri. 1. Par. 5.

Odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam conſtructa. 2. Paral. 11. Mich. 1. Videtur eſſe eadem quę Adullam dicitur. Nomen item ſpeluncæ. 1. Regum 22.

Odomanti. Vide Hodomanti.

Odones, populi Thraciæ Mædis vicini. Dionyſ. in Baſſaricis. Steph. ſunt populi Thraciæ, vt ſuprà diximus.

Odryſæ, populi Thracię, vrbs Odryſa, Strab. lib. 17. quorum olim ampliſsimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vſque ad Pontum Euxinum & Iſtrum fluuium extenſum. Thucyd. lib. 2. Inde Odryſius, Odryſites, Odryſes, Odryſides: & fœminina, Odryſis, Odryſias, Stephano.

Odyſſeia, Vide Olyſippo.

OE

Oea, Africæ ciuitas, vna ex tribus quę à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus, Achæi Tripolim lingua ſua ſignant, de trium vrbium numero, Oeæ, Taphrę, Leptis magnę, &c.

Oeagrus, pater Orphei, à quo Hebrus fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto ſatis longè petito, ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quem cùm Ciconum matronæ diſcerpſiſſent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Oeagrus, fluuius Thracię, pater Orphei vatis, vt ſcribit Seruius, vnde & Hebrus, quòd ex eo fluat, Oeagrius dicitur.

Oeanthe, vrbs Locrorum, aliàs Οἰάνθεια. Steph.

Oebalia, regio Peloponneſi, Laconiæ pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Oebalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum poëtæ nonnunquam Oebaliam appellant, reſpicientes nimirum ad vrbis eius originem, quæ à Lacedæmoniis condita putatur. Ab Oebalia, Laconiæ regiuncula, Caſtor & Pollux Oebalidæ dicuntur.

Oebadus, Darij ſtabularius, cuius induſtria ipſe Darius Perſarum regnum adeptus eſt.

Oebalus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab ſe Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

Oebalus, Telonis regis caprearum inſulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebetidis. Seruius apud Virg. 7. Aeneid.

Oebaris, nomen viri proprium. Tortel.

Oechalia, vrbs Bœotiæ. Euryti regia, ab Oechaleo fluuio eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit, cùm Eurytus pactam ipſi certaminis lege filiam Iolem tradere recuſaſſet. Homeri interpres 5. Iliad. Virgil. 8. Aeneid.

8. Aeneid. Fuit & alia eiusdem nomine vrbs in tractu Messeniaco. Plinius lib. 4. capit. 9. Item alia in Eubœa insula, postea Chalcusdicta. Plin. lib. 4. cap. 12. Alia in Trachine & in Thessalia, & in Arcadia. Ciuis Oechalicus, Oechaliotes, Oechalius, & fœmin. Oechalis. Stephano.

Oeciades, Vide BVRA.

Oecirynes, vir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homerus Iliados 11.

Oecus, Cariæ vrbs: Gentile, Oecusius. Steph.

Oedantium, vrbs Illyriæ: inde Oedantes, & terra Oedantica. Steph.

Oedipodonius, ab Oedipus deducitur.

Oedipus, Laij Thebanorum regis & Iocastæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurum intellexisset, vt à filio occideretur, pastori occidendum tradidit: qui misericordia commotus, cùm inuitus regiæ stirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plantis, viminéque traiecto, ex arbore suspendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm, cùm Phorbas, Polybij Corinthiorum regis pastor, illac iter faceret audito vagitu, eo accurrens, puerum seruauit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua, veluti puer cælitus missus, filij loco est educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus, Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus, cùm audisset se non Polybij filium patrem perquirere statuit, & consulto oraculo accepit se in Phocide patrem inuenturum. Quo cùm venisset, orta inter Phocenses seditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Postremò tanquam oraculo iusus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus solutis cùm occidisset, Thebas intrauit: & quoniam Polybij filius credebatur, Iocastam matrem insciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Postea verò cùm se matrem sibi coniugio copulasse, patremque occidisse cognouisset, dolore percitus, sibi ipsi in pœnam oculos eruit, quem postea cæcum Antigona filia duxit, & se occidere volentem custodiuit. Alij dicunt, quòd repudiata matre, Astymedusam vxorem duxit. Athenas autem in voluntarium concessit exilium. Declinatur autem Oedipus, Oedipodis, vel Oedipus, Oedipi, vel Oedipodes, Oedipodæ. Vide SPHINX.

Oena, vrbs Tusciæ munitissima, in cuius medio altus collis est 30. stadiorum, aquas & varias arbores supra se habens. Aristoteles de mirabilibus: Gentile, Oenates. Steph.

Oenania, vrbs Sarmatiæ in Asia. Ptolemæo libro 5. Hodie S. Sophia, aliàs Oenanthe. Plin. libro 3. cap. 3.

Oenarea, vrbs Tuscorum: in cuius medio collis erat altissimus. Vide Oena.

Oeneadæ, Vide Oeniadæ.

Oenus, Calydoniæ rex, filius Pathaonis, qui ex Althæa Thestij filia Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis postea vxorem. Hic cùm Dianam in sacrificiis suis per contemptum præteriisset, indignata dea, miræ magnitudinis aprum ei immisit qui regionem vniuersam latissimè deuastauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouidius 8. Metamorph. Hinc Oenides, & Oeneis, patronymica: & Oeneius, ia, ium, adiectiuum.

Oeniade, ciuitas & populi Acarnaniæ iuxta Achelorum, quæ ἐχινάδες dicebatur. Regio etiam Oeneas vocatur. Oenade, item alia ciuitas est Oetææ. Steph.

Oenipons. Vide Inutrium.

Oenisteria, Athenienſium sacra fuerunt, quę per agebantur ab Ephœbis pubescentibus, antequam lanuginem comámue tonderent. Herculi verò vini certam mensuram offerebant ac libabant. Horum meminit Iullius Pollux & Hesychius.

Oenanda, vrbs Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 17. Gentile, Oenandeus. Steph. Apud Strabonem libr. 13. Oenoandrus vocatur.

Oenochema, mons in finibus Africæ.

Oenochonus, Herod. libr. 7. fluuius in Thessaliam defluens sicut Peneus.

Oenoe, vna ex duabus vrbibus Icariæ: Gentile, Oenoæus. Vide Sicenus. Item vna ex tetrapoli Attica. Steph.

Oenomaus, Hippodamię pater, Elidis rex, & Pisæ, ex Marte & Harpina Asopi, seu, vt alij tradunt, Eurythoe Danai filia progenitus: qui cùm ex oraculo se à genero interfectum iri didicisset, & filia tamen à multis procis ob formæ præstantiam ambiretur, curule certamen procis proposuit, ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet, victus mortem subiret. Tredecim igitur victis & occisis, Pelops, Tantali filius, amore eius captus, Myrtylum eius aurigam pretio corrupit, vt axes infirmos & fragiles currui subiungeret. Quo facto Oenomaus vnà cum curru corruit, membrisque omnibus ea ruina collisis iámque morti vicinus, Pelopen precatus est, vt vicem suam vlciscereturur. Quare cùm Myrtylus pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope contumeliosius exigeret, ab eo in mare est præcipitatus: eóque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Chersonesum de nomine suo Peloponnesum appellauit.

Oenon, portus Locridis: Gētile, Oenoneus. Stephanus.

Oenone, Nympha Idæa mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus pasceret. Hæc mulier fatidica

fuiſſe fertur, Paridíque in Græciam nauiganti prædixiſſe futurum, vt inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, qua illum ad ſui amorem conaretur reuocare. Author eſt Dictys Cretenſis, Paridis interempti cadauer ad Oenonem fuiſſe relatum, vt ab illa ſepulturæ mandaretur: illam verò priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaueris conſpectum mortuam concidiſſe, eodémque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Stephano) inſula eſt, Aeacidarum vna: Incolæ, Oenonæi.

Oenopides, vir Mathematicus ex Chio inſula, Anaxagora aliquanto minor.

Oenops, vir Peloponneſius, Homerus.

Oenotria, Italiæ pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vſque & Poſidaniatem ſinum extenſa: à præſtantia vini (quod οἶνος Græci vocant) nomen ſortita: vel ab Oenotro Arcade, vt ait Pauſanias libr. 8. vel, vt Varro putat, ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquam temporis proceſſu id nominis vniuerſæ Italiæ ſit communicatum. Strab. lib. 5. Incolæ, Oenotrij dicuntur.

Oenotrius Ianus dictus eſt, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quòd primus in Latio vinum ad religionis & ſacrificiorum vſum inuenerit, quod etiam Iani interpretatio denotat. Nam Annio authore Iain Hebræorum lingua vinum ſignificat.

Oenotrides, duæ inſulæ contra Veliam, Pontia ſcilicet & Iſacia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oenotrorum, in Meſopotamia ciuitas eſt Arinthe vel Arianthe. Steph.

Oenus fluuius Rhætiæ.

Oenus, oppidulum Laconiæ: Gentile, Oenûtius Steph.

Oenuſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenuſæ, inſula eſt proxima Chio: Gentile, Oenuſæus & Oenuſius. Steph.

Oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

Oeos, oppidulum Tegeæ: Ciues, Oeatæ. Steph.

Oeſyme, vrbs Macedonię (Thucyd. libro 4.) quę nunc Emathia: Gentile, Oeſymæus. Homerus Aeſymen vocauit. Steph.

Oeta, mons in finibus Theſſaliæ, Doridi à tergo incumbẽs, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus: vnde factum eſt nomẽ Tragœdiæ Senecæ, quæ Hercules Oetæus inſcribitur. Ibidem elleborum optimum naſcebatur. Plinius libro 15. capite 5. à Parnaſo vſque Pindum pars in Thermopylas vergens, propriè Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tæa, tæum, Oetæetes, & fœminino Oetęis, Stephanus: qui Oetam montem iuxta Thrachinem eſſe ſcribit: & ciuitatẽ Melienſium, eiuſdem nominis.

Oeta, mons Doridos, Plinius libro 4. cap. 27. & lib. 35. cap. 11.

Oëta, vrbs Italiæ, olim à Zacharia pontifice de Luithprando Longobardorum rege recepta ex fœdere.

Oeteus, frater Ephialtis, Alœi filius, pugnauit in Creta, vt Saluſtius refert. Vnde Oetij campi dicti ſunt. Vide OETVS.

Oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

Oetoſcyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

Oetus, frater Ephialtis gigantis filius Aloei. Virgil. 6. Aeneid. Vide OETEVS.

Oetylus, vrbs Laconiæ, vel Oetylum, neut. gene. ab Oetylo heroë. Gentile, Oetylius. Steph.

Oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta eſt. Steph.

Offotus vt ſcribit Saxo grammaticus, fuit gygas & paſtor, cuius armenta tutabatur canis Biornonis cuiuſdam.

O G

Og, rex Baſan. Num. 21. gigas immenſæ magnitudinis à Ioſue deuictus & interfectus.

Ogdolapis, fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluẽs. Strabo lib. 6.

Ogdous, Aegypti rex, Vohæus cognominatus, qui Memphim condidit à nomine filiæ. Hic prius Venereus cognominatus fuit. Diodorus libro 1.

Ogenus, antiquus quidam deus: vnde Ogenídæ & Ogenij pro antiquis dicuntur. Steph.

Ogyges, Thebanorum rex: qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuium magnũ, teſte Auguſtino de Ciuitate dei, non illud quidem maximum, quod Noë tẽporibus contigiſſe ſacræ literę teſtantur: ſed tamẽ maius eo, quod Deucalonis ſeculo bonam terę partem inundauit. Hinc Ogygius, gia, gium. Thebæ Ogygię, & Ogygidę, ipſi Thebani.

Ogyges, à quibuſdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noë.

Ogygia, inſula inter Phœnicium & Syriacum mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit, appellata: Calypſus, Nymphæ, ſedes, quę Vlyſſem tempeſtate eò adactum hoſpitio & lecto excepit, eiúſque amore capta, ſeptem annos apud ſe detinuit, tandémque Ioue iubente eum dimiſit. Homerus libro primo Odyſſeę. Bœotia etiam & Thebe, Stephano, prius ὠγυγία vocabatur, ab Ogyge filio Termeræ: item tota Attica, & Lycij Ogygij.

Ogylus, inſula inter Peloponneſum & Cretam: Gentile, Ogylius. Steph.

Ogyris, inſula ante felicem Arabiam, Erithræi regis monumento nobilitata. Plinio libro 6. cap. 28. Stephano, inſula rubri maris: Gentile Ogyrites.

O H

Oham, rex Hebron. Ioſ. 10.

Ohel, filius Zorobabel filij Phadaia. 1. Par. 3.

Oholai

Oholai, filius Senſan filij Ieſi filij Apphaim. 1. Paralip. 2.

O I

Oicles, filius Antiphatis, Melampodis filij, pater Amphiarai, vatis Argiui, Homerus 15. Odyſſ.

Oileus, Locrorum rex, pater Aiacis, quem ab illius nomine Virgilius Oileum cognominat.

O L

Olachas, fluuius eſt in Bithynia, cuius gurgite periuri notantur pati velut flammâ vrentem.

Olanus, Noruegiæ rex, à Canuto rege Daciæ victus, ſub annum ſalutis 1017.

Olba, Vide OLBIA.

Olbelus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olbelius.

Olbi, vrbs Aegypti iuxta Libyam: Gentile, Olbite. Steph.

Olbia, Ptolemæo libro 5. capite 5. vrbs Galliæ Narbonenſis. Stephano ciuitas eſt Troglodyticæ, Arſinoë poſtea dicta. Eſt & alia Ponti vrbs, de qua in Boryſthene & Nicomedia. Et alia Bithyniæ ab Olbia nympha. Alia Pamphiliæ, vt Philoxenus ſcribit: at non Pamphiliæ eſt, ſed Solymorum terræ, neque Olbia, ſed Olba vocatur: ciues autem Olbæi vel Olbij. Alia eſt Iberiæ, alia Sardiniæ, alia Illyriæ, alia Helleſponti, alia Ciliciæ. Alia denique Liguriæ, cuius vicinus etiam mons Olbianus eſt. Ciues, Olbiopolitæ, Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiacus. Stephano. Vide SELEVCIA.

Olbiſinij, populi quidam. Steph.

Olbius, rex Galliæ, anno ante Romam conditam 540.

Olbyſij, populi circa colũnas Herculeas. Steph.

Oleachites, Ptolem. lib. 4. cap. 3. Zeugitanæ regionis ſinus: hodie Alcou ciuitas.

Olcades, Vide HOLCADES.

Olcion, vrbs Tyrrhenorum, inde Olcieſæ & Olcieſis. Steph.

Oldericus, Bohemorum rex, Henricum III. imperatorem vicit.

Oleaſtrum, Hiſpaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 4. alio nomine Oleatro dicta.

Olearus, Vide OLIARVS.

Olenus, oppidum Achaiæ propriè dictæ, non procul à Patris & Araxo promontorio: vbi Iouem Amaltheæ capræ lacte, quæ inde Olenia dicta eſt, educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxitheæ filio: non amplius autem extat.

Olenus, Bœotiæ vrbs, ſic dicta, ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Aetolia, iuxta quam fuit aper Calydonius.

Olerus, vrbs Cretæ, in alto loco ſita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & feſtum Olerium, in eius honorem. Steph.

Olganus, filius Beretis Macedonis. Stephanus in μιξα.

Oliaros, inſula in mari Aegæo, vna Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit, & diſtare à Paro ſtadiis LVIII. Gentile, Oliarius.

Oliba, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Vulgò *Olit.*

Olicana, vrbs Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Kirkbi.*

Olina, vrbs iuxta Caſpium mare: Gentile, Olinæus, Steph.

Olit, Vide OLIBA.

Oliueti mons, ſiue mons oliuarum, ſiue oliuetum, mons ad orientem Ieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, ſabbathi habens iter ab Ieruſalem. Act. 1. Luc. 19.

Olizon, vrbs Theſſaliæ. Homerus. Inditũ eſt ei nomen à paruitate. Theſſali enim paruum ὀλίζον vocant: Gentile, Olizonius. Steph.

Olla, Pater Haniel. 1. Paral. 7.

Olmi, & Olmium, Vide ſupra cum aſpiratione.

Olmones, Vide HOLMONES.

Olobogra, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olobogrus. Steph.

Olooſſus, vrbs Magneſiæ. Homer. Ciues, Olooſſonij. Steph.

Olophyxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.

Olpæ, caſtellum Acarnanum, & prætorium Amphilochium: qui inhabitat, Olpæus. Steph.

Olurus, oppidulum Achaiæ, non procul à Pellene. Steph.

Olus, vrbs Cretæ: ciuis, Oluntius. Steph.

Olybrius, Cõſul cũ Protino, anno ab vrb. 1148.

Olyca, vrbs Macedoniæ: Ciuis, Olycæus. Steph.

Olycræ, vrbs circa Naupactum: Gentile, Olycræus. Steph.

Olympe, vrbs Illyriæ: Gentile, Olympæus, vel Olympeus. Steph.

Olympia, piæ, vrbs erat inter Oſſam & Olympum montem, non procul ab Elide & Piſa ciuitatibus Græciæ, vbi erat templum Iouis Olympij, aliàs Olympici: fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquennali ludorum inclyta. Strabo libro 8. Eadem hæc dicitur etiam Arpina, vt Nicanor ſcribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam hanc ipſam vrbem, Piſam prius vocatam, tradit. Vide Arpina.

Olympia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis vrbem: à qua & nomen habent. Hercules enim, Augea Elidis rege ſuperato, repurgatóque eius ſtabulo, in campis Olympiæ vicinis iuxta Alpheum fluuium, ſacrum certamen inſtituit, quod quinto quoque anno, vel (vt Lycophronis interpres aſſerit) quinquageſimo menſe celebraretur: idque eo conſilio, vt in illo certamine Græciæ iuuentus ſeſe pẽtathlo, ſiue quinquertio exerceret, cæſtibus ſcilicet, curſu, ſaltu, diſco, & palæſtra: iiſque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur:

BIBLIOTECA PROVINCIAL SORIA

& victor, qui Olympionices vocabatur, oleastro, vel vt Aristoteli placet, olea, quæ philostephanos dicitur, coronabatur: tantúmque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbis, sed per ruinas murorum, sublimis in curru in patriam reueheretur. Hinc Olympiacus, ca, cum: item Olympicus.

Olympias, adis, quinque annorum spatiũ. quod à Romanis Lustrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas supputare cœperunt, ita numerantes: Olympiadis primę, aut secundæ, aut centesimæ: anno primo, vel secundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt consules, ita & in Olympiis victores iterum & tertium dicimus.

Olympias, Magni Alexandri mater.

Olympicus, ca, cum, quod est Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus est autem Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutem institutus sit. Alij verò à cœlo, quem Olympum Græci vocant, in quo regnare fertur.

Olympicum, locus in Delo: quem cùm Athenienses Adriani sumptu condidissent, nouas Athenas Adrianas vocauerunt: Gẽtile, Olympieus, vel Olympius. Steph.

Olympiodorus, nomen viri proprium, eius qui docuit Epaminundam cantare tibiis.

Olympionices, siue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euasit: νίκη quippe victoria dicitur. Aelianus de varia historia libro 10. Duxit ad Olympicum certamen filiũ suum Pherenice fœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicas. Cicero pro L. Flacco refert, quòd apud Græcos esse Olympionicem, iudicatur propè esse maius & glorioſius, quàm Romæ triumphasse.

Olympius, pia, pium, id est cœlestis, possessiuum ab Olympo.

Olympius Mysus, tibicen, & poëta Melicus, & elegiarum, Marsiæ Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modósque pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Mysia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Midæ regis. Suid.

Olympius Nemesianus, qui (ait Vopiscus) in vita Cæsarum scripsit Halieutica, Cynegetica, Nautica.

Olympius præsul, natione Hispanus, inter Christianos scriptores commemoratur à Gẽnadio. Edidit librum aduersus eos qui naturæ, non arbitrio culpam referunt.

Olympius, exarchorum Italiæ vnus.

Olympus, mons editissimus, in ea parte Thessaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vsque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cœlúmque ipsum attingere credatur. Quo factum est, vt Olympum Poëtæ pro ipso accipiãt cœlo. Dictus Olympus, quasi ὅλος λαμπρὸς: eò quòd claros habeat solares radios, nullisque omnino nubibus offuscetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedoniam, qui tamen Thessaliæ ascribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Mysos, ad cuius radices Prusa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Aethiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente Sole vsque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Mysiæ monte tum vrbe Pamphiliæ (cuius meminit Strab. libr. 34.) Gentile fit Olympenus. Steph.

Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionem, sub Athenienſium imperio: quam cùm Philippus Macedonum rex obsideret, nec tamen vi capere posset, eius custodes auro corrupit, atque hoc modo suæ ditioni adiecit. Postea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quanuis non desint, qui à Philippo euersam tradant. Eam autẽ à Chalcide, quæ in Euboea fuit, coloni condiderũt. Stephano, vrbs Thraciæ iuxta Sithoniam Macedoniæ, ab Olyntho Herculis filio: Ciuis, Olynthius.

Olyras, fluuius prope Thermopylas, quem fabulantur conatum esse Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſippo, vel Olyſippum, oppidum in Lusitania ad Oceanum apud montem Tagum: vbi quædam è vento Fauonio tempore certo concipiunt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlyſbona hodie vocatur. Plinius lib. 4. cap. 21. Vide Vylſbona.

O M

Omana, vrbs felicis Arabiæ: Gentile, Omaneus. Steph.

Omar, Filius Eliphaz filij Esau ex Ada vxore. Gen. 36.

Omarium, vrbs Thessaliæ, in qua Iupiter & Minerua coluntur: Gentile, Omarius, Omareus. Stephan.

Ombrici, populi iuxta Illyricum, ex quorum agro, Capris & Alpis fluuij in Istrum cadunt. Herodot. lib. 3. Stephano, Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picentiam. Est & Ombros, fluuius. Apud hos (inquit Aristoteles libro de Mirabilibus) bis anno pariunt pecora: & terra fructus ac fruges omnes magno cũ fœnore reddit, & fœminas habent perquàm fœcundas: quæ raró singulos, pleræque geminos aut trigeminos fœtus edunt. Steph. Vide Vmbria.

Ombris, vna & prima ex Fortunatis insulis, habens in montibus stagnum, & arbores ferulæ similes.

Omophagia, Græcorum erãt festa Bacchanalibus haud absimilia, de quibus Arnobius lib. 5.

Omphace,

Omphace, vrbs Siciliæ: Gentile, Omphaceus, Stephano.

Omphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem seruiuit, multisque ab ea muneribus, est donatus, quòd ad Sangarim fluuium, serpentem multos homines interficientem, interemisset. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi seruientem etiam ad lanificium compulit, cùm ipsa calathum & colum, cultúsque fœmineos, sagittis & claua, leonisque tegmine mutasset. Alij dicunt, quòd ob Iphiti Euryti regis filij cædem à Mercurio, iussu Iouis Omphalæ Lydorum reginæ, fuerit in seruitutem venditus, & inde esse, quòd illi seruisse, & calathos subministrasse dicatur. Vide Hyde.

Omphalium, locus Cretæ prope Thennas & Cnosum. Aliud Thessaliæ: Gentile, Omphalites. Steph.

Omrai, pater Amri. 1. Paral. 9.

O N

Onaba. Vide Onobalisturia.

Onam, filius Soba filij Seir Horræi. Gen. 36. Filius item Ierameel ex Atara vxore, 1. Par. 2.

Onan, filius Iudæ ex Sue vxore sua. Gen. 38.

Oncæ, portæ Thebarum. Nam Onca secundum Phœnices, Minerua est. Steph.

Oncæum, parua regio Arcadiæ ab Onco illic dominato. Incola, Onceus. Steph.

Oncheſtus, filius Neptuni, qui Oncheſten ciuitatem Micalesso promontorio propinquam condidit, deque suo nomine appellauit. Vide Cope & Megareus.

Oncheſtus, Bœotiæ vrbs, non procul à lacu Copaide, vbi Amphyctionum concilium cogi solet. Strab. lib 9. Condita putatur ab Oncheſto heroë, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. Home. in nauium catalogo.

Onchiſton, locus in finibus Thebanorum. Homer. Iliad. 2. ὀγχηστός Stepha. de quo Homerus ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήιον ἄλσος ἱκάνω, in Haliartorum regione templum est, ab Oncheſto Bœoto conditum, teste Hesiodo. Est & vrbs Bœotiæ, Pausan. libro. 9. Apollonius Rhodius magnam vrbem esse scribit inter Haliartos & Cræphios. Est etiam fluuius Thessaliæ. Ciuis, Oncheſtius.

Onchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchæus vel Oncheus.

Oneabates, vrbs Aegypti. Steph.

Oneſicritus, philosophus & historicus Aeginensis: vt autem Demetrio Magnesio placet, Astypalæus è Diogenis schola. Similitudine quandam cum Xenophõte habere videtur: vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit: Xenophon Cyri pædian, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similiter & vterque principis sui persequitur laudes, stylus insuper vtriusque simillimus. Diog Laër. Fuit item medicus.

Oneſimus Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini Magni, scripsit de Rhetorica, De statuum differentia, Præexercitationes, Declamationes & alia. Suidas.

Oneſiphorus, vir quidam fidelis. 2. Tim. 1.

Onias, summus sacerdos apud Iudæos. 1. Mac. 12.

Onna, emporium felicis Arabiæ: Gentile, Onnæus. Steph.

Ono, ciuitas quam ædificauit Samad, filius Elphaal, 1. Paral. 8. In 1. Esd. 2. & 2. Esd. 6. fit mentio vallis Ono.

Onoba, ciuitas inter sacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. lib. 3. cap. 1. & Pom. lib. 3. Vide Onobalisturia.

Onobalisturia, Ptolemæo libro 2. capite 4. Hispaniæ vrbs, alio nomine Onaba Lusturia. Vide Onoba.

Onomacritus, sortilegus fuit apud Athenienses, & Musæi socius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herod. in Polyhym.

Onophrius, vir quidam qui vsque adeò solitudinis erat amator, vt annos LX. hominem non viderit: vnde & ex illa solitudine, agrestis adeò factus est, vt superiore corporis parte totus & barba & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice & foliis coopertis. Vixit annos CXX. herbis & Baccis syluestribus contentus. Eidem cœlitus quotidie dimidiatus panis afferebatur, vt Paulo. Hunc cùm reperisset Panurius extimuit, Satyrum esse suspicatus.

Onthyrion, vrbs Thessaliæ, iuxta Armen. Gentile, Onthyrieus. Steph.

Onuphis, vrbs celebris Aegypti; Ciuis, Onuphites. Steph.

Onychion, locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixo, cùm Amyclæi coloniam misissent. Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus (inquit Seruius) dicit aut Gentile esse, aut Patronymicum: sed hoc non procedit, quia neque patronymicum in tes exit, neque Onytes, à qua gente veniat, vsquam lectum est. Proprium ergo est, & c. Hæc Seruius in 12. Aeneidos.

O O

Ooli, pater Zabad. 1. Par. 11. Heb. Oholli.

Ooliab, filius Achisamech. Exod. 31.

Oolibama, vxor Esau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Gen. 36. 1. Par. 1.

Oonæ, insulæ in Oceano Septentrionali, in quibus (vt Plinius refert libro 4. ca. 13.) ouis auiũ, & auenis incolæ viuunt.

Oopellum, Britanniæ insulæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Ceſtria: vulgò *Cheſtre V. cheſtre.*

Oozam, filius Ashur ex Naara vxore ipsius. 1. Paralip. 4.

O P

Opalia, dies festus, Opi deæ dicatus. Et erant

poſt Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem eſſe crediderunt.

Opharus, fluuius ad Cantabros.

Ophel, nomen muri. 2. Paral. 27. & 33. Aut potius turris Ieroſolymæ, non procul à templo. 2. Eſd. 3.

Opheltes, filius fuit Lycurgi regis Thracũ, alio nomine Archemorus, à ſerpente necatus. Vide HYPSIPHILE.

Ophera, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18.

Ophi, nomen viri. Ierem. 40.

Ophim, filius Beniamin. Gen. 46.

Ophioneus, Meſſeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publicè & priuatim futura prædicere ſolitus eſt.

Ophiogenæ, genus hominum in Helleſponto, quos Crates Pergamenus ſcripſit, ſerpentum ictus tactu leuare ſolitos, & mãnu impoſita venena extrahere corporibus. Plinius libro 7. cap. 2.

Ophir, filius Iectan, Gen. 10. Inde Ophira regio, 3. Regum 9. quæ (vt refert Ioſeph. lib. 8.) etiam aurea terra nuncupatur: vnde aurum Ophirizum, quod Obrizum vocant.

Ophitæ, à ſepente dicti ſunt quidam hæretici. Hunc autem Chriſtum arbitrabantur, ſed habebant etiam verum ſe pentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophiuchus, ſidus cæleſte, ſtellarum ſexdecim, quod poëtarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarũt. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant: qui adhuc in cunis vagiens, angues à Iunone immiſſos manibus præ focauit.

Ophiuſa, inſula in mari Baleario, Ptolemæo, ex duabus Pityuſis minor (nam maior Ebuſus dicitur) propter ſerpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque inſula, aliquando propter ſerpentum copiam Ophiuſa dicta fuit. Strabo libro 14. Hinc Ophiuſius, ſia, ſium, vt Ophiuſia arua.

Ophal, filius Zabad filij Nathan filij Ethei. 1. Paral. 2.

Ophni, filij Heli ſacerdotis. 1. Re. 1. Heb. Haphni

Ophni, nomen ciuitatis. Ioſ. 18.

Ophra, filius Maonathi filij Othoniel filij Cenæ. 1. Paral. 4.

Ophrateus, Aſſyriorum rex xxxv.

Ophthis, vrbs Libyæ, Aegypto adiacens: Gentile Ophithites. Steph.

Ophyon, nomen proprium viri, qui ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugauit.

Opiæ, populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opicorum, in Italia vrbs Parthenope. Steph.

Opici, Italiæ populi, quorum ſermonem confuſum eſſe aiunt: aliqui à ſerpentibus dictos volunt. Stephanus.

Opigena, ab Ope dicta eſt Iuno, quam matronæ colebant, quòd ea ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, conſul cum Vincomalo, anno ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu ſalutatus, poſt mortem Caracallæ, annum, aut non multò diutius, in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus eſt.

Opis, huius Opis, nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Eſt item nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strabo lib. 1. & Herod. lib. 1.

Opiter Virginius Tricoſtus, conſul, Cameriam cepit, anno vrbis 253. ab ejectis verò regibus octauo.

Opitergium, Carnorum oppidum, Ptolem. libr. 3 cap. 1. hodie Opitergum.

Opites, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulus, dictus eſt Iupiter, quaſi opis lator, rebus dubiis & malis. Feſtus.

Opon, promontorium Cretæ in Occidentem vergens.

Oppia, vna ex Veſtalibus, quæ conuicta ſtupri, viua defoſſa eſt: Cuius ſcripſit epitaphiũ Stroza filius,

Veſtalis virgo, læſi damnata pudoris,
Contegor hoc viuens Oppia ſub tumulo.

Liuius lib. 22 hanc Opimiam vocat.

Oppianus, poëta patre Ageſilao, matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripſit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegãtiſsimis verſibus, quæ Antonino imperatori Seueri filio obtulit, non ſine doctrinæ ſuæ maxima commendatione. Obiit Zerbi, ſæuiente illic peſte.

Ophraganeus, Aſſyriorum rex xxxvi.

Ops, Opis, filia Cœli ex Veſta, ſoror & coniux Saturni, quæ & ῥέα dicitur Græco vocabulo, λὸ πᾶν ῥεῖν, quod eſt fluere: propterea quòd terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à monte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi ſacra eius primò inſtituta ſunt: vel λὸ τὸν κυμβάλων, quibus in ſacris eius vtebantur ſacerdotes. Ops autem idcirco dicta putatur, quòd terræ ope vita hominum ſuſtentetur. Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite vtebantur, quemadmodum contra inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim quorum opes præcipuè in re pecuaria & agricultura conſiſtebant, terram huiuſmodi opum largitricem diuinis profecuti ſunt honoribus, Opemque, hoc eſt opulentam nuncupauere.

Optileris Minerua dicta eſt ab oculis quos ὀπτῆλους Dores appellant. Refert enim Plutarch. in vitis cùm Lycurgus priuatorum luxum ſuſtuliſſet, diuitibúſque ob hoc factus eſſet inuiſus,

ſus, quendam inſolentē hominem Alcandrum nomine, alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteáque Lycurgum in huius calamitatis memoriam Mineruæ templum ſtatuiſſe, quam Optiletim vocauit.

Opus, Opuntis, ciuitas Locrorum Epicnemediorum, non procul ab Aſopo fluuio. Hinc Opuntius, tia, tium: vt ſinus Opuntius in Aegæo.

Opuntij populi, Phocenſibus Bœotis finitimi. Dicimus Opus, Opuntis, & Opois, vt annotat Vadianus. De Opuntiis populis Plin. libro 4. Opuntem dictam ferunt ab Opoente quodam Eleo. Vide OZOLAE.

Opus, Achaiæ ciuitas: & alia Elidis: Ciues, Opuntij. Steph.

O R

Orata, cognomen Sergij cuiuſdam, de quo Cicero in libris de Oratore.

Oratha, vrbs Meſſenes, Tigride flumine incluſa: Gentile, Orathenus. Steph.

Oratianus, conſul cum Gadalaipho, anno vrbis 1119.

Oratorius, Alemannorum rex, ſub annum vrbis 1109.

Orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

Orbelus, mons in Macedonia. Plin. libro 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio.

Orbilius, Beneuentanus, grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè ad centeſimum annum, amiſſa iamptidem memoria, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo grammatico. Tranquil.

Orbitæ, populi Indiæ. Steph.

Orcades. Vide Orchades.

Orcelis, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Orchę, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes & deſertam Arabiam. Ptolem. lib. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipſa eſt Vr Chaldæorum Abrahæ patria, aliàs Orchoa.

Orchades, pen. cor. inſulæ Oceani Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, ſecundum Pomponium parum inter ſe diſtantes, non longè ab inſula Thule. Hodie parent Regi Scotorum.

Orchanes, Turcarum imperator, Pruſiam Græcis imperatoribus ademit, ſub annum ſal. 988.

Orchanus, Aſſyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurymone coniuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea viuam defodit, quòd cum Sole concubuiſſet. Domitius in Commentariis in Ibin Ouidij, & Ouid. ipſe 4. Metamorph.

Orcheni, ſecta quædam Chaldæorum aſtronomorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephanus in Lindo.

Orchomenus, Theſſalię fluuius, antea Minyeus appellatus. Plin. lib. 4. cap. 8.

Orchomenus ſiue Orchomenum, Theſſaliæ oppidum, ad ſui nominis fluuium ſitum, olim potentiſsimum, vtpote cui & Thebani aliquando tributum pependerint. Strab. lib. 9.

Orcus, à veteribus inferorum deus eſt exiſtimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipſo inferorum loco ponitur.

Orcus, Homero 2. Iliad. Theſſaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ, vt Orcus inferorum fluuius eſſe dicatur, cuius apud deos ſanctiſsimum ſemper habitum ſit iuramentum. Feſtus Orcum ab vrgendo dictum putat, quòd ad mortem homines vrgeat.

Alij κατὰ τῦ ὄρκε, hoc eſt à iuramento, dictum malunt, quòd nullum iuramentum apud ſuperos firmius eſſet, aut religioſius, quam cum per Stygiam paludem iurabant, aut per Orcum fluuium, qui ex Styge profluit.

Orcus, Moloſſorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

Orcynius, Theophraſto, Leſbi mons, Ordynus dictus.

Ordea, vrbs Macedoniæ: Gentile, Ordi & Ordæi. Steph.

Ordeſſus, fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriente profluit: miſcetur cum Iſtro. Herodot. libro 3.

Ordinus, vide Orcynius.

Ordolucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos (vt Tacitus ſcribit) Oſtorius dux Romanus Caratacum in Anglia imperantem proſtrauit.

Orlonius, 1. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 828.

Ordonius, 11. Hiſpaniæ rex, cùm quatuor nobiliſsimos totius Caſtellæ viros, per interpoſitam fidem circunuentos in carcere necaſſet, ſeditionem principum aduerſus ſe concitauit, qua & regno pulſus eſt, & magiſtratus conſtituti, qui totius regni negotia adminiſtrarent.

Ordonius 111. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 916.

Ordonices, ſunt populi in Anglia arduis montibus proximi, apud quos Oſtorius dux Romanus Caratacum in Anglia imperantem proſtrauit. Tacit.

Oreades, Nymphæ montium, κατὰ τὸ ὄρος, quod montem ſignificat. Strabo libro 10. Ouidius libro 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Orebatis, Ptol. lib. 6. cap. 4. vrbs Perſidis in Mediterraneis.

Oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. libro 5. cap. 13.

Oretani, populi Celtiberis proximi ab Auſtro.

Oreos, vrbs Euboeæ. Gentile, Orites. Steph.

Oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur.

Oreb, vir Madianita à tribu Ephraim interfe-

ctus. Iudic. 7. & 8. Psal. 82. Isa. 10.

Oresitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus, ἀπὸ τῶν ὀρέων, καὶ τρέφειν, quasi in montibus educatus. Ouid. 3. Metam.

Orestæ, populi in Molossia. Nam cùm Orestes insania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreste filio fugeret, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filij imperio, Orestæ nominati sunt.

Oreste, vrbs, cuius Hecatæus in Europa meminit. Gentile, Orestæ.

Orestes, Agamemnonis & Clytemnestræ filius, sic appellatus, ob ferinam atque agrestem, & quasi montanam naturam: cui soror Electra necem parari ab Aegistho, qui patrem Agamemnona interfecerat, matrémque constuprauerat, præuidens, ipsum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocensium principem, qui Agamemnonis sororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo suo Argos rediit: vbi sub specie hospitum Phocensium, quos Strophius miserat, vt Orestis obitum nuntiarent, intromissus ad Clytemnestram, eam cum Aegistho adultero conscia Electra in vltionem patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreste. Deinde Pyrrhum quoque Macarei sacerdotis ope in templo Apollinis interfecit, eò quòd Hermionem Menelai filiam, sibi prius desponsatam, rapuisset. Propter quæ scelera agitatus est furiis, quibus non ante purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiasset.

Vide Iphigenia. Amicum habuit Pylademperpetuum omnium suarum profectionum comitem, periculorúmque omnium socium: cum quo tam sanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recusarit. Cicero de Amicitia, Cùm ignorante rege Thoante, vter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, vt pro illo necaretur: Orestes autem, ita vt erat, Orestem se esse perseueraret, morsus à vipera, in Arcadiæ loco quem Orestion vocant, moritur.

Orestes, præfectus Sardibus, sub Magorum imperio postea iussu Darij Histaspis interfectus, is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit, Vide POLYCRATES.

Orestes, XIII. rex Macedoniæ.

Orestes, cos. cum Lampadio, anno ab vrbe 1283.

Orestes, cognomen familiæ cuiusdam de gente Ausidia apud Romanos.

Orestheasion, vrbs Arcadiæ, ab Orestheo Lycaonis filio. Pausanias lib. 8. Ciuis, Orestheasius. Stephanus.

Orestia, vrbs in Orestis, in monte supra Macedoniam eminente, in qua natus est Ptolemæus Lagi, primus Aegypti rex. Ciuis, Orestieus. Alia est Arcadiæ Orestia, quam nonnulli ὀρέστειον vocant. Stephanus. Vide MEGALOPOLIS.

Orestis, idis, pars Macedoniæ.

Oretæ, gens Indica, Strab. lib. 15. post Arbim amnem Arianorum: quos Plin. libro 6. cap. 2. ait non Indorum, sed propriâ vti lingua.

Oretus, Siciliæ fluuius, apud Panormum.

Oreus, dictus est Liber pater, à montibus, in quibus ei fieri sacrificia solebant.

Orgalema, vrbs iusta Istrum: Gentile, Orgalemeus, Steph.

Orgia, orum, apud Græcos, teste Seruio, primũ dicta fuerunt quæuis sacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodũ apud Latinos Ceremoniarum. Postea tamen abusiuè factum est, vt peculiariter hoc nomine Liberi patris sacra nominarentur, ἀπὸ τῆς ὀργῆς, hoc est à furore, vt quidam putant quòd hæc præcipuè sacra à mulieribus furore correptis celebrarentur. vel ἀπὸ τῶν ὀρέων, hoc est à montibus, in quibus potissimùm fiebant, idque tertio quoque anno: Vnde Trieterica dicta sunt, id est, triennalia.

Orgomene, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius. Stephan.

Orgon, insula prope Thusciam: Gentile, Orgonius. Steph.

Oriadas, Arabum rex. Olymp. 191.

Oribasius Sardianus, Iuliani principis familiaris, à quo & Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum: eorum epitomen in libris nouem ad Eustachium filium, de regno & de affectibus.

Hæc Suidas. Eunapius verò, Græcus author in libro Sophist. eius vitam pluribus sequitur, Oribasius, ait, Pergamenus genere, in eo quòd pariter & medicina profecit, Iulianóque propterea vt medicus fuit accersitus. Inuidia deinde succedentum principum, bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros missus, animum philosophi semper in calamitate retinuit. Tãta apud eas in nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimenta perseuerauit, vt pro deo penè coleretur.

Oricos, siue Oricum, siue Orithos, ciuitas Epiri à Colchis condita, in confinibus Macedoniæ. Plinio libro tertio, capite 23. iuxta quam nascitur terebinthus, nigrum lignum habens, & solidum, in buxi speciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgilium libro decimo Aeneidos.

Oricos, Stephano vrbs est in Ionio sinu. Hecatæus in Europo, Oricum portum Epiri nominat post Buthrotum. Oricij, inquit Polybius lib. 7. primi ad dexteram occurrerunt in Adriaticum nauiganti. Hinc Oricia regio, & mulier. Stephan.

Origenes author Ecclesiasticus, cuius dogmata damnata sunt, cùm in varios errores incideret, quos

quos Augustinus libro de Hæreticis commemorat. A quo Origeniani dicti sunt, qui eos imitantur. Fuit & alius Origenes Adamantius cognominatus, qui virilia sibi amputauit, ne molestam sibi venerem experiretur: imitatus Hierophantas Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quo caſtius in ſacerdotio viuerent.

Origo, Arbuſcula & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

Orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurij filius, ex vrina procreatus: de cuius ortu ſic fabulantur poëtę: tres hoſce deos, cùm terras peragrarent, ſuperueniente nocte ad pauperem quendam, Hyreum nomine, diuertiſſe: qui cùm benigne eos hoſpitio excepiſſet, bouémque, quem vnicum habebat, iis mactaſſet, Iouem hominis pietatem admiratum, optionem ei feciſſe petendi, quicquid vellet: cúmque ille reſpondiſſet, ſe nihil æquè cupere, ac filium, vxorem tamen ducere nolle, quòd defunctæ coniugi fidem dediſſet cælibem ſe in poſterum vitam acturum: deos hoſpitis ſui votis obſequentes, in bouis paulò ante immolati tergus lotium reddidiſſe, iuſſiſſéque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus retegeret: itaque decimo tandem menſe puerum natum eſſe, quem à re ipſa Vrionem, vocauit; qui deinde literæ vnius mutatione dictus eſt Orion. Hic poſtea adultus, ſtrenuus venator extitit, Dianęque adhæſit. Verùm cùm corporis robori plus ſatis fidens, iactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet, Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionem peperit, cuius ictu Orion interiit.

Diana autem comitis ſui necem ægrè ferens, in cælum eum tranſtulit, & iuxta Tauri ſidus conſtituit. Contra tamen Lucanus ſcorpionem hunc à Diana immiſſum tradit, aliorúmque deorum miſeratione in cælum fuiſſe tranſlatum. Horatius autem Dianę eum vim inferre voluiſſe tradit, ideóque telis eius confoſſum occubuiſſe. Conſtat autem Orionis ſidus ſtellis omnino ſedecim, quarum tres in capite ſitæ ſunt, in vtroque humero ſingulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, ſed obſcuriores, in vtroque genu ſingulę lucidæ, in pedibus quoque ſingulæ ſed obſcuræ. Creditur autem hoc ſidus exortu ſuo maximas concitare tempeſtates: vnde Nimboſum Orionem appellat Virgil. 1. Aeneid. Seruius autem hanc fabulam longè aliter tractat, dices Oenopionis Siciliæ habitum eſſe filium, qui cùm Candiopen (quam Chriſtophorus Landinus Meropen vocat) ſororem vitiaſſet, a patre excæcatus eſt: conſulto igitur oraculo reſponſum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, vt oculorum concauitates ſemper haberet ſoli expoſitas, lumina recuperaturum. Quod quum facere conaretur, audito ſtrepitu, ad Cyclopas peruenit, ex quibus vnum humeris ſuis impoſuit, cuius ductu in ſolem cadens oculos recepit. Heſiod. Neptuni & Euryales filium facit, ąque patre datum fuiſſe, vt in ſummo maris incederet. Alij rurſus hanc fabulam diuerſe tradunt. Ferunt enim, poſtquam oculis ab Oenopione priuatus eſſet, in Lemnum inſulam veniſſe, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum ſolis perrexiſſe, & ſic viſum recepiſſe, poſtea verò reuerſum, Aenopionem vleiſci ſtatuiſſe: ſed quum hic à ciuibus ſuis ſub terra occultaretur, in Cretam profectum, ibiq; ob inſolentiam à ſcorpione immiſſo occiſum. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione ſic dictum velint, quòd habeat ortum hyeme, & mare ac terras tempeſtatibus turbet. ὄρινω enim, turbo & concito ſignificat. Plautus Iugulam vocat, quòd ſit armentorum gladius, ſtellarum fulgore terribilis. Hic ſi fulget, ſerenitatem: ſi obſcurat, tempeſtatem denotat.

Oriſia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus, Artemidorus.

Oritæ, populi Indiæ liberi, Stephano ex Strabone lib. 15.

Orithea, nympha, dicta quaſi hortãs ad curſum.

Orithos, vrbs inter Macedoniam & Epirum, Vide Oricos.

Orithyia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius poſſet impetrare, vi eã rapuit, raptámque tulit in Thraciam, & ex ea Zethen & Calain ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos nauigauerunt, & Harpyias fugauerũt. Vide CALAIS. Hoc etiam nomine dicta eſt Amazonum regina, quæ Marpeſiæ matri ſucceſsit in regno. Iuſtin. lib. 2.

Ormenius, Homero, Magneſiæ ciuitas. Plin. lib. quinto.

Ormiſdates, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 273.

Ornan, Nomen viri. 2. Par. 1. qui 2. Reg. 24. dicitur Areuna.

Ornea, ſacra Priapi, quem Corinthij Orneum vocabant. Celebrabant hæc feſta Nymphæ iuxta Colophonem.

Orneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Ouid. 12. Metam.

Ornithiæ, Columellæ lib. 11. cap. 2. venti Septentrionales.

Oroandes, mons, ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longè ab Imao monte, imò vnus ex colliculis Imai.

Oroantis, aliàs Oroatis, fluuius in ſinu Perſico Meridiem verſus. Ptol. lib. 6. cap. 3. Plin. libro 6. cap. 23.

Oroba, Ptole. lib. 6. cap. 1. vrbs Aſſyriæ in mediterraneis.

Orodes, rex Parthorũ, qui Craſſum Romanum cepit

cepit & occidit. Plut. in Craſſo.

Orodes, apud Virg. à Mezentio interfectus.

Oroetes, vir Perſa, Sardiũ præfectus, qui Polycratem Sabiorum tyrannum dolo captum ſuſpẽdit. Hic poſtea iuſſu Darij & opera, aſtúque Bagei in Sardis trucidatus eſt. Herodot. lib. 3. Vide Oreſtes.

Oromaſdes fuit deus Perſarum. Plutarch.

Oromedon nomen eſt Gigantis apud Propertiũ lib. 3. ſcribentem: Te duce vel Iouis arma canam cœlóque minantem Cæum & Phlegræis Oromedonta iugis.

Oronaim, duo vici, qua via eſt ad Aſſyrios, ſiue duę vrbes Moabitarum: vna ſuperior, altera inferior. Eſa. 15.

Orontes, fluuius Cæloſyriæ, qui non procul à Seleucia Pieria & Libano monte naſcens, deinde terra abſorptus, rurſus emergit in agro Apameno, & præter Antiochiam fluens, in mare Seleucię proximum defertur. Dictus Orontes de nomine eius, qui primus pontem eum conſtrauit, cùm antea Tryphon diceretur. Strab. lib. 14.

Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Aenea in Italiam nauigans, naufragio periit. Virg. 1. Aeneid.

Orope, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clariſſima. Steph. in Corope.

Oropus (Gẽtile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, & alia Bœotiæ, dicta ab Oropo filio Macedonis, filij Lycaonis. Et alia Eubœæ vrbs, quam alij Græan vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ. Alia in Syria iuxta Amphipolin, à Nicarone condita, aut potius reſtaurata. & Oropus dicta ab vrbe Græciæ eiuſdem nominis. Alia in Argo poſtea condita. Alia in Theſprotia, ſcilicet in Nicopoli. Thucyd. libr. 2. Vide Græa.

Orori, ciuitas, 2. Reg. 23.

Oroſius, natione Hiſpanus, hiſtorias Romanas ſcripſit ſub Arcadij & Honorij Cæſarum tempora.

Orpha, vxor Chelion filij Elimelech Bethlehemitæ. Ruth. 1.

Orpheus, Muſicus & poëta inſignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquam non deſunt qui Oeagri filium faciant, quem à Mercurio, ſiue, vt alij habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eáque tantùm valuiſſe, vt illius cantu ſyluas & ſaxa mouerit, fluuiorum curſum inhibuerit, feráſque mitiores reddiderit. Eurydicen vxorem habuit, quæ Ariſtæum vim ſibi inferre volentẽ fugiens à ſerpente occiſa eſt. Cuius mortem ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos deſcendit. Plutonémque & Proſerpinam ſuo carmine tantopere demulſit, vt Eurydicen ſibi reſtituerent, id tamen ea lege, ne ante eam, quàm ad ſuperos peruenirent, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impotentia eſſet præuaricatus, Eurydice rurſus ad inferos retracta eſt. Quam iacturam ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere ſtatuit: cúmque iam multas nuptias reiecíſſet, alióſque inſuper à mulierum conſortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mænadibus inter Bacchi ſacrificia iuxta Hebrum fluuium occiſus & diſcerptus eſt: cuius membra paſsim per agros ſpartа, Muſæ collegerunt, dederúntque ea ſepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Leſbon inſulam delata ſunt, vbi caput ab incolis ſepulturæ mandatum eſt, lyra autem in cælum aſſumpta. Alij Orpheum, Cicanum regem, Oeagri (à quo Oeagrius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigaſſe, ideóque aſſumptum, quòd iuxta vaticinium Chironis, Sirenes præterire non poterant, niſi præſente Orpheo. Sunt qui duos Orpheos fuiſſe dicunt, quorum alterum Colchos nauigaſſe perhibent.

Orphæus, phæa, phæum, idem quod Thracius. Martialis.

Orphitus, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 901.

Orphnæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolemæo lib. tertio, capite nono, Britanniæ vrbs: vulgò *Neucaſtel*, *Moncaſtre*, vbi carbonum copia.

Orſia, Vide ORISIA.

Orſilochus, filius Idomenei. Hic patrem ſequutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia ſucceſsiſſent, in exitu rei ob inſolentiam, dum obſtaret totis vitibus, ne ex præda capti Ilij ſors debita daretur Vlyſſi, ab eo occiſus eſt.

Orſilochus, Hom. lib. 5. Iliad. filius Alphei fluminis qui lato gurgite terram interfluit Pyliorũ. Eſt etiam Troiani cuiuſdam nomen, de quo Virg. lib. 11.

Orthia Diana dicta eſt apud Lacedæmonios, in cuius ſacrificiis adoleſcentuli, qui Bomonicæ dicebantur aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret.

Orthocorybantij, populi quidam Scythiæ, in Aſia. Herod. lib. 3.

Orthopolis, Sicyoniorum rex, annis ante Romã conditam fere 870.

Orthoſia, vrbs Syriæ, Ptol. libr. 5. cap. 15. hodie Tortoſa, prius Antaradum.

Orthoſia, Nomen loci. 1. Mach. 15.

Orton, Ptol. libr. 3. cap. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortopſa, Dalmatiæ vrbs. Ptol. lib. 2. cap. 17. Ortopula hodie.

Ortygia, inſula in mari Aegæo, omnium Cycladum clariſsima, Apollinis alumna, templo & mercatu

& mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Asteriæ Latonæ sorore, primùm in cothurnicē, quam Græci ὄρτυγα vocant, & deinde in hanc insulam commutata. Nicander ab Ortygia oppido dictam putat. Hæc etiam dicta est Delos, quòd cùm antea sub aquis mersa esset, Latonæ sorori suæ tutum pariendi locum quærenti subitò se ostenderit: nam δήλόω, ostendo significat. Ab aliquibus præterea Pyrpile nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Asteria, ab aliis Cynætus, teste Plin. lib. 4. cap. 12.

Ortygia, insula in Sicilia, Syracusanorum pars, reliquæ vrbi ponte coniuncta, quæ fontem habet Arethusam. Hæc ex opposito Plemmyrij Siciliæ amnis sita est. Virg. 3. Aeneid.

Ortygia, Ephesus olim dicta. Steph.

Orus, Aegypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

Orus Apollo. vide Horus suprà.

Orychion, locus Atticæ inde Orychius.

O S

Osaias, nomen viri. Esd. 12. Iere. 42.

Osca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Osca, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ ciuitas, Isca dicta: vulgò Cuesca.

Oscela, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Secusa.

Osci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab ortu fœditate dicti. Vnde oscena verba, id est impudica, quia frequentissimus fuit Osciis, libidinum spurcarum vsus.

Oschophoria, Athenienſium sacra erant, in quibus pueri ingenui pubescentes eligebantur, qui ferrent ὄσχας, id est ramos ac palmites cum suis racemis in templum Minervæ Sciriados. Hesychius Nicandri interpres.

Oscus, Thuscorum rex, sub annum ante Romam conditam 540. cius insigne fuit serpens.

Osee, Filius Ela. 4. Reg. 15. Nomē item prophetæ filij Beeri, Osee 1. Filius Nun, Num. 13. qui ibidem dicitur Iosue à Moyse.

Osiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet eum fuisse Aegyptium multis verbis referat Diodorus Græcus historicus libro 1. Hic, vt Græci & nostri affirmant, quum Phoroneo auo in regno Argiuorum succeſſisset, & plures annos regnasset, Aegialum fratrem regno Achaiæ præfecit. ipse verò maioris gloriæ cupidine in Aegyptum nauigauit, & ea ditioni suæ subacta Io (quam postea Isidem vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. Vbi, quum illa literas, Osiris varias artes Aegyptios docuisset, vterque diuinos honores meruerunt. Tandem à Typhone fratre, clam occisus, ab Iside diu quæsitus, postremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus est: curauitque eum Isis sepeliendum in Abato, insula eius paludis, quæ Memphi proxima est: quam etiam Stygem, id est, mœrorem appellauit: nec nisi sacerdotes, certis diebus, eósque mittatos eò accedere voluit, sed cùm apparuisset Aegyptiis deinde bos quidam eximia specie, Osirim putarunt, adoraueruntque vt deum & vocauerunt Apim, id est, bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Osirim apùd Aegyptios haustum, viníque vsum comperisse. Hunc Berosus Iouem Hammonem fuisse dicit, patrem Libyci Herculis, cúmque toti orbi imperasse. Vide Apis.

Osissimi populi sunt inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Lexobiis, Vuellis, Nannetibus, Curiosolitis & Rhedonibus: horum littora Britannico sunt mari aduersa: vt refert Pompon. Mela. Gallicè *Le pays de Landriguer en Bretagne.*

Osochor, rex Aegypti, anno ante Romam condi tam circiter 170.

Osorthon, rex Aegypti, anno ferè 100. ante Romam conditam.

Osroeni, populi, Herodian. sub finem lib. 6.

Ossa, mons in finibus Thessaliæ, Centaurorum stabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuisse coniunctum: Herculis autem opera abscissum, ab ea parte, vbi per Tempe fluit Peneus fluuius. In hoc esse fertur tanta pinorum copia, vt inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Ossæus, sæa, sæum, denominatiuum.

Ossonoba, Lusitaniæ ciuitas, Ptol. lib. 2. ca. 5. alio nomine Siluera.

Ostia, vrbs in ostiis Tyberinis sita, ab Anco Martio condita (inquit Liuius) in ipso maris fluminisque confinio: vt totius mundi opes illo, veluti maritimo vrbis hospitio, reciperentur. Ab hac Ostienses dicti, & Ostiēsis ager. Ptol. lib. 5. cap. 1.

Ostiensis, porta Romæ, eo quòd Ostiam versus ducat. Ea nunc sancti Pauli porta appellatur.

O T

Otanes Persa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurauerunt, Herod. libr. 3. Is oræ Maritimæ à Dario præfectus, post Megabysum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponium, Lemnum & Imbrum cepit. Herodot. lib. 5.

Otene, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium. Steph.

Otha, dux Saxonum, à Britannis prælio victus & interfectus, sub annum salutis 492.

Othei, filius Ammiud filij Amri. 1. Par. 9.

Othir, nomen viri. 2. Par. 25.

Othui, nomen viri. 1. Par. 26.

Otho Syluius, ex Hetruscorum regum genere eques Romanus, Galba imperatore iugulato, per scelus adeptum imperium, cùm aduersus Vitellium tueri non posset, sibi vim attulit, vir per totam vitam paulò mollior, in so-

la morte

la morte fortis visus.

Otho, Iunior, Rom. imperator, sub annum salutis 962. Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leonemque creandum curauit: quem postea à Romanis pulsum, obsessa & capta vrbe, restituit, pulso Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II. Rom. imperator, Bauaros rebelles sub egit, Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cùm scapha effugisset, animi dolore interiit.

Otho III. Rom. imperator, aduersus Crescentiũ in Italia præclarè se gessit. Ferrando Flandriæ comiti aduersus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrãdo, amisso que pene omni exercitu.

Otho, v. ex Saxonũ duce imperator factus, cùm pontificis Romani ditionem inuasisset, à pontifice deuotus, & imperio pulsus, obiit tertio imperij anno.

Otho, Germaniæ rex, sub annum salutis 938. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentissimis cladibus affecit.

Otho, Bauarorum dux, Hungariæ rex factus, à Ladislao Transsyluaniæ præfecto captus, & in carcerem coniectus est.

Othocarus, Bohemiæ rex circa annum salutis 1271.

Otholia, filius Ieroam. 1. Par. 9.

Othomanni, Turcarum imperatores dicti sunt, ab Othomanno quodam, qui primus eius gentis imperator fuit.

Othoniel, filius Cenez, frater Caleb. Iosue 15. 1. Par. 4. quartus dux Israëlitarum.

Othronus, vrbs, vel insula ad Meridiem Siciliæ, aut, secundum alios, Melitenæ. Incola, Othronius. Steph.

Othrys, Thessaliæ mons, non procul ab Oeta. Centaurorum olim sedes, & Lapitharũ. Strab. lib. 9. Vide Homole.

Othus, vide Otus.

Otieis, pars Cypriorum. Steph.

Otreus, Cissei filius, frater Mydonis & Hecubę, & patruelis Polymnestoris. Porphyrus in 3. Iliados.

Otryades, cùm primæ tum tertię declinationis, Spartiata: qui cùm inter Argiuos & Spartiatas conuenisset, vt trecenti vtrinque delecti de agro Tyreatæ inter se decerneret, & vtri superiores extitissent, eorum regio foret, vnus hic tantùm victor è Spartiatis superfuit. Cum duo, qui ex Argiuis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiunt Otryadem, spoliatis priùs hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis: deinde in scuto sanguine suo, Vici, conscripto, cùm puderet Spartam reuerti ob socios interfectos, sibi mortem consciuisse. Valerius, Plutarchus, Ouidius in Fastis.

Ottarus, rex Bohemię: qui ignauiæ insimulatus & timoris ab vxore, quòd cum Rudolpho Cæsare fœdus iniisset, bellum mouit, in quo profligatus est.

Otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloëi vxore, frater Ephialtis, quos poëtæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuisse. quo corporis robore freti, ausi fuerunt etiam diis bellum mouere, montésque montibus imponentes, cœlum ipsum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis suæ pœnas dedere. Hom. 11. Odyss.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Persis ad Agesilaum defecit. Xenoph. lib. 4.

O V

Ouidius, poëta satis ex iis notus, quæ scripta ab eo in manibus habemus.

Quinius Paternus, Consul cum Flauio Claudio Augusto, anno vrbis 1021. Aureolum vicit variis prælijs, trecenta viginti Gothorum millia cecidit.

Quinius Gallicanus, Consul cũ Septimio Basso, anno vrbis 1069.

O X

Oxeæ, insulæ, eædem que Echinades, Stephano, in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius. Bocat.

Oxos, Asiæ fluuius per deserta Scythiæ fluens. Pom. lib. 3. & Strab. lib. 11.

Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptol. siue Oxo, vt Solinus.

Oxus, Plinio libro 31. capite septimo, apud Bactros amnis.

Oxybij, pars Libyum. Steph.

Oxydracæ, populi Indiæ: à quibus cùm Alexandrum liberasset Ptolemæus, Soter, id est, seruator cognominatus est. Alij fabulosa esse tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Stephanus.

Oxynthes, Athenienſium rex, sub annum ante conditam Romam 390.

Oxyrynchus, Stephano, ciuitas Aegypti, dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi templum habuit. Cæterum Aegyptij omnes Oxyrynchum piscé colunt. Nam quædam animalia sunt quæ Aegyptij vniuersi colunt, quemadmodum ex terrestribus tria, bouem, canem, felem: ex volatilibus accipitrem atque ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum piscem, & Oxyrynchum. Strabo lib. 17. Alij Oxyringum scribunt, sed perperam.

O Z

Oza, Horti nomen, 4. Reg. 21. Nomen viri, 1. Paral. 6. & 8.

Oza, filius Abinadab. 2. Reg. 6.

Ozan, pater Phaltiel principis tribus Issachar. Num. 34.

Ozaziu, nomen viri, 1. Par. 15. & 27.

Ozen-sara, vrbs condita à Sara filia Ephraim. 1. Par. 7.

Ozi, filius Bocci filij Abisue, 1. Paral. 6. Filius item

item Thola filij Iſſachar, 1. Par. 7. & 9.
Ozi, Nomen viri. 2. Eſdr. 3.
Ozia filius Amaſiæ, regis Iuda, 3. Reg. 26. qui 4. Reg. 15. dicitur Azarias. Filius Caath filij Leui, 1. Paral. 6.
Oziau, Nomen viri. 1. Par. 6.
Oziel, Filius Bela filij Beniamin filij Iacob, 1. Paralip. 7. Filius Caath filij Leui, Exod. 6. & 1. Paral. 4. 2. Paral. 29.
Ozni, Filius Gad, filij Iacob, Num. 26.
Ozole, Locridis populi, pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis.
Ozriel, Pater Ierimoth. 1. Paral. 27.

P A

PAcatianus, Conſul cum Mecilio Hilariano, anno vrbis 1084.
Pacatus Minutius grammaticus qui ſcripſit de tragicis & comicis dictionibus: item de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ.
Pachetes, Athenienſis quidam belli peritiſſimus, qui Mitylenem & Leſbum de Perſis recepit. Olymp. 89.
Pachiri, montes in minori Aſia.
Pachinus, ſiue Pachinum, promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans: ab æëris craſſitudine nomen habens. Nam παχὺς pingue & craſſum dicitur.
Pachyſos, fluuius Siciliæ, ciuilis ſanguinis notatus infamia.
Pacidianus, gladiator nobilis, ſocium habens æqualem ſibi Erſenium nomine, à quibus natum eſt prouerbium, Erſenius cum Pacidiano. Cicero de perfecto Oratore: A me autem (quò maximis minima conferam) gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Aeſchines tanquam Erſenius, non ſpurcus homo, ſed doctus & acer. Cum Pacidiano hic componitur, optimus longè poſt homines natos.
Pacinus, vnus ex nepotibus Volſinij regis cognomento Luculli, à quo Pacinates Italiæ populi.
Pacorus, Suid. Orodis regis Parthorum filius, eius qui Craſſum dolo circunuentum interemit. Quam maculam poſtea Ventidius Baſſus, Antonij legatus deleuit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo.
Pactia, eadē quę Paros, inſula Cycladum. Steph.
Pactolus, fluuius Lydiæ, ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens, alio nomine Chryſorrhoas, ab eo quòd aureas trahat arenulas: in quo cùm ſe Midas rex lauiſſet, aureis arenis fluere cœpit. Vide MIDAS.
Pacuuius, Br unduſinus Poëta, Tragœdiarum ſcriptor, Ennij poëtæ ex ſorore nepos, Romæ picturam exercuit, ac fabulas vendidit: inde Tarentum tranſgreſſus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gell. lib. 1. cap. 24. in hæc verba,

Adoleſcens tametſi properas, hoc te ſaxum rogat,
Vt ſe aſpicias: deinde quod ſcriptum eſt, legas:
Hic ſunt Poëtæ Pacuuij ſita Marci
Oſſa: hoc volebam, neſcius ne eſſes. Vale.

Hic (vt Quintilianus ait) grauitate ſententiarum, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſsimus fuit, citra tamen nitorem.
Padua, Venetorum vrbs, à Padi vicinitate dicta, quæ & Patauium dicitur, quaſi Padauium. Vel ἀπὸ τῦ πίπτω, id eſt à volando, quòd captato augurio dicatur conditum. Vel à petendo, quòd telo auem Antenor petiiſſe dicatur, eóque in loco vrbem condidiſſe. Primò Antenorea dicta eſt: vnde Antenoridæ, poſtea Patauini & Paduani. Patauij natus eſt Titus Liuius hiſtoricus celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poëtæ, & Paulus Iureconſultus. Fertur quoque Voluſius poëta Patauinus, qui poſt Ennium, rerum geſtarum populi Romani annales carmine deſcripſit.
Padus, fluuius è gremio Veſuli mōtis, finibus Ligurum Gabiennorum, viſendo fonte profluēs, condénſque ſeſe cuniculo, & in Foroiuliēſium agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus Eridanus, pœna Phaethontis illuſtratus. Augetur ad Canis ortus, liquatis niuibus, agris quàm nauigiis torrentior. Plin. lib. 3. ca. 16. Metrodorus refert, quoniam circa fontem arbor ſit multa picea (quæ *Padες* Gallicè vocetur) Padum hoc nomen accepiſſe.
Paduſa, fæ. foſſa ex Pado Rauennā vſque ducta, quam Meſſanicium olim appellarunt, Plin. lib. 3. cap. 15.
Pæan, anis, hymnus in laudem Apollinis, ſicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teſte Polluce poſt victoriam, nonnunquam etiam auertendorum malorum cauſa cani ſolebat.

Virg. 6. Aeneid. Καταχρηστικὸς tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de deorum omnium laudibus Pæana inſcripſit. Accipitur item quandoque Pæan pro ipſo Apolline, ἀπὸ τῦ παίειν, hoc eſt, à medendo. Medicinę enim inuentum antiquitas Apollini tribuit.
Pæantiades & Pæantius Philoctetes, id eſt, Pęantis filius.
Pædaretus, proprium nomē viri, ἀπὸ παιδείας, καὶ ἀρετῆς, hoc eſt, à diſciplina & virtute.
Pæon, nomen viri, medicinæ artis peritiſsimi, quem Hom. libro 5. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem grauiter ab Hercule vulneratum, à quo Pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et Pæonius,

nius, nia, nium, id est, medicinalis, &c.

Pæonia, regio in Europa, à Pęone Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu, ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſsit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Aemathia, pars Macedoniæ, à qua Pæones populi. Iuſt. lib. 7.

Quando que Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Aemathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontum Pallene vocatur. In hac regnaſſe fertur Telegonus. In Pæoniæ monte Heſęno, qui Pęonicam & Medicam regionem diſterminauit, aiunt eſſe feram, quã Pęnes Monopem vocant, &c. Ariſtot. ab initio mirabilium narrationum.

Pęonia, Minerua dicta eſt, ab arte medendi bonáque valetudine, quam præſtare credebatur.

Pæſarcæ, populi ſub Caucaſo. Steph.

Pęſtum, oppidũ Lucaniæ, roſarum abundantiſsimum, vbi ob cęli clementiam bis in anno producebantur fructus, Maio ſcilicet & Septembri. Huius mœnia prope mare magni ſpatij adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum Poſsidoniam dixerunt, & eius ſinum Poſsidoniatem. Poſtea Romani, miſsis huc colonis, ampliauerunt, vt ait Strabo. Hinc Pæſtanus, na, num.

Pæſus, Vide APAESVS.

Pętalia, pars Thraciæ: Gentile, Pętaliotes, Steph.

Pętinus, Conſul cum Caſsio Aproniano, anno vrbis 875.

Pętouium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ, Ptol. lib. 2. cap. 15. Pętouionẽ Tacitus ſcribit lib. 19. alij Pętoniam. Vulgò *Betta*.

Pętus, vir quidam fuit, qui in Aegyptũ cauſa pecuniæ comparandæ nauigans, ſubmerſus eſt: de quo ſic Propert. lib. 3. pecuniam alloquens:

Tu Pętũ ad Pharios tendentem lintea portus
Obruis inſano tęrque quatęrque mari.

Paganus, rex Bulgariæ, anno ſalutis 764.

Pagaſa, Plinio, (παγασαὶ Ptolemæo & Straboni) oppidum Theſſaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus Pagaſicus appellatur, Plin. lib. 4. cap. 8. Iuxta hanc vrbem Argonautis ædificata fuit, quam inde poëtæ Pagaſęam cognominant. Ouid. 7. Metamor.

Pagus, antiquum nomen Corinthi. Steph.

Pagyris, nomen fluuij & ciuitatis, à qua Pagyritę populi. Quidam tamen Pacyrim dicunt. Plin. lib. 4. cap. 12. ſcribitur Pacyris.

Palæmon, filius Athamantis & Inus, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater cùm virum tanto furore correptum videret, vt Learchum alterum ex filiis ſaxo allideret, iámque ſibi ſimilem exitum videret imminere: alterum filium nomine Melicertam vlnis complexa, in mare ſe præcipitauit, ambóque dij marini facti ſunt: mutatiſque nominibus, mater Leucothea, hoc eſt, alba dea, dicta eſt: creditúrque eadem eſſe cum Aurora, quæ & Matuta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmon, à noſtris, quòd portubus præeſſe putetur, Portunus eſt appellatus. In Palæmonis honorem Iſthimia celebrabantur, à Theſeo primùm inſtituta, quorum præmia erant coronę ex pinu confectæ, quæ à Palęmone dictæ ſunt Palæmoniæ. Erat autem hoc vnum ex quatuor ſacris certaminibus, quæ magno totius Græcię concurſu celebrabantur: quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympia, Apollini Pythia: duo itidem mortalibus, Nemeæa Archemoro, Palæmoni autem Iſthmia. Circunfertur ea de re Epigramma Græcum nomine Archiæ poëtæ, in hæc verba,

Τίσταμες εἴσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, πίσαμες ἰροὶ,
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
Σηνὸς, λητοίδαο, παλαιμονος, ἀρχεμόροιο·
Ἄθλα δ' ἔστ', κότινος, μῆλα, σίλιν, πίτυς.

Alius item grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tyberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, vt M. Varronem porcum appellaret: ſecum autem & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit, vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquil.

Palæpaphus, Cypri vrbs, Veneri ſacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virgil. in Ciri.

Palephatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alij malunt) Prienęus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suida, qui ἀπίστων, hoc eſt, rerum incredibilium volumina quinque conſcripſit. Hinc Palæphatius, tia, tium.

Palælcamander, fluuius in Troade in Propontidem fluens.

Palæſtina, prouincia Syriæ, Arabiæ conterminа. dicta à Philiſtim vrbe metropoli. In ea, inquit Plin. lib. 5. cap. 13. & 20. (Nam & Herodot. Syriam alteram Palæſtinam vocat.) quinque ciuitates continebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Acaron & Azotum. Palæſtina etiam (inquit Steph. in Iope) Phœnicia dicebatur. Eſt & altera Paleſtina prope Phœaciam: de qua Lucanus lib. 5.

Palætyrus, vocabatur antiqua Tyros Phœniciæ vrbs, in continente ſita è regione nouæ Tyri quæ in mari erat condita. Steph.

Palamedes, Nauplij Euboeæ regis filius, acerrimus Vlyſsis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circunuentus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianum conuocarentur, Vlyſſes, quem vxoris iuuenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulauit, & quò melius rei fidem faceret, iunctis diuerſæ naturæ animalibus, ſalem ferebat. Palamedes autem, vt viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti obiecit: quo viſo Vlyſſes aratrum ſubitò ſuſpendit, ne eum læderet

deret. Quo argumento simulatione deprehensa inuitus est pertractus. Deinde cùm in Thraciam frumentatum missus esset Vlysses, & nihil inde attulisset, neque quicquam sese inuenisse diceret: Palamedes eodem missus, plurimum frumenti aduexit. Quamobrem Vlysses, inuidiæ stimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epistolam scripsit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabátque secretum auri pondus esse transmissum, quod ipse Vlysses per corruptos seruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accusatur. Ibi Vlysses reo adesse simulans, hostilibus literis nihil fidei habendum contendit: eáque re ipsa facilè posse coargui, si Palamedis tabernaculum scrutaretur: in quo si aurum inueniretur, nullum illum supplicij genus recusare. Missi itaque, qui tabernaculum eius perscrutarentur, cùm aurum inuenissent, Palamedes veluti proditionis conuictus, lapidibus obrutus est. Ouidius libro 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inuenisse, scilicet, Φ, Ξ, Χ, Θ. Præterea calculorum ludum, & mensurarum, & ponderum rationem excogitasse. Astrologiæ insuper peritus fuisse dicitur, annúmque ad cursum Solis, & menses ad cursum Lunæ accommodasse: primúsque in castris visam atque reformidatam Solis eclipsim, naturalem, minimèque timendam esse docuisse. Præterea ordinem aciei & tesseras, hoc est symbolum bellicum & vigilias inuenisse.

Quæ omnia à gruibus fertur didicisse. Illæ enim non nisi acie instructa volant, electo duce, quem sequantur, dispositísque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu, cæteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis subinde ordinibus, literas quasdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obseruasse fertur Palamedes. Hinc à poëtis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamedes Eleates grammaticus scripsit Onomasticum de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas.

Palanteum, vrbs in Palatino monte, à balatu ouium dicta, κατ' ἀντίφρασιν, quasi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè à Pallante Euandri proauo, vt Virgil. lib. 8. Aeneid. Stephano, vrbs est Arcadiæ, à Palante vno filiorum Lycaonis apud Hesiodum. Aliqui Palantiadem vocant: Gentile, Palantius.

Palantia, vrbs Hispaniæ Tarraconensis, vt ait Ptole. libro 2. cap. 6. Vacceorum colonia, à qua Palantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Aliàs Pallencia. Ciuis, Palantius. Steph. Est & nomen fluminis in Valentino littore.

Palantina, regio Romæ, cuius Arcades, duce Euãdro, palantes autores extiterunt.

Palatium, vnus ex septem vrbis Romæ montibus, nomen habens ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo pascens balare consueuerit (sic enim vox eius animalis exprimitur) quasi Balatium: qua etiam voce vtitur Næuius. Aut certè à palando, siue quòd ibi palare, id est, errare pecudes soleant: siue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi consederint.

Alij à Palantia Latini matre, qui ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alij à Pallante Euandri auo.

Alij à filia Euandri Palantia, ab Hercule vitiata, & postea illic sepulta: vel certe à Pallante eius filio illic sepulto. Plinius à Palantio Arcadiæ oppido, patria Euandri dictum existimat. Ferunt enim Euandrum ob patris cædem domo profugum, in Latium venisse, montemque, in quo consedit, Palatium appellasse.

Alij à Pale, pastorali dea, nomen inditum autumant.

Hinc Palatinus, na, num: vt Palatinus mons, & Euander Palatinus. In eo reges primò, deinde consules, pòst imperatores maiore ex parte sedem habuerunt.

Palatinus Apollo dictus est à Palatio vbi Augustus Apollini post Arúspicum responsa ędem constituit, porticibus & Bibliotheca Latina Græcáque valde celebrem: vnde est illud apud Horatium, Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo. In eo templo fuit columna quędam quinquaginta pedum: dubium pretióne an pulchritudine nobilior, cortinæque aureę ab Augusto conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, vrbs Diocletiani, quam nunc nautæ Spalatum vocant. Euseb. in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villæ suę Palatio moritur.

Palatua, dea, in cuius tutela Palatium esse putabatur.

Palatual sacrificium erat quod Romę fiebat in Palatio.

Palbus, mons est Africę.

Palatualis, flamẽ dictus est, qui ad sacrificandum ei deæ constitutus erat.

Palatuus, Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

Palepharus, Atheniẽsis poëta, qui scripsit de situ orbis & contentione Mineruæ cum Neptuno ad mille versus. Veneris quoque & amoris sermones quinque millibus versuum. Item de crine Latonæ & quædam alia.

Pales, pastorum vel pabuli dea. Hanc quidam, teste Seruio, Vestam, quidam deorum matrem appellant. Hanc Virg. genere fœm. vocat. Alij, inter quos Varro, mascul. gene. vt hic Pales. Huic sacra soluuntur, quæ Palilia vocantur, de quibus infrà. Seruius.

Palfurius Sura, orator & caufidicus, sæpe etiam declamauit,

declamauit, Martialis & Lucani amicus, sed ob suspicionem, quòd cum Vitellianis sensisset, Senatu à Domitiano fuit a motus.

Palicenus, Stephan. fons in Sicilia, dictus quod iuxta Palicos fratres fit. In eum mittitur tabella à iuratis: quæ, si verum dixere, fluitat: si falsum, mergitur, & periurus incenditur. Vide Palici & Palisorum.

Palici, quasi Palisci, gemini fratres, Iouis filij & Thaliæ nymphæ, siue (vt alij volunt) Aetnæ. Tradunt enim hanc nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longè à Catina vrbe compressam, metu Iunonis optasse vt sibi terra dehisceret, & à Iunonis ira sese occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiscens, intra viscera sua eam recepit, vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò sese aperiés, in lucem edidit: vnde & Palici dicti sunt, ἀπὸ τῦ πάλιν ἱκεσθαι, quòd in terram demersi, denuò sint reuersi. Ostendunt accolæ duos lacus, ex quibus fratres hosce putant emersisse, eósque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti sunt, vt circa eos iuramenta exigi soleant, si quis in furti suspicionem incidisset, priùs tamen accepto fideiussore: qui si iuranti quid accidisset, præstaret, quòd exitus ostenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & iusiurandum à suspecto petebatur, vterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedebant, deinde loci numine inuocato iurabat. quod si iure fiebat, discedebat illæsus: si verò malè iuratum esset, mox in lacu amittebat vitam falsus iurator. Magna præterea veneratione erat Palicorum templum, quod cùm Siciliam sterilis annus arefecisset, diuino Palicorum responso admoniti Siculi, certum sacrificium fecerunt, post quod statim reuersa est vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in aram Palicorum, ob id pinguis vocitata est. Palice, Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Palicenum fontem esse scribit, & iuxta templum Palicorum dæmonum, quos Aeschylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ: & Palicos esse dictos, quòd mortui iterum in homines rediissent. Palicorum fons decaclinos, id est, magnitudine, quæ decem lectos caperet, esse fertur: cuius aqua ad sex cubitorum altitudinem exilit, ita vt spectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra se colligatur. Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Aristoteles in mirabilibus.

Palilia, vel Parilia, Palis deæ festa. Hæc à pastoribus in agris fiebant xi. Calend. Maij, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcendos, morbósque à pecore pellendos, seu pro partu pecoris.

Palimbotri, Indiæ cis Gangem populi. Stephanus. Palimbothra, vrbs Indiæ: Ciuis, Palimbothrenus.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro, nauis Aeneę gubernatore: qui somno oppressus, vnà cum gubernaculo in mare decidit, totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnauit: iámq; terram tenebat, cùm loci eius accolæ spe prædę impetum in eum fecerunt, occisúmque & spoliatum denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinus cùm Velini postea graui pestilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarent, lucum ei consecrarunt, cenotaphiúmque erexerunt in promõtorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virg. 6. Aeneid. Dicitur autẽ Palinurus, quasi iterum meiens. πάλιν enim iterum, οὖρος, vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3.

Minxisti Pauline semel currente carina:
Meiere vis iterum, sic Palinurus eris.

Palisorum, stagnum in Sicilia, Sulphurei odoris. Apud Stephanum legitur κρήνη τις ἐν παλικοῖς, quod magis probo: apud Aristotelem verò in mirabilibus, ἐν παλίκοις. Vide Palicenus & Palici.

Palla, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corsicæ.

Palladium, Palladis simulachrum, quod Romę in æde Vestæ fuit, cuius meminit Herodianus lib. 1. Id fuit è ligno compactum, mouens oculos, atque hastam quam manu gestabat, vt scribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius summo templum illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum sibi in eo templo delegit, nõdum cooperta æde: móxque ab Apolline redditum est oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, si id simulachrum extra mœnia portaretur. Ouid. 5. Fast.

Quo factum est, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlysses cuniculis, vel (vt alij dicunt) cloacis ascenderint in arcẽ, & occisis custodibus simulachrum sustulerint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura scripsit.

Pallanteum, vide Palantheum, per l. simplex.

Pallantias, vt Callimachus refert, lacus, alio nomine Triton, ex qua Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, cerebro eius prognata, sapientiæ, disciplinarúmque omnium dea, quam Latini Mineruam vocant: dicta, quòd Pallantem gigantem interfecerit, cùm priùs Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm visa est. Vel à πάλλω, vibro, quatio. Fiebat enim eius simulachrum galea & scuto terribile, & hastam manu tenens, quam veluti vibrare videbatur. Vide Minerua.

Pallas, Claudij Cæsaris libertus ditissimus, qui Crasso fertur ditior vicies & quinquies centenis

tenis militibus.

Palladius, dia, dium, quod est Palladis. Vnde Palladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis.

Pallas, lantis, filius Euandri, quem cùm pater iis copiis, quas Aeneæ auxilio misit, præfecisset, magna iam hostium strage edita, à Turno est interfectus.

Pallas, Pandionis filius. Ouidius 7. Metamorph. Hunc Steph. scribit habitasse in Diacria, tribu Atticæ.

Pallene, ciuitas, à Pallena Sithones filia, vxore Clethi dicta, quam alij Thraciæ, alij Macedoniæ ascribunt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuisse memorantur. Herodo. lib. 7. Gentile, Pallenius. Hæc Phlegra olim dicta fuit, à gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitus emittebantur: vnde conficta est fabula pugnæ deorum contra gigantes. Hæc vrbs Cherronesus est, triangulam basim meridiei obuersam habens.

Pallene, vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis, Palleneus. Steph. Vide Pellene.

Palma, Ptolem. libro 2. capite 7. oppidum in Hispania.

Palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide Iamno.

Palma, cos. cũ Sosio Senecione, anno vrbis 851.

Palmaria, insula vltra Tyberina ostia, in mari Tyrrheno. De ea Plin. lib. 3. cap. 6.

Palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorum ditionẽ sita, & Parthorum, Ptol. libr. 5. cap. 15. & Plin. libr. 5. cap. 25. Stephano, castellum est Siciliæ: Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitæ nominantur, restaurata ciuitate ab imperatore Adriano.

Palmyrena, regio Syriæ, in qua metropolis est Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditissima.

Palsum, flumen Britanniæ. Plinius libro 5. capite 1.

Paltos, Pom. & Strab. oppidum Syriæ. Ciuis, Paltenus. Vide Carne.

Pambotades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis similiter.

Pamisus, Thessaliæ fluuius, dictus quasi totus odiosus, ob damna quæ agris inferebat. Plin. lib. 4. cap. 5.

Pammilia sacra erant apud Græcos: de quibus copiose Gyraldus.

Pamphagi, Aethiopiæ populi, omnibus rebus vescentes.

Pamphili, tribus Dorienſium. Stephanus in Dyman.

Pamphile, mulier textrix peritissima. Plin. lib. 21. cap. 22.

Pamphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic. de natura deorum, Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuisse, triduóque, postquam inde sublatus fuerat, impositum rogo reuixisse, ac mira quædam tempore mortis visa narrasse.

Pamphilus, presbyter, Eusebij Cæsarienſis necessarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis sua manu descripserit. Extinctus idem Martyr apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximo. Hierony. Suidas autem tres Pamphilos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere, de grammatica, picturáque, ac pictoribus claris scripsit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod Pratum appellauit, id est variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum est, Pamphili furtum.

Pamphilus, Alexandrinus grammaticus, qui scripsit Dictionarium, quod vocauit Pratum.

Pamphilus Sicyonius, grammaticus, qui scripsit de pictura & claris oratoribus.

Pamphilus, pictor egregius Apellis victor, qui neminem minoris talento in disciplinam admittebat, nec minori tempore quàm annis decem.

Pamphilia, Ptolemæo libro 5. regio est minoris Asiæ inter Ciliciam & Syriam, ab occasu Lyciam, & Asiæ minoris partem, à Septentrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphilij maris nomen habet. Hæc tota montana ex Tauro in mare procũbit. In ea (vt Pompo. refert) est fluuius Melas, nauigabilis, & Eurimedon: apud quem Cimon Athenienſis Persas mauali pugna superauit.

Pamphilia, Steph. regio Isauriæ contigua, dicta à Pamphile Rhachij & Mantus filia. Incolæ, Pamphilij. possessiuum, Pamphiliacus. Dicitur etiam Pamphilis, fœm. gen.

Pamphilia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Pamprepus, Panopolita poëta, qui scripsit de Etymologiis & Isaurica, soluta oratione. floruit ætate Zenonis principis.

Pan, Panos, à poëtis pastorũ, atque adeò totius naturæ deus esse fingitur: vnde etiam à Græca dictione πᾶν, quæ idem significat, quod totum vel omne, nomen accepit: quod putabant vno naturam nomine omnia complecti. vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerso in eo videatur prætermissum. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinem: rubet eius facies ad ætheris imitationem: in pectore Nibridem habet stellam, ad stellarum imaginem pars eius inferior hispida est, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, vt ostendat terræ soliditatem. Hic Dæmogorgonis filius creditur fuisse, & fistulam compoſuisse septem imparibus calamis simul coniunctis, propter harmoniam cæli.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cum Cupidine aliquãdo pugnasse, à quo superatus incidisse in amorem Syringis seu Syringæ virginis, quam, cùm trãsire Ladonem Arcadiæ amnem nõ posset, nymopharum precibus in palustrem calamum mutatam vidisset, ex hoc statim compositisse fistulam, quę ex illius nomine apud Græcos est vocata. Hunc præterea prodiderunt, cornua in fronte habuisse in similitudinem radiorum Solis & cornuum Lunæ: prolixam barbam, faciem instar aëris rubentem, partemque corporis inferiorem esse hispidam propter virgam, quam manu gestare solebat: pedibus præterea caprinis & assiduo risu insignem fuisse. Colebatur per totam Arcadiam, potissimùm tamen in Lyceo & Mælano montibus. Festa eius dicebantur Lupercalia, fiebántque in Auentino monte, mense Februario, quorum author fuit Euander.

Panachæi, vide Panhellenes.

Panacra, montes Cretæ. Callimachus. Gentile, Panacreus: & Panacris, fœm. gen. Est etiam Panacron, vrbs Cypri Gentile, Panacreus, vel Panacrius.

Panaction, castellum Atticum. Steph.

Panæi, gens, ab Edonica non procul.

Panætius, nomen proprium philosophi Rhodij, Stoicæ sectæ. Is fuit Scipionis præceptor quem imitatus est Cicero in Officiis.

Panętius senior, item Rhodius: cuius inter philosophos multa mentio, scriptáque feruntur. Suid.

Panętius, primus in Sicilia tyrãnus. Olymp. 42.

Panætolium, quasi totam continens Aetoliam, mons Aetoliæ altissimus. Plin. lib. 4. cap. 2.

Panæura, vrbs iuxta Indum fluuium. Gentile, Panæureus. Steph.

Panagæa Diana dicta est, quod vagaretur & per nemora montésque oberraret. Quin domicilium etiam subinde mutat, nunc apud superos, nunc apud inferos agens. Ne specie quidem semper eadem, sed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla: vnde natum prouerb. Panagęa Diana.

Panaretus, dici potest omnium virtutum continẽs. πᾶν enim totum significat, ἀρετὴ virtutem. Martialis,

Arguto madidus pollice Panaretus.

Panathenæa, festa Athenis, à Theseo institura in honorẽ Mineruæ, quæ à Latinis Quinquatria appellantur. Hisce iudis gymnicum certamen per præconem & tubicinem indicebatur: à cuius spectatione mulieres arcebãtur. Pueri quoque & puellæ sese manibus complexi, Pyrrhicã in theatro saltabant. Erant autem duplicia, Maiora quinto quoque anno celebrari solita: & Minora, quæ quotannis peragebantur.

Pancale, insula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Panchaia, populi, qui, vt Pomp. refert lib. 3. deserta Saba habitant, & Ophiophagi vocãtur, quoniam serpentibus vescantur.

Panchaia, quasi tota dehiscens, regio Arabiæ tota arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt. Virgilius.

Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Seruius scribit Panchaiam, Arabiam & Sabæorum gentem eandem esse, apud quam nascitur thus.

Pandæ, Indiæ populi qui cum Deriade contra Bacchum pugnauerunt, hi soli reguntur fœminis. Steph.

Pandana porta Romæ, à pando dicta, quòd semper pateret ad res, quæ in vrbem ferebantur. Eadem dicebatur Libera, à libertate.

Pandaria, insula in sinu Caietano, parua, à continenti ducentis quinquaginta stadiis distans, habitaculis frequens. Strabo.

Pandathara, insula in Puteolano sinu, seu in mari Tyrrheno, vt libro 2. scribit Ptolemęus. Vide Pandana, aliàs Pandatria, Ptolemæus libro 3. cap. 1.

Pandemus meretriculæ cuiusdam fuit nomẽ authore Cælio.

Pãdion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri successit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & Philomela: quarum Progné Tereo Thracum regi, cuius ope Põti regem profligauerat, vxorem dedit: qui postea & Philomelam violauit, prætextu visendę sororis à patre abductam vt docebimus infra in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pandionius, nia, nium, idem quod Atticus.

Pandora, ræ, Hesiodo fingitur prima mulier, à Vulcano Iouis iussu fabricata, quã singuli dij donis suis ornauerunt. Pallas enim sapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo musices, Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit Pandora, quasi omnium donum, vel quasi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc postea cum pyxide clausa missam fuisse tradũt ad Epimetheum (cùm humano generi malè cupiebat Iupiter, ob Promethei audaciã, qui ignem è cælo furatus ferulæ inclusum detulerat in terras) qui illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terrã morbis calamitatibúsque repleuit. Est & nomẽ matris Deucalionis, à qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomine dictæ sunt gentes in cõuallibus Indiæ: quæ, vt ait Plinius libro septimo, capite tertio, ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

Pandora, filia Erichthei Atheniẽsium regis, quæ vnà cũ Protogenia sorore, ingruente Bœotio bello, se pro patriæ salute victrio immolandam præbuit.

præbuit. Quod factum est in pago Hyacintho, vnde & virgines Hyacinthides sunt cognominatæ.

Pandoræ, Indorũ populi, qui degunt in conualli bus. Viuunt annos ducẽtos: in iuuentute sunt candido capillo, in senectute verò nigro.

Pandosia, Plinio libro 3. capite 1. Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes (aliàs Aetolus) occubuit: Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandosiam cauere iubente, cùm similis appellationis loca in Thesprotio monstrentur agro. Est etiam altera, vt idem testatur libro quarto capite primo, eius nominis in Epiro. Oenotriorum quoque regum regiam fuisse Pandosiam, memoriæ proditum est. Stephanus Bruttiorum castellum esse scribit: Gentile, Pandosienus, vel Pandosianus.

Pandosius, Arcadiæ lacus.

Paneas, oppidulum Phœniciæ: Ciuis, Paneates.

Panhellenes, Homer. vt Panachæi, pro omnibus Græcis, per synecdochen partis pro toto. Hellenes enim propriè sunt Homero, qui Phthiotim Græciam habitant, aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

Panelus, vrbs circa Pontum, sic dicta ab Heracleota quodam (ex posteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Stephanus.

Paneus, pictor egregius, frater Phidiæ, qui pinxit Aegidam Mineruę.

Paneus, Fons sub Libano monte, in quo si qua natantia proiiciantur, in lacu, cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panium. Est etiam hoc nomine Colchorum fluuius, Beocatio, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Homochorum multimodas gentes.

Pangæus, quasi totus terra, ob nimiam fertilitatem, promontorium Thraciæ, Bessis contermi num, & Macedoniæ coniunctum, in quo, vt scribit Herodotus libro 7. aurea sunt & argentea metalla: & ad eius radices Nestis amnis defluit. In singulari est generis masculini, in plurali neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæum: vt arua Pangæa. Hinc Pangęus mons, apud quem Cæsar à Pompeianis fere ad deditionem coactus est.

Panhellenia, sacra totius Græciæ: Panionia totius Ioniæ erant, de quibus Strabo & Suidas.

Panhormus, & Panhormum, & Panhormium, ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex Polybio, dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt, est enim ὅρμος, portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id est, nauem anchoris & retinaculis instruere, quò secura sit in portu à repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius, Ptolem. lib. 3. cap. 4.

Pania, vetus nomen Arcadiæ, Stephan. Alibi verò nauale esse scribit Ciliciæ, circa campum Aleium: Gentile, Panieus.

Paniada, quæ & Cæsarea, Philippi vrbs Iudææ, à Philippo filio Herodis condita.

Panionium, locus sacer in Mycale promõtorio, ad Septentrionem vergens, communiter ab vniuersis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conueniebant Iones ad peragenda sacrificia, quæ & ipsa Panionia dicebantur. Herod. lib. 1. Stephan. templum & vrbs in maritima regione Ephesiorum & Samiorum. Ciuis, Panionius.

Panionicus, ca, cum, denominatiuum.

Panis, rex Chalcidis, qui quia fatis imprudenter Hesiodum Homero prætulerit, eius stultum ac ineruditum iudicium abiit in prouerbium, Panidis suffragium.

Panisci, dij syluestres, quasi per diminutionem dicti minutuli Panes, sicut à Satyro Satyrisceus inclinatur.

Panium, specus Palæstinæ, è quo Iordanes fluit. Inde Panieus. Steph. Vide BANEVS.

Panlateria, insula in quam Tiberius Nero Agrippinam vxorem relegauit: Gentile, Panlaterenus, vel Panlaterianus.

Pannias, Assyriorum rex XXV.

Pannonia, Ptolemæo, regio Europæ latissima Danubio à Germania ad Septentrionem dirempta, ab Oriente habens Mœsiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum: ad Meridiem in Istriam vsque & Illyricum extensa. Diuiditur autem in superiorem & inferiorem. Pannonia superior ab Occasu Norico, à Septentrione Germania & Istro terminatur: ab Oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Pãoniæ pars Styria & Asturia appellatur, caput habens Viennam vrbem celebertimam, firmissimúmque orbis Christiani propugnaculum. Inferior verò Pannonia à Septentrione Germaniam, Danubiúmque: ab Occasu Pannoniam superiorem, à Meridie Liburniam, quam hodie Sclauoniam appellant, prospicit, ab Ortu verò Iazyges Metanastas: quem tractum hodie Septem castra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hungaria dicitur. Vtriusque regionis populi Pannones, siue Pannonij.

Panolbus Fuit Epicus poëta.

Panomphęus, Iouis epitheto, à πᾶν & ὀμφὴ vox, siue quòd ab omni lingua colatur, siue quòd omnium voces audiat. Ouid. 7. Metam.

Panope, pes, siue Panopea, Nympha marina, Nerei & Dorídis filia, ita dicta à perspicuitate visus.

Panon, vicus. Vide Panos.

Panopes Aceste regis Siciliæ comes, venator egregius: de quo Virg. 5. Aeneid.

Tum duo Trinacrij iuuenes, Helymus Panopésque,

Assueti syluis comites senioris Aceste.

Panormus, vide Panhormus.

Panos, vicus iuxta rubrum mare est, qui & Panon: Gentile, Panocomites.

Panos insula, vrbs Aethiopum, quę aliàs Adulis.

Panos, ciuitas in Aegypto est, vbi & Panis simulachrum magnum habetur, pudẽdo ad septem digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ: Ciuis, Panopolites. Steph.

Panotea, vide Phanoteus.

Pantaces, nomen amnis ab vsu medicinæ pecorum dicti. Est in Samo prope Calchantis & Podalitij sacella. Strabo.

Pãtænus, theologus eruditissimus, primus scholæ ecclesiasticæ præfuit apud Antiochiam, anno salutis 181.

Pantagias, fluuius Siciliæ rapidissimus, quem poëtæ fabulantur ante Proserpinæ raptum, cùm pleno ferretur alueo, vicina loca strepitu latè impleuisse. Verùm cùm Cereri, filiam raptam quærenti, molestus esset, deam indignatam aquas eius imminuisse, & in posterum silentio fluere iussisse. Seruius. Dictus autem videtur Pantagias, παρὰ τὸ πανὺ ἄγειν, quòd rapiditate sua, obuia quæque prosternat, ac secum rapiat.

Pantanus, lacus Apuliæ, in Italia. Plinius libro 3. cap. 11.

Panthea, vxor Abradotæ, Susij ductoris sub Cyro maiore castissima, quam Cyrus expugnatis Assyriorum castris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælium libr. 7. cap. 53. Et pædiæ lib. 5.

Pantheon, templum Romæ (vt Dion historicus refert) sic dictum, quòd in Martis Veneríque imaginibus, sub ipso templo constitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipsum rotundum sit, cœlóque persimile: & sic quoque omnium deorum habitatio censeatur. Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit. Hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ.

Pantheśitea, vide Pentheśilea.

Pantheus & Panthus, nomen proprium filij Otrei fratris Hecubæ: qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbis. Hom. Ilia. 3. Virg. 2. Aeneid. Quo res summa loco Panthu? quam prendimus arcem? Inde fit patronymicum, Panthoides, quo poëtæ vtuntur pro Euphorbo, Panthoi filio. Ouid. 15. Metamor.

Panticapæum, maxima vrbiũ in Bosphoro, Metropolis cęterarum, condita est ab Aetæ filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à præterlabente amne Panticape nominato. Ciuis, Panticapæus, & Panticapęates. Steph. Vide Panticapum.

Panticapes, fluuius Scythiæ, quintus ab Istro. Herod. lib. 4.

Panticapum, oppidum ibidem prope Bosphorum, eodem authore. Vide Panticapæum.

Pantole, impostor nominatissimus. Eustath. in Homerum.

Pantomatrium, oppidum Cretæ insulæ maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12. Ciuis Pantomatrius, vel Pantomatreus.

Pantrepes, fluuius Scythiæ.

Papęus, nomen, Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

Paphages, nomen regis Ambraciæ. Is cùm obuiam factus esset leænæ, catulis suis stipatæ, ab ea occisus est.

Paphlagonia, regio minoris Asiæ ad Septentrionale littus versa, supra Galatiam, cuius eam Ptolemæus partem facit: ita dicta, Stephano, à Paphlagone Phinei filio. Incolæ, Paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per seditionẽ patria pulsi, & rege Pylemene ad Troiã amisso, Antenorem in Italiam sequuti sunt, & pro Henetis literæ vnius immutatione Veneti appellati. Liuio libro 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus scribit) à Cytoro monte consurgit, porrecta in spatium trium & sexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit: quæ subacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Paphnutius, presbyter: qui in concilio Nicæno interfuit, ne sacerdotes & episcopi prohiberentur ad vxores suas accedere.

Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam sacra, in qua ante nuptias puellæ dotẽ quæsturæ, in honorem Veneris in litore se prostituebãt. Iustinus lib. 18. Pomponius lib. 2. Strabo 14. Plin. libr. 5. cap. 31. Hæc frequenti terræmotu lapsa, nunc ruinarum tantum vestigiis, quid olim fuerit ostendit. Inde Paphius, phia, phium. Stephanus Paphum, Cypri vrbẽ, Erythram olim dictam scribit.

Paphus, filius Pygmalionis, filij Cilicis, ex Eburnea matre. Cùm enim olim Pygmalion in Cyprum insulam peruenisset, comperissétque mulieres omnium libidini obsequentes, cœlibem vitam ducere statuit, porrò cùm ingenio valeret, essétque sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebore mulierem sculpsisse simulacrum, omnis venustatis formæque numeris, quoad fieri potuit, absolutum. In quo cùm homo ingeniosus artem suam miraretur, in eius amorem incidit, orauítque Venerem, quæ summa cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem sibi concederet statuæ suæ eburneæ simillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediẽs, statuam suam animatam inuenit, seruatísque iisdem lineamentis, eodémque candore, in formosissimam virginem transformatam. Cuius postea concubitu vsus, ex ea Paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, conditíq; vrbẽ in Cypro, quam de suo nomine Paphum appellauit, constructo etiam in ea templo, & ara in honorem

rem Veneris, quæ à loco Paphia est cognominata, cui diu solo thure sacrificatum est.

Papia, ciuitas Insubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Ostrogothorum & Lingobardorum regum sedes. Et fluuius eodem nomine, vide Ticinum.

Papias, grammaticus, qui scripsit Dictionarium Latinum ex ordine literarum.

Papinianus, Iurisconsultus, Seuero principi gratissimus, Scævolæ discipulus, cui in aduocatione filei succesit. Is est, cui filios suos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla securi percussus est. Causa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facilè parricidium excusari posse, quàm fieri. Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus inter heroicos poëtas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diúque versatos Sellis, non sine admiratione ingenij & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob insignem eruditionem, egregiasque virtutes, Neapoli ciuitate donatus est, in qua Statius Papinius poëta natalem suum habuit. Composuit multa & varia poëmata, Thebaidem libris duodecim, quos consecrauit Cæsari Domitiano. Deinde aggressus est scribere opus de Achille: præterea opus Syluarum. Crinitus.

Papitium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papitius. Steph.

Papippus, sculptor egregius, Praxitelis discipulus, qui Zetum & Amphionem, Dircen & Taurum insculpsit.

Paprimis vrbs Aegypti, Ciuis, Paprimites. Stephanus.

Pappus, philosophus Alexandrinus, scripsit de situ orbis, & de fluuiis Africæ commentarios in Ptolemæum.

Papyrius, à velocitate Cursor dictus, quum Consulem se aduersis omnibus contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Comam regressus, edixit Fabio Rutiliano magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste consereret. Sed cùm ille opportunitate ductus pugnasset ac vicisset, reuersus eum ferire securi voluit: ille in vrbem confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liui. lib. 9.

L. Papyrius Cursor, superioris filius, de Samnitibus secundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportauit: ædem Fortunæ de manubiis faciendam locauit.

Papyrius Crassus, quum Priuernates intra mœnia fugasset, ac pro rebus bene gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea, vsus est myrtea corona. Valer. lib. 4.

Papyrius Carbo, cum dentibus natus. Plinius lib. 7.

Papyrius Prætextatus, nobilis adolescens, ex eo cognomen adsecutus, quòd in prætexta & adolescentia magnopere visus est sapere. Cùm enim à patre duceretur in curiam, in eáque fortè arcana quædam tractarentur, domum reuersus, interrogatúsque à matre, quidnam in senatu actum esset, Vt duæ, inquit, vni nubere possint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiam properat: rogántque, vt eadem lege viros duos habendi licentia sit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & constantia pueri laudata est. Macrob. Papyrius, alius Publicium nobilem adolescentem, quòd stuprū pati nollet, contumeliis ac plagis adficiebat: re ad senatum delata, dānatus est. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu. lib. 8. Valer. de pudicitia.

Parabolos, insula parua contra Phænicem. Pomponius.

Paracheloitæ, diuersi populi, alij ad Acheloum in Phthia, alij in Aetolia. Steph.

Paradisus, nomen oppidi Syriæ, supra Antaradum, in Meridiem ad Libani Orientiatis latus siti. Plinius & Strabo. Est & locus in Oriente longo tractu maris distans à continente, de quo Augustinus ad Orosium scribit sic, Paradisus in Oriente situs est, interiecto Oceano, & à nostro orbe longe remotus, in altissimo loco constitutus, pertingens vsque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuij minimè peruenisse dicitur. hic locus à primi hominis reatu intercisus est, nec vlli animantium datur in eum aditus. Amnis item Paradisi meminit Capella lib. 6. Est etiam vicus in Sicilia. Steph.

Paræsus, vrbs condita à Paręso Minois cognato. Steph.

Parætaca, vrbs Medica: Gentile, Parætacenus, Steph.

Parætonium, Libyæ Marmaricæ oppidum, stadiis fere nongentis distans à Catabathmo, portúmque habens ingentem, XL. ferè stadiorum, Strabo libro 17. Hinc Parætonius, nia, nium. Lucan. lib. 3.

Paratonium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph.

Paralia, vide Epuia.

Paralus, Plin. lib. 7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & Parali in Attica, qui Paraliam incolunt, Stephano. Plutarchus, Paralos factionem vnam è tribus, quę Athenis erant Solonis tempore, intelligit. Est etiam Πάραλος vrbs Meliensium in Thessalia. Ciues, Paralij, Steph.

Paradelidæ agreste hominum genus, qui Bactrianis ad Occidentem sunt coniuncti. Tu-

guria latere primo ſtruunt in montibus foramine ſuperne relicto, vnde lumen accipiunt. Altis præmuniuntur montibus.

Parapotamia, regio Tigri proxima. Plin. libr. 6. cap. 27. Stephano, vrbs Phocidis. Ciues Parapotamij.

Paraſius, filius Philonomiæ cuiuſdam, quæ cum paſtoris cuiuſdam concubitu prægnans facta gemellos enixa eſſet, Paraſium videlicet & Lycaſtum, metu patris abiecit in Erymanthum, vbi in concauam quercum delati lupam repererunt, quæ abiectis propriis eoſdem lactauit. Author Plutarch.

Parauæi, populi Theſprotiæ, ſic dicti, quòd iuxta Auum fluuium habitent. Rhianus libro 4. Theſſalonicorum.

Parcæ, deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem putantur Parcę à partu, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona malá que conferre cenſeantur.

Alij à parcendo κατ' ἀντίφρασιν, dictas putant, propterea quòd nemini parcant. Hæ autem tres eſſe finguntur, Clotho, Lacheſis, & Atropos, Erebi & Noctis filiæ: quarum primam colum volunt geſtare, ſecundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire, tertiam filum incidere: hoc eſt, vitam tempore ſtatuto abrumpere. Hinc Sorores lanificæ à poëtis appellantur. Apuleius ternarium Parcarum numerum à triplici tempore ductum exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem: & quod torquetur in digitis, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Lacheſim dictam eſſe putant, ab eo quòd λαγχάνω Græce, ſortior, deſignat. Atropon, quia verti, hoc eſt mutari aut flecti non poſſit, ab α priuatiua particula, & verbo τρέπω, quod eſt verto. Clotho, quoniam contorta & conuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλώθω, quod ſignificat neo, vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerũt, Nonam, Decimam, & Mortam.

Paremphis, vrbs Aegypti: Ciuis, Paremphites. Steph.

Parentalia, erant ſacra funeſta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum: cuiuſmodi ſunt, Anniuerſalia noſtra.

Parentium, Iſtriæ vrbs, Ptole. lib. 3. cap. 1. Vulgò *Parenzo*: Gentile, Parentinus.

Pareſitacini, populi montani, & latrones Perſis contermini. Strabo lib. 11.

Paretiaceni, gẽs in Media, Herodot. lib. 1. Meliùs Parætaca per æ, vt ſuprà.

Pariani, populi in Hellеſpõto qui Amorem inter deos venerantur.

Paricane, vrbs Perſica: Gentile, Paricanij & Paricãni. Steph.

Pariedrus, cõfractus maris à lęua Tauri montis.

Parienna, Ptolem. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Fridelt*.

Parilia, deę Palis feſta.

Parilitium, ſydus vulgò ita appellatum: quia eo oriente Parilia celebrantur. Peritiores hoc ſydus Hyadas vocant. Dicitur etiam Palilitium.

Paris, ridis, Priami Troianorum regis & Hecubæ filius, alio nomine Alexander appellatus: cuius matri, cùm illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, coniectores reſponderunt fore, vt filius quem in vtero geſtabat, cauſa eſſet Troiani excidij. Qua re cognita, Priamus puerum, vbi primum fuit natus, Archelao ſeruo exponendum tradidit. Contrà, Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutriretur à paſtoribus in Ida monte. Vbi cùm adoleuiſſet, Oenonem Nympham amauit, & compreſsit, ſuſcepitque ex ea duos filios. Porrò quum in dirimendis controuerſiis eſſet æquiſsimus, maximam iuſtitiæ famam ſibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerem diſceptatione de formæ præſtantia, propter aureum malum à Diſcordia ad Pelei nuptias illatum, in quo ſcriptum erat, Detur pulcherrimæ: iudex ſit conſtitutus. Quas cùm vidiſſet nudas, ſententiam tulit ſecundum Venerem, quę pulcherrimam fœminarum ſibi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas offerebat, ſapientia. præterea cùm eſſet fortiſsimus, in agonali certamine, quod ad Troiam agebatur, cùm alios omnes ſuperauit, tum ipſum etiam Hectorem: qui cùm grè ſe ret, à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiúmque in eum ſtringeret, Paris illi aperuit, ſe eius fratrem eſſe germanum, quod & allatis crepundiis probauit. Sic igitur cognitus, à patre receptus eſt. Deinde conſtructis viginti nauibus ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionem, in Græciam miſſus eſt, vbi a Menelao hoſpitio eſt ſuſceptus. Verùm cùm ille neceſſaria de cauſa in Cretam nauigare cogeretur, Paris ſibi occaſiõnem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperibat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Heleneſque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illámque etiam renitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Ex quo raptu deinde ſecutum eſt bellum Troianum, in quo, ſingulari certamine, cum Menelao congreſſus, cùm penè vinceretur à Venere pugnæ ſubtractus eſt. Poſtremò, Hectore & Troilo fratribus occiſis, cùm ipſe ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimùm valebat, Achillem

ſub

ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis in templo Tymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſiue (vt aliorum eſt opinio) à Philotecte occiſus eſt, poſt cuius mortem Helena Deiphobo nupſit. Hunc Homerus vbique parum ſtrenuum inducit, amoribúſque & citharæ, quam tractandis armis, aptiorem. Vnde eſt illud apud Ouidium in Epiſtola Helenes,

Bella gerant alij, tu Pari ſemper ama.

Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam condi tam 660.

Paris Hiſtrio, libertus Domitiæ, Neronis amaſiæ, qui ſolebat Neroni luxus intendere cœnæ tempore, eiúſque animum demulcere. Cornelius Tacitus Trãquillus ſcribit à Nerone eum fuiſſe interfectum, quaſi grauem aduerſarium. Idem ſcribit Domitianum vxorem repudiaſſe, Paridis Hiſtrionis amore perditam.

Pariſades, rex Ponti, ſub Darij vltimi & Alexandri Macedonis tempora.

Pariſij, ſiorum, populi inter Celtas, qui Senonen ſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis, Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nũc Pariſienſem, epiſcopalem vrbem inhabitant, poſitam in inſula fluminis Sequanæ Cæſ. libr. 6. Comment. Ptolem. libr. 2 cap. 8. A Portum verò & iuxta Sequanam Pariſij: & vrbs, Pariſiorum Leucotecia, vulgò *Paris*.

Parium, ciuitas Aſiæ, in regione Myſiæ: ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus, vir memoratu dignus. Strabo libro 10. & 11. Pomponio Bithyniæ, Ptolem. Plinio, Straboni, Propontidis in Helleſponto oppidum, à Mileſiis, Erythræis, Pariiſque conditum. Stephanus à Pario Iaſonis filio nominatum ait.

Gentile, Parius. Ciuis, Parianus vel Parianeus. Iuxta hoc, teſte Plin. lib. 7. cap. 2. gentes ſunt, quæ Ophiogenes vocantur, ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & manu impoſita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit, quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido, Plin. lib. 36. cap. 5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & induſtria.

Parma, nomen fluuij, à quo vrbs inter Placentiam & Cremonam ſita, Parma appellata eſt, Plinius lib. 2. cap. 1. Hæc patria fuit Caſij poëtæ & Macrobij viri ingenio & doctrina præſtantis: Gentile, Parmæus, Parmanus, vel Parmenſis.

Parmena, nomen diaconi. Act. 6.

Parmenides, Eleata philoſophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocauítque Parmenidem, ſiue de Ideis. Hic carmine Phyſiologiam expreſsit, ſicut Empedocles & Heſiodus duplicem eam eſſe dixit: vnam quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primus deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Lucifer rum & Heſperum: alij Pythagoram dicunt. Suid. Diog.

Parmenio, inter Alexandri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarchus.

Parmeno, apud comicos, nomen viri, quaſi deſes, à παρὰ & μένω, maneo.

Parnaſſus, mons Phocidis Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorum vnum Thithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Cithæron autem & Helicon, quos Seruius malè putauit eſſe Parnaſſi iuga, montes ab hoc diuerſi & diſiuncti ſunt: ille circiter quindecim paſſuum millia, Cithæron verò triginta, ab eo diſtans.

Ouidius 1. Metamorphoſeon. In hoc monte rupes vel maieſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit, vndique ferè præceps in formam theatri. Hic eſt Apollinis Delphici templum, hic fons Caſtalius, Muſis ſacer.

Hic habitauere Pieres, natio Thracia. vnde Pierius mons & Pierides Muſæ. Sub Parnaſſo habitauerunt Hyantes populi. Vnde aquæ Parnaſſi fontis, Hyantida dicuntur. Hic fontes Aticam verſus, Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnaſsius, ſia, ſium: Nec tantùm Phœbo gaudet Parnaſsia rupes. Parnaſſus, Stephano mons Delphorum. Incola, Parnaſsius: fœmininum, Parnaſsia, Parnaſsias, Parnaſsis.

Poſſeſsiuum, Parnaſsiacus. Vocabatur autem prius Larnaſſus, quòd Larnax, id eſt arca Deucalionis illuc appuliſſet. Alij à Parnaſſo vate dictum volunt, qui primus in Pythius vaticinatus ſit. Steph.

Parnes, mons Atticæ: vnde Parnetius. Steph.

Parnopius, Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſiue à mure qui apud Aeoles παρνοπίων dicitur: ſiue à culicibus, qui ſic apud Bœotios nominãtur. Pauſanias Parnopium vocat, quod infeſtas agro Athenienſi locuſtas, hoc eſt παρνοπὰς de regione propulſauerit.

Parnetes eſt cognomen Caliſtrati Athenienſium principis: qui quia inſtituit, vt in iudiciis & concionibus numuli diſtribuerentur, datus eſt Prouerb. locus, Obolum reperit Parnetes.

Parnus, quidam qui ob amiſſam nauiculã, cum obuiis quibuſque litigabat. Hinc Adagium, Diſceptare ob Parni ſcaphulam, id eſt, ob res minutulas, multum mouere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Parœtæa, regio prope mare rubrum: Incolæ, Parœtæi. Steph.

Paropaniſadæ, Ptolem. lib. 6. cap. 18. populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria, & ab Oriente parte Indiæ, à Meridie Arachoſia terminantur: ſic dicti à monte Paropaniſo, eis à Septentrione imminente. Torcaſtenſis, Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens. Stephan. ciuitas & mons Indiæ: Incolæ, Paropa-

missadæi, & Paropamissadæ.

Parorea, vrbs Arcadiæ, Ciues, Paroræatæ. Est etiam Macedonum vrbs: Gentile, Paroræi, vel Paroritæ. Steph.

Paros, insula maris Aegæi, vna Cycladum, XXXVIII M. passuum diitans à Delo: ita dicta à Paro, Iasonis filio, vel ab Arcade quodam Paro Parasij filio. Plin. libro 4. cap. 12. In hac insula marmor candidum proueniebat, ad deorum simulachra maximè expetitum: idque à loco Parium dicebatur. In ea est oppidum etiam Paros vocitatum. Diuersa eius diuersis temporibus nomina fuerunt, Pactia, Demetrius, Zacynthus, Hyria, Hyleessa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filiæ raptum Cereri prodidit: Ciuis, Parius: non, vt Apollonius habet, Parianus. Hinc natum est prouerbium, ἀναπαιάζειν, de illis qui pacta & conuenta violant. Stephanus, vel potius Erasm. in Chiliadibus.

Paros, insula Liburnorum. Steph.

Parparon, regio Aeolidis in Asia, vbi Thucydidem obiisse ferunt. Aliqui Perinem vocant. Ciuis, Parparonius vel Parparioniotes. Steph.

Parrhasia, Arcadiæ oppidum. Plin. libr. 4. cap. 6. non procul à Stymphalo, Lycaonis patria: à quo vniuersa Arcadia à poëtis quandoque Parrhasia appellatur.

Parrhasia, Stephano vrbs Arcadiæ: sic dicta à Parrhaso vno filiorum Lycaonis. Nicanor Parrasiam olim vocatam scribit, propter Lycaonis paranomiam, id est, impietatem erga Iouem: Ciuis, Parrhasius, Parrhasieus. Stephan. Item Parrhasis, gentile fœminini: vnde Parrhasidem Vrsam, pro Septentrionibus poëtæ vsurpant, respicientes nimirum ad Callisto Lycaonis Parrhasiæ regis filiam, in hoc sidus conuersam.

Parrhasius, pictor insignis, qui primus symmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatē oris expressit, & artificum confessione in lineis extremis palmam adeptus est. Vide alia eius opera apud Plinium quàmplurima: superatus tamen est à Timante in Aiace.

Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cùm ille detulisset vuas pictas tanto successu, vt in scenam aues aduolarent: ipse detulisse linteum pictum traditur, ita veritate repræsentata, vt Zeuxis alitum iudicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo ostendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipse aues fefellisset, Parrhasius autem se artificem. Plinius libro trigesimo quinto, cap. 10.

Parthaon, pater Oenei regis Aetoliæ, auus Deianiræ.

Parthenaspates, Parthorum rex à Traiano designatus, paulò pòst à Parthis pulsus est.

Parthenia, vicus prope Pontum, Stepha. Samos etiam olim sic dicta est. Idem.

Parthenium, vrbs Eubœæ, & alia Thraciæ: Gentile Parthenius & Partheneus. Steph.

Parthenius, mōs Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6. ita dictus à virginibus, quæ in eo Veneri frequenter sacra facere solebant.

Parthenius fluuius Paphlagonum, in Pontum Euxinum influens.

Parthenius, fluuius, Stephan. per mediam Amastrionorum vrbem fluit: sic dictus, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quòd placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quòd Virgo Palætini regis filia in eo submersa sit. Est etiam promontorium prope Heracleam.

Parthenius, poëta Nicæus, Suidæ, elegiacus, diuersorúmque metrorum: à Cinna in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumissus. Vixit vsque ad Tyberium Cęsarem, qui eius scriptis admodum delectabatur.

Huius Parthenij locos Virgilius quandoque mutuabatur: cuiusmodi est illud, Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Author Gellius. Fuit item alter Chius genere, filius Thestoris, qui vocabatur Chaos. Homero poëta progna tus: scripsit versus in laudem patris Thestoris. Suidas.

Parthenopæus, Vir, filius Meleagri & Acalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuisse filium, siue Melanionis, qui fuit rex Arcadiæ, & Thebana bella puer admodum pertiit, & in bello Troiano periit, eúmque apud inferos vidit Aeneas.

Parthenopæus, adolescens quidam formosissimus Statij amasius.

Parthenope, vna Sirenū, quæ præ dolore, quòd prætereuntem Vlyssem cum sociis in scopulos cantu pellicere non potuissent, in mare se præcipitauerūt. Harum aliæ alia in loca. Parthenope autē eò delata est, vbi postea condita fuit Neapolis, præclara vrbs Cāpaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthenope est appellata. Neapolim autem postea dictā fuisse hanc vrbem nonnulli putauerunt, quòd ab Augusto fuerit instaurata: sed hoc verum esse non potest. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi Philadelphi temporibus multis ante Augustum annis claruit, Neapolis hæc vrbs appellatur, & ciues ipsi Neapolitani: quos scribit quotannis ad tumulum Parthenopes faces ferre consueuisse. Verisimilior est itaque aliorum opinio, qui hanc vrbem à Cumanis conditam tradunt: qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum repetissent, nomen eius vrbi indidere. Sed postquam loci vbertate atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen consilium iniuere. Quo facto, mox immani pestilentia vexati, oraculo moniti sunt, vt nouam vrbem restituerent. Cui oraculo mo

lo morem gerentes, vrbem paulò antè dirutam, splendidius instaurarunt, & ex responsi verbis arrepto nomine, Neapolim hoc est, nouam vrbem appellauerunt. Hinc Parthenopæus, Parthenopæa, Parthenopæum. Vide Neapolis.

Parthenopolis, vrbs Macedoniæ, sic dicta à filiabus Gerasti filij Mygdonis, quæ cùm agrestes & inhumanæ essent, pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenæ hieron, id est Virginis templum. & Parthennacra, nomen loci & promontorij ante Cherronesum Bosphori vrbem. Strabo. vbi templum & simulachrum dæmonis cuiusdam est, locus patet stadiis centum. Incola Parthenius.

Parthia, Asiæ regio, ab Occasu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortu Ariane, à Meridie Carmaniæ desertis terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinacissimi olim nominis Romani hostes, qui Crassum insidiis circunuentum, cum vniuerso exercitu ad internecionem ceciderunt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hosti plurimum detrimenti afferebant.

Parthini, populi Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23. in descriptione Macedoniæ.

Parthus, vrb. Illyrica: Gentile, Parthenus.

Παρθὸς, Steph. regio Macedoniæ.

Paryssatis, Plutarch. Cyri filia, Artaxerxis mater, quæ famulam habuit Gygem nomine, qua vtebatur ad veneficia.

Paschalis 1. Romanorum pontifex XCVI. anno salutis 817.

Paschalis II. sub annum Christi 1100. multa bella gessit.

Paschasius, martyr, sub Genserico Gothorum rege supplicio affectus.

Pasiphaë, filia Solis, vxor Minois regis Cretæ, quam fabulæ ferunt tauri amore captam fuisse, Dædalique opera, qui lignea eam vaccæ inclusit, voti compotem factam Minotaurum peperisse, media parte hominem, reliqua taurum referentem: quod monstrum postea in Cretensi labyrintho Theseus dicitur interfecisse, Ariadnes ope adiutus.

Seruius Minois scribam tradit nomine Taurum, cum Pasiphaë mutuo eius amore capta, in Dædali ædibus concubuisse: expletisque legitimis mensibus, gemellos peperisse: quorum alter Minoi, alter Tauro scribæ similis extiterit: indéque factum esse locum fabulæ, vt Pasiphaë monstrum biforme traderetur peperisse.

Pasithea, theæ, siue Pasithee, es, quæ & Aglaia à quibusdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurynomes, soror Thaliæ, & Euphrosynes.

Pasithoë, Nympha marina, Nerei & Doridis filia. Hesiod. in Theogon.

Pasithoë, Atlantis filia ex Aethra.

Pasiteles, sculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plasticem matrem statuariæ sculpturæque & cælaturæ esse dixit, & cùm esset in omnibus his summus, nihil vnquam fecit ante quàm finxit. Plinius libro 35. capite 12.

Pasitigris, Plin. lib. 6. cap. 27. nomen quo Tigris fluuius, vbi remeauere aquæ, appellatur.

Passa vrbs Thraciæ: Gentile, Passæus. Steph.

Passala, nauale Mvlassensium: Gentile, Passalæus.

Passalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide Achemon.

Passanda, parua regio iuxta Adramyteum vrbem & Cisthenem: Gentile, Passandeus. Steph.

Passardagæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Astyagen. Si interpreteris, Persarum castra significat. Steph.

Passer, nomen loci, cuius meminit Martialis,

Non mollis Sinuessa feruidique
Fluctus Passeris, aut superbus Anxur.

Pasteris, Vrbs Aegypti. Ciuis, Pasterites. Steph.

Pastophori, sacerdotes sacrosancti Aegyptiorũ honoratiores cæteris. Dicti Pastophori, quòd ferant Pallium Veneris, cui nomen est Pastos. Pastophoros etiam Venus est appellata. Hinc Pastophorium, thalamus in quo habitat præpositus templi.

Pastor, presbyter castissimus, qui studio castitatis seruandæ matrem ad se venientẽ cella clausa repulit.

Pastor, cos. cum Aeliano, anno vrbis 915.

Patala, vrbs Indiæ, vnde Patalæus, & Patalemicus, Steph.

Patalus, insula vicina Cariæ: Gentile, Patalius, & fœm. Pataleis. Steph.

Patacion, vir quidam vsque adeò calumniator, vt leui de causa bonis viris calumnias struere et eóque turpi quæstu rem domesticam augeret. Hinc natum prouerbium, Patacione calumniosior.

Patara, vrbs Lyciæ, Patari opus, Strab. lib. 14. in qua Apollo hybernis sex mensibus oracula edebat. Seruius in illud Virgilij 4. Aeneidos, Nunc Lyciæ sortes, &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filię, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Pataræus, ræa, ræum. Alexander scribit Sallaciam puellam ex Ophionide, sacra Apollini in patera (sic cistam illi vocant) attulisse: videlicet bellaria, lyras, arcus & sagittas, quibus ille puer adhuc ludendo se oblectasset. Et cùm quiescendi gratia vas deposuisset, illud vento in mare abreptum ad Lyciorum Chersonesum delatum esse, ac illic à quodam illorum qui ex Salacia fugerant, inuentum, qui bellaria omnia cremauerunt. Itaque Chersonesum Apollini consecratam, & à patera, id est, cista, illic inuenta denominatam.

Patauium,

Patauium, ciuitas Venetię, recẽtiore nomine Padua appellata. Hanc Antenor fertur condidisse, cùm capta iam Troia, vnà cũ Heneris & Paphlagonibus in intimum maris Adriatici sinum sese contulisset. Vide Padua.

Patauium. Ptole. lib. 5. cap. 1. vrbs in Ponto siue Bithynia, quę hodie Polmen dicitur.

Patellarij, dij ita dicti, quòd Patellis, quę vasa erant in sacrificiis vsurpari solita, placarentur. Plautus.

Dij me omnes magni Minutię & Patellarij.

Et Ouidius,

Fert missos Vestę pura patella cibos.

Paterius, cos. cum Maximo, anno vrbis 1196.

Paterniana, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispanię vrbs, quæ vulgò *Pastrana* dicitur.

Paternus, consul cum Maximo, anno vrbis 985.

Patmos, insula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo, in mari Aegęo, quę, sicut Plinius scribit libro 4. capite 12. patet circuitu triginta millibus passuum, ad quam relegatum ferunt Iohannem Apostolum à Domitiano imperatore Romano, Apocalypsinque scripsisse in ea, Apocaly. 1. Eusebius libro 3. capite 18. Ecclesiastic. histor.

Patizites, vir Persa, magus, Smerdim fratrẽ suum similem Smerdi fratri Cambysis, Persarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas.

Patracorij, Ptolem. libro 2. cap. 7. Galliæ populi, Vulgò *Perigort*.

Patræ, arum, ciuitas in Achaia, quam Pausanias Aroen dici prius solitam affirmat, mox a Patreo mœnibus ampliatis nomen accepisse, quod nunc habet. Plinius libr. 4. cap. 4. Ciuis, Patreus.

Patrasis, vrbs Pontica. Gentile, Patrasites, Patrasius Patrasieus. Steph.

Patriamphes, vir Persa, Xerxis auriga. Herodot. libro 7.

Patricius, vicus Romæ dictus, quòd ibi Patricij habitauerunt iubente Seruio Tullo, vt si quid aduersus ipsum molirentur, ex locis superioribus opprimi possent.

Patricij, dij octo erant Ianus, Saturnus, Genius, Pluto, Bacchus, Sol, Luna, Tellus: qui & ipsi magnos in mundi administratione gerere putabantur magistratus.

Patricius, consul cum Hypatio, anno ab vrbe 1254.

Patrigadę, locus Persicus: qui inhabitant, similiter. Steph.

Patroba. Nomen viri. Rom. 16.

Patroclides, assentator Philippi Macedonum regis.

Patroclus, Menœtij filius & Stheneles, qui occiso per ludum astragalorum Cleonymo, seu, vt aliis placet, Arane Amphidamantis filio, solum vertens, in Phthiam venit, vbi à Peleo propter generis propinquitatem susceptus est, & vnà cum Achille apud Chironem educatus, cum eodem arctissima amicitia iunctus vixit: postea etiam cum Achille ad expeditionem Troianam profectus est, vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confossus, occubuit. Quod cùm resciuisset Achilles, tametsi propter ereptam sibi ab Agamemnone Briseida bello abstinere omnino constituisset, nihilominus mutato proposito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quieuit ex animo, quam socij mortem crudelissimè vindicasset. Homerus postremis libris Iliad.

Patrocli, insula iuxta Atticam est. Inde Patroclonesius. Steph.

Patronus Volusianus, consul cum Gallieno Augusto, anno vrbis 1013.

Patrœcion, quispiam infamis calumniator: cui cùm mos esset bonis viris calumnias struere, atque hoc tam fœdo quæstu parare rem, tandem comprehensus conuictúsque pœnas capite luit. Huic fuit præcipuum studium, probati nominis iuuenibus negotium facessere. Idé populatibus comitiis lapidatus est, quòd fur esset, & ędium perfossor. Vide Prouerbium Patrœcione calumniosior.

Pattagia, fluuius Siciliæ ἀπὸ τῦ παττάγης, id est, à sonitu: nam per saxa fluens clamare videtur.

Patulcius, dictus est Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

Patumus, vrbs Arabiæ. Gentile, Patumius vel Patumenus. Steph.

Patycus, vrbs Oenotrorum mediterranea. Gẽtile Patycites. Steph.

Paulinus, Nolanus episcopus adeò misericors, vt, cùm in captiuis redimẽdis omnes fortunas suas effudisset, filium viduæ mulieris corpore suo in eius vicem seruituti addicto, redemerit, Diacon.

Paulinus, cos. cum Ioanne, anno vrbis 1251.

Paula, Romana quædam mulier, quæ mortuo marito, suas facultates indigentibus erogauit.

Paulus, cognomen familiæ Aemiliæ.

Paulus, Christi Apostolus, satis notus.

Paulus, pontifex Romanus nonagesimus, anno salutis 757.

Paulus II. pontifex, anno salutis 1494.

Paulus Afiarta, præfectus vrbi Rom. sub annum Christi 769.

Paulus Guinisius, Lucæ dominus, dolo suorum ciuium captus, ad Mediolani ducem perductus, diuturno carcere afflictus est, sub annum Christi 1429.

Paulus Fab. Priscus, consul cum L. Vitellio, anno vrbis 786.

Paulus Samosatenus, Antiochenus pontifex idémque hæreticus, CHRISTVM è cælo descendisse negauit.

Paulus primus Anachoreta, cui in latebris solitariam

litariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatũ panem afferebat. Quum autem eò veniſſet Antonius, vt Paulũ ipſum videret, coruus integrum attulit panem, & propter nouum hoſpitem cibum duplicauit.

Pauſanias Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primus pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat. &, quod deterius eſt, conuiuis vti ſcortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum ſæpe queſtus, cùm eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

Pauſanias, Ceſarienſis Grãmaticus, æqualis Ariſtidi, ſcripſit de conſtructione librum vnum, problematum item vnum. Suid. Philoſtr.

Pauſanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorũ dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmoniis geſsit. Contra Athenienſes, qui bellum excitauerant, miſſus, eos pacatos reddidit ciectis ex vrbe decem tyrannis.

Pauſanias, rex Macedonum, Olymp. 95.

Pauſias, pictor Sicyonius, Brietis filius, Pamphyli Macedonis diſcipulus, qui Glyceram corollarum textricem adamauit, eámque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectentem: quod opus ex argumento Stephanoplocon appellauit. Hinc Pauſiacus, ca, cum. Hic pictor primus, lacunaria & cameras pingere inſtituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

Pauſilypum, villa Campaniæ, ſic dicta ab amœnitate, non procul à Neapoli, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, hoc eſt, à curæ mœroríſque ceſſatione.

Pax Iulia, Ptol. Luſitaniæ vrbs.

Pazaites, Turcarum imperator, Conſtantinopolim decem annis fruſtra obſedit.

Pazaites, x. Turcarum imperator, aduerſus Aegyptios infeliciter pugnauit, felicius aduerſus Chriſtianos: quibus Methonen, Naupactum & Dyrrhachium ademit: tandem à filio Selimo, imperio pulſus eſt.

P E

Peda, vrbs Auſoniæ: Gentile, Pedanus. Steph.

Pedæus, Antenoris filius nothus. Hom. Iliad. 5.

Pedalij, Indorum populi, qui in ſacrificiis nihil aliud à deo petebant, quàm iuſtitiam, arbitrati ſe omnium rerum compotes futuros ſi eam conſequerentur.

Pedana, regio Italiæ, non procul à Roma, dicta à Pedo, ant quo oppido.

Pedaſa, Vide Pegaſa.

Pedaſus, Homero libro 6. Iliad. Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater Aeſepi ex Abarbarea Nympha. Eſt & eius nominis ciuitas, Pylo vicina, vini feraciſſima, vt idem Homer, eſt author lib. 9. Iliad. Vide Corone & Pegaſus.

Pedaſus, vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad 16. quem præ cæteris egregium tanquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podagre inter equas rapidiſsima, cùm in verno prato paſceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: eóque ventos, vnde originem traxerat, curſu, & quaſi volatu æquabat.

Pedias, tribus Atticæ, Steph.

Pediani, Vide Trachea.

Pedieis, vrbs Cariæ. Gentile ſimiliter, vel Peditæ.

Pedniliſſus, vrbs Piſidiæ: Gentile, Pedniliſſeus. Stephanus.

Pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo Conſule captum. Liu. lib. 2.

Pegæ, vicus Megarenſium: Incolæ, Pegæi. Eſt & vrbs in Cyrenia Cypri. Steph.

Pegaſa, vrbs Cariæ: aliqui nõ rectè Pedaſa perſcribunt. Ciues, Pegaſei.

Pegaſæ, Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictum eſt. propter quod nauis longa Argonautarum Pegaſæa nuncupatur, quòd Iaſon, qui eam ædificauit, fuit filius Aeſonis fratris Peliæ, regis Theſſaliæ. Hinc Pegaſicus ſinus, in Theſſalia appellatus.

Pegaſides, Muſæ dictæ à fonte, qui πήγη dicitur quem Pegaſus ictu vngulæ fingitur aperuiſſe.

Pegaſides, Nymphæ, quæ & Naiades.

Pegaſus, (ſed videtur Pedaſus legendũ per d, vt etiam Gentilia) vrbs ſupra Idam, quam Achilles diripuit. Ciuis, Pedaſeus, & patronymicum Pedaſides. Steph. Fuit item Pedaſus, vnus ex equis Achillis: quem euerſis Thebis Eetioneis, equis ſuis immortalibus comitem addidit, vt placet eidem Hom. lib. 16.

Pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus, ita dictus ἀπὸ πηγῆς, id eſt à fonte, quòd iuxta πηγὰς, id eſt, fontes Oceani natus ſit, vbi Gorgones habitabant. Hic cùm in Helicona euolaſſet, ſaxum vngula feriens aperuit, qui ex eo Hippocrene, id eſt, fons equinus eſt appellatus. Poſtea verò cùm ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophonte, qui id temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cúmque is rerum terreſtrium tædio ductus, in cælum euolare conaretur, indeque terram deſpiciens, timoreque perculſus è ſublimi decidiſſet, Pegaſus nihilominus curſum feruans, in cælum dicitur euolaſſe, ibique inter ſidera conſtitutus, Arcticum circulum ſpectare, pedibúſque æſtiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangere, & Aquarij manum dextram cerui ci ſuę adiungere. Fuit & hoc nomine Iurifperitus: vnde & Pegaſianum Senatuſconſultum. Pomp. de Orig. iuris.

Pegaſus, Triarchi filius, cuius nauis Pegaſę monumentum accepit. Eſt & viri nomen, apud Maronem

Maronem lib. 11.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus, & illecebris primum deditissima, vt quæ nulli rei attentius vacaret, quàm corpori comendo. Tandem tamen meliore ducta spiritu, aspernari cœpit quod ante amabat maximè.

Pelagiæ, septem insulæ, in Sachalite sinu Indiæ. Stephanus.

Pelagius, Hæresiarcha, sub annum salutis 415.

Pelagius, Pont. Max. quinquagesimus octauus, anno Christi 555.

Pelagius 11. anno salutis 583.

Pelagius, Hispaniæ rex, aduersus Saracenos electus, anno salutis 710.

Pelagonia, regio Siciliæ: Gētile, Pelagonæus: Incolæ, Pelagones. Steph.

Pelasgia, regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, versus Achaiam, olim Thessalia dicta, inter duo maria propter angulosos recessus. Plin. lib. 4. cap. 4. A qua Pelasgi populi, quasi Pelargi, id est ciconiæ, quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerunt: vel à Pelasgo Iouis filio. Plin. lib. 4. cap. 36. Vide PARRHASIA. Stephano, regio est τῶ ἄργους, à Pelasgo quodam condita. Gentile masculinum Pelasgus, non autem Pelasgius: licet in fœminino vsurpetur Pelasgia & Pelasgiotis, masculinum quoque Pelasgiotes. Hinc Argos Pelasgicum & Pelasgiacum. Stephanus. Poëtæ tamen Pelasgos indifferenter vsurpant pro quibusuis Græcis. Steph. Delum insulam, olim Pelasgiam dictam meminit. Item Illam Lesbi vrbem, & aliam in Creta pensilem, quæ aliàs Larissa.

Pelasgis, regio est Achaiæ, vndique à mari remota, quæ prius Drymodis dicebatur. Inde Pelasgus, ga, gum. Dicta quoque est Pelasgis Arcadia, vt annotat Hermolaus in Plinij castigationibus, à Pelasgo rege, magno & sapiente viro, scilicet quia vitæ cultioris eius author fuisset, & victum ex stirpibus herbarum, arborúmque frondibus tranſtulisset ad glandem, maximéq; fagineam. Steph.

Pelasgis Ceres dicta est à Pelasgo Driopæ filio, Paleph.

Pelasgus, rex Sicyoniorum XXV. anno ferè ante Romam conditam 430.

Pele, nomen duarum ciuitatum Thessaliæ: quarum vna Eurypylo, altera Achilli parebat. A Pele fit Pelcia.

Pele, parua insula quædam: Gentile, Pelæus. Stephanus.

Peleces, vrbs in Libya: Gentile, Pelecites, Stephanus.

Peleg, siue Phaleg, filius Hebri, pater Ragul. Geneſis 10.

Pelegonius heros, Vide Pelagonia.

Pelethronij cognominati sunt Lapithæ, à Pelethronio oppido, Pelio monti subiecto. Hi primi omnium frænorum vsum inuenisse dicuntur, & domandorum equorum artem. Seruius in illud Virg. 3. Georg.

Fræna Pelethronij Lapithæ, gyrósque dedere.

Est item oppidum Thessaliæ. Stephano, mons Thessaliæ: Incola, Pelethronius.

Pelethronius, nomen eius, qui primus (vt scribit Plin.) frænos & strata equorum inuenit.

Peleus Aeaci, & Aeginæ filius, qui ex Thetide genuit Achillem, qui Pelides dicitur.

Pelias, liadis, Achillis hasta, quam nemo præter Achillem vibrare ob magnitudinem poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuspidatam fuisse ferunt.

Pelias, lię, filius Neptuni & Tyrus, Salmonei regis filiæ, frater Aesonis, & Thessaliæ rex: qui Iasonem fratris sui filium, cuius indolem formidabat, cùm eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen consilium tantùm abest vt illi ex sententia succesſerit, vt aureo vellere potitus Iason magna cum gloria in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum suarum manibus sit interfectus, idque instinctu Medeæ, quæ integræ ætati se illum restituturum simulabat. Ouid. 7. Metamorph.

Peligni, populi in quarta regione Italiæ, Marsis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ouidij poëtæ patria. Ibi pessima nascuntur vina. Inde Pelignus, gna, gnum.

Pelignianus, Cōsul cum Pompeiano, anno vrbis 983.

Pelinna, vrbs Thessaliæ in Phthiotide, à Pelino Oechalei filio dicta.

Pelinus. Vide PELINNA.

Pelion, Thessaliæ mons, in sinum Pelasgicum incumbens, verticem habēs pineto, reliquam partem querneo nemore tectam.

Pelion, Stephano, vrbs Thessaliæ. Inde Peleus, Pelieus, Pelites, Peliotes. Et fœminina, Peliotes, Pelia. A mōte verò eiusdē nominis, gentile fœminum fit Pelias: vsurpatur etiam Pelioticus possessiuum.

Pelion, ciuitas Illyriæ: Gentile, Pelenus. Steph.

Pelius quidam, quem Acastus Peliæ Iasonis patrui filius falsò apud se de stupri appellatione ab vxore accusatum, in Pelio monte omnibus armis spoliatum, feris deuorandum reliquit. Vide ACASTVS.

Pella, vrbs Macedoniæ, in litore Aegæi maris, illustrata maximè natalibus Philippi Macedonum regis & Alexandri. Vnde vterque Pelleus à Poëtis cognominatur.

Pella, vrbs Thessaliæ, Achaiæ, Cœlesyriæ, quæ & Butis vocabatur. Macedonica verò Bunomus antea dicebatur, & Bunoma, deinde Pella à conditore. Ciuis Pellæus: Gentile, Pellenus.

Pella, mons Aethiopiæ.

Pella, ciuitas Syriæ, quæ alias Apamea, à Pella Macedoniæ sic dicta, Stephano. Hæc & Berenice postea dicta est.

Pellæa, gula apud Martialem pro deliciis Macedonicis. lib. 13.

Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:
Pellææ prior est gloria nulla gulæ.

Pellæneus mons in Chio, & possessiuum Pellenæus similiter. Steph.

Pellene, oppidũ Achaiæ, Strab. lib. 8. quod à mari LX. stadia distat, à quo Pellenæi populi. Et Pellenæa vestis: versa in prouerb. de prisco cultu: Item lanæ Pellenicæ. Vide Eras.

Pellene, vicus, Strab. à quo Pellenicæ, vbi Chlænæ vestes ad agonas victoribus præmia proponebantur.

Pellina, Vide PELLENE.

Pelodes, sinus Susiæ insulæ, Vide TAXIANA.

Pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam: Gentile, Pelopeus. Steph.

Pelopæa, Thyestę filia, quę à patre grauida facta insigni forma infantulum peperit, quem tecẽter natũ, ne turpitudo sua palam fieret, feris deuorandum in syluis reliquit. Euenit tamen, diis ita volentibus, vt pastor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui misericordia motus, domum suam illum detulit, lactéque caprino educauit: vnde & Aegisthus appellatus est.

Pelopidas, Lacedæmonius vir clarissimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.

Peloponnesus, nobilissima totius Europæ peninsula, Isthmo angustissimo Græciæ annexa, inter duo maria, Aegæum & Ionium, platani folio similis, angulosis recessibus duos efficiens sinus, ab ortu Saronicum, Crissæum, siue Corinthiacum ab occasu, sex millium angustiis diremptos: olim Apia & Pelasgia appellata. Postremò Peloponnesus dicta à Pelope Tantali filio, qui cùm Oenomaum Eleorum regem curuli certamine superasset, Hippodamiam filiam eius vxorẽ duxit, regnúmque dotale accepit: totámque illam peninsulã Pelopõnesum appellauit, vt latius docebimus in dictione sequenti.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis, & Taygetes filius: cuius pater cùm deos in terris peregrinantes hospitio excepisset, vt certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur, filium suum illis epulandum apposuit: à cuius esu cùm dij cęteri abstinuissent, sola Ceres humerum eius dextrum assumpsit. Quem cùm Iupiter deinde ad vitam reuocasset, eburneum humerum ei restituit. Hic cùm postea adoleuisset, in Elidem se contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cùm filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eámque formosissimam, & regni totius hæredem, iisque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quòd à genero suo se interfectum iri intelligeret. Hanc ita que rationem excogitauit, vt procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velocissimos, ex ventorum flatu procreatos) eámque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem subiret. Cúmque iam multos certamine victos neci tradidisset, tandem Pelops amore Hippodamiæ incensus, cùm equis suis parum fideret, Myrtilum Oenomai aurigam pecunia corrupit, vt axes fragiles curtui subiungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidia fracto curru collapsus, membrisque omnibus ex ruina collisis, cùm se morti vicinum esse animaduerteret, Pelopem orauit, vt vicem suam vleisceretur.

Cui ille morem gerens, Myrtylum perfidię prę mium importunius exigentem in mare præcipitauit, quod deinde de nomine eius Myrtoum est appellatum. Pelops autem vxore & regno potitus, vniuersam Cherronesum à nomine suo Peloponnesum appellauit. Strabo libro 8.

Peloria. Vide Azotus.

Peloris, idem quod Pelorus.

Pelorus, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod in Italiam vergens, Scyllæ aduersum est: ita dictum à Peloro Annibalis gubernatore, quem is, in Syriam fugam parans (vt Pomponio placet) ibi interẽmit, se ab eo proditum ratus, eò quòd procul intuenti continua videbantur esse littora, pelagúsque minimè peruium. Valerius libro 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à Petilia soluens, in Africam reditum parabat, à suis reuocatus, vt patriæ periclitanti opem ferret aduersus Scipionem. Quæ sententia videtur multò verisimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotij: nisi quis hoc prætexat, vi tempestatis eò fuisse appulsum: quanquam legimus etiam antè Pelorum dictum.

Peltæ, vrbs Phrygiæ: Gentile, Peltenus. Steph.

Pelus, insula iuxta Cium: Gentile Pelusius. Steph.

Pelusiotæ, populi Pelusium habitantes.

Pelusium, sij, oppidum in extrema Aegypti ora, quæ Casiotidi contermina est: à quo & extremum Nili ostium, quo Aegyptus ab Asia terminatur, Pelusium, seu Peluziacum appellatum est. Hanc vrbem condidit Peleus, Achillis pater, monitu deorum, post fraternæ cædis lustrationem. Hinc fit Pelusius, sia, sium, & Peluziacus, ca, cum: eius ambitus fuit xx. stad. Virgil. 1 Georgic.

Nec Peluziacæ curiam aspernabere gentis.

Martial.

Accipe Niliacum Peluzia munera gentem.

Pempte, vrbs Aegypti, inde prefectura Pemptitis Steph.

Penates Seruio, omnes dij qui domi coluntur. Virg. Sic dicti sunt, inquit Cic. de Nat. deor. 2. quòd penes nos nati sint, vel quòd non longè absunt ab hac vita, siue quòd penitus insident.

Peneleus,

Peneleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus. Hom. Iliad. 2. Vide Penelus.

Penelope, Icarij filia, Vlyssis vxor, inexpugnabilis castitatis mulier, totiúsque pudicitiæ exemplar, quæ absente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, vt fidem quam viro discedenti dederat, secundis nuptiis violaret. Cùm autem proci acrius instarent, atque adeò vim illaturi viderentur, tantùm moræ ab illis sibi pepigit, quantùm telæ, quam tum in manibus habebat, absoluendæ sufficeret. Quod cùm impetrasset, mulier astuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat: eóque commento eorum cupiditatem in reditum mariti distulit: qui ab illa sub mendici habitu hospitio susceptus, procos ad vnum omnes interemit. Hom. in Odyss. Dictam autem volunt Penelopen ab auibus, quæ Penelopes dicuntur, siue Meleagrides, cùm antè Arnea diceretur, quasi abiecta & repudiata. Ferunt enim cùm ab Icario, Peribœáque parentibus esset exposita, ab hoc auium genere fuisse educatam.

Penestæ, populi Thessaliæ. Steph.

Peneiæ, fluuius Thessaliæ, inter Ossam & Olympum decurrens, collibus dextra, lævâque molliter curuis. In eo cursu sunt Tempe, ad quinque millium passuum longitudinem, & fermè sesquiiugeris latitudinem extensa. Ouid. 1. Metam. Strab. lib. 7. 8. & 9. Plin. lib. 4. cap. 8. Hinc Peneus, nea, neum: & Peneius, a, um, per quatuor syllabas: vnde Daphne ab Ouidio Peneia dicitur, quòd in Penei fluminis ripa in laurum fuerit commutata.

Penna. Vide PINNA.

Pentapolis, Syriæ regio ad Orientem Iudææ, à quinque ciuitatibus, Sodoma, Gomorrha, Adama, Seboim, Segor, quibus olim fuerat inclyta appellata, igne & sulphure euersa, Gen. 13. & 19. Hanc regionem, vt Solinus scribit, de cælo tactam testatur humus nigra, & cinere soluta. Nascuntur ibi poma quæ comedi non possunt, licet matura videantur, quòd leniter manibus pressa fumum exhalent, & in puluerem fatiscant.

Pentapolis, regio in Libya, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plinius libro quinto, capite 5. Cyrenaica, inquit, eadem Pentapolitana regio, illustratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè quinque, Berenice, Arsinoë, Ptolemaide, Apollonia, ipsa Cyrene.

Pentateuchus, sic vocantur à Græcis quinque libri Moysi, Genesis, Exodus, Leuiticus, Numeri & Deuteronomium.

Pethesilea, Amazonum regina, quę, teste Iustino libro 2. Otrera, siue (vt alij) Orithyæ successit in regno: eiúsque Troiano bello inter fortissimos viros, cùm auxilium aduersus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Hæc, vt ait Seruius, dicta est furens, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se ceruam ferire. cùm Troianis opem ferret, ab Achille occisa est. Prima (inquit Plinius) securim inuenit.

Pentele, vicus in Antiochide tribu: possessiuum, Pentelicus.

Pentheus, Ouid. in Metam. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm liberi patris sacra aspernaretur, ira numinis, matre & sorore in furorem versis, laceratus est. Inde Pentheus, thea theum.

Penthile, vrbs Lesbi, à Penthilo quodam. Steph.

Penthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas oborta tempestate amisit. Ipse verò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. lib. 7.

Peparethos, insula vna Cycladum, cum vrbe eiusdem nominis. Ciuis, Peparethius, fœm. Peparethis. Steph.

Pephnō, vrbs Laconiæ. Apollodorus insulâ esse scribit. Vsurpatur etiam in fœmin. no & neutro genere. Hinc Pephnius, Pephnites, Pephnæus. Steph.

Pera, vrbs Pisidiæ. Gentile. Peræus. Steph.

Peræa, Plin. lib. 5. ca. 14. Iudęę pars vlterior, Arabiæ & Aegypto proxima, asperis dispersa montibus & à cæteris Iudæis Iordane amne discreta. Vide Nisibis. Est & Syriæ oppidulum, & regio Corinthi: Gentile, Pereæus. Steph.

Perantia, vrbs Aetoliæ. Steph.

Perębus. Vide Perrhębe.

Perasia. Vide Castabala.

Perce, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Perces, Hispanię fluuius, ab incolis sic dictus, alias Bætis. Steph.

Percope, ciuitas iuxta Pontum, quę Troianis auxilium misit. Hom.

Percote, tes, quę & Percope olim dicta fuit, vrbs Troadis. Steph.

Percosius, Troianorum amicus, omnium longè doctissimus scientia diuinandi futura. Cuius filij Adrastus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna solicitudo à morte subtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erant, proficiscerentur. Illi enim (nam sic misera fati necessitas trahebat) nec parere imperio, nec credere consilio senis toties monentis voluerunt.

Perdiccas Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem successit, tanta vir audacia simul & fortitudine, vt leæna præsente, catulos è cubili per vim auferret. Aelian. de varia historia.

Perdiccas IIII. Macedonum rex. Olymp. 11.

Perdix venator fuit infando matris Polycastes amore correptus, quam & contaminauit, vnde

vnde Perdicis libido abiit in prouerbium pro Efferata, turpi ac infami: Autor Cæl.

Perdix, dicis, Dædali nepos, quem, cùm serræ vsum primus reperisset, à patruo inuidia percito, ab excelsa quadam turri ferunt præcipitetum, deorúmque misericordia in auem sui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat sublimia, humi nidum construens, Ouid. 8. Metamorph.

Peregrinus, Consul cum Aemiliano, anno vibis 996.

Perennius, præfectus prætorio, sub Commodo imperatore, eiúsque satelles crudelissimus. Lampr.

Perfector Iupiter & Perfectius Iuno dicti sunt, quòd hi primi duces perfectoréque rerum omnium crederentur.

Perga, oppidum in Pamphilia, à quo Diana Pergea dicta est, propter templum illi dicatum. Pomp. libro 1. Apud Stephanum Diana Pergasia nominatur.

Pergama, morum, arces Troianæ, quę quoniam altissimæ erant, omnia alta ædificia pergama sunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipsa Troianorum vrbe, quæ propriè Ilium fuit appellata. In eadem etiam significatione legitur pergamos siue pergamus.

Hinc pergameus, mea, meum, hoc est Troianus.

Pergæa Diana à Perga oppido Pamphiliæ, vbi templum habebat operosissimum & in eo fiebant celeberrima quotannis festa.

Pergamum, siue Pergamus, ciuitas Asię insignis, diu sub Attalicis regibus fortunata, & postea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vsus inuentus est, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur, ab Attalo, vt Aelianus, vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris & Apollodorus fuit.

Pergamum, Idæ promontorium: vt Pergamus, ciuitas minoris Asiæ thesauros seruabat Lysimachi Agathoclis filij, qui vnus fuit ex successoribus Alexandri, Strabo lib. 13.

Pergantium, vrbs Ligurum: Gentile, Pergantius. Steph.

Pergase, vicus in Erechtheide tribu: Incola, Pergaseus. Stephanus. De Pergasia Diana, Vide PERGA.

Perge, Vide PERGA.

Perialla, antistes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.

Periander, Corinthiorũ rex, vnus é Septem sapientibus, Cypselo patri in regno successit, regnauit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perseueraret, quum esset sapiens: respondit, & sponte, & inuitum cedere, periculosum: Crudeliter igitur & magna suspicione agebat, stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes vsque formidans. Quapropter continuò erat in bellis, naualibus præsertim. Dicitur & Isthiũn voluisse perfodere, & vxorem adeò dilexisse, vt etiam cum mortua concubuerit. Scripsit ὑπόμνημα, id est, humanæ vitæ præcepta. Huius illud est, Iram compesce. Diogenes, Suid.

Peribœa, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nausithoum suscepit, Alcinoi patrem, Hom. 7. Odyss.

Pericles, vir clarissimus Athenienſis, qui rempublicam quadraginta annis gubernauit. Polebat enim autoritate & eloquentia. Olympium poëtæ comici vocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere videretur. Habuit in administratione reipublicæ aduersarium Thucydidem Milesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus, diis vota faciebat, ne verbum se imprudente aut inuito effligeret, quod ad rempublicam minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magistratu collegam, ac simul ali quando nauigasset, collaudassétque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graues sermones: Non solum, inquit ô Sophocles, magistratum decet manus, sed etiam oculos habere continentes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ędificiis erogasset, ipse ad populum dixit, Si ita eis videretur, de suo erogaturum, modò eius nomen inscribi in operibus paterentur. Respondere, sumptus omnino fieri debere.

Periclymenos, Nelei filius, frater Nestoris & Chromij, Homero 11. Odyss. Cui à Neptuno auo concessum erat, vt in quas ei visum esset, formas se posset transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipse in muscam versus, ab Hercule consilio Palladis, quæ illum prodebat, clava interfectus est: quum ille aculeum Herculi, ceu solent muscæ grauiores, immisisset. Ouid. lib. 12. Metam. fabulatur Periclymenum in Aquilam versum ab Hercule, quem plurimum vnguibus vncis infestabat, sagitta insublimi confossum.

Perillus, Athenienſis, faber ingeniosissimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricauit: cui ianuam in latere posuit, vt quum incluſus reus subiectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem, videretur emittere: pro quo inuento, cùm munus à crudelissimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, postulasset, in eo ipse vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno iussus, ac suppositis ignibus exustus est. Plinius libro 34. capite 8.

Perine, Vide Parparon.

Perinthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ

cię metropolis, quę hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio Constantinopolitano cognominata: in qua Vespasiani, Domitiani, Antoniníque palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno marmore magnum & mirandum: quod inter septem orbis miracula numeratur.

Perinthij, Perinthi ciuitatis incolæ circa Hellespontum, authore Herodo. circa initium libri 5. Inde Perinthius, thia, thium.

Perion, fluuius iuxta Indicum sinum, vbi Chadramotiæ habitant. Steph.

Peripatetici. Philosophi Athenis, quorum originem ita assignat Cicero Academicarum quæstionum libro primo, Platonis autem authoritate, qui varius & multiplex & copiosus fuit, vna & consentiens duobus vocabulis Philosophię forma instituta est Academicorum & Peripateticorum, qui rebus co. gruentes nominibus differebant. Nam quum Speusippum sororis filium Plato Philosophiæ quasi hæredem reliquisset, duos autem præstantissimos studio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritem: qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt qui disputabant inambulantes in Lycio: illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant & sermones habere soliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate compleri, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

Periphanes, nomen comici Græci.

Periphas, phantis, Thessalus quidam, pater Lapithæ: à quo Lapithę nomen acceperunt. Stephanus.

Periphas, Virg. nomen cuiusdã ex comitatu Pyrrhi, quem vnà cum illo Priami regiam oppugnantem inducit. 2. Aeneid.

Peristenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.

Peripoltas, vates fuit ex Thessalia, qui Ophelten regem suósque in Bœotiam populos deducęs, familiam multis deinde temporibus nobilissimam ex se reliquit.

Peristere, vrbs Phœnicum. Gentile, Peristerites. Stephanus.

Perithœdæ, vicus in tribu Oeneidæ: Incola, Perithœdes. Steph.

Perithous, viri proprium, Vide Pirithous.

Permessus, fluuius Bœotiæ ex Helicone proueniens per Bœotiã in Copaidem lacum fluens, Phœbo & Musis sacer. Strabo. 9. Declinatur etiam hic Permessis, sidis vel sidos.

Perne, vrbs Thraciæ, è regione Thasi: Gentile, Pernæus. Steph.

Pero, rûs, Nelei filia ex Cloride filia Amphionis, soror Nestoris & Periclymeni, eximia pulchritudine: quam cum multi certatim proci vxorem sibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule disidebat, negauit se cuipiam illam desponsurum, nisi prius boues Herculis abactos ad se adduxisset. Quod cùm Bias Amythaonis & Aglaiæ filius, à fratre Melampode adiutus præstitisset, vxorem eam accepit. Homer. 11. Odyss.

Perorsi, Plinio libro 5. cap. 8. populi Aethiopum in fine Mauritaniæ: qui, vt idem testatur libro sexto, capite tricesimo, quadrupedum ferarum modo vagi sunt, earum viscеribus vescuntur.

Perozes, Persarum rex, anno Christi 457.

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hispania victus.

Hic cum partes Marianas sectaretur, Quintum Sertorium quocum prius magna amicitia dimicauerat, inter epulas nihil sibi timentem interfecit, vt solus imperio potiretur in Hispania.

Perpetuus, Consul cum Corniliano, anno vrbis 989.

Perrhæbe, vrbs Thessaliæ.

Perrhæbi, populi Thessaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Aetoliæ montana, Pindo monti proxima: quæ regio ab ipsis Perrhæbia dicta est. Ouid. 12. Metam. In hac regione est Pindus mons, qui inde cognominatus est Perrhæbus.

Perrhæsij, vrbs Tusciæ, vna ex duodecim, quę principales vocantur: Gentile, Perrhæsenus. Steph. Vide ne sit eadem cum Perusia.

Perrhidæ, vicus in Antiochia tribu. Steph.

Persa, vrbs iuxta Euphratem & Samosa. Gentile Persenus & Perseus.

Persa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol Aetã fertur suscepisse. Higynus in Fab. poët.

Persæ, populi, Vide Persia.

Persarmenia, regio inter Persiã & Armeniam, ab vtraque nomen accipiens.

Persebolis, Persidis regia. Ptolemæus tamẽ hanc vrbem Persepolim, non Persebolim vocat, & sic legendum opinor. Ptolem. lib. 6. Vide Persepolis.

Perseis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia.

Persephone, Iouis & Cereris filia, Latinis Proserpina appellata, quam ab Orco in Sicilia raptam fuisse poëtæ fabulantur. Ouid. 4. Fast.

At neque Persephone digna est prædone marito.

Perses, rex Macedonum, qui ab Aemilio victus & in acie captus, ductus est in triumpho Romam cum filiis: pertæsque in carcere animi mœrore confectus: vel (vt alij tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perses, Solis & Persæ nymphæ filius, pater Hecatus, rex Tauricę regionis crudelissimus.

Perses, Herod. 7. filius Persei Danaes filij ex Andromeda Cephei filia, à quo Persas originem

nem duxiſſe ſcribit. Hic Plin. lib. 7. c. 5. primus ſagittas reperit.

Perſes Aſcræus, Poëta, frater fuit Heſiodi.

Perſepolis, vrbs Perſidis, à Perſeo cõdita, vt eſt apud Strabonem libro decimoquinto, quam poſtea Alexander ebrius demoliri iuſſit. Vide Perſebolis. Alia eſt in Argo, olim Perſei vrbs dicta.

Perſeus, Iouis filius, ex Danae, Acriſij Argiuorũ regis filia, quam Iuppiter, commutatus in ſpeciem aurei imbris, vitiauit. Acriſius enim, cùm ex oraculo didiciſſet, futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Iuppiter itaque Danaes amore captus, cùm alius non pateret aditus, aſſumpta ſpecie aurei imbris, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtrà iam arcta cuſtodia ſeruatæ, ſtuprum intulit.

Quo ex concubitu cùm illa grauida effecta eſſet, indignatus Acriſius, filiam vnà cum nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndiſque obrueretur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. nam arca ad Dauniæ litus delata, & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaen cum filio inueniſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaen quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educandum tradidit: qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem ægidem accepit: quibus fretus, ex peditionem aduerſus Gorgonas ſuſcepit:

Erant autem eę ſorores tres, Meduſa, Sthenyo, & Euryale, Aethiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculúmque vnicum, quo viciſſim vtentes, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant.

Id veritus Perſeus, à Pallade ægidé accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo, veluti ſpeculo, effigiem earum impunè intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cùm & ipſa & angues ſopiti eſſent, vnico ictu illam peremit: capútque eius abſciſſum in ægide collocauit: quo Atlantem Mauritaniæ regem, hoſpitio ipſum excludentem in montem mutauit. Poſt hæc, Andromedam marino monſtro expoſitam, periculo liberauit, liberatámque vxorem duxit, Phineo, eiúſque fautoribus, qui ſponſam ſibi præripere conabantur, partim occiſis, partim in ſaxa mutatis. Poſtremò cum vxore in Seriphum inſulam reuerſus, Acriſium ibi offendit, quem iactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularum Poët. cap. 63. author eſt, Danaen vnà cum filio non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibíque Polydectæ regi nupſiſſe: vbi cùm Acriſium auum ſuum iactu diſci (vt iam diximus) imprudens interemiſſet, doloríſque impatientia extabeſceret, Iouis patris ſui miſeratione in cælum eſt tranſlatus. Hinc Perſeus, ſea, ſeum.

Perſeus, vrbs Attica, & portus eiuſdem nominis ab Athenienſibus conditus.

Perſia, fiæ, ſeu Perſis, idis, & Perſida, dæ, Orientalis regio, à Perſe ſeu à Perſeo rege ſic dicta. Curtius de geſtis Alexandri. Steph. à Perſe Medeæ filio dictam ſcribit, cuius populi Perſæ dicti ſunt, luxu & deliciis corruptiſſimi.

Hæc regio Ptolemæo lib. 5. à Septentrione Medis terminatur, ab occaſu Suſiana, ab ortu ſolis duabus Carmaniis, à Meridie parte ſinus Perſici. Hinc Perſicus, ſica, ſicum.

Perſica, Mulier Paulo chariſſima, Rom. 16.

Perſinus, Galatiæ ciuitas, à Galo quodam Parſinounte dicta, vel à Rhyſecolle, vbi Marſyas ſepultus eſt: Gentile, Perſinuntius. Steph.

Perſius, doctiſsimus Romanorum, Cicero de Oratore, C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſsimis, neq; à doctiſsimis legi velle, quòd alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quam ipſe de ſe: quo etiam ſcripſit, Perſium nõ curo legere: hic enim fuit, vt noramus, omniũ ferè noſtrorum hominũ doctiſsimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium. Hactenus Cicero.

Perſius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iiſdem ferè temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romæ ſuſcepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum qui grauiſsimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum Marco Varr. In Rhetorica Flauium Virginiũ: Anneum verò Cornutum, qui philoſophiæ ſtudio excelluit, magna diligentia, ſingulariſque obſeruatione coluit, cúmque eo familiariſsimè diu vixit.

Perſuſenes, Aegypti rex, anno ante Romam conditam 160.

Peruſia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antonius, ab Auguſto obſeſſus, cùm extrema fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Hinc Peruſinus, Peruſina, Peruſinum.

Peſsinus, nuntis, Phrygię oppidum, ab Attalicis regibus ſplendidè extructum, Matris deũ templo & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles ſimulachrum Romani in vrbem aduexerunt: vnde & Peſsinuntia dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. 32. Ibi Gordius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus. Steph. eſt ciuitas Caucanidis, Arabyza prius dicta.

Peteo, qui & Mneſteus, rex Athenienſium, anno ante Romam conditam 450.

Peteon, vrbs Bœotiæ: Gentile, Peteonius.

Petilia, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, Magnæ

Græciæ vrbs, non procul à Lacinio promontorio, à Philoctete condita, ἀπὸ τῦ πίτεσθαι, id est à volando, quòd ex volatu auium sumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus sit delectus. Virg. 3. Aeneid.

Parua Philoctetæ subnixa Petilia muro.

Inde πετηλινός, Steph.

Petorsi, magna & populosa gens Libyæ. Stephanus.

Petosiris, Aegyptius mathematicus insignis. Plin. lib. 7. cap. 49. & lib. 2. cap. 23.

Petra, Siciliæ oppidum, prope Hyblan. Petræ Sirenum, vrbs Lucaniæ. Plin. lib. 3. cap. 4. Sutrentum cum promontorio Mineruæ, Sirenum quondam sedes.

Petra, Straboni lib. 16. Arabiæ oppidum, Nabatæorum metropolis. vnde ea pars Arabiæ Petreæ nuncupatur. Steph. vrbs est tertiæ Palæstinæ: Ciuis, Petræus.

Petra deserti, Arx & ciuitas principalis in regno Moab, in finibus Arabiæ sita. Isa. 16. Hebræi Selam dicunt. Ab hac, Arabia Petræa dicta est. Egesippus lib. 1. cap. 14.

Petragorij, Galliæ populi, Vulgò *Perigort*, Ptol. lib. 2. cap. 7.

Petræa, Nympha Oceani & Tethios filia. Hesiodus in Theogonia.

Petreius, vir rei militaris peritissimus: Legatus sub C. Antonio Consule, Catilinam vicit & occidit: Legatus Cæsaris in Gallia multa præclara gessit: pòst à Cæsare, cùm Pompeij partes secuutus esset, primùm in Hispania, iterum deinde in Africa victus cum rege Iuba, se, cum eodem mutuis vulneribus cõfecit. Cæsar, Sallust. Appianus.

Petreius Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Qu. Catulo, exclusam ob hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum, dubitantem per hostium castra erumpere, interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea ob seruatum exercitum.

Petrinus, rex Cypri, sub annum salutis 1371.

Petrogorij, sunt populi in Aquitania, proximi Pictauis ac Santonibus. Eorum ciuitas est episcopalis, nomen retinens, in prouincia Burdegalensi & Francorum regno sita. Gallicè *Petrgordins*.

Petronia, nomen vxoris Vitellij. Sueton.

Petronia, nomen fluuij in Tyberim defluentis, dicti, quòd per petras fluat. quem magistratus auspicato transeunt, cùm in campo quid agere volunt: quod genus auspicij perenne vocant.

Petronius, Aegypti præfectus, ab Augusto missus Cornelio Gallo successit, aduersus Aethiopes bellum gessit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Strab. lib. 17.

Petronius Granius, cẽturio octauæ legionis, sub Cæsare bello Gallico militãs, cùm nauis eius, qua Quæstor designatus in Aphricam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & cæteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur: respondit Cæsarianos aliis in columitatem dare, non accipere consueuisse: quo dicto se gladio transuerberauit. Plutarch. in Cæsare.

Petronius, Aelij beneficio ex humili loco ad equestrem ordinem peruenerat. Mox quum Aelius Placentiæ, ne in manus hostium veniret, gladio incubuisset: Petronius quoque, qui morientem iuuerat, super eum cecidit. Valerius de amicitia.

Petroni' Cõsularis, moriturus inuidia Neronis, vt mensam eius exhæredaret, trullã murrhinã, ccc. sestertiis emptam fregit. Plin. lib. 37. cap. 2.

Petronius, pater Vespasiani Cæsaris.

Petronius Perpenna, Constantinianas thermas in pristinum splendorem restituit.

Petronius, Diodorus medicus, scripsit antilegomena: citatur testis à Plinio libro 20. capite octauo.

Petronius poëta, cuius aliqua de medicina versibus conscripta, ad nostram ætatem peruenerunt. Volaterranus.

Petrosaca, parua regio Arcadiæ: Gentile, Petrosacæus. Steph.

Petrossa, insula Siciliæ: Gẽtile, Petrossæus. Step.

Petrus, Nomen vnius Apostoli ex duodecim, à Christo sic cognominati. Iohan. 1. qui prius Simon dicebatur, Mat. 4. Marc. 3.

Petrus, episcopus Alexandrinus, anno salutis 302.

Petrus Lombardus, Parisiorum episcopus, summus Theologus, cuius extat opus sententiarum Theologicarum, floruit sub Ludouico Crasso Francorum rege.

Petrus Clareuallensis abbas amisso ob ægritudinem altero oculo, non solum non visus est conqueri, imo verò plurimum lætari, quod ex duabus partibus sibi inimicissimis, alteram amisisset.

Petrus Altisiodorensis, Græcorum imperator, ab Epirotarum duce ex insidiis captus est, sub annum salutis 1215.

Petrus, Hispaniæ rex crudelissimus, cunctam Hispanorum nobilitatem, ac proximos quosque de medio sustulit, sub annum salutis 1348.

Petrus, Hungariæ rex, regno pulsus, ab imperatore Henrico restitutus est, sub annum salutis 1043.

Petrus Aragonum rex, Sicilia potitus, anno salutis 1283.

Petrus Angliæ rex, dimisso suis regno, Romam venit, vbi in paupertate priuatus vixit.

Petrus Gambacurta, Pisarum dominus, ab Appiano quodam, publico scriba, cum filiis interfectus,

fectus, an no salutis 1392.

Petrus Vrceolus, Venetorum dux, cum Gregorio Constantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubastis, rex Aegypti, anno ante Romam conditam 70.

Peuce, parua insula in vno ostiorum Istri, quod ab illa Peuces appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Peucetia, insula, Vide CALABRIA.

P H

Phabia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates, Stephano.

Phabentia, Vide FAVENTIA.

Phabiranum, Ptolemæo libr. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Vulgò *Bremen.*

Phocee, Filius Romeliæ, rex Israël. 4. Reg. 15. & 16. hic vno die deleuit ex copiis Achab Iudæorum regis post Ioathan CXX. millia bellatorum, & ducenta vtriusque sexus millia captiua duxit.

Phaceia, Filius Manahem. 4. Reg. 15.

Phacion, oppidum Thessaliæ, Thucydidi libr. 4. Gentile, Phacius. Steph.

Phacussa, vicus inter Aegyptũ & mare rubrum, Strabo lib. 17. Hecateus in plurali Phacussa & Phocussas dicit. Sunt & Phacussæ, insulæ, & Phacæi: Gentile, Phacusius. Steph.

Phadaia, pater Zebda, matris Ioacim, 4. Reg. 23. Filius Iechoniæ filij Ioacim. 1. Par. 3.

Phadassur, pater Gamaliel principis tribus Manasse. Num. 1.

Phadon, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phæa, proprium nomen suis Cremyoniæ, Vide CREMYON.

Phæaces, populi Phæaciæ, hoc est Corcyræ insulæ, otio olim luxuíque dediti: vnde Phæacen pro homine bene curato, ventríque ac gulæ addicto, vsurpat Horatius. Hinc Phæacius, cia, cium, & nonnunquam Phæacus, vna minus syllaba. Propert. lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria syluas.

Phæax, Filius Neptuni & Corcyræ filiæ Asopi, à qua insula etiã Corcyra vocata est, cum priùs Drepane & Scheria diceretur. Est etiã Phæax gentile, & fœmininum Phæacis. Steph.

Phædmius, cursor nobilis, de quo Stat. libro 6. The. Et bis in Isthmiaca victor clamatus arena Phedmius, Alipedúmque fugam prægressus equorum, Antè Dimas.

Phędimus, Bizantius fuit Elegiographus poëta.

Phædon, Athenienſis, in conuiuio à triginta Athenienſium tyrannis necatus. Huius filiæ virgines erant, quæ, vt virginitatem seruarent morte, inuicem se complexæ in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philosophus Elidenſis, Gellius libr. 2. capite 18. Noct. Attic. & Laertius de vita Philosoph. Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam scripserunt) seruiuit lenoni, perinde quasi meritorius puer, quæstuariúmque mancipium. Eum Cebes Socraticus emisse dicitur, habuisséque in Philosophorum disciplinis: atque is postea philosophus illustris fuit, cuius nomini Plato librum de immortalitate animæ dedicauit.

Phædra, Minois Cretenſiũ regis filia vxor Thesei, quæ amore Hippolyti priuigni capta, cùm ipsum adducere non potuisset, vt paternum thalamum conspurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam stuprum sibi inferre voluisset. Cui delationi temere fidem adhibens Theseus, Neptunum inuocauit, vt de filio supplicium sumeret. Cuius precibus exauditis Neptunus, Hippolyto in maris litore currum agitanti Phocas immisit: quarum conspectu territi equi, relicta via, currum per saxa & auia traxerunt, Hippolytúmq; frustra renitentem, loríſque implicitum, varias in partes distraxerunt. Extat inter Ouidianas epistola Phędrę ad Hippolytum.

Phædyma. Otantis nobilis Persæ filia, Herodot. libro 4.

Phædrus, vnus ex discipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inscribitur Phædrus.

Phæmonoe, virgo, prima Delphici Apollinis vates fuisse dicitur, carménque heroïcum inuenisse. Plinius libro decimo. Phæmonoe Apollinis dicta filia. dentes ei fuisse prodidit Lucan. lib. 5.

Phæmonoe errore vagam currúque vagantem
Corripuit, cogítque fores irrumpere templi.

Phæniana, Ptolem. libro 2. cap. 12. Rhetiæ vrbs, alio nomine Phæbiana castra. Vulgò hodie *Behuſium.*

Phæstum, vrbs in Creta, à qua Phæstius quidam dictus est, quem adiutorem condendis legibus Solonis fuisse tradit Plutarchus, inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbem Phæstus, filius Ropali, filij Herculis. Ciuis, Phæstius, & Phęstias fœmin. Est item Phæstus, Achaiæ: Gentile, similiter Phęstius, & à Phæstino Phæstinius. Alia denique est Peloponnesi, quæ prius Phryxa dicebatur.

Phæstus, Homero 5. Iliados, Bori Męonij filius, siue Lydij: qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Est etiam mons Cretæ, siue promontorium circa Cortynam vrbem. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyssea, & Strabo libro decimo. Vide PHAESTVM.

Phæstus, siue Phæstum, oppidum Locrorum, cognomento Ozolarum, ad sinum Crisseum, siue Corinthiacum: vbi Apollo insigne habuit templũ, à quo & Phæstius est cognominatus. Plin. lib. 4. cap. 5.

Phaëthon, Solis filius ex Clymene: cui quum

Epaphus Iouis & Ius filius aliquando obiecisset, falsò ipsum Sole patre gloriari: id enim à matre ipsius excogitatum fuisse, vt adulterij culpam authore honestiore velaret, ægrè id ferens Phaëthon, matris suasu ad regiam Solis contendit: qui cùm filio muneris eligendi potestatem feciſſet, nihilque se ei negaturum per Stygiam paludem iurasset, Phaëthon petiit, vt currus sui regendi potestatem vno die sibi permitteret. Quod quanuis Phœbus filio suo exitiale fore videret, quoniam tamen dissuadere ei non poterat, neque item pernegare, quod per Stygiam paludem iurasset, monitis quibus potuit optimis instructum, currui eum imposuit. Verùm cùm ille aurigandi imperitus, cœlum & terram combureret, à Ioue fulmine è curru excussus, in Padum fluuium decidit. Ouidius 2. Metamorph.

Phaëthon, Sol dicitur (vt inquit Seruius libr. 5. Aeneid. item lib. 6.) à luce ardoris sui, Cic. 3. de Nat. deorum.

Phaëthon, Ligurum rex vetustissimus, cuius multæ in Hetrusco littore coloniæ fuerunt, vt Cato est author.

Phaëthontiades, Clymenes & Solis filiæ, sorores Phaëthontis: quæ dum extinctum fratrem insolabiliter deflent, conuersæ sunt in alnos arbores, vt fabulatur Virg. 6. Ecloga: vt verò 10. Aeneid. in populos.

Phaethusa, vna ex filiabus Solis ex Neæra nympha, soror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris sui, id est, Solis armenta custodiebant: ex quibus cùm socij Vlyssis contra Circes monita boues aliquot mactassent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt lib. 12. Odysseæ fabulatur Homerus. Ouidius 2. Metamorph. Phaëthusam & Lampetien Solis & Clemenes filias fuisse tradit, sorores Phaëthontis, quæ cùm fratrem fulmine percussum supra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conuersæ sunt, lachrymarum loco electrum exudantes.

Phago, vir adeò gulosus & vorax, vt adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit, biberitque orcam vini. Flauius Vopiscus.

Phagres, vrbs Thraciæ: Gentile, Phagresius & Phagresæus. Steph. Thucid. lib. 2.

Phagrorion, quæ & Phagriopolis: ciuis, Phagriopolites. Alexander Polyhistor in Aegyptiacis. Steph.

Phahath moab, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phai, nomen vrbis Astar regis septimi in Edom, 1. Par. 1. quæ Gen. 36. dicitur Phau.

Phalus fuit athleta fortissimus, in cuius honorē Alexander Macedo multas exuuias dono Crotoniatis dedit.

Phalachræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, sed caluum est. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacras.

Phalacreus, vicus Libyæ.

Phalacron, promontorium Corcyræ. Steph.

Phalacrus, Aeoli filius, Homer. 10. Odyss. Græcis caluum significat.

Phalæsia, vrbs Arcadiæ. Pausan. libro 2. Gentile, Phalæsieus.

Phalaia, nomen viri. 2. Esd. 8.

Phalanna, vrbs Perrhæbiæ, à Phalānē filia Tyri. Hecatæus Hippian vocat, Ephorus Phalānon. Alia est Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalannæa, nomen vrbis Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalanthus, vrbs & mons Arcadiæ. Pausan. libro 8. Gentile, Phalanthius. Steph.

Phalanthus Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia conditor. Nam cùm eo in bello, quod Lacedæmonij cum Atheniēsibus gesserunt, vtrinque vires attritę essent, Spartani iuuentute exhausti, edixerunt, vt virgines quibuslibet nullo discrimine sui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & sibi essent opprobrio (nam Parthenię dicebantur) accepto duce Phalanto, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breue oppidum Calabrię, quod Taros Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & prisco nomine Tarentum appellauerunt.

Phalara, ciuitas à Phalaro amne Ithomæ Minerue proximo. Plin. lib. 4. cap. 7.

Phalara, vrbs Thessaliæ prope Lamiam: Gentile, Phalareus. Steph.

Phalarica, genus erat teli, quod ex Phalis, id est turribus ligneis intorquebatur. Erat autem præfixa ferro valido in modum hastæ intra tubum, cuius hasta sulphure, resina, bitumine & stuppis conuoluebatur infuso oleo, quod incendiarium vocabant, & è balista emittebatur.

Phalaris, crudelissimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera nouorum supplicio rum instrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum: in quem immissi damnati, ignéque subiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus speraret, iussu tyranni in taurum coniectus, primus artis suæ specimen præbuit. Ipse quoque Phalaris, cùm nimia eius atrocitas vlterius ferri non posset, facto in eum vniuersorum ciuium impetu, correptus, ei ipsi tauro, quo alios exussérat, inclusus, viuus crematus est.

Phalaron. Vide Phaleron.

Phalasarna, vrbs Cretæ, à Phalasarne. Ciuis, Phalasarnius. Steph.

Phaleg, filius Heber filij Sale. Gen. 10. Luc. 3.

Phaleba, nomen viri. 2. Esd. 10.

Phalel, nomen viri. 2. Esd. 3.

Phaleron

Phaleron, vicus & nauale Atticæ. Vocatur autẽ Phalereus quoque tam vicus, quàm incola, qui & Phalereus, & fœmina Phaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren eiecta est, sic vocabatur. Alia est Thessaliæ iuxta Oetam, quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Steph.

Phalereus, Demetrius Philosophus, dictus à Phalero portu, siue à Phalaria prouincia, Phanostrati filius, Theophrasti auditor. Athenis præfectus à Cassandro Macedonum principe, cùm esset ciuis, qui (vt author est Strabo) non modò popularem non destruxit potentiam, sed etiam melius reformauit. Verùm tantùm inuidia valuit, vt post Cassandri obitum, in Aegyptum fugere coactus sit, & eius inimici statuas plures trecentis dissectas conflauere. hic tandem morsu aspidis periit, cùm multa apud Ptolemæum in calamitoso otio scripsisset.

Phalerides aues sunt aquatiles in Seleucia Parthorum.

Phalerium, vrbs Tyrrheniæ: inde Phalerius, ria, rium. Steph. Vide PHALLICI & FALLICI.

Phalerus, Plin. lib. 4. cap. 7. portus Athenis celeber, à quo Demetrius Phalereus cognominatus est. Vide PHALERON.

Phalet, Filius Iahadai, 1. Par. 2. Filius Azmoth. 1. Paral. 11.

Phaleth, Filius Ionathan filij Iada filij Onam, 1. Paral. 2.

Phalga, vicus medius inter Seleuciam Pieriæ & Seleuciam Mesopotamiæ: Gentile, Phalgenus, Phalgæus. Steph.

Phalisci, Vide FALISCI.

Phallu, Filius Ruben filij Iacob. Gen. 46. 1. Paralip. 5.

Phalora, vrbs Thessaliæ: inde Phalorensis & Phalorites: Rhianus Phaloriam vocat.

Phalorias, vrbs Locridis: Ciuis, Phalorieus, ea, eum. Stephanus.

Phalti, Filius Raphu, Num. 13. Filius Lais, 1. Re. 25. Est & nomen vrbis, 2. Reg. 23.

Phaltias, Filius Ananiæ filij Zorobabel filij Phadaiæ. 1. Paral. 3. & 4.

Phaltiel, Filius Oxan, Num. 34. princeps tribus Isachar: filius Lais, 2. Reg. 3.

Phamizon, vicus Amasenæ, australior Amiso. Incolæ Phamizonitæ, regio Phamizonitis, quæ & Neapolis. Steph.

Phana, vrbs Italiæ: Vide FANVM.

Phanæ, promontorium Chij, dictũ quod Latonę illic Delos apparuerit. Incolæ, Phanæi. Steph.

Phanæus, mons est in promõtorio Chij, vitibus consitus: sic dictus à Phanæo rege. Seruius. Vide PHANEVS.

Phanagora & Hermonassa, insulę adiacent Tauricæ. Steph. Phanagoreia, inquit, ciuitas à Phanagora. Est & insula eiusdem nominis, Phanagoreia vel Phanagore. Item φαναγόρειον emporium: Gentile, Phanagorites.

Phanæas, nobilis Carthaginensis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Liu.

Phanes, vir Halicarnassęus: qui cùm diu in amicitia & societate Amasis regis Aegypti fuisset, tandem accusatus ex Aegypto ad Persas transfugit, & Cambysæ traiicere volenti in Aegyptum adhæsit, eiúsque consilio Cambyses vsus est: & quum viam non satis commodam ad traiicien dum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herodot. lib. 3.

Phanesij, populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (vt Solinus ait) habent aures adeò effusas, vt reliqua viscera contegant illis.

Phaneta, Græci apparentem dicunt Deum, quoniam cùm adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuit. Etiam sol dicitur, quia quotidie apparet nouus.

Phaneus mons in Chio insula, ferax optimi vini. Vide PHANAEVS.

Phania, vir quidam fuit, qui quia falsam de se præbuit opinionem, quasi multam diuitiarum vim domi constructam ac reconditam haberet, eius dissimulatio abiit in Prouerb. Phaniæ Ianua.

Phanias, Libertus Appij Pulchri. Cicer. Epist. famil. 3.

Phanoteus, vrbs Phocidis: Ciuis, Phanoteis.

Phãtia, vrbs Troadis, à Cumanis condita: Gentile, Phanteis. Steph.

Phanus fuit quispiam, qui quum vxorem haberet adulterij suspectam, atrij fores sic occlusit, vt non nisi cum stridore sonitúque possent aperiri. verùm quum illa per tegulas adulterum admitteret, vicini per iocum dicebant: Phani ostium. Quo prouerbio innuebant aliquid seruatum frustra.

Phanuel, locus iuxta torrentem Iaboc, in finibus Amorrhæorum, in Rubenia forte: vbi Iacob, qui deinceps Israel, tota nocte luctatus est cum Angelo, Gen. 32. ita appellatus, quòd vidisset illic Dominum. Hæc ciuitas Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim destruxit Gedeon & habitatores occidit, Iudic. 8. Hanc Strabo lib. 16. faciem Dei appellat. Est autem continua Tripoli, apud eámque mons Libanus desinit. Ieroboam ipsam ædificiis reparauit, 3. Reg. 12. Fuit hoc nomine filius Sesac, 1. Paral. 8. Pater item Annæ Prophetissæ, Luc. 2.

Phaon, Iuuenis Lesbius, qui à Venere alabastrũ vnguenti dicitur accepisse, eóque oblitus, omnium formosissimus euasisse, eximiáque pulchritudine cùm alias mulieres Mitylenæas, tùm præcipuè Sappho Poëtriam ad sui amorem allexisse. Extat epistola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.

Phara, Famulus Gedeonis, Iudic. 7. Nomen item vrbis, 1. Mach. 9.

Pharæ, vrbs in Creta, à Misenis cõdita. Plin. li. 4. cap. 2.

ca.2.Stephano,vrbs Messenes,ex qua erant Apharitiadæ:Gentile,Pharaïtes. Alia Achaiæ: Gentile, Phareis, vel Pharæeis. Alia Bœotiæ: Gentile,Phares,etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ in Messene est.Possessiuum, Pharaicus. Aliæ sunt Pheræ, vnde Pheræus, Steph.

Pharai,Nomen viri.2.Reg.23.

Pharam,Rex Ierimoth.Ios.10.

Pharan,Nomẽ oppidi.Gen.14.Item nomen deserti Saracenorum trans Arabiam contra australem plagam,per quod Israël perrexit transiens ex Aegypto in terram Chanaã duce Mose,in quo sunt multa loca terminata,xviii.scilicet mansiones, quarum vna est Haseroth, Num.10.12.13. Accipitur Pharan pro prima parte deserti Arabiæ prope montem Sinai: At Deu.1.pro vltima parte versus terram promissionis.Et Asseroth est in medio,Genes.14.21. Num.33. dicitur desertum Sin.

Pharan,mons Sinai contiguus,Abac.4.Deu.33.

Pharan,vrbs inter Aegyptum & Arabiam. Possessiuum, Pharaneticus: Gentile, Pharanites, Stephanus.

Pharaones,appellabantur Aegypti reges, quod cognomen fuit dignitatis, vt scribit Eusebius. Et Iosepho 8.Antiquit.Pharaonis nomen secundum Aegyptios significat regem. Et reges cùm primum conueniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant.

Pharathon,Ciuitas in Ephraim in monte Amalec Iudic.12.

Pharathus,vrbs Galilææ, Gẽtile Pharathonites, Stephanus.

Pharbæthus,vrbs Aegypti. Ciuis,Pharbæthites, Stephano.

Pharbelus,vrbs Eretrienſium:Gentile, Pharbelius.Stephanus.

Pharcedon,Theopompo Pharcadõ,vrbs Thessaliæ:Ciuis,Pharcedonius: fœmininum Pharcedonis & Pharcenis, Steph.

Phares,Filius Iudæ ex Thamar nuru sua.Genes. 38.1.Paral.4.

Phares, 1.Para.7. Filius Machir ex Maacha vxore.

Pharia,Ptolemæo,Plinióque:Straboni verò Pharus, insula contra Dalmatiam & Iaderam,quæ nunc vulgò *Lisna*, Illyrico sermone dicitur. Est & vrbs in ea,à qua Pharienses populi. Ptolem. lib.2.cap.17.

Pharis,vrbs Laconiæ:Ciues,Pharitæ,Pausaniæ: vel Phariatæ, Homero.

Pharisæi,secta quædam apud Iudæos, orta tẽporibus belli Punici tertij: cuius sectæ homines, non modò victu, vitæque instituto à reliquo vulgo secreti erant,sed etiam veste & corporis cultu:quapropter Pharisæi dicti sunt. quæ dictio idem Hebræis sonat, quod Latinis separati.eius generis hominum tanta fuit fatuitas,vt multò plus laborarent probi videri,quàm esse: tanta superbia, vt neminem alterius sectæ virum bonum existimarent: quapropter CHRISTVS vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autem apud Iudæos tres sectæ, Pharisæorum, Sadducæorum & Essæorum. A Pharisæus fit Pharisaicus,ca,cum.

Pharmacusæ, duæ insulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera,Straboni libro 9. sepulchrum Circes visitur. Alia est supra Miletum, in qua Attalus occisus est:Gentile,Pharmacusæus, vel Pharmacusius.Steph.

Pharnach,Pater Elisaphan principis tribus Zabulon.Num.34.

Pharnacia, regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua.Gentile,Pharnaceus.

Pharnacium,vrbs in Phrygia.Steph.

Pharnax,nacis, Mithridatis filius,qui patrem à Pompeio victum in regia obsedit, & ad necem spontaneam compulit. Hic postea cùm maiore ciuilis belli, quod tum inter Cæsarem & Pompeij liberos gerebatur, quam propriarum virium fiducia, Cappadociam inuasisset, à Cæsare fulminis io morem est obtritus, & (vt Cæsar gloriari solet) antequam hostem vidisset victus:vnde etiam inter Pontici triumphi ferculas (Suetonio in Cæsare) tria hæc verba fuerunt prælata, Veni, vidi, vici:non acta belli significantia, sed celeriter confecti notam.

Pharos,olim insula Aegypti oblonga, paruáque, Canopico Nili ostio obiecta, dieique vnius nauigatione (si Homero credimus) à continente direpta, hodie verò Alexandriæ ponte coniuncta. Cuius mutationis causam quidam Nilo assignant, cuius ostia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Habuit hæc insula turrim ingentem ex candido marmore, in petra fitam, octingentis talentis à Ptolemæo Philadelpho Sostrati Gnidij architecti opera extructam, quæ & ipsa Pharos dicta est: in qua noctu accensæ faces nauigantium cursum regebant. A cuius similitudine cæteræ quoque speculæ similem in vsum constructæ, Pharj appellatę sunt. Hinc Pharius,ria,rium, id est, Aegyptius: vt Pharij tyranni, pro Aegyptiorum regibus: & Phariacus, riaca, cum, vt fistra Phariaca. Scribit Aegesippus lib.4. à Græcis Latinisque Pharon appellari ipsius rei vsu, eò quòd longè videatur à nauigantibus, tanquam phanos, quòd significat lucidum, immutata litera, Pharos dicatur. In hac Alexander nouam vrbem condere statuit, sed cùm magnæ sedis capax non esset, ex illius aduerso condidit Alexandriam. Eadem insula palmis abundat, Ouid.lib.Amorum 2.Eleg.13. Ipsa etiam Alexandria Pharos dicebatur. Est etiam insula in Adriatico mari Phariorum structura,cum fluuio eiusdẽ nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perrhębiæ. Gentile, omnibus commune,Pharius. Steph.

Pharos,

Pharos, Nomen viri. 1. Esd. 2. & 8.

Pharphar, Nomen fluuij Damasci. 4. Reg. 5.

Pharphariades, Plin. lib. 5. cap. 17. pars vna Tauri montis.

Pharthalios, vide PHARSALOS.

Pharsalos, Thessaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis situm. Hinc vicini campi Pharsalici dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuilium procellæ detonuerunt: primum inter Cæsarem & Pompeium, alterum inter Augustum & percussores Cæsaris Bruti & Cassium. Hi postea Philippici dicti sunt, siue à Philippo rege, siue à Philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Thessalicas nominant, à Pharsalo Acrisij filio. Gentile, Pharsalius, & Pharsalis fœm. Alia est Pamphyliæ vrbs: dicitur etiam Pharrhalios per duplex r. Step. Vide PHASELIS.

Pharsalis est inusta voracitatis nota: sic enim Mnesimachus apud Cæl. Pharsalorum venit aliquis, vt mensas voret ipsas.

Pharsandatha, Filij Amã. filij Amadatha. Esth. 9.

Pharua, Nomen viri. 3. Reg. 4.

Pharuda, Nomen viri. 1. Esdr. 2.

Pharusij, Pharusi, Plinio lib. 5. cap. 8. & Pomponio libr. 1. populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam Persæ comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis. Pomponio in fine libr. 3. nunc inculti, & nisi quòd pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabulosa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui historicam veritatem prosequuntur, Aegyptio Herculi, qui Libycus cognominatus est, potius adscribenda censent. Meminit & horum Strabo libr. 17. vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharusij, qui vltra hos habitant, Hesperiis Aethiopibus vicini sagittant quemadmodum Aethiopes: falcatis quoque curribus vtuntur: miscentur nonnunquam Mauris Pharusij, per deserta aquarum vtres equis portantes, nonnunquam per loca quædam palustria & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more sub terram habitare, & æstiuis imbribus abundare, hyeme verò siccitate laborare. Nonnunquam ex iis barbaris, serpentum ac piscium coriis, indumentis ac stramentis vtuntur.

Pharyge, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphẽ vocat, vel à Tarphe in Pharygis, vel à densitate arborum. Hinc Iuno Pharigæa, Steph. Vide Tarphe.

Phasaelis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ rege, nomine fratris eius condita: Gentile, Phasaelites. Steph. ex Iosepho.

Phasea, nomen viri. 1. Esdr. 2.

Phaselida, nomen loci. 1. Mach. 15.

Phaselis, Pamphyliæ vrbs in monte sita, piratarum olim perfugium. Cicer. act. 6. in Verrem. Hi quia solerent pisciculos salsos diis sacrificare, citra sanguinem, eorum tenuis ac sordidus sacrificandi mos abiit in proverb. Phaselitarum sacrificium.

Phaselis illa quam cepit P. Seruilius, non fuerat vrbs antè Cilicum atque prædonum: Lycij illam Græci homines, incolebãt, sed quòd erat eiusmodi loco, atque ita proiecta in altum, vt & exeuntes è Cilicia prædones sæpe ad eam necessariò deuenirent, & quum ex hisce locis se reciperent, eodem deferrentur, asciuerunt illud sibi oppidum piratæ, primò commercio, deinde etiam societate. Hactenus Cicero. Stephano vrbs Pamphyliæ, Pityussa prius dicta, & postea Pharsalos: Ciuis, Phaselites. Solus Herodianus insulam esse scribit.

Phaselus, Hierosolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbis 710. Ioseph.

Phaselus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

Phaselussæ, duæ insulæ Libyæ prope Sirin fluuium. Insulares, Phaseluissei. Steph.

Phasga, nomen montis Moabitarum. Num. 21. Iosue 13.

Phasis, maximus Colchorũ fluuius, ex Armeniæ montibus nascens, & in Pontum Euxinum illabens. Plin. lib. 6. cap. 4. Nauigatur Phasis quãlibet magnis nauigijs 18. mill. pass. Inde minoribus longo spatio, pontibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos phasiani, aues notæ afferuntur. Hinc Medea ipsa Phasias à poëtis cognominatur. Est & oppidum. Plin. lib. 6. cap. 4.

Phasis, Steph. vrbs Aeæ iuxta Phasin fluuium in Colchis, à Milesiis condita. Hinc Phasiates, Phasiaticus, Phasianus.

Phasis fluuius in Taprobane. Steph.

Phaspha, filius Iether. 1. Par. 7.

Phassur, sacerdos filius Emmer. Iere. 20. Hebr. Phassur: filius item Melchiæ, Iere. 21. 1. Par. 9. Pater Gedeliæ. Iere. 38.

Phastæa, vrbs in Sacis: Gentile, Phastæus. Steph.

Phathuel, pater Ioelis Prophetæ. Ioel. 1.

Phathures, nomen loci in Aegypto, Ierem. 44. Idem videtur esse quod Phethros, cũ Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribatur.

Phau, nomen vrbis Adar regis vti. in Edom, Gen. 36. quæ 1. Par. 1. dicitur Phai.

Phauorinus Philosophus licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulterasse tamen viri consularis vxorem creditus est. Cæl. Rhod.

Phauruſa, regio Africæ, Vide Pharusij.

Phea, vrbs Elidis, Homero: Gentile, Pheæus. Vide PHIA.

Phebol, insula iuxta Arabicum sinum. Aristote. de Mundo.

Phedael, filius Ammiud princeps tribus Nephthali. Num. 34.

Phedalia, Vide Phidalia.

Phedon Socraticus (cui Plato librum de immortalitate nuncupauit) seruus fuit, quem Cebes Socraticus hortante Socrate emit.

Phegæa, vicus in tribu Aegeidæ, & Phegææ, alius in tribu Pandionide: Gentile vtriusque Phegeæus. Steph.

Phegea, vrbs Arcadiæ, à Phege rege Phoronei fratre condita. Prius vocabatur Erymanthus, postea Sophis. Ciues, Phegeis. Steph.

Phegeus, pater Alphesibœæ, qui Alcmæonem, cùm iussu patris matrem occidisset, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgauit, eique Alphesibœam filiam matrimonio locauit. Ouid. 9. Metamorph. & suprà Alcmæon.

Phegiel, Filius Ochran princeps tribus suę Aser. Num. 1.

Phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

Phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis, Phegusius. Steph.

Pheldas, filius Nachor ex Melcha, Gen. 22.

Pheleia, Filius Elioenai filij Naariæ. 1. Par. 3.

Phelelia, Nomen viri. Nehe. 11.

Phelessæi, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Stephanus.

Phelestheus, Corinthiorum rex 11. anno ante Romam conditam 1377.

Pheleth, pater Hon. Num. 16.

Phelethi, nomen populi siue legionum quarundam Dauid, 2. Reg. 8. & 20. 1. Par. 18.

Phellas, mons Atticæ, & cuiusuis loci habentis saxa, & super iis terram pinguem, ac oliuetis idoneam. Steph.

Phellus & Antiphellus, regiones Lyciæ. Steph. & alibi apud eundem φιλλὸς vrbs Pamphyliç, aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhistore. Ciuis, Phellites.

Phelti, Nomen viri. 2. Esd. 12.

Pheltia, siue Pheltias, Nomen viri. 2. Esd. 10. Filius Banaiæ, Ezech. 11.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici sacerdos, teste Pausania, quæ carmen heroicum dicitur inueniisse. Est & Phœbados nomen apud Lucanum libro quinto. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuisse. Meminit eius Hesiodus in Theogon.

Phenebetis, vrbs Aegypti, patria Herapollinis. Steph.

Pheneum, oppidum in Arcadia, vbi nascitur illa herba contra omnia veneficia præsens remedium, quam Homerus à diis Moly vocari putat. Plin. lib. 4. cap. 6. & lib. 27. cap. 4.

Phemiæ, vrbs Arnææ, à Phemio Ampecis filio: Gentilia, Phemæus, Phemiates. Steph.

Phenéna, altera vxor Elcanæ, patris Samuelis, 1. Reg. 1. Est autem vrbs Azaniæ, Clitoriæ vicina, Boream versus.

Pheneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tempore perniciosa, diurno tempore salutaris est.

Pheræ, rarum, oppidum Thessaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magnesia à Pelasgicis campis dirimitur. Homerus in Catalogo à Pherete filio Crethei, qui pater Abmeti fuit, vel à Phera Aeoli filia. Sunt & aliæ Pheræ veteres, quæ distant à nouis per octo stadia. Aliæ item Apuliæ & Aetoliæ & Parthorum. Est item eiusdem nominis oppidum in Achaia proprie dicta, non procul à Patris. A Pheris deducitur adiectiuum Pheræus, ræa, ræum, id est Thessalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Phereclus, fuit nauium Architectus, qui naues Paridis ad raptū Helenæ ituri fabricauit, vnde & nauis proprio epitheto Phereclea dicitur.

Pherecrates, Athenienſis poëta comicus, militauit sub Alexandro Magno, docuitque fabulas xvii. Suidas.

Pherecydes, philosophus & poëta tragicus, ex Scyro insula, teste Strabone libro 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruisse. Hic primus soluta oratione traditur scripsisse (vt est author Apuleius in Floridis) repudiato versuum nexu. Periit pediculis toto corpore enascentibus: quod genus morbi medici phthiriasim appellant. Hunc Pythagoras magistrum coluit. Hic etiamsi nullum magistrum habuit, tamen per se multum eruditionis est consecutus. Suidas. Quanquam Diogenes Laërtius eum Pittaci auditorem dicat extitisse. Vide in Cadmo de literarum inuentione.

Pherecydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam superiore, Athenienſis & philosophus, qui ab Orpheo multa didicit, scripsitque Theogoniam libris 10. item libellū De rerum principio. Pherecydem alium Lerium genere, historicum scripsit Suidas.

Pheredus, Athenienſium rex octauus, anno ante Romam conditam 1110.

Pherenice, mulier, de qua Aelianus lib. 10. de Varia histor. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice fœmina, prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide Berenice.

Pherentinus. Vide Ferentinum.

Pherezei, populi qui Samariam & Gabaon vrbis regionem tenent. Gen. 15.

Phermesta, filius Aman filij Amadatha, Esth. 9.

Pheron, Sesostris filius, rex Aegypti, cùm in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torsisset, cæcus factus est: vndecimóque post anno, oraculo monitus, vt oculos abluere lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouisset, paruit, & visum recepit. Herod.

Pheroa, Herodis Iudæorum regis frater, veneno periit.

Phesdomim, nomen loci. 1. Par. 11.

Pheshur, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phesse, filius Esthon. 1. Par. 4.

Phestus, Sicyoniorum rex xxii. anno ante Romam

mam conditam 490.

Phetheia, nomen viri. 1. Par. 24.

Phethros, nomé regionis, quæ Arabia Petrea dicitur, Isa. 11. Idem videtur esse quod Phathures, cùm Hebræis iisdem punctis & consonantibus scribatur.

Pethrusim, filius Mesraim. Gen. 10.

Phia, vrbs de qua Messenij & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuium, vt scribit Homerus. Hinc Phieus, Phiates, Phiæus. Steph. Vide Phea.

Phialia, vide Phedalea.

Phiceon, mons Bœotiæ. Steph.

Phidalia, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

Phidene, vide Fidena.

Phidamus Epicuræus, fuit poëta admodum lasciuus.

Phidias, diæ, nobilis statuarius, qui in ebore scalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commendata est Mineruæ statua, quam Athenis ex ebore fecit, XXVI. cubitorum altitudine: in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam insculpsit: in soleis verò, Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipse totus ex ebore, & Romę in porticibus Octauiæ, Venus. Plinius libro 35. capite octauo. Hic etiam statuam Nemesis deæ denûm cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua surgebat complicatio: vbi, teste Antigono, inscriptum erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim discipulum suum Phidias adeò dilexit, vt nomen eius inscripserit operi, ex quo prouerbium Rhamnusia Nemesis. Hic Phidias initio pictor fuit pinxitque clypeum Mineruæ Athenis.

Phichol, princeps exercitus Abimelech regis Geraræ. Gen. 21.

Phidippus, proprium viri filij Thessali. Homer. Est & proprium personæ comicæ, apud Terentium.

Phigalea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Messeniacorum. Dicitur etiam Phialeia sine g, à Phialo quodã. Est item φιάλεια, Bithyniæ (in Stephano Bithaniæ legitur) Gentile prioris, Phigaleus & Phigaleites. Huius populi, vino adeo gaudent, vt non alibi, quàm in cauponis habitent, hospitibus domos elocantes cum vxoribus. Hostilis tubæ ne in somno quidem sonũ perferunt.

Phihahiroth, nomen loci, in quo castrametati sunt Hebræi, reuertentes de Aegypto, Exod. 14. siue quarta mansio Hebræorum. Num. 33.

Phila, vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus, iuxta Peneum matris nomine condidit: Gentile, Philæus. Est etiam insula Aegypti, Herodo. lib. 4. iuxta magnum fluuium Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit: Gentile, Philates. Steph. Vide Tacompsus.

Phila, insula in mari Gallico. Plin. lib. 3. cap. 5.

Philace fuit amasia Stratoclis. Author Plutar.

Philadelphia, ciuitas in Mysia, regione Asiæ, proxima Lydię, quam Strabo libro 12. circa finem ait terræ motibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant, in hac fuit vna ex septem ecclesiis. supra Philadelphiam Orientem versus exusta regio patet, stadiis longa quingentis, quadringentis lata: vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exustum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat: summa corporum facies cinerulenta est: montana, petrosa, & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigisse arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulari, sed credibilius est subterraneum ignem, qui postea defecerit, regionem exusisse. Alij dicunt esse ciuitatem Lydiæ ad radices Tmoli montis. Vide RABBATH. Stephano, vrbs Lydiæ, ab Attalo Philadelpho conditore. Item regionis combustæ, quam Mysi & Lydi tenent. Strabo libro duodecimo. Alia est Aegypti, tertia Syriæ insignis ciuitas, quæ prius Ammana, deinde Astarte, demum Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta est. Ciuis, Philadelpheus & Philadelphenus, Iosephus lib. 10. Iudaicæ antiquitatis. Steph.

Philadelphus, nomen regis Aegypti, qui bibliothecam fecit Alexãdriæ ferè 50000. librorum continentem. Idem libros Moysi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem verti.

Philæ, vrbs iuxta Nilum, paulò supra minores cataractas: Centum fortasse stadiis distans à Syene & Elephantine. Heliodorus 8. historiæ Aethiopicæ.

Philæ, Philarum, insula aspera, & vndique prærupta, adiacens Aegypto, duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni libro 17. infra Meroën sunt, ad quas ipse Strabo se ex plaustro per plana aliquando vectum scribit.

Philæmon, poëta quidam, qui quum videret asinum ficus mensæ paratas comedere, tanto diffluxit gaudio, vt statim expirauerit. Valer. Maxim.

Philæni, fratres Carthaginenses, qui pro finium suorum propagatione se viuos sepeliri sustinuerunt. Nam cùm inter Carthaginenses & Cyrenenses de finibus controuersia incidisset, placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbicunque sibi obuij fierent, ibi vtriusque ditionis terminì essent.

essent. Itaque Carthagine egressi Philæni, cùm aliquot passuum millia in fines Cyrenensium processissent, indignati aduersarij se esse præuentos, optionem Philænis proposuerunt, malléntne ad fines suos retrocedere, an eo in loco viui defodi: illisque respondentibus, se patriæ salutem vitæ anteferre, à Cyrenensibus, qui viribus superiores erat, viui ibidem sunt defossi. Quo in loco Carthaginenses, ne eximia illorũ in patriam pietas, vlla temporum iniuria oblteraretur, duas illic aras constituerunt, quas à fratrum horum nomine Philænorum aras vocauerunt. Sallust. in bello Iugurth.

Philagrus, Sophista Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in malam fertur impegisse. Cæl. lib. 11. cap. 41.

Philaida, vicus in Aegeide, à Philæo filio Aiacis & Lysides filiæ Coroni, filij Lapithæ. Tribulis, Philiades. Steph.

Philãmon, filius Apollinis ex Chione nympha, clarissimus carmine & cithara. Vide Chione.

Phileas, regio Byzantij: Gentile Philiates. Aliqui Phineam, alij Philean vocant. Steph.

Philelphus, poëta Italus nostri temporis.

Philenorium, vrbs in Arnæa, regione Bœotiæ, à Philenore Aetolo. Gẽtile, Philenorius. Stephanus.

Philemon, poëta comicus: quãuis (inquit Quintilianus) prauis sui temporis iudiciis, Menãdro sæpe prælatus, consensu tamen omnium meruit secundus credi.

Philenis, puella quædã deformis apud Mart. lib. 2. Cur non basio te Philenĩ? calua es. Cur non basio te Philenĩ? ruffa es. Cur non basio te Philenĩ? luscа es.

Philenis, meretrix fuit, quam Philocrates poëta Græcus suis carminibus laceraуit. De hac etiã Mart. lib. 7.

Phileros, tabellarius quidam, de quo Cic. ad Pętum, lib. 9. Epist.

Philesius, cognomẽ Apollinis, Bocat. lib. 3. Philesia quoque templa vocauit Bocatius Apollini consecrata, quæ ab osculo Brachidis, siue à certamine puerorum Philesia vocari dicit. Græci φιλήσιον amabilem dicunt, quia lumen solis ex oriens, amabili veneratione oculorum consalutamus.

Philetas, poëta elegiographus ex insula Co, Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battidem puellam, quam adamauit. Fuisse fertur corpore adeò tenui, vt necesse fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur.

Philetus, vir quidam, qui à fide CHRISTI excidit. 2. Tim. 2.

Philetus, Antiochensis episcopus, anno salutis 224.

Philetius fuit bubulcus Vlyssis & Eumæus porcarius: De his intelligit Ouidius in Epist. Vlyssis:

Hoc faciunt custósque boum longæuáque nutrix,
Tertius immundæ cura fidelis harę.

Phileum, Ptolem. lib. 12. ca. 1. ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Frisia vocatur. Vulgò *Gmeningen.*

Philia, insula. Vide Tacompsus.

Philides, quidam equorum nutritor, à quo quũ Themistocles equum dono postulasset, passúsque esset repulsam minatus est se domum eius continuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate significabat se propinquorum accusationes & crimina in eum coniecturum. Plutarch. in Themist.

Philippi, ciuitas Thraciæ vel Thessaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine suo Philippos nominauit. Iuxta hanc sunt campi Philippici, in quibus Cæsar & Pompeius primò, deinde Augustus & Cassius pugnauerunt.

Philippi, Siciliæ ciuitas, à Philippo sic dicta, cùm prius Crenides vocaretur, Steph. Idem alibi, Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides pòst dicta: deinde Philippi à Philippo, cùm Crenitis aduersus Thraces auxilio fuisset. Thessaliæ Philippi dicti sunt, & Gomphi Thesprotiæ: Gentile, Philippeus, & apud Polybium Philippenus. Steph.

Philippicus, ca, cũ, quod est à ciuitate Philippis, vt Campi Philippici. item Philippensis.

Philippicus Bardanus, Romanorum imperator, secundo imperij anno ab Antemio excæcatus & in carcerem coniectus, sub annum salutis 713.

Philippides, comicus poeta haud ignobilis, ætate iam prouecta, quum in certamine poëtarum præter spem vicisset, gaudio repente mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas.

Philippopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amynthæ filius condidit: Ciuis, Philippopolites. Steph.

Philippus VI. Macedonum rex, Olymp. 34.

Philippus, Amynthæ filius, Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebúsque gestis clarissimus: qui Macedoniæ regnum, quod angustis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pausania quodam adolescente fuit interfectus: qui cùm de stupro sibi per vim ab Attalo illato, apud regem questus esset, & pro rei indignitate vltionem frustra postulasset, séque etiam irrideri animaduerteret, iram in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab inquo iudice sumpsit. Natus fuit Peliæ, quæ

quæ Macedoniæ ciuitas est, regum sepulchris nobilitata: vnde pasim Pelleus à poëtis cognominatur, puer, quondam bis obses datus ab Alexandro fratre primùm Illyriis, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminundæ summi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. Diodorus, & Trogus lib. 7. 8. & 9.

Philippus, Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iussu interfectus, alio nomine Aridæus.

Philippus, Demetrij filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio victus. Is cùm videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de societate misit: quibus in reditu à Marco Valerio Flacco præfecto classis, interceptis cum literis, missisque ad Senatum: statim Leninus consul contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ, incautum, semique sopitum nocte intempesta adoritur. Ille in Macedonia cum exercitu terrestri itinere fugit, incensis prius, ne hostis potiretur, suis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri magni. Curt. libro 2. Plutar. in vita Alexandri. Hic gratus vsque adeò erat Alexandro, vt cùm Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat, vt ab insidiis Philippi velut ab hoste Dario corrupti, sibi in ægritudine caueret. Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipso Philippo datum hausit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. Philippos etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Crassi aduersarius. Cic. 3. de Orat.

Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Christianus fuisse perhibetur.

Philippus, frater Herodis procurator Iturææ & Trachonitidis constitutus à Romanis. Luc. 3. Est & nomen Apostoli, Matth. 10. Ioan. 1. Nomen cuiusdam diaconi. Act. 6.

Philippus, IX. Ierosolymitanus episcopus, anno salutis 111.

Philippus imperator, Gordiano successit, qui tam seueri & tristis animi fuisse dicitur, vt iam tum à quinquenni ætate nullo cuiusquam commento ad risum solui potuerit, aut ab inflexę naturæ toruitate dimoueri. Author Sext. Aurelianus.

Philippus, imperator Occidentis, victo Othone competitore, sub annum salutis 1200.

Philippus, Henrici filius, Francorum rex, anno salutis 1060.

Philippus frater Alphonsi X. Hispaniæ regis fuit, qui Christianam Daciæ regis filiam & fratris sui vxorem sibi per vim copulauit spreta religione ac sacerdotio, cùm esset abbas & præsul Hispalensis.

Philippus, Francorum rex bellicosissimus, ob idque Augustus cognominatus, in Asiam nauigauit, Aconem & Ptolemaidem expugnauit, sed paulò pòst morbo coactus, rediit. Northmanniam & Aquitanniam bello de Anglorum rege cepit. Othonem III. imperatorem Ferrando Flandrêsi auxilium ferentem ingenti prælio fudit, in quo & Ferrandus captus, & innumera hostium millia cæsa sunt. Iudæos Frâcia expulit. Heluios hæreticos (*Albienses* vulgò dicuntur) sustulit, eorum vrbe in Aquitania incensa. Floruit autem sub annum salutis 1112.

Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex anno salutis 1271.

Philippus Pulcher, Francorum rex, annis XXVIII. Flandrenses variis prælijs domuit, à Bonifacio pontifice sacris interdictus, & à Benedicto XI. absolutus est.

Philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, anno salutis 1316.

Philippus Valesius, Francorũ rex, suffectus in locũ Caroli Pulchri, cui sine liberis mortuo, genere proximus erat. Flandros ingenti clade afflixit, qua ceciderunt fere viginti hominum millia: postea non eadem fortuna sæpius cum Anglis congressus, terra marique victus, Callisium Anglis inuitus permisit.

Philippus, Syriæ rex XXI. sub quo Syriæ regnum defecisse dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, sub Octauio Cæsare.

Philippus cognomine Augustus, princeps optimus, ciuitatem Andegauensem dirutam restituit.

Philippus, Austriæ dux, filius Maximiliani Cæsaris rex Hispaniæ, pater Caroli V. Cæsaris.

Philippus Audax, filius Ioannis Frâciæ regis, frater Caroli quinti, Burgundiæ dux, & Flandriæ comes.

Philippus, cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Monterellum occisus est: & multos in Francia motus excitauit, sub regibus Carolo VI. & VII. vixitque vsque ad imperium Ludouici XI.

Philippus dux Mediolani, sub annum CHRISTI 1420.

Philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatij Mediolani ducis filius.

Philiscus, Athenienſium tyrannus. Olymp. 23.

Philiscus cælator egregius, qui Venerẽ in Octauię porticu: item Latonam, Dianam, musas nouem & nudum Apollinem insculpsit.

Philistæi, siue Philistiim, populi Iudæis finitimi, quorum regio posteris dicta est Palæstina.

Philistion, Nicæus poëta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio risu mortuus est.

Philistiõ, medicus Locrẽsis, cuius meminit Gell. lib. 17. cap. 12.

Philistus Milesius, musicæ primùm operam dedit euasitque clarissimus tibicen. Ad oratoriam demum conuersus, auditor fuit Isocratis.

Philistus

Philistus Syracusanus historiographus propinquus Dionysij tyranni, scripsit res Siculas libris xi.

Philix, nutrix Domitiani principis. Sueton.

Phillyra, mater Chironis centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, Seruio apud Virgilium 3. Georgic.

Phillyrides, dictus est Chiron, Saturni & Phillyræ nymphæ filius.

Philo, is fuit, qui ex Proserpina filia, quam in balneis conspexerat, sustulisse creditur Mercurium: quem cùm vellet exponere, consuluit mathematicum quendam à quo hoc accepit responsum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem. Quo nomine eum seruauit & diligenter educauit. Hic autem Mercurius, non erat is Mercurius quem aiunt poëtæ Iouis & Maiæ fuisse filium, sed Hermes ille, qui Trismegistus appellatur. Paleph. lib. 11.

Philo, Academicus, Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus est.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio scripsit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, disciplinisque omnibus eruditus, in nostra & Græcorum philosophia bene versatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat.

In diuinis autem legibus & patriis institutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monimentis, palam est. Igitur temporibus Caij quanta acciderint Iudæis mala descripsit, quibus & suam legationem pro Iudæis apud ipsum imperatorem retulit.

Philo, statuarius, Hephestionem expressit. Tatianus.

Philochorus, Athenienſis, vir doctissimus & vates, tempore Eratosthenis extinctus, insidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Atthidis libros 17. qui continent res gestas Athenienſium, & reges & magistratus, vsque ad Antiochum cognominatum deum, aliáq; complura. Suid.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis nota infamis, apud Demosthenem.

Philoctetes, Œtis vel Œtę, Pœātis filius, comes Herculis, cui idem moriens in Octa monte mandauit, ne corporis sui reliquias cuiquam indicaret, idque iurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & sagittas Hydræ felle intinctas. Quare cùm postea Delphico oraculo moniti essent Græci, ad euertendam Troiam sagittis Herculis opus esse, inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primùm se scire quid illi accidisset: cùm verò illi vehementiùs vrgerent, tandem mortuum esse confessus est: cúmque illi instarent, vt sepulchrum eius sibi indicaret, ne iusiurandum violaret, ictu pedis locum ostendit. Post hæc, cùm ad bellum Troianum deduceretur, quòd ipse solus Lerneis sagittis vti posset, vnius sagittæ casu, in pede, quo Herculis tumulum monstrauerat, vulnere penè immedicabili affectus est: cuius fœtor cùm à Græcis ferri non posset, in Lemno relictus est. Verùm occiso Achille, Vlysses in Lemnum regressus ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouid. libr. 13. Metam. vbi & Paridem, singulari certamine ab eo prouocatus, sagittis interfecit. Euersa autem Troia, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit. Tandem opera Machaonis medici sanatus est.

Philochorus, vates Athenienſis, Eratosthenis tempore, qui extinctus est in insidiis Antigoni Macedoniæ regis, quòd veniſſet in suspicionem contractæ cum Ptolemæo rege amicitiæ. Hic scripsit Atthidis libros septemdecim, qui continent res gestas Athenienſium & reges & magistratus vsque ad Antiochum deum. Scripsit etiam libros quatuor de vaticinio.

Philogonus, Antiochenſis episcopus, anno salutis 322.

Philolaus, Pythagoricus quidam philosophus, cuius tres libros Plato, cùm tenui admodum esset pecunia, decem millibus denariûm mercatus est, quod pretium à Dione Syracusano acceperat.

Philolaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: sed vbi ille ciuitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alchinoæ, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti sunt. Habitauit igitur ob huiusmodi causam apud Thebanos, legésque illis descripsit, & de aliis quibusdam, & de sobole procreanda, quas illi proletarias appellant.

Et hoc est præcipuè ab illo prouisum, vt numerus hæreditatum conseruetur. Aristoteles 2. Politicorum.

Philologus, nomen viri. Rom. 16.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quem Thereus Thraciæ rex, qui Prognen sororem eius vxorem duxerat, viſendæ sororis prætextu à patre abductam, in itinere violauit, & ne flagitium cuiquam indicare posset, linguam ei præcidit, arctiſſimæque custodiæ eam inclusit. Verùm illa (vti erat lanificij peritiſſima) rem omnem, quo gesta erat ordine, in tela depinxit: eámque per famulam ad Prognen misit: quæ quamuis sororis iniuria grauiſsimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus distulit: quo tempore magna

gna mulierum caterua comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit: & in regiam perducit: vbi communicato cum illa conſilio, Itym filium ſuum iugulat, patríque comedendum apponit: illóque epulis tam nephandis iam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio vxoré inſequitur, in vpupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinẽ, Itys verò in phaſianũ, Philomela denique in luſciniam, etiam hodie de Therei iniuria ſuauiſsimo cantu conquerentem.

Philomeliũ, vrbs magnæ Phrygiæ. Strab. lib. 12. Gentile, Philomeleus. Steph.

Philomelus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupauit, Locrenſes vicit ad Petras Phedriades. Olymp. 106.

Philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus, abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

Philon, medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vſum exquiſitiſsima concinnaret, & ad regias quaſdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat velut diuinas & ſalutares. Cæl. libr. 16. cap. 10.

Philomelus, nomen Citharœdi cuiuſdam, cuius meminit Mart. lib. 3.

Plus habuit Dydimus, plus Philomelus habet.

Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſsimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, vt eſt author Plutarchus. Liuius in bello Macedonico libro 5.

Philorchorus, Athenienſis hiſtoricus, qui libros Attidis XVII. ſcripſit, qui continent res Athenienſium & magiſtratus & reges vſque ad Antiochum deum cognominatum.

Philoſtratus Lemnius, temporibus Seueri principis eiúſque vxoris Iuliæ epiſtolarum magiſter, vt ipſe planè monſtrat in vita Apollonij Tyanei: ſcripſit vitas ſophiſtarum ad Seuerum, de vita Apollonij libros octo, præterea heroica.

Philoſtratus huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit panægyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluráque alia quæ à Suida commemorantur.

Philoſtratus tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis: ſcripſit Panathenaicum, Troiam, Paraphraſim Homerici clypei, Iconáſque huic multi referunt. Suid.

Philotas, vnus ex comitibus Alexandri Magni, cui poſt eius mortem, Ciliciæ regnum ſorte obtigit.

Philotera, vrbs iuxta Troglodyticam, à Satyro condita, Apollodorus Philoteridem vocat. Eſt etiam Philotera Cœleſyriæ, aliàs Philoteria. Gẽtile, Philoterius, ab Aegyptia verò Philoterites dicitur. Steph.

Philoteris, ciuitas in littore ſinus Arabici, aliàs Arſinoë dicta, vt ſupra indicatum eſt. Alia videtur dicta in Philotera.

Philoxenus, philoſophus qui gruis collum ſibi exoptabat, quo diutius ciborũ & poculorum ſapore oblectaretur.

Philoxenus, grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suid.

Philoxenus, Eretrienſis pictor, Nicomachi diſcipulus, cuius tabula nullis poſtponenda, Caſſandro regi picta, continuit Alexãdri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciuiam, in qua tres Sileni comeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem ſequutus, breuiores etiãnum quaſdam picturæ vias & compendiarias inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus, poëta lyricus, ſcripſit lyrico carmine Aeacidarum genealogiã. Hic quum aliquãdo apud Dionyſium tyrannum ageret, tragœdiáſque eius, in quibus ille ambitioſiſsimus erat, minimè laudaret, coniectus eſt in Latomias, indéque Tarentum aufugit. Dionyſio verò eum per literas reuocare conanti, reſpõdit, Hoc tantùm monoſyllabum Non, ſæpius iteratum. Suid.

Philoxenus, cos. cum Probo, anno vrbis 1278.

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuerſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuatiua, ſimplici l. Poetæ tamẽ ſuo iure, vt primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

Philyres, populi iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hinc Philyretes, fœmininum Philyris & Phyliris. Steph.

Phinees, filius Eleazari filij Aaron. Exod. 6. filius item Heli ſacerdotis. 1. Reg. 1. Hebraicè Phineh es.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineieus. Steph.

Phineus, Agenoris filius, Hellanico: Heſiodo, Phœnicis & Caſsiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis Dorycli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alij, Thraciæ, vel, vt rurſus alij, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenoboëam vocant) ex qua genuit Orythum & Crambum, vt Sophocles: vt alij, Maryandinum & Thynum: vel, vt rurſus alij, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, nouercam ſuperinduxit: quanuis Flaccus non Harpalycen, ſed Clopatram Boreadum ſororem appellet: cui etiam Apollonij Cõmentarius ſubſcribit, qui libr. 1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyæ filiam vxorem duxiſſe, ſecundam verò Idæam

Dardani

Dardani filiam nouercam superinduxisse: cuius iuasu filios suos ex Cleopatra susceptos excæcauit. Quapropter & ipse excæcatus est à diis, & Harpyiæ contra eum missæ, quæ cibos & mensam eius turpissimè fœdarunt. Postea verò aduenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis, rursus ad Strophades insulas fugatæ sunt, vt supra docuimus in dictione Calais. Postremò occisus est ab Hercule, cùm is in solitudine liberos Phinei of fendissет excæcatos, cõperissétque eos calumniis nouercæ eiectos fuisse. Hinc Phineus, a, um, & Phineius, a, um.

Phinon, ciuitas Idumæorum. Gen. 36.

Phinopolis, vrbs Ponti à Phineo dicta: Gentile, Phinopolites. Steph.

Phison, magnum Indiæ flumen, è paradiso fluẽs. Gen. 2. quod ab Eusebio & Hieronymo in quæst. Hebr. Ganges dicitur, siue Getha Ioseph. libr. 1. cap. 2. Iud. antiq. Salomonis commentator Nilum vocat, Gen. 2.

Phithom, vrbs quam ædificauerunt filij Israel Pharaoni regi Aegyptiorum. Exod. 1.

Phithon, filius Micha filij Meribaal, 1. Paralip. 8. & 9.

Phla, Herodot. lib. 4. insula in Tritonide palude grandi. Aiunt Iasonem posteaquàm sub Pelio Argos exædificauit, impositis in ea cùm aliis solennibus hostiis, tum verò tripode æreo, circuisse Peloponnesum animo Delphos eundi: eúmque cùm teneret cursum circa Maleam, abreptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, priusquam tellurem cerneret, in aspretis paludis Tritonidis astitisse, eique hæsitanti de egressu apparuisse Tritonem, ac iussisse sibi dari tripodem, quòd diceret ostensurum se illis exitum, atque incolumes remissurum. Cætera vide apud Herodotum.

Phlanõ, vrbs & portus iuxta Absyrtum insulam post Aloum. Artemidorus, vnde totus ille sinus Phlanonicus vocatur. Gentile, Phlanonites. Steph. Vide Phlanotes.

Phlanotes, populi, Plin. lib. 3. ca. 21. à quibus nomẽ sinui est inditum, quẽ modò nautæ Quernarium appellant, alij Garnarium, propter naufragia, procelloso fermè semper transitu. in recessu eius Senia vrbs, cuius à tergo specus sunt, vnde vehementes nulla ferè non hora venti perflant, eáque res infamem eum sinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tempestatis est, de qua Plinius libro 2. capite 45. In Dalmatiæ (inquit) ora specus vasto in præceps hiatu, in quem deiecto leui pondere, quanuis tranquillo die, turbini similis emicat procella. Dicti Phlanotes ab oppido Phlano inter Polam coloniam & Iaderam. Vide Phlanon.

Phlegeton, fluuius infernalis, flammis æstuantibus rapidus: à φλέγω, ardeo.

Phlegon, vnus ex equis solis, ἀπὸ τῦ φλέγειν, quod est ardere, dictus.

Phlegon Trallianus, libertus Augusti (nonnulli Adriam dicũt) historiam scripsit Olympiadum libris sedecim vsque ad Olympi. xxix. De Fastis Romanorum lib. 4. Item de nominibus locorum vrbis Romæ, & Epitomen Olympionicorum libris duobus. Suid.

Phlegon, viri nomen. Rom. 16.

Phlegra, græ, vel Phlegre, gres, vrbs Macedoniæ, Pellenæ proxima. Plin. lib. 4. cap. 10. aut (vt Eudoxus mauult (eadem cum Pellene, & vallis circa hanc vrbem, in qua Gigantes olim cum cælestibus conflixere. Vide Pallene. Steph. vrbs Thraciæ, quam Eudoxus postea Pallenem dictam scribit. Hinc Phlegræus, a, um, & Phlegrus, gra, grum.

Phlegræi, campi duo fuere, alter in Græcia, à Phlegra Thessaliæ valle, vbi gigantes cum cælestibus pugnauere. Vel ἀπὸ τῦ φλέγειν, quod est vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas, in quo Gigantes Herculem superasse dicuntur. Plinius libro 3. capite 5. & Strabo libro 5. Theagenes verò & Eudoxus, qui ad historicam fidem pugnam hanc conantur reducere: Pallenem (inquiunt) quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & superbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos inuente prælium Hercule, fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, sicque ingenti victoria superati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis. Id autem ideo fictum est, quoniam ea regio tota sulphure plurimo scatet. Hinc fit, vt ventorum impulsu excitetur passim ignis, qui cùm exitum è cauernis natura expetat, dum luctatur assiduè, terram tandem quatit & commouet, exuritque frequenter: vnde & nomen sortitur. φλέγειν enim Græcè exurere, ardereque significat.

Phlegræus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Phlegya, Steph. vrbs Bœotiæ, à Phlegya Martis & Chryses filio: Ciuis, Phlegyas & Phlegyeus, gyea, gyeum. Regio quoque Phlegyantis nominatur.

Phlegyas, Martis filius, rex Lapithaũ in Thessalia, pater Ixionis & Coronidis nymphæ: quam cùm ab Apolline vitiatam sensisset, confestim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipsum sagittis interfectum ad inferos detrusit: vbi hac pœna afficitur, vt sub ingenti saxo ruinam minitante sedens, semper illud casurum suspicetur & timeat.

Phlegiæ, populi insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati: hi cùm sacrilegi essent deósque & homines spernerent, ab irato Neptuno immisso diluuio, submersi sunt, quorum apud inferos meminit Virg. lib. 9.

Phlius

Phlius, ntis, vrbs in medio Sicyonij Argiuíque agri, Strab. lib. 8. vbi religiosissimè colebatur Hebe. Castellum Phlium nominat Plin. libr. 4. cap. 5. Hæc olim Arethyrea dicta est, Steph. & Arantia Phlius dicta à Phliunte Bacchi & Chthonophyles filio, vel à Phliante. Gentilia, Phliuntius, Phliusius, Phliasius. Vel nomen habet à φλεῖν, quod est fructibus abundare. Nam & Lacedæmonij Phliasium mensam vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur & Phliuntis fœmininum.

Phlycis, vicus in Cecropide tribu, tribulis, Phlieus. Steph.

Phlygonium, vrbs Phocidis, Ciuis, Phlegonius & Phlygonius. Steph.

Phocæ, arum, insulæ Cretæ adiacentes, Plin. lib. 4. cap. 13.

Phocæa, Ioniæ ciuitas, Athenienſium colonia: ita dicta à phocarum multitudine, quæ vrbem condentibus circa hoc littus apparuerunt. Strabo lib. 14. Incolæ, Phocæi & Phocenses, qui assiduis Persarum bellis exagitati, communi consensu patriam reliquerunt, diriſque execrationibus se deuouerunt, si quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vsi, tandem in Galliam delati sunt, vbi Massiliam condiderunt.

Phocas, Romanorum imperator, sub annum salutis 606.

Phoce, es, oppidum est Bœotiæ.

Phochereth, nomen viri. 1. Esd. 2.

Phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vsi sunt.

Phocion, Athenienſis vir clarus, cognomento Bonus, semper pauper, cùm ditissimus esse potuisset, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllo vnquam est visus. Et in concione, cùm quis dixisset, Cogitabundus videris, ô Phocion: Rectè (inquit) coniectas. Cogito enim, si qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienses dicturus sum. Huic cùm legati Philippi Macedonum regis ingentia munera offerrent, hortarentúrque vt ea acciperet (quanuis enim ipse facile his careret, liberis tamen eius essent necessaria, quibus difficile foret in summa paupertate, ad paternam gloriam peruenire.) Si mei (inquit) similes erunt, idem hic agellus alet illos qui me ad hanc dignitatem perduxit: si dissimiles, nolo meis impensis illorum ali augerique luxuriam. Plutarch. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hispanus, Vide Socion infrà perperam scriptum: scripsit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertissimum. Gellius.

Phocis, idis, exigua Græciæ regio, sinui Crissæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnassóque montibus inclyta. Huius incolæ dicuntur Phocenses, à quibus nonnulli putant profectos esse Massiliæ conditores, non (vt alij existimant) à Phocensibus Ioniæ populis. Qui etiam sententiæ non obscurè subscribit Plinius lib. 3. ca. 4. vbi Massiliam Græcorum Phocensium coloniam appellat, ad discrimen, vt videtur, Asiaticorum. Hinc Phocaicus, ca, cum.

Phocus, Phocionis filius, qui quum paternas opes prodigo luxu dilapidasset, Athenienſibus vsque adeò inuisus factus est, vt occurrentes omnes diffamatorem sui generis nuncuparent.

Phocus, filius Aeaci. Ouid. 7. Metam.

Phocusa, Plin. lib. 4. cap. 12. insula vna ex Sporadibus.

Phoclydes Milesius poëta Græcus, qui floruit post bellum Troianum. scripsit 58. elegias & quasdam sententias ad vitæ institutionem.

Phœbas, adis, Phœbi sacerdos, quæ diuino correpta furore, consulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.

Phœbe, eadem quæ Diana siue Luna, à Phœbo fratre ita dicta. Ouid. 2. Metam.

Phœbe & Elaira, Leucippi filiæ, Stephanus in Aphidnis.

Phœbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, Phœbias, aut Phœbianus. Steph.

Phœbus, idem qui Apollo, siue Sol Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & musicæ deus à poëtis habitus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quasi φῶς ἶσις βίς, hoc est, lux vitæ.

Phœnon, lacus Arcadiæ. Ouidius libr. 13. Metamorph.

Phœnices, populi Syriç, Iudæis contermini, quorum præcipuæ vrbes fuerunt Tyrus & Sidon, & quæ cum his Tripolim efficit Aradus. Horum regio Phœnice dicitur, à Phœnice quodã Neptuni & Libyes filio. Stephanus hos Strabonis libro 16. arithmetica & astronomia, naualibus ac bellicis artibus insignes scribit. Rufus ex Dionysio.

Phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, Phœnicæus. Steph.

Phœnicia, vel Phœnice, Asiç regio: sic dicta à cõditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Steph. Iosephus etiam author est, Phœnices inuenisse Græcas literas.

Phœnicus, vrbs Cretę, & insula iuxta Lyciã. Est & Phœnicus, stagnum Thucyd. lib. 8. Gentile, Phœnicuntius & Phœnicusius. Steph.

Phœnicussæ, duæ insulæ in Libyco sinu iuxta Carthaginem. Insulares Phœnicussæi. Est etiã ciuitas Phœnicum in Syria. Steph.

Phœnissa, mulier ex Phœnicia.

Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

Phœnix, Amyntoris filius, præceptor Achillis, qui cùm matris suæ hortatu cum patris concubina rem habuisset, diris impetitus à patre, relicta

relicta Hellade in Theſſaliam ſeſe contulit ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiúmque Achillem in diſciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Troianum comitatus eſt, vt ipſe narrat apud Homer. lib. 9. Iliad. hic oculis tandem captus eſt: vnde Ouid. in Ibin,

Id quod Amyntorides videas trepidúſque miniſter,
Prętentes baculo luminis orbus iter.

Phœtiæ, vrbs Acarnaniæ, à Phœtio filio Alcmęonis, filij Amphiarai. Polybius libro 4. Dicitur quoque Phœtium: Gentile, Phœtius & Phœtij. Steph.

Phogor, mons in terra Moab in ſupercilio Libyadis, reſpiciens ſolitudinem, in quem Balac rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicendum Iſraëli. Nume. 23. In hoc Baal à Gentibus fuit cultus, Numero. 25. Iuxta hunc in valle ſepultus eſt Moſes, Deuterono. 34. Eſt etiam idolum Moabitarum, Num. 25. Deut. 3. & 4. Ioſ. 22.

Pholegandrus, inſula vna Sporadum, à Pholegandro filio Minois. Hanc Aratus ferream vocat propter aſperitatem: Ciuis, Pholegandrius. Steph.

Phollathi, nomen viri. 1. Par. 26.

Pholoo, mons Arcadiæ ſyluoſus, oppidum habens eiuſdem nominis. Plinio libr. 4. cap. 6. in quo Centauri morati ſunt. Eſt etiam famulæ cuiuſdam textricis nomen apud Virgilium 5. Aeneidos,

Olli ſerua datur operum haud ignara Mineruę
Creſſa genus Pholoë, geminique ſub vbere nati.

Pholoë, nomen eſt nymphæ apud Stat. libro 2. Syluarum.

Pholon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro: Gentile, Pholoeus. Steph.

Pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, cóque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iiſdem in nuptiis exortus eſt, occubuit.

Phoraphul, rex Babylonis, Ioſepho: aliis Phul dicitur.

Phoratha, filius Aman filij Amadatha. Eſth. 9.

Phorbæ, vrbs Achæorum, in Theſſalia: Gentile, Phorbantius.

Phorbantium, mons Trœzenis. Steph.

Phorbas, bantis, filius Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ filiæ, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potius, quàm filius videretur. Quam ob cauſam cùm pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abſtinere, illo tamen inuito non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Huius imagine aſſumpta, Somnus deus Palinurum decepit. Virgil. 5. Aeneid.

Seruio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes Aeneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius item paſtor Polybij Corinthiorum regis. Vide Dexamenæ.

Phorbas, v. Athenienſium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.

Phorbas, vi. Argiuorum rex, anno ante Romam conditam ferè 830.

Phorcus, ci, vel Græco more, Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos, filius Neptuni & Thooſæ nymphæ, rex Corſicæ & Sardiniæ inſularum: quem ab Atlante nauali prælio victum, vndáque obrutum poſtea ſocij ſuperſtites, in marinum deum conuerſum dixere, eique diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Meduſæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nonnunquam etiam Phorcys, Phorcydos.

Phorcyn, is fuit, quem fabulantur poëtæ tres habuiſſe filias, quæ viciſsim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cùm videre illis opus erat, vtebantur, atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti ſuo illum inſertaret, ſicque videret: quo quidem cùm illa ſatis vſa fuiſſet, aliis eum viciſſim tradere conſueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cùm autem ad illas Perſeus fortè acceſſiſſet, atque eam quæ tunc oculum habebat cunctanti gradu à tergo adortus eſſet, denudato enſe, vt ſibi Gorgona oſtenderet, petiit, morténique eis niſi eam vtique manifeſtarent, minitatus eſt. Illæ verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt. Paleph. lib. de fabulis.

Phorentanum, vrbs Italiæ: Gentile, Phorentanus. Stephanus ex Strabonis lib. 5. Ferétinum, Phorentini etiam Italiæ populi dicuntur, Steph.

Phoriami, locus Elidis inter Portheniũ, inſidiis aptus, vtpote in anguſto ſitus. Steph.

Phoriea, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoriacus. Stephanus.

Phormani, vrbs Italię: Gentile idem, Steph. Vide Formiæ.

Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedęmonios vicit. Theopom. in Philippic.

Phormio, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco. Thucyd. lib. 2.

Phormio, philoſophus, Cic. 2. de Oratore, Peripateticus, cùm Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, próque eo, quod eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, vt eum, quem dixi, ſi vellet, audiret: cúmque is ſe non nolle dixiſſet, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari: tum, cùm cæteri qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebât ab Annibale quidnam

nam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, Multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe: ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem.

Phormus Syracuſanus comicus, Geloni tyrãno familiaris, & filiorum ipſius alter, docuit fabulas ſeptem, quas commemorat Athenæus.

Phorobrentarium, vrbs Libyæ: Gentile, Phorobrentarienus. Steph.

Phoroneus, filius Inachi fluuij, Argiuorum rex, qui initio diſperſos populos in vrbem coëgit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, Patronymicum fœminino, quod poëtæ vſurpant pro Iſide Inachi filia, Phoronei ſorore. Item Phoroneus, nea, neum.

Phoroneus, Athenienſium rex, anno ferè poſt inundationem aquarum 500.

Phorunna, vrbs Thraciæ, Polyb. libro 9. Gentile, Phorunneus, Steph.

Phoſech, filius Iephlat filij Heber filij Bariæ. 1. Paral. 7.

Phoſphorion, portus quidam Byzantij: cauſam nominis indicat Steph. in Boſphoro.

Phoſphorus, Latinè Lucifer ſtella. Cic. 2. de Natura deorum.

Photinæon, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Photinus, Lugdunenſis epiſcopus, annum agens ætatis 80. religionis ergò ſupplicio affectus, anno ſalutis 169.

Photinus, hæreticus, ſub annum ſalutis 355. dininam Chriſti naturam negauit. Tripar. hiſt. lib. 5. cap. 5.

Phrahartes, Parthorum rex, anno ſalutis 342.

Phraaſpa, vrbs Mediæ: Gentile, Phraaſpenus. Steph.

Phrada, vrbs in Drangis, quam Alexander Prophthaſian nominauit. Steph.

Phragmon, ſtatuarius & pictor egregius, ſicut & Polycletus.

Phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Pocaenſi lib. 1. Steph. forte Franci.

Phraotes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit, quem cùm de victu interrogaret, reſpondit, Tantum vini bibo, quantum Soli ſacrifico: quæ autem venando acquiro, paſcuntur alij: mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus: multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantauerunt. Philoſtratus in vita Apollonij.

Phrearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho inſigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius. Steph.

Phregella, Vide Fregellæ.

Phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates populi.

Phretes, populi Libyci. Steph.

Phricion, mons Locridis ſupra Thermopylas, cuius incolę Aeoles & Phricanes dicuntur, cùm Phricies potius dicendum eſſet: fœmininum Phricias. Dictus à Phricio Centauro, quem occidit Hercules, olim Drios dicebatur. Eſt & Lariſſa Phriconis cognominata, vel Phriconitis: Incolæ, Phricones.

Phriconitis, Cuma, ciuitas quædam. Steph.

Phrynicus, poëta tragicus Athenienſis, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum mulierum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit, filium habuit Polyphradmonem poëtam tragicum: docuit tragœdias nouem.

Phrynicus Bithynicus ſophiſta, qui libros aliquot de dictionibus Atticis ſcripſit.

Phrynichus, fuit Lacedæmoniorum proditor, quem vetus comœdia carbone notauit. De quo extat prouerb. Phrynichi lucta.

Phrixa, vrbs Peloponneſi, Phęſtus pòſt appellata. Diſtat ab Olympia ſtadiis 30. Pherecydes in Arcadia ponit. Gentile, Phrixęus. Stepha. Vide Maciſtus.

Phrixus, Maciſti frater, à quo Phrixa vrbs, Vide Maciſto.

Phrixus, ciuitas Lyciæ: & Phrixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vlteriore. Gentile, Phrixius vel Phrixeus.

Phroilla, Hiſpaniæ rex, anno Chriſti 751.

Phronyma nomen puellę cuiuſdam, filię Etearchi regis Cretæ, quæ ſuaſu nouercæ in aquas ab Etearcho patre iuſſa eſt præcipitari, Themiſone quodam ſceleris miniſtro. Herod.

Phrurentani, populi Italiæ. Steph.

Phrygia, locus Oetæ, ſic dictus, quòd Hercules in eo toſtus & exuſtus ſit. Steph.

Phrygia minoris Aſiæ regio, Cariæ, Lydiæ, Miſiæ & Bithyniæ finitima: quarum omnium fines ita coeunt, vt difficulter poſſint diſtingui. Strab. lib. 13. Dicta eſt autem Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Bryges dicebantur: vel à Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit: vel à Phrygia Cecropis filia. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, maior ſcilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte eſt Galatię collimitata, à Meridie Lycaoniæ, Piſidiæ, Mygdonięque contermina. In ea eſt Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius.

Phrygia, locus inter Bœotiam & Atticam: vnde Phrygicus. Steph.

Phrygius, fluuius. Vide Phrygia. Eſt & adiectiuũ, ſignificans quod Phrygię eſt.

Phryna, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilian. lib. 2. cap. 15. Et Phrynen non Hyperidis actione, quanquam admirabili, ſed cõſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui ducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrynichus, Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium

lium habuit Polyphradmonem poëtam, & ipſum tragicum: docuit tragœdias nouem. Alter item Athenienſis comicus, inter ſecundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiuſdem nominis Bithynicus ſophiſta, qui ſcripſit de Atticis dictionibus. Suid.

Phrynondas, hoſpes Atheniēſis, homo verſutus, maleficus, impoſtor ſummus, rerum malarum artifex, cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei tranſierit appellationem. Etenim quoties inſigniter malum accipi volebant Phrynondam appellabant. Vide prouerbium, Phrynondas alter apud Eraſ.

Phryx, ygis: Gentile à Phrygia deductum: cuius fœmininum eſt Phrygia. Virg. 9. Aneid.

Phryxus, filius fuit Athamantis & Nepheles, qui vna cum ſorore Helle, cùm defuncta matre Inus nouercæ inſidias timerent, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volunt, vt alij, à patre acceperat, pontum ea parte, qua anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à qua deinde pars illa maris Helleſpontus dictus eſt. Phryxus verò incolumis in Colchos ad Aetem regem peruenit. Iuſtinus libro 42. vbi arietem Ioui, vel, vt aliis placet, Marti immolauit, vellúſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Iáſon Medeæ arte adiutus abſtulit. Aries verò inter ſydera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à Phryxo Phryxeus appellatus.

Phtha, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mēdacio peragit omnia, & artificioſè ſimul cum veritate. Paleph.

Phthia, vrbs Theſſaliæ, patria Achillis: à qua Phthius & Phthiota.

Phthiotis, tidis, vna ex quatuor Theſſaliæ partibus. Stra. lib. 9. in hæc verba, Cæterum Phthiotis tractum continet Auſtralem ad Oetam à ſinu Maliaco & Pylaico vſque ad Dolopiam orámque Pindi protenſum: in latitudinem verò porrectum vſque ad Pharſalium, planáque Theſſalica.

Phthirophagi, populi, de quibus Strab. lib. 11. Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt Phthirophagorum natio, cui nomen à ſordibus ac fame datum eſt: his proximi ſunt Soanes nihilo fame meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circunuicinis dominantur, Caucaſi extrema obtinentes.

Phua, filius Iſſachar. Gen. 46.

Phua, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. Exod. 1.

Phua, pater Thola ducis in Iſraël, Iud. 10. Filius Iſſachar filij Iacob. 1. Par. 7.

Phul, rex Aſſyriorum. 4. Reg. 15. 1. Par. 5.

Phulaſſar, Babyloniorum rex, qui Ioſepho Tadaphaſſar, Olymp. 1.

Phulbelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.

Phunda. Vide Funda.

Phunon, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël profecti de Salmona. Num. 33.

Phurnita, vrbs Libyæ: Ciues, Phurnitani, Steph.

Phut, filius Cham. Gen. 10. à quo Libyes.

Phuth, inde Phuthei, Ioſepho, Mauritaniæ populi. Fuit autem Phut Chamæ filius, cuius pater Noëus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noë dicunt) vel potius Chamoch.

Phuthæi, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina. 1. Par. 2.

Phutiel, nomen viri. Exod. 6.

Phutiphar, Eunuchus Pharaonis, Ioſephi herus. Gen. 27.

Phutiphar, ſacerdos vrbis Heliopoleos, ſocer Ioſeph filij Iacob. Gen. 41. & 46.

Phycus, untis, Cyrenarum promontorium. Plin. libro 4. capite 12. Stephan. vrbs Libyæ, & promontorium. Strabo. lib. 17. contra Tænarum Laconiæ ſeu Peloponneſi. Hinc ſtagnum Phycuſium.

Phycuſſæ, inſulæ Libyæ: dictæ, quòd plenæ ſint fucis, id eſt algis. Inſulares, Phycuſſæi, aut Phycuſſij. Steph.

Phygellus, vir quidam, de quo Paulus. 2. Timothei 1.

Phylace, oppidum Phthioticæ, regionis Theſſaliæ. In hoc Proteſilaus regnauit, vnde ipſe Phylacides cognominatus eſt, & Laodamia eius vxor Phylaceia, dicta à Phylaco Deionis filio: Gentile, Phylaceſius. Steph.

Phyle, vicus in Oeneide tribu: tribulis, Phylaſi. Menander locum eſſe ait Phylen, Philarchus caſtellum.

Phyleus, vnus è ducibus Græcorum, qui ad Troiam nauigarunt. Hom.

Phylleon, mons Macedoniæ, Vide Pireſia.

Phyllyra, Oceani filia, ex qua Saturnus Chirōnē ſuſcepiſſe dicitur, qui à matre Phyllirides & Phyllireius dicitur.

Phyllis, Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Theſei filium, ex Troiano bello redeuntem, hoſpitio, lectóque excepit, accepta prius ab eo fide, vt domi compoſitis rebus ſeſe vxorem duceret. Profectus itaque Demophoon, cùm vltra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patria detineretur, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulſu, quòd ſe ſpretam eſſe crederet, laqueo vitam finiuit, & conuerſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re, eius amplexus eſt truncum, qui (velut ſponſi ſentiret aduentum) folia emiſit. Vnde etiam Phylla ſunt dicta à Phyllide, quæ antè Petala dicebantur. Extat Epiſtola Phyllidis ad Demophoontem inter Ouidianas.

Phyllis

Phyllis, amnis Bithyniæ: à quo Phylli, Phyllienſeſque, dicuntur Straboni & Stephano. Ouid. in Epiſtolis,

Hoſpita Demophoon tua te Rhodopeia Phyllis.

Phyllis, apud Herod. libr. 7. regio Thraciæ: apud Pangæum montem. Steph.

Phyllus, oppidum Theſſaliæ. Inde Phylleis. Stephanus.

Phyſcia, vrbs Lyciæ in alto monte: Gentile, Phyſcius. Steph.

Phyſcus, vrbs Locridis, à Phyſco filio Aetoli, filij Amphictyonis, filij Deucalionis. Alia Phyſcus eſt Cariæ, & portus Rhodi. Hinc Phyſcicus, Phyſceus. A Phyſco Leleges, Locri nunc dicti, deſcenderunt, quos Rhianus Phyſceas vocat. Alia eſt Macedoniæ, cuius incolæ Phyſci. Item fluuius, Stephanus. Phyſcus etiam apud Theocritum Idylio quarto, montis nomen.

Phyſcoa mater Nareei cuiuſdam, de quo vide ſupra Nareæa.

Phytæum, vrbs Aetoliæ. Polyb. 11. Gentile, Phytæus. Steph.

Phytalmius Neptunus dictus eſt à Troizeniis, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quòd eorum precibus motus, non amplius aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Ioui tribuit: & certe Iuppiter à poëtis ſubinde appellatur hominum ſator atq; deorum. Nam φύω, idem quod ſero ſeu planto.

Phyteon, vrbs Elidis cauæ, à Phytæo quodam: Gentile, Phyteates. Steph.

P I

Piacus, vrbs Siciliæ: Ciues, Piaceni. Steph.

Pialia, vrbs Theſſaliæ, ſupra Cerceticum montem. Steph.

Piaſtæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam piacula, quæ ibi fieri ſolebant.

Picens, vētis, nomen gētile, vt homo Picens, ex Piceno. Hinc Picentinus, Picentina, Picentinū.

Picentes, qui & Piceni dicūtur, populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticum ſiti, Prætutianis finitimi: à quibus Heluino amne diriminuntur, Plinio lib. 3. cap. 13. Horum regio Picenum appellatur, olim vberrimæ multitudinis, quippe ex qua CCCLX. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venere. Dicti Picentes, Straboni libr. 5. à pici Martij omine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Aſculum commigrantium, dicitur inſediſſe.

Picentini, populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi, inter Surrētinum promontorium & Silarum amnem incolentes, à Picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida Picentia & Surrentum. Strabo lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 5.

Picenum, regio Italiæ, in qua eſt Aſculū, à Pico Martio aue, dicta, cuius ductu & auſpicio Sabini, cùm Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederat. Nam ſicut Strab. libr. 5. ſcribit, conditores Picentium è Sabinorum terra profecti ſunt.

Picenum, regio Italiæ trans Apenninum, ab ipſis montibus vſque ad mare Adriaticum extenſa inter Aeſim & Leuſtrum fluuios. Strabo libr. 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Anconitana appellatur. Vrbes habet præcipuas Piſaurum, Fanum fortunæ, Senam Gallicam, Vrbinum, Camerinum, Aſculum, ipſamque Anconam, à Syracuſanis, Dionyſij tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi Picentes & Piceni appellantur, diuerſi à Picentinis, maris Tyrrheni accolis. Hinc Picenus, cena, cenum, vt, Ager Picenus, & Oliua Picena. Plin. lib. 15. cap. 3.

Piciantes, populi Italiæ, Stephano, nimirum Picentes.

Picti populi Septentrionales, qui olim Britanniam inſuiam ſubegerunt. Polyd.

Pictones, Galliæ populi. Ptol. lib. 2. cap. 7.

Picumnus, deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Aemilius Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorū Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, auguriorū peritiſsimus: qui à Circe adamatus, cùm ſpreto eius coniugio Canentem Nympham duxiſſet vxorem, ab irata dea, virga percuſſus fertur, & mutatus in auem ſui nominis. Quod ideirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vſus eſt auſpicijs. Ouid. 14. Metam.

Picus, equorum domitor apud Virg. lib.

Læuáque Ancyle gerebat Picus equûm domitor.

Pidytes, vir Percoſius: ab Vlyſſe, vt ait Homer. Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.

Pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axiū & Aliacmonem fluuios, quam Macedones pulſis indigenis occuparunt. Plin. libro 4. cap. 10. Aemathia antè dicta, à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Hinc Muſæ Pierides dictæ creduntur, quòd in Pieria ex Ioue & Mnemoſine natæ ſint.

Pieria, Stephano, vrbs in regione eiuſdem nominis. Ciuis, Pierietes, Pierites, & Pierius. Alij ex Græcis Pieriam Thraciæ montem eſſe ſcribunt, in quo verſatus ſit Orpheus.

Pieria, mons & ciuitas Bœotiæ, quam primus Pierus Lini pater ædificauit, Muſis ſacer.

Pieres, populi dicti, quibus extinctis, Macedones ea loca incoluere.

Pierus, mons Theſſaliæ poſt Pheras, in Macedoniam vſque protenſus. Plin. lib. 4. cap. 8.

In hoc monte quidam Muſas natas volunt,

atque inde Pieridas appellatas: quanquam alij à Pieria regione, & alij rursum à Pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

Pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouem suscepit filias, quæ Musas ad certamen cantus prouocare ausæ, & ab illis superatæ, in totidem picas sunt mutatæ: vnde postea Musæ earum nomen, velut trophæum, vsurpantes, Pierides sunt cognominatæ: quanuis alij à Pieria, quæ est Macedoniæ regio, alij à Piero Thessaliæ monte sic dictas velint. Ouidius 5. Metamorph.

Pieras Iulia, Vide PERGA.

Pigelasus, vrbs Cariæ: Gentile, Pigelasses. Steph.

Piginda, vicus Cariæ: Incolæ, Pigindes. Steph.

Pila, nomen loci, Sopho. 1.

Pilatus, nomen procuratoris Iudææ à Romanis constituti, Luc. 3. qui Christum morti adiudicauit, Matth. 27. Luc. 3.

Pigres, Halicarnasseus, frater Artemisiæ vxoris Mausoli poëtæ. Suid.

Pilumnus, Iouis filius, eius Apuliæ partis, quæ postea Daunia dicta est, rex, qui Danaem Acrisij filiam, ad Appulum littus vnà cum Perseo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea suscepit, Turni patrem. Seruius Picumnum & Pilumnum fratres fuisse ait, quorum ille stercorandorum agrorum vsum inuenerit, vnde & Sterculinus dictus est: Pilumnus verò, pisendi frumenti rationem: vnde & pilum ab ipso nomen volunt accepisse.

Pimolisa, castellum Ponticæ regionis intra Halyn, à quo regio Pimolisena: & Ciuis, Pimolisenus. Steph.

Pimpla, mons Macedoniæ, olim à Thracibus possessus, in cuius radicibus fons fuit Pimplæus, & antrum Pimplæum, Musis consecratum.

Pimpleides & Pimpleæ, dicuntur Musæ à fonte Macedoniæ Pimpleo propter liquoris eius vnicam subtilitatem. Sunt tamen qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnasum montem (de quo modò diximus) sic appellatas tradant.

Pinamus, vrbs Aegypti: Gentile, Pinamytes. Stephanus.

Pinara, vrbs maxima supra Cagum Ciliciæ montem: Gentile, Pinareus, Stephan. Vide ARTYMNESYS, apud Stephanum.

Pinarius & Potitius Arcades duo senes, quibus qualiter coli vellet, ostendit Hercules, scilicet vt malè & vesperi ei sacrificaretur.

Perfecto itaque matutino sacrificio, cùm circa solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea, extis iam comesis. Vnde iratus Hercules statuit, vt Pinariorum familia tantùm ministra esset, epulantibus Potitiis & complentibus sacra, vnde & Pinarij dicti sunt, ἀπὸ τῆς πείνης, id est à fame. Nam senem illum Pinarium comitat alio nomine nuncupatum, Seruius.

Pinarus, fluuius iuxta eiusdem vrbem, inter Ciliciã & Syriam, Steph. Vide TREMILUS.

Pindarus, poëta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Aeschyli Tragœdi æqualis. Scripsit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemeæa, & Isthmia, quæ etiam hodie extant.

Fertur in primis sublimis, verborúmque & sententiarum copia torrentis instar affluens: vnde & inimitabilem esse affirmat Horat. libro 4. Carm. Ode 2. Duas suscepit filias: à patre tibiam primùm, mox ab Hermione lyram edoctus est. Lacedæmonij in reliquam Bœotiam sæuientes, Thebis pepercerunt.

Huic etiam tantum tribuit Alexander, vt cùm Thebas euerteret, & in omnes sine discrimine sæuiret, vnius Pindari penatibus familiæque parci iusserit. De morte eius tradit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit.

Pindarus, Ephesiorum tyrannus, qui capta Epheso postea à Crœso auunculo suo iussus discedere, secessit in Peloponnesum cum parte substantiæ, dimisso domi præside amico. Aelianus de varia historia.

Pindus, mons Perrhæborum, inter Acarnaniam & Thessaliam, Lapitharum olim sedes, quem nonnulli eram inter montes enumerant, Musis consecratus.

Pindus Lapitharum sedes mons Thessaliæ, Apollini Musisque sacer. Acarnaniam ab Aetolia diuidit, vt inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum ypsilo scribunt. Est & nomen vrbis Thessaliæ, à Pindo monte appellatæ, iuxta quam est fluuius eiusdem nominis.

Strabo libro nono. Scholiastæ aliqui poëtarum apud Græcos Pindum Arcadiæ montem esse scribunt, aut fluuium: alij montem esse Perrhæbiæ iuxta mare: alij Thessaliæ fluuium.

Pinna, Vestinorum, qui Prægutiis finitimi magis sunt Orientales, in Italia vrbs, hodie Penna. Inde Pinnenses, Plin. lib. 3. cap. 12.

Pintia, Ptol. lib. 2. cap. 6. Vallis Oletana alio nomine dicta, vrbs Hispaniæ.

Pinton, insula ex Cunicularijs inter Sardiniam & Corsicam.

Pinythus, Cretensium episcoporum clarissimus, floruit sub annum salutis 176.

Pinythus, nobilis grammaticus Romæ vnà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pausan.

Piones, populi in Mysia Asiæ, quę supra Caicum amnem sita est, ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.

Piquentum, Ptol. lib. 3. cap. 1. vrbs Istriæ.

Pipinus, Caroli magni pater Franciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non esset, ob iguauiam scilicet eius qui tum regnabat.

Perœcus,

Piræus, dictio trisyllaba, eu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, 400. capax nauium, muro duorum millium passuum vrbi coniunctus. Dicitur & Piræus, Steph. Est etiam πειραιὸς, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis similiter Piræus, possessiuum Piraicus.

Piræus, portus Corinthię regionis. inueniuntur & alia deriuatiua, Piræates, Piretes, Piretis. Steph.

Pirasia, Vide Piresia.

Pirene, nes, Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Musis sacer, non copiosas ille quidem, attamen perspicuas, potúque suauissimas habens aquas.

Piresia, Thessaliæ ciuitas olim Asterion dicta. Steph. & alibi vrbs Magnesiæ: inde Piresieus, fœmin. Piresis. dicitur etiam Piresius. Inuenio & alibi apud Græcorum scholiastas περιοίκιδα regionem, aut ciuitatem esse prope Phileum Macedoniæ montem.

Pirheicus, egregius sculptor in paruis imagunculis.

Pirithous, Ixionis filius, non ex Nube, quemadmodum Centauri, sed ex legitima vxore, firmissimo amicitiæ fœdere Theseo coniunctus: cuius etiam ope Centauros, qui sibi Hippodamen sponsam præripere conabantur, superauit. Mortua autem Hippodame, ita illi cum Theseo conuenit, vt vxorem, nisi ex Ioue natam nullam ducerent: & cùm iam Theseus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuisset, nec alia eo temporis nosceretur, quæ Iouis esset, præter Proserpinam Plutonis coniugem, ad rapiendam illam simul profecti sunt ad inferos. Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est: cui cùm Theseus opem ferre conaretur: viuus in Ditis potestatem peruenit, & ab eo in catenis est seruatus, donec Hercules ab Eurystheo ad inferos missus, eum liberauit.

Pirous, nomen fuit herois, cuiusdam. Homerus Iliad. 1.

Pirus, Lambrasi filius, Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Aetolorum rege interficitur: Homerus 4. Iliados.

Pisa, Pisæ, ciuitas in Elide, Peloponnesi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui sacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Pisas in Tuscia condiderunt. Hinc Pisæus, sæa, sæum.

Pisa, Steph. frons Olympiæ & regio, in qua constructum est Iouis templum, vbi Olympiacum certamen celebratur. Aliqui Pisam dictam scribunt à Piso Apharei filio; vel à Pisa filia Eudymionis: postea Olympiadem appellatam, & Pisæi Iouis templum habuisse. Gentile, Pisates & Pisæus.

Pisæ, Pisarum, Tuscię oppidum inter Arnum & Auserem amnes, à Pisæis conditum, Elidis populis. Strabo lib. 5, qui Nestorem ad Ilium secuti, in reditu tempestate disiecti, alij quidem Metapontum, alij littus Tyrrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ Pisas condiderunt. Virgilius Pisas Alpheas cognominat.

Pisandrus Camireus (Camirus autem ciuitas est Rhodi) Eumolpi tempore, poëta, vt nonnullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisandrus Lycaonius, sub Alexandro Mammea versificator, scripsit variam historiam.

Pisandrus, Nestoris Filius. Suidas.

Pisandris, Venetorum classis ductor, anno salutis 1379.

Pisaon, in Pelagonia est: Gentile, Pisæus. Stephanus.

Pisaurus, fluuius Picени, à quo Pisaurum, ciuitas Vmbriæ ei superposita, nominata est. Seruius verò scribit Pisaurum dictum, quòd illis aurum pensatum sit. Nam quum Camillus Gallos interemisset, aurumque, quòd Galli à Romanis acceperant, pro Capitolio non euerso, recepisset, & signa ciuitati appendisset, ciuitati nomen dedit. Plinius libro tertio capite quarto.

Pisenor, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Piseus, rex Tusciæ, anno ante Romam cõditam 260. æneam tubam inuenisse dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56.

Pisidia, diæ, Asiæ regio, Lycaoniæ, Isauriæ, & Paphyliæ finitima, cuius oppida enumerantur Selga, Sagalassum, Pernelissu, Adadata, Brias, Gremna, & alia nonnulla. Populi Pisidæ, antea Solymi dicti. Plin. lib. 20. cap. 27.

Pisinoë, vira Sirenum.

Pisis, vrbs & mons Armeniæ vel Susianæ. Ciuis, Pisideus. A Pisidia fit etiam Pisideus. Steph.

Pisistratus, Hippocratis filius, Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea deliniti Athenienses, libertate qua nihil charius habebant, se sponte exuerent, illiusque facundiæ sanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, posthaberent. Artes liberales maximè fouit. Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe potitus, ad Persas transtulit. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curauit. Trog. lib. 2.

Pisistratus, Larissæus historicus. Suidas.

Pisistratus, Nestoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur, Hom. 3. Odyss.

Pisones, appellati sunt quidam Romani nobiles, quòd optimè pisa iererent, sicut à lente Lentuli. Et hi quidem è Calphurniorum prosapia fuere, quæ à Numa rege descendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Festus.

Pistor, Iuppiter dictus est, quòd Romanos quo tempore à Gallis obsessi propter famé de deditione cogitabant, in somnis admonuisset, vt ex omni frumento quod habebant, panes facerent, eósque in hostium castra iacerent.

Ita enim futurum, vt desperata victoria Galli animis concíderent, atque ipsi superatis hostibus obsidione liberarentur. Ouidius 6. Fastorum.

Esse Ceres visa est, iaciunt Cerealia dona,
Iacta super galeas, longáque scuta sonant.
Posse fame vinci spes excidit: hoste repulso
Candidá Pistori ponitur ara Ioui.

Pistoria ciuitas, quam Ptolemæus ponit inter mediterraneas Tusciæ ciuitates: est enim inter Florentiam & Lucam. Aqua Pistorienses, Pliu. lib. 3. cap. 4.

Pistiron, emporium Thraciæ: Gentile, Pistiritæ, Steph.

Pisyæ, vrbs Cariæ: dicitur etiam Picyæ: Gentile, Pisyetes & Pityates. Capito Pityussam vocat.

Pitane, siue Pitana, vrbs Aeolidis in Asia, nō procul à Caici fluminis ostio, duobus insignis portubus: cuius incolæ Pitanæi & Pitanitæ nominantur. Ouid. 7. Metam. Fama est apud Pitanam lateres inuentos esse, qui super aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum est. Ouid. 7. Metam.

Aeolicam Pitanen à læna parte reliquit.

Hinc Pitanitis regio, & Nympha Pitanitis. Steph.

Pitane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ Pitanatæ dicuntur. Hermolaus apud Plinium.

Pitanæ, vrbs sita in ripis Eurotæ, à Pitana heroina Durotæ filia. Vnde Pindarus in Olympiis: πρὸς πιτάναν δ' ἔκραγε πᾶς ὁ ξανθὸς πόρος. Pindari scholiastes.

Pitaupolis, vrbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Medi amico dicta: Gentile, Pitaeis. Steph.

Pitia. Vide Lampsacus.

Πιθήκων κόλπος, id est, Simiarum sinus, portus in Libya iuxta Carthaginem: Gentile, Pithecocolpites. Steph.

Pithecusa, æ, vel Pithecusæ, sarum, Stephano, insula Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibusdam etiam Aenaria, à statione nauium Aeneæ. Dicta Pitheculi (vt Ouid. lib. 14. fabulatur) à Cercopibus deterrimo hominum genere, quorum fraudem periuriáque exosus Iuppiter, in simias eos commutauit, & in hac insula collocauit. Græci enim simias, πίθηκους appellant. Verum hanc nominis rationem tanquam fabulosam reiicit Plinius lib. 3. cap. 6. docetque Pithecusas non à simiis appellatas, sed à figlinis doliariorum. Dolia enim Græci πίθους, vocant. Habet autem hæc insula in vertice oppidum eiusdem nominis.

Pithnissa, vrbs Lycaoniæ: Gentile, Pithnissæus. Steph.

Pitho, dea fœminea, illa dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus persuadendi deam, Horatius Suadelam, & poëtica mella, Cicero leporem appellat. Plinius, Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi: vna ex Atlantidibus.

Pithodemus, luctator egregius, cuius statuam fecit Dinomenes Plin. lib. 34. cap. 8.

Pithonoscome, locus in Asia, in campis patétibus, vbi primo aduentus sui tempore ciconiæ congregantur, & eam, quę vltima aduenerit, lancinant vniuersæ, atque ita abeunt.

Pithos, vicus in tribu Cecropide: Incola, Pitheus. Nomen est ἀπὸ τῶν πίθων, id est, à vasis seu doliis, quæ illic fiunt. Steph.

Pithumus, Vide Pilumnus.

Pittacus, philosophus Mytilenæus, vnus ex septem Græciæ sapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit: exortóque deinde inter Athenienses Mitylenæósque bello, Phrynonem hostium ducem ad singulare certamen prouocauit, retiquę, quod occultè secum attulerat, implicitum, facilè superauit. Qua ex puna Retiariorum & Mirmillonum factiones originem sumpsisse putantur. fuit autem tempore Crœsi regis. Huius illud, Prouidere ne casus veniant, si forte venerint, æquo animo tolerare. Fuit alter Pittacus legislator (Fauorinus & Demetrius in homonymis) qui minor est appellatus. Aelianus de varia historia, Pittacum quendam commemorat, qui de mola pistrina encomium conscripsit, vt in paruo argumento vim dicendi ostentaret.

Idem de sapiente dicit, eum in templo Fortunæ scalam constituisse, vt eius exprimeret effectum, cùm multi in vita mortales ascendant, descendántque.

Pittheus, thei, Thesei auus maternus, qui Trœzene regnauit: de quo vide Plutarchum in vita Thesei. Hinc Pittheis, patronymicum fœminium, quo poëtæ vtuntur pro Aethra Pitthei filia, matre Thesei. Ouid. in epist. Ariadnes ad Theseum.

Pityæ, Vide Pisyæ.

Pityea, vrbs inter Parum & Priapum. Steph.

Pityusa, insula quæ Miletus dicitur, & vrbs Lamplacus postea vocata, vt suprà diximus.

Pityussa, Vide Milesvs & Pisyr. Phaselis etiam vrbs Pamphyliæ, Pityusa prius dicta est. Steph.

Pityussæ, insulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, monumentis scriptorum inclytæ. Steph. insulæ diuersæ sunt. Aleman πιτυόεσσεις vocat.

Pius, Romanorum episcopus nonus, anno salutis 144.

Pius 11. Rom. episcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Aeneas Syluius antea dictus, an. 1459.

Pius III. pontifex Rom. anno salutis 1503.

Place, vrbs Hellespontei: Ciuis, Placius: Gentile, Placia

Placianus. Steph.

Placentia, Stephano, ciuitas Liguriæ, ad Trebium amnem, nec procul à Pado. Plinius libro 3. cap. 15. vnde Placentinus, possessiuum. Cicer. de clar. Orat.

Placia, Mysiæ oppidum, iuxta Cyzicum Milesiorum oppidum. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Placidia virgo Valentiniani imperatoris & Eudosiæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei prę terquam saluti studebat.

Placiadæ, sunt incolæ vici cuiusdam regionis Atticæ, apud quos moris erat, adulteros puniri grauiter impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis esse dicuntur. Quòd si raphani fortasse non fuissent ad manum, Stelæo vtebantur, id est ligonis ligno. Vide prouerbium Placiadæ, apud Eras.

Placidia, Theodosij Magni Cæsaris filia, ab Alarico Gotho in vrbis expugnatione capta.

Placidianus, consul cum Ann. Tacito, anno vrbis 1025.

Placidus, cos. cum Romulo, anno vrbis 195.

Pladaræi, populi Septentrionales: Gentile, Pladaræus, vel Pladarites. Steph.

Plamus, vrbs Cariæ: Gentile Plameus. Steph.

Planaria, insula vltra Corsicam, à specie sic dicta, quòd æqualis freto existat, ideoq; nauigiis fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

Planasia, insula in mari Tyrrheno, non longè ab Ilua. Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Plancius Romanus quidam, cuius extant epistolæ luculenter scriptæ. Qui (teste Eusebio) cùm Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.

Plaræi, populi Epiri. Steph.

Plarassa, vrbs Cariæ: Gentile, Plarasseus. Steph.

Plataæ, arum, Stephano, ciuitas Bœotiæ, sub Cithærone monte, non longè à Thebis. Dicta à latitudine remorum. Strabo lib. 9. nam πλάτη Græcis, est latior pars remi. Plataenses autem remigatione victum quæritabant. Non procul ab hac vrbe Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem, & consobrinum superauere. Stat. 6. Thebaid. Eodem nomine est insula in mari Libyco, quasi oppositа ad Cyrenem. Herodot. libro 4. cuius ciues, inquit Stephanus, πλαταιεῖς: regio Plataïca dicitur. Cæterùm à Plateis Bœotiæ, quas Homerus in singulari πλάτειαν nominauit, similiter Plataïs vel Plateatis.

Platanodes, Achaiæ promontorium.

Platea insula in mari Aegeo, quæ & Paros & Minois dicitur. Est item insula Libyæ: Gentile, Plateates & Plateites Steph.

Platanos, vrbs Phœniciæ: Gentile, Plataneus, Stephano.

Plateis, insula iuxta Lyciam: Gentile, Plateus.

Platius, Syluanus, Consul cum Iulio Seuero, anno vrbis 593.

Plato, Philosophus insignis, sectæ Academicæ princeps Aristonis & Perictionæ filius: ex humerorum latitudine sic dictus, cùm antea ex aui nomine Aristocles vocaretur. Hic adhuc adolescēs palæstra se exercuit: picturæ operam dedit: Tragœdiásque & poëmata quædam conscripsit. Post hæc ad Socratem sese cōtulit, sub quo breui tantùm in Philosophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & Philosophorum Homerus fuerit appellatus. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquentiæ, vt Iouem (si Græcè voluisset) Platonicè loquuturum Philosophi dicerent. Athenis primùm Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiam profectus est, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatæ librum de secta Pythagorea centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus est, ex quibus multa in suum Timæum transtulit. In Aegyptum deinde properans, vt audiret Gymnosophistas, oleum (ait Plutarch.) secum mercaturæ gratia vexit, vt viatico suppeditaret, vbi libros Moseos legisse creditur. Ter in Siciliā nauigauit, primùm Aetnæ flagrantis visendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuersus, apud Aeginā captus est à piratis, ac minis triginta venūdatus: deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit sub iuniore Dionysio spe liberandi Siciliam. Sed paulò pòst expulso Dione & ipse suspectus rem grauit. Tertiò, quum maximè nollet, rogatus ab Archyta, vt Dionem tyranno reconciliaret iter ingressus, ab eodem Dionysio obuiam procedente, quadrigis exceptus est. Demum in suspicionem veniens, vix rogante & spondente pro eo Archyta, dimissus. Dialogum primus illustrauit, licet prius, vt aiunt, inuētum à Zenone Eleate, vt Aristoteles tradit: vt Fauorinus, ab Alexamene Teio. Decessit annos natus 81. morbo, vti fertur, pediculari. Vita fuit cælebs, ac castus, vt Augustinus scribit: de quo plura vide apud Plutarch.

Plato alter, Athenienſis, poëta priscæ comœdię, tempore Aristophanis & Eupolis, cuius fabulas Suidas & Athenæus commemorant in Dipnosophistis. Tres item alios Diogenes Laërtius commemorat: vnum Rhodium philosophum, discipulum Panætij: alterum Peripateticum, de Aristotelis ludo: tertium Praxiphanis discipulum.

Plato, Martyr quidam fuit, qui pro fide Christiana imperante Maximiano passus est, paternámque hæreditatem dum viueret, pauperibus est largitus.

Plautianus, Consul cum Geta Cæsare, anno ab vrbe 955.

Plautius, poëta comicus, Gell. lib. 3. cap. 3.

Plautius, Romanus quidam: qui quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortémque appeteret, in rogum se coniecit, quem togatum calceatúmque corpori vxoris

iunxerunt amici. Author Valer. Max. de amore coniugali.

Plautus, poëta comicus Farsinas (cùm vulgò Sarcinas corruptè scribatur) Plotus ab initio, teste Festo, appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando à mola asinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat, quas venditaret. Hic cæteris comicis præfertur, sententia multorum, præsertim Varronis, qui ait, Si Musæ Latinè loquerentur, Plautino sermone loquerentur.

Plaxura, nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogon.

Plecusa, ancilla Dianæ fuit, cuius meminit Martial. lib. 2.

Et cecidit sectis icta Plecusa comis.

Plegra, templi Delphici incensor, anno ferè ante Romam conditam 700.

Pleiades, septem stellæ, inter os Tauri, & caudã Arietis sitæ, Higyn. in Astron. poëtica, quæ ortu suo primæ nauigationis tempus ostendunt: vnde Græcè Pleiades dicũtur ἀπὸ τοῦ πλεῖν, quòd est nauigare. Latinè Vergiliæ dicũtur, à verni temporis significatione, quo oriuntur. Nam circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus est. Has poëtæ Atlantis filias faciunt, ex Pleione nympha: vnde & Pleiadũ nomen tractum esse quidam existimant. Sunt qui putent Pleiades dictas, quasi πλείονας, hoc est plures, quòd nunquam singulæ appareant, sed omnes simul, præter Meropen, quæ vix conspici potest. Pherecides has tradit septẽ sorores fuisse, Lycurgi filias, ex Naxo insula, Liberi patris nutrices ab Ioue inter sydera relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Asterope, Taygete, Merope: quarum septima vix cerni potest: cuius causam afferunt, quòd cùm reliquæ sorores diis nupsissent, sola Merope, mortali viro Sisypho nupserit: quam ob causam, veluti pudibunda, latitat. Alij putant hanc esse Electram, & idcirco obscuriorem videri, quòd excidium Troianum spectare non potuerit, sed oculis manum opposuerit. Alij ferunt eas in cœlum assumptas, & in stellas esse mutatas ob pietatem, quòd Atlantis calamitatem perpetuo fletu prosecutæ sint, vel quòd cùm perpetuam virginitatem seruare decreuissent, & ob id Dianæ studia sequerẽtur: Orionem verò, qui illarum amore captus, eas persequebatur, effugere non possent, implorato Iouis auxilio, in stellas mutatæ sunt. Fit autem quandoque hæc dictio tetrasyllaba diuisione diphthongi.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades susceperit.

Plemmyriũ, fluuius Siciliæ, agrum Syracusanũ, per quem labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomen videtur accepisse ἀπὸ τοῦ πλημμύρειν, quod est exũdare. Steph. castellum Siciliæ esse scribit per simplex m, perperam vt videtur. Incola, Plemyriates, vel Plemyriates.

Plenneus, Sicyoniorum rex XI. anno ab inundatione aquarum 634.

Pleumosij, populi sunt inter Belgas, sub imperio Neruiorũ proximi Gordunis, Lenacis, Grudiis, ac Centronibus in Diœcesi Tornacensi siti, Gallicè *Flandrois*.

Pleuratus, Thraciæ rex, Olym. 142.

Pleuron, Stephano, Aetoliæ vrbs. Plin. lib. 4. cap. 2. Meleagri patria. Statio 4. Theb.

Plexaure, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia.

Plinius secũdus Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cuius negotia administrabat: noctibus verò & succisiuis (vt ipse inquit) temporibus, opus de rerum natura conscripsit, vnius omnium parcissimus temporis. Periit in montis Veseui incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius vitã diligentius narrat nepos eius ex sorore Cecilius Plinius, cuius extat liber Epistolarũ, & Panægyricus, Traiano Cæsari dictus, quo gratias agit consul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuisse, & Martialem poëtam secedentem viatico prosecutum fuisse, testatur ipse in epistolis. Volater. lib. 18.

Plinthine, vrbs Aegypti, à Samaria: ciuis, Plinthinites. Steph.

Plione, vide Pleione.

Plistarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & postea iterum Heracleavocata est: Gentile, Plistarchites. Stephan.

Plisthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cũ iuuenis moreretur, Agamemnona & Menelaũ filios suos paruulos Atreo fratri commendauit, qui eos suscepit, filiorúmque loco educauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ sunt appellati.

Plistonicus author, de quo Athenæus. Fuit & Appion quidam cognominatus Plistonicus, non multo tempore Plinio superior, vt idem vltimo volumine testatur. Quin & Plistonices quandoque scribitur, sicut Olympionices.

Plotæ, insulæ duæ ad Occidentale latus Peloponnesi sitæ non procul à Zacyntho, Meridiem versus, postea Strophades dictæ, à conuersione Zethę, & Calais, qui Harpyias in eas vsque insulas sunt prosecuti. Plinius libro 4. cap. 12.

Plothia, vicus in tribu Aegeide. Tribulis, Plothicus & Plotheus. Steph.

Plotina, Traiani Cæsaris coniũx, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem sexum cadunt, virtutibus celebrata. Hęc tonso capillo virum mentita, coniugem comitata est in exilium euntem imperterrita.

Plotinus, Philosophus Platonicus, Aegyptius natione, è ciuitate Lyco, discipulus Ammonij, præceptor Porphyrij, Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine,

letudine, morbóque sacro obnoxius. Suid.

Plotius Gallus, patria Lugdunensis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo se Cicero lib. de Oratore vnà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuisse testatur: à Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius Crispinus, quem Aretalogum fuisse cognominatum, quòd garrula scripserit carmina, Porphyrius est author.

Plotus, postea Plautus dictus, poëta comicus, Vide PLAVTVS.

Plutarchus, Chæronẽsis philosophus, floruit sub Traiano & Hadriano imperatoribus. Nam Traiano libros Apophthegmaton dedicauit, vir eruditissimus, à Traiano in Illyricum missus consulari potestate, iussúmque omnibus Illyricis magistratibus, vt absque eo nihil agerent.

Plutarchus, Nestorij filius, Athenienſis sophista, præceptor Syriani, qui scholæ præsidebat Athenienſi sub Iuliano principe. Suidas.

Plutium, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus. Stephanus.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni: qui cùm ad regni diuisionem venissent, Plutoni, qui natu minimus erat, & Agesilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, secus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno insulæ. Hinc datus est locus fabulæ, Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigisse. Dictus Pluton ἀπὸ τοῦ πλούτου, hoc est à diuitiis, eò quòd opes omnes ab inferis, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruantur. Eandem etiam ob causam Latini Ditem appellarunt. Cic. 2. de Nat. deo. Vragus ab vrgendo, Vedius Iupiter, idem Quietalis est appellatus, quasi mors quies sit ærumnarum. Huius vxorem fuisse Proserpinam Cereris filiam ex Claudiano poëta satis cõstat. Idem & Summanus dicitur, quasi summus deorum Manium. Item Orcus, quasi Vrgus, ab vrgendo, quòd omnes in interitum vrgeat. Hinc Plutonius, nia, nium.

Plutus, à Græcis fingitur diuitiarum deus: quem in aduentu claudum esse volunt, in recessu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd serius quidem opes contrahantur: partæ autem, nisi frugaliter dispensẽs, velocissimè dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicij expertem, propterea quòd indignissimum quenque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuissima versari. Huius domicilium cõstituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluuius dictus est Iupiter, quòd Athenis esset simulachrum à Ioue pluuiam precantis: vt est apud Tibullum.

Te propter nullos Tellus tua postulat imbres
Arida nec Pluuio supplicat herba Ioui.

Plyneæ, insula Nili: Gentile, Plyneus & Plyneates.

Plynteria, festa erant Cereris apud Græcos, qui dies inter nefastos sunt repositi: Pollux libr. 8. In his à Solone permissum fuit tria iurare numina, Iecsion, Catharsion & Hecasterion, quæ sunt Iouis cognomina. Xenoph. libr. 1. Hellenicon.

P N

Pnebebis, vrbs Aegypti: Gentile, Pnebebites. Stephan.

Pnyx, forum siue locus iudicij Athenis, sic dictus παρὰ τὸ πυκνοῦν, id est, à densitate ædium per vicos olim cõiunctarum. Qui inhabitat, Pycnites, & fœmininum Pycnæa. Steph.

P O

Podalirius, Aesculapij filius, ob insignẽ medicinę peritiam è Creta insula vnà cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dictus à pedum magnitudine. Est etiam Itali cuiusdã nomen apud Virg. 12. Aeneid.

Podalia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podarge, vna Harpyiarum, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus Xanthum & Balium Achillis equos progenuit. Homer. 16. Iliad.

Podargi populi Thraciæ. Steph.

Pœan, antis, pater Philoctetis, qui ab eo Pœãtius & Pœantiades à poëtis appellatur.

Pœcilasium, vrbs Cretæ. Ptol. lib. 3. cap. 17.

Pœcile, Plin. lib. 35. ca. 9. porticus clara Athenis, quã Polygnotus Thasius gratuitò pinxit, cùm partem eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philosophabantur. Latinè dici potest varia, siue variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt. Vnde & lapis Similites (fortè Sinites vel Sinadicus, vide infra) vocatus est Pyrrho Pœcilos, à varietate rubentium. In hac autem porticu Zenon philosophus discipulos docebat. Vnde & Stoica secta nomen accepit, & philosophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonij ab ipso doctore appellabãtur: στοὰ enim Græcè, porticus vocatur. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Heptaphonos appellatur, quoniam septies eadem vox in ea reddebatur.

Pœeessa, vrbs in Ceo: Ciuis, Pœeessius. Steph.

Pœmandria, vide TANAGRA.

Pœmaninum, vrbs siue castellum. Est etiam parua regio Cyzici: Gentile similiter. Steph.

Pœmen, mons Põticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amastrin. Incolæ, Pœmænij. Est etiam mons Macedoniç Pœmœnium, cuius incolæ similiter Pœmænij. Stephanus.

Pœmenis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Actæonẽ lacerarunt: ita dicta, quòd in seruandis gregibus, pastoris quodammodo officio fungeretur. Ouid. 3. Metamor.

Pœni,

Pœni, iidem qui Carthaginenſes: ita dicti quaſi Phœni, Seruio, propterea quòd à Phœnicibus originem traxerint: qui ob Pygmalionis ſæuitiam relicta Tyro, duce Eliſa in Africam appulerunt, & primùm Byrſam, deinde Carthaginẽ condiderunt. Hinc Punicus, ca, cum, quaſi Pœnicus, œ in u conuerſo.

Pola, Iſtriæ ciuitas, vbi Polaticus ſinus eſt, quondã à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Pietas Iulia, Plin. lib. 3. cap. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Steph. Πόλα (ſed legẽdum potius per ſimplex λ) Gentile, Polates.

Poleades, Vide CYNDIPPE.

Polemius, Conſul cum Vrſo, anno vrbis 1090.

Polemon, rex Lyciæ, anno ſalutis 55.

Polemon, philoſophus Athenienſis, Philoſtrati filius: qui cùm in iuuentute petulans eſſet, & aliquando ebrius, & coronatus Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet: eius oratione quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutauit, tantúmque in philoſophia profecit, vt Xenocrati in ſchola ſuccederet, Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur: Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.

Polemõ, cognomento Helladicus, genere Iliçus hiſtoricus nobiliſsimus, æqualis Ariſtophanis Grammatici, Panætij diſcipulus, ſcripſit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ, geographiam, & de curſu Solis libros tres. Suidas.

Polemon, alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, ſub Adriano principe, ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus, ab cõque honorificè exceptus, & Muſæo Aegyptio adſcriptus eſt.

Polemonium, Ptolemæo lib. 5. ca. 6. Cappadocię vrbs: Vulgò *Leona*. Stepha. portus & ciuitas in Ponto: Gentile, Polemonius & Polemonicus. Eſt & pontus Polemoniacus, prouincia.

Polentia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo lib. 3. ca. 1. vulgò *Pulanza*. Et caſtellum in maiori Baleari, Vide IAMNO.

Poleſij, ciuitas quædã, & Ciues ſimiliter. Steph.

Polias, Minerua, dicta eſt, quaſi vrbana quòd ea delectaretur vrbibus, ad differentiam eius quę extra muros ędes ſacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis: ἄμοσα, inquit, κατὰ τῆς πολιάδος μὴ ἐλεηφέναι, id eſt iurauì per Poliadem me non cepiſſe.

Polichna, vrbs Troadis: Ciues, Polichnæi. Eſt & vrbs Cretæ: Ciuis, Polichnites. Steph.

Polieum, vrbs Italiæ quæ prius Siris dicebatur: Gentile, Polieicus. Steph. Vide SIRIS.

Polignotus, Thaſius pictor qui primus mulieres lucida veſte pinxit, inſtituit os adaperire, dentes oſtendere, vultum ab antiquo rigore variare. Pinxit Delphis ædem, & Athenis porticum.

Polimartum, ciuitas in Italia in diui Petri, quod vocant, patrimonio. Blond.

Polis, nomen vrbis Aegyptiæ: qui inhabitat, Polites & Polieus. hoc enim nomine Ioppiter illic colitur. Fœmininum, Polias. Steph.

Polites, Priami filius ex Hecuba: quem Pyrrhus capta vrbe, in conſpectu patris interfecit. Virg. 2. Aeneid.

Politia, vrbs Achaiæ. Steph.

Politorion, vrbs Latinorum: quam Marcius rex Romam tranſtulit Gentile, Politorites. Steph.

Polium, locus in Leſbo.

Polla, Argẽtaria, Lucani fuit vxor, mulier doctiſsima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris Pharſaliæ. Stat. lib. 1. Syl. Huc caſtæ titulum, decúſque Pollæ Iucunda dabis alloquutione.

Pollentia dea potentiæ, quæ à Romanis coleba tur.

Pollentia, Plinio oppidũ in maiore Balearium inſula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarum nobilitate. Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, non multum diſtantes à Tolentinatibus. Plin. lib. 3.

Pollio, Vide ASINIVS.

Pollio Macedonicus hæreticus, qui dicebat Spiritum ſanctum nihil habere commune cum Patre & Filio: fatebatur tamen Filium Patri ſimilem.

Pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Caſtoris: qui cum immortalis eſſet, (vtpote eodẽ ouo cum Helena prognatus) à Ioue fertur petiiſſe, vt ſibi cum fratre iam vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiſcere.

Cui fabulæ occaſionem dedit Geminorum ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Vide CASTOR.

Pollux Iulius Naucratita, Grammaticus ſub Cõmodo principe præcipiebat Athenis. Deceſsit annos natus LVIII. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libris decem: ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polmen, Vide LIBYSSA.

Polytymbria, Steph. ciuitas Thraciæ.

Polus hiſtrio illuſtris in Græcia, qui geſtus & vocis claritudine & venuſtate cæteris anteibat. Egit Tragœdias poëtarum, Athenis etiam Electram Sophoclis poëtæ vnam cum Oreſtis oſſibus geſtantem. Quem actum ſcitè adeo ac doctè abſoluit, vt imagines rerum verbis exprimens, ſpectatores ad fletũ & lachrymas compulerit.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæſaris dictatoris & Antonij Triumuiri, ſcripſit orationes iudiciales, triumphi Parthici M. Antonij libros tres. Fuit & alter eiuſdem nominis Macedo genere, qui de Thebis ſcripſit, & de re militari. Suid.

Polyægas, inſula à caprarum multitudine. Plin.

Polyara, vrbs Cariæ: Ciuis Polyarcus. Steph.

Poly

Polybius, rex Corinthiorum: qui cùm liberis careret, Oedipum, Laij patris iussu in syluâ expositum, & à pastore inuentum, pro suo educauit, vt latius docuimus in dictione Oedipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergete apud Aegyptum regnante. Scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Persei Philippi filij Macedonum regis, posthac Romam attigit. Suid.

Polybius, vates Corinthius, qui filio Troiâ proficiscenti, & multis aliis mortem prædixit. Author Cicero.

Polybotes, vide Nisyros.

Polybus, Sic, oniorum rex, anno ante Romam conditam 550.

Polycarpus, Smyrnensis episcopus, anno salutis 91. Hic pro Christiana fide palam & spectante populo in Amphitheatro combustus est. Volat.

Polycaste, Nestoris filia.

Polycletus, statuarius eximius, diligentia & decore supra cæteros facilè vincens, vt inquit Quintilianus. Nam ex ære signa fecit, nobilitata scriptorum præconio. Cum primis fecit astragalizontes, hoc est, talis ludentes, quo opere nullum absolutius iudicant. Fuit Sydonius, & discipulus Ageladæ. Duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte sua, alteram verò de vulgi opinione, quam de sententia cuiusuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primum sua ostensa magnopere laudatur: altera deinde non æquè. Atqui scitote, inquit, quòd hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos fecistis. Aelianus de varia historia.

Polycrata, quædam nobilis mulier è Naxo insula, quæ insperato gaudio pene exanimata, vltimum spiritum emisit. Plutar. de Claris mulieribus & Aust. apud Gell.

Polycrates, tyrannus qui regnauit in Samo insula. Hic & opibus & felicitate apud historicos inclytus, qui quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquando, vt aliquid aduersitatis habuisse videretur, annulum proiecit in mare, quem tamen cocus eius reddidit in pisce. Sed mors infamis & ærumnosa docuit neminem ante obitum meritò dici posse felicem. Ad postremum enim à Persarum satrape Oronte dolo captus ac crucifixus. Strab. lib. 14.

Polycrates, Ephesiorum præsul, temporibus Seueri principis. Hieronym.

Polycrates, episcopus Ephesius, anno salutis 191.

Polydamas, antis, nobilis Troianus, Antenoris & Theanus sororis Hecubæ filius, qui quamuis Lycastem Priami filiam, ex concubina susceptam vxorem duxisset, cum Antenore tamen patre suo & Aenea, vrbem Troianam Græcis dicitur prodidisse. Poëtæ Græci, vt primam huius nominis syllabam extendât (nam alioqui in hexametro versu locum non habet) πολυδάμας scribunt, quos & Persius imitatus est Satyra 1.

Ne mihi Polydamas, aut Troiades Labeonem
Prætulerint.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, socius, magister, & æqualis Hectoris. Aelianus. Homerus scribit Iliad. 10. hunc eloquentia, Hectorem armis valuisse.

Polydamas, Pancratiastes, æmulatus Herculem leonem inermis amplexus superauit: taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum sese opponendo altera manu apprehensum ex cursu retrahebat, in equósque insiliebat deiecto auriga. Accersitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eũ ex prouocatione victor fuit. Postremò post cœnam in cauerna, cùm saxum in vertice rũinam minaretur, diffugientibus conuiuis, consilus ipse viribus ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Pausan.

Polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Iouis & Danaes filium educauit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciámque & felicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandum Gorgonem Medusam impulit: qua deuicta, redeunti Perseo cùm semper detraheret, conuersus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ. Ouidius 5. Metam.

Polydice, mulier quædam, quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi fuasit. Seruius interpres Virgil.

Polydora, nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia. Est & Plin. lib. 9. cap. 32. insula Propontidis. Stephano, insula iuxta Cyzicum: Gentile, Polydoreus.

Polydorus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani, incertum communis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymnestori Thraciæ regi, antiquo hospiti, amico & genero suo. Sed ille deleta Troia, cæterísque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore spatiantem telis aggreditur, & frustrà fidem deorum, hominúmque implorantem, occidit, cæsóque tumulum iniecit, cui postea myrtetum increuit, sanguineis guttis distillans. Virgil. libr. 3. Aeneid. Quod cum mater Hecuba intellexisset, simulauit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus est. Extat tamen & alia de Polydoro opinio: nempe Græcos per Thraciam venientes

nientes hunc cepisse. Priamum autem redimentem filium Græcis pro eo dedisse vrbem, quæ postea ab euentu Antandros dicta est: qua accepta, illos tamen nihilominus Polydorũ lapidibus obruisse. Seruius in 3. Aeneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoë, Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polyenus, insignis quidam fuit mathematicus: qui Epicurum postea secutus est, totámque Geometriam falsam credidit. Cic. lib. 4. Quæst. Acad.

Polygius, Mercurius dictus est, cui Herculem clauam consecrasse, eámque paulò post iterum pullulasse, quod esset ex Oleastro, refert Pausan.

Polygnotus, patria Thasius nonagesima Olympiade floruit, pictor antiquissimus. Quinti. 12. de institutione oratoria: & Plin. lib. 7. cap. 35. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas vestium, mollitiásque signorum imitabatur. Aelianus. Is pinxit Ocnum torquentem spartum, & asinam propè rodentem. Quod sanè ænigma est eius, qui frustra laborat, si vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veste pinxit. Delphis ædem pinxit, & Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuitò.

Polyhistor, Latinè multiscius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libro 5. cap. 14.

Polyhymnia, vide Polymnia.

Polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta quadam herba, cuius vsum didicerat à Dracone quodam, quem viderat Draconi cuidam mortuo herbá illam porrexisse, eúmque illius herbæ opera ad vitam reuocasse. Paleph. libro de fabulis.

Polymedia, Plin. lib. 5. cap. 3. Troadis oppidum Hellesponto adiacens.

Polus Agrigentinus, sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione inuenisse dicitur parisa & antitheta, & similiter desinentia: quod minimè verum, sed iam inuentis sæpe vsum fuisse constat. Hæc Philostratus. Suidas scribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti sunt, scripsisse, simul & nauium catalogum.

Polycharmus Cælator eximius, qui Venerem lauantem sese & Dædalum astantem insculpsit marmore.

Polydorus Rhodius Cælator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocoontem & liberos nexúsque mirabiles.

Polymnestor, Thracũ tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater euentum belli metuens, eius fidei cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occidit. Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Euripid. in Hecuba.

Polymnia, siue Polymneia, vna musarum à magnitudine memoriæ dicta. Nam μνείαν Græci memoriam vocant. Sunt qui à πολὺ & ὕμνος deducunt, quod est laudatio, quia laudationibus præsit: & scribunt Polyhymnia. Ouid. Fastor. 5.

Polynices, filius Oedipi, Thebanorum regis, ex nephando Iocastæ matris concubitu, frater Eteoclis: quibus pater sponte in exilium proficiscens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnarẽt. Verùm cùm Eteocles, cui, vt pote natu maiori, Polynices priores regnandi vices concesserat, fratri suo regno cedere recusaret, ille Argos sese contulit ad Adrastum regem, qui filiam suam, nomine Argiam, vxorem illi despondit, contractísque, quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres singulari certamine congressi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaueribus rogo impositis, flamma se dicitur diuisisse, tanquam implacabile illud odium, quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Stat. in Theb. & supra in dictionibus Adrastus & Eteocles.

Polypœtes, filius Pirithoi & Hippodamię. Hom. Iliad. 12.

Polyphemus, Cyclops, Neptuni filius, ex Thoosa, Phorsi filia, ingenti corpore, qui vnum tantùm oculum, eúmque in fronte habuit. Hic Galatheam nympham fertur adamasse, Acinque puerũ, quem sibi illa præferebat, saxo interemisse. Vlyssem quoque vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuórque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere perempturus, nisi præuertens Vlysses vino nigro eum inebriasset, altóque sopore obruto, adusto stipite oculum eruisset. Homerus 10. Odyss. Virg. 3. Aeneid. De quo Seruius sic scribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuisse oculum, alij duos, alij tres: sed totũ fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, ob hoc oculum in capite habuisse dicitur, id est, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlysses eum prudentia superauit, & ob hoc eum cæcasse fingitur.

Polyphõtes, rex quidam qui fratrem interfecit, quòd intellexisset ab eo sibi parari insidias. Author Gell. lib. 4. cap. 2.

Polypodusa, insula Cnidia: Gentile, Polypodusæus. Steph.

Polyren, vrbs Cretę, quod habeat multas oues, quas πῆρας vocant. Steph.

Polystephanos, olim dicebatur Tybur, Italiæ vrbs. Steph.

Polyteba, oppidum Mesopotamiæ.

Polytes, Priami filius. Vide Polites.

Polyxena

Polyxena, Priami filia formosissima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris sui tumulum iugulauit.

Ferunt enim Achillem, cùm ad Troiam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus cõspectam adamasse, eámque sibi vxorem postulasse. Quod cùm Priamus annuisset, placuit vt in Thymbræi Apollinis templum conuenirent, pacis nuptiarumque fœdera inituri. Quod cùm resciuisset Paris, post Apollinis simulacrum sese occultauit, Achillémque nihil tale opinantem sagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hostũ manus peruenisset, Achillis vmbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias sibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus sese ministrum præbuit. Ouid. 13. Metam. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur, Homer. Iliad. 2.

Polyxo, xûs, mulier ex Lemno insula, Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux, & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob spretam Venerem hircum olerent, maritique earum ex Thracia vxores sibi eam ob causam asciscerent, Polyxûs instinctu omnem virilem sexum interemerunt, sola Hypsipyle excepta quæ Thoãti patri suo pepercit. Statius 5. Thebaid.

Polyxelus, poëta comicus, Græcus, cuius fabulas enumerat Suid.

Pomarius Hercules dictus est, ꝙ apud Bœotos Herculi malis sacra fieri mos esset. vide Prouerb. Pomarius Hercules.

Pometia, vrbs olim in Italia, Latinorum colonia.

Pometina, vna ex triginta quinque tribubus populi Romani.

Pomona, Nympha Latialis, hortorum dea, quã cùm Vertumnus miserè deperiret, in alias atque alias identidem sese formas transmutauit, vt saltem amatæ conspectu frui posset.

Tandem in anum conuersus, multis ei argumẽtis persuadere conabatur, vt Vertumno nuberet. Verùm cum nihil aliud, quàm operam se ludere animaduerteret, pristina resumpta figura, non admodum inuitæ vim intulit, nuptiisque eius est potitus. Ouidius 14. Metamorph. Eam Picus Latinorum rex adamauit: propter quod Circe coniunx illum in auem suis nominis transmutauit, vt superius ostendimus.

Pompeia Plautina Imperatrix optima, quę Iulianum Imperatorem maritum suum diuertit ab extorquenda populo pecunia & colligendo fisco. Autor Sex. Aurel.

Pompeia Q. Pompeij filia & neptis Syllæ, vxor Iulij Cæsaris, quę à Iulio Cęsare repudiata fuit, quòd veniisset in suspicionem adulterij commissi cum Clodio inter sacra Bonę deę.

Pompeianus Lupercus, Consul cum Attico Attiliano, anno vrbis 881.

Pompeianus alter, Consul cum Lolliano Auito, anno vrbis 961.

Pompeij, populi, quos Sarnus amnis abluit, incolentes oppidum eiusdem nominis. Inde Pompeianum, id est prædium circa Pompeios.

Pompeij, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli. Mela lib. 2.

Pompeij. Q. Pompeius contra Numantinos missus, ab eisque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Author Florus libro 2. Huius filius, siue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeij pater, Nouocomum coloniam deduxit: in bello sociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit, vir admodum duræ disciplinę.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum gestarum magnitudine Magni cognomen inuenit, L. Syllę partes secutus, ab eóque ad vlciscendos inimicos in Africam missus, Domitium primùm expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus est salutatus. Inde contra Sertorium in Hispaniam profectus, Metelli copiis sese coniungens, eum cum tota factione sustulit. Mox delectus Imperator ad bellum piraticum, tribus mensibus id confecit. Dein successor L. Lucullo missus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum restituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Aristobulo. Extincta vxore Iulia, Cæsaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Crasso, M. filio, viduam relictam, vxorem duxit. Neapoli demum acutissima febre correptus parum abfuit à morte: quæ si contigisset, melius cum eo actum fuisset, ob insequentis belli ciuilis calamitatem. Nam Pharsalica pugna à Cæsare copiis longè inferiore superatus, in Aegyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus est. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hispaniæ vrbem terrestri, hic apud Siciliam nauali prælio superatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius: sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ouidius de Ponto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hispaniæ citerioris princeps, quum horreis suis ventilandis præsideret, correptus dolore podagræ, mersit in triticum sese super genua, leuatúsque siccatis pedibus mirabili modo, quo postea remedio vsus est Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filia nepos, Trib. pleb. cum T. Numantio Planco aduersissimus Miloni: in cuius causa dixerat paucis

pôſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus, Milo dedit, quę ex Curia deſideretis: ego dabo quę ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium ne veniret.

Qu. Pompeius, Bithynicus, ſummo ſtudio dicendi, multáque doctrina, incredibilique labore atque induſtria: Huius actio non ſatis commendabat orationem: in hac enim ſatis erat copiæ, in illa leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus, é ſupellectili regia ſignum Ephebi mitram tenentis, atenámque ruétis, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio poſuit.

Pompeius Lenęus, Pompeij Magni libertus qui de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeiopolis, Ciliciæ vrbs. Melæ lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ: deinde vrbs eſt à Rhodiis, Argiuíſque, pôſt piratis, Pompeio aſsignante, poſſeſſa: nunc Pōpeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam Solino teſte, poſtea Traianopolis eſt appellata, mutato nomine, poſtquam in ea fato cedere Traianus coactus eſt, Steph. vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites. Vide Pompelon.

Pompelon, Ptol. lib. 2. ca. 6. Martua dicta: Pampilone, Hiſpanicè Pamplona, Pompeiopolis, caput regni Nauarrę.

Pomponia, nomen matris Scipionis: alij Pompeiam nominant.

Pōponius Atticus, nobilis eques Romanus, excellēti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, vnde Atticus Ciceroni eſt appellatus. Qui poſt quam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiā moribus elegātiſsimis promeruit: linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitiíſque ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat. Nā & Ciceronem ab vrbe pulſum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centum eſt proſecutus. Erat alioqui grauiſsimus, vt quæ religiosè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium necipſe dicebat, nec pati poterat. Plutar. Cornelius Nepos.

L. Pomponius Bononienſis, Attellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. Pomponius orator, patronus acer, acerbúſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Iulius item Pomponius ſecundus, tempore Quintiliani inter Tragicos longè princeps: quem ſenes Pindarum tragicum putabant, compoſitione atque nitore præſtare confitebantur, Quintilianus. Plin. lib. 14. cap. 4. cum cœnam Ci. principi Germanici filio dediſſe ait, in qua vinum centum ſexaginta annorum fuit.

Pomponius Iuriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſsimus.

Pomponius Mela inſigni opere De ſitu orbis clariſsimus.

Pomponius Baſſus, Conſul cum Aurelio Fuſco, anno vrbis 1010.

Pomponius Victorinus, Conſul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

Pomponius Ianuarius Conſul cum Maximiano Augu. anno vrbis 1040.

Poneropolis, vrbs Thracię: Ciuis, Poneropolites Steph.

Pontia Romana mulier caſtiſsima, quæ nullis verborum lenociniis aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Cor. Tacitus.

Pontia, inſula Tyrrheni maris, Ptol. libr. 3. cap. 1. vulgò *Porce*, non longè à Palmaria, in ſinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cùm ad Italiam veniunt, prima volatura requieſcendi cauſa paucos dies morantur. Varro. Ex hac fuit Pontius Pilatus.

Pontiæ, inſulæ in mari Tuſco. Plin. lib. 3. cap. 6.

Pontianus, Roman. epiſcopus XVII. anno ſalutis 233.

Pontianus, Conſul, anno ſalutis 990.

Pontina, Volſcorum palus iuxta forum Appij, haud longè à Tarracina, diſtat ab vrbe viginti paſſuum millibus, quam Plin. libr. 3. cap. 5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum XXIIII. vrbium fuiſſe Mutianus ter conſul prodidit. Exiccata eſt à Cornelio Cethego Conſule, cui ea prouincia obuenerat: agérque ex ea factus. Liuius libr. 47. Inſequentibus deinde ſeculis, iterum exiccata à Theodoricho Gothorum rege, vt ex eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Iuuenalis Satyra tertia oſtendit.

Pontus, Nerei filius & Neptuni. Euſeb. lib. 1. Præparat. Vnde pontus mare dici videtur.

Pontius Aufidianus Romanus ciuis, qui vbi reſciuit filiam à Faunio Saturnino pædagogo ſuam corruptam, vtrunque morte puniuit. Valer. Maximus.

Pontus, totum illud mare, quod à palude Męotide vſque in Tenedum protenditur. Sed vbi primùm ſe arctat, à Tenedo incipiens, à caſu Helles vocatur Helleſpontus: vbi ſe expandit, Propontis: vbi iterum arctatur, Thracius Boſphorus: vbi autem latiſsimè diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis: ídque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Figuratè autem pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Aſiæ minoris, à Ponto rege ſic cognominata, ad Occidentem, Haly flumine: ab Oriente, Colchide clauſa: à Meridie, minori

Arme

Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus verò libro 5. paulò aliter, Pontus, inquit, ab Occaſu, ore Ponti, & Thracio Boſphoro: à Meridie, regione quæ proprie Aſia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Eſt autem hæc regio venenorum in primis ferax, vnde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virg. Eclog. 8. Hinc Ponticus, ea, cum: vt Ponticum abſynthium.

Popanium, vrbs Tyrrhenorum, Ariſtoteles in Mirabilibus.

Popilij, à Pompiliis diuerſi leguntur, quorũ princeps M. Popilius: qui cùm conſul eſſet, eodémque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis: plebis contra patres concitatione & ſeditione nuntiatâ, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, ſeditionémque cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Cic. in Bruto. Hic etiam ſecundò conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tyburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Liuius.

M. Popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatúſque eſt. Liuius libro 55. Hic deinde ob rem ſua culpa malè geſtam in exilium eſt actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obſederat, miſſus nuntiatum, vt à ſociis populi Romani abſtineret: cunctantem, reſponſúmque differentem, virga circunſcripſit, ne vltra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus, bellum omiſit. Liuius libr. 45. & Valer.

Popilius Lanatus Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſa capitis. Valer.

Popularia ſacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, ſed omnium communia, vt à diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

Populi fugia, feſta erant quæ Romæ menſe Iunio celebrabantur, vt docet Macrob. & Varro. Sunt autem ideo dicta, quòd eo die repentino tumultu fugerit populus Rom. in bello Gallorum cum Romanis.

Poppea fuit Neronis vxor quæ iumentis ſuis ſoleas ex auro inducbat. Plutarch.

Populonia, Iuno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ coniunctione cui præeſſe credebatur, noui ſubinde populi creentur. Paleph. libro ſecundo.

Populonia, vrbs Hetruriæ, iuxta Piſas, Melæ lib. 2. (hodie Plumbinum appellata) à populorum multitudine, quæ in eius agro eſt, vel à populando, quòd frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populonium, Tuſcorum promontorium, Ptol. lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.

Porcius, cognomen Catonis familiæ, tractum à porco.

Porcius, Præſes Palæſtinæ & Iudææ, cognomento Feſtus. Act. 24.

Porcia, Catonis Vticẽſis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri ſui morte, cùm illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur, furibunda ad ignem acceſſit, auideque hauſtis accenſis carbonibus, ſibi necem intulit.

Pordoſelene, inſula iuxta Leſbum cum vrbe eiuſdem nominis: Ciuis, Pordoſelenitis. Aliqui vt ciuilius loquantur, Poroſelenem nominant. Steph.

Porphyreon, vrbs Phœniciæ: Gẽtile, Porphyreonius & Porphyreonites. Steph.

Porphyrion, onis. Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis, qui ſuperis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga Praſinæ factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus eſt.

Porphyrione, inſula in Propontide ante Cizicũ Plin. lib. 5. cap. vlt.

Porphyris, Plin. lib. 4. inſula in ſinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus paſſuũ diſtans, ancipiti mari propter anguſtias. Eadem poſtea Cythera appellata eſt, ob memorabile templum Veneris, quod in eo conſtructum fuit.

Porphyrus, philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, à puero vſus præceptore Longino, viro doctiſsimo: prius Malchus vocabatur, deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem vtebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum audiuit, vna cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigãs, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophica oratione recreatur, adeò vt ſtatim conualuerit: móxque Romam ſimul repetens, ibi diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quòd quę prius probauerat, ea poſtea retractauerit. Eius opera ſunt, De diuinis nominibus liber vnus. De principiis duo. De materia ſex. De anima quinque. De animalium abſtinentia quatuor. De cognoſcendo ſeipſum quatuor. Quòd vna fuerit Platonis Ariſtoteliſque ſecta libri ſeptem. In hiſtoriam Iuliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos libri quindecim. In dialecticam Iſagoge, aliáque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, vſque ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduerſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere, Hieronymus.

Porphyruſſa,

Porphyrusſa, inſula, vide Porphyris & Cytera.

Porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit: cúmque iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatij Coclitis virtute eſt remoratus, donec pons à tergo ſolueretur. Poſt hęc cùm vrbem obſidione cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, vnum ex purpuratis per errorem pro rege occidit: ſtatímque captus, cùm Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia commineretur, dextram in foculum iniecit, nulláque vultus mutatione exuſſit, partim vt regi fidem faceret, nullis ſeſe tormentis poſſe perterreri: partim vt è dextera ſua, quæ in cęde aberrans, purpuratum ſatellitem pro regé occiderat, pœnam ſumeret. Virgil. 8. Aeneid. mediam dictionis huius ſyllabam conſon ante licenter geminata extendit.

Porta Auguſta, Hiſpaniæ oppidum. Ptol. libro 2. cap. 6.

Porthmia, vicus ad oſtium Mæotidis paludis: Gentile, Porthmieus.

Portia, filia fuit Catonis, quę audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro ſibi mortem intulit: cuius mortem deſcribit Marti. lib. 1. Epigram.

Coniugis, audiſſet fatum, quum Portia Bruti,
Et ſubtracta ſibi quęreret arma dolor:
Nondũ ſcitis (ait) mortem mihi poſſe negare,
Credideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem.
Dixit, & ardentes auido bibit ore fauillas,
I nunc & ferrum turba moleſta nega.

Plutarch. & Valer. Maxim.

Portius Licinius, fuit ſcriptor Epigrammatum: Ex cuius verſibus ſequentes maximè probantur.

Cuſtodes ouiũ, tenereque propaginis agnum
Quæritis ignem? ite huc, quæritis? ignis homo eſt.
Si digito attigero, incendã ſyluam ſimul omnẽ
Omne pecus flamma eſt, omnia quæ video.

Portunus, deus maris, à Græcis dictus, à portubus, quibus præſidere putabatur, nomẽ habẽs. Hunc poëtæ fabulantur, fuiſſe Melicertã, Inus filium, quem mater Athamantis furorem fugiens, vlnis complexa, vnà cum illo ſe in mare præcipitem dedit: atque ipſa quidem in deam marinam mutata, à Græcis λευκοθέα, à noſtris Mater Matuta appellatur: ille autem in deum marinum ſimiliter cõuerſus, Græcis Palæmõ, nobis Portunus nominatur. hinc & ludi ipſi in honorem Palæmonis, ſiue Portuni inſtituti Portunalia à Romanis vocabantur, quæ Græci à loco Iſthmia appellabant. Vide Athamas, Ino, & Melicertes.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone ſuperatus, deinde & ſuorum dolo interemptus.

Poſideon, menſis qui dicitur à Latinis December.

Poſideum, Ioniæ promontorium, Pompon. lib. 1. in deſcriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam & Syriam: Gentile, Poſideeus. Vide Poſidium.

Poſidippus, Caſandreus, comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suidas.

Poſidium, Syrię oppidum. Ptol. lib. 5. cap. 2. Vide Poſideum.

Poſidonia, à Neptuno dicta (qui Græcè ποσειδών dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Zuthi filio. Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Poſidoniates, vel Poſidonius. Vide Sirenuſſæ apud Steph.

Poſidonias, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs. Steph.

Poſidonius, philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panætij, ex Syria (vt Strabo lib. 14. author eſt) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt, ſicut & Apollonius Molo dictus eſt Rhodius, cùm eſſet Alabandenſis: vtrumque audiuit Cicero. Hic cùm aliquando morbo articulari laboraſſet grauiſſimè, fertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quanuis ſis moleſtus, nunquam te eſſe confitebor malum. Venit etiam Romam M. Marcelli tempore, ſcripſitque multa, Plutarch.

Poſidonius, Olbiopolita hiſtoricus, ſcripſit poſt Polybium hiſtoriam libris xii. vſque ad bellũ Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumenta in orationes Demoſthenis. Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.

Poſidonius, Africæ præſul, Auguſtini contubernalis, cuius etiam vitam ſcripſit: præterea homiliarum libros ſeptem, epiſtolarum totidem, aliarúmque rerum complures. Author Ptolemæus Lucenſis.

Poſidonius, nomen viri. 2. Mach. 14.

Poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniúmque liberius quàm virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tãdem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, colique ſancte potius, quã ſcitè iuſſit, Volat.

Poſthumia, Seruij Sulpitij vxor, cuius ſæpe meminit Cic. Epiſt. lib. 4.

Poſthumius, Albinus miſſus ad Iugurtham, ab eóque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idem de Vaccæis & Luſitanis triumphauit. Liu. lib. 64.

A. Poſthumius, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga exciterant, confugientis ad generum ſuum Manlium, ducem Tuſculanorum. Itaque collatis ſignis ad lacum Regillum, cùm

lum, cùm victoria vtrinque nutaret, magister equitum Romanis equis frænos detrahi iussit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hostes, vbi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio visi duo iuuenes acriter pugnare, quos post pugnam ad præmia quæsitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos, Castorem & Pollucem, eis communi titulo templum dedicauit. Author Cælius.

Posthumius Tubero, magister equitum Aemilij Mamerci Dictatoris in prima dictatura contra Volscos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato consule eius genero, Dictator dictus, de eis triumphauit: quam victoriam funestauit mors filij, viri magna virtute: quem quòd iniussu eius, occasione rei bene gerendæ pugnam iniisset, securi percussit. Liu. lib. 4.

L. Posthumius, post Cannensem pugnã Consul in Galliam profectus, à Boiis cũ exercitu profligatus, ne caperetur, magno studio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, idque sacrum vas erat, in quo in solennibus libarent. Liu. lib. 22. Vide Litana.

Sp. Posthumius, & T. Veturius coss. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla euadendi spes esset, fœdere cum Samnitibus facto, & sexcentis equitibus Romanis obsidibus datis, ita exercitum abduxerunt, vt omnes sub iugum mitterentur: iidémque authore ipso Posthumio, qui in senatu suaserat, vt eorũ deditione, quorum culpa tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui fœdus spoponderant, dediti Samnitibus non sunt recepti.

Posthumius Ebutius Helua, cos. cum M. Fabio Vibulano, anno vrbis 313.

Posthumius Cominius Auruncus, Consul cum T. Largio Flauio, anno vrbis 253. Iterum cum Sp. Cassio Vicelino, anno 261.

Postia, Italiæ ciuitas, à Samnitibus obsessa, Lenate & Rutilio coss.

Postuorta, dea Romanorum, quæ futura prospiceret.

Potamosacon, Stephano, Sacon, nomen fluuij & insulæ Aeolidis.

Potamus, oppidum Articæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

Potentia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Picenorum vrbs.

Potidæa, Macedonię vrbs, ante Cassandria dicta, Plinius libro 2. capite 58 & lib. 4. cap. 10. Stephano, vrbs Thraciæ: Ciues, Potidæatæ, vel Potidæis.

Potidania, vrbs Aetoliæ: Gentile, Potidaniates, Steph.

Potina, dea quam veteres à potando dixerunt.

Potina, Stephano, ciuitas Bœotiæ, ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus. Straboni fons prope Thebas Bœotias: Plinius tamen lib. 4. cap. 19. oppidum in Magnesia statuit, circa quam, vt idem testatur lib. 25. cap. 8. asini pasti, rabie inflammantur.

Potioli, vide Puteoli.

Potitius & Pinarius, sacerdotes Herculis. Nam cùm Euander aram maximam Herculi, vbi nunc Roma est, post interfectum Cacum, ędificasset, & Hercules de suo armento boues ad sacrificia dedisset, inuenti sunt senes duo, à quibus se qualiter coli vellet, ostendit, statuitque vt manè & vesperi sacrificarent. Perfecto itaque matutino sacrificio, cùm circa Solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius postea, extis iam editis. Quare iratus Hercules statuit, vt Pinariorum familia tantùm ministra esset epulantibus Potitiis & complentibus sacra. Seruius, Festella, & Liuius libro primo. Vide Pinarius.

Potniæ, Magnesiæ oppidum, Plin. lib. 4. cap. 9. in quo Glaucus Sisyphi & Meropes filius, equas humana carne pauisse dicitur, quò cupidius ferrentur in hostem. Verùm cùm pabuli eiusmodi copia deesset, versæ in rabiem equæ dominum ipsum deuorarunt. Hinc Potniades quadrigæ, Virgil. 3. Georg. Inde Potinus, Potnieus: & fœminino Potnias. possessiuum, Potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

P R

Praaspa, vrbs Atropatenæ: Gentile, Praaspenus. Steph.

Praces, vel Pracię, populi, à Prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, Praces & Praceni. Steph.

Pracnus, vrbs Illyriæ: Gentile, Pracnij. Stephanus.

Practius, ciuitas Ponti, quæ Troianis auxilia misit. Homer.

Practius, fluuius Troadis, Strab. li. 13. inter Lampsacum & Abydum, in Hellespontum influens, Hom. in Catal.

Præcia, Romana mulier venustate formæ nulli secunda, quæ sua pulchritudine Cethegum sibi deuinxit, adeò vt nihil probaretur Cethego quod Præcia non iussisset. Plutarch. in Lucullo.

Prædator Iupiter dictus est, quòd ei de præda deberetur aliquid. Virg. 3. Aeneid. ipsúmque vocamus in prædam, partémque Iouem.

Præcutini, vide Prægutij.

Prægutij, Italiæ populi, Marsis magis Orientales, Ptol. li. 3. cap. 1. Hodie Præcutini: *Abruzzi* vulgò.

Præneste, vel Prænestis, oppidum Latij edito in loco, naturáque munito situm: ita dictum (si Stephano credimus) à Prænesto conditore, Latini filio, Vlyssis & Circes nepote. Alij ἀπὸ τῆς πρίνου, id est, ab ilicibus, quæ illic abundant, nomen accepisse existimant. Festus nominis huius originem ad loci situm refert, eò

quòd montibus præſtet: vnde & Altum Præneſte à Virgilio dicitur 7. Aeneid. Fuerunt qui à Cæculo Vulcani filio conditam putarint, quorum ſententiæ ibidem quoque ſubſcribit Virgil. Strabo libro 5. Græcam vrbem eſſe tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quòd olim Polyſtephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunæ templum, cuius pauimentum lithoſtrotis ſtrauit L. Sylla. Plinius libro 36. capite 25. Hinc Pręneſtinus, na, num, poſſeſſiuum: vt dea Prænestina, apud Ouidium ſexto Faſtorum: Fortuna Prænestina apud Lucanum libro 2. Et Sortes Prænestinæ.

Præpeniſſus, vrbs Myſiæ maioris in Mediterraneis.

Præpeſinthus inſula vna ex Cycladibus.

Præſens, cos. cum Rufino, anno vrbis 905.

Præſens, cos. cum Albino, anno vrbis 998.

Præſidius, cos. cum Aſterio, anno vrbis 1247.

Præſſus, vrbs Cretæ. Gentile, Præſius & Præſus. Steph.

Prętetia, parua regio ab Adria non procul: Incola, Prętetianus.

Prætextatus, cos. cum Attico, anno vrbis 994.

Prætides, filiæ fuerunt Præti Argiuorum regis, quæ cùm Iunoni auderent ſe præferre, ab eadem feruntur in vaccas transformatæ. Alij fabulantur hoc factum quòd Venerem ſpreuiſſent.

Pras, vrbs Perrhæbiæ: Gentile, Prantes. Stephanus.

Praſiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Eſt etiam oppidulum Laconiæ: Incola vtriuſque, Praſieus. Steph.

Praſias, palus in qua Pæones habitãt prope Obelum montem.

Praſij, Indiæ populi, Plinius libro 6. cap. 18. Sed omnium in India prope non modò in hoc tractu, potentiam, claritatémque antecedunt Praſij, ampliſſima vrbe, ditiſſimáque Palibotra, Steph. Indiæ populus, qui contra Bacchum militauit.

Praſon, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, Praſij. Steph.

Praſpenus, vide Praaſpa.

Praſſębi, gens Theſprotica. Steph.

Praſtillus, vrbs Macedoniæ, alias Graſtillus. Stephanus.

Praſutagus, Igenorum rex, qui Neronem, cum filiabus ſuis, fecit hæredem.

Praxaſpes, nobilis Perſa, qui Smerdim Cambyſę fratrem iuſſu regis occidit. Hierony. Herodot. lib. 3.

Praxeas, hæreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem Patrem & creaſſe omnia & in cruce pependiſſe: quòd (vt dicebat) communicata pluribus monarchia autoritatem principatus minuat. Huius Argumentis reſpondit Tertull.

Praxidice, nympha, ex Tremilete filium habuit Cragũ, qui Lycię monti nomen dedit. Steph.

Praxilla fuit quędã Sicyone poëtria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatũ, quid apud ſuperos reliquerit, reſpõdere. ſolem, cucumeres, mala. Quod cùm vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum ſole componere, abiit in Prouerb. Stupidior Praxillæ Adonide.

Praxilus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Praxilius. Steph.

Praxiteles, marmoris ſcalpendi inſignis artifex, duplici pręcipuè Venere nobilitatus, Cnidia & Coa, quæ ob artis præſtantiam magnam mortalium vim eas in inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt: ſed Gnidia vęſano amore iuuenis cuiuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulacróque cohęſit: tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatus, quam plurimis etiam egregiis ſignis ornauit. Scripſit (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romę opera Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruilianis, Boni euentus, & Bonę fortunę ſimulachra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyades vocant & Cariatidas, & Sileni in Aſinij Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. li. 36. ca. 5. Claruit autem potiſſimùm candido marmore, quod ab inſulæ nomine, in qua effodiebatur, Parium dicebatur. Propert. lib. 3.

Preciani, populi in Aquitania, proximi Bigerrionibus & Hiſpanię citeriori in regno Francorum ſiti.

Pretanides, Marciano & Ptol. inſulæ Britannicę vocatę. Steph.

Prięſus, vrbs Cretę: Ciuis, Prięſius, & Prięſieus, Steph.

Priamus, filius Laomedõtis, qui Ilio ab Hercule euerſo vnà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captiuus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtaurauit, ſimul & exornauit: regnique limites vſqueadeò protulit, vt non ſolùm Troię, ſed totius fere Aſiæ rex videretur. Hecubam filiam Ciſſei regis Thraciæ vxorem duxit: habuitque teſte Cicer. Tuſcul. 1. filios quinquaginta, quorum decem & ſeptem ex iuſta vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Heſionem ſororem, in Græciam profectus, Menelao Helenam vxorem eripuit, qua de cauſa motum eſt bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt, prope aram Iouis Hercęi, in ſanguine Politę filij. Virgilius libro ſecundo Aeneid.

Aeneid. A Priamo fit Priamides patronymicũ, & Priameius, ia, ium.

Priamus, Politæ filius, superioris nepos, quem Aeneas ex Troiæ excidio secum in Italiam duxit. Virg. 5. Aeneid.

Priapeia, carmen obscœnũ, quod nonnulli Virg. alij Ouid. adscribunt.

Priapon nesos, insula in sinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris filius, quem superstitiosa antiquitas hortorum præsidem credidit. Idem & Lampsacenus dicebatur, à Lampsaco non ignobili Troadis vrbe ad Hellespontum sita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam prodiisse, coronámque illi ex rubenti rosa, tum primùm ex sanguine suo enata, obtulisse, eáque illum coronatum, tanquam sponsum suum sequi se iussisse. Verùm cùm ex illius concubitu grauidam sese, & partui vicinam animaduerteret, Lampsacum sese contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cùm se parturienti opem ferre simulat, peracta prius incantatione, deinde & vtero eius contacto, fœtum eius cùm cæteris omnibus partibus deformem, tum prægrandi pene dehonestatum reddidit. Quem cùm mater recens natum vidisset, pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampsacique reliquit. Verùm cùm postea adultus Lampsacenis mulieribus nimium gratus esset, à ciuibus electũ ferunt. Ob quam rem, quum nescio quo malo postea premerentur, templa ei & sacra constituerunt, factúsque etiam hortorum Deus est: immolabant ei asinum, quòd cùm olim in festo Magnæ matris, ad quæ omnes dij conuenerant, epulisque faciati noctem lusibus ducebant, Lotidi Nymphæ, siue, vt aliis placet, Vestæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempestiuo asini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiecerit, magno omnium, qui aderant, risu. Ouid. 1. Fastorum. Hyginus verò tradit, ob id Lampsacenos asinum ei immolare consueuisse, quòd ab eo, cùm de magnitudine membri certarent, superatus videretur. Adferũt etiam nonnulli priscos illos, cùm vellent hominum pudenda occultiùs nominare, priapum dixisse. Diod. lib. 5.

Priapus, Hellesponti vrbs. Plinio lib. 5. cap. 32. à Priapo superiore, Liberi & Veneris filio condita: seu, vt alij volunt, à Milesiis nomine Priapi. cœptus est enim ibi coli ob vineta vberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampsacena regione sunt. Strabo. Ciuis, Priapenus: regio, Priapis.

Priene, Ioniæ vrbs olim maritima, postea limo Mæandri fluminis decursu inuecto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde fit Prienæus & Prienensis.

Primigeni, populi in Anglia Antonæ & Sabrinæ flumini propinqui, hos socios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

Primislaus, bubulcus primùm, deinde verò factus est Rex Bohemorum. Volat.

Primus, episcopus Alexandrinus, anno salutis 110.

Prinassus, vrbs Cariæ. Gentile, Prinasses. Steph.

Priola, vrbs prope Heracleã. Gentile, Priolæus, Stephan.

Prisca, adiutor Pauli. Rom. 6.

Priscianus, Cæsarienſis, claruit Athenis tẽpore Iustiniani principis: scripsit de arte grammatica ad Iulianum consulem: ad Cosroën verò Persarum regem librum De naturalibus quæstionibus. Conuertit in Latinum sermonem Dionysij De situ orbis carmina. Sunt qui scribant hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volater.

Priscilla, Vxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

Priscinus, Consul, anno vrbis 845.

Priscus Eluidius, sub Nerone quæstor Achaïam administrauit, quæstoriúsque adhuc à Pæto Thraseæ gener adscitus, è moribus soceri nihil æquè ac libertatem hausit, opum contemptor, recti peruicax, constans aduersus metus. Erant quibus appetentior famæ videretur. Quinetiam sapientibus, cupido gloriæ nouissima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus: Priscus, inquit, post damnationem Thraseæ soceri sui, interdicta sibi Italia, Apolloniam concesit. Sed post interfectum Neronem restitutus à Galba, non aliter quàm liberæ ciuitatis statu egit. Idem postea Vespasiano in studio libertatis offendit, vt putaret, id optante Clodio, pristinum libertatis statum posse reuocare. Quo nomine reus, ac præter spem absolutus est.

Priscus alter, Panites genere, sophista, Theodosij iunioris epistolarum magister: qui se scribit à Cæsare missum fuisse oratorem in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem ac eius regiam pulcherrimè describit, magnifico opere sumptuosóque factam. Scripsit historiam Constantinopolitanam, & ipsius Attilæ, lib. 8. Præterea declamationes & epist. Suid.

Priscus, venator quidam: de quo Mart. lib. 12.

Parcius vtaris moneo rapiente veredo,
Prisce, nec in lepores tam violentus eas.
Sæpe satisfecit prædæ venator, & acri
Decidit excussus, nec rediturus equo.

Priuernum, Steph. vrbs Volscorum, Camillæ patriã. Virg. 11. Aen. Abundat optimo vino, quòd Priuernatium dicitur.

Priuernus, viri nomen, apud Virg. lib. 9.

Proæresius, adolescens, è Cæsarea Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magistri, apudque eum primas tulit. Cum quo, paruo post tempore Athenas profectus,

ctus, sub Iuliano Sophista adeò profecit, vt primus inter auditores esset, Ephestionem condiscipulum amicum, comitem sibi adiunxit. Accersitus inde in Galliam à Constantino principe, apud eum fuit in honore. Romam postea petiit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applausu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid.

Proana, vrbs Thessaliæ: Gentile, Proaneus. Stephanus.

Proba Valeria, Romana puella, Græcis Latinísque literis eruditissima: quæ truncatos Virgilij versus, ad fidem & mysteria catholicæ fidei conuertit, fecitque de Christi gestis, & eius morte opus nobilissimum, quod Centones appellauit.

Proarna, vrbs Meliensium: incolæ, Proarnij. Stephanus.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probanlinthius. Stephano vna ex Tetrapoli Attica.

Probatica, locus vbi pecora sacrificãda tenebantur Ierosolymis. Ioan. 5.

Probianus, Consul cum Leone Augu. anno vrbis 1224.

Probinus, cos. cum Olybrio, anno vrbis 1148.

Probus, cos. cum Arcadio Aug. anno vrb. 1159.

Probus, Consul cum Auieno Iuniori, anno vrbis 1256.

Probus, cos. cum Clementino, anno vrbis 1267.

Probus, martyr, propter religionem, à Genserico Gothorum rege supplicio affectus, anno salutis 1439.

Probus, imperator Rom. qui bello Sarmatico transmisso Danubio multa fortiter egit. Donatus est hastis puris quatuor, coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus.

Probus, Berityus, grammaticus, Romæ docuit, non tamen vt magistri personam sustineret, vnum & alterum, vel cum plurimùm, tres, aut quatuor pomeridianis horis admittere solebat, cubânsque inter longos & vulgares sermones legere quædam, idque perrarò. Nimis parua & exigua de quibusdam minutis quæstiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem syluam obseruationum sermonis antiqui: ab initio enim ad studia se contulit, postquam in militia diu centuriatum strustra petiisset. Tranquil.

Porcas, rex Albanorum, pater Amulij & Numitoris, auus Romuli & Remi. Liuius 1. ab vrbe condita.

Prochone, insula quæ aliàs Alone apud Steph.

Prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

Prochyta, insula in mari Thyrrheno, nõ procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex Aeolis. Dicta autem Prochyta, quasi profusa, ἀπὸ τῆς

πρεχύσεως, quod est profundere. Ferunt enim Inarimes vicinæ insulæ montem terræ motu concussum, insulam hanc fudisse. At Dionys. libro 1. scribit Prochytam dictam esse à nutrice Aeneæ eiusdem nominis.

Procilius, grammaticus, vir suis temporibus doctissimus. Cùm de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Aegyptiis literis scriptum, tũc demum Aegyptum liberam fore, cùm in eam venissent Romani fasces. Lamprid.

Procle, vrbs Lydię: Gentile, Procleus. Steph.

Procles, frater Eurysthenis, qui per totum vitæ tempus inter se dissenserunt, & mutuum inter se odium fouerunt.

Proclus, Lycius, discipulus Syriani, philosophus Platonicus, præfuit scholæ Athenienfi: cuius discipulus & successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plura in grammatica & philosophia, commentatios in totum Homerum, in Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempublicam Platonis, præterea contra Christianos Epicheremata XVIII. Hic est Proclus, qui post Porphyrium secundus contra nos latrauit, aduersus quem Iohannes cognomento Grammaticus scripsit Apologiam, dicitans eum, quanquam in rebus Græcanicis magnum, stultum tamen esse, & in hac parte indoctũ. Suid. Is etiam est, cuius hodie commentarios in Platonem habemus. Præceptor item L. Antonini, qui eum ad consulatum vsq; prouexit, vt scribit Spartianus.

Proclus, Malleotes patria, scripsit in Sophismata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui scripsit theologicum in Pandoræ fabulam Hesiodi, in Aurea carmina, Isagogé in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Naucratitam his Philostratus addit, qui dicit vnum fuisse ex suis præceptoribus, ac docuisse Athenis, filiúmque habuisse luxui deditum, in quem non modò non seuerus fuit, sed vsqueadeò indulgens, vt in alendis canibus, auibúsque adesset, dictitans has nugas eum citius cum senibus dimissurum, quam cum æqualibus. In docendo hunc omnino seruasse morem, vt initio ab discipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi solum lectioni intenti, dum cogerentur, minime per otium (vti moris est in ludo) inter se sibilent aut iurgentur, pueris cum pædagogis, ac adolescentibus in medio constitutis. Philostratus apud Volaterranum.

Proconnesia, ancilla est apud Plin. quæ eiusdem diei coitu alterum domino similem, alterum eius procuratori peperit.

Proconnesus, insula in Propontide, quam solam inter alias habitari plerique dixerunt. Plinius lib. 5.

lib. 5. cap. vlti. Insulæ in Propõtide ante Cyzicum Elaphonnesus, vnde Cyzicenum marmor. Eadé Neruis & Proconesus dicta. Stephano, Proconesus per n simplex, vna Sporadum est in Propontide: Ciuis, Proconesius.

Procopius, è Cæsarea Palæstinæ, orator & sophista, scripsit res Iustiniani, quas in Oriente, aut Occidente, aut Africa per Belisarium patricium gesserat, cuius subscriba & comes, in cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librum quem inscripsit ἀνέκδοτα, id est, non edenda, siue non edita: vbi Comœdia quadam Iustiniani, & eius vxoris Theodoræ vituperationem describit. Suid.

Procopius scriba & comes Iustiniani.

Procopius, tyrannus Constantinopolitanus, insurgens contra Valentem principem apud Natoliam Phrygiæ ciuitatem, in eius potestatem cum exercitu venit, proditus à duobus militibus: alligatúsque deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium: ex historia tripartita.

Procopius, Bithyniæ præses, sub Valente Augusto imperium inuasit, paulò tamen pòst militibus ab eo deficientibus, ad Valentem ductus capitali pœna affectus est. Ammian. lib. 26.

Procris, Erechthei Athenienſium regis filia, soror Orythiæ, Cephali vxor quam Cephalus certo iaculo emisso interemit, ratus feram esse. Vide Prouerbium Procridis telum. Vide Cephalus.

Procrustus, Plutarcho in Theseo, latro insignis in Attica regione, ad Cephissum flumen habitans: qui cogebat hospites super lectum aliquem ascendere, quo si longiores fuissent, pars supereminens amputabatur: qui verò breuiores, distendebantur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc postea Theseus interfecit.

Proculeius, Acroni, Horatij interpreti, eques Romanus, Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murænam fuit, vt spoliatis bello ciuili patrimonium suum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiserat. Plutarchus in vita Antonij, ait Antonium, paulò antè quàm expiraret, admonuisse reginam Cleopatram, vt maximè omnium, qui cum Augusto erant, Proculeio se crederet. Mortuo Antonio Augustum Proculeium misisse, vt curaret Cleopatram viuam in suam potestatem habere. Demùm quum illa arrepto ense voluisset sibi mortem inferre, Proculeium ensem è manibus ademisse.

Proculus, imperator vsque adeo libidinosus fuit, vt centum Sarmatas virgines bello captas diebus xv. (vt ipse gloriabatur) grauidas reddiderit magno libidinis argumento, Flaccus Vopiscus & Sabellicus in exemplis.

Proculus, cognomen eius, qui natus sit patre peregrinante à patria procul.

Proculus, Iurisconsultus celebertimus, temporibus Alexandri Cæsaris.

Proculus Virginius Rutilus, Consul cum Sp. Cassio Vicelino, anno vrbis 268.

Proculus Geganius Macerinus, Consul cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 315.

Proculus quidam, sub Aurelio Probo Cæsare, in Gallia imperium arripuit, sed ab eo victus est.

Procyon, sidus æstiuum, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur. Cicer. 2. de Natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vsitatum fuisse, & à Cicerone primum confictum: vnde etiam Plinius libro 18. cap. 28. sidus hoc nomen Latinum habere negat, nisi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella tamen libro vndecimo, capite secundo Caniculam manifestè distinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius VI I. Calendas Augusti assignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

Prodicus Cous, sophista, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſiũ magnam est laudem adeptus, quanquam voce grauiore atque absona. Conatúsque est in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adolescentes sibi deuincire, quorum hospitium vsui sibi & voluptati foret. Hæc ex Philostrato. Suidas autem dicit eum Chium fuisse Democriti ac Gorgiæ temporibus, librúmque edidisse, qui inscribitur ἀρετή, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congressum, vtraque hũc ad se trahente: tandem à virtute persuasum, alteram spreuisse.

Prodicus medicus fuit, authore Plin. Aesculapij discipulus, Selymbriæ natus, qui medicinam instituit, quam Iatralepticem vocant.

Prodromi venti dicuntur, qui in ortu Caniculę statis anni temporibus spirare solent. Lucret. Puluerulenta Ceres & Etesia flabra Aquilonum.

Prœtides, Prœti Argiuorum regis & Antiæ filiæ, quæ cùm forma essent præstãtissima, se Iunoni ausæ sunt præferre. Quare irata dea talem eis immisit furorem, vt vaccas se esse arbitrarentur, & ad syluas confugerent. Postea autem helleboro sanatæ à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodij nomen accepit. Plin. lib. 25. ca. 5. Virg. in Sileno.

Prœtus, Albantis regis Argiuorum filius, ei successit in regno. Hic Homeri II. Odyss. Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit: quæ quũ forma se Iunoni prætulissent, offen-

ſa dea eis fauorem talem immiſit, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſyluas peterent.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, vxor Terei Thracum regis: qui cùm Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet, tam impotenter id tulit Progne, vt Itym communem filium dilacerarit, patríque epulandum appoſuerit. Quare tandem cognita, ex pueri capite ſub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtringit: vxoremque iam occiſurus, in hirundinem eam videt conuerſam, Philomelam autem in auem ſui nominis, Itym verò in phaſianum. Quinetiam ipſe, dum nouas hafce ſuorum transformationes admiratur, in vpupam mutatus eſt, quæ auis etiam nunc militarem quandam criſtam in capite retinet. Ouid. 6. Metamor. Vide Philomela.

Promerus, regius quidam miniſter fuit: is Euripidem tragicum poëtam ſupra modum exoſum habebat, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud regem. Quare poſtea canes quoſdã feros in poëtam ſoluit à quibus ille deuoratus interiit. Vide prouerbium, Promeri canes.

Prometheus filius Iapeti ex Aſia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxiſſe: cuius ingenium admirata Minerua, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quòd ad operis perfectionem pertineret: cúmque reſpondiſſet Prometheus, coniicere ſeſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo vtilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Mineruæ opera in cælum ſublatus eſt: vbi cùm corpora omnia cæleſti igni videret animata, operi ſuo id vtiliſsimum fore ratus, ferulam, quam ſecum attulerat, rotæ Solis admouit, eáque accenſa, ignem detulit in terras, luteúmque ſuum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori pyxidem tradit ad virum perferendam: quam cùm ille aperuiſſet, mille morborum aliarúmque calamitatum generibus genus humanum impleuit: Prometheum autem ipſum per Mercurium in Caucaſo monte religandum curat, aquilámque adhibet iecur eius aſsiduè depaſcentem. Verùm poſtea cùm Iupiter Thetidis amore captus, vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præſcius, à nuptiis eiuſmodi magnopere eum deterruit, quòd in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipſe in Saturnum patrem ſuum ediderat, veritúſque ne ſimiliter à filio de cæli poſſeſsione depelleretur, à Thetidis nuptiis abſtinuit: memórque beneficij, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alij, Iouem ideo Prometheo iratum fuiſſe, quòd in conuiuio quodam eum fefelliſſet in diuiſione carnium, oſſa pinguedine obducta ei apponens, meliorémque interim partem ſibi reſeruans. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus vir prudentiſsimus fuit. Vnde etiam Prometheus dictus eſt, ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt, à prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyriis indicauit: quam reſidens in monte altiſsimo Caucaſo, nimia cura & ſolicitudine deprehenderat. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, vicinus penè ſyderibus. Vnde etiam maiora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſúſque ſignificat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quòd ἧπαρ eſt ſolicitudo, qua ille adfectus, ſyderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arce ab eo mõſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vſi ſunt. Nam poſtea malo hominum vſu in perniciem eorum verſus eſt. A Prometheus fit patronymicum Promethides.

Pronaſtæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

Pronectus, vrbs Bithyniæ prope Drepanen, quã Phœnices condidere. Stepha. Vide ne hæc verba prope Depanem pertineant ad Propalas Siciliæ, de quibus iam dicetur.

Pronomus fuit quiſpiam tibicen, cuius prolixa barba, geſtamine tamen non admodum appoſito profeſsioni abiit in prouerb. Pronomi barba.

Propalæ, vrbs Siciliæ. Gentile, Propalæus. Steph.

Propontis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtiis ad Thracium vſque Boſphorum protenditur. Nam Geographi primas anguſtias maris Aegæi ſe coarctantis Helleſpontum vocant. Inde expatiatur æquor, quæ laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & ſtringitur, Boſphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rurſus diffunditur, Pontus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus committitur oſtio Mæotidis paludis: ídque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Ouid. 4. de Ponto. Propontis etiam (inquit Stephan.) Byzantiorum terra vocatur. Incola, Propontides & Propontius.

Propertius, elegiarum poëta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Vmbria eſt. Sunt qui ſcribant eius patrem equeſtri dignitate ornatum, ac triumuirali poteſtate fuiſſe: tum inter

eos

eos connumeratum, qui L. Antonium secuti Perusia capta ex Octauij Cæsaris authoritate, ad aram Iulij perducti, ibi occisi fuerunt.

Illud omnino constat, hunc Propertium magna ex parte amissis bonis Romam se recepisse, quũ patrem adhuc in tenera ætate amisisset.

Prophthasia, vide Phrada.

Prosa dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu constituta est, Gell. lib. 15. cap. 16. Huic altera aduersaria erat Postuersa nominata à peruerso partu.

Proschion, regio Aetoliæ. Steph.

Proselini, Arcades dicebantur. Inde Proselenia, fœmininum. Steph.

Proserpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta est. Quam cùm Cures diu frustra toto terrarũ orbe inuestigasset, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta, petiit à Ioue, vt communem filiam ab inferis sibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, si nihil illa cibi apud inferos gustasset. Quare cùm Ascalaphi indicio palàm factum esset, aliquot mali punici grana illam gustasse, omnis reditus spes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proserpina, Ascalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & tristium semper rerum nuntiam. Postea tamen Ceres à Ioue dicitur impetrasse, vt Proserpinæ senis quotãnis mensibus secum apud superos, & totidem apud inferos cum marito esse liceret. Quod poëtarum commentum Mythologici ad Lunæ naturam referunt (quam Proserpinæ nomine intelligunt) quæ æquali temporis spatio superius & inferius hemisphærium illustrat. Seruius. Cicer. in Verrem. lib. 6.

Prosopis, insula in Delta Nili, in qua est ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus. Stephano, vrbs est Aegypti: Gẽtile, Prosopites: quod etiam fit à Prosopon, quæ insula est non procul à Carthagine: quanquam & Prosopius ab ea dicatur. Steph.

Prospalta, vicus in Acamantide tribu: Incola, Prospaltius. Steph.

Prosper Rhegynus, præsul, qui scripsit de vita solitaria, de temporibus ab Adam vsque ad sua tempora.

Prostraterius, Apollo dictus est, quòd ante Ianuas statueretur.

Prostropæa, vrbs Siciliæ: Gentile, Prostropæus. Stephan.

Prosumia genus est nauigij speculatorij, Cæcilius apud Nonium, De nocte ad portum suum profectus Prosumia.

Prosymna, pars Argolicæ regionis: Incola Prosymnæus. Steph.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletissimo, qui & Xerxem aduersus Græcos proficiscentem, domo muneribúsque excepit: ob quam liberalitatem magi qui cum eo erant, facta à rege potestate, eius filium Protagoram tunc adolescentem, sua disciplina erudierunt. Nam iniussu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud bene sentiant, dubitaréque se dicant eos esse. Illis quoque clàm sacrificant, ne clara religionis professione illis seruire aut per illos nonnihil posse videantur. Ex hac igitur consuetudine & ritu Protagoras ab Athenienſibus condemnatus est: vt autem placet nonnullis, tantùm accusatus, sponte exulauit. Cúmque sparsas toto orbe triremes Athenienſium videret, paruo se naui gio credens, insulas lustrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur Plato cùm videret eum arte rhetorica intumescentem, verbáque ex poëtica plus iusto ostentantem, eius ideam longo sermone expressit. Philostr. De eo secus scribit Gellius capite 3. libro 5.

Protagoras, astrologus, in quem Euphorio Epicedium scripsit. Alius item Stoicus, Laërtio.

Protagoras, Salaminis rex, Persis se dedidit, Olympiad. 107.

Prote, insula vna ex Stœchadibus tribus, in Ionio mari contra Aetoliam sita. Plin. lib. 3. cap. 5. Stephano insula, à Sphacteria & Pylo non procul. Gentile, Protæus.

Protemplaris Minerua dicta est Græce προνηία, de qua sic Herodotus: Saxa quæ à Parnasso deciderunt adhuc ad nostram vsque memoriam integra extant in fano Mineruæ Protemplaris locata. Paleph. lib. 2.

Proteruia fuit sacrificij genus, in quo quicquid ex epulis supererat, incendio dabatur: Auson. Capripedas agitat quũ læna Proteruia Panas. Albidius adolescens quum vniuersum patrimonium decoxisset & ædes vnas (quæ supererant) rerum desperatione dedisset incẽdio, ferunt Catonem hoc in eum cauillo vsum fuisse: hic Proteruiam facit. Facere autem Proteruiam, adagium est in prodigos, qui omnia absumunt vsque ad assem.

Protesilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quanuis oraculo prædictum esset primum omnium in bello Troiano periturum, si eò proficisceretur: contemptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eò profectus est: cúmque omnium primus è naui in terram exisset, & in Hectorem incidisset, primus Græcorum omnium ab illo est interfectus. Vocatur & Phylacides, à Phylace Thessaliæ oppido. Vxorem habuit Laodamiã, Acasti filiam, quæ cùm eius interitũ resciisset, hoc vnum doloris sui solatium petiit, vt mortui vmbram posset intueri: quod cùm à diis impetrasset, in illius amplexibus expirauit. Extat epistola Laodamiæ ad Protesilaum, inter Ouid. Sunt ex aduerso Helienſium vrbis iuxta Hellespontum in Protesilai sepulchro

arbores: quæ cùm intantũ accreuere, vt Ilium aſpiciant, inareſcunt, rurſúſque adoleſcunt. Plinius lib. 16. cap. 44.

Proteus, deus marinus, Oceani & Tethyos filius Neptuni phocas in mari paſcens, idémque vaticiniorum peritiſsimus, & in quamlibet formam ſeſe tranſmutans. Proteum aliquando in Carpatho inſula regnaſſe, Pallene vrbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus eſt poſtea, Seruius author eſt. Alij ferunt hunc captum amore Pomonæ, in omnigenam ſpeciem ſe variaſſe, hinc Latinis Vertumnus dicitur, à verſo mutatóque curſu fluminis Tyberini. Huic, vt idem author eſt, olim frugum primitiæ dicabantur. Vide prouerbium, Proteo mutabilior.

Proteus, Aegypti rex, patria Memphites, qui Pheroni in regnum ſucceſsit, regnauitq; belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus libro ſecundo Paridem, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captúmq; à Thomi regionis eius Præfecto ad Proteum regem miſſum fuiſſe: qui cùm ex ſeruis Alexandri cognouiſſet, mulierem, quam ille ſecum vehebat, hoſpitis illius vxorem eſſe, abſentéque viro raptam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum quidem triduo finibus ſuis excedere iuſſit: Helenam verò cum omnibus opibus, quas ille direpta Sparta ſecum vehebat, Menelao integram ſeruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouiſſet, vxorem eò nunquam aduectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam, Canobi gubernatoris ductu in Aegyptum nauigauit: qui cùm ibi diem ſuum obiiſſet, Canobico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem ſuam liberaliſsimè ab eo habitam, cum opibus vniuerſis recepit. Ad quam opinionem videtur reſpicere & Virgil. lib. 11. cùm ait,

Atrides Protei Menelaus ad vſque columnas
Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate poëtæ ſunt commenti, ab Aegyptiorum regum conſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim, teſte Diodoro, mos erat aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatus, quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia ſupra caput vnguenta. Hæc tum ad decorem ſpectabant, atque ornatum: tum ſtuporem ac ſuperſtitionem quandam aſpicientibus iniiciebant. Vnde factus eſt locus fabulæ, Proteum in ea omnia, quæcunq; capite geſtabat, ſolere transformari.

Prothenor, Hom. Iliad. 2. vnus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.

Prothous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam venit. Hom. Iliad. 2.

Protogenia filia Erithei Athenienſium regis. Vide ſupra, Pandora.

Protogenes, ſignificat aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et à poëtis ſumitur pro eo, qui ſe talem confingit. Iuuenalis,

Non eſt Romano cuiquam locus hic, vbi regnat Protogenes aliquis. Pictor nobiliſsimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis ſubiecta. Palmam habet tabularum eius Ialyſus, qui eſt Romæ dicatus in templo Pacis: quem cùm pingeret, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & vetuſtatis, vt decedente ſuperiore, inferior ſuccederet. Eſt in ea canis mirè factus, vt quem pariter caſus & ars pinxerit.

Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) ſibi ipſe ſatis feciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longius à veritate diſcedere, ſpumáque illa pingi, non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cùm in pictura verum eſſe, non veriſimile vellet: abſterſerat ſæpius mutauerátque penicillum, nullo modo approbans. Poſtremo iratus arti, ſpongiam eam impegit inuiſo loco tabulæ, & illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optauerat, fecitque in pictura fortuna naturam. Plin. libro 35. capite 10.

Protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Ariſtarchus 10. Odyſſeæ.

Prouincia Gallia Romanorũ finitima erat Rhodano fluuio, qui eam à Celtis diuidebat ac mari Liguſtico & Alpibus, quas maritimas dicimus, & Allobrogibus, quibus limitibus etiam Delphinatus pars, ac prouinciæ ſeu metropoles Ebredunenſis, Tholoſana, & Narbonenſis, pro parte includebãtur: licet Viennam vrbem Strabo Allobrogibus aſcribat.

Proxenũpolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis, Proxenupolites. Steph.

Prunia, monaſterium in quo Lotharius imperator, cùm rerum curam filiis reliquiſſet, reliquũ vitæ tempus exegit.

Pruſa, vrbs apud Myſios, ad radices Olympi, Strab. lib. 12. quam Pruſias cõdidit, qui cũ Cræſo bellum geſsit. Hinc ortus eſt Dion ſophiſta & philoſophus, qui de regno ſcripſit, & Traiani tempore claruit, eodẽ propter familiaritatẽ curru dignatus. Ab hac Pruſenſes dicti ſunt. Suprà per b Bruſa ſcribitur, quod non placet. Eſt & altera Pruſa ſub Hippo monte, ſeu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem diſcrimine à Pruſa, quæ ſub Olympo eſt, dirimitur. Hæc enim à Plinio Peruſia dicitur quæ Chios quondam fuerit. A qua Pruſienſes vocantur. Vide PRVSIAS.

Pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulauit,

uit, postquam victus à Romanis (tanquam ruptifœderis author) depoſcebatur ad pœnas.

Pruſias, ciuitas Bithyniæ, à Pruſia Zielatę, Bithynorum rege cõdita, Cio olim dicta: Ciuis, Pruſieus.

Pryminas I I I I. Corinthiorum rex, anno ante Romam conditam ferè 240.

Prymneſia, vrbs Mœoniæ, in finibus Lydiæ, ſiue Phrygiæ ac Myſiæ. Ptolem. lib. 5. cap. 2. Steph. vrbs Cariç, à Mimetho condita: Gentile, Prymneſieus.

Prymno, ûs, nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogon.

Prymnos, nympha Oceani filia.

Prytaneum, locus Athenis in Arce digniſsimus, vbi iudices & magiſtratus habere concilium ſolebant. In Prytaneo alebantur publicè, qui bene meriti erant de Republica, qui honos maximus habebatur. Cicero 1. de Oratore.

Sic dictum quaſi πυρῶν πωλεῖον, tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionyſius Prytanea vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habebant poteſtatem.

P S

Pſamathe, Crotopi Argiuorum regis filia, quę ab Apolline compreſſa, Linũ peperit, quem inter ſentes occultatum canes dilacerarunt. Stat. 1. Thebaid.

Pſammathus, vrbs Laconica, poſt Tænarum: Gentile, Pſammathuntius & Pſammathuſius. Steph.

Pſammenitus, Herod. lib. 3. Amaſis filius, Aegyptiorum rex, qui à Cambyſe victus, epoto ſanguine taurino expirauit.

Pſammetichus, nomen regis Aegypti, cuius ſæuitia (vt inquit Herodotus) vna cum Diodoro ducenta hominum millia ex Aegypto in Aethiopiam profugere. Strabo libro 16. Teneſis regio vocatur, cùm qui Pſammethicum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur, hoc eſt, aduenæ. Huius filias rapuerunt Crocodili, inquit Aelianus, propter quod ipſum ſanctum credidit.

Pſammis, Aegyptiorum rex, Olymp. 44.

Pſammites, Aegyptiorum rex. Olymp. 98.

Pſammus, rex Aegypti, anno ante Romam cõditam 38.

Pſapho, vir quidam in Libya, qui diuinitatis opinionem affectans, quamplurimas aues cepit vocales & humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba, Μέγας θεὸς Ψάφων, id eſt, magnus deus Pſaphon: atque ita doctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant canebant: ac reliquas item aues ſonare docebant. Porrò Lybes cùm ignorarint commentum, credentes id diuinitus accidere, Pſaphonem diuinam facere inſtituerunt, ipſumque in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbium, Pſaphonis aues.

Pſebo, regio interior, quàm Aethiopia, quinque itineribus ab ea diſtans, Artemidorus ſtagnum eſſe ſcribit: Gentile, Pſebœtes. Steph.

Pſellus, nomen Autoris, qui ſcripſit de ratione victus.

Pſénaco, vicus in Athribite præfectura. Lucolæ, Pſenacœræ. Steph.

Pſenerus, vicus Aegypti: Gentile, Pſenerites.

Pſentris, Aegyptius vicus: Gentile, Pſentrites. Steph.

Pſeſsi, populi Taurinię. Steph.

Pſeudartace, collis in Scythia, poſt montem qui ſanctus appellatur. Inde Pſeudartacæus, ſeu Pſeudartacenus. Steph.

Pſeudocoraſium, littus magnum inter Coryeum & Seleuciam Iſauricam, tria ſtadia longum, luniforme, ſuſpectum. Steph.

Pſeudulus, falſus ſeruus. Vnde & Plautinę fabulę Pſeuduli nomen inditum eſt.

Pſeuſenſes, Aegypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

Pſilas, Bacchus dictus eſt, quaſi pennatus apud Amiclas, quòd homines non minùs attollantur vino, quàm aues plumis. Pauſan. & Paleph. libro 3.

Pſilion, fluuius inter Thyniam & Bithyniam. Eſt & alius Pſilis, fluuius Bithyniæ, in Euxinum Pontum effluens. Inde Pſilites: ſed conſuetudo obtinuit, vt ab vtroq; fluuio Pſiliani dicantur.

Pſimada, regiuncula Iſauriæ. Steph.

Pſinaphos, Aegypti oppidulum. Gentile, Pſinaphites. Steph.

Pſinectabis, vicus Aegypti: Gentile, Pſinectabites. Steph.

Pſittace, vrbs iuxta Tigrin, vbi Pſittacia fructus naſcuntur. Hinc Pſittacius & Pſittacenus. Stephanus.

Pſitachemmis, vicus Aegypti: Gentile, Pſitachemmites. Chemmis etiam, vt ſupra diximus, Aegypti vicus eſt. Steph.

Pſochemmis, oppidulum Aegypti: Gentile, Pſochemmites. Steph.

Pſophis, idis, Arcadię ciuitas, nõ procul, à Mantinea, à Pſophide Lycaonis filio, aut (vt alij malunt) à Pſophide, Erycis Siculi filia nomen habens. Pſophis, Acarnaniæ vrbs, vetus dicta: tertia Achaię: ciuis Pſophidius, cùm Pſophites potiùs dicendum fuiſſet. Alia etiam Libyæ, vnde Pſophites. Pſophis quoque Corinthiorum arx dicebatur, Pauſan. lib. 9. Steph. In inſula Venetorum Zacyntho, arx ipſa vocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

Pſychia, inſula vna Cycladum, aliàs Armogus, Stephano.

Pſylli, Libyæ interioris populi, Garamantibus proximi, à Pſyllo rege ſic dicti. Plinio libro 7. cap. 2. Horum corpori virus ingenitum fuit ſerpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos ſæuiſsimis obiiciebant ſerpentibus,

pentibus, eóque argumento coniugum suarum pudicitiam explorabant partum adulterio conceptum iudicantes, cuius solo odore serpentes non fugarentur. Author est Plutarchus in vita Catonis, per deserta Libyæ iter facientem Catonem, Psyllos secum duxisse, qui morsibus serpentum mederentur, partim ore exugentes venenum, partim serpentes cantibus sopientes. Lucan. lib. 9. Horum finibus cùm aliquando Auster perquam validus & diuturnus flauisset, eóque flatu vniuersa eorum aqua exatuisset, dolore moti iniuriam illam vleisci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes sumptis armis in Austrum perinde, quasi hostem iure belli profecti sunt. Atque ita profectis ventus magno spirituum agmine venit obuiam, eósque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenarum & montibus operuit. Author Herodotus.

Psyllicus, sinus in Libya magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

Psyllium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyniæ, vulgò *Picello*.

Psyra, Strab. lib. 14. insula in Chio, iuxta Melænam promõtorium, & in ea vrbs eiusdẽ nominis, in qua vinum non prouenit, vnde natum prouerb. Psyra Bacchum.

Psyttalea, parua insula inter Salaminem & Epirum sita. Herodianus Psittallem vocat, hinc Psyttalens, nomen à Psyttallo quodam inditum. Steph.

P T

Ptelea, Ephesus olim dicta, vide suprà ex Steph. Est vicus in tribu Oeneide, vnde Ptelasius, Stephan. ab Epheso Ptelæus.

Pteleum, Vide Helos.

Pteleum, vrbs Ioniæ & Troadis, & maritimorũ Achiuorum ab vlmorum copia sic dicta. Hinc Pteleatæ, Pteleusij. Steph.

Pteta, vide Pterium.

Pterelas, rex quidam quem vicit Amphitryo, pater Herculis. Plautus in Amphitryone.

Pteria, Herod. lib. 1. vrbs Cappadociæ omnium munitissima, quam Cyrus expugnauit. Vide PTERIVM.

Pteria, vrbs Sinopes, à qua Pterius, Pterienus. Stephano.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Ptera, arcẽ Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria in fœmininо genere.

Pterophoros, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur esse cardines mundi, extremique syderum ambitus. Hæc ita dicta est ab assiduo niuis casu similitudine Pinnarum. Plinio lib. 4. capite 12.

Ptimyris, Vide Delta.

Ptocostotæ, Oenotri, vide Stephanum in Drys.

Ptolemais, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus, à Ptolemæo Philadelpho conditum in regione Troglodytarum. Plin. libr. 7. cap. 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excusit, ad venatus elephantorum, quæ ideo Epitheras à Græcis cognominata est: eidem Plinio libr. 6. capite 29. Ptolemais, Phœniciæ vrbs, colonia Claudij Cæsaris, quæ quondam Ace dicta est. Plinio libro 5. ca. 19. De istis quinque vrbibus dæc dicit Hieronymus ad Eustochium, Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur: altera est in Aethiopia: tertia in Phœnicia: quarta Nili fluminis: quinta in Cyrenaica prouincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libyæ, vide in BARCAE. Ciuis, Ptolemaites, & Ptolemæus, Stephano.

Ptolemais, anus quædam, quæ quoad vixit, lites agitabat, nec vnquam à causis dicendis feriabatur: vnde prouerb. Lis Ptolemaica.

Ptolemæus, Lagi gregarij militis filius, maximæ authoritatis apud Alexandrum Macedonem: post cuius mortem Aegypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta: à quo deinceps Aegyptij reges, Ptolemæi appellati sunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum & Ptolemæum Ceraunum. Decessit in rerum gestarum gloria, cùm paulò antè regni abdicata administratione regem filium constituisset Philadelphum. Trogus libr. 15. Philadelphus itaque in regno patri successit, vir doctissimus, Stratonis discipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam instituit, quæ vsque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duranit. Regnauit annis XXXVIII. obitque relicto successore Ptolemæo cognomento Euergete, quod Latinè beneficũ vertere possumus. Hic XXVI. annis regno potitus, moriens successorem habuit Ptolemæum Philopatorem, qui XVII. annis regnauit. Post eum Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula suscepit, eáque tenuit annos XXIII. Post hunc Ptolemæus Philometor, quum XXXV. annis Aegypti regnum tenuisset, fratrem suum Euergetem alterum, moriens regem constituit. Euergetes, qui & Physco dictus est, regnauit annis XXIX. cui Ptolemæus cognomento Lathyrus successit: Lathyro Auletes, Cleopatræ pater. Post hunc Ptolemæus cognomento Dionysius, Cleopatræ frater, qui Pompeium post Pharsalicam cladem in Aegyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo libro 17. Est autem hoc nomen ἀπὸ τῆς πολεμείας, hoc est, à bellando deductum. Hinc denominatum Ptolemæëus, Ptolemæëa, Ptolemæëum.

Ptolemæus, Alorites, Alexandro XIX. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit. idem tamen aliquot annis pòst à Perdicca passus est circa Olymp. 103.

Ptolemæus

Ptolemæus Ceraunus, xxx. Macedonum rex, à Gallis victus, periit, cùm anno duntaxat regnasset, Olymp. 125.

Ptolemæus, miles, sub Decio apud Alexandriam Christianæ religionis ergô supplicio affectus.

Ptolemæus filius Dorymini. 1. Mach. 3.

Ptolemæus, astrologus, natione Aegyptius, Alexandriæ professus est: liberalium artium ac Græcarum literarum studiis clarus, tèporibus Antonini. In astrologiæ scientia priorum nulli cessit. Primus enim apud Græcos cœli rationem diligentius explicuit: inuentáque ab Hipparcho instrumenta clarius demonstrauit. De musica & rebus aliis, tum de geographia absolutissimè scripsit. Fuerunt & alij hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui suis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque sex alios commemorat Suidas, quinque grammaticos, & vnum versificatorem: quorum opera ad nos minimè peruenerunt. Iosephus item alium ponit, Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem socer Ierico tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incensus regni cupiditate, inuitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Ptous Apollo dictus est, à Ptoo monte, vbi certissima reddebat oracula: vel à Ptoo Athamantis & Themistus filio, Paleph. lib. 1.

Ptychia, insula iuxta Corcyram. Gentile, Ptychieus. Steph.

P V

Pubastus, ciuitas Aegypti. Ezech. 30. Appellatur & Vicus Iudæorum.

Publicola, cognomen Publij Valerij, qui primus cum Bruto post expulsos reges Consul declaratus est quòd coleretur à populo, seu quòd ipse populum coleret.

Publius & Laberius poëtæ mimorum, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, simul & arrogantia, Cæsar magnopere offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit conditione seruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, vbi mimos suos legit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius, & Macrobius. Publius prænomen eius qui populo gratus fuit.

P. Aelius Ligo, cos. cum C. Popilio Lenate, anno vrbis 582.

P. Aelius Pætus, cos. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbis 419.

P. Aelius Pætus, cos. cum Cn. Cornelio Lentulo anno vrbis 553.

P. Alphenus Varus, cos. cum P. Vinitio, anno vrbis 754.

P. Cæpio, cos. cum Q. Volusio Saturnino, anno vrbis 808.

P. Claudius Pulcher, cos. cum L. Portio Licinio, anno vrbis 570.

P. Claudius Pulcher, cos. cum M. Perpenna, anno vrbis 662.

P. Cornelius Aruina, cos. triginta milia Samnitium prælio interfecit, anno vrbis 448.

P. Cornelius Asina, cos. cum M. Minutio Rufo, anno vrbis 533.

P. Cornelius Cossus, Trib. Mil. Consulari potestate, anno vrbis 341. iterum anno 350.

P. Cornelius, Dolabella Maximus, cos. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruscos, inita societate Romam petentes, deleuit, anno vrbis 470.

P. Cornelius Falco, cos. cum T. Sempronio Gracho, anno vrbis 515.

P. Cornelius Lentulus, cos. cum Cn. Aufidio Oreste, anno vrbis 683.

P. Cornelius Lētulus, cos. cuius opera præcipuè factum est, vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, cos. cum Licinio Varro, anno vrbis 517.

P. Cornelius Maluginensis Trib. Mil. Consulari potestate, anno vrbis 352.

P. Cornelius Nasica, cos. Dalmatas domuit anno vrbis 599.

P. Cornelius Rufinus, Cos. cum M. Curio Dentato, anno vrbis 463.

P. Cornelius Scapula, Cos. cum P. Plautio Proculo, anno vrbis 427.

P. Cornelius Scipio, Vide Scipio.

P. Curiatius Philo, Cos. cum M. Genutio Augurino, anno vrbis 310.

P. Decius Mus, Cos. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo responsum esset eam partem superiorem futuram, cuius dux se vltrò diis manibus deuouisset, ita cum collega pactus est, vt cuius ex duobus cornu prius pedem retulisset, is se deuoueret: cúmque prior ea pars, in qua constiterat, hosti cederet, ipse solenni se carmine deuouit pro salute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hostes se immisit, suaque morte suis victoriam peperit.

P. Decius Mus, superioris filius, patris exēplum imitatus, quarto Consulatu se pro exercitu deuouit, anno vrbis 458.

P. Decius Pyrrhicus, cos. de Pyrrho victo nomen reportauit.

P. Fabius Maximus, Cos. cū Q. Tuberone, anno vrbis 743.

P. Furius Philo, Cos. cum C. Quinto Flaminio, anno vrbis 531.

P. Furius Phylo, Cos. cum Sex. Attilio Serano, anno vrbis 618.

P. Furius Medullinus, Cos. anno vrbis 282.

P. Gallus Camerinus, Cos. cum Q. Nouiano, anno vrbis 787.

P. Genutius Scipio Nasica, Cos. de Boiis triumphauit, anno vrbis 563.

P. Hora-

P. Horatius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.

P. Horatius Trigeminus, cos. cum Sexto Quintilio Varo, anno vrbis 301.

P. Iulius Appulus, cos. cum L. Cornelio Lentulo anno vrbis 555.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. militũ Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Licinius Craſſus, cos. cum P. Scipione, anno vrbis 548.

P. Licinius Craſſus, cos. cum C. Caſſio Longino anno vrbis 583.

P. Licinius Craſſus cos. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno vrbis 657.

P. Lucretius Tricipitinus, Tribunus militum Cõſulari poteſtate, anno vrbis 339.

P. Manlius Capitolinus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Manilius, cos. cum C. Papyrio Balbo, anno vrbis 634.

P. Manlius Capitolinus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 389.

P. Melius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Menenius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Minutius Augurinus, cos. cum T. Geganio Macerino, anno vrbis 262.

P. Mutius Scæuola, cos. cum Sp. Poſthumio Paulo, anno vrbis 580.

P. Pinarius Ruffus, cos. cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 255.

P. Plautius Proculus, cos. cum P. Cornelio Scapula, anno vrbis 427.

P. Popilius Lenas, cos. cum C. Sulpitio Galba, anno vrbis 622.

P. Poſthumius Albinus, Vide POSTVMIVS.

P. Poſthumius Tubertus, cos. cum M. Valerio Voleſo collega de Sabinis triumphauit, anno vrbis 240. Iterum cos. cum Agrippa Menenio Lanato de Aruncis triumphauit biennio pòſt.

P. Rutilius Lupus, cos. bello ſociali interfectus, anno vrbis 664.

P. Rutilius Rufus, cos. cum C. Manlio Maximo, anno vrbis 649.

P. Scipio Naſica, cos. cum C. Martio Figulo, anno vrbis 592.

P. Scipio Naſica Serapion, cos. anno vrbis 616.

P. Scipio Naſica, cos. cum L. Calphurnio Beſtia, anno vrbis 643.

P. Sempronius Sophus, cos. cũ P. Sulpitio Auerrione, anno vrbis 450.

P. Sempronius Sophus, cos. cum Appio Claudio Ruſo, anno vrbis 485.

P. Sempronius Tuditanus, cos. in Brutiis Annibalem fudit, anno vrbis 550.

P. Seruilius, Cilicia à prædonibus liberata, Iſauris vrbe capta, Iſaurici cognomen deportauit.

P. Seruilius Geminus, cos. cum C. Aurelio Cotta, anno vrbis 501. Iterum cum eodem anno 505.

P. Seruilius Priſcus, cos. Volſcos Sabinóſque ſuperauit, anno vrbis 259.

P. Seſtius Varicanus, cos. cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 302.

P. Seſtius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.

P. Silius Nerua, cos. cum Appio Iunio Syllano, anno vrbis 780.

P. Sulpitius Auerrio, cos. cum P. Sempronio Sopho.

P. Sulpitius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.

P. Sulpitius Galba, cos. cum Cn. Fuluio Centimalo, anno vrbis 543.

P. Sulpitius Longus Trib. Mil. Conſulari poteſtate, quo anno Roma capta eſt à Gallis, vrbis ſcilicet 366.

P. Sulpitius Quirinus, cos. cum M. Meſſala, anno vrbis 742.

P. Syllius Nerua, cos. cum M. Apuleio anno vrbis 734.

P. Titinius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Valerius Aſiaticus, cos. cum L. Cornelio Syllano, anno vrbis 798.

P. Valerius Flaccus, cos. cum M. Attilio Regulo anno vrbis 527.

P. Valerius Leuinus, cos. à Pyrrho rege, auxilio elephantorum, victus.

P. Valerius Potitus, Trib. Mil. Cõſulari poteſtate anno vrbis 370. Iterũ biennio pòſt. Tertium, anno 376. quartum, anno 380. quintum, anno 388. ſextum, anno 389.

P. Valerius Publicola, vide PVBLICOLA.

P. Valerius Publicola, cos. de Sabinis, Veientib⁹ & Ethruſcis triumphauit, anno vrbis 279. Iterum Cos. cum C. Claudio Sabino à ſeruis concitatis, qui Herdonio duce, Capitolium occupauerant interfectus eſt, xxv. annis poſt priorem Conſulatum.

P. Vaticânus, Cos. cum Q. Fuſio Galeno, anno vrbis 707.

P. Veturius Geminius, cos. cũ T. Ebutio Helua, anno vrbis 255.

P. Venitius, Cos. cum P. Alpheno Varo, anno vrbis 754.

P. Virginius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 354.

P. Volumnius Auentinus, Cos. anno vrbis 293.

Publius, Icroſolymorũ epiſcopus, tertius, anno ſalutis 145.

Pucinum, oppidũ Hiſtriæ in mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. Vnde & Pucinum vinum dicitur, quod creſcit in Adriatico ſinu in ſaxeo colle, Plin. lib. 14. cap. 6.

Pudens, Nomen viri. 2. Timoth. 4.

Punicus, Vide POENVS.

Puppius,

Puppius, poëta tragœdiographus (inquit Aeron apud Horatium) adfectus ſpectantium admouit, vt eos flere compelleret. Inde huius poëmata lachrymoſa vocauit Horatius Epiſtolar. lib. 1.

Populum, vrbs à latere meridionalis Sardiniæ.

Puteoli, Steph. vrbs Thyrrhenorum, Plin. lib. 3. ca. 4. ciuitas Campanię, ab aquæ calidæ putore dicta, vt inquit Feſtus: licet alij putent à multitudine puteorum, earum aquarum gratia factorum. Hæc etiam vocata eſt Dicæarchia, à iuſtitia adminiſtrationis & gubernationis, à Samiis condita, vt voluit Euſebius eo tępore quo Tarquinij à Bruto ſunt expulſi. Hinc Puteolanus adiectiuum.

P Y

Pyanepſia, ſacra erant apud Athenienſes, à Pyanis fabis nuncupata, dicata Apollini. Hæc verò Panopſia à cæteris Græcis dicebantur, & Octobri menſe celebrabantur. Suid.

Pydes, vrbs & fluuius Piſidiæ: Gentile, Pydeſius. Steph.

Pydna. Vide Cydna.

Pyenis, vrbs Colchorum: Gentile, Pienites. Stephano.

Pygela, vrbs Ioniæ: Ciuis, Pygeleus, Steph.

Pygmæi, populi in extremis Indiæ montibus habitantes. Plin. lib. 7. ca. 3. ſalubri cælo, ſempérque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti ſunt, quaſi πηχυαῖοι, hoc eſt, cubitales: πῆχυς enim cubitũ ſignificat. Horum mulieres quinto anno pariunt, & ſeneſcunt octauo. Fama eſt, inſidentes arietum caprarúmque dorſis, armatos ſagittis, veris tempore vniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pullóſque gruum conſumere: ternis eam expeditionem mẽſibus confici, aliter futuris gregibus non reſiſti. Caſas eorum luto pennísque & ouorum putaminibus conſtrui. Plin. præterea libro 4. cap. 11. in Thracia Pygmæos fuiſſe ſcribit, vrbémque Geraneam tenuiſſe, donec à gruibus fugati, nouas ſibi ſedes quærere ſunt coacti. Stepha. Pygmæos dictos ſcribit à Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi.

Pygmalion, onis, Suidæ, Beli Tyriorum regis filius, frater Didûs, qui cùm ardentiſſima auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animũ adiecit: illúmque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cùm in ſomnis à mariti vmbra certior facta eſſet Dido, clàm ſublatis theſauris, fugæque comitibus aſſumptis, naues conſcendit: & in Africam appulſa, primùm Byrſam, deinde & Carthaginem condidit. Virg. 1. Aeneid.

Pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea ſtatua, Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum ſuſcepit, Paphi Cypriæ vrbis conditorem. Ouid. 3. Metam.

Pylades, dæ, vel dis, Strophij Phocenſis filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte coniunctus. Nam cùm Clytemneſtra ab Aegiſtho adultero adiuta, Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſsimæ neci ſubduxit, & in regno ſuo vnà cum Pylade educauit. Poſteáque cùm Oreſtes, gratia vindicandæ paternæ mortis, matrem peremiſſet, eámque ob rem in furorem conuerſus eſſet, Pylades perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantáque ſeſe mutui amoris vehementia ſunt proſequuti, vt alter pro altero mori non recuſaret. Vide Oreſtes.

Pylæ, locus Arcadiæ: Gentile, Pyleites, Pylates.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylæmeneus. Homer.

Pyleus, nomen proprium.

Pylagora, Ceres dicta eſt, quòd Pylagoræ, id eſt legati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphictyonum mittebant de maximis rebus conſulturos, prius ἐν πύλαις, id eſt ante portas huic deæ rem diuinam religioſiſsimè facere conſueuiſſent. Paleph. lib. 2.

Pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Aetoliæ oppidum. Hom. 2. Iliad.

Pylus, agri Meſſeniaci oppidum, in tractu occidẽtali Peloponneſi, Neſtore alumno (qui inde Pylius cognominatus eſt) nobilitatum. Sunt prętera aliæ duæ eiuſdem nominis vrbes in Peloponneſo. Strab. lib. 8.

Pyracmon, nomen vnius ex Vulcani miniſtris, quorum opera in fabricando vtitur. Dictus Pyracmõ, quòd ab incude, ferróque ignito nõ recedat. Nam πῦρ Græci ignem, & ἄκμονα incudem appellant. Virg. lib. 8.

Pyræa, pars Theſſaliæ, à Pyra nominata: qui habitat, Pyręus. Steph.

Pyræchmes, nomen proprium viri. Hom.

Pyramides, in Aegypto nihil aliud fuerũt, quàm regum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plin. lib. 26. cap. 12. Quippe cùm faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus aut æmulis inſidiantibus præberẽt. Plures in Aegypto paſsim extiterunt, nullę tamen clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela meminit, quæ orbẽ impleuere fama, conſpicuæ vndique adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſterilique inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem ſunt (inquit Solinus) faſtigiatæ vltra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſsit. Sub Pyramidibus fuerunt Aegyptij reges ſepulti.

In Pyramidum ſtructuram Aegypto (inquit Stephanus) 15. millia talentorum inſumpta ſunt, pro cepis duntaxat & alliis & caſeo. Nominatæ autem ſunt ἀπὸ τοῦ πυροῦ, hoc eſt à tritico,

tritico, quo illic per regem collecto, magna annone caritas per Aegyptum sequuta est.

Pyramus, adolescens Babylonius, qui Thysben mutuo amore prosecutus est: verùm cùm adeò à parentibus vterque obseruaretur, vt nullo modo se complecti possent, egredi vrbem ad constitutum locum decreuerunt. Quò quidem cùm prior peruenisset Thysbe, leæna illic transeunte, perterrefacta, in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde aduenies, cùm velum, quod fugienti Thysbe è capite deciderat, cruentatum reperisset, eam putans à feris fuisse dilaniatam, gladio quem secum habebat, sub moro arbore incubuit. Thysbe autem ex antro egressa, cùm Pyramum vulnere confectum vidisset, eodem se gladio confodit. Vtrunque autem sub moro arbore occisum volunt, eiúsque fructus, cùm antea candidi essent, ex eorum sanguine atrum colorem traxisse. Ouid. 4. Metam.

Pyramus, fluuius, qui per angustias Tauri montis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna sunt lectu in Ariano & Curtio. Stephano, fluuius in malo Ciliciæ, Leucosyrus antea dictus.

Pyrander, quæstor Atheniēsis, à populo saxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè suppeditaret. Plutarch.

Pyranthus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem: Incolæ, Pyranthij. Steph.

Pyrasus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Hom. 2. Iliad. Steph. vrbs Phthiæ, dicta quòd regio sit πυροφόρος, id est, tritici ferax: Gentile, Pyrasæus. Steph.

Pyrechmes, rex Euboeæ, qui cùm bellum inferret Bœotiis ab Hercule victus equis discerpendus traditus est apud Heraeleum fluuium. Autor Plutarch. in Paralel.

Pyrechmes, luctator fuit Aetolus, qui Degmentum Epeum singulari certamine vicit. Herodot. lib. 6.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia secutus, humilitatis tamen summam gloriam adeptus. Pinxit tonstrinas, sutrinas, asellos & obsonia. Plinius.

Pyrenæa, vrbs Locridis, Stephano, Vide PYRONAEA.

Pyrene, Bebrycis regis filia, iis in montibus, qui Galliam ab Hispania dirimunt, ab Hercule compressa: quæ postea à feris laniata, ibidémque sepulta, fecit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alij tamen montis huius nomen ἀπὸ τῶ πυρὸς, deducere malunt, hoc est ab igne: siue quòd crebris fulminum ignibus feriatur: siue quòd Pyrenæi montis syluæ (vt author est Diodorus libro 6.) iniecto à pastoribus igne, olim vniuersæ conflagrauerint. Strabo libro 3. Pyrenes (inquit) latus in Hispaniam vergens, consitum est variis arboribus materiæ multitudine, & quę semper virens germinet: alterum autem Galliam spectans, nudum omnino. Diodorus libro 6. vbi de Pyrene. Ferunt (inquit) priscis temporibus igne à pastoribus iniecto, mōtanas omnes regiones fuisse combustas, qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenęos.

Pyreneus, Phocidis rex, qui cùm Musas ex Helicone in Parnassum proficiscentes hospitio excepisset, vim his inferre est conatus: cúmque illę assumptis alis effugerent, Pyreneus conatus insequi, è fenestra delapsus fregit ceruicem. Ouid. 5. Metam.

Pyrgessa, vide Pyrgum.

Pyrgi, vrbs Mesenes: cuius gentile, Pyrgites, Steph. Vide Pyrgum.

Pyrgi, gorum, oppidum in ora Tuscię, inter Antium & Grauiscas.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami. Virgilius quinto Aeneidos.

Pyrgum, Tuscię oppidum (Stephano oppidulum Italiæ) quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro 3. cap. 5. vnde Gētile, Pyrgensęus.

Pyrgoteles, Gemmarū sculptor artificiosissimus, à quo tantùm Alexander Magnus se in gemmis sculpi passus est, edictóque alios vetuit. Plin. lib. 37. cap. 1.

Pyriciades, vel Pyritidias, rex Assyriorum, anno ante Romam conditam 225.

Pyrindus, vrbs Cariæ. Steph.

Pyritidias, vide Pyriciades.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pyrnij. Steph.

Pyro, nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è silice excussisse ignem dicitur, quemadmodum asseruasse in ferula Prometheus. Plinius libro 7. capite 56.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis Solis: sunt enim quatuor, Pyrois, Eus, Aethon, & Phlegō. Ouid. 2. Metam.

Pyrois, Pyroentis, Martis sidus, ab igneo colore dictum.

Pyrolabes, quòd ea quę ignita sunt, capiat.

Pyronęa, vrbs Locridis, à Pyrone quodam dicta. Inde Pyronęus. Stephan. Eadem videtur, quam paulò ante πηγαίαν vocauit.

Pyrpile, insula sic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt esse. Est & hoc nomine Carię ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & insula circa Mœotim, quam pontus abstulit. Plinius cap. 92. libro 2. Stephano vrbs est in Lesbo. Ciuis, Pyrrhęus. Est & Liguriæ vicus.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ post diluuium vnà cum marito, iactis post terga lapidibus, humanum genus fertur reparasse. Vide DEVCALION.

Pyrrhander fuit quispiam Sycophanta insigniter

ter versutus, noræq; malitiæ. Aristoph. in Equitibus καὶ νὴ δί' ἦν καὶ τῶτο πυρράνθρωπός τὸ μηχάνημα, id est, Ac per Iouem fuit quidem Pyrrhandrica ista techna.

Pyrrhias, quidam Itacensis negotiator, qui senè quendam ex Piratarum manibus dato precio redemit: nō ob id quòd eo sibi foret opus, sed partim quòd misertus esset senilis fortunæ, partim hominis oratione persuasus.

Emit autem vna cum sene cados fictiles plenos pice, quos senex ille secum aduehebat, idque authore sene. Deinde profectis Piratis, quo Pyrrhiæ gratiam referret senex quòd non ob lucri cupiditatem, sed ob beneuolentiam sese liberum fecisset, indicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam esse. Qua reperta, cum Pyrrhias derepente dives esset redditus, cùm magnificè collaudauit senis erga se gratitudinem: tum eidem bouem immolauit, officij præmium. Vide Prouerb. Nemo benemerito bouem immolauit, præter Pyrrhiam.

Pyrrho, philosophus, à quo philosophi Pyrrhonij dicti, quos Græco cognomento σκεπτικοὺς, id est, consideratores appellant. nihil enim decernunt, sed in quærendo semper, considerandóque sunt: ac ne videre quidem planè quicquam, neque audire se putant. Aiúntque veritatem incomprehensibilem videri.

Idem ἀπορητικοὶ, id est, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidensis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi discipulus, vixit annis fermè nonaginta.

Pyrrhodes, Elidensis philosophus, Philistarchi filius. Hunc Apollodorus prius fuisse pictorem dixit, qui in sapiente ἀπάθειαν non admittebat. Cicero Acad. quæst. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Daidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teste Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus est, propterea quòd admodum adolescentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis, sine Aeacidarum aliquo Troiam capi non posse. In Ilij autem expugnatione primùm Pollitem, Priami filium, deinde & patrem ipsum interfecit, Polyxenam Achillis patris sui manibus inferias misit.

Andromachem verò, quæ in prædam sibi cesserat, aliquandiu iustæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenes filiam ducturus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autē Hermione multò antè à Tyndareo auo Oresti despōsata, cuius etiam mutuo amore tenebatur. Aegrè itaque ferens Orestes, vxorem sibi eripi, ex insidiis Pyrrhum obtruncauit, vt apud Virg. refert Andromache 3. Aeneid.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quum à suis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clam à matre subductus, ad Illyricos defertur, traditúsque Heroæ, Glauci regis vxori nutriendus fuit. Quumque natus annos vndecim esset reuocatus a suis, tanta virtute creuit, vt quum (sicut Cęcilius scribit) imperium orbis ag taret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello consuluerit: Ille ambiguè respondit, Aio te Aacida Romanos vincere posse. Hoc ad se dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, aduersus quos vario euentu pugnauit. Periit ictu tegulæ percussus, cùm Thebas cepisset. Vide vitam eius latius apud Plutarch.

Pyrrhus, xxvii i. Macedonum rex, Olymp. 259.

Pythagoras, Samius, Mnesarchi gemmarum sculptoris filius, Italicæ philosophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri: post cuius mortem Hermodamanti iam seni, Creophili nepoti, se in disciplinam dedit. Sub quo cùm satis profeciisse videretur, in Aegyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, moréſque cognoscceret. Deinde Astrologiæ Chaldaicæque disciplinæ cupidus, Babylonem sese contulit: vbi syderum cursus, eorúmque in genituris hominum effectus est edoctus. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eum confluebant: ex quibus clarissimi fuerunt Architas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata.

Primus τὴ μετεμψυχάσεως, hoc est, transfusionis animarum in alia corpora, astructor fuit, idque, vt facilius persuaderet, primùm se Aethaliden Mercurij filium fuisse affirmabat.

Cúmque à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, se ab illo petiisse, vt & viuens, & vita functus, omniū quæ contingerent, memoriam haberet.

Eámque ob causam se omnium, quæ in vita gessisset, meminisse, eandémque memoriam post obitum referuasse. Post Aethalidę mortem Euphorbum se fuisse aiebat, & deinde Hermotimum, postea Delium quendam piscatorem nomine Pyrrhum: mortuóque Pyrrho, se factum esse Pythagoram. Crotoniatis & Metapontinis leges conscripsit: populósque luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalē cultum reuocauit, adeò vt & mulieres integritate eius, vitæque seueritate adductæ, auratas vestes, ornamentáque lasciuiora, in templo Iunonis consecrarent. Postremò cùm multos annos Crotone egisset, Metapontum commigrauit, vbi & supremum diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quanti autem illū viuū fecerint Metapontini, post obitū eius declararunt, ædes eius pro templo ei consecrantes, diuinísque honoribus mortuum prosequentes. Ab animalium omnium carnibus, & à fabis religio

religiosissimè abstinebat. Iuuenalis Sat. 15.

Pytheas & Pythernus à Pytho deriuantur, & Pythodorus, qui marmoris sculptor eximius fuit.

Pythermus, Phocensis, cùm Ionum, Aeolúmque legati Spartam appulissent, ex omnibus delegatus, qui postulata proponeret: purpureáque veste indutus, in Spartiatarum conuentum processit, hortatúsque est Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. Herod. lib. 2.

Pythes, vide PYTHOPOLIS.

Pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem instituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis serpentis nocentissimi: aut, vt Strab. lib. 9. scripsit, hominis sceleratissimi, cognomento Draconis. Ouid. 1. Metamor. Victores huius certaminis, teste Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo desumptis.

Pythia, nomen est sacerdotis Apollinis eáque virgo, quæ in Machina templi Apollinis Delphici consistens dei spiritu afflabatur responsáque consulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus eligi consueuit, donec vna fuit ab Echerate violata. Paleph. libro primo.

Pythis, pictor fuit egregius: qui de picturæ præstantia certauit in Timagoram Chalcidenſem.

Pythium, intimus olim locus Gortynæ in Creta: vel iuxta Alitacenum sinum, vnde pocula Pythiana. Steph. Vide CYTHIVM.

Pythius, Apollinis cognomen, à Pythone serpente, quem sagittis suis adhuc puer dicitur interemisse. Aut certè ἀπὸ τῆς πυνθάνεσθαι, hoc est, a consulendi vsu: vnde & Pythiarum, Phœbi sacerdotum, nomen tractum esse existimat Strab. libro 9. Alij tamen Pythium dictum putãt, ἀπὸ τῆς πύθειν, hoc est, à putrescẽdo, eò quòd sine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythodorus, sculptor eximius. Plin. libro 36. capite 5.

Python, serpentis miræ magnitudinis proprium nomen, ex putredine terræ post diluuium Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuisse immissus, nuliámque ei pariendi quietem concessisse, donec illa ad Asterien sororem suam peruenisset, non multò ante in insulam commutatam: à qua suscepta, Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obstetricis officium præstitit, fratrémque nascetem excepit: qui postea memor iniuriæ, qua Pythõ matrem suam affecerat, sagittis suis cum confixit. Cuius rei memoria ne vllo temporum lapsu obliteraretur, sacra certamina instituit quę à nomine serpentis Pythia appellauit. Ouid. 1. Metamorph.

Python, Solino, locus est in Asia, in campis patentibus, quò primo aduẽtus sui tempore aduolant ciconiæ. Atque eam, quæ vltima venit, laniant vniuersæ. Plin. libro 10. cap. 23. Vide PYTHONOSCOME periota, quanquam per y scribendum sit.

Python, orator Byzãtius eloquentissimus, apud Philippum Macedoniæ regem: cuius meminerunt Aeschines & Demosthenes in orationibus.

Pythopolis, ciuitas Asiæ, pars eius, quæ Mysia vocatur. Stephanus in Antiochia vndecima. Idem alibi, Præter Pythopolin Mysiæ, alia est Caria, sic dicta à ditissimo viro Pythe, qui Xerxe suscepto, singulis militibus sex Daricos aureos distribuit. Hæc postea Nysa dicta est.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum, à qua fit Gentile, Pyxius, Steph.

Pyxus, vrbs Siciliæ à Miantho condita: cuius Gentile, Pyxuntius. Steph.

Q V A

Vadi, Bohemorum olim gens sicut & Marcomanni. Hieronymus, Sarmatæ, Quadi Vãdali, & innumerabiles aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadratus, Apostolorum discipulus, præsul Athenienſis, vnà cum Philippi filia, prophetico Spiritu clarus. Hieron. Eusseb.

Quari, Galliæ Narbonensis populi inter Salyos & Vocontios. Strab. lib. 4.

Quartus, Nomen viri. Rom. 16.

Querquentulana, vna ex portis vrbis Romæ.

Querquetularæ, nymphæ querceto præsidentes, Græcis Dryades dictæ.

Quietalis Pluto dictus est, quòd quies ad mortuos maximè pertineat: aut potius quòd mors quies sit ærumnarum omnium.

Quinquatria, orum, festa Romæ, Palladi sacra, non dissimilia iis, quæ ab Athenienſibus πανα θηναῖα vocabantur. dicta à numero quinque dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant sacrificia: secundo, tertio, & quarto gladiatorum spectacula edebantur: quinto vrbis fiebat lustratio. Videtur autem primus ex hisce diebus fuisse quintus post Idus Martias, hoc est, XIII. Calend. Aprilis. Varro 5. de lingua Lat. author est, antiquitus vnum tantummodo festi huius diem fuisse, post quintum scilicet Idus Martias: eúmque Quinquatrum vocatum fuisse, tracto vocabuli exemplo à consuetudine vicinorum populorum, qui dies post sextum & septimum Iduum Sextatrum & Septimatrum appellauere: paulatim tamen nominis errore consuetudinem irrepsisse, vt quinque dies crederentur

tur. Varronis ſententiæ Feſtus quoq; ſubſcribit, vnde apparet nõ niſi mera eſſe ſomnia, quæ à recẽtioribus Grammaticis de vocis huius etymo ſunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta tradiderũt, quòd celebrarẽtur quinque diebus continuis poſt diem atrum, qui erat poſtridie Iduum: cùm probatiſſimorum, quos iam adduximus, authorum teſtimoniis ſatis conſtet, Atrus ſiue Atria, particulas in hiſce vocib⁹ nihil ſignificare, ſed ſolas eſſe nominum productiones. Fuerunt & minora Quinquatria, ſiue (vt Feſtus appellat) Quinquatrus minuſculæ, quæ Idibus Iuniis à tibicinibus perſonatis celebrabantur.

Quintilia amaſia Licinij poëtæ.

Quintilianus, rhetor, Hiſpanus ex ciuitate Calaguritana: quamobrem ipſe quoque Hiſpanos prouinciales ſuos vocat. Romam cum Galba venit, breuique tempore Domitiani principis nepotes erudit. Ludum Romæ aperuit, primúſque è fiſco ſalarium tulit. Scripſit inſtitutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintilis, Menſis ideo dictus, quòd ordine quintus eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Iulij Cæſaris Dictatoris, Marc. Anto. cos. legem ferente, Iulius appellatus eſt.

Quintius, cognomẽ, vnde Quintia porta trans Tyberim à Quintio Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, ex qua Cincinnati, Flaminij, Criſpini, Martij, diuerſis temporibus claruere. Volater.

Q. Luctatius Catulus. Vide CATVLI.

Quintipor, ſeruile nomẽ apud veteres, vt Publipor.

Quintilius, cos. cum Commodo Cæſare, anno vrbis 930.

Quintilius, cos. cum Priſco, anno vrbis 911.

Q. Aelius Pætus, cos. cum M. Iunio Pœno, anno vrbis 587.

Q. Aelius Tubero, cos. cum P. Fabio Maximo, anno vrbis 743.

Q. Aemilius Barbula, cos. cum C. Iunio Bruto Bubulco, anno vrbis 437.

Q. Aemilius Pappus, cos. cum C. Fabritio, anno vrbis 471. iterum cum eodem, anno 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Pãſa, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 453.

Q. Aquilinus, cos. cum Aſiatico, anno vrbis 877.

Q. Cæcilius Metellus, cos. cum L. Veturio Philone, anno vrbis 548.

Qu. Cęcilius Metellus, Achęos ad Thermopylas primùm, hinc in Phocæis deuicit: Pſeudophilippum in ſuam poteſtatem redegit, Macedoniam recepit, vnde & Macedonicus cognominatus eſt. Secundo Conſulatu primùm à Gallis victus, poſtea cos vicit, ceciditque ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus, cos. Baleares vicit, vnde Balearicus eſt cognominatus, anno vrbis 631.

Qu. Cæcilius Metellus Celer, cos. cum L. Afranio, anno vrbis 694.

Q. Cæcilius Metellus Nepos, cos. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatus conſultum de Ciceronis reditu factum eſt, anno vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus Numidicus dictus à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ conſtantiæ fuiſſe perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges pervim à Mario rogatas iurare, vnde poſtea eſt à populo commoto ob filij eius Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pij cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, cos. cum L. Manlio Regillo, anno vrbis 497.

Q. Cæditius Noctua, cos. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calphurnius Piſo, cos. cum Ful. Flacco, anno vrbis 619.

Q. Caſsius Longinus, cos. cum A. Manlio Torquato, anno vrbis 590.

Q. Chilælius, Siculus, cos. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Qu. Fabius Aemilianus, filius Aemilij Pauli Macedonici, frater Africani inferioris, in Fabiorũ familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, cos. cũ M. Claudio Marcello, anno vrbis 571.

Q. Fabius Maximus, magiſter equitum, quòd contra præceptum L. Papyrij Dictatoris pugnaſſet, ab eo penè ſecuri percuſſus víxque tandem populi precibus dimiſſus eſt. Vide PAPYRIVS.

Qu. Fabius Maximus, cos. Allobroges & Bituitũ eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus eſt, anno vrbis 633.

Qu. Fabius Maximus Seruilianus, cos. Luſitanos deuicit, ſed fidem eis datam violauit, anno vrbis 612.

Q. Fabius Maximus Verrucoſus, vel Quicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abſtinendo à pugna adeò vt inde Cunctatoris cognomen tulerit: Dictatura & quinque Conſulatibus clarus. Plutarch. in eius vita. vide FABII.

Qu. Fabius Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturam & quinque Conſulatus geſſit, de Ethruſcis, Samnitibus, Vmbris & Gallis ſæpius triumphauit, quos variis prœliis ferè ad internecionem ceciderat. Geſsit autem quintum Cõſulatum cum P. Decio filio, qui eo ſe anno deuouit, vrbis ſcilicet 458.

Q. Fabius Vibulanus, cos. cum Ser. Cornelio Maluginenſi, anno vrbis 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 272.

Qu. Fabius Vibulanus alter, cos. cum T. Aemilio

lio Mamerco, anno vrbis 287. Iterum biennio pòst cum T. Quinto Capitolino Equos deuicit. Tertium cos. cum L. Cornelio Maluginensi de Equis & Volscis triumphauit.

Qu. Fabius Vibulanus, Trib. Mil. Consulari potestate, anno vrbis 342. Iterum, anno 349.

Qu. Fuluius Flaccus, cos. cum Appio Caudice, anno vrbis 489.

Q. Fuluius Flaccus, cos anno vrbis 575. Ligures vicit, & de iis triumphauit.

Qu. Fuluius Flaccus, cos. cum L. Cornelio Lẽtulo, anno vrbis 516. Iterũ cum T. Torquato, anno 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cecidit. Quartò cum Fabio Maximo Tarẽtum recepit, anno 545.

Q. Fuluius Nobilior, cos. cum T. Annio Fusio, anno vrbis 601.

Q. Fusius Calenus, cos. cum P. Vaticano, anno vrbis 707.

Q. Haterius Antoninus, cos. cum D. Iunio Silano, anno vrbis 805.

Qu. Hortensius Nepos. Vide HORTENSIVS.

Qu. Lecanius Bassus, cos. cum M. Licinio Crasso Frugi, anno vrbis 816.

Q. Lepidus, CONSVL, cum M. Lollio, anno vrbis 733.

Qu. Luctatius Catulus Cerco, cos. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.

Q. Luctatius Catulus, Vide CATVLVS.

Quintus Mamilius Vitulus, CONSVL, cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum L. Posthumio anno 491.

Q. Martius Philippus, cos. cum L. Aemilio, anno vrbis 472.

Q. Martius Philippus, cos. à Liguribus victus, anno vrbis 568.

Quintus Martius Rex, CONSVL, Saruios, gentem Alpinam, superauit, anno vrbis sexcentesimo trigesimo sexto.

Q. Martius Thermus, cos. cum L. Cæsare anno vrbis 696.

Qu. Martius Tremulus, cos. de Hernicis triumphauit, anno vrbis 448.

Qu. Martius Varia, cos. cum L. Metello Cretico anno vrbis 686.

Q. Maximus Eburnus, cos. cum C. Licinio Geta anno vrbis 538.

Qu. Mutius Scævola. Vide Mutius.

Q. Minutius Rufus, cos. cum Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.

Qu. Minutius Thermus, cos. cum L. Cornelio Merula, anno vrbis 561. Ligures vicit fudítque.

Qu. Nautius Augurinus, cos. cum C. Horatio Puluillo, anno vrbis 297.

Qu. Niger, cos. cum T. Aproniano, anno vrbis 769.

Q. Nouianus, cos. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.

Qu. Opimius, cos. Transalpinos Ligures subegit, anno vrbis 600.

Qu. Pedius, cos. cum puero Octauio in locum Hircij & Pansæ, qui in Mutinensi prælio occubuerant, suffectus.

Q. Pedo, cos. cum Valerio Messala, anno vrbis 867.

Q. Petilius Spurinus, cos. cũ Cn. Scipione Hispalo, anno vrbis 578.

Qu. Pompeius Nepos, cos. anno vrbis 613. à Numantinis superatus, ignobilem pacem fecit.

Qu. Pompeius Rufus, cos. cum L. Sylla, anno vrbis 666.

Qu. Publius Philo, cos. cum L. Aemilio Mamerco, anno vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lentulo, anno 428. Tertiò, anno 434. Quartò anno 448.

Q. Quintilius Varus, in Germania bellum gerẽs sub Octauio Cæsare, cum tribus legionibus ad internecionem cæsus est. Suet.

Q. Seruilius Cæpio, cos. cum Q. Martio Philippo, anno vrbis 585.

Qu. Seruilius Cæpio, cos. cum C. Lælio, anno vrbis 614.

Q. Seruilius Fidenas, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358. Tertiò, anno 361. Quartò, anno 366.

Qu. Seruilius Priscus Dictator Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.

Qu. Seruilius Hala, cos. cum L. Genutio Auentinensi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triennio pòst. idem dictator, anno 396. tertiùm cos. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.

Qu. Sulpitius Camerinus, Trib. Mil. anno vrbis 354. iterum, anno 358.

Qu. Sulpitius Camerinus, cos. cum C. Popæo Sabino, anno vrbis 761.

Qu. Sulpitius Cossus, cos. cum M. Manlio Capitolino, anno vrbis 322.

Qu. Verannius, cos. cum C. Pompeio Gallo, anno vrbis 801.

Qu. Volusius Saturninus, cos. cum P. Cæpione, anno vrbis 808.

Quirinalia, vocabant diem quo sacra Quirino fiebant. Fiebant autem XII. Cal. Maij. De his Ouid. & Varro.

Quirinalis collis, Romæ dictus, quòd in eo Quirini templum esset, siue quòd in eum commigrauerant Sabini, à Curibus venientes: & Quirinalis porta, quòd ea in collem Quirinalem itur, vel quòd proxime eam esset Quirini templum. Hodie Romanorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus, in hoc colle sitis, Montem cauallum appellat.

Quirinus, ni, Romuli cognomen, ab hasta, qua assiduè vtebatur: quam Sabini (inquit Festus) Curim, siue Quirim vocabant vel à Curibus, hoc est, Sabinis, quos in vr-

bis

bis partem recepit. Varro quarto de lingua Latina, Quirinum à Quiritibus appellatum existimat. Alij Quirinum dici existimant, ob generis nobilitatem à patre suo Quirino, hoc est Marte. Romani enim Martem, dum sæuiret, Gradiuum: dum tranquillus esset, Quirinum nominabant. Vide Ouid. 2. Fastor.

Quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorũ vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum T. Tatio Sabinorum rege, cóque in partem regni, Sabinísque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarum beneuolentiam aliqua sibi ratione conciliaret, mistam Romanorum Sabinorúm gentem vno nomine Quirites appellauit. Liu. 1. ab vrbe.

R A

Raab, Psalm. 86. Aegyptum esse quidam memorant.

Raaia, Filius Subal filij Iuda, 1. Par. 4. 1. Esd. 2.

Raamias, Nomen viri, 2. Esdr. 7.

Rabba, licet diuersè à Rabbath scribatur, videtur tamen eadem esse ciuitas. Ierem. 49.

Raba, vrbs ad sinũ Ioniũ: Gẽtile, Rabẽus. Steph.

Rabathmoma, vrbs tertia Palestinæ, quæ nunc Areopolis. Ciuis Rabathmomenus. Steph. Vide Areopolis.

Rabbath, metropolis filiorum Ammon, quæ hodie à rege Aegypti Ptolemæo, cognomento Philadelpho, qui Arabiam tenuit cum Iudæa, Philadelphia nominatur.

Rabbatamana, Steph. vrbs mõtanæ Arabiæ: profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile est, Rabbatamnenus.

Rabboth, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.

Rabbothe. Vide Phœnice.

Rabirius, eques Romanus, perduellionis, id est, læsæ maiestatis accusatus à T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturninum virum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occidisset, de quo extat oratio Ciceronis.

Rabilus, Vide Motho.

Rab-mag, princeps quidam Iere. 39.

Rachal, ciuitas, quam Dauid suorum spoliorum participem fecit. 1. Reg. 30.

Rachel, filia Laban, altera vxor Iacob. Gen. 29.

Rachisius, Longobardorũ rex, sub annum Christi 793, cùm propè 7. annis regnasset, monachus effectus, regnum Astulpho fratri reliquit.

Racilius, tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus est questus in Senatu. Cicero in Epistola ad Qu. fratrem.

Racole, vide Gatizi.

Radagaisus, Gothorum rex, Arcadij & Honorij Cæsarum temporibus dicitur habuisse in exercitu sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.

Radamirus, Galleriæ rex Christianus, Hispaniæ regem Saracenum bello vicit, anno CHRISTI 944.

Raddai, quintus filius Isai. 1. Par. 2.

Ragau, filius Phaleg. 1. Par. 1. qui Reu. Gen. 11. scribitur, Luc. 3. Hebr. Reu.

Rages, ciuitas apud Medos. Tob. 1.

Raguel, sacerdos in vrbe Madian, socer Moysi. Exod. 2. qui Exod. 3. dicitur Iethro.

Ragab, mulier quæ hospitio suscepit explorato res missos à Iosue in Iericho. Ios. 2.

Rahabia, nomen viri. 1. Par. 26.

Rham, filius Samma filij Hebron. 1. Par. 2.

Rabelaia, nomen viri. 1. Esd. 2.

Rahuel, filius Esau ex Basemath vxore, Gen. 36. Filius Iebaniæ. 1. Par. 9.

Raia, filius Subal filij Iuda. 1. Par. 4. 1. Esd. 2.

Ram, filius Esron filij Phares. 1. Paralip. 2. Filius item Ierameel primogeniti Esron. 1. Par. 2.

Rama, vide Raphia.

Rama, ciuitas in tribu Beniamin, haud procul à Gabaon, Ios. 18. Iud. 4. 19. quam reædificauit Baasa rex Israël in Iuda. 3. Reg. 15.

Ramatha, vrbs Syriæ in mõte Ephraim. 1. Reg. 1. 15. Hieronymus in Thamnitica regione iuxta Diospolin sitam scribit. Vocatur etiam Ramathæ.

Ramathæ, ciuitas. 1. Mach. 11. Eadem quę Ramatha & Ramathaim.

Ramathaim, ciuitas eadem quæ Ramatha: dicitur & Arimathea. 1. Reg. 1.

Ramath-lechi, nomen loci. Iud. 15.

Rameſſes, ciuitas in extremis finibus Aegypti ab Israelitis condita, olim (vt Hieronymus ait in Hebraïcis quæstionibus) pagus Arsenoitis dicta. Gen. 43. Num. 33.

Rameth, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.

Rameus, Propheta sub Ieroboam, rege Israël. Iosephus.

Ramises rex Aegypti (cuius ætate captum est Ilium) Obeliscum fecit 40. cubitorum, & alium longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem fecisse dicuntur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factũ est, vt cùm Syenem oppidum expugnaret Cambyses rex, ventúmque esset ad id oppidum, ad crepidines Obeliſci, extingui ignem iuberet, molis reuerẽtia.

Ramyrus filius Veremundi, rex Hispaniæ qui fratrem Garsiam adhuc impuberem regni consortem assumpsit, eo iuuit erga fratrem amore. Euseb.

Ramitha. Vide Laodicea.

Ramoth, ciuitas sacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad. Ios. 13. 1. Reg. 30.

Ramses regnauit in Aegypto annis LXVI. vixit autem anno ferè ante Romam conditam 560.

Rapha, Filius Beniamin. 1. Par. 6. qui Gen. 46. dicitur Echi. Filius item Baana. 1. Par. 8. 20.

Rapha, Nomen viri. 1. Par. 7.

Raphael, Nomen viri. 1. Par. 26.

Raphaia, Filius Ieseiæ filij Phaltiæ. 1. Par. 3. 4. Filius Thola. 1. Par. 7. Filius Baana. 1. Par. 9.

Raphaim, populi quos Moabitæ, Enim: Ammonitæ Zomzómim vocant, Deut. 2. Vide Enim. Item nomen vallis iuxta Ieruſalem, Ioſ. 15. Iſa. 17. Eadem quæ Sephela dicitur, forſan latius patens ad auſtrum.

Raphaneæ, vide Raphaneæ.

Raphia, Ptolemæo libr. 5. cap. 16. vrbs Idumeæ Paleſtinæ prope Iordanem fluuium, à Iudæis Roma appellatur. Steph. vrbs Syriæ, ſic dicta ab hiſtoria Bacchi, ῥάφη enim fuere eſt: Gentile, Raphiotes.

Raphidim, Locus in ſolitudine, non procul ab Horeb monte, vbi vndecima Iſraelitarum manſio fuit. Exod. 17. Num. 33.

Raphon, locus trans torrentem, opinor Iaboc, 1. Mach. 5.

Raphu, Pater Phalti, Num. 13.

Rarentum, vrbs Italiæ: Gentile, Rarentinus. Stephanus.

Raſcia, vide Dacia.

Raſias, nomen viri. 2. Mach. 14.

Raſin, Rex Syriæ. 4. Reg. 16. 1. Eſd. 2.

Ratiaſtum, Ptol. lib. 2. cap. 7. Lemouicum vrbs, vulgò *Limoges*.

Ratumenna, auriga, qui cùm in ludis Circenſibus excuſſus fuiſſet, equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerunt, ſedémque ter luſtrarunt. Ex quo factum eſt, vt porta, per quam intrauerunt, Ratumennia diceretur.

Rauduſcula, porta Romæ appellata, à raudo, id eſt ære, quod ærata ſit.

Rauenna, vrbs in octaua regione Italiæ, in littore maris Adriatici, CII. M. paſſ. ab Ancone, paluſtri in loco ſita, aëre tamen innoxio, propterea quòd crebris tum fluuiorum, tum maris inundationibus ſordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis, exercendiſque locum hunc veteres præcipuè delegerunt. Strab. libro 5. qui eam à Theſſalis conditam tradit: qui cùm perpetuis Tuſcorum incurſionibus pares non eſſent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt. Plinius tamen libro 3. capite 15. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta ædificiis, aquis diffuſa, pontibúſque ac lembis peragrata. Hanc vrbem vetuſtam eſſe, res ab Ostrogothis geſtæ commemorant, qui eam ſibi regiam poſuere. Liuius autor eſt, ab Auguſto muris cinctam fuiſſe, quos Valentianus imperator ampliauit, ciúſque archiepiſcopo duodecim ciuitatum epiſcopos ſubiecit, Arimini, Cæſenæ, Fori Liuij, Fori Cornelij, Fauétiæ, Briucij, Bononiæ, Mutinæ, Regij, Parmæ & Placentiæ, quæ ciuitates deinceps ſub Exarchatu fuere. Et Alaricus ſubinde eam magnificauit. ſic Theodoricus, qui octo & triginta annis regni ſedem habuit.

Rauraci, Galliæ Belgicæ populi. Cæſ. in Cõmen. & Plin. cap. 17. lib. 4. Gallicè, *Le pays à l'entour de Baſle*.

Raymirus, Hiſpaniæ rex, ſub annum ſalutis 822.

Raymirus, II. Hiſpaniæ rex, ann. ſalutis 896. Is Alphonſum fratrem, qui Chriſtianam fidem abnegarat, perſecutus cepit, eúmque effoſſis oculis in vincula coniecit.

Raymirus, III. Hiſpaniæ rex ſub annũ ſal. 932.

Raymirus, primus Aragonum rex anno ſalutis 1016.

Razenua, deus erat Ethruſcorum: qui coniugiis præerat.

Razon, filius Eliada. 3. Reg. 11.

R E

Reate, oppidum Sabinorũ, Italiæ vmbilicus, vnde Reatini populi. Plin. lib. 2. cap. 12. & Reatina præfectura. Val. Maxim.

Rebe, rex Madianitarum, Num 31. Ioſ. 13.

Rebecca, filia Bathuel filij Nichor, vxor Iſaac. Gen. 22.

Rebba, ſiue Reblata, ciuitas Syriæ, Numer. 34. 4. Reg. 23. 25. quæ poſtea (vt Hieronymus tradit) Antiochia dicta eſt. ſunt tamen qui id negant. Poſtremo Iuſtiniani principis tempore (Volaterra. libro 11. authore) Theopolis dici cœpit.

Recanetum, ciuitas in Italia, quæ à priſcis Recinata.

Reccath, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19.

Recem, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ. 18. nomẽ ducis. Ioſ. 13. Filius Hebron. 1. Par. 2. Rex item Madianitarum, Nume. 31. quem Ioſeph. lib. 4. ſcribit ſui nominis in Arabia condidiſſe vrbẽ: à Græcis poſtea Petram dictam.

Recha, nomen viri. 1. Par. 4.

Rechab, pater Ionadab. 4. Reg. 10. Filius Remmon Berothica. 2. Reg. 4. 1. Par. 2.

Redarij, populi Germaniæ ab Henricho imperatore victi, anno ſalutis 931.

Rediculi, fanum Romæ extra portam Capenã, idcirco dictum, quia accedens ad vrbem Annibal, ex eo loco redierit, viſis quibuſdam perterritus.

Reema, regio ſic dicta à Regma filio Chus: Ezechiel 27.

Reg-Aſſar, Babyloniorum rex II. Olymp. 55.

Regericus, Gothorum rex, anno ſalutis 417.

Regiacum, oppidum vicinum Ambianis: vulgò *Arras*.

Regifugium VI. Calen. Aprilis, ſacrum verò VI. Calend. Iulij celebrabatur in commemorationem regum exactorum. Ouid.

Regillus, vrbs Sabinorum. Steph.

Reginfridus, Danorum rex, anno ſalutis 813.

Regiſuindus, Gothorum rex, anno ſalutis 650.

Regium, Siciliæ ciuitas maritima, viginti millia paſſuum

paſſuum à promontorio Peloro ſecreta. Actor. 28.

Regium, oppidum Galliæ Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. Ab eo fit adiectiuum Regienſis, Regienſe. Sed Calepinus à Rhegio (inquit) quod per h aſpirationem & y pſilon ſcribitur (de quo infrà) Rhegienſis deducitur. A Regio autem Reginus. Vide Plin. cap. 15. lib. 3.

Regiuſcampus, locus prope Rhenum inter Ryſam Arulámque, Heluetiorum flumina. Aem. libro 8.

Regma, Filius Chus. Gen. 10.

Regom, Filius Iahaddai. 1. Par. 2.

Regulus, Vide Marcus, item Attilius.

Rehum, Nomen viri. 1. Eſd. 2.

Rei, Nomen viri. 3. Reg. 1.

Reia, Filius Ioel. 1. Par. 5.

Remeia, Nomen viri, 1. Eſd. 10.

Remiſmundus, Sueuorum rex, anno vrbis 469.

Remmon, Ciuitas in tribu tam Iudæ quã Simeonis, Ioſ. 15. 19. Item Petra in tribu Beniamin, Iudic. 20. Vallis item apud Zachariam, 14. ſiue ciuitas ſecundum Lyranum, non procul à Mageddo, quæ à quibuſdam nunc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab ſeruorum Iſboſeth, 2. Reg. 4. Nomen idoli, 4. Reg. 5.

Remmon phares, Decima ſexta Iſraëlitarum manſio. Num. 33.

Remmono, Ciuitas ſacerdotum in tribu Zabulon. 1. Par. 6.

Remoria, locus in ſummo Auentino, vbi Remus de vrbe condita fuerat auſpicatus. Stephano vrbs eſt prope Romam: Gẽtile, Remuriates & Remurianus.

Rempha, Idolum. Act. 7.

Remulinus ager, dictus à Remo, poſſeſſiuum.

Remuria, Vide Remoria.

Remus, frater Romuli, primi Romanorũ regis, qui quòd noua vrbis Romæ mœnia per ludibrium tranſiliiſſet, à fratre eſt interfectus. Liu. ab vrbe condita, aut certè (vt Ouid. mauult lib. 5. Faſtorum) à Celere quodam Tribuno. Poſt cuius mortem oborta peſtilentia, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus ſemper iuxta Romulum quiduis ſancientem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

Remus Syluius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, vbi nunc Roma eſt: ob impietatem fulmine ictus creditur.

Renunciata, inſula in Aethiopico mari, quæ (vt Plin. lib. 6. ſcribit) ita diues eſt, vt equos talentis auri incolæ permutent.

Reſeph, Nomen viri. 1. Paral. 7.

Reſeph, 4. Regum 19. Iſa. 37. Vrbs Syriæ, vt ait Hieronymus. Alij dicunt fuiſſe Petram, Arabiæ ciuitatem. Vide RHEM.

Reſen, Ciuitas ab Aſſur ædificata inter Chale & Niniuem. Gen. 10.

Reſia, filius Olla. 1. Par. 7.

Reſpha, concubina Saül, filia Aia. 2. Reg. 3.

Reſſa, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël profecti de Lebna. Num. 33.

Rethma, locus ad quem venerunt filij Iſraël de Aſeroth. Num. 33.

Reuocatus, vir quidam, qui pro fide Chriſtiana leopardis deuorandus traditus eſt, imperantibus apud Romanos Valerio & Galeno ſub Taruntio præſide.

Reu, filius Phaleg. Gen. 11. qui Ragau. 1. Paral. 1. dicitur: iiſdem tamen conſonantibus & punctis apud Hebræos.

R H

Rha, Ptolemæo libro 5. cap. 9. Sarmatiæ fluuius in Europa: alio nomine Volga: à Tartaris Edel nuncupatus. Hinc nomen Rha Ponticæ radici.

Rhabilus, Arabum rex, Vide MOTHO.

Rhacelus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Rhacole, vide CATIZI.

Rhacotes, Alexãdria prius vocabatur. Inde Rhacotites. Steph.

Rhadagaſus, Gothorũ rex, Stilliconis opera Italiam ingreſſus, cùm eam vaſtaſſet, tandem in Feſulanis montibus concluſus, captus & occiſus eſt cum multis ſuorum millibus.

Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius, rex Lyciæ, qui quòd ſeuerus fuerit iuſtitiæ executor, fingitur à poëtis apud inferos nocẽtum explorare culpas.

Rhadamiſtus, Pharaſmanis Hiberorum regis filius, cum Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfeciſſet, ab Artabano Parthorum rege fuſus fugatúſque eſt, ſub annum ſalutis 52.

Rhadanuſia, vrbs Maſſilia: Gentile, Rhadanuſius. Steph. Fortè à Rhodani vicinitate dicta, vide RHODANVSIA.

Rhæa, vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam: Gentile, Rhææus. Steph.

Rhætia, Stephano, Europæ regio, quæ vt lib. 2. Ptolemæus refert, ab occaſu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Reni: ab ortu Lycum fluuiũ, qui in Danubiũ exit, & Rhętiam à Vindelicia diuidit: à Septentrione Danubium: Meridie Alpibus terminatur ſupra Galliam Ciſalpinam. Poſt Rhætiam verſus Orientem ſequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Aeno tantùm fluuio diſiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, ſuperiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus initium ſumens, bonam Gal-

liæ Ciſalpinæ partem ad Larium vſque lacum occupat, cuius incolæ vulgo Griſones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hanc à ſuperiore diuidit, ſumit principium, & vſque ad Aenum fluuium porrigitur, qui Rhætiæ & Noricí terminus eſt: quam hodie incolunt Boioarij. Vtriuſque regionis incolæ Rhæti dicuntur, à Tuſcis (vt creditur) oriundi, qui à Gallis ſedibus ſuis pulſi, loca vtrinque Alpibus vicina occuparunt. Apud hos præſtantiſſima naſcebantur vina, & præcipuè in ea Rhætiæ parte, quæ ab Alpium radicibus Veronam, Comúmque pertingunt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.

Rhagæ, arum, ciuitas Medorũ, ab auulſione terræ motus: vnde Rhagenus. Cõdita fertur à Seleuco Nicanore. Olim Europus vocabatur, deinde Arſace, ab Arſace rege Perſarum.

Rhamitha, Vide LAODICEA.

Rhamnes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes ſequutus, noctu dormiens à Niſo eſt interemptus. Virg. 9. Aeneid.

Rhamnus, untis, Atticæ regionis vicus in tribu Aeantide, Amphiarai templo, & Nemeſis Phidiacæ ſimulachro inſignis: quæ ab hoc vico Rhamnuſia dicta eſt. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ouid. 5. Triſt.

Rhampſinitus, rex Aegypti poſt Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantam nemo regum poſterorum adæquauit. Herod. li. 2.

Rhaphanee, oppidulum Syriæ: Ciuis, Rhaphaneotes. Steph.

Rhaphia, Vide RAPHIA.

Rhapſij, Vide RAPTAE.

Rhaptra, portus quidã: item metropolis Barbariæ, Stephano.

Rhaptus fluuius quidam. Steph.

Rhariũ, campus in Eleuſine, vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.

Rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretæ. Gẽtile, Rhaucius. Steph.

Rhax, inſula Lyciæ, vnde Rhagius. Steph. Vide ARSACIA.

Rhea, Cœli & Terræ filia, aliis nominibus Cybele, Ops, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecyntia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco ῥέω fluo, eò quòd nullo non bonorum genere affluat. Vide OPS & CYBELE.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cùm Amulius patruus eius, Veſtæ virginem legiſſet, à Marte cõpreſſa, Romulum & Remum peperit: vt latius docuimus ſuprà in dictione ILIA.

Rhebas, vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonauticis, fluuius ad fauces Boſphori. Plin. cap. 1. libri 6. Stephanus ſcribit fluuium eſſe iuxta Pontum, item regionem: Gentile, Rhebæi.

Rhecharedus. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 615.

Rhedones, Galliæ populi in ducatu Britanniæ. Cæſar in Commentariis. *Rennes en Bretaigne.*

Rhegium, ſiue Rhegion, Steph. extremum agri Brutij oppidum: inde nomen habens, quòd ibi Sicilia ab Italia credatur eſſe auulſa. ῥήγνυμι enim Græcis rumpere eſt. Ciues, Rhegyni. Steph. cùm à Regio Galliæ Ciſalpinæ oppido dicantur Regienſes.

Rhegma, ciuitas quædam. Item ſinus iuxta Perſi cum ſinum: Gentile, Rhegmatites. Steph.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi, Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna à Cæſare ſtrage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi, ſagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præſtitiſſe.

Rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi, populi dicti, fratres & cõſanguinei proximíque Sueſſionibus, finitimi Veromanduis. Ciuitas eſt metropolis nomen hoc retinens: in qua Rex Frãcorum vngitur & conſecratur, in regno Francorum ſita.

Rhemnius Palæmon Grammaticus qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum morituras. Idem M. Varronem Porcum appellare non eſt veritus.

Rhene, inſula vna ex Cycladibus in Algeo, deſerta olim, in quam defunctos ſuos Delij inferebant: cùm in Delo, vt Thucydides lib. 4. ſcribit, nec parere, nec ſepelire fas eſſet, ſicut nec canem alere. Hermolaus, vnde Rhenius, Rhenæus.

Rhenus, fluuius inſignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, totidemque oſtiis partim in Moſam fluuium, partim in Oceanum ſe exonerat. Tria Rheni cornua, teſte Glareano in Cæſarem, à Germanis hodie nominantur, Lecca, Vuallis, & Iſella: quorum poſtremum olim non erat: ſed à Druſo aduerſus Germanos bellum gerente, ducta foſſa à Rheno ad mare, effectum eſt, vt munimentum eſſet aduerſus incurſus Barbarorum. Quare mirum non eſt, ſi tertium hoc oſtium Virg. fuit ignotum, qui Rhenum vocat bicornem, quaſi duo oſtia habentem. Horat. de Arte poët. Rhenum protulit neutro genere.

Rhenus, Italiæ fluuius apud Bononiam. Plinius cap. 16. lib. 3.

Rheſala, vrbs Vmbrorum: Gentile, Rheſalenus. Stephanus.

Rheſina, vrbs circa Aborum fluuium: vnde Rheſinates, vel Rheſinęus. Steph.

Rheſus, filius Strimonis & Euterpes Muſæ, rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, ſed prodente Dolone ſpeculatore Troiano, à Diomede & Vlyſſe, qui & ipſi ſpeculatum venerant, prima nocte occiſus,

ciſus, antequam eius equi Xanthum bibiſſent, cum veſpere tum primùm aduenisſet, & clauſis iam portis in litore tetendiſſet: fuerat enim reſponſum illi oraculo, ſi ipſe & equi ipſius Xanthum bibiſſent, Troianáque pabula guſtaſſent, inuictam fore Troiam, ſed illi rege occiſo, ſtatim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

Rhetico, conis, mons in Rhetiis. Pomponius libro 3. Vulgò *Prettigen.*

Rhetinum, Vide RHITYNNA.

Rhetus, gigas, quem Dionyſius in leonem conuerſus occidit, vel Centaurus quidam, Ixionis filius.

Rhexenor, Nauſithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, frater Apollinis ſagittis interfecto, vxorem duxit. Homer. circa initium 7. Odyſſ. Hic ab Apolline percuſſus obiit.

Rhinocurara, vrbs Aegypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum naſi erant mutilati. Gentile Rhinocurærus & Rhinocurorites. Steph.

Rhion, Aetoliæ promontorium. Plin. libr. 4. cap. 2. Promontoriũ (inquit) Antirrhiũ, vbi ostium Corinthiaci ſinus, minus mille paſſuum latitudine influentis, Aetolóſque diiimentis à Peloponneſo. Promontorium quod contrà procedit, appellatur Rhion.

Rhipe, vrbs Arcadiæ: Gentile, Rhipæus. Steph.

Rhiphæi, mõtes Septentrionales Scythiæ, Plin. libr. 4. cap. 12. Græci hoc nomen in ſecunda ſyllaba non aſpirant, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπάδος, hoc eſt, à flatuum vi deductum putent: quòd ibi vehementiſsimi eſſe dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aſpiratam: ad differentiam Rhipeorum montium, teſte Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Rhiphæus, a, um, id eſt, Scythicus, & Aquilonaris: vt Riphæus populus & Riphæa nix.

Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metam.

Rhipheus Troianus, iuſtitiæ nomine Troianis omnibus prælatus. Virg. 2. Aeneid.

Rhitymna, Ptol. lib. 3. cap. 17. vrbs Cretæ: hodie Rhetinum: vulgò Aretina. Steph. ῥιθυμνία, inde Rhithymniates & Rhithymnius.

Rhizenia, vrbs Cretæ: Ciuis, Rhizeniates. Stephanus.

Rhizis, promontorium magnum quod Troglodytę habitant: Rhizij inde, & Rhizitæ, & Rhiziani dicti. Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyria (Stephanus in Βαθὺς, & Rizonicus infrà) Ciuis, Rhizonites. Steph.

Rhizus, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Rhizuntius. Stephanus.

Rhodæ, vide Rudiæ.

Rhodanus, fluuius Galliæ rapidiſsimus, à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Plin. lib. 3. cap. 4. Naſcitur in Alpibus Rhæticis, non ita longè à Rheni fontibus: ſertúrq; per Lemanum lacum: deinde verſus Occidentẽ per Galliam fluens, Ararim apud Lugdunum ſuſcipit. Inde ad Meridiem conuerſus, Iſaram Druentiámque admittit: tandémq; apud Heracleam vno oſtio, & paulò vlterius duobus aliis in mare Maſsilioticum euoluitur.

Rhodanuſia (melius quàm Rhadanuſia, vt ſuprà, licet vtrunque apud Stephanum diuerſis locis reperiatur) vrbs Maſsiliæ: Ciuis, Rhodanuſius.

Rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.

Rhodericus, rex Gothorum, in bello quod geſſit contra Saracenos perdidit DCC. millia hominum.

Rhode, nomen puellæ. Act. 12.

Rhodia, Nympha, Oceani & Tethyos filia Heſiodo in Theogonia. Stephano, vrbs eſt Lyciæ, Gentile, Rhodiæus, Rhodicus: & fœmininum Rhodias.

Rhodoë, vrbs Indica: Gẽtile, Rhodoëtes. Steph.

Rhodogune, filia Darij, quæ poſt mortem viri, nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat, occidit.

Rhodope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuerſa, vel (vt aliis placet) ibi ſepulta, vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatus eſt.

Rhodope, ſiue Rhodopis, Suid. meretrix nobiliſsima ex Thracia, Aeſopi fabulatoris aliquandiu conſerua, & poſtea à Charaxo Sapphûs poëtrię fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redẽpta. Hæc, teſte Plin. libr. 36. cap. 12. tantas opes meretricio quæſtu corraſit, vt pyramidem inſigne ſuis ſumptibus extructam reliquerit.

Rhodope, Stephano (Gentile, Rhodopeos) Ioniæ ciuitas.

Rhodophone, Syriæ dicta, ea parte, qua tranſit Taurum montem.

Rhoduntia, regio prope Getam: Gentile, Rhoduntius. Steph.

Rhodus, inſula nobiliſsima in mari Carpathio, Cariæ adiacens, ambitu CXXX. M. paſſuum. Hæc inſula inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur. Nam Leſbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author eſt, nullum toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hac inſula ſol non cernatur: in ea autem tres fuerunt vrbes Rhodus, Lyndus & Chamyrus.

Rhodus vel Rhodos, vrbs in Carpathio mari in inſula eiuſdem nominis: olim admodum celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus libr. 6. ſiue ab eo quòd capulo roſæ illic inuento ſit ædificata. Gymnaſiũ habuit Aſiatica eloquentia, & ma-

thematicis ſtudiis clariſsimum. Ideo Ariſtippus philoſophus Socraticus clariſsimus, cùm naufragio eiectus in Rhodienſium littus animaduertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites, ita dicitur: Bene ſperemus, hominum veſtigia video. Vitruu. lib. 7. In ea fuit admirandæ magnitudinis coloſſus, 70. cubitis altus, ſoli dicatus, à quo poſtea Rhodij appellati ſunt Coloſſenſes, ad quos apoſtolus epiſtolam ſcripſit. In ea etiam vrbs opulentiſsima Lyndus, ex qua Cares ſtatuarius qui coloſſum extruxit: apud hos olim ſacrificium quoddam fiebat, vbi res iurgiis & verbis male ominatis peragebatur. Quũ Dianę Lyridiæ ſacrificabant, dies aliquot apud aram deæ conuiuia peragebant atq; inibi perpetuò manebant.

Rhoduſſa, vrbs Argiuæ terræ. Vnde Rhoduſsius & Rhoduſſæus. Steph.

Rhœbus, equus Mezentij. Virg. 10. Aeneid.

Rhœſus, Vide RHEBAS.

Rhœteum, ſiue Rhetus, promontorium Troiæ, in quo ſepultus fuit Aiax Telamonius. Inde Rhœteus & Rhœteius, a, um.

Rhœtus, Cycladum inſularum nobiliſsima, quę diſtat à portu Aſiæ nonaginta millibus paſſuũ, Act. 21. Eſt etiam ciuitas Troadis. Ciuis Rhœteus: fœm. Rhœteas, Rhœtis.

Rhœtia, vrbs Bactrorum: Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Steph.

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit nouercam: hanc priuignus ſtuprauit. Quo cognito, cùm eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Seruius.

Rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur, à Dionyſio in leonẽ tranſmutato interemptus eſt. Hor. 2. Carm. Vide RHETVS.

Rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta oſtia Sari fluuij: Gentile, Rhœxius, aut Rhœxites. Steph.

Rhon, vrbs Scythiæ Gandaricæ: Gentile, Rhonius, vel Rhonites. Steph.

Rhogane, vrbs Indiæ. Steph.

Rhoge, inſula iuxta Lyciam: Gentile, Rhogæus. Steph.

Rhogmi, nauale Ciliciæ: Gentile, Rhogmites. Steph.

Rhondra, gens Thraciæ. Vide Gondræ.

Rhondæi, Steph. populi Thraciæ.

Rhopes, populi quidam. Steph.

Rhos, vide Laodicea.

Rhoſus, nominatur à Stephano, nec explicatur, cuius Gentile eſt Rhoſius vel Rhoſeus: poſſeſſiuum Rhoſicus, vt ſcopulus Rhoſicus. Strabo lib. 14. Rhoſum ſcribit ciuitatem eſſe in Iſſico ſinu.

Rhotinus, Britonũ rex, anno ſalutis 469. Steph. vrbs eſt Meſſenes, vel Achaiæ, & alia Aetoliæ quæ Molicrion etiam vocabatur.

Rhoxane, Amaſia Alexandri, Satrapis Barbari filia, quam Alexander totius pene orientis victor & Imperator, ob ſolam eius pulchritudinem matrimonio ſibi iunxit. Vide Curtium lib. 5.

Rhoxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

Rhoxolani, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam Rhutenos eſſe putant.

Rhoxonocæa, ciuitas quædam. Steph.

Rhuteni, populi Galliæ Aquitanicæ (vt inquit Plinius) contermini Narbonenſi prouinciæ. Vide Rhoxolani.

Rhybdus, caſtellum Siciliæ: Gentile, Rhybdius. Steph.

Rhymnus, fluuius, à quo populi & mõtes Rhymnici dicti ſunt. Hermolaus in Plinium.

Rhynchæ, parua regio Eubœæ: Gentile, Rhyncæus. Steph.

Rhyndacus, fluuius qui in Pontum euoluitur. Hinc Rhyndacius, a, um. Iuxta hunc oppidulũ eſt, quod Artæi murus vocatur.

Rhyndacus, fluuius. Strabo libr. 12. ex Aranitide ortum habens, qui aſſumptis ex Abrettana Myſia cùm aliis, tum etiam Meceſto, ab anchora Abaſitica in Propontidem iuxta Beſbicum inſulam emittit. Metrodorus verò, vt ait Plin. lib. 8. cap. 14. ſcribit circa Rhyndacum amnem in Ponto ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, vt ſuperuolantes, quamuis altè pernicitérque, alites hauſtu captas abſorbeant.

Rhyndacus, Steph. vrbs inter Phrygiam & Helleſpontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites, & fœmininum Rhyndacis.

Rhynitaclus, vir Thracius, cuius exemplo (ait Plutarchus in vita Romuli) Cæſar ſæpe dicere conſueuerat, amare quidem ſe proditionem, ſed proditores magnopere abhorrere.

Rhynton, Tarentinus nugator viliſsimus, in agẽdis præcipuè fabulis: à quo Rhyntonicæ fabulæ dictæ ſunt. Varroni & Columellæ, modò Mython, modò Rynthon dicitur.

Rhypæ, vrbs Achaica. Vnde Rhyps, Rhypæus: & poſſeſsiuum Rhypicus. Steph.

Rhyſia, Vide Hyſia.

Rhytius, Cretæ ciuitas, Homero 2. Iliad. ῥύτιος Stephano: Ciuis, Rhutieus: à Rhytiaſſo, Rhytiaſſeus.

R I

Ribai, pater Ithai. 2. Reg. 23.

Ricardus, Angliæ rex, cum Philippo Auguſto Francorum rege ſæpius bellum pacémque fecit, aliquando verò ex fœdere in Aſiam cum eo profectus, cùm non ſatis ſe ei fidum præſtaret, meritò ſuſpectus, regem optimum naues conſcendere coëgit. Ipſe autem pòſt rediens, tempeſtate in Auſtriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus eſt, diúque in vinculis habitus

habitus, vixque tandem pecunia numerata dimissus. Vir ingenio maximè versatili, fide leuissima, fortuna virtutibus eius digniſsima.

Ricardus II. Angliæ rex, anno salutis 1377.

Ricardus III. Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat, fratris filiis trucidatis, eadem penè fortuna amisit, victus interfectúsque ab Henrico Richemodiæ comite, anno salutis 1485.

Ricardus, Vualliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorum regis Edouardi filius, vir bello clarisſimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobiliſsima fuit, qua Ioannem Franciæ regem cepit: periit Burdigalæ, aqua inter cutem diu vexatus.

Ricardus, Visigothorum rex, in cõuentu Toletano Arianorum dogma damnatum, Hiſpania expulit, circa annum salutis 593.

Richardis, Caroli Craſsi imperatoris vxor, ab eo propter adulterij ſuſpicionem repudiata, in monaſterio conſenuit.

Richomerus, cos. cum Clearcho, anno vrbis 1137.

Riciarius, Sueuorum rex, cùm Hiſpanias inuaſiſſet victus, in fuga occiſus eſt, anno salutis 457.

Ricina, vna ex inſulis quæ Hyberniæ adiacent, Ptol. lib. 2. cap. 2. Plin. Ricnea dicitur.

Ricnea, lege Ricina.

Rigiacum, auth. Ptol. li. 3. cap. 9. Atrebatum ciuitas. Vide Alexia.

Rigodulum, locus eſt inter Belgas ſupra Moſellam fluuium, non longè à finibus Treuirorum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuirorum & Germanorũ magis caſu quàm prouidentia fudit, proximus Metenſium finibus, montibus & Moſella fluuio ſeptus. Tacitus.

Rinna, filius Simeonis. 1. Par. 4.

Ripaalta, Britanniæ locus Ptol. lib. 2. ca. 3. vulgò *Roxemburg.*

Ripæ, ſiue Ripei, ſine h, montes Arcadiæ, quam addimus, quoties Riphæos montes Scythiæ ſignificamus.

Ripæa, vide Riphæi.

Riphæi, vide Rhiphæi.

Riphath, filius Gomer, Gene. 10. Ab hoc Riphęi dicuntur, qui Paphlagones cognomẽtum ſortiti ſunt.

Ripheus, vide Rhipheus.

Riſinum, Liburnię vrbs Ptolemæo lib. 2. cap. 17. hodie Rhiſinium.

Riuſiana, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Gengem.*

Rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.

Rizonicus, ſinus Liburniç, Ptolem. hodie Catharum.

R O

Roaga, filius Somer filij Heber. 1. Par. 7.

Robertus Bauarus, imperator Rom. anno salutis 1410.

Robertus, Conſtãtinop. imperator, anno ſalutis 1220.

Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibúſque diſciplinis, præſertim ſacris, Burgundiam regno ſuo adiecit, ex Henrici regis teſtamento.

Robertus, rex Neapolitanus, anno ſalutis 1308.

Robertus Bruſeus, Scotorum rex, vir bellicoſiſſimus Anglos, perpetuos hoſtes, innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub annum ſalutis 1314.

Robertus, Saxoniæ dux, imperator electus, ſæpius cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus ad poſtremum victus & interfectus eſt.

Robertus Guiſcardus, Northmannus, Apuliæ rex, bello clariſsimus, in omnibus bellis victoria potitus, Calabriam, magnámque Siciliæ partem cepit: Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanum imperatorem pluribus prælíis fudit: vixit autem ſub annum ſalutis 1080.

Robertus, Stuartus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1366.

Robertus, Aquitaniç dux, apud Sueſsiones, à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno ſalutis 922.

Robigo, ginis, ſiue Rubigo, dea Romanorum, quæ ideo colebatur, vt vitium ſegetum, quod robiginem, ſiue rubiginem appellamus, auerteret. Varro 1. de Re ruſt. cap. 1. Robigũ deum facit, eúmque Floræ coniungit: cui etiam Robigalia feſta publicè inſtituta aſſerit, quemadmodum Floræ Floralia. Author eſt Plinius lib. 18. cap. 29. Robigalia, ſiue Rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui vndecimo, eáque ad ſeptimum Cal. Maij celebrari ſolita: quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ. Tales ſunt noſtro tempore ſupplicationes Amburbiæ & Ambaruales, quæ fiunt vt fructus terræ agricolarũ voto reſpondeant.

Roboam, filius Salomonis, cuius cùm auaritiam & crudelitatem Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin: quæ regni diuiſio in poſteris etiam regibus durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Iſrael dicerentur, 3. Reg. 11. 1. Par. 3.

Rodericus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 707.

Rodericus Cidus, nobilis Hiſpanus. Valentiam vrbem, pulſis Saracenis, recuperauit, anno ſalutis 1030.

Rodoaldus, Longobardorum rex, anno ſalutis 657. is in adulterio deprehẽſus, à marito adulteræ interfectus eſt.

Rodolphus, Rom. imperator, anno ſalutis 1273.

Rodolphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus, anno ſalutis 927.

Rodolphus, Bohemiæ rex, anno ſalutis 1306.

Rodulphus, quidam Gondaga cognominatus, quum

quum vxorem adulterij compertam haberet, eam vnà cum adultero in concubitu deprehensam occidit.

Rogatianus senator Romanus, qui semel tãtùm in die cibo dabat operam. Volat.

Rogel, fons prope Ierusalem in tribu Iuda ad Septentrionem. Ios. 15. 18. 3. Reg. 1.

Rogelim, oppidũ Galaad, videtur esse in vicinia Mahanaim. 2. Reg. 17.

Rogerius, Roberti Guiscardi filius, Apuliæ rex.

Rogerius, Siciliæ comes, per quadraginta sex ampliùs annos varia fortuna regnauit, Apuliam & Calabriam subegit: quare elatus, Italiæ regem se appellari voluit, vnde à Lotario Cæsare pulsus, iterum eam recepit: in Africam classe delatus, Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum sibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthum, Thebas, Lubcæmque cepit, Constantinopolim obsedit: vnde cum soluisset, in Siciliam rediturus, à Venetorũ classe spoliatus est.

Rogon-melech, princeps Darij regis. Zach. 7.

Rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aser, Ios. 13. 19. 1. Par. 6. rex Soba. 2. Par. 8.

Rohobia, filius Eliezer filij Moysi, 1. Par. 23.

Rohoboth, ciuitas Idumęę prope flumen, patria Saulis Idumæorum regis. Gen. 36.

Rollo Danus, nouas sedes quærens, cum magna iuuentutis manu in eam Galliæ regionem cum venisset, quæ Rothomago vicina est, eámque occupatam Northmanniam à sui populi nomine dixisset, fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiúsque filiam vxorem duxit, assumpta Christianorum religione: ab eo deinde Northmannorum principes profecti sunt.

Roma, regina vrbium, & totius propemodum orbis olim caput, à iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alij multis ante Romulum seculis conditam volunt, primúmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpisse post Euandri & Aeneæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiusdem significationis translata, ῥώμην appellarunt. Sunt qui existiment Aeneæ neptem & Ascanij filiam, nomine ῥώμην, huic nomen indidisse. Nec desunt, qui Troia capta Argiuos quosdam ea in loca venisse asserant: cúmque in Palatino monte oppidum condidissent, à nobilis captiuæ nomine ῥώμην appellasse. Plura apud Festum Pompeium libro 16. Id certè constat, à tenuissimis ortam esse principiis, primúmque in Palatino monte conditam fuisse: sæpiúsque deinde pomœria eius fuisse prolata. Scribit enim Plinius lib. 3. cap. 5. Vespasiani temporibus ambitum vrbis fuisse XIII. M. CC. pass. Vopiscus autẽ tradit, Aurelium imperatorem ambitum eius ad XXX. M. passuum ampliasse. Septicollis dicta est, quòd septem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cęlium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium, siue Capitolinum.

Roma, concubina Nachor fratris Abraham. Gen. 22.

Roma, Itali filia, quę Romam primùm in Palatino monte, vt quidam volunt, constituit, anno à diluuio 681.

Romandues, Ptolemęo libro 2. capite 9. populi sub Rothomago, quos Northmannos esse Volaterranus scribit. Hodie Veromandui. *Vermandois.* Aliàs Romandui, vt Volaterranus habet.

Romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.

Romanessus, Romæ filiús, primus Montanorum Aboriginum rex, anno à diluuio 727.

Romanula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ędem Volupię.

Romanus, papa, anno salutis 898.

Romanus, Italię exarchus, anno salutis 596.

Romanus Diogenes, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1071.

Romanus, classis præfectus, sub Constantinopolitanis imperatoribus, vir astutissimus, & rerũ gerendarum scientissimus, cùm animaduertisset Constantinum VII. Cæsarem, literis, picturę & philosophiæ deditum, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quasi vicarius) gerere cœpit: deinde, cùm res magnas gessisset, non solùm se imperatorem, sed & filios suos, Stephanum & Constantinum, appellare ausus est: & imperauit etiam annos triginta nouem, conniuente Constantino vero imperatore, donec à filiis potestate omni exutus, monasterio inclusus est.

Romanus Iunior, nepos Romani Leucapeni senioris ex filia, vir fuit omnium ignauissimus, vino tantum, ocio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Iosepho Bringæ præfecto imperij cura, ob Cæsaris ignauiam tradita est. Eius incredibilis ingratitudo, hunc ad mortem adegit. Volaterranus libro 23.

Romelia, pater Phaceæ regis Israel. 4. Regum 15. 16.

Romemthi-ezer, nomen viri. 1. Par. 25.

Romoaldus, Grimoaldi filius, dux Beneuentanus.

Romula arbor dicebatur, ficus secundum aliquos, sub qua Remus & Romulus pueri inuenti sunt.

Romuleo, vrbs in Italia, à P. Decio PROCONS. de Samnitibus capta, anno vrbis 457.

Romulus, Martis ex Ilia filius, nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio: qui non contentus fratri natu maiori imperium præripuisse, vt posteritati quoque suæ tyrannidem constabiliret,

biliret, Lauſum prolem illius maſculam interemit. Iliam quoque, vt ſpem omnem nepotũ fratri eriperet, ſub ſpecie honoris virginem Veſtalem legit, eóque modo perpetua virginitate damnauit. ea tamen poſtea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehenſa, gemellos peperit: quos Amulius in Tyberim abiici iuſsit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cùm id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet, nec aditi vſquam ad iuſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, in proxima eos aluuie, vbi poſtea Ruminalis ficus fuit, expoſitos reliquit.

Quo in loco à Fauſtulo regij pecoris magiſtro inuenti ſunt, & Laurentiæ vxori educandi traditi, quæ quòd vulgato corpore quæſtum faceret, ideóque Lupa inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulũ & Remum à lupa educatos fuiſſe. Hi poſtea cùm adoleuiſſent, de genere ſuo à Fauſtulo edocti, Amulium trucidant: auúmque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multò pòſt collecta magna paſtorum manu, vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auium iudicio permitti. Cúmque Remo in Auentino vultures ſex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, ſed poſteriores apparuiſſent: illo tẽpore, hoc numero ſe potiorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primùm altercatio eſt, quæ deinde ad manus peruenit.

Ibi Remus in turba ictus cecidit.

Vulgatior fama eſt, ludibrio fratris Remũ nouos muros tranſiliiſſe: inde à Romulo, ſiue à Celere quodam militum tribuno, Romuli iuſſu fuiſſe interfectum.

Solus itaque regno potitus Romulus, vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conſcripſit.

Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Conſualium ſpectaculum conuenerant, rapuit. Ceninenſes bellum inferentes prælio vicit, regéque obtruncato, Ioui Feretrio opima ſpolia obtulit. Antemnates deinde, & Sabinos prælio ſuperatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes inſequutus, vrbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque poſt aduerſam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias conceſsit. Hiſce rebus geſtis, cùm ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempeſtate, repentè nuſquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus diſcerptus. Ab huius nomine Romani dicti ſunt Romulidæ.

Romulus, c o s. cum Placido, anno vrbis 1095.

Romus, Vlyſſis & Circes filius. Steph.

Romus, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 700.

Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam fere 700.

Romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romyliates. Steph.

Ros, filius Beniamin. Gen. 46.

Roſcea, Feſto, campus in agro Reatino, quia in eo arua rore ſemper humida feruntur. Alias Roſea ſine c.

Roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſua vſque adeò abſolutus, vt ſi quem ſignificare velimus, cæteris ſui generis hominibus præcellere, Roſcium κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cùm obliquos haberet oculos, turpíque eſſet aſpectu, primus perſona in ſcena vſus eſt: populus tamen eum ſine perſona intueri malebat, ob pronuntiandi dulcedinem. Cicero de Orato. Scripſit & librum in quo hiſtrionicam eloquentiæ comparauit.

Roſcius Amerinus in cauſa parricidij defenſus à Cicerone.

Roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit, qua equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, Equitibus xiiii. gradus ſeorſum aſsignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui 400. ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore Roſcia appellata eſt.

Roſea, Vide Roſcea.

Roſimunda, filia Cunimundi Gepidarum regis, quæ maritum habuit Albionum regem Longobardorum: cui cùm aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinaſſet, irata Roſimunda non prius minitari deſtitit, quàm eum curauerit necandum. Vno mortuo alium maritum Heluringem nomine ſibi copulauit, quem poſtea veneno necauit.

Roſtra, templum Romæ in foro ante curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris nauium Antiatum, ex quo concionabantur. Lucan. lib. 1.

Roſus, ciuitas in Iſſæo ſinu. Strab. lib. 14.

Roth, ciuitas tribui Gad data in poſſeſsionem Num. 32. Heb. Atroth.

Rothoris, Lõgobardorum rex, Arianæ hæreſi addictus, præcepit vt ſingulæ ciuitates epiſcopos duos haberent: alterum Arianum, alterum Catholicum. Blond.

Rotho quidam, teſte Saxone grammatico, pirata quidam. Ea tempeſtate (inquit) Rotho Ruthenorum pirata patriam noſtram rapinæ & crudelitatis iniuriis profligabat.

Rothomagus, Ptolem. lib. 2. cap. 8. Galliæ ciuitas ad Sequanam. *Rouan.*

Roxana, Darij filia, Alexandri concubina, quæ cùm prægnans eſſet, à ſorore Satyra in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuis honoribus

Macedones

Macedonés cumularent. Plutarchus in Alexandro.

Roxicum, Coſicæ inſulæ ciuitas, Ptolem. lib. 3. cap. 2. vulgò *Rogela.*

R V

Ruben, filius Iacob, ex Lia, Geneſ. 28. natu maximus.

Rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia, ſiue à Rubore dictum. Inde Rubeus, a, um: vt, vimen Rubeum, virgæ Rubeæ, quæ Rubis afferebantur, ſiſcellis texédis vtiles.

Rubicon, Rubiconis, fluuius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus.

Rubigo, vide Robigo.

Rubricatus, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: vulgò *Lubregat.*

Rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercuſſu exiſtimabant talem reddi colorem. Alij ab arena terráque. Quod Latini Rubrum mare nuncupant, Græci Erythræum vocant: erythros enim rubrum Latinè dicitur. Curtius ab Erythro rege inditum eſſe nomen exiſtimat.

Rudiæ, arum, Ptolem. (ἡ Ῥουδίαι Stephano) ſiue Rhudia, æ, Plinio, oppidum Pediculorum, ſiue Salentinorum, non procul à Brunduſio, à Græcis conditum, patria Ennij poëtæ: quem idcirco Rhudium hominem vocat Cicero pro Archia poëta.

Rufæ, oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia miſit aduerſus Aeneam. Virg. 7. Aeneid.

Rufinus, conſularis à Fabritio Cenſore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inuenta eſſent.

Rufinus alter, vnà cum Stilicone & Gildone, relictus à Theodoſio ſeniore imperij adminiſtrator, pro tutela Arcadij & Honorij filiorum: Gildo in Africa, Stilico in Occidente, Rufinus verò in Oriente: omnes ſanè cupiditate regni incenſi, in ſuos principes arma conuerterunt, ex quo diuerſis modis oppreſsi periere. Volater.

Rufinus, conſul cum Euſebio anno vrbis 1100.

Rufinus, cos. cum Laterano, anno vrbis 949.

Rufius Voluſianus, cos. anno vrbis 1066.

Rufius Albinus, cos. cum Conſtantio Cæſare, anno vrbis 1087.

Rufius Poſthumianus, cos. cum Zenone, anno vrbis 1201.

Rufrimacerie, oppidum Cãpaniæ. Cato cap. 22.

Rufus, cos. anno vrbis 934.

Rufus, cos. cum Conſtantio, anno vrbis 1210.

Rufus Purpureo, legatus Rom. in concilio Aetolorum. Liuius lib. 32. Rufus, Centurio ſub Scipione Africano, cuius res geſtas, & quæ in bello præparantur, ſcripſit Appian. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus poëta Bononienſis, cuius meminit Martialis.

Rufus medicus, ſub Traiano principe multa conſcripſit, quorum nihil apud nos peruenit, ſæpe tamen ab aliis teſtis citatur.

Rufus Corinthius, ſophiſta, quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philoſtrat.

Rullus, Plin. lib. 8. cap. 51. ſolitum, aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, reſiſtente Cicerone.

Ruma, ciuitas in tribu Iuda, Iudic. 9. 4. Reg. 23. quæ aliàs Remphtis, item & Arimathæa, Euſebio vocatur. Legitur Ioſ. 15. Rum, iuxta 1 xx. vbi ex Hebræo legendum Duma.

Rumia, dea, quæ rumis, id eſt mammis, hoc eſt, pueris lactentibus præſidebat. Auguſt. 4. Ciuitat. Varro 2. de re Ruſt. cap. 11. Non negarim, inquam, ideo apud diuæ Rumiæ ſacellum à paſtoribus ſatam ficum. Ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus: alio nomine dicitur Rumilia.

Ruminalis ficus, ſub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuiſſe, quæ & Romula vocitata eſt. Siue quòd ſub ea pecudes æſtatis tempore frigora capientes, herbas ruminare conſueuerant.

Ruminus Iuppiter dictus eſt, quòd rumã, id eſt, mammam animalibus cunctis præberet.

Rumoridis, cos. cum Theodoſio Auguſto, anno vrbis 1156.

Ruſicadæ, ſolum à Ioanne Hentero in Aphrica recenſetur.

Ruſsia, regio Sarmatiæ Europææ.

Ruſticius, cos. cum Olibrio, anno vrbis 1217.

Ruſticus Bolanus, cos. cum Calphurnio Piſone, anno vrbis 863.

Ruſticus, cos. cum Vitali, anno vrbis 1273.

Ruth, vxor Maholo filij Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Rutheni, populi Galliæ Narbonenſis non longè ab Aruernia & Santonibus. Alij ſunt Rutheni in Sarmatia Europæa, vltra Liuoniam: hodie Ruſsi dicuntur, & eorum regio Ruſsia, Vide RHVTENI. *Lepays à l'entour de Rhodez.*

Rutilia, Romana mulier, quæ conſtans vſque adeò fuit, vt poſt amiſſum filium Cottam (quem in exilium fuerat ſequuta) lachrymas nullas emiſerit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam triſti & ſeuero dicendi genere verſatus eſt, magnum munus de iure reſpondendi ſuſtinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panetij auditor, propè perfectus in Stoicis. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante ſe imperatoris

exemplum

exemplum ſecutus, ex ludo C. Aurelij Scauri doctoribus gladiatorum accerſitis, vitandi atque inferendi ictus ſubtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi poteſtate facta, reſpondit illud quod à Seneca in 6. De beneficiis ponitur, Malo vt patria mei exilij erubeſcat, quàm reditu mœreat. Valer. & Seneca lib. 6. De beneficiis.

M. Rutilius Cenſorinus, teſte Valerio, de moderatione, iterum Cenſor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam poteſtatem bis ſibi detuliſſent, cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum iudicaſſent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutuba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plin. lib. 3. cap. 5.

Rutuli, antiquiſsimi Italiæ populi, qui eam partem Latij tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danaë Acriſij filia condita. Hi Turno duce bellum aduerſus Aeneam geſſerunt. Virgil. libr. 6. Aeneid.

Rutupiæ, Ptole. Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniæ: à quo vicinum promontorium Rutupinum, littoráque adiacentia Rutupina appellantur.

R Y

Ryſa, fluuius Heluetiorum, in Rhenum influens.

S A

Saaph, filius Iahaddai. 1. Par. 2.

Saal, nomen viri. 1. Eſd. 1.

Saanaim, ciuitas, limes tribus Nephthali. Ioſ. 11.

Saaraim, ciuitas in tribu Iuda, in qua poſteri Simeonis habitauerunt. Ioſ. 15. 1. Par. 4.

Saba, filius Regma, Gen. 10. à quo ciuitas regalis Aethiopiæ nomen accepit, 3. Reg. 10. Iſaiæ 60. Hanc Ioſephus libro ſecundo à Cambyſe rege Meroen ex ſororis vocabulo cognominatam ſcribit. Hanc Nilus circundans inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan, Gen. 10. Poſtremò, ſic nominabatur filius Iecſan, Gen. 25.

Saba, Gen. 10. 1. Par. Pſal. 71. Iſa. 43. Filius Chus. Inde Sabæi populi qui Fœlicem Arabiam incolunt, dicti.

Saba, Arabum metropolis in monte ſita, hoc vocabulo appellata, quòd eſt reuereri, ſeu venerari: quia thus mittit, quo in ſacrificiis vtimur, vt notat Seruius: & ideo thuriferam vocat Ptolemæus. Vel σπένδειν, quod eſt ſacrificare. Vide Sabæa & Sabæi.

Sabactani, nomen viri. Mat. 27.

Sabacus, Aethiopum rex, qui Aniſim Aegypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herodot. lib. 2.

Sabacus, Aethiops quidam Vulcani ſacerdos.

Sabæa, regio Arabiæ Fœlicis, in qua ſola thus naſcitur.

Sabæi, populi Fœlicis Arabiæ, ditiſsimi thure, & ſyluarum fertilitate odorifera: corpora mortuorum non pluris faciunt quàm ſtercora. Quinetiam reges ipſos inter ſterquilinia reiiciunt. Horum metropolis eſt Saba, quam Strabo lib. 16. Metrabam vocat. Vide Strabonē libro 6.

Sabama, ciuitas quam ædificauerunt filij Rubē. Num. 32. Ioſ. 13. Locus hic vitifer in vicinia Lazer. Iſa. 16.

Sabania, nomen viri. 2. Eſd. 9.

Sabanus, Bulgarorum rex, Conſtantino Iconomacho quòd conſentiret, regno à ſuis exutus, Conſtantinopolim ſe recepit.

Sabarcæ, populi Indiæ, qui populi non regū imperio regebantur. Author Curtius.

Sabarim, locus trans Iordanem in terra Amorrhęorum, qui à frangendo hoc nominis inuenit: ſiquidem ibi Iſraelitarum acies fracta eſt. Ioſ. 7.

Sabarim, Ezech. quadrageſimoſeptimo, nomen loci, qui eſt inter terminum Damaſci, & confinium Emath.

Sabaſtianus, vir ſanctiſsimus, ciuis Mediolanenſis, qui pro fide Chriſtiana ſagittis cōfoſſus eſt ſub Diocletiano imperatore. Volater.

Sabat, menſis quandoque Februario noſtro reſpondens. Zach. 2.

Sabata, Ptol. lib. 3. cap. 1. Sabatium Plin. lib. 3. ca. 4. Sabatia Pomp. li. 2. maritima ciuitas Ligurię: vulgò *Sauona*.

Sabate, locus vnde fit Sabatinus, na, num.

Sabath, nomen proprium, à quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Haſtabari, vt Ioſephus inquit.

Sabatha, filius Chus. Gene. 10.

Sabathacha, filius Chus. Gene. 10.

Sabathra, Ptolemæo libro 4. capite tertio, vrbs parua Syrtis. Plinius. Sabathra dicta vulgò *Rasamabes*.

Sabbathai, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Sabbátia, vicus Celticus. Gentile, Sabbatianus, vel Sabbatius.

Sabbatîna, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

Sabazius, Bacchus dictus eſt à Sabaſmis, id eſt, tripudiis & furioſis ſaltationibus, cuiuſmodi fiebant in huius dei ſacris.

Sabee, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 19.

Sabelli, populi Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes: alio olim nomine Samnites dicti, Stephano lib. 3. cap. 12. Hinc Sabellus, a, um.

Sabellicus hiſtoricus, qui hiſtoriam vniuerſalem ab exordio mundi vſque ad ſua tempora ſcripſit,

scripsit, eámque per Enneades digessit.

Sabelius, hæreticus, Christum filium Dei esse negabat. vixit autem sub annum salutis 257.

Saber, filius Caleb ex Maacha concubina, 1. Paral. 2.

Sabi, populi Phrygiæ: Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos. Steph.

Sabidius, vir Romanus, gulæ deditus, plus vorabat quàm posset cõcoquere: quocirca ita fœtebat eius halitus, vt nemo posset cum eo loqui, quem Martialis epigrammate insectatur.

Sabina, imperatrix Adriani imperatoris Romani vxor, quæ seruilibus iniuriis ab eo affecta, adiit mortem voluntariam, quòd tam immane ingenium humaníque generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit) matrimonio sibi coniunxisset. Author est Sextus Aurelius.

Sabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, à religione & cultu deorum cognominati: quasi Sebini, ἀπὸ τῆς σέβεσθαι. Silius verò, à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque scribit. Strabo Sabinos ait angustum incolere agrum, in longitudinem protensum à Tyberi vsque Nomentum oppidum stadiis mille vsque ad Vestinos.

Sabinianus, cos. cum Manlio Theodoro, anno vrbis 1258. Vide Samnites.

Sabinianus, papa, anno salutis 608.

Sabinillus, cos. cum Gallieno Augusto, anno vrbis 1018.

Sabinus, declamator tẽpore Senecæ, lepido vir ingenio.

Sabinus, Vespasiani frater, interfectus à Vitellio, qui Vespasiano res contra Iudæos gerẽte, post Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

Sabinus, sophista, sub Adriano principe, scripsit Isagogem ad materias & hypotheses, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

Sabinus Masurius, iuris cõsultus, scripsit Fastorũ & memorabilium rerum libros.

Sabinus Syrus, memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hierosolymæ muros ascendit. Ioseph. lib. 7. cap. 1.

Sabinus Tyro, scripsit θεοκτηπουμικῶν, id est, de hortensibus. Plin. lib. 19. cap. 10.

Sabinus, cos. cum Messala, anno vrbis 966. iterũ cum Anulino biennio post.

Sabis, fluuius est inter Belgas, qui Neruios irrigat, & in Mosam fluuium penes Condrusios seu Namurcium oppidũ Leodiensium influit. Hodie Sambram vulgus nominat.

Sabus, primus Aboriginum rex, à quo Sabini dicti.

Sabylus, Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus post à se ipso interfectum Cleandrum. Herod. lib. 6.

Sacæ, apud Steph. & Sacis fœminino, Scythiæ populi quos Herod. tradit vocari à Persis omnes Scythas: item Plin. li. 6. cap. 17. Vltra (inquit) sunt Scytharum populi. Persæ illos Sacas vniuersos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipsi Persas, Chorsaros. Strab. lib. 11. Vide Sacarum.

Sacamaca, Ptol. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnæ, vulgò *Zidicho*.

Sacarum, Asiæ regio, Prol. lib. 6. cap. 13. vltra mare Caspium, Sogdianis contermina: in qua nec vrbes, nec vicos esse testatur, cuius incolæ nemora & specus habitant, sagittandi arte peritissimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem (Strab. lib. 2.) atque vsque ad Cappadocas processerunt. Sed quum ex spoliis festa celebrarẽt, Persarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuere. Vide Sacæ. Hos quidam Sacassenos vocant.

Saccassani, vide Sacarum.

Saccheni, populi Arabiæ. Steph.

Sacer mons, locus ad tertium milliarium supra Anienem, quem plebs Romana post reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cic. in Bruto: & ibi creati sunt tribuni plebis.

Sacer sinus, vide Hieros Colpos.

Sacerani, appellati fuerũt Reatæ orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerũt, dicti quòd iure sacro nati essent. Vide Sacrani.

Sachacha, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Sachalitæ, populi Indiæ: vnde Sachalites sinus, in quo Pelagiæ septem insulæ iacent. Stephanus.

Sacar, nomẽ viri, 1. Par. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Sarar. 1. Par. 26.

Sacon, vide Potamosacon.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: sic dictus, quòd incolæ scutum, σάκος Græcis dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius. Steph.

Sacrani, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, Magnæ matris sacerdote ea loca tenente, initium duxerunt: à sacrificando dicti. Corybantium enim erat, Matri deũm sacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver sacrum, quod apud eos immolationis genus erat: quo grauibus periculis adducti, vouebant se diis sacrificaturos, quæcunque proximo vere apud se animalia nata essent. Seruius in 7. Aeneid.

Sacra via, in vrbe Romana vocitata est, quòd in ea dictum fœdus sit inter Romulum & Tatium. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vsque ad arcem. Hanc Horatius Sacrum cliuum nuncupauit.

Sacrum promõtorium, Lusitaniæ locus. Ptol. lib. 3. cap. 1. Caput sancti Vincentij hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

Sadalis

Sadalis, vrbs Aegypti. Gentile, Sadalites. Steph.

Sadragesilius Dagoberti regis Franciæ præceptor: cui tam fauit fortuna, vt ex ludimagistro dux Aquitaniæ factus fuerit. Volat.

Sadducæi, dicti inter Iudæos qui Saduceum quendam magistrum legis sequentes, neque resurrectionem credebant, neque angelos, neque spiritus.

Sadoc, filius Achitob. 2. Reg. 8. 1. Paral. 6. Est & nomen sacerdotis. 2. Reg. 16. Filius item Meraioth. 1. Par. 9.

Sadyates, Ardyos filij Gygis filius, qui Herodoto libro historiarum 1. post patrem regnauit in Lydia.

Sædene, mons Cumæ: Gentile, Sædenus, & regio Sedene. Steph.

Sætabis fluuius, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Augusta Valeria alio nomine dicta, Sectanis, olim, nunc Xatiua.

Sætæ Indiæ populi, quos argento abundare docet Plinius lib. 6. fertilissimi (inquit) sunt auri Dardæ, Sætæ argenti. Sed omnium in Iudia prope non modo in hoc tractu potentiam claritatémque vincunt Prasi, amplissima vrbe, ditissimáque Palibora.

Sagæ, iidem qui Sacæ antea dicti. Mela libro tertio.

Sagalassus, vrbs Pisidiæ. Vocatur etiam Selgessus. Gentile, Sagalasseus & Sagalassenus. Stephanus.

Sagana, meretrix quædam.

Sagana, nomen veneficæ mulieris, quæ Varum puerum prætextatum suis veneficiis fascinauit. De qua sic Hora. At expedita Sagana per totam domum spargens auernales aquas, horret capillis.

Sagaris, Ptolemæo & Straboni fluuius Asiæ, qui ex Dindymo Galatiæ monte nascens, & per Phrygiam Bithyniámque flexuoso cursu delatus, tandem influit in Pontum Euxinū. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Sagartia, Chersonesus iuxta mare Caspium. Gētile, Sagartij.

Sage, nomen viri. 1. Par. 11.

Sagitta, signum cæleste. Plin. lib. 18. cap. 26.

Sagittarius, signum cæleste, quem alij Centaurum Chironē arbitrantur, alij Erotum filium Euphenis nutricis Musarum, & habitasse in Parnaso cum Musis, & venationi incubuisse, vnde & vsum sagittis, & equo insedisse, post mortem precibus Musarum à Ioue inter astra relatum, & varia forma conscriptum. Idibus Februarij vespere occidit, ac vehementer hyemat. Columel.

Sagra, fluuius in ora Magnæ Græciæ in Italia. Plin. cap. 10. de Locris & Italiæ fronte libr. 3. & Cic. lib. 2. de Natura deorum.

Saguntia, Ptolemæo libro secundo, capite 4. & Plinius libro 5. capite 3. Hispaniæ vrbs. Vide Saguntus.

Saguntus, vel Saguntum, Stepha. Hispaniæ ciuitas vltra Iberū fluuium à Zacynthiis condita: quam Annibal contra populi Romani fœdera dituens, belli Punici secundi suscitauit incendium. Fuit item populi Romani fidelissima socia, quam cùm Annibal contra ius fœderis obsidione premeret, maluerunt Saguntini se suáque omnia igni consumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deserere, aut viui in hostis potestatem peruenire. Liuius belli Punici lib. 1.

Sahar, filius Ashur ex Halaa vxore. 1. Par. 4.

Sahar, filius Simeon filij Iacob. Gene. 46. Hebr. Sohar.

Saharaim, nomen viri. 1. Par. 8.

Sais, vrbs Aegypti iuxta vnum ex Nili fluminis ostiis, quod ab ipsa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Aegypto: huius loci incolæ Mineruam colunt. Cicer. 3. de Natura deorum. Ciuis Saites, & præfectura Saitis: dicitur etiam Saitinus: & possessiuum Saius, vel Saiticus. Stephanus.

Saixæ, populi iuxta Istrum. Steph.

Sala, fluuius Hispaniæ, qui & Bilbilis dicitur, quo tēperatur ferrum, atque acrius redditur.

Sala, nomen sex vrbium, & fluuij in Germania. Strabo libro 7. Inter quem & Rhenum, cùm Drusus Germanicus belligeraret, domitis hostibus victor oppetiit.

Sala, oppidum & fluuius Mauritaniæ. Plinius lib. 5. cap. 1.

Sala, oppidulum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ superioris atque Armeniæ, Ptolemæo libro 4. capite 1.

Salaboni, nomen loci. 2. Reg. 23.

Salacia, quam quidam Salicā vocant, aquæ dea, à salo ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorem aquam maris esse dicunt, quòd in salum redeat: vnde à poëtis pro aqua sumitur.

Salacon, vir qui, cùm pauper esset, se diuitem simulabat, Suid. Huius meminit Cice. 7. Epist. Ab hoc natum prouerb. Salacones.

Saladinus, Turcarum rex bellicosissimus, circa annum salutis 1180. cum Christianis per xxx. ampliùs annos varia fortunā bellum gessit, sæpius tamen victus, quàm victor, donec Balduino Hierosolymorum rege mortuo multis partibus superior, Ierosolymam cepit, ciúsque regno finem imposuit. Aegyptum Syriámque imperio suo adiecit.

Salai, mater Azuba. 3. Reg. 22.

Salābria, quæ & Sarabræa, ciuitas Cappadociæ, Ptol. lib. 5. cap. 6.

Salamiel, filius Surisaddai, princeps suæ tribus Simeon. Num. 1.

Salamij, populi Arabiæ, sic dicti, quòd fœdus cū Nabatæis pepigerint. Salama enim pacem significat. Steph.

Salamin, siue Salamis, Stephano, & Salamina, in sula in Euboico mari contra Athenas sita, in qua

qua vrbs eſt eiuſdem nominis, vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regn auit. Tacit. libr. 3. Horat. in Odis.

Salanga, mons altiſs imus, mari imminens, inter Britanniam & Hyb erniam, à Salanga, Barculani primi habitatoris Hyberniæ filio dictus. Mons domini alio no mine vocatur hodie.

Salangus, gens Italiæ. Eſt etiam alia Indiæ. Stephano.

Salapia, vrbs Apuliæ. Plin. lib. 1. cap. 11.

Salapuſius, à ſale & puſius compoſitum nomen. Puſius enim, ſiue puſus & puſio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus eſt Caluus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria via, Romæ dicta, quòd per eam Sabini ſal à mari deferebant. Sipontinus.

Salars, inſula Libyæ: Gentile, Salariſius. Steph.

Salaſsi, vide Saliſi.

Salaſſi, Ptol. lib. 3. cap. 1. populi Inſubriæ: hodie Marchia Salutarium. Strab. lib. 4.

Salathi, nomen principis militum. 1. Par. 12.

Salathiel, pater Zorobabel ducis Iuda. Agg. 1. 1. Eſd. 3. Filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3.

Salanacha celebris & forma exuperāti meretrix apud Ariſtoph.

Saldæ colonia, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolem. libr. 4. cap. 2. hodie *Alger*: Barbaroſſæ regnum.

Sale, filius Arphaxad. Gen. 10. Luc. 3. dicitur filius Chainan filij Arphaxad.

Salebim, nomen loci. Iudic. 1. 3. Reg. 4.

Salecha, ciuitas in Baſan. Ioſue 12. Dicitur & Selcha.

Saled, filius Nadab filij Semei, filij Onam. 1. Paral. 2.

Salenis Baſſus Lyricus poëta, cui propter ingenium ſingularémque eruditionem auri quinquaginta ſeſtertia Veſpaſianus imperator eſt largitus. Corn. Tacit. in dialogo de claris Oratoribus.

Salem, nomen vrbis in Sichimis, quę eſt in terra Samariæ, ciuitas Iacob, ſita in finib⁹ Ephraim. Videtur quoque dicta Sichem. Hæc non eſt Ieruſalem. Gen. 33. Alia fuit Salem. Vide Ieruſalem.

Salemot, nomen viri. 1. Par. 24.

Salentini, populi in finibus Italiæ, proximam Apuliæ peninſulam incolentes, quæ eſt inter Tarentinum ſinum & fauces Adriatici portenſa, circa Brunduſium & Rudias in Iſthmum contracta, latum ſtadia circiter trecenta. Dicti à Salentino promontorio, in extremis eius pēinſulæ finibus ſito: quod ἄκρων ἰσχυρίαν appellant. Feſtus tamen à ſalo dictos mauult, fortaſsis ob id, quod penè circunquaque mari ambiantur, tenui tantùm Iſthmo continenti annexi. Ortos autem putat à Cretenſibus & Illyricis, qui ſocietate cum Locrenſibus inita, iis in locis conſederunt. Hinc Salentinus, a, um. Virg. 3. Aeneid.

Salentinus, locus Salentinorum, iuxta Anduriā oppidum. Hic ad margines vſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis augetur aquis.

Saleph, filius Iectan. Gen. 10.

Saleranus vir quidam apud Martialem, qui fingebat ſe mortem vxoris ægrè ferre, cùm tamen lætaretur plurimùm, vt ſolus potiretur bonis.

Salernum, Picentinorum oppidum in Italia.

Saleſij, pars Pęonum, Steph. Fortè qui hodie Sileſij, vel Sleſij vulgò.

Salganeus, vrbs Bœotiæ, Eutipo contigua, poſt Chalcidem ſita. Inde Salganius vel Salganeites, & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius, & vrbs Salga, in Mauritania: Gẽtile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

Salia, fluuius Hiſpaniæ ad oram Britannici maris, à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos Ptolemæum lib. 2. cap. 6. nominaſſe exiſtimat Hermolaus.

Salica, inſula nunc vocatur, quæ olim Taprobane. Steph.

Salij ſacerdotes Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primùm inſtituti, tunicíſque pictis, æneóque pectoris tegmine exornati. Salij dicti, quòd ſalientes ancilia per vrbem circunferrent. Vocantur etiam Saliſubſuli à Catullo Epigram. 17. ad Coloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuiſſe dicit lib. 8. niſi hæc poëtica licentia dixerit, ad ſua tempora reſpiciens.

Salim, nomẽ loci. 1. Reg. 9. Ioan. 3. Filius Roboā, 1. Par. 11.

Salinæ, arum, vrbs Siciliæ, iuxta Lilybæum, palmis abundans, quòd iuxta eam ſalinæ fuerint, id eſt, foſſæ in quibus fit ſal.

Saliocanus, portus Galliæ, vrbs Ptolem. lib. 2. ca. 8. vulgò *S. Paulus*.

Saliſa, regio eſt. 1. Reg. 9.

Saliſi, populi Alpini, Boiis Heluetiiſque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis eſſe arbitratur. Salaſſos rectiùs appellaueris: hodie *die Ongſtaler*. Meminit eorum Strabo lib. 1.

Sallem, filius Nephthali, Gene. 46. qui Sallum, 1. Par. 7. dicitur.

Salluſtius, inſignis orator & hiſtoricus Romanus, qui mutuas geſsit inimicitias cum Cicerone: quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriuſque.

Salma, filius Nahaſſon filij Aminadab, 1. Para. 2. qui Salmon & Salma in fine 4. cap. Ruth dicitur. Filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina, 1. Par. 2.

Salmacis, fons Cariæ limpidiſsimus, iuxta Halicarnaſſum, eo nomine olim malè audiens, quòd lauantium in eo, aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei ratione poëtæ ad hu-

ad huiusmodi referũt fabulã, Salmacidẽ Nympham fuisse fonti huic præsidentem, quæ Hermaphroditi Mercurij & Veneris filij, pueri formosissimi, amore capta, cùm nullis eum blanditiis ad concubitum posset adducere, simulato discessu sese post vepres occultauit: cúmque vidisset illum, qui solum se esse existimabat, positis vestibus fontem ingressum esse, subitò accurrens, abiectis indumentis, arctissimè eum complexa est. Verùm cùm ne sic quidem obstinatum iuuenis animum posset inflectere, à superis dicitur petiisse, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen, vt sexus vterque integer remaneret. Quam corporis sui mutationem cernens Hermaphroditus, parentes suos dicitur inuocasse, & ab iis summi muneris loco petiisse, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, hoc est vtrunque sexum habens, inde exiret. Ouid. 4. Metam.

Salman, nomen regis cuiusdam, de quo Ose. 10.

Salmana, ex Madian. Iud. 8. Psal. 82.

Salmanasar, rex Assyriorum. 4. Reg. 17.

Salmantica, Ptolem. lib. 2. ca. 5. alio nomine Salmanca, Lusitaniæ vrbs. Vide an sit Elmantica Stephani & Salmyca.

Salmeni, gens solitaria. Steph.

Salmias, nomen viri. 1. Esd. 10.

Salmon, filius Nahasson filij Aminadab. Ruth. 4. qui & ibidem, & 1. Par. 2. dicitur Salma.

Salmon, ciuitas maritima Cretæ insulæ. Act. 27.

Salmon, Hellanicus vocauit ciuitatem Bœotiæ, quæ propriè ἅλμων vocatur. Ste. in Almon. Et alibi, σάλμος (inquit) vrbs est Bœotiæ, cuius ciues Salmonij.

Salmona, locus in quo castrametati sunt filij Israël, profecti de monte HOR. Num. 33.

Salmone, vrbs Pisatidis, & fons eiusdem nominis, à Salmoneo rege. Ciuis, Salmoneus, vel Salmonites. Steph.

Salmoneus, Aeoli filius, non regis ventorum, in quit Seruius, sed cuiusdam apud Elidem, vbi regnauit: qui cùm regia maiestate contentus non esset, conatus est se deum suis ostendere, & fabricato æneo ponte sublimi, adeò vt Elidis partem desuper regeret, super eo agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quẽ iaculatus esset facem, eum iubebat occidi. Ob quam superbiam Iupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit.

Salmonis, idos, filia Salmonæ, id est Tyro.

Salmos, Vide Salmon.

Salmoxis (aut potius Zamolxis) Herodot. lib. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.

Salmica, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Salmicenus. Steph. Vide Salmantica.

Salmy dessus, sinus Ponti: Gentile, Salmy dessius & Salmydessenus. Steph.

Salo, Strab. lib. 7. litus Dalmatiæ, & emporium. Vide Sala & Salonæ.

Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, ferri temperatura nobilis.

Salo, filius Mosollam. 1. Par. 9.

Salome, filia Antipatri, Herodis filij.

Salome, mulieris nomen. Marc. 15.

Salomi, pater Ahiud principis filiorum Aser. Num. 34.

Salomith, filia Zorobabel filij Phadaiæ, 1. Par. 3. & 23. Filius Roboam. 2. Par. 11.

Salomon, vel Selomon filius Dauidis, rex Iudææ omnes suæ ætatis homines doctrina antecellens: is Hierosolymis templum ornatissimum extruxit, quod de eius nomine vocatum est.

Salomon, Vngariæ rex, Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingressos fudit, cum Græcis Bulgarisque congressus eos ingenti clade superauit: tandem à Geisa quodam bello ciuili superatus, & regno exutus est, sub annum salutis 1075.

Salon, Strabo. lib. 12. regio Bithyniæ, pascendis bobus idonea. Vnde & Salonensis caseus: Stephano, vrbs Bithyniæ: qui inhabitat, Salonites vel Salonæus. Steph.

Salonç, arum, Steph. vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Asinio Pollione: à qua & filium suũ Saloninum appellauit.

Salonia, Vide Salon.

Salonius, Asinij Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cùm post captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò lauream, pòst etiam consulatum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium, quem à capta ciuitate, Saloniũ vocauit, quem constat natum statim risisse: quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Seruius.

Salphaad, filius Hepher filij Galaad filij Machir filij Manasse. Num. 26. 1. Par. 7. Hebr. Salphaad.

Salpiæ, Ptol. lib. 3. ca. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago. Salapia, Plinio.

Salpina, palus in Apulia, iuxta Salpiam ciuitatem meretricio amore Annibalis inclytam.

Salsulæ, fons Narbonensis Galliæ iuxta Ruscinonem, salsioribus, quàm marinæ sint, aquis defluens. Pomp. libr. 2. vbi est arx munitissima regum Hispaniæ ditionis. Gallicè *Salses*.

Saltiæ, populi iuxta Pontum Euxinum, à veteribus sic dicti, aliter φθειροφάγοι vocantur.

Saltus, pater Adeodati. 2. Reg. 21. 1. Par. 20.

Salu, pater Zamri illius qui cum Madianitide occisus est. Num. 25.

Saluius Iulianus, iurisperitus nobilissimus, temporibus Commodi Cæsaris.

Salus, dea credita, vnde Salutaris porta Romç appellata, ab huius deæ æde, quæ ei proxima fuit.

Salusa, filius Supha filij Helem. 1. Par. 7.

Salyes, populi Occidentales, qui contra Romanos bellum gesserunt, Steph.

Sama, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. Nomen item viri, 1. Par. 8.

Sama, filius Iechoniæ filij Ioachim. 1. Par. 3.

Samaa, frater Dauid, 2. Reg. 21. 1. Par. 6. Filius Meri. 1. Par. 6. 12.

Samaa, filius Macelloth filij Abigabaon. 1. Par. 8. qui 9. dicitur Samaam.

Samachias, nomen viri. 1. Par. 26.

Samad, filius Elphaal filij Mehuſim. 1. Par. 8.

Samaia, ſiue Samaias, pater Semri patris Idaiæ, 1. Para. 4. filius Ioel. 1. Paral. 5. Vir Gabaonites. 1. Par. 12.

Samanei. Vide Brachmanes.

Samaoth, nomen viri. 1. Par. 27.

Samara, promontorium in oceano Orientali, vbi deficit Caucaſus.

Samaraim, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18.

Samarath, filius Semei. 1. Par. 8.

Samaræus, filius Chanaan. Gen. 10. Hic Edeſſam incoluit.

Samaria mons. 3. Reg. 16.

Samaria, vrbs Syriæ inter Iudæam & Galilæam media. Ioſephus libro 3. cap. 2. ab Amri Iſraëlitici populi rege condita, qui Simeron vel Sameron montem à quodam Semer emit: ciuitatémque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine Simeron, ſiue (vt trāſtulit noſter interpres, 3. Reg. 16) Samariam appellauit. Qua deinde reges Iſraëlitarum pro regia vſi ſunt. Aliàs, vt Euſebius teſtatur, Ecthenias eſt dicta. Mox poſt Hircani Iudæorum pontificis expugnationem, ab Herode rege iterum ædificata, atque in honorem Auguſti, Græco vocabulo σεβαστὴ nominata eſt. Stephano quoque Neapolis, Ioſ. 11. 4. Reg. 6. Iſaiæ 7. 20.

Samaria, ſiue Samarias. 1. Parali. 12. 1. Eſd. 10. nomen viri.

Samarobrini, populi in Gallia inter Belgas: quorum præcipua vrbs eſt Samarobrinum, vulgò *S. Quentin* dicta, quam Samara fluuius præterfluit: in qua etiam Cæſar Gallorum concilium indixit.

Samatho, vide Magna.

Sambicus, latro inſignis qui templum Dianæ expilauit in Elide. Quod flagitium cùm fateri nollet, annum integrum grauiſſimis cruciatibus vexatus eſt. Hinc prouerbium, Sambico grauiora pati.

Sambos, vrbs Arabum: Ciues, Sambi, vel Sambitæ. Steph.

Same, es, inſula in mari Ionio, ante Acarnaniam alio nomine Cephalænia dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, vulgò *La Cephalonia*. Vide SAMOS.

Samedi, populi Nomadum. Steph.

Samgar, filius Anath, iudex in Iſraël. Iud. 3.

Samicum, vrbs Triphylliæ. Gentile, Samiceus. Stephano.

Samir, ciuitas in tribu Iuda, in montanis Ephraim, Ioſue 15. Iudic. 10. Nomen viri. 1. Paralip. 24.

Samma, filius Iſai patris Dauid. 1. Reg. 16. qui 1. Paral. 2. dicitur Simma. Filius Rahuel filij Eſau, Gen. 36. 1. Para. 1. Filius Supha filij Helem, 1. Para. 7.

Samma, 1. Par. 2. 8. filius Hebron. Filius item Azaz, 1. Par. 5. 11.

Samma, filius Recem filij Samma. 1. Par. 2. Filius Ezra. 1. Par. 4.

Sāmua, filius Zechur, Numer. 13. Filius Dauid. 1. Par. 3.

Samnites, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quæ regio eſt Italiæ inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Iidem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem à Sabinis deducto. Strabo libr. 5. Ferunt enim Sabinos, cùm aduerſus Vmbros bellum gererent, Marti votum feciſſe, ſi victoria potirentur, ſe illi conſecraturos quicquid eo anno apud ipſos naſceretur. Quare cùm re bene geſta in patriam rediiſſent, cùm reliquum anni totius prouentum, tum etiam filios eo anno natos, Marti conſecraſſe. Quos deinde, cùm adoleuiſſent, duce Tauro in Campaniam ad ſedes nouas quærendas emiſerūt: vbi nullo propemodum negotio eiectis Opicis, ſedes ſuas collocarunt: originiſque ſuæ memores, Sabellos ſeſe, quaſi Sabinorum ſobolem appellarunt. Hi grauiſsima olim bella cum Romanis vario euentu geſſerunt. Sp. Poſthumium conſulem, cum collega, totóque exercitu ad furcas Caudinas locorum anguſtia circunuentos, ex fœdere ſub iugum miſerunt: quam tamen ignominiam Romani non ita multo pòſt magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus viciſsim ſub iugum miſsis. Poſtea cùm ſæpius rebellaſſent, tandem à L. Sylla Dictatore multis præliis fracti, cùm'ne ſic quidem iugum ferre poſſent, funditus ſunt deleti.

Samnites, rex Aegypti. Vide Sammeticus.

Samnium, vrbs Britanniæ. Gentile, Samnius, Sānites: & poſſeſsiuum Samniticus. Steph.

Samogitia, Sarmatiæ regio ad Oceanum.

Samonium, Cretæ inſulæ promontorium, Rhodo aduerſum. Mela lib. 2.

Samorna, Epheſus olim dicta ab vna Amazonū. Vide ſupra in Epheſo ex Stepha. Gentile, Samornæus & Samornius.

Samos, nomen duarum inſularum: quarum altera Ioniæ adiacet è regione Epheſi, ambitu LXXXVII. M. paſſ. Ideo Iunoni conſecrata, quòd in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, ibíque antiquiſsimum fuiſſe Iunonis templum, & ſimulachrum in habitum nubentis figuratum: vbi & ſacra eius anniuerſaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quæ & Same dicta è regione Epiri non procul à ſinu Ambracio, Cephallenia etiā dicitur, breuiſsimo

uiſsimo maris ſpatio ab Actio dirempta.

Samos, ſiue Same, oppidi nomen in eadem inſula, à Romanis diruti. Strabo lib. 10. De Cephallenia verò, quæ eſt tetrapolis, id eſt ciuitates habet quaternas, neque huius temporis nomine dixit, neque vlla de ciuitate, vna tantùm excepta, ſiue Same, ſiue Samo: quod oppidum hodie deletum prorſus eſt. Plinius libro quarto, capite duodecimo, Cephallenia quondam Melæna dicta, XI. M. paſſ. abeſt: circuitu patet XLIII. Same diruta à Romanis adhuc tamen oppida tria habet. Ex his ſatis conſtat, vanam eſſe eorum differentiam, qui inſulam Samon, vrbem verò Samen dicendam contendunt.

Samos, Ioniæ inſula, præſtantiſsimis fictilibus olim fuit celebrata, quæ ab ea vaſa Samia dicebantur.

Samotes, primus Gallorum rex & legumlator, anno à diluuio 252.

Samot nomen viri. 1. Par. 11.

Samothrace, ſiue Samothracia, Stephano inſula maris Aegæi, Thraciæ adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe. Ariſtoteles de Republica Samothraciæ ſcribens, ait eam olim Leucoſiam dictam, deinde Samum (m litera interpoſita) à Sao Mercurij & Rhenes filio: poſtremò Samothraciam alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax, vel Samothracius.

Samonion, promontorium Cretæ.

Samoſata, vrbs Aſiæ ad Euphratem, Straboni libro 14. Luciano alumno nobilis. Stephano vrbs Comagenæ ad Euphratem. Ciuis, Samoſateus.

Samphe, vrbs Phœniciæ. Gentile, Samphæus, Samphirine. In Steph. legendum Sapphirine.

Sampſa, vicus Arabiæ: Gentile, Sampſenus. Significat autem Sampſa Arabice Solem. Stephanus.

Sampſira, vrbs Aegypti. Gentile, Sampſireotes & Sampſirites. Steph.

Samri, nomen viri. 2. Paral. 29. Pater Iedihel. 1. Par. 11.

Samſai, nomen viri. 1. Eſd. 4.

Samſame, nomen loci. 1. Mach. 15.

Samſari, filius Ieroham, 1. Par. 8.

Samſon, vir Hebræus, miro corporis robore præditus, ſed eo fato, vt tandiu robur firmitatémque corporis retineret, quandiu cæſariem, in qua omnis eius vis ſita erat. Itaq; cùm Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam, cuius amore tenebatur, perfeciſſent, vt ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille iniuriam poſtea ſua & hoſtium clade vindicauit: nam cum capillo renaſcente vires redeuntes diſsimulans, à principibus eorum in ampliſsimo quodam triclinio conuiuium agitantibus ludibrij cauſa introductus, columnam quandam totas ædes ſuſcientem complexus, eamque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio euertit, qua ruina & ipſe & inimici eius omnes obruti ſunt. Iudicum 4.

Samuel, Propheta Iudæis quadraginta annos præfuit, eiſque tandem petentibus Saulem regem dedit. 1. Reg. 1. 1. Par. 6.

Samua, filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Par. 14 qui Sammua 1. Par. 3. dicitur, iiſdem conſonantibus & punctis apud Hebræos.

Samydace, vrbs Carmaniæ: Gentile, Samydacenus. Steph.

Samylia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenam & Paridem hoſpitio ſuſcepit: Gentile, Samylianus. Steph.

Sanaballath, Samatiæ præfectus, Alexandro Macedoni cum VIII. millibus ſuorum ſe dedidit, & ab eo impetrauit, vt ſibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit.

Sanan, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Sanates, dicti qui infra ſupráque Romam habitauerunt: quod nomen iis fuit, qui cùm deſeciſſent à Roma, breui pòſt rediere in amicitiam, quaſi pòſt ſanata mente. Itaque XII. tabulis cautum eſt, vt idem iuris eſſet Sanatibus, quod fortibus, id eſt, bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano.

Sanctius, Craſſus Hiſpaniæ rex, portentoſa obeſitate, pace facta cum Abderamo, Saracenorum rege, medicinæ perito, vt ab eo curaretur, Cordubam profectus eſt, ac poſtea rediēs, regnum ſuum, ab Ordonio cognomine Malo occupatum, Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem ſub annum ſalutis 921.

Sanctius Deſideratus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1157.

Sanctius, IIII. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1284.

Sanctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

Sanctius Maior, v. Nauarræ rex, filiis ſuis tribus tria regna diuiſit, Caſtellæ, Nauarræ, & Aragonum.

Sanctorinum, vide Theraſia.

Sandalion, parua regio Piſidiæ: incola, Sandalieus. Steph.

Sandaliotis, Sardinia inſula denominata, ab effigie ſandalij, hoc eſt ſoleæ, quam nōnulli ichnuſam vocant, à ſimilitudine veſtigij, quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandanis, vir quidam Lydus, qui Crœſo ſuadere conatus eſt, ne Perſis bellū inferret. Herod. lib. 2.

Sando, vrbs Italiæ: Gentile, Sandonius. Stephanus.

Sanea, vrbs Indiæ: Gentile, Saneus. Steph.

Sane, vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenem: Gentile, Sanij & Sanæi. Steph.

Sanga, Plin. lib. 4. cap. 20. fluuius Cantabrorum

in Hiſpania citeriori. Eſt etiam ſerui nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius, Ptolemæo & Straboni, fluuius Aſię, alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniámque in Pontum illabens. Ouid. 4. de Ponto Sagarim appellat.

Sangibanus, Alanorum rex, anno ſalutis 453.

Sanina, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir, mons qui & Hermon & Sarion dicitur. Deuter. 3. Ezech. 27. 1. Par. 5. Vocatur & Sion. Deut. 4. Vide Hermon.

Sânaus, lacus de quo Plin. lib. 2. cap. 102. Lacus, inquit, Sannaus in Aſia circunnaſcente abſinthio inficitur. A Ptolemæo Sannis appellatur. Apud Græcos per ſimplex n. ſcribitur.

Sanni, populi, antè Macrones dicti. Strab. libro 10. Vide Macris.

Sannigæ, populi Scythiæ, Abaſigis vicini. Stephanus.

Sannites, vide Samnites.

Santis, vrbs Celtica: Gentile, Santites. Steph.

Santones, ſiue Santoni, populi Galliæ Aquitanicæ, non longè à Tholoſatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus.

Santonum portus, Ptolem. libr. 2. cap. 7. Galliæ vrbs, Gallicè *La Rochelle.*

Saorus, vrbs dicta à Saora nympha. Vide ELEVTHERAE.

Saos, inſula Saiorum. Stephan. Dicuntur autem Saij, qui Sain Aegypti vrbem habitant.

Sapæ, populi Thraciæ, aliàs Sapæi dicti & Sipij (Sinties fortè legendum, vide infrà) poſſeſſiuum Sapaicus. Steph.

Sapæi, vide Sinties & Sapæ.

Saph, nomen gigantis. 2. Reg. 21.

Saphai, nomen proprium gigantis. 1. Paral. 20. qui 2. Reg. 21. dicitur Saph.

Sapham, filius Gad. 1. Par. 5.

Saphan, ſcriba quidam filius Aſalia. 4. Reg. 22.

Saphateni, equi apud Vegetium.

Saphat, Filius Huri, Num. 13. Pater Eliſei. 3. Reg. 19. filius Semeiæ filij Secheniæ, 1. Para. 3. Filius Gad. 1. Par. 5.

Saphatia, ſiue Saphatias, filius Dauid ex Abital, 2. Reg. 3. 1. Par. 3. Filius Rahuel, 1. Par. 9. Vir Aruphites. 1. Par. 12. Vide Ierem. cap. 38. 2. Eſdr. 7.

Saphon, nomen loci. Ioſ. 13.

Sapiri, appellantur (teſte Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Stephan. populi in in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc Sabires dicti.

Sapis, Flaminiæ fluuius, ſubter Senogalliam vrbem Iſauro ſe coniungens.

Sapores, Perſarum rex, notiſsimus cladibus ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis, maximè tamen inſignis victoria de Valeriano imperatore parta: quem bello captum tam miſere habuit, vt quoties currum conſcenderet, eius humeris pedibus inniteretur.

Sapphira, Vxor Ananiæ illius qui deo mentitus, ad verbum Petri mortuus eſt. Act. 5.

Sapphirine, inſula in Arabico ſinu: è qua Sapphirus gemma, Stephan. licet corruptè legatur Samphirine.

Sappho, inſignis Poëtria, carminis inuentrix, quod ab ea Sapphicũ appellatur. Ferunt nonnulli fuiſſe duas hoc nomine, quarum vna Ereſia fuit, eodémque tempore floruit quo Tarquinius Priſcus Romæ regnauit: qua tempeſtate Alcæus etiam & Terpſichorus claruerunt. Ea plectrum prima inuenit, maritum habuit Cercylam ditiſsimum virum ex Andro, ex quo filiam ſuſcepit Clio nomine. Scripſit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrammata, Elegias, Iambos & Monodias: carmini Sapphico, cuius inuentrix fuit, dedit nomen. Sunt qui aliam dicunt fuiſſe Leſbiam, ſiue, vt alij tradunt, Mitilenæam, poëtriam quoque longè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripſit & alia multa apud Græcos, vt immeritò non inter Lyricos poëtas annumeretur. De huius morte memoriæ proditum eſt, quòd cùm à Phaone, quem miſerè deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leucade ſeſe in mare præcipitauerit. Vtracunque fuerit, vnam tantum commendant Latini poëtæ. Extat epiſtola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.

Sara, vxor Abraham. Gen. 17.

Sara, Gen. 46. Num. 26. 1. Paral. 7. Filia Aſer filij Iacob.

Sara, ſiue Saraa. Ioſue 19. Iudic. 13. 16. 2. Eſd. 11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea Ioſ. 15. dicitur.

Sara. 1. Par. 7. Filia Ephraim.

Sarabias, ſiue Sarabias, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Saraca, Ptol. lib. 6. cap. 2. oppidum in Mediterraneis Mediæ. Eſt & eidem lib. 5. cap. 10. Saracæ ciuitas in Colchide, Stephano regio eſt Arabiæ poſt Nabathæos: Incolæ, Saraceni. Vide Sarraceni.

Saraceni, vide Sarraceni & Saraca.

Sarai, vxor Abraham, Gen. 11. Filia Aran fratris mariti ſui, quæ & Ieſcha ibidem dicitur: dicta eſt & Sara.

Saraia, ſiue Saraias, filius Cenez. 1. Paral. 4. 6. 2. Reg. 8. Filius Eziel, Ieremiæ 36. 4. Reg. 25. 1. Par. 6. 1. Eſd. 2.

Sarapis, inſula in ſinu Indico. Gentile, Sarapites. Stephan.

Sarapta, vide Sarepta.

Sarar, pater Ahiam, 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. dicitur Sachar.

Saraſar, filius Sennacherib, 4. Reg. 19. Iſa. 37. Principis cuiuſdam nomen, Zach. 7.

Saraſtes, populi, vide Sarnul: ſed meliùs Sarraſtes.

Sarath-asar, ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphegor. Ios. 13. Heb. Sarath-asahar.

Sarathi, nomen viri, 1. Par. 4.

Sardanapalus, vltimus Assyriorum rex, trigesimus à Nino, omni libidinis, mollitiæque genere effœminatissimus: adeò vt non erubuerit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciuia anteire. Quamobrem indignum rati Assyrij tali fœminæ parere, duce Arbace desciscentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus, in regiam se recepit, & extructa pyra, rebúsque omnibus clarissimis eò congestis, seipsum vnà cum regia combussit.

Sardanis, Vide Saudanis.

Sardemisos, Tauri montis promõtorium, quod inter Lyciam & Pamphyliam in nostrum pelagus imminet. Plin. cap. 27. lib. 5.

Sardenus, à Sardo vrbe Illyriæ.

Sardessus, vrbs Lyciæ prope Lyrnessum, vbi Sardesius Iupiter colitur. Steph.

Sardinia, insula in mari Ligustico, à Corsicæ extremis nouem tantùm millium passuum freto dirempta, ab Austro Libyco mari abluta: ita dicta à Sardo Herculis filio (sicut Strabo & Solinus scribunt) qui è Libya veniens, cum multitudine colonorum, insulam occupauit, mutatóque nomine Sardiniam appellauit, cùm antea Sandaliotis appellaretur, ab effigie soleæ, quam Græci σανδάλιον vocant: & Ichnusa, à similitudine vestigij, quod Græcè dicitur ἴχνος. Huius latitudo est millium passuum nonagintaocto, longitudo ducentorum viginti: quanquam alij stadia multa adiiciant. Habet hæc insula à Septentrione montes editissimos, qui prohibent quò minus à Borea possit perflari: quò fit vt aëris pestilentiæ maximè sit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, meminisse cum debere, in Sardinia se esse: & alibi Tigellium quendam Sardum hominem esse ait patria sua pestilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam saluberrimo loco pestilentissimum opponit, Nullo (ait) fata loco possis excludere: cum mors.

Venerit, in medio Tybure Sardinia est.

Mirum, in ea insula neque lupum gigni, neque serpentem reperiri. Habet ciuitates multas: sed omnium præclarissima Calaris est, Austrum spectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piscatio est. In qua diu Augustini ossa tandiu conquieuere, quoad ab Heliprando rege Papiam translata sunt. Hæc ciuitas Iole à priscis appellabatur, ab Ioleïla, quam Hercules perditissimè amauit. Insulam Pœni occupauere, sed à Romanis expulsi, tandem primo bello Punico amisere. A Sardinia Sardus, Sardous, & Sardiensis, adiectiua fiunt. Multa in ea insula insignia sunt, at nihil magis quàm quæ adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione scriptorum meminit Erasmus in Chiliad. Mela angustiùs spectare eam in ortum, quàm occasum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuersum autem vbique spatiosiorem esse, quàm Corsica sit, etiam tractu quo latissima est. Fertilissima est frumenti. Huius insulæ incolæ ob insignem vilitatem nequitiámque in prouerbium abierunt. Sardoa lex in otiosos constituta est, quæ pœnas ignauiæ & socordiæ infligebat & vnumquenque laborum, victus totiúsque vitæ rationem reddere cogebat. Autor Sextus Aelianus de varia historia.

Sardes, Sardium, vrbs Lydiæ insignis, ad Tmoli montis latus sita, Crœsi olim regia. In ea Ecclesia fuit vna ex septem Asiæ, quarum Ioannes memmit. Ciuis, Sardianus: possessiuum, Sardianicus.

Sardo, quæ Latinis Sardinia.

Sardonici, montes Liburniæ, Ptolemæus libro secundo, capite 17. Vulgò *Muranai*. Vide Scardona.

Sardous, a, um, possessiuum à Sardinia, vide suprà Sardinia.

Sardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt nominatam.

Sardus, vrbs Illyriæ: Ciuis, Sardenus. Steph.

Sarea olim vocabatur Cappadocia. Stephan. in Cabasso.

Sarea, vrbs tribus Iudæ siue Dan. Ios. 15. Eadem quæ & Sara siue Saraa dicitur.

Sares, filius Thaneiumeth. Iere. 40.

Sarebias, nomen viri, 2. Esd. 9.

Sared, filius Zabulon. Gen. 46.

Sareda, patria regis Ieroboam, 3. Reg. 11.

Saredatha, nomen loci, 2. Par. 4.

Sareptha, Plinio libro 5. cap. 29. vrbs Sydoniorum, vbi diuinus vates Helias elurientem viduam miraculo pauisse creditur. Hinc Sareptanus, a, um.

Sares, frater Phares filij Machir. 1. Paralipomenon 7.

Sargacæ, populi, Pompo. iuxta Mœotidem, quorum oppida Murmetion, Ponticapæum, Theodosia, Hermisium.

Sargantha, vrbs Iberiæ: Gentile, Sarganthenus. Steph.

Sargãtis, vrbs & arx in Aegypto. Ciuis, Sargantites. Steph.

Sargapise, Tamyris filius, à Cyro rege Persarum captus, cùm manicas & brachiorum vincula eximi sibi impetrasset, seipsum interfecit. Herodotus.

Sargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti, Isaiæ 20.

Saria, filius Asel, 1. Par. 8. 9. Hebr. Saria.

Saria, vide Sarea.

Sarias, Idem quod Sareas.

Saricha, vrbs Cappadociæ: Gentile, Sarichenus, aut Saricheus.

Sarid, terminus Zabuloniæ tribus. Ioſ. 19.

Sarinenſem portum deſcripſit Claudianus: idem forte Saronicus infrà dicitur.

Sarion, mons, à Sidoniis ſic vocatus, quem Amorrhæi Sanir vocant. Deuter. 3. Vide Sanir & Hermon.

Sarmantus Rom. eques ſcurrilitate notiſsimus ſub Auguſto Cæſare. Alias Sarmentus.

Sarmatia, regio latiſsima, ab ipſis Germaniæ finibus, & Viſtula amne in Hircaniam vſque extenſa: cuius incolæ Sarmatæ, ſiue Græco nomine Sauromatæ dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuio diuiſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, Europæa: quæ Ortum, Aſiatica cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quem Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem: à Meridie Iazygas Metanaſtas: ab Ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiam Aſiaticam & Tanain fluuium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab Ortu Hyrcania terminatur: à Septentrione terra incognita: ab Occaſu Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuio: à Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autem vtraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim clauſtris pro domibus vtentes, qui inde Hamaxobij dicuntur: partim rapto viuentes, ſanguineque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes paſcuntur lacte equino, vnde quidam eos ἱπποπόλγες, hoc eſt equarum mulſores: alij γαλακτοφάγες, hoc eſt, lacte veſcentes. Sunt etiam quidam interius habitantes, qui ſanguinem equinum lacte miſtum potant, quos vocat Gelonos Virgilius 3. Georgicorum.

Item Sarmatæ alij ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta, è cruris venis aluntur. Alij etiam qui pro victimis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſius vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur, alij qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur anthropophagi, ἀπὸ τῦ φαγεῖν τὰς ἀνθρώπους, hoc eſt ab hominibus edendis. Hi, vt author eſt Mela libro ſecundo, auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob fœua hyemis admodum aſsiduæ demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant. Totum brachati corpus, & niſi qua vident, etiam ora veſtiti. Plinius libro 4. cap. 12. & Strabo libro 11. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum, σαῦρος enim lacerta eſt, ὄμμα oculus. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus.

Sarnus fluuius Campaniæ, in Sarno monte naſcens inter Pompeianum agrum & Salernum, iuxta oppidum in Sarni montis radicibus poſitum, primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt, deinde coactis rupibus, Veſæuum montem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit.

Sarnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Sarnuſius. Stephanus.

Saro, nauta quidam, qui moribus ſuis inelegantibus & inurbanis prouerbio locum fecit, Sarone magis nauticus.

Sarohen, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 19.

Saron, ſiue Sorona, regio, teſte Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis, Cæſarea vſque ad Ioppen ſe extendens. Hæc pinguis & fertiliſsima eſt, 1. Par. 27. Iſaiæ 33. Act. 9. Eſt & vrbis nomen in qua filij Gad habitauerunt, 1. Par. 5.

Saron, locus Trœzenis: vnde Saronius & Saronicus. Steph.

Saronia, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs.

Saronicus, portus in Achaia, ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus ſinum facit Saronicum. Plinius quoque libro 4. capite 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone deo marino. Nam Saronem fuiſſe regem, qui illi Aſclepiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. Vide Sarienſis & Saron.

Saronites, nomen viri. 1. Par. 27.

Sarpedon, Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia, vt eſt author Homerus 16. Iliados: aut, vt Herodotus tradit in Polymneia, ciuſdem Iouis filius ex Europa, frater Minois. Hic cùm Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus, Priamo ſuppetias tulit aduerſus Græcos: vbi cùm multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem eius Iouis iuſſu ab Apolline à medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſióque reſperſum liquore, ac regia indutum veſte, ad ſepulturam ſuis reſtitutum.

Sarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquando regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Pamphylia diſtinguit. Pomponius libro 1. in deſcriptione Ciliciæ. Steph. vrbs eſt Thraciæ. Gentile, Sarpedonius.

Sarpedonia petra, Vide Melas Pontus.

Sarra, vrbs in Phœnicia deinde Tyrus dicta, à piſce

àpiſce quodam qui illic abundat, quem Sar ap pellant, ex cuius ſanguine ſericũ in purpuram tingebatur. Inde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ.

Sarraca, nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in ſelici Arabia. Vide Saraca per ſimplex r.

Sarraceni, populi poſt Nabatheos, à Sarraca (vt Stephanus inquit) quæ eſt pars Arabiæ. Vide Saraca. Horum mores ſic deſcribit Aelianus. Omnes, inquit, pari ſorte ſunt bellatores ſeminudi, coloratis ſagulis pube tenus amicti, equorum adiumento pernicium, graciliúmque camelorum per diuerſa reptantes in tranquillis vel turbidis rebus. Nec eorum quiſquam ſtiuam apprehendit vel arborem colit, aut arua ſubigendo victum quæritat: ſed errant ſemper ſine lare, ſine ſedibus fixis, aut legibus. Vita eſt illis ſemper in fuga vxoréſque mercenariæ, conductæ ad tempus ex pacto. Atque, vt ſit ſpecies matrimonij, dotis nomine futura coniux haſtam & tabernaculum offert marito. Vide reliqua.

Sarraſtes, populi circa Sarnum fluuium.

Sarſachim, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39.

Sarſina, vetus ciuitas in Aemilia, vberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poëtæ patriam faciunt, indéque Sarſinatem dictum volunt. Quanquam non deſunt ex eruditioribus, qui Farſinatem dicere malint.

Sarte dicitur vrbs iuxta Athō: Gentile, Sartæus. Steph.

Sarthan, vel Sarthana locus non procul à Iezrahele. 3. Reg. 4. 7.

Sarug, filius Reu. Gen. 11. Luc. 3.

Saruia, mater Abiſai, filia Iſai patris Dauid. 1. Reg. 26. 1. Par. 2.

Sarus fluuius, Vide Rhœxus ſuprà.

Saſabahar, princeps in tribu Iudæ. 1. Eſd. 1. & annumerauit ea Saſabahar principi Iudæ, &c.

Saſagazi, Eunuchus regis Aſſueri. Eſth. 2. Hebr. Saaſagaz.

Saſon, inſula inter Epirum & Brũduſium, quinque ab vtroque millia paſſuum diſtans. Strabo libr. 6. Eſt & fluuius in mare Adriaticum influens.

Saſſina, Vide SARSINA.

Satagitæ, populi in Aſia Scythica, vt lib. 4. teſtatur Herodotus: alias cum y in penult.

Satala, vrbs Armeniæ: Gentile, Satalæus. Steph.

Satarchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta Mœotidem: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argenti vſu, ſe à publica auaritia abdicarunt.

Hi bellicoſiſſimi ſunt: de quibus Valerius Flaccus libr. 6. Iaxamatæ, Torinique & Haui crine Satarchæ.

Sataſpes, Perſa Theaſpis filius, à Xerxe rege cruci adfixus eſt, quòd Zopyri filij Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quódque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat. Herodotus lib. 4.

Saticuli, populi Campaniæ, moribus aſperi, de quibus Virg. lib. 7. Paritérque Saticulus aſper.

Satnium mons, apud Lycophronem αἱ Θίβεις οἰκήσουσι Σατνίου τ' ὄρος. Steph.

Satorchæi, inquit Stephanus, inhabitaſſe dicuntur Traphas regionem, iuxta Mœotin paludem.

Satra, vrbs Cretæ Eleutherina deinde dicta. Ciuis, Satræus. Steph. Vide ELEVTHERINA.

Satræ, populi Græcorum in litoribus Thraciæ. Herodot. lib. 7.

Satria, vrbs Italiæ. Gentile, Satrianus.

Satrocentæ, populi Thraciæ. Steph.

Satricula, oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbis 439.

Satricum oppidum in Italia, à Camillo cos. captum, anno vrbis 370.

Satron, Rex Galliæ, anno à diluuio 350. is primus publica literarum ſtudia inſtituit.

Saturæ palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios, XXIII. olim vrbium locus, vt ex Mutiani ſententia tradit Plinius libro 3. capite 5. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat, vbi & & nauibus traiiciebatur, inter Appij Forum & Tarracinam.

Saturium, ſiue Satureium, Stephano, vrbs Calabriæ, non procul à Tarento. Hinc Satureianus, à, um. Quidam etiam Satyrum ſcribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

Saturnalia, feſta ſeptem, ſeu quinque dierum, menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthesin veſtem ſumebãt, ſeruiſque diſcumbentibus inſeruiebant: muneráque vltrò citróque mitti, remittíque ſolebant. Hinc Saturnalitius, a, um.

Saturnia, oppidum Latij, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, naui in Italiam fuiſſe aduectum, Ianúmque, qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuiſſe: ciúſque beneficij memorem Ianum in partem regni eum ſuſcepiſſe: duóque ab iis oppida condita fuiſſe, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Editiora etiam loca, (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerũt. Σατόρνια, inquit Stephanus, Italia primum dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri eſt.

Saturniana colonia, Tuſcorum vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturniani, hæretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos Angelos ſeptem, præter conſcientiam Dei patris feciſſe dicebant.

Saturninus, mons quondã dicebatur, qui poſtea Tarpeius. Eſt & Gentile Saturnia. Steph.

Saturninus, Syriæ præfectus, anno vrbis 749.

L. Saturninus, homo seditiosus, cùm Trib. pleb. legem Agrariam per vim ferre vellet, itáque cùm suæ factionis hominibus sibi adiunctis Capitolium occupasset, iussu Senatus est interfectus.

Saturninus, Antiochenus hæreticus, verâ Christi humanitatem pernegabat: vixit autem sub annum salutis 134.

Saturnus, Cœli & Vestæ filius, qui Opem sororem suam matrimonio sibi coniunxit, & patri Cœlo virilia execuit: ex quibus in mare abiectis, spumiq; agitatis nata est Venus, quæ inde dicta est Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cùm parenti, vti par erat, succedere deberet, animaduertens tamen matrem sororésque in Saturnum proniores esse, iure suo ille cessit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem masculam tolleret, sed regnum ad suam stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos suos masculos, vbi primùm nati essent, deuorabat. Verùm cùm Ops vno partu Iouem ac Iunonem edidisset, Iunonem quidem Saturno ostendit, Iouem verò clam nutriendum ablegauit, adhibitis interim Corybantibus, qui cymbalorum, tympanorúmque pulsu obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cùm ille puerum deposceret, vt & ipsum deuoraret, Ops lapidem ostendit pannis inuolutum, eúmque partu illo ab se editum simulabat: quem ille acceptum sine mora deuorauit. Post hæc cùm & Neptunũ illa peperisset, eum quoque clam Saturno educandum curauit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rursus Saturno ostendit, Plutonem autem abscondit. Vetùm detecta tandem fraude, cùm Titan resciuisset, fratri prolem masculam esse, suósque ea ratione regni successione pulsos esse, vna cum filiis, qui Titanes à patre cognominabantur, bellum aduersus Saturnum suscepit: cuius exitus is fuit, vt victoria potitus Titan, Saturnum, Opémque vtriusque sororem, in potestatem suam redactos, muro incluserit, donec Iupiter adultus, deuictis Titanibus eos liberauit. Post hæc Saturnus cùm ex oraculo didicisset, fore, vt à filiis regno pelleretur, cùm ob hoc Iouí insidias instrueret, ab eo regno pulsus, in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiæ Latium dictum est. Hoc regnante ætatem auream fuisse fabulantur, terrámque sua sponte expertem vomeris & aratri peperisse fruges, communésque id temporis, & nullis diuisas limitibus agrorum possessiones fuisse. Philosophi interpretantur Saturnum Cronon, veluti à satietate intellectus, eò quòd Græce satietas κόρος, intellectus verò siue mens, νοῦς dicitur, vt sit nomẽ compositum Saturnus, ex prima parte Latina & posteriore Græca, ipsa satietas mentis. Sunt qui Saturnum à satu deducant, quoniam peritiam ruris & satorum omnium primus edocuisse fertur. Quidam à verbo quod Græci dicunt σάθην, quo virilia significantur, quòd patris pudẽda abscidisse, atque in mare proiecisse dicitur. Hinc Saturnius, nia, nium, vt Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni. Versus quoque, quos olim Fauni vatésque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Satyri, syluarum numina habita sunt, Syluanis & Faunis simillima, humano capite, sed cornuto, pedibus caprinis, toto corpore villoso, syluarum latebris gaudentia, lasciua in primis & in Venerem prociuia: vnde & Satyri dicti putantur à membro virili, quòd σάθην, prisci Græci appellabant.

Satyrorum insulæ, sunt tres contra Indiam, extra Gangen sitæ, Ptol. lib. 7. cap. 2. quas qui habitant caudas habere dicuntur, quales satyri pinguntur.

Satyrus, fluuij nomẽ in Aquitania. Lucanus li. 1.

Satyrus apud Græcos histrio qui Demosthenis lingua præpediti, ac propterea ingrati populo, sic formauit vocem, vt non prior Demosthenes, sed alter videretur. Author Plutarch.

Satyrus, vir quidam sanctissimus, qui quum nullis tormentis, nullisque cruciatibus ab orthoxæ fidei cultu auocari posset, leonibus deuorandus traditus est, Valeriani & Galeni temporibus sub præside Tauurtio. Volat.

Saua, vicus Arabiæ fœlicis: incolæ, Saueni.

Saue, ciuitas siue vallis. Genes. 14. quæ & Vallis regis ibidem dicitur.

Saul, sextus rex in Edom, qui fuit ex Rohoboth: Gen. 36. Filius item Simeonis filij Iacob. Gen. 46. 1. Par. 4. 6. Filius postremò Cis, rex primus Israelitarum. 1. Reg. 9.

Saulus, dicebatur Paulus Apostolus ante conuersionem. Act. 7.

Saunis, vrbs Arabiæ. Steph.

Saunite, vide Samnites.

Sauo, fluuius in finibus Campaniæ. Plin. libr. 3. cap. 5.

Sauona, Ptol. lib. 3. cap. 1. Sabbatium Plinio. Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notissima: hodie Genuensium ditionis: vulgò *Sauone*.

Saura, vrbs Samnitum: Gentile, Sauramis.

Sauromatæ, populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alij Asiatici sunt, alij Europæi, Tanai fluuio discreti. Vide Sarmata.

Saurus, nobilis statuarius, cuius opera commemorat Plin. lib. 36. cap. 5.

Saus, vide Saos.

Saxo, Grammaticus rerum Danicarum scriptor notissimus.

Saxoforatum, Volaterrano. Vide SAXVM FERRATVM.

Saxones, illustres Alemaniæ populi qui Angelę teginæ auspicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non longè à Cimbris in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuiis constituit lib. 3. cap. 1. Steph. collocat eos in Cimbrica Chersoneso.

Saxum ferratum, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus situm, ita appellatum à ferro, propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuisse earum reliquiæ ostendunt. Sentinum à veteribus dicebatur, à Sentino amne iuxta mœnia labente, quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum est duorum virorum ortu, Bartholi scilicet & Alexandri. Quorum prior Cæsareatum legum interpretatione clarissimus, alter in sacris literis eminentissimus, qui cùm in omni doctrinæ genere, vitæque sanctimonia summus haberetur, Augustinianæ religioni magno omnium cõsensu, præfectus est, nec multò post rebus præclaris gestis cardinalis insignibus, à Pio pontifice maximo decoratus: alio nomine Saxoforatum. Vide SENTINVM.

S C

Scabala, regio Eretriensium. Gentile, Scabalęus. Stephanus.

Scadorna, insula in mari Adriatico, adiacens Illyrico, (vt Ptolemęus lib. 2. refert) In ea sunt duę vrbes, Colentum & Arba.

Scæa, vrbis Troianæ porta, fatali Laomedontis sepulchro nobilitata: ita dicta (vt Grammaticis placet) quòd ad sinistrum, hoc est, Occidentale vrbis latus sita esset. In Augurum enim disciplina, quæ Ortum spectant, dextra: quæ Occasum sinistra dicuntur. Strabo tamen lib. 13. videtur sentire Scææ portæ nomen, à Scæis Thraciæ populis sumptum fuisse, cum quibus Troianos multa nomina communia habuisse ostendit Virg. 3. Aeneid.

–Et arentem Xanthi cognomine riuum
Agnosco, Scææque amplector limina portæ.

Scæi, sunt Thraces populi. Scęus amnis, & Scęus murus Stephano populi inter Troadē & Thraciam.

Scænopegia erant Tabernaculorum festa in quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad similitudinem eorum in quibus habitabant, quum peruagarentur Aegyptum.

Scæua, miles Cæsaris fortissimus, qui apud Dyrrhachium, magna Pompeianorum vi oppugnatus, multisque vulneribus acceptis, adducta tamen non potuit, vt castelli sibi commissi custodiam desereret. Lucan. lib. 5.

Scæuola, Q. Mutij cognomen, inde tractum, quod ex quo in Porsenæ castris dextram exussisset, eius loco sinistra fuerit vsus. σκαιὰν enim Græci sinistram vocant. Vnde Scæuæ, & per diminutionem Scæuolæ dicti sunt, qui sinistra dextræ loco vterentur. Vide MVTIVS.

Scalauiscus, Ptol. libr. 2. cap. 5. Lusitaniæ ciuitas, antea Iulium præsidium, siue turris Iulia: hodie Trosilium: vulgò *Trugillo*.

Scalde, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæsaris commentariis notissimus. De quo Plin. libr. 4. capite 17.

Scamander, fluuius Troię ex Ida monte defluēs, quem Hesiodus θεῖον σκάμανδρον, id est, diuinum Scamandrum appellat. Antea Xauthus dicebatur: quod & Homerus innuit, cùm eum ab hominibus quidem Scamandrium, à diis verò Xanthum vocari ait, suo more vetustiorem appellationem diis, recentiorem hominibus assignans. In hoc fluuio sponsæ iam nupturæ sese abluebant, Scamandrum nominatim his verbis inuocantes, λαβέ μου Σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. Qua occasione vsus Cimon quidam Athenienſis, cùm generosæ puellæ amore teneretur, quæ iam viro desponsata erat, in Scamandri virgultis sese occultauit, capútque arundine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carmenque solenne caneret, Scamandrum, vt virginitatem suam acciperet, inuocans: Cimon è virgultis prosiliens, Ego verò (inquit) accipio lubens: virginémque in ripam intulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hæc de re plura in Epistolis Aeschinis.

Scamāder, Filius Hectoris & Andromaches, quē tamen Troiani Astyanacta, hoc est, ciuitatis principem vocare maluerunt, Hectori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortissimè fuerat defensum. Hom. Iliad. 5.

Scamandria, Plin. li. 4. ca. 30. vrbs Troadis parua, à portu Ilij patum remota.

Scamandrus. Vide SCAMANDER.

Scambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

Scandia, nauale in Cytheris. Steph. ex Pauli libr. tertio.

Scandinauia, insula Oceani septentrionalis, sed Plin. lib. 4. cap. 13. insulam Ponti, incompertæ magnitudinis esse scribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

Scaptensula, locus in Macedonia, Festo dictus à σκάπτω, id est, effodio. Nam argentum illic fodi solebat. Steph.

Scaptesyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thasi: Gentile, Scaptesylitæ.

Scaptia, Plin. lib. 3. ca. 5. oppidum in Latio, à quo Scaptia tribus vocitata est.

Scardamilites. Vide CARDAMYLA.

Scardona, Ptol. libr. 2. cap. 17. Liburniæ vrbs, hodie *Scardo*. Vide SARDONICI.

Scari, vrbs Lyciæ, Gentile similiter. Est etiā fons quidam sacer, &c. Steph.

Scarphe, vrbs Eubœę, Eteoneus prius dicta Steph.

Scarphea,

Scarphea, vrbs Locridis prope Thermopylas, à Scarphea nominata. Gentilia, Scarpheus, Scarpheius, Scarphæus, Scarphius.

Scatinia lex, à Scatinio latore nomen accepit: qua præposteræ veneris vsus coërcebatur. Iuuenal. Satyra 2.

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Aemilius Scaurus nobilis & pauper, sed eloquentia sua gloriam peperit. Consul Ligures & Cantiscos domuit, atque triuniphauit. Censor viam Aemiliam strauit, pontem Aemilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium suum, quòd in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum venire vetuit. adolescens verecundiæ ignominia pressus, mortem sibi conscivit. Plin. rursus de eo, Scaurus (inquit) à Varjo Tribuno plebis repetundarum accusatus & absolutus. Salustius in Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed vitia sua callidè occultans, cùm esset vir consularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & à seditione Adherbalis amoueret.

Scaurus alter, superioris filius, de cuius ædilitate Plin. lib. 34. cap. 7.

Scaurus Aurelius legatus, à Cimbris fuso exercitu captus est: & cùm ad consilium ab his euocatus, eos deterreret, ne Alpes transirent, Italiâ petiturî, eò quòd diceret Romanos vinci minimè posse, à Bolo rege, feroci iuuene occisus est. Liu. lib. LXVII.

Scedasus vir inter Bœotios ditissimus, cuius filias Hipponem & Miletiam quum impudici adolescentes per vim constuprassent, ac demũ occultandi sceleris causa in puteum demersissent: Scedasus pater impatiens mœroris, ad earum tumulos seipsum confecit.

Scempsa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempsæus. Stephanus.

Scenæ, vrbs Persica insignis: Ciues, Scenitæ. Ex Strab. lib. 3. vide SCENITAE.

Scenici ludi dicti à scena, in qua celebrabantur, à Theatricis actoribus instituti sunt ob pestilentiam, accitis ex Hetruria histrionibus ad tibicinis modos saltantibus. ludi scenici fiebãt in Theatris: venationes & gladiatorij in Amphitheatris.

Scenitæ, populi Arabiæ felicis, Plin. libr. 6. cap. 28, vagi, & à tabernaculis cognominati, ciliciis metantur vbi hbuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ causam nominis inde ducunt, quòd tentoriis succedunt, nec alias domos habent. Ipsis autem tentoria cilicina sunt. Ita nuncupantur velamenta, è caprarum pilis tecta. Præterea carnibus suillis abstinent. Sanè hoc animalis genus, si inuectũ illò fuerit, moritur illico. vide SCENAE.

Scepsij Daunotichitæ nominantur apud Steph.

Scepsis, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Aeneæ regiam tradunt. Hinc Scepsius, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artẽ memoriæ consummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem exposuit. Stephan. vrbs Troica. Xenophonti rerum Græcarum libro 3. sic dicta, quòd illic Rhea finxerit se lapidem pro filio peperisse. Gentile, Scepsius. Stephan. Est & Plinio libro 5. capite 30. vrbs Aeolidis.

Scerdiletus, Illyrij rex, anno salutis 334.

Sceua, vir Iudæus. Act. 19.

Schangar vi. filius Aemath stimulo bouis D C. Philistinorum percussit, liberauitque Israël, regnauit annum vnum, anno mundi 2658. Ioseph. lib. 5. cap. 3.

Scheria, vocata est olim Phæacia, eò quòd Ceres metuens, ne fluuij ex continente influentes continenti eam adungerent, Neptunum rogauerit vt amnes auerteret: quo facto non amplius Drepane, sed Scheria vocata est. Gentile, Scherieus: Incolæ, Scherij vel Phæaces. Steph.

Schinis, aliàs Scinis, latro insignis, à Theseo dilaniatus. De quo Pausanias in Corinthiacis. In Isthmi initio locus est, vbi Schinis latro apprehensas piceas in terram flectebat, & quos pugna vicisset, hos alligatos sinebat in aërem efferri: quocirca cùm vtraque arbor alligatum ad se traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partem, sed vtrinque pariter conueller et, eueniebat, vt qui alligatus esset, lacerare tur. Eodem pacto ipsum quoque Schinin Theseus dilaniauit, viámque, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infestam, tutam reddidit. Hactenus Pausanias.

Schinusa, Plin. lib. 4. capite 12. insula vna ex Sporadibus.

Schineben, Vide SEVRGVM.

Schinussa, insula Phocidis. Gentile, Schinussius, & Schinussæus. Steph.

Schitæ, populi, Palæstinam vsque penetrarunt, Asiam occuparunt, Aegyptum molestarunt, Asianis annos XXXII. imperarunt. Herodot. libro 1.

Schœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantæ, vxoris Hippomenis: quæ inde patronymico nomine Schœneis à Poëtis appellatur.

Schœnos, vrbs Bœotiæ, à Schœno Atalãtę patre sic appellata.

Schœnus, untis, flumen Athenis proximum (inquit Strabo) à iuncis dictum. Proindéque iuncosos in Hispania campos Schenuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant. Schœnus Steph. parua regio est Arcadiæ, à iuncis dicta: locus enim est palustris: vel à Schœneo Atalantę patre. Ciuis, Schœneius, quod & conditoris nomen est, & fluuij, à Schœneo Atamantis filio. Est & Plin. lib. 4. cap. 7. portus & oppidum Atticæ regionis.

Scia,

Scia, oppidum Eubœæ. Steph.

Sciapodes, Stephano, populi Aethiopiæ quasi vmbripedes: alias Sciopedes. Plinius libro 7. capite 2. Hominum genus qui Monoscelli vocarentur singulis cruribus, miræ pernicitatis ad saltum, eosdémque Sciapodas vocari, quòd in maiori æstu humi iacentes resupini, vmbra pedum se protegant: non eos à Troglodytis abesse: rursúsque ab his Occidentem versus quosdam sine ceruice, oculos in humeris habentes.

Scias, regio Arcadiæ: Gentile, Sciates. Steph.

Sciathos, insula in Aegæo. Steph. Eubœæ insula: Gentile, Sciathius. Vide SCHYATHOS.

Scidros, vrbs Italiæ: Gentile, Scidranus. Steph.

Scillus, vrbs Triphyliæ. Hinc Scillusius, Scillutius & Scillantius. Steph.

Scilurus, vide Scylurus: quanquam melius per rota.

Scinis, latro crudelissimus Corinthius, qui arbores complicabat, hisque alligabat hominum brachia, vt sublime redeuntes laceta membra discerperent. Propert. lib. 3.

Arboreásque cruces Scinis & non hospita Graiis
Sara, & curuatas in sua fata trabes.

Scione, Plin. lib. 4. cap. 10. oppidum Macedoniæ in sinu Thermaico: Stephano, vrbs Thraciæ, vbi fertur Troianas captiuas, ne abducerentur à Græcis pro ancillis, incendisse naues: quibus illos destitutos necessariò mansisse, & vrbem Scionem habitasse. Ciuis, Scionæus & Scioneus.

Sciopodes, Vide Sciapodes.

Scipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 1. Georg.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teste Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, què Scipionem grãmatici appellant. P. Cornelius Scipio, cum quo primùm imperatore Annibal signa in Italia contulit. Is cùm multas esset in Hispania victorias consecutus, réisque gessisset memoratu dignas, demum in quodam prælio aduersus hostes inito, dum se offert, vbi plurimùm periculi erat, subito occiditur. Liuius.

Scipio Africanus, huius filius; cuius vitam ac res gestas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere, puer certis diei horis secretum templi petere solebat, putabatúrque apud vulgus cùm Ioue loqui: annum agens decimum septimum, à patre in castra ductus est principio belli Punici secundi. Constátque iam tunc in congressu Annibalis primò circunuentum ab hostibus, ac saucium patrem liberasse, vt sunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hispania cùm Carthaginenses vicisset, nouámque Carthaginem cepisset, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit.

Scipio Aemilianus qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Aemilij Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas vrbes populo Romano inimicissimas euertit, tandem immatura ætate domi suæ dormiens interfectus est, non sine suspicione dolo id Gracchorum factum.

Scipio Nasica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hispania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus, matrem deûm tunc primùm aduectam, apúdque virum optimum ex oraculo diuertentem hospitio excepit. Cùm aduersus auspicia consulem se à Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicauit. Censor statuas, quas sibi consul quisque in foro per ambitionem ponebat, sustulit. Consul Delminium Dalmatiæ vrbem, superauit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recusauit. Eloquentia primus, iuris consultissimus, ingenio sapientissimus fuit: vnde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter similitudinem Suarij cuiusdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeiis admodum gratus, dignúsque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impensa. Asses ergo contulit populus, ac funus elocauit: quáque præferebatur, flores è prolpectu omni sparsit. Hactenus Plin. lib. 21. cap. 3. Scipio, Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt: inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis describitur, Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui si corpore valuisset, in primis esset habitus distertus. Indicant tum orationculæ, tum historia quædam Græca scripta de Casina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil sanè de eo se compertum habere dicit, nisi eum præturam gessisse, & in ea consequenda, à Circeio patris scriba adiutum fuisse.

Scipio, Pompeij Magni socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refouentes in Africam se recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege adscito. Qui primò fœliciter aduersus Cæsarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem, è Corneliorũ familia, alioquin virum despectissimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quòd cognosceret aduersarios vetusto quodam confidere vaticinio, vt semper in Africa vincere fatale Scipionum generi foret. Plutarch. in Cæsar.

Scira erãt festa Atheniensibus peculiaria in quibus vmbracula & Scenę fiebat: de qbus Gyraldus copiosè in libro de annis & mensibus.

Sciraphion, locus vbi conueniebant, qui tesseris ludebant

ludebant, vt videtur Steph.

Sciri, populi Galatiæ: Gentile, Scirieus, vel Scireus. Steph.

Scirtis, docecapolis Cariæ: qui habitant, Scirita. Stepha. A Sciro & Arcadiæ vico Scirítæ dicuntur.

Scironides petræ apud Sunium. Strabo ab initio ferè lib. 9. Post Cromionem igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ, iuxta mare transitū non relinquentes. Et paulò pòst, Hoc in loco Scironis res in monte gestæ, latronúmque, & flectentes ad terram arbores pinus fabulis memorantur, quas Theseus obtruncauit. Ab hisce locis extremis flantem, procellásque cientem læuum Caurum produnt, Athenienses Scironem appellant. Vide Sciron.

Sciron, latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere sæuiebat. Hunc tandem Theseus dicitur occidisse, & ossa eius in mare sparsisse, quæ poëtæ fabulantur in saxa quædam coaluisse, quæ à nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia saxa in Attica regione, simul oppido eiusdem nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita sita, vt transitum non nisi angustissimum relinquant. Hinc Athenienses ventum procellosum, ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam spirat à saxis, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeste deflexus esse dicitur, & à quibusdam Olympius vocatur, ab aliis Hellespontius.

Sciros, locus habitatus in Arcadia prope Menelcos & Parrhasios. Incolæ Scirítæ (quod etiam à Scirítis Cariæ vrbe fit) fœmininum Scirítis. Est & aliud Sciron, locus Atticus (vbi σκιρώνιδες petræ sunt à Scirone dictæ: aut ille potius à loco, locus autem à Sciro heroë:) eo in loco meretrices agebant. Fortè & Scirophium locus aleatorum, & σκιροφόρους, quod libidinosum & aleatorem significat, nomina acceperunt ab illis qui habitant in Sciro. Vocatur autem Scira (fortè Sciros) vel quòd Sciro (ἐπὶ σκίρῳ) Athenis immolatur: vel à sacris Cereris & Proserpinæ, quæ Episcira vocant: profertur etiam τὸ σκίρον. Steph.

Scirphthæ, vrbs Phocica: Gentile Scirphius & & Scirpæus. Steph.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ: Gentile, Scirtonius. Steph. ex Pausan. lib. 8.

Scirus, vates fuit Eleusinius, à cuius nomine Mi uerua Sciras dicta est.

Scithæ, vrbs Thraciæ prope Potidæan: Gentile, Sciathius (quod etiam à Sciatho fieri iam diximus.) Steph.

Sciti, populi Pœoniæ. Steph.

Sclauini, populi, ab Herculis apud Histrum superati sunt ac cæsi, anno salutis 548. A Vectari, Vincentiæ comite fugati, anno salutis 770. A Vuilzo subiugati, ab vrbe condita 1540.

Sclauonia, vrbs ab imperatore Othone Italiam petente, conscripto exercitu, capta, anno salutis 980. quam Huldericus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Aeneas Syluius cap. 27.

Scodra, Ptolem. libro 2. capite 17. vrbs Liburniæ: hodie Scutaram vocant, sub Venetorum dominio.

Scolis, vrbs Achaiæ. Ciuis σκωλίεὺς. Steph.

Scolus, Straboni lib. 9. pagus in ora Asopia, sub Cytherone sedes iniucunda atque aspera: indeque natum est prouerbium. Ad Scolon neque ipse vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum, discerptū fuisse, memoriæ proditur. Est & vicus in Heraclia, quem præterfluit Asopus amnis. Stephanus in fœminino genere vrbem Bœotiæ esse tradit: in masculino autem, vicum quendam. Ciuis, Scolius & Scolieus.

Scopa, nomen villæ in Libya.

Scopas, insignis marmoris scalpēdi artifex, vnus ex iis, qui Mausoleum cælauerunt.

Scopas, Aetolorum Prætor, Acarnaniis arma intulit, anno mundi 3754.

Scopelianus Clazome, Herodis Attici præceptor.

Scopelus, insula quædam in Mediterraneo mari.

Scordana, insula Dalmatiæ adiacens. Ptol. lib. 8. cap. 17. vulgò *Malconsegno*.

Scordisci, populi Pœoniæ. Steph.

Scorpiani, populi. Stephanus ex Herodoti libro 7.

Scorpius, siue Scorpio, vnum ex XII. Zodiaci signis, quod à Sole subitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Astronomicum poëticum conscripserunt, hūc eum volunt fuisse Scorpium, qui Orionem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam esse feram iactaret, quam ipse conficere non posset. Quam hominis iactantiam ægerrime ferens Tellus in perniciem eius scorpium protulit, qui inhxo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Ioue ideo inter astra relatum volunt, vt mortalibus documento esset, ne suis plus æquo viribus fiderent. Hygin. lib. 2. de signis cælestibus.

Scoti, Britanniæ populi, quondam Anthropophagi, vt est author Hieronymus contra Iouinianum, lib. 2. Quid (inquit) loquar de cæteris nationibus, cùm ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos, gentem Britannicam humanis vesci carnibus, & cùm per syluas, porcorum greges, & armentorum pecudúmque reperiant, pastorum nates, & fœminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chrysostomus in sermone Pentecostes, studio pietatis subscribit: Ante hoc (inquit) quoties in

Britannia

Britannia humanis veſcebantur carnibus? Nunc ieiuniis reficiunt animam. Lingua omnibus ſibila. Ideo Strab.lib.4. Britannos balbutientes vocat, quos ipſe Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verum inde nomen non habet, ſed à Ioue, qui nomine Scotinas illic honoratur. Stephan. ex Pauſaniæ lib. 10.

Scotuſſa, Strab. lib. 7. vrbs eſt & regio Theſſaliæ Pelaſgicæ: Gentile, Scotuſſæus. Steph.

Scotuſſæ, loca in Macedonia & Theſſalia, quarum alterum inſigne eſt victoria Romanorum contra Philippum regem, Flaminio duce.

Scribonius Aphrodiſeus, Orbilij ſeruus atque diſcipulus, mox à Scribona Libonis filia, quæ prius Auguſti vxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Tranquillus.

Scriptonini populi, qui perpetuis fere niuibus rigent, ferarúmque carnibus veſcuntur, quarum pellibus ſibi indumenta conficiunt. Autor Paul. Diaconus.

Scropha Tremellius, Varroni De re ruſtica libro 2. cap. 4. primùm appellatus eſt Scropha: quòd quæſtor cùm eſſet, Licinio Nerua prætore in Macedonia prouincia relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſsionem facere cœperunt in caſtra. Tremellius quum hortaretur milites vt caperent arma, ac exirent contrà: dixit celeriter ſe illos, vt ſcropha porcos, diſiecturum: idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit ac fugauit, vt eò Nerua prætor imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen inuenerit.

Sculponeæ ſunt calcei ex lana confecti. Plautus, Qui quæſo potius quàm Sculponeis, quibus batuatur tibi os? Cato ſcribit Sculponeas bonas alternis annis dari oportere familiæ ruſticanæ.

Scurgum, Germaniæ vrbs, Ptolemæo libro 2. ca. 11.

Scutara, vide SCODRA.

Scyathos, inſula cum oppido in Aegæo mari prope Thraciam. Mela lib. 2. Melius cum iota, vt ſuprà.

Scybis Cretenſis ſcuptor qui Sicyone in excalpendo marmore floruit.

Scybros, parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius. Steph.

Scydra, vrbs Macedonica. Gentile, Scydræus. Steph.

Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hæcatæus. Pomponius lib. 1. Placia & Scylace paruæ Pelaſgorum coloniæ. Ciuis, Scylacenus & Scylacius. Steph.

Scylacenum, Vide SCYLLACEVM, & SCYLLETIVM.

Scylatium, Brutiorum ciuitas, Ptol. libro 3. cap. 1. Scyletium hodie, vulgò *Scylazo*. Vide SCYLLAEVM, & SCYLLETIVM.

Scylax Cariandeus (Cariando autem, Cariæ ciuitas eſt) Mathematicus & muſicus, ſcripſit circuitum menſurámque maris extra columnas Herculis, telluris item, præterea Antigraphen ad hiſtoriam Polyb. Suid.

Scylla, filia Niſi, regis Megarẽſium, quę Minois paterni hoſtis amore capta, vt illum ſibi beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliauit, eóque hoſti obtulit, tanquam futuri coniugij dotem. Verùm cùm ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientia in Cirim auem commutata eſt: Niſus autem in aliam auem ſui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam vbique infectatur. Ouid. 8. Metamorph. Vide NISVS.

Scylla, Phorci filia, quę cùm mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontẽ in quo illa lauari ſolebat, noxiis herbis veneficiíſque infecit. Cuius rei illa ignara, cùm lauandi gratia fontẽ ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutatam: quam deformitatem tantopere exhorruit, vt ſeſe ſtatim in vicinum præcipitauerit fretum: vbi & in ſaxum mutata fingitur, Charybdi ex aduerſo obiectum, præternauigantibus vehementer periculoſum. Ouid. 14. Metamorph.

Scyllaceum, oppidum in finibus Calabrię. Strab. lib. 6. Virg. 3. Aeneid. abiecto altero l, primam ſyllabam corripuit, cùm ait.

Caulonísque arces, & naufragium Scylaceum.

Scyllæum, (vel Scylleum ſine diphthongo) promontorium in Peloponneſo, vt Plin. Strabóque libr. 6. teſtantur, ſed ſinu Argolico iuxta Hermionem, quo Scylla Niſi filia, fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus. Steph. Eſt & oppidum Brutiorum in Italia. Mela lib. 2. Vide SCYLATIVM.

Scylletium, Strab. lib. 6. Athenienſium colonia eorum qui Mneſtei comites fuere, hoc tempore Scyllatium vocatur. Vide Scyllaceum. Steph. vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: poſſeſſiuum Scylleticus. item mons Cretæ, cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic depoſuiſſe feruntur. Steph.

Scyllias, Herodoto libr. 8. vir quidam Scionęus, omnium ea tempeſtate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſeruauit, multa & ſibi lucratus eſt: hunc Pauſanias Scyllin vocat, de quo inquit, Scyllis Scionęus homo cũ Cyane filia claſsis Perſicæ, qua Xerxes Grecię bellum intulerat, anchoras natando vrinandó que præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magneſiæ: ídque ſignum in Apollinis

linis templo positum ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam translatum.

Scyllis & Dipœnus Cretenses marmore sculpendo laudatissimi, Olymp. 50. fuerunt. Plin. libro 36. cap. 4.

Scyllius Iuppiter, vide SCYLLETIVM.

Scyllus, untis, oppidū Achaiæ (vt Strabo scribit) quo Xenophon donatus est à Lacedæmoniis.

Scylurus, vir, qui (vt Plutarchus author est) cum relictis maribus filiis octoginta, diem esset obiturus, hastilium fascem cuique obtendens, vt illum confringeret, iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse singulatim educta hastilia omnia facilè confregit: ita docens illos, vbi vnà esse perseuerarent, firmos ac potentes fore, imbecilles autem, si separarentur ac dissiderēt. Græci tamen per iota scribunt.

Scymniade, populi cum Getis habitantes. Steph.

Scymus, proprium nomen viri.

Scyphia, oppidulum Clazomeniorum. Steph.

Scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicum. Cues, Scyrmij. Steph.

Scyritæ, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantùm habēt. Plin. lib. 7.

Scyron, latro insignis prope Athenas, qui hospites è saxo præcipites dabat in mare. Hunc interfecit Theseus & in mare deiecit, vbi eiusdem ossa mutata sunt in saxa, quæ propterea vocantur Scyronia.

Scyros, insula cōtra Magnesiam, in mari Aegęo, vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum suscepit, quæ ab hac insula & ipsa Scyrias est appellata. Hinc Scyrius, a, um.

Scytheni, populi prope Macrones. Steph. citans Xenophontis anabaseos lib. 4.

Scythes, Herodot. lib. 4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putāt. Plin. lib. 7. ca. 56. Iouis filius, qui primus arcus, sagittarúmque vsum reperisse dicitur.

Scythes, rex Scytharum qui Opœam nouercam duxit in vxorem. Autor Herod.

Scythes, thæ, qui ex Scythia est: vt Anacharsis Scythes, apud Ciceronem in Tuscul.

Scythia, regio Septentrionalis latissima, in duas diuisa partes, Europæam & Asiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & Ponti Euxini litora, vsque ad Istri ostia expanditur. Asiatica à limitibus oppositorum litorum in orientem procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriusque variæ ac propè innumeræ sunt gentes, ad bella magis, quàm ad vllum humanitatis studium appositæ. Vicinis inter se fines nulli: neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Vxores, liberósque secum in plaustris vehunt, quibus imbrium, hyemísque causa corio tectis, pro domibus vtuntur. Iustitia gentis ingeniis culta, non legibus. Nullum scelus apud eos furto grauius. Quippe sine tecto & munimento pecora & armenta habentibus quid saluum esset, si furari liceret? Aurum & argentum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle vescuntur. Lanæ iis vsus ac vestium ignotus. Dicta est autem Scythia (vt est author Herodot. lib. 4.) à Scythe quodam Herculis ex muliere semiuipera filio, fratre Geloni & Agathyrsi, qui primus arcus sagittarúmque vsum creditur inuenisse, quibus Scythæ semper plurimùm valuerunt.

Scythius, aliud nomen possessiuum. Virgil. 3. Georg.

At non qua Scythiæ gentes, Mæoticáque vnda.

Scythias, olim dicta est Delus insula. Steph.

Scython, onis, viri nescio cuius nomen, quē Poëtæ fabulantur pro suo arbitrio, modò in fœminam sese commutasse, modò rursus in virilem formam rediisse. Ouid. 4. Metam.

Scythorauci, populi Scythiæ, Tauricæ regionis iuga incolentes, qui (vt Solinus refert) pro hostiis aduenas cædere consueuerunt. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12.

Scytopolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scytopolites. Stepha. Alia est Scythopolis cum aspiratione, vrbs in Decapolitana Syria, vt scribit Plin. lib. 5. cap. 18. Strab. lib. 16. Galilææ proximam esse scribit. Steph. vrbs Palestinę, vel Nysæ (si recte legitur) in Cælesyria Scytharum ciuitas, illorū qui Bæsi prius à Barbaris dicebantur. Gentile, Scythopolites.

S E

Seba, siue Sebe, nomē viri, 1. Par. 5. Filius Bochri, 2. Reg. 20.

Sebadius Bacchus dictus est, quòd idem putaretur cum sole, quasi tu dicas piū & religiosum, nihil enim veteres putauerunt sole venerabilius. Paleph. lib. 3.

Sebaste, vrbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes Bastam appellauit. Strab. lib. 16. Plin. li. 5. ca. 13. Est etiam σεβαστὴ, insula Cilicię, Vide Eleussa, Item vrbs Armeniæ, quæ nunc Sebastia vocatur: & oppidulum in Samaritide: & Cherronesus iuxta Corycem. Gētile, Sebastenus. Stephanus.

Sebastia, ciuitas Augusti nomini dedicata. Vide Sebaste.

Sebastianus Zianus, Venetorum dux, anno salutis 1167.

Sebastopolis, Ponti Cappadocij vrbs Ptolemæo libro 5. cap. 6. Vulgò *S. Gregorius*. Vide Dioscorus.

Sebeda, portus Lyciæ: Gentile, Sebedeus, Steph.

Sebenia

Sebenia, ſacerdos quidam. 1. Par. 15. nomen viri. 2. Eſd. 9. 10.

Sebēnytum, Stephano, vrbs in Aegypto, vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde præfectura quoque Sebennytica, & Sebēnyticum, Nili oſtium vocari conſtat, quod, teſte Herodoto lib. 2. in duo alia diuiditur, ſcilicet in Saiticum & Mendeſium. De Nili oſtiis pulchrè Plin. lib. 5. cap. 10. & Strabo libr. vlt. Hinc ciuis Sebennytes & Sebennytis præfectura. Stephanus.

Sebeon, pater Anę patris Oolibama alterius vxoris Eſau, de filiabus Chanaan. Gen. 36.

Sebetos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis ferè vſum Neapolitanis præſtat.

Sebetus, fluuius ſæpe à Iouiano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur.

Sebia, mater Ioas, filij Ochoziæ filij Ioram filij Achab. 4. Reg. 12. Filius item Saharaim ex Hodes vxore. 1. Par. 8.

Sebichus, Aegyptiorum rex, anno mundi 3239.

Sebinus, lacus Iſtriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud Sarnicum, vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus lacum Iſei appellat. Plin. lib. 3. cap. 19.

Sebnia, nomen viri. 2. Eſd. 9.

Seboim, nomen vrbis. Gen. 10.

Sebritæ, populi qui aliquando Sembritæ, ab inſula Meroë vicina.

Sebthai, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Sebuſiani, populi inter Celtas extra Galliam prouinciam Romanorum trans Rhenum fluuium primi, Allobrogibus Sequaníſque ac Heduis, quorum erant clientes finitimi, inter Lauſanenſem & Lugdunenſem diœceſin ſiti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Velontina, duci Sabaudiæ ſubdita. Alio nomine Seguſiani appellantur. Cæſ. in Com. Gallicè, *Le pays de Breſſe.*

Seccla, vrbs Palæſtinæ: Gentile, Seceli. Steph. ex Ioſepho.

Sechem, filius Galaad filij Machir filij Manaſſe. Num. 26. 1. Par. 7. Ab hoc, metropolis Samariæ in tribu Manaſſe, quæ Sichem dicitur. Vide Sichem.

Sechenias, filius Obdię filij Auan filij Raphaię. 1. Par. 3. 24. 2. Par. 31.

Sechia, filius Saharaim ex Hodes vxore ſua. 1. Par. 8.

Sechrona, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 15.

Secoanus, fluuius Maſſilienſium: vnde gentile, σηκόανοι, Steph. De Sequana fluuio potius, & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

Secundinus, Conſul, anno ab vrbe condita 1265.

Seculares, ludi in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti, fiebant centeſimo quoque anno prætone per compita clamante: Venite ad ludos quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt. hos inſtituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Impe. anno poſt vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephanti xxx. alces x. tygres x. leones māſueti xl. leopardi manſueti xxx. hyenæ x. Gladiatorum piſcalium duo milia, hippotami quoque, rhinocerotes, arcoleontes, camelopardi, onagri & equi feri.

Secundus, nomen viri, de quo Act. 20.

Secundus ſophiſta Athenienſis, quem aliqui Epithyrum vocant, quòd architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmulúſque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cauillatus eſt, Figulus æqualem exagitat, tum tectona tecton. Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio & lachrymis honorauit. Ex Philoſtrato.

Secūdus alter, Tridētinus, vir ſanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Lōgobardorum hiſtoriam. Author Paulus Foroiulienſis.

Sedecias, filiꝰ Ioſię regis, ſic nominatus à Nabuchodonoſor, cùm priùs Mathanias diceretur. 4. Reg. 24. 1. Paral. 3. Filius item Hananiæ. Iere. 36. Hoc nomine vocabatur propheta ille blaſphemus, 3. Reg. 22. Filius Chanaana. Fuit & filius Ioacim filij Ioſiæ. 1. Par. 3.

Sedeur, pater Eliſur principis tribus Rubem, Num. 1.

Sedigitus, Volcatius illuſtris poeta, Sedigitus à ſex digitis dictus eſt. Plin. lib. 11. cap. 43.

Seduſij, vel Seduni populi Germaniæ, ſi pro Sedunum vrbem incolentibus capiantur, Heluetiis & Celtis finitimi, quod fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes quibus nunc Briga & ſancti Bernardi nomen eſt, non longè ab Antuatibus & Allobrogibus, Germanica lingua magna ex parte vtentes. Ciuitas eſt epiſcopalis Tarantaſiæ nomen retinens: in cuius finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis verſus Curienſem & Tridentinam diœceſim Rhenus exoritur. Cæſar in Com. Gallicè *Le pays à l'entour de Sion en Vallois.*

Segalauni, populi Valentiniani. Gallicè *Le pays à l'entour de Valence en Daulphiné.*

Segeſta, oppidum Siciliæ, ab Aenea conditum. Cic. 6. in Verrem: alio nomine Aceſta. Vide ſupra. Vide etiam Egeſta & Epidamnus.

Segetia dea, quam priſci colebant, vt lætas faceret ſegetes.

Segni, inter Belgas populi ex gente & numero Germanorum, Condruſis finitimi, qui ambo ſunt populi inter Eburones & Treuiros, Comitatui Namurcenſi, Arduennæ ſyluæ & Ducatui Lucemburgenſi, Moſæque fluuio proximi.

Segobrida, oppidū Celtiberię, vbi Sertorius & Metellus prælium commiſere, Strabo libro 3.

Stephano,

Stephano, vrbs Celtiberorum. Gentile, Segideus. Strabo libro iam citato Segidam non Celtiberorum, vt Segobridam, sed Aruactorũ oppidum facit.

Segontiaci, populi in Anglia mari proximi, alio nomine Eboracenses dicti.

Segor, oppidulum Sodomorũ. Gen. 19. Isa. 15. quod Gen. 14. dicitur Bala.

Segub, filius Hiel reędificatoris Iericho, 3. Reg. 16. Filius Esron filij Phares, ex filia Machir patris Galaad. 1. Par. 2.

Segusium, Ptol. lib. 3. cap. 1. Segusianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò *Sion*.

Sehesema, ciuitas in tribu Issachar. Ios. 19.

Sehon rex Amorrhæorum, Num. 21. Ios. 3.

Seia dea dicta à serendo, alio nomine Segesta à segetibus. Simulachrum eius Romæ extabat ætate Plinij.

Seir, mons Idumææ, inter Asphaltitem & Aegyptum, qui ab Esau huius montis accola, eò quòd esset hirsutus, nomen accepit. 1. Parali. 4. Isaiæ 21. Est & nomen viri cuiusdam Horræi. Gen. 36.

Seira, ciuitas Idumææ. 4. Reg. 8.

Seirath, nomen loci. Iudic. 3.

Seius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo Gellius libro 3. capite 9. & Erasmus in Chiliadibus.

Sela, filius Iudæ ex sua vxore. Geneseos 38. 1. Paralip. 4.

Sela, ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Selahi, Mater matris Iosaphat regis Iudæ. 2. Paral. 20.

Selaitæ, nomen familiæ, Num. 26.

Selasia, vrbs à Lacedæmoniis occupata, anno mundi 3580.

Selcha, ciuitas regis Og in Basã. Deu. 3. 1. Par. 5. Salecha eadem appellatur.

Selchim, Sicyoniorum rex 111. regnauit annis xx. anno mundi 1969.

Selebin, ciuitas in tribu Dan. Ios. 19.

Selec, nomen viri. 2. Reg. 1. Par. 11.

Selemian, nomen viri. 1. Esd. 10.

Selemias, idem. Pater Iuchal, Ierem. 38. Pater etiam Ieriæ, Ierem. 37. Filius Hananiæ, ibidẽ. Filius Abdeel, Iere. 36.

Selemith, nomen viri. 1. Par. 26.

Selene, vrbs Tyrrheniæ: Gentile, Selenopolites. Et alia magna, vna ex centum insulis. Incola, Selenites vel Selenæus. Steph.

Selenitides mulieres, quas ait Herod. oua parere, indeq; nascentes homines quinquennes decies esse nobis ampliores.

Selenus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarũ, in cuius ostio portus est. Vide Selinus.

Seleph, nomen viri. 2. Esd. 3.

Selethai, filius Semei, 1. Par. 8.

Seleucia, ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenę sita, à Seleuco Nicanore condita. Iosepho 18. antiq. Iudic. capite 16. & Egesippo libro 4. cap. 1. quam Paulus peragrauit. Act. 13. 1. Mach. 11.

Seleucia, vrbs Ciliciæ Tracheæ, quam Seleucus Nicanor, ita nominauit. Priùs autem Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyrieus, Olbianus, Seleuceus, Seleucenus, & regio Seleucis. Est etiam Seleucis, genus poculi à Seleuco.

Seleucobelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, Seleucobelites, vel Seleuceus iuxta Belum. Stephanus.

Seleucus, qui & Philopater, VII. Syriæ rex, regnauit annis XII. anno mundi 3777.

Seleucus, vrbs iuxta Apameam in Syria (sic enim legendum videtur apud Stephanum.) Ciuis σελευκηίτης.

Seleucus, cos. anno ab vrbe condita 973.

Seleucus, vnus ex principibus Alexandri, qui post Alexandri mortem primus in Syria regnauit annos XL. De quo Appian. clarissimus historicus Græcus in Syrico.

Seleucus, Gryphi filius, cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victum interfecit. Ipse à patruele regno pulsus & à ciuibus in Palatio concrematus est, Olympiad. 53.

Seleucus Ceraunus, v. Syriæ rex, regnauit annis III. anno mundi 3738.

Seleucus Gallinicus, IIII. rex Syriæ, regnauit annos XX. anno mundi 3718.

Seleucus Nicanor, Syriam occupauit, & regnauit in ea annis XXXI. Olym. 22. Is transtulit Iudæos in eas vrbes, quas extruxerat, ius eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuit. Olymp. 25.

Selge, vrbs Pisidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Ciues σελγεῖς: Possessiuum, Selgicus.

Selgessus, vide Sagalassus.

Selim, ciuitas in tribu Iuda. Ios. 15.

Selinis, vrbis nomen, à selino, id est apio, quod ibi plurimum nascatur.

Selinis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abũdans. Virg. 3. Aeneid.

Tęque datis linquo ventis palmosa Selinis.

Selinunta, Ciliciæ vrbs, quæ Traianopolis pòst dicta, ab vrbe condita 869.

Selinus, untis, duorum fluuiorum nomẽ in Asia, qui in mare influentes, Dianæ Ephesiæ templum vtrinque complectuntur. Vide Plinium lib. 5. cap. 29. Est & Selinus alius in Aegiorum agro, qui est in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rursus alius in Sicilia, iuxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab. lib. 8.

Selinus, untis, filius Neptuni, filiam habuit Helicen quæ nupsit Ioui. Steph. in Helice.

Selinus, XI. Turcarum Imp. Solimani pater eius qui nunc regnũ obtinet, patrem regno exuit, imperauit annis VII. Duos Sultanos post diuersa bella vicit & occidit: Aegyptũ Arabiámque suo

quæ ſuo adiecit imperio, anno mundi 5473.

Sella, vxor Lamech. Gen.4.

Sellæ, oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicũtur. Vide Selli.

Sellai, nomen viri, 2.Eſd.11.

Sellaſia, vrbs Laconicæ: Gentile, Sellaſieus. Stephano: apud eundem rurſus σιλλασίαι: Ciuis, Sillaſieus.

Sellem, filius Nephthali, Num.26. qui Geneſ.46. Sallem, & 1.Par.7. Sallum dicitur.

Selles, filius Hellem. 1.Par.7.

Selli, aliàs Elli, iidem qui Dodonęi. Steph. Eidem videntur Sellani, de quibus in Sellæ.

Sellu nomen viri, 2.Eſd.11.& 12.

Sellum, filius Iabes, 4.Reg.15. Filius Siſamai filij Elaſa. 1.Par.2.4. Filius Ioſiæ. 1.Par.3. Iere.22. Filius Nephthali. 1.Paral. 7. qui Gen. 46. dicitur Sallem: & Num.26. Sellem. Filius Sadoc. 1.Par. 6. Pater Ezechiæ principis, 2.Par. 28.

Sellun, filius Chol-hoza. 2. Eſd. 3.

Sellus, vir quidam Athenienſis, qui quum eſſet pauper, volebat tamen videri diues.

Salmai, pater Hagaba, 2.Eſd.7.

Selmon, mõs in Ephraim vmbroſus & caliginoſus, cuius meminit Iudic. lib. 9. Eſt & nomen viri, 2.Reg.13. Pſal.67.

Selomith, nomen viri, 1.Eſd.8.

Selymbria, ciuitas in Propontide, propinqua Byzantio, Herodot. lib. 6. Bria ciuitatem apud Thraces ſignificat. Salambria, ſuprà dicta eſt. Stephano, vrbs Thraciæ, à Selye quodam vocata. Ciuis, Selymbrianus.

Sem, filius Noe. Gen. 5. Luc. 3.

Semaath, mulier, 2.Par.24.

Semachide, vicus Atticæ in Antiochide vel Epactria tribu: à Semacho, cuius filiæ Bacchũ hoſpitio ſuſceperunt, & deinde ſacerdotes Bacchi ex earum familia electæ ſunt. Incola, Semachides. Steph.

Samaia, filius Secheniæ, 1. Paralipomenon 3. 2. Eſd. 6.

Semarith, nomen mulieris, 2.Paralip. vigeſimoquarto.

Semathei, filius Sobal filij Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina. 1.Par.2.

Semeber, rex Seboim. Gen.14.

Semegar, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Iere.39.

Semei, filius Gerſon filij Leui. Exo.6. Filius Gera. 2.Reg.16. Filius Phadaia filij Iechonię. 1.Par.3. Filius Ioel. 1.Par.5. Filius Maſma. 1. Par. 4. Filius Ieth filij Gerſon. 1.Par.6. Frater Chonenię. 2.Par.29.31.

Semei, 1.Par.2. filius Onam filij Ierameel ex Atara vxore.

Semeia, ſiue Semeias, pater Vrię prophetæ, 3.Reg. 12. Filius Haſſub. 1.Par.9. Iere.26. 2.Eſdr. 12. 2. Par.29.31.35.

Semeias, 1.Par.25.27. Filius Eliſapham. Semeiticus, idem.

Semele, Cadmi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit: hinc Semeleius.

Semer, nomen viri, 3.Reg. 16.

Semeria, nomen viri, 1.Eſd. 10.

Semeron, 2.Par.13. nomen montis.

Semeron, Ioſ. 19. ciuitas in tribu Zabulon.

Semida, filius Galaad filij Machia filij Manaſſe. Num.26. 1.Par.7.

Semiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis vxor, quæ poſt viri obitum, quòd intelligeret Aſſyrios grauatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam eius aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret, regnóque adminiſtrãdo idoneus fieret. Hæc & Babylonem muro lateritio cinxiſſe dicitur, & ſubactis vicinis regni ſui terminos latiſsimè propagaſſe. Valer. lib. 9. cap. 3. cùm aliquando circa corporis cultum occupatæ Semiramidi defectio Babylonis nuntiata eſſet, ſoluta adhuc altera capillorum parte, protinus ad eam expugnãdam accuriſſe ait, nec prius comam in ordinem redegiſſe, quam vrbem recepiſſet.

Semiramoth, ſacerdos quidam. 1.Par.13.

Semla, v. rex in Edom. Gen. 36.

Semlai, nomen viri. 1.Eſd. 2.

Semma, filius Age. 2.Reg.23.

Semmaa, pater Ionadab, frater Dauid. 2.Reg.13.

Semones dij dicebantur, qui ob meritorum exiguitatem non omnino cenſerentur cœlo digni: cuiuſmodi ſunt Priapus & Vertumnus. Quidam Semones dici putant eos, qui quicquid ab aëre vſque ad terram interualli eſt, incolebant: quique vota mortalium ad ſuperos deferebant, vt ſcilicet iidem eſſent cum Mediximis. Diuus Auguſtinus, Ianum vocari credit Semonem quod ſeminio præſit, dum concipitur infans. Paleph. lib. 1.

Semphe, vrbs Arabiæ iuxta Euphratem: Gentile Semphæus & Semphenus. Steph.

Sempronius Atratinus 11. Conſul, ab vrbe condita 331.

Sempronius, Aegypti præſes, anno mũdi 3939.

Semran, filius Iſſachar filij Iacob. Num. 26.

Semri, filius Samaia. 1.Par.4.& 26.

Sen, nomen loci procul à lapide adiutorij verſus auſtrum, quantum lapis diſtat à Maſphath. 1. Reg.7.

Sena, vrbs Hetruriæ, octingẽtis ſtadiis à Roma diſtans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt ſenes, valetudinarios & armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. Plin. cap. 5. libr. 3. Vide Senogallia.

Sena, inſula in Britãnico mari, aduerſa litoribus Galliæ. Pomp. lib. 3. Stephano, vrbs Celtica eſt.

Senaa, ciuitas, 1.Eſd.2.

Senaab, rex Adamæ. Gen. 14.

Sene, Rupes oppoſita rupi Boſes. 1. Reg. 14.

Seneca, x. Hieruſalem epiſcopus, anno mundi 4076.

Seneca, Hiſpanus patria Cordubenſis Academi cus philoſophus, Neronis præceptor: à quo diuitiis ingentibus auctus, cùm in Piſonianæ coniurationis ſuſpicionem veniſſet, eiuſdem iuſſu inciſis venis mortem obiit.

Seneca, Tragicus poëta, cuius fabulæ decem ad nos peruenerunt.

Seneia, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Sennaar, cãpus Babylonis in quo regnauit Nemrod, Gene. 10. que Babylonia ſiue Chaldæa interdum dicitur. Iſa. 11.

Sennacherib, 1111. rex Babyloniorum, Iudæam deuaſtauit, Hieruſalem obſedit. 4. Regum 18. Iſa. 36.

Senneſer, filius Iechoniæ filij Ioachin, 1. Par. 3.

Senogalia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin. lib. 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. vnde & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.

Senogallia, Italiæ vrbs, quam quidã in Vmbria conſtituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt. Mela verò ſitam eſſe ait ad Aterini fluminis oſtia. Senones Galliæ Celticæ populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruperunt, Romanóſque ad Alliam fluuium ſibi occurrentes, ingenti clade profligarunt, vrbem defenſoribus vacuam incenderunt: Capitolium quò ſeſe iuuentus, veluti in arcem receperat, obſederunt: eóque anguſtiæ obſeſſos redegerunt, vt ſuam vrbiſque ſalutem auro redimere ſint coacti. Verùm cùm in pendendo auro ſe immoderatiùs gererent, Brennúſque ponderi etiam gladij capulum adiiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cecidit.

Senones, populi Galliæ finitimi Belgis, qui olim Brenno duce vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicti Senones quaſi καίνοντες, id eſt, noui, quia noui venerunt ex Gallia Tranſalpina. Author Verrius.

Senſcoris, Aegyptiorum rex, Dynaſta xx. regnauit annis xxi. anno mundi 3090.

Senſenna, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Senta, Fauna, filia Pici regis, cõiux Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, vt nemo illam, dum vixit, præter ſuum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

Sentica Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo libro 2. capite 6.

Sentina, vide Xyline.

Sentinum, Vmbriæ oppidum, quod nunc Saxum ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sentinus dicitur. Vide Saxoforatum, & Saxum ferratum.

Sentinus Saturninus, Cõſul, anno mundi 3966.

Sentinus, Augur poëta Romæ natus, ſcripſit Epigrammata in quibus ſecutus eſt Val. Catullum & Licinium Caluum.

Senus, vrbs Aegypti: Ciuis, Senicus. Stephanus eiuſdem meminit in Polis.

Seon, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19.

Seor, pater Ephron. Gen. 23.

Seorim, nomen ſacerdotis. 1. Par. 24.

Sepham, filius Hir. 1. Par. 7.

Sephama, terminus Iudæ ad ſolis ortum. Numero. 34.

Sephamoth, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit. 1. Reg. 30.

Sephar, mons Indiæ. Gen. 10.

Sepharuaim, ciuitas Aſſyriorum. 4. Reg. 18.

Sephath, ciuitas, in qua filij Iudæ Chananæos ad vnum interfecerunt, cámque Harma nominauerunt. Iudic. 1. in tribu tam Iudæ quàm Simeonis. Num. 21.

Sephatha, nomen vallis. 4. Par. 4.

Sephei, pater Ziza principis. 1. Par. 14.

Sepher, mõs in quo caſtrametati ſunt filij Iſraël proiecti de Ceelata. Num. 33.

Sephi, 1. Paralip. 1. filius Eliphaz filij Eſau: qui Geneſis 36. dicitur Sephua, ſiue Sepho iuxta Hebræum.

Sephi, 1. Par. 1. filius Sabal filij Seir Horrhæi: qui Gen. 36. dicitur Sepho.

Sephim, nomen viri. 1. Par. 26.

Sepho, filius Eliphaz. Gen. 36.

Sepho, filius Sobal filij Seir Horræi, Gen. 36. qui 1. Par. 1. dicitur Sephi.

Sephon, filius Gad. Gen. 46.

Sephor, pater Balac. Num. 22.

Sephora, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. Exod. 1.

Sephora, Exod. 2. 4. & 18. Filia Raguel ſiue Ietro ſacerdotis Madian, vxor Moſis.

Sephorim, vrbs ab Herode, & Autocratorida dicta, anno mundi 3977.

Sephthã, pater Camuel principis tribus Ephraim Num. 34.

Sephuphan, nomen viri, 1. Par. 8. Filius Bela filij Beniamin.

Sepia, ſcopulus, Herodoto diuerſis in locis, iuxta litora Athenienſium.

Sepinium, à Papyrio vi captum, ab vrbe condita 460.

Sepius, ciuitas, quæ nunc Sipontum dicitur, à ſepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

Seplaſia, forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur. Hinc Seplaſiarius, pro vnguentario & effœminato.

Septentriones, à bobus coniunctis appellatæ ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti Triones (hoc eſt, boues arandæ terræ idonei, quaſi teriones inquit Varro) figurantur, vel quòd hæ ſtellæ ſic quidem ſitæ ſunt, vt terræ quæque ſtellæ proximæ inter ſe, trigona, id eſt, triquetram

tram figuram conſtituant. Ex ſeptem ſiquidem ſtellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiuntur: reliquæ quinque plauſtri figuram deſignant. Itaque & proximum huius ſydus Bubulcus, id eſt, Bootes appellatur, qui more bubulci currum ſequitur. Hoc ſydus à figura, quia ſimile plauſtro videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν, id eſt, plauſtrum dixerunt. Ab his ſtellis ventus ſpirat, Auſtro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius. Græcis, quòd ab Arcto flet, Aparctius dictus. Cic. ad Attic. libr. 9. Ex ea die fuere Septentriones venti.

Septimius Baſſus, conſul, ab vrbe condita 1069.

Septimius Acyndius, conſul, ab vrbe condita 1091.

Septimontium, feſtum Romanorum fuit inſtitutum, cùm ſeptimus collis vrbi eſſet additus, in cuius celebritate in locis ſeptem ſacrũ factum fuiſſe teſtis eſt Varro, Palatio, Suburra, Velia, Fagutali, Cælio, Oppio, & Ceſpio, quo die per vrbem vehiculis vehi erat piaculum. Plut. in cauſis Rom.

Sepulueda, Vide Setubia.

Sequana, fluuius Galliæ, Lutetiã Pariſiorũ mediam interſecans, vnáque cum Matrona Belgas à Celtis diuidens.

Sequani, Stephano populi Galliæ, Heduis, Lingonibus & Heluetiis finitimi: à Sequana fluuio, qui apud eos oritur, nomẽ ſortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones.

Ser, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19. Vide Ceres.

Sera, inſula in mari Britannico, &c. Legendum Seua, vt ſuprà.

Sera, nomen vrbis in Aſia Scythica.

Seranus, cognomen cuiuſdam Romani nobiliſſimi: ſumptum à ſero, pro ſemino ſeu planto, quòd agrum cùm ſereret, abſens Dictator dictus eſt.

Seraphin, vox Hebræa chorus Angelorum.

Serapion, Aelianus dictus, orator Alexandrinus multa ſcripſit. Vide Suidam.

Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Serapion, præſul Antiochenus ſub Commodo principe. Hieronymus.

Serapion quidam, pater fuit decem millium monachorum, quos omnes tempore meſsis precio conducebat, vt ſua opera iuuarent pauperum laborem: viuebat ipſe pane & aqua, vnica veſte contentus.

Serapion, qui ob elegantiã ingenij, ſcholaſticus meruit cognominari: ſcripſit contra Manichæos, laudatus ob fidei conſtantiam ſub Conſtantino principe. Hieronym.

Serapion, ſub Decio, martyrio apud Alexãdriam coronatus, anno ſalutis 251.

Serapion, Alemannorum rex, anno ſalutis 359.

Serapis, deus Aegyptiorum, ſub bouis figura coli ſolitus, qui & Apis dicitur, & Oſiris.

Serapis, deus, qui apud Græcos Pluto. Huius meminit Cicero lib. 3. de Natura deorum, & multis aliis locis. Cælius Rhodiginus cap. 34. lib. 1. antiq. lectionum.

Serbonis, palus iuxta quam eſt mons Caſsius. Herodot. lib. 2. Vide Sibronis.

Serebia, nomen viri. 2. Eſd. 9.

Seres, populi Scythiæ Aſiaticæ inter Tabim & Taurum montem, à Sera vrbe ſic dicti, apud quos arbores ſunt, lanam in frondibus ferentes tenuiſsimam, ex qua veſtimenta conficiunt, quæ Serica nuncupantur. Virgilius 2. Georgic.

Velleráque vt foliis depectant tenuia Seres.

Iuſtiſsimi ſunt & ducenteſimum vitæ annum excedunt. Rutilas habent comas, oculos cæruleos, frugaliſsimi ſunt & vitæ pacatioris cultores, vitantes hominum cœtus. Aduenis illuc euntibus nulla ſermonum vice, rerum precia ſolis proponunt oculis: nihil ipſi comparant aduectitium.

Sereſer, vnus ex principibus regis Babyloniorum. Ierem. 39.

Sereth, filius Aſhur ex Halaa. 1. Par. 4.

Sergeſtus, Aeneæ nauta. Virg. 4. Aeneid.

Sergianus, Conſul, anno ab vrbe condita 885.

Sergium, ſuburbanum in faucibus Ponti ad ſiniſtram, Daphne aliàs vocatum. Steph.

Sergius, nomen proconſulis, cognomento Paulus. Act. 13.

Sergius lxxxii. pontifex Romanus, anno ſalutis 685.

Sergius ii. Rom. Epiſcopus, anno ſalutis 843.

Sergius iii. Rom. Epiſcopus, anno ſal. 905.

Sergius iiii. Rom. pontifex, anno ſal. 1007.

Sergius Seruianus, conſul, anno ab vrbe condita 886.

Seria, Hiſpaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 4. Plinio, Fama Iulia dicta. Aliàs vrbs Tuditanorum in Hiſpania.

Seriphus, inſula exigua in mari Aegæo, vna Cycladum, viginti non amplius paſſuum millia diſtans à Delo, vt refert Plinius libr. 4. cap. 12. In hac inſula ranæ prorſus mutæ eſſe traduntur: vnde prouerbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi canendíque prorſus imperitos. Plinius libro 8. capite 58. In eadem relegabantur nocentes, vt in Gyaron.

Serius, flauius Ciſalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo vallis Serania in eodem agro populoſa, artificioſáq; nominata eſt.

Sermyla, ciuitas in Sithonia Macedoniæ. Herodotus lib. 7. Stephano, vrbs iuxta Athon. Gentile, Sermylius, Sermylæus, Sermylicus.

Seron, Princeps exercitus Syriæ. 1. Machabæorum tertio.

Seropta, ciuitas Phœnicię, apud quã naſcebatur

vinum laudatiſsimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide Sarepta.

Seror, filius Bechorath. 1. Par. 9.

Serrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samothraciæ: Gētilia, Serrheicus, Serrheotes, Serrheates. Eſt & Serrheus murus: Gentile, Serrheotichites. Serrhei quoq; montes, vnde Serrheius.

Sertorius à Nurſia oriundus, partium Marianarum fuit vnà cum Cinna: moderatiùs tamen ſe geſsit, quàm alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, vrbéque potito, ipſe quoque in Hiſpaniam aufugit: vbi breui tempore ob virtutem, ſibi gratiam earum gentium conciliauit, traditúrque per eum, Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris, abſtinentiſsimus etiam voluptatū, tam religioſus eſt habitus, vt ceruam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eáque reſponſa accipere, réſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes ſubegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos variis cladibus adflixit. Primū Cottam nauali prælio ſuperauit, Phidiam, Hiſpaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorū interfecit, Domitium proconſulem contriuit. Poſtremò Toranium à Metello miſſum cum toto exercitu deleuit. Denique à Pompeio victus, à Perpēnio ſocio belli & ciuſdem factionis per proditionem in cœna interfectus eſt. Plutarch.

Serua, mater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Regum 11.

Seruandus, conſul, exilio damnatus, anno ab vrbe condita 1221.

Seruiam, vrbem, à Venetis occupatam, Papa armata manu obtinuit, anno ſalutis 1509.

Seruianus Marcellus 11. cos. anno ſal. 105.

Seruilia mater M. Bruti, Iulij Cæſaris adultera, cui ſexagies ſeſtertiorum gemmam mercatus eſt.

Seruilius Aſta, cos. ab vrbe cond. 866.

Seruilius Hala, magiſter equitum, Labicanos, Equoſque dictator vicit, ab vrbe condita 338. Spurium Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit.

Seruius Cornelius Dolabella, conſul, ab vrbe condita 838.

Seruius Cornelius Maluginenſis, conſul ab vrbe condita 269.

Seruius Cornelius Maluginenſis, tribunus mil. ab vrbe condita 370.

Seruius Cornelius Merenda, cos. ab vrbe condita 479.

Seruius Cornelius Orphitus, cos. ab vrbe condita 803.

Seruilius Cornelius Rufus, conſul, anno ab vrbe condita 289.

Seruius Fuluius nobilior, conſul, ab vrbe condita 498.

Seruius Galba, conſul à Lucanis comprehenſus, opera vnius mulieris liberatus. Flor. lib. 72. Oroſ. lib. 5. cap. 18.

Seruius Sulpitius Camerinus, cōſul, ab vrbe condita 254.

Seruius Sulpitius Galba, prætor malè aduerſus Luſitanos pugnauit, ab vrbe condita 604.

Seruius Sulpitius Galba, conſul, ab vrbe condita 785.

Seruius Sulpitius Rufus, cos. ab vrbe condita 395.

Seruius Tullus VI. Romanorum rex, annis regnauit XLIIII.

Seſa, pater Ahiæ. 3. Reg. 4.

Seſac, rex Aegypti. 3. Reg. 11.

Seſac. 1. Par. 8. filius Bariæ.

Seſach, rex Babylonis. Ierem. 25. & 51. ſecundum commentatorem Hebræorum ſuper Iere. ſecundum Lyranum verò, rex Aegypti.

Seſai, filius Enac. Ioſ. 15. Iud. 1.

Seſamus, Stephan. vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit. Didymus inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Seſamenus vel Seſamites.

Seſan, filius Iefi filij Apphaim. 1. Par. 2.

Seſaretus, vrbs Taulantiorum: Gentile, Seſarethius. Steph.

Seſindium, vrbs Indiæ: Gentile, Seſindius. Stephanus.

Seſoſtris, Aegyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur ſubegiſſe, regioneſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſigniuiſſe, quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herod. muliebri pudendo inſculpta.

Seſtiæ aquæ, oppidum in Narbonēſi prouincia, hodie prouincię caput ſummo iudicum ordine inſigne. Vulgò *Aix*. Plin. lib. 31. cap. 2. Sextiæ potius ſcribendum videtur.

Seſtium, vrbs in mediterraneis Oenotrorū: Gentile Seſtius. Steph.

Seſtius, ciuis Romanus, à quo Seſtiæ aquæ cognominatæ. Fuit & ſcriptoris nomen, item medici, quorum meminit Plin. Sextius fortè magis aptè ſcriberetur.

Seſtos, vrbs in littore Thracio, ab Abydo Aſiæ vrbe, Helleſponti anguſtiis dirempta, Leandri & Erûs amoribus nobilitata. Hinc Erò ipſa Seſtias appellatur.

Seſſuuij populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Curioſolitis, Rhedonibus & Venetis. Hos quidam putant eſſe Exiſinos, quæ ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Turonenſis in regno Francorum ſita. Cæſ. in Com.

Seta,

Seta, Rhesi soror, ex Marte Bithyn filiũ suscepit, à quo Bithynæ populi Thraciæ. Steph.

Setabis, oppidum Hispaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium, à sparto lini genere, inde fit Setabus, a, um.

Setabis, amnis Hispaniæ, inde sudaria Setaba Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quanquam res indicat, fluuiũ esse Setabin) Strabo, Plinius, Ptolemæus, & Pomponius testantur in descriptione Hispaniæ.

Setæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi Setęa vna ex captiuis Græcorum naues incendisse fertur, ideóque illic crucifixa esse. Gentile, Setæus, quod etiam à Setis Bithyniæ deriuatur. Steph.

Seth, filius Adam. Gen. 4. Num. 24. Luc. 3.

Sethar, nomen ducis. Esth. 1.

Sethon, sacerdos Vulcani, Aegypti rex. Olympiad. 10.

Sethri, filius Oziel filij Caath filij Leui. Exod. 6.

Sethron, vrbs Aegypti: Ciuis, Sethroites. Steph.

Setia, vrbs Campaniæ, non procul à Tarracina, vino generoso nobilitata, quod ab eo Setinũ appellatur. Mart. lib. 13.

Setim, locus in campestribus Moab, non procul à Iordane & Phegor monte, vnde Iosue misit exploratores ad inuestigãdam Ierichontis terram. Num. 25. Vide Sitim.

Setrai, nomen viri. 1. Par. 27.

Setubia, Ptol. lib. 2. cap. 6. vrbs Hispaniæ, alio nomine Sepulueda.

Seuerinus, pontifex Rom. anno salutis 638.

Seuerinus Boetius, Vir Consularis, orator & philosophus non ignobilis, satis ex scriptis suis notus, vixit circa annum ab vrbe condita 1275.

Seuerus, proprium multorum virorum nomen, vt Seueri Cæsaris, Seueri Attilij, ad quem Lactantius scripsit duo epistolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Est & Seuerus, proprium montis in Italia, cuius meminit Virgilius, authore Seruio.

Seuerus Lucanus, v. Rom. imp. 1. regnauit annis 1111. anno salutis 464.

Seutes, Maritimorũ princeps, anno mũdi 3568.

Seuus, apud Thuyscones regnauit, anno mundi 2219.

Sextilius Lateranus, consul, anno mundi 4116.

Sextius Caballus, scurra maximus, à calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide Tettius.

Sextus, philosophus Chæronensis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.

Sex. Aelius Catulus, consul, anno mundi 3966.

Sex. Aelius Pætus, consul, ab vrbe condita 556.

Sex. Apuleius, consul, ab vrbe condita 766.

Sex. Attilius Seranus, vide Seranus.

Sex. Aurelius Victor, consul, ab vrbe cond. 1122.

Sex. ecclesiasticꝰ, vir nobilis, anno salutis 2500.

Sex. Cornelius Cethegus, consul, ab vrbe condita 776.

Sex. Domitius Caluinus: consul, ab vrbe condita 630.

Sex. Furius Medullinus, 1111. Tribunus militum, ab vrbe condita 356.

Sex. Iulius Cæsar, consul, ab vrbe condita 663.

Sex. Iulius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.

Sex. Nonius Quintilianus, consul, ab vrbe condita 760.

Sex. Papinius Gallienus, consul, ab vrbe condita 788.

Sextus Pompeius, consul, ab vrbe condita 766.

Sex. Quintilius Varus, consul, ab vrbe condita 301.

Sex. Sulpitius Galba, Cæs. vii. regnauit mens. vii. anno mundi 2374.

S F

Sforția, vir exiguo loco natus ob rei militaris scientiam, cùm in primis Italiæ clarus euasisset in transitu Piscariæ fluminis submersus est, anno salutis 1425.

S I

Siaa, nomen viri. 1. Esd. 2.

Siagathurgi, populi, quorum meminit Martian. in descriptione Sarmatiæ. Steph.

Siaha, nomen loci. 2. Esd. 11.

Siba, seruus Saul, 2. Reg. 9. Puer item Miphibosseth. 2. Reg. 16.

Sibæ, Indiæ populi, qui cum Ceriade cõtra Dionysium pugnauerunt. Steph.

Sibda, vrbs Cariæ: Ciues, Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites. Steph.

Siberene, vrbs Oenotrorum: Gẽtile, Siberenus.

Sibrus, fluuius Lyciæ. Steph. in Tremile.

Sibutzates, sunt populi in Aquitania, proximi Garumnis & Hispaniæ citeriori, in Frãcorum regno siti.

Sibyllæ, fatidicæ mulieres omnes dictæ, quasi θεοβουλαι, hoc est, diuinorum consiliorum conscię. Decem fuisse scribit Varro, Persicam, Libycam, Delphicam, Cumæam, Erythræam, Samiam, Hellespontiacam, Tyburtinam, Albuneam & Cumanam, nomine Amalthea, quæ postrema Sibyllinorum librorum author fuisse creditur: de quorum origine Gell. li. 1. ca. 19. Hos autem Stilico, cùm aduersus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, exussit.

Sibynicum, Vngariæ regis ciuitatem vi cepit Pisaneus, Venetæ classis dux, anno mundi 3683.

Sibyrtus, vrbs Cretæ: Gẽtile, Sibyrtius. Steph. ex Polybij lib. 13.

Sicambri, populi Germaniæ, Menapiis finitimi, vtramque Rheni ripã incolentes, flauos natura habentes capillos, quos in humeros vsque olim promittebant, & artificio quodã intorquebant. Eruditi eos esse iudicãt, quos hodie Gueldrenses vocamus: quanquam videntur olim latiores fuisse Sicambrorum, quam hodie sint Gueldrensium termini. Gallicè, *Ghueldrois*.

Sicane, vrbs Iberiæ: Gentile, Sicanius.

Sicani, populi Hiſpaniæ, Sicoris fluuij olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aboriginibus Latium occuparũt: ipſiq́ue poſtea ab ipſis pulſi, quos ante pepulerant, inſulam vicinam Italiæ occupauerunt, & eam Sicaniam à ſuo nomine nuncupauerunt. Seruius in illud Virg. 7. Aeneid.

Auruncæque manus, Rutuli, veteréſque Sicani.

Sicania, dicta eſt inſulę Siciliæ quædam pars in finibus Agrigentinis, & amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & inſula quandoque tota Sicania dicta eſt, à Briarei Cyclopis filio Sicano, vel à Sicanis populis, qui primam eam inſulam incoluiſſe feruntur. Vide Dera.

Sicanus, filius Malottæ, Getis Ianigenis imperauit, à quo Sicania Vetuloniæ regio cognominata fuit, annis ante conditam vrbem 345.

Sicaris, fluuius in Hiſpania, à quo Sicani populi dicti ſunt. Vide Sicani, & Sycoris & Dera.

Siceleg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ioſ. 15. & 19. 1. Reg. 27. 1. Par. 4.

Siceleus apud Celtiberos regnauit, anno mundi 2409.

Sicemus, vrbs Arabiæ: inde Sicemi, Sicemij, Sicemitæ. Steph.

Sicenus, inſula iuxta Cretam, quæ prius Oenoë vocabatur: Incola, Sicenites. Stepha. ex Strab. lib. 10. vbi Sicenus ſimiliter legitur, non Sicynus, vt infrà.

Sichæus, filius Pliſthenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicum omniũ locupletiſſimus, quem eius theſauris inhians Pygmalion, vxoris eius frater, ſacrificiis intentum interfecit. Virg. 1. Aeneid.

Sichem, metropolis Samariæ in limitibus Manaſſe, Gene. 12. Ioſ. 20. Act. 7. quam ædificauit Ieroboam, 3. Reg. 12. Hãc poſtea dictam Neapolim Hieronymus in traditionibus Heb. refert, Dicitur & Sichar corruptè. Filius Emor. Gen. 33.

Sichima, idem: eadémque metropolis, Iudic. 21. Pſal. 107.

Sichimi, idem. Gen. 33.

Sicilia, Tyrrheni maris inſula, à Thucydide Sicania dicta, frumenti adeò ferax, vt non immeritò olim Romani imperij horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, poſteáque impetu maris auulſa fuiſſe: inde nomen traxiſſe, quaſi Sicilita, id eſt, reſecta. Virg. 3. Aeneid. Eadem & Triquetra à quibuſdam appellatur, à figura triangulari. Item Trinacria, à tribus promontoriis, quorũ quod in Meridiem vergit, Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem ſpectat, & ab Italia mille quingentis paſſibus diſtat: tertium Lilybeum Carthaginem maximè ſpectans, & ab Aphricæ littoribus cxx. millibus paſſuum diſtans. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrionéque Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem à Peloro vſque ad Pachynum, millibus paſſuum centum octogintaſeptem, in latitudine centum octoginta nouem: in circuitu autem DCXVIII. vt ex Agrippæ ſententia tradit Plin.

Sicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus, pugnaſſe dicitur centum & viginti prælijs. Cicatricem auerſam nullam, aduerſas quadraginta quinque tuliſſe. Coronis aureis octo donatus eſt. Triumphauit cum imperatoribus ſuis triumphos nouem. Gellius libro 2. cap. 11. Plin. libr. 7. cap. 38. Item libro 22. cap. 5.

Sicoris, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, nõ longe ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæſar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit.

Sicorus, rex Celtiberorum, ante vrbem cõditam annis 540.

Siculus, apud Celtiberos Hiſpanos regnauit annis fermè 11. anno mundi 2485.

Siculum mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modò in Tuſcum, modò in Ionium pelagus influit verticoſum, & Scyllæ ac Charybdis fœuitia inclytum. Bocatio, ambit Siciliam à qua ira denominatur. Ab Occaſu Sardum habet, ab Aquilone Tuſcum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teſte Strabo. lib. 1. eadem cum Oceani æſtuariis pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxum alternat, ſicuti & Oceanus bis inundat, totieſque recedit.

Sicynus, inſula quam Plin. li. 4. cap. 12. inter Sporadas numerat, vt etiam adnotauit Vadianus. Vide Sicenus.

Sicyon, vrbs Achaiæ propriè dictæ, non procul ab Iſthmo Peloponneſiaco, metallicis olim officinis & copioſo olearum prouentu in primis nobilitata.

Sicyonis, inſula in mari Aegeo, ex oppoſito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plinius. Ab hac inſula Minerua Sicyonia dicta eſt, quòd templum ibi haberet, quod Epopeus ob partam contra Bœotios victoriam ſolenniter extruxit.

Sida, Beli filia, vt in Sidon dicetur.

Sida, Pamphyliæ vrbs, Pomp. lib. 1. in deſcriptione Pamphyliæ. Vide Side.

Sidace, vrbs Lyciæ, à Sidace, Amiſodori filia: Gentile, Sidacenus vel Sidaceus. Steph.

Sidarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntius. Steph.

Side, vrbs Pamphylię, dicta à Side filia Mentauri, vxore Moli, à quo inſula nominata eſt. Ciuis Sidetes. Steph.

Sidele, vrbs Ioniæ: Ciuis, Sidelenus. Steph.

Siden.

Siden, nomen loci. 1. Mach. 15.

Sidene, vrbs Lyciæ: Gentile, Sidenus, Steph.

Sidia, regio quædã, ſi rectè legitur apud Steph. cui Tios ciuitas eſt Sidiæ.

Sidicinum, Plin. oppidum Campaniæ.

Sidon, vrbs inſignis Phœniciæ, ad mare ſita, ab iis qui Mediterranea incolebant, condita: qui cum perpetuis vexarentur terræ motibus, relictis ſuis ſedibus, nouam vrbem ad mare poſuerunt, quam à piſcium vbertate ſua lingua Sidona vocauerunt.

Sidonij, populi Sidonis vrbis. Sidones verò populi Thracum prope Hebrum, quos Plin. Sidones appellat. Sunt & alij Sidones in Scythia. Hi ab Aſcaloniorum rege expugnati, Tyrum condiderunt. Iuſtin. lib. 18.

Sidonia, vrbs Troadis: Gentile, Sidonius. Steph.

Sidonius Apollinaris poëta.

Sidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur. Dan. 1.

Sidrona, Ptolemæo libro 2. capite 17. Dalmatiæ vrbs: alij Stridona. vulgò *Sdrigna*, S. Hieronymi patria.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Siduntius. Eſt etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ: Gentile, Siduſius. Steph.

Siduſſa, vrbs Ioniæ. Steph.

Sidyma, vrbs Lyciæ à Sidymo quodam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.

Siga, ciuitas, colonia Mauritaniæ Cæſarienſis, Ptol. lib. 4. cap. 2. Siphacis & Bochi regia: hodie vulgò *Zerſen*.

Sigalion, ſimulachum apud Aegyptios in ſactis Iſidis & Serapidis, quòd, digito labiis impreſſo, ſilentium imperare videbatur: vnde & nomen accepit ἀπὸ τῦ σιγᾶν, quod eſt ſilere. Alio nomine Harpocratem appellabant. Vide Harpocrates.

Sigatha, vrbs Libyæ: Ciuis, Sigatheus. Stephanus ex Strabonis lib. 17.

Sige, vrbs Troadis: Gẽtile, Sigites. Steph. qui & Sigeum, Troadis vrbem eſſe ſcripſit.

Sigeum, promontorium & oppidum Troadis, Aiacis ſepulchro nobilitatum. Dictum σίγειον, vt quidam volunt, ἀπὸ τῦ σιγᾶν, hoc eſt, à ſilendo, eò quòd Hercules præmio ſuo à Laomedonte fraudatus, diſſimulato diſceſſu, ibi ſe occultarit, indéque ſilentio magno reuerſus, vrbem repentè adortus ceperit. Alij per antiphraſin Sigeum dictum putant, quòd nullum ibi vnquam ſit ſilentium, aquis ſe perpetuò magno cum murmure ſaxis illidentibus. Hinc Sigeus, a, um, & Sigeius. Virgilius 2. Aeneidos.

Sigillaria, vicus Romæ, vbi ſigilla vendebantur. Gell. lib. 5. apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus poëta conſederamus.

Sigiſbertus, Metenſium rex, anno ſalutis 567.

Sigiſbertus, Dagoberti filius maior natu, Auſtraſianorum, Tranſrhenanorúmque rex, Galliam Clodoueo minori natu conceſsit. Paulus Aemil. lib. 1.

Sigiſmundus Imperat. fratri Vinceſlao in regno Bohemio ſucceſsit, anno ſalutis 1419. Qui in Turcas bellum mouit, obſeſſa arce Calabocz, accepta clade, deſideratis multis domum rediit. Ritius, anno ſalutis 1412.

Sigiſmundus, rex Bohemiæ, anno ſalutis 1420.

Sigiſmundus, Vngariæ rex, Romanorum imperator XXXIIII. regnauit annis XXVII. anno ſalutis 1411.

Sigiſmundus March. rex Vngariæ, regnauit annis LI. Boſnam & Croatiam ſubegit, Modaniam domuit, anno ſal. 1387.

Sigiſuultus, cos. anno ab vrbe condita 1190.

Signia, Latij oppidum, in cuius agro vinum naſcebatur mire auſterum, ideóque ventris profluuio ſedando vtile: à loco Signinum appellatum. Martial. lib. 13.

Siguia, Plin. lib. 5. cap. 29. mons eſt, cuius radicibus ſita eſt Apamia.

Sigrus portus, quem Niſope inſula Leſbi efficit. Steph. Et alibi Sigrim, Leſbi portum eſſe ſcribit, vnde Sigricus vel Sigrius.

Sigynnus, vrbs Aegyptiorũ. Ciues, Sigynni. Ste. apud hos ſunt equi toto corpore hirſuti, puſilli tamen & geſtandis viris inualidi, ſed qui iuncti curru perniciſsimi ſunt.

Siha, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Siſor, Nilus, Aegypti flumen. Ioſ. 19. & 1. Paralip. 13.

Silanus Claudij Principis gener, qui erepta ſibi Octauia, datáque Neroni præ dolore gladio proprio ſe ſuffocauit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam. Autor Corn. Tacit. libr. 12.

Silanus filius T. Manlij pontificis qui à patre repudiatus, quòd pecuniam accepiſſet à Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti: cuius exequiis neque pater interfuit, neque ſuadentibus, vt adeſſet aulcultauit. Autor Val. Maximus de Seueritate.

Silanius mons Hybernię inſulæ altiſsimus, à Silanio rege in vertice eius ſepulto dictus.

Silas, nomen viri. Act. 15. & 18.

Silo, Ciuitas in tribu Ephraim. Ioſ. 21. 22. Iere. 7. Iudic. 21.

Silarus, Italiæ fluuius Picentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur eſſe natura, vt virgulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin. lib. 2. cap. 103.

Silenus, Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. Virgil. 2. Eclog.

Siler, vide SILARVS.

Sileſij, vide SALESII.

Silia, fluuius de quo Strabo libro 14. in regione montana Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet

natet: quanquam id Democritus non credat, qui multam Asiæ partem peragrauit: sed nec id Aristoteles concedit: etsi aëres quidam sint adeò tenues, vt nulla in eis volatilia inuenian tur. Vide Sila.

Silimnus, vide Simni.

Silindium, oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditæ & Silindiotæ. Steph.

Silis, amnis Venetię primus in stagnum cadens, vbi nunc habentur suburbanæ Venetiarum insulæ, Murianum, Torcellúmque.

Silis, Plinio libro 3. capite 18. fluuius Venetiæ ex montibus Taurisanis fluens. Sylis verò cum y Græco, nomen est, quo, vt idem testatur, Scythæ Tanaim fluuium appellant, libro 6. ca pite 7.

Silius Italicus poëta consul, anno ab vrbe condita 820.

Silius Nerua, Consul, anno ab vrbe condita 817.

Sillius Italicus, poëta præstantissimus, ex Hispa nia oriundus, natus est Romæ & educatus, gratissimus Domitiano, cuius fauore ad ter tium consulatum perductus est. Virgilij natalem quotannis celebrabat. Septuagenarius seipsum interfecit dolore cuiusdam claui insanabilis. Pet. Crinitus.

Sillo, Hispaniæ rex, regnauit annis VI. pulso Ve remundo: habuit Egimandam, Aurelij sororem, vxorem, anno salutis 770.

Sillura, insula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines numos refutant. Dant itaque res, & accipiunt mutationibus.

Sillyos, vrbs Ioniæ iuxta Smyrnam: Gentile, Sillyeis. Steph.

Silon, insulam Indiæ docet esse Augustinus de ciuitate Dei, libro 12. Quæ ex eo cęteris terris præfertur, quòd omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

Siloni, nomen viri. 1. Par. 9.

Silonites, idem. 2. Par. 9.

Silphij, populi Libyci ab insula Plateæ vsque ad os Syrtium protensi, Herodoto libro historia rum 4.

Siluanus, nomen viri. 2. Cor. 1. siue per y, siue per i, scribas, non refert.

Siluerius, LVI. pontifex Rom. regnauit annum 1. menses v. dies XI. anno salutis 536.

Siluester, XXX. Roma. episcopus, regnauit annis XXX. anno salutis 314.

Siluester II. pontifex CXLII. magicis artibus im butus regnauit ann. IIII. mens. 1. anno salutis 997.

Simæthis, nympha, ex qua Faunus Acin suscepit. Ouid.

Acis erat Fauno, nymphaq; Simęthide cretus.

Simæthus, Siciliæ fluuius non procul à Catanen si vrbe, sed pro fluuio meliùs cum y psilo scribitur, vt infrà.

Simana, vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile, Simanæus & Simaneus. Steph.

Simena, vrbs Lyciæ: Gentile, Simaneis. Steph.

Simeon, Bulgarorum rex, cum Bulgaris Græcos incursionibus vehementer afflixit. Quem Romanus filij sui Christophori filia, filio illius Petro, vxore data, ab incœpto furore compescuit, & fœdere sociauit. Vnde & puella mutato nomine, Εἰρήνη dicta est. Luithpran. lib. 3. cap. 9.

Simeon, secundus filius Iacob ex Lia, Gen. 29. 1. Paral. 4. Fuit & nomen cuiusdam qui Christum nostrum suscepit in vlnas, cùm inferretur in templum. Luc. 2.

Simeon, filius Issachar. Gen. 46. 1. Par. 7.

Simichida, pastor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipsius Theocriti patrem dicunt fuisse.

Similarum amasia Croci. Plin. lib. 16. cap. 36.

Simmaa, filius Dauid. 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Samua. Tertius filius Isai. 1. Paral. 2. qui 1. Reg. 16. 17. dicitur Samma.

Simmias, philosophus Thebanus, scripsit dialo gos 23. qui ordine à Diogene Laërtio comme morantur.

Simoesius, vir Troianus, quòd ad ripas Simoen tis fluuij sit natus. Is ætate florens, necdũ vxo rem sortitus, ab Aiace Telamonio interfectus est. Homer. Iliad. 4.

Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoëisius, & mari appropinquans, commiscetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Hellespontum iuxta Sigeum promontorium.

Simon, filius Mathathiæ filij Ioannis. 1. Ma chab. 2.

Simon Magus, impostor, qui à Petro, Spiritus sancti gratiam mercari volebat: vnde Simoniæ nomen inditum, Act 8. Nomen Apostoli, Matth. 10. Fuit & alius sic nominatus, qui post CHRISTVM crucem coactus baiulauit. Matth. 27.

Simon, Herodis seruus, seditionis author, anno mundi 3969.

Simon, Oniæ filius, summus Iudæorum sacerdos, anno mundi 3779.

Simon, summus sacerdos constitutus ab Herode depositio Iesu, anno mundi 3940.

Simon Asmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis VIII. Cum Romanis fœdus renouauit, eisque aureum clypeum mille minarum misit. Olymp. 159.

Simon Iustus, pontifex maximus Iudæorum, an nis 28. Olymp. 134.

Simon Priscus, pontifex maximus Iudæorum, annis 13. Olymp. 119.

Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio co ronatus, quare Iudæi variis suppliciis necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.

Simon Athenienſis, philosophus, Socratis disci pulus

pulus, ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetorica. Alius medicus. Alius ſculptor: quorum omnium author Diogenes Laërtius.

Simon Magneſius, muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more corrupto Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam. Strab. lib. 14.

Simon Conſtantinopolitanus, ludimagiſter, annos ab hinc circiter 200. compoſuit Græcè Metaphraſtes, id eſt, ſanctorum vitas, quæ habentur in bibliotheca Vaticana.

Simonides Ceus, poëta Melicus, primus artem memorandi inueniſſe fertur. Cùm enim cœnaret in Theſſalia apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, ceciniſſétque id carmen, quod in eam ſcripſiſſet, in quo multa ornandi cauſa, poëtarum more, in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent, nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium eius ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturum, reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æquè laudaſſet, peteret, ſi ei videretur. Paulò pòſt eſſe fertur nuntiatum Simonidi, vt prodiret, iuuenes ſtare ad ianuam duos quoſdam, qui eum magnopere euocarent: ſurrexiſſe illum ipſum, prodiſſe, vidiſſe neminem. Hoc interim ſpatio conclaue illud, vbi epularetur Scopas, concidiſſe: ea ruina ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cùm humare vellent ſui, neque poſſent obtritos internoſcere vllo modo, Simonides dicitur ex eo, quòd meminiſſet, quo eorum loco quiſque accubuiſſet, demonſtrator vniuſcuiuſque ſepeliendi fuiſſe.

Hac tum re admonitus inueniſſe fertur, ordinem eſſe maximè, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. Iambicum poëtam Strabo fuiſſe dicit: Suidas verò Caryſtium ſiue Erythreum, qui ſcripſit Græcorum apud Aulidem Conuentum, trimetrorum libros duos, & alia.

Præter hos, alios duos ponit: vnum filium ſororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitque genealogiam libris tribus.

Alterum Simonidem Magnetem, poëtam Antiochi Magni tempore, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus Galatas. Suidas. Primus ille literas inuenit longas ῃ, ω: præterea lyræ tertium ſonum. Plinius octauam chordam addidiſſe ſcribit.

Simonides, poëta Iambicus ex Amorgo inſula, traditur primus fuiſſe apud Græcos lyricus, ad mouendas lachrymas aptiſsimus: flebile carmen inuenit.

Simplicius XLV. Roman. epiſcopus, annis XV. menſ. 1. diebus VII. anno ſalutis 469.

Simpri, Vide Ombrici.

Simſon XVI. filius Manuæ, de tribu Dan. regnauit an. XX. liberauit filios Iſrael à Philiſtinorum ſeruitute, quibus annis XL. tributa ſoluerant. Vir fortiſsimus, leonem manu ſuffocauit. Maxilla aſini 1000. Philiſtinos interfecit, cæteris in fugam verſis. Demum fraude Dalilæ deceptus, captus ab hoſte, excæcatus, ludens coram Palæſtinorum principibus, apprehenſis columnis, quibus domus nitebatur, ædificium ſubuertit: vbi perierunt 3000. Philiſtinorum, Iud. 13. Ioſeph. lib. 5. cap. 10.

Simundi, inſula, quæ poſtea Taprobane, vt infrà dicetur.

Simyrus, vrbs Syriorum: Gentile, Simyrius vel Simyreus. Steph.

Sin, eremus inter Elim & Sinai, in qua octaua Iſraelitarum manſio fuit. Exod. 16. Num. 33. Latinus Ezechielis interpres pro hoc tranſtulit Peluſium. Ezech. 30.

Sin, Nu. 13. 20. 27. 33. 34. Deuter. 32. Ioſ. 15. Deſertum in terra Edom, quod aliàs Cades vel deſertum Pharan dicitur. Vide Cades.

Sina, vrbs Meſopotamię, quo nomine etiam dictus eſt mons Petræ & Arabiæ. Apoſtolus, Sina, mons eſt in Arabia, qui coniunctus eſt ei, qui nunc eſt Hieruſalem. Vide Sinarum.

Sinada, ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines, non magna, ante quam planities iacet oleis conſita, ſexaginta ferè ſtadiorum. Dicitur & Sinnas, adis, vt apud Sidonium. Sunt qui per y pſilon in prima ſcribant, & rectiùs, & per duplex n, Vide infrà.

Sinæus, filius Chanaan, Gen. 10. 1. Par. 1.

Sinalus fuit medicus quidam, de quo Sillius Italicus lib. 5. Ipſe olim antiquo primum Garamanticus Amnon, &c.

Sinapodes, populi in deſertis Africę, qui vt Pomponius refert, inflexi lentis cruribus ſerpere magis, quàm ingredi traduntur.

Sinarum regio, Ptolem. lib. 7. cap. 3. terminatur à Septentrione parte Serum expoſita, ab ortu ſolis atque Meridie, terra incognita, ab Occaſu India extra Gangen, Vide Sina. Steph. metropolis eſt Sinarum.

Sinda, vrbs iuxta magnum ſinum Indiæ, vnde, populi apud hos hic mos erat ſepeliendi, vt tot piſces in ſepulchra mortuorũ mitterent, quot hoſtes interfeciſſent. Steph.

Sindarus, arx in Cyrro oppido Syriæ. Steph.

Sindeſſus, vrbs Carię: Gentile, Sindeſsius vel Sindeſſeus. Steph.

Sindi, populi ad Meridiem Mœotidis. Alij Sindicam gentem à Mœotis deſcendiſſe ſcribunt. Stephanus.

Sindia, vrbs Lyciæ: Gentile, Sindij. Steph.

Sindonæi populi Thraciæ. Steph.

Sindones, populi Aſiæ iuxta Mœotidem. Ioannes Honterus.

Sinera, vrbs Phœniciæ: Gentile, Sinereus. Steph.

Singar, vrbs Arabiæ iuxta Edeſſam. Ciuis, Singarenus. Steph.

Singya, vrbs Paphyliæ. Gentile, Singyates. Steph.

Singus, vt iuxta Athon. Hinc Singius, Singeus,

geus, Singicus. Stephano.

Sinnear, regio plana, omnis generis deliciis abũdans, anno mundi 1765.

Sinoë, vrbs Siciliæ, hinc Sinoëſſæus. Steph. Vide Sinueſſa.

Sinon, filius Siſyphi, nepos Autolyci furis, qui cum Vlyſſe ad bellum Troianum profectus, cùm Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionémque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt, cui ob ingenij aſtutiam fallendorum Troianorum, equíque aperiendi negotium imponeretur. Virgil. 2. Aeneidos. Plinius ait huius inuentum fuiſſe ſignificationem ſpecularium.

Sinonia, Plin. lib. 3. cap. 6. inſula Corſicę vltra Tyberina oſtia in Antiano.

Sinope, nomen regis Numidarum.

Sinope, Aſopi filia quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex ea genuit Syrum, vnde Syri poſtea appellati ſunt. tametſi alij Martis & Aeginæ, alij Pernaſſes & Martis filium fuiſſe tradunt: quidam autem non ab Apolline vitiatam, ſed ab eo & Ioue perpetuam virginitatem ſortitam, cùm illi ſpe concubitus, quid quid poſtulaſſet, ei daturos ſe promiſiſſent.

Sinope, vrbs Ponti, in colle peninſulæ cuiuſdam ſita, ex vtraque Iſthmi parte portus & ſtationes habens, olim etiam frequenti gymnaſio, & rubricæ genere, quam Sinopicam vocant, clariſſima. Sinopem (inquit Strabo libro 12.) vrbium, quæ in Ponto ſunt, clariſſimam, Mileſij condidere: quæ claſſe comparata, mari, quod intra Cyaneas eſt, imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cum Græcis: & cùm libera fuiſſet, tandem amiſſa libertate, Pharnaci obtemperauit (fuit enim obſidione capta) poſteáque ſucceſſoribus eius vſque ad Eupatorem & Romanos, qui illum ſuſtulerunt. Hinc deducitur Gentile Sinopeus.

Sintiæ, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam. Incolæ Sintij, vbi fluuius quidam eſt Pontus dictus in quo reperiuntur lapides, quos aqua inſperſa accendit, flatus extinguit, graui odore, bituminis ferè, dum vruntur, & ſerpentibus omnibus infeſto. Steph. ex Ariſto. mirabili. Dicũ tur etiam Sintij.

Sinties & Sapæi, dicebantur Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. Steph. Vide Sapæ.

Sintœum, caſtellum Armeniæ à Galatis conditũ: Gentile, Sintœus.

Sinueſſa, oppidum, Plin. lib. 3. cap. 5. noui Latij extremum, non procul à Liri fluuio, olim Sinope appellatum. Liuius lib. 10. ab vrbe, Cuius ager Sinueſſanus dictus eſt, copioſum apricis in ſaxis vinum gignens.

Sinus magnus Ptole. in India is eſt, quem mare de Surhodie vocant, ad quem Hiſpani verſus occidentem nauigando perueniunt, terreſtri itinere aliquot dierum interiecto.

Sion, mons Ieroſolymæ (qui alias mons Domini, item & mons ſanctus dicitur) in cuius vertice erat arx conſtructa, quæ à Dauide, ciuitas Dauidis eſt vocata, 2. Reg. 4.

Sion, Deut. 4. nomen montis Amorrhęorum, qui & Hermon dicitur.

Sionia, vrbs Pontica: Gentile, Sionites. Steph.

Sior, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Siphe vel Siphæ, nauale Theſpiacæ: Gentile, Siphæus vel Siphæeus. Steph.

Siphnus, vna ex Cycladibus in Aegæo. Plinius, Strabo & Mela lib. 2. Locupletiſsima erat, teſte Herodo. lib. 3. vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent, vnde tantùm pecuniæ fiebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſsimo cuique par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, diſtribuentibus. Hæc antè Merope & Acis appellata eſt. Vide Byblis. Steph. inſula eſt circa Cretam.

Sipij, Vide Sapæ.

Sipontum, vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipus, & à Græcis (ob multitudinem ſepiarum, quæ ibi capiuntur) Sepius, untis, dicitur. Pomponius libro 3. cap. 1. Vulgò *Siponto*. Strabo lib. 6. Lucanus lib. 4.

Sipylus, vrbs Phrygiæ, quæ regnante Tantalo, terræ motu concidit. Ouid. 6. Metam.

Tum cùm Mœoniam virgo, Sipylumque colebat.

Siraces populi Meridiem verſus, vſque ad Caucaſi montes deſcendunt. Strab. lib. 11.

Sirbônis palus in Palæſtina, Stephano ſtagnum eſt prope Caſium montem. Poſſeſsiuum, Sirbonius. Vide Serbonis.

Sirenes, monſtra marina, poëtarum fabulis celebrata, ſuperiore ſui parte virginis effigiem referentia, inferiore verò in piſcis caudam deſinentia. Hæ tres fuiſſe finguntur, Archeloi fluuij, & Calliopes Nymphæ filiæ, Parthenope, Ligia, & Leucoſia, quæ cùm littus Siculum incolerent, nautas præternauigantes ſuauitate cantus in naufragium pelliciebant. Vlyſſes autem, cùm illac ipſi iter eſſet, ſociorum aures cera obturauit, ſeipſum verò malo nauis iuſsit alligari: eóque modo periculum tutus euaſit. Sirenes itaque cùm ſe contemni viderent, impatientia doloris ſe præcipitauerunt in mare. Homer. 12. Odyſſ. Ouidius 5. Metam. fabulatur has fuiſſe comites Proſerpinæ, cámque raptam diu quæſiſſe, cáque non inuenta, doloris impatientia in monſtra marina eſſe conuerſas, ſuperiore corporis parte virgineam formam, inferiore piſces referentia: voce autem, cithara & tibiis tam blande canentia, vt præternauigantes ſopirent, ſopitos demergerent, demerſos etiam deuorarent. Virgilius 5. Aeneidos.

Sirenuſſæ,

Sirenuſſæ, Inſulæ in Italia iuxta fretum Siculum in ipſo promontorio loci aulſi ſitæ, qui locus intra ſinus ſuos continet Cymen & Poſidoniã: vbi etiam templum Sirenum eſt in magna veneratione: Gentile, Sirenuſſius & Sirenuſſæus. Steph. Strab. lib. 5.

Sires, populi Thraciæ ſupra Byzantium. Steph.

Sirtiopæones, vide SIRIS.

Sirtis, fluuius Libyæ, prope inſulas Phaſeluſſas. Stephan.

Siris, ab Aethiopibus dicitur Nilus antequã totus confluat. Nam, vt inquit Plin. nec antè Nilus dicitur, quam ſe totum aquis concordibus iunxit. Dictum Sirin autumat Stephanus & Euſtathius à Sirio, quoniam ſub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur, vt Hermolaus ſcribit.

Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius, Polieum quoque pòſt appellata, à Minerua Poliade in Ilio Inde Sirenus (vel potius Sirinus) Sirites & Siritis, fœm. gene. Eſt etiam Siris in Pæonia, de qua Gentile à gignendi caſu factum Siriopæones. Steph. Meminit etiam in Polieo, & alibi Metapontum quoque olim Sirin dictam.

Sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis Canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de Signis cæleſtibus, Sirium diuerſum facit à Canicula, neque in ore Canis, ſed in capite eius collocat. Hæc in cœli centro cum Sole coniuncta, æſtum eius duplicat, mortaliúmque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, vt quidam volunt, ἀπὸ τῦ σειρᾶν, hoc eſt ſiccando, propterea quòd & fluuios & fontes nimio calore exiccet: vt alij, ἀπὸ τῦ σειρῶν, hoc eſt, ab euacuando, quòd corpora noſtra ſudoribus euacuet. Seruius enarrans illud Virg. 10. Aeneid.

Non ſecus ac liquida ſi quando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Sirius, inquit, ſtella eſt in ore Canis, quæ quãtum in ipſa eſt, peſtifera eſt, ſed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc eſt, quòd cùm tempore certo oriatur, non ſemper eſt noxia. Quin & Solem ipſum quidam Sirium, & aſtra omnia Sitia appellarunt, vt annotauit Suid.

Sirmion, Ptolemæo li. 2. cap. 1. vrbs eſt Pannoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuio: Gentile, Sirmieus.

Sirrha, vrbs Thraciæ: Gentile, Sirrhæus.

Sis, Cliuus, de quo legitur 2. Par. 20.

Siſai, Filius Enach. Num. 33.

Siſamnes Iudex qui licet Cambyſi regi chariſſimus, tamen ob iniquam ſententiam quam pecunia corruptus, tulerat, iuſſu Cambyſis excoriatus eſt, eiúſque pellis ante tribunal Iudicum expoſita, vt ea cõſpecta alij iudices aliena fruentur inſania, ſibique cauerent.

Siſamoi, Filius Elaſa filij Helle. 1. Par. 2.

Siſamus, vrbs Paphlagoniæ, Home. Iliad. 2.

Siſapho Corinthius frater Mamertis: qui vbi intellexiſſet filios ſuos à Mamerte fratre regnãdi libidine interfectos, eum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

Siſapo, Plin. lib. 3. cap. 1. oppidum Hiſpaniæ, vnde & Siſaponenſis regio in Bætica, vbi optimum minium naſcebatur, eidem Plin. lib. 33. cap. 7.

Siſara, Dux exercitus Iabin regis Chanaan, Iudic. 4. Magiſter militiæ Aſor, 1. Reg. 12. Pſal. 82.

Siſauranum, oppidum, à Beliſario per deditionẽ captum, anno ſalutis. 545.

Siſcia, Pannoniæ ſuperioris vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 15. hodie Lablatum, Lublana.

Siſecundus, Hiſpanorum rex, Suintillæ filius, ex cluſo Germano fratre, regnum adeptus eſt: regnauit annis VII. anno ſal. 627.

Siſanius, Aſſyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Siſenna Statilius Taurus, conſ. anno ſal. 12.

Siſenna, antiquus ſcriptor hiſtoriæ Romanæ.

Siſidius, conſul anno ab vrbe condita 1241.

Siſigabis, vxor Darij vltimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolùm non violauit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.

Siſigyllis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites, Steph.

Siſimus, LXXXV. Pontifex Rom. regnauit diebus XX. anno ſal. 6.

Siſſebuta, Hiſpanorum rex, regnauit annis IX. menſib. VII. Is Chriſtianam religionem mirifice amplexus, ampliauit. Claſſe in Aphricam traiecit, plures in ea gentes in ſuam redegit poteſtatem. Riti.

Siſualdus, Brẽtorum rex, fœdus cum Narſete per cuſſit. Hinc ad Francos defecit, anno ſal. 557.

Siſyde, vrbs cõdita in Sicilia, anno à Roma condita 151.

Siſyphus, Aeoli filius qui cùm Atticã latrociniis infeſtaret, à Theſeo occiſus eſt. Hunc poëtæ fabulantur eo ſupplicij genere apud inferos plecti, vt ſaxum ingens in montis cuiuſdam verticem cogatur prouoluere: quod cùm ad ſummum penè extulerit, repente deorſum relabitur. Ouid. 3. Metam.

Siſyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupſit. Ouid. 4. Faſtor.

Siſyrba, pars Epheſi, à Siſyrbe Amazone dicta. Gentile, Siſyrbites. Steph.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdicam exercitũ duxit, Macedoniam vaſtauit, quibuſdam caſtellis captis, anno mundi 3534.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus eſt. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon,

Sithon, filiam habuit Pallenem: quæ Clito nupsit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Sithon, mons Thraciæ, ab eo Thracia dicta est Sithonia.

Sithonia, pars Thraciæ, Plin. lib. 4. cap. 11. quæ ab Hæmo monte auersa, vergit in Pontum Euxinum. Herodotus verò libr. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat, ad sinum Termæum: eiúsque vrbes facit Toronam, Sermylam, Mecybernam, & Olynthum. Poëtæ autem Sithoniam pro ipsa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus, pro altissimis Thraciæ niuibus. Virg. 10. Eclog.

Sithoniásque niues hyemis subeamus aquosæ.

Sitim, nomen torrentis. Ioel 3. vbi legitur, Irrigabit torrentem spinarum. Vide SETIM.

Siton, Vide ITON.

Sitta, Orientis dux, anno salutis 534.

Siua, scriba regis Dauid, 2. Reg. 20.

Siuan, nomen mensis Esth. 8. vbi corruptè legitur Siban.

Sixus, vrbs Mastianorum. Steph.

Siza, pater Adina, 1. Par. 11.

Sizara, Syriæ vrbs aliàs Larissa dicta. Steph.

Sxioldus Lotheri Danorum regis filius: qui quũ ab adolescentia venandi studio flagraret, immanem belluam, quam nemo aggredi audebat subegit, quæ futuram in eo fortitudinem ominata est. Idem postea repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit sociisque dedit occidendum. Saxo Grammaticus.

S M

Smaragdus alter Exargus, Classense oppidum cepit, Longobardos vicit, Betoaldum, ducem cum militibus cepit, atque occidit. Blond.

Smẽdis, Aegyptiorum rex, regnauit annis XXVI. anno mundi 2960.

Smerdis, Cambysæ Persarum regis frater, quem cùm Cambyses per somnium vidisset regio throno insidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iussit. Fuit & alter Smerdis, vt scripsimus in dictione PATIZITES.

Smeredus magnus III. Persarum rex, regnauit mensib. VII. anno mundi 3440.

Smila, Stephano, vrbs Thraciæ: Gentile, Smilaus.

Smilax, puella formosissima, quæ Croci pueri amore capta, cùm ab eo sperneretur, mutata est in fruticem sui nominis, hederæ non dissimilem, aut certè in eius flores, candore odoréque lilium referentes. Ouidius 4. Metamorph.

Sminthe, vrbs Troię: Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per ι & υ diphthõgum. Steph.

Smintheus, Apollinis epithetum, cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuisse in Chryse oppido Mysiæ Crinim sacerdotem Apollinis, cui deus iratus immisit in agros illius mures, qui fructus illius vastabant. A quo exoratus deus, cùm rursus placatus pestem hanc tollere vellet, ad Ordem pastorem illius venit, à quo hospitio acceptus, pollicitúsque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit, eóque facto iussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humana specie apud se diuertisse, & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis templum deo construxit, vocauítque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures σμίνθας vocantur. Altera talis est: Quum Cretenses aliquando Coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, vt ibi vrbem conderent, vbi eis terra geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellespontum, noctu mures clypeorum lora arroserunt: itaque mane cùm id factum viderent, memores oraculi vrbem posuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.

Sminthion, locus quidam, Strabo lib. 13. Incola, Sminthius, vel Smintheius, & regio Sminthia.

Smyrna, vrbs Ioniæ Milete amne irrigata, Homeri (vt plurimi credunt) patria: qui inde à Poëtis passim Smyrnæus cognominatur. Smyrna, inquit Steph. nominata est à Smyrna Amazone, quæ Ephesum occupauit: cùm antea Naulochon diceretur, condita primùm & habitata à Tantalo. Hinc Smyrnæus, & sinus Smyrnaicus.

S O

Soam, nomen viri. 1. Par. 24.

Soana, fluuius Asiæ.

Soana, Ptol. lib. 7. ca. 4. fluuij ostia in Taprobana insula.

Soanes, Steph. populi strenui Asię Caucasi extrema obtinentes, sicut Strabo refert libr. 11. qui ducenta hominum millia cogunt in exercitum. vide PHTHIROPHAGI.

Soba, nomen loci, 1. Reg. 14. 2. Reg. 8. 1. Paral. 18. Psal. 59. Iudic. 13.

Sobab, filius Dauid. 2. Re. 5. 1. Par. 3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1. Par. 2. 14.

Sobach, magister militiæ Adarezer regis. 2. Reg. 10.

Sobal, filius Seïr Horræi, Gen. 36. Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina, 1. Par. 2. Filius Iuda, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Sela.

Sobala, vrbs Cariæ. Gentile, Sobaleus. Steph.

Sobec nomen viri. 2. Esd. 10.

Sobi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon. 2. Reg. 17.

Sobna, nomen scribæ. 4. Reg. 8. Isa. 22.

Soboba, filius Cos. 1. Par. 4.

Sobochai, nomen viri. 2. Reg. 21. 1. Par. 20.

Socho, duæ sunt in tribu Iuda, huius nominis ciuitates, Ios. 15. vbi leges Socoth deprauate,

1.Reg.17.19.2.Paral.28. Vrbs conſtructa à Roboam,2.Par.11.

Socion,Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit κέρως ἀκαλθίας, id eſt Cornu copiæ, librum multæ variæque doctrinæ. Gellius.

Socoth,tribus Gaddi ciuitas,montis Galaad in vicinia Penuel,in via fugæ Madiam munitiſſima,inquit Ioſephus & optima,Ioſue 15. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen impoſuit, Geneſ.33.Eſt & regio à Græcis πεπαλοδύτις dicta, quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant.Num.33.Prima manſio filiorũ Iſrael, poſtquam reliquerunt primas ſedes Rameſſes.

Socoth-benoth, idolum Babyloniorum.4.Regum 17.

Socrates,philoſophus Athenienſis, Sophronici ſtatuarij, & Phanaretæ obſtetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit, Myrto,Ariſtidis Iuſti filiam,& Xantippem mulierẽ moleſtiſsimam,quæ(ipſo cum diſcipulis differente)menſam non rarò ſubuertit.Naturalẽ philoſophiam omnium primus in moralem trãſtulit, identidem inculcans, Quæ ſupra nos ſunt,nihil ad nos pertinere.Accuſatus tandem ab Anyto quodam diuite,& Melito poëta, & Lycone oratore, quòd de diis malè ſentiret: cùm à iudicibus de more interrogaretur,quanam potiſsimum pœna ſe dignum cenſeret, Vt,inquit,in Prytaneo alar ex publico. Qua eius voce irritati iudices,capitis eum damnauerunt,& ad bibendam cicutam compulerunt: qua ille intrepidè accepta, ſupremum vitæ diẽ clauſit.

Socrates,pictor,inter cuius opera eſt piger, qui appellatur ὄκνος,ſpartum torquens quod aſellus arrodit.Plin.lib.35.ca.11.Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates Conſtantinopolitanus, hiſtoriam Eccleſiaſticam, à tempore Apoſtolorum vſque ad Chryſoſtomum ſcripſit, quo tempore fuiſſe par eſt,vnum ex his qui in Tripartita connectuntur hiſtoria.

Socratio, cinædus quidam quem ob ſtuprũ cõmiſſum Piſo prætor poſtpoſuit duobus aliis adoleſcentulis Veraniolo & Fabullo.

Socus,vir Troianus Hippaſi filius,generoſus animo & corporis diguitate,Hic,teſte Homero, magno animo Vlyſſem vulnerauit, ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

Sodi,pater Geddiel.Num.13.

Sodoma,mæ,& Sodomum,& Sodoma,orũ,oppidũ Iudææ,de quo legitur in Geneſi.σόδομα (inquit Stephanus)metropolis erat decem oppidorum, quæ in Aſphaltide lacu ſubmerſa ſunt.Ciuis,Sodomites.

Sogdiana,prouincia Aſiæ,quę,vt libro 6. cap. 12. ait Ptolemæus,à Septentrione parua Scythia terminatur,ab Oriente Sacis, à Meridie & Occaſu Bactriana. In ea ſunt vrbes, Oxiana,Maruca & Alexandria, quam (vt Solinus ait)Alexander tertiam condidit,ad conteſtandos itineris ſui terminos.Incolę,Sogdij & Sogdi.Steph.

Sogdianus VIII. rex Perſarum,regnauit menſes VIII.anno mundi 3538.

Soha,nomen viri,2.Eſd.7.

Sohar,filius Simeon filij Iacob,Gen.46. Exo.6.

Sohoria,filius Ieroham,1.Par.8.

Solci,vrbs in Sardinia.Steph.

Solennus Orphitus, conſul, anno ſalutis 111.

Solimanus XII.Turcarum imperator,anno ſalutis 1519.diadema accepit.

Solimna,vrbs Indiæ.Gentile,Solimnæus.Steph.

Solinus hiſtoricus,qui de miraculis mundi ſcripſit.

Solis fons.Vide Fons Solis.

Solis inſula, eſt in mari Indico, ſemper rubens, &(vt Solinus refert)omni animantium generi inacceſſa,quoniam eò ingreſſos vi circunfuſi aëris confeſtim exanimat.

Solis menſa, Aethiopiæ locus, apparatis epulis ſemper refertus:& quia,vt libet (inquit Pomponius)veſci, volentibus licet, Solis menſam appellant, & quæ paſsim adpoſita ſunt, adfirmant naſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam veniſſet,rei fama permotus,profectus eſt. Author Spartianus. Cælius libro 16. Antiquarum lectionum ſcribit,Solis menſam, adagio dici diuitum opulentorúmque hominum domos, omni rerum copia vbertim adfluentes,expoſitáſque inopum neceſsitatibus & alimentis.

Solis oſtia,Pomponio in deſcriptione Indiæ,loca ſunt,ob æſtum intolerabilem, & aquarum longo tractu penuriam,ſic dicta: propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum. Diodor.lib.17.

Sollium,Corinthi oppidulum: Gentile,Solieus. Stephanus ex Thucydidis lib.2.

Solœ, ciuitas inſignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, poſtea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam tranſtulit,quos dignos exiſtimauit, vt ſeruarentur. Vide Pompeiopolis. Stephanus à Solone conditam ſcribit,& à Pompeio reſtauratam. Dionyſ.in Baſſaricis πώλεις vocat. Ab hac Solenſes: Aratus,Chryſippus Stoicus, & Philemon poëta comicus. Strabo libro 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit iuxta Solos fontem fuiſſe, cuius aquæ olei vicem præſtiterint vtentibus.Curtius Heliopolim,ceu Solis ciuitatem nominat. Vide SOLIN. Euſtathius Dionyſij interpres,hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit: cùm verò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſent, Solœciſſari dicti ſunt,& inde Solœciſmi.

Solo

Sologorgus, Vide Heræa.

Solomon, III. Israelitarum rex, regnauit annis XL. anno mũdi 2931. Pharaonis regis Aegypti filiam duxit vxorem anno mundi 2932. Aetate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos: quare decem tribuum regnum à posteritate eius ablatum, 3. Reg. 11. Vide Salomon.

Solon, vnus ex septem sapientibus Grecię, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Prisco Romæ regnante. Gellius libro 17. cap. 21. Athenienſibus leges dedit, tanto temperamento compositas, vt parem gratiam à Senatu & plebe inierit, qui duo Reipubl. ordines irreconciliabili propemodum odio dissidebãt. Draconis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidas pœnas statuebant) quòd iusto atrociores viderentur, omnes abrogauit.

Tyrannum fugiens, primùm in Aegyptum secessit, deinde in Cyprum, postremò ad Crœsum regem: qui cùm opes suas ei ostentaret, rogaretque, num quem sese fœliciorem iudicaret: respondit, Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui iustum, Athenis agentem: qui in suo prædiolo consenuerat, eius limites nunquam egressus erat. Fieri tamen posse, vt & Crœsus ipse olim inter fœliciſsimos numeraretur. Cæterùm ante supremum vitæ diem, neminem beatum esse iudicandum. Qua sententia nihil verius esse, Crœsus postea re ipsa est expertus. Nam cùm Cyro, Persarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, viuus in hostis potestatem peruenit. Quo tempore pyræ impositus, vt viuus exureretur, salubre Solonis consilium dicitur agnouisse, eiúsque nomen in supremo illo vitæ discrimine sæpius inclamasse.

Quo audito, Cyrus ex suis misit, qui cognoscerent, quisnam esset deorum hominúmue, quem ille summo in periculo solum innocaret, rémque totam edoctus, memor & ipse humanæ vicissitudinis, Crœsum ab incendio liberauit, summóque, quoad vixit, in honore penes se habuit. Decessit in Cypro insula, annos natus LXXX. mandauitque ossa Salaminem transferri, ibique per regionem proiici ac dissipari, ne Athenas inferrentur: quoniam discedens iureiurando ciues adegerat, non antiquaturos leges suas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epistolas quasdam. Epigramma sepulchro eius inscriptum, Cicero in hanc sententiam commemorat, Tuscul. Quæst. lib. 1.

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis
Mœrorem, vt celebrent funera cum lachrymis.

Ex Plutarcho & Diogene Laërtio.

Solona, à Gothis recepta, anno salutis 538.

Solophytus, iuuenis regius, qui cum Ilino regio simpliciter, per optimam factionem, domo regia pulsus, ingentem iuuentutem secum contraxit, & in Cappadociæ ora consedit.

Solus, vrbs Ciliciæ, sic dicta à Solunte prauo hospite, quem Hercules interfecit: Gentilia, Soluntius, Soluntinus: & fœminina Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis, quod postremum à Solis quoque diuerso Ciliciæ oppido fit. Stephanus.

Solyges, vicus Corinthi, vnde collis Solygeus. Stephano.

Solyma, Solymæ, vel Solyma, Solymorum, vrbs clarissima Iudææ, quæ postea addito templo Hierosolyma dicta est. Inde Solymus, a, um. Iuuenalis Satyra sexta, Interpres legum Solymarum.

Solymi, orum, populi Asiæ, Lyciis & Pisidis proximi, à Bellerophonte subacti, postea Milyeæ appellati. Strabo libro 1. & 14. Plinius eosdem facit cum Pisidis, libro 5. capite 27. Alij Solymos eosdem fuisse cum Lyciis asserunt: quorum tamen sententia cum Homero non satis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege missum ait, ad subiugandos Solymos.

Somer, filius Moholi filij Musi, 1. Paral. 6. Filius Heber filij Bariæ filij Aser filij Iacob. 1. Paralipom. 7.

Sommoria, filius Roboam ex Abihail. 2. Paralipomenon 11.

Sontiates, populi inter Aquitanos, Tholosæ ac Narbonę ciuitatibus Galliæ prouinciæ Romanorum & Hispanię Citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitũ, in regno Francorum situm.

Sopater, dux Philippi, anno mundi 3763.

Sopater sophista Iamblici discipulus, Constantini Magni consiliarius.

Sophach, princeps militiæ regis Adarezer. 1. Paral. 19.

Sophaci, appellati sunt Afri à Sophono, qui in Africa regnauit.

Sophai, filius Elcana. 1. Par. 6.

Sophan, ciuitas possessa à filiis Gad. Num. 32.

Sophar, nomen viri. Iob. 11.

Sophene, regio Asiæ, Armenię maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Masium montes. Huius regionis incolæ Sophenĩ à Plinio, ab aliis Sophenę appellantur.

Sopher, princeps exercitus regis Sedecię. 4. Reg. 25.

Sophereth, nomen viri. 1. Esd. 2.

Sophi in agendis armentis puer victum quæritauit, postea verò rex fuit Turcarum.

Sophia mulier quædam Romana, quæ tres filias imperante Adriano iugulari vidit cum gaudio.

Sophilus, Sicyonius, vel Thebanus comicus mediæ comœdiæ: ipsius fabulæ nonnullę commemorantur apud Athenæum.

Sophim,

Sophim, Mons in tribu Ephraim. 1. Reg. 1.

Sophocles, Poëta Tragicus, patria Athenienſis, tanta orationis ſuauitate, vt vulgò μέλιττα, hoc eſt, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cuius etiam quandoque collega fuit in prætura. Natus fuit Olympiade LXXIII, ante Socratem annis XVII. Primus tribus actoribus vſus eſt, adiecto eo qui vocatur Tritagoniſta, hoc eſt, tertiarum & vltimarum partium hiſtrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantùm introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones ac compoſitiones inſtituit. Scripſit inſuper Elegiam & Pæanas, atque orationem proſam, cùm de Choro aduerſus Theſpim & Chœrylum contenderet. Obiit autem ſexto anno poſt Euripidis mortem: cui ſtyli magnitudine præfertur, licet eius ſententiis inferior. Filios habuit Iophontem, Leoſthenem, Ariſtonem, Steph. Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alij dicant multò plures. Victorias autem viginti tres reportauit: quarum poſtrema cùm præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, vt eſt author Valerius libro 5. Hinc Sophocleus, a, um.

Sophocles, dux Lacedæmoniorum, anno mundi 3193.

Sophocles grammaticus interpres Lycophronis & quorundam aliorum poëtarum.

Sophonias, Sacerdos filius Maaſiæ, Ieremiæ 21. & 37. Nomen item prophetę filij Chuſi filij Godoliæ, Soph. 1.

Sophron, poëta Syracuſanus, cuius ſcriptis Platonem vſqueadeò delectatum ferunt, vt etiam moriens capiti ea habuerit ſubiecta. Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, ſed adeò implicita, vt à paucis intelligerentur.

Sophronia, matrona Romana altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decij principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro, arrepto gladio ſe ipſam tranſfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb.

Sophronium, Nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sora, æ, oppidum Cāpaniæ, à Romanis captum. Plin. libro 3. cap. 5. Steph. Soram alteram collocat in Phœnice.

Soracte, ctis, vel Soractis, ctis, mons Faliſcorum Apollini ſacer, circa quem fiebat ſacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiæ ſuper ambuſtam lignorum ſtruem ambulantes, non adurebantur, vt refert Plin. lib. 7. cap. 2. & lib. 31. cap. 2. Varro ad Soractem ſcripſit eſſe fontem, cuius ſit latitudo quatuor pedum, ſole oriente eum exundare feruenti ſimilem, auéſque, quæ guſtauerint, iuxta mortuas iacere.

Soranus, Ditis ſeu Plutonis cognomen: à voce Græca σωρὸς, quæ tumulum ſepulchralem ſignificat: vel à Sora oppido, ad Soractem montem ſito. Tradit enim Plin. libro 2. ca. 92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, vt auibus ſint lethales. Vnde videri poteſt Pluto dictus eſſe Soranus, non diſſimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poëtæ acceperunt.

Soranus, Epheſius medicus, Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus. Suid.

Sorares, XXIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis xx. anno mundi. 2617.

Sorbotæ populi Aethiopiæ, apud quos homines creduntur eſſe octonûm cubitorum.

Sordolibyes, populi quidam à Græcis nominantur.

Sorec, Torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philiſthinorum, prope Eſthaol, iuxta quem Samſon adamauit Dalila. Iudic. 16.

Sori, Nomen viri, 1. Par. 25.

Soritæ, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab Indis diſterminat, nullum alium cibum noſcentes quàm piſcium, quos vnguibus diſſectos torrent ſole, panémque ex eis conficiunt.

Sornus, Medorū rex, ſuperatus à Tauuaſi, anno mundi 2734.

Soſandra, inſula iuxta Cretam ſic dicta, quòd cùm Lycij aliquando noctu vrbem inuaderent, eos qui intus erāt, conſeruarit. Inſularis, Soſandrius. Steph.

Soſarmō, III. rex Medorum, regnauit annis XXX. anno mundi 3217.

Soſarmus, II. Medorum rex, regnauit annis XXX. Euſeb.

Soſarmus, XXVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XIX. anno mundi 2712.

Soſia, nomen viri proprium apud Comicos.

Soſibianus vir quidam de quo ſic Mart.

Et ſeruo ſcis te genitum blandéque fateris,
Quum dicis dominum Soſibiane patrem.

Soſigenes Aſtrologus fuit, quem Cæſar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos, ad ſolis curſum redigens adiutorem ſibi adhibuit. Plin. libro 18. capite 25.

Soſibius, grammaticus Laconicus, cuius memi nit Suidas.

Soſipater, nomen ducis, 2. Mach. 12. Filius item Pyrrhi. Rom. 16.

Soſipatra, fœmina vates doctiſsima è Libya, vxor Aedeſij ſophiſtæ. Autor Eunapius.

Soſitheus Syracuſanus, vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur apud Ptol. æmulus Homeri tragici. Suidas.

Soſius, Syriæ præfectus, anno mundi 3925.

Soſthenes, XXIII. rex Macedonum, regnauit annis 11. Gallos vicit. Iuſtinus lib. 24.

Soſthe-

Sosthenes, princeps synagogæ Iudæorum. Act. 17.1.Corinth.1.

Sostrates Gnidius Pharum in Alexandria construxit.Euseb.Vide Sostratus.

Sostratus,vir Aegineta,Laodomantis filius.

Sostratus, architectus qui turrim excitauit in insula Pharo, iussu Ptolemæi Philadelphi ad ostentandos nocturnos ignes nautarum cursibus, eique nomen suum inscripsit. Fuit autem inscriptio huiusmodi, Sostratus Gnidius, Dexiphanis filius, diis seruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuosa & humilis esset, & cautes & breuia haberet, signum aliquod necessarium fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingressum dirigerentur.Hæc Strab.17.Sostratus sculptor qui ex ære signa faciebat.

Plin.lib.36.cap.12.Sostratus,Cereris sacerdos, apud Tacitum. Sostratus,vates,qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacchis Nãseus & Sostratus, Athenienſibus Xerxis aduentum prædixerunt,vt est author Herod.Sostratus item Sicyonius cognomento Acrocherites, vt scribit Suid.

Sotades, Maronites, poëta turpissimus,scripsit iamborum libros, quos appellauit Cinædos lingua Ionica, vbi libidinum lasciua species & descriptio inerat. Fuere & alij duo Athenienses: alter comicus mediæ comœdiæ, alter philosophus, qui scripsit de mysteriis librum vnum. Suid.

Sotai,nomen viri,1.Esd.2.

Soter,xi.Romanæ ecclesiæ episcopus,regnauit annis viii.anno sal.169.

Soterichus faber fuit quispiã, cuius, quia opera priscam & rudem simplicitatem præ se ferebant,factus est Prouerbio locus, Soterichi lecti.

Sotericus,Asites poëta,sub Diocletiano,scripsit encomium Diocletiani, Dionysiaca, vitam Apollonij Tyanei,& alia.Suid.

Soteridas, Epidaurius, scripsit musicæ libros tres,vt ait Dionysius.

Sotiani Gallorum populi, apud quos rex sexcentos habebat apud se ex prudẽtioribus,qui regi ipsi conuiuebant, & commoriebantur, adeò cupidi,vt nullus eorum periculum subterfugeret.

Soticena,Iuno dicta est ab antiquis, quasi salutaris & sospitatrix.

Sotira,vrbs Arienorum,ab Antiocho Seleucidis lio condita:Gentile,Sotirenus.Steph.

Sozomenus historicus Presbyter Pistoriensis, qui historię vniuersalis amplissimum volumen scripsit.

Sozusæ,tres vrbes,Phœnices,Pisidiæ & Aethiopiæ.Steph.

S P

Spaco,nutrix Cyri regis, quæ dictio,quoniam Medorum lingua canem significat, factum est vt Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herod.

Spada, vicus Persicus, in quo primum Eunuchi facti sunt, qui inde spadi aut spadones nominantur:Gentile,Spadoneus.Steph.

Spalatum,oppidum à Venetis captum,anno salutis 1122.

Spammus, rex Aegypti, regnauit annis x. Eusebius.

Sparetus xvii. Assyriorum rex, regnauit annis xl.anno mundi 2406.Phœnices & Syros subegit anno mundi 2438.

Spargapises,Herod.lib.1.filius Tomyridis Massagetarum reginæ,qui captus à Cyro seipsum interfecit.

Sparsus,fuit quispiam quem Seneca scribit inter scholasticos insanum: inter insanos fuisse scholasticum.vide Cælium.

Sparta,Peloponnesi ciuitas nobilissima fuit, Lycurgi legibus optimè olim instituta, ita dicta à Sparto,Phoronei filio,aut (vt alij malunt) à Sparta,Eurotæ filia, cum antea Lacedæmon diceretur.Hinc Spartanus,a,um, Lacedæmonius.Virg.1.Aeneid.

Spartacus, gladiator Thracius, qui vnà cum Chyso & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupit Capua,manúque seruorum quasi iusto exercitu comparato, Ceruesium montem in Campania occupauit, vbi cùm à Clodio Glabro obsideretur,eius castra diripuit,& Campaniam populatus,raptis Prætorum fascibus appellatus est Imperator.Inde Lentuli exercitum in Apennino dissipauit: apud Mutinam Cassij castra deleuit. Tandem cùm de vrbe inuadenda deliberaret,à M.Crasso pulsus,fugatúsque, cùm Brutium angulum occupasset, nec in Siciliam præ nauium penuria traiicere potuisset,cum suis omnibus fortissimè dimicans,occisus est.

Spartacus,vrbs Thraciæ.Gentile,idem,vel Spartacus.Steph.

Spartacus,Bosphori rex,anno mundi 3609.

Spartacus,Ponti rex,anno mundi 3614.

Spartha, lacus in Atropacia,in quo sales nascũtur & congelascunt.

Spartolus,vrbs Macedoniæ.Gentile, Spartolius. Steph.ex Thucyd.lib.2.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum.Steph.in Micenæ.Est & mons Sparton. Steph.

Spatale, meretrix de qua Mart. Nouit loturos Dasius numerare,popoſcit Mammosam Spatalem pro tribus,illa dedit.

Spelæitæ, Hercules,Mercurius & Apollo nominantur,quòd eorum simulachra alicubi in speluncis colantur.Steph.

Sperchius,fluuius Thessalię,teste Strabone libr. 8.qui Pelio monte effusus, velocissimo cursu defluit in sinum Maliacum.

Speusippus, philosophus Athenienſis, Platonis ex so

ex sorore nepos, qui VIII. annos Platonicæ scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortem consciuisse, mœrore impulsum. Plutarchus verò scribit, illum pediculis efferuescentibus interiisse. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vasa capacia. Composuit dialogos à Diogene commemoratos.

Sphacteria, confinium Eleorum, versus Messenen, sic dictum, quòd illic Heraclidæ, mactatis hostibus, amicitiæ & concordiæ pacta iniuerint. Est etiam insula quædam, cuius meminit Pausanias lib. 3. alias Sphagia dicta. Gentilia, Sphacterieus, Sphacteriores, Sphagieus, Step. Vide Prote.

Sphagitis, promontorium Scythiæ. Steph.

Sphecea, Cyprus olim dicebatur. Steph. Est item Eubœæ ciuitas. Lycophron.

Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide, vnde Sphendaleus. Steph.

Spherus, XV. Assyriorum rex regnauit annis XX. Eusebius.

Sphettus, vicus in Acamantide tribu, à Sphetto Trœzenis filio, inde Sphettius. Steph.

Sphinx, monstrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus fabularum poet. cap. 151. caput & faciem habens puellæ, alas verò auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuisse dicitur in Sphintio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solita, Qua de re cùm Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quàm si quis sphingis ænigma dissoluisset. Id autem erat huiusmodi, Quod nam id esset animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset. Quod cum plurimi id frustra conati dissoluere, à sphinge essent interempti: Creon, qui id temporis Thebanis imperabat edicto, per Græciam vniuersam promulgato, locattam sororem suam, Laij viduam, vxorem se ei daturum pollicitus est, qui sphingis ænigma dissoluisset. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma est interpretatus, vt hominem esse diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens versus, quàm incedens, quadrupes esset. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quam pedum adminiculo nitens, meritò, vt est, bipes dici posset. Ingrauescente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, vt protinus se de saxo præcipitans, fregerit ceruices. Sed hæc fabulosa esse constat. Reuera enim sphinges, teste Diodoro libro quarto, ex similarum genere sunt, comis villosis, mammis prominentibus, forma haud dissimili ab ea, qua pinguntur, sed paulò pinguiores: natura autem mansuetæ, pluribus exercitiis, disciplinisque aptæ. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi historia natam putat: qui cùm vxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, vna cum ea Thebas peruenit: vbi occiso Dracone rege, Thebarum regnum inuasit: Harmoniámque insuper Draconis sororem matrimonio sibi coniunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tulisse ferunt, vt relicto viro, cum plerisque eorum, quos secum è patria adduxerat, Sphincium montem occuparit indéque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus, regis promissis excitus, montem noctu occupauit, sphingémque nihil tale suspicantem de medio sustulit.

Sphinx Cadmea, fera fuit quæ corpus canis habens, caput & faciem puellæ, alas verò auium atque hominis voces habebat. In Sphincio autem monte sedens hæc, ænigma quoddam vnicuique ex ciuibus proponebat, & quencunque illud soluere nescientem interimebat. Quod cùm soluere Oedipus propositum ænigma sciuisset, sese ipsam (vt quæ grauatè ferebat) ex monte deiiciens interfecit. Paleph. de fabulis.

Spica, signum in cœlo oriens in virginis parte X.

Spiculus gladiator Romanus, cui Romani statuam subiectam statuæ Neronis posuerunt.

Spinther histrio Romanus, à cuius nomine vocatus est Lentulus Spinther, quod eius similitudinem maximè referret.

Spitigneus Rex Bohemorum qui dominandi libidine bellum gesit cum fratre Vratislao: Volaterranus.

Spina vrbs Italiæ. Gentile, Spinates, est etiam fluuius Spinus. Steph.

Spinaces, Aegyptiorum rex, annis IX. Euseb.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit. Pausanias.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: sic dicta à speluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur. σπίος enim speluncam sonat.

Spiræum, promontorium in Peloponneso.

Spledon, eademque Aspledon. Step. Vide suprà.

Splendius fuit quidam Italus, Capua oriundus qui captiuos in bello bestiis laniandos obiicie bat, autor Polybius.

Splenduslaus, rex Bulgarorum, anno mundi 4937.

Spodius Apollo à Thebanis nuncupatus ab hostiarum multitudine.

Spitamenes barbarus quidam, quem somno & vino sepultum vxor in Castris Alexandri necauit. Curtius lib. 7.

Spoletium, ciuitas in Vmbria, quę nunc ducatus Spoletinus dicitur, non Spoletanus, sicut ab Aretio Arretinus.

Spoletum, oppidum in Italia, captum à Longobardis, anno ab vrbe condita 1490.

Sporades, insulæ quædam circa Cretam, in mari Carpathio, sicut Strabo libro 10. scribit. Di-

ctæ, quòd in mari sparsæ sint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocusa, Phæcasia. Schinusa, Pholegadros, Thera, Anaphe, Astypalæa, Laguſa, & Ios: in qua Homerus fertur esse sepultus.

Sporgilus, vicus Atticæ, vnde Sporgilius. Stephanus.

Spurina dux regis Parthorum, qui Crassum interemit. Item Mathematicus ac vates qui Cæsari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæsare & Valerius meminere. Tertius huius nominis adolescens egregia forma, qui cùm fœminas virólque ad libidinem aspectu decoro inuitaret, oris pulchritudinem vulneribus sponte dehonestauit. Valerius de verecundia.

Spurius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur Sp. quasi sine patre.

Sp. Caruilius Maximus, consul anno ab vrbe condita 460. 11. consul anno ab vrbe condita 481.

Sp. Cassius Vicellinus, ob regni Romæ affectati suspicionem interemptus.

Sp. Furius Medullinus à plebe consul electus. Dionysius lib. 9.

Sp. Furius Medullinus Tribunus militum, anno ab vrbe condita 378.

Sp. Herminius Continisanus, consul, anno ab vrbe condita 307.

Sp. Largius Rufus, consul, anno ab vrbe condita 248.

Sp. Lucretius Cinna, cōs. anno ab vrbe cond. 25.

Sp. Melius, cùm regnum Romę affectare crederetur à Seruilio Hala, magistro equitum, approbante L. Quintio Cincinnato Dictatore interfectus.

Sp. Nautius Rutilius, consul, anno ab vrbe cond. 266. Tribunus militum, anno ab vrbe condita 332. 111. consul, anno ab vrbe cond. 340.

Sp. Papyrius Tribunus mil. anno ab vrbe condita 374.

Sp. Posthumius Albinus Tribunus militum, anno ab vrbe cond, 362.

Sp. Posthumius Decemuir, anno ab vrbe condita 303.

Sp. Posthumius Albus, Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 324.

Sp. Posthumius Lauinius Regillensis, consul, anno ab vrbe cond. 288.

Sp. Posthumius magnus, consul, anno ab vrbe condita 606.

Sp. Posthumius Paulus, consul, anno ab vrbe cō dita 580.

Sp. Oppius Decemuir, anno ab vrbe condi. 304.

Sp. Rutilius Crassus, Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 339.

Sp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64.

Sp. Seruilius Priscus, consul, anno ab vrbe condita 278.

Sp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.

Sp. Tarpeius Capitolinus, consul, anno ab vrbe condita 300.

Sp. Virginius Cælimontanus. consul, anno ab vrbe condita 298.

S Q

Squincij, Italiæ populi, quos Sabellos & Samitas vocat Plin. lib. 3.

S T

Stachyn, Pauli amicus. Rom. 16.

Staclia, olim dicta est Rhodos.

Stagira, vrbs Asiæ, Aristotelis patria. Steph.

Stamatus, homo Cretensis, qui sancti Marci thesaurum Venetiis expilauit. Autor. Volater.

Stamene, vrbs Ghalibum: Gentile, Stamenęus & Stamineus. Steph.

Staphilus, Sicheni, vel, vt alij. Sichem filius, Plinio libro 7. ca. 56. primus vinum aqua misceri docuit.

Starcaterus, rex Danorum, qui cùm Lenū quendam per nefas occidisset pœnitentia ductus, eius filio Hathero se præbuit occidendum. Saxon. lib. 8.

Starcatherus Athleta fuit, qui nulli mortalium suo tempore viribus cessit. De cuius præclaris facinoribus lege Saxonem Grammaticum.

Stasæas Neapolitanus, philosophus Platonicus, vt scribit Cicero de finibus bonorum & malorum.

Stasicrates fuit artifex Alexandrinus, Macedoni gratissimus: qui dicebat Thraciæ montem Athon in hominis statuam formari exculpique posse.

Stasis, vrbs Persica, sita in magna petra, quā Antiochus, Seleuci filius, habuit: Gentile, Stasites vel Stasenus.

Staterius, ciuis Romanus ætate Cicer. qui ob conuitiosa verba & sermones mordaculos rei capitalis iure damnatus est.

Statillinus & Statanus, dij præsides, quasi nobis astantes.

Statina insula, de qua Papinius in Syluis.

Statius, nomen poëtę comici qui Cęcilius dictus est. Statius autē appellatus fuit, quoniā seruus fuit. Statius enim nomen seruile est. Fuit & alius poëta hoc nomine, qui heroico carmine multa conscripsit.

Stator Iupiter Romæ templū habuit à Romulo conditum, quòd cùm eius milites in fugam à Samnitibus versi essent, repentè eo inuocato ad pugnam redierint.

Statyelli, Plinio lib. 3. cap. 5. populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Statyellæ. Strab. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam, aquæ Statyellæ habentur.

Stama oppidum est vulgò *Estanyer au pays de Vaud.*

Stauratius

Stauratius II. Conſt. Imperator, regnauit anno I. anno ſalutis 812.

Stele, vrbs Cretæ prope Paræſum & Rhythimnem: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.

Stelenus, rex Argiuorum, quem Danaus regno pepulit, & ipſum regnum ad ſe pertraxit.

Stella Aruntius, Poëta Patauinus lepidiſsimus familia Conſulari ortus, Violantillam amauit, puellam Neapolitanam, quam tandem duxit vxorem. Hæc in deliciis habuit columbam, auem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo deflevit carmine, opúſque ipſum Columbam inſcripſit.

Stennio, Bocatio lib. 10. vna eſt Gorgonum, ſed Sthenyo ſcribendum, vt infrà, filia Phorci, ex monſtro marino ſuſcepta. Vide GORGONES.

Stenobœa, vide STHENOBOEA.

Stentor, Græcorũ omniũ vocaliſsimus, qui, quin quaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat, vt placet Homer. 5. Iliad. Vnde prouerbium, Stentore clamoſior.

Stenyclerus, vrbs Meſenes: Gentile, Stenyclerius.

Stephane, vrbs Phocidis: Gentile, Stephanæus. Steph.

Stephanis, vrbs Mariandynorum: Gentile, Stephanites. Steph.

Stephanopolis, quid ſignificet, declarat his verbis. Plin. lib. 35. cap. 11. Amauit in iuuenta Glycerium municipem ſuam, inuentricem coronarum, certandóq; imitatione eius, ad numeroſiſsimam florum varietatem perduxit artem illam. Poſtremò pinxit illam ſedentem cum corona, quæ nobiliſsima tabula appellata eſt Stephanoplocos, ab aliis Stephanopolis: quoniam Glycera coronas venditando ſuſtinuerat paupertatem.

Stephanus Vuaiuoda vltimo ſupplicio affectus. Riti, anno ſalutis 1402.

Stephanus, nomen Diaconi. Act. 6.

Stephanus, Vngarorum rex primus, regnauit annis XXXIX. anno ſalutis 1000.

Stephanus, XII. Rom. epiſcopus, regnauit annis II. anno ſalutis 254.

Stephanus II. Syrus, pontifex LXXXVII. Blondus.

Stephanus, III. Siculus, pontifex XCII. regnauit annis IIII. menſ. III. anno ſal. 768.

Stephanus IIII. Roman. epiſcopus XCV. regnauit menſes IX. anno ſal. 816.

Stephanus V. epiſcopus Rom. CVIII. regnauit annis VI. diebus XI.

Stephanus VI. pontifex CXI. regnauit anno I. menſib. IIII. Hic Formoſi decreta omnia abrogauit, & tumulo traxit, corpúſque mortuũ, abciſsis digitis priuato tumulo recõdidit, anno ſaluris 897. Luith.

Stephanus VII. pontifex CXXIIII. regnauit annis II. menſe I. dieb. XII. anno ſal. 930.

Stephanus VIII. põtifex CXXVII. regnauit annis III. anno ſalutis 940.

Stephanus IX. pontifex CLIIII. regnauit menſibus VII. dieb. VIII. anno ſalutis 1058.

Stephanus I. Francus, Henrici ex ſorore Adela nepos, Stephani Bleſenſis comitis filius Angli, regnauit ann. XIX. menſ. XI. Polyd. lib. 12.

Stephanus II. Vngarorum rex, regnauit annis XVIII. anno ſalutis 1115.

Stephanus III. Geiſæ filius, Vngarorum rex, regnauit annis XI. anno ſalutis 1163.

Stephanus. Vngarorum rex, Othocorũ Germanorum auxilio ad flumen Rapſcham fudit, fugauítque Bulgaros, Buda expugnata, imperata facere coëgit, anno ſalutis 1274.

Stephanus Curſus Roma. ciuis potentiſsimus, anno ſalutis 1106.

Stephinatis, Aegyptiorum rex, regnauit annis VII.

Stercutius, dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem inuenerit. ex qua re fortaſsis regni eius tempora feliciſsima fuiſſe feruntur.

Sterenontium, Ptolem. libro 2. cap. 12. Germaniæ vrbs, hodie Caſsilium, vulgò *Caſſel.*

Steria, Vide Stiria.

Sterope, Atlantis filia, vna Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit. Hyginus Fabul. poët. cap. 159.

Steropes, vnus ex Vulcani miniſtris, à fulmine nomen habens. Virg. 8. Aeneid.

Steſibrotus, ab Epaminũda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quòd contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamuis parta victoria. Plutarchus.

Scribitur aliàs Steſimbrotus.

Steſichorus, poëta lyricus, ex Himera Siciliæ vrbe à qua & Himeræus eſt cognominatus. Steſichoras autem dictus eſt ab eo, quòd primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tiſias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, eſſet inuectus, à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alióque rurſus carmine cantata palinodia viſum recepiſſe.

Steſilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius ſpectabilis forma cauſa fuit litium inter Ariſtidem & Temiſtoclem qui eam valde amabant. Plutarchus in Temiſtocle.

Steſimbrotus, Tarſenſis hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plut. in eius vita.

Stharbuzanai, nomen viri, 1. Eſd. 5.

Stenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virg. lius 2. Aeneidos inter eos annumerat, qui lignei equi aluo fuerunt incluſi.

Sthenelus, Perſei filius ex Andromeda. Hom. 2. Iliad.

Sthenobœa. Prœti Corinthiorũ, aut, vt alij malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cùm repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet. Vide BELLEROPHONTES.

Sthenyo, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Meduſæ ſoror, & Euryales: de quibus ſuprà in dictione Gorgones.

Stur, Filius Michael, princeps tribus Aſer. Numero. 13.

Stilbe, nympha Lapitham filium ex Apolline peperit, à quo Lapithæ populi dicti.

Stilbon, ontis, Mercurij ſtella dicitur, id eſt, radians, quòd eius orbis ſplendeat, ea anno ferè vertente ſigniferum luſtrat orbem, neque à ſole longius vnquam vnius ſigni interuallo diſcedit, tum anteuertens, tum ſubſequens.

Stilpæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Stilpæus. Steph.

Stilpo, philoſophus, qui capta patria, amiſsis liberis & vxore, cùm ex incendio ſolus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab exitio vrbium Poliorcetes fuit) nunquid perdidiſſet? Nihil (inquit) perdidi: omnia mecum ſunt, videlicet virtutes, quas nulla vis hoſtilis eripere quiuit.

Stilpo, Megarenſis philoſophus, tempore primi Ptolemæi, diſcipulus Paſiclis Thebani, præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc, Cicer. lib. de Fato, Stilponem Megareum philoſophum acutum ſanè hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, à Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptijs commiſſa eſt inter Lapithas & Centauros.

Stiria, vicus Atticus in tribu Pandionidæ, vnde Stirieus, Stiriacus. Steph.

Stœæ, vrbs Libyæ: Gentile, Stœetes.

Stœchades, inſulæ numero tres, Maſſilienſium litori vicinæ: ſic dictæ propter ordinem quo ſitæ ſunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Has nominant ſingulis vocabulis, Proten & Meſen, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypæa.

Stoici, philoſophi appellati, ab στοὰ, quod ſignificat porticum, quò conuenire ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον, varium dicunt. In hac porticu Zeno philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nuncupati ſunt, qui antea Zenonij dicebantur, à Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus Stoicorum memoratiſsima, quam Chryſippus dictus eſt fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuitò.

Stolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas ciuitates tranſtulerunt. Gentile, Stolius. Stephan.

Strabo, Cretenſis philoſophus, Geographus inſignis, temporibus Auguſti, quem ſæpe citamus in hoc libro.

Stragona, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Poſſenau.*

Strambæ vrbs Thraciæ: Gentile, Strambeus.

Strapila, Gepidarum rex, qui Arderico ſucceſſerat, anno ſalutis 489.

Stratia, vrbs Arcadica, à Phanei filia ſic nominata: Gentile, Stratieus & Stratiates. Steph.

Stratium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Mytiſtratio & in Stratilo.) Gentile, Stratiotes & Stratius. Vide Stratos.

Stratius, vnus ex filiis Neſtoris.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus ſcribit) manu propria ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Aegyptij regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circunſpectans, hoſtium pauidus expectabat aduentum. Quem iamiámque capiendum vxor intelligés, extorſit acinacem de manu, & latus eius tranſuerberauit, compoſitóque ex more cadaueri ſe moriẽs ſuperiecit, ne poſt virginalia fœdera, alterius coitum ſuſtineret. Aelianus quoque in varia hiſtoria, Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conuiuiis valde delicatum, ac lautitia victus, amiciſsimum Neoclis Cyprij regis pari luxuria certantis.

Straton, Suid. Lampſacenus philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt phyſicus, propter ſpeculationẽ phyſicæ. Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, ſcripſitq; multos libros.

Straton, Berœæ tyrannus, anno mundi 3864.

Stratones octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus, Theophraſti diſcipulus. Tertius medicus qui Eraſiſtratum audiuit. Quartus hiſtoricus. Quintus poëta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Ariſtoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laërt. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vnà eum eo in bello Philippenſi fuit, ſolúſque adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea Auguſto per M. Meſſalam, cui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymans enim Meſſala. Hic eſt (inquit Auguſto) qui meo Bruto gratias extremas ſubminiſtrauit.

Stratonicæa, vrbs Macedoniæ prope Cartam, à Stratonice Antiochi vxore dicta Ciuis, Stratoniceus. Condita eſt autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Eſt & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

Stratonicus fuit Citharœdus, qui habuit in ludo nouem muſarum imagunculas & Apollinis vnam, diſcipulos duos: propterea interroganti cuidam quot haberet diſcipulos, Cum diis, inquit, duodecim. idem ridere ſolebat & cauillis nonnunquam afficere duos alios ſua ætate citharistas Propin Rhodium & quendam, qui Bos vocabatur, quòd imperiti eſſent & rudes in arte.

Stratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius. Vide STRATIVM.

Strenus, vrbs Cretica, Gentile, Strenius. Steph. ex Herodot. lib. 7.

Strepſa, vrbs Macedoniæ. Gentile, Strepſæus & Strepſianus. Steph.

Stridon, oppidum in agro Iuſtinopolitano, à quo diuus Hieron. ortum habuit. Quod à Gothis euerſum, Dalmatiæ quondam Pānoniæque confinium fuit. Vide Sidrona.

Striges, à veteribus, creditæ ſunt aues eſſe funeſtæ, infantium labris vbera ſua immulgentes, eoſdémque ex cunis rapientes, ſanguinémque omnem iis exugētes: ita dictæ à ſtridore, quē noctu lugubrem edunt & horrendum Ouid. 6. Faſt.

Strobus, vrbs Macedoniæ, Romanorū colonia. Gentile, Strobæus.

Stroë, vrbs Libyæ. Gentile, Stroæus vel Stroites. Steph.

Strœbus, Byzantis frater. Vide Steph. in Gynæcopolis.

Strogola, vrbs Lydiæ. Gentile, Strogoleus. Stephanus.

Strongyle, inſula maris Thyrrheni, non procul à Sicilia, vna Aeolidum, cuius incolæ triduo ante ex fumo prædicere ſolebant quinam flaturi eſſent venti: vnde factus eſt locus fabulæ, vt Aeolus, qui in hac inſula regnabat ventorum rex crederetur. Dicta eſt autem Strōgyle à rotunditate: nam Græci rotundum, στρόγγυλον appellant. A Silio Italico lib. 14. Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Aegæi maris inſula, vnà Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto capite 12.

Strophades, duæ inſulæ in mari Ionio, ad occidentale latus Peloponneſi, quæ antea Plotæ dicebantur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc eſt, à conuerſione Calais & Zethæ, qui ad has vſque inſulas Harpyias perſecuti, inde retrorſum ſe conuerterunt.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis: cuius beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & vnà cum Pylade eius filio liberaliſſimè educatus. Vide Oreſtes & Pylades.

Struthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Strutheus. Steph.

Strybia, inſula Sporadum. Gentile, Strybiæus. Steph.

Stryme, vrbs Thraciæ. Hinc Strymenus, Strymeſius, Strymiçus: & poſſeſsiuum, Strymaicus. Stephanus.

Strymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens, vt Plinio placet. Nam Ptolem. Neſſo fluuio eas diſterminat. Oritur in Hæmo monte, ſeptémque efficit lacus, quibus deinde in vnū alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Aegæi ſinum, qui ab ipſo Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, nia, nium: vt Grues Strymoniæ.

Strymonium, vrbs. Vide Mieza.

Studius, conſul anno ab vrbe condita 1206.

Stuinus, vrbs Ligurum: Ciues, Stuini. Steph.

Stura, inſula in mari vltra Tyberina oſtia in Antiano. Vide Aſtura.

Sturæ, Plin. lib. 4. cap. 15. inſulæ in Gallico Oceano, inter Heleum ac Fleuum.

Styella, caſtellum Megaridis in Sicilia. Gentile Styellenus. Steph.

Styllagium, vrbs Triphyliæ. Gentile, Styllagius Styllagieus. Steph.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta Stymphalidem lacum, ex quo Eraſinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ ſunt: quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, vt ſolis radios obumbrarent, omnémque Arcadiam deuaſtarent, donec ab Hercule æneis crepitaculi ſonitu pellerentur. ab hoc oppido Minerua Stymphalia dicta eſt, quòd in ea templum haberet.

Stymphelus olim vocabatur vrbs Eubœæ, Chalcis poſtea dicta.

Styra, vrbs Eubœæ prope Caryſtum: Gētile, Styreus. Steph.

Styracium, mons Cretę: hinc Styracites Apollo. Steph.

Styx, Stygis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è ſaxis profluens, exitioſus omnibus animalibus, tám que frigidus, vt potus ſtatim enecet, ferrúmque ac æs erodat, ſoláque mulæ vngula poſsit contineri, cætera vaſa frigoris vehementia ſtatim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine Ariſtotelis conſilio. Poëtæ fabulantur Stygem paludem eſſe apud inferos, à ſuperis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent, quidquam eorum, quæ Styge teſte iuraſſent, quouis modo violare. Siquis contra feciſſet, totos centum annos diuinitate ſpoliatus, à nectare arcebatur. Hinc Stygius, a, um: vt Iuppiter Stygius: pro Plutone, apud Virgilium quarto Aeneid. Item Stygius canis, id eſt, Cerberus, inferorum cuſtos.

S V

Sua, vxor Iuda filij Iacob, Gen. 38.

Sua, 4. Reg. 17. rex Aegypti.

Sua, 1. Par. 4. frater Caleb.

Sua, filius Heber filij Bariæ, 1. Par. 7.

Suadocopus rex Mauritaniæ & Bohemiæ, qui ab Arnulpho imperatore superatus, mutata veste consenuit in solitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

Suagela, vrbs Cariæ, vbi sepulchrum erat Caris. Vocant autem Cares Suan, sepuchrum: Gelan verò, regem. Ciuis, Suageleus. Steph.

Suadela & Suada, persuasionis dea, quæ à Græcis πειθὼ appellatur. hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur gratia & oratione capiantur.

Sual, filius Supha filij Helem, 1. Par. 7. Est & nomen regionis, 1. Reg. 13.

Suaui, sunt populi, apud quos tanta est auri copia, vt regnum ipsum velleribus aureis trabibúsque & columnis aureis & argenteis vbique scateat.

Suauilda, regina Daniæ, quæ tantæ fuisse pulchritudinis fertur, vt quum vincta loris exposita esset equinis calcibus obterenda, ipsis quoque iumentis horrori fuerit, artus eximio decore præditos sordidis lacerare vestigiis, Saxo Grãmat. lib. 1.

Suar, pater Nathanael principis tribus suæ Issachar. Num. 1.

Subsolanus, ventus spirans ab ortu æquinoctiali, aduersus Fauonium: ita dictus, quòd sub sole nasci videatur: vnde & Græci Apelioten appellarunt. Plin. lib. 2. cap. 47.

Subuel, filius Gerson filij Moysi 1. Par. 23.

Subueteribus, loci nomẽ in vrbe Roma, sicut & subnouis, Plaut in Curc. Suet. in Aug. Var. subnouis dicta pars in foro ædificiorum, quod vocabulum eius peruetustum.

Subur, Hispaniæ oppidum ad flumen Rubricatum. Plin lib. 1. cap. 3. Vulgò *Cubelles*.

Suburra, vicus Romæ. Varro 4. de ling. Lat. sic dictus ab eo, quòd situs sit sub loco, quem Terreum murum appellant, vel potius à pago Succusano dicta Succusa: inde mutatis literis Suburra. Cuius rei indicium est, quòd antiquitus per c, literam, non per b, scribebatur. Festus verò Verrium sequutus, à succurrendo dictam existimat, quòd in ea stationem soleat habere præsidium statiuum, vt Exquiliis succurreret, Gabinis eam partem infestantibus. Vnde & suo seculo Succurranam tribum asserit per c, literam scribi solere, non suburranam per b. Hinc vicina regio dicta est Suburrana, in qua meretricum diuersoria erant, quæ ob id suburranæ dicuntur à poëtis.

Suculæ stellæ, quæ alio nomine hyades vocãtur, à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempestates & pluuias cient, Exoriuntur 12. Calen. Iunij Plin. lib. 14.

Sue, Filius Abrahæ ex Cetura, Gen. 25. 1. Par. 1.

Sue, 1. Par. 2. Filius Iahaddai.

Sue, 1. Par. 7. Filius Supha filij Sue.

Sueno, Dacorum rex, Angliam inuasit, instructa classe, insulam diripuit. Northũbros primùm hinc Mertios subegit, obsedit Londinum, anno salutis 1012.

Sueropilus, Dalmatiæ rex, cũ. Bulgaris, primùm ad fidem Christi sunt conuersi, anno salutis 868.

Suessa Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Suessij populi sunt Germaniæ Sedunensi agro finitimi. Cæsar in Com.

Suessiones, Galliæ Belgicę populi. Plin. lib. 4. cap. in prouincia Remensi.

Suetonius Tranquillus vitas duodecim Cæsarum scripsit.

Sueui, Bellicosissimi Germaniæ populi, olim Albis, hodie Danubij accolæ, flauis insignes capillis, quos & ferro olim crispabant, & nodo substringebant. Lucan. lib. 1. Ita dicti à Sueuo monte, qui ab ortu solis Germaniæ initium faciens, ad Cimbrorum vsque promontorium magno aditu protenditur fortè dicti.

Suffenus fuit ineptissimus poëta, qui in suis operibus mirabatur se plurimùm sibíque blandiebatur & arridebat. Catulus, quem non in aliqua re videre Suffenum possis?

Sugilas architectus nobilis qui Mausoleum Artemisiæ extruxit.

Suham, Filius Dan. filij Iacob. Num. 26.

Suhamitæ, Idem, Num. 26.

Suintilla, Hispanorum rex, Recharedi 1. filius, regnauit annis x. anno sal. 617.

Suintilla, 11. Hispanorum rex, regnauit an. 11 11. anno sal. 634.

Suitgerus, Bombergensis episcopus, qui Clemẽs 11, dictus est, pontificem in synodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanósque à pontificum electione prohibuit. Blond. lib. 3. decad. 2.

Sulla mathematicus fuit qui Caligulæ consulẽti de genitura sua certissimam necem appropinquare affirmauit.

Sulpitius Gallus Astrologus, qui in exercitu P. Aemilij contra Perseum, deprehensam noctu eclipsim Lunæ mirantibus militibus enarrauit. Plin. cap. 12. lib. 2. & Cicer. 1. offic.

Sulmo, oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ, nonagesimo ab vrbe distans lapide. Ouid. Poët. patria, vt ipse testatur 4. Trist. Dictus Sulmo, a Solymo Aeneę comite, cõditore eius vrbis, vt testatur idem 4. Fast.

Summanus, Pluto, deus inferorum, ita dictus, quasi summus deorum Manium: vt in Nup. Philologiæ docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina assignabant, quemadmodum diurna Ioui. Plin. libro 2. capite 51.

Ouid.

Ouid.6.Faſtor.

Summœnium, locus lupanaris Romæ.

Sunam, Ciuitas.4.Reg.4.

Sund, vide SVNITIVM.

Sunē, Ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ.19.1.Reg.28.

Suni, Filius Gad filij Iacob. Gen.46.

Sunici populi prope Coloniam vrbem, olim Agrippinam dictam & Rheni fluminis ripis citerioribus adiacentes à Tacito proditi.

Sunnium, vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis eſt, ſupra Athenas & Maratonem. Stephan. vicus eſt in Leontide tribu. Hom. promontorium vocat hoc verſu,

Ἀλλ' ὅτε σούνιον ἄκρον.

Hinc Sunieus, & fœmininum, Sunias. Steph.

Suoll, vide NAVALIA.

Suph. Filius Thau patris Eliu, 1. Reg. 1. Filius Elcana filij Ioel, 1. Par. 6. nomen loci, 1. Reg.

Suphā, filius Helem. 1. Par. 7.

Supham, Filius Beniamin. Num. 26.

Sur, Pater Cozbi Madianitidis illius, quæ cum Zambri interfecta eſt in genitalibus: qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Nume. 12. 31. Ioſ. 13. Fuit & nomen filij Abigabaon, 1. Par. 8. & 9.

Sur, 4. Reg. 11. Nomen portæ in templo Salomonis.

Sura. Locus Licyæ vbi oracula dabantur.

Suranus 11. conſul, anno ab vrbe cond. 856.

Suriel, Filius Abihaiel, princeps Moholitarum. Num. 3.

Surentum, Campaniæ oppidum à Grecis conditum, quo alio nomine dicitur Petræ Sirenum, Plin. libro 3. 5. & Strab. libr. 5. Hinc Surrentina vina dicta ſunt, & Surrentini colles. Columel. lib. 3. cap. 2.

Suſa, Scriba quidam, de quo 1. Par. 18.

Suſa, orum, vrbs nobiliſsima inter Perſidem & Babyloniam ſita, Perſarum olim regia, à Dario Hyſtaſpis (ſi Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) à Tithono Memnonis patre condita, trans Choaſpem fluuium: à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta eſt Suſiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è candido, varióque marmore, columnis aureis, magnáque gemmarum copia exornata, cœli in lacunaribus habens ſimulachrum, ſtellis micantibus inſignitum. Dicta autem putantur Suſa, à liliorum copia, quæ illorum lingua Suſa dicuntur.

Suſanna, vxor Ioachim, Dan. 13. Eſt & nomen alterius mulieris quæ CHRISTVM ſequebatur, Luc. 8.

Suſarion, Græcus poëta, qui tanta libertate hominum flagitia inſectabatur ſcribēdo, vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effrænem mordendi licentiam cohiberet & comprimeret.

Suſi, pater Gaddi. Num. 13.

Suſa, regio in Perſide.

Suſa, inſula, vide Taxiana.

Suſiana, prouincia Aſiæ (vt libro 6. cap. 3. refert Ptol. qua Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniæ adiacet, ab Oriente habet Perſidem, à Meridie partem Perſici ſinus. Cuius ciuitates inſignes, Traiana & Suſa, in qua templum Dianæ Suſiæ. Steph.

Suthala, filius Ephraim, Num. 26. Filius itē Zabab filij Tahath. 1. Par. 7.

Suthalaitæ, idem. Num. 26.

Sutrium, vrbs prius Tyrrhenorum, deinde Romanorum: Gentile, Sutrenus. Steph.

Sutrus, nomen impoſititium, quod Cato vni elephanto, qui in Punica acie fortiſsimè fuerat prælíatus, impoſuit.

S Y

Syagra, regio Ciliciæ, prope Adum & Laertem: Gentile, Syagræus. Steph.

Syalis, vrbs Maſtianorum: Gentile, Syalites, vel Syaleus, Stephano.

Syaſſus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt Cimerios inueniſſe in doliis reconditam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti ſint. Gentile, Syaſſeus. Steph.

Sulpitia Paterculi filia quæ ſemel matronarum ſententia pudiciſsima iudicata eſt. Autor Plin. lib. 4. Val. vlt. cap. 8. lib. eius formam commendat. Tibul. lib. 4.

Illius ex oculis cùm vult exurere diuos,
Accendit geminas lampades acer amor.

Sybaris, Steph. Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes, ab Achiuis conditum, qui poſt Troiæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quaternas proximas rexerit gentes, & 25. vrbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniatas trecenta hominum millia armarit. Strab. lib. 6.

Sybaris, fluuij nomen iuxta vrbem eiuſdem nominis: à cuius potu incolæ ſubmouent greges ſiue quòd pecora ſternutamentis exagitet, vt viſum eſt Straboni: ſiue quòd vellera nigrore inficiat: cùm Crathis vicinus amni candorem his inducat, vt tradit Plin. lib. 31. cap. 2. Eſt item Sybaris, adoleſcentis nomen, apud Horat. 1. Carm. Ode 8.

Sybaritæ, Sybaris vrbis incolę, omni deliciarum genere effœminati: vnde Sybaritica menſa. Conuiuas in proximum annum inuitabant, ne ſpacium interim deeſſet, aut conuiuatori conquiſitis terra marique deliciis epulas inſtruendi, aut conuiuis ipſis corpus auro, gemmiſque exornandi. Hi poſtremo aduerſus Crotoniatas bello ſuſcepto cùm trecenta hominum millia in aciem eduxiſſent, turpiſsimè tamen victi, vnáque cum vrbe ſua ſunt deleti. Hinc Sybaritis, idis. Ouidius 2. Triſtium ad Auguſtum,

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Quo in loco Sybaritida vocat Ouid. opus Hemitheonis cuiusdam cinœdi de generibus voluptatum & obscœnarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Aegypto. Steph.

Syberos, vrbs Illyriæ: Gentile, Syberius, Sybereus, Syberites. Steph.

Sybotæ, populi habitantes secundum flumen Astapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephano, insula & portus: Insularis, Sybotius.

Sybotes fuit Suarius, qui Vlyssem profugum & iam scius ignotum in patriam deduxit.

Sybra, Phrygiæ castellum: Gentile, Sybrianus.

Sybridæ, vicus in Erechtheide tribu.

Sycæ, vrbs è regione nouæ Romæ, quam nostro tempore Iustinianas vocant. Ciuis, Sycaites, vel Sycæus.

Sycaminon, vrbs Phœnicum. vnde Sycaminites. Stephan.

Syceus, vnus Titanum, quem fugientem Tellus mater suscepit, & inde ficum protulit. Stephan.

Sychæus Didonis fuit maritus, agri ditissimus inter Phœnicas. Quæ oppulentia fuit ei exitio impulitque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri atque argenti habuerit, hinc licet suspicari, quòd eius thesauris profuga Dido æmulam Romani imperij Carthaginem ædificauit.

Sycion, XIX. Sycioniorum, à quò Sycionij nuncupati, qui primò Aegialçi vocabantur, regnauit annis XLV. anno mundi 2612.

Sycites Bacchus dictus est ἀπὸ τῶν συκῶν à ficis, quòd is non solum vini, sed etiam ficorum & fructuum propè omnium fuerit inuentor.

Sycoris, Plin. lib. 3. cap. 3. fluuius Hispaniæ, iuxta Ilerdenses Surdaonum gentis. Lucan.

Hesperos inter Sycoris non vltimus amnes.

Vide SICARIS.

Syderis, Plin. lib. 6. cap. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

Sydo & Italicus, Sueuorum reges, anno salutis 70.

Sydon, Corinthius fuit adeo hospitalitate insignis, vt eius fores omnibus essent peruiæ. Hinc Prouerbium, semper aliquis in Sydonis domo.

Syedra, vrbs Isauriæ: Ciuis, Syedreus. Stephanus.

Syene, vrbs in confinibus Aethiopiæ atque Aegypti, non procul à Nilo, supra Alexandriam, versus Meridiem quinque millibus stadiorum sub tropico Cancri directè locata: vnde Sole existente in Cancro, medio solstitij die, supra verticem ciuitatis, nullam prorsus ibi corpora vmbram iaciunt: vt est author Plinius libr. 2. cap. 73.

Syessa, tuguriū quoddam in Lycia, à vetula quadam Syessa, quæ Latonam excepit: Gentile, Syessæus & Syessius. Est etiam Syessa, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Syessenus. Steph. Vide Sinessa.

Syia, vrbs parua Cretæ, nauale Elyri. Ciuis, Syiates & Syieus. Steph.

Syis, vrbs Aegypti, vnde præfectura Syitis. Stephanus.

Syla, mons Lucaniæ, syluam habens eiusdem nominis, latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepisse videtur ἀπὸ τῦ συλᾶν, quod est prædari.

Sylci, vrbs Sardiniæ, à Carthaginensibus condita. Steph.

Syleon, vrbs Phrygiæ, secundum alios, Pamphyliæ: Gentile, Syleieus. Steph.

Syliones, populi Chaoniæ. Steph.

Sylla, per duplex ll. vide Syla.

Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia, adolescentiæ omnibus flagitiis inquinatus. Quæsturam sub Mario adeptus est, in qua vitam omnem penitus commutauit. Literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Salustius) fortiórne an felicior esset. Missus à Mario ad Bochum regem legatus, Iugurtham vinctum retulit. Mithridatem Asiam crudelissimè vastantem compescuit: socialis belli luctus repressit: Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim se Quæstorem fastidierat, ipsam illam prouinciam proscriptum & exulem petere coëgit. Dictator deinde effectus, ita Rempub. oppressit, vt, teste Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. postremò Republ. constituta, Dictaturam deposuit, & priuatus Puteolos concesserit: quo in loco pediculari morbo periit.

Syllanion, statuarius nullo doctore nobilis.

Syloson, vir egregius, aliquando exilio mulctatus est: sed quia diuitiis & corporis præstantia affluebat, chlamydem sumptuosam semper gestabat. Quā cum Dario (qui postea Persarum rex effectus est) dono dedisset, is postea regnum adeptus beneficij memor, Sylosontem solo natalitio restituit. Vnde tractum est prouerbium de chlamyde Sylosontis, quod dicitur de his, qui iactant se magnificentia vestimentorum. Fuit autem Polycratis Samiorum tyranni frater: à Dario verò accepta tyrannide vrbem assiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictū est prouerbium, ἔστι Συλοσῶντος εὐχαιτία, id est, Sylosontis opera locus amplus est. Strabo lib. Geogra. 14.

Syluanus, syluarum deus, Cyparissum puerum, quem in deliciis habuit, in arborem sui nominis transformauit. Quidam eundem esse putauerunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georgicorum, manifestè eos distinguit. Nam cum dixisset

dixisset, Pan ouium custos, &c. interiecta deinde Mineruę & Triptolemi mentione, subdit tandem,

Et teneram ab radice ferens Syluane cupressum.

Syluanus, consul, anno ab vrbe condita 833.

Syluanus in Galliis à militibus Cęsar est appellatus, Agrippinæ ab Vrcisino est occisus, imperauit paulò plus 11. mens. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 1109.

Syluester 111. pontifex Romanus electus, anno salutis 1044.

Syluia, nomen, quo Ilia Romuli mater vocata est Virg. 7. Aeneid.

Syluius, Aeneæ filius, à quo postea omnes Albani reges Syluij dicti sunt.

Syluius Posthumus, 111. Latinorũ rex, regnauit annis xxxix. Syluius dictus, quia in rure educatus. Posthumus, quia post patris mortem natus fuit. Eutrop.

Syluius Athis, Eutropio, qui & Aegyptus, Albæ filius, vii. Latinorum rex, regnauit annis xxiiii.

Syma, vrbs in Asia. Quin & pro monte iuxta Pontum posuit Orpheus in Argonautis. Vide Syme.

Symachia, vna fuit ex Sibyllis, teste Martiano Capella, Hipporensis filia.

Symætha, vrbs Thessaliæ: Ciuis, Symętheus. Steph.

Symęthus fluuius Sicilię, non longè ab Aethna, qui, vt ait Strabo libro sexto, agrum Catanæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum Symæthius.

Syme, Plinio libro quinto, capite 38. insula inter Rhodum & Gnidum, sic dicta à Syma, Ialysi filia cùm priùs Metapontis, deinde Aegle vocaretur. Author Hermolaus. Meminit Strabo libro decimosexto. Vide Syma. Stephanus, Syme, insula est Cariæ, teste Strabone libro 14. & vrbs eiusdem nominis. Gentile, Symæus, vel Symeus.

Symmachia, Venus dicta est à Mantinensibus, quòd in Actiaco prælio Romanis opem tulisset.

Symmachus, Romanus orator, missus à Senatu Constantinopolin, ad Theodosij liberos, rogatum vt Vestales à Christianis destrui minimè paterentur. Cuius rei gratia putabant se aduersa multa à diis esse passos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambrosius, qui huius meminerunt, acerrime confutarunt. Fuit & Symmachus, factorum librorum interpres, doctrinæ parum syncerę & Christianæ, cuius meminit Euseb.

Symmachus, xlix. Romanorũ episcopus, regnauit annis xv. mens. v. diebus xxvii. anno salutis 499.

Symmachus consul, ab vrbe condita 1275.

Symmachus, vnus ex interpretibus Bibliorum, qui putauit Christum ex concubitu Ioseph & Mariæ natũ. Quam insaniam probare voluit ex Euangelio Matthæi.

Symon, Cleophę filius, Hierosolymorum episcopus. Euseb. lib. 3. cap. 11. Cruci affixus est. Idem lib. 3. cap. 35.

Symon, summus sacerdos Iudæorũ filius Oniæ, Iustus appellatus, anno mundi 3660.

Symphorosa, Getulij Martyris vxor, quæ mortẽ septem filiorum pro religione Christiana occumbentium tulit patientissimè, imò verò eos ad supplicium animauit.

Symplegades, quæ & Cyaneæ, insulæ duæ, siue potiùs scopuli, trans Bosphorum Thracium, in ipso Ponti Euxini ostio, mille quingentis passibus ab Europa distantes: tam modico autem inter se discretæ interuallo, vt ex aduerso quidam intrantibus geminę cernantur, paulùm verò deflexa acie, coëuntium speciem præbeant. Quæ res occasionem præbuit poëtarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt. Vnde & nomen acceperunt ἀπὸ τοῦ συναχθῆναι, hoc est, à concurrendo, seu cõflictando.

Synadis, vide Sinada.

Synangus, vrbs Phœnicum. Gentile, Synangius. Steph.

Syndicus, vrbs contigua Scythiæ, cum portu. Aliqui Georgipen vocant. Steph.

Synesius, è Pẽtapoli Aphricæ philosophus Christianus, præsul Ptolemaidis factus, scripsit libros in Grammatica, Philosophia, Panegyricos, epistolas, & alia. Suid.

Synnada, vrbs Phrygiæ (indigenæ Docimitem & Docymæam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cùm post bellum Troianum aberrasset, in Phrygiam venisse, & illic, dum obsesso regionis principi suppetias ferret, agrum quendam accepisse ibique vrbem condidisse: quæ primum Synnæa dicta sit, quòd multi ex Græcis Macedones per Asiam collecti in ea habitarent: deinde à finitimis corrupto vocabulo Synnada: Ciuis, Synnadeus. Stephanus.

Syntichen, mulieris nomen. Philip. 4.

Syopij, populi Liburnis vicini. Steph.

Sypalettus, vicus in Cecropide tribu, vnde Sypalettius. Steph.

Syphax, Numidiæ rex, qui cùm Scipioni per Lælium fuisset conciliatus, bellique societatem cum eo iniisset, postea violata fide Annibali adhæsit. Tandem victus à Masinissa, viuus in Scipionis manus perductus est: à quo in triumpho circunductus, & in carcerem inclusus, inedia vitam finiit, regno Masinissæ concesso.

Syra, locus qui secundum Iosephum viginti stadiis ab Hebrone distat. 2. Reg. 3.

Syracusæ, ciuitas Siciliæ amplissima, sub Pachyno monte sita, vbi fons Arethusa ab Alpheo

(vt

(vt creditur) Elidis fluuio per ſubterraneos cuniculos means, magna aquarum vbertate erũpit. Cicer. 6. in Verr. ſcribit Syracuſas vrbẽ eſſe maximam Græcarum vrbium pulcherrimámque: quæ ex quatuor quaſi vrbibus maximis conſtare videatur: quarum vna inſula nominatur, altera, Arcadina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo, in ea extructo: quarta, Neapolis. Hinc Syracuſius, a, um. ſed Græco more dicitur: nam Latinè Syracuſanus, a, um. Hi populi, quia ditiſsimi, voluptatibúſque ac deliciis dediti erant, factus eſt prouerbio locus, Syracuſanæ menſæ & Syracuſanæ diuitiæ.

Syrbane, inſula in Euphrate: Gentile, Syrbanus. Steph.

Syrenes, filiæ fuerunt Acheloi & Calliopes muſæ, de quibus vide ſuprà Sirenes.

Syria, regio Aſiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente noſtro mari & Aegypto terminatur, à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiam: cuius inſignes ciuitates (vt libro 5. refert Ptolemæus) ſunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Botrys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cæſarea, & Damaſcus: Montes clari, Carmelus, Caſius, Libanus: Fluuij, Euphrates, Chryſorrhoas, Singas: Regiones, Phœnice, Palæſtina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripartitam faciunt diuiſionem in Syros, Aſſyrios, Leucoſyros, & Cœloſyros. Plinius libro quinto, capite duodecimo Meſopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiúſque Syriæ partem facit Aſſyriam.

Multi confundunt vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Aſſyrios à Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio, inſignes grammatici, apud Horatium, eam, quæ nunc Syria dicitur, detracta ſyllaba, olim Aſſyriam dictam ſcribunt. Huius regionis incolę Syri dicti ſunt: qui olim aſtutiæ nomine male audierunt, quemad modum & Phœnices. Hinc factus eſt locus prouerbio, Syri aduerſus Phœnices: quo vtimur, quoties ſignificare volumus, duos egregiè aſtutos hoc agere, vt dolis ſe mutuò circunueniant Iidem vſque adeo guloſi ſunt, vt maximam dici partem in conuiuiis abſumant. Maſculi à XIIII. anno, fœminæ à XII. vſque ad LXV. tributo obligantur. Fortunam colunt. Proni ſunt in cachinnos & ſcommata. Diuino cultui ſatis dediti. Vnde Stat. libro 1. Syl. Quod ramis pia germinat Damaſcus. Operoſiſsimi ſunt in hortis. Hinc Prouerb. Multa Syrorum olera.

Syria ſoba, in titulo Pſal. 60. ea eſt quæ Palæſtina dicitur.

Syrianus, Alexandrinus, philoſophus Platonicus, docuit Athenis, ſcripſitque in totum Homerum commentarios, libros ſeptem in Platonis Rempublicam, & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suid.

Syricte, vt ex Megaſthene notat Plin. lib. 7. ea. 2. gentes inter Nomadas Indos, narium loco foramina tantùm habentes, anguium modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthius. Stephanus.

Syrinx, gis, Nympha Arcadica, vna Naiadum quæ cùm vim Panos alioqui effugere non poſſet inuocato ſororum numine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ouid. lib. 1. Metam.

Syriſca à Syrus fit, ſicut Ciliſca à Cilix.

Syritha, filia Danorum regis Sylualdi tantæ pudicitiæ, vt cùm ob elegantiam formæ magnam procorum frequentiam pateretur, neminem tamen probauerit. Saxo lib. 7.

Syrmęum, campus inter Nomades & Nabathes. Gentile, Syrmæus. Steph.

Syrmatæ, iidem qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium, cùm aberraſſet, delatum in Cariam, à Caprario quodam ſeruatum eſſe, & ductum ad Cariæ regem Damæthum, cuius filiam à tecto delapſam, detracto ab ambobus brachiis ſanguine, ille curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxiſſe fertur, & Cherſoneſum donaſſe: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram, vxoris nomine, Syrnam: alteram verò, paſtoris nomine, à quo ſeruatus fuerat, condiderit. Gentile, Syrnius, & Syrnias fœminĩnum. Steph.

Syroë Perſis imperauit, anno 1. anno ſalutis 627.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syrſigabis, Darij mater: quæ audita morte Alexandri, ſeſe perpetuæ nocti dedit.

Syſimithritas, Perſarũ ſatrapas fuit, qui duos ex matre liberos ſuſcepit. Nam authore Curtio, apud Perſas parentibus ſtupro coire cum liberis fas eſt.

Syrtes, tium, duo ſinus periculoſiſsimi in mari Libyco, qua Africam propriè dictã alluit: quorum alter, qui Carthagini propinquior eſt (minorem Syrtim vocant) CCC. M. paſſ. ambitum habet. Alter, qui in Cyrenaicã vergit, maior Syrtis dicitur: habétque circuitũ DCXXXV. M. paſſ. Vtraque Syrtis nauigãtibus eſt periculoſiſsima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſsim immutant, dorſáque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra Syrtes in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiente. Vnde Solinus author eſt iis in locis, quamuis terra iter facientes, curſum ſideribus regere. Nam arenarum cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari,

mari, nunc aggere ſublimia faciunt, quæ prius deſidebant, nunc vallibus profunda, quę prius excelſa erant.

Syrus. Meſopotamiæ rex, anno mundi 2909.

Syrus inſula Ionica, Aſiæ appoſita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrus ortum habuit, non à Syria regione. Strabo libro 12.

Stephanus Ionię vel Acarnanię inſulam eſſe ſcribit: Gentile, Syrius. Scyrus verò Thraciæ adſcripta eſt, vt Strabo & Plinius teſtantur, longè à Rhodo.

T A

TAbæ, Tabarum, vrbs Cariæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculum Piſidis datum, ἀφ' ὑβρίσεως ἀλόγου ἀπέχεσθαι. Dicta à Tabo heroë. Alij aiunt Cybiram vrbem cõdidiſſe ſui nominis: Marſyam verò fratrem eius Tabas ſuper rupe: Taban enim petram ſignificare. Vel à Tabeno Argiuo, Ciuis, Tabenus, Sunt etiam Tabæ vrbs Cariæ, & tertia Perææ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tabathra, Vide Tabraca.

Tabbaoth, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Tabee, filius Nachor ex Roma concubina. Geneſis 22.

Tabeel, nomen viri. 1. Eſd. 4. Iſa. 7.

Tabelias, nomen viri. 1. Par. 26.

Tabeni, populi iuxta deſertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Tabereni, populi iuxta Chalybes, Pomponio libro 1. quos Strabo Tabarnos nominat. Rectiùs Tibareni, vel Tibarani dicendi, teſte Hermolao. Iuſtiſſimi ſunt, nec prius prælio congrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex ſide hoſti denuntiarint. Tùm mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri author decumbit, cúmque vt puerperam effœta vxor curat, vt ex Nympho Cælius annotauit.

Tabernæ, locus iuxta Romam. Act. 28.

Tabij, vrbs Italiæ, in qua Remus inſtitutus eſt. Stephano.

Tabis, vrbs Arabiæ: Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor mons in medio Galilææ, rotundus ac ſublimis.

Tabraca, oppidum Africæ minoris, Silius Sabratam nominat libro tertio. Aliis Tabatra, quod minimè mirum eſt. Barbara enim vocabula inepta ſunt, nec ſemper eodem ſono vtraque lingua efferri conſueuerunt, vt Hermolaus ſcribit. τάβρακα, Steph. vrbs Libyę: Gentile, Tabathrenus.

Tabremon, pater Ben-adad regis Syriæ, tertij Regum decimoquinto.

Taburnus, mons Campaniæ, oliuetis abundans Virg. 2. Georg.

Tacapa, Ptolem. libro 4. ca. 3. vrbs Syrtis paruæ: Plinio Tacape: vulgò *Capſi*.

Tacaſin, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Tacfarina, Numidarum rex, victus ab Decio ad Pagydam Tacit. lib. 3.

Tachelotis, Aegyptiorum rex, regnauit annis 13. anno mundi 3126.

Tachempſo, Herodoto libro 2. hiſtor. quædam Nili inſula. Vide Tacompſos. Stephano inſula Aethiopiæ iuxta Libyam: Gentile, Tachempſites.

Tacitus Imperator Romanus, qui apud Tarſum febre correptus obiit. Author Sextus Aurelius.

Tacitus Cornelius, ſub Adriano principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Veſpaſianos vſque peruenit, ab iiſque honoribus euectus, hiſtoriam principum conſcripſit, ab Auguſto vſque ad Adrianum. Vide Cornelius.

Tacola, Indiæ emporium extra Gangem, Ptolemæo libr. 7. cap. 2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalenſibus vi capta: quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonem x.

Tacompſos, vicus in finibus Aegyptiorum & Aethiopum iuxta Philiam inſulam: Gentile, Tacompſites. Stephanus. Vide TACHEMPSO.

Taddæus, nomen viri.

Tænarus, ri, ſiue Tęnara, orum, promotorium Laconicę regionis, circa medium meridionalis lateris Peloponneſi, quàm longiſsimè in mare procurrens, oppidum habens eiuſdem nominis. Suidas ait Tęnarum, promontorium eſſe Laconię, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præſidis templum: illic ſupplicantes in ſacello Neptuni Helotes, nihil veriti Lacedęmonij interfecerunt. Circa Tęnarum, antrum oſtendebatur, per quod Herculē ab inferis rediiſſe poëtæ fabulati ſunt, Cerberúmque vinctum ad ſuperos traxiſſe, vulgóque creditum eſt, eas inferorum eſſe fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quod & à loco Tęnarium cognominatur.

Tęnon, Hermol. in libr. 9. Plinij cap. 37. fuit vrbs Laconiæ, à qua mulier poëtria nomine Hotina ortum habuit.

Taga, regio dicta à Tago, rege Aſſyriorum.

Tegaſta (aliàs Tegeſta) Plin. libro 5. ca. 4. ciuitas Africæ, à qua Tageſtenſis. Vnde qui Aurelij Auguſtini vitam ſcripſere, Tageſtenſem eum fuiſſe memorant.

Tages, is, filius Genij, teſte Feſto, & nepos Iouis, qui adhuc puer XII. Hetruriæ populos haruſpi

haruſpicinam trahitur docuiſſe. De hoc Cicero libro 2. De diuinatione, ſcribit ad hunc modum, Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi, cùm terra araretur, & ſulcus altiùs eſſet impreſſus, extitiſſe repentè, & eum affatus eſſe, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris eſt Hethruſcorum, puerili, ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentia. Eius aſpectu cùm obſtupuiſſet bubulcus, clamoremque maiorem cum admiratione edidiſſet, concurſum eſſe factum, totámque breui tempore in eum locum Hethruriam conueniſſe, tum illum plura loquutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literiſque mandauerint: omnem autem orationem fuiſſe eam, qua aruſpicinæ diſciplina contineretur: eam poſtea creuiſſe rebus nouis cognoſcendis, & ad eadem illa principia referendis.

Tagira, Vide Tauchira.

Tagus, mons in Luſitania, apud quem quædam equę dicuntur è vento concipere.

Tagus, cognomento Orma, regnauit apud Celtiberos, anno mundi 2114.

Tagus, Luſitaniæ fluuius, aureas voluēs arenas, vt Plinius ait. Circa hunc fluuium (ſi eidē credimus) equæ in Fauonium obuerſæ concipiūt, equóſque ita gignunt perniciſſimos, ſed tertiū ætatis annum non excedentes.

Tahath, filius Aſir filij Abiaſaph, 1. Paral. 6. Filius Bareth filij Suthalæ. 1. Par. 7.

Tainni, populi à Saracenis ad Meridiem vergentes. Steph.

Talabrica, Vide Libora.

Talæmeneus, viri proprium, qui Troianis auxilia miſit.

Talantia Spartana mulier, cùm audiuiſſet filium ſuum Pedaretum iniquè apud Chios ſeſe in regni adminiſtratione gerere: his ad eum verbis ſcripſit, Aut te melius in Chij adminiſtratione gerito, aut iſthic maneto. Nam ſi Spartam redieris non eſt quòd vltra ſperes te victurum.

Talaon, filius Iaſij, apud Argos regnauit, vt notat Bocatius lib. 2. cap. 38.

Talaria, vrbs Syracuſiorum: Gentile, Talarinus. Stephanus.

Talaſo, virginitatis deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret, ne ei auferretur ab aliis, Talaſonis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius nomine puellæ fuit tanta virginitas. Hæc Seruius.

Taga, Vide Talga.

Talga Pompon. lib. 3. inſula in Caſpio mari ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: ſed vicini populi, quæ gignuntur attingere nefas, & pro ſacrilegio habēt, diis parata exiſtimantes, diiſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo libr. 6. cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen in ſexcentis aliis, Viſtula, Iſtula, Tabireni, Tabrani, Tibereni, &c.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam, Homero 1. Ilia. qui vnà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, vt Briſeidem ab eo abduceret.

Tamara. Vide Tamaris.

Tamare, inſulæ Britanniæ vrbs, Ptol. li. 2. cap. 3. vulgò *Tarneſtocl.*

Tamaris, Hiſpaniæ fluuius, à quo Tamari populi dicti Pomponio libro 3. Apud Ptolemæum libro 3. capite 6. non Tamaris, ſed Tamara legitur.

Tamaritæ, populi Aſiatici, non longè à Caſpio mari.

Tamarus, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Tone.*

Tamberlanis Scytha, infinita multitudine Turcarum terras inuaſit, Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clauſum per totam Aſiam circunduxit, anno ſalutis 1398. hic verò primùm fuit bubulcus: demùm adeò fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum conſcenderit.

Tambrax, vrbs Parthorum: Gētile, Tambracius vel Tambracenus. Steph.

Tameſis fluuius in Anglia fines interioris regionis à maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter paſſuum millia octoginta. Id vno omnino loco pedibus atque ægrè tranſiri poteſt, & in mediterraneis illius locis inſulæ oriens nauigabiliſque Oceanum influit. Tamiſa vulgò.

Tamiatis, vrbs Aegypti. Steph.

Tamna, vrbs Arabiæ. Ciuis, Tamnites. Steph.

Tamos, promontorium quod Taurus attollit. Vide Pomponium in deſcriptione Indiæ.

Tamyna, Straboni, vrbs Eretriæ: Gentile, Tamyneus: fœmininum, Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur. Pauſanias libro vndecimo. Stephano.

Tamyrace, vrbs Sarmatiæ Europæę: Gentile, Tamyracenus.

Tamyras, Thrax poēta fuit, qui ſcripſit verſus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine & amore puerorum deflagrauit: hic auſus eſt cum Muſis in certamen deſcendere, vnde ab his occæcatus eſt.

Tanac, nomen vrbis in tribu Aſer. Iud. 1.

Tanagra, Ptole. libr. 3. ca. 15. Bœotiæ Mediterraneæ oppidum, nobile, Plin. libr. 10. ca. 21. Hanc Homerus (inquit Stephanus) Græan vocat propter vicinitatem: prius autem Pœmandria dicebatur. Ariſtoteles verò Oropum dictam ſcribit. Eſt autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare. Hinc Tanagræus, Tanagris, Tanagricus. Steph.

Tanagræi,

Tanagrei, vide Gephyra.

Tanagrus, siue Tanager, fluuius Lucaniæ, quæ est regio Italiæ inter Picentinos & Brutios.

Tanais, fluuius Scythiæ, Asiam diuidens ab Europa, à Septentrione in Meridiem fluens, Nilo aduersus. Strabo lib. 11. paulò tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Stephano, vrbs eiusdem nominis cum fluuio. Strabo lib 7. Ciuis, Tanaites, fœminino Tanaitis. Aliqui eundem fluuium Acesinem & Iaxarten esse volunt. Steph.

Tanaquil, Tarquinij Prisci Rom. regis vxor.

Tanas, oppidum non longè à Tanai, Venetis paret. Vnde & nobilissimæ pelles feruntur & mācipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant Carcasos.

Tanasis, rex Gothorum, & dux Scytharum, anno mundi 271.

Tanaus primus rex Scytharum.

Tanes, vir Persa è ducibus Darij.

Tanis, metropolis Aegypti, à qua Tanicum, siue Tanitici Nili ostium dictum. Eadem & Taphnis & Taphiu n dicitur. Hic fuit, vt annotat Villonouanus in Ptolemæum, prima Israelitarum captiuitas, à qua per mare rubrum duce Mose, sunt erepti. Sita erat in terra Hiessen, sed nunc destructa est.

Tanos, vrbs Cretæ: Gentile, Tanius. Steph.

Tantalus, Iouis ex Plote nympha filius, Agamemnonis & Menelai auus, qui ab eo Tantalidæ dicti sunt. Hic cùm deos conuiuio excepisset, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filium membratim discerptum, coctúmque iis apposuit comedendum. Illi verò à nephandis epulis abstinuere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi dij eburneum restituerunt, reuocatáque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt. Patrem verò tanti sceleris authorem ad inferos detruserunt, vbi perpetua fame & siti torquetur, Eridani fluuij aquis, quibus mento tenus dicitur immersus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugientibus. Hinc Tantalides, & Tantalis, idis.

Tantalus, rex Athenienſium, rexit Phrygas, qui prius Mæones vocabantur, anno mundi 2602.

Tantalus, mons Lesbia à Tantalo dictus. Gētile Tantalus. Steph.

Taochi, populi intra Pontum, & regio similiter. Hoc aliqui Toas vocant. Steph.

Taphet, Salomonis filia, 3. Reg. 4.

Taphiæ, insulæ, quas prope Echinadas Strabo libro decimo ponit, quarum caput Taphus. Iis Taphij & Teleboæ imperauerunt: de quibus huiusceмodi repetit originem enarrator Apollonij poëtæ. Perseo ex Andromeda, vt narrat Herodotus, quatuor fuere filij, Alarus, Steneleus, Mestor & Electrion, qui simul regnauerunt. Ex Hippothoë Mestoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telebos & Taphus, à quo Taphus insula, in qua Teleboæ ac Taphij communi nomine & imperio fuere. Igitur ij Hippothoes eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorum necessario, qui pro ea spopondit, repetebant: qua negata ad arma venere, armenta abegerunt, ipsum denique & filios sustulere. Alcmena, Electrionis filia, patrem vitura, Amphitryonem Thebanum hominem potentissimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti sunt, eorúmque regnum Cephalo profugo Atheniensi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Vlyssem successione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis insulis imperasse. Vide Taphij & Taphiussa.

Taphias, insula quæ triginta stadiis à Taphiussa Cephaleniæ vrbe distat. Steph.

Taphij, dicti sunt populi, à Tapho Neptuni filio, qui Echinadibus insulis imperauit. Hunc Neptunus (vt est in fabulis) inuictum fecit, vt quāndiu quem in vertice aureum dederat capillum, haberet incolumen, tandiu foret insuperabilis.

Taphium, vide Cephalene.

Taphiusa, Plin. lib. 36. cap. 21. locus iuxta Leucadem, in quo Taphiusius lapis nascitur.

Taphiussa, vrbs Cephaleniæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphij, vel Taphiussæi.

Taphnes, vxor Pharaonis regis Aegypti. 3. Regum 11.

Taphnis, ciuitas in Aegypto, à qua Taphnæi dicti sunt viri in ea habitantes. Vide Tanis.

Taphos, vide Taphiussa.

Taphosiris, vide Taposiris.

Taphræ, oppidum in Taurica Chersoneso, Traiani principis auspiciis aliquando captum, vt author est Florus, qui sub Traiano vixit.

Taphræ vel Taphre, regio iuxta Mæotin palude, quam fossis & vallo munierunt serui dominorum vxoribus congressi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Istrum abessent. Hanc regionem inhabitasse dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satharchæ suprà nominantur.

Taphsar, nomen regionis. Ierem. 51.

Taphuo villa, terminus Palæstinę ad Aegyptum, procul XIIII. M. à Rapham. Est & altera Taphua terræ Manasse, Ios. 12. & 15. data filiabus Salphaad, Ios. 17. Filius Hebron, 1. Paral. 2.

Tapórta, Vide Tapyri.

Taposiris, ciuitas in Aegypto prope Alexandriā: Stephanus τάφοσιρις appellat, quia sit sepultus in ea Osiris. Strabo lib. 17. duas facit Taposites: vnam Mara propiorem, alteram remotiorem. Ciuis, Taposirites.

Taprobāne, insula omnium, quæ veteribus cognitæ fuerunt, maxima, à Colaico Indiæ promontorio in Austrum quatridui nauigatione

tione recedens, in qua Septentriones negant conſpici poſſe. Lubet ibi Canopos, ſidus clarum & ampliſsimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cærulcis oculis, attroci viſu, terrifico ſono vocis. Viuunt vitra annos centum. Naſcuntur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolemæus lib. 6. refert. Plin. 6. cap. 21. Vide ſupra Traprobane.

Tapſagum, Cyrenaicæ regionis oppidum, Plinius libr. 5. capite 5 in deſcriptione Cyrenaicę regionis.

Tapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans verſus Syracuſas. Virg. lib. 3.

- Tapſúmque iacentem.

Græcè ſcribitur Tapſus per th. vide infrà.

Tapyri, populi in Parthia (vt li. 12. refert Strabo) quibus mos eſt, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cùm duos aut tres filios ex eis ſuſceperint. Stephano, gens non procul à mari Hyrcado. Quadratus Taporra vocat. Gentile, Taporrhæi.

Tarachus Aethios, Aegyptiorum rex, regnauit annis xx. anno mundi 3251.

Taracina (aliàs Tarracina vel Teracina) oppidũ Volſcorum in campania, non procul à Caieta & Amyclis, vt eſt author Seruius apud Virgil. 10. Aeneid. antè Trachyna, id eſt aſpera, à loci aſpredine, & lingua Volſcorum Anxur dicebantur prius. Liuius libro 4. Anxur fuit quæ nunc Taracinæ ſunt, ciuitas prona in paludes, æditum occupat collem. Vide Anxur & Trachina.

Taracon, vel potius Tarraco, per duplex r, inſignis Hiſpaniæ ciuitas, Scipionum opus, à qua prouincia ipſa Taraconia & Taraconenſis vocatur, quæ (vt Pomponius ſcribit libro 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Luſitaniámque contingens, mari latera obiicit noſtro, qua Meridiem, qua Septentrionem ſpectat, Oceano. Hinc Taraconenſia vina optima.

Táranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano ſanguine litabant.

Tarandrus, regio Phrygiæ: Gentile. Tarandrius. Steh.

Tarantus, vrbs Bithynię, vbi Tarantheus Iupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni filius, quem Tarentum ędificaſſe nonnulli autumant. Vide Tarentum, quod Græcis Taras vocatur.

Tarataila loci nomen apud Martial.

Si tibi Myſtillus equus Aemiliane vocetur,
Dicetur quare non Tararalla mihi?

Taraxippus, fuit quidam in Iſthmo ab equis interemptus, de quo Cæl. lib. 11.

Tarbeli Ptol. li. 2. cap. 7. Galliæ vrbs in Aquitania. Vulgò *Tarbe*.

Tarbiaci, populi in finibus Agrippinenſium. Tacitus.

Tarchetius, impius Albanorum rex. De quo Plutarchus in vita Romuli: Quidã (inquit) etiam ſunt, qui de Romuli ortu fabuloſa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Trachetio, Albanorum regi ſceleſtiſsimo & crudeliſsimo homini, diuinitus mõſtrum domi viſum pene ex ſacrario ſe attollens, ad multos dies manſiſſe, & cætera, quæ ſe idem author à Promathione quodam, qui Italicam ſcripſit hiſtoriã, memoria prodita accepiſſe dicit.

Trachia, vrbs Siciliæ. Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

Tarchon, ſiue Tarcho, Hetruriæ dux & aruſpex inſignis, qui Aeneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum & Rutulos. Virg. Aeneid. 8.

Tarchonium, vrbs Tyrrheniæ, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tharconinus vel Tarchonieus. Steph.

Tarentum, Magnę Græciæ vrbs clariſsima, in intimo receſſu ſinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc à Tarante, Neptuni filio, primùm condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta: qui duce Phalanto illuc aduentantes, expulſis incolis (vt Iuſtinus libro 3. ſcribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cũ Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cùm pares non eſſent, Pyrrhum Epiratarum regem auxilio ſibi aſciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarante Neptuni filio, ſed à Sabina voce Tarentum deducant: quæ illis molle ſignificat: propterea quòd in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſsimæ prouenirent. Tarenti item purpura tingebatur, à loco Tarentina cognominata.

Tarichea, vel æ, in vtróque numero, vrbs Iudææ, teſte Ioſepho, Gentile, Taricheates. Sunt & aliæ Tarichęæ Dendeſiæ, Senicæ, Canobicæ. Ciues, Tarichcutæ: id eſt, ſalſamẽtarij: nam ταριχεύειν, eſt ſale condire. Steph. Fortè legendum Mendeſiæ & Tanicæ, ab oſtiis Nili, vt & Canobicæ. Strabo libro 17. Melite inſula (inquit) diſtat à Corcyra ſtadiis 500. deinde Aduma ciuitas eſt, poſtea inſulæ multæ & crebræ nomine Tarchiæ. Idem libro 16. in Iudęa, Apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, eſt lacus, qui optimas piſcium condituras præbet: gignit arbores fructiferas malis ſimiles.

Tarius Ruſſus ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, conſulatum tamen in militari gloria adeptus eſt.

Tarna, vrbs fertiliſsima, Hom. Iliad. 5. quam inaratores vocatam poſtea Sardis dixerunt. πέρι Stephano, vrbs Achaiæ: Ciuis, Tarnius.

Tarnutius, vir fuit tum Mathematicæ, tum Philoſophiæ ſtudioſus qui quũ in Aſtrologia putaretur excellere, huic impoſuit Varro, vt Romuli cõceptionem in horam & diem deduceret, inſpectiſque eius vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentia colligeret, veluti geometri-

geometricarum propositionum resolutiones præcipiunt, Author Plutarch. in Romulo.

Tarpeia, virgo Vestalis, teste Varrone quæ arcē Capitolinam, patris sui Tarpeij custo diæ commissam, Sabinis prodidit: à quibus cùm proditionis mercedē peteret (pacta enim erat, quicquid in siniſtris brachiis gestarent, armillas intelligens, quas illi aureas gemmatásque læuo in brachio ferebāt) scutis illorum obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui prius Saturnius dicebatur. Virgil. à quo etiam monte Iupiter Tarpeius dictus est, quòd ibi coleretur.

Tarpeius fuit citharœdus Vespasiani tempore. Author Tranquillus.

Tarphara, vrbs felicis Arabiæ. Steph.

Tarphe, es, Steph. vrbs Locrorum Epicnemedio rum iuxta Pharygas. Hom. in Catalogo.

Τάρφη πε, θέσπιον τὸ βούλγιον ἀμφὶ ῥίζας.

Nomen habet à Tarphe propinquo fonte siue ab arborum densitate: τάρφος enim Græci densum appellant.

Tarquinius Priscus, Demarathi Corinthij filius, Tarquiniis vrbe Tuscorum natus, primùm Lucumo dictus: qui vbi se in patria nullo in honore esse vidit, quòd peregrino patre esset prognatus, suasu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam sese contulit: vbi breui propter opes ingeniúque dexteritatem in Anci regis amicitiam insinuatus, ab eo relictus est liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus posthabuit, breuíque perfecit, vt magno plebis consensu rex crearetur. Quare vt regnum parum iustè partum stabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti sunt, suæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum venissent. Bellum primùm cum Latinis gessit, oppidúmque Appiolas vi cepit. Circo maximo primus locum designauit, locáque patribus equitibúsque diuisit, vbi sibi quisque spectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agróque Collatino mulctauit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Crustumerium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, priscorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit, Tandemcùm annos duodequadraginta regnasset, dolo liberorum Anci, in curia est obtruncatus. Liu. 1. ab vrbe.

Tarquinius Superbus, septimus & vltimus Romanorum rex, à moribus cognomen adeptus, Tulam Seruij Tulij filiam vxorem duxerat, præferoci ingenio mulierem, cuius consilio socerum interfecit, regnúmque scelestè occupauit. Bello tamen strenuus fuit: Latinos Sabinósque domuit: Suessan Hetruscis eripuit. Gabios per Sextum filium simulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus instituit. Capitolium structurus caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruspices consulti responderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim stuprum intulisset, cum vniuersa familia in exilium actus, ad Porsenam Hetruriæ regem se contulit: qui pro eius restitutione nequicquam Romanis bellum intulit.

Tarquinius Collatinus, Aegerij, ex Tarquinij Superbi sorore filius, gener Sp Lucretij, qui Romæ præfectura vrbis fungebatur. Hic cùm in Ardeæ obsidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm suam quisque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus esse, paucis id quidem horis fieri posse, quantum cæteris præstet sua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiásque nurus in conuiuiis luxúque cùm æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte sera lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inueniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Aduenienq; vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquinium mala libido stuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tum spectata castitas incitat. Dissimulata tamen in præsens cupiditate, tum quidem vna cum cæteris in castris redit: sed paucis pòst interiectis diebus Collatiam reuersus, & à muliere propinqua hospitio exceptus, nocte intempesta conceptum animo facinus vi minisque exequitur. Quam rem mulier castissima tam ægrè tulit, vt postridie viro patréque per literas accersito, cùm rem, vti gesta erat, exposuisset, necem sibi consciuerit. Pulsis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in consulatu datus est collega: quo tamen non multò pòst coactus est se abdicare, non aliam ob causam, nisi quòd Tarquiniorum propinquus esset, eodémque, quo illi nomine diceretur. Liu. lib. 1. & 2. ab vrbe condita.

Tarquinienses, Italiæ populi ccc vii. Romanos milites immolarunt. Liu. libro 7. Oros. libro 3. cap. 6.

Tarracina, vide Taracina, per simplex r.

Tarraco, siue Tarracon, Vide Taraco.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucij grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucasum, colonia Cretensium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Steph.

Tarsa populosus vicus iuxta Euphratem, infra Samosata stadiis fortè ct. Steph.

Tarse regnum, Asiæ regio, quæ olim Gedrosia.

Tarsea, vrbs Bithyniæ, aliàs Tarsus dicta. Steph.

Tarseium, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb.

libro

libro 3. Gentile, Tarsenus. deberet autem dici Tarseites vel Tarseiotes.

Tarsus, vrbs Cilicię clarissima. Strab. lib. 15. & regionis totius caput, in campis sita, & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuisse Perseum Danaes filium. Alij tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, postremum Assyriorum regem: cuius etiam monumento incisum erat, quòd Tarsum & Anchialon die vno condidisset. Vide Sardanapalus.

Tartari Pannoniam ingressi Varidano oppido capto, fœminas templis inclusas cremauerunt & Belam, quarum eius populi regem sic terruerunt, vt ad præsidium salutis latebras quæsierit.

Tartarus, ri, siue Tartara, orũ, locus profundissimus inferorum, in quo fontes plectuntur. A verbo Græco ταράττω, conturbo, quòd illic omnia plena sint perturbationis: vel, quod verisimilius est, ἀπὸ τῦ ταρτάρειν, id est à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tarteſſus, Hispaniæ Bæticæ oppidum, in littore Oceani situm, ea in parte, qua primùm ex angustis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem esse creditur cum ea, quam nostri Carteiam appellant. Plin. lib. 3. cap. 1. Quod & confirmat Strab. lib. 3. Silius tamen lib. 3. Tartessum omnino aliam facit à Carteia: quàm rectè ipse viderit. Liuius certè lib. 8. Decad. 3. situm Carteiæ describens, omnino eadem fuisse ostendit.

Taruedum, quod & Oreas, promontorium dicitur, Ptol. lib. 2. cap. 3 finis Scotiæ est.

Taruenna, Ptole. lib. 2. cap. 9. Galliæ vrbs Morinorum, vulgò *Terouenne.*

Taruntius, vir tum Philosophiæ, tum Mathematicarum in primis studiosus: huic imposuit Varro, vt Romuli conceptionem in diem & horam deduceret: inspectisque eius vitæ institutis ac rebus gestis, ex illis consequentiam colligeret, veluti Geometricarum propositionum resolutiones præcipiunt. Plutarchus in Romulo.

Tarusates, populi Aquitaniæ proximi Vocõtiis & Hispaniæ citeriori, Vulgò *Le pays à l'entour de Turſe.*

Tarusium, Ptole. lib. 2. cap. 10. Saliorum vrbs in Gallia. Vulgò *Tarascon.*

Tasmenes, vnus ex Nestoris filiis.

Tassilus, Bauarorum rex, creatus à Childeberto, anno salutis 604.

Tatianus, nomen viri.

Tatienses, tertia pars populi Romani, à T. Tatio dicta.

Tatius Sabinorum dux, acerrimus populi Romani hostis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex superiore loco aduersus Romanos in aciem descendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, sed varia victoria pugnatum esset, tandem diremptò interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in vrbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm postea Tatij propinqui Laurentium legatos pulsassent, cámque iniuriam Tatius inultam reliquisset, illorum pœnam in se conuertit. Nam cùm Lauinium ad solenne sacrificium venisset, concursu oppidanorum facto, est interfectus. Liuius 1. ab vrbe. Virgil. 8. Aeneid.

Taua, vrbs Aegypti: Ciuis, Tauites. Steph.

Tauaca, vrbs Siciliæ: Gentile, Tauacinus. Stephanus.

Tauriaci (aliàs Rauciaci) populi Germaniæ proximi Heluetiis: à quibus sylua Hercinia oritur.

Tauchira, Herod. lib. 4. ciuitas Barcæorum. Stephano, Libyæ ciuitas, Arsinoë postea dicta: tanquam Tagira, à Tagira Autandri filia, Ciuis, Taucheirius, Taucherites, & Arsinoëtes ex Aegypto.

Taulantij, Illyrici populi, Plin. lib. 3. cap. 22. qui postea mutatis sedibus, in eam Macedoniæ partem se contulerunt, quę mari Attico incumbit, non procul à Cyrrhachio, vbi Amissam oppidum incoluerunt, Ptolem. lib. 3. cap. 13.

Taunias, si rectè scribitur apud Stephanum) secundum aliquos eadem est, quæ Taurica.

Taunases, Assyriorum rex, Sornum Medorum regem vectigalem fecit, anno mundi 2734.

Taurania, vrbs Italiæ. Gentile, Tauraninus, vel Taurianus. Steph. Fortè eadem quæ Taurianum apud Melam.

Taurarij, populi in Taurica regione.

Taurea, Iubellius Campanus, memoranda vir fortitudine, cùm in castris Annibalis Claudium Asellum Romanum, ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocasset, post inania verba & garrulitatem, eius congressum minimè sustinens refugiebat. Claudius insequens, cum illo vrbis portam ingressus, tutus, stupentibus hostibus, per alteram cursu contendens euasit. Hic postea, capta à Fulnio Capua, manu propria, coniuge, liberisque interfectis, se postremò ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liuius de bello Punico 2.

Taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant, vel quia sit deus maris, quod sonum emittat similem voci taurinæ.

Tauri, Taurorũ, Sarmatiæ Europæ populi, ad Bosphorum Cimmerium, peninsulam inhabitantes, eodem Bosphoro, Byce palude, & Carcinite sinu circunfusam, tenui tantùm Isthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerunt moribus immanissimis, vt qui hospites omnes Dianæ soliti sint immolare: cuius sacrificij primus author Thoas fuisse perhibetur: vnde

& Diana

& Diana ipſa Thoantea dicitur à Silio libr. 4. Herodot. tamen libro 4. author eſt, non Dianam eſſe, ſed Iphigeniam Agamemnonis filiã, cui Tauri humanas victimas ſoleant immolare, naufragos præſertim, & Græcos, quouis caſu illuc delatos: quorum poſt preces peractas caput clauà feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hoſtibus autem in bello captis, aut in prælio occiſis, capita præcidebant, & perticæ ſuffixa quàm maximè ſublimia ſupra ſumarium ſtatuebant, exiſtimantes hoc ad totius domus tutelam cuſtodiámque pertinere.

Taurianum, Brutiorum oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela libr. 2. Vide Taurania.

Taurica Cherſoneſus, peninſula prouinciæ eſt Europæ, vt docet Ptol. libr. 3. cuius fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus, & Cimmerius Boſphorus, ciuitates Eupatoria & Theodoſia, nunc Capha. Eius ambitus ſeptuaginta millia paſſuum complectitur, & à Mæotidis populis, qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. Iuuenalis. Ferunt Oſirin illic bobus iunctis terram araſſe, inde nomen inditum à iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aliqui eandem Taunaim, Alopeciam, & Mæotin vocant. Steph.

Taurica, ſeu Tauropolia dicta eſt Diana, quòd in Tauris loco Scythiæ illi ſanguine humano ſacrificaretur. Paleph.

Taurini, Plin. libro 3. cap. 7. populi Italiæ Tranſpadanæ, in Alpium radicibus, qui & Tauriſci dicti: Eratoſthenes Teriſcos vocat. Dicebantur etiam Troi. Steph. Vide Taurus.

Taurois, vrbs Celtica. Maſſilienſiũ colonia. Ciues, Taurentij. Apollodorus ſcribit conditores huius vrbis vectos eſſe naui, cuius inſigne erat taurus, qui à Phocenſium claſſe reiecti, ad terram appellentes, vrbem inde nominauerunt. Steph.

Taurominium, Ptolem. & Stepha. Siciliæ oppidum, à Zanclæis conditum, non procul à Drepano promontorio, teſtibus Plinio libro 3. capite 8. & Strabone libro 6. Hinc Tauromini-tanus.

Tauropolion, Dianæ templum in Samo. Strab. libr. quarto. Item ſacrificium quoddam in quo Marti & Dianæ non humano ſanguine, ſed taurino ſacrificabatur.

Tauropolia, Diana dicta eſt, quòd illi taurino ſanguine ſacrificaretur: cuius moris ſacrificandi hæc fuit origo: Iphigenia ad aram ſtante taurus per medium cucurrit ignem. Quo conſpecto vates reſpondit, Taurino ſanguine, non humano, vt ſolitum erat, ſacrificium Dianæ peragendum eſſe: cuius ſacrificij memor Oreſtes in Attica Dianæ Tauropoliæ templum iuſſu Palladis conſtruxit. Poteſt & Diana dicta eſſe ταυρόπολις, quòd gregibus præſit: vel quod luna, quæ eadem eſt cum Diana tauris vehatur. Scribit Suidas dictam ταυροτόλαν, quod immiſſum aduerſus Hippolytum à Neptuno taurũ œſtro perculerit cúmque paſſim errantem arcu ſauciauerit, vnde & ταυροβόλον nuncupatam. Paleph. lib. 2.

Tauroſcythæ, Ptol. lib. 3. cap. 5. populi Sarmatiæ, qui Taurum montem habitant penes Achilleum curſum.

Taurũrum, Ptolemæo libro 2. ca. 16. Taurunum Plin. lib. 3. cap. 25. alio nomine Alba Græca, Belgradum hodie, à Turca nuper expugnatũ, Vngariæ vrbs.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens, vaſtè ſatis attollitur: deinde dextro latere ad Septẽtrionem, ſiniſtro Meridiem verſus flectitur, in Occidentem rectus & perpetuo iugo multarúmque gentium, qua deorſum agit, terminus: ſed pro gentium ac linguarum varietate diuerſa habet nomina. Prima ſui parte Imaus dicitur, mox Egidis, Paropamiſus, Circius, Chambades, Pharphariades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus: atque vbi ſe quoque exuperat, Caucaſus: vbi brachia emittit, ſubindè tenuiora maria ſimilis, Surpedon, Coracefius, Cragus, iterúmque Taurus: aliáque aliis in locis aſſumit nomina: in vniuerſum tamen à Græcis Ceraunius appellatur. Plin. lib. 5. ca. 27. quo in loco montis huius deſcriptionem latiſſimè exequitur.

Taurus ſeu Taurophagus Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentia: aut quòd natus ſit tauri ſpecie: aut quòd primus tauros iugo ſubiecerit & arare docuerit: aut quòd poëtis hymnos in Bacchi honorem canentibus, taurus pro præmio daretur. Paleph. lib. 3.

Taurus, ſecũdum Zodiaci ſignum, ſtellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quod à Sole ſubitur tertio Idus Apriles. Hunc poëtæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam è Phœnice trãſuexit in Cretam, cuius operæ Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter ſidera illum collocarit.

Taurus, Berytius, philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentia ſectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis & incorporeis: & alia, vt eſt author Suidas. Huius ſæpe meminit Gell.

Tautanius, xxviii. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxxii. anno mundi 2755.

Taxiana, inſula circa Peloden ſinum. Gentile, Taxianus vel Taxianenus, Steph.

Taxila, vrbs Indiæ maxima: in qua, vt ſcribit Philoſtratus, Apollonius inuenit Elephantem, quem virtis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines eſſe dicebant, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnauerat: quem quia in pugna prõptiſsimè pugnaſſe ferebatur, Alexãder Soli

dicauit, torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, à Berengario accepta pecunia x. modios nummorum, rediit in Vngariam. Luithp. lib. 5. cap. 15.

Taygete, es, vel Taygeta, tæ, Atlãtis & Pleiones filia teste Hygino, vna Pleiadum, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis sibi cognominis conditorem.

Taygetis, ti, seu Taygeta, torum, mõs Laconię, teste Strabone, non ille quidem admodum magnus, sed tamen excelsus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri sacrum fuisse tradit Seruius. Huius mõtis bona pars cùm terræ motu corruisset, Spartanorum vrbem oppressit. Cic. lib. 1. de Diuina. & Plin. lib. 1. cap. 79.

Tazara, Vide Talga.

T E

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomen in Italia. Est enim Teanum Sidicinum in Appia via & Teanum Apulum in finibus Apuliæ, distans à Larina XVIII. M. passuum. Huius meminit aliquoties Cic. in Orat. pro Cluent. Horat. 1. Epist.

Tearus, Thracię fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cùm Darius ad Scythas proficiscens peruenisset, castra diebus tribus continuit, cuius dulcissima & lympidissima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inscriptione, aliàs Græcis literis inscriptam posuit. Author Herod. lib. 4.

Teatea, Marucinorum vrbs in Italia. Ptol. lib. 3. cap. 1. Theate hodie, vulgò *Tieti.*

Tebaoth, nomen viri. 2. Esd. 7.

Tebath, nomen vibis. 1. Par. 18.

Tebbath, nomen loci. Iud. 7.

Tebeth, nomen mensis. Esth. 2.

Tecmon, vrbs Thesprotorũ. Ciuis, Tecmonius. Stephanus.

Tectosages, fortissimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemeniis: adeò olim potentes opibus & virium præstantia, vt per Græciam tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti in Asia supra Phrygiam, Cappadociámque sedes posuerint, incolumes ab omni finitimorum incursu. Tectosages & Tholistobogi dicti Floro, Plinióque. Vulgò *Le pays de Languedoc.*

Teger, oppidum Mediterraneum Vmbriæ. Plinius.

Tegesta, Vide Tagasta.

Tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus est Tegeus: vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rursus fit aliud adiectiuum Tegeaticus, a, um: quo cognomine Mercurius à Statio insignitur lib. 1. Syluar. Olim Lacedæmonij bellum intulere Tegeatis, ferentes secum compedes, tanquam essent reducturi illos in captiuitatem, sed congressi prælio ac fugati, quicunque viui capti sunt, eisdem, quas ipsi attulerant compedibus compediti, campum Tegeatem metiti fune coluerũt. Tegeam & Mantineam (inquit Paulanias libro 8.) condiderunt Mantineus, Tegeotes, & Mænalus. Est etiam Tegea in Creta à Talthybio condita. Steph.

Tegessus, vrbs Cypri: Gentile, Tegesius & Tegesseus.

Tegestra, vrbs Illyriæ iuxta Aquileiam, Artemidorus Tergestrum vocat, & vicum esse scribit, à quo ad Adriam stadia sint quingenta viginti nouem: Ciuis, Tegestræus. Stepha. Vide Tergeste.

Teglatphulassar, Assyriorũ rex, totam Galaaditem regionẽ vastauit, cepit & abduxit. Ioseph. lib. 9. cap. 12. 4. Reg. 15.

Tegira, vrbs Bœotiæ in qua Apollinem aiunt natum esse, qui inde Tegyreius dicitur.

Tegmessa, ancilla Aiacis Telamonij, de qua Horatius.

Tehinna, filius Esthon. 1. Par. 4.

Teias, Gothorum dux, anno sal. 556.

Teium, vrbs in Paphlagonia (vt Sallustius scribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teius possessiuum triũ syllabarum. In hac fuit templum Apollinis: vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus est, author generis regum Attalicorum.

Telamon, rex Salaminis insulæ, Aeaci filius, vnus ex Argonautis, sociúsque Herculis in expugnatione Troiæ: qui quòd omnium primus murum conscendisset, virtutis ergo donatus est Hesione Laomedontis filia, ex qua Teucrũ suscepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuisset, qui à patris sui nomine passim Telamonij à poëtis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius, appellantur à nostris signa quæ sustinent, quæ Græci ἄτλαντας vocant. Vide in dictione Atlas.

Telandrus, aliis Telãdrum, vel Telandria, vrbs Cariæ, vbi & Telandrium promontorium est. Steph.

Telane, vrbs antiquissima Phrygiæ, quã Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Gentile, Telanæus vel Telanenus. Steph.

Telchines, filij Mineruæ & Solis, vel, vt alij malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerũt: vnde etiam insula ea dicta est est Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuisse prodiderunt, aspectu solo omnia effascinantes. Ouidius 7. Metamor. Alij eosdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, summósque artifices fuisse tradunt: veneficiorum autem infamiam ab illorum æmulis fuisse dispersam. Strabo libro 10. Ii pertinax prælium aduersus Phoroneum regem Argiuorum & Parrhasios ancipiti spe fine fructu victoriæ gesserunt. Iidémque pòst paululum bello victi, patria profugi

profugi, Rhodum insulam, quæ Ophiussa antea vocabatur, quasi tuta possessione ceperũt. Oros.

Telchinia, Peloponnesi vrbs, Sicyon postea dicta. Steph.

Telchinius Apollo dictus est apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & fascinatoribus, qui Rhoden incolebãt: quod quemadmodum illi animalia & & stirpes aqua stygia insperſa fascinarent, sic Apollo quoties irritaretur, immissa peste homines & pecora perderet. Paleph. lib. 1.

Telchis, vrbs Ethiopiæ in Libya. Gentile, Telchites, vel Telchinius. Creta etiã Telchinia dicebatur, & Cretenses, Telchines. Sicyon quoque Telchinia vocabatur: Gentile, Telchinius.

Telchius, alter ex Castoris & Pollucis aurigis, qui vnà cum Amphito Dioscuriadem vrbem apud Colchos traditur condidisse. Plinius lib. 6. cap. 5.

Teleboæ, Aetoliæ populi, latrocinio infamati, qui postea relicta patria, Telone duce, in Italiam venerunt, Capreásque tenuerunt exiguã mediterranei maris insulam: quod & Seruius annotauit in 7. Aeneid.

Teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid. 12. Metamor.

Telecrus, nomen proprium regis Laconiæ.

Telegonus, filius Vlyssis ex Circe, qui cùm iam adoleuisset, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cúmque à ministris paternis incognitus aditu prohibaretur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlysses, cùm & ipse iam senior suis opem ferret, à filio suo est occisus osse piscis cuiusdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tusculum condidit. Ouid. 3. Fastorum.

Telem, Ciuitas in tribu Iuda, Ios. 15. Nomen viri. 1. Esd. 10.

Telemachus, Vlysis ex Penelope filius, quẽ ad Troiam proficiscens apud matrẽ reliquit: vbi multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuersо, in illis vlciscendis se præbuit adiutorem.

Telemiseis, Vide Telmesus.

Telemus, Eurymi filius inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit, quæcunque postea ab Vlysse passus est. Ouidius 13. Metamorph.

Telenicus vir adeò notę paupertatis, vt Seriphij verbum inde finxerint, dicántque τελνικᾶσαι pro euacuare: Vnde natum prouerb. Telenico pauperior.

Telenis, quidam pessimus ac indoctus [illegible] ex quo natum est prouerb. Telenicas [illegible] Telenis cantilenas cane.

Telephaë, vxor Cadmi, quam duxit ante Hermoniam. Steph. in Dardano.

Telephanes, ad regnum Lydorum Cumis ex oraculo accersitus, qui anteà curru factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demosthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater in Thasso insula obiit. Steph.

Telephus, Mysorũ rex, Herculis filius, ex Auge nympha: qui cùm aui iussu in syluis expositus esset, à cerua aliquandiu dicitur educatus.

Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, vt mox à Mysiæ rege adoptatus sit, & regni hæres institutus. Factus itaque Mysorum rex, cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiscentes prohibere conaretur, ne per Mysiam iter facerent, ab Achille vulneratus est. Cuius plagæ cùm nullum satis efficax inueniretur remedium, oraculo responsum est, fore, vt eadem hasta, qua vulneratus erat, sanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit, vt ex hasta, qua vulneratus erat, rubigine malagma conficeret, & vulneri suo imponeret: quo facto, statim sanitatẽ consecutus est.

Telephus, Pergamenus grammaticus, scripsit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Suid. Telephus quidam mendicus, peram gestans, apud Aristoph.

Telephi fons in Lycia est, sic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit: turbidus est, & stadiis septem à Pataris distat.

Telepilla vel Telpilla fontis nomen, cuius aqua Tyresiam extinctum fuisse fabulantur poëtæ.

Telesilla, mulier poëtria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum statua posita est, vt scribit Pausanias.

Telesphorus VII. episcoporum Rom. annis VII. anno salutis 133.

Telesto, Nympha, Oceani & Tethyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.

Telestor Pater Euripidis poëtæ.

Telethrion, mons Oecaliæ in Eubœa. Strab. libro 10. Incola, Telethrieis. Steph.

Teleutias, Macedonum rex, in portu Atheniensi, Athenienſiam & naues & homines plures cepit. Xenoph. lib. 5.

Tellen, tibicẽ, & poëta ineptissimus, cuius meminit Diarchus Messenius, ex quo prouerbium, Cane Tellenis cantilenas: quod quidam dici putant de dicacibus seu mordacibus: quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant, hunc iocos quosdam versibus lepidissimis descripsisse, non sine multo sale scommatum. Erasm. in Chiliad.

Tellias, Herodoto lib. 8. vates Helçus, qui Phocensibus cum Thessalis bellum gerentibus, remhuiusmodi commentus est: sexcentos viros è Phocensibus præstantissimos gypso, tam ipsos quàm arma illinit, eósque sub noctem in Thessalos dimisit, dato præcepto, vt quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Thessalorum excu-

bitores aliud quoddam prodigium esse arbitrati, deinde ipsi exercitus adeo exhorruerunt, vt tribus millibus cæsorum atque scutorum Phocenses potiti sint.

Tellus, luris, terræ dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam non rarò pro ipsa accipitur terra.

Tellus, fuit nescio quis pauper, cuius inopiam Solon Crœsi diuitiis fœliciorem esse prædicauit.

Telmera, vrbs Cariæ: Gentile, Telmereus. Eadem videtur Termile, quod & Stephanus testatur, de qua paulò pòst.

Telmestus, oppidum Lyciæ, seu (vt alij malunt) Cariæ, haruspicũ disciplina in primis clarum. Plin. lib. 5. cap. 27.

Telmon, nomen viri. 1. Par. 9. 2. Esd. 11.

Telos, insula, à qua Telina vnguẽta. Plin. lib. 13. cap. 1. Steph. vna Cycladum à Telo conditore, aliàs Agathusa dicta: Gentile, Telius. Stephano. Vide Agathusa.

Telphoussa, fons, cuius aquę frigus Tiresias vates cùm senex potasset, & ferre non potuisset, extinctus est. Steph. fons & mons Bœotiæ, à Tilphusa. Vide Tilphosa.

Telphussa, Lycophroni vrbs in Arcadia, à Telphussa nympha Ladonis filia id nomẽ habens.

Telys, Sybaritarum tyrannus. Herod. lib. 5.

Tembrium, vrbs Phrygiæ. Charax Tymbrium vocat: Gentile, Tembrieus.

Tembrius, fluuius iuxta Pontum, teste Orpheo in Argonaut.

Tembros, vrbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur: Gentile, Tembrius.

Temenos, locus Siciliæ infra Epipolas, iuxta Syracusas. Incola Temenites. Est & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum. Steph.

Temenion, locus Messenes, vbi Temenus sepultus est. Steph.

Temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycaoniam: Gentile, Temeneus.

Temesa, agri Brutij oppidum, æris fodinis olim nobilitatum, quod postea literæ vnius mutatione Tempsam appellarunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Ouid. 15. Metam.

Temeseus fœnerator fuit quispiam, quem Eutymus Locrẽsis athleta coëgit reddere, quicquid vsurario quæstu sibi parauerat.

Temnes, Sidoniorum rex, ciuitatis proditorem interfici curauit. Diod. Oros. lib. 3. cap. 7.

Tempe, Thessaliæ loca, quinque millia passuum longitudine, & ferme sex latitudine, Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœnissimisque vestiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumesia dicuntur, ad Helicona monte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sunt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria. Denique quælibet loca amœna, nemorosa præsertim, atque aquas habentia, κατ' ἐξοχὴν Tempe vocamus.

Templum Veneris oppidum quoddam, vulgò *Cap de creux*.

Templarij fuerunt hæretici in Solymorum ciuitate anno 1030. post interitum Augusti, qui frequentes & assidui in templis versabantur. vnde tractum nomen. Simulachrum habebant factum summo artificio cui hominis cutem superinduxerant & binos præfulgentes carbunculos sub ipsa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem simulachro sacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta, cæteris potum dabant, qua potione firmiores & constantiores se futuros putabant. Eos verò qui ex Templarij virgineque coniugio fuissent nati, subiecto igne torrebant, simúlque ex humore deliquati suum perungebant simulachrum, quo maiorem probarent religionem.

Damnati sunt tandem in concilio Viennensi sententia Clementis Pontificis maximi qui Benedicto successit.

Tempsa, vide Temesa.

Tempsis, Plin. libro 7. cap. 48. cacumen Tmoli montis, in quo, vt ipse ex Mutiano refert, c 1. annis viuunt incolæ.

Tẽcteri, populi, à Liuio Druso victi, anno mundi 3941.

Teuchtheri, populi Germaniæ Trãsrhenani, qui cum Vsipetibus & hominum magna multitudine à Sueuis diu agitati & triennio vagantes, Rhenum fluuium transierunt, non longè ab ostio quo Rhenus ipse mari influit, Menapiorúmque agros vtranque fluuij ripam incolentium occuparunt. Hæc gens postea Rheno discreta, solicitauit Vbios (nunc Agrippinenses) vt à Romanis deficerent initio imperij Vespasiani. Tacitus.

Tendesilius apud Hispalim, seditione orta propter illatam vim matronis illustribus, obtruncatus. Ritius.

Tenebria, vicus Iberiæ, vnde Tenebrianus. Ste.

Tenebrion, promontorium quoddam. Steph.

Tenea, vicus Corinthi à Tẽno Cycni filio inter Corinthum & Mycenen sita: Gẽtile, Teneates. Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

Tenedos, insula inter Lesbum & Hellespontũ, cõtra Troiã, à Sigeo litore XI. M. pass. distãs, à Lesbo LVI. M. Hæc prius Leucophrys appellabatur, à nonnullis etiam Phœnice & Lyrnessos. Plin. lib. 5. cap. 31. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tenes Cycni filius conditáque vrbe de nomine suo, Tenedon eam vocauit, à qua & insula denominata est. Insula hæc ante bellum Troianum florentissima fuit: in qua Græci supremas illas, quibus Troia perlit, insidias struentes, sese occultarunt. Virg. Aeneid.

Tenes, Tenetri vrbis cõditor, à Tenedis eam ob causam deus habitus. hic legem tulit, atque induxit morem, vt à tergo iudicis adstaret quispiam

quiſpiam ſecurim tenens, videlicet in hoc paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixiſſet, opinor mendacium, aut falſum teſtimonium, eum protinus ſecuri feriret. Vide prouerbia, Tenedi ſecuris, Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eraſ.

Tenion, vrbs Achaiæ, vnde Tenieus. Steph.

Tenitæ credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

Tennes, Cyeni filius, à quo Tenea, vicus Corinthi, Steph. Forte idem qui Tenes iam dictus.

Tennum, oppidum, vnde Tennites Ciceroni pro Flacco.

Tenos, inſula in Aegæo marivna ex Cycladibus in qua eſt vrbs eiuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam dicit, alioqui Ophiuſam, Plin. libro 12. cap. 4 Stephanus à Teno conditore dictam ſcribit. Ariſtoteles in mirabilibus, & Athenæus 2. Dipnoſo. fontem in ea eſſe ſcribunt, cuius aqua vino non permiſceatur. Eſt etiam vrbs Laconica, vna ex cétum. Ciuis, Tenius vel Teneus. Steph.

Tentyra, orum, ſiue Tentyris, idis, vrbs Aegypti in eiuſdem nominis inſula, quam Nilus efficit. Huius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tantò crocodilis terrore eſſe dicuntur, vt ſola voce eorum audita in fugam vertantur. Plin. lib. 8. cap. 25. & Strab. lib. 17.

Teos, Stepha. Ioniæ ciuitas, Anacreontis poëtæ patria, qui ab ea Teius eſt cognominatus. Vide Teium.

Teos alia in Dirbis Scythiæ, ad quam palus eſt piſcibus referta, è quibus per ſerenum oleum manat in ſumma aqua, tanta copia, vt colligi in vaſa poſſit, vſibus aptum. Steph.

Teracina, vide Taracina.

Terapne, vide in dictione Therapne.

Terapſe, inſula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Terapſæus. Steph.

Teratius, Vide Tarchetius.

Terbetia, vrbs Siciliæ: Giues, Terbetini. Steph.

Terebris, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptol. lib. 2. cap. 6. Tuder Plin. lib. 3. cap. 14.

Teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Teredonius.

Terentia, Ciceronis vxor, ex ipſius epiſtolis notiſsima. Hæc, Plinio libro 7. capite 48. 117. vixit annos.

Terétius, poëta comicus Carthagine natus, Terentij Lucani libertus: qui cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone: cui adſtipulatur etiam Varro: vide cætera in commentariis Donati in Terentij comœdias.

Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginenſibus, redemptus ab Africano Maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſequutus. Liu. 10. de bello Punico. Hinc natus error apud indoctos, Terentium comicum putantes.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellij Vindicis grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Aemilij Pauli poſt clade Cannenſem cum reliquiis exercitus, Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Republica non deſperaſſet.

Terétus, locus in cãpo Martio, ita dictus, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur: quę ludis tantùm Secularibus effoſſa terra oſtendebatur: iiſque peractis rurſus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine Seculares vocantur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis, tribúſque noctibus celebrabantur: tametſi poſtea ambitione principũ minore interiecto ſpatio aliquoties fuerint celebrati.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide nympha filius: qui cùm Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxiſſet, eius etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis à patre abductam vitiauit, vitiatęque linguam præcidit, arctiſsimæque eam cuſtodię inclusit. Quod facinus cùm illa indicare alioqui non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Qua re cognita, Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ bacchãtium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, bacchantíſque habitu indutam, in aulam perducit, vbi cum illa communicato conſilio, Itym filium arreptum dilacerat, patrique comedendum apponit.

Quod cùm ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in conuiuium allato cognouiſſet, iámque ſtricto gladio ad vltionem properaret, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in auem ſui nominis, Itys in phaſianum, Tereus autem in vpupam, etiam hodie criſtam, tanquam militaris viri inſignia quædam retinentem. Seruius. Ouid. 6. Metam. Vide Philomela & Progne.

Tergemina Diana dicta eſt: ſolet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe conuertere: aut quòd ipſa tres facies ſeu tres vias, hoc eſt, tria numina in diuerſis locis habeat: nempe in cœlo, vbi Luna dicitur: apud inferos, vbi Hecate ſiue Proſerpina nominatur: in terra ſeu ſyluis, vbi Diana vocatur. Horat.

Montiúmque cuſtos, nemorúmque virgo,
Quæ laborantes vtero puellas
Ter vocata audis, adimíſque letho
Diua triformis.

Et quidam incertus author,

Terres, luſtrat Proſerpina, Luna, Diana:

Ima, ſuperna, feras ſceptro, fulgore, ſagitta: Paleph. lib. 2.

Tergeſte, oppidũ, ab Aquileia ſtadia 180. diſtãs, vt inquit Strabo. hodie Trieſtum vocatur. Plin. lib. 3. cap. 18. coloniam Venetorum vocat quæ diſtet 25000. paſſuum ab Aquileia. Ptolemæus Tergeſtum Iſtriæ coloniam vocat lib. 3. cap. 1. Vide Tegeſtra.

Tergis, vrbs Libyę iuxta Aethiopiam: Gentile, Tergites. Steph.

Terias, fluuius.

Terillus, Himeræ tyrannus, anno mundi 3477.

Terina, vrbs Italiæ, à Crotoniatis condita, & fluuius eiuſdem nominis. Sunt qui velint inſulam eſſe, in qua Ligea Siren maris æſtu reiecta ſit. Ciuis, Terineus. Steph.

Teriſci, vide Tauriſci.

Termeleis, vel Termera, vrbs Lyciæ, à Termero dicta. Ciuis, Termereus. Herod. ciues Termilas vocat, oraculum verò eis datum Termeleas. Steph. Vide Telmera.

Termile, mons, qui nunc Chimera dicitur in Lycia. Strab. lib. 13. cap. 14. Vide Telmera & Termera.

Termilę, populi. Strabo libro 12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit; cùm prius Minyæ vocarentur, vt Herodotus refert. Ac prius etiam Solyni, poſtea Lycon Pandionis filius, eoſdem à ſe Lycios appellauit. Vide Milias & Tremile.

Terminalia, feſta Varro appellata eſſe exiſtimat, quòd is dies anni extremus erat conſtitutus. Ego potius à Termino deo nomen ſumpſiſſe exiſtimo.

Terminalis Apollo dictus eſt, ab adiudicatis finibus, quòd Hermionenſes de terræ finibus contendentes victores fecerit. Paleph. lib. 1.

Terminus, dei loco habitus eſt, quod poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum de diuidendis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabant ei menſe Februario in æde, quà ſuper eum foramen in tecto patebat, quòd nefas eſſe putarent Terminum intra tecta conſiſtere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gelliũ lib. 12. cap. 6. quòd Ioui ſolus omnium deorum cedere noluerit. Ouid. 2. Faſtor.

Termiſſus vrbs Piſidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gẽtile, Termiſſeus. Steph.

Terpander ſiue Terpandrus Arineus, ſiue Leſbius, poẽta lyricus, primus in lyra Heptachordum & lyrici carminis canonem ſcripſit: quam quam Philemoni quidam adſcribunt. Suidas. Strabo autem libro 13. Methymneum fecit, quod oppidum eſt Leſbi: dicitque de tetrachordo, Heptachordum reperiſſe, vt eius indicant carmina. Huius famæ ac nominis maximi indicium, quòd Lacedæmonij in ſeditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitterent, quibyræ & poẽſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret: ex quo poſtea his prouerbium manſit, ſi quando dulcem audiant muſices concentum, ſecundum Leſbium cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalæi, populi. 1. Eſd. 4.

Terpnus, citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit Tranquillus his verbis, ſtatim vt imperium aſſeptus eſt, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios accerſit, diebúſque continuis poſt cœnam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari exercitarique cœpit, nec eorum quic quam omittere, quæ generis eius artifices vel conſeruandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.

Terpſichore, vna nouẽ Muſarum, ſic dicta, quòd choreis & tripudiis delectetur: vel vt Plutarchus ait, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Tertius, nomen viri. Rom. 16.

Tertullus, nomen oratoris cuiuſdam, accuſatoris Pauli. Act. 24.

Tertullus, conſul, anno ſalutis 412.

Tertullianus, theologus primus Chriſtianorum qui Latinè ſcripſerunt. Cuius multa leguntur opuſcula eloquentiſſimè ſcripta. Hic, ſicut ſcripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem, ſed eam effigiatum corpus eſſe contendit, neque hanc tantùm, ſed ipſum etiam Deum corporeum eſſe dicit, licet non effigiatum, neque tamen hinc hæreticus creditur eſſe factus.

Teſiphon, tyrannus, deiectus fuit in Theſſalia à Philippo Melopa, anno diluuij 3606.

Teſipeus x. Athenienſium rex, regnauit annis 27. anno mundi 3140.

Teſqua, loca edita, aſpera & inculta, ipſo ſitu atque ſilentio religionem quandam & horrorem incutientia. Horat. Varro lib. 6. de lingua Latina Teſca ſcribit per c, literam: putárque Teſca dicta, quaſi Tueſca à tuendis ſacris: locáque quædam agreſtia interpretatur, deo cuipiam conſecrata: Accij teſtimonio idipſum cõfirmans, ex Tragœdia, cui Philoctetæ nomen eſt, in hunc modum citato: Quis tu es mortalis qui in deſerta & Teſca te apportes loca? Quid autem Teſcorum nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idem Accius, paulò pòſt ſubiungens; Celſa Cabyrum delubra tenes, myſteriáque priſtina caſtis cõcepta ſacris. Hæc Varro.

Teſta Libyus Triton apud Celtiberos regnum tenuit, anno mundi 2550.

Tethiopobatæ, Herod. populi ſunt in Libya.

Tethys, yos, Cæli & Veſtæ filia, ſoror Saturni, coniux Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater, vt eſt author Heſiodus in Theogonia.

Oui-

Ouidius tamen lib. 5. Faſtorum, videtur ſentire illam fuiſſe Titani filiam, qui fuit Saturni frater natu maior.

Tetrachoritæ, populi qui aliàs Beſsi & Tetracomi. Strabo lib. 7.

Tetrapolis Syrię regio (vt inquit Strabo lib. 6.) in qua ſunt quatuor inſignia oppida. Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicos & ciuitates quatuor haberet, Oenoën, Probalintum, Tricorython (aliàs Tricorynthon) & Marathonem, Prius autem Hyttenia vocabatur. Steph.

Tetricus (inquit Seruius) mons in Sabinis aſperrimus, vnde triſtes homines tetricos dicimus.

Tetrinius, teſte Suetonio fuit latro, qui cùm poſtularetur, Tetrinios eſſe, ait Caligula imperator, hoc eſt, ipſos accuſatores latrones eſſe, & talis qualis dicebatur Tetrinius.

Tettius Cabalus, vide Sextius.

Teuca regina Illyricorum, Romanos ſæpe fregit. Hæc, vt author eſt Plin. libr. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Coruncanum, legatos Romanorum ſumma iniuria interemit. Vide TEVTA.

Teucer, Scamandri Cretenſis filius, qui in Troade vnà cum Dardano genero regnauit: vnde Ilienſium regum fluxit origo. Ab huius nomine Troia, Teucria dicta eſt, & Troiani ipſi Teucri.

Teucer, Telamonis ex Heſione filius, ſagittandi peritiſſimus, quem Homerus 8. Iliados inducit ſub Aiacis fratris ſui clypeo latentem, multóſque Troianorum occultè ex inſidiis vulnerantem. Hic cùm euerſa Troia in patriam rediiſſet, indignatus Telamon, quòd necem Aiacis fratris ſui, Vlyſsis inſidiis circunuenti, vltus non eſſet, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibique vrbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem appellauit.

Teucria, gens apud Virg. Vnde Teucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis, Dardania pòſt dicta.

Teudamedus, Homero Iliados ſecundo, pater Pelaſgi.

Teudelina, Garibaldi Bauarorum regis filia, anno ſalutis 594.

Teuderium, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ. Hodie Padeburna, vulgò *Paderborn.*

Teumeſſus, Bœotiæ exiguus mons, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumeſſiũ occidit, eíque pellem detraxit, qua ſemper poſtea pro pallio vſus eſt. Leo autem à Ioue in cœlũ tranſlatus dicitur, vt gloriæ Herculis conſuleret, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi ſacris erant dedicati.

Teuochis, vrbs Aegypti, & laeus eiuſdem nominis; Ciuis, Teuochites. Steph.

Teutanium, Vide Titana.

Teutates, lingua Gallica dictus eſt Mercurius, qui ab illis, humano ſanguine placabatur. nam pro victimis homines immolabant, miniſtríſque vtuntur ad ea ſacrificia Druydibus. alij immani magnitudine ſimulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus complent: quibus ſuccenſis circunuenti homines flamma exanimabantur, quoſdam ſagittis configebant & intra ſacras ædes patibulo ſuffigebant. Strabo. Lucan. libro 1.

Et quibus immitis placatus ſanguine duro
Teutates, horrénſque feris altaribus Hæſus.

Teuteus, XXIX. Aſſyriorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2790.

Teutha, regina Illyriorum. Vide Teuca.

Theutadamas, nomen patris Pelaſgi. Homer. 2. Iliados.

Teuthis, vir princeps qui ad expeditionem Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegiſſet, indignatus Palladem vulnerauit haſta. Stephano vrbs Arcadiæ. Gentile, Theutides.

Teuthrania, Plinio libro quinto, capite tertio, regio ſupra Aelida & partem Troadis, in Mediterraneo, quam Myſi antiquitus tenuere. Stephano, Myſiæ ciuitas eſt à Teuthrante dicta.

Teuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Myſię rex, qui Augem Alei filiam, ab Hercule compreſſam, ideóque patris iuſſu vnà cum Telepho filio arcæ incluſam, & ad oſtium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiúmque eius Telephum pro ſuo educauit: vt ex Euripidis ſententia refert Strabo libro decimotertio. Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuiſſe tradant, quas Hercules omnes nocte vna compreſsit, grauidáſque reliquit. Ouidius in Epiſtol. Deianiræ ad Herculem.

Teutluſſa, inſula Ioniæ, Thucyd. Gentile, Teutluſſæus. Steph.

Teutomalius, Saluiorum rex, anno mundi 3842.

Teutones, ſiue Teutoni, Germaniæ populi, Ingeuonibus à Plin. annumeratis ita dicti à Teutone ipſorum deo (Tacitus Tuiſconem appellat) quem indigenam, & terra ortum exiſtimabãt. Hinc Teutonicus.

Teutranus, Hom. Iliad. 6. Axilii pater.

T H

Thaas, filius Nachor ex Roma concubinâ. Geneſ. 22.

Thabis, Scythiæ mons in Aſia. Mela lib. 3.

Thabor, mons eſt in medio Galilææ capo mira ſublimis rotunditate. Nã eius altitudo (vt libr. 4. Egeſippus ait) 30. eſt ſtadiorum: vertex autem ipſe campeſtris, XXIII. ſtadiis iacet. Ier. 46. Pſalm. 88. Ciuitas in tribu Zabulon Leuitis

data.1.Par.6.Iud.4.1.Reg.10.Vide Thabor.

Thadal,rex Gentium.Gen.14.

Thaddæus,vnus ex Apoſtolis.Matth.10.qui ibidem iuxta lectionem Græcam dicitur Lebbæus.

Thadæus Florentinus medicus, qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrorum extra vrbem vocatus,non viliùs quàm 50.aureorum mercede in ſingulos annos peregrinaretur,vocatúſque Honorio quarto centum ſibi ſtatui voluit,à quo curato decem millia reportauit.Volater.

Thahan,filius Thale.1.Par.7.

Thahath,nomen viri.1.Par.6.7.

Thais meretrix nobilis,patria Alexãdrina, quæ cùm Athenas quæſtus gratia ſeſe contuliſſet, Atticæ iuuentutis florem in ſui amorem pellexit. Hanc carminibus ſuis celebrauit Menander Comicus poëta: vnde & Menandræa epitheto à poëtis inſignitur. Fuit & Thais altera à diuo Panutio admonita, quæ relicto quæſtu meretricio,ſancta mulier euaſit.Nam ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis:illa verò dicente neminem niſi Deum poſſe conſpicere:ille ſumpta hac occaſione,ad Dei metum ac religionem eam eſt exhortatus,qui poſſet etiam occulta conſpicari.Volater.lib.20.

Thalamæ,vrbs Meſſaniæ.Steph.

Thalamanæi, populi Perſis ſubditi.Steph.

Thalamegos,nauis genus Athenęus,Aedificauit Ptolemæus Philopator nauẽ etiam fluuialem, quæ Thalamegos vocabatur. Longitudo eius ſemiſtadium,latitudo quę eſſet ampliſsima, triginta cubitis,altitudo cum ſuggeſtu tabernaculi,paulò minor quadraginta cubitis. Figura eius neque longis nauibus,neque rotundis aſſimilis.Hæc nauis aliis nominibus dicitur nauithalamus,nauis cubiculata, & bucentaurus, & thalamiphora.

Thalamia,vrbs Theſſaliæ,quæ & Thamica.Gentile,Thalamieus.Steph.

Thalaſſa,Ciuitas littoralis Cretæ,haud procul à loco,qui Boni portus dicitur.Act.27.

Thalaſſar,regio Syriæ,Iſa.37.Appellatur & Thelaſſar.4.Reg.19.

Thalaſsius deus nuptiarum:de quo vide Liuium libro primo Decados 1. & Plutarchum in Romulo.

Thale,nomen viri.1.Par.7.

Thalecus,Lacedæmoniorum rex, regnauit annis 11.anno mundi 3110.

Thales, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, obiit Olympiade 58.cùm certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti fatigatus. Geometriæ apud Græcos primus, repertor, & naturæ ſeu rerum certiſsimus explorator, & aſtrorum peritiſsimus contemplator, qui reperiſſe fertur temporum ambitus, ventorum flatus, ſtellarum motus, tonitruum ſonora miracula,ſyderum obliqua curricula, Solis annua reuerticula.

Thales,poëta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit,cuius odis ac poëſi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant, Plutar. in Solone.

Thaleſtria,vel Thaleſtris, regina Amazonum, quam alij Minitheam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinque dierum inter conſertiſsimas gentes itinere facto,Alexandro in Hyrcania res gerenti,vt libe ros ex rege ſuſciperet:&,vt viſa eſt vterum impleuiſſe,diſceſsit. Strabo libro 11. Clitarchus Thaleſtriam ſcribit à Caſpiis portis & Thermodonte profectam,ad Alexandriam veniſſe, &c.

Thalia,vna ex nouẽ Muſis::ἀπὸ τῆς θάλλειν, quod inter cætera ſignificat virere ſeu florere, propterea quòd Poëtarum fama nullo tempore marceſcat.

Thalia, inſula quædam Tyrrheniæ. Ariſtot.in mirabilibus.

Thalpuſa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Steph. Gentile Thalpuſius.

Thalus,vir eximiæ velocitatis,quem Iupiter æreis pedibus finxiſſe dicitur. De quo vide annotationes Baptiſtæ Pij.

Thamanæi,populi Perſis tributarij. Herodotus libro 3.

Thamar, vxor Her primogeniti Iudæ, Gen.38. Eſt & vrbs Syriæ nobilis, quæ nunc Palmira dicitur,olim à Salomone conſtructa, Eze.48. Hæc ab Adriano principe, Adrianopolis. Filia itẽ Dauid.2.Reg.13.1.Par.3.Sic vocabatur & filia Abſalon.2.Reg.14.

Thameia,vide Thalamia.

Thamna,vrbs Palæſthinæ.Steph.Gẽtile, Thamnitæ.

Thamna,concubina Eliphaz filij Eſau.Gen.36. Ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Thamnas,idem.Gen.38.

Thamnata,Idem.Iud.14.

Thamnath-ſara,ſiue,Thamnath-ſare,ciuitas in montanis Ephraim, ab Iſraelitis Ioſue duci, tanquam hæreditas attributa,Ioſ.19.& 24.eadem quæ & Thamnath-hares, per literarum tranſpoſitionem.

Thamuda, locus prope Nabathæos Arabes. Steph.

Thamyras, ſiue Thamyris, Suidæ poëtæ nomen ex Thracia,qui cùm omnes pulchritudine præcelleret,ab initio mares dilexit: deinde mutata conſuetudine, Muſas amauit, cum quibus de cantu certauit hiſce conditionibus,vt ſi vinceret,earum complexu potiretur: ſin ſuccũberet,ab illis pateretur, quicquid eis videretur.Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt.Hinc manauit prouerbium in eos qui

qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras insanit.

Thanach, Ciuitas, 3. Reg. 4. 1. Par. 7. data dimidię tribui Manasse, Ios. 21. Iudic. 1. & 5. Vocatur & Thenach. Ios. 17.

Thanath-selo, Nomen loci, Ios. 16.

Thanatos, insula in Oceano Gallico, Britanniæ (vt Solinus refert) proxima frumētariis cāpis fœlix. In ea nullus anguis viuere potest: quin asportata aliquò terra angueis illico perimit. Dicta Thanatos, à morte serpentium.

Thaneum metropolis fuit Aegypti, in qua Moses multa signa fecit. Vide Tanis.

Thanehumeth, Pater Saraiæ. 4. Reg. 25. Iere. 40.

Thaphnes, siue Thaphnis, Ciuitas Aegypti. Ier. 2. 43. 44. & 46. Ezech. 30.

Thapsacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile, Thapsacenus. Steph.

Thasipolis, prope Chalcedonem est. Steph.

Thapsus, insula decem stadiis à Sicilia distans, non procul à Syracusis, plana, & quàm minimum è mari eminens, adeò vt vndis mersa videatur. Vnde & Thapsus dicta est, ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι, quòd in mari quodammodo sepulta videatur. Virg. 3. Aeneid.

Thara, Filius Micha filij Meribaal. 1. Par. 8.

Tharaca, rex Aethiopiæ. 4. Reg. 19. Isa. 37.

Tharana, Filius Caleb ex Maacha concubina. 1. Paralip. 2.

Thare, Filius Nachor. Gen. 11.

Tharela, Ciuitas in tribu Beniamin. Ios. 18.

Thares, Eunuchi nomen. Esther 2.

Thargelia nobilis fœmina philosophię sectatrix. Plut. in Pericle.

Thargelia, festus dies apud Athenienses fuit Apollini & Dianæ sacer, à quo mensis Aprilis denominatus est. vide Gyraldum, in libro de annis & mensibus.

Thariba, vicus quidam, cuius meminit Steph. in Candara.

Tharsis, filius Iauan, Gen. 10. Est & nomen regionis, Ciliciæ olim dictæ, à Tharsis filio Iauan. 3. 3. Re. 10. Psal. 71. Isa. 2. Ezech. 10. Vide TARCVS. Quidam volunt Tharsin nonnunquam mare mediterraneum significare, vt apud Ionam prophetam & Psal. 71.

Tharthac, Idolum Heuæorum 4. Reg. 17.

Tharthan, Nomen principis. Isa. 20.

Thasi, Filius Mathathiæ filij Iohannis. 1. Machab. 2.

Thasus, insula maris Aegæi, Thraciæ adiacens, contra Nesi fluminis ostia: oppidum habens eiusdem nominis, à Phœnicibus, qui Europam terra marique inuestigantes, eò peruenerunt, conditum. Herodot. lib. 2. Huius incolæ Thasij dicuntur, generosis vitibus, & insigni marmoris genere nobilitati.

Thathanai, Nomen viri. 1. Esd. 5.

Thaumacia, vrbs Magnesiæ, à Thaumaco Pęantis patre dicta: Est & alia ciuitas in Maliaco sinu, incolæ Thaumaci. Memoratur & Thaumaciæ Dianæ templum. Steph.

Thaumas, pater fuit Iridis, quæ ab illo Thaumātias & Thaumantæa virgo dicitur.

Thaumantias, Thaumantis & Electræ filia, Iunonis nuntia, nuntia deorum in rebus malis vt Mercurius in bonis: proprio nomine Iris dicta: Thaumantias autem à patre cognominata.

Thaumasium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumasij. Stephanus.

Thaurea Iubellius Campanus, vir fuit memoranda fortitudine, qui in Castris Annibalis Claudium Ascilium Romanum ingenti hominem robore ad duellum prouocauit. Idem capta à Fuluio Capua, vxorē, liberos ac se postremò ante pedes Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogonia. Stephano θία, vrbs est Laconiæ.

Theacnes, Athenienſis imp. anno mundi 3495.

Theagenes, tres Athenis diuersis temporibus Suidas fuisse recenset. Vnum, qui de Homero scripsit. Alium, qui Caprus est appellatus, quòd multa promittens, nihil præstaret: pauper enim erat, ac diues videri volebat. Tertius, vir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publicè ac priuatim multa laude digna gesit. Quartum addit Pausanias, Athletam, patria Thasium, qui ext. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidā vsque adeo superstitiosus, vt domi haberet Hecates simulachrum, nec vsquam pedem moueret, nisi illo cōsulto, vnde natum Prouerb. Theagenis Hecateum.

Theangela, vrbs Cariæ. Steph.

Theano, Antenoris vxor, sacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad.

Theano, Metaponti Icariæ regis vxor, quā cùm ob sterilitatem maritus repudiare vellet, illa pastores subornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro suo supponeret. Opportune id temporis Menalippe Desmontis filia (quam Neptunus compressérat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Desmontes, vt & filiam excæcatam carceri incluserit, infantes autem feris obiici iusserit. In hos itaque cùm pastores incidissent, diuinitus sibi eos oblatos rati, ad Theanò deferunt, quæ eos pro regis pueris educauit. Verum cùm postea ex Metaponto concepisset, gemellósque peperisset, virúmque suum animaduerteret maiore suppositiorum, quàm legitimorum amore teneri: vtcunque potuit ad tempus dolorem dissimulauit. Verùm cùm iam ad legitimam ætatem liberi peruenissent, indicat iis, duos maiores natu, quos fratres suos esse rebantur, supposititios esse: hortatúrque

que vt in venationem perductos interficeret. Quod cùm illi conarétur, Neptunus filiis ſuis ſuppetias tulit, cuius opera adiuti illi, Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cùm in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens, ſe interfecit. Hygin. Fab. Poe. ca. 186.

Thebais, inſigne Statij opus, totis duodecim annis ſumma cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Papinius lib. vltimo.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, barum, nomina multarum vrbium, quarum vna fuit in Aegypto, à Buſiride rege condita, ambitu centum quadraginta ſtadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & Hecatompylos cognominatur, aliiſque publicis priuatiſque ædificiis inſignis, totáque penſilis, adeò vt reges, vel maximos exercitus ſoliti ſint educere, nullo oppidanorum id ſentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Aethiopiam vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm conditę, deinde ab Amphione ſplendidius inſtauratæ: quanquam Varro rei Ruſt. lib. 3. vrbis huius originem ad Ogygẽ referre mauult. Cuius ſententiæ ſubſcribit & author Aetnæ, cùm Thebas Ogygias appellat. Hanc vrbem Poëtæ à numero ſeptem portarum peculiari epitheto Heptapylon cognominant. Hinc ortum traxerunt Hercules & Liber pater, & Pindarus vates, & præter hos Pelopidas & Epaminundas præſtantiſsimi ætatis ſuæ duces. Eadem dicta fuit & Direæa, à Dirce propinquo fonte: vnde & ager Thebanus à poëtis paſſim Dircæus appellatur. Fuerunt & Thebæ aliæ in Cilicia, Eëtionis regia, patria Andromaches, quã Ouid. idcirco Thebaidem cognominat 3. de arte.

Thebes, vrbs terræ Chananeæ. Iudic. 9. 2. Regum 11.

Thebeſtis, vide THEBE.

Thebeta caſtellum Meſopotamiæ. Steph.

Thebni, Filius Gineth. 3 Reg. 16.

Tecla, Nomen proprium mulieris ſanctiſsimæ.

Thecua, Ciuitas in Iudæa, ſex millibus à Bethlehem diſtans, à Roboam conſtructa, 2. Reg. 14. 23. 2. Paral. 11. 20. Ierem. 6. Filius Ashur, 1. Paral. 4.

Thecua Pater Sellum mariti Holdę prophetidis. 2. Paral. 34.

Thegilis, epitheton Mineruæ. Stephan. in Pamphylia.

Thegonium, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Thehen, Filius Ephraim. Num. 26.

Thelamuſa, caſtellum Arabiæ iuxta Euphraten. Steph.

Thelaſion, v. Sicyoniorum rex, regnauit annis 111. anno mundi 2015.

Thelaſſar, regio Syriæ, 4. Reg. 19.

Thelbeneanæ, Babyloniæ vrbs iuxta Euphratis fluuij partem, Ptolemæo libro 5. cap. 20. hodie Maraga.

Theleboæ, Vide TELEBOAE.

Thelechus, VIII. Lacedemoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3111.

Thelephanes, auriga quidem primùm, deinde rex Lydorum factus.

Thelegonus, filius Vlyſsis, qui Vlyſſem patrem redeuntem Troia, vt ignotum occidit. Horat. lib. 3. Carm.

Theleſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu diuitem factum ridet Martial. lib. 6. Quum coleret puros pauper Theleſinus amicos, Errabat geli da ſordibus in togula: Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos, Argentum, menſas, prędia, ſolus emit.

Theleſis, Argiua mulier, Argos, oppidũ Grecię, à Cleomene Spartanorum rege obſeſſum, vnà cum cæteris mulieribus, cùm deeſſent viri, tutata eſt.

Theleſius, Bulgarorum rex, Thraciam populatus eſt, qui ab imperatore victus, cùm in patriam fuga rediiſſet, ob rem malè geſtam à ſuis eſt interfectus. Blond.

Thelharſa, Nomen loci, 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7.

Thelmela, Nomen loci, 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7.

Thelmiſſeus Dictus Apollo à filio Thelmiſſo, quem ex Themiſtone filia Zabij Hyperborẽorum regis ſuſtulerat. Paleph. lib. 1.

Thelon, vide THELEBOAE.

Thelphuſſa, vrbs prope Orchomenum Arcadiæ à Thelphuſſa Ladonis filia nomen habẽs. Vide TELPHVSSA, ſine aſpiratione, quod melius eſt.

Thelphuſsium, ſiue Tilphoſium, oppidũ in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Pindaro.

Thema, Filius Iſmahelis. Gen. 25.

Thema. 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7. Nomen viri.

Thema. Iob 6. Ierc. 25. Nomen loci.

Themaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman, Ciuitas principum Idumæorum, quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit, Gen. 36. Ier. 49. Filius Eliphaz filij Eſau ex Ada, Gen. 36.

Themani, Filius Ashur ex Naara vxore, 1. Paral. 14.

Themanites, Idem. Iob 1.

Thembinaclia, regio, quæ & Nemea dicitur.

Thembrienus, vrbs Cariæ à Thembrino quodam. Gentile, Thembrienus. Steph.

Themes, antiquum oppidum Cypri in quo repertum primùm æs, ab eo ſumpſit cognomen.

Themilas, Themilæ, (inquit Seruius) vt Aeneas Aeneæ, proprium viri.

Themis, Themis vel Themidis, vel etiam Themiſtos, Cæli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compreſſa fuit,

fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, vt ait Feſtus. (nam θέμις Græcè, fas dicitur) habuitque vetuſtiſsimum oraculum in Bœotia, ad Cephiſſum amnem. Ouid. 1. Metam.

Themiſcyra, vel Themiſcyrō, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 2. cap. 3. Mela lib. 1. Vide Thermodoō & Chadiſia. Θεμίσκυρα, Stephan. vrbs è regione (ſi rectè ἀντίον legitur) Thermodoontis. Dicitur & Θεμισκύρεια, & incolæ regionis Themiſcyrij.

Themiſon Cyprius Hercules dici volebat, cóq; nomine rem diuinam ſibi fieri patiebatur.

Themiſon, medicus apud Herodotum & Cornelium Celſum, magni nominis Aſclepiadis diſcipulus, quem multis in locis citat Plinius. Iuuenal.

Quot Themiſon ægros autumno occiderit vno.

Themiſones, ſiue Themiſonij, populi, à Themiſonio Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themiſonia, regiuncula Phrygiæ. Steph.

Themiſſus, vrbs Cariæ, quam condidit Dadas à Themiſſo filio, quem lupi dilaniauere. Steph.

Themiſtius, philoſophus ſub Iuliano imperatore apoſtata, cuius præfectus prætorij fuit Conſtantinopoli: ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, in Analytica poſteriora. Præterea edidit ſua, videlicet, De intentione & inſcriptione prædicamentorum: diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem imperatorem quotidie ſæuientem in Orthodoxos authoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem. Suid.

Themiſto, filia Zabij Hyperboræorum regis.

Themiſtocles, Athenienſis clariſsimus, qui cùm adoleſcentiam in omni luxus laſciuiæque genere peregiſſet, tandem cùm in virum euaſiſſet, iuuentæ ſuæ maculas præclariſsimis geſtis deleuit. Nam & primus Piræum muniuit, & prælio nauali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, à quo dux exercitus aduerſus Athenienſes magno cum honore creatus, cùm videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculum imminere, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interemit, ne aut regi de ſe bene merito infidelis eſſet, non pugnando viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atque oppugnator videretur. Patrem habuit nomine Neoclem, à quo & ipſe Neoclites à poëtis appellatur.

Themiſtoclea, ſoror fuit Pythagoræ, cuius placitis & opinionibus ſpleriſque in locis vſus eſt Pythagoras.

Themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus Cyri expeditionem & bella, quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. Suid.

Themna, ciuitas maxima in tribu Dan, ſita in monte Ephraim contra Septentrionalem plagam Liddæ, interque Aeliam & Dioſpolim.

Inde ſub imperio Romano dicta eſt præfectura Themnitica. Ioſ. 19.

Thenach, ciuitas in tribu Manaſſe, Ioſ. 17. Eadem quæ Thanach appellatur.

Thennæ, vrbs Cretæ vel Arcadiæ, alij montem eſſe dicūt. Steph. idem alibi Omphalium vrbē eſſe ſcribit prope Thennas in Creta.

Theo, vt 11. Aegyptiorum rex, regnauit annis 11. anno mundi 3594.

Theobaldus Metenſium rex, anno ſal. 544.

Theobaldus Cāpan*, Nauarræ rex, an. ſal. 1237.

Theoclymenus, Homer. lib. Odyſſ. 17. vates, qui Penelope prædixit Vlyſſis in Græciam reditum.

Theocrines, viri proprium, qui primùm tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Aeſchinem tragicum Theocrinem vocat. Eraſm. in Chil.

Theocritus, auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Theocritus, poëta Syracuſanus, Praxagorę, ſiue, (vt alij malunt) Symmachi & Philinæ filius, qui ſub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alij Coum fuiſſe volunt, ſed admodum iuuenem Syracuſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico, quæ Virgilius ſibi imitanda propoſuit.

Theodatus, nepos ex Narbonenſi præfectura reuocatus, præfectus Hetruriæ conſtitutus ab Theoderico, anno ab vrbe 1274.

Theodebertus, Metēſium rex, Burgundiones in Liguriam & Aemiliam, Alemannos in Venetiam miſit (quos Theodatus vicit, atque Italia expulit. Blond. libr. 3. decad. 1. Paul. Aemil. lib. 1.

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de rhetorica libros dedicauit: conuerſus deinde ad Thragœdias, ſcripſit fabulas 1. Deceſsit Athenis natus annos XLI. Scripſit & verſibus artem rhetoricam, laudauit & virum Artemiſiæ Mauſolum, vnà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, ſuperioris filius, ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem rhetoricam libris VI. aliáque complura. Author vtriuſque Suidas.

Theodericus, Thoriſmundi Germanus Viſegothorum rex, anno ſal. 457.

Theodericus, Theodemiri filius, Oſtrogothorū rex, à Leone dilectus, Patritiatus dignitate ac conſulari inſignitur. Blond. libr. 3. Italiam obtinuit, regnauitque annis XXXIII. anno ſalutis 493.

Theodericus, Gallorum rex, ignauiæ deditus, adeūdi ſalutandique ſui copiam nulli niſi Calend. Maij faciebat: per Ebroinum, regnum adminiſtrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes, Theodericum & Ebroinum

monaſteriis

monaſteriis incluſerunt, aduocato in regem Childerico, anno ſalutis 673. Blondus, Paulus Aemil.

Theodericus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis xv. anno ſal. 727.

Theodericus, qui Ariana hæreſi commaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannem Epiſcopum, Agapitum & Patritium coss. Theodorum & Importunum legatione ad Iuſtinum miſit, vt expulſos epiſcopos reuocaret, aut ſe Italiam deuaſtaturum: cui à Iuſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verùm à Ioanne & Roman. Senatoribus coronari imperator voluit. Blondus libro 3.

Theodericus, Alſaciæ comes duxit exercitum in Guilielmum Roberti Northmanniæ ducis filium: fuſus fugatúſque ab Aluſti incolis ſuſcipitur. Guilielmus victor Theodericum obſidet, telo percuſſus interiit, obſidione ſoluta. Theodericus Flandriæ comitatum recepit. Polyd. lib. 11.

Theodorus, imperator Conſtantinopolitanus, anno ſalutis 1043.

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt λογοδαίδαλος, ſcripſit contra Thraſybulum & Andocidem, & alia quædam. Suidas.

Theodorus & Teladeus, fratres Samij, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis ſignum incepit. Alter Epheſi eodem tempore, ex alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit vt vnum corpus, ab vno artifice, & ex vno lapide ſculptum videretur. De hoc Theodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit, vnúſque conſuluit ſubiiciendos eſſe carbones fundamentis Epheſij templi. Nam quum humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura ſoliditatem accepit humor immobiſem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuámq; ferream fecit, Pauſan.

Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem, Syrię ciuitas eſt non longè ab Aſcalone: verùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, cuius tempore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit. Tyberius quoque princeps, cùm ſeceſsiſſet Rhodum, eum ſtudioſe audiuit, vt Quintilianus libro ſexto tradit. Theodorus ἄθεος, de quo Laertius & Suidas.

Theodorus Gothus hiſtoriographus, qui ſuorum temporum hiſtoriam ſcripſit.

Theodorus Conſtantinopolitanus hiſtoricus, qui ſcripſit hiſtoriam eccleſiaſticam à tempore Conſtantini vſque ad Iuſtinianum.

Theodorus LXXI. pontifex Rom. patre epiſcopo Græco natus, regnauit annis V I. menſ. v. dieb. XVIII. anno ſalutis 640.

Theodorus II. CXIII. pontifex, regnauit dieb. XX. anno ſalutis 899.

Theodorus Gregorius, Origenis diſcipulus, anno ſalutis 229.

Theodorus, Rauennatis eccleſiæ Archiepiſcopus Rauennatem eccleſiam, quæ hactenus Romanæ par fuerat, ſubiecit. Blond. lib. 9.

Theodorus Calliopa, IX. Italiæ Exarchus, anno ſalutis 643.

Theodorus, Romanæ eccleſiæ primicerius, anno ſalutis 823.

Theodorus Athenæus claruit, anno mundi 3644.

Theodorus qui ἄθεος cognominatus eſt, dicebat nugas eſſe, qui de diis ſermones habentur, nec eos eſſe, quare omnes ad furta, periuria & rapinas hortabatur.

Theodora, virgo Antiochena ſub Diocletiano fide Chriſtiana morte extincta eſt. hæc cum in carcere detineretur, militis cuiuſdam ad eam ſtuprandam miſſi libidinem, & furorem adeo verbis emolliuit, vt non ſolùm à flagitio hominem deterruerit, verùm etiam mutatis veſtimentis cum eo, exitum à carcere (quo per Diocletianum fuerat incluſa) & impunitatem meruerit.

Theodoſia, Tauricæ Cherſoneſi vrbs. Ptolemæo authore lib. 3. cap. 6. hodie Capha, quæ fuit ditionis Genuenſium.

Theodoſius, nomen proprium duorum Romanorum principum.

Theodoſius, vir memorabilis in Bithynia, teſte Strabone lib. 12. cùm inquit, In Bithynia fuere viri in diſciplinis memorabiles, Xenocrates philoſophus, & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus, & Theodoſius, & filij eius mathematici.

Theodotius, nomen viri 2. Mach. 14.

Theodotus Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere: quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus iam Auguſto inimicus in Aſia compertum, & ad ſe adductum interfici iuſsit. Plutarch. in vita Pompeij. Theodotum alium memorat Philoſtratus in ſophiſtis, qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem ſe appellari iuſsit. Iuſtin. lib. 41.

Theodotus Ptolemaida & Tyrũ Antiocho prodidit, anno mundi 3745.

Theonia, ſacra quædam quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Heſychius.

Theognis, poëta Græcus, cuius opus incipit,

ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος:

Id eſt,

O rex, Latonæ & Iouis fili, nunquam tui obliuiſcar

uiſcar exordiens neque finiens.

Theomneſtus Cous, Straboni lib. 14. vir Athenis clarus, adminiſtratione Reipublicæ & Niciæ æmulus.

Theon, nomen pictoris Samij. Quint. lib. 12. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alter etiam interpres Apollonij Rhodij.

Theonas, Alexand. eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 284.

Theones apud Suidam plures: ſed notior cunctis philoſophus Alexandrinus, eiſdem patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio ſeniore. Scripſit de Aſtrologia, commentariósque in Ptolemæum & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperior, ſiquidem ſub Auguſto poſt Arrium philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, ſcripſit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, ſophiſta, cognomine Aelius, ſcripſit in arte rhetorica.

Theon Sidonius, ſophiſta, præcepit in patria, Conſtantini II. tempore. Plin. lib. 35. ca. 11. His Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum cęlauere.

Theophanes, Mitylenęus hiſtoricus, q Pompeij Magni res geſtas ſcripſit: quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus eſt. Cic. pro Archia.

Theophania ſacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. lib. 1. meminit.

Theophania, ſoror Ioannis imperatoris Conſtantinopolitani, anno ſal. 971.

Theophila, vxor Euſtathij aulici imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione ſectaretur, viſo inter eius cornua ſimulachro, audita hac voce, Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit, vna cum vxore Theophila. Quod vbi poſtea reſciit Traianus, ambos in Tauro æneo comburi iuſsit. Volater.

Theophilactus, Italiæ Exarchus XIII. anno ſalutis 700.

Theophilus, Vir ad quem ſcribit D. Lucas Euangelium, Luc. 1.

Theophilus, Cæſareæ Paleſtinæ præſul, Seuero imperante, librum in Marcionem ædidit: tum alia quæ ab Hieronymo commemorantur. Alius item eiuſdem nominis præſul Antiochenus, ad quem Lucas ſcribit Acta Apoſtolorum. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comœdiæ: eius fabulas nonnullas commemorat Suid.

Theophilus, Martyr, anno ſalutis 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Leſbi oppido, prius Euphraſtus, deinde Theophraſtus vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuauitatem, quaſi diuinam, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentiſsimus doctiſsimúſque fuit, Ariſtotelis diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolum neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelem de animalibus. Extant hodie tantùm de plantis conuerſi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuſcula. Exceſsit admodũ ſenex. Dioge. Strabo. Theophraſtus alter fuit Epheſius. Aelianus de varia hiſtoria.

Theopolemus & Hiero fratres fuerunt, qui vnà Apollinis fanum expilarũt, quo facto pœnam iudicij reformidantes, domo profugerunt. Author Cic. 5. Verrina.

Theopolis, maxima ciuitas orientis, ſic à Iuſtiniano nominata poſt terræmotũ, mutato Antiochæ nomine. Steph. vide ANTIOCHIA.

Theopompus Gnidius, & orator & hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui antequam eſſet ad hoc tempus ſolicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem ſic ait: Theopompus (inquit) Chius & Euphorus hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter fræno, alter calcaribus indigebat. Fuit item alius antiquæ comœdiæ poëta, vt idem Suidas author eſt. Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimùm poterat. Strabo 14. Theopompus rex Spartanotum, quum primus inſtituiſſet, vt Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regię poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ cõſulari imperio Trib. pleb. ſunt obiecti, atque illi vxor dixiſſet, id egiſſe illum, vt filio minorem poteſtatem relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem. Valerius libr. 4. cap. 1. Quintilianus tamen libr. 2. hanc modeſtiam parum valuiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens, Theopompus (inquit) Lacedęmonius, permutato cum vxore habitu, è cuſtodia euaſit vt mulier.

Theopompus, philoſophus apud Cheroniam. Eutrop. libr. 10.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſeſe præcipitem dedit in mare. Liu. lib. 40.

Theoxenius Apollo dictus eſt à Pellenſibus, à quibus in Apollinis honorem Theoxeni certamina inſtituta fuerant.

Theoxenia apud Græcos erat ſacrificium, quod omnibus ſimul diis exhibebatur, vt teſtis eſt Pollux & Heſycenis.

Thera, inſula vna Sporadum à Memaliaro Cadmi ſocio condita. In ea ſeptem aut octo annorum

aorum pueros defunctos non lugebant: est & Rhodi ciuitas humilis, & alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola, Theræus. Steph.

Thera, insula est in mari Aegæo, vna Cycladum, Callimachi Poëtæ patria, ex qua profecti sunt, qui Cyrenem in Africa condiderunt. Hæc alio nomine Calliste dicta fuit: quod & ipsum testatur Callimachus hoc distícho:

Καλλίστη πρωτάρξατο, τοδ' ὕστερον οὔνομα Θήρη
Μητρὸς ἑῆς παιδὸς ἠμετέρη.

Hoc est,

Nomine Calliste primum, sed postmodo Thera
Dicta fuit tellus, vrbis origo meæ.

Theramenes, Athenienſis philosophus. Cicer. 1. Tusc. quæst. qui quum coniectus in carcerem, triginta iussu tyrannorum venenum vt sitiens obduxisset, reliquum sic è poculo eiecit, vt id resonaret. Quo sonitu reddito arridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis solent nominare, cui poculum tradituri sunt.

Theramnum, vrbs Thessaliæ: Theramnæ Steph. vrbs Laconiæ, quam aliqui Spartam dicunt.

Therapnæ, arum, vicus est Laconiæ, teste Mela, in quo Leda Castorem & Pollucem, Helenam & Clytemnestram peperit. Dictæ autem putãtur Therapnæ, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν, quòd ibi Dioscuri religiosissimè colerentur. Hinc adiectiuũ Therapnæus.

Therasia, insula iuxta Eubœam, Ptolemæo libr. 3. cap. 4. in qua ciuitas est hodie Sanctorinum dicta. Stephano est inter Cretam & Cyrenæam.

Thericles, figulus Corinthius, à cuius nomine fictilia quædam vasa Thericlea dicta sunt. Plin. lib. 16. ca. 40. De hoc vide Prouerb. Thericlei amicus.

Therimachus, nomen pictoris insignis, Plin. lib. 15. cap. 10. claruit Olympiade 107. Vide Theromachus.

Therma, parua regio Siciliæ.

Thermæ, Thermarum, Siciliæ oppidum, Pomponio li. 2. Inde Thermitani. Cic. in Verrem.

Therme, ciuitas Thraciæ, vnde Thermaicus sinus.

Thermodoon, oontis, vel Thermodon, ontis, Suidæ, fluuius Themiscyræ (quæ est regiuncula Cappadociæ contermina) Amazonum sedibus nobilitatus. Virg. 11. Aeneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus.

Thermõ, XXXIIII. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 301.

Thermopylæ, mons Græciæ longissimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Aegæum vsque mare protenditur, mediámque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus. Dictæ Thermopylæ ab angustis faucibus, aquis calidis scatentibus. Montium enim angustias, vt Latini portas, ita Græci πύλας appellant. Thermas autem aquas calidas esse, nemo est qui ignoret. Montem autem hunc maximè illustrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna, & Leonidæ Regis interitus. Herod. lib. 7.

Thermus, oppidulum Aeoliæ: Gẽtile, Thermius: possessiuum, Thermicus. Steph.

Thermydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

Therne, vrbs Thraciæ. Steph.

Thero, viri pprium (inquit Seruius) in Pindaro tantùm lectum. Virg. 10. Aeneid.

Occiso Therone, virum qui maximus vltrò Aeneam petit.

Therodamas fuit nescio quis carnifex q̃ leones pascebat humano sanguine. Oui. in Ibin. Therodamantæos, vt qui sensere leones.

Theromachus, statuarius egregius. Vide Therimachus.

Theron, Hispaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinorum tyrannus, anno mundi 3472.

Thersa, Ciuitas in alto sita monte, qua Israelitarum reges ante conditam Samariam pro regia vsi sũt, 3. Reg. 14. 4. Reg. 15. Fuit & Salphaad filia eiusdem nominis. Num. 26.

Therſander, siue Therſãdros, Polynicis filius ex Argia, teste Statio, qui vna cum cæteris Græcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hũc Virg. 2. Aeneid. inter eos enumerat, qui tempore excidij Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Therſilochus, Antenoris filius, in bello Troiano occisus: quem Virg. 6. Aeneid. inter viros fortes enumerat, qui etiam apud inferos arma tractent.

Therſippus. IIII. Atheniẽsium princeps, regnauit annis XII. anno mundi 2971.

Therſitæ, gens Iberica. Steph.

Therſites, Græcorum omniũ fœdissimus, idémque ignauissimus, quem Achilles sibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit.

Huius insignis deformitas ab Homer. libro 2. Iliad. graphicãs expressa, effecit, vt cùm hominem vehementer fœdum significare velimus, Therſitæ faciem eum habere dicamus.

Theſeis, idis, poëma Codri, Theſei gesta cõplectens. Iuuenal. Satyra 1.

Theſeus, Aegæi regis Athenarum filius, ex Aethra Pithei filia, qui adhuc adolescens, opera Medeæ nouercæ penè veneno periit. Sed post mortem patris ad regnum euectus, tam multa memoratu digna gessit, vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas, earúmque reginam Hippolyten secum abduxit: ex qua & Hippolytum genuit. Creontem regem Thebanorum cadauera Argiuorum, qui Thebano in bello ceciderant, sepelirí prohibentem interfecit.

Oppressit

Oppreſsit & terribilem taurum in Attica. Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrámque Minois filias clam ſecum abduxit: ſed relicta Ariadna in Chio inſula, Phædrá ſibi cõiugio copulauit. Scironem, Procruſtem, & Schinin latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros: Thebas domuit. Pirithoum præcipua coluit amicitia, quocum deſcendit ad inferos ad rapiẽdam Proſerpinam: ſed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſumma proſequebatur beneuolentia, liberaretur. Poſtremò iam ſenior, tot tantíſque rebus geſtis, patria regnóque pulſus, in Scyrum inſulam nauigauit: vbi & periit, à rege Lycomede (vt quidam tradunt) interfectus, aut (vt alij malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapſus.

Theſiphone Furiarum vna.

Theſmophoria, Cereris ſacra, quæ & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Græci enim Cererem θεσμοφόρον appellant, quaſi legiferam: quo etiam epitheto noſtri eam inſigniuerũt. Virgi. 4. Aeneid.

—mactant lectas de more bidentes
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dediſſe putatur, propterea quòd ex agrorum diuiſione primum nata credantur iura. Ouidius lib. 5. Metam.

Theſpiæ, oppidum Bœotiæ, Heliconi proximũ, ſed eò magis Auſtrale, Griſſæo imminens ſinui. Strab. libr. 9. Numerantur autem Theſpiæ inter ea loca, quæ Muſis conſecrata credidit antiquitas: vnde & Muſæ ipſæ Theſpiades cognominantur.

Theſpici, populi Græciæ.

Theſpis, poëta Athenienſis, qui primus Tragœdiam dicitur inueniſſe, & vicatim plauſtris circumueniſſe actorúmq; faciem, quod nondum repertus eſſet perſonarum vſus, fæcibus obleuiſſe. Horat. in Arte.

Theſprotia, Epiri regio, Chaoniç proxima. Plin. in proœmio libri 4. cuius incolæ dicuntur Theſproti.

Theſſalia, regio Græciæ, ex vna parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum amnem, & Thermopylas extenſa: priùs Aemonia dicta ab Aemone rege, & Pelaſgicon, Argos, & Hellas: & Dryopis, vt eſt author Plinius libro quarto, capite 7. & 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta eſt, teſte Strabone libro decimo, à Pyrrha Deucalionis vxore. In Theſſalia ſunt montes vigintiquatuor, quorum nobiliſſimi Olympus, Pierus, patria domúſque Muſarum, Pelium, & Oſſa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys, Lapitharum ſedes. Flumina inſigniora ſunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamiſus, Peneus & Phœnix.

Theſſalonica, vrbs metropolis Macedoniæ. Hęc fuit patria Theodori Gazæ. Stephano, Halia priùs dicta, à Caſſandro condita. Sic dicta, quòd Philippus Amyntæ filius, Theſſalos illic deuicerit, vel (vt author eſt Lucius Tarrhæus, qui de Theſſalonico librum edidit) quòd Philippus cùm ex Iaſonis nepte illic ſobolem ſuſcepiſſet, eáque viceſimo puerperij die extincta eſſet, Nicæ nutrici nutriendum infantem dederit, & inde nomen vrbi impoſuerit. Nam & mater infantis Nicaſipolis dicebatur. Steph. Vide Theſtidium.

Theſſalus, medicus fuit Neronis temporibus, qui triduanum ieiunium ægris quibuſlibet imperabat, totiúſque Medicinæ perfectæ cognitionem intra ſex menſes pollicebatur, cõtra cuius placita multis in locis diſputat Galenus.

Theſſander, Vide Therſander.

Theſtiades, filiæ Theſtij (qui Erichthei, aut, vt alij volunt, Teuthrãtis filius fuit) numero quinquaginta ex diuerſis mulieribus natæ: quas Hercules adhuc adoleſcens, ſed iam tum corporis robore præſtans omnes vitiauit, totidém que liberos maſculos ex iis ſuſtulit, qui & ipſi ab aui nomine Theſtiadæ dicti ſunt. Hi poſt mortem patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diodorus lib. 5.

Theſtidium, vrbs Theſſalonicę, Hellanicus Theſticum vocat à Tethide. Eſt & ſtagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nyſa. Steph.

Theſtis, vrbs Arabum, & alia Libyæ. Gentile, Theſtites. Steph.

Theſtius, Parthaonis filius, pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri: à quo illi quidem Theſtiadę: hęc autem Theſtias appellatur. Ouid. 8. Metam.

Theſtor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, peritiſsimi Græcorum Auguris, qui à nomine patris Theſtorides à poëtis appellatur.

Theſtorus, vrbs Thraciæ. Steph.

Theſtrotonicia, vide Hylamira.

Theſtylis, mulieris ruſticę nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Eclog.

Thetis, idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter, pulchritudine eius captus adamaret, vxorémque ducere decreuiſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, vt quicunque ex ea naſceretur, patre maior eſſet futurus. Qua re audita, Iupiter à nuptiis eius abſtinuit, veritus ne quemadmodum Saturnum patrem ſuum regno pepulerat, ita ipſe viciſſim à filio cæli poſſeſsione deiiceretur. Thetidem autem poſtea Peleus vxorem duxit, Aeaci filius, qui Achillem ex ea ſuſcepit. Ouid. 11. Metamorph. Vide ſupra in nominibus Peleus

Peleus & Achilles.

Theudas, nomen viri. Act. 5.

Theudis Visigothorum rex in Hispaniis.

Theudosia, vide Theodosia.

Theuthoni, populi Germaniæ, qui & Theuthones & Theuthonici dicuntur, Lucanus lib. 6. Cantaber exiguis & longis Theuthonus armis.

Hi, vt Pomp. scribit, loca incolunt prope Actiacum mare. Vide Theutoni.

Thibrus, nomen vrbis apud Lycophronem. Stephanus.

Thichon, nomen pagi. Ezech. 47.

Thilon, filius Simeon. 1. Par. 4.

Thimbron, Lacedæmonius quasdam Asiæ ciuitates in fidem accepit, Xenoph. lib. 3.

Thineus xxx. Assyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 2830.

Thinge vrbs Libyæ. Steph.

Thinissa, Africæ minoris, id est, Zeugitanæ prouinciæ vrbs, Ptolemæo libro 4. cap. 3. Hodie Tunis.

Thiodamas, antis, pater Hylę adolescētis formo sissimi, quem Hercules, amore eius captus, Colchicæ expeditionis comitem assumpsit, eundēque in Mysiæ syluis postea amisit. Vide Hylas. Hinc Thiodamantheus.

Thiodamas alius fuit, Melāpodis filius. Statio 4. Theb.

Thiras, filius Iapheth. Gen. 10. A quo Thirenses, quos Græci Thraces vocant.

Thiria, filius Ielaleel. 1. Par. 4.

Thiriomachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

This, vrbs Aegypti prope Abydum: Ciuis, Thinites. Steph.

Thysbe, es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adolescentis amore capta, miserabilem exitum vide suprà in dictione Pyramus.

Thisoa, vrbs Arcadiæ: Gentile Thisoates. Stephanus.

Thmuis, vrbs Aegypti: inde Thmuites. Stephanus.

Thoa, æ, siue Thoe, es, nympha marina, Tethios & Oceani filia, à natandi celeritate dicta. Hesiod. in Theogonia.

Thoana, vide Tyana.

Thoas, antis, Tauricæ regionis rex, ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianæ Tauricæ sacris præfecta. Hunc postea occidit Orestes, à sorore adiutus, cùm illum quoque Thoas Dianæ aræ destinasset.

Thoas, Lemni insulę rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filia, pater Hypsypiles, solus filiæ pietate seruatus, cùm cæteræ omnes Lemniæ mulieres, viros suos & parentes trucidarent. Ouid. 7. Metam.

Thochen, ciuitas. 1. Par. 4.

Thocnia, vrbs Arcadiæ, à Thocno quodam. Steph.

Thoe, Vide Thoa.

Thogorma, filius Sormer. Gen. 10.

Thohu, filius Eliu patris Ieroham. 1. Reg. 1. Filius Suph filij Elcanæ. 1. Par. 6.

Thola, filius Issachar. Gen. 46. 1. Par. 7. Filius itē Phua dux in Israel. Iudic. 10.

Tholal, ciuitas Simeonis. 1. Par. 4.

Tholistobogi, vide Tectosages & Tolistobi. Straboni Telistobogi.

Thomai, filius Enac. Ios. 15. Iudic. 1. Nume. 13. Rex Gessur, 2. Reg. 3. 1. Par. 3.

Thomas, vnus ex CHRISTI Apostolis. Matth. 10. Ioan. 11.

Thomas, Cantuarienſis Archiepiscopus, exilio primùm à rege Angliæ damnatus, pòst etiam capitali supplicio affectus, circa annum salutis 1164.

Thomas Maurocenus, Constantinopolitanus patriarcha, anno sal. 1201.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata ouòd Cyrus rex Persarum Sargapisem filium bello captū ad mortem impulisset, non priùs finem fecit furori, quàm mortuum vlta sit. Contractis itaque copiis ita conflixit, vt maximam inimicorum partem, cum ipso etiamnum rege occiderit. Nec tamen hoc euentu propterea emollita est animi rabies. Mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demisit, his verbis insultans. Filij mei sanguinem hausisti, & meū sitiuisti Cyre. At ego te cruore saturabo. Author Herodot. lib. 2.

Thon, primus apud Aegyptios medicinam in artem redegit. Hom. 4. Odyss. Alter, teste Hellanico, fuit rex Canopi, ad quem quum Menelaus Troia cum Helena discedens, tempestate maris deduceretur, fuit primùm ab illo, antequam Helenem conspiceret, grate susceptus. Sed vt illam conspexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus est. Vide Thonis.

Thonia, vrbs & caput Gubanitarum, distātque à Gaza nostri litoris Iudææ oppido, mille quingenta triginta septem passuum.

Thoni, Straboni lib. 17. vrbs prope Zephyrium. Est & idem rex, qui Menelaum & Helenam hospitio susceptit: vnde de medicamentis Helenæ sic poëta inquit,

Quæ Polydāna dedit, Thonis clarissima coniunx.

Stephano, vrbs ad ostium Canopicū sita. Gentile, Thonites. Vide Thon.

Thonius, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Thoō, vir Troianus, ab Vlysse interēptus. Hom. Iliad. 12.

Thoosa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphemum suscepit. Hom. 1 Odyss.

Thoores, vnus ex præconibus Græcorum. Homer. Iliad. 12.

Thophel, locus in deserto trans Iordanem è regione

gione Iericho, vbi Moſes quintum librum edidit. Deut. 1.

Thopheth, locus in valle filij Ennon, qui cernitur in Ieroſolymæ ſuburbanis, vbi quondam parentes filios igni exultos deuouebant, & immolabant dæmonio Moloch. Iſa. 30. Ierem. 2. 19.

Thopo, nomen loci, 1. Mach. 9. Scribe Topo.

Thor, magi nomen apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis idiotarum mentibus, diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Thoræ, vicus in tribu antiochide. Steph.

Thorax, Strab. lib. 14. mons iuxta vrbem Magneſiæ, in quo dicunt crucifixum fuiſſe Daphitam grammaticum, propterea quòd reges verſibus inceſſeret. Ex quo illud tractū eſt, Caue à Thorace. Stephano, vrbs eſt Aetoliæ, & alia Magneſiæ. Gentile, Thoracites.

Thoricus, vicus prope Canopum iuxta Alexandriam. Steph.

Thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus vrbem eſſe tradit. Vide Tyricus.

Thoriſmundus, Gothorū rex, anno ab vrbe condita 1204.

Thornax, mons Laconiæ Steph.

Thou, rex Emathenorum, fœdus cum Dauide icit, anno mundi 2909.

Thous, Homero, vnus ex Troianorum principibus.

Thracia, latiſſima Europæ regio, Macedoniæ ad Occaſum proxima, Neſſóque flumine (vt Ptolemæo placet) aut (vt Plinius mauult) Strymone amne ab eadem direpta: à Septentrione ſtrum habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Aegæum mare. Thracia dicta à Thrace Martis filio, aut certè à regionis aſperitate, quam τραχύτητα Græci appellant. Eſt enim hæc regio, teſte Pōponio, in primis aſpera, nec cælo, nec ſolo tractabilis, & niſi qua mari propior eſt, frigida prorſus & infœcunda. Eadem & Thraca dicitur, ἡ Græci nominis in à conuerſo. Huius incolæ Thraces dicuntur. Fœminæ autem Threiſſæ. Hinc deducuntur denominata Thracius & Threicius.

Thracia fuit nympha ſaga & faſcinatrix, quæ propter peritiam herbarum & veneficiorum habita eſt loco numinis apud Thraces, quorum etiam regioni dedit nomen.

Thraceas, ventus, qui & Thraſceas & Thraſcias dicitur. Ariſtot. poſt Argeſtem ventum flat inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem.

Thracon, vicus prope Antiochiam. Inde Thracometes, qui ex eo vico natus eſt. Steph.

Thrambus, promontorium Macedoniæ. Steph.

Thraſeas, Auguris nomen, qui in ſumma ſiccitate Buſiridis Aegypti tyranni adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exoriri pluuiam, ſi Ioui hoſpites immolaret. Quærente de inde tyranno, quiſnam & cuias eſſet, cùm ſe peregrinum profiteretur, Tu igitur primus, inquit Buſiris, Aegypto aquam dabis. Itaque primus immolatus eſt. Hunc tamen nonnulli Thraſium potius, quàm Thraſeam malunt appellare. Thraſeas Pætus Philoſophus Stoicus ſub Nerone: à quo cùm iuſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humúmque cruore aſpergēs, Hunc, inquit, ſanguinem libemus Ioui liberatori. Tacit. li. 16. Meminit huius Mart. lib. 1.

Thraſimachus Carthaginenſis ſophiſta diſcipulus Iſocratis.

Thraſius, ſiue Thraſillus, vir fuit, qui cùm ad exorandas à Ioue pluuias Buſirim docuiſſet hoſpites immolare, omnium primus mactatus eſt. Vide Thraſylus.

Thraſo, nomen militis apud Terentium. Eſt & pictor apud Strabo lib. 14.

Thraſumenus, lacus in agro Peruſino, Annibalis victoria, & Flaminij Conſulis clade nobilitatus. Dictus à Thraſumeno puero, quē ad hunc lacum Aegyla nympha dicitur rapuiſſe.

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu, triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce, exuleſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quòd ἀμνηστίαν vocant, quòd iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero Philipp. 1. & Valerius de modeſtia: ipſe tandem noctu interfectus eſt. Thraſibulus, dux Mileſiorum, qui vt portum Sicyoniorum occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit: dúmque ſic detinerentur, cum inſperata claſſe portum cepit. Frontinus lib. 2.

Thraſimachus, Carthaginēſis ſophiſta, periodō & colon, id eſt, membrū, primus monſtrauit, ac modum, qui nunc eſt rhetorices, induxit. Fuit diſcipulus Iſocratis, vt ſcribit. Suidas.

Thraſymedes, filius Neſtoris. Hom. 9. Iliad.

Thraſymenus, vide Thraſumenus.

Thrauſi, populi Thraciæ apud quos edito puero propinqui aſſiſtentes lugent, miſerias huius vitæ recenſentes, quas ſit infans ille paſſurus. Hominem fato functum per luſum & lætitiam terræ mandant, inferentes quot malis ille ſit liberatus. multas habent vxores, quæ ſi non contingat maritos mori, certatim contendant eorum mortem ſequi.

Thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiam Thrio: inde Thriaſius & Thricus. Erant autem θριαὶ, calculi diuinatorij: vnde prouerbium, Multi Thrioboli, pauci vates. Stephanus. Vide Thrius.

Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Steph.

Thrius, vrbs olim Achaiæ, nunc verò Eleæ. Homero Patræ, à Thriunte Athenienſi, quem Theſeus cum exercitu miſit auxiliatorem Herculi. Hinc Thriuntius & Thriaſius, quod etiam à Thria ſit. Vide Thryius.

Thronium, vrbs Locrorum. Steph.

Thryanda, vrbs Lyciæ. Steph.

Thryon, Messeniæ oppidum, non ita procul ab Alpheo fluuio. Homer. in Catal. nauium, & Strabo lib. 8.

Thryius, untis, vrbs in Helide: vel inter Elidem & Pylũ, vt inquit interpres Homer. li. 11. Iliad. alias τρύον vocat apud Homerum in catalogo, & τρυόεντα non Thryius, quemadmodum & Strabo meminit libro 8. Sunt qui à Tryiunte Athenienſi conditore dictam velint. Eſt & fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Hom. 2. Iliad. Vide Thrius.

Thubal, filius Iapheth. Geneſ. 10. A quo Iberes (licet quidam Italos ſuſpicentur) originem traxerunt, Ezech. 27.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus, patre Oloro, genus à ducibus Melciade & Cimone, qui & ipſi ab Aeaco, Iouis filio originem habere, duxit. vt Didymus in hiſtoria teſtatur.

Vxorem duxit è Thracia oriundam, alioquin diuitem, cuius opes aſſecutus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogauit.

Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tẽpore illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmonis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat vt res quotidie veras ei renuntiarent, quas fidelius accipere ſperabat, ſi non ſolùm ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit in philoſophia, Anaxagoram, & in rhetorica, Antiphontem, cuius & ipſe in 8. hiſtoriæ meminit, dicens, eum cauſam fuiſſe perdendæ Reipub. ac conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quintilianum libro 10. cap. 1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydis ſtylum probaſſe, vt eius librum octies ſcripſerit totũque ferè edidicerit.

Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharſalicum Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit.

Quartum poëtam natione Achedryſium, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac Nicerati verſificatoris.

Thule, es, inſula in ditione Scotorum, in Septẽtrionem vergens, vltra Orcadas, latitudinem habens graduum LXIII. Quo fit, vt circa æſtiuum ſolſtitium quàm breuiſſimæ ibi ſint tenebræ, Sole ab illorum horizonte quàm minimum recedente, quemadmodum contra circa ſolſtitium hybernum nihil ferè, aut quam minimùm habent dici, Sole Tropicum Capricorni ab illis diſiunctiſsimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virgil. vltima Thule appellatur.

Thunia, vide Thurini.

Thuoris, vltimus Lartes Aegyptiorũ, regnauit annis VII. anno mundi 2776.

Thuria, Strab. li. 8. Meſſeniorum vrbs, alio nomine ἄπια, id eſt celſa, quòd in colle excelſo ſita ſit à quibuſdam Thyre appellatur, vt infrà.

Item Italiæ vrbs, aliàs Thuri. Eſt & fontis nomen, vt mox dicemus.

Thurij, vide Thurium. Aliqui Thuniam vocant: vnde Thuniates. Pauſanias Ἄθηναν appellauit.

Thurimachus, VII. Sicyoniorum, regnauit annis XLV. anno mundi 2100.

Thurini, vide Thurium.

Thurinum, oppidum inter duos amne, Crathin & Sybarim, vbi Herodot. condidit hiſtoriam. Vide Thurium.

Thurium, vrbs Magnæ Græciæ, olim nobiliſsima, ad ſinum Tarentinum ſita inter Crathim & Sybarim amnes, à Thuria vicino fonte nomen habens.

Huius incolæ Thurij dicti ſunt, & Thurini: qui cùm aliquandiu floruiſſent, à Lucanis in ſeruitutem tracti ſunt, teſte Strabone libro ſexto, & à Tarentinis infeſtati: tandem in Romanorum tutelam ſeſe dedere ſunt coacti, qui eo deducta colonia, vrbem eorum pro Thurio Copias appellarunt.

Thurrenus, in Italia, regnauit annis 11. anno mũdi 2496.

Thurrus, Hiſpanorum regulus, anno ab vrbe condita 575.

Thuſcia, fœcundiſsima Italiæ regio, Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluuio dirempta, alio nomine Hetruria appellata. Dicta antè Thuſcia (vt quidam exiſtimant) τοῦ τῦσαι, quod eſt ſacrificare, propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorúmque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem vſque dediti. Hinc Thuſci dicti ſunt regionis huius incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur. Vide Tuſcia.

Thuſcus, Herculis filius, Italiæ rex.

Thuſcus Iunior Italiæ præfuit an. XXVIII.

Thuſſagetæ, ſiue Thyſſagetæ, populi Scythici, ſuprà Mæotidem paludem, rapto & venatu victitantes, Herodot. lib. 4. Pomponius Thyrſagetas appellat, ſi modò emendata ſit lectio. Quò pacto & apud Valerium Flaccum legitur lib. 6.

Non ergo ſanguineis geſtantẽ tympana bellis
Thyrſageten, &c.

Thuthemoſis, Aegyptiorũ rex, regnauit an. IX. anno mundi 2339.

Thyamis, amnis vel fluuius (vt Thucydides libro 1. ait) qui Theſprotiam, Ceſtrinámque diſcriminat, Plinius libro 4. capite 1. Stephano, vicus

vicus est à Semiramide conditus, iuxta Archosiam.

Thyamon, mons in Thraciæ regione.

Thyasus, saltatio, siue chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur, à verbo θύειν, quod est Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

Thyatira, vrbs in Mysia ad sinistram Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex septem ecclesiis, ad quas Ioannes Apostolus scripsit Apocalypsin. Strabo lib. 13. Stephanus vrbem Lydiæ esse scribit, quæ prius Pelopea & Semiramis dicta fuit. Deinde cùm Seleucus Nicanoris bellum aduersus Lysimachum gereret, & filiam sibi natam audiuisset vrbem Θυγατέρα vocauit. In neutro genere profertur, non in fœminino, vt debebat. Vocabatur etiam Mysorum vltima. Nam Mysis ciuitatem condituris, respondit deus, Vbicunque ceruus ictus & currens apparet, ibi condendam esse: quo inuento vrbem denominasse διὰ τὸ θύειν καὶ τρέχειν τὴν ἴλαφον. Gentile, Thyatirenus. Stephanus.

Thybris, viri proprium Aeneæ comitis. Virg. 10. Aeneid.

Thyella, vrbs Oenotriæ, quam pars Phocensiũ inhabitauit. Steph.

Thyessus, vrbs Lydiæ à Thyesso cauponæ. Alia est Pisidiæ. Steph.

Thyestes, filius Pelopis ex Hippodamia, Tãtali nepos, qui cùm Atreo frarri, cui pessimè cupiebat, aliter nocere non posset, vxorem eius per adulterium polluit: Atreus verò ei filium epulandum apposuit. Ob quæ flagitia Sol, ne polluereturr, retrorsum cursum fertur conuertisse. Vide Atreus. Hinc Thyesteus.

Thyia, Deucalionis filia, ex Ioue peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit. Stephanus.

Thyia, vide Thyiades.

Thyiades, Bacchi sacrificulæ, quæ & Bacchæ, & Menades, & Bassarides dicuntur. Rationem autem huius nominis quidam referunt ad Thyam quandam Cephysi filiam, quæ prima omnium Dionysio initiata, Orgia eius celebrauit, Bacchicóque furore correptis nomen reliquit, vt ab ea Thyiades dicerẽtur, teste Herod. libr. 7. quanquam alij hanc non Cephissi, sed Castalij cuiusdam indigenæ filiam fuisse volunt.

Thyle, Vide Thule.

Thymatadæ, vicus in Hippotoontide tribu. Stephanus.

Thymbræus, Apollinis cognomentum, siue à Thymbra, Troadis campo, siue ab eiusdem nominis vrbe, in qua colebatur, impositum. Campo autem Thymbræ nomen factum putatur a Thymbræ herbæ copia, quam Latini cunilam vocat, cuius hoc in campo maximus est prouentus, vt annotauit Seruius in illud Virg. 3. Aeneid.

Da propriam Thymbræe domum.

Apollinis Thymbræi templum. Strabo ea in parte Troadis fuisse tradit, qua Tymbrius fluuius in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuisse interemptum: Vnde factus est locus fabulæ, Achillem Apollinis sagittis fuisse.

Thymbrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrarenses & Thymbraræi) ad Pactolum sitæ.

Thymbris, Siciliæ fluuius, & secundum dialectum, mare: aliàs Thymbris scribitur. Scholiastes Theocriti.

Thymbrius, Stephano, fluuius apud Thymbrã fluens.

Thymele, saltatricula notissima, Domitiani temporibus, cuius gesticulatione Domitianus impense fertur delectatus. à qua & Thymelicæ cantilenæ quibus olim plurimùm colebatur Bacchus.

Thymiateria, vrbs Libyæ. Steph.

Thymœtes, filius Priami ex Arisbe, aut (vt alij malunt) Arisbes maritus, cuius vxor cum filium peperisset eodem die, quo Hecuba Paridem, asserentibus hariolis, eo die natum esse puerum, cuius causa Ilium euerteretur, iussit Priamus vtrunque interfici. Et Paris quidem matris astu clam traditus est educandus: Thymœtis autem puer est interfectus, Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, Thymœtes cùm equi lignei dolum sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, vt in vrbem reciperetur. Seruius enarrans locum illum Virgilij.

-primúsque Thymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, seu iam Troiæ sic fata ferebant.

Thyne, vrbs Libyæ, inde Thynæus. Steph.

Thynia, regio Thynorum. Steph. Strab. lib. 12. insula in fronte Bithyniæ.

Thynias, insula iuxta fauces Ponti. & promontorium: Gentile, Thyniadius. Dicitur etiam Thyne, Thynis, Thyneis. Steph.

Thynos, Plinius libro 5. cap. 27. oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri proprium, de quo Orpheus meminit, & Gentile à Thynia.

Thyodamas, filius Melampodis diuinandi peritus. Statius libr. 8. Insignem fama, sanctóque Melampode cretum Thyodamanta volunt, qui cum ipse arcana deorum Partiri & visas vni sociare solebat Amphiaraus aues, tantæq; haud inuidus arti Gaudebat dici similem iuxtáque secundum.

Thyones, vnum ex Bacchi cognomentis, ἀπὸ τῆς θύειν, hoc est, à sacrificando impositũ, propterea quòd illi adhuc inter homines versanti sacrificaretur. Quanquam non desunt, qui id cognominis à Semele matre sua cum velint accepisse, quæ alio nomine dicta est Thyone.

Thyreum, vrbs Arcadiæ, ab Hypſunte filio Lycaonis condita. Steph.

Thyre, ciuitas Meſſeniorum. Sed diuus Auguſtus Lacedæmoniis adſcripſit, quòd Meſſenij cum Antonio ſenſiſſe viderentur. Hinc Thyreaticæ Spartanorum colore quædam appellatæ. Sciendum eſt, Thyre numero plurali, genere neutro per ſynæreſin efferri θυρέα καὶ θυρᾶ, etiam ſi numero ſingulari Thyrea quoque dici poteſt. Strabo lib. 8. Thuriam appellat. Vide ſuprà.

Thyria, inſula Peloponneſi, Herodot. libr. 4. ab Athenienſibus capta, anno mundi 3538.

Thyrion, Acarnaniæ oppidum.

Thyros, vrbs in regno Neſtoris, teſte Homero.

Thyrſis, paſtor, Virgil. in Bucol. Eclog. 7.

Thyſbe, puella Babylonia. Vide Pyramus. Melius tamen per iota ſcribitur.

Thyſſagetæ, vide Thuſſagetæ.

Thyſtrus, vrbs Libyæ. Herodian. lib. 6.

T I

Tibarania, Vide Tibareni.

Tibareni, Herod. libro 3. populi Scithici in Aſia, de quibus Hieronymus, Tibareni, inquit, quos dilexerunt ſenes, ſuſpendunt in patibulis. Vide Tabereni: licet melius per iota ſcribatur in prima ſyllaba. Τιβαρηνία Stephano. regio eſt iuſta Pontum, prope Chalydes & Moſynœcos & Leucoſyros: Gentile, Tibaranij, Tibareni, & fœmininum Tibarenis. Ephorus libr. 8. ſcribit Tibarenis ſingulare ſtudiũ eſſe ludendi ridendique, & in iis præcipuam fœlicitatem collocare. Steph.

Tibeon, mons Phrygiæ, à Tibeo quodã: ab hoc & ſeruos Tibeos vocant. Steph.

Tiberias, vrbs Galilææ, ab Herode cõdita, & ſic appellata in honorem Tiberij Cæſaris. Ptol. li. 5. cap. 16. dicitur Tiberias lacus.

Tiberis, qui & Thybris, celeberrimus Italiæ fluuius, è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Ianiculúmque ipſum ab vrbe Roma dirimit, tandémque decimoquinto ab vrbe lapide duobus oſtiis modico interuallo diremptis in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius Oſtiam extruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum exiſtimat, in traiectu eius ſubmerſo, cùm antea Albula diceretur. In qua ſententia Ouidius quoque fuit 2. Faſtor. Seruius, Tiberis nomen ipſa etiam Alba vetuſtius eſſe contendit: ideóque nominis eius originem ad Thybrin potius, Hetruſcorum regem, referendum exiſtimãt, qui Latium crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc fluuium eſt occiſus. Quod & Virgil. aſſerit Aeneid. 8. Alij non tam à regis huius nomine, quàm ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuium quenque circa hunc fluuium graſſabatur, appellationem hanc tractam exiſtimant: vnde Thybrim ſcribendum contendunt, quaſi Τὴν ὕβριν, vt dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine ὕβρις: quam ſcripturam etiam apud Dionyſium Afrum obſeruauimus. Nos Thrydis nomen antiquius eſſe putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (vt ſolet) temporis lapſu immutatis. Quo fit, vt illud poëtis, hoc oratoribus ſit vſitatius.

Tiberinus Syluius, Capeti filius, Albanorũ rex qui in vicino flumine ſubmerſus, effecit, vt pro Albula Tiberis diceretur. Liuius 1. ab vrbe Tiberinus item à ſuperſtitioſa antiquitate creditus eſt deus eſſe, Tiberis fluuij præſes: cuius monitu Aeneas Euandri ſibi auxilia adſciuit. Virgil. 6. Aeneidos. Quin & fluuius ipſe in ſacris dictus eſt Tiberinus, teſte Seruio, quemadmodum Τὴ κοινολεξία Tiberis, & in poëſi Thybris.

Tiberius, inter Cæſares notiſsimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis ſcribit libros tres, aliáque complura. Suidas Meminit & huius Strabo libr. 7. Alij Tyberius Vide infrà.

Tib. Gracchus legem de diuidundis agris tulit. Seditione oborta, in capitolio occiſus eſt. Vide Gracchus.

Tiberius Claudius, patre Druſo natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, regnúmque Noricum & Thraciam & Macedoniam, intérque Danubium flumen, & ſinum maris Adriatici patet triennio perdomuit. Suet.

Tiberius Claudius Cæſar Britannicus, v. Rom. imperator, regnauit annos XIII. menſ. IX. dies 28. anno ſaluris 43.

Tiberius Conſtantinus, LVII. Romanorum imperator, regnauit annis VII. anno ſal. 579.

Tibiſcus. Daciæ fluuius. Ptol. lib. 3. cap. 7. Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibiſis, fluuius in Scythia. Herod. lib. 4.

Tibullus poëta elegiographus, cuius hoc erat votum,

Me mea paupertas vitæ traducat inerti,
Dem meus aſsiduo luceat igne focus.

Tibur, Steph. ciuitas in Sabinis decimoſexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua & ſingulari aëris temperiæ commendata. Ouid. 4. Faſtor. Eſt autem hoc oppidum origine Græcum à Tiburto Catyllo, & Corace Amphiarai liberis, poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat. Tiburlatum. Authores Cato in Orig. Solinus, & Sextus ſcriptor Græcus.

Hinc Tiburs, urtis: Gentile.

Tibyris, vide Tybur.

Ticarinia, vrbs in Euxino Ponto. Paleph.

Tichiois, caſtellum prope Trachinam: Gentile, Ticihicus. Steph.

Tichos, caſtellum Achaiæ. Incola, Tichites. Stephanus.

Ticida

Ticida, poëta qui dã qui epigrammata scripsit tempore Valerij Catulli: amauit Metellam, quã mutato nomine Perillam nominauit.

Ticinum, nobile Insubrium oppidũ, quod nunc *Papia* vulgò dicitur.

Ticinus, fluuius insubriæ, in Padum influens, à quo vicinum oppidum Ticinum est appellatum.

Triclaria, Diana dicta est, cui sanguine humano quondam litari solitum erat, quod in ipsius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiissent. Pausanias addit, ob hanc templi profanationem secutam magnam agrorum sterilitatem, consultúmque Apollinem respondisse, vt Menalippum & Comæthonem, & præterea singulis annis virginem pulcherrimam sacrificarent: tandémque Eurypylum illius sacrificij crudelitatem sustulisse. Paleph. lib. 2.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Steph.

Tieon, vide Tios.

Tifernus, fluuius Italię, Tifernum oppidũ quod intercidit. Inde Tifernates populi, iuxta Teanum & Lucrinum sexta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 14.

Tigilinus Ophonius, vir Romanus vitæ corruptissimæ, qui Neroni intimarum libidinum conscientia cùm esset familiaris, plurimis summis viris per calumniam exitium machinatus est. Postea rerũ potito Otone, ad aquas Suessanas, supremę necessitatis nuntio accepto, inter concubinarum oscula fauces sibi præcidit. Tacit. lib. 17.

Tigillus, Iuppiter dictus est, quò tanquam Tignum mundum sustentaret.

Tiglatphulassar, rex Assyriorũ. Vide Teglatphulassar.

Tigrãna, Ptolemæo libr. 6. cap. 2. oppidum Mediæ in Mediterraneis, τιγρανόκερτα, ἅλω (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniã quasi Tigrani ciuitas. Nam Parthis, Certa ciuitas est. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniæ rex. Gentile, Tigranocertæ. Steph.

Tigránes, nis, rex maioris Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus est primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno in deditionem acceptus, & in regnum restitutus persolutis sex talentorum millibus. Strabo lib. 11. Lucan. lib. 2.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, insignis Asiæ fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & conspicuo nascens, per Arethusam lacum ita transfluit, vt neque aquæ, neque pisces commisceantur. Occurente deinde Tauro in specum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Tesbitem lacum transuectus, rursus in cuniculos mergitur, & post xxv. M. pass. luci redditur. Post hæc Mesopotamiam ab ortu alluit, tandémque in duo diuisus cornua, in Euphratem influit: à quo in Persicum sinum defertur. Dictus Tigris, à cursus celeritate, propterea quòd sagittæ (quam Tigrim sua lingua Medi appellant) velocitatẽ adæquare videntur.

Tigulia, Ptol. lib. 3. cap. 1. vrbs Liguriæ, aliis dicta Segesta, vulgò *Sigestro, sextri.*

Tigurum, vrbs ad Limagum fluuium inter Heluetios. Inde Tigurini & Tigurinus pagus. hodie inter heluetios principem locum tenent. de his Cæs. lib. 1. de bello Gall. Strabo libr. 7. Florus libro 3. Orosius lib. 5. cap. 16. & Plutar. Mario.

Tilatæi, populi Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

Tilium, Sardiniæ insulæ vrbs litoralis à litore Occidentali. Ptolem. lib. 3. cap. 3. Hodie S. Repara.

Tilos, insula est Plinio libro 6. cum oppido eiusdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimùm margaritis: ipsa fert palmas, oleas creat, vineis abundat, In ea omnis arbor nunquam foliis spoliatur. Mons Caucasus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem insula habet lanigeras arbores (vt scribit Plinius libro 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretiosæ fiunt. Plin. lib. 6. cap. 27.

Tilphosa Pindaro, fons sub Tilphosium montem labẽs, apud quem Tiresiæ vatis sepulchrũ conditum est. Huius enim, vt ait Aristophanes, aquæ frigus cùm senex potasset, & ferre non potuisset, extinctus est. Est & ibidem, vt lib. 9. testatur Strabo, templum Appollinis Tilphosij Vide Telphossa.

Tilphossæum, regiuncula Thessaliæ. Gẽtile, Tilphossæus. Steph.

Timai, Siciliæ populi. Steph. in Eucarpia.

Timæus, Siculus historicus, qui res Græcas conscripsit etiam vsque adeò arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philistum in historia se facilè superaturum iactet. Ipse verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda, miniméque ad historiæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus, de quo Cicero 2. de Oratore Minimus natu horum omnium Timæus, quantum autem iudicare possum, longè eruditissimus, & rerum copia & sententiarum varietate abundantissimus, & ipsa cõpositione verborum, non impolitus, magnam eloquentiam ad scribendum attulit, sed nullum vsum forensem. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendisse, contra Ephorum præsertim, nimis res etiam minimas persecutũ, liberósque fuisse penè in res singulas, partitum. Timæus Philosophus, cuius nomine Plato librũ inscripsit de natura, patria Locrensis, philosophus Pythagoreus, scripsit & vitæ naturæ docu-

menta, & vitam Pythagoræ, ſcribit Suidas.

Timagenes. Mileſius hiſtoricus, qui ſcripſit de Haraclea Ponti, & viris in ea claris libros tres.

Timagenes, grammaticus Alexandrinus ſub Pompeio Magno captiuus, Romam ductus, à Gabinio eſt emptus. Docuit Romæ vſque ad Auguſti tempora.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat, more Perſarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timantes, pictor egregius Z euſis tempore. Huius eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes, & triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem paruum in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros thyrſo pollicem eius metientes: itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Plin. lib. 35. cap. 8.

Timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin. lib. 36. cap. 5. Fuit & pictor celeberrimus, eodem Plin. authore lib. 34. cap. 9.

Timarchus, ſtatuarius nobilis. Plinio libro 34. capite 8. Fuit & Timarchus, in quem extat Aeſchinis accuſatio, Demoſthenis oratoris amicus.

Timaſiſteus, Liparentium imperator, anno mundi 3571.

Timauus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens terra abſorbetur, occultiſque meatibus fertur ſtadiis trecentis & triginta, iterúmque luci reddit', in mare Adriaticũ pluribus influit oſtiis, quæ accolæ ſinus Tergeſtini fonticulos appellant. Virg. 1. Aeneid.

Timocles, comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timoclia, mulier Thebana, ſtuprum, à quodam Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriam hoc modo vlta eſt, Odio enim diſſimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locum, vbi plurimum eſſet auri, perductúſque eſt ab ea ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax veniſſet, & iam pronus immineret puteo, à Timoclea (quæ à tergo ſtabat) deiectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus in exemplis.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epithaphium:

Multa bibens, tum multa vorãs, malè denique dicens.
Multis, hic iaceo Timocreon Rhodius.

Timœtes, xv. Athenienſium rex, regnauit annis VIII. anno ab vrbe cond. 1034.

Timolaus Lariſſeus, è Lariſſa Macedoniæ diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poëma de bello Troiano, Homeri ſingulis verſibus ſingulos addens atque ſubdens. Author Suidas.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus, viribus fortiſſimus, vitáque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas à Dionyſij tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, abeo cum paucis in exilium, Corinthum miſſus eſt: illo verò arcem ſolo æquauit. Syracuſanis libertatem reſtituit: deinde contra Leontinos pergés, eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plutarch.

Timolus, vide Tmolus & Tymolus.

Timomachus Byzantius, pictor nobilis. Cæſaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacẽ, quos ipſe Cæſar LXXX. talentis emit, in templóque Veneris dedicauit. Plin lib. 5. cap. 11.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus qui apud Calcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho, Scripſit tragœdias & comedias & ſatyras. Dictus amarolentus & mordax: Sillorum, id eſt, dicacitatum ſcriptor.

Timon Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum cõgreſſus, præter vnius Alcibiadis adoleſcẽtis, interrogatus quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ, Quòd ſciam (inquit) illum quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurũ. His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi genus hominum infenſum habuerit. Sed & mortuo, mirum, cõtigit, vt ſepulchrum eius, quod erat in litore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſterruerit, longéque expulerit. In cuius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit,

Hic ſum poſt vitam miſerámque, inopémque ſepultus,
Nomen non quæras, dij, lector, te malè perdant.

Timonium, caſtellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites Steph.

Timoſthenes, præfectus claſsis Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit de portubus libros decem.

Timoniachus, fuit pictor Byxantius, Cæſaris dictatoris ætate, qui Aiacem Cæſari pinxit.

Timotheus, Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim diſertus, impiger, laborioſus rei militaris peritus, & (quod ſuper omnia eſt) fortunatus: ei ſtatua publicitus in foro Athenis poſita eſt, ob victoriã, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Athenienſium auxit, & muros Athenarum extruxit. Poſt huius obitum non fuit quiſpiam ferè Athenis dignus memoria

moria. Huius imaginem pictores assentationis gratia fecerunt, iuxtáque fortunam retibus ciuitates ei inclusas deferentem, illum autem ipsas expugnantem. quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuisse, quòd fœlicitati potiùs eius res gestas, quàm virtuti videretur ascribere. Haud multò pòst hoc factum fortuna quasi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Huius, vt docti hominis meminit Cicero libro primo de officiis. Quod idem fecit (inquit) Timotheus, Cononis filius, qui cùm belli laude non inferior fuisset quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Athenienſis comicus mediæ comediæ, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus, Timotheus Milesius Musicus, qui decimam & vndecimam chordam lyræ addidit, & antiquam musicam in meliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ad his, quos alius instituisset, mercedes exigere solitum fuisse, quàm si rudes traderentur. Geminum opus sic dicebat: dedocendi priùs, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis cuius filius Alexander sono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs instruebatur. Decessit anno ætatis 53. Scripsit de musica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hęc Suidas.

Timothæus, sculptor nobilissimus, cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mausoleum cælauere Plin. lib. 34. cap. 8. Timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anastasij principis, qui scripsit versibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli Apostoli epistolis, tum Martyrio clarus, præsul Ephesinus, patria Licaonius, viduæ mulieris filius. Volat. lib. 2.

Timoxenes, Achæorum dux anno mundi 3745.

Timyra, vrbs iuxta Isauriam, fluuius Indiæ: Gentile, Timyræus. Steph.

Tina, Ptol. lib. 2. cap. 3. Bricanniæ fluuius: vulgò *Tine.*

Tinde, Chalcidica vrbs Thraciæ: Gentile, Tindæus. Steph.

Tindium, vrbs Libiæ: Ciuis, Tindanus, quasi à Tinda, vel Tindieus. Steph.

Tinge, promontorium Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampelusia.

Tingi, Pompo. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1. Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Anteo (vt ferunt) conditum, postea à Claudio Cæsare, cùm coloniam faceret, appellatum traducta Iulia. Vide Thinge.

Tingitana, pars Mauritaniæ, Steph. vrbs, Ciuis, Tingites: Gentile, Tingitanus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio sacerdote Milesio: vel à Pataro conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium. Strabo lib. 12. *Tion* nominauit: Gentile: Tianus vel Tianeus. Steph.

Tipanissæ, populi iuxta Caucasum. Steph.

Tipasa, Ptol. lib. 4. cap. 2. vrbs Mauritaniæ Cæsariensis: hodie *Teneſe.*

Tiphernum, ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Castelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis, Latinisque literis apprimè docto, sicut eius opera eloquenter elucubrata manifestè docent.

Typhœus, gygas de quo Ouid. lib. 3. Metam.

Nec quo Centimanũ deiecerat igne Typhœa,
Nunc armatur eo. Lucanus,
Vndat apex Campana frequens cui saxa vaporat
Conditus Inarimes æterna mole Typhœus.

Tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta est, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione socius.

Tiresias, vates Thebanus: Euero patre genitus, qui cùm aliquando in Cithærone vidisset duos dracones coëuntes, obseruata fœmina ex iis, occidit illam: quo facto in fœminam & ipse mutatus est. Deinde cùm rursus post septem annos eodem pacto & marem draconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Quo factum est, vt exorto postea iocoso inter Iouem & Iunonem certamine, virine, an fœminæ maiorem ex Venere voluptatem caperent, ille potissimum iudex sit adhibitus, vt qui vtrunque fuisset expertus. Tiresias autem pro Ioue sententiam tulit, asserens multò plus de coitu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus est. Alij verò propterea excæcatum dicunt, quòd Palladem nudam in fonte conspexisset. Iupiter autem in solatium visus amissi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlysses apud Homerum libr. 10. Odyss. multáque ab ea futura edocetur. Author est Strabo libro nono Tiresiæ monumentum fuisse sub Tilphosso monte Bœotiæ, iuxta fontem eiusdem nominis, vbi profugus diem suum obiit, cùm iam senex gelidissimam Tilphossæ aquã hausisset, ibidémque Thebanos sepulto diuinos honores tribuisse.

Tiria, vrbs Leucosyrorum: Gentile, Tirieus. Stephanus.

Tiridates, Magus, de quo apud Suetonium in Nerone, & Plin. lib. 37. Erat & Romæ in septima regione via, quæ lata dicebatur, locus, ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor scribit.

Tirisum, Ptolemæo libro tertio, capite primo, quod iam Taros dicit, Daciæ vrbs: hodie Crosechana.

Tirizibani, vel Tiriza, vrbs Paphlagoniæ: Gentile, Tirizi. & apud Cteſiam Tirizibani. Stephanus.

Tirsæ, vrbs Mygdoniæ in Macedonia, à Tirsena ex vxoribus filij Mygdonis: Gentile,

Tirſæus. Stephanus.

Tiryns, itis, gene. maſc. fluuius Argiuus. At Tiryns, generis fœm. nomen patriæ Herculis in Peloponneſo, quæ proxima Argis, à Plinio Tirintha vocatur. Vnde & Hercules Tirynthius appellatus eſt, quanuis Thebanus quoque dicatur.

Tiryns, vrbs, Steph. dicta eſt à Tirynthe filia Halo, quæ Amphitryonis ſoror erat. Vocabatur autem prius Halieis, eò quòd multi Hermonei illic piſcantes habitarent.

Οἱ δ' ἄρ' Ὑρμῖνάν τ' ἔιχον πέρι θ' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

Gentile, Tirynthius, fœm. Περινθίας & Tirynthis. Steph.

Tiſamenes, filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.

Tiſandrus, vide Theſſander.

Tiſara, portus & oppidum Datinorum. Steph. in Attiſara.

Tiſaranthus, fluuius Scythiæ, ſecundus poſt Ordeſſum. Herod. lib. 4.

Tiſia, vrbs Italiæ: Gentile, Tyſiates. Steph.

Tiſias, Steſichorus poëta antè dictus, ſed à chorea id nominis ſortitus eſt.

Tiſiphone, vltricẽ cædis ſignificat. Eſt enim vna ex furiis, à cædibus plectendis dicta, cui curæ ſit mortis vltio.

Tiſis, vrbs Aegypti, quam condidit Tiſis: Ciuis, Tiſites. Steph.

Tiſobis, fluuius Britanniæ, teſte Ptolemæo libr. 2. cap. 3.

Tiſſa, Ptolemæo libro 3. cap. 4. Siciliæ vrbs, hodie Tiſſe. Stepha. parua regio Siciliæ: Gentile, Tiſſæus.

Tiſſamenus, filius Oreſtis, Mycenis regnauit.

Tiſſaphernes, rex Perſarum, Ageſilao bellũ indixit, anno mundi 3562.

Titacide, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioſcuris prodidit: inde Titaci des. Steph.

Titan, anis, ſiue Titanus, ni, Cæli & Veſtę filius, frater Saturni natu maior, ad quem quanuis paternæ hæreditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi iure ea ceſſit lege, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cœli imperium ad liberos ſuos rediret. Verùm cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, vt primùm Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clam eſſent educati, eáque via liberos ſuos auita ſucceſsione deiectos videret, vnà cum filiis ſuis (qui & ipſi Titanes dicebantur) bellum aduerſus fratrem ſuſcepit, cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnà cum matre & ſorore in hoſtium manus peruenerit, arctiſsimáque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis: quò factum eſt, vt poëtæ Titanem non raro pro ipſo accipiant Sole. Hinc Titanius, adiectiuum.

Titana, norũ, regiũcula Sicyoniæ: dicitur etiam ſingulariter: Gẽtile. Titanius. Nunc autem, inquit Steph. Teutanium vocatur.

Titanus, Plin. libr. 5. cap. 30. fluuius Aeolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

Titareſius, fluuius Theſſaliæ, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus eſt) ortum habens, decurrénſque verſus plagam. Tempe contingentem, in Peneum influit: ob quarũ tamen craſſitudinem illi non admiſcetur, ſed in modum olei ſuperfluit. Plinius Euroton vocat libro quarto, capite octauo. Lucanus Titareſum appellat, per quatuor ſyllabas libro ſexto.

Titaron, vrbs Theſſalię: Gentile, Titaronius. Stephanus.

Tithonus, Laomedõtis Troianorum regis filius qui cùm ob formæ præſtantiã ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus eſt, & curru eius in Aethiopiam aduectus: vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poëtæ, hunc ſummi muneris loco longiſsimam vitam ab Aurora petiiſſe: eáque impetrata, cùm ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore tandem in cicadam verſum fuiſſe.

Tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithoræa nympha (Pauſanias lib. 9.) vbi Zethus & Amphion ſepulti ſunt in cacumine Parnaſsi. Ciuis, Tithoræus. Steph.

Tithras, vicus in tribu Aegeide: inde Tithraſius, Steph.

Tithronium, vrbs Phocidis: Gẽtile, Tithroneus. Steph.

Titi Liui duo fuerunt, alter tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt: alter Patauinus, qui floruit ſub Auguſto & valde laudatus in hiſtoria, cum ſit in narrando miræ iucunditatis, clariſsimique candoris. ſcripſit vniuerſam hiſtor. Roman.

Titia curia, & Titienſis tribus, dicta à Tito Tatio. Feſtus.

Titianus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis: ſcripſit libros prouinciarum pulcherrimos: appellabatur Simia ſui temporis, quòd omnia prope imitaretur. Capitol.

Titij, ſacerdotes Apollinis, à Titiis auibus, quas in auguriis certis obſeruare ſolebant, ſic appellati, vt ait Varro 4. de ling. Lat.

Titius, Syriæ præfectus, anno mundi 3956.

Titoneus, nomen montis apud Dionyſium libr. 1. Gigantis: incola ſimiliter Titoneus. Stephanus.

Titornus, bubulcus fortitudinis mõſtroſæ, cum Milone Crotoniata de robore certauit, vicitque, cum pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire

reſilire, traheret. Aelian. vide Tritanus.
Titus, clariſsimus Roma. princeps, Veſpaſiani filius, frater Domitiani. Tranquil.
Titus, nomen viri, cognomento Iuſti. Act. 18.
Titus Aemilius Mamercus, cos. anno ab vrbe condita 3494.
T. Annius Fuſius, cos. anno mundi 3811.
T. Annius Ruffus, cos. ab vrbe cond. 626.
T. Antonius, Decemuir, ab vrbe cond. 304.
T. Apronianus, cos. ab vrbe cond. 869.
T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius XVI. Rom. imper. regnauit annis XXII. menſ. III. anno ſalutis 140.
T. Cæcilius Siculus, Trib. mil. anno ab vrbe condita 311.
T. Claudius Nero, conſul, ab vrbe con. 552.
T. Coruncanus, cos. ab vrbe cond. 473.
T. Didius Viuius, cos. ab vrbe cond. 656.
T. Ebutius Helua, cos. ab vrbe cond. 255.
T. Furnius, cos. ab vrbe cond. 737.
T. Geganius Macerinus, conſul, ab vrbe condita 322.
T. Genutius, Decemuir, ab vrbe cond. 303.
T. Herminius Aquilinus, conſul, ab vrbe condita 248.
T. Iunius, cos. ab vrbe condita 821.
T. Largius Flauius, cos. ab vrbe cond. 253.
T. Lucretius, cos. ab vrbe cond. 246.
T. Manlius Torquatus, Dictator, ab vrbe cond. 404. 407.
T. Menenius Lanatus, conſul, ab vrbe condita 277.
T. Minutius Augurinus, conſul, ab vrbe condita 449.
T. Numitius Priſcus, coſ. ab vrbe cond. 285.
T. Pinarius, magiſter equitum, ab vrbe condita 363.
T. Quintius Barbatus Interrex, ab vrbe condita 311.
T. Quintius Barbatus V. conſul ab vrbe condita 312.
T. Quintius Capitolinus, trib. mil. ab vrbe condita 351.
T. Quintius Cincinnatus Pœnus, conſul, ab vrbe cond. 328.
T. Quintius Cincinnatus Pœnus, trib. mil. ab vrbe cond. 330.
T. Quintius Criſpinus, conſul, ab vrbe condita 546.
T. Quintius Flaminius, conſul, ab vrbe condita 556.
T. Quintius Flaminius Appellas, cos. ab vrbe cond. 631.
T. Romuleius Decemuir, ab vrbe cond. 303.
T. Saturninus, conſul. ab vrbe cond. 950.
T. Sempronius Gracchus, conſul, ab vrbe cond. 577.
T. Sempronius Longus, conſul, ab vrbe condita 536.
T. Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab vrbe condita 332.
T. Statilius Taurus, cos. ab vrbe cond. 728.
T. Valerius, cos. ab vrbe cond. 424.
T. Virgilius Tricoſtus, conſul, ab vrbe condita 258.
T. Virginius Celimõtanus Tricoſtus, ab vr. 307.
T. Veturius Caluinus, cos. ab vrbe cond. 433.
T. Veturius Decemuir, ab vrbe cond. 303.
T. Veturius Geminius, cos. ab vrbe 260.
T. Vinidius Quadratus, Syriæ præſes, anno ſalutis 52.
Tityrus, nomen paſtoris apud Virgil. & Theocritum in bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretæ, vt ſcribit Zacharias ſcholiaſtes Theocriti.
Tityus, Iouis filius ex Elata, Orchomeni filia, quam cùm Iuppiter compreſsiſſet, grauidamque reddidiſſet, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viſcera eam occultauit. Inſtante verò legitimo partus tempore, Elata miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terra luci redditus eſſet, Terræ filius creditus eſt. Hic cùm poſtea adultus Iunonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet, vimque illi inferre conatus eſſet, Iouis fulmine ictus, aut (vt alij malunt) Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus: vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, ieciſque perpetuò cum Luna renaſcens, vulturi, aut (vt Hygino placet) ſerpenti exedendum præbere. Ouid. 4 Metamor.
Tityus itẽ Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tamen ſolutus & mollis in geſtu, vt ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Tityus nomen eſſet.

T L

Tlepolemus, Herculis & Aſtioches filius quam ex Ephyra vrbe Peloponneſi rapuerat, vt eſt author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporiſque proceritate inſignis Hic cùm adoleuiſſet, Lycimnium auunculum ſuum Marte progenitum, & patri ſuo chariſsimum iam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis nauibus, contractáque iuuenum manu, patriam reliquit, Rhodúmque tenuit, in qua trium vrbium regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium claſſe Græcis ſuppetias tulit: quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.
Tletes, populi Iberici, iuxta Tarteſsios. Steph.
Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices nymphæ filio. Gentile idem, vel Tlocus, vel Tloites, vel Troius. Eſt & alia Tlos, vrbs Sidiæ: poſſeſsiuum, Tloicus. Step. Prioris meminit Strab. lib. 14.

T M

Tmares & Tmarus, Vide Tomarus.
Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit, aureas trahens arenas. Ouidius 6. Metamorphoſeon, Antiquis

quis Timolus dicebatur per tres syllabas. Plin. lib. 5. cap. 29.

Tmous, filius Tremyli & Praxidices, in Lycia natus.

Tnyssus, vrbs Cariæ: Gentile, Tnysseus. Steph.

T O

Toardus, rex Anglis cessit, anno salutis 925.

Tob, nomen terræ, ad quam fugit Iephte. Iud. 11. Verisimile est esse in tribu Gad: fugere enim noluit ad alienigenas.

Tob adonias, nomen viri, 2. Par. 17.

Tobia, siue Tobias, nomen viri, 1. Esd. 2. Zach. 6.

Tobias, v. episcoporum Hierusalem, Zachariæ successor, anno salutis 104.

Tobius, Ptol. lib. 2. capite 3. Britanniæ insulę fluuius, ad cuius ostia est oppidum quod *Touue.* vulgò dicitur.

Togata Gallia Gallicè *La Gaule de dela les monts.* Vide suprà Gallia.

Toluntius est auguris nomen, qui pro Turno bellauit in Aeneam. Virg. lib. 12.

Expediúntque manus primúsque Toluntius Augur.

Tolentum, Italiæ oppidum in Piceno: à quo Tolentinates, populi dicti Plinio ca. 13. lib. 13.

Tolerium, vrbs Italiæ. Gentile, Tolerinus. Stephanus.

Toletum, Ptolemæo libro 2. capite 6. alio nomine Serezola dicta, Hispaniæ vrbs: vulgò *Toledo.*

Toliστobij, populi Galatiæ occidentalis, qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauere. Eratosthenes πολισοβολίδας nominat. Stephan. Vide Tholistobogi.

Tolophon, vrbs Locrorum Ozolorum Gentile Tolophonius. Stephanus ex Thucydidis libro tertio.

Tolosa Tectosagum, Narbonensis Galliæ vrbs nobilissima, à qua Tolosani, Tectosagi. Plin. libr. 3. cap. 4. dicti. Notum est adagium, Aurum habet Tolosanum. De cuius raptu quæstionem aliquando habitam Romæ scribit Marcus Cicilius de Natura Deorum 3. Gell. lib. 1. & Iustin. 12.

Tolumnius, Veientium rex, Romanorum legatos interfici iussit, ab vrbe cond. 317.

Tomarus, Strab. & Steph. mons Thesprotiorum Dodoneo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Tmarus dicitur per conciſionem Strab. lib. 7.

Tomeus, vrbs iuxta Odessum, Strab. lib. 7. Ciuis, Tomites. Steph. Vide Tomos.

Tomæus mons iuxta Coryphasium Pyli, similis σμίλῃ, id est, cultro lutorio. Steph.

Tomissa, regiuncula distinguens Cappadociam à Tauro. Gentile, Tomiseus & Tomiseus. Stephano.

Tomos, Strabo piciuitas in Ponto, Ouidij exilio nota: ab eo dicta, quòd illic Medea Absyrti fratris membra frustulatim cõciderit, vt patrem insequentem remoraretur. Ouid. 3. Tristium. Conditam apparet à Milesiis: quod & ipsum testatur idem Ouid. Trist. 1.

Tomyris, Massagetarum regina in Scythia, quæ potentissimo Persarum regi Cyro bello congressa est, ipsumque & vita & castris spoliauit ad vlciscendam filij mortem, quem ille prius à matre obuiam missum cum suis per insidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demisit, his verbis insultans: Filij mei sanguinem hausisti, & meum sitisti Cyre: at ego cruore te saturabo. Herod. Vide Suidam & Iustinum lib. 3.

Tonemphoæ populi, qui canem habẽt pro rege cuius motu augurantur.

Tongri, Gallię populi, Ptolem. lib. 2. cap. 9. vulgò *Brabantini.*

Tonius, nomen tibicinis apud Mantuan. in Bucolicis. His verbis,

Et cum multifori Tonius cui tibia buxo
Tandem post epulas & pocula multi colorent
Ventriculum sumpsit, buccásque inflare rubentes.
Incipiens oculos aperit, ciliísque leuatis
Multotiés. ue altis flatu à pulmonibus hausto
Vtrem implet, cubito vocem dat tibia presso
Nunc huc nunc illuc digito saliente vocauit
Pinguibus à mensis iuuenes ad compita cantu
Saltidico, dulcíque diem certamine clausit.

Tonos Concoleros, xxxvii. Assyriorum rex, Vide Sardanapalus.

Topazos, Plin. lib. 6. cap. 29. insula in mari Rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, splendoréque aureo refulgens, vt interdiu videri non possit. Stephano insula Indica, in qua eiusdem nominis gemma, colore recentis olei reperitur. Gentile, Topazius:

Toranius, mango quidam, vt author est Plinius libr. 7. cap. 12. Antonio iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Asia gentium, alterum trans Alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Postquam deinde sermone puerorum detecta fraude, à furente increpitus Antonio est, inter alia magnitudinem pretij conquerente (nam ducentis mercatus erat sestertiis) respondit versutus, ob idipsum se tanti vendidisse, quoniam non esset mira similitudo in illis eodem vtero editis: diuersarum quidem gentium natales tam concordi figura reperiri, super omnem esse taxationem: adeóque tempestiuam admirationem intulit, vt ille proscriptor animus, modò contumelia furens, non aliud in censu magis ex fortuna sua duceret.

Toretæ, populi Pontifici. Steph.

Tornacum, ciuitas Galliæ Belgicæ.

Toro, vide Octodurum.

Torone, Plin. libr. 4. cap. 10. Macedoniæ oppidum. Steph. vrbs est Thraciæ, à Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Est & alia Torone post Troiam condita. Ciuis, Toronæus: (al. per duplex rr.) Est item Torrhonna Sicilia. Vocatur & Sinus Toronæus, qui est à Canastræo ad Derrhin vsque. Steph.

Torquatus, cognomen Titi Manlij, à torque impositum, quem occiso ad Amenem Gallo detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius, cuius iussu cùm filius aduersus hostem, à quo prouocatus fuerat, pugnasset, eóque occiso equestria spolia victor ad patrem tulisset, subitò eum, quòd aduersus edictum suum, & rei militaris disciplinam feciſſet, virgis cæsum securi iussit percuti.

Torquatus Asprenas, consul anno ab vrbe condita 880.

Torrhebus, vrbs Lydiæ, à Torrhebo Atyis filio: Gentile, Torrhebius, fœmininum Torrhebis. In Torrhebide regione mons est Carius cum templo Cariy, qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans, Torrhebiam ab eo dictum, voce nympharum audita (quas Lydi Musas vocant) Musicam edoctus est, & Lydis tradidit canēdi modum vel carmina. Steph.

Torrona, Vide Torone.

Tortomion, vrbs inter Syriam & Armeniam: Gentile, Tortomius. Steph.

Tortosa hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati opposita. Vide in Arada.

Totilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, ceciditque, & omnia imperialia oppida cepit, anno ab vrbe cond. 1297.

Toxij & Toxiani populi Taurici, Steph. ex Herodiani lib. 7.

Toxon Hunnus, Hetruriam populatus. Volater. Ritius lib. 2.

T R

Trabala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabaleus. Stephanus.

Trabea, nomen poëtæ, cui inter Comicos octauus locus assignatur. Huius meminit Cicer. li. 4. Tuscul. & de Finib.

Trachalus, orator, Domitiani tēporib. sobrius, & satis apertus, & quem velle optima crederes, auditus tamen maior videbatur. Nam & vocis fælicitas & pronuntiatio, vel scenicis suffectura, & decora, omnia denique ei quæ sunt extra, superfuerunt. Quintil. lib. 10. cap. 1. qui sonum Trachali appellat.

Trachea, vocatus tota Isauria: item Cilicię extra Taurum pars vna Thrachea, id est aspera, alia campestris vocatur. Strab. li. 14. Hinc Tracheotes. Incipit à Coracesio.

Trachin, inis, Strab. oppidum in finibus Phtiotidis, ad Oetam montem & Thermopylarum angustias, à loci asperitate nomē habens, cùm alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicitur. Plin. lib. 4. cap. 8. In hac vrbe Ceyx regnauit, Alcyones maritus, quē Poëtæ idcirco Thrachinium cognominant.

Traconitis, pars Iudææ, quam ferunt inter montem Libani & lacum Tyberiadis sitam esse. Cuius Tetrarches fuit Philippus, iuxta euangelium Lucæ. Est & (vt Hieronymus inquit) trans Bostram Arabiæ ciuitatem in deserto, contra Australem plagam, quasi ad Damascum respiciens. Hanc gentem instituit Cis filius Aram Iosephus 1. Antiquitatum. Plinius libro 5. capite 18. qui eam Syriæ Palestinæ regionem scribit.

Tragæa, insula iuxta Cyclades. Est etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per ε scribit, & pluraliter, τραγαῖαι. Ciuis, Trageates. Steph. Strab. lib. 14.

Trahasæ, regio Epiri, à Tragaso quodā, in cuius gratiam Neptunus salis densationem fecit, Vnde sal Tragasæus. Hinc & campus Alsius (fortè Halsius) dictus est à sale. Steph.

Tragilos, vrbs Thraciæ iuxta Chersonesum Macedonicam. Ciuis, Tragileus. Steph.

Tragius Apollo, vide Tragæa.

Tragurium, insula in mari Adriatico, adiacens Dalmatiæ, in qua est ciuitas eiusdem nominis. Ptol. lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 21. quo loco marmor insulæ commendatur.

Traiana, Picenorum vrbs, Ptol. lib. 3. ca. 1. Hodie Potentia.

Traianopolis, vide Pompeiopolis.

Traianus, inter Cæsares optimus. Traianus Patricius, sub Iustiniano principe floruit. Scripsit temporum epitomen nobilem. Author Suidas.

Traianus, portus Tuscorum Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Trallia, pars Illyriæ. Dicūtur & Tralli & Tralles. Nominatur item Troalicida & Tralla. Steph.

Trallion, in Bithynia pertingit vsque ad Estacenum sinum: Gentile, Tralli. Steph.

Trallis, iuis, Asiæ vrbs inter Mæandrum & Gaystrum fluuios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominibus Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata.

Trallis oppidum in Carię regionis in Asia minore. Plin. lib 5. cap. 19.

Trampe, vrbs Ioniæ: Gentile, Trampæus.

Trampia, vrbs Epiri prope Bunimos. Ciuis, Trampyeus & Trampyetes. Steph.

Transamūdus, Vvandalorum rex, in Africa ecxx. Episcopos in Sardiniam exilio relegauit quibus Symmachus quotidiana subsidia ministrare non cessauit. Diac. in Anastas.

Transalpina Gallia, eadem quæ Comata, diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunensem.

Transyluania, vide Dacia.

Trapeza,

Trapeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Stephanus.

Trapezus, vrbs iuxta Euxinum Pontũ, Sinopensium colonia. Vocatur & Oezenis. Alia est in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope sinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Stephanus.

Traphe, vrbs iuxta Pontum, inde Trapheus. Stephanus.

Traprobane insula est, cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurum & argentum & marmor simile testitudinis: præterea margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. apud eos annona nunquam augetur, neque sunt fora neque lites. Herculem colunt. Populus regem eligit senecta clementiáque venerandum & liberos non habentem. Etsi postea gignat, abdicant, ne regnum fiat hæreditarium. Rectores ei dant xxx. nec nisi multorum sententia quisquam damnatur capite. Appellatio est ad populum. Rex si delinquit, morte mulctatur, nullo interueniẽte, sed auersantibus cunctis, & commercia etiam sermonis negantibus. Agros diligenter colunt: Pomis abundant: voluptas est in piscatu testudinũ maximè, quarũ superficie domos tegunt. Vita hominum centum annis modica. Vide suprà Taprobane.

Trasillo, Bauarorum rex, sese commendatum Pipino subdidit, anno sal. 756.

Trasimenus, lacus, Plin. lib. 2. cap. 84. Vide Thrasumenus.

Trochenij, populi iuxta Põtum, Sindis finitimi. Steph.

Trausi, populi quos Græci Agathyrsos nominant. Steph.

Trebatius, iurisc5sultus, Cicer. familiaris, vt per spicere licet ex familiaribus epistolis.

Trebellius, Bulgarorum rex, anno sal. 702.

Trebia, Galliæ Cisalpinæ fluuius, non procul à Placentia, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal L. Sempronium Consulem maxima clade profligauit, Lucan. lib. 2.

Trebia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars est Hispaniæ. Vnde Trebellicum vinum dicimus.

Trebonius, cum Bruto & Cassio tertius coniurauit cõtra Cęsarem: in Asia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissimè fuit. Cicer. in Philippicis.

Trebonius, pudicę sanctitatis miles, qui Lusium Marij ex sorore nepotem, castitati suæ fluprum & insidias molientem dedit morti: Plut. in Apophr.

Trebula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti sunt Trebulani: quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præstantissimi fiebant casei, qui à loco dicti sunt Trebulani. Martialis libro 14. Prope Trebulanos sunt & alij populi, nomine Trebiani. Plinius libro 3. cap. 5.

Trebiani, Vide Trebula.

Trecę, arum, vrbs nobilis, & potens in Campania Gallicana.

Trechus, Homer. Iliad. 5. vir Aetolus bellator egregius, à marte in bello interemptus.

Tremiles, Tide Praxidice & Tremile.

Tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis, à Tremilo, qui ex Praxidice nympha filios suscepit, Tmoum, Xanthum, Pinnaxum & Gragum. Hos Tremilleas Bellerophontes Lycios nominauit, Hecatæus Tremillas vocat. Stephan.

Tremilus, vide Tremile.

Tremithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithusij & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum, vel quòd tremuerit, cùm Venus in eo apparuisset: vel à terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant. Steph.

Trerus, regiuncula Thracię, & Treres, Thracię populi: Callimachus τρήρεας dixit, Theopompus Trares. Steph.

Treuiri, Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas, ad Mosellam fluuium, Leucis & Mediomatricibus finitimi, vetusti sanè, noménque retinentes, nec pristinæ cedentes famæ: apud quos insignis olim fuit cognoscendarum causarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiscus.

Triballi, Epiri populi, Dardanis oppositi & Mœsiæ gentibus. Plin. lib. 4. cap. 1. Stephano, populi Illyriæ. Aristophanes in Auibus Barbaros deos quosdam per iocum Marathanotriballos vocat.

Tribotes seu Triboci sunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullensibus, Basiliensibus, Lingonibus & Rheno: ferè omnes Germanica lingua vtentes. Ciuitas est episcopalis prouinciæ Moguntinæ: nunc Argentinenses Latinè dicti: quibus vulgaris sermonis cum veteri satis alludit vocabulum, Hi sunt in regione Alsatia (olim vt quibusdam placet) Heluetia, vulgò *Le pays à l'entour de Strasbourg*.

Trica, aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Thessaliæ, id nominis sortita à Tricca, Penei filia. Plinius verò libro tertio capite 10. Triccam & Apinam, oppida quondam fuisse Apuliæ scribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbij ludibriũ transierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam ostendere volumus, Tricas & Apinas nominamus, Vide APINA. Gentile, Tricæus.

Tricalon, vrbs Siceorum. Gentile, Tricalinus. Stephanus.

Tricara, castellũ Phliasiæ. Gentile, Tricaneus & Tricoloneus, ambo de eadem regione. Stephanus.

Tricca

Trica. Vide Trica.

Trichia, Ephesus olim dicta, Vide supra ex Stephano.

Trichonion, vrbs Aetoliæ, vnde Trichonieus, Trichonius, Trichonites. Steph.

Triclana, Diana, vide suprà statim postdictionem Ticinus.

Tricoloni, vrbs Arcadiæ, à Tricolono filio Lycaonis. Gentile. Tricoloneus. Stephanus. Vide Tricara.

Tricongius, cognomen Nouelli Mediolanensis, qui gestis honoribus à prætura ad consulatum vsque peruenerat. Hic enim, tribus congiis epotis, spectante miraculi gratia Tyberio principe, præclarum cognomen sibi vendicauit.

Tricorynthon, vicus in Aeantide tribu: inde Tricoryssius, Stephan. apud eundem in Tetrapoli Tricorython legitur, sine n post y.

Tridentum, vrbs ad Athesin sita, vulgò *Trienta*.

Trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, Trierites. Stepha. Item gens quædam dicta à Triero, Ombriarai & Thraces filio.

Trieterica, Bacchi sacra: quæ quia tertio quoque anno sumptuosiora quotidianis Orgiis agitabantur, Trieterica dicta sunt, Ouid. 9. Metam.

Trigarius, locus iuxta campum Martium. Plin. lib. vlt. cap. 13.

Trigemina porta Romæ dicebatur, per quam Trigemini fratres Horatij exierunt.

Trinacria, Sicilia, à triangulari figura dicta est Triquetra. Trinactia autem à tribus promontoriis, Pachyno scilicet, Lilybæo & Peloro. Græci enim ἄκρα iuga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid. 2. Fastor. Item Trinacrius, a, um: id est, Siculus.

Trinemeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trinēcia. Steph.

Trinessa, locus Phrygiæ: Gentile, Trinessæus. Stephanus.

Trinoantes, Britanniæ insulæ populi Orientales penes Iamesam æstuarium. Ptole. lib. 2. cap. 3. Trinobates Cæsar appellat.

Triocla, Siciliæ vrbs. Ptol. lib. 3. ca. 4. hodie vocatur Triechala.

Trioditis Hecate, quòd in triuiis colatur. Steph.

Triopas Thessalorum rex. Steph.

Triphonius Mercurius dictus est quasi τριπόντιος ἀπὸ τῆς πίστεως, quòd mercatores sese ad mores quarumcunque nationum accommodare norint. Cic. 3. de Natura deorum.

Triopiō, vrbs Cariæ, à Triopa vel Triope patre Eryschthonis. Dicitur etiam Triopia. Hinc Triopius & Triopicus. Triopitis. Steph.

Triopius Apollo dictus est à tripodibus æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopij: quos tamen è sacro victores auferre non poterant, sed ipsi deo relinquere cogebantur, vel Apollo dictus est Triopius quasi Τριόφθαλμος ab insigni prudentia: vel à Triopa Solis filio rege Thessalorum.

Triozenus, Thrax vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianum. Hom. Iliad. 2.

Triphylia, eadem quæ Elis. Dicuntur autem Triphyli, quòd & tribus numero tribubus collecti sunt, vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytij. Incola, Triphylius: fœmin. Triphylis. Steph.

Triphylius Iupiter dictus est, à Triphyliis populis vbi colebatur: habebátque templum in loco campestri positum, quod tum vetustate, tum ædificij magnificentia, tum natura loci habebatur mirabile. Paleph. lib. 1.

Tripodiscus, vel Tripodisci, vel Tripodisce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidū Trigeminum, quoniam Tyrij, Sidonij, & Aradij illud obtinuere. Hinc Tripolitana regio dicta est. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana scilicet, & Syriaca in Phœnice. Oppida Tripolis, Africanæ sunt, Abrotonum, Tophia & Leptis magna. Pompo. Locus ex numero Tripolis dicitur. Vide Plinium & Strabonem & Melam libro 1. in descriptione Phœniciæ. Tripolis in Phœnicia, inquit Stephanus, dicta est, quòd colonias trium vrbium, Aradi, Tyri & Sydonis contineat. Sunt & aliæ, Macedoniæ, Perrhæbiæ, Mesēniæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti, & Ceriæ, quæ nunc Neapolis. Steph.

Tripolisi, vel Tripolisi, populi Thesprotici. Stephanus.

Tripontium, Vmbriæ oppidum, sic dictum, quòd treis habet pontes.

Triptolemus, Eleusij (vt Hygino placet) aut (vt Pausanias mauult) Celei Eleusini regis filius, qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inuenisse. Eleusin (inquit Seruius) ciuitas est Atticæ prouinciæ, non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberalissimè hospitio susceptisset, illa pro remuneratione ostendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum, per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum currui impositum, qui alatis serpentibus trahebatur, per totum orbem misit, ad vsum frumentorum hominibus indicandum. Vide Ceres.

Triremis, Vide Trieres.

Trismegistus, qui etiam Mercurius, nepos maioris Mercurij, quem fabulantur fuisse filium Nili. Hunc tamen secundum asserunt occidisse Argum, Aegyptiúsque præfuisse, & leges literásque tradidisse: sed literarum characteres, animalium, arborúmque figuras habuisse. Hic condidit vrbem quam à se Hermopolim nominauit. Dictus est autem Trismegistus, quòd & philosophus maximus, & sacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Consueuerunt enim Aegyptij ex omni philosophorum

philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem vt philosophos sapientia, ita religione sacerdotes excelluit, ac mox in imperio administrando iustitia superiores omnes reges superauit. Hic primus à Physicis ad diuinorum speculationem erexit. Primus de maiestate Dei, de dæmonum ordine, animarúmque mutationibus sapientissimè disputauit. Scripsit multa volumina, quibus arcana mysteria & oracula panduntur, non enim vt philosophus solùm, sed vt propheta futura sæpe prædicit. Dio. Sic.

Trisplæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaiæ. Ciuis, Tritæeus. Stephanus

Tritanus, vt author est Varro in relatione prodigiosæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & transuersis neruis non modò crate pectoris, sed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduersarios leui tactu ac penè securis congressionib⁹ vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeij militè pari fortitudine natum, qui hostem se prouocantem ita spreuit, vt inermi dextra eum superauerit, & captum digito vno in castra imperatoris sui reportauerit. Plin. lib. 7. cap. 20. Vide Titornus.

Tritanico, Vide TRITONICE, quod magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, vrbs Troica, ab Arisbeis condita: Ciuis, Tritæeus. Est & alia inter Phocidem & Locras Ozoles. Tritteas verò per duplex t, in Achaia est. Steph. Vide Tritees.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto lib. 1. Vide Tritea.

Trition metallum, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. ca. 6. hodie Tafalla.

Tritogenia Pallas dicta est, quòd scientiarum sit inuentrix: τριτογένεια enim nomine significatur prudentia: potest & videri sic dicta quòd τριτόμηνις, id est, tertio mense nata sit, qui postea sacer fuit Athenienſibus: vel quòd è Iouis capite prosiluit: Trito enim Bœoti caput vocant: vel quod eadem cum luna credatur, quæ tertio post coitum die apparere incipit: vel, authore Suida, quòd τρίτη μετ' ἄρτεμιν, καὶ δεκάτη γεγένηται, quod tertio loco post Dianã & Apollinem nata sit. Palephat. libro secundo.

Triton, deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ nymphæ filius, quem poëtæ fingunt Neptuni tubicinem esse.

Triton, Aphricæ fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia est appellata, quòd circa hunc fluuium vel lacum primùm apparuerit. Virgil. 2. Aeneidos.

Tritonia, dicta est Minerua, quòd temporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit, vel Tritonia per syncopen pro Tritogenia quasi prudentissima, vnde Democritus dicebat eam Tritoniam vocatam, quòd tria hæc mortalibus largiretur: βουλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, καὶ πράττειν δικαίως. Paleph. lib. 2.

Tritonice, Ponti vrbs, eadem Tomos appellata, de qua antè diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius, Scripsit.

Trittea. Vide Tritea.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impositum quòd triuiis præesset, vnde & tres facies habere fingebatur. Ouid. 3. de Ponto Eleg. 2.

Protinus immitem Triuiæ ducuntur ad aram, Euincti geminas ad sua terga manus.

Virgil. 6. Aeneid.

Atque vna Phœbi Triuiæque sacerdos.

Triumphalis porta, Romæ dicta est, q. per eam triumphi agerẽtur, hoc est, triumphantes victores in vrbem deducerentur.

Trizi, populi iuxta Istrum, meridiem versus. Stephanus.

Troalicida, Vide Trallia.

Troas, Troadis, regio est Asiæ minoris, quam Ptolemæus minorem Phrygiam appellat, Hellesponto adiacens, Hanc Homerus ab Aesepo fluuio vsque ad Caici fluminis ostia produxit. Plinius autem cæteríque recentiores Lecto promontorio eam ab Aeolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingenti passibus à portu distans, Homeri & Virgilij carminibus nobilissimum.

Trocmi, vel Trocmeni populi Galatiæ.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui, vt testatur Homer. lib. Odyss. 14. aptus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atque Vlyssi persuasit, vt in Phœniciam, vbi ipsius domus & substantia erat, proficisceretur.

Trœzen, enis, oppidũ fuit Peloponnesi, ad sinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Thesei patria qui inde à poëtis Trœzenius appellatur. Ouid. 5. Metam.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Trœzenij, populi, fide societatis Atticæ illustres inquit Pomponius Mela, in Chersoneso siti, ad quos recto cursu ex Piræo commodissima nauigatio est. Eo igitur tempore, quo Xerxes cum tantis copiis in Græcia traiecit, cùm Themistoclis oraculum interpretantis sententia valuisset, vt terra relicta, mari se conederent, iuuentutem omnem Athenienses in triremes imposuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humanissimè suscipientibus Decreuerunt enim, vt hi publicè alerentur, duobus obolis in singulos distributis, puerísque facta potestas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his etudiendis, magisti merces persoluta est. Eius decreti author Nicagoras fuisse traditur. Hactenus in Themistoclis

vita

ſtoclis vita Plutarchus.

Trœzenus, vide Troizenus.

Trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ: Gentile, Trogillus. Eſt item Trogilia Micales, quæ Trogilon quoque vocatur. Steph.

Troglodytæ, populi Aethiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plinius & Hieronymus contra Iouinianum, Nomades, & Troglodytæ, & Scythæ, & Hunnorum noua veritas, ſemicrudis veſcuntur carnibus: & nullarum opum domini, (inquit Mela lib. 1.) ſtridenti magis quàm loquantur. Specus ſubeunt, aluntúrque ſerpentibus. Hactenus Pomponius Mela. Vide Eremb. 1.

Troi, Vide Tauriſci.

Troia, regio minoris Aſiæ, teſte Seruio, cuius caput fuit Ilium, Homeri Virgiliique carminibus notiſsimũ: ita dicta à Troë rege, Erichthonij filio, cùm antea à Teucro Teucria, & à Dardania diceretur. Non rarò tamen Troia Poëtis pro ipſo accipitur Ilio. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem.

Troia iacet certè, Danais inuiſa puellis.

Virgil. 3. Aeneid.

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Troius.

Troicus mons, & Troites fluuius, in Aegypto ſunt. Stepha. nimirum iuxta Troiam, Aegypti ciuitatem.

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox, cum Achille congredi non dubitauit: à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virg. 1. Aeneid.

Parte alia fugiens amiſsis Troilus armis,
Infœlix puer, atque impar congreſſus Achilli,
Fertur equis, currúque hæret reſupinus inani.

Troites, vide Troicus.

Troizenus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum.

Trophimus, Vir Epheſius. Act. 20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Step.

Trophonius vates fuit quiſpiam, ſpeluncam habitans, inquam qui deſcendebat perpetuo agelaſtus, & irriſibilis erat. Vnde prouerbium, In antro Trophonij vaticinatus es.

Trophonius Iuppiter dictus eſt, quòd redderet oracula in ſpecu Trophonio, de quo ſic Strabo: Lebadia quidem eſt vbi Trophonij Iouis conſtructum eſt oraculum, hiatu ſubterraneo deſcenſum habens: eò autem deſcendit ſuſcepturus vaticinium. Paleph. lib. 1.

Tropis, inſula quædam. Steph.

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonij filius, & pater Ili, Aſſaraci & Ganymedis, à quo Phrygia minor Troas appellata eſt. Virgil. 3. Georg.

Aſſaraci proles, demiſſæque ab Ioue gentis
Nomina, Tróſque parens, & Troiæ Cynthius author.

Quin & Troiani ab huius nomine Troës dicti ſunt. Virg. 1. Aeneid.

Egreſsi optata potiuntur Troës arena.

Troſſulum oppidum Tuſciæ circa, Volſcinios paſſuum nouem M. à quo Troſſuli dicti ſunt eius incolę. Troſſuli etiam dicebantur equites, quò Troſſulum, oppidum, vt ait Plin. lib. 33. ca. 2. ſine vllo adiumento peditum cepiſſent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cùm antea celeres à Celere Remi interfectore, poſtea Flexumines, à flectendis animis, quoniam iudices erant: ſiue à flectendis equis. Iunius, Quod ad equeſtrem ordinem pertinet, antea troſſulos vocabant, nunc equites vocant.

Troyphas, vii. Argiuorum rex regnauit annis XLVI. ante vrbem cond. 616.

Truentus, fluuius Picenorum, qui vulgò nunc *Fronte* vocatur. De quo Ptol. lib. 3. cap. 1.

Trutonia, Vide Locoritum.

Trychę, vrbs Eubœæ: Gentile, Trychęus. Apollonius Trychantem vocat, vnde Trychantius deriuari poteſt. Steph.

Triphæna, mulier, Rom. 16.

Tryphiodorus, Aegyptius poëta ſcripſit Marathoniaca. Excidium Ilij Odyſſæam, id eſt, poëma de erroribus & laboribus Vlyſsis Paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum. Author Suid.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copia orationis, de ortographia, & alia à Suida commemorata. Triphon, Originis auditor: ad quem nonnullæ eius extant epiſtolæ, in ſactis literis eruditiſsimus fuit, vt eius multa oſtendunt monumenta. De hoc ſcribit Hieronymus.

Tryphoſa, mulier. Rom. 16.

T V

Tubal-cain, Filius Lamech ex Sella vxore ſua. Geneſ. 4.

Tubantes Germaniæ populi, qui Phryſiæ partem mari Oceano, Rheno fluuio ac lacubus proximam ſaltibus & paludibus abundantem incoluerunt quam antea Manni populi habitarant: Tacitus.

Tubianei, Arabes, iidem Nabathæi. 2. Macha. 12.

Tuæſis, æſtuarium maris Britannici apud Ptol. lib. 2. cap. 3. vulgò *Tuede*, iuxta quod Beruicia, munitiſsimum oppidum regis Anglorum in finibus Scotiæ: vulgò *Berwyck*.

Tubero, Romanus, is notiſsimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario. Eſt itẽ Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ lib. 3. Plin. ca. 23. lib. 6. Tuberum appellat.

Tuberobis, fluuius Britanniæ, Ptol. libro 2. ca. 2. vulgò *Aedevy*.

Tuberum, Plin. libr. 6. cap. 23. flumen nauigabile, quod circa Parirę.

Tubiluſtria feſta quæ & Luſtria feſta dicta ſunt, feſta

festa erant apud Romanos quibus tubæ sacrorum in atrio Saturio expiabantur die 23. Martij: Varro & Festus.

Tucca, L. Varus & Plocius, viri doctissimi, amici Virgilij, hæredésque ex parte testamenti relicti, iussu Augusti carmina Aeneidos emendauerunt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucris, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hispaniæ vrbs, vulgò *Trudela*.

Tudæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. vrbs Hispaniæ: hodie *Tyde* in Gallicia.

Tudertum, ti, & Tuders, dertis, Steph. vrbs Tyrrheniæ, oppidum in ducatu Spoletano. Silius libro 4.

Et grandiuicolam celso de colle Tudertem.

Gentile, Tudertinus. Vide Turde.

Tuditanus, nomen proprium viri, quòd caput malleo simile haberet.

Tugini, populi in Heluetiis, quorum meminit Strab. lib. 4. & 7. vbi de Cimbris. Eorum oppidum Tugium est, quòd vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno situ, à Septentrione planitie pratorum ampla, ab Occidente piscoso lacu, à Meridie supra laci longitudinem Alpium prospectum, ab Oriente verò partim pascuo, partim syluoso colle conspicuum. Hi se Tigurinis, Lacernatibus, Vrienſibus, Suicensibus & Subsyluanis perpetuo fœdere iunxerunt, anno ab orbe redempto 1352. & in ciuitate Heluetiorum septimum locum tenent.

Tulcis, modicus amnis Hispaniæ ad Tarraconẽ vt scribit Pomp. libr. 2.

Tulga, Gothorum rex, regnauit annis 11. anno salutis 638.

Tuliphurdum, Ptol. lib. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Gotingee*.

Tuli surgium, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniç: hodie Brunsugia, vulgò *Brunsuig*.

Tullia, filia Serulj, sexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupsit, quia postea, vt regno potiretur solus, socerum suum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum æstuasse, adeò vt cum intellexisset patrem interfectum, vehiculo se properè ferri iusserit, quò interfectori gratularetur. Quum autem inter eundem comperto cadauere, equi & auriga constitissent, erubescerentque mortuum conculcare: mulier nefaria currum super faciem mortui patris duci iussit. Vnde Ouid. in Ibin,

Infamémque locum sceleris quæ nomine fecit,

Presit & inductis membra paterna rotis.

Tullingi erant populi finitimi Heluetiis inter Celtas non longè ab Allobrogibus: &, vt quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi oppidi, nunc inter Heluetios siti: quod forsan tunc ex illorum pagorum numero non erant, in Constantiensi diœcesi habitantes, sed ab Allobrogibus satis remoti. Quidam autem interpretantur Turegum quasi Duregum id est duorum regum: & Tulingos credunt tunc Lotaringos esse dictos, nomine composito ex Lotario eorum rege Carlomani stirpe. Vulgò *Le pays à l'entour de Toul en Lorraine*.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis, qui M. Tullius Cicero Arpina est.

Tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptole. lib. 2. cap. 9. Vulgò *Tulle, Toll*.

Tullus Hostilius, tertius, Romanorum rex, ne ipso quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, pacisque artibus sub Numa assuetum, ad belli studia reuocauit. Virg. 6. Aeneid.

-cui deinde subibit.

Otia qui rumpet patriæ, residésque mouebit.

Tullus in arma viros, & iam desueta triumphis Agmina, &c.

Tuneres, Sarracenorum rex, anno sal. 1144.

Tunetum, siue Tunitium, tumulus erat editior, vnde Scipio spectauit Carchedonios ad Romanam classem exurendum proficiscentes.

Nostra tempestate regis Libyci ciuitas Metropolis est, in qua veluti ampliore & magnificentione loco consueuit habitare, & Tunisæus rex appellatur. Hanc Eutropius libro 4. continuis sedecim diebus arsisse perhibet, ac L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio consulibus, in Aphrica iussu Senatus reparatam, quæ nunc manet, annis viginti duobus euolutis, postquam à Scipione fuerat euersa. Abest Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè passuum. A Tuneto Tunetæi dicti sunt, quos Sidonius Tunisæos appellat.

Tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum & Mosam inter Eburones numerantur. Oppidum est nomen retinens, olim ciuitas episcopalis. Huius sedes postea fuit ad Leodiensem vrbem translata, vsque ad cuius mœnia, vt plærique volunt, Oceanus prorendebatur, cuius rei quædam illic vetusta adhuc monumenta videntur.

Turarius, vicus Romæ. Asconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario est, suo Basilica sectentibus.

Turbo, onis, proprium nomẽ gladiatoris. Horatius lib. 2. Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

Turcæ, teste Pomponio libr. 2. populi sunt Scythici iuxta Thyssagetas & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate nostra latissimè imperitant: Turci vulgò dicti, ignauia quidem nostra magni, sed post Macedonas & Romanos sine dubio potentissimi Hermolao

molao. Vide in ditione Thuſſagetæ.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Ptolem. lib. 3. cap. 1. Tudea, Silio: Tudertum hodie vide ſuprà.

Turditania regio Iberiæ circa Bætin fluuium, quæ etiam Bætica: Incolæ, Turditani & Turduli. Artemidorus Turtytaniam vocat, & incolas Turtos & Turtytanos. Steph.

Turduli, Stephan. & Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania dicta ſit. Strab. lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 1. Abana autem (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorum, Turdulorúmque eſt. Strab. lib. 3. Tudetanos cum Ptol. lib. 2. cap. 44. nominat. Vide Turditania.

Turia, nomen proprium fluuij, ſecundũ aliquos generis maſculini ſecundum Priſcianum: & Auguſtinum, generis neutri. vide in dictione Duria & Turulis.

Turiaſſo, Ptol. libro 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Tyriaſſona*.

Turmeda ciuitas Siriæ, quæ alias Amphipolis. Steph.

Turnus, nomen ducis, qui ab Aenea occiſus eſt, vt videre licet in 12. Virg. Aeneid.

Turones, Lugdunẽſes Galliæ populi ad fluuium Ligerim autore Plin. lib. 4. cap. 18. *Tourengois*.

Turpio Ambiuius, actor comœdiarum Terentij temporibus.

Turris Biſſonis, ciuitas Sardiniæ, Ptol. li. 3. Sardos hodie: Turris Lybiſonis Plinio.

Tuitij, vide Turditania.

Turtytania, vide Turditania.

Turulis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolemæo libr. 2. cap. 6. *Turia* vulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium. Pomponius Duriam corruptè nominat. Vide Turia & Durias.

Turruptiana, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Tuitana hodie, *Tuy* vulgò.

Tuſcania, oppidum Tuſciæ prope Tarquinios: à quo Tuſcanenſes.

Tuſcia, Italiæ regio celebris, vulgò Tuſcana dicta, atque olim à ſacrificiis appellata. Græci enim θύειν ſacrificare dicunt. Vel à Thure, quo maximè in ſacrificiis vtimur. Vel à Tuſculo, Herculis filio: quod veteres Grammatici probant. Tyrrhenia dicta à Tyrrhene Atys filio, qui è Mœonia diſcedens, in Italiam venit, & eam partem occupauit, quæ ad mare inferum ſita eſt, quod & Tyrrhenũ dicitur. à Liguribus Romaniſque finibus contingitur, iugis inacceſsis & difficilibus referta. Eius fines Macra & Tiberis amnes, centum & ſeptuaginta quatuor millia inter ſe diſtantes. In ea, ſcientia faciendorum ſacrorum ita floruit vt Romani, qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios ſenatuſconſulto ſingulis Tuſciæ populis percipiendæ ſacrorum diſciplinæ gratia tradederent. Longior eſt ea prouincia, quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam ſi ab Aquilonari in Auſtralem perambulemus, arctis finibus contenta eſt. Ab Occidente, quæ Liguriæ proxima eſt, habet Piſas, Senas, Lucam & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem: In meridionali verò litore, Piſaurum, Aretium & Aſiſium. Et Tiberis Romanus inde labitur, ex Appennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuſcanam vocat. vide Thuſcia cum aſpiratione, & Thyreni.

Tuſculum, Straboni, Latij oppidum, XII. ab vrbe lapide arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Vlyſsis & Circes filij. Hinc Tuſculus, a, um, Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia, Laërte quondam regnata nepoti.

Tuſculum, vulgò *Fraſcata*.

Tuſculani, Frederici, Aenobarbi imperatoris quondam coniuncti copiis, Romanos inſigni clade affecere, vt poſtea reſipiſcere non eſſet. Romani itaque iniuriæ memores, poſt aliquot annos tanta in eos ira perciti ſunt, vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volaterranus lib. 6.

Tuſculus, vide Tuſcia.

Tuſcus, vicus Romæ, in quo habitauerunt Tuſci, qui Porſena ab obſidione recedente remanſerunt. De quo Horatius in Sermonibus.

Ac Tuſci turba impia vici.

Tuſſyli, vide Catizi.

Tutanus, deus, qui homines tueri putabatur. Varro, Tutanum deum Romæ omnes qui laborant inuocant.

Tutilina, dea. Varro, Tuam fidem Tutilina inuoco, quæ adeſſe mortalibus ſoles. Hanc Auguſtinus li. 4. Ciuitat. præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, vt tutò ſeruarentur.

Tutunus, id eſt, Priapus, Vide ſuprà Mutunus.

T Y

Tyana, Cappadociæ ciuitas, ad radices Tauri montis, patria Appollonij, ſiue ille Magus, ſiue Philoſophus fuit: cuius vitam fabuloſiſsimo volumine exequitur Philoſtratus. Hinc Tyaneus, a, um, & quandoque Tyanæus, per quinque ſyllabas. Ouidius. 8. Metamorphoſeos.

oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis, Tyberius, Tyberinus, & ſiqua alia ſunt id genus, rectius i noſtro ſcribuntur, cum præſertim etiam apud Græcos, per iota ſcribantur. Quapropter eorum ſignificationem vide ſupra ſuis locis.

Tybur, ſiue Tyburtum, vulgò *Tiuoli*, vrbs

sextum decimum lapidem distans ab vrbe Roma, quam Cato, Solinus, & alij quidam à Catyllo Arcade, classis Euandri profecto condi tam scribunt: quod etiam sensit Seruius. Tybur autem Virgilio dicitur superbum 7. Aeneidos: id est nobile, inquit Seruius. Plin. verò Tyburis ipsius originem antiquiorem esse docet, quam vrbis Romæ, & extare adhuc tempore suo memoriam, silices tres etiam Tyburto eius vrbis conditore, veriliores: apud quas inauguratus traditur fuisse Tyburtus, dū vrbem esset conditurus. Sextus Græcus historicus scribit, Catyllus Amphiarai filius fuit. Hic post prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum, iussu dei, cum omni suorum cœtu & sacris missis tres liberos in Italia procreauit, Tiburtum, Coracem, & Catylum, qui expulsis ex oppido haud longe ab vrbe Roma posito, veteribus Sicanis, à nomine Tyburti maximi filij oppidum vocauerunt. Priscianus tamen cum i Latino scribit. Cicero de Oratore, Et villam in Tiburte habens, Ouid.

Et iam Telegoni, iam mœnia Tyburis vdi
Strabant agricolæ quæ posuere manus.

Tybitis, inquit Steph. Italiæ vrbs mediterranea, quæ ab initio Græca fuit, distans ab vrbe stadiis centum & quadraginta septem. In ea Tyburtinum templum est. Vocabatur olim Polystephanos.

Tyburnus, filius fuit Amphiarai augurij peritus, à quo Tyburtes populi originem traxerunt, Plin. lib. 16.

Tyburs, burtis, generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis, & hoc, te, quod est ex Tybure. Stephanus, Suetonius. Inchoauit autem aquæ ductum in regione Tyburti. Horatius.

Picenis cedunt pomis Tyburtia succo.

Tyburtinus, a, um, quod est ex Tyburto, &c.

Tyche, es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Hesiod. in Theogon.

Εὐδώρην, Τύχην τε, καὶ Ἀμφιτρῖτ' ἀκυρόην τε.

Fuit item Tyche, vna ex quatuor Syracusanæ vrbis partibus, nobili Fortunæ templo denominata: cuius meminit Cicer. 6. Verr.

Tychicus, vir Asiaticus. Act. 20. Coloss. 4.

Tychius, celeberrimi fabri nomē apud Hom. 7. Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouid. 3. Fastor.

Nec quisquam inuita faciet bene vincula planta.
Pallade, sit Tychio doctior ille licet.

Tyderta, Vide Tadertum.

Tydeus, filius Oenei regis Calydoniæ & Eribœæ, vel, vt aliis placet, Althææ: qui quum fratrem suum Menalippum insciis occidisset, ad Adrastum regem perfugit, cuius filiam Deiphilen coniugem duxit. Posteà Polynice, qui alteram Adrasti filiam, Argiam nomine, vxorem habebat, legatus ad Eteoclem, regem Thebarum missus est, vt pacis memor, fratri regnum redderet. Ad quem cùm venisset, regiámque esset ingressus, Eteocles negauit se regno cessurum esse. Quo responso Tydeus vehementer commotus est, ita vt non sit veritus & hostis, & solus, Thebanos omnes quotquot tum forte cum Eteocle essent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animosè prouocauit, vt ita omnes (sic illi Pallas propitia erat) strenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accensi, reuersuro insidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, qua Tydeus transiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobus ducibus, Mæone Aemonis, & Lycophonte Autophoni filio: quos Tydeus in se impetum facientes trucidauit, vni tantùm parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuntium ad Eteoclem remisit. Profectus deinde vnà cum Polynice & Adrasto, reliquisque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, post multas res præclarissimè gestas, à Menalippo quodam Thebano lætaliter vulneratus occubuit. Vide hæc latius in Statij Thebaide.

Tydides, dę, patronymicum masc. à Tydeo deductum, quo Poëtæ vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virg. 1. Aeneid.

- O Danaum fortissime gentis
Tydide.

Horat. 1. Carm. Ode sexta,

Quis Martem tunica tectum adamantina
Dignè scripserit, aut puluere Troico
Nigrum Merionem, aut ope Palladis
Tydidem superis parem?

Tyenis, mons Colchorum, à Tyenide fluuio: Gentile, Tyenites, Steph.

Tygeni, quin potius Iceni, populi Angliæ, quorum Rex Prasutagus Neronem imperatorem hæredem instituit: Tacitus.

Tygranes, Armeniæ rex, anno salu. 59.

Tyrtius, mons Italiæ. Lycophr. ἄκραι δὲ πρῶτον Δυσκάλους τυλάσιον. Steph.

Tymbrium, vide Tembrium.

Tyris, vrbs Thraciæ prope Hemum: Gentile: Tyrites. Steph.

Tyros, insula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta. Steph.

Tymagoras Athenienſis, qui Darium Regem Persarum, ad quem legatus missus fuerat adulando more Persarum, adorauit. Quod vbi resciuerunt Athenienses, eundem supplicio capitis punierunt.

Tymenæon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitant, Tymenæi. Steph.

Tymena, vicus Lyciæ, sic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba madente redit, quem postea secuti, fontem in quodam frutetō repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderunt.

derunt: Gentile, Tymeneus (per ſimplex n, quod magis placet) vt videtur innuere Stephanus: non enim exprimit, dictum eſſe locum, παρὰ τὸν πάγον τὸν ὑδατος μηνίσαντα.

Tymes, eris, vrbs Libyæ. Gētile, Tymeſius. Ste.

Tymniſſus, vrbs Cariæ, ἀπὸ τυμνεσσοῦ βάβδου. Xanthij enim virgam Tymniam vocant: Gentile, Tymniſſeus. Steph.

Tymnus, vrbs Cariæ. Ciuis, Tymnius. Steph.

Tymolus, poëticè, pro Tmolus. Steph.

Tymphe, mons Theſprotiæ, & Tymphæa, vrbs: Gentile, Tymphæus: fœm. Tymphæis. Poſſeſſiuum Tymphaicus.

Tymphæi, Aetoliæ Theſprotiæque populi, vbi & Pyrrhæbi ſunt, à quibus Tympheticum ac Tymphaicum gypſum. Eſt & mons Tympheton, ſiue Tymphæ, oppidum quoque Tymphæa. Vide Plin. libro quarto, capite 2. Strabo lib. 7. Propinqui Macedoniæ & Theſſaliæ ſunt ad montem Pœum & Pindum, Aethices & Penei fontes: de quibus & Tymphæi & Theſſali, Pindi accolæ certant.

Tyndarus, rex fuit Oebaliæ, & maritus Lædæ: quæ eodem tempore duo peperit ouа, è quorū altero, quod ex Ioue conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena: ex altero quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytemneſtra. Ex his priores duo immortales fuerunt, poſteriores mortales. Mortuo tamen Caſtore Pollux à Ioue impetrauit, vt ſibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alterníſque cum illo vitam morte commutare. Cui fabulæ occaſionem ſubminiſtrauit ſiderum illorum natura: quæ talis eſt, vt vno oriente, alterum occidat. Ambo autem à Poëtis dicuntur Tyndaridæ, non quòd vterque è Tyndaro fuerit natus: ſed κατάχρησιν, quemadmodum Herculem iidem appellāt Amphitryoniadem. Sic etiam Helenam Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui ſi mortali patre nata fuiſſet, tot ſecula viuere non potuiſſet.

Conſtat enim fratres eius cum Argonautis nauigaſſe: Argonautarum autem filij cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filij bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos, ſeu Tyndareus, per quatuor ſyllabas. Ouid. in Epiſtola Hermiones,

Me tibi Tyndareus, vita grauis author & annis,
Tradidit.

Tynes, eris, vrbs Siciliæ: Gentile, Tyneſæus. Stephanus.

Tyneus, xxx. Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 2180.

Typæon, mons Elidis. Steph.

Typanex, vrbs Triphyliæ: Gentile, Typaneates. Steph.

Typhoeus, per tres ſyllabas, cu diphthongum in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Hic cùm in ingentem corporis molem adoleuiſſet, eò vecordię prouectus eſt, vt Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſulam detruſus, vt placet Homer. in Catalogo. Virgil. 9. Aeneid.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, dirúmque cubile
Inarime Iouis imperiis impoſita Typhœa.

Lucan. lib. 4.

Conditur Inarimes æterna mole Typhœus.

Ouid. tamen lib. 5. Metam. & Strab. lib. 13. Pindarum ſecuti, in Sicilia ſub Aetna monte ſepultum volunt. Hinc Typhoeus, a, um. Virg. 1. Aeneid.

Nate patris ſummi, qui tela Typhoea temnis.

Typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Tiphoëus dicitur. Seneca in Hercule furente, Non tamē ſerum Typhonē, neglecto Ioue, irata tellus edidit, quondam parens. Huius autem nominis prior ſyllaba producitur, cùm in Typhoëus prima corripiatur. Ouid. 2. Faſtor.

Terribilem quondā fugiens Typhona Dione.

Fuit & alter Typhon, teſte Diodoro, Oſiridis Aegyptiorum regis frater, qui illo interfecto, & in partes quinque & viginti diſcerpto, regnum occupare eſt conatus. Tandem tamen ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas.

Typhonicus, vnus è ventis ſubitis ac repentinis nomine τυφών. Act. 27.

Typhreſtus, vrbs Trachinis, à cinere Herculis nominata, vel à Typhreſto filio Sperchij. Gentile, Typhreſtius. Eſt & Typhreſtus in maſculino genere, montis nomen. In Etymologico legimus Typhreſtum vrbem eſſe in finibus Menalis, à rege Typhreſto.

Tyras, ræ, ſiue (vt apud Plinium legitur) Tyra fluuius Sarmatiæ Europæ, inter Iſtrum & Borysthenem in mare Euxinum illabens, vt eſt videre apud Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Partheniúſque rapax, & voluens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracinæ, vrbs Siciliæ parua, Alexander Tyracinon vocauit: Gentile, Tyracinæus.

Tyrambæ, Sarmatiæ in Aſia vrbs, authore Ptolemæo lib. 5. cap. 9. hodie Trapano.

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſæi nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeij docebat Romæ. Ductus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: priùs dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis veſtiaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam

factus adeò est, vt supra tria millia librorum possideret. Decessit senex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia discipulus prioris, à quo nomen sibi vsurpauit, quum prius Diocles vocaretur. Captiuus & ipse Romam ductus, à quodam Diamante Cæsaris liberto emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eáque liber factus, ludum Romæ aperuit, scripsit libros LXVII. Vtriusque author Suidas.

Tyrannus, sophista fuit, qui scripsit de diuisione orationis lib. 10. Author Suid.

Tyras est fluuius Sarmatiæ in Europa. Ptolem. libro tertio. Stephan. vrbs & fluuius in Euxino Ponto.

Tyrediza, aliàs Tyrodiza, vrbs Thraciæ post Serium: Gentile, Tyrodizenus, cùm potius Tyrodizæus dicendum esset.

Tyres, fluuius est Scythiæ, post Istrum secundus, teste Herod. lib. 4.

Tyresii, Alphonsi soror, anno sal. 964.

Tyridates, rex Armeniæ, magus temporibus Neronis, vt est author Plinius libr. 33. Vide Tiridates.

Tyrimas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII, anno mundi 258.

Tyrinthia, Ciuitas Argis vicina, in qua nutritus est Hercules, qui inde Tyrinthius dictus est. Virg. lib. 7. Aeneid. vt notat Seruius,

-postquam Laurentia victor,
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas,

Tyritacite, vrbs Ponti: Gentile, Tyritacitæus, vel Tyritacenus. Steph.

Tyrmenij, populi Scythici, peritissimi nauigandi. Significat autem hoc vocabulum, fugitiui, Stephanus.

Tyrmidæ, vicus in tribu Oeneide, Tribulis, Tyrmies. Steph.

Tyro (vt inquit Iustinus libro 18.) fuit nomen proprium patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus est.

Tyro, virguncula fuit Thessala, Salmonei filia, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit. Propert. lib. 7.

Vobiscum est Ioppe, vobiscum candida Tyro, &c.

Tyros, quondam insula, & olim Sarra nuncupata, vt ait Gellius: vnde Sarranum ostrum dicitur: & ostrum Tyrium, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri, dicti à palma, cuius regio plena erat: palma enim Phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulsi, in maritimã Syriæ se contulere, condita vrbe Sidonem à pisce appellarunt, eam Syrij vocabãt Sarrã. Lingua Syra, piscis Sear dicitur. Postea cõdidere Tyrum in ipso mari, propter merces. Plin. lib. 5. cap. 19. sic scribit: Tyros (inquit) quõdam insula prælto mari LXX. passibus diuisa, nunc verò Alexandri oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura constat.

Hactenus Plinius. De obsidione eius, vtque continẽti adiuncta est, nemo vberius Diodoro libr. 17. scribit. Lege Curtium libr. 4. Tyros. Steph. insula Phœniciæ, à Tyro Phœnicis filio. Est & Laconiæ Tyros, & insula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tylon vocat per l. Est item vrbs Indiæ & Pisidiæ. Arrianus Anatha (Anatha potius per u, vt suprà) Gentile, Tyrius. Possessiuum, Tyriacus. Vocabatur etiam Palætyrus, vnde Palætyrius. Steph.

Tyrius, a, um, quod est è Tyro insula. Virg.

Vrbs antiqua fuit (Tyrij tenuere coloni)

Et ponitur pro purpureo, Tibullus,

Quid Tyrio recubare toro?

Tyriæ vestes, purpura Tyria infectæ. Ouid.

-Tyrios laudabis amictus.

Est & vrbs mœnibus insignis in Peloponneso, vt author est Homerus.

Tyrrheni, populi sunt Italiæ, inter Macram & Tyberim fluuios incolentes, quos Latini Hetruscos appellant, & Luscos. Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atyos filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex posteritate Herculis & Omphales vnus, cùm sterilitate ac fame populum suum emittere cogeretur, è duobus filiis, sorte iacta, Lydum quidem regni successorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas sedes emisit: qui cùm post longos errores in inferi maris ora sedes fixisset, totum eum tractum de se Tyrrheniam, & mare ipsum Tyrrhenum appellauit. Virg. lib. 7.

Primus init bellum Tyrrhenis asper ab oris
Contemptor diuûm Mezentius, &c.

Tyrrhenum mare, Steph. idem est cum mari infero: ita dictum, quòd Tyrrheniam, hoc est, Tusciam alluat: vnde & Tuscum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui se in hoc mare præcipitauerunt. Nanque hoc habet fabula, Dormientem littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abstulisse Tyrrhenos: qui cùm esset experrectus in naui quò duceretur, interrogauit. Respondêrunt illi, Quò vellet. Liber ait, Ad Naxum insulam sibi sacratam. Sed cùm aliò vela deflecterent, iratum numen tigres sibi sacratas oculis eorum obiecit: quo errore se illi in fluctus dedere præcipites, statimque in delphines sunt transformati, vt fabulatur Ouid. 3. Metamor. & post eum Seruius in illud Virg. 1. Aeneid.

Gẽs inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor.

Tyrrheus, Latini regis armentarius, cuius ceruus mansuetus ab Ascanij comitibus occisus, primam belli causam præbuit inter Troianos

& Latinos. Hinc Tyrrhides patronymicum, masc. Virg. 7. Aeneid.

Ceruus erat forma præstanti & cornibus ingens.

Tyrrhidæ pueri, quem matris ab vbere raptũ
Nutribant, Tyrrheúsque pater, cui regia parét
Armenta, & latè custodia credita campi.

Tyrtæus poëta Græcus, cuius sæpe meminit Plato in libris legum: O diuine poëta Tyrtæe (inquit) sapiẽs, certè ac bonus nobis esse videris, quia excellentibus eos extulisti laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tyrus, vrbs totius Phœnices olim celeberrima, vnà ex iis, quæ Tripolim efficiunt, olim insula, sed Alexandri operibus continenti coniuncta. Tyrus (inquit Plin. lib. 5. cap. 19.) quondam insula, prælato mari septingentis passibus diuisa: nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim portu clara, vrbibus genitis Lepti, Vtica, & illa Romani imperij æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis.

Nunc omnis eius nobilitas conchylio & purpura constat. Olim Sarra fuit nuncupata, vt ait Gell. lib. 14. cap. 6. vnde Sarranum ostrum pro pupura Tyria dicimus.

Tyttigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abstulerat, venditabat, eóque quæstu diues factus est. Zenodorus apud Erasmum in Chiliad.

V A

Acca, fluuius est Lusitaniæ in Hispania, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 21.

Vacei, Hispaniæ citerioris populi Plinius libro quarto ca. 20.

Vacorium, vrbs Norici apud Ptolemæum libro secundo cap. 14. hodie Vilacum.

Vacchoris, rex Aegypti fuit, qui relictis omnibus regiis opibus parcè ac duriter in posterum voluit viuere. Volater.

Vacosus, dux Artaxerxis, templũ Hierosolymitanum violauit, vlciscens mortem Iesu, quem Ioannes frater interemerat. Iosephus libro 11. cap. 7.

Vacuna, rusticorum dea, quæ præesse vacantibus & otiosis putabatur: cui cùm agricolæ à laboribus ruris vacarent, vt post perceptos fructus requiescerent, per hyemen vota soluebant & sacrificabant. Ouid. lib. 6. Fastorum,

Nam quoque cùm fiunt antiquæ sacra Vacunæ,
Ante Vacunales stántque sedéntque focos.

Hæc in agro Reatino insignia habebat nemora quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12.

Vada locus inter Colonienſem & Traiectẽsem vrbes, vltra Noueſium Rheno fluuio & cis eum adiacentem in Ducatu Cliuenſi ſitus: Tacitus.

Vadimon Iani cognomen apud Hetruſcos.

Vademarius, Alemannorum rex, fines Gallorum vastauit. Ammian. lib. 14.

Vadimonis, lacus est in quo fluctuant insulæ, de quo Plin. multa commemorat. Cæcilius quadam epistola sic scribit. Exegerat socer meus, vt Amerina sua prædia inspicerem. hæc peram bulanti mihi ostenditur subiacens lacus nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbiensi feruet, scatétque sulphureis aquis.

Vagao, nomen viri, Iudith. 14.

Vageni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin. li. 3. cap. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones, & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni, Ligures. Silius,

Tũ pernix Ligur, & sparsi per saxa Vageni.

Vagitanus deus, Vide Vaticanus.

Vaicra, liber Leuitici, sic vocatus ab Hebræis, quia sic incipit.

Vaiedabber, liber Numerorum, quia sic incipit.

Valasca, Bohemorum regina fuit, quæ, facta cũ cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum mouit, interfectísque viris, fœminas omnes asseruit in libertatem, ita vt instar Amazonum multos annos imperarint sine viris. Volaterranus in Geographia.

Valdo, vir quidam pius, qui vniuersum patrimonium pauperibus erogauit, dictitãs inter Christianos omnia communia esse debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunẽses Valdenses sunt appellati.

Valentia, Hispaniæ citerioris vrbs, tribus millibus passuum à mari remota, vt author est Plinius. libro 3. capite 3. Ptolem. libro 2. cap. 10. & Mela libro 2. Est & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin. libr. 3. cap. 4. Hodie *Valence*. De Annibualentia, quasi Annibalis Valentia, vide in Hipponio.

Valentinianus, XLIIII. Rom. imperator regnauit annos VII. anno sal. 388.

Valentinianus cum Theodosio. XLVIII. Romanorum imperator, regnauit annis XXX. anno salutis 426.

Valentinus, XCVIII. Rom. Episcopus. Di. XL. anno salutis 827.

Valentinus, hæreticus, Christum in substantia corporis nostri non fuisse asseruit, anno salutis 142.

Valeria, nomen proprium Messalorum sororis quæ amisso Seruio viro, cùm rogaretur, cur alteri non nuberet: ait, Sibi semper maritum Seruium viuere.

Valeria, Ptol. li. 3. capite 3. oppidum Hispaniæ, à

qua Valerienſes populi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Valeria regio in vltima Germania verſus orientem quæ hodie Stiria vocatur, vt placet Aeneæ Syluio.

Valerij, prius Valeſij, teſte Quintil. appellati, ſicut Fuſij, deinde Furij.

Valerius, L. Valeſij filius, qui primùm de Veienti bus, deinde de Sabinis, poſtremò de vtríſque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogauerat, & domum in Velia rutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni adfectati venit: quo cognito apud popu'um queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent. Quapropter emiſit qui domũ ſuam diruerent: ſecures etiam faſcibus dempſit, eáſque in populi concione ſummiſit: legem de prouocatione à magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus.

Author Cæcilius de viris illuſtribus. Hic quadriga primus in triumpho vectus eſt ſine vlla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funúſque curauit, funebrémque orationem de ipſius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo conſuetudo manarit, vt qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarch.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſul vnà cum Poſthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem fœliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratia aperiebantur, cùm cætera intus procederent. Valerius Coruinus Tribunus militum, ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, aduerſus Gallum prouocatorem ſolus proceſsit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit, & inter pugnandum ora, oculóſque Galli reuerberauit, & hoſte victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quam ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſsitate magna compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſsit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit de Samnitibus eum triumphaſſe ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlij morte exulantes compreſsiſſe. Virit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum.

Lege Liuium libro 7. Decad. 1. Valerius Potitus, poſt Decemuiralem inuidiam, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit, vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque conſul, poſt Decemuiros. cùm Volſcos Aequóſque ad Algidum magna laude debellaſſet, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio Trib. pleb. primus ſine authoritate Senatus triumphauit cum collega ſuo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus eſt, quòd nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo conceſſum eſt, vt ſcribit Plutarch. Valerius Leuinus, conſul, cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum poſtea conſul contra Agrigentum miſſus, ac ſuperato Hannone duce Carthaginenſium, oppidum in poteſtatem recepit, Senatum ſecuri percuſsit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum geſsit, teſte Liuio libro 7. decad. 2. belli Punici. Valerius Flaccus, M. Catonis familiariſsimus, eundem ex agro Tuſculano ad Remp. adduxit, pariter & inſtruxit, vt ait Plutarch Conſul cum eodem Catone circa Mediolanum vt Liuius teſtatur, cũ Gallis & Inſubribus & Boiis collatis ſignis pugnauit, vbi decem millia hoſtium ſunt cæſa. Cauſam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam ſuum Catonem obtinuit quorum vide apud Liuium elegantes vtriúſque orationes lib. 4. de bello Macedonico. Valerius Soranus, poëta, quem Cicero in libris de Orat. doctiſsimum togatorũ appellat: Plutar verò virum philoſophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuiſſe. Valerius Antias ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatur, vt à Liuio. Valerius Procillus militauit ſub Cæſare, in Galliam miſſus legatus ad Ariouiſtum, vt eſt in Comment. Cæſar. Valerius Maximus hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tyberiũ Cæſarem. Militauit ſub Sex. Pompeio, vt ipſe de ſe teſtatur, vbi de inſtitutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus, poëta, ſcripſit Argonautica. Quintil. eum ſua ætate fuiſſe teſtatur, his verbis: Multũ (inquit) in Valerio Placco nuper amiſimus. Valerius Martialis, epigrammatum ſcriptor.

Valerius Aurelianus, xxx iii. Romanorum imperator, regnauit annis v. menſ. vi. anno ſalutis 272.

Valerius Maximus Baſilius, conſ. ab vrbe condita 219.

Valerius Torpilianus Trachala, conſul, ab vrbe condita 820.

Valeſius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & poſtea vſus inualuit, vt in familia cognomen tranſierit: quo cognomine regia Francorum celſido nunc inſignitur.

Vallonia, putabatur dea, quæ vallibus præerat.

Vandali, ſuc, vt Plin. lib. 4. cap. 14. & Strabonis lib. 7. placet. Vindelici, populi ſunt Germaniæ, qui, vt ait Volaterranus, paucis antè annis, quàm Gothi Romam caperent, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam, traiecto Pyrenco, penetrantes loca circa Bæticam, quæ Vandali poſtea dicta eſt, occupauerunt.

Vandalis, regio Europæ Septentrionalis, à Vandalo fluuio, qui regionem interfluit. A qua populi Vandali immanes & ferocisimi.

Vanda

Vandalus, Argiuorum rex, apud Tuyſcones regnauit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtitur, denominata eſt, *die Vuenden*, è quibus nunc multæ maximæque gentes diuiſæ ſunt: Poloni, Bohemi, Sclauonij, Croatij, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequentes vtuntur.

Vangiones, populi ſunt Galliæ Belgicæ, Coloniæ Agrippinenſi finitimi: hodie Vormacienſes. Lucan. lib. 1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata braechiis Vangiones.

Meminit horum Cornel. Tacitus lib. 20. & Plinius lib. 4. cap. 17.

Vania, Nomen viri, 1. Eſd. 10.

Vannius, Sueuorum rex, à Iubillio Hermonduorum rege pellitur, ab vrbe cond. 9.

Vaphres, Aegyptiorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 3360.

Vapſi, Pater Nahabi principis tribus Nepthali, Num. 13.

Varanes, Perſarum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 289.

Varius, Poëta Tragicus fuit, Virgilij & Horatij familiaris, vnus ex iis, quibus Auguſtus Aeneidem cõmiſit emendandam, Horat. 1. Serm. Sat. 5.

Plotius & Varius Sinueſſæ, Virgiliúſque Occurrunt, &c.

Varmundus, Hieroſolymitanus patriarcha, anno ſalutis 1122.

Varro, Poëta Romanus, quem Fabius Quintil. inter peritiſsimos Satyræ ſcriptores enumerat. Eius verba libro decimo cap. 1. hæc ſunt, Alterum illud eſt & prius Satyræ genus, quod non ſola carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſsimus. Plurimos hic libros & doctiſsimos compoſuit, peritiſsimus linguæ latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarúmque: plus tamen ſcientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. A diuo Auguſtino etiam literatorum doctiſsimus appellatur. Eſt & alter Varro, cuius meminimus in dictione, Terentius.

Varus, Syriæ præſes, anno ſalutis 3.

Varus Pergæus, fuit quiſpiam qui verbis aſſentatorum corruptus, perſuaſit ſibi ſe omnium eſſe formoſiſsimum, arte quoque & robore in Palæſtra omnes excellere, imò ne muſas quidem cantare ſuauiùs.

Varus, Straboni, fluuius eſt Galliam Narbonenſem à Liguria dirimens. Varus Quintilius, Galliæ Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cuius auxilio Virgilius amiſſos recuperauit agros, cuius beneficij memor Poëta, ſexta illum Ecloga miris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanicano exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plùs ſatis confidit, & à belli cogitationes ad ius dicendũ ſe conuertit, repente ab Arminio circunuentus, cum tribus legionibus obtruncatur. Mortem eius deflet Horatius lib. 1. Carm.

Vaſcones, populi citerioris Hiſpaniæ, qua in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyreneum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, vt humana carne veſcerentur. Iuuenalis Satyra 15.

Vaſcones (fama eſt alimentis talibus vſi,
Produxere animas.

Vaſio, Narbonenſis Galliæ Vocontiorum oppidum, vt ſcribit Pomp. Mela lib. 2. deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Vaſſeni, primogenitum filiorum Samuelis, 1. Paralip. 6.

Vaſthi, vxor Aſſueri regis. Eſth. 1.

Vataſtica, inſula in fluuio Rheno finitimi Batauis & Phryſiis, quæ eſt Diœceſis Traiectenſis. Tacitus.

Vaticanus, collis eſt, non procul à Tiberi, ſupra molem Adriani, contermi nus Ianiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignẽs, ſed parum laudatum. Martian. lib. 6.

Quid te Tucca iuuent miſero miſcere Falerno
In Vaticanis condita muſta cadis?

Dictus Vaticanus ſiue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: ſiue à Vaticano deo montis huius præſide, penes quem eſſe putabantur humanæ vocis initia. Gell. lib. 16. cap. 17. Et agrum Vaticanum (inquit) & eiuſdem agri deum præſidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque inſtinctu eius dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed præter hanc cauſam Marcus Varro in libris rerum diuinarum aliam eſſe tradit iſtius nominis rationẽ. Nam ſicut Atius, inquit, deus appellatus, atáque ei ſtatuta eſt, quæ eſt in infima noua via, quòd eo in loco diuinitus vxor edita erat: ita Vaticanus deus nominatus, penes quem eſſent vocis humanæ initia: quoniam pueri, ſimulátque parti ſunt eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano ſyllaba eſt. Idcirco vagire dicitur, exprimente verbo ſonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatinius, cùm eſſet dignitati Cic. ſemper aduerſus, ita poſtea prævaluere amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo ſit defenſus. Autor Valerius. Hic cum eſſet impudentiſſimus, eleganter à Seneca deſcribitur. Vatinius (inquit) aſſiduo conuitio depudere didicerat.

Vatucca ſeu Ratuca inter Belgas caſtellũ quaſi in mediis Eburonum finibus, non longè à colle vno, ſyluis & tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Aurunculeius Romani hyemãtes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis interecpti ſunt. Id caſtellum proximum fuiſſe

Limburgenſibus, nec longè ab Aquiſgrani vrbe veriſimile eſt, forſan ab eo loco, vbi nunc eſt Caſtellum cui Valcatus mons nomen eſt: Cæſar in comment.

Vaunia, Italiæ ciuitas. Venetiæ propinqua. Ptol. authore lib. 3. cap. 1. vulgò *Lonino*.

V B

Vbij, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum. Colonię Agrippinenſi finitimi ponuntur. Plin. lib. 4. cap. 17.

Vbil, Nomen viri, 1. Par. 27.

V C

Vcalegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus eſſet, prælio abſtinuit, vt refert Homer. 13. Iliad. Virgil. 2. Aeneid.

-iam proximus ardet.
Vcalegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipſis ædibus poſuit.

Vcia, Ptol. libro ſecundo, capite 4. Plinio libro tertio, capite primo. Vria, Hiſpaniæ ciuitas. Vide Vrium.

V D

Vdenoë, vide Iſtus.

V E

Vebrich, Gothorum rex, anno ſal. 347.

Vectaris, Vincętæ comes, Sclauos, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filiam Lupi, in paternum reſtituere ducatum multis incommodis affectos, ſignauit, Blond.

Vectis, inſula Britanici maris, vt ſcribit Ptol. lib. 2. cap. 3. vel, vt alij, in occano ſeptentrionali verſus Thylen. *Vuyth* incolæ vocant, in qua ſunt oppida *Carborel* & *Neuport*.

Vectius Meſſius, Volſcorum rex, anno mundi 3535.

Vectones, populi Hiſpaniæ citerioris, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, teſte Plin. libr. 4. cap. 20. Lucan. lib. 4.

Vectonéſque leues.

Vedra, fluuius Britanniæ inſulæ. Ptol. lib. 2. cap. 3. *Vucre* vulgò.

Vegeti, Aſiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela. lib. 1.

Vegetius, Flauius Renatus, comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianum principem libros quinque. Epitomen videlicet inſtitutionum rei militaris de commentariis Catonis, Auguſti Traiani & Hadriani principum, ac Frontini. In primo, electionem docet iuniorum, ex quibus locis vel quales milites probandi ſunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus, veteris militiæ continet morem ad quem pedeſtris inſtitui poſſet exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terreſtri prælio ſunt neceſſaria exponit. Quartus, vniuerſas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualiſque belli præcepta ſubnectit. Ex Raphaelis Volaterrani libro 22.

Veibenus, rex Latinorum, ex familia Vetulonię, Thuſcis imperauit ante vrbem cond. 825.

Veientes, populi, bellum contrà Romanos ſuſcepérunt, victi pacem in c. annos impetrarunt, anno vrbis 34.

Veij, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus poſt decennalem obſidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta ſitus opportunitas, vt Romani exuſta deformatáque à Gallis vrbe, Veios potiſſimum delegerint, à quo Romani imperij ſedem transferrent: à quo incœpto grauiſſimis Camilli concionibus ægrè ſunt reuocati. Huius incolæ dicti ſunt Veientes, Fabiorum clade notiſſimi. Hinc Veientanus, a, um, poſſeſſiuum: vt vinum Veientanum. Horatius 2. Serm. Satyra tertia,

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, vappámque profeſtis.

Veiouis, apud Romanos inter ſiniſtra ſeu noxia numina habebatur, quem nō auxiliis alicuius ſpe venerabantur, ſed ideò tantùm, ne quid ipſe noxæ inferret. Huius ſimulachum effingebatur ſpicula manu tenens, eáque minaeiter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline eſſe putarunt, qui ſpiculis, hoc eſt, radiis ſuis multa morborum genera immittit, Cicero 3. de Natura deorum. Quid Veioui facies? quid Vulcano?

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obtenſus, ſub quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in captiuis, Quaſi in Velabro Olearij. Horatius 1. Serm. Satyra tertia,

Cum ſcruris fartor, cum Velabro omne macellum
Mane domum veniant.

Hinc Velabrenſis, & hoc enſe. Martial. libr. 11. Epigrammatum,

Vel Velabrenſi maſſa recocta foco.

Inde Velabrenſis caſeus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Mart. lib. 13.

Non quencunque focum, nec fumum caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ille ſapit,

Velaulni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20.

Velia, Steph. Lucaniæ oppidum, in ſinu Peſtano conditum à Phocenſibus, antea Elea dicta, & incolæ ipſi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum

Velinus, a, um. Virgil. 6. Aeneid.

-portúſque require Velinos.

Veliates, populi Liguriæ Ciſalpini, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 5.

Velina, regio in vrbe, Palatino monti coniun-

cta,

cta, in qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorum penatum ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi pastores Palatini vellere lanam sint soliti. vnde Velinus lacus. Plin. lib. 53. cap. 2. Alij duplici l. scribunt.

Velitra, ciuitas Volscorum insignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt scribit Liuius libro septimo. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plinius libro tertio, capite quinto. Ex ea vrbe gentem Octauiam fuisse testatur Suetonius in Augusto. Eò coloni ab vrbe missi sunt, vt inquit Liuius libro secundo. Refert Dionysius libro septimo, pestilentiam adeò Velitras esse depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna superfuerit.

Vellaunij, populi inter Celtas, proximi, Heleuteris, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis. quorum imperio esse consueuerant. Ciuitas est episcopalis in prouincia Biuricensi nomen retinens: à multis tamen Sancti Flori ciuitas dicitur.

Vellaudunum, oppidum in Lotharingia, vulgò *Villeneufue.*

Vellaudunum, oppidum Senonum, inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, ac Gebano oppido Carnutum: nec longe ab Auarico & Nouiodùno oppidis Biturigum.

Vellina, vide Velina.

Vellocasses, Galliæ Lugdunensis populi. Plinio lib. 4. cap. 18. Lugdunensis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocasses, Galletos, Venetos Abrincatuos, Ossismios, flumen clarum Ligerim.

Velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venafrum, ciuitas Campaniæ,, abundans oleis. Mart. lib. 13.

Hoc tibi Campani sudabit bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode. 6.

-vitidique certat.

Bacca Venafro.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranus: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur absolutè. Iuuen. Satyr. 5.

Ipse Venafrano piscem perfundit.

Venantius Iunior, consul, ab vrbe cond. 219.

Venaria, insula est in mari Tusco, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 6.

Venceslaus, Bohemorum rex VI. anno sal. 1280.

Venceslaus, Vécesłai filius, VII. Bohemorum rex, apud Olomutium interemptus, anno salutis 1305.

Venceslaus, qui ab Hungaris Ladislaus, Vécesłai Bohemiæ regis filius, accepto diademate, in Bohemiam se recepit, regnauit annis 111. anno salutis 1302.

Veneria, vide Nabriassa.

Veneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria oppidum. Author Pomp. Mela lib. 2. Strabo Aphrodisium nominat, Veneris templum, Ptolemæus.

Venetiæ, ciuitas insignis in mari Adriatico, quæ anno à natali Christiano quinquagesimoquarto supra quadringentesimum cõdita fuit, quo anno Attyla rex Hunnorum Aquileiam euertit. Est & Venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempe in ea parte quę à Britonibus incolitur, de qua Cæsar in suis commentariis multa: est autem maritima, Gallicè *Vannes en Bretaigne.* Vide Veneti.

Veneti, populi sunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui Troia euersa, cum magna manu Venetũ, duce Antenore in intimum maris Adriatici sinum peruenerunt, pulsisque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebant, eas occupant terras: & vbi primùm egressi sunt, oppidum condiderunt, quod de nomine relictæ patriæ appellauerunt Troiam. Gens autem tota, aspiratione in u consonantem commutata, vno nomine Veneti appellati sunt. Lucan. lib. 4.

Sic Veneti stagnate Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima, & à Padi fluminis ostiis post Istriã vsque protensa. Insignes vrbes habet, Veronã, Vicentiam, Patauiũ, & Venetias, regionis totius caput, anno à partu Virginis 454. in insula condita, quo tempore Attyla Hunnorum rex, Aquileiam euertit.

Venila, dicta est Vnda, quæ fingitur, quòd sit vxor Neptuni: ex eo quòd ad litus veniat. Sicut Salacia, quòd in salum redeat. author August. lib. 7. de ciuit. Dei.

Venilia, nympha fuit, vxor Fauni, & soror Amatæ Latini regis coniugis, mater autem Turni. Virg. lib. 10.

Indignum est Italos Troiam circundare flammis.

Nascentem, & patria Turnum consistere terra,
Cui pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

Veniliam item antiqui, Neptuni cõiugem appellarunt, à veniendo, inquit Varro lib. 4. de ling. Lat. qua eandem & Salaciam appellauerunt, ad naturam nimirum maris respicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in salum abeunt.

Venonius, historicus, cuius meminit Cicero libro primo de Legibus: Nam (inquit) post Annales pontificum maximorum, quibus nihil potest esse nudius, si aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi semper in ore est Catonem, aut ad Pisonem, aut Fannium, aut ad Venonium venias: quanquam ex his alius alio plus habet vitium, tamen quid tam exile, quàm isti omnes? Hactenus Cicero. Huius historiam se non habere dolet idem Cicer. ad Atticum.

Venulus, vnus fuit ex Latinorum proceribus, qui

qui in Magnam Græciam legatus missus, vt Diomedem in belli societatem asciscceret, re infecta rediit.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarũ, pulchritudinis, deliciarum, voluptatúmque omnium habita est dea: ita dicta à veniendo, quòd ad omnes res veniat, vt author est Cicero libro secundo, de natura deorum. Hanc Poëtæ ex spuma maris, & Cæli testiculis natam fabulantur, à Saturno excisis, & in mare proiectis: vnde & ἀπὸ τῦ ἀφροῦ, hoc est, à maris spuma Aphroditem appellarunt. Ausonius,

Orta salo, susceptа solo, patre edita Cælo,
Aeneadum genitrix hic habito alma Venus.

Est item Venus, vna errantium stellarum, inter solis & Mercurij spheras sita, quæ φωσφόρος Græce, Lucifer Latinè dicitur, cùm antegraditur Solem: cùm autẽ, subsequitur, Hesperus, Vesper, & Vesperugo. Venerum quatuor meminit Cicero libro tertio, de Natura deorum, cuius verba sunt: Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrum videmus. Altera spuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diana, quæ nupsit Vulcano, sed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria, Cyróque concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse proditum est. Hæc ille.

Venusia, siæ, Ptolemæo, oppidum Appulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatij Poëtæ, qui ab eo dictus est Venusinus, Meminit huius oppidi Plin. libro 3. cap. 1.

Veragri, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos inter Sedunos Antuates & Allobrogas, montesque sancti Bernardi & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput gentis est vicus, vbi Abbatia quæ Sanctus Mauricius dicitur, diœcesis Sedunensis: Per hos ad montes illos quos Cæsar summas Alpes nominat ex Gallia in Italiam venientibus est aditus. Vulgò *Le pays à l'entour sainct Maurice.*

Veramundus, Hispanorum rex, regnauit annis 11. anno salutis 779.

Verbanus, lacus est Cisalpinæ Galliæ, Ticinum ex Alpibus defluentem accipiens, & eundem in Padum transmittens. Hodie lacum maiorem appellant.

Verbigenus, pagus Heluetiorum inter Celtas: Cæsar in Com. vulgò *Orbe au pays de Vaud.*

Vercellæ, Hieronymo, Ligurũ ciuitas, haud procul à radicibus Alpium sita, olim potens, nunc raro est habitatore semiruta.

Vercellæ, vrbs Italiæ Transpadanæ, in regione vndecima, Taurinis vicina, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 17.

Veremundus, Ordonij filius, regnauit annis VII. anno salutis 957.

Vergiliæ, septem sunt stellæ, inter os Tauri & Arietis caudam sitæ, teste Hygino libro 2. de Signis cælestibus: ita dictæ, quòd circa æquinoctium Vernum matutino oriantur. Propert. libro 1.

Et sit iners tardis nauita Virgiliis.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latiùs docuimus suo loco.

Vergilius Maro, Latinorum poëtarum præstantissimus, cuius vitam non minus docte quàm copiosè scribit Petrus Crinitus lib. 3. de poëtis Latinis. Alias Virgilius. Vide infrà.

Verginius Ruffus, consul, ab vrbe cond. 849.

Vero, fluuius Celtiberiæ, è quo populi Verones dicti sunt, circa eum habitantes.

Verocasses, populi sunt inter Belgas Morinis Neruiisque finitimi, proximi Ambianis & Attrebatensibus. Hi hodie Casletẽses dicti, in comitatu Flandriæ & Francorum regno, Morinensique diœcesi siti, instar pagi sunt.

Veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plinius libro 4. capite 17. Vulgò *Vermandois.*

Verona, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brenona primò, deinde mutatis literis Verona dicta est, vt Iustin. lib. 20. refert. Hi enim, quum nouas sedes quærere ob intestinas discordias, & assiduas dissentiones cogerentur, in Italiam venere: expulsisque inde cultoribus, Mediolanũ, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam & Veronam condiderunt, ad Athesim fluuium amœnissimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, longè à fossa Clodia Pado miscetur. Ex hac vrbe ortus est Catullus poëta, & (vt quidam existimant) Plinius, naturalis historiæ scriptor. Ouidius,

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ nascerentur.

Verres, is, & Verri, nomen proprium viri Romani, contra quem Cicero orationes habuit, quæ Verrinæ appellantur.

C. Verres, perfunctus quæstura & prætura vrbana, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nupta, successit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinosè, auaréque versatus: decedens, tandem succedente Metello, repetũdarum reus à Siculis postulatus est. Qui M. Tullium ad accusandum descendere compulerunt, iampridem ipsis necessitate copulatum, quum Quæstor in Sicilia fuisset. Author Asconius Pædianus.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno salutis 449.

Vertobrigæ, oppidum est Hispaniæ Bæticæ, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 1.

Vertodunum, oppidum in Lotharingia vicinum Metensibus. Gallicè, *Verdun en Lorraine.*

Vertumnus deus habitus est in Latio, in omnes sese vertens formas, quemadmodum & de Proteo suo comminiscuntur Græci. Hic cùm Pomonam nympham adamaret, in anum sese conuertit, hortósque eius ingressus, multis ei rationibus persuadere conatus est, vt sibi coniugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, posita anus persona, in iuuenilem rediit formam, cuius pulchritudinem admirata nympha, vim iam inferenti deo non admodum se præbuit molestam. Qua de re vide Ouid. lib. 14. Metam. Acron in illud Horat. libr. 2. Serm. Saty. 7.

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctus Athenis
Viuere, Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis.

Vertumnum ait esse deum, humanarum cogitationum præsidem, ideóque multiformem fingi, & inconstantem, quemadmodum & illæ variæ sunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumno natos esse interpretatur, qui cogitationes suas regere non possunt. Tiberius Donatus Vertunum dicendum existimat, quemadmodum & Portunum: quem ideirco coli arbitratur, vt res institutæ, ad quem destinatæ sunt finem, perducantur. Sæpè enim malè cedit, quod vel optimè est institutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Aenea, necis ipsi conscisendæ fuit instrumentum. Nec desunt, qui inde Vertumnum dictum putant, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouidius lib. 6. Fastorum. Huius festa dicta sunt Vertumnalia, quæ mense Octobri celebrabantur.

Vertunalia, Vertuni festa, quæ fiebant mense Octobri.

Verunäli, populi sunt Italiæ, Tusculanis & Veliterranis vicini, vt scribit Plin. libr. 3. cap. 5. Vide Vrolanium.

Verus Pollio, consul, ab vrbe cond. 833.

Vescis, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 4. Hispaniç ciuitas: alio nomine Vesci & Flauentia, Plinio dicta lib. 3. cap. 1.

Vesœuus, qui & Vesuuius, mons est Campaniæ, Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis, præterquam in solo cacumine,, vbi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibúsque exesis, non indubitata veteris incendij indicia ostendente. Constat enim sæpius arsisse: nunquam tamen vehementius, quam imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latissimè populatus est, & Plinium, Naturalis historiæ scriptorem, qui cognoscendi cupiditate eò se contulerat, fumo flammisque enecauit: qua de re vide epistolam Plinij Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali historiæ hodie est præfixa. Montis huius meminit Virgilius 2. Georgic.

Talem diues arat Capua, & vicina Vesœuo
Ora iugo.

Item Martial. lib. 4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius vmbris.

Vesontio oppidum maximum Sequanorum natura loci munitum inter Celtas, nunc Comitatu Burgundiæ circunseptum. Ciuitas est Imperialis ac Metropolica nomen retinens mutata litera v in b, vt Romanis & Vasconibus pronuntiandi mos est. Situm habet qualem Cæsar in Commentariis descripsit, præterquam quòd nunc eam idem fluuius ex magna parte intersecat. In illa sunt loca vetusta qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campusque Mineruæ vulgò semper Latine dicta sunt. Multáque alia priscæ vetustatis monimenta consistunt. Gallicè *Besançon.*

Vesores, rex Aegyptiorum, Scythis bellum indixit, anno mundi 2731.

Vespasianus, Imp. Rom. De quo abundè Suetonius Tranquil.

Vesper, sydus, alio nomine Venus dicitur, & Lucifer. Plinius libr. 2. cap. 8. Præueniens quippe (inquit) & ante matutinum exoriens, Lucifer nomen accipit, vt sol alter, diem maturans, contra ab occasu refulgens, nuncupatur Vesper, vt prorogans lucem, vicémque Lunæ reddens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Vespero
Surgente decedunt amores.

Vide VENVS.

Vesperies, Hispaniæ citerioris oppidũ, vt scribit Plin. lib. 4. cap. 20.

Vesta, Saturni filia ex Ope: quanquam à poëtis non rarò pro terra sumitur, siue quòd omnibus rebus terra vestiatur, siue quòd vi sua stet. Ouid. lib. 6. Fast.

Stat vi terra suo: vi stando Vesta vocatur.

Nec desunt, qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomen hoc deductum velint, aspiratione in v. consonantem mutata: vt Venetus, pro Henetus: Velia, pro Helia. Cui sententiç subscripsit & Cicero lib. 1. de Nat. deo. Vestę (inquit) nomen sumptum est à Græcis. Ea est enim, quæ ab illis ἑστία dicitur, visque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne. Ouid.

Nec tu aliud Vestam, quam viuam intellige flammam.

Natáque de flamma corpora nulla vides. (tit.
Iure igitur virgo est, quæ semina nulla remit.

Veteres autem duas esse Vestas affirmabant: vnam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouidius loco iam citato,

Ex Ope Iunonem memorant, Cereremque creatas.

Semine Saturni: tertia Vesta fuit.

Confundunt tamen has poëtæ, alteram pro

altera

altera ponentes. Id tamen obseruandum est, cùm Vestam pro terra accipiunt, de matre Saturni id esse intelligendum. Quando verò virginem nominant, de filia eius esse intelligendum, quam ignem esse voluere. Hanc vnam ex diis penatibus esse volunt, quos Aeneas in Italiam aduexit. Virg. lib. 2. Aeneid.

Sic ait, & manibus vittas, Vestámque potentem.

Aeternúmque adytis effert penetralibus ignē.

Cui sententiæ non obscurè astipulatur & Liuius, cùm Vestæ sacra vetustissima esse asserit, & ab Albanis accepta, à Numa autem Pompilio primùm Romæ instituta, multísque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille sacerdotes ei sacrauit, stipendióque publico donauit, perpetuáque virginitate, aliísque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potissima cura erat, vt ignem perpetuum conseruarent, qui si fortè per negligentiam fuisset extinctus, nequaquam alio ex igni reparare fas erat, sed accensa per fomites ex sole flamma, purus & cælestis ignis eliciebatur. Porrò virgo Vestalis legebatur intra annum sextum suæ ætatis, & decimum: & triginta annos oportebat eam manere virginem. postea nubere licebat. Quòd si interim fortè stuprum commisisset, viua defodiebatur.

Vestia Oppia, mulier Atellana, Capuę habitans, quæ quondam quæstum corpore faciebat, vt est apud Liuium lib. 6. secundi belli Pun.

Vestini, populi Italiæ inter Mauricinos Sabinósque.

Vestini populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Apud eos olim fiebant casei laudatissimi. Martialis libro decimotertio.

Si sine carne voles ientacula sumere frugi,
Hæc tibi Vestino de grege massa venit.

Alij inter Mauricinos Sabinósque alij iuxta Marsos & Sabinos, hos populos esse dicunt.

Vestralpus, Alemannorum rex, anno sal. 358.

Vesulus, mons Liguriæ iuxta Alpes, inter cæteros clarissimus, ex cuius radicibus Padus erumpit, teste Plinio libr. 3. cap. 19. Virgilius 10. Aeneidos.

Ac velut ille canum morsu de montibus altis
Actus, aper, multos Vesulos quos pinifer annos
Defendit.

Vesuuius, qui & Veseuus, mons est Campaniæ, non procul à Nola, crebris incendiis; & Plinij morte nobilitatus. Martial. lib. 4.

Hic est Pampineis viridis Vesuuius vmbris.

Valerius Flaccus lib. 3. Argonaut. Vesbium vocat, aut certe Vesuium, per tres syllabas.

—magis vt mugitor auhelet
Vesuius.

Vide de hoc plura in dictione Veseuus.

Vetera Castra hybernorum Romanorum: locus est citra & prope Rhenum fluuium amplum habens vallum, cuius pars in collem leniter exurgens, pars equo aditur, vbi oppidum & obliqua in Rhenum moles, cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates in Traiectensem & Colonienſem. Cæsar in Comment.

Vetulonium, seu Vetulonia, locus in Hetruria. Silius,

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis

Vetulonium, Tuscorum vrbs, Ptole. lib. 3. cap. 1. hodie *Viterbo*.

V F

Vfens, fluuius est iuxta Terracenam per paludes Pontinas fluens, teste Plinio lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Aeneid.

-gelidúsque per imas
Quærit iter valles, atque in mare voluitur Vfens.

Vfens præterea Aequicolarum dux fuit, qui cùm Turno aduersus Aeneam suppetias ferret, à Gya Traiano est interfectus: de quo Virg. lib. 7. & 12. Aeneid.

V I

Via, Hispaniæ fluuius, Ptole. libr. 2. cap. 6. Cuius meminit & Pompon. lib. 3.

Viadrus fluuius.

Viana, vide Vienna.

Vibisci populi sunt, vulgò, *Le pays à l'entour de Bourdeaux.*

Vibius Virius, Capuæ deditionem elegantissima oratione dissuadet apud Liuium Decad. 3. lib. 6. Fuerat enim author Campaniæ defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi conscisit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem quoque facerent, persuasit. Vibium Virium, inquit Liuius, septem & viginti fermè Senatores domū secuti sunt, epulatique cum eo, & quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino, ab imminentis sensu mali, venenum omnes sumpserunt. Inde misso conuiuio, dextris inter se datis, vltimóque complexu, collachrymātes suum patriæque casum, alij, vt eodem rogo cremarentur, manserunt, alij domos digressi sunt. Impletæ cibis vinóque venæ minùs efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totam plerique eorum, & diei insequentis partem, cùm animam egissent, omnes tamē priùs quam aperirentur hostibus portæ, expirarūt. Hactenus Liuius, apud quem Vibij orationem legito lib. 6. Decad. 3.

Vibo, seu Vibon, oppidum in Brutiis, priùs à Locris ædificatum & Hippo vocatum, vt scribit Mela lib. 2.

Vicentia, Venetiæ oppidum. Plinio lib. 2. cap. 19. Vide Vincentia.

Victericus, Hispaniæ rex, regnauit annis VII. & ipse insidiis suorum periit. Riti.

Victor,

Victor, XIII. Romanorum episcopus, regnauit annis 1. Eusebius libro 5. capite vltimo, anno salutis 190.

Victoria, vrbs Hispaniæ, Ptolemæo Camarica.

Victorinus, propter stupra & adulteria interfectus est Agrippinæ: quo occiso Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

Vienensis Diaconus, Martyr, anno salutis 169.

Vienna, Austriæ metropolis, vrbs inclyta, & omnium vrbium, quas Danubius sustinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia clarissima: quam Vianam Plinius nominasse videtur capite 24. libro tertio vt placet Hermolao. Est & Vienna, Allobrogum illustris ciuitas in Gallia Narbonensi, cuius meminit Mela lib. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vigilius, LVII. Romanorum episcopus, regnauit annis XVII. mens. VI. anno salutis 537.

Vigisonus, lacus est in agro Patauino.

Viminalis collis, dictus est Romæ, quòd ibi viminum sylua fuit, vel à Ioue Vimineo, quòd ibi eius aræ sint.

Viminalis via, quæ ad Viminalem collem ducebat, eadem Numentia, à Numentano agro.

Vincentia, vrbs Venetiæ, patria Rhennij Palæmonis grammatici, à Gallis condita. Mantuanus,

Et Verona ferax frugum, Vincentia bello
Strenua, &c. aliàs Vicentia.

Vincentius, consul, ab vrbe 1154.

Vinceslaus, Romanorum imperator, XXXII. regnauit annis XXII. anno sal. 1379.

Vinceslaus, Bohemorum rex XII. à patre designatur. anno salutis 1366.

Vincomalus, consul, anno ab vrbe condita 1206.

Vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas gentes Plinio commemorantur lib. 3. cap. 20. Vide supra in dictione Vandali.

Vindelicia, regio Germaniæ, Rhetiam habens ab Occasu, Noricum ab Ortu: ab illa Lyco, ab hoc Aeno fluuio dirempta: à Septentrione Danubio terminata: à Meridie Alpibus supra Italiã extensis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,

Videre Rhæti bella sub Alpibus.
Drusum gerentem, & Vindelici.

Vindemiator, sydus quod tertio Nonas Martij apparet. Plinius libro 18. capite 31. Cæsari & Assyriæ stella, quæ Vindemiator appellatur.

Vindius, Edulius, Egdubeda, Ortospeda, Hispaniæ Tarraconensis insignes montes sunt apud Ptolemæum libro 2. capite 6. Vulgò, *montes Ocas de Asturias.*

Vindonissa, locus prope Maguntiam vrbem Cisrhenanam. Tacit.

Vintium, Nerusiorum in Alpibus litoreis vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *monte Visol, Vesulo monte.* Vide Vesulus.

Vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo libro 3. cap. 1. hodie Biuona Hippo. Plinio.

Virbius, idem qui Hippolytus Thesei & Hippolytæ Amazonis filius: qui cùm à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus esset, quòd ipsi stuprum inferre voluisset, patris iram veritus conscenso cutru fugam arripuit: cúmque iuxta maris litus peruenisset, incusso à Neptuno pauore, equi consternati, implicatum habenis Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miserata Diana, Aesculapij opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quasi bis virum. Ouid. 15. Metamorph.

Tum mihi, ne præsens augerem munera huius.
Inuidiam, densas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus, possémque impunè videri,
Addidit ætatem, nec cognoscenda reliquit
Ora mihi: Cretámque diu dubitauit habendam.
Traderet, an Delon: Delo, Cretáque relictis,
Hic posuit: nomenque simul, quod possit equorum.
Admonuisse, iubet deponeret quisque fuisti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius esto.

Virgi, Hispaniæ oppidum in sinu, quem Virgitanum vocant, situm. Author Pomponius lib. 2.

Virgilius, Mantuanus poëta celeberrimus, Marone, Maiáque natus, qui primum apud Latinos inter poëtas obtinet locum. Sed sunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium scribi debere autument. Hinc Vergilianus, adiectiuum, vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione Noni. Vide Vergilius.

Virginius, propriam filiam occidit, vt liberam seruaret, ab vrbe cond. 62.

Viriatus, Lusitanus, primùm in Hispania, è pastore venator, è venatore latro, mox iusti exercitus dux factus, vniuersam Lusitaniam occupauit. M. Ventidium prætorem fuso eius exercitu cepit. Pòst Cn. Plancius prætor nihilò feliciùs rem cum eo gessit: tantúmque terrorem hostis his intulit, vt aduersus eum consulari opus esset duce & exercitu. Denique à proditoribus, consilio Cepionis interemptus est, & ab exercitu multùm imploratus, tumulatúsque nobilissimè. Author

thor Liuius & Florus. Ab hoc Vitiaticum bellum dictum est.

Vitidomarus, Gallorum rex, ab vrbe condita 288.

Viritium, Ptol. li. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Griesnagen.*

Virius Gallus Aug. 11. consul, ab vrbe condita 1004.

Virodunum, oppidum Sequanorum. vulgò *Verdun sur Saone.*

Viruesta, Ptolemæo libro 2. capite 6. (In antiquo codice Virdubesca) Hispaniæ vrbs, vulgò *Briuiesca.*

Visigothi, populi, sub Halarico à Francis victi, anno salutis 511.

Visontium, Hispaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. vulgò *Viseum, Viseo.*

Vistula, vide Visula.

Visulla Sarmatiæ in Europa fluuius, Pomp. libro 3. Vistula item dicitur, Iustilla & Istula, vt notat Vadian.

Visurgis, Germaniæ fluuius est, vt scribit Pomponius Mela libr. 3. Vulgò *die Wuesser.* Vide Bisurgis.

Vitalianus, LXXIIII. pontifex, regnauit annis 14. mens. VI. anno salutis 661.

Vitalis, Anthiochiæ episcopus, anno salutis 332.

Vitalis, Michael, Venetorum dux, Vlricum Aquileiæ Patriarcham in bello, & nec. ex Foroiuliana Vngariáque nobilitate cepit, Foroiulienses tributarios fecit. Blond. anno salutis 1156.

Vitella, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus, gentile. Steph.

Vitemberga, vrbs Germaniæ vulgò dicta, Ptolemæo, Calegia.

Vitigis. Rom. imperator, Romam obsedit, obsidionem soluit, factis induciis III. mensium, regnauit an. V. anno sal. 539.

Vitiza, Hispanorum rex, Egipsæ filius, regnauit an. IX. anno salutis 692.

Virrubius Vaccus, Fundanorum dux, ab vrbe condita 425.

Vitunus, antiquis deus erat, q. credebatur vitam largiri, vt Sentinus sensum.

Viuianus, consul, ab vrbe condita 1216.

V L

Vlai, nomen fontis, vnde fluuius Vbaloritur iuxta Danielem 8.

Vlam, filius Sarez filij Machir, 1. Par. 7. Primogenitus Efec. 1. Par. 8.

Vladislaus, Bohemorum rex secundus, à Frideri co designatus: qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauasset operā, rubei leonis bifurcata cauda, insigni regio donatur, anno salutis 1161.

Vladislaus, Caizmiri, Poloniæ regis filius, Vngariæ & Bohemiæ rex, regnauit ann. XXX. secundus cum Maximiliano imperatore iecit, anno salutis 1496.

Vlius, Apollo dicebatur, quòd salubritatis esset author.

Vlpia, Traiana. Vide Zarmizegethusa.

Vlpianus, Iurisconsultus, Adriani imperatoris scriniorum magister, Tyrius fuit. Is vtitur authoritate Pomponij in libris Pandectarum, Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus est, vt notat Raphael Volat.

Vlubræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras, nulla alia re, quàm quòd in ipso educatus fuerit Augustus, memorabilis, vt annotauit Porphyrio in illud Horatij li. 1. Epist. quod petis,

-hic est,

Et Vlubris, animus si te non deficit æquus.

Vlysses, rex Itachæ & Dulichij insularum, filius Laertæ & Anticleæ: quanquam non desunt, qui ex Sisylpho conceptum velint, qui Anticleæ, cùm ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtulisse. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoseos illi obiicit, quòd Sisyphio sanguine esset genitus. Fingitur ab Homero vir multa præditus facundia, nec minore experientia, vafer consilio, egregius bello, laborum patientissimus. Vxorem habuit Penelopen Icarij filiam: ex qua Telemachum filium suscepit: eámque tántopere adamauit, vt reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiscentibus, ipse ipsaniam simulauerit, futurum sperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuersi generis animalibus, litus, proscindebat, & frugū loco salem serebat. Palamedem tamen virum prudentissimum latēre non potuit: qui vt technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in sulco obiecit: quod Vlysses conspicatus, ne filium læderet, aratrum subleuauit. Quo argumento facilè deprehensum est, non veram illam, sed simulatam esse insaniam. Pertractus itaque ad Troiam, strenuam vtilissimámque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & sagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui super Scæa porta Ilij seruabatur, clàm sustulit, Palladiúmque vnà cum Diomede ex Troia, cæsis custodibus, rapuit. Missus deinde explorator cum eodem Diomede, Rhesum Thraciæ regem occidit, equósque eius abduxit, priusquam Xanthi aquam degustassent. Erant autem hæc omnia in Troianorum fatis, sine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumenta

frumentationis causa, grauissimas inimicitias exercuit: eúmque tandem per calumniam circumuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiso Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatus est. Capta autem Troia, Orsilochum Idomenei Cretensis regis filium, obstantem ne legitima pars prædæ sibi decideretur, exorta rixa interemit. Denique Polixena ad Achillis tumulum iugulata, atque Astyanacte Hectoris filio è turri præcipitato: cùm nauim conscendisset tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempestate, primùm in Cicónum littus appulsus est. Atque inde rursus soluens, simili tempestate eiectus in Africam, ad Lotophagorum gentem peruenit. Vbi cum socij eorum gustassent, ægrè inde potuerunt reuelli. Inde rursus vela faciens, in Siciliam delatus est: vbi Polyphemi antrum cum duodecim sociis intrauit, ex quibus cùm Cyclops sex deuorasset, oculum ei eruit, præusto stipite, pellibúsque arietum inuolutus, cum superstitibus antrum euasit. Hinc in Aeoliam nauigans, ab Aeolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacæ proximus esset, socij thesaurum esse credentes, vtrem solue runt: quo facto restantibus ventis denuò in Aeoliam repulsus est: sed ab Aeolo abactus, deuenit ad Læstrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit: quæ cum exploratores eius in belluas mutasset, ipse sumpto à Mercurio pharmaco accessit impauidus, & stricto gladio eam coëgit, vt socios suos pristinæ formæ restitueret, quod cùm fecisset, eius postea consuetudine vsus per totum annum, suscepit ex ea Telegonum filium: Hesiodus verò Arium & Latinum ex Circe genuisse dicit. Aegrè deinde ab ea dimissus, ad Oceanum peruenit, vnde peractis sacris ad inferos descendit, ibique ex Anticlea matre, Alpenore, & Tiresia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem socium, qui nuper inebriatus de scalis deciderat, honorifica prosequitur sepultura. Post hæc ad insulam Sirenum delatus est, quarum cantus ne audirent, sociis aures cera obturauit: se autem ad malum alligari fecit, eáque ratione illarum insidias tutus euasit. Inde Scyllam transiens & Charybdim, non sine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaëtusa Solis filia cum duabus sororibus greges patris pascebat, à quibus vim omnem abstineri iussit. Sed ipso dormiente, socij fame coacti, suadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod scelus postea naufragio luerunt, adeò vt ex omnibus solus sit seruatus Vlysses: qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitatus tandem ad Ogygiam insulam appulsus, à Calypsone nympha susceptus est: septémque annis, eius consuetudine vsus, Nausithoum & Nausinoum filios, vt Hesiodo placet, ex ea genuit. Post hæc misertus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiam misso, imperat dæ vt Vlyssem missum faciat: Confecta itaque rate, Vlysses rursus mari se committit. Verùm cùm iam Phæacia in conspectu esset, subitò immissa à Neptuno tempestate, nauim fregit, actúmque de eo omnino fuisset, nisi eius misertæ Leucothoë, tabulam ei suppeditauisset, cui ille initens, incolumis in Phæacensium portum adnauit: ibidémque, quòd nudus esset, inter frondes sese occultauit. Verùm non multò pòst à Nausicaa filia Alcinoi repertus, vestes accepit. Deinde Palladis opera ad Aretem, eiusdem Alcinoi coniugem deductus, dona, nauem, & socios accepit, qui eum in Ithacam reduxerũt: vbi cùm dormientem cùm donis deposuissent, tandem excitatus à Pallade, ipsius monitu habitum mendici accepit, & hoc modo ad suos subulcos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, vbi post multas iniurias sibi à procis illatas, tandem ab Eurycleæ nutrice agnitus, arma ex composito cum filio & duobus subulcis, quibus se indicarat, aduersus procos sumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque sic Penelopen recepit. Porrò cùm ex oraculo didicisset, se à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe susceptus, patrem suum videre cupiens, Ithacam profectus est, vbi cùm incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum spina venenosa trigonis piscis transfixit.

Vlysbona, ciuitas in Hispania ab Vlysse condita. Sunt tamen qui præcipiant & Vlyxẽ, & Vlyxbonam scribi per x, sed tales Græcas literas ignorant. Aliàs Vlyssipona, Lusitaniæ metropolis, quam hodiæ *Lisbonam* vocant, regum Portugaliæ hodie regia est. Tradit vetustas ab Vlysse cõditam esse. Strabo Vlyssecam appellari scribit libro 3. Vide OLYSIPPO.

V M

Vmbri, Italiæ populi, Ptole. lib. 3. cap. 1. hodie ducatus Spoletanus.

Vmbria, regio Italiæ inter Apenninum & mare Adriaticum sita: ita dicta ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, hoc est, ab imbre, propterea quòd Vmbri, omnium Italiæ populorum antiquissimi, inundationi terrarum, imbribúsque superfuisse credantur, vt refert Plin. lib. 3. cap. 14. Aut certè Vmbria dicta est ab vmbra, quòd

ea

ca regio propter altitudinem montium, & vicinitatem Apennini, vmbrosa sit. Olim trecenta oppida habuisse fertur, quæ postea Hetrusci deleuerunt. Hodie sunt reliqua, Sentinum, Fanum Fortunæ, Nursiæ, Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Assisia, Tudertum, Narnia & Spoletum, à quo nunc ea regio ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucan. lib. 2.

Iúsque sui pulsa iam perdidit Vmbria Thermo.

Vmbriæ, in quadam spelunca vndecim millia armatorum fumo igníque consumpta sunt.

Vmbro, Steph. nomen fluuij Insubriæ nauigabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

V N

Vnelli populi sunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus proximi Andibus, Veneris Osismis, Lexobiis inter ciuitates Armoricas numerati. Vulgò *Le pays de Perche.*

Vni, populi qui mari Cronico vicini, Caspium accolunt, quos quidam Turbas vocari existimant, sunt Hungari. Quidam primâ syllabam aspirant Hunni.

V O

Voberca, villa est iuxta Bilbilim amnem, cursu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate scaturiensium fontium amœnissima.

Vobiscus Iulius Tullus, consul ab vrbe condita 281.

Vocates populi inter Aquitanos, proximi Hispaniæ citeriori: ab his sorte Vascones dicti. Ciuitas est episcopalis in prouincia Auscitana, quos Balatenses dicimus.

Vocetius, mons in Heluetiis. Tacit.

Vocontij, Galliæ Narbonensis populi, vt scribit Mela libr. 2. in descriptione Galliæ Narbonensis.

Vogesus mons est Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatricibus, Araris & Mosæ fontibus insignis. Lucanus libro 1.

Castráque quæ Vogesi curuam super ardua ripam
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis,

Vogisonus, siue Vogisolus, lacus in Patauino agro.

Volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno salutis 455.

Volaterræ seu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidum ad Cæcinnam fluuium, vt scribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Volcæ, populi Galliæ Narbonensis. Volcarum nomen trans Rhodanum in occasum celeberrimum fuit, sicut citra, Saliorum siue Salium, Ptolemæo teste lib. 2. cap. 10.

Volcatius, consul, impedit ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret consulatum. Pædianus, Volcatius Gallicanus quintùm consul scripsit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantùm extat nunc Auidij Cassij vita. Volcatius Terentianus historiam sui temporis, id est Gordianorum scripsit ac dicit Gordianum seniorem, vultum Cæsaris Augusti valde retulisse. Autor Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus, scripsit res gestas Pompeij Magni & eius patris: primus Libertinorum qui historiam scripserit, cùm ab optimo quoque scribi solita sit, vt scribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuítque inter cæteros, M. Antonium & Augustum. Ex Tranquillo. Volcatius Sedigitus in libro de poëtis, quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, aliquot versibus monstrat.

Voldumianus, consul ab vrbe condita 1024.

Volgæ seu Volcæ, sunt populi prouinciales, non longè ab Arecomicis, qui nunc Auenionenses sunt, Nemausensibus & Bæterrensibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, post hac Ligusticum mare influit. Ciuitas est Episcopalis, in qua Romani Pontifices sedem magno totius Italiæ incommodo, maiore vrbis Romæ, tenuere 70. & amplius annos, donec Italiæ restituti ad hanc diem mansere.

Vologeses, Parthorum imperator, anno salutis 50.

Volones dicti sunt serui qui bello Punico, cùm deessent qui scriberentur, pro dominis pugnaturos se polliciti, in ciuitatem recepti sunt: & Volones appellati, quia hoc sponte voluerunt. Festus. Liuius, Volones liberi esse iussi.

Volsci, populi in Latio vltra Circeios, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 2. Georg.

Assuetúmque malo Ligurem, Volscósque Verutos.

Ex Volscis orta fuit Camilla, quæ Turno aduersus Aeneam suppetias tulit. Idem 7. Aeneidos,

Hos super aduenit Volsca de Gente Camilla.

Volsinium, Ptolemæo libro 3. cap. 1. Tuscorum vrbs, hodie *Bolsena.* Vide Vulsinij & Vulsinus.

Voluptia, voluptatis dea habita est.

Volusia, xxx. Romanorum imperator, regnauit annis 11, anno salutis 253.

Volusius, poëta quidam ineptus fuit, patria Patauinus: qui Ennium sequutus rerũ gestarũ populi Romani Annales carmine scripsit. Catullus de Smyrna Cinæ.

At Volusi Annales Paduam morientur ad ipsam,

Et lax

Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.
Et alibi.
Annales Voluſi cacata charta.

Voluſius Saturninus 11. conſul, ab vrbe cond. 844.

Vonones Parthus, obſes à patre Phrate Romanis datus, in regnum repoſcitur: mox ſpretus à ſuis, ab Artabano regno exuitur: Cor. Tacit. li. 2. Iuſti. 42.

Vopiſcus, dictus eſt hiſtoricus quidam, qui de imperatoribus ſcripſit.

Voranus, Qu. Luctatij furaciſſimus libertus, quē nummularius nummos de menſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius lib. 10. cap. 49.

Vpis Diana apud Lacedemonios dicta eſt. Paſeph. lib. 2.

V R

Vr, vrbs Chaldæorū, vnde Thare pater Abrahā, Gen. 11. Pater Eliphal. 1. Par. 11.

Vragus, Plutonis cognomen eſt, ab vrgendo (vt quibuſdam videtur) impoſitum, quòd omnium deorum maximè nos vrgeat. Nos Græcam vocem eſſe malumus. Apud illos enim ἀγαγὸς dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Vnde non inuenuſtè ad Ditem transfertur, qui poſtremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrania, ſiue Vranię, vna Muſarum, Iouis & Mneſynes filia, cui Aſtrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam dictam putant, quaſi τὰ ἄνω ὁρῶσαν, hoc eſt, ſublimia ſpeculantem. Ouidius libro quinto Faſtorum,

Excipit: Vraniæ fecere ſilentia cunctæ.

Vranus, pater Saturni, quem Latini Cælum vel Cælium appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidiſſe, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, ſpumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcirco Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vratanes, Perſarum rex, regnauit annis 111. anno ſalutis 274.

Vraranes Seganeſſa, Perſarum rex, regnauit mēſes 1111. anno ſal. 292.

Vratiſlaus. Moguntiæ ab Imperatore Bohemorum rex primus deſignatur, anno ſal. 1085.

Vrbanus xvi. Rom. epiſcopus, regnauit annis viii. anno ſalutis 225.

Vrbanus ii. pōtifex clx. regnauit annis xii. mēſ. iiii. dieb. xix. anno ſal. 1088.

Vrbanus iii. pōtifex clxxiii. regnauit annis ii. anno ſalutis 1165.

Vrbanus iiii. pontifex clxxx iii. regnauit annis xi i. menſe i. diebus iii i. anno ſalutis 1261.

Vrbanus v. pontifex cc. regnauit annis v iii. menſ. iiii. anno ſalutis 1362.

Vrbanus vi. pontifex ccc i i. regnauit annis xi. menſ. viii. anno ſalutis 1378.

Vrbinia, Veſtalis virgo, amiſſæ caſtitatis ergô, viua defoſſa eſt, ab vrbe condita 282.

Vrbinum Italiæ oppidum in vmbria, à quo Vrbinates Plin. lib. 3. cap. 14.

Vrce, vrbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptol. li. 2. ca. 6. hodie *Aquile.*

Vrchoa, Vide Orchæ.

Vri, filius Hur filij Caleb ex Ephratha vxore, 1. Par. 2. Pater Gaber. 3. Reg. 4.

Vria, ſiue Vrias, ſacerdos quidam, Iſa. 8. 4. Reg. 16. Propheta, filius Semei, de Cariath iarim Ierem. 26. Maritus Beth-ſabeę, 2. Reg. 11. 1. Par. 11. Vide Vcia.

Vriel, pater Maacha ſiue Michai matris Abiam regis Iuda, 2. Par. 13. qui 3. Reg. 15. dicitur Abeſſalom. Filius Thahath. 1 Par. 1.

Vrij, Iouis templum. Steph.

Vrinarius Largus Quintianas, e o s. ab vrbe condita 987.

Vrium, Hiſpaniæ vrbs, vt ſcribit Ptole. lib. 2. ca. 4. Aurienſis alio nomine dicta.

Vrius, Alemannorum rex, Ammianus Marcel. libro 16.

Vrolanium, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. aliis. Verulanum, Britaniæ inſulæ ciuitas. Vulgò S. *Albon.*

Vrſa, ſidus cæleſte, figuram habens ſimilem plauſtri, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, hoc eſt, plauſtrum dixerunt. Noſtri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellarunt, id eſt, à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ vrſæ, maior & minor, quas Græci ἄρκτους vocant, de quibus alibi.

Vrſa Baluia, Picenorum vrbs. Ptol. lib. 3. ca. 1. hodie *Vrbſa.*

Vrſicinus, Alemannorum rex, Ammian. Marcel. lib. 19.

Vrſinus xxxvi. Roman. epiſcopus, anno ſalutis 386.

Vrſus, conſul, ab vrbe condita 1090.

V S

Vſipetes, populi Germaniæ Transrhenani, qui cùm Teuchteris & magna multitudine hominum à Sueuis diu agitati & triennio vagantes Rhenū fluuium tranſierunt, nō longè ab oſtio vbi mare influit & Menapiorum agros vtrāque fluminis ripam incolentes, occuparunt Hos deuicit Liuius Druſus, anno ſalutis 525.

V T

Vtica, Ptol. ἰτύκη Steph. vrbs Aphricæ propriè dictæ, ad Bagradam fluuium ſita, proximam Carthagini olim obtinens dignitatem, eáque exciſa, Aphricæ totius caput: in qua Cato Vticenſis, victo iam Scipione, necem ſibi conſciuit Lucan. lib. 6.

-proh triſtia fata,

Non Vticæ Libycæ clades, &c.

Vinum Italiæ oppidum iuxta Aquileiam, vbi principum Austriæ opus insigne admodum, & arce in mediæ vrbis edito colliculo conspicuũ vt scribit Vadianus.

V V

Vuallia, Gothorum rex. Regerico in regno successit. Iornand. anno salutis 417.

Vualliæ princeps, natu maior inter Anglos dicitur, anno salutis 356.

Vualis seu Vacalis est pars fluuij Rheni, quam Mosa fluuius recipit antequam fluat: & est diœcesis Traiectensis prope Nouiomagum oppidum & Traiectensem vrbem, nomen retinens.

Vuandalus, rex Assiriorum, apud Thuyscones regnauit, anno mundi 2265.

Vuandali & Alani cum Alarico rege Italiam ingressi, ab Honorio sedem cùm expeterent, Gallias precario obtinuere. Pomponius in Theod. Biond. lib. 1. Decad. 1.

Vuelff, Bauarorum dux, anno sal. 1071.

Vuidius Quadratus 11. cos. anno sal. 106.

Vuido, Tusciæ Marchio, Ioannem cepit, & in vinculis suffocauit, anno sal. 918.

Vuihelmus, Holandiæ comes, Romanorum rex electus, anno salutis 1249.

Vuihelmus, Northamnorum comes, cum Francis Angliam intrauit, regem eorum Araldum vicit, Anglos cecidit, superauit, sibi subiecit, quibus annis XXVI. imperauit. Paul Aemil. lib. 3.

Vuilhelmus, Thuringorum marchio, fame expugnatus, sese dedit, anno salutis 1059.

Vuilhelmus, Achaiæ princeps, regno spoliatus à Michaele Palæologo anno sal. 1260.

Vuitichindus à Chunrado exorsus est historiam rerum Saxonicarum: priorum tamen rerum pariter mentionem fecit anno salutis 913.

Vulcanus, deus ignis præses, filius Iouis & Iunonis, qui à paremitus ob deformitatem (licet alij alias causas afferant) cælo dejectus est in Lemnum insulam, vbi ab Eurymone Oceani filia, & Thetide nutritus est: vel, vt alij volunt, à similis. Ea autem ruina, qua decidit de cælo, claudus factus est.

Officinam habere fertur in Lemno vnà cum Cyclopibus suis ministris: fingitur faber deorum, Iouisque fulmina, & eius arma aduersus gigantes dicitur fabricasse: ad mensam tamen deorum non est admissus, quinetiam cùm Mineruæ nuptias expetisset, repulsam passus est. Vnde Virgilius Ecloga. 4.

Nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.

Tandem vxorem duxit Venerem: quàm cùm postea cum Marte in adulterio deprehendisset, ambos adamatinis catenis colligauit, nudósque, vti erant, diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præstantia omnes creditur superasse: quò fit, vt quicquid artificiose ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad vulcanum referatur authorem: quo in genere sunt monile Harmiones, corona Ariadnes, currus Solis, Achillis & Aeneæ, & id genus alia non pauca.

Vulcanalia, orũ, pluralis numeri, generis neutri, festa vulcano dedicata. Columella lib. 11. cap. 3. Cæterum Augusto circa Vulcanalia, tertio sario est.

Vulsinij, Tusciæ oppidum opulentissimum, totum fulmine concrematum. Plinius lib. 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo lib. 5. Vide Volsinium.

Vulsinus, lacus in Hetruria à Vulsiniis oppido, cui adiacet, nominatus, piscium fertilis. Vulsinij enim, oppidum fuit opulentissimum, à quo Vulsinienses dicti sunt. Et Vulsinienſis lacus, apud Columellam libro 8. cap. 16.

Vultur mons est in Apulia.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno spirans, quẽ Græci Eurum vocant, teste Plin. lib. 2. cap. 47. Est item Vulturnus, fluuius Campaniæ qui per Capuam fluens, circa Cumas in mare illabitur Virg. 7. Aeneid.

- amnisque vadosi.

Accola Vulturni.

Vulturnus, seu Vulturnum, Campaniæ oppidum, cum fluuio eiusdem nominis, vt scribit Plinius lib. 3. cap. 5. Pompon. Mela lib. 2. Vulturnus amnis: Vulturnum oppidum. Silius libro 8.

- fluctúsque sonorum Vulturnum.

Est & Vulturnum, Hetruscorum oppidum, teste Liuio lib. 4. ab vrbe.

V X

Vxama, oppidum Hispaniæ citerioris, vt scribit Plinius lib. 3. cap. 3.

Vxella, insulæ Britanniæ vrbs, vt scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 3.

Vxellodunum, oppidum in finibus Cadurcorum inter Celtas, non longè à Gallia prouincia Romanorum. Cæsar libr. 8. Vulgò. *Cadenac en Quercy.*

V Z

Vzal, filius Iectan. Gen. 10.

Vzia, rex, Amaziæ filius, initio regni iustus, Philistæos, Arabes, Ammonitas subiecit, tributarios fecit, ciuitatem Hierusalem restaurauit. Demum ex opulentia in superbiam lapsus, sacrificare volens in aureo altari, lepra percussus est, à sacerdotibus è sacrario pulsus. Terræ motus factus, mons in loco qui Eroge dicitur, sciſſus fuit. Ioseph. lib. 9. cap. 11. 2. Paral. 26.

XAnthe, es Nympha marina, Oceani & Tethyos filia: à rufo, siue flauo colore dicta. Hesiodus in Theogonia.

Πηγουσίτ' Ἰάνειρά τ' Ἀκάστη τε, ξανθή τε.

Hæc à Virgilio Xantho appellatur quarto Georg.

Drimóque, Xanthóque, Lygeáque Phyllodocéque.

Olim Vocabatur Troas, regio Ilij. Steph.

Xanthi, populi sunt in Asia, qui cùm eorum vrbs ab Harpago, Cyri regis prefecto obsideretur, vxores suas ac seruos vnà cum suppelle ctili in arce posuerunt, eámque igni succenderunt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti sunt, vt scribit Herodot. libro primo ξανθοὶ Stephano. populi sunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accersitus à Carthaginensibus, contra Luctatium consulem pugnauit. Volat.

Xanthippe, vxor Socratis philosophi. De qua Gellius, Xanthippe, Socratis philosophi vxor, morosa admodum fuisse fertur & iurgiosa: iarúmque & molestiarũ muliebrium per diem, pérque noctem scatebat, & reliqua. Legito ipsius Gellij libri 1. cap. 17.

Xanthus, filius Tremyli & Praxidices in Licia natus. Stephanus in Tremile.

Xanthus, fluuius Troadis, idem cum Scamãdro: ita dictus, teste Aristotele de Historia animal. libro tertio, quòd ouium vellera rufo inficiat colore. ξανθὸν enim Græci dicunt, quod nos rufum aut flauum. Virgilius libro primo Aeneid.

Ardentésque auertit equos in castra, prius quàm

Pabula gustassent Troiæ, Xanthúmque bibissent.

Idem 4. Aeneid.

Qualis vbi hybernam Lyciam, Xanthique fluenta

Deserit, ac Delum maternam inuisit Apollo.

Est item Xanthus, Lyciæ fluuius, duobus fontibus è Cadmo monte nascens, & non procul à nominis sui vrbe in Lycium mare se exonerans. Hoc propterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homerus libro 23. Iliad.

Xaurus, locus Macedoniæ, à Xauro quodam. incolæ, Xaurij. Steph.

Z E

Xenarchus, comicus poëta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primum deinde Romæ. Arij philosophi, deinde Cæsaris Augusti vsus amicitia, vsque in senectutem in honore habitus. Denique paulò ante mortem visu orbatus diem obiit. Strabo lib. 14.

Xenophiris, vicus Libyæ, prope Alexandriam: Gentile, Xenephirites. Steph.

Xenius, Iouis cognomentum apud Græcos, teste Dionysio, quem Latini, verbo ex verbo expresso, hospitalem vocant.

De hoc intelligendum est illud Virgilij libro 1. Aeneid.

Iuppiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur.

Xenocrates, nomen philosophi Chalcedonij auditoris Platonis, qui in Academia Speusippo successit, & vigintiquinque annis docuit.

Fuit tardus ingenio adeò, vt cùm illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret.

Hic philosophorum seueriſsimus extitit.

Ferunt, cum Phrynæ, nobile scortum, dedita opera, à quibusdam intra eius cellam missa esset, atque ab eo orans lecticuli partem accepisset, demúmque imperfecto opere discessisset, dixit se non à viro, sed à statua venisse.

Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt quum iniurati nullius testimonium admitteretur, huic soli iniurato crederetur.

Hunc Athenienses aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu forte in sartaginem offendisset. Fuere & alij hoc nomine.

Xenocrates, philosophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cùm princeps quondam in tentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrare posse spectaret, reliquis sociis humaniter acceptis, in conspectu vix quidem admissus est, quòd suspectus haberetur. Tunc versus ad socios Xenocrates beneficium accipere dixit, quòd se vnum Antipater suæ in Athenienses ingratitudinis & perfidiæ testem vereretur, dicere incipientem, nunc obstrependo, nunc obseerando tacere Antipater coëgit: cui in orando Phocion legationis comes successit.

Ad hunc misit Alexander dono triginta talenta auri: ille statim remittens, ait regibus, non philosophis, opus esse pecunia. Author Suid.

Xenocrates, alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit domesticum auspicium: quando videlicet aut mustella, aut serpens, aut his similia in domo apparent, quid portendere soleant, Suid.

Xenodochus, Cardianus quidam, ad quem Alexander cõuersus verba facit apud Plutarchum in Alexandro.

Xenodorus, ſtatuarius, ſcientia fingendi cælandique nulli veterum poſtponendus. Cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 7.

Xenodotus, fuit hiſtoricus patria Trœzonius.

Xenophates, philoſophus Colophonius, Archelai auditor ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum, quæ de diis dixere improbanda. Author Laertius. Huius meminit etiam Strabo libr. 14. De Colophone ſcribens.

Xenophanes alter poëta, item Iambicus, patria Leſbius. Suid.

Xenophilus, muſicus, patria Chalcidenſis, Pytagoricus, biennio minor, quàm Gorgias, qui CVII. vixit annis, ſed fœlicitate non inferior, ſiquidem, vt Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Author Valerius. Fœlicitatis huius Xenophili meminit Plin. lib. 7. cap. 50.

Xenophilus, conſul, ab vrbe condita 1085.

Xenophon, nomen philoſophi, & ducis inſignis Athenienſis, Socratis diſcipulus, & Platonis æmulus fuit, ſpecioſus, moratus, & omnibus gratus. Hic primus omnium philoſophorum ſcripſit hiſtoriam, exercitum quoque, ex vltimis Babyloniæ finibus per aſpera & difficillima itinera incolumem in patriam reduxit. Fuere & alij Xenophontes.

Xenophon, Grylli filius, Athenienſis Socratis diſcipulus, ob eloquentiam muſa Attica vocatus, equorum, venationis & rei familiaris in primis ſtudioſus, vt ex eius literis deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius ἀναβάσεων ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſeruiens veritati, quàm vt perfectum inſtitueret ducem, vt Cicero in 2. de Orat. teſtatur: quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triuiſſe alibi in epiſtola quadam dicit. Scripſit præterea Sympoſium & Oeconomicum, paruum admodum libellum, à Cicerone in Latinam orationem conuerſum, ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucidydem geſſerunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio conſequi poſsit. Cum Platone ſimultates geſsit, vt ſcribit Gellius libro 14. cap. 3. Pluribus perſequitur huius vitam Laertius. Xenophontes, præter hunc alij tres fuere: vnus Antiochenus, qui ſcripſit Babylonica, opus ſcilicet de amore: alter Epheſius, hiſtoricus: tertius, Cyprius, qui ſcripſit Epheſiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suid.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Xeræus. Steph.

Xerolibya, Libia ſicca, hoc eſt, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam deſerta quam Virgil. lib. 4. Aeneid. vocat regionem ſiti deſertam.

Xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyſe Cambyſene) regio iuxta minorem Armeniam, vel pars eius. Stephanus. & Strabo libro 11.

Xerxes, Perſarum rex fuit, filius Darij & Cyri ex Atoſa filia nepos, qui CLXX. hominum myriadibus, hoc eſt, decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore ſpecula aſpexiſſet, teneriter fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte coniungeret. Athon præterea montem, teſte Plinio libro quarto, capite decimo, à continente abſcidit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, nauale quoque certamen cum Themiſtocle tentauit: à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cùm antea tota materia claſſe ſterneret, vix paruula cymba effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe re in Bœotia infeliciter geſta, cum pauciſsimis in Perſidem ſe recepit. Demum cùm ſe otio, ſocordiæque, relicta militia, tradidiſſet, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus propoſuit, vt ſcribit Valerius. Quamobrem à ſuis ſpretus, paucis poſt annis ab Artabano præfecto ſuo in regia interficitur, cùm regnaſſet annis octo.

X I

Xilia, vrbs Libyæ: Gentile, Xiliates.

Xiphene, regio Palæſtinæ. Stephan. ex Ioſepho: Gentile, Xiphenæus.

Xiphonia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xiphoniates. Steph.

X O

Xoes, vrbs & inſula Aegyptia, in Mediterraneo ſupra Sebeniticum & Phatnicum oſtium. Stephanus & Strabo libro 17. vbi Xois legitur in tranſlatione.

X V

Xuches, vrbs Libyæ: Gentile, Xuchites. Stephanus.

Xuthia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xuthiate. Stephanus.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ, vnde Xylius, vel Xyleus. Stephanus.

Xyline, Ptolem. lib. 3. cap. 6. Ponti Cappadocij: vulgò *Sentina*.

Xynia, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Xynieus. Stephanus.

Xynias

dos hojas q aqui falta estan al principio del libro, por yerro del enquadernador.

Xynias, palus, vel ab vrbe vicina ſic dicta, vt quòd ξυνη, id eſt, cõmunis eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. Hanc Steph. aliàs Bœbaidem vocari ſcribit.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, Xypeteon. Steph.

Xypete, vicus Atticæ, Troia prius dictus. Stephanus.

Xyſtis, vrbs Carię, à qua Xiſtiani dicti ſunt populi, liberi in Apamia, vt ſcribit Plin. libro 5. cap. 29.

Xyſtus, vi. Ro. epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſsit. Euſeb. lib. 4. capit. 4. regnauit annis xii. anno ſal. 121.

Xyſtus, xxiii. Ro. antiſtes, regnauit annis x. anno ſalutis 257.

Z A

Zabad, filius Thahath, 1. Paralipo. 7. Filius Ooli. 1. Paril. 11.

Zabad, filius Nathan filij Hethæi filij Seſan. 1. Paral. 2. 11. 2. Para. 24. 1. Eſd. 10.

Zabadias, filius Beriæ, 1. Paralip. 8. 27.

Zabbai, nomen viri, Eſd. 10.

Zabdi, pater Charmi patris Acham. Ioſ. 7. Filius Semei, 1. Paral. 8.

Zabdias, nomen viri, 1. Par. 27.

Zabdiel, nomen viri, 1. Par. 27. 1. Mach. 11.

Zabida, vicus in Mediterraneis Arabiæ fœlicis. Steph.

Zabij, populi Indici, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnauere. Steph.

Zabina, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Zabius, rex Hyperboræorum.

Zabulon, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore, Gen. 30.

Zacheus, nomen viri, 2. Mach. 10. Luc. 19.

Zachai, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Zachãthei, aliàs zachanthæi, teſte Polyb. zacynthtorum coloni, in medio Pyrenæi mõtis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitantes. Ste. vrbs eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

Zacharias nomen principis filij Moſollamiæ. 1. Par. 5. 9. Filius Barachiæ, Iſa. 8. Filius item Ieroboam filij Ioas regis Iſrael. 4. Reg. 14.

Zacharias, iiii. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſal. 101.

Zacharias, lxxxviii. Ro. epiſcopus, regnauit an. x. menſ. iii. anno ſal. 742.

Zacher, filius Abigabaon, 1. Par. 8. qui 9. dicitur zacharias.

Zachur, filius Maſma, 1. Par. 4. 24.

Zacynthos, inſula Ionij maris parua, occidẽtali Poloponẽſi lateri adiacens, vrbemque habens eiuſdem nominis: à Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta Plin. libr. quarto, capite 12. Inter Cephalleniam & Achaiam, cum oppido magnifica, tum fertilitate præcipua Zacynthus, aliquando appellata Hyriæ. De hac Virgilius lib. 3. AEneidos.

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Zadrame regio Cinædecolpitarum, qui felicis Arabiæ populi ſunt. Steph.

Zæa, vrbs Bœotiæ antiquiſsima. Steph.

Zagrus, Strab. libr. 11. mons eſt quo Media à Babylone diuiditur.

Zagyſtis, regio parua Libyæ. Steph.

Zaleucus, Legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indicta. Author AElianus. Apud Valerium Seleucus malè ſcribitur: de quo ab eodem narratur, quod cùm eius filius adulterij crimine damnatus, ſecundum ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen cõdonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo priùs, deinde filij oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib. ſexto, capite quinto.

Zama, filius Semei filij Ieth. 1. Par. 6.

Zambaſes, Perſarum rex, anno ſal. 491.

Zambri, regionis nomen, Ierc. 25. Filius Salu. Nu. 25. Filius Ela filij Baaſa. 3. Reg. 16. Filius item Ioada filij Ahas. 1. Par. 8.

Zame fons eſt in Africa, cuius aquam canoras voces reddere ſcribit Varro.

Zameis Ninias, v. Aſſyriorum rex, Nini & Semiramidis filius, regnauit an. xxxviii. egregij & memoria dignum in regno ſuo nihil fecit, in deliciis vitam tranſegit. Diodo. libro 3. Ornauit tamen templa deorum & Chaldeos ampliauit. Beroſ. libro 5. Caſsiodorus, Euſebius.

Zamira, filius Bechor filij Beniamin filij Iac. 1. Par. 7.

Zamna, filius Iahath filij Lobni. 1. Par. 6.

Zalmolſis, aut potiùs Zamolxix, vir inter Getas natus. Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad AEgyptios vnà cũ eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus deus, vt ſcribit Herod. lib. 4.

Zamra, filius Abrahę ex Cetura. Gen. 25.

Zamri, filius Zaræ filij Iuda ex Thamar. 1. Paralip. 21.

Zanam, filius Ezer filij Seir Horræi. Geneſis 36.

Zancle, Siciliæ vrbs, in penitiſsimo Peloriſinu, poſtea à Meſſeniis inſtauratoribus

μεσσήνη hoc eſt Maſſana appellata. Zãcle autem priùsà ſitus obliquitate dicebatur, quòd falcis in modũ curuata eſſet. Vide Strabonẽ li.6. Ipſa etiam Sicilia Zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam Poëtæ fabulãtur in Siciliam decidiſſe. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quòd ea inſula in primis frugum fertilis ſit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vſum inueniſſe. Ouid.15. Metam.

Zancle quoque iuncta fuiſſe
Italiæ legitur, donec confinia pontus
Abſtulit, & media tellurem reppulit vnda.

Zanclæus, a, um: vt, Zanclea arena, apud Oui. 13. Metam. Charybdis Zanclæa, apud eundem 4. Fast.

Zanoe, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15.1.Par.4.2. Eſdr.11.

Zara, filius Rahuel filii Eſau Geneſ. 36. Filius Iudæ ex Thamar eius nuru. Gene.38. Filius Simeonis filii Iacob.1.Par.4. qui Gen.46. Iachin dicitur rex Aethiopum.2.Par.6. pater regis Edom. Gene.36. Pater item Zabdi patris Charmi. Ioſ.7.

Zarahias, filius Ozi filii Bocci.1.Par.6.

Zarbon aliqui pro Anazarba ſcribunt, neſcio an rectè.

Zared, torrens in deſerto Moab. Numero.21. Deut.2.

Zareba, nomen viri.1.Eſdr.8.

Zares, vxor Aman filii Amathi. Eſth.5.

Zareta, fons ſupra Chalcedonium mare, paruos nutriens crocodilos, qui Zaretii vocatur. Steph.

Zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothontis heroum: vnde etiã tribum denominant. Step.

Zariaſpa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Steph. ex Strabone.

Zarmizegetuſa, regia Daciæ vrbs, Ptol. lib.3. cap.8. Vlpia Traiana deinde dicta: vulgo *Corona*, Germanicè *Cron*

Zates, ab imperatore Laxorũ rex deſignatur, anno ſal.560.

zatham, nomen viri.1.Par.26.

zaueres, populi Libiæ. Steph.

Z E

Zeb, nomẽ viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Iud.7. Pſal.82.

Zebece, vrbs Galileæ. Steph.

Zebedæus, nomen viri, 2. Eſdr.11. Pater Iacobi & Ioannis Apoſtolorum. Mat.10.

Zebedia, nomen viri 1. Eſdr.8.

Zebee, rex Madianitarum. Iud.7. Pſal.82.

Zebennia, Odenati vxor, cum filiis Herennianо & Timolao regnum obtinuit, anno ſalutis 267.

Zebennus, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 254.

Zegiba, mater Ioachim ſiue Eliachim. 4. Regũ 23.

Zebul, ſeruus Abimelech filij Gedeonis. Iudic.2.

Zebitris vrbs Libiæ. Steph.

Zechri, filius Iaar filij Gaath filij Leui. Exo.6. 1. Para.8.9.2. Par.28.

Zechur, pater Sammua. Num.13.

Zedachia, ſummus ſacerdos, an. mundi 3109.

Zedicho, vide Sacamaza.

Zela, vrbs Armeniç, aliàs Artemi liſacea dicta.

Zela, vel zele, vrbs Troadis, à zeleo heroe. Eſt etiam zelet, caſtellum Cyzici. Steph.

Zelias, Nicomedis filius, Creſſam Paphlagoniæ vrbem occupauit. Steph.

Zelotes, cognomen Simonis Apoſtoli. Luc.6.

Zelpha ancilla Liæ vxoris Iacob. Gene.29.

Zelus, vrbs AEtiopum Occidentalium. Stephanus.

Zemma, nomen viri.2.Par.29.

Zena, legiſperitus quidam, Tit.3.

Zeno, philoſophus ex Cypro Græca ciuitate. Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornarentque ipſum aurea corona & imagine ærea. Hic adoleſcenti cuidam inepta multa loquẽti ait, Ideo duas habemus aures, os autem vnum, vt ſcilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Deeſsit 29. ætatis ſuæ anno, ſine morbo. Nam (vt ferunt) cùm abiret ex ſchola, lapidem offendens, digitum perfregit, manu verò terram feriens, illud ait, ex Niobe Venio. Quid me vocas? Et continuò ſe ſtrangulans, interiit.

Zeno Cititæus, Stoicæ ſectæ princeps, de quo Cicero in Oratore, zeno quidem ille, inquit, à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat quid inter has artes intereſſet. nam quum compreſſerat digitos, pugnúmque fecerat, dialecticam aiebat eiuſmodi eſſe: cùm autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius zeno philoſophus Epicureus, Ciceronis ſynchronos, id eſt contemporaneus, de quo idem Cicero libr.1. de Finibus meminit, & eum cum Attico frequenter audiuiſſe Epicuri ſententias expiicantem. Fuere & alij zenones.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor, ſimul cum Perdicca & in Philoſophia, & in adminiſtranda Republica clariſsimus, teſte Suida. Hunc inuentorem dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem rhetorices, Ariſtoteles eſt autor. Huius celebratiſsima fuit in perferendis cruciatibus patientia, qui cùm adoleſcentes nobiliſsimos cupiditate liberandæ

randæ patriæ inflammaſſet contra Nearchũ tyrranum: facto indicio comprehenſus, tra ditúſque eſt tortoribus torquendus. qui cũ laceraretur, vt conſcios coniurationis nomi naret, neminem illorum nominauit, ſed ami cos, intimóſque tyranni participes coniura tionis eſſe dixit. deinde cùm quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſ ſet, eam mordicus correptam non ante dimi ſit, quàm rapta aure populatũ caput reliquiſ ſet. Sed cùm cõplices coniurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit, quo facto ciues tyrannum lapidauerunt.

Zeno Iauricus, conſul, anno ſal. 471.

Zenobia, mulier, quæ à Ptolemæis originẽ ducens, Græcis ac Latinis literis ornatiſſima, nec non & rebus bellicis celeberrima, in Palmyra Syriæ vrbe regnauit. Hæc cùm Saporem Perſarum regem ſuperaſſet, tandem ab Aureliano Auguſto victa, Romam in triumphum ducta fuit, quæ in vrbe ſummo in honore cõſenuit, à qua zenobia fami lia nuncupata eſt.

Zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyreorum, poſt Odenati viri mor tem, in Syria Romanum rexit imperium: ponitúrque inter xxx. tyrannos, qui tem pore Galeni orbem vſurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eíque principis clementia Ty burte poſſeſſio conceſſa, vbi honeſtè agita ret. hæc ea cautitate dicitur fuiſſe, vt ne cum viro ſuo niſi prolis gratia cõgrederetur. Regali aliquin Pompa, Perſarum ferè modo adorabatur. Ad conciones ga eata proce debat cum limbo purpureo, gemmis depen dẽtibus, voce clara, moribus ſeueris. Græci AEgyptiúque ſermonis peritiſſima, Latini non ignara. Orientalem, Alexandrinámque hiſtoriã epitomauit. Herenneanum & Timo laum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aure liano fuerint interfecti.

Zenodotiũ vrbs Oſroenæ prope Nicephoriũ. Steph.

Zenodotus grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecę: pri mus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. zenodotus alter So phiſta, ſub Adriano principe docuit Romæ ſcripſitque Epitomen prouerbiorũ Didymi: conuertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtij. præterea Genethliacon in Adrianũ & alia. Suid.

Zenodorus ſculptor nobilis, qui Mercurij ſta tuã fecit in ciuitate Galliæ Aruernis. Itẽ man dato Neronis Coloſſũ ſex pedũ longitudine Soli dicatum.

Zenon, martyr, anno ſal. 252.

Zenõ I. I I. imperator, regnauit an. xvi. anno ſalutis 476.

Zenon rex AEgyptiorum, Philadelphiæ tyran nus, anno mundi 4 14.

Zenophantus fuit quiſpiam ſtultus, qui quo magis riſum cohibere nitebatur, hoc eo ride bat profuſius.

Zephania, propheta, anno mundi 3317.

Zephrona, Terminus eſt Iudæ. Num. 34.

Zephyra, inſula eſt maris mediterranei iuxta Cretam. Author Plin. libr. 4. ca. 12. & Pompo nius lib. 1.

Zephyria, Vide Byblis & Melos.

Zephyrium, Locrorum promontorum in I talia, à quo Locri Epizephyrii dicti, in exi mio eius agri iugo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonem, Plinius libro 3. cap. 5. Strabo libro 6. Locri agri promontorium offertur, quod zephyrium appellatur, portum ha bens, venientibus ab occaſu ventis commo dum, quæ ex cauſa & nomẽ adſequitur. Dein ceps Locri Epizephyrii vrbs inſignis. Hæc ille Steph.

Zephyriũ, Halicarnaſſus eſt Cariæ, & vrbs Ci liciæ: Gentile zephyriota. Eſt & Scythiæ re guncula, & Italię zephyrũ, vnde Locri ἐπιζεφύριοι. Item promontoriũ AEgypti, à quo Ve nus & Arſinoë zephyritis.

Zephyrus, xtus. Rom. epiſcopus regnauit annis xx. anno ſalutis 200.

Zephyrus, ventus flans ab Occaſu æquinoctia li aduerſus Subſolanum, quem Latini Fa uonium appellant. dictus zephyrus, quaſi ζωοφόρος hoc eſt, vitam ferens: eo enim plan tæomnes germinant & puliulant. Vide Gel. lib. 2. cap. 22.

Zepidæ, populi, partim in Longobardorum nomen ſunt confuſi, partim Auaribus ſubie cti, in ſuperiori Pannoniæ parte ſecuri per manſerunt, Blond. lib. 4. decad. 1. Procop. li. 3. de bello Goth.

Zeranii, populi Thraciæ, & regio zerania, Ste phanus.

Zerbis, Meſopotamiæ fluuius in Tigrim ca dens, vt ſcribit Plin. lib. 6. cap. 26.

Zeretra, Arcades vocãt vadi foramina quędã per quę Eraſmus fluuius è lacu Stymphalo e rumpit in Argiuam terram.

Zerynthus, vrbs & antrũ Hecatos in Thracia. Stephanus.

Zeteum, Vide zœteum per œ.

Zethan, nomen viri. 1. Par. 23.

Zethan, filius Balan filii Iadihel filii Benia min. 1. Par. 7.

Zethar, nomen Eunuchi. Eſth. 1.

Zethes, fuit filius Boreæ ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum

numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyas missi sunt, quas vsque ad Strophades insulas sunt insecuti, vt est author Apollonius in Argonauticis.

Zethu, nomen viri. 1. Esd. 10.

Zetua nomen viri. 1. Esd. 2.

Zethus & Cælus, Boreæ Thraciæ regis filij & Orithyiæ, alati iuuenes, cũ Argonautis profecti à quibus ad pellẽdas Harpyas missi fũt, vt ait Seruius.

Zetus, filius fuit Iouis ex Anthiope, & frater Amphionis. Nã cùm Lycus, Thebanorum rex, Antiopem vxorem duxisset, illámque ab Epapho, aut (vt alij vocant) Epopeo Thebanorum rege constupratam cognouisset, sine mora eam repudiauit, secundásque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua esset, eam compressit, ex quo & grauida effecta est. Id sentiens Dirce, suspicata est, virum suum clam cum Antiopa rem habere, eámque ob causam ministris imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm instante partus tempore, Iouis miseratione soluta est, & in Cithæronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quærit, in ipso biuio gemellos edit: quos pastores ibidem inuentos pro suis educarunt, & alterum quidem zetum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionem, οἵτι ἐν διόδῳ ἢ ὁδῷ ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi cùm postea adoleuissent, cognitis iniuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eóque per aspera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius misertus Bacchus in fontem eiusdem nominis eam commutauit. Fuit autem zetus, Musicæ peritissimus: vnde vnà cùm fratre Amphione saxa fingitur ad Thebanæ vrbis structuram citharæ suauitate traxisse. Cuius commenti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabulosis narrationibus, Amphionem & zetum Musicam primos in quæstu habere cœpisse, eáq; lege admisisse auditores, vt illi vicissim ipsis ad muri constructionem operam suam præberent. Fratrum horum meminit Horat. lib. 1. Epist. 17.

Gratia sic fratrum geminorum Amphionis, atque zeti dissiluit.

Zeuginata prouincia, eadem quæ Africa minor.

Zeugma, Daciæ vrbs, Ptol. li. 3. cap. 9. vulgò *elefelburg*.

Zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratẽ, vbi Alexander ponte catenis iuncto cũ exercitu transiuit. Gentile, zeugmatites & zeugmatheus. Stephanus.

Zeusippus, xxvi. Sicyoniorũ rex, regnauit an. xxxii. an. mundi 2803.

Zeusis, Lydiæ præfectus, anno mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes pictor sua ætate maximus. Hic, teste Plinio lib. 35. cap. 9. opes tantas acquisiuit, vt in ostentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum tesseris intextum nomen suum ostentarit. Postea donare opera sua instituit, quod ea nullo satis digno pretio permutari posse diceret. AEquales eius & æmuli fuere Timanthes, Androcydes, Epompus, & Parrasius, cum quo descendisse in certamen traditur, vt in Parrhasio suprà vidimus. Idem eodem teste capite 10. supradicti, fertur pinxisse puerum vuas ferentem, ad quas cùm aduolarent aues, eadem ingenuitate processit iratus operi: & dixit, vuas melius pinxi quàm puerum, nam si & hunc consummassem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ simulachrum. Ex Plinij libro 35. cap. 10. Perottus pueri non meminit, sed tantùm vuarum, ad quas aues in scenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Ζευξώ, Καλλιρόη, Ἰδυίᾳ, Πασιθόῃ τε.

Z I

Zidkia xxii. Iudeorum rex, regnauit annis xi. A Nabuchodonosor rex tributarius constituitur anno mundi 3336.

Zie, nomen viri. 1. Par. 5.

Ziela, vrbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius. zielas, trisyllabum, Steph.

Zigari, appellati insignes fures, & sine tecto viuentes,

Zigarum, ea terra fertur, ex qua populi exierunt, qui nostra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

Zina, Nomen viri. 1. Par 23.

Zio, Nomen secundi mensis, qui Aprilis apud nos dicitur. 2. Reg. 6.

Ziph, Duæ sunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates: ex quibus altera nomen magnæ dedit solitudini, Ios. 15. 1. Reg. 23. quam ædificauit Roboam, 1. Par. 2. 2. Par. 11.

Zipha, Filius Ialeleel. 1. Pa. 4.

Zipœtium, vrbs Bithyniæ à zipœto rege, Stephanus.

Zirinia, vrbs Thraciæ. Steph.

Ziza, Filius Ionatam filii Iuda filii Onam. 1. Par. 2. Est & nomen principis. 1. Par. 4.

Z O

Zoara, vrbs Persidis. Ciues zoari vel zoaratæ. Est etiam ζόαρα πόλις, vicus magnus siue castellum Palestinæ ad mare Asphaltite (Hebraicè

braicè parum ſignificat, quò Loth confugit à Sodomis. Ciues Zoareni vel Zoaratæ. Stephanus.

Zobidæ, populi prope Carmaniam. Steph.

Zoë, imperatrix, Conſtantino Monomacho nupſit, anno ſalutis. 1043.

Zoë vxor Nicoſtrati Martyris ſeptem annis muta fuit ex morbo. Demum à Deo opt. Max. curata.

Zœteum, vrbs Arcadiæ à Zœteo quodam. Stephanus.

Zoheleth, Rupes eſt iuxta fontem Rogel nomine. 3. Reg. 1.

Zoheth, Filius Ieſi. 1. Par. 4.

Zoilus, Sophiſta fuit Amphipolites, Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quòd Homerum poëtarum omnium principem libris aduerſus eum ſcriptis auſus ſit reprehendere: vnde & ὁμηρομάστιγος cognomen accepit. Quæ ſcripta Ptolemæo obtulit, ingens videlicet præmium ab eo ſperans. Verùm cùm nihil daretur, penuria coactus, ſubmiſit qui peterent. Ibi Ptolemæus mirari ſe ait, cùm Homerus tot annos defunctos tot hominum millia paſceret, Zoilum egere, Homero multò doctiorem: De mortis eius genere diuerſi diuerſa ſentiunt: alij parricidij conuictum iuſſu regis cruci ſuffixum volunt: alij, cum in Græciam rediiſſet, de Scironiis ſaxis fuiſſe præcipitatum. Ab huius autem moribus ſumptum eſt, vt homines liuidi, & ex alieni ingenij obtrectatione laudem aucupantes, Zoili dicantur. Ouid. lib. 2. de Remedio amoris,

Ingenio magni liuor detrectat Homeri,
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Zombis, vrbs Mediæ. Steph.

Zomzommim, populi ſunt qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nuncupantur. Deut. 2.

Zoom, Filius Roboam ex Abihail. 2. Par. 11.

Zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati, cælum, terràmque veluti cingula quædam, ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ verò extremæ ſub Arctico & Antarctico circulis ſitæ, nimio frigore horrent: vnde & ipſæ habitationis parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quæ medium inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accommodatiſsimæ. Virgil. 1. Georg.

Quinque tenent cælum Zonæ: quarum vna coruſco
Semper ſole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quã circũ extremæ dextra læuáque trahũtur
Cœrulea glacie concretæ, atque imbribus atris:
Has, inter, mediámque, duæ mortalibus ægris.
Munere conceſſæ diuûm, & via ſecta per ambas:
Obliquus qua ſe ſignorum verteret ordo:
Ouid. 1. Metam.
Vtque duæ dextra cœlum, totidémque ſiniſtra
Parte ſecant zonæ, quinta eſt ardentior illis.
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem.
Cura dei: totidémque plagæ tellure premuntur,
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu:
Nix tegit alta duas: totidem inter vtrunque locauit,
Temperiémque dedit miſta cum frigore flamma.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Iuſtin. lib. 12.

Zopyrus, Herodoto circa finem lib. 4. nobilis Perſa, qui, quum Darius rex Perſarum Babyloniam diu & fruſtrà oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures & labia amputauit, & ita ad Babylonios quaſi tranſfuga ſe contulit, conquerens de crudelitate ſui regis. Receptus igitur à Babyloniis, & dux belli conſtitutus, vrbem Dario tradidit.

Vnde poſtea Darius ſolebat dicere ſe Zopyrũ malle integrum, quàm viginti capere Babylonas.

Zopyrus, phyſionomiſta dictus eſt, quòd profiteretur hominum mores, naturáſque ex corpore, vultu, oculis, fronte ſe poſſe perroſcere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, & à multis idcirco derideretur, Non erat (Socrates reſpondit) Zopyrus. Huiuſmodi enim naturæ eſſem, niſi naturam philoſophia ſuperaſſem. Eſt & alter Zopyrus, qui, vt author eſt Plinius libro 34. capite 12. ſculpſit Areopagitas, & iudicium Oreſtis in duobus ſcyphis pondo duodecim æſtimatis.

Zoroanda, lacus quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

Zoroaſtes, primus Bactrianorum rex, qui primus, vt author eſt Plin. libro 30. capite 1. artes magicas in Perſide inuenit. Emicuit Nini regis temporibus cum quo bella geſsit. Fuit ante bellum Troianum annis cccc. abſumptus eſt igne cœleſti: prædixítque Aſſyriis, vt ſi eius cineres ſeruarent, regnum eorum non defuturum. Alij à Nino Aſſyriorum rege in prælio occiſum ſcribunt. Feruntur eius de natura libri iiii. De lapidibus

pidibus item pretiosis vnus. Præterea Astronomica, & alia. Author Suid. Plinius quoque libro 7. cap. 16. vnum eodem die quo genitus est, risisse testatur, cùm omnes homines risum differant vsque ad diem sexagesimum secundum. Eidémque cerebrum ita palpitasse, vt imposítam repelleret manum, futuræ præsagio scientiæ.

Zorobabel, Dux in Iuda, Agg. 1. Filius Phadaia filij Iechoniæ, 1. Par. 3. 1. Esd. 2.

Zosimus, xxxix. Romanorum episcopus, regnauit an. 1. mens. ix. diebus viii. anno salutis 418.

Zoster, Isthmus Atticæ, vbi Latonam aiunt zonam solutam in stagno lauisse. Hic piscatores Latonæ sacrificant, & Dianæ, & Apollini Zosterio Zosterius, natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zosteria in Locris Epicnemidis. Steph. Apollinem alij in Zostere loco iam dicto, alij in Delo, alij in Tegyra natum scribunt. Steph.

Z V

Zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtin. Steph.

Zulemon, Saracenorum, qui Asiam incolebant, dux, ingentibus copiis Thraciam inuaserunt, pars Constantinopolim obsedit, pars in Bulgaros prædatum abierunt, cum quibus Bulgari acie decernentes, ceciderunt Saracenorum xxii. mil. Blond. Diacon.

Z Y

Zuuentebaldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum ducatum concesserat, imperatori rebellis: quem cùm propriis viribus superare nequiret, implorato Hungarorum auxilio, vicit atque perdomuit, Luitph. libr. 1. cap. 5.

Z Y

Zygantes, populi sunt Pœnis vicini: vbi, vt author est Herodot. lib. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, sed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac simiis vescuntur: quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Libya Ζύγαντις, populi Ζύγαντες. Steph.

Zygi, populi iuxta Bosphorum Asiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trapezuntem: Gentile, Zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomẽtum est apud Pindarũ, eò quòd nuptiis præsidere putabatur: vnde & γαμηλίαν vocant Græci, Latini etiam Pronubam. Virg. 4. Aeneid.

-prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant signum.

Zygina, insula in mari rubro: Gẽtile, Zygenites: Possessiuum, Zygenicus. Steph.

Zymbræus, Apollo. Vide Tymbra.

Zypserlandia, vide Dacia.

Zythogalli, populi.

FINIS.

BIBLIOTECA PROVINCIAL SORIA

¶ De eo quod scriptum est donauit illi nomen quod est super omne nomen.

NEc tñ gloriã ipassibilitatis ⁊ imortalitatis meruit: sed etiã donari sibi nomen qđ est sup oẽ nomẽ. s. honorificentiã q vocat de⁹. Hoc tñ nomen ante mortez habuit. Habuit eni hoc nomẽ dei filiꝰ inquãtũ de⁹ est ab eterno per nãm. inquãtũ vero est hõ factus habuit ex tẽpore per grãm. Vnde Aug. dicit. hoi donatũ est illud nomẽ: nõ deo: qz illud nomẽ habuit cuz in forma dei erat tñ. Sed cũ dicit. ppter qđ de⁹ illũ exaltauit: ⁊ dedit illi nomẽ qđ est sup oẽ nomẽ: satis appareat ppter quid exaltauerit. s. ppter obediẽtiã: ⁊ in qua forma exaltat⁹ sit. In qua. n. forma crucifixus est: in ea exaltat⁹ est: ⁊ in ea donatũ est ei nomẽ: vt cũ ipsa forma serui nomiet vnigenitꝰ filiꝰ dei. Hoc illi donatũ est vt hoi: qđ taz habebat idẽ ipse de⁹. Hoc igit p grãz accepit: vt ipse ens hõ vel subsistẽs in forma serui. idest in aia ⁊ in carne nominet ⁊ sit de⁹. Sed nunqd hoc meruit? Supra. n. dictũ ẽ: qz hoc tñ bonuz hõ ille nõ meruit. Quõ ergo hic dr: ppter obediẽtiã donatũ est ei hoc nomẽ? Scõm tropũ illuz in scriptura creberrimũ hoc accipiẽdũ ẽ: quo dr res fieri qñ inotescit. Post resurrectionẽ vero qđ ante erat in euidenti positũ est: vt scirent homines ⁊ demones. Manifestationez ergo illiꝰ nois donauit ei de⁹ post resurrectionẽ: sz illam meruit per obediẽtiã passionis: qui eo q obedinit patiẽdo exaltat⁹ ẽ resurgẽdo: ⁊ p hoc manifestatũ est nomẽ. Hoc eodẽ tropo dñs vsus ẽ etiã post resurrectionẽ dicẽs: donata ẽ mihi ois potestas in celo ⁊ in terra. Nõ q tũc prio acceperit: sz quã ante hẽbat tũc mãifestata est potestas. Ceterũ Ambrosiꝰ dicit nomẽ illũ donatũ esse deo: nõ hoi. Et videt secus verborũ superficiez oppositus Aug. Sz itelligẽtia nõ obuiat: licet diuersuz sapiat. Nã Ambro. de nãli donatione id dictum intelligit: qua eternaliter pater generãdo dedit filio nomen qđ est super omne nomẽ. s. esse deuz per nãm: qz genuit ab eterno filiũ plenũ ⁊ sibi equalẽ deũ. Qđ tñ nomẽ apls ppter passionis obediẽtiã xpo donatum dicit. Sed pmisso locutiõis modo accipiẽdũ est.

¶ Si xps sine omni merito illa habere potuit. potuit. Sz hõ passibilis eẽ nõ pot ⁊ ad illã gloriã sine merito puenir dez puenire ad illam sine merito p tuit cõsumpta mortalitate, imorta vestiri: sed non sine merito iusticie altarũq; virtutũ. Nõ. n. xps hõ essi plenitudo virtutũ ⁊ gre nõ fuit. N ineſſe potuerũt mortalitatis ciliti eas mereret. Habẽs igit has virt passibilẽ ac mortalẽ: nõ potuit nõ imortalitatis. Non potuit igit fac merito gloriaz ipassibilitatis ⁊ in manifestatiõez dei nois cõseq. T asseq; sine merito passiõis: qz p p meruit qđ non ante per virtutes

¶ De causa mortis ⁊ passio

AD quid ergo voluit p virtutes ad merendũ il Pro te: nõ p se. Quõ passio ⁊ mors tibi eẽt Forma virtutis ⁊ hũilitatis: ca bertatis. Forma vero deo vsq; diẽtie: ⁊ cã rue liberatiõis ac bea ruit. n. nobis per mortis ac passi qđ per pcedentia nõ meruerat. s ⁊ redẽptionẽ a pctõ: a pena: ⁊ a mortẽ eiꝰ hec nos adepti sumus ⁊ filioz glie adoptionẽ. Ipse. n. est hostia nostre liberatiõis. S nos a diabolo ⁊ a pctõ redemit. aperuit? Decreuerat deus in m Ambro. ppter primũ pctm nõ in paradisũ. s. ad dei ꝛtẽplationẽ si in hoie vno tãta existeret hũili suis pficere posset: sicut in prio superbia q̃ oibꝰ suis nocuit. Nõ e ter hoies aligs: q id posset ipler hu iuda: qui aperuit libꝝ ⁊ solu plendo in se oẽm iusticiã. i. cõsũ tatẽ: qua maior esse nõ põt. Nã res erãt: ⁊ vir vnicuiq; sua virtu hũilitas. Nullus g eoz hostiã sufficientẽ nostre redẽptioni ve Sed xps hõ sufficiens ⁊ perfec multo est amplius hũiliatus an tis custando cã ille adam subl

nis ait Ambrosius tantū fuit pecca
t saluari nō possemus nisi vnigeni
p nobis moreret debitor⁹ mor
ignos nos fecit testamēti t pmis
: qō non ita intelligendū est quasi
uare nos potuerit q̄z per mortem
liaz hostiā non potuit nobis ape
us: t fieri salus nisi per mortē vni
tāta fuit vt dictū est humilitas t
is merito pateret credentib⁹ in eū
magna ergo in morte vnigeniti p̄
is: vt liceat nobis redire in p̄riaz.
orte sūmi pontificis his q ad ciui
fugerāt secure ad ppria remeare
aliq̄tenus ostēsuz est qualr p xpi
egni sit nobis paratus.

inauit magr de voluntate xpi q̄ est p̄nci
determiat de merito ipsi⁹. Diuidit aūt
Prio determiat de merito ipsi⁹ xpi p̄m
secutionē boni. Scō p̄m q ordinat ad
i. dist. 29. ibi. (Nūc igit queram⁹.) Pri
in duas. Prio determiat de merito xpi
eruit. Scō de merito ipsi⁹ put nobis
quid g̃ pati voluit.) Pria in duas. Prio
ruit. Scō ingrit vtrū hoc sine merito
Si vo q̄rit vtrū xps.) Prima in duas.
i meruit i seipo. Scō qd meruit i alys
ficationē.) Pria in duas. Prio ostēdit
it glorificationē corporis: t ipassibilita
n instāti sue cōceptiōis. Scō ostendit
passionē. ibi. (Nec solū meruit.) Circa
determiat veritatē. Scō mouet quā
ibi. (Utr aia.) (Ad qd igit.) Vic ostē
ruit p passionē. Circa qō duo facit. Pri
itates q̄ nobis ex passiōe xpi pueniunt.
vnam que pertinet ad cōsecutionē bo
t deus.) Questio. I.

querunt sex. Primo vtruz in xpo
sit aliq̄ opatio p̄ter diui
cōo vtr per illā potuit mereri. Tertio
instanti cōceptiōis meruit. Quarto qd
uit. Quinto vtruz per passionē mereri
nobis meruerit apertionē ianue.
t aliqua operatio p̄ter diuinam.

primuz sic p̄cedit. Et vr q in xpo
sit tm̄ vna actio. Dio. eniz
ē xpi noiat theandricam. i. dei virilem.
t nō diuersas actiones sed vnam signat.
i xpo est tm̄ vna actio diuinitatis t hu
ctiones vt dicit ph̄s suppositoz singula
est tm̄ vnuz suppositū. g̃ tm̄ vna actio.
ei⁹ est agere. sed in xpo pp vnitatē ypo
ne. g̃ tm̄ vna actio. (P. istrumēti t p̄n
vna actio. ergo t in p̄sona xpi pp diuersitatē naturarū est
diuersa actio. (P. magis distāt diuina nā t humana i xpo
q̄z diuerse potētie aie in xpo: sed diuersaz potētiaz i xpo
sunt diuerse actiones. ergo multo forti⁹ duaz nārū sunt di
uerse actiones. (P. actio diuine nāe est ipsa diuina essen
tia: t est eterna. Actio aūt humane nāe in ipso est accidēs
t aliqd tpe mensuratū. ergo sunt due actiones in xpo.

Respondeo dōm q̄ qdā negauerūt in xpo duas
esse actiones. t ad hoc ponēdū diuer
si diuersis rōnib⁹ moti sunt. Quidā. n. Euticiani dicebant
in xpo vnaz tm̄ nām esse cōpositā ex diuina t humana: t iō
sequebat q̄ etiā xps haberet vnā tm̄ actionē cōpositam.
Sed ex hoc sequit q̄ sua actio nō fuerit neq; diuina: neq;
hūana: neq; nobis: neq; p̄ri cōformis. t ita frustrat op⁹ re
dēptionis ad qō exigit diuina actio t humana. Uñ hoc est
hereticū sicut t p̄mū: vt dr di. 5. Alii vo negauerunt duas
actiones in xpo dicētes in cōparatiōe ad diuinā humanā
opationē nō esse dicēdā actōez: sed potius passionē: qō re
pellit Dama. lib. 3. Qz si p̄terea humana opatio xpi non
est dicēda actio: qz diuina est actio: Eadē rōne qz nā diuina
est bona: nā humana nō esset bona. nō eni oz q̄ si diuina nā
excedit humanaz in bonitate q̄ pp hoc humana sit mala
aut nō bona. Alii vero viderūt q̄ actio dependet a nā que
est p̄ncipiū actionis: t a persona que agit: ideo voluerūt in
xpo nō esse dicēdū vnā actionē ne vnitatē nature ponere
videant. silr nec esse plures ne videant ponere p̄sonaruz
pluralitatē. Sz ex hoc sequit. vt dicit Dama. q̄ xps nō sit
neq; vni⁹ neq; duaz nārū: qō est absurdū. Et dōm p̄p hoc
q̄ simplr in xpo oportet cōcedere duas actiones: qz ad di
uersitatē causarū sequit diuersitas in effectib⁹. causa aūt
actiōis est spēs. vt dicit in. 3. phȳsi. Qz vnūquodq; agit ra
tione alicui⁹ forme quā h̄z. t ideo vbi sunt diuerse forme
sunt etiā diuerse actiones: sicut ignis desiccat t calefacit p
caliditatē t siccitatē: t hō audit t videt p visum t auditū.
Et silr xps rōne diuersaz nārū habet diuersas actōes.

Ad primuz g̃ dōm q̄ actionē xpi dicit Dio. dei vi
rilem: nō qz sit simplr vna actio deita
tis t hūanitatis in xpo: sed qz actiones duaz nāruz q̄ntū ad
tria vniunt. p̄mo q̄ntū ad ipm suppositū agēs actionē diui
nam t hūanā: qō est vnū. 2°. q̄ntū ad vnū effectū q̄ dr opus
operatū: vel apotelesma ꝯz Dama. sicut mūdatio lepr̄osi.
3°. q̄ntū ad hoc q̄ humana actio ipsi⁹ xpi participabat ali
quid de pfectione diuine nāe: sicut intellect⁹ eius alys emi
nētius intelligebat ex virtute diuini intellect⁹ sibi in p̄sona
cōiuncti: q̄uis diuina actio in nullo ifirmaretur ex cōsortio
humane. (Ad 2m dōm q̄ q̄uis agere sit suppositi: tñ for
ma siue nā est p̄n̄m vel causa agēdi suppositō: sicut t aliarū
p̄rietatū in supposito existentiū. vñ sicut idē supposituz
est subiectū diuersaz p̄rietatū p̄pter diuersa ei⁹ p̄ncipia
causantia illas p̄rietates: ita idez suppositū h̄z diuersas
actiones p̄p diuersas formas siue naturas. (Ad 3m dōm
q̄ vnitas rei ꝯsequit eē suū. vñ eodē mō p̄dicat de re ens
t vnū qō ꝯuertit cū ente. nō aūt ex actiōe sua h̄z res vni
tatē: t iō nō p̄t eē q̄ sit suppositū vnū: t eē ei⁹ nō sit vnū.
p̄t aūt eē q̄ sit suppositū vnū: t actio ei⁹ nō ē vna. (Ad
4m dōz q̄ nō p̄t eē eadē actio nūero p essentiā p̄ncipalis
agētis t istrumēti: qz idē accidens nō est in diuersis subie

ſancte paradiſi: videl̃ q̄ non oporteat nos aliqd ꝓpter paradiſum operari: quod eſt falſum: ergo ⁊ ꝑmum.

¶ Sed ꝺ. *ante xp̄m nullus* in paradiſum intrauit: qz ſancti patres ad limbū deſcēdebant. ſz poſtea boies in paradiſū intrauerūt: ſic̄ dicit Lu. xxiij. Hodie mecū eris in paradiſo: ergo paradiſi apertionē xp̄s meruit. ¶ Ꝺ. per pctm̄ Ade clauſa eſt ianua paradiſi: vt ꝑz Beñ. ꝫ°. ſz xp̄s ꝓ pctō ade ſatiſſecit: ergo ipſe apertionē ianue nobis meruit.

¶ Utrū per paſſionē meruerit nobis ianue aptionē.

Alterius videl̃ q̄ nō tm̄ per paſſionē apertionē ianue nobis meruit charitas. charitas enim eius in paſſione nō fuit maior q̄ ante. ſi g̃ per paſſionē meruit: ⁊ etiā añ meruit. ¶ Ꝺ. in baptiſmo celi aperti ſunt ſuper eum. ſed baptiſmus paſſionē p̄ceſſit: ergo ante paſſionē celi apertionē nobis meruit. ¶ Ꝺ. videl̃ q̄ per aſcēſionē. per id qō dr̄ Mich. xx. Aſcēdit pandēs iter ante eos.

¶ Sz ꝺ. xp̄s ſatiſfaciēdo nobis ianuā apuit. ſed ſatiſfecit p paſſionē: g̃ p paſſionē ianue aptionē meruit. ¶ Ꝺ. clauſio ianue fuit decretū qō erat ꝺriū nobis. ſz b̄ tulit xp̄s de medio affigēs illō cruci. Col. ij. g̃ per paſſionē ianue aptionē

Reſpōdeo dōm ad p̄mā qōnē q̄ (nobis meruit. ſic̄ dic̄ Damaſ. in. ꝫ. li. caro xp̄i ⁊ aia erat q̃ſi inſtr̄m deitatis: vñ q̃uis eſſet alia operatio dei ⁊ hois: tm̄ operatio humana hēbat in ſe vim dinitatis: ſic̄ inſtr̄m vi agit p̄ncipalis agentis. ⁊ ꝓpter hoc dicit Damaſ. q̄ ea q̄ hois ſunt ſupra hoiez agebat. vnde ⁊ actio xp̄i meritoria: q̃uis eēt actio humana: tm̄ agebat in vtute dina: ⁊ iō erat poteſtas ſupra totā nāz: qō nō poterat eſſe de aliq̄ operatione puri hois: qz homo ſingularis eſt minus dignus q̃ natura cōmunis: qz diuinius eſt bonū gētis q̃ bonū vni⁹ hois. ⁊ qz oēs hoies ſunt vnus hō in nā cōi: vt dic̄ Porphi. inde eſt q̄ meritū xp̄i qō ad nām ſe extēdebat etiā ad ſingulos ſe extēdere poterat: ⁊ ita alys mereri potuit.

Ad p̄imū g̃ dōm q̄ xp̄m mereri ꝓ alio dr̄ dupl̃r. Aut ita q̄ ipſe mereat̃ loco alterius. i. q̄ ptinet ad aliud vt mereat̃: ⁊ ſic xp̄s ꝓ alys nō meruit: qz meritū opz q̄ ꝓcedat ex volūtate merētis: vt obiectio ꝓcedebat. Aut ita q̄ ipſe aliqd alteri mereat̃: qō ſub meriti illius nō cadit. ⁊ ſic xp̄s alys meruit: ea que ipſi ſibi mereri nō potuerūt. ¶ Ad ij^m dōm q̄ mēbra ⁊ caput ad eandem ꝑſonā ptinēt. vñ cū xp̄s fuerit caput nr̄m ꝓpter diuinitatē ⁊ plenitudinē gr̃e in alios redūdātez: nos aūt sum⁹ mēbra ei⁹: meritū ſuū nō eſt extraneū a nobis: ſz in nos redundat ꝓpter vnitatē corꝑis myſtici. ¶ Ad iij^m dōm q̄ xp̄s ea que ſunt hois agebat ſupra hoiem: vt dc̄ii eſt.

Ad ſecundā qōnē dōz q̄ ſic̄ clauſio ianue eſt obſtaculuz ꝓhibēs ab ingreſſu domus: ita per ſilitudinē dr̄ ianua paradiſi clauſa in q̃tum eſt aliq̄ obſtaculū ꝓhibēs ab introitu paradiſi. Obſtaculū aūt pōt eē duplex. Unū ex pte ꝑſone: qō eſt per pctm̄ actuale. Aliud ex pte nature: qō eſt per pctm̄ originale. Primū q̄dem obſtaculuz nō eſt cōmune oibus: ſed tm̄ pctōrib⁹: ſed ſcōm obſtaculuz eſt oibus cōmune. ⁊ hoc q̄dem obſtaculū auferri nō potuit niſi per eū cui⁹ opatio in totā naturā potuit. ſ. xp̄m. ⁊ iō ipe nobis q̃tuz ad hoc apertionē ianue meruit que p pctm̄ p̄mi hois toti vitiate nāe clauſa erat.

Ad ꝺm g̃ dōz q̄ eſt duplex paradiſus. ſ. celeſtis ⁊ iō ſemper remanebat eis ianua clauſa q̃uis remotū ſit impedimentū: qō erat ex tm̄ oz q̄ p actū meritoriū efficiat̃ boi paid qō ē ꝑſo^c. ⁊ iō oz q̄ hō agat ad b̄ vt pa

Ad tertiā qōnē dōz q̄ obſtaculū: paradiſi claudebat: vt totā naturā ifīciēs. ⁊ iō qz pctm̄ per ſatiſ nec ſatiſfactio potuit congruealiter fie xp̄i: vt infra dicet̃: iō per paſſionē ipſius bis ianua: ⁊ nō per alia que p̄us opatus p̄us opat⁹ eſt meruit nobis ꝺuerſionē ruit ſe nobis manifeſtari: per quā nos

Ad p̄imuz g̃ dōm q̄ meritū ſa ſtit tm̄ in charitate xp̄i: vt infra dicet̃. per ſatiſfactionē aūt nuā aperiri. ¶ Ad ij^m dōm q̄ in bapm ptiſmus eſt id per qō efficimur ꝑticipes pulti cū ipſo in mortē. Ro. vj. vñ bapm niſi ſuppoſita paſſiōe. ¶ Ad iij^m dōm q ianuā q̃tū ad id qō eſt eēntiale paradetiā añ aſcēſionē deuz viderūt ſci edu ad locū ꝺgruētē btis. ¶ Expo

Mt amota ignea rūph ra in parad cabat ipedimētū qō ꝓhibe ſi celeſtis. (Sz vel mox poſt bilius eſt: qz etiā alie aie ſcō le hñt mox poſt ſeparationez a corpe qua forma crucifixus eſt in ea exal.) vſq ad equalitatē p̄fis: qō nō ꝺuenit turā: in qua crucifixus eſt. Ꝺōz q̄ exc telligi. Aut q̃tum ad cognitionez nr̄a rōne vtriuſq nature. Aut q̃tuz ad rē duo ipoꝛtet. ſ. terminū ad quē: ⁊ motu uenit ꝑſone fm q̄ dicit̃ exaltari vſq aūt aſſumpte fm q̄ dicit̃ exaltari ad mot⁹ aūt ꝺuenit tm̄ nature: ⁊ iō exalt tione nāe. (Nō eſt aūt inuēt⁹ aliqs in tū vni⁹ puri hois nō poterat in totā n q̃ ſua.) Qz iuſtitie noſtre impfection vix valēt q̃tuz ad ꝑſonale meritū. nu dū ꝓ tota natura. (Impleto aūt de dr̄ dei p̄ceptuz qō adā trāſgreſſus ē: q uit. Uel decretū dr̄ ſnia mortis quā i cretū xp̄s ipleuit qñ mortē ſuſtinuit. mēoria p̄uaricatiōis ade: ſiue cat⁹ ipl faciēdo oleuit. (Tōtū. n. fuit pctm̄.)

¶ Dic qualiter a dyabolo ⁊ a nos per mortem. Diſtin

Nunc igit̃ queram tem ipſius a dyab pena redempti ſu igit̃ ⁊ a pctō per m ſumus: qz vt ait ꝛ ipſius iuſtificati ſumus. ⁊ in e

DICTIONAR
Hiſtoricu
ac Poeticu

1769
69